S

KA

X893 K11
Q

Columbia College
in the City of New York

Library.
GIVEN BY

A. S. HALSEY, 1931.

כוס ב

[illegible]

כוס ח

[illegible]

Sefer Kabbalah

4

5

ב ידעת כי אין בחי' ימין ושמאל קודם אצילות העשר ספירות ולא לרמוז שום צורה והדמיון הו אך לשכך האוזן
את הפה אוני' כי דרך משל והנהם יכוין ואמרת כי אין מציאות ציור כלל רק שם אותם מן האח ולמעלה
אפשר לדבר דרך זו והדמיון ולכן אף אם נדבר במציאות ציור שם למעלה אין הדבר רק לשכך את האוזן ואותם דע
כי הלא כמאשר ספי' האצילות יש שני מיני ענינים א' הוא התפשטות הדיוקנות וא' היא הכלים והאיכרם אשר העצמות
מתפשט בהם וכן צריך שיהיה זה שורש למעלה לשתי בחינות אלו ולכן אנו צריכין לדבר נגד המוחין בראש ועד סוף
והנה מתחיל ואומר כי הלא האדם אין בו שום ציור רק כלל כמבואר ואותם כאשר עלה במחשבתו לברא עליה האצילות
הנה ממשיך מאתו התפשטות אורות הם להיותם שרשי האצילות אח"כ והנה כאשר נבחן ונמשל (ענין) זה הנה כבר ידעת היות
ד' יסודות לכל והם ראיה שמיעה הח הדבור והם אותיות הויה והם סוד נשמה לנשמה ונשמה ורוח ונפש ואותם נתחיל לבאר
מסוד הנשמה ואילך ואח"כ נחזור לקודם אליה ונאמר כי הלא נמשל ונצייר האזנים יש להם רוח רק בנוקבם והנמשך לזה כאשר
ימהר ה' יודם את אזנו ישמע בחינה קול הבא מאחורי הרוח הנכנס בנקבה אח"כ מהחוטם יוצא הבל אחר יותר נרגש מן האזן
אח"כ מהפה יוצא הבל יותר יותר מכלם כי כמו שאך הפה וכחינתם רק יהיה קודם כי האזן היותה סוד הבינה הקבל היוצא ממנה
הוא יותר רק וכן הבל החוטם הוא יותר רק מהבל הפה שהוא למטה ממנו במעלה ואותם נמשל ונאמר דרך משל כי מן האזן
שנמשך ממנה הבל ורוח מתוכה לחוץ והוא סוד נשמה והבל היוצא מן החוטם הוא סוד רוח והיוצא מן הפה הוא נפש ואותם
נבאר הענין כי הבל האזן נחלק לב' אזנים והסוד הוא כי הלא יש בינה ותבונה כידוע ולכן הבל האזן נחלק לב' אזנים הבל אזן הימני
הוא נשמת הבינה והבל אזן השמאלי הוא סוד נשמת תבונה גם הבל החוטם לשנים סוד יעקב וישראל הימין ישראל והשמאל
יעקב אך הבל הפה הוא א' כי אעפ"י שיש הבל ולא עבו עבר לזה יראה מסוד נה"י של תבונה המלובשים תוך ז"א ולכן איננה
נחשבת אלא לא' אך עבו כיון שהם שנים גם הבל הפה נחלק לב' חלקים עם שהבל מקור א' שלא כדמיון האזנים והחוטם והוא כי
בסוד הבל זה כבר ידוע הוא סוד קול ובוצאו מן הפה הוא הדבור כחינת אותיות קול כנגד לאה והדבור כנגד רחל ואעפ"י שרחל
הוא בחי' כולא עבו שורש שניהם הוא במלכות כי שהקול נשמה נשמה לזו והדבור נשמה נשמה אל המלכות ושניהם מסוד הפה
הוא שהוא סוד המלכות והנה סוד ענינם שהיא היא הוא כסוד החכמה שהוא נשמה לנשמה ודע כי נשמה נפש ורוח ונשמה
כבין משלות הכלים שהוא נפש האדם אך הנשמה לנשמה אין יכולת לנפש לסובלה ונשארת מבחוץ כסוד אור המקיף וכשהיא
מקפת את הראש ואריך הנשמה היא סוד אור מקיף אל הנשמה וכשהיא מקפת את הנפש עדור הרוח אז היא כבחינת אור מקיף
אל הרוח וכן כשהיא מקפת בחי' הנפש היא אור מקיף אל הנפש כי כמו שיש ג' בחינות נשמה רוח נפש גם בנשמה לנשמה זו צריך
שיהיו בה ג' בחינות אלו כלם בסוד אור מקיף ואותם סוד גלגלתא שהוא הכתר משם לנשמה עליונה הנק' יחידה והטעם
לפי שהיא מקפת כל העולמות בבחינת נשמה לבד ולא בבחינת בחינות נשמה רוח נפש אלו שביארנו בנשמה לנשמה
כי הלא לא יש בה ג' בחינות נשמה רוח נפש וכו' הם כנשמה לנשמה שלשתן כנ"ל אך דוגמת הנשמה העליונה הנק' יחידה אין
דוגמתה למטה בבחי' ר"ת וכו' היא מציאות א' וזהו סוד שנקראת יחידה לפי שאין דוגמתה כנז' ואותם קצרה זו שבארנו
איננה מתפשטת עד למטה כי במציאות היא מקיפת על למטה כמו שנבאר בסוד אור המקיף ולכן הראיה שלא נזכיר אנחנו
מסוד הנשמה ולמטה לבד ואותם קראה איך היותה עליון מן המתפשטים הוא סוד הבל האזן כי הוא מתפשט למטה כסוד נשמה
ולכן אנו אומרים משל א' הוא לשכך האוזן כי אין מגיעים אפי' כדרך משל רק עד האזן לבד ולא יותר למעלה ואפי' גם אין
רק לשכך אוזן לבד ולכן אין אנו אומרים לשכך את העין וכיוצא ודע כי בחינת ג' הבלים אלו הם נמשכין כלם עד כנגד הפה ושם
מתקבצים כלם כי הבל היוצא מן האזן הוא מתקבץ כנגד הפה והוא נמשך ומשתלשל למטה כנגד הזקן משני צדי ונמשך עד
למטה כנגד הפה וכן הבל החוטם נמשך דרך אותו הריוח שיש על הפה כנגד החוטם שהוא תיקון ג' מי"ג תיקוני דיקנא ויתקבל
הפה נמשך דרך הרוחה השני הנק' עובר על פשע שהוא תיקון ה' מי"ג תיקוני דיקנא וג' הבלים אלו מתחברים למטה כנגד הפה ושם
מתחברים בסוד נשמה רוח נפש ואותם דע כי הבל היוצא מן הפה טבעו והחוטם וכיוצא דרכו הוא להמשך באורך לחוץ כברח
ואח"כ שהוא יוצא בקו אח"כ הוא מתחזר לאחור כנרע במוחש ואותם כוראי כי אעפ"י שהבל הוא א' עבו יש חילוק בין הבל
אשר הוא כנגד הפה עצמו או החוטם אל שאר ההבל המתפשט (לכה) והטעם שהבל שהוא כנגד הפה ממש הנה הוא רב בחוזק ודי
לבור ויקשר אותו והוא ד' מנגנע השפע אלו וזהו הט' בזוהר דא"ם ומוי ולא מטוטרי' והנד נצר כא"מ ש' אותו קילוח הבל היוצא מהפה
בחוזק ועכה בותמיד וזה קצת ההבל יקרא פנימי ושאר הבל המתפשט יקרא חיצון ונמצא כי ההבל היותר קרוב אל מוצא או כנגד הפה
או החוטם וכיוצא הוא פנימי וכאשר הוא רחוק יותר הוא יקרא חיצוני ונמצא כי הבל זה הוא עצמות החור ומוצא המתפשט לחוץ ואותו הבל

המתפשט לצדדין הנה״י הוא גם הוא מן ההתפשטות עצמו רק שאינו דומה לראשון שהוא יותר פנימי עם שהכל הבל וענין
זה בג׳ הכלים הנז׳ ואמנם דע כי מן הבל הפנימי של האזן נעשה ממנו ראש אל הנשמה להיותו יותר עליון וקרוב אל שולי מקור
ההבל והבל החיצון המתפשט הוא בחינת גוף הנשמה כי כמו שיש בגוף החומר עצמו בחי׳ ראש וגוף גם בנשמה עצמה יש ראש
וגוף כי קצה נשמה מתפשטת בראש האדם וקצה האחרון היורד עד מתפשט בגוף האדם גם מהבל החוטם נעשו שני בחי׳
אלו רוח אל הראש ורוח אל הגוף מפנימיות וחיצוניות כי היותר קרוב אל החוטם הנה פנימי נעשה סוד ראש גם מהבל הפה
עליו נעשו בחינות נפש אל הראש ונפש אל הגוף הה ביארנו ענין נשמה רוח נפש והנה אחר אשר ביארנו איך נאצלו נשמה רוח
נפש מאזן חוטם פה הנה עתה נבאר סוד הכלים ומציאותם להם שהם בחי׳ הגוף אליהם ואמנם כבר ביארנו כי מבחינת הראיה
עצמה נעשית נשמה לנשמה אך אין הראיה סוד הבל נמשך למטה כמו האזן חוטם פה והענין כי נה״ר רוח נפש הם מהבלים
למטה רק מתפשטים אך נשמה לנשמה אינה מתפשטת רק נשארת בתוך וזה כסוד אור מקיף כנ״ל ואמנם יש בה מציאות א׳ נמשך
והוא סוד ראיה והסתכלות אבל אינו דומה כמו ההבל אשר עצמותו נמשך למטה ולכן מסוד ראיה זו נעשו הכלים שהוא הגוף אבל
ההבל עצמו שהוא פנימי מאד ואי אפשר להתפשט למטה ואמנם לפי שראיה זו נמשך מן העינים שהם יותר עליונים מכלם
לכן בראיה זו לבד יצאו הכלים מה שאין כן מן אזן חוטם פה כי לא היה אפשר להאציל מהם שום מציאות כלים לא מההבל
עצמו שלהם אך להיות כי היה ראיה ולא הבל ממש לכן לא היו אלא כלים אבל באזן חוטם פה אפי׳ לא היו יכולים להאציל אם
לא ההבל היוצא ממש מהם ואמנם ההסתכלות הזה הוא כי המשיכה הראיה הזו בנשמה רוח ונפש כנ״ל ומחמת ההסתכלות
הזה בהם נעשו הכלים וזהו וירא אלהים את האור כי טוב ויבדל וכו׳ כי נסתכל בסוד הנפש הנק׳ את האור כי המלכות נק׳ את וה׳
סוד הנפש הנמשך מן הבל הפה ואמנם רוח ונשמה נק׳ אור ואת האור היא הנפש עם הנשמה והרוח וכאשר נסתכל וראה
הוא בנפש הנק׳ את האור ואז יצאו הכלים וזהו ויבדל כי סוד הגוף הוא המבדיל ועושה הבדלה ואמנם בסוד ראיה זו יש אור ישר ואור
חוזר כי בהלה נמשך הראיה עד הסוף בחי׳ העשיה של הנפש ואח״כ בהחזרה למעלה היא מבדיל ועושה הכלים ומלביש את
הנפש בכל חלקיה ואמנם זה האור הישר היה כח לעשות כלים בסוד הראש אך עם כל זה לא היה יכול להיות עבר עד שיתגלה
ראיה זו בנפש עצמה ובפנימה שם היה שעה נגע אל הראש אך נגע אל הגוף הם הז׳ תחתונות נגע לא היה בראיה זו עד שיתגלה
בנפש עצמה ועל יה שנעשה היה האור חוזר ומלביש את הז׳ תחתונות ונחזור עתה לבחינת הנשמה הנה כבר ביארנו כי הנשמה
מן האזן שהיא הבינה והיא שמיעה בני בינה והוא סוד כל הנשמה כי מן האזן סוד הנשמה והנה אזן בגי׳ נ״ח והענין כי הנה ביארנו
כבר כי יש בינה ותבונה ואמנם בינה היא אהיה ביודן ותבונה היא שם מ״ה אך עתה נראה כי גבוה מעל גבוה שומר כי גם יש שם ס״ג בכולל
בינה ותבונה למטה מאהיה ביודן הנז׳ אשר משם ס״ג זה ימשכו למטה בינה אחת שלאהיה יודן ותבונה דשם ס״ג וכל זה למטה משם
ס״ג העליון הנז׳ ולכך עתה במציאות שם ס״ג זה אשר עם היותו למטה מאהיה יודן הוא כולל בינה ותבונה והנה דעת כי יש חילוק מבינה
ותבונה למה והלא כי הלא אבא ואמא כחדא נפקין ואח״כ הוא מובחן כי חכמה ותבונה יהיו שוין בקומתן ונמצא כי התבונה אינה מתחלת *ובינה*
אחר סיום הבינה כי יולדה מהחזה של הבינה עצמה צריך שהל היולדה מחזה זאת גם התבונה יולדה מחזה הבינה כי הבינה ארוכה בכל
שיעור החכמה מה שאין כן למטה כי לאה מתפשטת בחזה של הזעי׳ ומשם התחלת רחל ונמצא עתה כי כמו שהזעיר הוא סוד יה״ו שהם חכמה
ובינה שלו והדעת שהוא הגוף שלו הוא״ו הה כי זאת הוא יה״ו ואח״כ המלכות נמשכת מן קצה הדעת שלו הוא״ו הה כי זאת הוא יהוה ואח״כ המלכות *הנה״י*
נמשכת מן קצה שלו שהיא בינה א׳ שלו ושם היא סוד ה׳ אחרונה של השם כי גם היא אין בה רק כלו׳ ב׳ נה״י של הבינה חסר שם הוא ה׳ אחרונה
ונמצא כי יה״ו הוא הראש והגוף של הבינה והתבונה היא ה׳ אחרונה של השם שאוחזת בנה״י של הבינה והנה נמצא כי שם ס״ג אשר כולל
בינה ותבונה הם אותיות יוד ה״י ואלו הם בבינה ואותיות ה״י הם תבונה גם דנגלל אחר כי הלא כפי האמור הנה בענין הכתוב כב׳ גדול
שיעור מן החזה ולמטה כמו מן החזה ולמעלה ואח״כ היה ראוי שהתבונה תהיה מחצית הבינה אבל בענין האותיות אינה אלא רביעית כי הלא
ג׳ אותיות יה״ו הם מן החזה ולמעלה ואות ה׳ אחרונה מן החזה ולמטה ונמצא כי יש עתה שתי בחינות כי בערך האותיות נמצאת התבונה רביעית
הבינה ובערך הכתוב היא מחצית הבינה גם יש מציאות אחר שלישי והוא כי כמו שלמטעמים שלה הל להיות כבל פרצוף זאת כך זו התבונה
היא שוה בארכה כמו הבינה עצמה ומתלבשת הבינה בתבונה והם שוות הרי שהם ג׳ מציאיות או שוה כמו הבינה או מחצה או רביע והנה
עתה התבונה היא מתפשטת בזאת שהוא מן האזן אל החוטם וכבר ביארנו כי התבונה היא ה׳ אחרונה של ס״ג ושיעור ה׳ הם שלשה הקין
ונעשן ה׳ ואמנם ה׳ השלישית מאלו נתפשטת בזאת והענין כי הנה נה״י של התבונה מתפשטת בזאת ונה״י הוא שליש גופא כי הם ג׳ חלקים
כנגד חג״ת נה״י והנה הנה״י הם שליש של התבונה שהיא ה׳ שלישית המתפשטת בזאת ונשאר למעלה ה״ה ומה שהיא התחלת ה׳
במלוי יוד עתה נחלק המלוי ונשאר חציו למעלה וחציו למטה ונשאר שם ס״ג למעלה שלם כי שה אחרונה מלויה בהה והנה

שה׳ הרביעית של
כמו ענין התבונה
היא הרביעית שלהבינה
והיא ה׳ אחרונה אלהים
כי גם וכו׳

סיל

סוד זו"ה השלישית הם ג' קוים נה"י שבזו"ן זה המתפשט בזו"א וזו היא סוד הה"א שיש בנוקבא דפרצוף שיורד מן האזן
אל החוטם שהוא החוטם והנה ענין ה' זו שיורדת בחינתה היא לפי שהנה היא מתפשטת בשש קצוות של ז"א שהם כתר חכמה
בינה דעת חסד גבורה ת"ת הה ששה ספירות וזו ה' היא לו שהם בג' עשר הה שהם ששה פעמים ששה שהם שמים
ועוד לוקחת היסוד שלה שליש של הת"ת ז"א עד החזה ושיעור שליש מן השש הם ג' הרי הכל הוא מן הה איך ה' זו שנתפשטה
בז"א היא מציאות מן עצמו ולעולם יהיה כידך זה הכלל כי לעולם כבכה הרוחניות כאשר שלה או יורד לעולם נשאר הבחי' שלימה
במקומה ואין שום דבר נגרע מלמעלה וגם למטה יש לה כל הבחי' עצמה כמו שנבאר בע"ה והה כי אור ה' זו שירדה למטה עתה
מציאות הרפשוט מן כבו ולכן יש בז"א שם מ"ה אשר יש בו ג' אלפין שהם ג' אהי"ה שהם בג' מן גם דע כי ה' זו עוה"ה לו
כנז' כי הנה הבונה דל הבונה של הבונה היינו נה"י של הבונה שהם ג' ווין זו נתפשטה בשש ספי' של זעי' כנז' וכנגד אלו השש של
הזעי' יצאה מבח זאת הבונה יצאת נח מאחוריו סוד ד' קשר של תפילין כנגד ו' ספירות אלו של הזעי' כנז' וכנגד אלו השש
של הזעי' כי ה' זו נעשה סוד ד' וסוד ו' שהיא לה שהיא ד' מאחוריו הוא שהם שש ראשונות של הזעי' ואמנם בסוד הוא יש
פסיעה ואורה הפסיעה היא כנגד אורך השליש של הת"ת הה כי אלו עם הפסיעה הם מן שהם ששה ספי' בחב"ד הה ו' ושליש הת"ת
עד החזה היא הפסיעה לבד והנה כשתסיר ה' זו מושם מן ישאר למעלה יו"ד ה"י ואו ה"ה שהם בג' נ"ה מלנין אין באמנם כל זה
הוא בסוד הבונה שהיא סוד האזן וכמו שנבאר והשנין כי כבר הודעתיך כי לעולם יש בחי' חיצוניות ופנימיות והנה ה' זו שירדה
ונשאר יהו למעלה לבינה כן בכאן בהבונה נשאר יהו למעלה וה' זו ירדה כי הה' כלה הבונה וזאת שליש התחתון והנה ה' זו שירדה
מושם מן היא מחזה ולמטה של הבונה וכאשר נתפשטה וירדה למטה הנה חציה העליון בכתות ולא באיבור כמו שביארנו הנה
יורד במקום שהיה קצת התחתון של התבונה ואח"כ חצי התחתון של בינה יורד במקום שהיה חצי העליון של תבונה וחצי העליון של
בינה יורד במקום שהיה חצי התחתון של בינה עצמה אשר מושם מתחלת הבונה התחלה מחצי הבינה ולמטה הה כי הכל יורד עתה
למטה ונמצא כי כל כלות שם מן שהיה התחלה בבינה והבונה עתה ימצא הכל למטה במקום שהיה מתחיל ראש התבונה שהיא
מחצי הבינה ולמטה ולפי שעתה בינה והבונה הכל נמשך במקום זה ונמצא כי כל זה יקרא תבונה וכה צריך עתה שימצא שם
מן כלו שהם נ"ה מלנין אין וה' שירדה בחוטמא שהיא הה' שנעשית ג' קוים הה מן ואמנם נבאר עתה איך הם נ"ה בחוטמא
דע כי כשאנו אומרים שהה' נתפשטה למטה בחוטמא אינו רק בחי' חיצונות שלה כמבואר אצלינו בסדר עליית התפלות והנה
נשאר למעלה פנימיות ה' זו וחיצוניות ופנימיות ב' ההין אחרות שביארנו כי סוד התבונה היא ג' ההין שהם ה' אחרונה של מן
וחשבון ה' הם ההין והנה חיצוניות ה' השלישית ירדה בז"א ונעשית פנימיות אליו ונשאר פנימיותה למעלה ונשאר ב' ההין
אחרות בסוד חיצוניות ופנימיות והנה זה הפנימיות הנשאר למעלה של זו שירדה צריך שיחזור עתה חיצוניות אל החיצוניות של
שני ההין האחרות שנשארו ועתה עלה ונעשית ה' זו שיעור שני ההין כה להלביש אל שני ההין העליונות היינו חיצוניותם
ונמצא כי שני ההין אלו נעשים ד' ההין כי בתוך שנים הם עשהם נשאר עתה פנימיות שני ההין הנז' העליונות והם נעשות
חיצוניות אל חיצוניות אורות ואלו העליונות מהם כמו שביארנו כי הכל הולך אחר ההתחלה כי כיון שהתחלה יהיה חיצוניות אורה
הה בז"א עתה כל המדרגות ההכות לה אחהה ונעשית הלבשות אחר מחדש והנה חיצוניות אורות ואלו נעשים פנימיות אל
פנימיות אל שני ההין שהיו פנימיות ואח"כ צריך שיגדלו שני ההין אלו שהם במספר עשה ושיהיו במספר י"ב כמנין ואלו להלביש
אותם הרי הם י"ב הם כו' ועמהם הראשונות הם ו' ונשארו עתה ואלו פנימיות הם מעלה והנה אמצעי שבין אורות ואלו ולמעלה
הכל נק' בינה כל עבת כיון שחיצוניות ואלו יהיה להלביש הב' ההין שהם של התבונה וכסבה זו נשארו פנימיות ואלו לכם מעולין לכן
עתה כל זה יקרא התבונה ואלו נעשית פנימיות זה חיצוניות למעלה ד' לאורות שהם למעלה מן ואלו והם ה' ראשונה ויורדם שני חלקי
מן העשה חלקי היוד של מילוי ה' ראשונה של הבינה ויורדת החיצוניות שלהם ונעשים פנימיות אל היה אלו שהיו מעולים שהם
פנימיות הינה בכך הע כי.. של תואו הג' מהם עולים ונעשים חיצוניות אל פנימיות שני חלקי היוד היו הם למטה כי כל
קן שיעור ב' עליונים כן התחתונים כי כפי התבונה ה' שליש בינה ונשאר עתה שחיצוניות השני חלקים עליונים מיוד מילוי ה' ראשונה
שנתלבשו בן שלי"נ בעשה של ואו הפנימיים וכל אלו העשה נעשים חלק חיצוני אל הב' הנז' הה י"ב ועם הלו הנז' הראשונים הם
נ"ח והנה כל זה הוא מבלל התבונה כנז' כי כל קודם ואלו היה לצורך ההין ולכן גם פנימיות ואלו שנשארו עשה עתה עלו להיות
חיצוניות אל השנים של מילוי היוד של ה' ראשונה שנעשו חיצוניות אל שני חלקים העליונים גם הם יקראו על שם התבונה לטעם הנז'
הה איך כל זה היא נ"ה מלנין אין וגם ה' הראשה שנתלבשה בחוטמא כי גם זה מן בתבונה לבד והנה הטעם שאלו השני חלקים
העליונים חיצוניותם היו פנימיות אל כל העשה של ואו הטעם הוא כי מה שהיה שיעור להלביש היה שנים לבד כמותם ונמצא שהיה

שלה שהוסיפו הוא שמונה אחרים להעולם למטן הענק של הוא"ו הנזכרים והימנה כי כל דבר עליון הוא גדול ממנה שלמטה
ממנו והנה למטה נמצא שנתנו תוספת האורייתא שלמטה ממנה הוא שמונה חלקים גם הוא הוסיפה כמו כלם יחד שמונה
חלקים של תוספת שהוא למטה מעשיות ה' תבואה גדולה ונעשית שני ההין הם תוספת ה' ואח"כ מעשיות הב' ההין גדלו ונעשו י"ב
כמו הוא"ו הה' שעלה י' חלקים וה' ראשונה הם ח' וכנגדן היה כח כאן להוסיף שמונה אחרים ואל תקשה שלמה גם הוא"ו שהוא
למעלה מן ההין למה לא הגדילו והוסיפו כשתי ההין ה' חלקים כמו שהגדילו השני ההין כי ה' תבואה כי התשובה מבוארת כי לא
היה צריך כי באלו לבד השלמה כדי שיעשו י"ב כמנין ואו ולא הוצרכו להגדיל יותר ואמנם אלו השמונה חלקים העליונים הם סוד א"ו
מן ההין והענין כי הלא שני חלקים העליונים המלבישים את העטרה של וא"ו הנה הם שנים כנגד שנים אך התוספת הם א' והנה אלו הב'
כאשר המשיך אותם בשמונה אלו הנה החלק העליון נמשך עד ה"ו והחלק הב' נמשך עד ה"א כי להיות למטה מן הראשון יש לו יכולת
נגיד להתפשט חלק א' יותר ממה שנתפשט העליון נמצא כי השבעה חלקים הראשונים של התוספת הם כלולים מאור שני חלקים
העליונים אך חלק הח' אינו נמשך כי מן החלק השני התפשט עד שם ולכן אלו הח' נחלקים לשני חלוקות והם א"ז מן א"ו והם תמוה למעלה
כי הח' פתוחה מן הז' וכן השנים הנז' א"ו פתוחים מן הנון של אין כענין אחר כמו שבאר כי הג' הם עיקרם מן הי' היחוד השמע ישראל
והנה כבר נתנו טעמים איך כל זה מכלל התבונה (כ) עתה שיהיה בה שם מ"ב שהם נ"ח עם ה"ה אחרונה שיהיה בזה הם מ"ב ואמנם בעליונות
של וא"ו מהפנימיות שלו אשר נעשו חיצוניות אל פנימיות שני חלקים שירדו למטה מבעטרה של וא"ו כלל אינם מן הבינה עצמה כלל
התבונה כיון ששרשם מן הוא"ו שאינו מן התבונה וגם נכנסו בה' של הבינה עצמה לכן אינו מתערבת עם המ"ב אך עכ"ז כבתי אחת והיא
כי עם כל זה חיצוניות כל וא"ו שנתלבשה בשני ההין של התבונה כנז' (כ) עתה הם בכלל התבונה בבחינה א' והוא כי נ' חלקים אלו הפנימיים
הנעשים חיצונים אל פנימיות שני חלקים העליונים של היוד הנה הם כתוספת גם כי נ' התחתונות הם כשנים עליונים לפי שהתבונה
היא שלש בינה ע"כ החשבון הוא חמשה חלקים והוא סוד ה' אחרת קטנות ה' תבואה דאתלבשת בה וזו אינה לא מן הבינה ולא
מן התבונה ונשאר כסוד אור מקיף אל התבונה כלה שהם הנ"ח והה' תבואה שבלם הם מ"ב והה עתה הם ה' לשלא וה' לתתא ונ"ח
באמצעיתא ואם התחבר נ"ח עם ה' תבואה יהיו ס"ג ואם התחבר נ"ח עם ה' זו עילאה יהיה נ"ב מ"ב וזהו סוד אלה תולדות נח נח והוא יל
נייחא לעילאין נייחא לתתאין והוא מה שפירשנו כי כהתחבר נ"ח זה למעלה בה' יהיה מ"ב וכן בה' תתאה יהיה מ"ב הם שני מ"ב והכל
כענינו מ"ב שהוא השורש הה הם נ' מיני מ"ב ואח"כ נבאר ענינם בע"ה והנה (עי' פי' כסדר) הוא מתמעט למעלה אין וכבר ביארנו טעם
אל א"ו מן אין ועתה נשאר ה"ן של אין איך היא עיקרת מלכם והענין כי הלא כאשר נמנה עיקר כל אלו הנז' אינם רק כה' והוא כי הה'
אחרונה כאשר יהיה למטה ולא נשאר רק שני ההין למעלה ואותו וא"ו הה כ"ו ושני חלקים מן היוד עילאה שלמעלי ה' עילאה שיהיה לך
הוא"ו הה כל זה כה' כמו שביארנו ואלו הם עיקר הכל והם כה' אתוון דשמע ישראל ולכן שמע הם אותיות שמונה שכלם הקליפים כאן הנז'
ולכן הקורא את שמע צריך שישמיע לאזניו כי משם מציאותם ואמנם כה' אלו הוא מוכרח שיהיו סוד פנימיות וחיצוניות והם נ' שבכל
סוד ויפן כה וכה והם שני יחודים של שמע כנודע והה אלו הם ן' של אין שהם השיקהם וא' אחרים הם דרך התוספת גם הם נחלקים לשני
שהם א"ו של אין כנז' ואמנם כבר ידעת כי הבינה היא עשה וכל א' כלול מעשר הם מאה סוד אותיות מ"מ שהם בבינה ותבונה ושלש בנ'
ק' ואמנם כאשר התחבר כל החלקים אלו יהיו מאה כיצד ה' תבואה נ"ח באמצעיתא ה' עילאה הה מ"ח ואמנם הנשאר למעלה כמו הבינה
הם ל"ב עם המ"ח הה ק"א שהם מאה עם הכולל והוא כי הנה הורדנו מן יו"ד שלמעלי ה' עילאה שני חלקים ממנה לפנימיות נ' הנשארים
מן הוא"ו ונעשה ה' עילאה כנז' והנה הנשאר למעלה כבינה הם יו"ד ה"י נאשר הסיר שני חלקים מהם ישארו ל"ב כי יו"ד ה"י כנ' ל"ה והסרת
שנים הם ל"ג והה כי כל בחינות אלו הם מאה כנז' ואמנם כמו שביארנו שיש מ"ב למעלה בכללות הבינה והתבונה וכנגדו הוא בתבונה
לבדה לפי שבה נתפשטו אח"כ כל מציאות הבינה כנ"ל הנה גם בתבונה צריך שיהיו בה המאה הנ"ל והוא שכבר ביארנו סוד הנ' מה שבינה ברכאן
והנה הה' המתפשטת בתוך הס"ט מ"ב כמו שהראה למטה ונ"ח הם מאה ועתה נבאר איך ה' זו מתפשטת למ"ב והוא כי הנה כבר הודעתיך
כי עתה הה' לפעמים והם נקוים נ"י כבל א"ד שהוא י"ד הה כי נ' פעמים י"ד הה מ"ב וגם סוד הענין הוא מ"ב אתוון שיש כאם מ"ב שהם הש"ס צלה י"ל
ומילואו ומילוי מילואו כנודע וכל שם מ"ב רחון כמו הה' לבדה הה שהם מ"ב אתוון ועם הנ"ח הם מאה גם יש סוד אחר כענין הה' זו
הנעשה כציור ד' והטעם כי כאן היה סוד שאמר לעולמו די והוא כי הלא שדי שהוא יסוד של הבינה והוא נתפשט בזאת עד החזה לבדו ושם
אמר די ולכן ה' זו היא צורת ד' גם טעם אחר כי מלכי של תבונה יצאה לה שי החזה לבד וזו העולם שנאמר לה די עד יסוד הבינה
שנתפשט שם כנודע ונחזור שהה למעלה לבאר הל"ב הנשארים משם מ"ב אל הבינה מה ענינם והנה דע כי אלה בזוהר ע"ע והוא כי
עיקר אלקים הוא יוסף והם י' למעלה י' למטה כמבואר אצלנו כסוד ל"ב שבילים והכולל הה ל"ב נמצא כי בינה היא ל"ב והיא י' וזהו
סוד מה שאמרו רז"ל אלקים בינה והנה אלקים כמילואה אלף למד ה"א יו"ד מם הם ל"ב

שם

שם ס"ג עם השם עצמו שעולה כ"ו הם הכל מ"ה ה"ה כי כרס"ו שהוא אלה"ה במילואה יש נ' שמות ס"ג עם השם עצמו שעולה כ"ו הרי הכל מ"ה
ה"ה. כי כרס"ו שהוא אלהים במילואה יש ג' שמות וג' שמות הויה והנה כנגד ג' ס"ג אלו הם ג' מילוי ס"ג שיש למטה בתבונה בסוד נ"ח וי"ד
נ"ח וה' והשורש עצמו הוא מ"ה הרי ג' ס"ג כנ"ל והנה ידעת כי ג' שמות הויה הם ג' אלפין כי אותיות עולה י"ו כמנין כו שהוא שם הויה קה
כי כרס"ו הנו יש ג' שמות ס"ג וג' אלפין וכבר ביארנו כי כל אלקים הוא בנ"י לן ה"ה ג' אלפין נ"א לג' שהם בנ"י מאה והם סוד שלהבינה
עליונה כמו המאה שביארנו בתבונה ואמנם מאה זו עם רס"ו הנז' הם שס"ו והם סוד מנין ימות החמה וכבר הודעתיך כי אלקים היא
בינה על דרך הנז' גם ידעת כי בינה היא אזן גם ידעת מה שאמרו בספר הבהיר כי אזן צורת אלקים והוא מוכן עם הכל גם נאמר
איך מנה לג' הזה נחשבו ג' אלפין שהם מאה ומאה אלו שבשם הוא אדני העליון אשר בכאן והם סוד מאה אדנים אשר ידעת ביאור
שהוא אדני סה בנ"י וסה עם המילוי במילוי שלו הוא לד' אותיות הה צ"ה כמנין נ"ה לג' עם כללותן ק' והנה ידעת ביאור י"ב שמעה
כי השמיעה היא באזן והיא הבינה ולכן רת שמועה טובה תדשן עצם הם שלה כמנין הנז' שהם ימות השנה שרשם בבינה
ולכן מתחילין מן השמיעה והם רס"ו עם מאה כנ"ל הנה שס"ו וגם ביארנו איך שייך שם אדני בכאן ולכן עיקר אחיזה זו היא
ביום הכפורים הרומז אל הבינה וכוה הכין איך כל סוד הבינה הם קולות הנשמעים באזן ואלו הם סוד מה שביארנו בה שינויין
שלום הכפורים שאין עזון היה ומלכות מסוד קולות ולא מסוד אכילה ושתייה גם עם הנז' הכין כי קולות התבונה היא ה' אחרונה
של הבינה והכין בזה מה שאמר ובהקונים מלכות נפש הבונה כי התבונה היא כחי המלכות וכחי נפש של בינה וגם הכין ענין קלונה
שהיא בן ובת אך הבינה לא נרמז בה כן והוא כי בבינה עצמה נעה לא יש חשבון לאדנות חשבון הויה אך בהצטרפה עם התבונה
אז יהיו שם הויה ואדנות בן ובת והוא כי הבן של בינה עם לג' הנה של תבונה הם נ"ה כמנין הויה ואדנות גם הכין מסאן ענין שני נקודין
של הפנים כי הלא ביארנו איך יש באזן הזה ג' מיני ס"ג שהם ה' עילאה ונה וה' תתאה ונה הם כ"ב ס"ג וכל כללותם ס"ג ה"ה ג"ס"ג וכן נ"ס"ג
באזן שמאל הה עשר מגבולי ס"ג הם בנ"י שנה והם שני נקודין הנמשכין אל הפנים עם מ' אותיות של ב' הויות שבהם את חיורא מעבר
בני הראש הנמשכים אל הפנים גם הכין ענין שם מה דמילוי אלפין כי הוא בחוטם ששם היא הויה גם חוטם בנ"י ס"ג כנגד ה' תתאה
ואתלבשת בה ונעשית ס"ג כנ"ל והוא נ"ב ענין אזן שהוא נה הנמשך עם זו ונעשית ס"ג כמנין חוטם /// **ביאור** מציאות האלפין
דמיתו מה ענינם וגם מציאות הנקודות הראשונות אשר היו קודם האצילות לפי כי הלא קודם מציאות התיקון של האצילות יצאו
עשר נקודות וכלם כללותם בבחי' נקודה א' והוא מציאות הכתר כאותן שכל העשר היו כסוד הכתר וכללים בה וזהו סוד שקודם נקודים
וברודים כי תחילת הכל היו עקודים כי' עקודים מקושרים זה בזה וכלם בסוד הכתר אחר כך יצאו כלם יחד מן הנקודה הראשונה ואז נקראו
נקודים עשר נקודות כל א' בפני עצמה וזהו סוד עקודים כאותן כי לא היו מחוברים העשר נקודות כהיותם בכתר אך אחר כך כלם כאחד יצאו
ונקראו אל עשר נקודות כל א' בפני עצמה וכאשר נתקן רישא דעתיק אז נקראו ברודים כמו שנבאר בע"ה ואמנם עשר נקודין אלו היו
זו על גב זו ואורך שיעור קומתן הוא כנגד אורך האצילות ושיעור קומתו כי עד מקום אשר הגיע אורם הנקודים עד שם הוא שיעור כל
עולם האצילות ומשם ולמטה הוא עולם הבריאה ודע כי עשר נקודות אלו יצאו בסוד עצמות וכלים וסוד הכלים שלהם הוא סוד השבה
ניצוצין הנודעים שהם שורשי הקליפות ואמנם אין שבה ניצוצין אלו כלים רק אל ז' נקודין היה רב מאד וגם כי נתוסף בהם אור עליון ולא
היה בהם כח לקבלו ואז אותם הכלים מתו כי לא יכלו לסבול והנה נפלו ונשברו שהוא ערך עולם הבריאה ונהפך זו היא מיתתם ואמנם אין זה רק בשבעה
נקודין התחתונים כי הג' עליונות היה כח בכלים הג' שלהם לקבל האור שלהם ולא מתו אך הז' כלים של הז' התחתונים הם אשר מתו ויחד למטה למקום
שהוא עולם הבריאה וזו היא מיתתם כאשר אמרנו ואמנם זמן מיתתם היה בסוד נקודים כי כאשר יצאו מסוד עקודים שהוא היותם יחד לעשר
כללים ומשם יצאו ונתפשטו לעשר נקודין ואז היו יוצאים משם ותקנם מתים בסוד כאדרא בהני זיקין דאתפשטו מגו בוצינא דקרדינותא ודעבין לאתר
ואמנם הז' אורות של הנקודין התחתונים נשארו שם בתוך ותוך כלי לבוש והג' ניקודין עליונים שנשארו למעלה הם עם הכלים שלהם לא מתו //
ועתה נבאר מציאות התיקון של האצילות איך נעשה הנה הג' נקודות הראשונות כבר ביארנו שהכלים שלהם לא מתו והנה מאלו ג' כלים
של ג' נקודות אלו נעשה מהם רישא חדא ובתוכה ג' מוחין וזו נק' מוחין ונקרא רישא דלא אתידע והיא הנק' דעתיק יומין הה כי ג' נקודין
של העשר האלה הראשונות הם סוד רישא דעתיק יומין דלא אתידע והנה ג' האורות שבתוך הג' נקודות אלו הראשונות הם מתפשטות
ומציאות עד חשבון עשרה והם בחי' עשר ספירות דעתיק יומין והנה הז' נקודין הנשארים מן העשר נקודות ראשונות שהם סו"אח
ואבא ואי' וזו"נ ועקביהם כמו שנבאר בע"ה והענין הוא כי כל ג' ראשונות אין בהם רק בחי' דעתיק יומין לבדו אך מן הז' ולמטה
גם יש כח מן או"א ואבא ואי' וזעיר ונוקבי' הכל מעורבים יחד וכולל כאחד בכל נקודה מכל הז' וגם כח העתיק יומין יש בהם מעורב בכל
דבר התחתון יש בו כח עליון כהכל התפשטו כו ולכן כח העתיק יומין בכלן ונתפשט ומתערב בהם אך כח התחתונים אינו
מעורב למעלה שיהיה למעלה ולכך השלש ראשונות אין בהם רק סוד עתיק לבדו והנה עתה היא בז' הכלים התחתונים כי יש בהם

בחי׳ כלים דעתיק ודאבא ואמא וז״א ונוק׳ והנוקביה הם משוב יחד והנה נבין הדרוש שלנו כי הלא הכלים יהיו למטה בעולם
שהוא ערך כהלה אך האורות נשארו למעלה במקומם בלי לבוש והנה כאשר הניחו ג׳ נקודות הראשונות ונעשו כסוד נשמה הנה
הג׳ מהם כבר היו תחילה במקומן והז׳ לבד הם הבאים כמו שנתבאר ואז כאשר באו אלו הז׳ התחתון דעתי׳ בסוד תוספת אז נתבאר היו
לוקחין את הג׳ נקודות ראשונות העומדות בלי לבוש ונשארן במקומן עד שנתלבשו בז׳ השבענה התחתונות דעתי׳ לקחו מקום של אותן
הג׳ נקודות ראשונות והרי כזה תבין איך שיעור קומת עתיק יומין הוא כל האצילות כלו ואותם כאשר היו לוקחין לאותם הז׳ נקודה העמוקה
ודאי שלא היו יכולים למטה כי הלא טהרנו לעיל כי אין מקום זה בכלים והוא סוד היהיה א״כ האורות שלא מהן לא יהיו זה מה שאמרנו שהאורות
כב׳ נקודה) כי כבר היה נכנס הנקודה של עתיק בתוך נקודה א׳ של אותם הז׳ נקודה) כסוד התלבשות ואז היתה נשארה אותה נקודה לבוש
אליה וכן היה בכל הז׳ נקודות כי ירדו ז׳ התחתונות דעתיק ונתלבשו בז׳ נקודות הראשונות ואותם הז׳ נקודות הראשונות נשארו מקיפין
ומסובבין אותם כסוד מלבושים כמו שנבאר בע״ה וזו היא הדקיה שהיו לוחין אותם הה׳ כיארנו תמונות עצמות דעתיק איך נעשו
הששה של ועתה נשאר הכלים שלהם כי הלא הג׳ כלים הראשונים דלא מיתו הם נשארו בסוד הגא אך הכלים אל הז׳ התחתונות דעתיק
יומין היו [עולה] אורה בחי׳ של העתיק יומין שיש בו הכלים התתאין דמיתו כנ״ל ואז אותם הז׳ כחות דעתי׳ שיש באותם הז׳ כלים עלו למעלה
ונתחברו עם תוספת אור שהוסיפו בג׳ כלים העליונים שנשארו דלא מיתו וכלם נתחברו יחד ונעשו כלים אל הז׳ התחתונות דעתי׳ יומין
והטעם שהיה בהם ערך כח לעלות הוא מפני כי תחילה היו כלים אל עשר אורות אך עתה אינם כלים רק אל ג׳ אורות לבד כנ״ל
כי הג׳ אורות עליונות נתפשטו והיו עשר אורות וא״כ עתה יש בהם כח לקבל אותו האור אז עלו למעלה והיו שם בסוד כלים והאור
מה שאמרנו לעיל כי הג׳ אורות הם שנתפשטו ונעשו עשר אורות וכן בכל מקום שנזכיר תוספות ההתפשטות אין הכונה שנתוסף
בהם אור עליון מהא״ס ואז נתפשט דא״כ הקושיא במקומה עומדת כי גם עתה הם עשר אורות אך הכונה כי מה שהיו תחילה נאורה
נחלק ערך אותם כל א׳ לג׳ ונעשו עשר ואז נתפשטו עד סוף האצילות כנ״ל ובזה היה בהם כח בכלים לקבל אותו האור ואמנם יש
חילוק א׳ בנקודות העליונות בין האורות עצמם ובין הכלים שלהם והוא כי הנה הכלים שלהם הטעם הוא שנשארו כל הג׳ כלים למעלה בסוד
הגא דעתיק ואח״כ הנחלו מהם ונעשו למטה עד העולם עשה כלים של העתיק עם אותם הכחות שיש למטה בשבענה הכלים התחתונים
כנ״ל ונמצא כי הג׳ כלים נהיו כלי אל הכתר וכלי אל החכמה וכלי אל הבינה ואח״כ מה האור שלהם נתפשטו ז׳ כלים התתאין אל העתיק יומין
אך שורשם הוא למעלה בכתר דעתיק אך הג׳ אורות של אלו הכלים הג׳ הראשונים יש בהם ספק והנה אם נאמר כי ג׳ אורות אלו נעשו
כתר דעתיק יומין ואח״כ מנקודה הכתר נתפשט קו האמצעי ומנקודת חכמה נתפשט קו ימין ומנקודת בינה נתפשט קו שמאל אך
שורש שלשתן הוא למעלה בראש עתיק כמו שביארנו בכתבי הכלים או אם נאמר כי מן הנקודה הראשונה נהיו ג׳ ראשונות ומנקודה
שנית נהיו ג׳ אמצעיות ומנקודה ג׳ נהיו ג׳ אחרונות באופן כי נקודה ראשונה היא לבה בתוך הגא דעתיק השלשה וב׳ נקודות
אחרונות הם גוף אל העתי׳ או אם נאמר כי שלשתן הם ראש של עתיק ואח״כ נתפשט אל גוף העתי׳ בסוד ג׳ קוים כמו שאמרנו
וזהו מה שאמרנו באדרא החזינו האי הגא איקרי הגא דלא אתידע מה דאית בהיא הגא כי כי הספק מה דלא אתידע הוא
האור שבתוך האי הגא אקרי דלא אתידע מה דאית בהיא הגא כי כי הספק הוא בבחינות האור שבהאי הגא שאין אנו יודעים
אם יש שם כל הג׳ נקודות עליונים הן שנתפשטו אח״כ בשאר הגוף או אם נאמר שאין שם רק נקודה א׳ שנחלקה לג׳ ונשאר בשני נקודות אחרו׳
נשארו למטה בסוד הגוף וזהו הספק ולכן נקרא הגא דלא אתידע מה דאית בגו היא הגא אבל בהגא עצמה כבר אנו יודעים מציאותה
שנעשית מן הג׳ כלים של הג׳ נקודות כנ״ל וטעם הדבר למה הוא יותר פשוט אצלינו דכלים שלשתן עצמן הם בהגא למעלה ואין ספק אצלינו
אם הכלי הראשון היה לג׳ ראשונות ושני הכלים האחרים נשארו למטה בסוד הגוף דעתיק יומין הטעם הוא מפני שאנו רואים כי יש לנו
הקדמה ושרש כי סוד השערות בין דא״א ובין דז״א כלם הם מתנו סוד המלכים דמיתו ולכן צריך שיתמשך אליהם האור דרך השערות
כדי שיוכלו לקבל וגם כי השערות עצמן הם בסוד המלכים דמיתו כסוד הן עשו אחי איש שעיר והנה שערות אלו ישנם בהגא דא״א
והגא דא״א הנה היא כחסד וגבורה דעתי׳ יומין כמו שנבאר והנה אם חסד וגבורה דעתי׳ הם הכלים שלהם מסוד הכלים השלשה הראשונים
א״כ למה נהיו שערות נמצאים בראש דא״א אבל עתה אשר הג׳ כלים הראשונים דלא מיתו נהיו לג׳ בהגא דעתי׳ א״כ נמצא כי הכלים של
חסד וגבורה דעתי׳ היו מן סוד המלכים דמיתו כנ״ל ולכן יצאו שערות בעקן(?) בהגא דא״א שהוא כנגד חסד וגבורה של עתי׳ יומין הה נאמר
מציאות העתי׳ יומין איך נתקן כל הפרצוף שלו בסוד עצמות וכלים ועדין יש מקום שאלה והוא כי אחר שאמרנו שבז׳ נקודות התתאין מן הי׳
נקודות ראשונות יש בהם בחי׳ עתיק יומין בין בבחי׳ הכלים בין בבחי׳ האורות א״כ כמו שנעשות כלים אל הז׳ התחתונות דעתי׳ יומין
הוצרך ליקח מן אותם הכלים דמיתו מן בחי׳ העתיק יומין שבהם א״כ גם הז׳ אורות התחתונות דעתיק יומין למה יהיו מסוד התפשטות
הג׳ ראשונות דעתיק כנ״ל ולמה לא יהיו מן אותם הכחות שלו שיש בז׳ אורות הז׳ נקודות הראשונות והתשובה בזה כי מאותם הז׳ כחות שיש
לעתיק

לעתיק יומין באורם ז' אורות של ז' נקודות ראשונות מהם נעשו אח"כ סוד אור המקיף אל האצילות ורצוני עלות חזק מאוד מזכיר בענין אור המקי' הוא עניני רע כי אור פנימי הוא אור גדול מאור המקיף וזה בבחינות העתיק יומין דוקא ולא בשאר האצילות ולכן מאור נ' הראשונה נתפשטו אל הז' התחתונות בסוד אור פנימי וכן מז' אורות התחתונים נעשה מהם אור מקיף וסוד אור המקיף פירושו הוא כי היה כבר יתבאר כי הנה העתי' יומין אורכו כל שיעור עולם האצילות ואח"כ יש לו מלבוש א' והוא האריך אנפין אך אינו מלביש אותו כולו רק מז' התחתונות שלו ולמטה ואח"כ אבא ואי' הם מלבוש שני עליו ואח"כ זעיר ונוקבי' הם לבושים חיצונים לאלו והעתי' באמצע כלם ובפנימיותם ואמנם בסוד אור מקיף הוא להפך כי אור מקיף דנוקבא הוא פנימי מכלם והוא הוקף על נוקבא דז"א ואח"כ אור מקיף דז"א הוא יותר חיצוני והוא מקיף אל המקיף דנוקבי' וכן המקיף דאבא ואי' מקיף למקיף דז"א והמקיף דא"א על מקי' דאבא ואי' והמקיף דעתי' יומין מקיף על כל המקיפין כלם נמצא כי מבחינת אור פנימי העתיק אור פנימי מכלן ובבחינת אבא ואי' מקיף הוא חיצוני מכלם והענין הוא כי בהיותו פנימי מכולן בוקע האור שלו ונוקב כל מה שבנתים בין אור פנימי שלו לאור מקי' שלו ומאיר לכל מה שבנתיים כי כל האצילות שהוא מן הא"ך עד נוקבי' דזעי' עם כל מקיפיהם כלם נכנסים בין אור פנימי דעתי' יומין ובין אור המקיף שלו וכלם מאיריהם ממנו //

ועתיק נבאר מציאות הא"א כי הנה הפנימיות שלו הוא מאורם הז' נקודות שלו הראשונות כי כבר ביארנו כי כל נקודה יש לה כך כללות עתי' וא"ך ואבא ואי' וזעי' ונוקבי' בכללות אמנם בחינת הז' עליונות כלם הם בחי' עתי' לבדו כי האור הקטן בהיותו נכלל בעליון מתבטל ואינו נגלה כשם מה שאין כן העליון בתחתון והנה הבחינות שיש מן הא"ך בבחינת הז' נקודין הראשונים מהם נתקבצו ונבררו ומהם נמשך סוד א"א והנה הם אינם אלא ז' בחינות דא"ך כי הנקודות ומהם נעשו נעשה של א"א באופן זה כי הלא כבר ביארנו אלינו כי יש חילוק בין הא"א לכל השאר פרצופים והוא כי השני מוחין שהם חכמה ובינה של כל פרצוף ופרצוף הנה שניהם בראש זה אצל זה מימין ומשמאל אבל חכמה ובינה של א"א הם זה למטה מזה כי הבינה שלו לא היה כח להיותה למעלה אצל החכמה לקבל אור העתיק יומין בהיותה בחיקה למטה. גם יש חילוק אחר והוא כי בשאר הפרצופין יש בהם בחי' ג' מוחין חכמה בינה דעת. אך הא"א אין לו רק חכמה לבד והבינה נגרין והדעת מתפשט מחסד עד הוד שלו ואין לו מקום קיבוץ בפני עצמו כמו שאר הפרצופים ואח"כ נמצא כי הג"ר דא"א אין בו ג' חכמה בינה כנגד פני דא"א כשאר הפרצופין רק זה על גב זה כקו ארוך והנה האור של א"א שיש בו' הנקודות נגלה הנה מן האור שבחסד וגבורה שהם נקודה השניה והחמישית הנה בכל חלק מהם יש שלשה. ומשיה הנה הם ששה שלישים ונחלקו לג' חלקים נמצא כי שני חסד נעשה כתר דא"א ומן השליש אחרון של החסד ושליש העליון דגבורה נעשה חכמה דא"ך ומן שני שלישים התחתונים דגבורה נעשה הבינה דא"א אח"כ מאור הנצח שהוא אור השביעית נחלק לג' שלישים משני שלישים העליונים נעשה מהם חסד דא"א נשאר שליש אחרון לנצח דא"א ואח"כ מן אור הת"ת שהיא נקודה הששית נחלק לג' חלקים ושני שלישים נעשה מהם הג"ר דא"א והשליש אחרון נצטרף בנצח דא"א עם השליש אחרון שהיה בו כנז' והוא סוד הנצח שיורד מן הג"ר אח"כ מן אור ההוד שהיא נקודה שמינית נחלק לג' שלישים משני שלישים העליונים נעשה מהם גבורה דא"א ושליש האחרון נשאר אל הוד דא"א אח"כ מן אור היסוד שהיא נקודה התשיעית נחלק לג' חלקים שני ר' שלישים העליונים נעשה מהם יסוד דא"א והשליש השלישי נצטרף בהוד דא"א עם שליש האחר שהיה בו כנז' וזהו סוד היסוד הנמשך מן ההוד והאור של המלכות שהיא נקודה העשירית ממנה נעשה המלכות דא"א וטעם הדבר לפי כי אח"כ מנקודת המלכות נעשית פרצוף שלם לכן צריך שיכלול בה מדה שלימה // ודע כי בעתיק ובא"ך לא נמצא בהם מציאות נוקבא כמו שנמצא אימא לאבא ונוקביה לזעיר אך המלכות של עתיק ושל א"ך הם בחינות הנעלמה שבהם לבד וטעם הדבר לפי כי הנה בתחילה יצא פרצוף אחד לבדו והוא סוד העתי' אח"כ העתיק הוציא אחר לבד כמוהו והוא א"א אך אח"כ שכבר היו שני פרצופין שהם עתיק וא"ך אז יצאו דכר ונוקבא שהם אבא ואי' אבא מצד העתי' ואימא מצד א"ך וכן אח"כ זעיר מצד אבא ונוקביה מצד אימא והנה כדוגמא שביארנו בפנימיות הא"ך כן היה בכלים שלו כי לקחו מכח הז' בחינות של א"ך שיש באותם המבעך כלים הם השבעה מלכים דמיתו ומהם נעשו עשר כלים של א"ך ואמנם ענינם של אלו המלכים הוא כי מה שיתה תחלה הוא לפי שלא היו יכולים לקבל האור ולכן ירדו למטה אך עתה שנתקן העתיק אז היה יכולת בהם לקבל האור ואז עלו למעלה ועתה נבאר איך מתלבש העתי' בא"ך כי הלא הראש דעתיק נשאר מגולה ואין הא"ך מלביש אותו רק מהשבעה התחתונים דעתי' ולמטה ואמנם חג"ת דעתי' מתלבשים בחב"ד דא"ך לפי שהם סוד הש"א ונצחים כל א' מהם מה כמו עצמה אך נצח דעתיק אין העתיק מתלבש בו כי כמה הוזה אך הנצח דעתיק נחלק לג' חלקים פרק העליון בחסד דא"א ופרק שני בנצח דא"א נשאר פרק שלישי ממנו למה שנבאר וההוד של עתי' נחלק לג' פרקין פרק העליון נתלבש בגבורה של א"א ופרק שני בהוד דא"א נשאר פרק שלישי ג"כ למה שנבאר והיסוד של עתיק נחלק לשני פרקין כמבואר אצלנו שאין בו רק שני פרקין שהם היסוד והעטרה ואז היסוד נתלבש בת"ת דא"א והעטרה ביסוד דא"א ומלכות דעתיק נתלבש במלכות דא"א לפי שאח"כ צריך להוציא ממנה פרצוף שלם של הנוקבא לכן לקחה מדה שלימה כנגד א"א ונשארו עתה שני פרקין התחתונים א' דנצח וא' דהוד של עתי' ואלו נתחברו יחד במלכות ושם נתלבשו ונעשה מהם שני דדים אל בחינת המלכות דא"א כשני צדדים ואלו הם עתה בחי' לה כבהמה שהם למטה ואז

היו מניקים אל אותם השבעה נקודות הראשונות שהם השבעה כלים הנקראים מלכים דתוהו שהם למטה בעולם הבהמה בנ״ן ומשם היו יונקים
החיות עצמן לכך וזהו סוד עתיקא משום כי הם שרים של עתיק ומן שהוא המלך הנק׳ הדר כן בכך שהוא בחי׳ יסוד כמו שנבאר בע״ה
ואמנם רע כל אלו המלכים דנחתו לתתא ומיתו הנה יה״ו עמהם כח חיות להחיותם והוא כערך הדומיא מה שיש באדם ולא יותר מזה אבל
לא מיתו לגמרי והנה סוד התלבשות האחד בעתיק וכן ככיוצא בזה התלבשות אבא ואימא באחד עניינם הוא כי אל התחתון אם כמעט
האחד יהיה מלביש אל הכלים של עתיק עם היותו גדול כמעם כי הלא סוד הוא בסדר איבר האדם עצמו כי האדם יש לו איברים פנימיים
וחיצונים המושל כח הלב ונוף האדם ואין ספק כי ערך הכלי של הלב עם ערך כלי הגוף עצמו הוא יותר מן הכלי של הלב ויותר רק ומשולה
וזך כנודע לבעלי הרפואה גם כי אין ספק כי עכ״ז גם החיות שבתוך הלב יהיה גדול מאד מחיות הגוף לאין קץ אבל לא נאמר כי הכלי של הלב
הוא יותר פנימי ויותר מעולה מן החיות המתפשט בגוף האדם כי זה לא יעלה כדעת אבל יהיה עכ״ז כי הם שני כלים זה לפנים מזה וככל אחד
מהם מתפשט החיות הראוי לו ולא נאמר כי הכלי הפנימי גדול מחיות הכלי החיצון וכן ככאן השני כלים של עתיק ואחד הם זה כתוך זה
ובתוך כל כלי וכלי מתפשט כתוכו החיות הנוגע לו מאליו **ונחזור** עתה לבאר באורך העניינים כי הנה ביארנו לעי׳ כי האצילות התחיל
להיות עקודים נקודים וברודים ועתה נבאר מציאות עקודים מה הוא שענינו הנה קודם מציאות העקודים לא היה האור העליון להתלבש
בשום כלי ולא היה יכולת בכלים לסובלו ושם היה האור בלתי מתפשט בכלים כלל עד שהגיע התפשטות האור ההוא הגדול אל בחי׳ העקודים
ושם נעשה מציאות כלי א׳ אל האור הגדול ההוא ואז התחיל האצילות להיות בו ואיזה מציאות של הגבלת האור מה שלא היה יכול הדבר להיות קודם אמנם
התחלה היה האור כלו של החלקים המגיעים אל האצילות נעלמים כלם תוך כלי א׳ לבד ואותו הכלי היה בו בחינת כלי של כתר עליון אח״כ נתפשט
האור יותר למטה מן בחינת הם שנק׳ עקודים ואז נעשו עשרה כלים אך כלם עדין בסוד בחינת כלי של כתר פי׳ כי נודע הוא שבכל ספי׳ מן העשר
ספי׳ היא כלולה מן העשר ספירות ויש בכל א׳ בחינת כתר ואותו חלק של הכלים הנוגע למציאות העשרה כתרים של העשר ספי׳ הם אשר היה
בהם יכולת להעשות בהם כלים ושם היו נגנזים כל העשר ספי׳ כלם כי שאר חלקי הספירות לא היה יכולת להעשות בהם כלים כי הכלים שלהם לא היו
יכולין לסבול האור ההוא עדין וזה המציאות נק׳ עקודים והוא מה שאנו קוראים עשר נקודות קודם האצילות ובחינת עקודים הם הראשונה נק׳ נקודה אחת
לבדה ואח״כ נעשה סוד האצילות כמו שנבאר בע״ה **ונתחיל** לבאר מציאות העקודים מה עניינו דע כי האור העליון אשר הוא
החלק הראוי להתלבש באצילות אשר ישבו בה י״ס אחדים עדין לא ניכר היותם עשרה אורות רק אחד בסוד העקודים כמו שנבאר בע״ה
ואמנם ודאי שהכח של עשר אורות אלו היה בהם בתחלה רק לפי שלא היה האור עבל תוך הכלים לא היה עדין ניכר מציאות היותם עשרה והנה כאשר
רצה המאציל עליון להאציל בחי׳ הכלי הוא הנק׳ עקודים מה עשה המשיך האור שלו למטה עד המציאות שיעור סיום הראוי לו להעשות ממנו בחינת
העקודים ואחר שהמשיכו חזר ונסתלק האור למעלה ונודע הוא כי כל אור עליון כאשר הוא מתפשט וחוזר ונעלם מניח רשימות חותם
למטה במקומו והנה אותו האור שנשאר למטה מסוף העקודים עד ראשו כאשר נסתלק האור העליון ונעלם במקורו אז נשאר האור ההוא
למטה בלתי האור ההוא ואז ע״י התרחק האור העליון ממנו אז נעשה אותו האור הנשאר ונתהווה בחי׳ כלי כי סבת התפשטות האור
והסתלקותו אח״כ זה גרם להעשות כלי ואמנם לפי שכאשר האור הזה חוזר ומסתלק הוא מסתלק בבת א׳ וכרגע א׳ לכן כל מציאות
האור הנשאר שם נעשה כלי אחד והוא יקרא בחינת כלי הנק׳ כתר כי האור העליון עדין לא היה בו הבדל בעשר ספירותיו כי עדין לא ניכר
היותם עשרה אורות ומה שנק׳ כתר ולא ספירה אחרת הטעם הוא כי לעולם הכתר קרוב אל המאציל והנה הכלי הראשון אשר האציל המאציל
יקרא כתר בודאי אך מה שיתאצל אח״כ ע״י זה הכלי הנק׳ כתר אז יקראו חכמה ובינה וכו׳ אך עדין כלם בסוד כתרים נעשה ואח״כ התפשטות
השלישית יעלו חלקי הספי׳ סוף הכר הכלי שמאציל המאציל העליון לא יקרא אלא בחינת כתר לבדה **ונבאר** עתה מציאות זה ההסתלקות
של האור העליון כי הנה כאשר נתבאר שמציאות זה הכלי שכולל כל האור הנה כהכנה הוא שכאשר יסתלק האור ממנו יהיו בו חלקים
הראויים להביט אל האור ההוא בהתהקן מהם פנים אל פנים כפי שיעור התיקון מהם המשל בזה כי כאשר האור מסתלק מן העשיה של
הכלי הזה אשר אח״כ יקרא בחינת מלכות כאשר נבאר הנה חלק העשיה מן הכלי ההוא אשר ממנו נסתלק האור וע״י זה נעשה כלי כנגד אז הכלי הופך
פניו למטה כיון שנעשה עתה בחינת כלי כהסתלקות ומן שורש האור שלו אין בו יכולת להסתכל פנים בפנים ואז הופך את פניו אחור שנעשה בחינת כלי
ואז אינו מסתכל באור העליון שנתרחק ממנו אלא דרך אחור כעת ההסתלקות ויהיו הכלי עם האור ההוא אחור באחור ואחרי אשר האור ההוא
נסתלק גם שיעור חלק אחר אשר אח״כ יקרא יסוד ונסתלק ממנו אז גם חלק הכלי הזה גם הוא יהפך פניו מן האור העליון כי לא יוכל לקבלו ואז גם
הכלי הראשונה הנקראת מלכות אז כיון שהאור נתרחק ממנה יוכל להפוך פניה למעלה ואז יהיו המלכות והיסוד פנים בפנים אך היסוד יהיה
עם האור העליון אחור באחור וכן כאשר יסתלק בחי׳ האור של הוד אז יהיה אחור באחור עם האור ואז היסוד יהפך פניו אל ההוד ויהיו הוד ויסוד
פנים בפנים והמלכות תהיה עם היסוד פנים באחור פני המלכות באחור היסוד כי האור וחשק הספי׳ להחזיר פניהם אל האור אך הספירה הקרובה
אל האור לא תוכל עדין להחזיר פניה אליו עד התרחק האור ממנה שיעור ספי׳ אחת וכן כאשר יסתלק האור מן הנצח אז הנצח יהיה אחור באחור

פנים

עם האור העליון ופנים בפנים עם ההוד והיסוד פנים באחור עם ההוד והמלכות גם פנים באחור עם היסוד וכן עד"ז עד יסתלק האור מכל
העשרה חלקי הכלי הזה ואז היו כל הספי' פנים באחור מפני הקדמתנו שם אחור העליונות אך הכתר עם החכמה יהיו פנים בפנים כי הכתר
עם האור הם אחור באחור לטעם הנ"ל ובזה תובחן שיהיה חכמה וכתר פנים בפנים הה ביארנו סוד ההסתלקות ואיך נעשו הכלים ע"י זה ואמנם
שפירש היות בכלי זה מציאות כל המלכות ויסוד וכו' לא מפני זה יקראו עשרה כלים כיון שעדין אין היכר היותם עשרה מפני כנס פי האור ונסתלק
ביחד רק הענין הוא כראשון כלי א' ארוך אשר החלקים שלו אינם שוים כפי המקום של החלקים ההם מקצתם אל קצתם והרי ביארנו ההתפשטות
האור והסתלקותו והם שני בחינות הענין כי כאשר נשלם כמו שנבאר כמה אח"כ ונראה יש התפשטות והסתלקות אחר כמו שנבאר כמה
ואז יושלמו ארבעה בחינות והענין כי כאשר נשלם הכלי הזה ונעשה כלי ע"י הסתלקו' האור אז כאשר יחזור האור להתפשט בו
אז ישארו בבחינת אורות וכלים ואמנם כאשר מתפשט האור בכלי הזה אינו מתפשט כסדר הראשון רק נעלה ונעלם וזה
רק בזוהר מועט ולא מעט ואלו השתי בחינות רק ראשי ההתפשטות והסתלקות הנז' שבהם יושלמו הארבעה בחינות והענין כי תחלה
חוזר האור בתוך הכלי של הכתר ואח"כ חוזר ומסתלק ממנו ואח"כ האור מועט בכלי של חכמה וחוזר אח"כ ונסתלק וזה
עושה בכל העשרה כלים וזה רק מועט ולא מעט הנה בזוהר תמיד ולעולם יש כטבע האור הזה לבא ולהאיר ואח"כ מסתלק כמו
שיש בטבעה שלהבת של הנר שהיא מתנענעת וכן נשאר תמיד כטבע האור הזה להיותו מועט ולא מעט בכלים האלו הנקרא' אח"כ
עקודים כי לסבת היותם הכלי הראשון אין כח בכלי הזה לסובלו אם לא בהיותו מועט ולא מעט והה ביארנו בזה ארבעה בחינות שהם
התפשטות ראשון והסתלקותו והתפשטות שני והסתלקותו וביארנו כי זה ההתפשטות וההסתלקות שני יקראו בחי' מועט ולא מעט
והנה לכן רק כלי זה עקודים לפי שהוא כלי אחד והוא קושר ועוקד עשרה אורות בתוכו ובזה יתבאר איך הכלי יקרא אחד והאורות
יקראו עשרה כי לפי שכשנסתלק האור הסתלקות ראשון אשר לסבת אותו ההסתלקות נעשה כלי אז נסתלק האור כלו בפעם אחד
ולכן הכל רק כלי א' ולא עשרה מה שאין כן באורות שבתוכם כי כאשר יחזרו להתפשט התפשטותם האחרי' שהוא התפשטות השני
הנה אינו מתפשט בפעם א' תוך הכלי כמו כדרך שנסתלק אבל נכנס ויוצא נכנס ויוצא ונעשה עשר אורות ועשר הכנסות א' בכתר
וא' בחכמה וכן בכלם ולסבה זו יקראו עשרה אורות אבל הכלי כבר נעשה ע"י הסתלקות ראשון אשר נסתלק בפעם א' ולכן יקרא
כלי א' והנה ד' בחינות אלו הם ד' אותיות שבשם כי י"ו הם שתי בחינות התפשטות וה"ה שתי בחינות הסתלקות וכבר ידעת כי
שם הויה אינו מתחיל אלא מחכמה ולמטה אך בכתר לא יש כ"א שתי בחינות לבד וכנגדם רק י"ה וזהו סוד כי ביה י"י צור עולמים
כשהתחיל לצייר ולברא העולמים מתחילה שהוא סוד העקודים אשר היה בסוד י"ה יהוה כי י"ה בכתר ויהוה בשאר הספי' וכלם
ואמנם הכתר הוא כי הנה למטה בכל הספירות יש בהם ארבע חסרונות האור אשר זה עצמו יגרום כפי השם באור העליון ונקל
לקוראו בשם וד' חסרונות אלו הם הראשון הוא ההתפשטות האור פעם א' כי אז התחיל האור להתפשט בכתר ראשון מכלם ואז
כל התשעה שלמטה ממנה היו חסרים מן אותו האור באופן כי בעת שנתהווה האור במציאות הכתר עדין כל השאר היו חסרים
והה חסרון זה הוא א' בהתפשטות הראשון שיש בכל הכלים ואין חסרון זה נוהג בכתר גם בהתפשטות השני יהיה חסרון זה
פעם שנית בכל הספי' ולא בכתר כי כאשר לא נאצל שום אור לא יקרא זה חסרון אך אחר שכבר יקראו התחיל האור להתפשט ונתפשט
תחילה בכתר אז הט' ספי' יקראו חסרי האור ההוא לפי שקדם אור הכתר אליהם אך שתי החסרונות האחרים הם נוהגים בין
בכתר ובין בשאר הספי' והוא שתי בחינות ההסתלקות כי יקרא חסרון האמיתי בין אל הט' הספי' ובין אל הכתר עצמו //
ואמנם מציאות מועט ולא מעט יתבאר לבארו היטב מה ענינו ונאמר כי הלא תחילה התחיל האור לבא בכתר ושם כל הט' אורות
כלולים שם ואח"כ חזר להיות לא מועט ויצא האור משם האור הנוגע אל הכתר אך הט' אורות אחרים נשארו שם בכתר
כי כח יש בכתר לסובלם ואז כשנת אשר לא מועט ויצא משם האור הנוגע אל הכתר ולא נשאר כ"א הט' אורות אז אור הכתר ממשיך אל
החכמה פנים בפנים כל את הט' אורות ונכנסים אל החכמה ואז החכמה היא הופכת פניה אחר שקיבלה הט' אורות ומאירה אל הבינה
פנים בפנים הלא להבה רק אינה נותנת לה עדין את השמונה אורות אח"כ חוזר אור הכתר להיות מועט בכתר ואז אור החכמה
חוזר ומתגלה בכתר מחמת החשק שיש לו להתחבר שמו ואז הכלי של החכמה הופך פניו אל הכתר ונותן לו את האור שלו אך אור הבינה
שהיה בחכמה אינו עולה עמו בכתר שלא להתרחק מחמת חשק הבנים שהיא אמם וכבר ביארנו כי אין מציאות חוה פנים ואחור רק בבחינת
הכלים אך האורות עצמן לא יגדר בהם פנים ואחור רק התפשטות והסתלקות ואמנם אחר הופכו כלי החכמה את פניו כנגד הכתר
ושולח שם האור שלו הנה אח"כ חוזר והופך פניו למטה כנגד הבינה ונותן לה השמונה אורות ודע כי כל נתינת אורות הוא פנים בפנים
לעולם ואמנם הבינה אינה הופכת פניה למטה להאיר בחסד שאין כח בחסד ובששה קצוות לקבל אור כזה פנים בפנים רק מאחור
הבינה נמצא שהוא אחור בפנים כי הלא יש כאן אור השכינה קצוות ועוד אור הבינה שהוא גדול יותר מכלם יחד אך תחלה כאשר לא היו

עקן אורות בבינה רק שנכנס אל החכמה אז הפכה החכמה פניה והאירה אל הבינה אחור לבד וזה היה פנים בפנים משא״כ בחסד לפי שהבינה יש
בה כח לקבל האורות ההם כלם לפי שהבינה אורות העליונים הם בעלים באור שלה וגם אור שלה ודאי שיכול לקבלו והאור של החכמה אעפ״י
שהאור שלו גדול מעלה מ״מ כבר ידעת כי אבא ואימא כחדא שרין ויכולה היא לקבל אור החכמה משא״כ בחסד שיש הפרש גדול בינו לאור הבינה
ואינו יכול לקבל פנים בפנים ונחזור אל הענין כי כאשר חוזר להיות לא מטי בכתר הנה אז הוי מטי בחכמה שיורד האור אל החכמה ואז גם
השכינה פנים שיש בבינה הם גדולים ואינם עוברים לחוץ ואז הבינה עולה לחכמה מתחת החשך שיש לה להדבק עמה וזה נק׳ לא מטי
האור בבינה ואז יורדין הג׳ אורות שבה ונותנין כלם אל החסד פנים בפנים אח״כ חוזר והוי מטי בכתר ולא מטי בחכמה ולא מטי בבינה
אחורים הפך הבינה פניה ונתן האורות לחסד וכן החסד נתן האורות בגבורה ואחר הפכה הגבורה וכו׳ אח״כ חוזר לא מטי להיות בכתר
ואז הוי מטי בחכמה והבינה אז היה ראוי להיות נשארת שם בחכמה כבתחילה אך מתחת אור החסד אשר במקומה (כי) יורדת להיות
שם עמו וזהו סוד כי חפץ חסד הוא וכבר ידעת כי הבינה נקרא׳ הוא ואז כאשר יהיה הבינה במקומה אז יהיה החסד אינו צריך אליה
ותחזור ויורד במקומו ונק׳ מטי ואז אור של הגבורה עולה בחסד וזה נק׳ לא מטי בגבורה ואז הופכת הגבורה פניה למטה ונותנת את הח׳
ג׳ אורות למטה בת״ת וזה נק׳ מטי בת״ת אח״כ חוזר להיות מטי בכתר ואז הוי לא מטי בחכמה ובבינה כי שניהם עולים שם כיחד
בכתר ואז החסד הוי לא מטי בחסד כי הוא ג״כ עולה אל מקום הבינה כאשר תרחקנה מפני השני מלקים שבניהם כנ״ל ואז הוי מטי
בגבורה ואז הוי לא מטי בת״ת כי אור הת״ת עולה בגבורה מתחת החשך ואז הופך כל הת״ת פניו ונותן את הארבע אורות בנצח וזה נק׳ מטי בנצח
ואח״כ חוזר להיות לא מטי בכתר ואז הוי מטי בחכמה וגם בבינה הוי מטי מצד החסד אשר שם כנ״ל כי חפץ חסד הוא ואז הוי ג״כ מטי בחסד
כי אז החסד יורד במקומו ואז הוי לא מטי בגבורה כי הגבורה עולה עם החסד ואז הוי מטי בת״ת ויורד האור בת״ת ואז הוי לא מטי בנצח
כי אור הנצח עולה עם הת״ת ואז הוי מטי בהוד כי אז הופך הנצח פניו ונותן הה׳ אורות בהוד ואז ההוד הופך פניו אל היסוד ומאיר בו וכן
הענין בכל הששה קצוות כאשר האורות נכנסים בהם הם הופכים פניהם ומאירים למטה כי דוקא הבינה היא שלא הפכה פניה אל החסד
כי אין כח בחסד לקבל הבינה אך הששה קצוות הם שוים ויש בהם יכולת לקבל אור חבירו זה מזה וזה מזה כי כל הששה אורות הם שוים
אח״כ חוזר להיות מטי בכתר והוי לא מטי בחכמה ובבינה כי שניהם עולים שם גם החסד לא מטי כי עולה אל הבינה ואז הוי מטי בגבורה
ולא מטי בת״ת ואז מטי בנצח ולא מטי בהוד ואז הופך ההוד פניו ונותן הששה אורות אל היסוד ואז הוי מטי ביסוד ואז היסוד הופך פניו
ומאיר אל המלכות כנ״ל בכל הששה קצוות אח״כ חוזר להיות לא מטי בכתר ומטי בחכמה ובבינה וחסד ולא הוי מטי בגבורה ומטי בת״ת
ולא מטי בנצח ומטי בהוד ולא מטי ביסוד כי עולה בהוד ואז הופך פניו ונותן אור המלכות למטה במקומה והוי מטי במלכות והרי
עתה נשלם הבחי׳ הראשונה שהוא מציאות הה׳ פעמים והרי הגיעו כל הששה אורות אל המלכות ועתה הבחי׳ השנית היא משונה
כי הלא עתה חוזר להיות מטי בכתר ואז לא מטי בחכמה ובבינה ואז לא מטי ג״כ בחסד והוי מטי בגבורה ולא מטי בת״ת ומטי בנצח ולא
מטי בהוד ומטי ביסוד ולא מטי במלכות ואח״כ חוזר כמבתחילה והענין מובן ונבאר מה שאמרנו לעיל כי בהויות אלו יקראו
פ׳ ביה״ יהו״ה עד עולמים כי זהו סוד סולו לרוכב בערבות ביה שמו כי יש קושיא בשמו כי היה לו לומר יה שמו ולא ביה
שמו אך הענין הוא כי שמו כולו הוא כנגד יה וזהו ביה שמו פי׳ כי יה במילוי יו״ד ה״א הוא כנגד יהו״ה הה כי ביה הוא שמו כולו ממש ושם יה
זה הוא בכתר לרמוז איך ממנו יצא שם יהו״ה וזו כלולים כל הארבע הויות ה׳ יה״ה הה עתה טעה בחינה הראשונה ע״פ לעולם חשך
האור התחתון לידבק בעליון ובאשר הוי מטי ביסוד לא הוי מטי במלכות כי אז אור המלכות עולה עם היסוד מתחת החשקה וכן בכל
השאר הנה מן החסד עם הבינה כי כשהוי לא מטי בבינה אז הוי ג״כ לא מטי בחסד מתחת שני המלקים כנ״ל וכשהוי מטי בבינה
אז הוי מטי ג״כ בחסד כי אין החסד יכול לסבול אור הבינה אחורים אותו הרגע שיורדת הבינה במקומה אז מוצאת את החסד שם ולכנגדו
יורד החסד במקומו וזהו הענין כי השלשה הם בכח עליון במדרגה א׳ ואינם יכולים לידבק בבינה שהיא מן הג׳ עליונות גם ענין מטי
ולא מטי שבשלשה עליונות הוא באופן אחר כי כשהוי מטי בכתר אז עולים חכמה ובינה שניהם למעלה בכתר ולטעם זה נקרא׳ ג׳ עליונות
חשובות כאחת וכשלא מטי בכתר אז הוי מטי בחכמה ומן הראוי היה שתשאר שם הבינה והיה לא מטי בבינה אך מתחת חפץ חסד
הוא כנ״ל הוי ג״כ מטי בבינה גם דע כי שיעור הזמן אשר לא מטי האור במקו׳ הוא רגע א׳ לבד והוא סוד רגע כי הלא הסתלקות האור שהו׳
לא מטי היה מתחת הזעם והאף מתחת המקטרגים שאין בהם כח אך המשך בחינת מטי שהוא תוך האור למטה להחיות העולמות
אין בזה שיעור כי כפי מעשה בני אדם כך יהיה וזהו חיים ברצונו כפי הרצון שיהיה לו אז כפי מעשה בני אדם ימשך זמן החיים הקם //
ואמנם דע כי הלא כבר ביארנו כי הסתלקות הראשון של האורות היה כדי לעשות כלים והנה חזרו האורות לבא פעם שניה כדי שהכלים
השני הנה היו חוזים הכלים להתבטל כבתחלה הראשון ולכך הוצרך שישאר אור הראשון שבכלן שהוא אור הכתר למעלה ולא יכנס
בכלים הללו ולא באו רק מאורות לבדם על הסדר הזה אור של החכמה בכלי של הכתר ואור של הבינה בכלי של החכמה וכן על זה הדרך
עד

ו

עד שנמצא שאור המלכות נכנס בכלי של יסוד ונקה אשר לא קבל בכלי אותו האור הראשון הנמצא בו אשר קבלה בתחלה ומתנו אך הנה
לו אור ומלכות קטן ממנו עם זה נשארו הכלים בבחינתם כלים ולא חזרו להיותם אורות כבראשונה והנה כאשר הקטינו הכלים לקבל
האורות אז נכנסו התשעה אורות בכתר וזה נק' ממי בכתר כנ"ל ואין להאריך בזה כי כבר הארכנו בזה לעיל בבחינת ממי ולא ממי ה' ספיק
ואמנם הטעם למה עתה נכנסים כל הט' אורות יחד בכלי של הכתר משא"כ בהתפשטות הראשון כי נכנסו א' לאחר כנ"ל שנכנס אור המלכות
בכלי של הכתר ואח"כ נדחה אור זה בכלי של חכמה ואז נכנס אור היסוד בכתר וכן עד"ז עד שנכנסו כל העשר אורות בשיעור
עשר כלים הטעם הוא מובן עם האמור כי תחלה אשר היה אור הכתר עמהם וגם כלם היו מאירים מעצמו לכן לא היה כח בשום
כלי מהם לקבל אור בתוכו רק אחד אך עתה שאור הכתר אינו נכנס בתוך הכלים והוא נשאר למעלה והופך אחוריו למטה כמו שנבאר
בע"ה לכן עתה יש כח ליכנס כל האורות ביחד בתוך כלי אחד כי כל התשעה אורות הנכנסים עתה הם קטנים מן אור הכתר הראשון
ויש כח בכלי לקבלם וכן כשנכנסים השמונה אורות תוך הכלי של חכמה יש כח בכלי לסובלן כי כלם הם קטנים מן אור החכמה הראשונה
וכן עד"ז בכלן והנה דע כי קודם בחינת עקודים אלו יש למעלה מהם שרשים אלו העשר כתר חכמה וכו' עד המלכות ולמטה מן שורש
מלכות זו שם הוא כתר קו"ן כנגד למעלה כנגד השורש שלו ואחריו למטה כנגד כלי של הכתר של בחינת העקודים והנה כל הבחינות
העקודים האלו כלן מושפעים אליהן מאלו השרשים העליונים ועוברים דרך הכתר הנז' וכל זה לקיום כלי אך לא בחינתם בחינת
תמוש הן כאשר יהיה אור הכתר לא ממי בכלי של הכתר כי אז יעלו ויקבלו שפע גדול מן שרשים כמו שנבאר בע"ה ונחזור לענין כי
הלא לעיל ביארנו כי כאשר האור ממי בכתר אז נכנסים הט' אורות בכלי של הכתר וכשחוזר להיות לא ממי אז יכנס השמונה אורות אל החכמה
ואז החכמה הופכת פניה אל הבינה ומאירה בה אך אינה נוגעת אל הבינה עד היות פנים שנית ממי בכתר וצריך להבין א"כ מה ענין הפיכת
הפנים אלו להאיר לבינה כיון שאינו נותן השבעה אורות עתה בה אך הענין הוא כי הלא צריך שתבין כי אחה שביארנו שבאים עתה
האורות מחולקים נמצא כי אור החכמה ניתן בכתר ואור הבינה ניתן בחכמה ואור החסד ניתן בבינה וא"כ קשה כי העלמות והדבו
כי כתר דכורא נכנס נוקבא ובתוכו נוקבא נכנס דכורא אך הוא ענינו כי צריך שתדע כי הנה כאשר היה הסתלקות הראשון לעשות
כלים לא היה החלק ההוא נעשה כלי ונגמר להקרא כלי עד התרחק ממנו האור שלשה מקומות כי היה האור מתחיל להסתלק מה חלק
אשר אח"כ יקרא מלכות ואז היה מתחיל להחשיך ואחר שהיה מסתלק האור מהחלק אשר אח"כ יקרא יסוד אז היה החלק הראשון מחשיך
יותר עד שנמצא כי כאשר היה הנוגע במלכות רחוק ממנו שלשה מקומות שלימים שהוא החלק הנוגע אל ההוד שעתה שם אז נגמר
הכלי של המלכות לעשות כלי כי כל פחות מג' כלבוד דמי עד שנמצא כי בהתרחק אור המלכות למעלה מן הכתר אז נגמר כלי של החסד
לעשות כלי של החסד ואמנם נמצא כי החכמה והבינה והכתר לא עשו עתה כלים לפי שעדיין לא נתרחק האור מהם ג' מדרגות שלימות
וכל פחות מג' כלבוד דמי ולכן לא היה עדיין נעשה כלי גמור בכל א' מאלו הג' ראשונות אך עכ"ז בודאי שיותר יקרא חלק הבינה כלי גמור מן
השנים הראשונות לפי שכבר הם רחוקות ממנו אל האור שנסתלק והוא למעלה מן הכתר נמצא שיש הפרש מן הבינה אל החכמה וכו'
וכמו שנבאר בע"ה ובזה יתורץ קושיא א' והיא כי הלא בעת הסתלקות האורות לעשות מציאות כלים היה אור הכתר מאיר בהם ואיך היה
יכול לעשות כלי ועתה בהתפשטות האור אשר לא היה אור הכתר מתפשט בהם כנז' איך היו נקראים אורות אך התשובה כי לא נגמר
להעשות כלי עד התרחק האור ממנו ג' בחינות גמורות אך כאשר יכנס בתוכן ממש אעפ"י שאין אור הכתר נכנס עמהם עכ"ז האור
עצמו בתוכן יקרא אור וקושיא הב' שהקשינו היטב כי עליונות אשר עכ"ז אור הכתר קרוב אליהן ואיך הם נעשים כלים ואח"כ לעת
שיחזור האור ליכנס יקראו אורות כי אדרבה אור שלהן ממש יותר מתחלה כי באים אורות אלו חסרים מן אור הכתר אשר היה מאיר
בעת ההסתלקות אך הענין כי המלכות לעולם עושה כלים בהסתלקה פעם מהכלי והנה כאשר יחזרו עתה האורות להכנס נכנס אור החכמה
בכתר ואז אור הכתר שבתוכו שנשאר בעת ההסתלקות כנז' כי אין הכלי נגמר עד התרחק האור ממנו ג' מדרגות וזה לא שייך בג' ראשונות
כנז' לעיל ואז נכנס אור הכתר הנשאר שם בתוך אור החכמה הנכנסת עתה ומתלבשת בתוכה ונעשה נשמה אליה לפי שהוא אור של כתר
ונעשה דכורא והחכמה סביבותיו ונק' נוקבא ואז אור המובחר יותר מתלבש בתוך החכמה ומה שבתחילה מושכה הרחק האורות משום זה
ישאר כלי לשני מעגלים א' מתחת הכרחקה משם גם לו נראות חושך ועוד כי אעפ"י המובחר ממנו נסתלק ומתלבש תוך אור החכמה הנכנס
שם ואז אור הנשאר מן הכתר נעשה כלי כי אור החכמה מתפשט בניהם באופן כי אדרבה ביאת האורות והתפשטותם עתה הוא הגורם כל ג'
עליונות אלו להעשות כלים ולא נעשו כלים בעת הסתלקותם כמו שביארנו ועוד טעם אחר כי הלא כאשר אור בחינת הכתר נשאר למעלה כנז'
שמעולם לא נכנס עוד בתוך כלים אלו רק נשאר בסוף עשר שרשים של האורות למעלה והפך אחוריו למטה ולכן האורות עתה הם מוצאים
מבתחילה יותר ואעפ"י בעת ההסתלקות וכן עד"ז בכלי השני של החכמה שנכנס בתוכו אור של הבינה ואז אור החכמה נתלבש בתוכו והאור
הנשאר והנמשך נעשה כלי מתחת ההחקק אעפ"י שאינו הרחק גמור והה עתה איך יש זכר ונקבה בכתר וזכר ונקבה בחכמה נמצא כי

שנולדו אין החכמה והכתר והדעת מתבטלים ומתעלים להעצות מזכהם נקבות כי החורות השאה שלהם ממש שנעמד
בקיומם אעפ"י שאינם גלויים כבתחילה והדרכה שאור האורות הבאים נעשה הם עומדים עליהם ונעשים נקבות עליהם
וכן הענין בבינה כי שיש בה הכתר והוא כי נשאר בה אור הבינה מזמן ההסתלקות כנ"ל ועתה נכנס בה אור החסד והנה חסד
הוא בן הבינה כנודע ולא יתכן שיהיה הוא הזכר ואור הבינה הנקבה אליו ואם נאמר שאור הבינה יקרא זכר ואור החסד נקבה
גם זה לא יתכן ולכן צריך אותה המיכה פעם שבארנו לעיל שהוציאה החכמה מבין למטה כמו שבתנו אלה השמונה אורות ואז
מזדווגים דכר ונוקבא אל החכמה שם במקומם ומוציאים אור אחר ע"י זיווגם הנק' יו"ד ואז נתן למטה בהמיכה עמהם אל הבינה
ואז אותה היו"ד מתלבשת תוך אור הבינה על דרך האחרות ונעשה היו"ד דכר והבינה נקבה ואח"כ כאשר נתנו השכינה אורות בכלי
של הבינה אז נתן בה אור החסד ונשאר בה אור החסד כמו מיין נוקבין תמיד ואעפ"י שאור זה של הבינה הוא מן האורות הראשונים
שנשאר שם וזה היו"ד שבא בתוכה מן זיווג דכר ונוקבא שבתוך החכמה הוא מחודש ואכ"ז נעשה הבינה שרש ונעשה נקבה
אל זה האור המחודש מן החכמה אך התשובה היא כי הנה הכבר בארנו שזה אור הבינה אינו אור גדול אחר אשר יש שלמה
מהקיים בינו ובין האור כנ"ל אעפ"י שאינן נ' ההעתקות וגמורות מ"מ אח"כ בחכמה שלמעלה ועוד כי אור הבינה הזו נשאר שם בעת
ההסתלקות אשר לא היה כוונתו להאיר אך הנקבה העליונה שבחכמה באה בעת ההתפשטות שכוונתו להאיר ולכן קבו
הוולא מבין שניהם יכול להיות יותר פעולי מן הבינה ועכ"ל שכן מן החסד שבא עתה אעפ"י שבא לבחינת ההתפשטות אבל עכ"ז
הנה היא נמדרגות למטה מן החכמה כי הדבה כי בכתר העליון גם י"ה שהוא דכר ונוקבא כתר וחכמה ובחכמה יש דכר ונוק'
והוא שם י"ה אחד והוא חכמה ובינה ובבינה יש שם י"ה והם קטנה המתאחדת מן זיווג העליון שבדכר ונוקבא שיש בחכמה
והבינה היא נקבה אליו והיא אות ה' הה שם י"ה ככאן ג"כ ועוד יש בה אור החסד שהוא בחי' כ' גם כל אחד מאלו השלשה אשונו
נק' אות יו"ד כמ"ש נמצא כי כתר יש בה דכר ונוקבא והכל עצמו שהוא ד' של יוד וכן בחכמה נק' יו"ד שהוא י' דכר ונוק' וה"ד
היא הכל אך הבינה נקרא יוד כבחינת ג' אורות שבה וסוד יו"ד והם חכמה ובינה חסד אך הכל אינו נזכר עתה
גם יש טעם אחר למה נקרא היו"ד מן זיווג של החכמה כולה של הבינה הזו התחתונה לפי שכאשר מזדווגים דכר ונוק' שהם
אינם מוציאין טיפה ההיא מעצמות ק' מלמעלה שהוא מן הכתר ולכן נגדלת מן אור הבינה התחתונה ואמנם כשאר התפ'
לא היה שינוי מציאות דכר ונוקבא כי כלם זכרים והם כלם גלויים ואין בהם אור ק' אורות הבא מחדש ונמצא כי אור קבלה
נכנס בחסד וכן עלה עד שנמצא שאור המלכות בכלי של היסוד וכאן יש ג"כ קושיא איך מזכר יעשה נקבה אך דע כי לכך
הולבשו דכר ונוקבא שבבינה להזדווג ולהוציא ה' אחת דנוקבא ונחלקה לשנים ואות נשאר ביסוד בסוד דכורא אל המלכות אשר
שם טיותר גבוה אור כמה מדרגות מן אור המלכות שביסוד ולכן הם זכר ונקבה ואח"כ אות ה' ירדה במלכות והשלימה
שם במקומה הרי כ"ל בחינות יש דכר ונוקבא והם כתר וחכמה בינה יסוד והוא מגעגע הנה שיש כאן הנה אהבנה משאר
כשאר // ועתה אנו צריכים לבאר מציאות לא מגוי שבכתר מה עניינו והענין כי אחר שביארנו כי יש בכתר דכר
ונוקבא בכל של הם כתר וחכמה ואלו צריכים לעלות אל שרשם לינק משם ואמנם חשק הזה שיש להם לינק אור
מן השורש שלהם הוא הגורם להם לעלות הלא כל העשה שרשים כלם עמהם למטה להאיר בעבורם קאלו ואמנם אחר
שעלים ויונקים משם אז אותו הכתר הנשאר בסוף השרשים הוא היפך אחריו להם ואז אינם יכולים נגוע לינק ולכן חוזרים
ויורדים ונבנים בכלי שלהם וכמו שנבאר עוד והענין כי הנה כל השרשים העליונים היפכו פניהם למטה להשפיע אור בסוד קדימה
לבד ולא לצורך זיווג אמנם גם שורש הכתר העליון יש בו חשק להשפיע למטה כי לעולם השרשים רצונם להאיר בענפים אך נגמר הכ'
הוא היותו אותו הכתר בסוף אותם השרשים כלם והופך אחריו למטה ואז בראות השורש העליון שבכתר כי נותן האור הנה שם אינו
משפיעו למטה אל הוא מוסיף חלקיו למעלה כנגד הצדק אבל כי כאשר אינו מזדווג עם המלכות גם הוא מפסיד כי אין נותן לו אבא
ואימא כאשר ישפיעו למטה וכן הדבר בכאן כי כאשר הכתר הזה אינו משפיע למטה אז גם השורש של הכתר העליון אוסף חלקיו ולא
ברצונו כי רצונו להשפיע רק מחמת חסרון התחתונים שאינם יכולים לקבל וגם טעם הדבר כי אם ימשך אור ההוא תמיד הנה יחזרו הכלים
אל בחינת אורות כבתחילה ויתבטלו כבתחילה אך עתה שאין האור נמשך בכלים רק אחר עלית אור הכלים למעלה לינק וכיון אין הכלים
בטלים והנה אחר שיינקו אלו האורות מלמעלה אז חוזר הכתר ההוא להפוך פניו למטה ואז יורדים למטה כבעל כרחם כי אין מה לינק ועוד
טעם אחר כי לפי שגם אלו האורות יש להם חשק לחזור אל הכלים דוגמת הנשמה כשיוצאה מן הגוף ולכן אחר שינקתם חוזרים לירד
ואז אין אותו הכתר של שבסוף השרשים יונק מן שורש הכתר העליון רק חיות לבד הצריך אליו ולא יותר ונבאר עתה מציאות
עליה זו ונאמר כי הלא כאשר לא מגוי האורות בכתר הוא כי עולים דכר ונוקבא למעלה במקום זה קבכתר שבסוף השרשים העליונים

ואינם

17

ואינם יכולים להיות שם ביחד כי הוא גדול מהם ולכן הם נשארים במקומם והוא נעלה במקום השורש של המלכות ואז גם השורש של המלכות
עולה בשרש של היסוד ושם נשארים שניהם בסוד היסוד שהוא דכר ונוקבא ואז שורש הכתר העליון משפיע למטה אחר שכבר יש הכנה
למטה בתחתונים לקבל ואז הנוקבא של הכתר נגלה בדכורא ופי' הענין כי הנה יש כמה מיני כלילות אחד הוא כאשר יהיו שני אורות לשני
כלים כל א' בפני עצמו ואחר יכנסו שני האורות בכלי א' זה יקרא כלילות שנכלל זה בזה בכלי א' עוד יש מציאות אחר בהיות שני האורות
האלו זכר ונקבה כי אז אירע להם מה שאמרו ה' הלוחות כי אז יש בהם סוד אהבה פי' כי נגלה האחד זכר בנקבה ושניהם בכלי אחד
וכן חוזר האחד הנקבה להגלות בכלי של הזכר הרי הם ארבעה אורות שנים בכל כלי כלולים זה בזה והם סוד ד' אותיות של אהבה
עוד יש מין כלילות אחר והוא זה המציאות שאמרנו כי הם שני אורות בלתי כלים שהם זכר ונקבה של הכתר שעלו למעלה ואינם
בכלים כי אז כלילות שלהם יהיה בבחינה שיקבלו זה מזה האחד וזהו הכלילות שבהם והנה עתה הנקבה נגלה בדכורא כי להיות הנקבה
היא אור של החכמה כמו דכר למעלה והזכר הוא אור הכתר הנשאר בכלי א"כ הזכר הוא המקבל עתה מן השרש שלו שהוא שורש
הכתר וזה נמשך לו ע"י שמחבק אותו הכתר שנשאר למעלה בסוף השרשים וע"י האחד העליונה של שורש הכתר הוא מחבק מאד
והוא מאיר אור הי' מזה הזכר ואז נגלה הנקבה בו בזכר ומקבלת האחד ממנו עד שנמצאים שלשה עתה אלו שוים בהאחד והם
זכר ונקבה של הכתר הל' של כלי הכתר ואותו הכתר שעליהם ואחר שהם שוים וקבלו האור שלהם ממש שורש הכתר העליון אז צריך
שהנקבה של הכתר תקבל גם היא האחד מן שורש העליון ולכן השרש של החכמה עליונה יורדת בבינה והבינה בחסד וכן עד שיורד יסוד
במלכות ושם נכללים יסוד במלכות ואז אותו הכתר שעולה במקום שורש המלכות ופי' כי הוא נעקד והמלכות שורש ולכן הוא צריך שעולה
ירד במקומו כי אינו יכול להיות שם כי אין לו רחוק עם שורש המלכות וגם כי הוא נעקד והמלכות שורש ולכן הוא צריך שמטה אותו
שהוא מקבל מן הכתר אמנם יורד במקומו ומשם יכול להיות ביחד עם זכר ונקבה שהיו במקומו כ"א אין שלשתן שוים אחר שכלם
שוים בקבלתם משורש הכתר העליון ואז נמשך הארת שורש החכמה למטה ואז הזכר נגלה בנוקבא כי הנקבה מקבלת תחילה לפי
שכבר נשתוה עם הזכר במעלה כי שניהם קבלו משרש הכתר העליון ולפי שעתה מקבלים משרש החכמה לכן הנוקבא מקבלת ת.
תחילה מכל הג' שכבר והם מקבלים ממנה ונכללים בה בסוד אשת חיל עטרת בעלה ואמנם עתה ירדה החכמה למטה במקום שורש ה
הבינה היא לבדה מעטים האחד הוא לפי שכשהיא קרובה לשורש הכתר אינה יכולה להאיר ואחר מקבלת האור הנמשך מן הכתר ועוד
כי עתה היא להתקרב למטה כדי שיוכל הנקבה שבכתר לקבל ממנה תחילה כנז' וזה גורם קרבת השורש אליה מדרגה א' יותר מקורבת
הזכר שבכתר אל שורשו ועוד כי הלא ביארנו כי לעולם השרשים אינם נמנעים מלהשפיע למטה בהיות התחתונים רוצים לקבל ולכן שורש
הכתר אינו נמנע מלהשפיע למטה כל זמן היותם שם זכר ונקבה תוך מן הכלי שלהם וא"כ אין החכמה יכולה להשפיע ולכן כאשר ירדה
החכמה ורדה במקום הבינה למטה אז ישאר המקום שלה פנוי ואז כעוד שהשפע נשפע מן שורש הכתר ממלא אותו החלל הפנוי ואז
החכמה היא משפעת למטה נמצא כי אז גם אם הכתר משפיע אינו מבטל הארת החכמה ואמנם ירדה החכמה למטה לא הפסיד האחד
בהרחקה מן המאציל העליון מדרגה אחת בכלל כי הנה זהו טעם אחר שהכתר ממלא אותו החלל כי כשלא אם היה נשאר שם
חלל ומקום פנוי היה שם הפסק אור המאציל אל החכמה ואז הארכה היתה מפסדת החכמה ויותר טוב היה לה להשאר במקומה אמנם
עתה ישאר הכתר ממלא החלל ההוא יש דרך ומעבר אל אור המאציל המשפיע בשורש החכמה ואינה מפסדת כלום והנה אחר
שקבלו זכר ונקבה מן שורש החכמה כנ"ל אינם צריכין עוד ואז יורדים זכר ונקבה בכלי שלהם ואז החכמה מתעלה במקומה וגם
שורש הכתר אוסף חלקי האחד אליו ואותו הכתר שבסוף השרשים אינו מקבל רק תיות מה שצריך לו לבד ועתה נק' בחי' תוכי
בכתר של הכלי עליו כי חוזר האור בכלי שלו אמנם שורש הכתר העליון יק' לא תוכי למטה במקומם הרי העליונו מכל זה כי האור שבכלי
הראשון הנקר' כתר אין בו רק אור החכמה כי אור הכתר נשאר למעלה בסוף השרשים וזהו סוד כלם בחכמה עשית. ונבאר שהוא
תוכי בכתר אנו צריכים לבאר לא תוכי של חכמה ובינה כנודע כי כל האורות שבחכמה ובבינה הם עולים בכתר להיות דכר ונוק'
של הכתר במקומו מן כלי. והנה כבר ביארנו כי יש חמשה אורות בכלי כשני הכלים בכלי החכמה יש דכר ונוקבא ובכלי הבינה יש דכר ונוקבא
וכן ועל ביאר אלו היא הויה בחמשה התחתונים ולפעמים יעלו כל החמשה אורות ולפעמים יעלו הארבעה לבד ואור היסוד שהוא אור
הבן ישאר למטה בכלי של הבינה והנה ביארנו למעלה כי יש דכר ונוק' בכלי א' מן השלשה כלים האלה הראשונים ונק' יה' יוד בדכורא וה'
בנוקבא ודע כי אלו החמשה אורות כשעולים למעלה בכתר לפעמים נכללים כלם בנוקבא ולפעמים בדכורא ולפעמים קצתם בדכורא
וקצתם בנוקבא ודע כי לעולם כשאין עולים רק הארבעה אורות אינם נכללים רק בנוקבא ונבאר עתה חלוקה זו ונאמר כי הלא קודם
שיעלו אלו האורות למעלה להכלל בכתר אז שם יה' שבכתר הוא פשוט ואינו במלוי אך כשעולים אלו האורות למעלה אז יהיה בהם מלוי
והנה ג' מלויים הם או ביודין או בההין או באלפין והנה כשאינם עולים רק הארבעה אורות אז נכללים בנוקבא שהיא ה"ה של שם יה'

שבכתר ואז מילוי אותה הה׳ היא כיון כוה ה׳ והענין כי האהבתה אורות העולים בנוקבא הנה הנקראי׳ בעולים בראשון לפי שלשלש
אור החכמה הוא המלבוש לאור האחרות ואז אור שלשתן מהבעלים באות יוד שהיא החכמה ולכן מילוי ה״ז ביודן אך דע כי כאשר דכר ונוק׳
שבכתר עולים למעלה בשרשים שהוא סוד לא תמצי הנה ק״ט שבכל א׳ מהם הם העולים ונשארים למטה במקומן שני המלכיות מלכות הזכר
ומלכות הנקבה בשני הכלים הנקראים י״ה כנ״ל בביאורם פשוטים בלתי מילוי ואמנם דע כי אז שני מלכיות אלו הם שוות כי אמנם שהזכר גדול
מן הנקבה עכ״ז עתה הם שוים לפי שבחינת אור הזכר הוא בסוד הסתלקות כנ״ל כי כאשר רצה להסתלק אותן האורות כדי לעשות כלים אז
נשארו אותן האורות בכתר חכמה בינה כנ״ל נמצא כי אור הזכר שלהכתר הוא בסוד הסתלקות ואור הנקבה שלהכתר היא בסוד כנסה
כנודע ולכן אור הזכר ואור הנקבה שוים בבחינה הזאת. ועוד כי לפי שהזכר הנה שורשו מבחוץ תחת השרשים ולכן הזכר שלזה הכתר
התאוה הוא גדול לחזור שם מלמטה בנוקבא לכן כמעט שכל אור זה הזכר עולה למעלה ולא נשאר רק אור מעט אך הנקבה שאין לה למעלה
שרש כנודע כמו הזכר הכתר ולכן אין לה כ״כ תאוה וחשק לעלות ונשאר אור מרובה ממנו למטה בכלי שלה ולכן יוכלו להיות שוים אך שני
המלכיות ביחד דכר ונוק׳ אך כאשר חוזרים לבא דכר ונוקבא אז בא הזכר בכל אורו גם כי הוא לקח אור גדול מאור הכתר מן שורשו ואז כשחוזר הא׳
אין יכולת בנוקבא לקבל הזכר כלו רק משש קצוות שלו לבדם והנה כה שיתבאר זה לכן צריך שתדע הקדמה א׳ והיא כי יש חילוק בין
כפעם הראשונה בעת האצילות לזמן שלאחריו כי בפעם הראשונה שבכלם שהוא כאשר נשאר הזכר שלהכתר בעת הסתלקות
הראשון ואח״כ בהתפשטות השני שנכנסה החכמה בכלי הכתר אז לא נכנסה בכלי של הזכר רק נכנסה בכלי הנקבה עצמה שהוא מ״ס
סוד ה׳ של י״ה והיו זכר ונקבה בשני כלים אך בהסתלקות השני אשר היו עולים זכר ונקבה שניהם למעלה ואז נשארו שניהם יחד וכלם
קבלו האור ביחד מן הכתר העליון לכן כאשר באים וחוזרים בכלים שלהם אז שניהם נכנסים בכלי האחד שלהזכר והמלכות שלהנקבה
נשארה בכלי שלה הא׳ שלה כנ״ל וכן הענין תמיד אחר הפעם הא׳ כי לעולם הזכר והנקבה נשארים בכלי הזכר ושם הם מזדווגים יחד
יחד נמצא כי כלי שהוא הכלי של הזכר שם הם שניהם דכר ונוק׳ ואז כאשר מזדווגין אין הנקבה סובלת אור הזכר רק ששה קצוות
שלו כנ״ל ומן זווג דכר ונוק׳ אלו אשר בכלי באות היוד משווה כנ״ל אז יוצא מהם דיוקנות שני פנים דכר ונקבה והם ו״ק שהם מילוי אות
יוד והוא כי כמו שהדכר ונקבה שבאות יוד משווה הוא סוד ו״ק גם אלו הבנים הם ו״ק והענין הוא כי לפי שהזכר אינו מזדווג עם הנוקבא
רק בסוד ששה קצוות שלו לכך ולכן גם הבן שלו הוא עומד ו״ק ואמנם הנקבה היא עומדת דלת לפי שיש בה כלכלים רק שאור ששה
קצוות הם בעולים באהבה הראשונה שלה ולכן נקראת ד׳ הרי מילוי היוד שהם ו״ד וכל זה נק׳ יוד שהם דכר ונוקבא ואח״כ הוא אות ה׳
של י״ה שהוא הכלי של הנקבה ושם נשארה המלכות של הנקבה כנ״ל והנה כאשר עלות האהבה אורות התחתונות כנ״ל באות ה׳ זו
אז היא מתמלאת באות י׳ ונעשית ה״י כנ״ל ואמנם עוד הה׳ עצמה הוא ד׳ לפי׳ ע״ו //

וזה דאיתלת הכתר החיצון יוד יוד הי יוד הי ויו יוד הי ואו הא הכ׳ יוד הי ויו הא הנ׳ אלף הי יוד הי
החכמה: החיצון מה הכ׳ ייה יהו יהוה הנ׳ יוד הי ואו הא
הבינה: החיצון אהיה הכ׳ קס״א הנ׳ אלף אלף הא אלף הא יוד אלף הא יוד הא
הדעת: החיצון יוד הה וו הה הכ׳ יוד הי ואו הי הנ׳ יוד הי וו הי
החסד: החיצון אלף למד הכ׳ אלוה הנ׳ א אל אלו אלוה
הגבורה: החיצון יְהֹוִה הכ׳ אלף אלף למד אלף למד הי אלף למד הי יוד אלף למד הי יוד מם הנ׳ י״ה
התפארת: החיצון יהוה הכ׳ ייה יהו יהוה הנ׳ יוד הא ואו הא
הנצח וההוד החיצון צבאות הכ׳ צ צב צבא צבאו צבאות הנ׳ נחלק יהוה בנצח אדני בהוד
היסוד: החיצון שין דלת יוד הכ׳ שין שין דלת שין דלת יוד הנ׳ יאהדונהי
הנשמה: שלהם יהוה בקמץ בכתר י׳ נשמה לנשמה בפנים ה׳ נשמה הפנימי ו׳ רוח האמצעי ה׳ נפש החיצונה
יהוה בפתח בחכמה על דרך הנ״ל יהוה בצרה בבינה לדרך הנ״ל יהוה בסגול בדעת יהוה בחסד יהוה בשבא בגבורה
יהוה בחולם בתפארת יהוה בחירק בנצח והוד על דרך הנ״ל רק כי שני ווין של שני שמות הנ״ל הם מחוברים יחד
כואו של אות אלף של שם צבא ושני ההין א׳ בנ׳ וא׳ בה׳ יהוה בשורוק ביסוד על דרך הנ״ל
נוקבא דזא החיצון הכתר ייה יהו יהוה הכ׳ יוד יוד הא יוד הא ואו יוד הא ואו הא הנ׳ יוד הא וו הה
החכמה ייה יהו יהוה הכ׳ יוד ה יוד הא יוד הא ואו יוד הא ואו הא הנ׳ יוד הא וו הה //
הבינה

ח

"הבינה א אה אהי אהיה הב׳ אהיה הג׳ אלף הה יוד הה "הדעת יוד הא יוד הא ואו יוד הא ואו
יוד הא ואו הא הג׳ יוד הה וו הה "החסד אל הב׳ אלף אלף למד הג׳ אלף למד "הגבורה
אלהים הב׳ אלהים הג׳ יהוה בניקוד אלהים "התפארת השתפאת הב׳ צבאות הג׳ אלף למד הי יוד מם
"הנצח כס הב׳ א אל הג׳ אל "ההוד כתוכן הב׳ א אל אלה אלהי אלהים הג׳ אלהים "היסוד
ש שד שדי הב׳ שדי הג׳ שין דלת יוד "המלכות א אד אדנ אדני הב׳ אדני הג׳ אלף דלת נון יוד
הנשמה שהם יהוה בלי ניקוד הי׳ כפנים נשמה לנשמה הב׳ נשמה פנימיות הו׳ רוח הי׳ אמצעיות הה׳ נפש //
המקיף זא דאצילות מחוץ לכתר אלף הי אלף א יוד הי הה אלף אלף הי יוד יוד הה אלף אלף הי הה יוד אלף
אלף הה אלף אלף הי אלף יוד הי הא אלף אלף הי יוד יוד הא אלף אלף הי הא יוד אלף הא אלף //
" מחוץ לחכמה אלף אלף אלף אלף אלף אלף אלף אלף הי הי האהא אלף אלף אלף אלף הי הי האהא
יוד יוד יוד יוד אלף אלף אלף אלף הי הי הא הא יוד יוד יוד יוד הה הא הי הי //
" מחוץ לבינה אלף אלף אלף אלף הה הי הי אלף אלף אלף אלף הה הא הי הי יוד יוד יוד יוד אלף אלף
אלף אלף הה הא הי הי יוד יוד יוד יוד הי הי הה הא //
" מחוץ לדעת אלף אלף אלף אלף הי הה אלף אלף הי הה יוד יוד הה הי //
" מחוץ לחסד אלף אלף הי אלף הי יוד אלף הי יוד הה // " מחוץ לגבורה אלף אלף הה אלף הה יוד אלף
" מחוץ לת״ת אלף אלף אלף אלף הי הא אלף אלף הי הא יוד יוד הה יוד הי //
אלף אלף הי הא יוד יוד הא הי // " מחוץ לנצח אלף אלף הי אלף הי יוד אלף הי יוד הא //
" מחוץ להוד אלף אלף הא אלף הא יוד אלף הא יוד הי //
" מחוץ ליסוד אלף אלף הי הא יוד יוד הא הה // " אור המקיף לכל עשר ספירות דזא אלף למד פה הא
" אור המקיף לים אמצעיות דזא אהיה בקמץ אלף יוד ואו דלת הא אלף //
בכתר אהיה בפתח בחכמה אהיה בצירה בבינה סגול בחסד שבא בגבורה חולם בת״ת חירק בנצח קיבוץ בהוד שורק
" אור המקיף לשלשה חלקי מקיפין דזא שם עשה עשה עשה הם מתחלקים לנשמה פנימיות שלשה ביסוד ע //
והג׳ שבכתר מקיפי שם אהיה בקמץ א׳ נשמה לנשמה ה׳ בחינה הראשונה נשמה והכל בחוץ י׳ בחוץ בחי׳ שנית
רוח ה׳ בפנים בחי׳ שלישית נפש הג׳ שבחכמה מקיפי׳ שם אהיה בפתח על דרך הנז׳ וכן עד הסוף על הנקודות ידועו׳ //
" המקיף לעשר ספי׳ דנוקביה מחוץ לכתר אא אלף אלף אא הה אלף אלף הא הה אא הה אלף אלף הא הא יוד יוד
אא הה הה אלף אלף הא הה יוד יוד הה הא // " מחוץ לחכמה אלף אלף אלף הא הה אלף אלף הא
הה יוד יוד אלף אלף הא הה יוד יוד הא הא // " מחוץ לבינה אא אא הה אא הה אא הה הה //
" מחוץ לדעת י יא יאה יאהד יאהדו יאהדונ יאהדונה יאהדונהי // " מחוץ לחסד א אלף אה אלף הא אהי
אלף הא יוד אהיה אלף הא יוד הא // " מחוץ לגבורה א אלף אה אלף הא אהי אלף הה יוד אהיה
" מחוץ לת״ת אלף אלף הא אלף אלף הה אלף הא יוד אלף הה יוד הא //
מא הה אלף הה יוד הא // " מחוץ לנצח אלף אלף הא אלף הא יוד אלף הא יוד הה //
" מחוץ להוד אלף אלף הה אלף הה יוד אלף הה יוד הא // " מחוץ ליסוד אלף הא יוד הא מא הה אותיו׳ //
" מחוץ למלכות אלף הא יוד הא // " אור מקיף לכל א׳ מי״ס דנוקביה דזא האמצעית הוא שם אהיה בלי
ניקוד בכל ספירה וספירה כמו הדרך שביארנו בזכור עצמו //
אור מקיף לכל כללות י״ס דנוקבא דזא י יא יאה יאהה יאהדו יאהדוי יאהדויה יאהדויהה //
אור מקיף בשלשה חלקי המקיפים דנוקבא דזא שהם עשה עשה עשה הוא שם אהיה בלי ניקוד כתר א׳
מבחוץ כלם נשמה לנשמה ה׳ בעשר ספי׳ חיצוניות נשמה י׳ בעשר ספירו׳ אמצעיות רוח ה׳ בי״ס פנימיות נפש //
אור מקיף לכללות זעיר ונוקביה מחוץ שני המקיפין שלהם הם אלף אלף למד אלף למד פה אלף למד
פה הא אלף למד פה הא אלף אלף למד פה הא אלף יוד אלף למד פה הא אלף יוד ואו אלף למד פה
הא אלף יוד ואו דלת אלף למד פה הא אלף יוד ואו דלת הא אלף למד פה י הא אלף יוד ואו דלת הא אלף //
זא דבריאה עשה המקיפים הם עשה צרופי אהיה בסדר תמורת הראשון והאחרון שבעשה הם י״ב ואלו הפנימיים

הם שלשים פנימיים הם עשה צירופי יהוה חוץ מן השנים הראשונים והם כסדרן מלמעלה למטה עשה האמצעיים
הם עשה צירופי אדני מן הי"ב הראשונים חוץ מן הראשון והשני עשה החיצונים הם עשה צירופי אלהים הראשונים
נוקבא דזא דבהאה המקיף הוא צירוף אהיה אדני א אא אאה אאהד אאהדי אאהדינ אאהדינה אאהדינהי
ואמנם הפנימיים הם שלשים עשה הפנימיים הם עשר צירופי שם אהיה חוץ מן שנים הראשונים והם כסדרן
מלמעלה למטה עשה האמצעיים הם עשה צירופי אדני מן הי"ב האחרונים חוץ מן השנים הראשונים עשה האחרונים
החיצונים הם עשה צירופי אלהים השניים // אור המקיף לשניהם לזא ונוקביה מחוץ לב' מקיפין הוא שם יהוה
אהיה י יא יאה יאהה יאההו יאההוי יאההויה יהאהויהה הנשמה שלזא כפנים מכלם הם עשה ספי' הפנימיות
שיש בזא דאצילות משלשה בחינות שבו והנשמה של נוקביה כפנים מכלם הם עשר ספי' פנימיות שיש בנוקביה דאצילות
משלשה בחינות שיש בה // הנשמה מקיפי עשר הפנימיים הם עשה צירופי אהיה הנז' למעלה במילוי אלפין ועשה
מקיפי עשר ספי' אמצעיים עשר צירופי אהיה במילוי ההין הנז' // אור המקיף לשלשה חלקי המקיפים דזעיר הנז' הם
שם אהיה במילוי יוהן בכל א' משלשה חלקי בחינות כל א' וא' כפי ההיפוך הנז' בכל א' וא' // //
עשה מקיפי נוקבא דזא הפנימיים הם עשר צירופי אהוה עצמן כהיפוך דמילוי אלפין ועשר מקיפי עשר ספי' אמצעיים
הם עשר צירופי אדני עצמן הנזכרים לעיל במילויין //
נשמה לשלשה חלקי המקיפים של הנוקבה הוא אהוה במילוי יוהן בכל א' משלשה חלקי בחינותיה כפי ההיפוך הנז' למעלה
בכל א' וא' והם עשה צירופי אהוה // זאת דיצירה המקיף הוא צירוף אהיה אלהים א אא אאה
אאהל אאהלי אאהליה אאהליהי אאהליהים הפנימיים שלשים והם שם יהו ששה פעמים מצורף הם יאהו
והם נ"ג מלמעלה למטה ונ"ג מלמטה למעלה האמצעיים הם שם שדי ששה פעמים מצורף נ"ב עולה יאה
אוהיה והם נ"ג מלמטה למעלה כנז' עשה החיצונים הם עשה צירופי אלהים השלישיים // נשמה לזא הם עשר ספי' אמצעיות
שיש בזא דאצילות המקיף אותו כפנים הם ששה צירופי יהו במילוי אלפין המקיף באמצע הם ששה צירופי שדי במילויים
נשמת המקיפים כלם הוא שם יהו מצורף כפי המקיפים נוקבא דזא המקיף הוא שם אדני אלהים א אא אאד אאדל
אאדלנ אאדלנה אאדלנהי אאדלנהיים הפנימיים הם שלשים והם כ"ב צירופי אלוה עשה ראשונים מן הי"ב
חוץ מן שנים הראשונים האמצעיים עשה אותיות המילוי אלף למד וו הה בכל ספירה אות א' החיצונים עשה צירופי
אלהים השביעיים נשמת הנוקבה הם עשר ספי' אמצעיות שבתוכו דזא דאצילות והמקיף אותם מבפנים הם ו' צירופי
יהו במילוי ההין יוד הה וו המקיף באמצע אלוה במילוי יוהן אלף למד ויו הי נשמת המקיפים שם יהו במילוי בזה
יוד הי ויו // זא דעשייה המקי' הוא אלוה אלהים כצירוף א אא אאל אאלל אאללו אאללוה אאללוהה אאללוההי
אאללוההים // הפנימיים שלשים עשה צירופי אלוה האחרונים חוץ מן השנים הראשונים של הי"ב // האמצעיים שם
שם אלוה מצורף // החיצונים עשר צירופי אלהים האחד עשר // נשמה דזא הם עשה חיצונים דזא דאצילות //
המקיף מבפנים הוא שם אל במילוי אלף למד יוד אות א' בכל ספירה המקי' באמצע יהה במילוי יוד הה הה נשמת
המקיפים יהו במילוי יוד הי וו // נוקבא דעשייה המקיף הוא שם אל אלוה כצירוף א אא אאל אאלל אאללו
אאללו אאללוה // הפנימיים שלשים והם הפנימיים שם הויי מצורף עשר צירופים חוץ מהשנים הראשונים // האמצעיים
עשם שם הויי במילוי הה וו יוד יוד // החיצונים עשר צירופי אלהים האחרונים // נשמת הנוקבא ע' הם עשר ספי'
חיצונים של נוקבא דאצילות // המקי' כפנים הם עשר אותיות אלו הי וו יוד יוד // המקי' באמצע הם ט' אותיות יוד ויו
ויו // נשמת המקיפים הם יוד הא וו //

סה האצילות ב"ע דע כי הנה האצילות הם עשר ספירות והם נחלקות כסדר הזה ספי' ראשונה כתר והיא א"א ספירה
שניה ושלישית הם אבא ואימא ששה ספי' אחרות הם ז"א דכורא והם נחלקים לעשר ספי' בפרטות כמו שנבאר ספי'
וספירה עשירית היא נוקבא דזא וגם היא נחלקת לעשר ספירות בפרטות וכל זה הוא אצילות אח"כ מכח העשר אלו דאצילות
האירו והוציאו ניצוצות והם סוד חותם סוד הבהאה וגם בבהאה זו יש א"א ואבא ואי' וזעיר ונוקביה ממש כמו באצילות
רק כי אלו הם חותם האצילות המתפשט ממנו אח"כ מכח העשר אלו דבהאה האירו והוציאו ניצוצות והם עשר ספי' היצירה
והם סוד חותם אחר הנחתם מן הבהאה והמתפשט ממנו וגם ביצירה זו יש א"א ואבא ואי' וזעיר ונוקביה אח"כ מכח אלו היה
היצירה נחתמו ים דעשייה והם חותם לחותם היצירה וגם יש אבא ואי' וזעיר ונוק' והנה כל אלו הספירות כלם הם אלהיות וכלם
וגם כאן יש א"א ואבא ואי'

אחרות

אחרונה נמוך מן י"ס דאצילות עד י"ס דעשייה עד סופם ואמנם צריך שתדע כי אותם י"ס שבכתר שבהם הם כנגד
ומאירים להיותם למעלה בכתר ולכן הה' ראשונות שבהם מאירים ואין השבעה תחתונות נכנסים ולכן אנו אומרים כי שלשה
ספירות עליונות מתקנין בכרסייא ודוק אך מה שאנו אומר שהשלש ראשונות מאירים אינו רק על נוקבא דז"א ג' ראשונות
שלה שבבריאה כי גם היא כלולה מעשר כי בכל דוגמת האצילות והענין כי כל חלקי בי"ע כלם הם חלקי חיצוניות המלכות
ואעפ"י שאנו אומרים שג' ראשונות בכורסייא הם ג' ראשונות של נוקבא דז"א של הבריאה עצמה ובודאי אין הג' ראשוני'
של הנוקבא דז"א דיצירה מתגלים רק ששה קצוות שלה שביצירה אור שלהם מתגלה ולא ג' ראשונות ואין אור העשיה שלה
מתגלית רק אור ששה קצוות וזהו שית ספירן מקננן במטטרון ובעשייה אין רק ט' ספי' מתגלות כלל רק העשירית
של נוקבא דז"א דעשייה וזהו אימא תתאה מקננא באופן ודוק והבן הרי לך כללות אבי"ע // ואמנם רצוני להודיעך כי
הנה נוקבא דז"א דאצילות יש בה י"ס ובכל א' יש ג' מדרגות אחור ואמצעי ופנימי וכל אלו הם נוף אל הנוקבא דז"א דאצילו' כי
הם עשר בתוך עשר ועשר אחרים בתוכם והם ג' לבושים וכל א' כולל עשר והנה אלו השלשים מדרגות שאמרנו הם
שלשים של שמות שאמרנו לעי' ואמנם אלו הג' מדרגות שאמרנו הם הם בבריאה ביצירה ובעשייה כי כשנגררה
השכינה וירדה למטה באלו ג' עולמות הנה י"ס דנוקבא דז"א הנקראים פנימיים הם נכנסו ונתלבשו בתוך הבריאה והיו נשמה
להם לי"ס דבריאה וה"ס שהם אמצעיים ירדו ליצירה ונתלבשו בי"ס דיצירה והיו נשמה להם וי"ס שהם אחוריים נתלבשו בי"ס דעשייה
והיו נשמה להם והנה כבר ידעת שהם עשר הויות הנז' בתיקונים וההויה שבמלכות היא כלי ניקוד והיא נשמה לכל השלשים
אלו הנז' כאשר הרי ביארנו כי שלשים ספי' הנז' הם ג' לבושים והם נוף המלכות והנה אותה ההויה שהיא במלכות שהי' כלי
ניקוד ה' אחרונה שבהויה מתלבשת בתוך הי"ס הנקראים אחוריים ואותו נקראת נפש המלכות והנה אותה ההויה שה' [illegible]
אות ו' שלה נכנס בי"ס אמצעיים ונק' רוח המלכות ואות ה' ראשונה נכנסת בתוך ע"ס פנימיים ונק' נשמה למלכות כי כמו
שהנשמה שוה במוח והרוח בלב והנפש בכבד כן ג' אותיו' הוה הם נשמה רוח נפש ובכל א' הוא במלכות א' ואות י'
היא נשמה לכולם ונקרא' נשמה לנשמה ואמנם כל א' מאלו הד' אותיות גם היא מתחלקת לעשר והם סוד אותם הד' אותיו'
הנז' בריש תיקו' בסוד אותם המתכן שיש לכל אות ואות מאלו הד' וכבארם בע"ה פעם אחרת ואלו העשר מתכן שיש לכל
אות מאלו הם מתלבשים בי"ס שבכל עולם מג' עולמות בי"ע הנה כבר ביארנו כל מדרגות נוקבא דז"א מן האצילות עד
עשייה בכל כללותיו הנה אעפ"י שאמרנו כי ג' אותיות הוה הם נשמה רוח נפש הם בסוד המלכות עצמה דאצי' אמנם בסוד
בריאה יצירה עשייה כבר ביארנו כי אותם השלשים ספי' הם מתחלקים בתוכם ונעשים נשמה לגוף להם ומשם ואילך
אינם בסוד אלהות כי הוא בסוד ומשם יפרד ואז יש אח"כ סוד הרוח בבריאה וגם ביצירה וכן בעשייה וכן הענין בנפש וכן
ענין המלבושים כמו שנבאר בע"ה וסוד הרוחין שבבריאה כבר נזכרו בהיכלות פקודי שהם היכלי הבריאה ובכל א' וא'
יש בו חד רוחא ועיין שם נמצא כי חלקי הנשמה שבבי"ע הם אלהות אך מצד הרוח ואילך הוא עולם הפירוד אפי' לו
בבריאה עצמה אמנם דע כי עד עתה לא דברנו אלא בנוקבא דז"א בין באצילו' בין בבריאה בין ביצירה בין בעשייה כי הכל
ענין אחד ועתה נבאר לך לדכורא המתפשט בדרך הנז' באבי"ע וכן אבא ואי' הנה כבר נתבאר לעי' וכן הא"א והכל
יתבאר בע"ה ועיין שם ע"כ //
ענין עשר ספי' שיש בא"א ואבא ואי' וזעיר ונוקביה מאצילות
גבורה דז"א השם הפנימי י"ה היוצא מבינה לגבורה וזהו התקו' דהוו חכימין מרחשין בשיעור בשפוותייהו דלא יתגנשון כנז'
בראשית וגם זהו המצטרף עם שמי ועשה שס"ה ל"א תעשה והחיצון שבו הוא פנימי אל גבורה שבנוקבה ומן הצד מתחבר
מלכות בגבורה הזכר וזה שבגבורה החיצון מתלבש באותו הפנימי דגבורה מלכות הת"ת דז"א כלה ג' שבו הם סוד הויה ולכך
אין שם הויה רק בעצם כמו כהנ"ת ומלוי אלפין שבו הוא סוד הת"ת הנק' אדם
חסד דז"א שם אלה שבו הוא סוד מנשמת
אליך יתכבדו והוא החותם הנז' בספרא בפ' משפטים והוא צירופי אל וה' ושם וה' זה הוא מצורף עם זכרי ועשה רמ"ח מצות
עשה
יסוד דז"א החיצון שלו הוא הפנימי שביסוד שבמלכות ולכן מתחבר יחד זה החיצון בתוך הפנימי שלה בסוד
היחוד ושם הפנימי שלו הוא הנז' בתיקו' דף ל"א ע"ב דביסוד מתחברן תרי ווייהו נצח הוד דז"א כבר ידעת כי הם סוד נה"א ולכן
בשני שמות הראשונים הם חיבור שניהם בכל א' מהם והענין כבר ידעת כי מקום הרישא דנוקבה הוא אחור חזה דז"א
והנה דע כי הנקבה קטנה מן הזכר כי הלא הזכר ראש בחכ"ד ורגליו למטה והמלכות ראשה כחזוי הזה ורגליה גם שוין עד סיום
רגליו נמצא כי כנגד שם הוא קומת המלכות ולכן תמצא כי יש בה ב' כלות ושני סמכין ושוקים וירכים ורגלים ובכל אלו הבחינות
היא קומת המלכות מן המותין עד הרגלים וכמו שנבאר בע"ה והנה סוד השוקים בזכר עהן שם הוא נוף הנקבה כי מן הירכים

ונקודה הוא כנגד שוקי האשה ויסודה כמו שנבאר בס״ה נמצא כי מה שהוא בזכר שני שוקין נכרכים הוא בנקבה עקב
שם גוף א׳ וכזה הכוון למה נצח הוד הם שני גופא כי מצד פנים הם שוקי האיש כמיכוד ומצד אחור הם גוף א׳ ואשר
וכזה הכוון איך נה׳ שברחב׳ בסוד האחור הם מחוברים וכסוד הפנים הם נפרדים גם לעניי מצד הפנימי של נצח שהי׳
שם יהו״ה מרקרב הקר׳ ועולה כימי החול בנצח ומצד הפנימי של הוד שהוא אדני מרקרב המלכות ועולה כימי החול
עד ההוד גם לענ״ד סוד השני ווין המרכבים יחד הוא אות ו׳ של צבאות בזה ... דאחוה נצח והוד דרכורא הם הנק׳
ווי העמודים ושמור זה הסוד וגם זה רמז הגן ... ואהה בסוד היאוהים הכ״ט מצד א׳ וכן מצד השני והוא רומז אל אלו שני
ווין הנעשין אחד גבורה זאת החיצון של יהו״ה כנקוד אלהים והוא מתלבש בגבורה עקבא דזא בפנימי שלה שהוא שם
זה כנעצמו החיצון של גבורה הזכר ומוה הנד עקשת המלכות בגבורה הר״ה דזא פנימי של מילוי אלפין כי כן כחכמה
בסוד גוה שמו ומה שם בנו ״ יסוד דזא החיצון מילוי שדי והוא גולה המילוי של חוץ מן אורייה שדי כמנין הק״כ
הם שישר כלרקיע וקיע שבו אמר לעולמו די והנה מילוי שם זה בשכינו נכ׳ היסוד כלם כל בני הם חמשים וכל א׳
כלול מעשר הק׳ והכן הר״ה דעקביה דזא שתי שמות החיצונים הם כנגד שוקי הזכר אשר כנגדם הוא גוף הנק׳ הר״ה
שלה וגם אותם השוקים של המכוונים כנגד גופא נקרא׳ צבאות וגם שם השכינה הוא תילוף צבאות //
אור המקיף לנוקביה של זא׳ הוא שם אהיה ולכן כל המפ׳ שהם סוד הקן ויש בהם אות ראשונה של הה׳ כמילוי אהיה
כמילוי הה׳ השנה מילויה כהא׳ כי הה׳ סוד הקן וההא׳ סוד רחמים ולפי שהוא ה׳ מקיפים מילוי הה׳ להא׳ ולכן כמפ׳ מלכות
שכה ה׳ ראשונה כההין והא׳ שניה כאלפין וכן בהוד אבל כי סוד ונצח מילוי ה׳ ראשונה כאלפין וה׳ שניה כההין כי המילוים
עבהם והר״ה כולל נצח והוד וישבו שני מילויין דנצח והוד כלול כזה אבל נשלם מילוי הנצח מתחיל תחילה אלף אלף הא
מצד הנצח ואח״כ אלף אלף הה׳ מצד ההוד וכן שאר המילויים המילויין שלו כי בגבורה מילוי ההין קודם למילוי אלפין ובחסד
אלפין קודם להין ושניהם כסוד הכונה הפשוט והמלא שניהם מעורבים יחד אך כדעת רע כי תחילה לא היה לה כי אם
שני בחינות מבפנים שהם ע״ב ק״ל ונע״ב ק״לס ואז היה אור המקיף מצד אהיה והוא כזה אא האלף הה אלף הה אא
הה אלף הה יוד אלף הה הה אלף הה יוד הא ואחר כונה של הר״ה ראשונה אז הניחה סוד אורות הרוח הנז׳ נפלא
שמוניה האדם כאשתו כביאה ראשונה ואז קנתה שם הפנימי העולה כמני׳ כ״ן והוא סוד כמלין ומוי שנבאר בס״ה הנק׳
אחר ואז חוה הדעת שלה כסוד זכר ואז קנתה אור המקיף כסוד זכר כאשר הכונה שם יאהדונהי ואותו האור המקיף
הראשון עלה בכבר כ׳ הכונים שנים פשוטים ושנים מילויים ואר׳ בעורם כלולים זה כתוך זה //
״ אור המקיף המקיף לבינה הוא שם מ״ב דאהיה אשר אהיה כי הוא הכונה פשוט משני שמות אהיה אהיה כלול זה
בזה ומה הוא מקום שם מ״ב של אהיה וזה עצמו הוא בתכמה אלא שהוא כמילוי והנה כנגד שם אמר הכתוב אהיה אשר
אהיה ואמר אח״כ כה תאמר וכו׳ כי אלו אהיה אהיה הם אור המקיף כבינה שבמלכות הנקרא׳ כה׳ //
דעת דזא כל בחינותיו הם שלים בני קס״ז והוא שם מ״ק שבשם מ״ב גם בני מק״ס עם המלה והוא נ״ב הכונה שם יהו״ה
כזה יו״ד ה״ה ו״ו ה״ה הרי בני׳ קס״ז עם השם והוא סוד יעקב דכר׳ בה ויפגע במקום ההוא שהוא כאן //
״ ענין המקיפים דנצח והוד חסד גבורה דזא הם נצח והוד מילויים הם הי׳ הא׳ מילויין ביודין ואלפין אך מילויי ההין דחסד
וגבורה הם ביודין וההין שהוא יותר גבוה והענין כי נצח והוד הם שבי׳ אחר ענינו מתכמה ולכן הם ביודין ואלפין
מ״ב כחסד וגבורה ״ ענין מקיפין כתר דזא הם שיעה אחת חסד ונצח זה בזה משולבים וזה מראשו
לסופו וזה מסופו לראשו ושיעה שניה גבורה בהוד על הנ׳ כנגד א׳ ראשונה בחסד ואח״כ הא׳ אחרונה בנצח נמצא כי בסוף
השיעה אם הלך מסוף לראש הלך עד זה אלף והא׳ דנצח וכן בשיעה שניה גבורה והוד // (להסד)
״ מספר אורות המקיפים דזא ונוקביה הם כא׳ כנגד י״ג אהיה הם בגין ספירו׳ דזא ונוקביה בסוד נשמה רוח נפש ונשמה לנשמה
ואז אור המקיף נכלים דזא וא׳ אור לנוקבא ק הם כא׳ פעמים אהיה והוא סוד אהיה כהכונה שהוא כא׳ פעמים אהיה כני׳ אמת
וזהו חותם אמת כי הר״ה והמלכות נקר׳ אמת והנה אורות חותם הם חותמת כי סוד אמת הנז׳ הוא חותם אור המקי׳ אה ר״ה
ומלכות והכן ואמנם יש אחר כולל אה שכיהם שהוא שורש הכל ואינו כמספר מספר כל צירופי אלהים שיש בזא ונוקבא
הלוה שהם מן הבהאק עד הנשיה שהם ק״כ צירופים כי הנה הם עשהם כבריאה בזא ונוקביה וכוליה יש עשה באא ועשה
באבא ועשה באי׳ ועשה בזעיר ועשה בנוקביה וכן עולה הם ק״ך צירופים שיש באלהים וכזה הכוון כי בסוד אלו ק״ך אלהים
והם כסוד והיו ימיו מאה ועשרים שנה כנז׳ בספרא דצניעותא ובאדרא וצירופים אלהים סוד התפשטות שם אלהים בקדושה
ואח״כ

ואחר מושם ולהלאה הם אלהים אחרים   גם כבר ביארנו כי שם אהיה הוא נשמה למקיפי דנוקבא וזאת דאצילות הוא נשמת
המקיפין והרי את המוחין מבחוץ למנים הוא אהיה ואם הרבינו מלמטה למן הוא היה והרי הם שני צירופים ראשון ואחרון
מי״ב צירופי אהיה ולכן שאר העשר צירופי אהיה לבדם הם סוד מקיף זא דבהאה גם דעני כבר הודעתיך כי סוד הכמא
הוא סוד ג׳ אורות המתעיינים והנחתמים מן הכתר חכמה ובינה והם מתגלמים בדרך ג׳ ראשונות דזא דבהאה ובג׳ ראשונות
דאבא וכן ראשונות דזעי וכן ראשונות דנוקבה והנה כמו הזא ונוקבי אין מתגלים חכמה ובינה שלהם רק חכמה ובינה (כד׳
ולכן שני עד ושם ראשונים ליהוה הם רמוזים בחכמה ובינה דזא מהכתר שבו אינו מתגלה ושאר העשה צירופים הם צירופי הם
עשר בחינות משמות של זא דבהאה וכן שנים ראשונות של צירופי אדני הם שם בחכמה ובינה ושאר העשה מן הי״ב הראשונים
הם כנגד אמצעות הלה וכולא כזה כעקבא דזא דבהאה כי שנים הראשונות של צירוף אהוה הם בחכמה ובינה לוה מסוד
הכמא ושאר העשר הם עשר בחינות משמות של הנוקבא דזא דבהאה וכן שנים ראשונים של צירופי אדני הי״ב האחרונים
הם בחכמה ובינה לוה מסוד הכמא ושאר העשר הם עשר בחינות אמצעיות שלה   הנה שם יהו כשם צירופיו בזא דיניה
הוא עולה כמנין קכו ומקורו הוא שם הבוע אלפי כזה א אד אדנ אדני כי גם הוא כמנין קכו שם שדי כשם צירופיו עולה אלף
ורבב והשאר שהם אהיה אלהי י׳ פעמים כמנין מלך וכמנין חנוך והסוד הוא כי זהו צורת למטטרון ולכן הזהיר כמצות צורת משמשין
לו אלף ורבב עבדים לעתיד לבא כי הוא הנושא צורת למטטרון הוא כמו עבד ולכן ישמשו לו עבדים שם יוד הי וו הי כמנין כלו סוד
שיעור קומה הקבה כלו כוח מבראתו מתחון נרו אלונו אדונו ובר נה אלהים אדני כמנין קנא וכן אהיה כמלוי ההין עולה קנא
וכן אהיה בחשבון מרובע כזה א אה אהי אהיה יפי הפה עולה   דעני אנא להתלבש אור האם כשום א מן העשר ספי אם לא
שיתלבש תחילה אור החכמה בהם וזהו סוד כלם בחכמה עשית והבן ועוד אין שום א מן השמה קרויה יכול למיתלבש כו האם
אם לא שיתלבש בהם תחילה אור החסד וזהו סוד שנה יומם שכולן כולהו שהא יומין והבן   דעני כל א מן העשר ספי חוץ מן
כשום הכתר חכמה ובינה והדת ומלכות אין כל א מהם היכר פרצוף וחילוקי פרקי אברים כמו אלו הנן ואעפי שהם כוללים כל א מעשר
והמשל כזה זרוע האדם עם היותו נכלל מאיברה חלוף וכו כה כלם עכו אין ניכר כו כי הם נמרחים בו ואמנם הניכר והנראה בו הוא
סוד החסד וכן כשאר הספירות אך בחמשה ספי הנז לפי ישבהם פרצוף וכל פרקי האברים כלם בכל א מהם וכמו שנבאר
בעה כי הם מבוררים בכל א מהם כלי הפרצוף ולכן דעני בכל א מאלו יש בו סוד המוח האמצעי הנז דעת ואמנם בביאור
הכתר אין אנו עתה בביאורו משום דשם הם עליין אבל הכא הוא ממש באלו האחרונים נרמזין בשם יהוה ואמנם דעני בשגדל אדם
הראשון העליון שהוא הת ומלכות נעשה זוון חכמה ובינה אחור באחור ולכן היו סוד אותם המלכים שמתו וכו כי היו כסוד הדין
ואמנם אין אנו עתה בביאור אחור באחור של חכמה ובינה שהיו קודם שנברא העולם אך אחר בריאת העולם היו פנים בפנים
אך הת ומלכות לזמנין הם אחור באחור ולזמנין פנים בפנים ובזום החול סוד המלכות הדעת שלה החיצון שהוא סוד אלוהים הוא שם
עב ייק יהו יהוה הנז קל והדעת הפנימי שלה בחול הוא שם בן יוד הה וו הה ובו פנים בפנים בחול אך בשבת החיצון של החול
הוא יורד למטה להאיר בבחינות וכמו שנבאר בעה ונמצא היות בן הנז שהיה נקי בחול פנימי עתה בשבת נק חיצון ואז מתגלה בה
הדעת פנימי אחר יותר גדול והוא שם סג הרי ג׳ מדריגות חלקי הדעת של המלכות ואמנם הת בימי החול הדעת החיצון שלו הוא
שם בן הנז והפנימי הוא שם סג הנז ואמנם בשבת החיצון שבו הוא שם סג הנז והפנימי הוא שם עב במלוי יודין הרי לך ג׳ חלקי הדעת
שבהת אך החכמה והבינה אין בהם אחור אחר שנברא העולם כי כלם פנימיים ולכן אין בהם רק שני מיני דעת לכל א וא חיצון
ופנימי בין בחול בין בשבת כי שם לעולם הוא שבת והנה החיצון של הבינה אהיה במלוי אלפין והפנימי אהיה במלוי יודין והחיצון של
החכמה הוא הפנימי (חיצון) של הת בשבת שהוא שם סג והפנימי של החכמה הוא הפנימי של הת בשבת שהוא שם עב במלוי יודין
והענין כסוד מה שמו ומה שם בנו כי הדעת כלם שוין רק הבן מכח האב הוא //

גם דעני כי הנה סוד שם בן ד׳ אשר הוא דעת הפנימי שבמלכות בחול הנה הוא מתחלק בנקודו כפי הימים פי׳ כי ביום הראשון
מן השבוע היה יניקתו כפי ניקודו וניקודו כפי יניקתו פי׳ כי ביום הראשון ניקודו י׳ בחולם ה׳ כסגול ו׳ כמו בקמץ ה׳ בסגול
יְהֹוָה וכבר ידעת כי כפי מקור יניקתו כך הניקוד המושל כזה י׳ בחולם מורה כי החכמה שבה יונק מצד הת הנק חולם וכן
ה׳ בסגול מורה כי הבינה שבה יונק מן החסד וכן בשאר הנקודות ושעור כל זה כידך בכל מיני הנקודות שבכל יום
ביום שני יוד בחולם הה כשוא ו׳ בציר ה׳ כשוא יום ג׳ יוד בחולם ה׳ ראשונה בחולם והשניה בסגול ו׳ הראשונה בחולם
והשניה בסגול   והענין הוא כי בכל השבוע ימים חוץ מן הנ׳ והו׳ שהם סוד הת ויסוד אין ניקוד באותיות הגמולות
אמנם הת ויסוד נקדם אותי האותיות הגמולות. יום ד׳ היוד בחולם הה הראשונה לבדה נקודה בנז ונקודה חיהק

והשעה אין בה ניקוד כנז' לעיל בכל א' מהשכבנה חוץ מנ' ו' וו כשרק ה"ה בחירק · יום ה' יוד חולם הה שורק הנק' קיבוץ וו
שבא ה"ה קיבוץ · יום ששי יוד חולם ה"ה הראשונה שורק כוא"ו והשניה בשבא וו הראשונה כשורק וא"ו והשניה בשבא · יום
שביעי נקודת צבאות בלבד יוד בשבא ה' הראשונה שבראשונה קמץ וו ראשונה שבא חולם ושאר האותיות אין בהם ניקוד //

דרוש אדם קדמון

דע כי בתחילה הכל היה כל המציאות אור פשוט ונק' א"ס ולא היה שום חלל ואויר אלא הכל אור הא"ס וכאשר עלה במחשבה
כרצונו להאציל הנאצלים להיבה נודעה והיא להקרא רחום וחנון כי אם אין בעולם מי שיקבל הרחמים ממנו איך יקרא רחום
איך יקרא חנון וכיוצא בשאר הכנויים ואז צמצם עצמו באמצעות האור שלו ואז צמצם עצמו אל הסביבות ונשאר חלל באמצע וזה
היה צמצום הראשון של המאציל העליון וזה החלל הוא מציאות חלל עגול בשוה עד שנמצא כל האצילות והעולמות תוך החלל הזה
ואור הא"ס מקיף בשוה בכל צדדיו · והנה כאשר צמצם עצמו אז דרך צד א' מן החלל העגול הזה המשיך אור תוך החלל הזה דרך
קו א' לבדו רק ושיעור קו הנמשך מאור הא"ס אל תוך החלל ומתמלא אותו אך נשאר מקום חלל בין האור שבתוך החלל העגול הזה
ובין אור הא"ס המקיף הכל שאל"כ יחזור הדבר לכמו שהיה ויתחבר הכל יחד ולכן אין האור מתפשט רק דרך קו א' לבד אל תוך העגול
הזה ודרך אותו הקו הוא מקבל העגול הזה אור מן הא"ס וזהו דבקות האצילות עם המאציל ואעפ"י שכל האצילות הוא עגול והא"ס מקיפו
מכל צדדיו בשוה עכ"ז אותו המקום שנשאר אותו קו להאיר בו שם נק' ראש האצילות ועליונו וכל מה שמתפשט יורד נק' מוגה שאל"כ
לא היה מעלה ומטה וראש ורגלים באצילות · ואמנם אותו האור המתפשט תוך החלל הזה הוא נחלק לשני בחינות הא' הוא כי כל האורות
שבתוך החלל הזה מוכח שיהיו עגולים עגולים אלו תוך אלו המשל בזה אור הכתר עגול א' ובתוכו עגול החכמה וכיוצא בזה עד כלות
השלום י"ס דא"א ואח"כ בתוכם י"ס דאבא אלו בתוך אלו עגול בתוך עגול עד סיום כל פרטי האצילות ולכל עגול מאלו הנז' יש אור מקיף
אליו עגול נ"כ כמוהו נמצא שיש אור פנימי ואור מקיף וכלם עגולים · עוד יש בחי' שנית והיא כי באמצע כל האצילות העגול הזה
מתפשט דרך קו ישר בחינת אור דוגמת העגול ממש רק שהוא ביושר ויש בו בחי' א"א ואבא ואי' וזו"נ כיוצא בזה וכולו ביושר ובחינה זו
קראה התורה את האדם צלם אלהים שהוא ישר מתפשט דרך קוים וכמעט כל ספר הזוהר אינו מדבר רק בזה היושר וכמו שנבאר זה
להלן ובע"ה ודע כי יש בזה האצילות אלף מיני שלמות ואין אנו עתה בביאורם אך נתחיל מעט עתה בפרטי א' אשר הוא כולל כל החלל
הזה וממנו מתפשטים כל העולמות כלם וכמו שנבאר בע"ה והוא מציאות אדם קדמון לכל קדומים הנז' בזוהר ובתיקונים ואחרו
נמשיך סדר כל המדרגות כלם · דע כי בזה החלל נאצל אדם קדמון לכל הקדומים כנז' ויש בו מציאות י"ס ואלו הם ממלאים כל החלל הזה
ואמנם תחילה יצאו י"ס אלו כדרך עגולים זה בתוך זה ואח"כ בתוך העגולים נמשך ביושר אדם בעשר ספי' באורך כל העגול באיזור

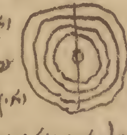

הזה · ואין אנו עוסקים בעגולים כלל רק באדם הישר ולהלאן בע"ה נבאר באורך מציאות העגול והיושר מה ענינם והוא
שי' צמצום הזה הנה כאשר נעשה האדם הזה היה בו בחי' נצחות וכלים כי צמצום האור גרם יציאת הוויית הכלי.
בנודע · ואין לנו רשות לדבר בזה יותר והשכל יבין האמיתי מאחריו דבר אלא מראשיתו האמנם אינו כלי ממש רק כערך האור אשר קוו
אותו כלי אך הוא זך בתכלית הזכות והדקות וזה האדם הוא מבריח מן הקצה אל הקצה בכל חלל האצילות הנז' ובזה האדם נכללים כל
העולמות כמו שנבאר בע"ה · והנה אין אנו רשאים לדבר בפנימיות האדם הזה ועלמותיו כלל ונתקר אך נדבר במה שנאצל ממנו ומאור
כי הוא לקחת אור הא"ס גדול מאד לא יוכלו לקבלו לולי ע"י זה האדם הקדמון · ואמנם גם מזה האדם עצמו אין מציאות לקבלו אם לא אחר
צאת האור ממנו מוכרח לו דרך הנקבים והחלונות וכמו שנבאר בע"ה · ואמנם דע כי אין שום מציאות אדם בעולם שלא יהיו כלולים בו ד'
בחינות אשר כוללים כל האצילות וכל העולמות והם שם ע"ב כזה יוד ה"י וי"ו ה"י ושם ס"ג כזה יוד ה"י וא"ו ה"י ושם מ"ה כזה יוד ה"א וא"ו ה"א
ושם ב"ן כזה יוד ה"ה וו ה"ה ואמנם אלו הד' הם בחינת טעמים ונקודים ותגין ואותיות וכל א' מד' שמות אלו כולל מכלם ויש בכל א'
מהשמות הנז' טעמים ונקודים ותגין ואותיות והנה הקרקפתא של זה האדם קדמון והראש שלו עד בחי' האזן שלו הוא בחינת שם ע"ב
והם סוד הטעמים וגם הם כלולים כלם כנז' טעמים ונקודים וכו' ואין בנו כח לדבר זה והנה אעפ"י שאנו מכנים וקוראים בכאן אדם קדמון
ואזן וראש וכיוצא משאר הכנויים אינו רק לשכך האזן לבד כי עד האצי' שהוא מא"א ולמטה אינו בחי' פרצוף כלל רק לשוכני הדברים אנו
מכנים אלו כנויים ושמות והנה מן בחי' האזן ולמטה משם אנו מתחילים לדבר בקיצור נמרץ דע כי מן האזן ולמטה מתחיל שם ס"ג ואמנם
כבר ביארנו כי גם הוא כולל טעמים ונקודות וכו' והנה דע כי לעולם הטעמים והנקודות נחלקים לג' חלוקות כי יש טעמים ונקודות
למעלה על האות ויש למטה מן האות וכן יש באמצע האות והנה דע כי האור שבתוך האדם קדמון הזה יצא לחוץ כנז' ואמנם ההבל
היוצא מן הראש דרך השערות וכיוצא כבר אמרנו שאין אנו רשאין לדבר בו אבל נתחיל מבחינת ס"ג ונאמר כי הנה דרך האזן יצא אור מפנימיו

האדם

האדם הזה. וכו' ראי כשיוצא לאזן מתקבצה קצת ומצטמצם כי אור הפנימיות האדם הוא גדול ואכ"ל אינו גדול מן הכלי של האדם וזה
מבואר והטעם יצא האור הזה דרך נקבי האזן ימין ושמאל והאור הזה נתפשט מן האזן עד שבולת הזקן דרך שער הזקן התחתון
בצדדי הפנים וכנגדו נמשך האור הזה עד קצותו בשבולת הזקן למטה ושם נתחברו שני האורות של שני נקבי האזן אך לא חיבור
גמור כי נשאר כנוכחים חלק שער הזקן ... והטעם אין האור הזה נוגע בפנים עצמם ק' חוץ מהן וסמוך ולא נמשך האור הזה יותר לא
לאחורי הפנים ולא בפנים ממש אלא בצדדי הפנים כנ"ל ולכן תדע כי מראש עצמו אין אנו קוראים לשום בו בשום מקום בחי' פנים ואחור
והטעם כי במקום אשר יש נקבים האור היוצא מהם יוצא מכל סביבות הראש ומאיר בשוה אבל כאשר מתחילין הנקבים כמו מן האזן
והולך אז משם מתחיל בחי' ... שהם פנים ואחור כי כל הנקבים ממשיכים האור דרך הפנים והשאר נק' אחור והנה עכ"ז
מתאחד זה האור ומתפשט ומאיר כל סביבות זה האדם אך אין האור עיקר רק מה שכנגד האזן עד הזקן דרך הפנים והטעם
כזה האור היוצא יש בו בחינת ים שלימות כנגד האזן ימין שהם ים בבחינת אור מקיף והאזן שמאל בבחינת אור פנימי ים אחד
והכל ביחד שניהם הם ים שלימות. והנה אזן כנ"ל עם שהוא שם ס"ג חסר ה' אחרונה כמו שביארנו במקום אחר כי מכאן מתחיל בחי'
ס"ג והנה אלו האורות הם בחי' עשרים של שם ס"ג העליונים כי שהם למעלה על האורות והטעם שאין אין האורות אלו בחי' כלל
גם דע כי ים אלו לא יצאו ק' מקודשות הכלים הק' עד ולא עבר כהם ק' בחי' אותיות כי אותיות זו עם אזן הוא כנ"ל ס"ג ואותיות זו
הוא בחי' ים שבכלים כה ושרשם ה' פרצופין או"א וא"א וזו"נ ועקביה ועתי' לא ניכר בכאן בחי' שער ק' חושה אלו לבד ואלו
אלו החוש לא היו ניכרים ונפרדים ק' כלם קשורות בזוית אחת שהיא אות ה' כי צורת ה' הוא ד"ו ומספרו עשר להורות על היות
ים כלולים בחושה כנ"ל ועכ"ז כלם נקראים אות ה' אחת לבד אלו הים מרוחקים אור של פנימי מן האור המקיף שלא הרחק
גדול והטעם כי היו יותר קרובים לא היו יכולים להשיג כלל והיות כי כאן אור פנימי והמקי' זה מזה מרוחקי' לא היה בהם
מציאות כלי כלל כמו שנבאר בע"ה בבחי' הפה אמנם באו העשרים האמצעיים והוא אור היוצא מן החוטם וחוטם כנ"ל מן
ונם מזה נמשך אור דרך שני נקבי החוטם ימין ושמאל ימין מקי' ושמאל מקי' על הנ"ל באזן ונמשכו ביושר עד החזה של
זה האדם ושם עיקר האור אך מתאחדים נ"כ הוא מתפשט אל האחור ומקי' לכל סביבות האדם הזה והנה נקרבו יותר האו
האורות הפנימי בהמקיפי' יותר ממה שהיו באזן כי נקבי החוטם קרובים זה לזה אך עכ"ז אין כח להתקרב לגמרי ולכן נם
בכאן אין עכ"ז כלים לאורות אלו ומה שנתוסף בכאן הוא כי אות ואו שבהוך ה' אשר היתה באזן כלולה עמה בכאן
נתגלה ומה שהיתה ה' נעשית עתה ד"ו והוא מיאן יציאת הואו ונגליה לחוץ והוא סוד הוא שבכאן נתגלה והטעם לא נעשה
ו' לבדה הק' גם הואו נתרבה ונעשית ו' נקודות והם ו' אלפין והטעם הדבר כי ה' פרצופין הנכללים באות ה' הלא הם או"א ואחד
ואי' וזו"ן ועקביה כנ"ל והם נקיחיה חיה נשמה רוח נפש ונודע כי הזו"נ הוא בחי' רוח כנודע והכתוב אומר כל אשר נשמת
רוח חיים באפיו כי בחי' רוחו של אדם נגלה באפים הוא החוטם ולכן בחוטם הזה נגלה בחי' הזו"נ ונחלק לשש קצוות של
אך הל' נשאה אות א' והואו נשאה ששה אלפין והנה כמו שנחלק הואו מנקב ימין כך נחלקה מנקב שמאל והם כלם יב'
אלפים והחוטם עצמו הה יו"כ ואו נם שני ווין אלו עם החוטם עצמו שניהם אלף כנודע כי שני הנקבים שני ווין
והכותל שביניהם הוא ואו הה יא ועם השני ווין הה הואו והוא להורות כי למעלה בראש ברוחין הם שם ע"ב ובכאן הוא ס"ג
כי אין הפרש בין ע"ב לס"ג אלא זאת הואו לבד ואלו השני ווין הם בחי' העשרים האמצעיים שבאמצעיתה תיבה והם תמך ותוקף
כנודע כי הפתק הוא הוראה ו' של ההא שנפסק לששה אלפין כנ"ל וזהו פסק וכאשר זה הפסק עם המוקף יהיה צורת
צורת ד' אחת כנודע והוא הוראה על הדלת של ההא והטעם זו הדלת כבר ביארנו שאינה נפסקת אך יש הוראה
אחרת אליה והוא כי כאשר הקח הה' שבאזן ימין שמספרה עשר ספי' כנ"ל והרי היא בחי' יוד א' ונצרפנה עם ה' שבנקב
חוטם ימין הה יא וכן אם הקח ה' שבאזן שמאל שמספרה ים ונצרפנה עם ה' שבנקב חוטם שמאל הרי יא שניה הה שני
אלפין שצורתן יוד ואם הקח באופן אחר והוא שהקח י' של אזן שמאל וואו של נקב חוטם שמאל נ"ל של אזן ימין הרי נ"ל
ו' אחרת צורת יוד גם אם הקח י' של אזן ימין ואו של נקב חוטם ימין ו' של אזן ימין הרי יא שניה כצורת יוי הרי ד' אלפין שמאל
שנים כצורת יוד ושנים כצורת ואו ואלו מורים על קצת גילוי הדלת של הה"א שבחוטם שנגלה מעט לבד אך לא כמו הואו
של הה' והטעם כיום נגליים הוא בפה כמו שנבאר בע"ה והנה דע כי הנה הים של האזנים עד הנעשה עד החוטם אז הוא
בפני עצמו אך כאשר יצא עד שבולת הזקן אשר נ"כ נעכר אור החוטם אז מתלבש אור החוטם את אור האזן ונעשה נשמ
פנימי אליו גם אור החוטם כאשר יצא אל אור הפה כמו שנבאר אז יתלבשו נ"כ בו ויהיה נשמה אליו חוטם אל הפה
גם דע כי זה אור היוצא מן זה האדם הנה כלו היא אור א"א רק כי ע"י התרחקו והתגלותו למטה קך כאשר יצא האור יהיה יותר עב.

כי עד שר היוצא מן האזן הוא זך מאד אך כשנגע האור ההוא ונמשך יותר דרך פנימיות האדם הזה והוא רחוק יותר דרך החוטם
אז אעפ"י שהוא אור שוה עכ"ז מתחיל להתעבות שיוצא מן האזן אל החוטם לכן מתעבה יותר כשאינו שם וכן עד"ז כשאינו בחוטם
קצת אור האדם הזה דרך הפה יהיה יותר עבה ועב מפאת ההיתק של כלי האדם לא מבחינת האור עצמו כי בוא כשוה אך
עכ"ז המובן שכל כי אור המוחין נק' ע"ב ומה נק' ס"ג ודי בזה ארבע כאן מעתים הקטנים שמבחינת האותיות והן
אור היוצא מן הפה וכאן נתחברו האורות היוצאים דרך עינים ע"ס כל מה שמתפשט האור ומתרחק כך יש יותר
התעבות ולכן אעפ"י שהאורות מחוברים אין כ"כ כלים והנה להיות אור המקי' והפנימי מחוברים לכך נתהוה כאן כתר כלים
זכים כמו שנבאר בע"ה ואמנם כאן כל הי"ס נתגלו כל א' כפני עצמו בבחי' האורות אך לא בבחינת הכלים להיות כי מן
הוא התחלת גילוי כלים לכך עדין לא היה כאן הכלי א' לבד אך האורות היו עשר ואלו הם בחינת עקודים כי מציאות מה שנבאר
כאן הוא מש"ה הכתוב עקודים נקודים וברודים שהם סוד מה שהיה לבן עושה ליעקב כי לבן הוא לובן העליון ויש כל אלו
זה והוא היה עושה כל זה לעורך האדם הנק' בשם יעקב מתחיל בנקודים שם בחי' האורות היוצאים מן הפה הזה ולא נתבאר
בכתוב האורות העליונים יותר לפי שלא התחיל מציאות כלי אלא מן העקודים ואילך ולכך נק' עקודים לפי שהם עשה אור
קשורים ועקודים בכלי א' כמו שביארנו במקום אחר והנה כבר נתחבר אור הפנימי עם אור המקיף דרך הפה הנה כאחד
יחד לפה קשורים יחד הם מכים זה בזה ומולידים מביניהם בחינת הכלי ולכן נק' מקום זה פה כי פה בגי' הוא ס"ג וכ"ב אותיות כי בחי'
האותיות הם הכלים כנודע ולכן נרמז בפה שם ס"ג וכ"ב אותיות להורות על מציאות הכלי שנתגלה כאן ע"י כ"ב אותיות וגם
מכאן יצאו ה' מוצאות הפה שבפה ה' פנימים ומקיפים ומשמשים עם עיבור זה האדם וזה עיקר האור אך גם הוא מאיר אל הנרדם וכל סביבות
האדם הזה כנ"ל באזן וחוטם והנה החולה לא היה כן רק בחינת אור והיתה נחלקת לשנים אור פנימי ואור מקיף אך עתה בפה
נגלו הבחינות והם שתים שהם ד' כי הם אור וכלי והאור נחלק לשנים מקיף ופנימי והכלי גם לחיצון ופנימי ואלו הד' הם גילוי
גילוי אותם הד' אלפין שביארנו בחוטם כנגד אשר האור עבר דרך פנימיות האדם ויצא דרך הפה והב' אלפין שביארו ג"כ הם
שני האורות שיצאו יוד הם ב' הכלים ואלו נעשו הם בחי' שני אזנים ושני נקבי החוטם שנתגלו כי מאזן ימין ומאזן שמאל יצאו דרך
הפה ונעשה אור מקיף מהאזן ואור פנימי מהחוטם ומן אזן שמאל וחוטם שמאל נעשו הכלים פנימיות הכלים מן החוטם
וחיצוניות מן האזן ואלו הד' נכנסו בפה כי הלא בפה יש בחינת הכלי והאור והכלי הוא בחי' אור והדבור בחי' כלי כנודע ויש בפה
הבל ודבור עליון כלפי העליון והבל והדבור התחתון כלפי התחתון והבל עליון אור מקיף והתחתון פנימי ודבור עליון כלי
חיצון והתחתון פנימי והאורות שהם הכלים הם בזמן הפה והכלים היינו ההכאות שהם הכלים המשמשות ה' והנה
אותם הד' אלפין שבחוטם הם נכנסים בפה והם נעשים ד' הכלים וד' מציאות הכל הם בגי' קמץ כי ע"ג השינים שבתוך הפה
נעתקים אותם הד' הכלים ונעשים קמץ ונקודה בגולגלתם ואל יקשה בעיניך איך מאזן שמאל מאיר שנכנס בפה נעשה
חיצוניות הכלי ומחוטם שמאל נעשה פנימיות כי אעפ"י שאור מקיף גדול מאור פנימי עכ"ז פנימיות הכלי אינו גדול
מהחיצוניות כנראה בחוש הנה מש"כ כאור כי אור המועט יכנס בפנים והגדול שלא יוכל הכלי להגביל ולקבלו הוא ישאר
בחוץ בבחינת מקי' מש"כ בבחינת הכלי ובאשר נכנס ונגבל תוך הכלי אז כל שאר האור שלא יוכל ליכנס בפנים נשאר
בחוץ בבחינת מקי' והנה יש לומר כי אור הפנימי מאיר בכלי עד חצי דופן הכלי מצד פנימיות הדופן והאור המקי' הוא
מאיר בחצי החיצונה של דופן הכלי ונמ' שני האורות האלו מאיר ומזכך הכלי והנה אנו צריכים שחצי הכלי יאיר גם המקיף
והנה אור המקיף גדול מאד ולא היה נכנס תוך הדופן של הכלי ונכנס ומאירבו כי יש הרחק גדול ביניהם ולכן הוצרך
שפנימיות הכלי הנרגש שהוא עם אור הפנימי הנרגש ויאיר זה בזה וכן חיצוניות הכלי המגולה יאיר בו המקי' המגולה
דאלה היה נשאר חיצוניות הכלי כלפי שום אור גם סבה אחרת והיא קרובה אל הראשונה מאוד והוא כי אור המקי' האחד
להדבק עם אור הפנימי ואם חצי הכותל של הכלי לא היה יותר זך לא היה עובר אור המקיף כי יהיה אור הפנימי נשאר
רחוק מאור המקי' ולכן בהיות חיצוניות הכלי זך יש יכולת באור המקי' ליכנס עד חצי הדופן ושם שמגיע כבר באור הפנימי
המאיר עד חצי הדופן ג"כ ואז מאיר זה בזה ואעפ"י שחלל דופן הפנימי לא יהיה זך אין בזה חשש כי האור פנימי עובר עד
חצי הדופן ואמנם כבר הרגשנו הקושיא לגבל ישאר ואיך שאמר איך פנימיות הכלי אנו רואים שהוא יותר זך וכאן
מקבל העניין הוא כי אור הפנימי אעפ"י שהוא קטן מכל להיותו מוגבל תוך הכלי לכן מאותו הכלי הוא כולה בשלימות אך
אור המקיף מתפשט ואינו מוגבל ולכן אעפ"י שהוא גדול אינו נותן כ"כ הארה אל חיצוניות הכלי כמו שנותן האור פנימי
בפנימיות הכלי ובזה הכל יבא אל נכון הרי ביארנו ג' מיני הטעמים ואמנם גם הנקודות והתגין והאותיות כלולים בהם ואינם

נכרים

דברים עד להנוק בדרוש של העין מה שנבאר בע"ה. ונבאר יציאת עקודים אלו דע כי כבר שיצאו לא יצאו שלימים והלו
שנבארהטעם כי כוונת המאציל לעשיית ערך כלי להכניס האור לצורך היותכלים ולכן כאשר יצאו כלם שלימים ונמוהם
חזרו לעלות אל שורשם להתקן וזה היה סבת שבירת הכלי וכמו שנבאר והענין כי בודאי שאם הכלי היה כתוך האור
היה גם מתעכב מתוכו ק' שהיה מחובר בו בעצם וכאשר יצא האור הך הכה יצא הכלי כיחד וכאשר חזר האור להתעלו'
למקורו אז ודאי שמפני יציאתו לחוץ מהפה קנה איזה עביות וגסות ואז כחינת הכלי שהיתה יורד' עבה לא היתה יכולה לחזור
כבתחילה אך האור נפשט מהגסות ההוא ועלה ואז נשאר השאר בחי' כלי ואח"כ כאשר יחזור האור להתפשט בכלי יחזור
כבראשונה להתחבר יחד והתשובה כבר הודעתיך במקו' אחר כי לא חזרו הי"ם ק' הנ"ל לבד והכתר נשאר עם המאציל ואז
נמצא כי אור החכמה בא בכלי הכתר ערה וכן שאר הספירות ואח"כ אי אפשר להם להדבק כבתחילה וכבר נתבאר זה
במקום אחר ולהלאה נר"ח ב' יותר בע"ה כזה ואמנם כלם יצאו בחי' נפש התחילה וזהו סוד פסו' נשבע יי' בנפשו כי האצילות
שהוא עם נקודים כמו שנבאר בע"ה הוא הנשבע בחי' שגדול ממנו והם בחי' העקודים אשר כלם יצאו בבחי' נפש לבד וכזה
תראה מה עמוק' מחשבותיו ית' כי אמר' בחינת העקודים אינו אלא בחי' נפש לבד והנה יצאו כל הי"ם אך לא כי' אלא
המלכות יצאת תחילה וכן כלם הכך מן הנקודים כמו שאבאר בע"ה ויציאת בבחי' נפש לבד כי אין לך מפני שאין בה נפש
רוח ונשמה אך עתה לא יצאת המלכות רק בחינת נפש לבד ולנעד לקשר הדרוש הזה עם דרוש שכתבתי במקו' אחר כי בחי'
אזן היא נשמה וחוטם רוח ופה נפש כמו שביארנו זה בדרוש שלנו וה עצמו במקום אחר עיין שם והנה אני חושב
בודאי ששמעתי ממורי זלה"ה כי בודאי שכלם כאשר יצאו באו כלולים בהם כל הבחי' נפש רוח נשמה אך לא נתגלה בהם
תחילה רק בחי' נפש לבד וכמו שביארנו בדרוש נשמת האדם עצמו שבא הכל כלול כיחד ואח"כ מתגלה גלוי וא' והנה
כשיצא אח"כ בחי' היסוד אז לא עלה כיסוד ק' בחי' נפש לבד לעצמו אך נתוסף האור במלכות שנגלה בה סוד הרוח
וקטעם כי סוד הרוח בא מסוד שש קצוות כנודע ולכן כבא היסוד מתחיל להתגלות בה בחי' הרוח ואינו נשלם בה לגמרי
עד שיצא כל השש קצוות שהוא עד החסד ואז נגמר כל בחי' הרוח במלכות אך כבא כל א' מהם היה מתגלה במלכות
קצה א' מהרוח וכבר ידעת כי היסוד אינו מכלל הקצוות כי הלא אינם רק חומש חסדים מחסד עד הוד אך אח"כ נכללים
כל החמש ביסוד וזה הכללות של הו' קצוות של הרוח הוא שנגלה במלכות כשבא היסוד אך כבא ההוד או הנצח וכיוצא
או נגלו הקצוות ממש של הרוח במלכות ואמנם כל זה דברנו במלכות אך הנוגע אל הו' קצוות הוא כי כבא היסוד אז בא
כלול החמש קצוות של הז"א בבחי' נפש לבד וכשבא ההוד אז נגלה קצה א' של נפש של ז"א וכן עד שנשלמו כל הו' קצוו'
גם יש הפרש בין היסוד לשאר קצוות האחרים והוא כי כאשר יצא ההוד נתן בה כללות א' מחמש קצוות כיסוד מחדש
מבחי' נפש לבד וכן עד החסד כבואו נתן מה כללות כיסוד ומש"ה בה קצוות כי כבא הא' לא היה מוסיף שום קוסטה
בחברו כלל ועיקר כי כלם שוים ק' שכאשר נשלמו כל הו' אז נמצא שנשלם בז"א בחי' נפש אח"כ יצאת הבינה
בחינת נפש לעצמה ובחי' רוח לז"א ובחי' נשמה למלכות אחר יצאת החכמה בחי' נפש לעצמה ובחי' רוח לבינה ובחי'
נשמה לז"א ובחי' נשמה לנשמה למלכות אח"כ יצא הכתר בחי' נפש לעצמה ורוח לחכמה שהוא אבא ונשמה
לאימא ונשמה לנשמה לז"א ויחידה למלכות הה כי כבא הכתר אחרונה שבכלם לא יצא כלו כבר רק נפש לבד וזהו
פי' שני כפסו' נשבע יי' בנפשו ע"ד הנז' לעי' ואמ' כי זו של נפש הכתר לא נשלמה בעקודים כלל כי חוה ונשלמה
בתחילה ואמנם כבא הכתר נמצאת המלכות שלימה בכל החמש אורות פרצופיים שלה שהם נפש רוח נשמה חיה יחידה
והנה עתה היו חסרים עדיין כל הספי' כלל שיצאו כך חסרים בכוונה גמורה לכך הוצרכו לחזור אל המאציל לקבל משם אורות
עתה כחוזר יהיה הכתר קודם לכלן והוא נכנס ראשון ויוצא אחרון ונמצא שנכנס ראשון ויצא אחרון והמלכות יצא להפך
כי יצאת ראשונה ונכנסה אחרונה וזהו סוד פסו' אני ראשון ואני אחרון ופי' זה אלה בין בכתר בין במלכות אלא שזה
הפך זה וכבר ידעת כי אני הוא מלכות וכהפך אין הוא כתר והנה כהתעלם הכתר במקורו עלה החכמה במקו' הכתר
וכן שאר הספי' עד שנמצאת המלכות במקו' היסוד ואז עי' עלייתה שם והיה לה מקיף א' והוא מה שכנגד חיה וגם
הז"א עלה מדרגה א' ואז נתוסף בו יחידה כסוד אור מקיף ונשלמו בו ה' הפרצופיים וכינה נתוסף בה נשמה
לנשמה וחכמה נתוסף בה נשמה אח"כ עלה חכמה אל המאציל ועלתה בינה במקום הכתר ונתוסף בה יחידה שהם
כלה פרצופיים וז"א נתוסף בו מקי' א' של חיה ומלכות נתוסף מקי' א' של יחידה וכשעלה וכן עד החסד שלו במקו'
הכתר אז נתוסף בו מקי' שני של יחידה ומשם ולהלאה לא נתוסף בו יותר וכן המלכו' לא נתוסף בה שום דבר עוד

והענין כי יש לעולם הה' ה' אורות פנימיים ושני מקיפים כנגד ד' וחמשה מקיפים הם מן החזה ולמעלה אך כתר ומוחין ולמעלה
לא יש לעולם הה' חמשה אורות פנימיים ושני מקיפים שהם כנגד חיה ויחידה והנה בכאן בנקודים היו זו"ן ונוקביה גדולים מן
אבא ואי' כי זעיר ונוקביה היו פנים בפנים ואבא ואי' אחור באחור והטעם כי זו"ן ונוקביה שלימו כל הצורך להם שהוא חמשה
מטא"ס פנימיים וב' מקיפין קודם שיכנסו באצילות כאבא ואי' כי היה חסר להם לאבא לא היו לו ה' פנימיים ולא שום מקיף ואי'
לא היה לה רק ד' פנימיים ולא שום מקי' גם כי אחרי קודם שחזור שום ספי' ליכנס באצילות היה ספק וה' אל זעיר ונוקביה
לצורך הזיווג והוא כי כבר ידעת כי הזיווג נמשך מן המוחין שהם מחכמה ולמטה וכבר היה אל החשך קודם שעלה הכתר היה
לו נשמה לנשמה שהיא חכמה ואעפ"י שהמלכות גדולה ממנו אין חשש בזה אך החכמה מעולם לא היה לו חכמה אפי'
אחר הרחלה חזה הכתר למאציל ואח"כ למה עלו זעיר ונוקביה אל מאצילם אחר היותם שלימים אינה שאלה כי אינם
רוצים להפרד מאבא ואי' כי אין חיותם רק מהם וחושקים לידבק בהם ולקבל מהם וגם כי כבר ביארנו כי כל הרצון לא
היה רק לעשות כלים ולכך היה הכוונה להוציאם חסרים מתחילה כדי שיהיה להם חשק לעלות ולקבל ואז יעשו הכלים נודע
כי כאשר עלה הכתר אל המאציל אז באותו זמן שהיה עולה אז המלכות האור שהיה נמשך לה מהכתר שהוא בח' יחידה
נסתלק ממנה כי כיון שהכתר היה עולה לא היה כונתו להאיר בה אך נשאר בה רשימו לבד וכאשר סיים הכתר להעלות
ומיימה המלכות לעלות עד היסוד אז חזר להאיר בה בשלם כבתחילה כתר יחידה שבה כי אחר שעלה הכתר במאציל
גם היא עלתה והיתה מדרגה א' יותר קרובה אל המאציל והיתה מקבלת ממנו מה שהיתה מקבלת תחילה מן הכתר אך
כל זמן שלא סיים הכתר לעלות אז היה הכתר מפסיק בין המאציל אליה והכתר עצמו לא היה מאיר וכן על זה גם הזעיר
עם החיה שהיה מקבל מהכתר וכן החכמה וכן הבינה קבל בוצא בזה וכן כשעלתה החכמה למעלה הפסיקה המלכות
חלק המקבלת מן החכמה ולא נשאר בה רק רשימו עד שהשלימה החכמה לעלות אל מקומה וחזר האור כבתחילה וכן
הוא אל כל השאר כי הם חלוקות רבות כי כשעלה החכמה לכתר נסתלק האור רק מכל מה שלמטה ממנה וכשנשאר
בכתר חזר האור כבתחילה וכשחזרה פעם שנית לעלות במאציל נסתלק האור פעם שנית וכשנשאר לעלות חזר האו' לאיתנו
והמשכיל יבין מעצמו שאר החלוקות וכן נ"כ בענין המקיפי' שלוקחים זו"ן ונוקביה ונבאר עתה ענין חזרתם למעלה
איך נעשים הכלים והענין כי כבר ביארנו כי בהתעלות האורות נשארה בחי' הכלים למטה והענין כי הוא מוכרח שהאור
המאיר רשימו וכאשר עלו אורות אלו כולם מעתיקין כל"ד הכתר מניח רשימו להאיר אל החכמה וכן החכמה לזו"ן וזעיר
ונוקביה כי לעולם מכוונה עליון להאיר לתחתון ויש לחשך שהוא כדרך האב עם הבן ומאחר כי רשימו נמצא שכולם מניחים
רשימו חוץ מן המלכות כי אין תחתיה שום אחת להאיר בה ולכן אינה מנחת רושם ונתחיל מן היסוד שהוא אחרון מן
המניחים רשימו ונאמר כי כשעליתו מן היסוד אל ההוד עד למעלה מניח רשימו במקומו שהסוד לצורך המלכות ואותו הקטן
אינו מסתלק משם לעולם אעפ"י שהמלכות עולה אל המאציל וכן עושים כל שאר הספי' חוץ מן המלכות והנה זה הרשימו
הוא מן האור הא' שבא דרך יושר וכבר ידעת כי כל אור הבא דרך יושר הוא הפנים אך הבא דרך חוזר הוא דין וזה הרשימו
הוא דרך יושר והוא הפנים והנה כשבאו הספירות היו פניהם למטה כי כונתם באים להאיר ולכן פניהם דרך המקבל אך כחזרתם
לעלות אז הופכים פניהם כנגד המאציל ואחוריהם למטה והנה כעלות הכתר אל המאציל אין ספק כי לעולם אין אור המאציל
חסר שום רגע מן הנאצלים רק כי כונת היא שהכתר עולה למעלה אז אותו האור היורד אל הספי' הוא בא דרך אחורי הכתר והוא
קו כנודע וכן הכן כשאר הספי' השלים רק יש הפרש כי החכמה אינה מקבלת רק מאחורי הכתר והבינה משני אחוריהם וכן יורד
כן וכן עד המלכות מכל אחוריהם וגם הפרש א' כי מלבד ריבוי האחוריים עוד יש שנוי אחר כי הכתר מקבל מאחורי הגבוה שהם
אחוריים קשים מאד אך מה שלמטה ממנו לא יהיה כך וכפי החלוקות כך יהיה אותו האור הנמשך אליהן נמוך או ממוצע ופולא
כי אין כח בבן למום לכתוב פרטים אלו הרי שיש כאן ג' מיני אור והוא אור שבכלם הראשון שהם הענקודים שני הוא הרשימו
הנשאר ממנו האור עצמו והוא רחמים שלישי הוא האור הבא דרך עליית הספי' שאז הוא אחוריים והענין אמנם כבא זה אור
שלישי שהוא הדין הוא מתנגד באורו הרשימו שנשאר ומכופה זה בזה כי אינם שוין כי זה אור ישר וזה נמשך דרך אור חוזר
וזה הפנים וזה דין וזה חפץ לעלות שהוא הרשימו עם מקורו אעפ"י שאינו עולה רוצה להדבק ולקבל ממנו וזה חפץ לירד ולכן
אינם שוים ומכופים זה בזה כנודע כי כל ההכאות אינם רק כשאין האורות שוין ואז נופלים ניצוצות מן האור היורד שהוא דין
כי הוא נבוע מן אור הרשימו הרי כאן ד' מיני אורות ואלו הם סוד טעמים וכו' שאמרנו שהיו כלם נכללים כאן כי ל' אור הראשון
הוא טעמים ואור האחוריים הוא נקודות כי הנקודות לעולם הוא דין והרשימו הוא תגין והניצוצות הנופלות הם כלים והם אורות וחל"ה

בחינת

18

בחינת הכלים הרי ביארנו בחי' הכלים איך נעשו ושמעתי שכבר היו בחי' הכלים בעולם רק שאלו נתערבו עמהם דינות
הרפ"ח ניצוצין שנשארו בכלים של הנקודים כי הלא כבר ביארנו לעיל כי כשחזר האור למעלה נשאר בחי' הכלי מהעביות שלו
ונתחיל לפרש הענין ונאמר כי המלכות לא השאירה רשימו והכל עלה וזהו סוד שנקרא המלכות אספקלריא דלית לה מגרמה
כלום כי לא המאיר בה שום רשום אך מהרשימו הנשאר ביסוד לנוקבא מאיר נ"כ אליה גם יש פי' אחר והוא מה שביארנו
לעיל כי הכתר לא חזר רק התחתונה במקום הכתר עד שנמצאת מלכות במקום היסוד ונמצא כלי של מלכות דלית לה מגרמה
כלום וכבר ביארנו במקום אחר בדרוש העקודים דרוש זה באורך והנה כשעלה אל היסוד היה מאיר בה באחור כלל ואז
אותו האור הבא באור זה השולה ונפלו מן האור היורד ניצוצות לכלי של מלכות והיסוד כשעלה הניח רשימו במקומו וכשבא לו האור
דרך האחוריים הכה בזה הרשימו ונפלו ממנו ניצוצות ומהם בחי' כלי של היסוד ואז אותו הרשימו היה מחיה את הכלי
ההוא מרחוק ולא נכנס בתוכו והוא סוד הענין וכמו שנבאר בע"ה דרך בדרוש הנקודים ע"ש וכן עשו כל הספי' חוץ מן הכתר
כי הניח רשימו לצורך התחתונה אבל לא נעשה בחי' כלי כי כשעלו שאר הספי' בגלויהם למעלה ע"י הכאה במה שלמעלה מהם
היה נעשה הכלי אך הכתר לא יש בחי' שיכה בו בגלויהם ולכן לא נגמר עדיין הכלי שלו והנה כי הכתר הניח רשימו ולא כלי ושאר
ת' הספי' הניחו רשימו וכלי והמלכות כלי ולא רשימו ואמנם אחר קבלת אלו הספי' מן המאציל חזרו למקומן חוץ מן הכתר
הנ"ל ואז הכלי של הכתר לא נעשה רק בחזרה כי כשחזר החכמה לכנס בו אז הכה אור החכמה ברשימו שהניח הכתר במקומו
והיו הכאות כפולות לפי שרשימו של הכתר להיותו בחי' עליונה מהחכמה לכן הוא מכה בכח ומוציא ניצוצות. וגם חכמה להיותו עתה
בא מלמעלה ומוצא נעמד על הרשימו וגבוה ממנו ומכה ברשימו ומוציא ניצוצות אחרות ולכן נעשים עתה שני כלים א'
לרשימו של הכתר וא' לחכמה הבאה עתה וכבר הארכנו בזה במקו' אחר איך יש בכתר זכר ונקבה והם אלו השנים שביאר'
ונמצא והרי לך שהבן מבואר איך יש בעקודים נ"ב מציאות המלכים כנגד מה כי זו החזרה של האורות אל מאציליהם היא לגמול
המלכים כך גם נ"ב בכאן ומפי מה שנבאר בסוד הנקודים בה' ענין טעמים ותגין ונקודות ואותיות איך מורים על
מיתת המלכים משם תבין מציאותם בכאן דוק ותשכח אך העיקר הוא כי הנזק בעקודים הוא סוד הגמ' לבנין כמו שביאר'
כי מיתה עיקר הכונה אך בעקודים היה ביטול ומיתה נמוכה ולפי שמן העקודים התחיל קצת בחי' הכלים לכן היה בהם קצת
ביטול נ"ב המלכים ליבין כי גם באדם קדמון הנ"ל כל אותם הציורים שביארנו ושנבאר בע"ה בו כמו זאת העקודים
נעלמו ואיך יצאו מעצמו והם בסוד אל מיכון כל זה קרוב אל ביטול המלכים ודברים אלו אסור להוציאם בפה והמשכיל
יבין ודע כי במלכות של עקודים יש שם עשר שרשים של עשר נקודים וכן היא בכל האצילות //

ועתה נבאר מציאות הנקודים וטעמים כי כבר ביארנו כי הם ד' בחינות טנ"ת סג מה בן ובכל א' מאלו הד' יש טעמים
ונקודים תגין ואותיות ואמנם המוחין הם ע"ס סוד טנ"ת ומהאזן ולמטה עד סיום הא"א אדם קדמון לכל קדומים הוא
בחי' סג עד סיום הרגלים וזה היה קודם מיתת המלכים אך אח"כ היא בחי' מה ובן מטבור האדם הזה ולמטה כמו שנבא'
בע"ה ואמנם כבר ביארנו היות בו טעמים ונקודים וכו' והנה הטעמים נחלקים לב' חלוקות אם חושם בה כל האמנם כי
העקודים הם מן העין והשין כי האזן כבר ידעת כי ההבל מושג כי אם ישים האדם אצבע באזן ירגיש ההבל והרוח
שבתוכו הוא עושה קול הבה באזנו על שאינו יכול לצאת ומזה ההבל יצאו הטעמים כנ"ל אח"כ מן החוטם הוא הבל יורד נרגש
אח"כ מן הפה יורד נרגש מבולם כי בלמה שיורד האור למטה נכר יורד ומתגלה והנה אלו הג' הם בחי' טעמים על סג ואחר
מן העין מתחיל לבחי' הנקודים ולכן אין הכל כעין כמו שבה"ג כי אין אור הנקודות כמו הטעמים אך בכלן יש קצת טח המקבלו
מתמש כעין ומזה ההסתכלות יצאו הנקודים ולכן המציא בהקינוס כי עשה שם בין ד' בבחי' עינן ונקודים בסוד נכותם מלאור
שנים כי כל בחי' העין הם נקודה כנודע והנה כשעולה מן הטב יהיה כל בחינות ס"ג ה' מן השם ועב י' ומה ו' וכן ה' אחרונה
ע"ס הס"ג לכן יהיה הטעמים של מ"ג אורן והנקודות אור ה' וכאשר נחלק גם הטעמים תהיה אורן באזן וה' בחוטם וכפה וה' אחרונה
בעינים הרי כי השין יש לו בחי' ה' ראשונה וה' אחרונה וזהו סוד אני ישנה אני שנה כי החכמה היא אחרונה והיא שנה כי כבר
ידעת כי הטעמים כתר והנקודות חכמה והתגין בינה והאותיות התחתונות והנה נמצא כי העין בחי' החכמה שהם הנקודות וזהו מלת
שאנו קוראים אל חכמי הדור עיני העדה כמו שאמרו והיה אם מעיני העדה נעשתה לשגגה וכו' וכאלו הנקודים הם סוד המלכים
שמבו כמו שנבאר בע"ה וזהו סוד פסו' והארץ היתה תהו ובהו כי הארץ היא ה' אחרונה שהיא בחינת העין והיא אשר היתה תהו
ובהו שהוא מיתת המלכים והתיקון שלהם הוא יהי אור ויהי אור והנה זה הוא פי' בקת ששך וראה שמבואנו ולהבין פסוק
זה נבאר מציאות הטעים ונאמר כי הלא הנקודות הם ט' שהם קמץ פתח צרי סגול שבא חולם חירק קיבוץ שורק ואמנם

יש בהם גם כן עליונים שהוא חולם ואמצעיים שורק וכל השאר הם התחתונים ואח״כ נבאר זה בע״ה והנה כל הז׳ נקודות אחרונות
הם כלים שבירתן הז׳ מלכים הראשונים שהם קמץ פתח שיש בהם שני ווין והענין הוא כי כאשר נתוה כל היוד שיש בז׳ הניקודין הם
יבוין והם בציקל ובני שן להורות כי מן הישן יצאו הנקודות אמנם נשארו קמץ פתח שהם בני כ״ב והם סוד כ״ב אתוון שמהם
נעשו הכלים אל הנקודות וא״כ הנה נעשו הכלים משני נקודות ראשונות היותר מעולות והטעם הוא כי מאלו השנים העליונות
שהם כתר חכמה של הנקודים מהם יצאו כלים אל כל השאר והם המציאו והולידו כלים לספי׳ אשר תחתיהן עוד טעם שני
כי הלא כבר ידעת כי הז׳ נקודות התחתונות הם ז׳ מלכים דמיתו אך הראשונות לא מיתו וסוד המיתה היא שבירת הכלים ולכן
הז׳ נקודות אחרונות נשארו בלא כלים רק אור לבד והם בסוד הנקודות אך הראשונות שנשארו עם הכלים לכן האורות שלהם
בתוכם ונקרא׳ נש׳ הכלים שהם הכ״ב אתוון הרמוזי׳ בקמץ פתח והנה קמץ מורה על הכתר בנודע והכתר הם המעמי׳ ופתח
מורה על החכמה והם הנקודים ולכן נקראו שני ניקודין אלו קמץ ופתח להורות על זה כי להורות כי בעוד שלא יצאו רק המעמדים
של מ״ה שהם מאזן עד הפה עדין היו האורות מחוברים וקשורים ובשבאו בחינות הנקודים שהיא החכמה שהיא פתח והיא רגין אז
הוי כמפתחו דעינין וזו היא נקודת פתח אבל בבחי׳ הנה כמפתחו וקמיצו דעינין וזהו מ״ש פקח עינך וראה כי במצח בחי׳ השן שהם
הנקודים או פקח עינך במפתיחו דעינין והנה כבר ביארנו כי כל בחינות אלו הם דשם מ״ה והשם זה שהוא רמוז לבינה שהיא
נבוה עילאה הבה הלין הנה לכן בבחינת שם מ״ה שם היה כיתול המלכים עם בחינות השם עצמו ויש בו בחי׳ טעמים שגם הם
נקראים ע״ב עם היותם בשם מ״ה אך הנקודים של מ״ה הם עיקרות מ״ה שהם מ״ה מן המ״ה ושם היה הביטול והמיתה וזהו סוד הכ״ה
יחדיו נאלחו כי בשם מ״ה היה כל הביטול ושם עצמו מורה על זה כי מ״ה מלשון נמנוי אחר שהוא ביטול המלכים והנה הענין נב׳ נקר׳
עש מ״ה כמו אזן וחוטם ופה בנ״ג לנגי׳ והוא בענין זה כי הלא כאשר היו הג׳ הנז׳ אזן חוטם פה שהם בחי׳ הטעמים הם שם של מ״ה
שהם בחי׳ הויה של מ״ה אך כשן שהוא בחי׳ נקודים הוא סוד ג׳ אהיה שהם בנ״ג מ״ה נ״ב וזו היא בחי׳ מ״ה שהוא בנין והנה כל שם
אהיה מאלו הג׳ לוקח כל בחי׳ הכ״ב אתוון הרמוזים בקמץ ופתח כנז׳ כדי לעשות מהם כלים מן הפתיחת השן בהם וא״כ כל אהיה
כלול מכ״ב אותיות הרי ג׳ פעמים אהיה עם ג״פ כ״ב אותיו׳ הם בנ״ג ק׳ [illegible] שן הרי איך שם מ״ה נ״ב רמוז בשן וזהו סוד פקח עיניך
כי האזן וחוטם ופה נ״פ מ״ה הוא בנ״ג פקח ואח״כ בא השן וזהו עיניך כי ג׳ אהיה שבשן כנז׳ כלם הם בחי׳ אהיה במלוי יודין
שעולה קס״א כמנין עינך וכוה שמשמעותו כי בכאן היה שמחות המלכים וביטולם ● ונחזור עתה לבאר איך יצאו נקודים
אלו ואח״כ נדבר בפרטות עצמן ונאמר כי כבר אמרנו שהכל יצא מאדם קדמאה הנז׳ ואמרנו כי הנקודים הם עד
הטיבור שלו ואמנם כי אעפ״י שאנו אומרים שיצאו האורות דרך נקב הפה או החוטם וכיוצא זהו עיקר האורות אבל ודאי
שדרך רוחני הכלי של זה האדם בוקע האור ומאיר להם המיד ונחזור ונאמר כאשר רצה להוציא בחי׳ הנקודים כבר ביארנו כי הוצרך
לעשות כלים לשיוכלו לקבל האור שלו כל העולמות ואמנם ראה המאציל כי עדין לא היה יכולת במקבלים לקבל זה האור של השן
אשר הם מעשות מן הטיבור עד הרגלים כמו שנבאר בע״ה ולכן מה עשה קודם שהוציא אור זה של העין צמצם צמצום אחר
והוא שכל האור שהיה נמשך בתוכו מן הטיבור ולמטה העלהו למעלה מן הטיבור בח״ע [illegible] העליון ונשארו רגלין של זה האדם מן
הטיבור ולמטה בלי אור והמשכיל יבין ויהלוך מלמעלה למעלה איך בכל האצי׳ תמיד עד״ ומי רק הם המאירים בענין כי נה״י דזא
מאירין במלכות ונה״י דאימא ואבא ונה״י דאריך מאירין לזעיר ונה״י דעתיק לאריך ונה״י של זה האדם לעתיק ולכל בחי׳ האצי׳ וכמו
שנבאר בע״ה גם הבינה כי לכל בחי׳ הוצאת אורות היה צמצום כי כן אחך צמצום נה״י שלו לאמתא לזעיר ועקביה נמו שנודע ונבאר
נ״ב מעקו ומו בע״ה וכן היה לאדם הזה וה למבין והנה אחר הצמצום הזה הניח ושם פרסא באמצעו בנופו כאדר טיבור כדי שיפסוק
בגופים והוא סוד יהי רקיע בתוך המים ויהי מבדיל בין מים למים כמו שביארנו בתיקוני בספר הזוהר חד קרומא אית באמצעיתא
דגופא וכו׳ ואז נשאר כל האור למעלה מההיא פרסא ואח״כ בקע האור דרך ההוא פרסא ויצא והאיר בתוך הגוף מן הטיבור ולמטה וזהו
הפרסא הנז׳ בריש אדרא רבה באלו המלכים וזהו מה שאמר בזוהר דאית חד פרסא בין המאצילים והבריאה אך אמת הוא כי במה
עולמין אית דלית לון חושבנא וכתר על זעיר היה פרסא שלהבינה מפסיק אלו וכן מוצא אך הכתר של כל האצי׳ הוא נסמך נ״ו
הך פרסא של זה האדם קדמאה והוא עליה של זה האור שמהטיבור ולמטה כשעלהו למעלה אז נתרבה האור ואור בח״ע אור
נקי העליון ונעשה האור בבחי׳ מיין נוקבין אל הטעמים של מ״ה שהם פה חוטם אזן מי׳ אל השרשים הבינאיים שלהם שבתוך הגוף ולא
אל היוצא מן העקודים הנקבים ואז ש״מ מיין נוקבין אלו נזדווגו מ״ה עם ע״ב שהוא בגולגלתא דזה אדם קדמון ונמשך אור מלמעלה וירד
דרך הפרסא מן הטיבור ולמטה אך האור הראשון שהיה שם ועלה זה נשאר למעלה [illegible] העליון ושם הניח שורשו תמיד ומש׳
ונמשך נתפשט ויצא דרך העיניים ויצא מבחוץ עד רגלי האדם הזה ואמנם כל האור המשך עד הטיבור אף שיהיה מבחי׳ השן הכל נקבים בנקבים
ואמנ

ואינו נזכר רק אך האור המתפשט מן הטיבור ולמטה הם בחי' הנקודים נגד הרגלים סיום וגם אותו האור שבא מתרגם דרך המצח
והוא בוקע הכלי הולך ומאיר בנקודים אלו הי' רק שנו' מאיר אור לערך הנקודים עד יש אור אחר והוא כי כיריה המסתכלות
של העין והמשוטרת דרך הנקודים אז מסתכל בכל האורות ההם והוא לוקח משם לערך הנקודות כמו שנבאר בע"ה והוא לעוף
כלים ולוקח מבחי' אזן פה חוטם והנה ע"י אורות הסתכלות האור מהטיבור ולמטה בגלותו לתוכלית היה מספיק לאח"י שיוכל
לקבל. אך ענין הפרסא נ"ב היה כח שהפרסא היכל לקבל האור ולזה הוצרכו ב' דברים יותמנים ופרסא לצורך האח"י וכה"א ונזק
הענין איך יש פרס' בין אצילות לבריאה ולזה לזה נותיק ביאור בע"ה ונבאר עתה ענין הסתכלות העין באורות אזן חוטם
פה כנ"ל ונאמר כי קודם נדע כי אורות האזן מגיעין עד שיבולת הזקן ואורות החוטם והפה נ"כ מגיעים לכך עם ואח"כ כאשר
אור העין נמשך לכך עם הוא מוכה שמתערב בכל ג' אורות ההם ולוקח אור מעט ואמנם יש נשאר נקודים והן ראשונות
שלהם הם לוקחים אור מעט שכנגד העין עד שיבולת הזקן אך הז' התחתונות אינם לוקחים האחד רק מן הזקן ולמטה נמצא
כי הג' ראשונות לוקחים האחד מאזן חוטם פה אך ז' התחתונות אינם לוקחים אלא מג"ב לבד אזן חוטם ופה כי אור האזן
כבר סיים בשיבולת הזקן ולכך גדול האחד בעליונות מן הז' התחתונות ולכך לא מתו רק ז' המלכים אך הג' ראשונות לא מתו
כי יש להם האחד גדולה והכלי שלהם גדול מאד כי נעשה מן הבחי' העליונה כמו שביארנו כי הסתכלות העין הוא עושה את הכלים
והנה גם באלו הג' ראשונות יש חילוק והוא כי כתר הוא ערך כנגד או"א ויבדו האחוריים ולא כן כתר והענין כי אלו הג' אורות
שיש כאן עד שיבולת הזקן הוא נחלק לג' כי הכתר לוקח מבחי' האזן שעמוד ומג"ב שנכללים בו ב' אורות האחרים ואו"א לוקח
מאור החוטם ומאור מן הפה והכתר שלוקח מן האזן יש לו האחד גדולה אך או"א שאינם לוקחים רק מחוטם ופה נשברו
האחוריים שלהם והנה אם היו מקבלים אור זה למעלה קרוב אל נקבי החוטם אעפ"י שלא היו מקבלים ומתון מאזן רק
האחד קצת היו מתקיימים אבל אינם מקבלים רק כמים האזן שהוא כשיבולת הזקן ולכן אעפ"י שלוקחים קצת האחד אינו
מועיל להם אבל הכתר אעפ"י שהוא לוקח נ"כ בהרחק מקום אינו דומה להם לפי שהוא לוקח האור מן עצמו מהאזן ואעפ"י
שלוקחו כסיומו כיון שלוקח עצמותו אין כבך כלום אבל או"א אין לוקחים אלא האחד לבד ובהרחק מקום לכן אינו מועיל
להם והרי ג' חלוקות בג' ראשונים כנו או"א ויבדו האחוריים ובעי ענין נבלו פנים ואחור ואמנם והא כי יש בחי' אור פנימי
ומקיף נ"כ בנקודים והנה נבאר הסדר שלהם ונאמר כי ב' אורות הם שהם עולא העין ע"י הסתכלות והם אזן חוטם פה
והנה מבל' צד ימין הם אורות ובלצד שמאל הם כלים ונבאר עתה בחי' פנימי ואוזן ומקיפי ונאמר כי מה שהעין
מסתכל באורות האזן כיון שכנגד הסתכלות העין עצמו שהוא בשיבולת הזקן עצמו מצד ימין זה נק' אור מקי' ומה שהוא
רחוק אל היבדה מצד ימין הוא אור פנימי מלובש וכן כשמאל מה שהוא כנגד העין הוא חיצוניות הכלי ומה שהוא לצדדין
הוא פנימיות הכלי ומה שלוקח מהחוטם הוא כאופן אחר כי מה שלוקח קודם הגיע אל הפה מצד ימין הוא מקי' ומה שלוקח
מן הפה ולמטה הוא פנימי ומה שלוקח מן הפה וכנגד הגיעו אל היבנה הוא מקי' ומן הפה ולמטה הוא פנימי וזה מצד
ימין וכן מצד שמאל לכלים והנה כתוב והארץ היתה תהו ובהו שהוא מדבר בענין הנקודים כנ"ל נרמזו ב' בחי' אחד
מתפשט והתחלק היתה תהו וא' כבר של להתרבע והוא כנגד ב' קונ כי התהו הישר הנן כבמו הם המלכים הז' שנתבטלו אפי' הכלים
שלהם ובהו של התברעהם האחוריים של או"א ואי' כי בלחוב"ע הם אחוריים והנה כאשר נתפשטו אלו הנקודים מן הטיבור
ולמטה היה בוקע אורו האור שבא מאחד בבחינותיו כנ"ל ומאיר לחוץ אל הנקודים נמצא כי אור זה היה הוא שעבר
התיולה דרך פרסא ואח"כ בוקע הנקב ומאיר לנקודים והוא סוד הב' כריקנים לשוי חד פרסא בין כתר לשאר כלהשלו כי כל
מה שהוא ע"י הטי' והכתר הוא כתר של הנקודים וכמו שביארנו לעיל והנה נתפשטו עשר נקודים אלו מן הטיבור עד סיום הרגלי'
כמלך וגדיר המלובש את מכל צדדיו אך כבאן אינם רק מצד פנים ושם עיקר האחד אך מתפשט קצת האחד מן אלו הנקוד'
מהאחד והכלי שלהם ומלבישם זה האדם מכל צדדיו על הנה כאן חוטם פה אך עיקר האחד היא דרך פנים והנה כתר מן הטיבו'
עד סיום הנוף וחכמה בינה דעת בג' פרקין קדמאין דנה"י וכן עד סיום כדרך הזה כנ"ל והנה הראה כי ג' מיני אורות יצאו ממנו
צנף הזה והוא מן הטיבור ומן היסוד פותא דאורות ויצאו ב' הכלים ובחי' האחורים היה ראוי שיהיו הג' כלים כנגד אורות הג'
עליונות שקבלו מאזן חוטם פה למעלה כנ"ל רק שלפי שחסר אור של האזן מאו"א ולכן כנ"ל לכן חסר מן הכלי שכנגד האזן
ולא יצאו רק שני הכלים כנגד חוטם פה אשר מהם בכלו או"א ואי' למעלה וגם כאן מקבלים מהם אבל אור הז' התחתונות שלא
לקחו רק מהנוף ולמטה גם כאן לא יש להם הכלים אך נרמזו כסוד ויבדו זרועי ידו שהם י' מוחין הוסף כנודע כי הם עצמם סוד
המלכים כי כבר ידעת שמות המלכים הוא לפי שלא נתקן אדם דכר ונוקבא כחדא וזה עצמו הוא סוד טיפי הקרי של יוסף שיצאו

כלי עקבא וזהו משז"ל שאם אמרה לו אשרי נהר אני יעשן עיטרני הרגלים בקרקע כי הזרע יוצא משם והנה הכלים הראויים לאלו
הז' מלכים לא יצאו רק דרך עיטרני הרגלים ואינם רק ז' מלכים הוא מציאות ב' אחוריים של אבא ואי' הרי הם מבחינות שירדו ועוד
ישבתי אחרת מהכתר עצמו שהם נה"י שלו שנכנסו להיות מוחין לאבא ואי' וגם הם נשברו כמו שנבאר בע"ה הרי הם עשה בחינות
מן עיטרני הרגלים וכל אלו העשה הכלים שירדו למטה הוא חסרון בחי' האזן כנ"ל הוא גרם לכל זה ולביטול המלכים //
והנה לעיל אמרנו כי ג' מיני נקודות הם ואמנם החולם הוא הבל היוצא מן הטיבור אשר שם הכתר כי כתר חולם על הכר
וניקוד השורק כזה שהוא האמצעי הוא היוצא מן היסוד לאבא ואי' כנגד י' של השורק לאבא שהוא ו' של השם ואו של
השורק לאימא לה' שהיא שש קצוות של זעיר וזו היא הוא שלוקחת וז' נקודות התחתונים הם יוצאים דרך עיטרני הרגלים כנ"ל
עם האחוריים של אבא וא' כנ"ל ואין כוונתי שהם הניקודים רק שמשם יוצא אור אל הנקודים וגם אורך בחינת שאמרנו שנמשך
נה"י מהכתר עלמ"ד שנגרם לה ריחוק אורו מן האזן כנ"ל כי זה עצמו גרם ירידת האחוריים של אבא וא' כנ"ל ויש בזה מקום שאלה כי קבלה
לעולם היסוד הוא בחי' הדעת כי יסוד של אימא דעת של זעיר וכן יסוד של זה האדם הקדמון הוא דעת של הנקודים ואיך יורד
אבא ואי' ממקומו וההבל היוצא ממנו והתשובה היא כך כי לעולם היסוד הוא יותר גבוה מן פרקים ראשונים של נצח והוד ואז
מוכרח הוא שיהיה הדעת גבוה מחכמה ובינה וכן הוא כאן אבל בזה אינו כך לפי שכשהבינה נבנתה נמשכו לרך כי מוחין חכ"ב
עצמה ויהבא ביעתא עליהו דכל יהבא ביעתא גבהין כשי' ירכין לפי' והיסוד יורד יותר למטה ואז הוי הדעת למטה מניהו
מחכמה ובינה ולו בזה וכבר ידעת כי ניקוד שורק הוא ביסוד כנגד בריקוע ולזה אמרנו כי הניקוד שהוא באמצעותו הוא סוד
היסוד שהוא באמצע נ"ה וההבל היוצא ממנו נק' שורק הרי עד עתה ביארנו הוויית הנקודות ונבאר עתה מציאות יציאתם ואמר
כי הנה כשיצאו אלו הנקודים והם היו עשר נקודות מכתר עד מלכות והנה יציאת הנקודים היתה הפך העקודים כי בעקודים הכתר
יצאת מלכות בתחילה וכו' והכתר באחרונה ובנקודים היה להפך שיצא הכתר תחילה ובו נכללים כל הט' ואח"כ יצא חכמה ובו נכללים כל הח' ואח"כ
אימא ובו כל הז' כלולים ואז היתה נק' אם הבנים ואח"כ הוציאם כלם כלולים בחסד ואח"כ נגלה הגבורה ומתוך הגבורה הנשאר וכן
עד הסוף עד שיצאה מלכות באחרונה גם חילוק שני כי בעקודים יצאו האורות תחילה ואח"כ נעשו הכלים כנ"ל אמנם כאן יצאו כל
הי' כלים תחילה זה למטה מזה ונעשו עד המלכות הכן כי האורות של אזן חוטם פה כנ"ל ואחרי יצאת כל הי' כלים והושמו זה אחר
זה כל א' בפני עצמו אז יצאו אח"כ האורות עד הנה כלולים כלם כאורות שלמעלה ממנו וכן כשש וכן כשלישי כנ"ל והיה יוצא אור
הכתר ונכנס בכלי של הכתר לבד ובו כלולים כל הט' אורות וכן כולם עד שנתמלאו ואמנם דע כי כאשר כשיצאו כלם ונכנסו בכלי של הכתר
היו כלם כלולים בתוכו ולכן היה הכלי של הכתר סובל את כלם בתוכו ולא נשבר וכן כשיצאו כל הט' התחתונות מהכתר ונכנסו בכלי של
חכמה היה הכלי של חכמה היה סובל את כלם וכן כשיצאו כל הח' אל הבינה היו כלם בתוך כלי הבינה כי כלם הם כלולים בה לא
ובאימא כי גם הכנס היו שבים בעיבור כמש"ה מיוסד או בסוד גניזה כמ"ה אבא והיה תיקון בכל הג' ראשונות ולא נשברו כלל
ואמנם בהיות הכנס האלו בתוך אימא היו שם בסוד מיין נוקבין מעוררין אל הזיווג העליון של אבא ואימא ואמנם כשיצאו משם הז'
נקודות אחרונות גם הז' מלכים דמיתו והנה אלו הז' מלכים הם מן הדעת ולמטה כנגד דעת א' חסד ב' גבורה ג' ת"ת ד' נה"י פלגי
גופא ה' יסוד ו' מלכות ז' כי נה"י אינם נחשבים אלא לא' כי הם תרי פלגי גופא לבד והנה אלו המלכים הנה בפ' וישלח אשר מלכו
בארץ אדום ובלעם בן בעור הוא הראשון שהוא הדעת וכבר הודעתיך כי בלעם הוא בלע מה שבכהו ז"ל והוא בסוד הדעת (פ') היה
שקול כמשה כי משה הוא סוד הדעת העליון של אבא והוא דעת עליון כמבואר אצלנו במקום אחר ויובב הוא חסד וזהו
בן זרח הוא סוד אור החסד וחושם הוא הגבורה כי הם סוד ה' גבורות כי חשם למפרע הוא מח"ש וסוד חשם מארץ התימני
הוא מיץ ורבי' חמה והוא סוד כי מיץ חלב יוצא חמאה כי מתינו בדיה חסד א' והם סוד הגבורות שהם לח ואח"כ נעשו
חלב כבגין המולאה ומאורה המיץ נעשה חמאה לינק התינוק ואח"כ שאול מרחובות הנהר הוא יסוד בסוד רחובות הנהר
שהודעתיך שהיא העטרה של יסוד אימא שהיא מרחבת ונקרא רחובות הנהר ור"ת שאול מרחובות הנהר משה
הוא סוד היסוד של אבא כנודע ושאול המלך היה מכאן וזהו שאמר בשאול והוא נחבא אל הכלים פי' כי כשנשברו אלו הכלים
כמו שנבאר בע"ה הנה כל האורות נסתלקו מהם ולא נשאר בהם רק אורם רפ"ח ניצוצים ואמנם בכלי של יסוד נשאר אור א' יותר
הרפ"ח כה להחיות את כלי המלכות כי אין לה מגרמה כלום וזהו סוד שאול הנחבא אל הכלים שהיה מכח אורו אור הנשאר בכלי
היסוד יותר משאר הכלים ולפי שהיה כעת השבירה לכן היה רוצה למי שמתחבא עצמו בתוכו כי מן הראוי היה שיסתלק ולכך
זכה שאול למלוכה כי כוונתו היתה להאיר אל המלכות כנ"ל ואח"כ נגבש המקרא יותר ונברא כענין מהמצא ונבאר עתה יציאת
הז' מלכים כי הנה יצאו כלם כלולים באור הדעת ונכנסו כלם בכלי שלו ולפי שכבר ידעת שאלו הז' מלכים הם שש קצוות של זעיר ומל

א

אחר הוא גדול מחבירו כי כל א' הוא קצה א' גדול מחבירו ולכן לא היה נח בשום כלי מאלו הז' כלים האחרונים לסבול אותו כלא של
נבר וכאשר באו כלם כלולים בדעת נשבר הכלי של הדעת שלא היה יכול לסבול וירד הכלי של הדעת למטה כמו שנבאר בע"ה
אח"כ באו הששה אורות בכלי של החסד וו' הם אלא שאנו מונים לה' לאחד לבד כנ"ל ולכן אינם אלא ששה וגם החסד אינו יכול לסבול
ואז נשבר הכלי שלו אח"כ ירדו הה' אורות בכלי הגבורה וירד נ"כ הרשימו שלהם של החסד פי' כי כבר ידעת כי כל ה' ספירו'
שהם עד הוד הם מונים חד רשימו כספי' היסוד כי לכך נק' היסוד כל דכולא כל ה' ספי' כנודע ולכך כל א' מוריד חד רשימו
אל היסוד ונשבר כלי הגבורה ואח"כ ירדו הד' אורות וב' רשימו' של חסד וגבורה בכלי של הת"ת וגם הוא נשבר עד שירדו
ב' אורות וה' רשימות בכלי היסוד ולא יכול לסובלו ונשבר וכשבא המלכות לא בא רק אור א' שלה לבד כי היא אחרונה של כלן ועכ"ז
לא יכלה לסובלו ונשבה והטעם הוא מה שהודעתיך כי בעקודים לא בא אור המלכות רק ביסוד כמ"ש שחזרו כמו שנה שבא התחתונה
בכלי הכתר כנז' שהמלכות נשארה ביסוד ונשאר כלי המלכות ריקם ואמרנו כי זהו סוד שהמלכות היא לעולם עניה ולית לה אספקלרי'
דלא נהרא דלית לה מגרמה כלום כי האור שבא אח"כ במלכות אינו משלה רק מחדש מזיווג אבא ואי' כמבואר אצלינו במקו' אחר
ולא ב' דלית לה מגרמה כלום רק ממקום אחר וכיון שכל אלו הכלים של הנקודים נעשו מהמרכבות הישן בעקודים ולכן כיון שגם
היה חסר כלי של המלכות גם זה הכלי של מלכות הנקודים היה חסר ולא יכלה לקבל האור שלה ונשבה ונשאר עתה מה היה
הפגם שאירע לאחוריים של אבא ואי' כי מה שהיה בהם עניינם כבר נתבאר ונבאר תחילה מציאות פנים בפנים ואחור באחור
ואחור כי הלא כבר ידעת כי התחתונים הם יושבים אחרי העוקצא ושם נדבקים ואמנם גם באחורי הדכורא יש קצת אחיזה
והנה קודם שנברא אדם הא' בעולם היה כח בתחתונים לינק מן הקדושה בסוד ואדם אין לעבוד את האדמה ולא מהעבודות
הוא מוליך וקוצץ הקוצים מן הכרם ולזה צריך מצוות מעשיות אך כשאצלו זו"נ ונוקבי' עכן לא היה אדם לעבוד את האדמה
ולכן יצאו זו"נ ונוקביה אחור באחור מלפני פחד התחתונים שאם יהיו פנים בפנים יהיה מקום לתחתונים לינק ממקום אחוריהם
והרוחו שם שהם האחוריים כי מהפנים אינם יכולים לינק ולכן היו אחור באחור מדובקים יחד כדי שלא יוכלו התחתוני' לינוק
ולינק וכשבא אדם ועשה מצוות אז החזירם פנים בפנים כי לא היה פחד מן התחתונים כי כבר חפר ועבד ומילק הקוצים
מהכרם ואמנם כשהם אחור באחור אין לזו"נ ונוקביה רק אחור א' לשניהם ומכותל א' משתמשים שניהם יחד כותל לזה
ומה כותל לזה וכאשר האדם מחזירם פנים בפנים אז נעשה אחור שלם לזה ואחור שלם לזה ואז יכולים להיות פנים בפנים
וטעם הדבר כי האדם ע"י מעשיו גורם זיווגא עלאין ויורדים טיפין ע"ל למטה שהם סוד מוחין בז"א והם סוד החסדים והגבורות
אשר הם עיקר הטפה כנודע כי אין יולד מיסוד הבינה רק חסדים וגבורות כי מחכמה ובינה אינו רק האם כנודע שמשה
החסדים המגולים בהם ומוציא האם מהם והנה ככח חסדים וגבורות אלו של השא דז"א כבן הוא ע"ב נתמדים ומשלימים אחור
הז"א וגבורות אחיה כו' לנוקבא דז"א ומשלימים נ"כ אחוריה ומן אחדרו אפין באפין כנודע מסדר כבר אבות קרי כי בחי' חסדים
וגבורות הם המגדלים האחוריים וכזה הם חוזרים פנים בפנים נמצא כי בודאי בערך בחי' א' יותר האם גדולה היא זאת של
החסדים והגבורות הטפים לה אחד ש והיא גדולה מן האם אשר היקה כבר כי האם הראשונה הניחם אחור באחור וזו עתה החזיר
פנים בפנים נמצא כי האם המחזירם נקרא בחי' פנים בפנים ובבחי' אחרת נקרא אחור באחור כי הרי לא עשתה רק
הגדלת האחוריים ומטעם הוא דהוחזרו פנים בפנים ובבחי' זו נקרא מחזקת האם זו מן הראשונה כי הראשונה הבינה
ועשתה כל הפרצופים כלם שלמים וזו לא עשתה רק חצי האחוריים שהגדיל ומה שאנו אומרים שנתגלו האחוריים של אבא
ואי' הוא על בחי' חסדים וגבורות אלו המגדלים האחוריים ומחזירם פנים בפנים ולכן אל הגילה אם פנים א' נקר' לבחי' זו פנים
אל אחור והוא של חסדים וגבורות אלו עם בחי' שהגדילו באחוריים כל זה נגלה והוא בחי' חסדים וגבורות שנגלו
אבא ואי' מן הכתר שהוא אח להחזירם פנים בפנים כי גם אבא ואי' היה בהם בחי' אחור באחור כאשר נבאר בע"ה //
וכבר ידעת כי הטיפה המעולה ויוצא הוולד הנה הוא בחי' חסדים וגבורות כנ"ל והנה אלו הם סוד אורייתא שמהם נעשה הוולד
וגם כי האורייתא לעולם הם בחי' כלים כנודע ואלו נעשים כלים לאבא ואי' בסוד האחוריים כנ"ל ואלו הם שיורו למטה עם עצמות
החסדים היורדים לצייר את הכלים של הוולד שהם הז' מלכים דזו"נ ונוקביה והנה כל אלו הם בחי' כב' אורייתא הרי"ה והז'
אורייתא הם כלים לזו"נ ונוקבי' שהם ז' מלכים והמו אורייתא הם כלים דאבא ואי' כנ"ל כי יותר גדולים הם אבא ואי' מכל זו"נ
ונוקבי' ומהן אורייתא דאבא ואי' הם י"ה כי אבא ואי' נ"כ הם סוד י"ה שבשם כנודע והנה אורייתא שבז"א הם ז' והם שבעה
נן והמו הנמצאים הם באבא ואי' והששה מהם הם אחוריים דאבא ואי' נמצאים בכך חיה כנז' בזוהר מכריבתא יד ושאר
האורייתא שהם אוכל ממחר ה' הם פנים לאבא ואי' והנה זהו טעם שאנו מזיינן ומשימין על אורייתא אלו הנ"ן גם הכ"ן למה

משעולמן הס נקודין ובכלל חיה הגא"ל כד והענין כי שעולמן הס סוד המלכים ולפי שמהס נמשכו הקליפות כמודע לכן
נקרא שעולמן כמו שכתוב בזוהר שמן על שהם חוזק הדין הנזים שמהם נמשה השמן שהם הקליפות וכבר ידעת כי ז'
מלכים אלו נקראים בזוהר מעוצין שך דאודהקן בהאי אומנא דמכבשא כברזלא ומפיק זיקין וכו' והנה ענין של שעולמן כלא נן
היולא מתחת הפנים וכבר ידעת למעלה כי הז' מלכים נגלו האור שלהם מן הנוקב של אדם קדמון ולא למעלה ונמצאו תמהם
מינאור ג' האורות העליונים שהם אזן חוטם פה כי לכן נשברו פנים ואחור שלהם ואלו הם סוד ג' הדבין שעל כל אור ומאלו
הז' כי הם מהם על הספלבות והעדר האור מהכלים שהם האורות ונשאר האור למעלה מהם ולא בלבושם וכמו שנבאר ייחד
בנה' אמנם בכלל חיה הם האחוריים של אבא ואמא שירדו וככר ביארנו לעיל כי אבא ואמא נגלו ב' האורות של חוטם פה ולא
תמר מהם ק' האזן כי לכך לא ירד מהם ק' האחוריים וכנגד אותו האור שחסר מהם לכן אנו מדיינים הגא"ל על כל אור ואור
מאלו ולא יוכל כנגד אותו האור שחסר וככר ביארנו כי מה שירד מאבא ואמא הוא נק' אחור וגם נק' שבס כי להיותחסר
אור
מנגד אין העליון ועל אורות לכן התפזרו הבא מעידו הוא נחל שהוא כתי' הנעשה אותו פנים בפנים והנה מוחין אלו שהם
התפחה הם הם נמשכים אל אבא ואמא עם הכלים של נה"י דאמא דנפלת מוחין דזא שבאים עם נה"י דאבא ואמא וגם נה"י אלו
ירדו למטה וכבחי' שבאו מלאך נמצא שגם זה יקרא תפרין כבכר נמצאו וכבר ביארנו כי זה נכנס לו לקרות אור האזן
כמו שהוא ולא כראשון אך כבחי' שכבר לקחום אבא ואמא אין זה נק' תפרין הכרך הק' תפסו אבא ואמא וכבר ביארנו לך
כתעלאות הענין והם ענין טעמים ונקודים ואותיות והנה כבאן הנקודות הם האורות שיצאו תחילה והאותיות הם הכלים
ואח"כ נפרדו אלו מאלו בשבירת הכלים ואז האורות נשארו בבחי' תגין על האותיות שהם הכלים ואח"כ באו הטעמים
שהם בחי' שם מ"ה כמו שנתמה ונבאר שיצא מן אור המצח וזהו סוד הס"ת שיש בו אותיות ותגין ואין בו נקודות ולא
טעמים כי כבר ידעת כי ס"ת הוא יסוד החכמה וכבר ידעת כי במחשבה אתברירו כלא ולכך הס"ת מוכן שלבחי' זו
ועי' מה שאנו קוראים בו בטעמי' ונקודות הוא נתקן ואמנם לזה נראה כי הטעמים יש להם הוראה בהוצאת הכל הפה
כי יש ענין פרטי בכל טעם וטעם ביציאתו מן הפה וכן הנקודות יש בהם הוצאת הבה כמו א' אַ וכיוצא אך התגין אין
בהם שום הבה ונדעות היכר בקריאת האותיות והענין כי בחי' הטעמים והנקודות הוא בהיות האורות מלאיהם תוך
הכלים ולכן הם עושים ניענוע והבה והם נרגשים שמאיהם באותיות ע"י הנגון שלהם אבל התגין הם הוראת האורות יצאו
לחוץ ועומדים מנגד לאותיות רחוק מהם ועומדים עליהם מרחוק ולכן אין האת התגין באותיות נרגשת וגם חילוק אחר כי
הטעמים והנקודות יש קצתם תוך אמצע האות כמו דגש רפה מפק מקף שוהק וגם תחת האותיות אך התגין תמיד הם חוץ
לאותיות אך על גבן עומדים אילם להאיר להם אמנם שאינם בתוכם וכמו שנבאר בנ"ה ואמנם למטה נבאר בנ"ה סדר
אבא ואמא ושניהם כי הלא אבא ואמא הוא כו' ל"ים והנה כמו שישראל שהוא זא' כולל עשר ונחלק לשנים והם לאה ורחל נקבות
אצלנו ונמצא שרגלי לאה עד שליש הת"ת זעי' שהוא החזה ומשם ולמטה מתחלת ראש רחל כן נ"ב כאן באבא ואמא הם נחלקים
לשנים כל א' מהם ושנים תחתים עליונים של חכמה ובינה נקראי' חכמה ובינה אבא ואמא ושני תחתים התחתונים נקראי' חכמה ותבונה
והם ישראל סבא ותבונה וכאשר נעשה כל זה כבחי' א' נמצא כי ראש ישראל סבא ותבונה הם בחזה של ת"ת שלבנוקר עשב
דאבא ואמא ולמטה בנה' יתבאר באריכות ועתה נאמר זה להבין סדר ירידת הז' מלכים ונאמר כי הלא כבר אמרנו כי אחר כל
הכלים תחילה ואח"כ יצאו כל האורות כולם כסדר ואח"כ כלם בחכמה ואח"כ כלם באי' הרי כי עתה היו הז' מלכים אלו כמוני:
הבינה דומה הוולד בבטן המלאה ועתה נבאר ביאור ז' מלכים אלו תוך לבינה והנה כבר ביארנו לעיל כי אדם הא' כי עד שנעשה
הוא הנלחבר פנים בפנים אך קודם לכן היו זעי' ונוקבי' אחור באחור ואמנם דע כי האמת הוא כי לעולם אי אפשר להיות
שום זיווג למעלה אפי' אחור אם לא ע"י מציה מלמטה אך בפנים הראשונה בעת האצילות היה מוכרח להיות שלא על ידי"
כי הלא אדם הראשון לא בא אלא אחר הזיווג בהכרח ולא בהכרח הוא שהקדים זיווג תחילה קודם בריאת אדם אך לא היה רק
אחור באחור וכשבא אדם החזיר פנים בפנים אך מאז ולהלאה אנו צריכים לעשות הכל אפי' בחי' אחור באחור כנודע לכל
ברכת אבות וכן זה היו בזעי' ונוקבי' אך באבא ואמא לא הוצרכה לתשים אדם הא' והחזרו פנים בפנים ע"י עצמם מאליהם
ואמנם זה הזיווג הראשון נק' בספר הזוהר בסוד בר מליך ברעותא למברי עלמא כי אז לא היה התעוררות התחתונים רק
מעצמו לא במליך ברעותא כי לא היה אפשר בבחות ממזה ק' חסד ורצון אלוק שהיו מעלקים האורות התחתונים בסוד מיין נוקבין
למעלה במקום שאותם העקים מה שעושים עכשיו וזהו בר מליך שהוא העלאת מיין נוקבין שלא על ידינו ונחזור אל הכוונה
כי הלא אבא ואמא היו פנים בפנים כי נמשכו להם מוחין מן הכתר כנ"ל ואמנם מיין נוקבין שלהם הבינה להם מאת הבחי' של פנים

בפנים

בפנים הנה היו מציאות ז' מלכים אלו שהיו במעי הבינה ואלו היו מיין נוקבין הלא כי כן הוא לעולם כי הבנים הם מיין נוקבין
דאימא וכמו שהיו ז' מלכים אלו במעי הבינה העלו מיין נוקבין וגרמו זיווג לאבא ואי' ונמשכו להם מוחין ואז החזירו פנים
בפנים כנ"ל ונזדווגו יחד כדי להוציא ז' מלכים אלו והנה כשנעשית ז' המלכים אלו אם היו נשארים קיימין אעפ"י שיצאו היו עדין
מעליהן בחי' פנים בפנים של אבא ואי' והיו מועילים למיין נוקבין דילהון אך לפי שנשברו אלו גם אבא ואי' ירדו האחור' מפני
המעורר אותם פנים בפנים ועתה שנשברו חזרו אחור באחור כי כבר אין להם מעורר מיין נוקבין ומקיים חוזרים פנים בפנים
ואמנם והאי שלא נגמר ליפול אחורי אבא ואי' עד כלות שבירת כל הז' מלכים וכל בחי' מלך א' שהיה נשבר היה נוסף קצת ירידה
אחורי אבא ואי' עד כמו שנבאר עתה המדר כה' הנה כשנעריך מציאות ז' מלכים אלו בד' הפרצופים של חכמה ובינה ויש"ס
ותבונה כנ"ל נמצא כי עד שליש נקודת הת"ת שהוא המלך הד' אז נגמר ליפול אחורי אבא ואי' כל הבחינות עליונות הנק' חכמה
ובינה ובשנשברו כל הז' מלכים אז נפלו כל האחורים של ישראל סבא ושל תבונה והנה הדעת הוא המלך הראשון שיצא ובו היו
כלולים כל הז' כנ"ל ואמנם כבר ידעת כי עיקר העלאת מיין נוקבין הם הבנים שיצאו כבר לעולם כי התחלה כבר ביארנו שלא
הוצרכו מיין נוקבין לאבא ואי' רק ברשות לבד ומה שאמרנו שאלו הז' מלכים היו מיין נוקבין אין הכונה שהם המשיכו
החסדים והגבורות כי כבר נמשכו תחילה כי הוא תחילה הוחזרו פנים בפנים אבא ואי' ואח"כ עם התחלה בבינה אלו הז'
מלכים ואח"כ איך היו מיין נוקבין אל הבינה אך הענין כי היו מעלין) אורה הבחי' של פנים בפנים ע"י העלאת מיין נוקבין דילהון
אחר היותם בבינה והיו ממשיכים עוד חסדים וגבורות כמתחילה ונחזור אל הכוונה כי הדעת הנה אחר שאינו לחוד בכל של
העלה מיין נוקבין והמשיך חסדים וגבורות באבא ואי' כי הלא הדעת הוא כלול מחסדים וגבורות וג"כ כי היו כל הז' מלכים
בו ולכן היה בו כח להוריד חסדים וגבורות ואמנם לפי שאין שאר המלכים מעלים מיין נוקבין א"כ אי אפשר להוריד מוחין
שלמים רק ע"י זעיר ונוקביה ביחד ולכן מה שהוריד הדעת הם בחי' חסדים וגבורות כדי שיהיו דאבא ואי' שלאין כקו במקום הדעת
שבמוחין וכאשר נשבר אז נאבד ג"כ בחי' הדעת של אבא ואי' וירדו למטה בנוקבא דילהון והמלך הזה שהוא הדעת אל הבחינה
כמו שנבאר כמ"ה ושאר הו' אחורות שהיו עמו נכנסו בכלי השני שהוא החסד ועדין אבא ואי' פנים בפנים כי אינם חוזרים אחור
עד שיגמר הכל כי אם הם דבוקים פנים בפנים צריך שיועלם להסיר הדבקות הזה לגמרי ואח"כ יחזרו אחור וכל עוד שנשאר קצת
דבקות א"א להם לחזור אחור ולהלן נבאר כמ"ה ענין דבקות גמור של אבא ואי' בהיותם פנים בפנים והנה כשירדו החסד וגבורה
מאבא ואי' מה שא' דילהון בהבהה נה חסרון אור אעפ"י שלא חזרו לגמרי אחור באחור ומציאות זה נק' חסרון הסתכלות שעי
אבא ואי' זה בזה ובמלך מלך השני שהוא החסד המשיך ה' חסדים להתפשט באבא בנוקבא דילה ובשבירתו הוא כבר אז
וירדו ה"ה אחורות במלך ב' ואז נפלו האחורים שלו היינו של אבא הנק' חכמה הנעשים ע"י התפשטות ה' חסדים כנ"ל ועתה נפלו כלם
ויחזיר אחורו אל פני הבינה וזה נק' אחור בפנים כי פני הבינה באחור החכמה שעמהם ואח"כ הרי עדין לא נגמר מלעלות אבא עד
שליש הת"ת הענין הוא כי אורו שליש הת"ת הוא אל אבא כשרך יסוד דנוקבא הוא עם מוחין דבינה והכל מכוונים כסדר הזה ואין
להאריך והנה היסוד בלי בחי' פנים ואין לו אחורים ליפול ממנו כי כל היסוד נבנים בבחי' הנקבה והכל הוא פנים מעשה כשאר הגוף
מיעוטו פנים עם כשי הנוקבא אך האחורים אינם דבקים עמה ולכן סיום האחורים הם מתייסתין ליפול קודם נגמור היסוד של
אבא אח"כ מלך מלך הג' שהוא הגבורה והמשיך התפשטות ה' גבורות באי' שלמה ובשבירתו לבהאה והד' מלכים ירדו בכלי
הד' שהוא הת"ת ואז נפל בחי' התפשטות ה' גבורות בנוקבא דאי' ואז חזר אימא למהוי אחור באחור עם אבא ונפלו גם האחורים שלה
להדיא אח"כ מלך מלך ד' שהוא הת"ת ובהיותו אל שליש העליון שלו שהוא עד החזה המשיך כללות ה' חסדים ביסוד דאבא וה' גבורות
ביסוד דאימא כי לכך נק' היסוד כל שבכל ה' חסדים וה' גבורות נכללים בו וכבר ביארנו ענין הזה כי הדעת כולל השאה הגוונים
דאבא ואי' וחסד נוקבא דאבא ובינה נוקבא דאי' ושליש הת"ת העליון הוא יסוד דאבא ויסוד דאימא וכשנגע האור לב' השלישים התחתונים
הת"ת אז נמשכים ע"י חסדים וגבורות כדי שיהיו דישראל סבא ותבונה כי שם ראשם ביחד ובשבירת ירדו הג' מלכים במלך הה' שהוא
נצח ואז ירדו כללות ה' חסדים ביסוד דאבא שלמה וה' גבורות דאימא שלמה ואז נשלם כל בחי' אחור אבא ואי' שלמעלה למטה ואז
ירדו חסדים וגבורות מלהיות בישראל סבא ותבונה וגם הם אבדו ההסתכלות קצת של ישראל סבא בתבונה עד הנה לע"ב באבא
ואי' ע"ש אח"כ מלך הנצח והוא המשיך ה' חסדים בנוקבא דישראל סבא ובשבירת ירדו המלכים בהוד וירדו האחורים של ישראל
סבא והיו פנים באחור ישראל סבא בתבונה ובמלך ההוד הוריד והמשיך התפשטות ה' גבורות בנוקבא דתבונה ובשבירת ירדו
ב' מלכים בכלי של היסוד והכלים של נ"ה ירדו בבריאה ושניהם יקראו מלך א' כי תרוייהו חד פלגי גופא הוא אעפ"י שכל א' מלך
לעצמו הכל א' הוא ואז ירדו ג"כ אחורי התבונה והיו אחור באחור ישראל סבא ותבונה אח"כ בא היסוד מלך הששי והמשיך

כללות ה' חסדים וה' גבורות ביסוד הישראל סבא ותבונה וכשמתו ירדו גם הם וכשמלך מלך הד' שהוא מלכות כלי שלה היא לבד
או התשובה כללות ה' חסדים וה' גבורות במלכות הישראל סבא ותבונה כי נ"ב במלכות יש כללות הכל כנודע וכשמתה גם כן
ירדו כללות חסדים וגבורות מהמלכות דישראל סבא ותבונה ועתה נשלמו כל האחורים של חכמה ובינה וישראל סבא ותבונה
עד לגמרי ומה שאין אנו מונין נ"ב כללות החסדים והגבורות במלכות דאבא ואימא שלהן אינה קושיא כי כבר ידעת
כי כשלוש הה' העליון עם סוד העטרה שהיא המלכות והיא נכללת ביסוד אך כאן היא יותר עליה המלכות של תבונה
מאשר הבינה כי של תבונה היא מלכות ממש ושל בינה היא עטרה שהיא החזה של הבינה ואין להאריך הרי מובן מה
שנפל מאבא ואימא וגם נמצא הז' מלכים גם היות אבא ואימא פרצופים נמצא כי ירדו אבא ואימא אחורים דחכמה ובינה וישראל
סבא ותבונה עם הז' שהם זעיר ונוקביה הרי כלם הם י' בחינות ואלו הם שירדו ומתו ונעשו הקליפות מהם של נוגה
מהם כנודע ואלו הם סוד י' מטפי הקשת שהם י' אורות שנשברו מאלו היא בחינת הכל הקליפה כמבואר אצלינו בסוד
תימוס הקשת הרי שלא ירדו אחורי אבא ואימא עד שמת המלך הראשון שהוא החסד ואחורי אימא עד שמת המלך
השני שהוא גבורה באופן כי במות הגבורה אז נשלמו אחורי אבא ואימא לירד והטעם כי אע"פ שבמיתת החסד ירדו אחורי
אבא ואימא עכ"ז אין אלו נקראים אחורים גמורים לפי שעדיין היתה הטובה פנים עמהו והיתה מאירה באחוריהם ונמצא כי עדיין לא
ירדו בעצם אחורי אבא רק כשירדו אחורי אימא ג"כ ואז ירדו שניהם לגמרי והיו אז אחור באחור כמו שנבאר בסוד
פרצופי יעקב ולאה מהיכן יצאו ועכ"ז נמצא כי אין ירידת אחורי אבא ואימא נקרא ירידה לגמרי עד מיתת הגבורה שהוא
המלך השני אמנם מיתת המלכים היא מיתה גמורה כרבנן דבחילה כי במות החסד הרי נשברו כל הבחינות שלו לגמרי
וכן כולם ממש נמצא שמיתת המלכים מתחלה נקרא מיתה מיתת המלך הראשון אך ביטול אחורי אבא ואימא אינה
ביטול עד מיתת המלך השני ובזה תבין סוד שם מ"ב שהוא אבגית"ץ קר"ע שט"ן וכו' כי כבר ידעת כי שם מ"ב זה הוא
בינה והטעם הוא לפי כנודע שהוא סוד ז' המלכים נמצא כי סוד שם מ"ב זה מדבר בסוד המלכים ואם תסתכל תראה
איך שם מ"ב הוא במוחין והוא נ"ב טעמים והוא כנגד האצילות אחר שם ס"ג הטעמים שלו הם בבריאה והנקודים שלו
הם ביצירה והם סוד המלכים שמיתתם שהם הנקודים סוד היצירה זעיר ונוקביה ואמנם כונת שם זה של מ"ב הוא להעלות כל
הבירורים אשר נשארו מהם ונוקביה ביצירה ועשייה כי כל שם מ"ב הוא העלאה כנודע ומ"כ בודאי כי בשם זה נרמז מיתת
המלכים ועל סדר מיתתם הוא סדר העלאתם ע"י הבירור על ידי שם זה ולכן מיתת הז' מלכים נרמז בשם המלך הראשון וביטול
אחורים דאבא ואימא בשם השני והטעם כי מן האדרא קדישא נראה שלא מיתתם רק הז' מלכים לבד ובמקומות אחרים מוכח נראה
כי גם כאבא ואימא יש בירור או פגם וכמ"ש אפי' בכתר ואמנם הענין הוא כי ודאי שמכל הי' נקודות נפלו במיתה וכלם היה
ביטול רק שזעיר ונוקביה ירדו ונפלו כלם בהיותם בבחי' אחור באחור ובחי' היותם פנים בפנים אז נקרא מיתה כי הלביש לגמרי
אך אבא ואימא לא ירדו רק בחי' האחוריים יקרא ביטול ולא מיתה אך שלא נפלו ממקומו רק אורה הבחי' ואינה נבנה כלל [illegible]
נערך אחורים לכן אפי' ביטול לא שייך בכתר רק פגם בעלמא עוד טעם אחר כי אינה נקרא מיתה רק המלך מעולם אל
עולם ונפל ממעלתו לכן הז' מלכים שהיו באצי' וירדו אל הבריאה זה יקרא מיתה כמ"ש באדרא קדישא לא קיימא דהיינו
אלא דנחתו מדרגייהו כמ"ש ויימת מלך מצרים וכו' אמנם אחור אבא ואימא נשארו באצילות כמו שנבאר בס"ה ולכן נק' ביטול
להיותו שלא כתקונו אך אינה מיתה ונבאר מעין שם מ"ב קמן לעיל כי הלא אבגית"ץ כנגד החסד כנודע ולפי שמשנו
מתחיל מיתת המלכים כנז' בשם הזה נרמז מיתת הז' מלכים וזהו אבגית"ץ אב"ג ית"ץ פי' כי אבגא הוא עשגן בלשון התלמוד
כמו ההוא אבגא דבי רב ונמצא כי אבגית"ץ הוא כמו אותיות [illegible] לעיל שפי' עשן עד אך הענין לפי הפשט
הוא כי אבגי בני יו' והם בסוד הז' מלכים כי היוד היא מלכות שהוא נקוד' א' והוא יוד של אבגי ואותיות אב"ג שהם בני
והוא שעשה קצוות היוצר הרי ז' מלכים וזהו סוד ז' מלכים שהם רשות הרבים שרחבו יו' אמות וכמו שנבאר בע"ה
כי אלו הז' מלכים הם סוד רשות הרבים קודם התיקון ואח"כ נעשו רה"י והנה אלו הז' מלכים הנק' אבגי הלא הם נתצו ונשברו
ומתו וזהו סוד הת"ץ של אבגית"ץ ולפי שעכאן מן החסד המתחיל מיתת המלכים לכן נרמז מיתתם בשם זה הראשון ואמנם
קר"ע שט"ן הוא כנגד הגבורה מלך השני ואז נשברו אחורי אבא ואימא בגן לגני ולכן נרמז ביטולם בשם זה השני ובאוק
כך קר"ע פי' כי בכאן לא היתה נגיעה ומיתה גמורה רק כמו שקורע קריעה לבד לא נגיעה והסתר בנין וקריעה אבן
מאבן רק קריעה לבד ונשאר הכלי במקום ומה שהוא השארותם באצי' וגם שלא מתו ומעבר זה יצאו הקליפות שהם הש"טן
ואמנם אבא ואימא בבחי' פנים כמ"ש הם יהוה בוהו ואהיה ביודין עכ"ב קמ"א ושניהם עולים מ"ב בג' כל בעשן וזכור כי הזכה באור
[illegible]

מצד הפנים ובבחינתם אחור באחור הם האחורים של שני מוחות בו"ל שהוא אחורי הויה של יו"ן ואחורי אהיה של יוד"ן
בבק קלות והם בני השבח לרמוז אל האחורים כי השבחה מצד האחורים ואמנם קרע שמן בני השבח לרמוז אל
האחורים של אבא ואמא שנפלו ונחזור לענין כי הלא עד עתה שליש הת"ת עדין לא נגמר ירידת אבא למטה לגמרי וכשהיו
יוצאים אלו המלכים ליכנס בכלים שלהם היו מגולים באור גדול אמנם אחר שמת שליש הת"ת נפלו שם אז האחורים של אבא
ואמא וכאשר יצאו שאר האורות מושם ואילך ליכנס בכלים שלהם כי מלוך היו מלובשים באלו האחורים כנז' לפי שלא ירדו
בבריאה רק באצילות והיו יוצאים האורות האלו מלובשים באחורי אבא ואמא וזה נשאר להם תמיד עד שיכלו הברורים לגמרי
לבא בשלה וזהו סוד העלאת מיין נוקבין שמעלין זו"נ ונוקביה אל אבא ואמא מסוד אלו האחורים שלהם שלקחום והנה נמצא כי
אלו האורות מן החזה ולמטה באים מכוסים וכבר ידעת כי התגלות האור וכיסויו הוא התיקון שלו כי ע"י כך יש כח בכלי לסבול
האור בבואו מלובש וא"כ לא יהיה שוה שבירת הכלים של נה"י ומלכות ושני שלישי הת"ת כמו שבירת דעת חסד וגבורה ושליש הת"ת
משבירת התחתונות ולכך כבא התיקון של זו"נ בעת תיקון מלכותו באו להסך כי מ"ב שליש ת"ת ולמטה אורותיו וחסדיו מגולים
כי יש יכולת בהם לקבלם שלא ע"י מסך הבינה לפי שלא היתה שבירתם גדולה אך מלמעלה מן הראש עד החזה באו האורות מגולים
בסוד דאימא מתני שבתחלתן היו מגולים והיתה שבירתם גדולה אך למטה האור מגולה ואעפ"י שגם למטה הם מכוסים הנה
והעיקר עכ"ז אין זו סתירה כי החסדים המגולים מכים בהם ויוצא האור לחוץ כנודע והנה כשירדו זו"נ עד שליש הת"ת כבר ירדו
אחורי אבא ואמא אך אחורי ישראל סבא ותבונה לא ירדו עד מיתת נוקבא דז"א ולכן האחורים דאבא ואמא לוקחים ז"א ואחוריים של
ישראל סבא ותבונה לוקחים נוקבא דז"א שהיא מלכות ומתלבש האור שלה בהם לדוגמת המוחין דז"א וכזה תבין מה שאמרנו לעיל
אחר כי כשזו"נ ונוקב' הם שנים כאחד תנים כבנים אז נה"י דאבא ואמא הם מוחין דזו"נ ונה"י דישראל סבא ותבונה הם מוחין לנוקבא
ואז הם שוים בקומתם יחד ואמנם זהו הסוד שאמרנו במקום אחר שיש שני יעקב א' בזו"נ וא' בנוקבא א' מלמטה וא' מלמעלה
סבא ואמנם האחוריים של אבא הם בערך חסד בזו"נ והאחוריים דאמא כנגד גבורה דזו"נ וזה יתערך לך למטה ושם נבארהו בע"ה
ובאן במקום הזה הוא יהדת אחור. אבא ואמא באצילות נעתרו כי אעפ"י שנשברו הכלים של הזו"נ עכ"ז האורות נשארו מלובשים באחורים
אלו קו חסד באחורי אבא וקו גבורה באחורי אימא כמו שנתבאר בע"ה ונבאר איך ירדו הכלים של המלכים אלו אל עולם
הבריאה הנה ביארנו כי יש הפרש בין אבא ואמא לזו"נ ונוקביה כי אלו מתו ואלו נעתקו והנה נתבאר מאין היה זה
ומאין נמשך זה ואמרנו לפי שהז' מלכים לא קבלו האורות של אין חיים פה למעלה רק מקומם ואילך ולכן היה ענין אחר בכלים אשר
שיצאו ויהיו מתוקנים מן הז' התחתונות והוא כי כשיצאו האורות נתפשטו כסדר הקוים אשר הוא סדר התיקון האמיתי כמו שנזכר
האצילות אך הז' מלכים יצאו שלא כסדר קוין רק זה על גבי זה כי זה נמשכו הוא כי האור שמן רשות הכלים — כתר — לא היו כיחד
קשורים זה בזה הולך קוים היו רשות היחיד אך להיותם זה תחת זה ולא נקשרו דרך קוים לכן נק' רשות — חכמה בינה
קרבים וכבר נתבאר במקום אחר ע"ש והנה נבאר עתה סדר יציאתם ויהיתם למטה כי הלא תחילה יצא — חסד גבורה — הדעת וכמו שנ'
הכלי שלו למטה בעולם הבריאה ואעפ"י שלא היה עדין בבריאה בעולם הוא כבחינת מגיד מראשית אחרית — ת"ת — כי אנו אומרים
במקום שעתיד להיות אח"כ שלם הבריאה ונפל הכלי זה במקום דעת של בריאה נ"ב כי הוא מקום מתייחס אליו — נצח הוד — אך האו"א של
הדעת נ"ב יהי במלכות דאצי' ואח"כ גם באורות יש ביטול דוגמת אחורי אבא ואמא שנשארו באצי' ונתבטלו — יסוד מלכות — אך השנין היא
כי זה האור של הדעת לא יהי במלכות כאן רק לענין הכלי שלו שיהי בבריאה וכדי שלא יחזור לגמרי וישאר בלי — הקוה הולך
נגה כדי להאיר בו מרחוק אבל נשאר באצי' ומשם מאיר בו כבחי' התיקון של האורות כנז' אח"כ יצא החסד ונשבר ויצא האור ביסוד של
אצילות כי במלכות כבר היה אור הדעת והכלי יצא בבינה דבריאה אח"כ יצא הגבורה ונשבר ויצא האור בנה דאצי' הכלי נפל והכלי
בחכמה של בריאה אח"כ יצא הת"ת ונשבר והכלי ירד בכתר דבריאה והאור נשאר בתוך נה"י דת"ת דאצי' הרי עתה שאין בין שום אור אל
הכלי שלו רק נ"ב לפי כי יורד מן הוא הפסק גדול אך בין הוי קרוב ויכול להאיר בו ואמנם כל שאר האורות יהיו נסקים ממקומם
שני הכלים אך אור הת"ת שאר במקומו ולא היה בו הפסק והנה שאר האורות שהיה בהם יהיה בורא שנחלש כחם מעט ואין בהם כח לעלות
למעלה אך אור הת"ת אשר נשאר במקומו בלי חסרון ובם אנו מפרידים שלא עלה למעלה באורות נשמתו מושלל מן הכלי שלו לא יתפרץ
להסתלק למעלה ויחזור למקום אשר יצא משם הוא הבינה ואם כה יעשה יתבטל הכלי שלו לפי שיתרחק ממנו הרבה וימות לגמרי ולכן מה
עשה המאציל המשיך והגדיל הכלי של הת"ת ונשאר שלם והגדילו ונמשך דרך קו האמצעי כמו שביארנו כי נ"ב ראשונות הם בעצר קוים
שלהם ונמשך הכלי ההוא עד למטה במקום הת"ת ואמנם לא נמשך עד כל מיום הת"ת עד אמצעיתו לבד שהוא עד הטבור שהוא
מחצית הת"ת ואז נתגלה האור של ת"ת ונכנס בתוך הכלי הזה של הת"ת אמנם עתה לא נתגלה רק חציו לבד כי עד חציו נמשך כלי

הכתר ואז אור הדעת שירד להמשיך מהמלכות דאצילות בראותו כי כבר היה כלי חדש במקומו כי הלא גם הוא בקו
האמצעי עומד כנגד כתר דב"ה ואז גם הוא נתעלה ועלה במקומו כי עתה היה לו כלי למעלה כאן ואז הכלי שלו שהיה לדעת
של הבריאה כשהתחיל האור ממנו יצא להמשיך עד מלכות של בריאה אותו הכלי של ד"ב נשאר תמיד במקומו ובכתר
דבריאה כי גם האור שלו לא נתרחק רק חציו לבד כנ"ל וא"כ הרי אמרנו לעיל כי צריך היה שלא יהיה רחוק הכלי מן האור רק
ג' ספי' לבד והרי עתה הוא רחוק יותר ממנו מדעת דאצי' עד מלכות דבריאה והתשובה כי אמת הוא כי היכא דאיפשר
איפשר כי הנה תחילה היה זה כך וזה איפשר כי הדעת לא היה לו כלי למעלה וכיון שירד להמשיך לא היה שלם כן אלא
שלמטה לא היה לו כלי במקומו היה להמשיך כדי להאיר בכלי שלו אך עתה יותר הוא חפץ בהיות עצמו מה שאין הכלי שלו
כי עתה כשעלה כבר יש לו כלי במקומו משם יוכל לקבל אור מלמעלה ומן הכתר ויותר הוא קרוב וא"כ למה יחפוץ להמשך למטה
ועוד כי גם הכלי עצמו אינו שמתמיד עתה אינו המשך כ"כ גדול כי העיקר שאנו צריכים הוא שלא יהיה רחוק מן הכלי ג' ספי'
דאצילות אך בבריאה עצמה כל היכא דלא אפשר כנ"ל לא איכפת כ"כ כי יו"ד דבריאה לא הוי הרחק כ"כ מפני דאצי' כנודע
וא"כ הרי הוא כאילו היא בראש הבריאה וא"ת והלא יש בין האור שלה לכלי שלה ז' ספי' דאצילות רחוקים מזה התשובה כי
גם אין אנו מקפידין להרחקה הכתר והחכמה היותר מג' ספי' בהיות הג' ספירות שבאמצע שבנתיים הקצוות לגמרי אבל אנו שהאור
שלה שהוא הדעת הוא רחוק ממנה עכ"ז יש אורות אחרים קרובים לה כמו הא' אשר הוכל להאיר מקום או מהאור שלה
עצמו מהבינה שלה שי' אותם האורות המקומם אליה ומזה שאמרנו כאן הכ' לשאר הספי' והמלכים שנאמר כנ"ל אך לשם
לא יש יותר מן ג' ספי' הקצות דאצילות בין האור והכלי כמו שבבריאה כנ"ל בשאר המלכים והנה כשעלה אור הדעת להמשיך הנה"ל יותר
אור הכתר והמשיכו עד סיום הת"ת כולו במקומו ואז חזר הת"ת שהוא דרך לעלות למעלה עתה אל מקומו כבתחילה והטעם כי
רבוי אור הדעת גרם זה וגם כי הדעת הוא סוד כללות כל הו' קצוות והוא נשמה להם כנודע ולכן כיון שעלה נתן כח בכלי להעלות
כדי להשיב אל אור הת"ת ולהניחו במקומו והנה אח"כ מלכו נצח והוד וכדי לבא אל מקומם להמשיך בכלי שלהם עצמו במקומו
והנה לא היה מקומם פנוי כי כבר אמרנו שירד שם במקומם אור הגבורה כנ"ל ולכן הוצרכה הבינה תחילה להמשיך דרך קו
שלה עד מקום הראוי להיות הגבורה אחר התיקון בקו השמאלי והמשיך כלי שלה עד שם ואז הגבורה בראות מקומה של
כלי עליה שם האור שלה עלה הכלי מתחת הרחוק האור שלה יורד עד יסוד הבריאה ואז ירדו נ"ה ומלכות ונשברו ואז
האור שלהם עלו במקום שנתמשכה הבינה בקו שמאל עד הגבורה ועלו שם כי לא נתמשכו עוד יותר עד מקום להיות ראוי
להוד ואח"כ נשאר הטעם כנ"ל רק עלה ההוד במקום הגבורה ממש ועלה עמו גם הנצח כי הרוייחו הרי ... וכן עלות ההוד
עלה גם הנצח שם עמו והכלי שלהם ירד לנ"ה של בריאה אח"כ יצא היסוד ולפי שהיה במקומו החסד כנ"ל לכן הוצרכה גם החכמה
להמשיך גם הקו שלה הימני עד מקום הראוי להיות חסד באורו קו ימני אחר התיקון כי עד עתה היו זה שלמעלה זה ואז עלה
שם אור החסד והכלי שלו ירד בכתר של הבריאה ואז יצא היסוד והלך במקומו ונשבר ועלה האור וכלו דרך קו האמצעי
ועלה עד מקום דעת העליון והכלי ירד כנגד הגבורה של בריאה אח"כ יצאת מלכות והלכה במקומה ונשברה והאור שלה ג"כ
נתעלה ועלתה עד הדעת דרך קו האמצעי והכלי ירד בחסד של הבריאה הרי כי הת"ת הכלי שלו נשאר בכתר של הבריאה
והמלכות בחסד הבריאה ונמצא כי אין מקום פנוי בבריאה עצמה בין כלי לכלי רק ג' מדרגות לבד ובאצילות אין מקום פנוי
רק שנים לבד שהם מקום יסוד ומלכות והטעם שאלו עלו כל כך למעלה מן הת"ת הטעם הוא כי היסוד נק' משכיל לאיתן
האזרחי וכבר ידעת מה שכתוב בספר של משפטים כי זה המשכיל הוא לשלמה והת' והוא ג"כ רמוז בפ' פקודי בהיכלות כי
יוסף מלך לשלמה ונחית לתתא והטעם כי שם כבר ידעת כי יש זווג לו עם לאה כנגד המנחה ואז לאה עד ראש יעקב ת"ת
עליון של ת"ת וא"כ איך יזדווגו זווג מתחת למעלה עם לאה וזה נתבאר במקום אחר אך הטעם בקיצור כי היסוד התחתון של זעי'
עולה באמצע הת"ת ושם מזדווג עם לאה כי זו המעלה יש לו ליסוד יותר משאר הספי' שיכול לעלות עד הדעת שהוא נשמת
השש קצוות והוא מקום התפילים שהוא מקום תפיסה סוד הנקיפה לא היה כח לה להוריד הנקיפה כנגד הזווג ממקום הדעת
והכוונה היא על ... היסוד כמו שנתבאר במקום אחר כי ... העליון של יסוד ממנו נעשה הת"ת ... הגדולה.
וא"ת ואם יש לו אחיזה ומקום כי אין לו לת"ת במקומו כ"א שליש כי שני שלישים עלו לדעת והדרך לעלות שלישי יסוד
לתשלום הת"ת ולכן יש לו כח לעלות שאח"כ נעשה ת"ת ויש לו כח להזדווג עם לאה ונחזור לענין כי לכך עלה היסוד אל הדעת
יותר מן הת"ת כי זה ... לעלות והכרענו כי לקשר כל הו' קצוות ביחד והביא להם האור משם גם המלכות היא עמה כשלה
ועלה למעלה מן הת"ת ובפרט עתה שהיה להם רשימו מן הדעת כי כאשר ירד הדעת עד המלכות דאצי' הניח שם רשימו
ולקחו

ולפי שבה המלכות נשארה שם עד מקומה וגם היא בעטרה מלמטה למעלה כל הה' קצוות ואז נע' קשר הזה מתקן ותב
כי הנצח וההוד שעניהם היו בקו שמאל הנקבה עתה נעשה הנצח מן ההוד והולך עד החסד בקו הימין והעשן יורד מאחור שם
הלא זה הר שיוכו שהניח הדעת במלכות וראוי שיהיה מגול כמינת היסוד כדעת [illegible] הגבורות וכאשר עלה זה הרשימו שקום סוד
הגבורות עם הדעת שלמעלה שהוא שעלה לחסד דגבורה את נתפשט הדעת נע' קשר הזה והאיר בששה קצוות והרשימו האיר
בקו שמאל והשאיר שם את ההוד והדעת עצמו האיר בקו ימין והמשיך שם את הנצח ובזה נתקן האצילות והנה הכן והסרבל
איך האצי' לא נתקן בפעם א' רק מעט מעט ובכל פעם היה נתוסף כו חלק תקון [illegible] כי בתחילה לא היה עתן כלי כעולם ובכר
ידעת שכל התיקון אינו ק' הוית כלי ואח"כ בנקודים התחיל תיקון הכלי ק' שהיה כלי א' לכל הי' כלל ואח"כ בנקודים קוים שנשברו היה
להם עשה כלים לכל הי' והרי תיקון אחר ע' התיקון אחר כי [illegible] נעשו [illegible] נתקנו קצת ע' סדר קוים כלל אך הז' לא נתקנו ואחר שנשבר
הכלים נתקן נ"ב קצת הז' התחתונות האחרונות שלהם כי נגנזו דרך קו הבינה וחכמה וכתר כלל ואח"כ בעולם התחתון לתקנם העלה גם
את הכלים באצילות בסדר קוים כמו שנאמר בנקבה עתה וזה היה בעת עיבור הראשון של זו"נ ויניקה וקודם לכן מעט ואח"כ שכבר
היו קוים ק' שהיו האורות מחולקים מן הכלים כא העיבור הראשון והכנס האור בכלים ק' שהיו בסוד נ"ב קוים לבד בסוד נ"כ לוי כו'
כי כן היו בעניי האם ובשניה זו"נ לא נתפשטו רגליו עד אחר היניקה ואח"כ נתפשטו בסוד ו' קצוות שהיא היניקה ואחר כך בעת המוחי'
ואז שלהו כל העשר עלם וגם הפרש אחד כי קודם שום שעבור לא היה ק' אור וכלי מצומצם ואח"כ נעשה כלי הכב בסוד פרצוף
כדי להתפשט האור ולהקנו כמו שנבא בגבה ואין להאריך ונחזור לענין כי מה שאמרנו שנתפשטו הם החכמה והבינה למטה עד חסד
עצמה הנה התפשטות זה הוא נה' תורת דאחותם של אבא ואי' שנפלו במקום מלכות כלל ואלו הם שנתפשטו דרך קוים וקבלו לשם
אל החסד וגבורה והנצח ואל ההוד ולענין הכתר כי מה שנתפשט הכתר הוא הנה' של הכל שגם הם נפלו ואותם המעט
לבנה נתפשטו למטה לא נתפשטו יותר למטה עד נצח והוד הטעם הוא כי הלא קודם שיתפשט הכתר נמצא שחכמה ובינה לא היה
ביניהם המסך ואז היו מאירים זה בזה אמנם שהיה אחור באחור אך כשנתפשט הכתר הפסיק ביניהם המסך ואז ודאי שהפסיק
אחד ואי' שהיו מאירין זה לזה ולכן לא היה להם כח להתפשט כל הקו כשלימותו אך עכ"ז היו מתפשטים (מקבלים) קצת אור מן הכתר
ומוכרחי' ב' נמשך להם המסך ולכך היה להם התפשטות אך לא שלם והטעם שנתפשט הכתר עד הטיבור ולא יותר זה צריך
ביאור הקב קצת ולכן נקצר ונעלה והוא כי הלא מקום כל זה ההתפשטות הלא הוא כנגד רגלי אדם הקדמון הכל מן הטבור
שלו עד רגליו והנה כשיבא תיקון האצילות של האצי' והנה הכל הוא שומר במקום הזה היינו מטבור אך עד סוף רגלי
כנודע ושם הוא מקום האצי' לגמרי ומשם ולמטה הוא עולם הבריאה והנה כאשר נעשה כל אלו השבה כבחי' פרצוף
א' כי אמנם שהם פרצופין הם מלו פרצוף כעתי' ואריך ולאבא ואי' וזו"נ ונוקביה עכ"ז הכל הוא פרצוף א' כמו שידעת
כי אלו הפרצופין הם מתלבשים זה בזה עד שהכל נעשה פרצוף א' לבד ופרצוף דא"א שהוא הכתר ר"ל כולל כל
האצילות מלמעלה למטה ונמצא פה הכתר כולל כל זה המקום ונעשה פרצוף א' והנה כאשר היה עתה הכתר הוא עצמו המקום
אשר אח"כ בעת התיקון יהיה שם מקום הכתר שלו מגולגלת כנודע והנה אבא ואי' יהיה מלובשים בב' זרועותיו עד הטבור שלו
ולא יורד למטה לפי שנגלין נה"י שלו כנודע ולכן איך יתפשט עתה הכתר ג' יותר מן המקום אשר אין לאבא ואי' להתפשט אפי' אחר
התיקון ואיך יהיה קטון ושפל מהם כי הלא מקום התפשטות מוחין של אבא ואי' אפי' אחר התיקון אינו ק' עד הטבור של א"א ואיך
עתה יתפשט הכתר יותר התחתון מהם ולכן לא נתפשט ק' עד טיבור הכתר לבד והנה כשרצה המאצי' העליון להתחיל ולתקן
המלכים אלו שנשברו ונפלו רצה להעלות מיין נוקבין מלמטה למעלה ונע' כן היה זיווג עליון ונתקנו המלכים ואותם אורות
הז' אורות של המלכים כבר ביארנו שהיו בג' קוי כתר חכמה ובינה שנתפשטו עד אותו המקום שנתפשטו שהוא הכתר עד מקום
מקום [illegible] ואבא ואי' עד חסד וגבורה והנה עתה חזר לאסוף זה ההתפשטות אליו ועלו כלם למעלה כמו שהיו בתחילה נ"ב לבד
שהם כתר חכמה בינה כלו' התפשטות ק' במקומן ואז העלו עמהם הז' אורות נ"ב ונתתן עתה כל הז' אורות במקום נ"ב ראשונות
וסוד שנאמר בג' ראשונות הבונה היא בבינה כי היא אם הבנים כי אח"כ כל מה שהיו בג' קוים הכל נתעלו בבינה פי' שם [illegible] השרש
וכאשר עלו אלו הז' אורות עלו הכלים שבבריאה עמהם אל מקום האצילות אך לא נתחברו יחד וכמו שהז' אורות היו בג' קוין
כג' [illegible] עמהם כתר עלו הכלים של חסד ושל נצח דרך קו ימין [illegible] ושניהם נשארו במקום נצח דאצילות ועלו גבורה והוד
[illegible] ונשארו במקום הוד דאצילות ועלו כלי הדעת [illegible] מן הבריאה ונשארו במקום היסוד דאצילות גם היסוד והמלכות
שלו ונשארו במקום המלכות דאצי' הרי שגם הכלים היו נ"ב קוין [illegible] והמלכות שעמהם ולא היה מרחק בין האורות אל הכלים [illegible] האורות
[illegible] מפני שהם [illegible] כי בבינה שם הם [illegible] עמהם האורות ואותם לא עלו כלם ביחד ק' עד [illegible] כלם [illegible]

עלו חסד ונצח ובג׳ ימים אחרים עלו גבורה והוד ובג׳ ימים אחרים עלו ת״ת והוד ובג׳ ימים אחרים עלו יסוד ומלכות ואחרי כל
הל״ו ימים אז נגמרו כלם לעלות בסוד מ׳ יום של יצירת הולד ואח״כ עליה אחרת אלו כבר הוא בחי׳ הגדלות מוחין דקטנות לצורך
הזווג ואח״כ זווג זה צריך תיקון כל הימים מתחלת עד הלידה ולכן הגדלות מוחין דקטנות אלו היה עד למעלה כנ״ל מ״מ לאמא קדמו
הנ״ל כמו שנבאר בע״ה אשר ע״י זווג ההוא נתקן כל האצילות מן העבור עד נקבה דז״א והתחלה נתקן עתיק ואח״כ היה זווג דעתיק
ותיקן לא״א ואח״כ זווג דא״א לתקן אבא ואי׳ ואח״כ זווג דאבא לתקן זו״נ ונקביה ואח״כ זווג דזו״ן ונקביה לצורך כל הנשמות
ותיקונם ולכן הוצרך בחינת עיבור זה להשתהות י״ב חדשים כנגד סדר התורה והטעם הוא כדי לתקן כל האצילות שהם י״ב בחינות
שהם עתיק ונוקביה אריך ונוקבא אבא ואי׳ זו״נ ונקביה ישראל סבא ותבונה יעקב ולאה הרי י״ב בחינות פרצופים שלמים ולכך לא
עמד העיבור הזה עד י״ב חדש אמנם אין אנו יודעים אם התמשך כל הי״ב חדש קוצר גם לעתיק או אם נאמר כי עתיק נגמר בחדש א׳
ונוקבי׳ בחדש ב׳ ואח״כ בחדש ג׳ וכן כיוצא בזה והדבר ספק אצלי והנה ע״י עליות מוחין דקטנות אלו נזדווגו בחי׳ ע״ב שבמוחין
של זה האדם הקדמון גם בחינת מ״ה בבחינת הטעמים שלו שהם אזן חוטם פה כי אלו הטעמים לא היה בהם שום שבירה ואלו
הג׳ בחינות שהם טעמים של ע״ב ...ו גם זה האדם ... שלו ונזדווגו ואין הכוונה של הכלים שלהם שיצא מהם רק עליהם עצמם
מצד עצמותם ופנימיותם ונזדווגו ואז הוציאו בחי׳ אור חדש ע״י זווג הזה וזה האור החדש הוא בחי׳ שם מ״ה של מילוי אלפין
וגם בשם זה של מ״ה יש בו טעמים ונקודות תגין ואותיות וכמו שנבאר בע״ה בסדר ירידת שהאצי׳ נחלק לכמה חלקים והם עתיק
ואריך ואבא ואי׳ וזו״ן ונקבי׳ והנה הטעמים של מ״ה הם סוד עתיק והנקודות הם סוד אריך והתגין הם סוד אבא ואי׳ והאותיות
הם סוד זו״ן ונקביה והנה זה האור של מ״ה של טעמים נק׳ דכורא והאור של נקודות ב״ן נק׳ נוקבא כי הנה זה האור דמ״ה
מעיבור ע״ב והנה כיון שבא מכח ע״ב נעשה הוא גדול מן הב״ן שהם הנקודות הנז׳ מלכים דאתבטלו ומתו כ״כ כי המ״ה לא היה
כמו כמ״ש וגם כי בחי׳ הב״ן שאנו קוראים נוקבא הם בחינת נקודות שלו לבד ולא הטעמים שלו והנה המ״ה יש בו טעמים ונקוד׳
וכ׳ ואח״כ כיון שיש בו טעמים ובחי׳ שיהיה גדול מן הנקודות של ב״ן ולא מן הטעמים של ב״ן והנה כשיצא זה האור של מ״ה נתברר
ובירר מן הנקודות של ב״ן וחברו עמו ... ואז נעשה המ״ה דכורא אל הב״ן והב״ן נק׳ נוקבא ונברא כאשר נעשה זה הב״ן נוקבא
קנא לו שם אחר והוא שנקרא נק׳ שם ב״ן ולא שם ב״ן כי ב״ן הוא כללות טעמים ונקודות וכו׳ כי לא בירר המ״ה מטעמים הב״ן כ״א
הנקודות כי הטעמים עלו למעלה דרך המ״ה להזדווג גם ע״ב העליון דא״ק אך כאשר הנקודות לבדם נעשים נוקבא אל מ״ה ואז
נתברר שבהם יהיה חלק המתחבר עם טעמים של מ״ה ובחי׳ מתחברת עם נקודות של מ״ה וכן כיוצא בזה לכן יש לה נקרא שם
אחר והוא שם ב״ן וע״י חיבור זה כל בחינות ב״ן גם בחינת מ״ה ונעלם זה הב״ן הוא בחינת נקודות ואח״כ שנכללו עם כל בחינות מ״ה
הם נעלם נקרא לכל הבחינות המ״ה עמו ואז נתקנו אלו המלכים שהם בחי׳ הב״ן כנז׳ ונעשו נוקבין ולפי שכלם נעשו בחי׳ נקודות לשם
מ״ה לכן נק׳ מלכים לשון מלכות והוא נכון גם יש טעם אחר למה הב״ן נגרע ונעשה נוקבא כי הלא מלבד היותם נקודות לבד עוד יש
להם בחי׳ אחרת והוא כי לא היו להם אור שלהם להתקיים לגמרי ולכן אור מ״ה גדול ממנו אך לעתיד לבא אשר ישלימו כל כליו להתברר
יחזור שם ב״ן לקדמותו ויתבטל שם מ״ה ואז שם ב״ן יעלה כשלם וזהו סוד תורה השלם תהו ובהו ולא יהיה אז רק ע״ב וב״ן לבד
וזהו סוד היות הנוקבא עטרת בעלה לעתיד ושעתידין שהם הגבורות מוסיפים על שם מ״ה שהם החסדים והבן זה ועיין איך יתבטל
שם מ״ה שהוא קטן ואז יחזור במקומו ואז יוד בסוד יהיה הדלות כזוהר ... כי כשגלו אורות שם ב״ן למעלה הגלו מוחין עקבין ואז לא
אור מ״ה ונתחבר עם ז׳ אורות אלו ובירר מהם מה שיכול לברר וזהו התיקון של זו״נ ונקביה ושל כל האצי׳ ונעשות עמהן זה הועתק בעיבור
וכבר ביארנו כי מטעמים של מ״ה היה עתיק דדכורא שבו ומטעמים של אלו הנקודות ב״ן כי גם שהם כלם בסוד נקודות זה הב״ן שנק׳
נקרא שם ב״ן יש לו ג״כ טעמים ונקודות ותגין ואותיות ומהם נעשה חלק הנוקבא אל העתיק וכן מנקודות של מ״ה נעשה עד דכורא דא״ך
ומנקודות של שם ב״ן נעשה עד נוקבה דא״א וכן בשאר האצי׳ וכל מציאות אלו התיקונים הם מעיבור דא״ק עד רגליו כמו שהיה בתחילה
הנקודות רק שבתחילה היה הכתר של הנקודות למטה לבד ואח״כ של חכמה וכו׳ אך עתה בעת התיקון נמשך אורה נקודה של הכתר
עד למטה בסיום רגלי האדם הקדמון וזהו שיעור כל האצילות וזו הנקודה היתה בחי׳ נוקבא של עתיק וגם נתחבר עמה מטעמי של מ״ה
ונעשה עתיק דכורא והתפשט עד למטה וכן עשו כל השאר כל התיקון של מ״ה ב״ן נעשה נוקבא דא״א ונקודו׳ של מ״ה נעשו א״א דכורא וכן אבא
ואי׳ וכן זו״ן ונוקביה והלבישו זה לזה וזה לזה עד בחי׳ זו״ן ונקבי׳ כמו שנבאר בע״ה באורך אבל רגלי האצילות כן של עתיק כן של א״א
או של זו״ן ונוקביה כלם מגיעים עד רגלי אדם הקדמון ממש ושם סיום כל האצילו׳ וע״י זה נעשה זה נשמה לזה וזה לזה וגם שע״י
כן יוכלו לקבל הנבראים האורות העליונים כי הם מלובשים זה בזה וגם כי הכלים שלהם הנגלו ע״י התפשטותם עד למטה ויש כח בהם
לקבל אור שלהם להיותם גדולים ואין להאריך יותר // // //

והנה

והנה ממצחו שם מ"ה זה יצא מן המצח של א"ק להיותו לעיל כי באזן חוטם פה יש הבל ומש"ה כשיטס
לפי שאותם הם עשמים והעין הם נקודות והוא ג"כ שהעשמים הם למטה למעלה כסוד עב"ב כיון שאין להם הבל רק
הם בעינים הם נקודות והנה שם מ"ה שהוא יותר אחרון אין בו הבל כלל אין חוטם פה ולא המתגלות כמו העינים כי בחינת
אחת כמו בזוהר כד מצחא אתגליא אתגלי וכו' רוב האור שיש בה ע"כ שמשם המשיך האחד למטה לפי שמשם בראש הם
המוחין שהם בחי' הע"ב והם מתפשטים כנגד מקום המצח ושם נגלוהו שם ע"ב שהם המוחין גם בחי' שם ס"ג שהם אין חוטם
פה ולכן מן המצח עצמו יצא שם מ"ה וזהו סוד מ"ש הה"ר בזוהר כד סליק כד עותקא לחוורי עלמא שהוא סוד מצח הרצון וזהו
סוד הרעותא זו ואור המצח זה נתפשט עד למטה ואין הרחיל מתיאותו מן טיבור אדם הקדמון ולהלן במקום שהיו הנקודות הראשונות
וכמו שנבאר בע"ה והנה כבר ביארנו כי תחילה נתקן עתיק ואח"כ אריך וכו' וכולה כזה עד סוף והנה זה האור של מ"ה היא עברה מן
המצח הוא סוד המלך השמיני הדר שלא נזכר בו מיתה כלל והוא היה המתקן והמתקיים של הז' מלכים קדמאין הקודמין אליו ולפי שאמר
יצא דבר התחיל לברר בחינת אלו המלכים ולהשוות מהם נוקבא אליו כלל שהוא בחי' שם ב"ן כלל ולזה נאמר וימלוך תחתיו הדר ושם
אשתו מהיטבאל וכו' כמש בזוהר דעד השתא לא אדכר אתתא ונוקבא כלל ה' השתא ובגין כך אתקיים כולא דהשתא הוי דכר ונוק'
כדקחזי שהם מ"ה וב"ן והשתא נק' אדם כי אדם כלל דכר ונוקבא וכן שם מ"ה הוי כנ' אדם ואת הרי כשם לא ששה ה' הדכורין ולא
הניקבן ואיך יקרא הוא לבדו אדם והענין כי בעת שבירר לשם ב"ן עבדו עמו מתוש וכמו שנבאר בע"ה והיה אור ב"ן מט"ף אליו ויונק
ממנו דוגמת הבן והבת שהבן יורש הכל והכל נק' על שמו ואם רוצה הוא נותן משלו על ידו אל הבת נמצא כי כח הבת כלולה בבן
ובן בכאן כח הניקבה שהוא הבן קונו הוא כלול בשם מ"ה כי הוא המלכה עמו ולא היה נחשב כלל ולא היה לו שום תיקון אם לא על
ידו ולכך כשנבחר אתתא הוא לוקח תחילה אותם לעצמו כסוד דכ"ן עמהן דחסדים וגבורות דהדרווייהו יהבר דא ולבתר כן יהיב לה
לגברא כעת הזיווג טפה דנבורה על ידו כאלו יהיב מהליה הרי כי ב' בחינות יש לנוקבא א' בהיותה כלולה אתו ואח"כ כשהיא בפני
עצמה והוא נותן לה עטרה דגבורה וזהו סוד ושם אשתו מהיטבאל וכו' כי הרי כשם זה יש בו מ"ה וי"ג שהם ד' אותיות ראשונות
ומ"ה הוא המ"ה בעצמו וי"ג הוא מילוי של שם מ"ה שהוא כנ' י"ג שהוא סוד אה' וחוה וכאשר היתה אשתו עמו נקראת חוה שהוא
בנ' י"ג שהוא מילוי שם מ"ה כי המילוי כנ' הן כי' כי כל מילוי החשבון של הוא בחי' הן וכן אמר הרב כי כל חשבון מילוי הוא החיצוני
ה' לא האותיות אלא החשבון אבל מילוי האותיות הוא הן שהוא סוד הנקבה שהיא הנן וכזה הכין למה הנקבה כולה היא לפי שמשם
הם המלכים שמתו וכאשר נחשוב כל א' מהם כפני עצמו דכורא לחוד ונוקבא לחוד שאז הוא כהיותה אשה ובעלה אז נקרא
מהיטבאל כי נחלק שם זה לשנים כזה מ"ה יטבאל כנ' נ"ב נ"ב כמספר שם ב"ן יוד הה וו הה ולנ"ל כי זהו מ"ש באדרא רבא על
בת מטרד בת מהיטבאל דתינה ועדרין ומהגנן לכולא כי' כי אימא היא שם ס"ג ומשם היתה בת זו שנעשה אח"כ שם ב"ן באופן שלא
נשאר לאימא ה' העשמים של ס"ג ומשם ולמטה שהם הנקודות נקרא בתא שהוא שם בן הנז' גם נלע"ד כי לכך אנו מוציאי' כל
אותיות השם כי הה' לבד היא מלוה לפי שהה' ראשונה שהיא שם ס"ג עצמה יצאה ה' שנה שהוא שם ב"ן באופן כי שניהם אינם
ה' אותא ונחלקה לשנים ולכך נ"ב עיקר השם הוא נ' אותיות ראשונות יה"ו ונחזור לענין כי זה המ"ה הוא המלך הח' הדר המקיים
הכל ושם אשתו מהיטבאל וכו' כי מיצאות מלכים אלו הם אותם של פרעה וישלח ואלה המלכים וכו' והוא"ו ואחרא ליה נחזור לבאר
בענין אבא ואימא אמרנו שירדו מהם ד' אחוריים שהם בחי' חכמה ובינה וישראל סבא ותבונה ולכך המצא כי באלו המלכים לא נזכרו
כל האבות שלהם ה' האחרונים לבדם והם יובב בן זרח כלומר כמו הדר בן בדד וכו' חנן בן עכבור שאלו הד' נזכרו האבות
שלהם ולא כן כשאר המלכים והטעם כנגד ד' בחינות האבות האחוריים שלהם שירדו גם הם עם המלכים האלו ואמנם לא נזכרו מיתה
ה' במלוכה כלא וימלוך באדום בלע בן בעור ובמיתתו נאמר וימת בלע ולא נאמר בן בעור וכן בשאר הבנים והטעם להורות כי אין
שם מיתה במלכות על הבנים כי באבות לא יש מיתה ה' ביטול ולכך לא נזכרו האבות במיתה אך כדי להורות כי גם בהם היה קצת
ביטול לכן נרמזו ונזכרו בעת המלוכה ואמנם בפי האחרת בחושם היה ראוי להזכיר שם אביו ולאמר וימלוך חושם בן פלוני כי
הלא היא המטה האחוריים דאימא והוא המכוון רק לפי שאין נק' על שם הנוקבא רק על שם האב כי חושם הוא סוד הרוח
והיא בנו על דרך והנה כבר היה קצת ביטול וגם זה היתה כי יותר נכון לומר שחושם הוא סוד שם ס"ג הנק' בן ולפי שרומז לדרך
לא נאמר בו בן פלוני וענין הדר בן בדד והוא מלך הרביעי והוא סוד הדעת ונק' כך לפי שמשם הוא החזה ושם הם בחינת
תרין עלמין ולכך נק' הדר בן בדד כי הדר הוא לד א' ובדד הוא לד שנית והוא סוד כי כאשר נתבאר באבא ואימא וישראל סבא
ותבונה ובן אימא ותבונה מרלוף א' כמו שנבאר בע"ה כי יש זמנים שהם נעשים פרצוף א' ונמצא כי מקום שלום הדעת
העליון תחת' הדר בן בדד שם הם מקום הדעת של בינה ולכך נק' הדר בן בדד כי בעת תוליה המלך עמו לה הבלה להניק
כדרך האשה שלהם עוסקים בתורה הוא // // //

ועתה נתחיל לבאר תיקון דעתיקא כעת ונאמר כי הנה אמרו באדרא זוטא הלא תלת רישין אינון ותלתהון אתכלילו

עתיקא קדישא ופי' הענין כי כללות ספירות הכתר שלהנקודות נק' עתיקא קדישא ואמנם יש בה ג' ראשין והשא שלאה דכולהו נק' עתיק וב' השנין אחרנין נק' א"א כי הראש השני הוא הכתר של א"א והראש הג' הוא חכמה דא"א חכמה מוחא סתימאה באופן כי ... מקיף הכתר היינו הראשונה מה שנים הכתרים הראשונה כוללת עתי' וא"א ושניהם נק' כתר ואמנם השא עילאה דאילין הנה היא בחי' עתיק ואמנם הא' השא אתגלי עליה באדרא זוטא דלא אתיידע דאית ביה הוא השא וצריך להבין מה אמר מה דאית בהו' השא והענין הוא כי כבר אמרנו כי מעט בחינות תקון הא"א לגבי' והוא מתי' מה' ובחי' ס"ג הנק' בן וצריך אני עתה לבאר במה חלק יש מבחי' מ"ה ובחי' ס"ג בעתיק כי כבר אמרנו למעלה שהוא דכר ונוקב' גם ידוע זה נג' במציאות א"א ובמציאות אבא ואי' וזעי' ונוקבי' והנה כבר אמרנו לעיל כי בשם מ"ה יש בו עקודים ונקודות וברודים ואורות וגם בשם ס"ג הנקודות של יש בהם ג' כללות עקודים ונקודות וברודים ואורות וכלו שבשם מ"ה הוא יס' נקודות כך שם מ"ה הוא יס' וכבודים עשה בשם ועתה נבאר כי הלא עתיק לוקח כתר של מ"ה והם סוד העקודים של מ"ה ואחך לוקח חכמה של מ"ה שהם הנקוד' של מ"ה ואבא ואי' לוקחים בינה של מ"ה שהם הברודים של מ"ה וזעי' ונוקבי' לוקחים ז' התחתונות של מ"ה שהם אורות של מ"ה והה הראה כמה איך עדקו דברי הזוהר כי עקודים הם כתר ונקודות חכמה וברודים בינה ואורות זעיר ונוקבי' כי כן הוא הסדר בשם של מ"ה כנז' אך כשלוקחים אותם עתי' ואחך וכו' אין הסדר כך כי הלא עתיק ואריך הם בחי' כתר שבאצי' כנ"ל והם לוקחים עקודים ונקודות של מ"ה כנ"ל ואבא ואי' דאצילות לוקחים הברודים של מ"ה והם בחינת חכמה ובינה שבאצי' אך האמת הוא כמו שאמר בזוהר עקודים כתר נקודות בחכמה וכו' הוא כפי סדר חילוק המ"ה בעצמו היינו בבחינתו אך כשנבללו עם ס"ג הבן אינו כן כמבואר אצלנו

ונחזור לענין כי מה שלוקח עתיק מבחי' מ"ה הוא הכתר שלו ועתה צריך לבאר מה שלוקח מבחי' ס"ג וכוה יש מקורות הזוה ולכן אתקרי השא דלא אתיידע וכמו שנבאר כעת והנה אעפ"י שאנו אומרים כי עתיק לוקח מבחינת מ"ה ומבחי' ס"ג אין הכונה כי העתיק הוא דבר אחר רק מהם כי כל מציאות עתיק אינו נעשה רק משני בחינות אלו שהם מ"ה וס"ג ואל תטעה בזה והנה מה שיש בעתי' מבחינת ס"ג שהוא סוד הבירור מן הנקודים וכו' והוא כל המלכות והוא כי הנה עשה נקוד' כתר חכמה וכו' והנה כתר כולל עתי' ואחך וחכמה אבא ובינה אימא כמבואר אצלנו והנה כתר של ס"ג לקח השר"ה ראשונ' שהוא כי הלא גם הכתר כולל מי' כי כל א' כלולה מי' והוה הכתר של ס"ג נבררו ה' ראשונות לעתיק וה' אחרונות שהם מהת' ולמט' לבחי' אחך ונמצא הכונה כי העתיק לקח עד שליש הלב בכל מקום הוא עיר א' ומרעוף א' ומשם ולמטה פרצוף שני והנה גם מב' האחרות שהם חכמה ובינה של ס"ג קובהו מהם קצתם להעשות מהם עתיק כי מבחי' הכתר לא לקח רק חצי כנ"ל והנה מה שלקח מחכמה הם ג' ראשונות של חכמה ס"ג ונמצא כי נשארו לחכמה ז' התחתונות ומהם נעשה אבא וזהו סוד מ"ש בזוהר אבא אחיד ותלייא בחסד כי מחסד ולמטה של החכמה של ס"ג משם התחיל אבא ומן הבינה לקח עתיק ד' ראשונות באופן כי אימא אין לה רק מן הגבורה ולמטה של הבינה וז"ש אימא אחיד ותליא בגבורה הרי ביארנו בחינת עתיק שיש לו כל הכתר של מ"ה ומהם סוד הדכורא וגם לקח ה' ראשונות מכתר ס"ג וג' ראשונות מחכמה ס"ג וד' ראשונות מבינה ס"ג ומאלו נחלוק' של ס"ג נעשה נוקבא של עתיק והנה ראוי להבין ענין זו הנוקבא מה ענינה דע כי כבר הודעתיך שיש עתיק ונוקביה אריך ונוקב' אבא ואי' זעיר ונוקבי' כנ"ל ואמנם יש חילוק ביניהם שאין זה דומה לזה כי הלא בחי' הנוקבא היא בחי' הדין וגם בירור המלכים וגם אינו כב' אחדות כמו בחיות כבורא לבדו והלא מצאנו ראינו מה הזוהר כי מאבא ולמטה הוי בחי' דכר ונוק' אך מן הכתר שהם עתי' ואחך ולמעלה אך הענין כי זעי' ונוקבי' שבו עיקר התיקון שהם הז' מלכים ישבו דכר ונוקבא פרצופין דנברא ת' מאחבירו ומה שהם מחוברים אינו אלא אחור באחור כי אחוריהם דבוקים והם צריכים נסירה להפרידם ונמצא הטעם כי יעקב ולאה או יעקב ורחל הם נפרדים לגמרי ואין בהם חיבור כלל עד שיובררו בנסירה וזהו תקונה שבין יעקב ונוקבי' לזעיר ונוקבי' והנה אבא ואימא שהיה בהם זיווג אבל לא היה בהם נסירה לבן גם הם היו דכר ונוקבא כל א' בפני עצמו כי בשני פרצופין דומות זעי' ונוקבי' אבל החיבור שהיה בין זעיר ונוקבי' הוא אחור באחור אבל אבא ואי' הם דבוקים פנים בפנים תמיד בכותל א' ביניהם לבד ואין בהם שום פירוד וזהו סוד דזיווגייהו דאבא ואי' הוא תדיר ואחך שהוא מבחי' הכתר שלא היה בו אפי' כותל רק קצת ביטול הוא מה' אחרונות של הכתר וכבר ביארנו לעי' שכנגדה' של הכתר היה בהם קצת ביטול מבחינתם כעת כנמשך לצורך מוחין דאבא ואי' ולכן אין בהם זכר ונקבה כב' פרצופין רק פרצוף א' וזהו מ"ש בזוהר שהכתר דכורא אתעביד ואין בו נוקבא אך מה שאנו אומרים שהוא דכר ונוקבא הם אלו שני בחינות מ"ה וס"ג אשר הם הם סוד דכר ונוקבא בכל אתר אבל כשהם כאחך הם דבוקים ממש כי בחי' מ"ה היא בכל בחינותיהן של אחך ובחי' ס"ג שהיא הנוקבא היא כמו שמאל של אחך וכוה התבין איך כאן אבא ואי' מלובשים כאריך זה בזה וזה בשמאל כי כך הדבר עצמו כאחך האמנם בעתי' שהוא סוד ה' ראשונות

של

25

ב

של כתר מ"ן שלא היה בהם שום ביטול אלו הם שהם יכולים להתערב עם הזכר שהוא ז"א למטה ובכ"ב ליתא מאי שתי יחידות
ושמאלא כי הימין מעורב מז"א ומ"ן וכן השמאל ואמר מה מציאות העקבה שבו והענין שהם אחור ופנים ה"ל כי בין בימין בין
בשמאל דעתי יש בו שם ז"א מצד פנים ומ"ן מצד אחור בין בימין בין בשמאל ואין לך חיבור גדול מזה ואמנם צריך כי לשום
לא יש בעתי בחינת פנים ואחור כאן אינו כשאר והטעם כי הנה מצד א' יש בו בחי' ז"א ומצד אחר בחי' מ"ן א"כ הכל הוא פנים
כשלמה כשאר אין כוחו ז"א לכדו מצד ימין רק מה צריך אז אנו אומרים פנים ואחור כי בודאי כשם ז"א יש פנים ואחור כן אין לבד
שאין בו פנים ואחור ולכן כיון ששם ז"א לבדו בצד ימין א"כ יורד בו פנים ואחור וכן במ"ן שבשמאל אך בעתי שמצד א' הוא הפנים של
של ז"א ומצד השני הוא הפנים של מ"ן וכ' אחוריים של ז"א ושל מ"ן דבוקים א"כ אין כאן אחור כלל אך מה שאנו אומרים אחור ופני
בעתי הוא כי הצד שיש בו ז"א הוא פנים והצד של מ"ן אעפ"י שהוא פנים של מ"ן יקרא אחור בערך ז"א ונחזור אל הענין כי הנה
בעתיק יש בו מ"ן וז"א יחד מעורבין כנ"ל אך שם ז"א עקרית הכתר של ז"א ודאי שזו היא בחינת עתי' למטה אך מה שלוקח
מ"ן בכאן הוא הספק איך נתערב עם ז"א ובאיזה אופן ועתה נבאר הספקות הנה בודאי אין לך שום אור שלא יהיה בו
פנימי ומקיף ואלו הי' נקודות של מ"ן ודאי שהיו פנימי ומקיף אך הספק הוא כשם ז"א אם כשיצא היה בו אור פנימי ומקי'
או פנימי לבד והענין שהם שורש הנקודות הנשארים במלכות דעקודים ולא יכו' להתחבר עם הז"א רק הפנים לבד כי המקיף
הוא גדול ואין צורך לו אל תיקון ז"א או אם נאמר ששניהם באו והתחברו עם ז"א בין המקי' בין הפנימי של מ"ן הרי ספק ב'
חלוקות ובכל א' מאלו יש ספקות כי בבחי' הרא' שהוא יש ב' ספקות ובבחי' השנית יש ג' ספקות ביאור בבחי' הא' שהיא שלא
בא רק אור פנימי של מ"ן לבדו יש ספק באור ז"א אם יש בו מקי' ופנימי כי אפשר לומר שכיון שאור מ"ן הפנימי בא ונשאר המו'
אור מקיף אל שם ז"א וא"כ לא הוצרך עם ז"א להיות לו מקי' מבחי' ז"א כי הפנימי של מ"ן מספיק לו להיות לו מקי' כי לשום
מ"ן גדול מז"א בבחי' א' כנ"ל ולכן מ"ן יהיה מקי' וז"א פנימי ואם כך הוא נמצא שיש עתה אור א' מקי' ואור א' פנימי והרי
ספק זה באורות גם יש ספק בכלים והוא כי כבר אמרנו שלוקח העתיק נ' בחינות מחכמות מ"ן והנה מוכרח הוא שיקח גם ב'
כלים מהם כמו האורות שג"כ לוקח והוא כי הלא העתי' הוא כלול מז"ס והנה מ"ה שלקח מבחר ה"נ כבר אינו מספיק לכולו
וגם לחכמה ובינה שבו והוא צריך לקח כלים מה' לה נ"ל כמו שנודעתי כל עיקר התיקון הוא הנגלה הכל כמשודו ומרלוף ואין יוכל
לקבל האור ואמנם הספק בבחי' הכלים מאבא ואי' הוא אם לוקח בחינת האור שלהם או אם גם הפנימי או אם לוקח גם הפנימי לבד
והנה כפי הספק שאמרנו שאין בו רק מקיף א' מ"ן ופנימי א' ז"א א"כ אינו צריך כ"כ כלי גדול ואז ודאי שיספיקו לו האחורים של
הכלים של אבא ואי' לבדם ואמנם האורות של אבא ואי' לא עלו בכאן ואעפ"י שאמרנו לעי' כי ודאי ג' ראשונות דאבא וד' ראשונות
אינו מוכרח שיהיו ברישא כי אפשר שיהיו בנוקבא ואמנם להבין הדברים צריך שנקדים הקדמה א' והיא כי הנה עתי' הוא כתר
ז"א ויש בו י"ס כנודע וזה הכתר מתחילתו היה שלו בכל מקום העתיק ובשלוקח ההבור משם מ"ן אז נתברר חלק א' ונתחברו
בחכמות הכתר של ז"א בבחי' כתר של הכתר של ז"א ואח"כ נתברר חלק א' מ"ן ונתחברו בחכמות הכתר של ז"א וכן עושה
עד השלים הכל שנעשה חלקים מז"א ומ"ן ונתחברו גם מלבוש של כתר של ז"א וזהו כללות הענין ואמנם הספק הוא כמה
חלקים נברר ועולים בראש וכמה נברר לנוקבא והענין כי מן חלוקת הכתר של כתר של מ"ן שהם הה' ראשונות אלו ודאי הוא
שהם מתחברים בכתר של כתר דז"א ושניהם יחד הם כתר למה דעתיק ואין כאן שום בירור אחר אך הספק בכאן הוא
בענין האורות אם יש ב' או ג' או ה' אורות וכמו שנשאר בע"ה שהוא או אם מ"ן הפנימי של מקיף ובז"א ג"כ אין בו אלא פנימי
והרי כאן פנימי ומקיף או אם יש מקי' א' של מ"ן כנז' וג"כ יש מקיף אחר מז"א הרי ב' מקיפי' ויש פנימי א' של
ז"א או אם יש ב' מקיפי' א' של ז"א וא' מ"ן וב' מקיפי' פנימים א' מ"ן וא' ז"א וכמו שנבאר בע"ה ואמנם בחכמה ובינה של עתיק
יש חכמה ובינה של ז"א והספק הוא אם לוקח חכמה ובינה של מ"ן מהכלים שלהם כ"ט ודאי שלוקח ג' ראשונות וד' ראשונות מחכמה ובינה
של מ"ן ואמנם ודאי שה"ב של חכמות מ"ן שהם חכמה ובינה של מ"ן וה"נ של בינת מ"ן שהם חב"ח דבינת מ"ן ודאי שאלו אינם עולים בראש
דעתיק לעולם ואלו נשארים בנוקבא דליה אך הספק הוא בכתרים שלהם שהם כתר של חכמת מ"ן וכתר של בינת מ"ן שאלו אפשר לומר
בהם שעלו בחכמה ובינה של עתיק או גם הם נשארו למטה בנוקבא דליה והספק הזה הוא בין בכלים בין באורות אבל ודאי שלשה
היא ליקח ג' ראשונות מחכמות מ"ן וד' ראשונות דבינת מ"ן רק שאין בהשא דעתי' אלא בנוקבא אך בכתרים שלהם הוא הספק אם עולים
בחכמה ובינה דעתיק או לאו והענין כי אעפ"י שהם כתרים הם עכ"ז הם כתרים של אבא ואי' וא"כ להיותם כתר עלו דעתי' אי אפשר
כי הוא כל העתי' מהשיה לסופיה הכל נק' כתר בערך אבא ואי' וא"כ הלואי שהכתרים של אבא ואימא יהיו חכמה ובינה של עתי' או
אפשר שלא יהיו רק נוקבא דליה אבל כתר דעתי' אינו נבנה במספרה שיכנסו שם אבל ה"ב וה"נ של אבא ואי' אלו ודאי שנשאה בנוקבא

נם יש ספק בז׳ המלכים והנה כיון שכל כללות הז׳ מלכים הם נוקא דס״ג א״כ הלואי שהכתרים שלהם יהיו נוקא דעתיק אך כל השאר אפי׳
חכמה ובינה שלהם אא לעלות לעתיק ונם הכתרים שלהם אפשר שלא יהיו נוקא כלל או אפשר שלפחות יהיו נוקא דעתיק אך כל השאר
ויתחברו כתרים כז׳ מלכים עם חכמה ובינה דאבא ואי׳ ובינה דחסד דאימא דס״ג ונם הם יתחברו עד ז׳ התחתונות של הכתר של
מ״ה וכל אלו יהיו נוקא דעתי׳ וכל אלו הספקות שייך בין בכלים בין באורות וכמו שנבאר בע״ה הרי נתבארו כל הספקו׳ בכללות //

ועתה נבארם בפרטות והוא בחי׳ הא׳ אם לה רק בחינות כתר של ס״ג והוא לבדו נעשה מקיף והכתר של הכתר של מ״ה הוא
פנימי ואם כך הוא ודאי שמספיקים אורות אלו לראש עתי׳ כי כבר יש בו כתר חכמה בינה של מ״ה בזה הראש וזה מספי׳
ט׳ הם בתוקף שלהם ט לא יש רק בחי׳ פנימים של כתר של ס״ג לבדו לבחינת מקיף וא״כ לא יהיה אור פנימי גדול מן המקי׳ וא״כ שני
האורות של שני הכתרים מחכמה ובינה דס״ג לא עלו כבאן אך האחור של הכלים לבדם שלהם הם עלו בחכמה ובינה של כתר
הדעת (פי׳ שאין כאן) בחכמה ובינה של כתר מ״ה שום כלי רק הכלי של ס״ג שהם חכמה ובינה של כתר ס״ג לפי שלא יש כלי של מ״ה
כלל כי כבר הודעתיך (גני כי כשאין) אור מקי׳ מובה כפנימו לא יש כלי וככאן אעפ״י שיש פנימו ומקי׳ עכ״ז גם המקיף הוא בחי׳
פנימי כו׳ ואינו יכול להוציא כלי מ״ה ולכן הוצרכו לעלות אחוריים של הכתרים של חכמה ובינה דס״ג אותם האורות שלהם אינם
צריכים לעלות כלל ודע שאני מסופק בזה כי מה שאני חושב עד עתה הוא שהכלי של מ״ה הוא המוצטרך גם אלו האחוריים אך
מכח הקושיא הנז׳ אי אפשר רק שהכלי של ס״ג הוא ואין כבאן שום כלי של מ״ה והסימן של ספק זה הוא א״א פי׳ מקי׳ א׳ פנימי
א׳ ג׳ כלים שהוא כלי של מ״ה וב׳ אחוריים של אבא ואי׳ ספק השני הוא אם גם היה מקי׳ למ״ה ונמצא שיש ב׳ מקיפים א׳ פנימי של
ס״ג שנעשה מקיף והמקי׳ של מ״ה ועתה לא יש רק פנימי של מ״ה א׳ וא״כ צריך שיהיה אור גדול בפנים כמו שיש בתוקף ולכן צריך
שיעלו ב׳ האורות של הכתרים של חכמה ובינה של ס״ג (באן) בחכמה ובינה דעתיק ואותם יעלו הכלים שהם של אחוריים לחכמה
ובינה דס״ג עם חלקי האורות הנז׳ שלהם שהוא בחי׳ אחור באחור הרי הם ב׳ מקיפים וב׳ פנימיים וג׳ כלים וסי׳ בג״ד והטעם
ט׳ סון שיש פנימי ומקי׳ של מ״ה עמהו וא״כ גם למ״ה יש כלי והרי יש כבאן כלי ס״ג וכלי מ״ה ואחוריים דאבא ואי׳ הרי הם ג׳ כלים //

בחי׳ הג׳ ישבה נ׳ ספקות והוא אם באו אור מקי׳ ואור פנימי של ס״ג ספק הא׳ הוא אם יש ב׳ מקיפים א׳ של ס״ג וא׳ של מ״ה וב׳ אורות
פנימיים של ס״ג ושל מ״ה ועתה אין אנו צריכים אל אורות חכמה ובינה דס״ג כלל ט׳ יש בפנים אור הרבה אך אדרבה אנו צריכי׳
עוד רבים (פי׳ שאין) כח בכלי של מ״ה לקבל אור פנימי של ס״ג כי אם היה כל אור בכלי שלו נותן אבל עתה הכלי של מ״ה מקבל
אור דס״ג ומ״ה וכן כלי דס״ג מקבל שניהם ואין יכולת בכלי של מ״ה לקבל אור פנימי של ס״ג ולכך צריך שיתגדל הכלי הזה בג׳
כלים לחכמה ובינה דס״ג וא״כ צריך שכל בחי׳ הכלי בין בחינת פנימיים בין בחי׳ האור הכל יעלו למעלה אך האורות כלם ישארו
למטה למעלה הנ״ל כי יש אורות הרבה ולכן ישארו האורות בנוקא דעתיקא והסי׳ בצו ב׳ אורות ב׳ מקיפים ו׳ כלים כי הם
ס״ג ומ״ה וב׳ אחוריים וב׳ פנים לחכמה ובינה //

ספק השני הוא כי מלך אולי לא הוצרך לעלות למעלה רק הכלים של
הפנים של חכמה ובינה דס״ג והאחוריים נשארו בנוק׳ לעתי׳ והם ד׳ כלים וכלים ב׳ דס״ג ומ״ה וב׳ פנים דחכמה ובינה דס״ג
יעלו עמהם ב׳ האורות נ״ב של בחינת הפנים לחכמה ובינה והסי׳ בדד וא״ת למה כשעלו חכמה ובינה פנים ואחור שלהם אמרנו
שודאי לא עלו שם אורות שלהם ועתה שעלו הפנים לבד אמרנו שעלו האורות שלהם והטעם כי כשעלו פנים ואחור דחכמה ובינה
צריך שיעלו גם הם עמהם בחינת האורות של פנים ואחור והוא אור גדול ואין כח לסבול זה ההשגה כ״כ אורות אך כשאין שעלו רק
הפנים לבד אז אינו עולה רק הפנים לבד שהם אורות של פנים ויש כח כהשגה לקבל חצי האורות האלו וכן נ״ב כשאין שעלו רק
האחוריים כמו שנבאר בספק הג׳ בע״ה

ספק הג׳ הוא אולי לא הוצרך למעלה רק האחוריים של חכמה ובינה גם האורות
שלהם וגם מותן זה בכלל ב׳ מקיפים ב׳ פנימיים שהם ב׳ פנימיים דס״ג ומ״ה וב׳ אורות האחוריים לחכמה ובינה דס״ג וד׳
כלים הרי בלד והנה כשאנו אומרים שעלו למעלה אחוריים דחכמה ובינה אז אין לומר שבאו הפנים ונשארו למטה בנוקא ק
שלא באו כלל ולקחום אבא ואי׳ לצורך עצמם כי א״א שיהיו האחוריים למעלה והפנים שהם יותר גדולים יהיו למטה ולכן אנו אומרים
שלקחום אבא ואי׳ לצורך עצמם וכבר אמרנו למעלה שיש בחי׳ שיהיו הפנים גדולים מהאחוריים לפי שהוא האור המתחבר פנים
בפנים ונסתכל לומר שהאחוריים גדולים שאור שלהם גדול לפי שהם עושים כל המלאכה אך אור הפנים אינו עושה רק החבור
חבור פנים בפנים וכן שיש ב׳ בחינות אלו נבהנו ונאמר כי אמת הוא שבשני האורות אלו פנים ואחור הם ביחד ודאי שאור
הפנים גדול לפי שכון שהוא מאל... שכבר יש עמו אור של אחור א״כ עתה שזה אלו ומחזיק פנים בפנים ואז הוא גדול
מאור של אחור ולכן בספק הב׳ שהוא שעלו פנים למעלה והאור למטה הוא לפי ששני האורות הם יחד ולכן הפנים הם
שקדם יעלו למעלה והאחוריים נשארו למטה אך בספק הג׳ שהוא שלא בא רק האור האחור לבד אך אין לומר

שהפנים

שהפנים ישארו למטה כי אז יהיו מחוברים ואיך יהיו הפנים הגדולים למטה והאחוריים למעלה אך יאמר שהפנים עצמן נשארו לאבא
ואי' ונמצא כיון שאין האור נק' מחוברים אלא נגד אור האחור מאיר מאור הפנים כי אם אור הפנים לא יתפשט נגד אור האחו'
רק שיהיה כמו שאמרנו ודאי שיהיה קטן מן אור האחור כלל וכיון שכן אין קושיא כי אם אור הפנים ישאר לאבא ואימא ואו' האחו'
לעתיק כי מצד עצמם [illegible] ודרך זה הוא האחור מתפשט הרי כאן ה' ספקות. וכיוצא מאלו בכל כבן כדרך הנ"ל והנה כפי
ספקות אלו כך יפלו הספקות בנקודה דעתיק כנ"ל כי זה שנשאר מה שנעלה בהשגה כפי דרך זה יהיה מה שישאר
בנקודה מבחי' חכמה ובינה [illegible] אך ההבדל של ז' מלכים [illegible] ז' כתרים של ז' מלכים [illegible] אלו האורות של חכמה ובינה
[illegible] הם מאירים ונעלם כפי סדר הספקות. ונאמר כי הלא אם הוא כבתחילה [illegible]
שאז נשארו אורות חכמה ובינה של אחור כו' התחתונות דעתיק ואז אור חכמה הוא בחסד ומשם מאיר לג' אמצעיות שהם
חג"ת ואור בינה בנצח ומשם מאיר לג' תחתונות ואמנם מתוקנים [illegible] אור נ"ב [illegible] למעלה להאיר בכלים שלהם
[illegible] למעלה ואז הז' כתרים של ז' מלכים הם כו' התחתונות א' בחסד וא' בנבואה [illegible] והטעם לפי שאורו'
אבא ואי' הם מאירים למעלה [illegible] ואם ז' כתרים אלו יהיו עם אורות חכמה ובינה נ"ג ראשונות בחסד עם
אבא וד' שניות בנצח עם בינה היה האור שלהם נ"ב [illegible] שהיה נמשך למעלה ולכן הם נשארים ע"ד הנ"ל ואמנ'
[illegible] שהם צריכים אלו הז' כתרים להאיר כל א' בחבירו וסדר האור הוא דרך קוים כנ"ל החסד מאיר לנצח והנבואה להוד
וכן כיוצא בזה. וכפי סימן הב' כנ"ל שהוא ספק ב' אז עלו אורות חכמה ובינה למעלה ונשאר הם מאירים מתוקנים מלמעלה
למטה דרך קוים אך הם עצמם נשארים למעלה בראש וז' הכתרים הם נ"ב עומדים בג' התחתונות ז' בחסד וז' בנבואה וכו' והם
מאירים ז' כמו דרך קוים נ"ב והטעם כי כפי אלו שהאורות למטה הוא ניתן כח בז' הכתרים שיאירו דרך קוים. אך מה שאין

נ"ל שלא דרך קוים

אלו אורות דאבא ואי' מכניסים ומקבצים את ז' הכתרים במקומם הוא לפי שטבעם להאיר למעלה כנ"ל ולפיכך כנ"ל לפי שהאורות
דא' ואבא למעלה לכן אין בהם יכולת לקבץ הז' כתרים יחד לשים נ"ג בחסד וד' בנצח אבל לפי שהאורות מאירים עד למטה מתוקני'
דרך קוים לכן גם אלו הז' כתרים יש בהם כח להאיר זה בזה דרך קוים [illegible] ולפי בחינה הב' והם נ"ג ספקות כפי הא' שהיא כבר אז
האורות למטה כנ"ל אור חכמה בחסד ומאיר לג' אמצעיות ואור בינה בנצח ומאיר לג' התחתונות ואז אינם צריכים להאיר
בכלים שלהם מלמטה למעלה כי כבר יש למעלה ב' אורות [illegible] ואז יש בהם יכולת לקבץ ולאסוף את הז' כתרים
עמהם נ"ג בחסד עם אבא וד' בנצח עם אימא ומאירים ע"ד אורות חכמה ובינה עצמן הג' שבחסד בג' אמצעיות והד' שבנצח
בד' התחתונות. וכפי ספק הב' שהוא כנ"ל שאז אורות פנים של חכמה למעלה וגם בינה בראש ואורות האחור למטה דאבא
בחסד ואי' בנצח אז אור הפנים דחכמה ובינה שהם בראש הוא מתפשט דרך קוים עד למטה כנ"ל חכמה מתפשטת דרך קו
ימין ומאירה דרך הקו [illegible] והיא האחר בעולם מקומו כנ"ל רק הוא עצמו מתפשט וכן בינה מתפשטת דרך קו שמאל
והכתר של [illegible] מתפשט דרך קו אמצעי [illegible] ספקות [illegible] ז' כתרים והוא אם נאמר שהם עומדים כל א' במקומו
או אם עומדים נ"ג בחסד וד' בנצח כיון שכן עומדים האחור של חכמה ובינה או כיון שנמשך אור מלמעלה מהפנים אינם
צריכים להתחבר עם האחורים דחכמה ובינה ועומד כל א' במקומו גם יש ספק אם מאירים דרך קוים כיון שאור הפנים
העליונים מתפשטים דרך קוים או אם הם מאירים זה על זה והדבר ספק. וכפי הספק הג' שאמרנו נ"ב כנ"ל שאז אורות
האחור דחכמה ובינה למעלה והם מאירים מתוקנים למטה לג' התחתונות אך אינו דרך קוים רק אבא מאיר במקומו
בג' אמצעיות ואי' בג' אחרונות והנה עתה יש שני הספקות א' הוא שהאורות אינם למטה וגם שאינם מאירים דרך קוים והם
ב' הספקות אל הז' כתרים ולכן הז' כתרים הם נפרדים כל א' במקומו זה בחסד וזה בנבואה וכו' וגם כשמאירים זה בזה אינו דרך
קוים רק זה על זה כפי החסד מאיר בנבואה ונבואה בחסד וכן כיוצא בזה ולא דרך קוים הרי ביארנו כל הספקות שידענו אך
יש ספקות לאין קץ ולא למדנום בעוונות גם כפי אלו הספקות שכתבנו ישארו ספקות כשאר האצילות והוא אם אבא ואי' לקחו
הפנים של הג' ראשונות או לא כנ"ל ואוסיף דבר א' והוא כי הלא ביארנו שעלו אורות אבא ואי' בהשגה דעתיק והם מתחברים
עם חכמה ובינה דמ"ה כנודע אך התימה הוא שאם עלו אורות של הפנים אז הם מתחברים גם חכמה ובינה דמ"ה עצמן
ואם אין עולה רק האחור אינם מתחברים רק של מ"ה נעשה פנימי ושל אבא ואי' האחורים תיקון וגם כן אחור ובפנים
שניהם פנימי ואחוריהם שנשארו נ"ב למעלה אז הפנים מתחברים והאחורים נעשים תיקונים אך כתר של מ"ה וכתר מלכות +
מתחברים תמיד ולפי הכונה נשאר לי ספק והוא כי כבר אמרנו שמן הכתר של ס"ג אינו לוקח העתיק רק ה' חסדים ראשונים כנ"ל
ויש לי ספק אם נאמר שכלם נתנו [illegible] עם כתר שבכתר של מ"ה לכך אומר [illegible] שאלו הה' אורות כיון שהם [illegible] א'

מו״ס ואז היו יוצאין בנגר יס׳ של כתר שבכתר של מ״ה והנה׳ מלמטה בגבורות אלו נק׳ העטרה השאר לא מגיעים שאין אנו יודעים
מ״ה ישבו ופ׳ לה תלקים לקח וגם זה המספק היה לגבי ישעיה שאמר והשבטים כנעמתו נמשך ואמר כוהר עת חד
עתותרבי פי׳ העני׳ כי היה הדבר בידו אצלו מספק אם הוא עת אחד או שנים כי הלא מקום אלו משתמשות הם לעתי׳ ויש
ספק אם לוקח חד עת או שנים כי מקום אלו העמצמות הם לעתיק ויש ספק אם לוקח עת אחרי והוא כי כבר בארנו שכלו
מחובר מב׳ בחינות והם מ״ה וס״ג וכבר ביארנו כי זה הס״ג נק׳ בן אחר התיקון נמצא שהוא מ״ה וב״ן כנ״ל עת ואפשר שאין בזה
ההשג׳ רק כתר דס״ג שהוא בן שני ומתחבר עם חכמה וכינה דמ״ה שהוא עת אחר הרי ב׳ עתות ואין להאריך והנה כתר הכתר
שלוקח עתיק מגלה הוא נק׳ עטרים של מ״ה וכן כנגדו מה שלוקח מס״ג נק׳ עטרים של ב״ן והאריך לוקח מגלה ומכן כתר נקודו והו׳
חכמה של מ״ה וג׳ אחרונות של כתר של ב״ן ואבא וא״י הם תנין של מ״ה והיא בינה של מ״ה ומכן לוקח אבא ז׳ תחתונות דחכמה
וא״י ז׳ תחתונות דבינה ומעיר ונוקביה הם אותיות דמ״ה שהם ז׳ תחתונות דמ״ה וכן ז׳ תחתונות של ב״ן תוך מה שהם של הם שהם לעתי׳
ואמנם אחר התיקון לעתיק עד הנה אז נעשה תיקון א״א והוא נעשה מחכמה של מ״ה ומה שמ״ אחרונות של כתר של ס״ג שהוא
בן כנ״ל והלביש את העתיק באופן כי ג׳ ראשונות לעתיק אי אפשר להלביש וגם שאין האריך יכול לקבל אותם אבל הם שאהם
מגולים והם שנותהם לבחינת מקיף אל האריך והנה יש דהאריך הם מלבושים ז׳ תחתונות לעתיק כתר חכמה בינה דא״א מלבושין לחסד
לעתיק כסדר זו ע״ג זו והז׳ תחתונות דא״א מלבושין נה״י דעתי׳ כתר חסד דא״א מלביש כבק א׳ דנצח דעתי׳ ונצח דאריך מלביש לפה
אמצעי דנצח דעתי׳ וכן בהו שמאל נבורה והוד דא״א מלבושין לב׳ פרקים של הוד לעתיק נשארו ב׳ פרקים אחרונים א׳ של נצח וא׳ של
הוד דעתי׳ מגולים בלתי הלבשה ואלו נשארו למטה כנגד ה׳ דהאריך אל שליש הכה ואלו הם דוגמת ב׳ דדים לינק מהם אבא
ואמא וא״י ונעי׳ ונקביה בהיותם קודם התיקון בבריאה כמו שנבאר בע״ב והנה היסוד של עתיק מתלבש בתוך של א״א עד החזה של
נעם מתמקיים והנה זה היסוד לעתי׳ ימין וא״י שיש בו חסדים וגבורות ה׳ חסדים וה׳ גבורות ואמנם שהוא דכר ונוקבא מ״ה וב״ן
והיה ראוי שיהיו בו ה׳ חסדים מ״ה וה׳ גבורות מלכות וכן נב׳ מנוקבא כמו שיש מנעי׳ ונוקבא ואבא וא״י אבל כאן אין בו שבאן
מב׳ ומ״ה שהם דכר ונוקבא מגולים יחד כנ״ל לכן אין כאן ה׳ חסדים וה׳ גבורות לבד ואלו הם מגולים ויוצאים מיסוד לעתי׳ ומתפשטי׳
בארוך החסדים בקו ימין והגבורות בקו שמאל וכמו שנבאר בע״ה והנה׳ נבאר תיקון אבא וא״י כי הלא אבא הוא מן חסד ולמעלה
של ספירת חכמה של ס״ג כנ״ל ואימא מגבורה ולמטה של בינה וגם הם לוקחים מן המ״ה בנגד מוסר המ״ה שהוא כנגד של
מ״ה ואמנם כאשר רצו להתקן הלבישו את האריך אבא מזרוע ימין וא״י מזרוע שמאל באופן זה כי הטבע של הסה לבשו הנרין
של א״א זה מימין וזה משמאל ושאר הפרקים הלבישו את האריך עד טיבורו הלא ולא עד כלל לפי שאבי נכלל בהעיר זה כנגד ימין
וזה כנגד שמאל ואמנם כבר הודענוך שיש חכמה ובינה ושמאל סבא ותבונה ואם באלו אבא וא״י של פרצופין וכו נכלל הכל
מתקלקים ונאמר כי הטעם אשר העלה את אבא וא״י להלביש את האריך הוא מעשהו היסוד של העתי׳ שהוא כתוך א״א עד הח״ב
כנ״ל וכמו שמעתי כבר ידעת שבתוכו יסוד אבא וא״י ומהם יוצאים לא נראין ויעקב בן נב׳ כאן זה היסוד דעתיק שבתוך האריך
הוא שבו אלו הד׳ פרצופין דאבא וא״י הנה כי אותה ההארה שאלו החסדים והגבורות של זה היסוד הוא מתפשט ומלקיט את הכל והארה
של אבא וא״י בתוכם ההוא ושם מתקן גם ונעשה אותם פרצופין גמורים והענין הנה זה היסוד לעתיק הוא דכורא והוא צר ואינו
כמו היסוד דנוקבא דרחב ולכך אינם יכולים להתקבץ יחד כתוכו החסדים והגבורות ואמנם נכנסים תחלה הגבורות כי הם יורדים תחלה
מכל הד׳ מוחין חב׳ חסדים וגבורות כנודע וכאשר באים החסדים לכנס הם דוחין את הגבורות ומוציאין אותם לחוץ לדרך פי אמה
היסוד ואז הגבורות מתגברות חשקם ורצונם להתחבר עם החסדים אינם יורדים למטה אך הם עולות אחור היסוד מבחוץ ומקיפות
אותו מלמטה למעלה וכזה הגבורות מבחוץ והחסדים מבפנים מתחברים יחד וכבר הודענוך שסיום היסוד הוא כחזה דא״א
ואם נמצאים החסדים וגבורות כלם מחזה האריך ולמעלה הם שמולדים ואחר למה הזעיר כשיוצאין הגבורות תחלה מן היסוד
יורדות כבנגד אל יסוד דזעיר ומכאן הגבורות עולות והתשובה כי הזעיר אינו דבק עם הנוקבא הלא והם פרצופין נפרדים חלוקים והזעי׳
נתקן עי׳ החסדים והנוקבא עי׳ הגבורות ולכך מוכרחים הגבורות לרדת אל יסוד הזעיר כי שם הוא כנגד הדעת של נוקבא כדי
להתפשט שם בנוקבא כנודע אבל כאן דכורא ונוקבא דאריך תרווייהו כחדא שהן ולכן גם החסדים והגבורות המגולות אותם הם
מתחברים ולכן עולות ומקיפות ומסבבות את החסדים מבחוץ של היסוד וגם כי החסדים באים מגולה לעתי׳ והגבורות מבן כנגד
וגם שם מתחברים ונקשרים מ״ה וב״ן בקשר אחד כנ״ל והנה כאשר גם החסדים יוצאים לחוץ להתפשט באריך להגדילו אז יוצאים דרך
פי אמת היסוד לחוץ ומוציאים הגבורות שהם מקיפות את היסוד מבחוץ באופן זה ב׳ גבורות וחצי מצד ימין וב׳ גבורות
וחצי מצד שמאל והגבורות מתפשטים כלם ואוחזים אותם למעלה והנה החסדים רוצים להיות לדרך ימין כי שם מקום
מ״ה

מה שבארנו ושם דוחים את הגבורות העומדים בימין ואז הגבורות צריכים לילך אל השמאל ואין מקום מן החזה ולמטה
אלא לב' גבורות לב' וחצי לבד ואז הב' וחצי גבורות שהיו בימין שאלו היו היותר גדולות הולכות אל צד שמאל של היסוד וחזה
ולמטה ודוחים את הב' גבורות וחצי שהיו שם עומדות למטה בשמאל ויורדות למטה דרך קו שמאל ונמצאים הב' גבורות
מרבעים בקו שמאל מלמטה למטה ב' וחצי למטה במקום היסוד המכוסה וב' וחצי למטה בתוך גלוי היסוד וכך ששים
החסדים חסדים ב' וחצי למטה בתוך היסוד המכוסה וב' וחצי למטה בתוך גלוי היסוד והכל בצד ימין החסדים ושאר הגבור'
הגבורות בצד שמאל ואמנם אלו הד' בחינות שהם חסדים במקום גלוי וחסדים במקום סתום וכן ב' בחינות בגבורות אלו
הם נעשים ד' פרצופים חכמה ובינה, וישראל סבא ותבונה חסדים המכוסים כנגדם מתלבש אבא שהוא אבא והחסדי' המגולי'
למטה מהם כנגדם מתלבש ישראל סבא וגבורות עליונות המכוסות כנגדם מתלבשת בינה אימא עילאה וגבורות התחתונות
המגולות כנגדם מתלבשת התבונה ונמצא כי גלוי ומקום החסדים גרם התחלקות חכמה לב' בחינות והגבורות מכוסים וגלוי גרם
גרם התחלקות הבינה לב' פרצופים אחר אמר החכם ולהיות כי מה שאמרנו שהחסדים יוצאים לחוץ אין הענין שיצאו כלם
ה' הב' וחצי נשארו בתוך היסוד מכוסי' למטה וב' וחצי אחרים ירדו למטה במקום הגלוי לגמרי החסדים שבו' משא"כ
בגבורות שכלם הם מגולים ולכן בינה נק' שוה כולה כי היא מגולה יותר מן חכמה וזהו ענין אבא מסיר יונק יותר ואם אחר
שאמרנו שכן למעלה וכן למטה הם מגולים אבל באמת יתחלקו ויהיו ד' פרצופי' אחר שהכל בגלוי והענין כי זהו בה' חסדים
וה' גבורות הראשונות שבאו בעת תיקון אבא ואי' וגם להגדיל את שאז היתה הגדלות ותיקוני אבל אחר שנתקנו או"א ואבא ואי'
ע"י אלו החסדים והגבורות הנה כאשר חוזרין או"א עם עקביה ומחזר חסדים וגבורות חדשים או לינוק אבא ואי' אז נב' לצריך
זמ"ע ועקביה אז אותם החסדים והגבורות אינם עושים כסדר הנז' ששלות למטה וכ' כנז' הם יורדים למטה למקומם לגמרי
ק' שאלו חסדים וגבורות ראשונות הם מקבלות האחר התמיד מאלו החדשים והנה זווג אחד ואבא ואי' לא פסיק לעלמין ובפרט
מה שהוא להחיות העולמות בגודע התמיד ונמשכים חסדים וגבורות חדשים ואז החסדים והגבורות הראשונות של מעלה הם מקבלי'
ע"י מסך היסוד במקום נמוך והחסדים וגבורות התחתונות מקבלות האחר בגלוי נמוך וזה גורם שינוי והבדל בין התחתונו' לעליונו'
ונמצא כי אבא ואי' מתחילין מן הגרון לז"א עד סיום היסוד כנזכר שכתבנו שהוא עד שליש עליון של הת"ת דז"א והוא עד החזה
אבא מימין ואי' משמאל ואחר ישראל סבא ותבונה מתחילין מהחזה עד טבורא דז"א שהוא מטבור ולמטה מתני' דז"א הן
זה מימין וזה משמאל וד' פרצופי' אלו מלבישים את ז"א מכל צדדיו אחור ופנים ימין ושמאל והנה כבר ידעת שלאה
ורחל בהיותם באחורי הז"א נכנסים העקבים של לאה בראש רחל וכן בכאן העקב של בינה נכנס בראש התבונה משא"כ
בתבונה וישראל סבא, והטעם הוא לפי שכבר אמרנו כי הגבורות יצאו תחילה מן היסוד ונמצא שקדם להם ומן אז
הגבורות שהיו בגלוי תחילה קודם החסדים ואז היה הגלוי שוה בכל הגבורות ולכן כאשר נחלקו לשנים בינה ותבונה
נשאר בהם קשר אמיץ ודבקות ההוא להיותם מחוברים יחד עקב בינה בראש תבונה וזאת היא מתורת הגבורה לא עוד
אלא למקום חזה מקום הפסק שבין בינה ותבונה כאשר נחלקו הה' גבורות באמצע אורך הת"ת שהיה במקום החזה נכנס
בסוד עקב בראש התבונה ואורך האור לקוה הבינה לחלקה יותר מחלק התבונה גם מה שיצאו תחילה הגבורות יותר מן ה
החסדים וקבלו הארה בתחילה בהיותם מגולים וזהו סוד טובה הנחת מגולה שהם הגבורות בהיותם מגולות מאהבה שהם ה
החסדים המכוסים ונסתרים וזה הוא האמר גרם היות מעלה לבינה על חכמה בסוד אשת חיל עטרת בעלה כמש"ה בזוהר
דשלמה צדיקים יושבים ועטרותיהם בראשיהם כי הבינה היא עולה לאחר ולכן בתחלתה יהיו העטרות שהם סוד הגבורות
שהם העקבות למעלה בראש הזכר הצדיקים ומה שבראש שבזא מתפשטים החסדים בגלוי והגבורות לנוקבא כלם כבר
ביארנו כי שם הם נפרדים ולכן החסדים לוקחים הזכר והגבורות הנוקבא אותם בכאן הזכר ונוקבא כחדא זה בימין וזה בשמאל
ולכן החסדים מתפשטים בימין ששם הזכר והגבורות בשמאל כי שם נוקבא והבן וראה כי הבינה נקראת גבורות כנודע ואם
בזוהר אומר דחנה. הענין מתגערין כי כולה אינה בנויה אלא בגבורות לבד מש"כ בחכמה ולאה שיש בהם נה"י בחי' חסדים וזהו
סוד אני בינה לי גבורה והנה מה דאמרו שיהיה ישראל סבא ותבונה גדולים מחכמה ובינה לפי שאלו הם התמיד בגלוי ואלו לפרקי'
אמנם אמנם הענין הוא כי הלא אם היו הגבורות מתפשטות הכל כאשר יצאו מן היסוד וירדו אז ודאי שהיו מאירים במקומם
למטה במקום המגולה והיו גדולים אך כל הגבורות אפי' התחתונות עלו למעלה והאירו במקום הבינה ונתנו שם עיקר אור
שלהם ונצטרף עם אור העליון ואז היו למעלה יותר גדולים מאותן שלמטה גם טעם אחר כי התוספת של הגבורות או החסדים
העליונים הכל נשאר לאבא ואי' אך התוספת של חסדים וגבורות התחתונות הם לישראל סבא ותבונה וגם הם צריכים לשאר ההמשכו'

דנוקבא דיעקב ויסוד דאו״א וגם הם צריכים להאיר אל זעיר ונוקביה שהם מחוברות דאחד למטה ולכן מגיע אור מוחין אל ישראל סבא
והתבונה ולא תבונה ובינה גדולים מהם והנה כבר ביארנו קצת חלוקים שיש מכאן אל ז״א ועוד נבאר שאר חלוקים והוא כי כאן
אנו רואים שיוצאים ב׳ בחינות פרצופי מיסוד א׳ ושם בזעיר יוצאים ב׳ פרצופי שהם יעקב ודוד המלך כנודע וכמו שנבאר כמו
במקומו רחל ולאה הם ב׳ פרצופי משני יסודות דאבא ואמא והענין כי כאן יש דכר ונוקבא רק שהם כלולים יחד מה׳ וכן כל אחד היות
כאן מתחברים דכר ונוקבא דעתיק כיחד גם שאלו הנקבות שהם בינה ותבונה יצאו דרך פנים דז״א ולא באחור כמו שהם לאה
ורחל בז״א גם חילוק אחר כי ביושר יצאו ב׳ הנקבות לאה ורחל א׳ כנגד היסוד הסתום וא׳ כנגד הגלוי כמו בכאן בינה ותבונה
אך יעקב ודוד המרכבה אינם יוצאים זה למעלה וזה למטה רק שניהם למטה בגלוי והענין כי שם בזכר למעלה יש מחיצות
כי יעקב ודוד המרכבה יוצאים מיסוד דאבא ולכן למעלה אינם יכולים לצאת שיש ב׳ מחיצות שהם יסוד דאבא ויסוד דאמא
אך למטה שלא יש רק יסוד של אבא שם יוצאים שניהם אבל בכאן יש למעלה מסך א׳ לבד כי אין כאן רק יסוד א׳ ולכן פרצוף א׳
יכול לצאת למעלה במקום וא׳ למטה בגלוי והנה באמצע הארך יש חד פרסא כנודע כן הוא בכל פרצוף וזו הפרסא היא מבדלת
בין אבא ואמא שהוא כלולות הל׳ פרצופי אל זעיר ונוקביה ואמנם זו הפרסא אינה ביושר כי מתחלת מסיום החזה ובשמאלית דרך
אל האחור במקום העיבור כנודע שזו היא ... הכבד קרומות דכמותי דבר נש והענין כי הלא בי אבא ואמא כנגד ערדי הארך הם כנודע
והם פנים כמו אבא ואמא וכאשר הצעיר בעין השכל הבא כי שני העטרות מקום הכרם הוא אמצו ונעשה זה כזה וזהו כמו פנים של
ארך ושם הוא הקרום המפסיק למעלה בחזה בסיום הכתם דאבא ואמא כי הוא הכתם הוא למעלה אמנם כשהולך אל אחור הארך
שם הם הירכים של אבא ואמא והם יורד ארוכים מן הכתם ויורדים למטה ולכן שם אותו הקרום למטה אצל העיבור בסיום היכן דאבא
ואמא ואין כאן הקלחות לפרט יורד והנה מזה הקרום ולמטה שהוא מן העיבור ולמטה מתחיל זעיר ונוקביה כנודע כי כתר דזעיר כנגד
עיבור הארך עד השני פרקין בנצח והוד וב׳ פרקין דנצח הוא קו ימין דזעיר חכמה כ חסד נצח וב׳ פרקין ההוד דארך הוא קו שמאל דזעיר
בינה גבורה הוד והיסוד דארך באמצע בקו האמצעי דזעיר ונוקבא דזעיר יוצאת מן החזה דזעיר ולמטה דרגלותא דזעיר היא מן
הארך מחוץ ונמצא דזעיר מלביש את הארך עד סיום רגליו מכל צדדיו ושם הוא נ״ב סיום רגלי זעיר וסיום רגלי נוקביה וסיום רגלי א״א
ושם הוא סיום האצילות ומשם ולמטה הוא בריאה והנה רגלי העתיק שני פרקין התחתונים הם נגנזי בגבול הבריאה כנזכר בדרך
בהתחלה ועכשיו נבאר איך יונקו מהם כל האצילות קודם גמר התיקונים והענין כי כשנתקן א״א כבר ביארנו שכל האצילות היה נגד עיבור יב׳
חדש ולא יעברו היכן היה עיבור זה והמבין יבין מדעתו והנה כשנולד א״א אחרי העיבור שלו נולד ויצא למטה בבריאה אחר סיום
אורם ב׳ פרקין דעתיק התחתונים כמו דדי בהמה היה יונק משם ואח״כ עלה והנה״י ירד והלביש את העתיק בב׳ אחרונות שלו בכל ובזה
נשלם תיקון הארך ואבא ואמא נ״ב אחר עיבור שלהם נולדו וירדו נ״ב למטה מאותם ב׳ פרקים דעתיק ויונקו משם ואח״כ הנה״י ויורד
ועלו והלבישו אותם ב׳ פרקין התחתון דעתיק ואח״כ נשלמו משם ועלו והלבישו את א״א כי בכאן לפי שיש ב׳ מדרגות א״א הוא ב׳ פרקין
דעתיק ואח״כ הוא ארך לכן אינם עולים כל זה בפעם א׳ ואח״כ בתיקון זעיר ונוקביה כאשר תחילה היה להם עיבור במעי הבינה
ואח״כ היה לידה וירדו למטה התחתון אותם ב׳ פרקין דעתיק ויונקו משם אח״כ עלו והלבישו אותם ב׳ פרקין דעתיק אח״כ הנה״י יורד ועלו
במקום שהוא מתחבר דארך ולמטה והלבישוהו שם אח״כ הנה״י יורד ועלו לנה״י התבונה של בחי׳ הקטנות ויונקו מן האמצעיות
שלהם שבשם החזה וזו היא עיקר היניקה שאנו מכנים תמיד אל זעיר ונוקביה כאשר ביארנו במקומה ואותה שיש לז״א ב׳ בחינות עיבור
ויניקה ומוחין וזו היניקה של נה״י דתבונה היא היניקה האמיתית שאנו קוראים יניקה וכל שאר הבחינות הם גלוים עתה אח״כ היא
הגדלות והם המוחין שאז נכנסים נה״י דתבונה בראשיה ממש במקום מוחין ולא עליה לבד שם מבחוץ כזמן היניקה כדרך האם
שמניקה התינוק בין ירכותיה ויונק מבין זרועותיה אבל בכאן נכנסין ממש כמו מוחין במשמעות זא״ה כבארנו כל הבחי׳
שיש לז״א ונוקביה בעת התיקונים ואמנם נבאר עתה סדר העיבור שלו איך היה ונתחיל משם ונאמר כי הנה אחר תיקון אבא ואמא נשארו
הז׳ מלכים בלתי תיקון ולא היה א״א מן העיבור ולמטה בלתי לבוש ולא כו׳ לכן את הז׳ מלכים שהם בחינת זעיר ונוקביה היה צריך עיבור
בתוך אבא ואמא וסדר העיבור הוא כך כי תחילה אסף כלן א״א למעלה ונה״י המלכים נתעלו למעלה עם נ׳ אמצעיים של א״א
המלבשים בתוך אבא ואמא ובסדר הזה התחיל עתה לאסוף ב׳ פרקין האמצעיים שלו בתוך ב׳ פרקין הראשונים שלו כי ב׳ פרקין הראשונים
בשמאליים ועליהם היו מלובשים אותם אלו הב׳ פרקין אמצעיים אך היסוד דעתיק אין כו עליה כי הוא עולה למעלה בחזה דארך אח״כ הלבישו
אותם חסד גבורה וחצי תפארת דארך העליון את אותם ב׳ פרקין אמצעיים וליסוד דעתיק אח״כ הלבישו אותם נה״י דארך לחסד גבורה עצמו
וחצי הת׳ התחתון הלביש את חצי ת״ת העליון והיסוד דא״א הלביש אח״כ את חצי ת״ת התחתון שהלביש את העליון והעטרה של היסוד
דא״א שהיא מלכות שבו הלבישה את היסוד שלו ואח״כ עלו חג״ת דז״א והלבישו את נצח והוד ועטרה דא״א ואח״כ עלו נה״י דז״א והלבישו
אח׳

דרך
פנים

את חג"ת דז"א ואח"כ שלחה המלכות דנוקבא ביסוד שבה והלביש את יסוד דז"א ואח"כ הלבישו אבא ואי' וישראל סבא ותבונה
את כל הבחינות הנז' כי אורך אלו הד' פרצופין הוא כאורך הגוף שתחת דז"א ונשארו אבא ואימא שהם כי האורך ומגיע לרישא
ארוכים קיימים כלות חצי ת"ת כי הם קצרים ביותר כי זה הוצרך לעלות שם לצורך העיבור ונכנס שם והאמת הוא שהיה יכול
להשאר ו' קצוות זה עכ"ז כי אינם כ"כ ארוכים אך מה שהיו נכללין כי זה יתבאר במ"א מקומו אחר כדרושי העיבור הרבים ונמצא
כי זו"ן ונוקבא הם עומדים בין נה"י דא"א וכן פנימיות אבא ואי' ואז היו שם בתוך אבא ואי' כן הוא צריך לצורך העיבור
ולכן אין להקשות איך אבא ואי' הם יותר מלובשים חיצוניים משאר נוקביה כי כל זה צורך העיבור לזו"ן ונוקביה והוא מוכח
גם בחי' אחרת כי כפי האמת גם זה אינה חציצה והפסק כי אין הזו"ן מפסיק בין כל א"א לכל אבא ואי' פרצוף שלהם כי הז"א
הוא קטן מאד וגם שעכ"ז אין לו רק ששה קצוות ואף אלו הששה קצוות אינם מתפשטין רק בכלן ב' נמצא כי אין
מקום קשור רק במקום חצי ת"ת התחתון של אימא במקום ההוא אבל כל השאר אין הבדל בין א"א לאבא ואין זה חציצה ואי'
והפסק והנה ע"כ כל הבחינות הנה נמצא שיש אורות כלולים בתוך אבא ואי' ואף אם יהיה הפסק בין א"א לאבא ואי' מציאות.
הזמני אינו מעלה ומוריד ונמצא כי נה"י וחסד וחצי ת"ת וחצי יסוד וחצי מלכות של הזו"ן הם מצד ימין דאבא בכלים האחר לצד
שמאל דאימא אך אח"כ הכל מתקבצים כא' לבד ונתנם אבא אל אימא וכלם אז בתוך בינה דא' והנה ע"כ עליית כל אלו האורו'
ובעלייתם ב' פרקין אמצעיים למעלה כראשונים ע"כ כן נתוסף אור גדול וע"י זה אין כח ביסוד דעתיק לסובלו ונבקע ונסדק
מלמעלה למטה ואז חכמה וישראל סבא נעשים פרצוף א' וכן בינה ותבונה כי שניהם כלם כלולים בהשוואה א' ואז לא יש רק ב' פרצופי'
לבד א' באבא וא' באימא מלמעלה עד למטה בגבורה דא"א וכן הוא בכל מקום שרוצים להזדווג אבא ואי' לצורך מוחין דזו"ן
נעשה כך הכל פרצוף א' והכל נק' חכמה ובינה והבן זה לכמה מקומות שנצטרך אליו ועתה נאמר כי זה אמן היה עיבור
זעיר בתוך הבינה הזו אחר היותה הכל פרצוף א' והנה יש לבחי' הזעיר בחינת האורות שנסתלקו למעלה כנ"ל ובחי' הכלים שהם
ירדו אל הבריאה ובחי' רפ"ח ניצוצים שנשארו מן האורות בתוך הכלים כדי להחיותם אותם תוך בימינוס בהיותם שם הכל
למטה בבריאה ואל תתמה מזה כי גם האדם אחר שמת נשאר הבל הגרמי מלובש בעצמותיו וע"י זה הם קמים בתחיית
המתים וכן בכלים אלו נשארו בהם רפ"ח ניצוצים להחיותם ולהעלותם כמ"ש נבאר מציאות רפ"ח ניצוצין אלו בר"ה כתב
נ' בחינות אורות וניצוצין וכלים וכל אלו נכנסו תוך הבינה והנה הבינה יש לה נ' בחינות נ"ב א' הוא המקום אשר היה שם
תחילה יסוד של הבינה כאשר היו ב' פרצופי בינה ותבונה וב' הוא המקום אשר היה תחילה יסוד התבונה וג' המקום
מקום תחילה אשר היה החרך שהוא בין רגלי הבינה לראש התבונה ואמנם עתה אחר שהכל נתחבר ונעשה פרצוף א' והנה שהיה
תחילה יסוד בינה הוא עתה תוך כלומר בינה עכ"ז נשאר שם אותו הרושם הראשון אין שום אור שלא יניח רשימו גם
אחר הסתלקותו והנה מקום רשימו של יסוד הבינה שם הוא מקום האורות ובמקום החרך שם הם הניצוצות ובמקום
יסוד התבונה שם הם הכלים וכאן מובא סוד עיבור אני כל בחינות אלו והאמת כי אין תקון נ' בחינות אלו שוים כי הנה
האורות אינם צריכים זמן כ"כ כמו הניצוצות ולא הניצוצות כמו הכלים והנה האורות אחר ז' חדשים הם עמהם מלהתקן
והניצוצות אחר ט' חדשים והכלים אינם נתקנים עד י"ב חדש ולזה המצא נ' מיני עיבורים כמ"ש ז' וט' וי"ב וסוד הענין כי
אמת הוא שאין האורות נתקנים עד ז' חדשים אבל הם מתחילין להתקן מעט מעט ובחדש הראשון נתקן קצתם ואז הם
מתעטרים למעלה נכנסים תוך הכלים ומה שלא נתקן עדין אינו נכנס תוך הכלים עד כלות ז' חדשים שאז נגמר הכל וכן הענין
בניצוצות נמצא כי מג' ימים ראשונים של קליטת הזרע אז מתחילין להתקן קצת אורות וקצת ניצוצות וקצת כלים //
ונבאר עתה ענין ג' ימי הקליטה מה ענינם הנה ביארנו לעיל כי האורות והניצוצות והכלים כלם נכללו בסוד ב' כללן וב' והלבישו את
נה"י דא"א ואח"כ נמצא כי מבחינת אלו האורות הם כלולים בתוך אבא ומחציתם בתוך אימא והנה למעלה אמרנו כי האבא נותנם לאימא
כלם ואמנם חשוב אשר נותנם אבא לאי' הוא כל ימי הקליטה האלו כמו שנבאר בע"ה והענין כי הנה ביארנו במקום אחר כי כל הרע
שהיה בז' מלכים האלו היה מבחר פרודים והיותם זה עכ"ז שלא כסדר קוים וזהו סוד שבירתם ואמנם תכלית כל התקון הוא
לחברם יחד עד שיהיו כסדר קוים וע"י זה יהיה להם תיקון והנה כשע' שעלו אלו הז' מלכים תוך אבא ואי' נמצאו נצח וחסד וחצי
ת"ת וחצי יסוד וחצי מלכות תוך אבא והג' האחרים תוך אימא והנה ביום הראשון של הקליטה נתחברו יחד אותם התלוים מכללו
באבא והיו מאחדים ובכלל חסד בנצח ויסוד בת"ת והמלכות ביסוד והיו מאחדים כסדר קוים ואז נתאחדו שם ונתקשרו זו בזו ואח"כ
ביום שני של הקליטה נתאחדו ונתקשרו אותן שאר הבחינות אשר בתוך אימא ואח"כ ביום הג' נתקשרו אותם שבתוך אבא עם אותם
שבתוך אימא ואז נתנם אבא לאי' והיה כל הז"א ונוקבי' בתוך האימא וזהו סוד ג' ימי הקליטה וזה הענין היה בבחינת הכלים ורפ"ח

כל קשר זה ואחרות זה הוא בסוד זיווג אבא ואי' כי כדי לקשרם נזדווגו אבא ואי' ואבא נתן טיפה לדכורא ואי' לנוקבא ועי' זה
נתקשרו הכלים להקנם ואמנם מה שנכנית מסוד העיבורים בתוך הכלים ומה שנתקן מהם הוא כמ"ש יש עיבורין והעיבור הא'
נודע כי כל ימי הקליטה יש קצת חיות אל הוולד דהלא היה מספיק כח בגבורה דאבא להשהות בשר ג' ימים כלבני נח והנה יש
עיבורין הוא מציאות ח' וא' יותר שהם יש להורות כי עתה יש לו חיות ובגמ' לו ז' עיבורים ביום ראשון ושאר ביום ב' ומשה עשה א'
יותר שהם ז' ביום ג' וסוד השין כי ביום א' מתקשרים אותם שבריך אבא והם כלם עד ימין כנודע ואז נמצא להם ז' עיבורים
להחיותם ולקשרם בסוד ז' והוא קו א' כנודע והוא סוד חיות קו ימין וביום השני שמתקשרים שהם המחצית של קו שמאל ביום
אז נתעבה להם ז' עיבורים אחרות שהם סוד קו שמאל ז' שנה ועוד קו האמצעי לא נתחבר כי הוא עדין נחלק למחצה חציו לחנם
וחציו סמ"א אך ביום הג' שכלם מתחברים באימא נמצא שאז מתחברין קו האמצעי ונעשה קו א' שלם מחובר ואז יותרים ז' עיבורים
האחרות שהם סוד קו האמצעי בסוד ז' שלישית הרי כאן ח' עיבורין לצורך החיות וא' יותר ואמנם המנעה הוא א' יותר והיה מספיק
להיותם ח' כי הוא סוד החיות זה צריך ביאור רחב והעני הוא בביאור מציאות הרמ"ח עיבורין ושין כמ"ק ומו כ"ה ומשם יובן ואמנ'
קיצור הדבר כי באלו הרמ"ח עיבורין יש בהם עב' ס"ג מ"ה וב"ן כמו שנבאר בע"ה ואמנם הב"ן הוא לבחינת הנקבה ועב' ס"ג ומ"ה הם
עיבורי הדכורא ונמצא כי אלו העיבורים הם סוד אלו השמות הנז' הנכנסים בו' להחיותו והנה מה שנכנס תחילה אינו השמות עצמן
רק תחילה נכנסים המילויים של השמות ואח"כ השמות עצמן וא"כ כאשר יקח ג' מילויים של עב' ס"ג מ"ה הם ח"ו ולא ויש והנה
היותר קטן במדרגה שבהם הוא יש שהוא מילוי מ"ה וזהו הנכנס תחילה בג' ימים של הקליטה וכמחות מזה המילוי לא יש חיות
שלם ולכן נכנסים כל היש עיבורין גם העניין הוא כי הלא עניין עב' ס"ג מ"ה שיש בו' הם תחילה בחינת חיות עצמו והוא מילוי
מ"ה ואח"כ לוקח חיות מאימא והוא מילוי ס"ג ואח"כ לוקח חיות יותר גדול מאבא והוא מילוי עב' א"כ מוכח הוא שיקח תחי'
החיות של עצמו שהוא יש מילוי מ"ה בג' ימי הקליטה ואח"כ יקח של ס"ג ואח"כ של עב' כסדר מעלת המדרגות ומציאות ב'
ויין אלו שהם ח' עיבורין הם סוד נת"ג אלפין של שם מ"ה והנה כבר ביארנו כי אין העיבורין נגמרי' עד ט' חדשים והנה ט' חדשי'
של חדש משלשים יום הוא ער"ב ימים והוולד נולד ביום רע"א כמש' כנודע ובסודם כמן הריון ויתן לה יי' הריון) ואם תקשה עד מן
רע"א ישאר ח' והיו המור כי הח' עיבורין עשה ג' ימי הקליטה ונשארים עוד עיבורין להגמר בעוד ימי העיבור כי הלא עוד ימי
ימי העיבור הם תוך מג' ימי הקליטה כמ"ש בחז"ל אין האשה יולדת אלא לרע"א או לרע"ב או לרע"ג והעוד ימים הם ימי השית'
ט' חדשים והג' ימים שהם הספק הם ג' ימי הקליטה ולכן יהיו הטעם שיש בהם ספק אולי נקלט ביום ראשון או ביום שני או
ביום ג' ולכן היטב נשאר בספק והנה פירשנו איך יש עיבורין נתקנים בג' ימים הראשונים ואח"כ הנו' עיבורין שנשארים הם
נתקנים כל א' ביום א' והכלים הם ז' ספי' כי ט' חדשים הוא בקירוב תוך ספי' ומהם יותר בחדש א' אמנם האורות הם ז'
אורות בז' חדשים הוא קודש א' אור א' בשוה ונשאר עתה מציאות הנעשות ואח"כ נחזור למציאות האורות ונאמר
כי הלא אחר מ' יום הראשונים אז נגמר ונכנס מילוי שם ס"ג שהוא ס"ג לכי כג' ימים ראשונים נכנס מילוי מ"ה שהוא
יש' וכל מ' ימים אחרים לצורך עיבור א' בכל יום הם מ' עיבורים שהוא מילוי ס"ג ולכן אין צורת הוולד נגמר עד מ' יום לפי
שאז כבר נשלם בחי' נגיפת הנקבה המציירת את הוולד ואז כבר ניכר אותו אם זכר אם נקבה אבל מילוי מ"ה הוא נשמות
הוולד שהוא הזעיר כנודע ואין הדבר תלוי בציורו רק בתיקון אימא שהוא מילוי ס"ג וכנודע כי נקודה שאין צורי כאלהינו
של שהיא המציירת בסוד וייצר יי' אלהים את האדם לכן אימא נקרא בזוהר ואם הצרך יש ולא הם נו' עיבורות והם כג'
אליהו' וכבר ידעת כי אל' יהו' היא בחי' זעיר ובחינת עולם היצירה נ"כ כנודע כי עתה נשלם ליקרא אל יהוה אז הוא נגמר
צורי' כמש לפני וזהו לצורך נשלם היצירה ואמנם יש זמן שלישי והוא ג' חדשים הראשונים שאז הוא זמן הכיר העובר
כמש כנודע שהי' כמה לא הכירם עד ג' חדשים כב. שעובר מעובה ומי הדבר כי קו' אחר אשר נכנסו יש ולא
כמו יום הראשונים נכנסו אלו עיבורות אחרים בכל ימים אחרים והוא מילוי עב' שהוא מו' נמצא כי כמו ימים נכנסו
מילוי עב' ס"ג מ"ה וכ"פ אור שנכנס נלה ג' מילויים א"כ כבר עתה הוכר שעתה כבר נשלם מציאת דכורא להזכיר
נ"כ ועתה הוא היכר העובר לעתי' והנה כשאמרו כמותו ג' חדשים לאו דוקא שלמים והנה צ' ימים הם ג' חדשים ונגרע
מהם המנה אותם חדשים חסרים והנה עתה הוכר העובר והרי נכנסו כמו ימים קנ"ב עיבורין וזהו סוד הקנ"ב קרובין
אך הנה כנודע כי בהיות אלו הג' מילויים חסרים מן השמות היה נקרא קנ"ב חרובין שהם סוד המלכים שנתבטלו ונחרבו
וכשנכנס זה קנ"ב בתוכו אז הוא שלם ואז הוא חייב בתלה בסוד אדם הראשון חלקו של עולם וזהו הקנ"ב שגולה אמה
קנ"ב והקליפות מוב' קנין ומה שהוא וכתוב' אחר נבאר בע"ה איך יש שני מיני קנ"ב והא' טוב והא' קנ"ב חרובין ועכ"ש ואמנם
הכלים

הכלים הם ז' ונגמרים כ"ד חדשים נמצא בכל נ"א יום ומחצה נשלם ספי' א' והנה נודע כי גם בעיבור יש מוחין אל הקטן
זולת שהם בסוד אלהים כנז' אצלינו בכמה מקומות וכאשר נצריך ל' מוחין שיש לו נמצא כי בג' חדשים הוא רביעית הי"ב
חדשים אז נגמר לו כלי ראוי למוח א' והלא אורי' המוח הוא בחי' אלהים והוא כנז' ס"ו שבוא [illegible] בחי' הג' חדשים בכל ואז
נגמר לו כלי אל המוח אלהים א' וכן בכל ג' חדשים עד השלים הי"ב וכל זה בבחי' הכלים והנה נודע כי הד' מוחין אינם
רק ג' שהם חכמה בינה ודעת נמצא שבכל דרך זה אינם רק ג' אלהים וזהו בסוד הניצוצות שהם נהכות ט' חדשים וכל ג'
חדשים נגמר אלהים א' נמצא כי בט' חדשים נגמרים ג' אלהים של חכמה ובינה ודעת של הקטן בסוד עיבור וא"כ גם לזה
יובן כי הכרת העובר הוא בג' חדשים הראשונים לפי שאז כבר יש לו מוח א' וגם נצריך מה שנתבאר מן האורות הנה נתקנו בג'
חדשים אלו ג' ספי' והם חסד גבורה ת"ת יסוד והטעם לפי שת"ת ויסוד הם קו האמצעי והוא רחמים ולכן הם נתקנים תחילה ותחסד
הוא מן קו הימין נ"ב אך נצח כבר ידעת שהוא בחי' הדגלים וגם שהוא קשור עם ההוד וכמו שביארנו כי נצח והוד עליהם
נאמר בהם הועא לקי כרבא על מציאות החו"ב שאינו נתקן עד שיהיו כבר וחוזר חו"ב והם בחי' נה"י שאינם נגמרים להגדיל
עד זמן היניקה וכו' ואני הכותב מסופק אם שמעתי שזה המוח הנתקן עתה הוא המוח של חכמה שהוא המוח הראשון
או אם הוא מוח של הדעת שהוא סוד החסדים והגבורות שמגדילים את הוולד והנה בכמה מקומות אמרנו כי המוחין של
עיבור או של יניקה הם הם מוחין דאלהים והנה האמת הוא כי בהכרח יש בו בחי' הויות אך העניין הוא על מציאות הנ[illegible]
והוא כי הלא מהכלים נעשה הג' חללין דגולגלתא שהם העצם הנעשה בו ג' חללים ומהניצוצות נעשה בו ג' קרומות מציאות
שהם חופפים על המוח כנודע ואלו הם הנק' אלהים לבחינת היותם ניצוצות שכל ענין הוא בחי' דין כי לכך ירדו אלו הרפ"ח
ניצוצים עם הכלים ומהאורות נעשו המוחין ממש וכל זה בסוד הקטנות שהוא בעיבור וביניקה אך אח"כ המוחין דגדלות
הוא באופן אחר מהאורות של מוחין דאבא ואי' עצמם ומאשר הם מתפשטים מלמעלה מהם והנה נודע כי המוחין גם
בהם חומריים דוגמת הבשר רק שהם יותר זכים וזהו בבחי' אלו המוחין דקטנות אך בשל מוחין דגדלות אז הוא רוחניות
המוחין ונשמתם כנודע גם אמר הרב זלה"ה כי הניצוצות הם נמשכים לאיברים החיצונים והאורות הם נמשכים לאברים הפנימיים
כמו הלב והריאה וכיוצא ואיני יודע לקשר זה עם הנז' שהניצוצות הם קרומות והאורות מוחין אך אפשר לומר כי הניצוצות
שהם הקרומות הם מתפשטים חוץ אל האיברים החיצונים שהם ג"כ דוגמת הקרומות והאורות שהם מוחין מתפשטים
מתפשטים ג"כ אור אל האברים פנימיים שהם כדוגמת מוחין אל האברים החיצונים גם אמר הרב זלה"ה כי הלא כל אלו
הם בחינות הקטן שהם ש"ך ניצוצים כנודע כי הלא הם ז' מלכים והם ז' אדם כי כל בחינות אלו הם של זו"נ והוא שם מ"ה השלם
אדם [illegible] אדם הם שבע ועם הה' גבורות שהוא עם בינה כה [illegible] כי הה' חסדים של אבא הם אך [illegible] אלו
ה' גבורות ועם שעם הרי ש"ך ניצוצים ואלה גבורות יהיו נמשכים והנה גם המלכות שבה כל כללות הז' מלכים כנודע
[illegible] מלכות הוא ש"ך אחרים כנוקבא ובל"ש [illegible] כמו שלם בסוד [illegible] והרי הם [illegible]
ולנוקבא וזהו סוד [illegible] שהם סוד [illegible] אלו והנקבה הקרא [illegible] שהם נ"ב [illegible] אלו יחשבון [illegible]
ואלו [illegible] כמעט [illegible] ושם [illegible] והנה לפי אמרנו שיש ג' בחינות כשהבינה והתבונה נכללין [illegible] א' והוא
יסוד הבינה ויסוד התבונה ומקום החיך שביניהם ואלו הם סוד [illegible] ג' חדשים הראשונים דר בתדור העליון ג' אמצעיים
בתדור אמצעי ג' אחרונים בתדור השלין והם ג' מדורות הנז' גם אמרו ג' חדשים הראשונים התשמיש קשה לאשה ולוולד
האמצעים קשה לאשה ויפה לוולד אחרונים יפה לזה ולזה והוא נ"ב נקשר עם הקודם כי ג' חדשים ראשונים התשמיש הוא ביסוד
התבונה ושם כיון שכבר היה הזווג והביאה ראשונה אין צריך עוד זיווג שם ולכן קשה לאשה ולוולד כי האשה מצד היסוד של
[illegible] ולוולד שהם הכלים [illegible] שם כבר [illegible] להם הזיווג בראשון אך האמצעיים יפים לוולד שהם אותם האורות אשר שם
[illegible] קשים לאשה כי שם אינו מקום זווג [illegible] והאחרונים יפים לאשה ולוולד שהם האורות העליונים אשר שם ויפים לאשה
כי גם שם הוא מקום בינה וזיווג שהוא יסוד הבינה ויפה הוא לתשמיש ואין לה צער [illegible] שאני אומר שבאמצעיים הזיווג להם
הוא אל האורות אשר שם וכן באחרונים אין התבונה זה [illegible] כי שם כל בחינות הוולד אפי' הכלים הם עולים למעלה מתדור לתדור
עד התדור הראשון ואח"כ בעתה ליה [illegible] עד התדור האחרון ונבאר עתה ענין הלידה איך ילדה אימא את זו"נ ונוקביה
וזהו סוד ויאמר בילדכן את העבריות וראיתן על האבנים וגו' והנה האבנים הם הירכים של האשה ולפי שמעגלים כמו האבנים
[illegible] הלידה לכן נק' אבנים [illegible] האותם סוד הדבר כי הלא כבר התחלנו לבאר בסוד ק"ש בענין הלידה של זו"נ איך נעשית בסוד שיהיו
[illegible] שיש בשעת ישראל וכו' ושם ביארנוהו בסוד אין הלידה מתקיימת אלא כמו שמתה [illegible] עליה וסוד הדבר הוא כי הלא

הזעיר הוא הוולד הנזכר שתוך אותו אורות ט' ירחי העיבור ואחר הט' ירחין יולדת אותם המוחין של זעיר ויוצאין לחוץ והנה כמו
מה שנתבאר בסוד העיבור למוחין דזעיר שהם תקון העיבור עצמו דזעיר כי הבל א' בו תלוי נבנין נה"י דא"א תוך הזעיר בן
העיבור בין בקטנות בין בגדלות כנודע אמנם לבאר הענין מה נכנס הולד ומה עשה כי יש אורות הרבה בבטן אימא
שלאה ופי רחמה סתום ועד שאי אפשר לצאת הוולד מהרחם ולכן כשרוצה לילד מעלה כל הרוחניות שיש בנה"י שלה ומתחלקי'
משם ועולים למעלה בסוף האימא במקום שהזעיר עומד שם בסוד שכור ואז נרחמים ומתחברים כל אלו האורות שם
ביחד כי שם יש אור של הה"ג דאו' עצמה ואורות של זא' אשר שם בבינה והאורות של מלכות הנוק' הנקרא עצמה כולו
שלה עצמה וכל אלו האורות הם עומדים ביחד בבטנה של אימא שלאה ומפני האורות ההם אין שם המקום על הבטן יכול
לסובלו ואז האורות של אימא הם השיקפה והדוחקים את האורות הם של זעיר שאותם מנוק' עצמה [אימא] והם דוחקים אותם ומוצי'
אותם כי אינם יכולים לעמוד יחד בבטנם ואז יוצאים האורות זעי' דרך פי היסוד שלה ובוקעים אותו ונפתח רחמה ויוצא הזעיר
לחוץ ונמצא כי כדי שהולד יצא צריך תחילה לעלות האורות מהרחם לבטן עד הבטן ואז יבקעו ויפתח הרחם ויצא הוולד ונמצא כי עולה
אורות האלו והמלבושים ממקומם הוא לב' תועלות א' לצורך הלידה עצמה והב' הוא לצורך המוחין של הזעי' כמבואר אצלנו שהם
מתלבשים תוך נה"י של אימא ונכנסים בזעיר ואם לא היו מסתלקין האורות [של נה"י] ממקומם לא היה אפשר שיכנסו המוחין דזעי' ויתלבשו
בהם ולכן הוכרח שיסתלקו האורות שלהם בעת הלידה לעשות ב' תועלות א' לצורך הלידה עצמה וא' לצורך המוחין של שנכנסים אחרי
שיצאו מן כי היקם דאי' הם מתלבשים בנה"י דאי' ונכנסו' שם כי המקום הקן ומגי' ואמנם משעולים האורות כלם הם עולים עד חג"ת
תנ"ת העליון דאי' החזה כחוה בתוך הה"ג התחתון כי שם הזעיר והאורות עולים שם להתוך כי ולהוציאו משם ואז בעת ההוא עומדת
ההאוה עצמה שם בחזה ומחזה ההאוה בעולם אותם האורות נעשים כאשה כנודע ב' דדים ועובעין ויוצא מהם חלב להניק מאחר שזה
כי אין זה אלא באשה ולכן אנו רואים כי באורות כנגשו לדדין יוצא מהמקום להניק הוולד וכבר ידעת כי הדם נעשה חלב והוא הדם
שהיה למטה וחוזר ועולה אל הדדים ונהפך לחלב וכן בחוש כי ע"י חזרת אלו האורות והמלבושים ממטה למעלה ע"י זה נעשו חלב
ואמנם זהו סוד אין הדינה מתקיימת כי התלה הוא סוד הזעי' הנק' הויה ואמנם הקיום שלו הם המוחין שלו כודאי וקיום זה
אי אפשר להמצא בו אלא ע"י [illegible] שהיא אימא שלאה הנקרא מ' שהיא מתלבשת עצמה בעבורו וזהו כבוד שמעלות נגדו
עצמו והוא מוש' לשו' כי כל החיות והאורות של אימא בנה"י שלה ואלו הה"ג התחתון שלה הם מסתלקין משם ונשאר מקומו
מגושמים בלי אורות נוף כלי נשמה ונמצא כי היא מתלבשת עצמה בעבור הזעי' כדי שיתלבשו אלו המוחין של זעי' בתוך נה"י
שלה לעיבורו של הזעיר וזהו סוד וראיתם על האבנים כנ"ל כי הלא אנו רואים את האשה בעת לדתה שמתעננים הירכים שלה
כמו אבנים ממש ולכן נק' הירכים אבנים כי הם מתעננות כאבנים והענין הוא מוש' לשו' כי הלא הבינה מתלבשת עצמה בעבור הזעי'
והנה אנו רואים כי נשמת האדם הוא מצוגן ומתקרר הנוף בצאת הנשמה והענין הוא כי נוף האדם הוא מן העפר והעפר
טבעו קר אך בהיותה נשמה היא אש כנודע והיא מחממת את הנוף וכשמסתלק ממנו הרוחניות ישאר נוף האדם מצונן וקר
כמו האבן והעפר והנה האשה כשיולדת מסתלק הרוחניות שלה מן הנה"י שלה כנ"ל ולכן היא נשארת צוננה וקרה ולכן נק' הירכים
שלה אבנים גם פי' שני כי כבר הודעתיך כי נצח והוד נק' בנים ותולדות נק' אבות ולכן עיינו הירכים נק' אבנים מלשון בנים כי הנה"י נק'
בנים אח"כ מתלבשים המוחין תוך נה"י של אימא כנודע והנה כבר ביארנו קצת ענין זה במקום אחר בדרוש הצלם איך הוא התלבשות
המוחין תוך נה"י דאימא וע"ש גם עיין במה שאמרנו בדרוש של ל' שנכנסו לברכם ושם ביארנו כי כיון שנכנסו' הנה"י תוך זעי' הם נעשים
נה"י אחרים חדשים אל האימא וע"ש ושם כבר ביארנו ענינו כי לפי שאלו האורות של נה"י נסתלקו למעלה לכן אותם האורות שעולים
כלים חדשים ונעשים נה"י חדשים ממש וע"ש והוא [illegible] נבא כאן למה אין הבנה כמוסכם [illegible] וגם סדר הכרך ומציאותה ומציאו'
המוחין של זעי' גם הבן סוד שני מלכים שמשתמשים בכתר א' **וקנה** דע כי ג' מוחי בחינות יש בצלם של זעי' א' הוא בחי' המוחי'
עצמן של זעי' שהם חב"ד שלו ובכללן נכלל כל מה שלמטה מהם עד העולם מבחוץ זעיר ב' הוא בחינת הכרך של הזעי' ג' הוא
בחי' המקיפין של זעי' שהם למ"ד מ"ם והענין כי הלא יש מגודל בתבונה בבחינות א' הנה"י שלה הראשונים ב' נה"י שלה החדשים כנ"ל
ג' הוא מוחין דה"ג למעלה העליון עד ראשה ועתה נבאר איך מתפשטים בבחינות אלו נה"י האחרים והוא כי הלא תחלה מסתלקים האורו'
של נה"י בתבונה עצמן ונשארים הנה"י שלה בלי שום חיות כלל ושקר כנ"ל ואז נכנסים המוחין של זעי' שהם המוחין של החכמה דזעי' עד
למטה שהם במספרות [illegible] מדקין שיש בנה"י דתבונה כנודע ואז נמצא כי הנוף של אלו המוחין הוא מן א' שהוא נה"י דתבונה והרוחני'
שלהם הם המוחין מצד זא' ואמנם לפי שכבר נסתלקו האורות של נה"י דאימא מהרחם למעלה ונכנסו בם אורות חדשים למעלה שהם
מוחין דזעיר לכן מסתלקין אלו הנה"י דאימא מתבונה הראשון והם נעשים מכבד הזעיר עצמו וחוזרים להיות עצמות הזעיר ונינו ממש
ולכן

ולכן כשנכנסו היה אלו הנה"י דאימא עם המוחין תוך ז"א כנודע הנה הם נעשים נפש דזו"נ עצמו ולא עצם מוחותיו ועשר מוחותיו
ובזה תבין מה שביארנו לך בסוד הגדלות השני איך הוא כי הנה בתחילה היה ו' קצוות גדלו ונעשו ג"ס מפני והוא ענין נ"ס פי' שלהנה
הנכנסי' בו ונעשים ג"ס מפני נמוך והכל ענין ד"ו והנה איך אפשר שנעשו ג"ס מפני כוחו' עצמו ע"י נ"ס פי' דאימא שהם זכרים וחיצוניים
מהמוחין אך הענין יובן במ"ש כי כיון שהם נכנסי' תוך ז"א הם נעשים נפש דזו"נ ממש ועשר מוחותיו וכבר אין זה רק כשר את
אשר זעיר ממש וע"כ זה נגדלה מלה תמשיכת וסוד הדבר היה כל"ש כי כיון שהיו כלים דיקנן ונעשו כולם שם רוחניות לכן כשנכנסו
המוחין דזו"נ להם חזרו להיות עצמות דזו"נ ממש הה כי ביארנו סוד המוחין דזו"נ מחמת שלו ונמשך כסוד נה"י הראשונים של אי'
אימא איך נעשים ונרחיב נבאר כח שנית שהוא הכתר של ז"א איך נקשר עם חצי ת"ת התחתון של אימא והענין הוא כי הנה
נודע איך מחצי ת"ת התחתון של תבונה נעשה הכתר של זעיר כנודע וכבר ביארנו לך בסוד הד' כריעות יהלו זקיפות שלא
העמידה כי הנה כל רושם הד' מוחין נעשים נשאים ומצאים בכתר כי הנה מן הכתר יצאו כולם ואח"כ הברכה הוא כי כל מה שאור הד' מוחי'
מהם נשאר בכתר בודאי ועתה הדבר הוא כי הנה ביארנו לעיל איך ביארנו בדרוש הצלם ובדרוש ד' שנכנסו לפרקים איך נה"י דאי' נבטלו
ונעשו נה"י אחרים חדשים לגמרי וסוד הענין כי הנה האורות של נה"י דאימא כשנסתלקו למעלה מן הנה"י דאימא נסתלקו ונשארו בחצי
הת"ת התחתון דאימא שיש בין שנהם המוחין דזו"נ כדי להחזירם בסוד הליה ואמנם או מאורם האורות שנשארו באורו חצי ת"ת
התחתון הוציאו נה"י חדשים מעתה אחרים נמצא כי אותם הנה"י חדשים הם סוד חצי ת"ת התחתון ומשם נעשו אלו הנה"י כי הנה לאורו
הכלי של חצי ת"ת ע"י האורות שבתוכו ונעשו כלים בנה"י חדשים וזהו סוד הכתר של זו"נ והנה בזה חצי ת"ת התחתון עם הנה"י אלו חדשים
הנה נשארו כתוכם כל האורות של בינה שנסתלקו מן הנה"י הראשונים הה' שנכנסו בזו"נ בסוד מוחין כנ"ל כי ע"י אלו האורות
נעשו אלו הנה"י חדשים א"כ מוכרח הוא שגם יהיו נעלמים האורות גם מעט אחר כי בתחילה נסתלקו למעלה הליה וגם לעולם
שיכנסו תוך זו"נ אבל עתה אין ערך למה נשאר עם האורות וגם מעט אחר כי הה הבינה את להשאר חסרה ולהכי
הוא שהחזור לעשות נה"י אחרים וכיון שנשארה מעט א' נה"י חדשים למה יסתלקו מהם האורות כדי שיצטרך לעשות נה"י
אחרים חדשים באופן כי האורות של נה"י הראשונים דאימא הם הרוחניות של נה"י אלו החדשים וחצי ת"ת התחתון וכיון שיש עם
כל אלו האורות של נה"י הראשונים א"כ כב' גדולים הם אלו מעו אותם הראשונים ואדרבה הם גדולים מהם כי הנה בתחילה היו
הראשונים מן נה"י דאימא לבד ואלו היו סוד המוחין לזעיר ועתה הם הנה"י נ"כ החדשים וגם חצי התחתון דת"ת דאימא כי
בודאי שחצי הת"ת הוא אור יותר גדול מכל הנה"י כלם כנודע כי הקטן שבספי' העליונה הוא גדול מכל מה שלמטה ממנו וא"כ
ראה כמה תוספת גדול יש בכתר יותר שיש במוחין גם סבה אחרת גדולה מכל זה מאחר והוא כי המוחין דזעיר הם מוחין
ואורות שלו אך הכתר שלו הוא אורות נמשכים מן הבינה עצמה וזה בודאי הפרש גדול כי אין לו קץ וקצבה כי אינם נכנסים
בתוך כי בודאי הכתר הוא גדול מכל כלות הפרצוף דזו"נ כולו לגמרי והנה נמצא כי המוחין דזו"נ היו מוחין ורוחניות שלו
אך הלבוש שלהם היה מלבוש הוא מעצמו הבינה אבל היו נגררים אחר הרוחניות שבתוכם שהם רוחניות דזו"נ עצמו ולכן
נחשבים לעצמות הזו"נ ולכן הי' דזו"נ הם מתחילין מחכמה שם חב"ד חג"ת נה"י אך הכתר שלו אין לו שום הזו"נ כלל כי אין
כן האורות וכן הרוחניות וכן הלבושים והכלים הכל הוא עצמות אימא עצמה והכל הוא שוה לגמרי ולכן אינו נחשב לעצמות עצם
דזעיר ואינו נמנה בכלל הזעיר ולכן אין מתחילין י"ס אלא מהחכמה הלה ולמטה ואין הכתר בכלל והוא סוד מלכות דזעיר
כי הוא מלשון כותרת וסיבוב מן דבר אחר ועתה הנכנס בראש האדם ואינה מכלל הראש רק דבר מחוץ המקיף ומס-
ובתוכה את הראש וזה פשוט ואמנם צריך לבאר שא"כ שהכל הוא בחי' אימא לבדה א"כ איך אנו קוראים אותו כתר דזו"נ
והלא אין לו שייכות עמו ואינו מכללו אך הענין הוא כי כשאימא יורדת ומשפלת עצמה ומלבשת את ראש ז"א
נחשב לעצמות הכתר דזו"נ מפני מעלת החבור וקשור ודבקות בו ומזה תבין לכל הענינים דאבא ואי' ותהלך מה שנכנס
ואין צורך להאריך ואמנם צריך לבאר היטב ענין זה איך אימא יורדת ומשפלת עצמה כ"כ עד שלמטה זה נחשב הכתר
מכללות הזו"נ עצמו ולא מכללות אימא וסוד הדבר כי הנה ביארנו איך נעשים נה"י חדשים לגמרי ואמנם פשוט הוא אצלנו
כי מן חצי ת"ת האחרון דאי' ממנו לבדו נעשה הכתר דזו"נ וכדרגו כי הכתר הוא בחי' א' לבדה ואינה נחלקת לקוים וא"כ מוכרח
הוא שכולו לבדו יהיה הכתר שלו ולא הנה"י דאימא החדשים וא"כ איך יהיו נפסקים הנה"י בין דאימא כנקוד בין הת"ת למוחי' דזו"נ
גם בזה תבין ענין מה שביארנו לך בסוד הגדלות י"ב שנים דזה כי צריך זמן לגדל הכתר בהמוח דזו"נ ואת זה כי הה מן שנכנס
נבנו נה"י דאי' במוחין דזו"נ א"כ מלמעלה ומאליו נעשה ת"ת דאימא על ראשו בסוד כתר ומה צריך לזמן גם תבין בזה עלת כתר
פי' כי הנה המוחין להם מן הכתר אינון ולא הוקף הכתר כי הכתר נראה מהם הוא בודאי כי הנה אם כמו שחושבים בני אדם כו'

הנוק' היא הכתר והמוחין הם חב"ד א"כ נמצא כי הכתר פחות בערכו מן המוחין מאד מאד כי הכתר הוא חיצוניות הגלגלת
שהוא לבוש המוחין וחב"ד הם המוחין פנימיים עצמם דז"א א"כ הוא פחות מאד מהם וזה לא יעלה בדעת ח"ו אך הסוד הוא כי
המוחין הם לקרא צערי מן הכתר ואינם בתוכו כלל ואמנם הכתר הוא למע' מן המוחין ויש בו פנימיות גלגלת ומוחין גמורה ויש
בו פנימיות וחיצוניות מוחא ואורם המוחין שבתוכו גדולים מאד מאד לאין קץ על המוחין דז"א עצמן האמנם חיצוניות הכתר הוא
מתלבש למטה ומלביש בתוכו את המוחין דז"א כמו שנבאר בע"ה והוא סוד גלגלתא אך עיקרות הכתר למעלה הוא האמנם אין
אנו רואים בחוש הטבע שיש באדם בחי' זו של כתר עם מוחין למעלה מן המוחין שלו אך זה יובן מש"ש בשם לע' כי כמו שבזו"ן
אין הכתר נתיישב מצומצם רק הוא כותרת ועטרה מן מצמיחות הבינה המקפת אותו גם הוא באדם התחתון שהכתר שלו הוא אור
מקיף ואינו ניכר רק החיצוניות שלו המתלבש למטה שהוא סוד גלגלתא המקיף את המוחין וכמו שנבאר בע"ה // //

ועתה נבאר עוד הנה כבאן יש בחינת חצי ת"ת התחתון של אימא וזה חצי ת"ת הוא עיקרות הכתר של ז"א וזהו מ"ש בזוהר
ובתיקונין כי הכתר הוא אימא והוא שם אקיה ויובן בזה שאמרנו ואמנם אותו חצי ת"ת הוא הכתר השוה על גבי
המוחין של ז"א והוא הת"ת הוא רחב בגודלו והוא חלל כמו מצע ובתוכו כולו ואינו עב כמו הראש וכפרש כמו השאר דז"א
שהוא קטן לאין קץ מנפח דאימא ולכן כשנשאר אותו חצי ת"ת התחתון על השאר דז"א על גבי המוחין כולו מאוש ואו מסך
ובורך את ראש הזעיר ויש בו שיעור להיות קצתו למעלה וקצתו למטה נכנס וחופה את המוחין עצמן דז"א כי הוא גדול
מאד ונמצא כי אמת הוא כי הכתר של ז"א אינו רק חצי ת"ת התחתון של אימא עם הרוחניות של חלקו לבד וזהו הכתר של ז"א
אמנם הנה"י חדשים דאימא הנה הם מתפשטים בין הת"ת דא' למוחין דזעיר ואמנם זהו סוד ירידת הבינה למטה כאלה הבוקע
קומתו ומשים נפשו ועיבורו ומסתך על דבר א' ורגליו יורדים למטה חוץ מן הדבר ההוא לצדדין וראשו עם חצי גופו זקוף
למעלה והוא עובר לנגד מושב כזה הוא כפוף על הראש דזעיר והרגלים של אימא שהם
נה"י החדשים הם נופלות א"כ מפסיקים בין הת"ת של א' לנה"י הראשונים. והם מתפשטים ועולות

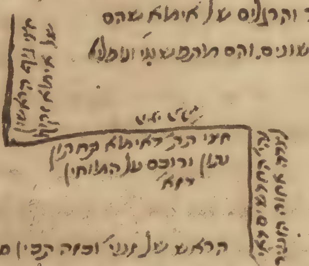

ונמצא כי הנה"י דאימא
מאחורי הזעיר ואינן
יורדים אחורי השאר
של הגדלות דז"א רק ז"א
רק הם נוף הבין סוד א'
שאמרנו

דזעיר אנפין עד למטה וא"כ יהיה זו ענף זמן אשר ביארנו
כמוד י"ג שנים ומשנה א"כ כי אין הכתר של זעיר נוף א' לצוק
כוחד עם הנה"י הנכנסים א' עם הנה"י אלו החדשים שיהיו אחה
הראש של ז"א וכזה הבין סוד א' שאמרנו לך למקומו
אחרים כי קו האמצעי של זעיר יורד למטה ויורד הכתר והדעת של זעיר למטה זה שירד קו האמצעי מחובר לגוף ונשאה הם
קוי החכמה והבינה במקומם ואינם יורדים ואיך אפשר שירד קו האמצעי מחובר לגוף ונשארו ב' הקוים האחרים במקומם
אך יובן במ"ש כי הכתר אינו גוף א' עם המוחין דזעיר והוא יכול לגלות ולירד ואינו מעלה ומוהר את המוחין כמו שיתבאר
ולפעמים הכתר יורד ולפעמים עולה וסוד עליה או ירידה זו פרושה הוא זה כי הנה בזמן ט' הנה"י החדשים יורדים אל הצדדים
ואמנם מה שאינם יורדים מצד הבינה הוא להיות פני אימא עם פני ז"א מצד א' להסתכל בו כי אם ההפך וירדו רגליה כנגד הפני'
ונמצא שהמעה של אימא יבואו כנגד האחורים של ז"א וזה מורגש בחוש העין והוא כשמצייר צורת אדם א' שהוא נמסך על ראש חבירו
והראשון הוא ארוך והשני הוא גם קטן הקומה ויסמוך גופו ועיבורו על ראש הגבוה ושאר קומתו בקיה זקופה ורגליו יהיו יורדים
למטה באחורים של זה הגבוה וזה פשוט ואמנם אלו הנה"י החדשים הם יורדים אחורי הזעיר ומכסין את כל העורף שלו עד
החזה של זעיר כי הוא בתוך שלמטה עבין יסוד דאימא מתכסים שם מתקיימים נה"י דאי' החיצונים ואעפ"י שהנה"י הראשונים
שיעורם ואורכם כמו החדשים אינו דומה מה שיורד כיושר למי שמתעקם ונכפל אל הצדדין ולכן הנה"י הראשונים היורדים
מיושר הם מתפשטים על כל יושר גוף ז"א אך הנה"י החדשים שהם מתעקמים אינם מגיעים רק עד החזה של ז"א ואמנם
עד זה מתכסה כל אחורים דז"א עד חזה ואח"כ משם ולמטה יצאת רחל ואין שם לבושים כמו באחורים העליונים דז"א
והנה כל אותה הארה של אחורי העורף וכל בגבנות הכתפים והגוף של זעיר כולו הוא סוד אותם הרגלים של אימא שהם נמשכים
כתר וכותרת ומקיף אל ז"א וזהו סוד שאמרו ושנה של ז"א נמשך מן אחוריו ז"א עד החזה כדי לבנות אותו הכתר היורד
שם גם לפעמים אחר לא היה לצד פנים כמו שאין לבנות את הפנים כאופן כי כל הארה דגלגלתא גם אותו הארה המתפשטת לאחור'
וזהו מ"ש בהרבה נשמתא של א"א ומהאי גולגלתא נפיק עיבר חד חוור לגבי גולגלתא דז"א וכו' וזהו ודאי מאחוריו דהשתא דא"א וכו'
והנה לא שנשאר שם באחורי הז"א וכאשר נכנס המוחין דז"א יצאת לאה בקף ומיד ואח"כ נכנס הכתר ומתפשט באחוריו ואז

(מכאן)

31

מלבישין את לאה ולכן נקרא׳ לאה שלמה דאתכסיא והבן זה ונמשך אותו הכתר והוא מלביש ללאה ומתמתק ההבן הקשה שלה
ומוח נה״י אלו מגיעין עד ראש הז״א ומתפשטים נעשו סוד הכתר של הז״א וזהו סוד שאין מגיעים בארבע את לאה רק נאחז לפי שלאה
נמתקת ונעלמת תוך הכתר דרחל ונחשבת לכתר דרחל ממש וזהו הבן סוד מלבישים ומתלבשים בכתר א׳ כי הלא הכתר דרחל
הוא מנה״י דתבונה עצמה מלמטה שהוכיל הה״ת דאימא כנ״ל וראשית העליון הוא כתר לז״א ונמצא התחתון כתר לרחל והם ב׳ מלבישים
בכתר א׳ ממש כי כמו שכתר ז״א מן הה״ת דאימא כן הוא כתר דרחל מה״ת דאימא עצמה כי אותם שכתר דרחל הוא מנה״י החדשים דאי׳
כנ״ל עכ״ז כל אלו הנה״י החדשים הה״ת דאימא נקרא׳ כי הה״ת דאי׳ הכלי שלו הוא שהוב״ל ונעשו נה״י חדשים אך שורשו ועיקרו הוא הה״ת
דאימא ממש ונמצא כי אותו הוא כתר על זעיר ועל נוקביה ועתה נבאר בחי׳ ה׳ המקיפין אהיה לז״א ותחי׳ הה״ת העליון דאי׳ עד האמ׳
הזה ואמנם הענין הוא כי כבר ביארנו לך כי ה׳ מוחין הם המוחין כל׳ ראשונות דתבונה והה״ל בג׳ אמצעיות ואמנם אותם
ג׳ נמוור וכו׳ שנים וחצי כי חצי ההחתון דהת״ת הוא בחי׳ הכתר דז״א כנ״ל ואמנם הת״ת הוא חסד גבורה וחצי הה״ת העליון
דאי׳ והנה אלו המקיפין יש בהם בחי׳ אחרת ג׳ והוא כי הלא הלבושים שלהם הם נה״י דאימא עצמה אך האורות הם משובחי׳
כי הם מוחין דז״א ממש כנודע ונם הם כיחד עם אורות דאימא עצמה ולכן הכתר הנז׳ שהוא מקי׳ נ״ב אין מונים אותו להמשך
המקיפין כי הלא הוא יורד ממש ומכתיר ומסבב את הז״א כנ״ל והנה מ״ש א״כ המקיפי׳ שהם עתה למעלה מראש
ומשם הם מאירי׳ למטה ואמנם אם בבחי׳ מקיפין לא היו נבנה׳ ונק׳ מקיפין אם לא למיבה שיש בהם אורות של ז״א עצמו אם
לא היו אלא כמו הכתר שאין בו אורות עצמו לא היו נמנין מכלל ז״א כלל אך כיון שהם אורות של ז״א נ״ב לכן נק׳ מקיפי׳ שלו
ונמצא כללות הדבר כי המוחין דז״א הם מוחין דז״א כלי׳ אורות כלל של בינה רק נפש דבינה לבד והכתר שלו הוא נפש והמוחי׳
כולו מן הבינה ואין בו מן הז״א מוחין כלל והמקיפין הם נפש דאי׳ והאורות הם מעורבים שהם אורות דאימא ודז״א ביחד //
וקנה כבר ביארנו ענין דרוש אדם קדמון לכל הקדומים מה ענינו והנה מי שיעיין בס׳ הזוהר יראה מאמרים חלוקים אם שהספי׳
הם ע״ס זו אחר זו כדרך קוים כמראה אדם והמקובלים האחרונים נלאו לחקור אל היבושה ולא יכלו ובפרט מחמת קושיא
גדולה והיא אחר שאור הא״ס לא שייך בו מעלה ומטה כי הכל השוה במעלה א״כ איך הספי׳ יהיו זו גבוה מזו והלא כלם קרובות
בהשואה אל הא״ס כי הלא הא״ס הוא בין כל ספי׳ וספי׳ וכנגד כל ספי׳ וספי׳ ומה מעלה ספי׳ מחברתה האמנם כבר ביארנו היות
הא״ס כולו משוה ואין שום מקום בעולם חלל בלתי אור הוא וכשרצה המאציל להאציל הנאצלים צמצם עצמו יותר מהצד האחר ואם
היה מרובע נמצא כי בזווית הריבוע היה הצמצום והרחק הא״ס ממנו יותר בצד א׳ האלכסונות בזוויות ונשאר מקום חלל באמצעותו
החלל היות מוכרח שיהיה עגול לפי שכל העגולים הם שוים בענין הצמצום ואם נאמר שצמצם את עצמו עצמו יותר מהצד האחר ואם
היה מרובע נמצא כי בזוית ההכונה היה הצמצום והרחק הא״ס ממנו יותר בצד האלכסונות א״כ הוא מוכרח שיהיה עגול והנה משלה
להאציל הנאצלים בתוך זה החלל המשיך אור בתוך החלל הזה ומלא אותו רק שהיה נשאר חלל בינו לבין הא״ס עצמו שא״כ חוזר להיות
ומציאות הראשון להיות הכל א״ס והוא מוכרח שימלא החלל הוא דרך עגול כדי שיהיו הנאצלים מרחקים אל הא״ס מכל צדדיהם בשוה
ואין חיבור יותר שוה כמו העגול מכל צדדיו ואמנם כאן שעגולים רבים תוך זה החלל התחלה עגול א׳ מהכתר ואח״כ בתוכו עגול החכמה
וכן כולם כזה עד סוף הנאצלים ונמצא כי עגול החכמה מרוחק מהא״ס יותר מעגול הכתר וכן הבינה הוא מרוחק מן הא״ס יותר
מהחכמה והכתר וכן עד הסוף וכשנ׳ זה היה מעלתם גדולה זו מזו ומי שיהיה יותר בפנים מחבירו יתרחק יותר מן הא״ס והנמצא
מעולה נם יש בחי׳ אחרת כי בהכבה משלה להתפשט האור שלו בתוך זה העגול והחלל וראוי שתדע א׳ כבר המשיך האור דרך צינור א׳
קטן כחוט השערה כי לעמים זה נקרא׳ נאצלים שאם היה בהתחבר וכו׳ גדול מכל צדדיהם היו כענין הא״ס עצמו ואמנם אותו הצינור הדק
שממנו נמשך ומתפשט אור האצילות בתוך החלל ההוא הוא מצד א׳ של זה החלל וא״כ כל הקרוב אל הצנור ההוא ומקבל ממנו ראשונה הוא
גדול מחבירו ואמנם יש ב׳ בחינות של אצילות א׳ היא בסוד עגולים ומקיפין ב׳ בסוד כמראה אדם בדרך קוים ולכן אל יקשה בעיניך חלוק
מאמרי הזוהר והנה נמשיל ונאמר כי זה האדם קדמון כולו מא״ס ויש בו עשר ספי׳ עגולים זו בתוך זו והם מקיפות בכל החלל הזה אמנם אינם
ממלאים החלל כלו כי ישאר מקום בין כנגד באמצע עגולים לצורך שאר הנאצלים כמבואר אצלנו והם מבחי׳ הנקודים והלך כמו שנבא׳
ענה וכל אותם העגולות הם בתוך אלו העגולים של אדם הזה והנה דרך יושר כמראה אדם עם ראש וזרועות ושוקים יש באמצע העגול הזה
מלמעלה עד למטה מבריח מן הקצה אל הקצה ותחילת ראשו מן אותו צינור אשר בו נמשך אור הא״ס אל האצילות שבחלל זה כנז׳ ונמשך
ביושר עד למטה ומבהיר בתוך עגולות ומאיר א׳ תוך כל העגולים כנז׳ וזה אור היושר גם הוא סוד י״ס ונמצא שיש באדם הזה י״ס בדרך עגולים וי״ס
מזה ואלו יקראו נ״ב זה למעלה מזה כי העגול הראשון גבוה מן השני כנז׳ לפי׳ בשני בחינות ונ״ב יש י״ס אחרות בדרך יושר והוא דרך קוים
ואמנם הי״ס העגולים יש בהם בחינת עגול אור פנימי ונ״ב מעגול ומקיפו אור מקיף אחד באופן שאותם י״ס העגולות הם כלולות י״ס מעגולים

וי״ס מקיפי׳ ופנימים נ״כ בט״ס היושר יש בהם י״ס פנימיות וי״ס מקיפות וכל אלו הכלים נק׳ אדם א׳ הקדמון לכל הקדומים ואמנם בחינת
העגולים יצאה ראשונה ואח״כ יצא היושר והטעם כי בחינת העגולים היא בחי׳ נפש של זה האדם ולכן יצאה תחילה ואח״כ היושר יצא
והוא סוד הרוח של זה האדם קדמון ואמנם בחי׳ העגולים שהיא סוד הנפש יצאה תחילה בחי׳ נפש וג״כ בחי׳ כלים ובבחינת הנפש יש
בה פנימי ומקיף ובבחינת הכלים יש בהם פנימי וחיצון כנודע בכל הכלים של האצילות וג״כ בבחי׳ הרוח שהוא היושר יש בו בחי׳
כלים ובבחינת הרוח יש בו פנימי ומקיף ובבחינת הכלים פנימי וחיצון ובבחי׳ הכלים האלו כבר נודע כי הכבד מעבר)
הנפש והלב בחי׳ הרוח והמוח בחי׳ נשמה ואין מקום להאריך שרבו הרי כמה וכמה בחינות יש בזה האדם קדמון ואין יהיה
מנקודין כמו שנבאר למטה כי בכל בחינות הנקודין שהם עקו׳ ונקו׳ וברו׳ ואבי״ע ואמנם זה היושר של זה האדם אינו נמשך
עד למטה עד סוף העגולים של בחי׳ הנפש שלו כמו שבראשו מתחיל מראש העגולים אינו כן בסופו כי נמשך עד הבחינה
העגולים של נפש של עשיה מצד מטה של העגולים כי שאינו מתפשט רק עד היושר של עשיה ומגיע עד רגליו ואינו נוגע בקצה
ם העגולים של עשיה מתחת רגליו אך בחי׳ העליונה של עגולי עשיה פשיטא שמכריח אותם והנה כל מה שמתעמקים בספ׳
הזוהר הכל אינו רק הוא מתעסק בזה היושר של אדם הקדמון
כין מעתה מאריך ואילך ״ ״ והנה כל אותם הבחינות שאמרנו
וביארנו בדרוש שלמעלה מטעם אותם האורות שיצאו מאזן
חוטם פה ועין ומצח של זה האדם קדמון כלם הם מבחינת
היושר שלו ולא מבחינת המקיפים כי כל זה לא אלא ביושר
למי שהוא דבר קיים למראה אדם והנה אותם האורות
הנז׳ שיצאו מאזן חוטם פה של זה האדם אין בהם בחי׳
עגולים ובחי׳ יושר רק הכל בחינת יושר לבד אך בחינת
עין ומצח של זה האדם שהם סוד העקודים אלו הם בחי׳ יש
העגולים ויושר לנקודת האדם הקדמון והם יוצאי׳ מטבורי׳ וחלי׳
הת׳ של זה האדם ולמטה מן בחינת היושר ושם יוצאים תחילה
העגולים של הנקודה והם מעגולים ומקיפין אחוריו׳ וחלי הת׳ של זה האדם

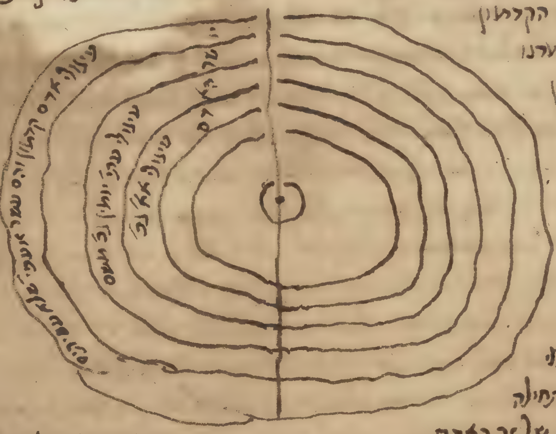

(כסוד היושר ומקיפין)
אותו והוא כאמצעיתם והנה כבר ביארנו שיש אור מקי׳ ואור פנימי לזה האדם וכלם בדרך יושר (בסוד) והנה אלו העגולים של
הנקודים הם מפסיקים בין אור המקי׳ של זה אור היושר ובין אור הפנימי עם הכלים של זה היושר של אדם קדמון שבסוד יושר
שלו נמצא שאלו העגולים מקיפי׳ מסביב הכלים של זה האדם מכל סביביו ואח״כ המקיף של יושר של זה האדם הוא מקי׳ ומוכ׳
את כל אלו העגולים של הנקודים וכתוך אלו העגולים שם יש היושר של הנקודים כיניהם לנקודת היושר של אדם קדמון בתוך
עגוליו ואמנם יש הפרש א׳ והוא כי אלו העגולים או היושר של אלו הנקודים אשר הם מקיפין את נה״י וחצי הת״ת של האדם אינם
מקיפין אותם בשוה כי עיקר האור היא כצד פנים של זה האדם הקדמון של היושר אך מהאור זו מתפשטת אל אחוריו ג״כ
כין מבחינת היושר של הנקודים ונמצאים נה״י וחצי הת״ת של זה האדם מלובשים ומוקפים מן הנקודים האלו בין מבחי׳ העגולי׳
שלהם ובין מבחינת היושר שלהם והאדם קדמון כנרים ואמנם זה שאמרנו שיש בנקודים בחינת עגולים ובחי׳ יושר לא
היה זה מתחילה אך בתחילת האצילות הנקודים נאצלו סוד העגולים שלהם לבד בלתי היושר ואלו הם בחי׳ נפש הנקודים
כנז׳ ולכך היתה שבירתם כי לא יצא להם רק בחי׳ נפש לבד שהם העגולים ולא יכלו לקבל אור העליון ואז היתה כל בחינת
מיתת המלכים וטעולם כאורך כמבואר בדרוש של מעלה וזהו סוד אשר עשה את האדם ישר והם בקשו חשבונות
רבים כי האדם הקדמון היה בו בחינת יושר וזהו אשר עשה את האדם ישר אך המה שהם הנקודים בקשו חשבונות
רבים שהוא בחי׳ העגולים ולא נעשה בהם בחינת יושר ולכך מתו ונשברו ואח״כ נבאר איך בקשו הם חשבונות רבים שהם בחי׳
בחי׳ העגולים ולמה יצאו הנקודים כך יותר משאר האורות של אזן חוטם פה שכלם לא יצאו אלא בדרך יושר והנה תיקון
אלו המלכים דמיתתן היה ע״י ביאת הרוח שלהם והחיה אותם שהוא סוד היושר של הנקודים והוא סוד אדם כי צורת אדם
דכר ונוקבא לא שייך אלא ביושר ואז היה דכר ונוקבא מתוש נם האדם הזה הוא שם מ״ה שהוא בני אדם והוא בו יושר
ויצא מהאורות המצח נם הבין איך זה השם מ״ה הוא בו״ן ובחינה שהוא בחי׳ הרוח וזהו הרוח של הנקודים //
ואני מסופק אם שמעתי מהרב זלה״ה ששם ב״ן הם המלכים דמיתתן כנז׳ והם העגולים ואח״כ בא שם מ״ה ומתן לכולם
היושר

היושר ושם מ״ב נשאר לעגולים אז״ה מ״ב עקן עגולים ויושר ומשם ולה יושר לבד ונשמטקה היושר של מ״ב עם יושר
של מ״ה כמבואר אצלנו שהוא סוד עתיק ונוקביה מ״ה נב״ן אזא״ס נאמר כי משם מ״ב יצאו בשגה הנקן אח״כ עגולים ויושר
ונתחברו עגולים בעגולים ויושר ביושר. ונבאר עתה הטעם למה הנקודות יצאו עגולים יותר משאר האורות של אזן חוטם
פה אך הענין הוא לפי מה שידוע אור השין משאר הנקבים כי קטן בהיותו האזן עומד כרוח א׳ ובלא א׳ יכול האדם
להסתכל בעיניו ולנענע ראיית העינים אפי׳ שלא יגענע ... וראשו כלל ק׳ יתנועע שינן ויסתכל בצדדין משא״כ בשאר האברים
כמו אור החוטם יוצא ההבל במישור וכן הפה וכן האזן ולכך האורות היוצאים מהם יושר ונעשו בחי׳ יושר אך הנקודות שיוצאים
מבחי׳ העינים הם מתפשטים לסביבות האדם קדמון בדרך עגולים. טעם ב׳ לפי שאורות העליונים יוצאים דרך שנור
הפה או האזן או החוטם ולכן הם ישרים משא״כ בנקודות שההבל הזה היוצא מנה״י של זה האדם הוא בוקע בכלים של זה
האדם ויוצא לחוץ כסוד ואחר נשה נקבו וזה שהאור הוא כמים והוא נוקף ומכה בעור ויוצא לחוץ מכל צדדי האדם כלם ...
היה טיבורו פתוח והיה יוצא האור משם אל הנקודות היו הנקודות ביושר כנגד אור הטיבור וקיימו ביושר אך האור יוצא
מכל צדדי השער דרך נקבות השערות שיש בעור וא״כ לכן הנקודות הם עגולים. טעם נ׳ וכו׳ יתבאר. טעם ב׳ היטיב והוא כי
הלא ביארנו למעלה ענין צמצום השני של אדם קדמון כי להאציל נקודות אלו הוצרך לצמצם אורות נה״י ואחר הכ״ה שלו למעלה
ושם פרסא א׳ במקום הטיבור ואותו האור שהיה תחילה עלה ויצא דרך העינים ומשם יצא לחוץ וירד למטה כנגד נה״י של
זה האדם מבחוץ ושם נתהוו הנקודות ובהעלות זה האור למעלה היה בדרך מיין נוקבין ויצא אור חדש וירד דרך פנימיות
של זה האדם ועבר דרך הפרסא וירד לנה״י של זה האדם ומשם בקע זה האור החדש הפנימי של זה האדם ויצא לחוץ
דרך העור ומשם האיר אל הנקודות כנ״ל ע״ל ואחר שרי נקבו וזאת בטעם הב׳ ונמצא כי הנקודות נעשו ע״י ב׳ אורות אור
היוצא לחוץ שהוא אור הראשון וע״י אור החדש הפנימי היוצא ובוקע לחוץ והנה זה האור פנימי יוצא מכל צדדי אחורי
העור ולכן נעשו הנקודות עגולים כנ״ל כטעם הב׳. גם היה ענין אחד כי כיון שהאור הראשון היה במקום החזה ושם נשאר
שורשו להאיר בחוץ ובשיבת אור החדש ונפגשו יחד שם נ׳ אורות אור האדם ... מבחי׳ הכ״ה שלו ואור הראשון שעלה
מנה״י. ואור החדש הזה ולכן הם רחוקים הרבה ובפרט כשנשבר להאיר לנה״י הוא צריך לבקוע בחוזק אורה הפרסא ולעבור
ולירד ולכן מכה כל אלו הבחינות כשהוא יוצא ובוקע בעור להאיר את הנקודות הוא יוצא בחוזק נמרץ ונעשה עגול. וטעם הג׳
הוא מחמת אור הראשון כי הוא בדוחק גדול וכשיוצא מן העינים יוצא בחוזק גדול ונעשה עגול. ואמנם האור הפנימי
כשבוקע מכל צדדין רוצין לידבק כל שנורות היוצאים מאחור ומקיפים ואז נעשה האור עגול ובזה תבין איך העינים רומזים
אל נה״י כי האור של נה״י של זה האדם הוא היוצא מן העינים לחוץ ולכן נה״י רומזין אל הפנים הם ///

עו״ב דאדם קדמון הוא בהשגה הל״ה אח״כ בא המ״ב הל״ה והתחיל מן האזן חוטם פה וכל אלו הב׳ חלוקות הם מעשיים והם ע״ב
ס״ג ומ״ה וב״ן. הב׳ היא הפה נקרא עקודים. אח״כ בא המ״ב של ס״ג והם הנקודות והם מתחילין מן העינים דאדם קדמון ונק׳
נקודים והם ט׳ נקודות ה׳ מלכים וד׳ עבדים כנודע וב׳ נקודות עליונות קמץ פתח שהם כתר חכמה לא מיתו והז׳ אחרים מיתו
בנקודים אלו נ׳ מיני אורות א׳ הוא האור שמן הטיבור דאדם קדמון ולמטה שבא מחדש אחר עליית האור שהיה שם תחילה
ועלה למעלה מהטיבור ונשאר שם ... ע״ב מ״ב פנימיים דאדם קדמון וירד שם אור חדש ובוקע דרך השער ויצא לחוץ
אור ב׳ הוא האור שהיה תחילה למטה ואח״כ עלה ומשם יצא דרך העינים ומאיר למטה מהטיבור ולמטה מבחוץ. אור
ג׳ הוא אור זה הנה שכשיוצא מן העינים מתחבר עמו שם האורות שמהאזן חוטם פה ויורדים נ״ב עמו למטה ומזה האו׳
ג׳ נעשו הכלים ומה״ב הראשונים הם הנשמות. וכאן יש מקום קושיא כי למעלה אמרנו כי ב׳ נקודין ראשונים לבד נתקיימו
ולמטה כתבתי כי נ׳ נקודות ראשונות שהם כח״ב לא מיתו והז׳ אחרות שהם ז׳ נקודות הנשארות מהחס״ד והמלכות שהוא מלך
בלתי נקודה כנודע ואלו הז׳ מיתו. ואפשר לתרץ כי כיון שהפנים דאבא ואי׳ לא מיתו הכל נק׳ בסוד נקודה א׳ שהוא בסוד יוד ...
אותיות י״ה בסוד והבן בחכמה ולכן הכל נק׳ חכמה לבד והאחורים שנפלו מאבא ואי׳ הם סוד ה׳ שמשם בסוד והבם בבינה וקבל
בינה נקראת לבדה כי היא סוד האחורים אל הפנים שהוא הדבורא חכמה ונמצא כי נקודת פתח הוא ב׳ הפנים דאבא ואי׳ שהכל
נק׳ חכמה. ונקודת צירי הם ב׳ האחורים שלהם שהכל נק׳ בינה ובזה נרקו ב׳ הבחינות הנזכרים כי גם בבינה היה בה מיתה
שהוא בלות האחורים גם צריך מה שאמרנו שגם הבינה לא מתה בסוד הפנים שלה ואפשר שהפנים הם חכמה ובינה והאחורים
הם ישראל סבא ותבונה בסוד יעקב ולאה שהם האחורים שלהם ודי בזה. גם יש קושיא במה שכתבתי דגם יש פנים בנה״י

דאו״א המתלבשים באבא ואי׳ והנה ידעת כי אבא ואי׳ מתלבשים גם תנה״י דאריך ואולי קודם דאיתקן היו למטה רנה״י ואחר
התיקון עלו בחג״ת דא״א או אפשר כי נה״י דאו״א הם באחורים דאבא ואי׳ הם ישראל ותבונה ואינן אלו כנגד נה״י דא״א אבל
אבא ואי׳ עצמן הנק׳ פנים הם למעלה בחג״ת
אח״כ יצא מ״ה מן המצח דא״ק [דאדם קדמון] והוא מוד
טעמים והנקודות הראשונים מס״ג נק׳ עתה ב״ן ונתחברו מ״ה וב״ן ומהם נתקנו כל הנקודות שהם המלכים דמיתו ושאר
המלכים דלא מיתו שבין כלם נק׳ אצילות וזה האצילות אחר התיקון נק׳ כדורים ואמנם כתבתי לעי׳ כי האחורים הם ישראל
ותבונה לבד ובמקום אחר כתבתי שנפלו ז׳ אחורים מחכמה ובינה וישראל ותבונה ואפשר כי גם כל זה נק׳ כמו ישראל
ותבונה   שם של מ״ה הוא עתה מחדש יש בו טעמים ונקודות ותגין ואותיות כמו הע״ב והס״ג והטעמים של מ״ה עתיק
דכורא וטעמים דב״ן נוקבא דעתיק נקודות של מ״ה אריך דכורא ונקודות דב״ן נוקבא דאריך תגין דמ״ה אבא ואי׳ ואותיות
דמ״ה זעיר ונוקביה אך למטה כתבתי כי כל בחי׳ מ״ה הוא דכורא וכל בחינת ב״ן נוקבא וא״כ קשיא היכי קאמר הכא דתגין
דמ״ה אבא ואי׳ ואותיות דמ״ה זעיר ונוקביה ואפשר דלא קא אלו שהאמור הוא כפי מה שכתבתי למטה אח״כ אם תסתכל
תראה כי כל א׳ מה״ה פרצופין נחלק לשנים כי כן אי׳ ככתר של ה״ס ותמונו [?] נעשו עתיק ואריך עתיק עד הה״ה שכבר בא ואריך מטבור
ולמטה וכן עוה״ל [?] חכמה וישראל וזעיר ויעקב ואימא ותבונה ולאה ורחל אם תסתכל תראה כי שם מ״ה כללו בו ג״כ
טעמים ונקודות תגין ואותיות של כל כללותו ואמנם שם ב״ן אינו רק הנקודות של ס״ג לבד אלא שהנקודות האלו של ס״ג
נחלקים לטעמים ונקודות ותגין ואותיות וכל מקום שנזכר טעמים נקודות וכו׳ בשם ב״ן שהוא ס״ג כנודע אינו רק בנקודות של
ס״ג לבד הכוללים בהם טעמים ונקודות וכו׳ ושמור כלל זה   נמצא כי כל א׳ מעשרות אלו הל׳ ע״ב ס״ג מ״ה ב״ן יש בו א׳ טעמים
וא׳ נקודות וא׳ תגין וא׳ אותיות וכל א׳ מאלו הד׳ שמות כוללת ד׳ בחינות הנז׳ שהם טעמים וכו׳ ואמנם בשם ס״ג
מצאנו תוספת אחר כי גם בחלק הנקודות אפשר כי גם הוא כולל ג״כ הד׳ שהם טעמים וכו׳ כנז׳ נמצינו למדים מזה
כי שם ב״ן הוא חלק הנקודות לבד של ס״ג וזה הב״ן של ס״ג השם של ב״ן ס״ג נחלק לד׳ בחינות הנז׳ ושאר הבחינות של
ס״ג שהם תגין ואותיות כי אפשר שהם בבחינה יותר עליונה בן [?] צריך להבין בפי׳ הנז׳ גם צריך להבין כפי הנז׳ כי
שורש הכל אינם זולתי ב׳ בחינות שהם ע״ב ס״ג והם שורש החסד והדין ואמנם הע״ב כולל טעמים ונקודות תגין ואותיות הס״ג
גם והטעמים של ע״ב הם כחשא [?] כנודע והנקודות שלו הם מלמעלה ולמטה שהוא שם מ״ה ושם מ״ה זה כולל טעמים
ונקודות וכו׳ ונמצא הטעמים של ע״ב הם כנגד טעמים של ס״ג והנקודות של ע״ב הוא שם מ״ה כמלעיל והם כנגד
הנקודות של ס״ג שהם בשנים וזה נק׳ ב״ן נשארו ג״כ התגין ואותיות של ע״ב והתגין ואותיות של ס״ג ואין נודע מה נעשה מהם
ואולי מה נעשה מהם הוא כו׳ [?] ושמור זה שאפשר שהוא אמיתי ויוכן כי בכמה דברים   או אפשר שהתגין והאותיות
דע״ב ודס״ג מהם נעשו הכלים של כל האצילות החדשים // // // //

הצמצום הראשון אחר שעשו בחינת ע״ב ס״ג מ״ה ב״ן ועל ראשם הויה וקוצו של יוד כאו עשו א״ק ונ״ב היושר כנודע וכחלי שעלה העליונה כח׳ אזן חוטם פה וכולם כלולים מע״ב ס״ג מ״ה ב״ן גם כי לא נגלו מ״ה ב״ן עד אחר הצמצום שני של א״ק היינו אבללו נה׳ וחזי הת׳

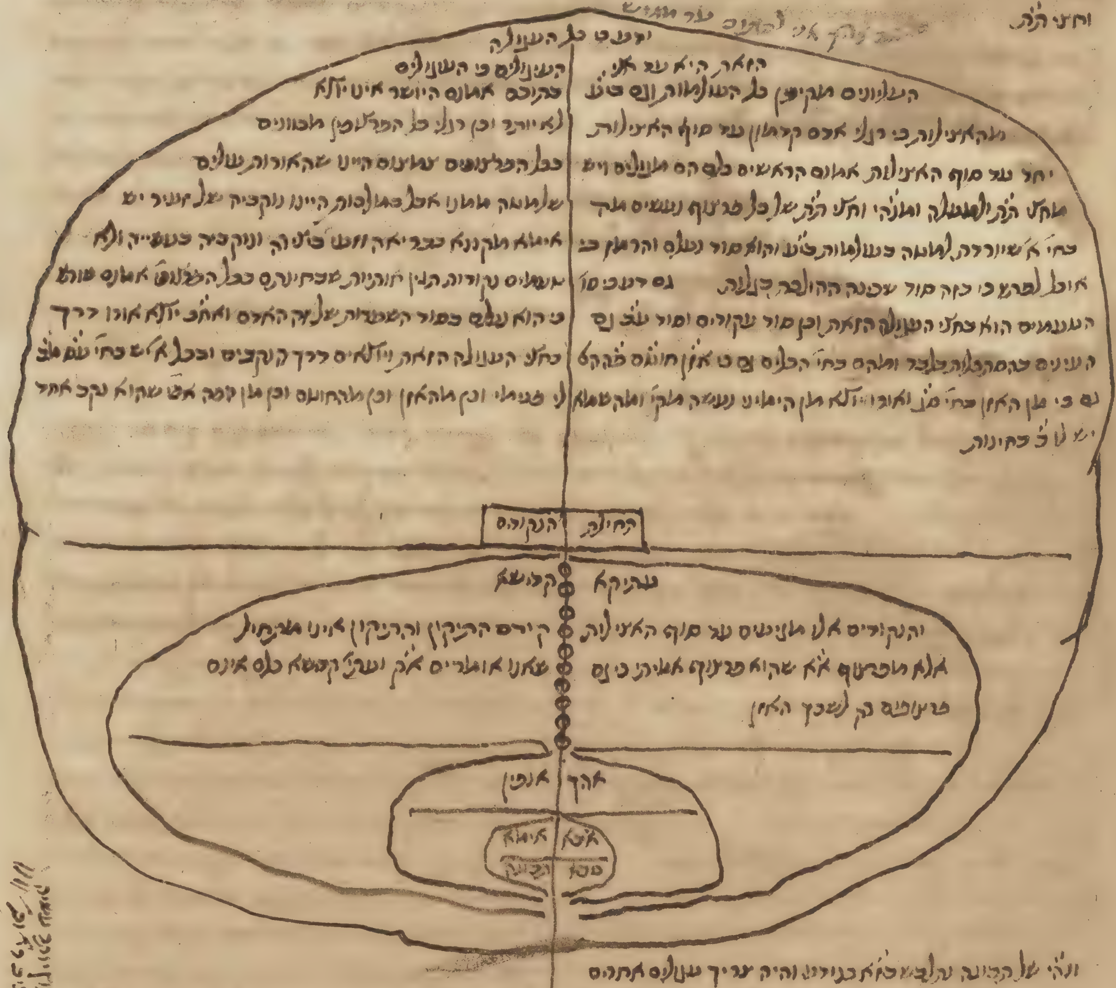

ונה׳ של הבינה נתלבשו כח׳ בגוונים והיה צריך שעולים אתהם להודיע כח׳ זא׳ ופרצוף יעקב ופרצוף לאה ורחל והכללות כל הפרצופים מתחילין מנה׳ וחזי הת׳ מהעליונה // //
אמר שיש מפסק אם כהוא עולה כב׳ ובשל התחתונה אוהפך ובן כלם והרא שון שהוא חסד הוא ב׳ כתרי הכל קק והמלכו׳ של אדם קדמון מתחיל מטיבורו ולמטה אבא ואי׳ כתרא שהן ז׳ב מלמעלה אא׳ מטבורו עד טיבורו אבא עמיד ומלכות מלמטה ואי׳ מלמטה ושהם קומה א׳ וראשיהם שוין שטיבור אבא למעלה מתוקן אמא כי מה שהוא יותר פנימי המקיף הוא יותר עליון וזה נראה ולא לעייר כנייר מאומן אחר לשנים יש מפסק אם האיפו עד פה שהוא ארוך וסוף האצי׳ עד השגל הרחב של מעלה // //

א״ק יעגולים י׳ מקיפים
י׳ עגולים שהי׳ עד מלכו׳
ע״ב טיבור א״ק ערוך
י׳ עגולים אהך עד מלכו׳
י׳ עגולים זעי׳ עד מלכות
י׳ עגולים נקבי׳ עד מלכות

מקיף שעולי מקיף כל העשר
מקיף ב׳ מ״ם ובן כל ה׳
מקי׳ ב׳ מ״ם ובן כל העשר
מקיף ב׳ מ״ם ובן כל העשר

זה הציור היושר שמעד מעלה הם הדינים שלכלם מלובשים זה כתוך זה ומהתשמוגים עד סוף

האצי׳ מלמטה ואור א״ם בתוכם ומאיר שם נ״ב כי בנקב הוא מלמטה לכד ולזה צריך להבפשא אור א״ם ע״ש ומשם עובר לשורשו והולך עד ע׳ נ״ב וכמשייה שעבר מאבן השבי׳ שמטה השבה השלי והנמשל כבר רק מאחר ולא שייך לה מקו׳ פנימי שם האור עם כל התלבשות מבחוץ יותר מסך שבין אצי׳ לבריאה ומבחוץ יותר בהאה ואח״כ מסך שבין בהאה ליצירה ואח״כ

מלכות דא"ק הן עתיק יומין וכן מלכו' דאצי' וכן מלכו' דבריאה וכן מלכו' דיצירה וכן מלכו' דעשייה כלא הן עתיק יומין מהו'
המתמה עליהם וכ"כ בכל עולם יש כל הפרצופי' וזכל לומר כי כשאומר עתיק דכל עתיקין הוא מלכו' דא"ק וכשאומר עתיק
קדישא הוא מלכו' דאצי' וכשאומר עתיק דעתיקין הוא מלכו' דבריאה וכשאומר עתיק סתימא הוא מלכו' דיצירה וכשאומר עתי'
סתם הוא מלכו' דעשייה   לשון עתי' מלשון אני ישנה ולבי ער הרומז במלכו'   עתי' יומין הנה כתר דא"ק ונה' כחכמ'
ומלכו' הולכת עד העשייה וחכמ' דא"ק דאצי' נ' בכתר דאבא ואי' ונה' דא"ק בחכמ' דאבא ואי' ומלכו' דא"ק הולך עד העשי'
אבל כתר דמלכו' זה נשארו בסוד ג' ראשין וחכ' שלו בכתר דא"ק דבריאה ונה' דמלכו' זה בחכמ' דא"ק ומלכו' הולכת עד העשייה
וחכמ' דא"ק בכתר דאבא ואי' ונה' דא"ק בחכמ' דא"ק ונה' דאבא ואי' הם זעיר ונוקביה וכן עד"ז ומלכות דכלם בעשייה
ומלכו' של א"ק דבריאה ג"כ כתר בסוד ג' ראשין דיצירה וחכ' בכתר דא"ק דיצירה ונה' שלו בחכמ' דא"ק זה ומלכו' דמלכו' הולכת
עד העשייה וחכמ' של א"ק זה בכתר דאבא ואי' דיצירה ונה' דא"ק זה בחכמ' דאבא ואי' ומלכו' הולכת בעשייה עכ"ל ונה' דא"ק
הם זעיר ונוקביה
דבר   כי כשנתקן השא קדמאה של עתי' יומין אז נתקנו ג'
ראשונות שלו שהם כתר וב' נתקנו יחד ואח"כ נתקן אח"כ נאמר   נתקנו חכ' דעתי' נתקנו ג' ראשין דא"א שהם כח' שלו
שהם לבושים של חכ' דעתי' יומין ואבא ואי' שנתקנו בראשונה פנים באחור עדיין נתקנו פנים בפנים אבל עדיין נסוד
נקודות בלי הרצוף ובלי תיקון וכאשר נתקנו נה' דעתיק אז נתקנו חכ' דא"א ונתקנו ג"כ השין דאבא ואי' פנים נה'
דעתיק הם תוך חכ' דא"א וחכ' דא"א הם תוך כתר דאבא ואי' וכו' וכתחילה כשהתחיל עי' להתקן שהוא דא"א
של ג' ראשין עליונים שנכללו בנקודה ראשונה של הי' נקודות שלא כלום מו' אז נתקן ראשון לבד ונתמעט
האור מעט ואז החכמה יכולה לקבל מצד הפנים והבינה הקטנה פניה כלפי הבינה והבינה לא יכולה לקבל מפני כפנים
מרוב האור ונשארה באחור כי לא יכלה לעמוד כפני החכמה ואז החכמה באחור ישבחנה ודע כי דא"א אין חכמה וב'
שוים שהחכמה שלו בסוד מוח שלו מי והבינה לא יכלה לעמוד שם וירדה בגרון ושם עומדת בגרון ומקבלת אור מעתי'
יומין ואם היתה עומדת עם החכמה בשוה לא היתה יכולה לקבל אור עתיק יומין לכן ירדה בגרון ומשם יכולה
לקבל ומשם למטה כלם הם שוין החכמה ובינה עליהם כראש דאבא ואי' הם שוין החכמה ובינה שלהם וכן בזא'
ונוקביה ומזה מובן זה שראש עתיק יומין לבד דלא אתידע לפי שאין לו לבוש ודע כי היקריה לא היו שוות כי נקודה
האחרונה היתה גדולה מכלם והשניה יורדת עד הם וכן השאר עד"ז וכזה יוקף כמה קושיות וכו' וכו'
ודע כי יעקב שהוא אחוהם באחר נגד הנקודה שאמר שהיא נקרא דוא' ולאה נגלה באחור שלה והיה כאמצע
ואח"כ כשנתנו זעי' ונוקי' למטה כבראשונה נשאר הלבן יעקב ולאה וכו' וכו'   הכתפים הם מוחין לאבא ואי' כתף
ימין מוח אבא וכתף שמאל מוח אימא והגרון כרך לשניהם   עוד שלאה בא נגד עתיק יומין והמלכות דא"א
עד שם רגלי אבא ואי' כמלכות דנוקביה עד שם חזה דזא   אחר שידעת השרשים וסוד הא' המוחשים והמורגל
מאלם צריך שתדע שמה של מלכי נעוץ אך נחלק לשנים לכל מוח וקליפה שורש ישראל בסוד המוח ושורש האומות בסוד
קליפה כמו שה והגר וכן יצחק וישמעאל וכן יעקב ועשו כן כנעוץ זה קדם שורש האומות לשורש ישראל בסוד המלכות
שמלכו לפני מלוך מלך לבני ישראל ונעוץ זה יצא מהמלכות אך מהקליפה יצאו סוד ז' עממין חתי גרגשי אמורי כנעני וכו'
פרזי חוי יבוסי ז' גוים והג' הם קיני קנזי קדמוני ואלו נשבר מלכותם וכבשו אותם ישראל ונעוץ הקליפה שקבה קיה
כלול מז' ונתפשטו מהמלכי' ויעוצות הם סוד ה' עממין שנכרנו והם סוד ז' קליפות והנעוץ של המוח הוא סוד ים של מהק
כי זה לנשמות זה וכו' ולפי שלא יכלו לקבל אור הקוה נשבר מלכותם בסוד ואלה המלכים וכו' והם סוד מחנן הכיון
הנה בזוהר ולא רצו לקבל עול התורה כי אם ז' מצוות בני נח ואחר כאלו אינם נקראים ולכך נשבר מלכותם מלכו לפני שנה
ואמר הרוחניות שלהם חזר למעלה בסוד והרוח תשוב אל האלהי' וכו' והגוף שלהם נשאר למטה בסוד הקליפה ממש
וזאת המליצה אינה מובנת ממש כאשר יראו מהמדרגה עליונה להתחתונה ואם הרבה להאיר דוגמתו זה כאשה היולדת יולד
ג"כ השליה ואחר כך אין שליה בלא ולד כאוכן שהם ב' מוח וקליפה ולעולם קודם הקליפה כמו עשו ויעקב ואמר בו
וידו אוחזת בעקב עשו לפי שנתעכב עד שיצא עשו ונעשה עקבה וזה רמוז כמ' מקומות שאמר נדע הוא רוא הכה'
ואלה המלכים וכו' ואמר כבנין עקב את אחיו שנעשה ענינו עקבה לאחיו ונאמר יעבור נא אדוני לפני עבדו וכו' לפי שהקדי
קדמה לגמרי והם המלכים שיצאו מבינה ומלכו בארץ אדום מקום שכל הדין מתעוררים משם כי יורם נקבה שהדין
בסבה מהנקבה ומתו שלא היה להם אחיזה בגוף ולכן מתו וכשחזר האור למעלה שהוא סוד המוח נשרש ונאחז מלמעלה והקליפה נשאר
למטה

למטה וירד לה תיקון מלמעלה ואין עכשיו מחזה האחד הוא סוד השער כנגד שהשער הם סוד מלין נוקבין והם הטין מלמה
תבדר האור שבהם במחשבה כחלון כזוהר אתערותא במחשבה ל' בחכמה ואמרו שהם ל' הם ל' כחלון היכלות //
וגם כי המלכות של זעיר ונוקבה מרת בתוך קליפות לגמרי אבל של אבא ואימא יהו תגוליהם ולא מתו לגמרי וקול הדקי'
היו י' נקודות בלי פרצוף וכל נקודה היתה כלולה מעשר ולא כזעיר מתוש ואבא ואי' היו אחור באחור ולכן הכלים שלהם
יהו למטה באחור וירדו למטה ה' אחורים של כלים של אבא אצל הנקודה התחתונה הקטנה שהיא נקודה התחתונה של
זעיר בפנים שלה והי' כלים של אימא האחורים ירדו באחור נקודה נוקבא דז"א ונמצאת היא באמצע נמצא שאלו לא
ירדו לקליפות אבל של זעיר ונוקבה ירדו לקליפות ממש //

דרוש כמסו' למען שיתי אותותי אלה בקרבו יש להקשות כי הלל שיתי מבעי' ולא כתיב אלה מהו אותותי ועוד שהי' אותותי
בקרבו מהו אלה ועוד מהו בקרבו הלל נעלו אבל דע כי נגלות היו בחינות שונות זו מזו ולמשלים הקליפה
מלבשת הקדושה בבחינת הראש ומשמו' בבחי' הגוף ומשמו' בבחינת הרגלים ובכל מקום שנאמר גלות הוא שהקליפה מלבשת
הקדושה ומכסה אותה ומי' הרשע מכתיר את הצדיק ואמרו הרי מצינו שהגלות היו ה' מצרים בכל מה יון והגלות הזה ואיך אנו
מונים ד' לבד אלא שמצרים ובבל שקולים כא' שכלם עמוקות וכלם בחי' א' ועוד פישון זה בבל פישון זה מצרים וגלות מצרים
הקליפה הלבישה שאר הקדושה ועוד זה רמז לבחי' ג' ראשונות באחד וכגלות בבל הלבישה הראש ועוד אמרו היא השה דרכה
וגבל זה נאמר קיו צבה לראש שהלבישו הראש נמצא שאלו ג' גלות שבחינה א' לכן נחשבים כאחד ומדי
שבחינת הזרועות והידים ומשוך מדי בה ימשך אהרן מדי ויון כבחינת הגוף והגלות הזה הוא כבחי'
הרגלים כנעקב ועוד תמר קנה אשר חרפו עקבות משיחך ולזה אמר ומחה לגלות בגלויי ורמז לגלות מצרים מעניין
שהיה ביאור שפרעה היה כעורף הקדושה שהוא כנגד הצואר באחור כי לעולם אינה יכולה להסתכל בפני הקדושה הקליפה
שהוא אור גדול ומסמא את עיניהם ועוד שהרשעים אינם רואים פני שכינה לפי שאינם יכולים להסתכל בפנים
אבל אוחזים בו מאחור ופניהם כלפי אחור השכינה ומשם הם יונקים ופרעה היה פניו כנגד העורף יונק משם הנה
שיש בו ג' בחינות קנה ושט וורידים והם ג' אלהים העליונים נגדן ויוסף הוא בבחי' הלשון הכולל את הכל וכן מלת לשון (מנין)
ג' אלהים ש' מ' ולזה נמכר לשר הטבחים והוא כי בקליפה יש בה ג' בחינות כנגד קנה ושט וורידין כנגדן היו ג' שהם שר
המשקים שר האופים שר הטבחים שר המשקים כנגד הקנה ואע"פ כי בקנה לא נכנס מאומה אבל בהיות חוה כיורד והיא
מעד הנבואה וז"ש בזוהר אהה סמא למינה היא נבואה כמון נבואה אהה ומה למין להכלל זה בזה ואחר שהיא חוה כיורד
היא שואבת כל מיני משקין ומתקררת ואחר היא מנשבת ללב ולזה שר המשקים כנגד הקנה ושר האופים כנגד הושט שהוא
נבואה ושר הטבחים כנגד הוורידים שהם באמצע והם ג' לפי שנוטה לכאן ולכאן ויוסף הוא הכולל את כלם ומהנהגה וז"ש הלא
לאלהים פתרונים ספרו נא לי יהלל ספרו נא לי אחר שהפתרון תלוי בו ראוי לספר לו אלא יובן עם מה שאמר והוא שאמר
להם יוסף אחר שכל ההנהגה ואחיזה שלהם אינה כ"א בשם אלהים ולכן המעט שאמר פרעה לא ידעתי את ה' אבל שם אלהי'
היה יודע אמנם שם ה' לא היה בו אחיזה כי אדרבה כשהוא מתגלה הם נהרסים ונאבדים לגמרי והם לא בכינו שזה השם
הוא המלכה אלא שם הכירוהו ואמרו אנוסה וכו' כי ה' נלחם להם במצרים עד עתה חשבנו שהמלכות היו ע"י שם אלהים ולזה לא
היו חוששין כי גם הם יש להם אחיזה בו אבל עכשיו שהיו רואים שההנהגה היתה ע"י זה השם של ה' אמר המשנה אנוסה כי הוא
איבם לגמרי וז"ש נלחם להם במצרים כי השם שבמצרים היה ע"י זה השם ולפי' אמר יוסף ההנהגה שלכם אינה אלא ע"י זה
השם אחר הוא אלהים ומה הפתרון של אלו החלומות לכן ספרו נא לי כי אני כולל את כלם ואני אסביר את כלם ולזה כשספר
המשקים את חלומו והיה מסודר היטיב שאמר וכנגד ג' שריגים שהם בחינות אלו הג' שהם וידוע כי שרקוא בחי' אלהי'
כנודע ופתר לו ונתת כוס פרעה בידו וכוס גי' הוא שם אלהים וחשב שהיה לו אחיזה ומצאו שהיה כימין ושמאל מני'
ויעקר אחיזתו לא היתה כ"א ע"י שר הטבחים שהוא באמצע ולזה נשא פרעה ולשר האופים שפרח כאף והוא רוסמת
נבואה והנקבה וגם שהזכיר ג' סלי חורי שהם בחי' אלו הג' לפי שכל א' מאלו כולל את כלם לפי כל א' מהם הזכיר הג' ואחר
שפרח בסוף השיב חלומו בראשו ופתר לו שיורות וכו' ולי' נראה שרמז בפסוק שהראשון שהזכיר ואחר כנגדן הקו יוסף
ואחר גפן ג' פנים של אלהים ג"כ ולכן פתר לו טוב כי באור פני מלך חיים אבל האחר שאמר סלי חורי פתר לו רע כי חור
מלשון אחור ולכן לא יראה פניו אלא אחוריו לזה מות ולזה חיים וחוזר לענין כי פרעה אמר לא ידעתי את ה' שהיה שהוא

היה כענף וה׳ יה׳ תוך כל אור מאלהים שכנגדן והו שני אותיות שלו לבד שהם י״ם והנה הי״ק מה נראין שההבור יוצא
משם ולכן היה מרעה ערל שפתים שלא היה יכול לדבר ומש״ה נחר גרוני כלומר אלהים בינה קץ פנים והם כנגד קץ אחרי
שבאח והם על של הזכר ובנקבה הם קץ אלהים אחרים והם סוד צלם וסוד ם׳ רמוז שהם סתומים כמ״ש שה״א רמוז
לשני דלתות בזה קץ ואלו הענין הם סתומים שם שלא יניקו בהם החיצונים בזה הבל ולזה רמוז שלחה עה׳ ושם הבל(?)
ע״א על הזכר וא׳ על הנקבה ונאמר להיות על על ראשו על יונה שהיא רוח הנשמה וחשבון של יונה מה׳ כו׳ והענין הוא
בסוד צלם נפש רוח נשמה צלם כא בתחילת העיבור מלו שפי׳ בזוהר שאם היו זוכים האב והאם היו קונים הצלם
שעתיד ליה בזה העולם ונפש כא כשנולד ורוח כשהוא בן י״ג שנה ונשמה בן כ׳ וזהו יונה שבא תולעולה ונקבה בזא׳
ויורדת תוך חוט השדרה עד שנכנסת בגוף שה״א הסכינה ומשם יורדת אל ירכתי הספינה הוא סוד הירכים ושם
מזדמן דג גדול הוא היסוד שכולל אותם ומשם יורדת לנקבה ולזה אמר שהיה יונה במעי הדגה ג׳ ימים וג׳ לילות הם ג׳
ימים שלקלטה הזרע של יסוד והבל הוא הקץ ואלה הם הגבורות מלו שפי׳ שהיו שומרים אותו שלא יזיקוהו וכנגדו
הוא כחיצון לק ובזה יובן מה שפי׳ בזוהר כלומר דאתחשב נגב לפי שלעולם הוא בקדושה אבל בגבורות לאוהבי כ׳
מים הקדושים הם אלו הקץ אלהים ומשם ואילך אלו הם אלהים חיצונים אחרים ונקראו׳ אחרים לפי שיונקים מן האחוריים
ובזה תבין שאמר יוסף אבי כנען היה כח הגבורות ושם מחמד ויפה בכה ולזה נק׳ יפת עה ואדום שאוחז בשני וונים והנה
מה שאמר שה׳ אותיות אלהים בונים קץ בכים נמוצא שכל אות בונה כל בכים א״כ משני אותיות יבנו מה בכים ולזה נק׳ חם
יבן ארץ חם כי פרעה היה משך שני אותיות שהם י״ם משם אלהים וכן ברבקה מלו הכתוב וסה על שכלה ר״ל מה אותיות
אלהים השנית היא א׳ מאלהים שבונה כל בכים והיא אות א׳ והפסוק אומר אל ישוב לך נכלם מה אדני היא מלכות כמו כל הקוות
שליקחה אות א׳ מאלהים ותם שקוא שורש הגבורות והאליד ה׳ גבורות והם הוא וד׳ כנים לפי שהנ׳ גבורות הם מתמתקים
עם החסדים ומתאחדים עמהם והב׳ אין להם תיקון לשהולידם היה בזה האופן כשעלו נ׳ הם כנגד הנ׳ והב׳ כנגד הא׳ שהם
מתקשהם יחד והם ים מעלה ולזה בתחילת המלכות היתה דם שהם היו כנגדן שהוא מקום עד לכן נק׳ מלכים מתר י״ם לפי
שלקח מקום הב׳ גבורות שהוא מקו׳ קבון הים ומקורו בקנה ולכן לקו בה ובכתוב אמרו החרטומים אצבע אלהי הוא
מזבחי אלהים שכך מנין כנים עולה קץ ולא יכלו להוציאם ואחר שזאת המכה היתה משם אלהים ולזה י״ם מקום שאלו ב׳
אותיות י״ם עומדים במקום שם אלהים והם חיצונים במקום הים וכה לקו ומה למטן שיהי אותותי אלה בקרבו מה׳ אלה היא הזכר
וה׳ הוא הנקבה החוקבלת מחסד וזהו אותותי אלה בקרבו והם היו מחוייב כב׳ אותיות ים שהם הנקבה לכן ערך שיהיו נ׳
יותר בקרבו ולכן אמר שכל מכה ומכה היתה של חמש מכות עשר מכות כל א׳ מחמשה הם חמשים כמנין מה׳ כבחי׳ ה׳ אותיות
של אלהים ולזה נזכר נ׳ פעמים יציאת מצרים להוציאם מזה הים שהיו אלו אחוזים והנלוי הראשון הוא אותיות אלה והשני
למען תספר וידעתם כי אני ה׳ כי כשרמוצלה עם הויה הם נאחזים למעל׳ וזאת היא הכוונה אלא בים כ״ט
והשיר דבורה וכן מה׳ חול לא נאה יהודה לנשי שהם שני נשים נתנבאו ומחמת גאותם הפסידו נבואתם והם דבורה וחולדה
מה׳ כי באלהים י״ם ה׳ שהם זכרים ושנים נקבות והם בינה ומלכות נעשה אלו השתי נביאות חולדה כנגד בינה מלשון הפלא
והיא אמרה שלום שהוא יסוד עליון שלאבא ולזה שלם בנקיהתק ביון ולא בואו כי הואו ביסוד עליון הוא נעלם בסוד נהיב לא יהנו
עינא ולזה היא נעלמת והפסידה נבואתה על שאמרה לצדקיהו לאיש הזה בלשון בזוי ודבורה היא כנגד מלכות ולזה אמרה שירה
כי מלכות היא המשוררת תמיד מלו שמפרש בזוהר כמו אל דומי לך ולזה דוד שהיה מלכה היה משורר תמיד והענין הוא
כי שורשי הנשמות נחלקים לשני בחינות ה׳ זכרים וה׳ נקבות ר״ל חסדים זכרים גבורות נקבות ולפעמים לבא הגבורות הם עיקר
ההנהגה ועליהם נאמר צדיקים יושבים ועטרותיהם בראשיהם וכך היו בתחילת הבריאה אם לא היה חטא כי קין היה שורש
הגבורות והבל שורש החסדים ומש״ה קניתי איש את ה׳ להלל קניתי איש מה׳ הוא ה׳ אלא שהיה משובח מזוהמת הנחש ולזה
אמר וקרא את שמו קין אבל הבל היה טוב ולזה אמר ותוסף ללדת את אחיו את הבל וקין הולך תחלה אבל הבל לא הולך
תחלה לפי שהיה מתוקן וקין יצא ראשונה והוא מעשה ואחר כך תזר ונתקן בראובן ומה׳ ר״ל ראו בן וכי לא היינו יודעים שהיה בן
ומה׳ ראובן ר״ל ראו בן הראשון שנולד בעולם וזהו שהיה מקין וכוונת יעקב היה להולידו מן כח שישם הגבורות מתמרקות ובא
בלאה ששם הגבורות חזקות שזהו מה שפי׳ בזוהר בבינה אנע דלאו איהי הוא מסמרקא נתקן דינין והיא לאו ברי הבינה וזהו
מסמרקא ואמו הענין נתקן מינה לפי שבה הגבורות חזקות ואם לא חטא ראובן במעשה בלהה היה זוכה לכל הגדולות במו שנכנס
חנוך ולזה לא קין הלא אם תטיב שאת אם תתקן מעשיך שאת המרבך למעלה ולכל אלו הגדולות ואם לא תטיב לפתח חטאת רובץ
ר״מ

אות אות

35

ל

רמז לו באמרו של קין כרחל אובלה. אם תטיב מושך רבא כרחל בשביא רבולה ופי׳ לפתח חטאת רובץ רה׳ למורע רחל ואם
לא תטיב באה וזהו הלא למורע לאה הלאה כמו אם לא תטיב כהבך מה שנראה מהכתוב ודעתי הקמהם לעולם הקליפה ונו׳
הקליפה אין לה אחיזה בהם ולזה כלתה האתפשטות עבור הוא אבל הגבורות החיצונים מן רחל הקו׳ אוחזים בהם החיצונים אבל למעלה
אין לחיצונים בהם אחיזה ולזה אמרו חז״ל אם תטיב תסתלק בהם למעלה וכן מוצינו עד שלא חטאו ישראל במעשה העגל
היתה העבודה בבכורות ומלכות היא מלכות לבכור וכן היה ראוי אלא שחטא ונתן בכורתו ליוסף אבל לא עלה מהם לגמרי
כי לעולם נק׳ בכור ישראל וחזר קין ונתקן בב׳ אלו בחינות של יוסף ויהודה והם קשו׳ בחינות הגבורות שביסוד ומלכות תיקונו באת
הב׳ הזונה ומומנה חבר הקני וגם מהגבורות באת יעל אשת חבר הקני היינו חבר היינו הב׳ ויעל באת בעלה וחנה באת מחבר ולוד
אמר הב׳ כי על אויבי שקירה מרחב הזונה ונהרגו על בעלי חבר כחנה ומשה ואלעזר בן אהרן הכהן לקח לו מבנות פוטיאל לו לאשה

מורא׳ עד ... צריך לכתוב

דרוש רב הענין רע כי בלב יש ב׳ חללים ימין ושמאל והם רמז לב׳ לבבות יצה״ט ויצה״ר והם כנגד שתי בתי ישראל שנקרא ש׳ לאה
ושכינתא תתאה והם שני ההין וזהו זכור ושמור כי ה׳ ראשונה עומדת כבכורה והיא הויה והשניה היא שמור והיא אדני
והיא נק׳ אלהים וזהו יהוה אלהים והם עץ החיים ועץ הדעת טוב ורע והענין הוא כי ה׳ של צד ימין מתפשטת לה׳ לבבות הה׳ לב
כן ה׳ הה׳ ה״א עם הכולל הם לב׳ ובן מצד שמאל ופי׳ כי הה׳ לב הם קמ״ח כמנין עץ החיים ובן מצד ע״י שמאל עץ הדעת הלב
שמצד ימין הם לב׳ הויות כל האותיות שלהם הם קפ״ח והם מלוי עם הקב והם כמספר המחנות אלו הם הה׳ לב׳ כסוד ה׳ כל
שכינתא עילאה ברוח דזכור והם לב׳ הויות ובשמאל בנקבה לב׳ אלהים שמעשה בראשית והה׳ לב׳ הוא סוד קין הה׳ לך סוד הבל
קין זה עץ חיים וזה עץ שמאל בשורש א׳ וזהו כד מתייקדן (אימא) יהוה אלהים והוא רזא דמהימנותא ויש שורש שמתייחד חסדים וגבורות
והוא רזא דיעקב שהוא ו׳ שמחבר בין הב׳ ההין ולזה הוא מובחר האבות א״כ נמצא כי מצד ימין הוא טוב ומצד שמאל הוא רע
כי מאלהי׳ שהוא אלהי׳ חיים מתפשטים למטה אלהים אחרים והוא רע ולכן יש לה לאשה ה׳ דמים טמאים וה׳ טהורים ועיקרם
הם גבורות אלא שהגבורות בהיותם בפנים הם טהורים ובצאתם לחוץ הם טמאים וכאשר יוצאים אוחזים בהם החיצונים
כי הם שור אדום ושנאה בו ולעולם יש בהם אחיזה בצאתם והנה למעלה אינם אלא בבחי׳ ה׳ של שם ובצאתם מתגלים
ונעשים בסוד אלהים ואז יש להם אחיזה ויניקה לחיצונים דכתי׳ מלך אלהים על גויים ונמ׳ מתחלה שבו מתחיל להיות אלהי׳
והתחילו החיצונים ליקח בטבע א״כ הנה הויה כמנ׳ א׳ ואלהים כמנ׳ א׳ והם יה לב׳ וזה לב׳ והם עץ הדעת ועץ החיים וקם
ב׳ עניני כ״ב עץ שעולם שך והוא בחי׳ מטטרון עם הו׳ אותיות שעולה שך והענין הוא כי יש מטטרון של הויה והו׳ בסוד
ומטטרון של אלהים והם מטטרון והם יונק ולכן כנין לא הבינה ועם כל זה בין הוא מותר לא מצאו ועם אשרך מותר
לא יענוב אבל רשת הפתחים ודעת רבו מותר לא העלה ומשני השלום מותר לא המאור וקנאת סופרים תרבה חכמה אלו הם
הדברות שהיו בלוח א׳ השמאלי וה׳ דברות שהיו בלוח הימני והם כנגד טוב ורע כי שם אלהים בשמאלי וימין ממנו עוד עם
הכולל והוא סוד אוריאל והוא סוד רמון של ר׳ מאיר תוכו אכל קליפתו זרק סוד רמון בתלת מטטרון תוכו הוא מה מטון
חי חי וקיים הוא וזהו תוכו כל שהוא בתוך המטון ומשם כך מ׳ מה רמון הרי המטון מכאן ומכאן מה כענין חי כו מתגלה
מה שיוד מיסוד של מעלה ולמטה הוא עולה למעלה נעשה זיווג דכתי׳ והחיות רצו ושוב בוא רין למטה למעלה זיווג.
ומטה יורד למטה והם ב׳ ימים ב׳ רבים כן למטה כן למעלה והחבור שלהם שיתפשט מלמעלה הטוב שבו ויעשה לו יחוד
עם יצר הטוב ויהיה הויה אלהים כא׳ שניהם טובים וזהו רזא דמהימנותא כי לעולם יצה״ט גובר ומולך על הרע וזה מייחד
שמו הגדול יה וזהו פי׳ ה׳ אלהינו ה׳ אבא אלהינו כי נה דמהימנותא נבקן ומתקרין הכין ומכאן ליחד חסדים וגבורות וכהתייחדם
לא נשאר כח לגבורות להתגבר ולא לצאת לחם קע ביחד הגבורות ובלא כפי טרכו במקום ש״ש רוע לא יצא רוע הבחי׳
הגבורות ב׳ ובלבו החסדים ואין הרשעים יכולים להתקלל בהם כי אלהים הופיע ולבו לא בארץ רצונו עמך ליחד הגבור׳
בי שלא יהא רגבורת קין וזה הלוי כזה כי כשגבורת הין הם הגבורות והגברים הטעמים למעלה ואם יצא רע וכשהתייחד
שורשם למעלה נק׳ למטה נכפכין ואין לרע שום אחיזה וזהו סוד מטה האלהי׳ שהוא עץ הדעת טוב ורע שנהפך ממטה
לא נחש ומנחש למטה כל בחי׳ אחרונה של מטה יונק ממטה החיצו׳ בסוד נוגבות ובסוד ה׳ והנה והנה נער חמר לב
בוא סוד לב׳ שאמר למעלה והנה אשה לקראתו אשת זנונים ואותו האור בסוד יצא ובסוד׳ נבם והוא בשביל אותו
האור כין שהוא בא מטטרון נק׳ נער היינו נער חסר לב היינו מושך חסר לב׳ נשאר רפ״ח והוא כ״מין וקלתן הו׳ לוקח
מהשמאל לב׳ השמאלי והוא מתפשט ימין ושמאל כי זה לשמאלה זה מעשה האלהים והוא חסר לב כל לב הטוב והמכי

בתחלה ביותר שהם הם כסוד חיה לב הם התחתונים שאינם מעורבים כמו בעשיה ועוד צריך הציצית ביציאה לבסוף
כדי שלא יזונו מניה מן הקדושה והוא רזא דתכלת בלב חוטין דציצית כי הציצית צריך בה תולות כריכות לכמות
ושי' תקף פו תקף ויחד בנוק ומ' ולכן הם נ"ב כריכות בכל כנף י"ג חוליות וה' קשרים וזהו סוד כנף בן כריכות קשרים
על אבל דרך פרט בכל כנף יש מ"ט כהכנות ל"ב על כהכנות הם קנ"ו כמנין יוסף וה' נודלים כי ב' קשה נודל בכל כנף
כנף והעטף שלישי נבלכי הוא ב' נודלים וב' שלישי עטף והם י"ב נודלים והם נ"ו נודלים בכל עטף כל נגדי הם ח' וזהו
סוד הנה בנך יוסף בא אליך כמנין הנה נודלים וכמנין בנך כריכות וקשרים יוסף חשבון כל הכריכות יחד על כל כנף
בא אליך רמז ליעקב ודע כי יוסף ישבו ח' נבורות סביבו והם מסבבים למלכות שהיא מעתן סוד ששים גבורים סביב
לה וג"כ סוד בנך כמנין ע"ב הוא חסד דמוחין כמוס אלה והם ח' בכל כנף כסוד נ"ח מטטרון שהוא שה לך ערלה שהו
החיות דכתי' והחיות רצוא ושוב והם כנגד ד' חיות המרכבה וכנגדם הוא האור שבא בתוכם והוא ד"פ יוד שהם מוחין
של מטטרון שהם מוחין של ו' קצוות וכל א' יש בו ח' אותיות כסוד ו' צירופים והם כסוד ע"ב ד"פ ח' והוא סוד
ח' אלף סביב ומילוי כל א' שלה על ד"פ על עולה יוסף כנו וזהו הנה בנך יוסף ורת' של זה הפסוק הנה בנך יוסף
בא אליך הם י"ז והכולל הרי ח' י"ז סוד נ"ד והכולל ח' ולזה בן ח' לחופה כי נשלם לו עת הזיוון ואין הכי נמי שהאי עד
מתחילבו בן י"ג ומשם ואילך מתחיל הרוח ליכנס בו כי עד עתה היה כסוד נפש ומי"ג ואילך מתחיל סוד הרוח שהוא
סוד הו' קצוות והסוד הוא כי נפש הוא בחינת יסוד העפר והיא תחילת יציאתו מבטן אמו מתחילבו הנפש והיא גם כן
יש בה מדרגת הרוח לפי שהיא כתנוני של הרוח ואעפ"י שהיא מדרגה א' הם מחולקים בה ד' יסודות שלה מים אש רוח
עפר ויש מים עליונים ומים התחתונים והם חסד עליונים ונצח התחתונים ואש חזק ואש רפה גבורה והוד רוח חזק ורוח
רפה ת"ת יסוד ועל כן היותו בבטן כלולים בו נ"ר כי אין בה להרגלות ל' התחתונות אבל העשיה אינה כלולה ולעולם היא
נראת כי היא מניעה לבד והם הם ד' אופנים כנגד ד' חיות כאשר נבאר בע"ה ואע"פ זה שאנו אומרים ד' חיות שהם נ"ב
מחולקים לו' שהם ו' כסוד רוח בבחינת נפש והד' הוא יסוד עפר כי היא המלכות בסוד המלכות של מלכות והוא רגלים
התחתונים ומולין בח' מיני קליפות דקה ועבה שהם נשארים בחוץ כי הנ' נאכלת עם הפרי ואינה נראית כלל ועליה דקה
אחת והיא מריעה ועליה קשה שבכולם והגדולה למעלה והיא נשמרת מאליה בהרכבת הפרי וקודם שיגדל היא מתגברת.
ואינם צריכים לשבר את השנים שהם מילה ופריעה דכתי' ונחש עפר לחמו שהוא אינו יונק אלא מהמלכות של מלכות
בחיצון שלה וזהו ואני ברוך הנגלה שמנגן האור לא בא בהיותו במעי אמו ואף כשיצא צריך לחתוך אותה ולהשליכה
והנה אותה הקליפה הוא עוהגה למקום האור כי שלא יונקו בו החיצונים כל זמן שלא בא אור הגדול וזהו סוד לאברהם
אבר ס' שהיה מקום בערלה ועל זה לא הוליד וזהו מה מילה לאברהם הניקה בנים כבר לפי שהוא בא לתקן נגון עם ולהכין ע"ז
נר כי כל הכופר בנגון כאלו מודה בכל התורה כלה וכן בהפך ומתחילה בא משורש נגון שהוא אביו ועתה הוא כופר בה ונעשה והנה ט' שד שהיה נר
נר ולא הרדבק בדרגיה הוליד בערלה לבד ולא בדרגיה והם בתי החמשה של מאנון רגיה שבל הזיוון והוא חמשה גבורות
בכל מקום שיהיה והוא לאכלא ימינא בשמאלא אבל יש זיווג פנים בפנים ויש זיווג אחור באחור והנה [illegible]
הערלה היתה סותמת אותו שלא יוליד ולא היה כח בבחינת אבר בעלמא ולא טיפה לפי שלא היתה נגלית טפת חסד ולא
נפתחת אותה הם' אבל להגר נפתחה לפי שהיא שורשה ממין ומינו ונעשה הוא אור הגר ה' נר מגיחת הם' להגר ולא לשרה
והנה זה שלכן שרשה נגון בם' ולא אתפתחת אבל כשעלה למדרגתו ברזא דכריתת נגלית בה' לשרה ואתפתחת ושם גב'
היתה סתומה כי דלא אתפתחת שנתקמט ואח"כ בשמלות לאברהם נחתם בערלה אבל לשרה מה ערלה יש בה ועוד כי לא
באה לתקן כח אברם המנון הוא כי אברהם היה אבות בגבורות וג"כ נשאה סתומה כסוד יסתומה כי לא יש מי שיחפרה
שנא' כרוה נדיבי עם ומשיח' בשבל לאברהם ואח"ש הקב"ה לאברהם לא אברם יהיה שמך והיה שמך אברהם כי מעורה אתה
עולה כי עד עתה היתה כסוד ערלה אבל בשרה לא נחתו והיה שמה שרי אלא כי שרה שמה ר"ל שבבר מתחילה לא היתה ראויה
ליקרא שמה כ' כא שרה אבל בשבורך נסתמה ולא מחמת תיקון שלא אלא תיקון שלך ועתה שנתתקנת הקזור למאשר היתה
מתחילה לשרשה וז"ש מי מלל לאברהם היניקה בנים שרה כי כבר היה לה עכוב בשבורו א"כ הערלה היא סתמה האור ובזמנו
החיצוני לא יסתבל אלא בערלה ואינו מזיק באור הפנימי ואח"כ בשיבא התיקון ויבא האור הוא נחתך וניטל אותו החיצוני לפי שכבר
נעשה בראשיתו ואלו הענינים נעשים בני אלהי' ובבחינותו הם המוחין של העיבור שעדיין לא יש האהבה יה ואחר שישלם ח' ימים
ועבר עליו השבת הוא חוזר למילה ואז צריך להמתיק כי האור הגדול בא ולא יסתפין מגמה של הפנים ולהת לו חלקו וזהו בחינת
טנה

עוד כמה קושיות כי הוא נראה כאותו האור שנבלע בשורש מן הכרה והוא וכבר זוגו בערלה ופריעה וזהו פי' השמאל חס"ו גול' כי
הגבורות כל עוד שהם מתעברים הם מל' שהם מגולגלים ונשך מניקו רזא דולא יתבא לפי' שהם נעלם בסוד ההוא בחינת
אבל כשבא להם החסדים הם עוסקים בלחישו כי הם הגלים המתוקן את האש יין ומים ובאורה הסעה מן נגשית המילה ופי'
הלבהם אותי שלא היה צריך כ"כ פי' הגבורות אין כפייתם אלא בשרשם וכמו עקב גבורות שבסוד יצאו לחוץ ובנמו בקליפות אם לא
יצא שרשם קליפה אינו יכול להחזירם כי' יתגלו החסדים הם רבים ואינם יכולים לבקוע הקליפה ואדרבא נופלים בהם הקליפו'
ומתעבהם בהם וזהו כלחים ואותם גבורות העליונים הם חזקים כ"כ והם מולך על הגבורות שיצאו ובהם אינם יכולים הקליפו'
לתשום כי הם צריכים לחוש מ"מ יקחו התחתונים אבל כתוקפם אינו יכול והוא כאיש יפוצץ סלע ומשבר ראש הקליפה אם
אבן הוא עמוק והאור של עצמו הגבורות שנבלע בשורשו בחיצוני בשרשם שורשו מיד פורח אליו והחיצוני בורח ומה זה הבנ
עושה כעל המעברות מעשר הגבורות ונותן אותם לתחתונים והנני מוסר לך סוד זה רק כי סוד נצח הוא בחי' הגבורות להחל
בלי עירוב חסדים והכוונה היא כי בחינת נצח הם חסדים והוא בבחינת שכינה עליונה ובחינת הוד גבורות והוא בבחינת
שכינה התחתונה ויש לשכינה ב' בחינות פנימי וחיצון הפנימי הוא חסדים והחיצון הוא גבוריות ונם כהת כמו כן ואין הרבה ה'
הם ארוכים ומ"ש שלא נקבע לכו בחכמה בשרשיה וכמו שנצח והוד הם כלי נפש לא כן היו בתחילה אלא שנתלו כן בחינות
שבינה עולה והנה כלה נוח א' ונדלף א' אלא שנתקנו ובכל א' וא' יש אלו השבונים אלא שנהגים באור פ' בדרושי הקטל
וזהו סוד מי זאת שלעולם אינם נפרדים ואין זווגנה בלא זה ואעפ"י שיש כאן כמה קושיות לכמה דרושים אל יקשה בעיניך
כי הכל יובן בדרושים של מרכבותם א"כ כשנסתלק נסתלקה החסד וירד הגבורה וק"ק נמי כי אף כמה שירד יש בו בחינת
חסד עבורה אבל הגבורה ניכר ונסתלק רוב החסד וכן בכה בזה החוטן מהוה ... נראה לי וזהו בחינת שבו' נסתלק
מה שעולה עד אניה נשאר בסעלה נסתלקו ובחי' חיצון בחיצון גלה ולעולם הם בבחי' נצח והוד ובחינת נצח נסתלק ובחי'
הוד יורד וזהו והוה להכן של משחית והכן הרבה מה שאני אומר לך בחי' נצח ובחי' הוד ולא נצח בעצמו ולא הוד
בעצמו א"כ כל בחי' הגלות הוא גבורות לבד כי אין לתחתונים ליקח מבחינת החסדים אבל אין הכי נמי שלעולם יש
עם אותם הגבורות בחינת חסדים ועוד אמר הפסו' ואני בתוך הגולה ולא אמר בגולה כי הא חוץ לשכינה עילאה
היא נקודת ציון שבתוכה ושכינה תתאה היא בחי' החסם בעצמו והוא מלכות של מלכות של זה ושל זה מלכות העליונה
ומלכות התחתונה ושניהם נשבו בגוים וזהו ואני כי רואה לבחינת הנקבות והנה כל שמותיהם של ישראל הלויין כאן
ובזה והם מצויינים בחי' ס' רבוא נשמות עליונים והתחתונים ס' רבוא עליונים הם בבחי' משה וס' רבוא הליה שנסתלקו
אחר פטירתן וס' רבוא התחתונים הם שנקברו במדבר והם הם שבא' כמה פעמי' בחינות הרבה עד שיוסר שן העגל
ועו' אמר ואני בתוך הגולה והם ב' הא' גלות ממש שתופסים בה החיצונים מאחור שלה וא' שבו נכנס מישר' ישראל
בתוך אותה הגולה ובשבת יצאת ועולה למרכבה ואלו הדברים הם עמוקים ולא כפשטן כי צריך לידע איזה עולה וא'
זה יורד שנשאר שם ובכל שבת ושבת עולה בחי' ומתבררת ועו' הטבי קיומים מבררים מעט וכל עוד שרוב ישרא'
משמרים אותה שבת כך היא מתבררת ועולה וכפי העם המחללים השבת כך היא נשארת והכל תלוי בתשובה אבל
בחי' גלות אינה לעולם כ"א בחי' הוד והוא בחי' שמאל של השכינה כל החיצוני ועו' אני אומר הקב"ה בשופר גדול וכו'
ואין אנו מזכירין קיבוץ גליות אלא בהוד והוא בחי' גבורה של הנקבה והם הוד בתוך הוד כי אימא גילא' מתפשטות
מהוד וכה פנימי' מחיצון החיצון לוקחת מלכות והוא בחי' גבורות דנוקבא והפנימי' לוקח ז"א והוא בחי' גבורות דדכורא והם
ביחוד שך גבורות מן הזכר וה' גבורות של נקבה ועוד פ"ב דדה דמלכות והוא חיצוניות שלה והם גבורותיה לעצמה ס' נמרת
של זכר נעשים פנימי' לה וגם משכינתא עילאה הם פ"ר הדה לעצמה והיא הנקרא בחי' בינה כי לעולם כשמתפשטת בינה
שהיא אימא עילאה היא מתפשטת בחי' שכינתא עילאה והנה בחינת גבורות פנימיות נקרא' בחי' נצח ובחי' גבורות חיצוני'
נקרא' בחי' הוד והם הוד של זה והוד של זה הוד הודות וכולם גלו ועו' אנו אומה' הקב"ה סוד כ"ף פ"ר בסוד מתנצבך כנרע
קול של מעלה והוד של מטה ומהם יצא הקול כמו שנבאר בע"ה והוא סוד מ"ם סתום שבלוחות והוא מ"ה והם ששני נ"מ
וזהו כנס היו שמהם מ"ה בנצח הם בהוד א"כ כל בחי' גלות לעולם בהוד ובחי' נצח נסתלק שהוא בחי' חסד וזהו השיב
אחור ימינו מפני אויב שנסתלק ונעלם ואין הכי נמי שג"כ בחי' חסד הפך פניו ונשאר בבחינת אחור ואז אין בחי' מיתוק
לעשי' והזווג הוא להביא מבחינת הפנימי' ואז יחזרו פנים בפנים ובזה הזמן יש אחוהם לאחוהם הנראים ופנים לפנים
שאינם נראים וכל הזווג הוא אחור באחור כי כל התיקון אינו מספיק להביא חסדים העיקרים ואין בבחי' אחור יורד מיתוק

מבחינת אחור שיש קודם הזיווג אבל זיווג פנים בפנים ונ״כ המלכות אעפ״י שהיא נקבה עקרה בלא יום לזיווג היא פנים כנגד
מה שהיה קודם הזיווג אבל זיווג פנים בפנים השקר״ים הוא עד שיבא הגואל ואז דבר שסוגא שלאה והגלה איה על זאת
ויתגלה ישראל סבא ואז יהיה זיווג פנים בפנים שקוי׳ ובשבת הוא א׳ מששים של עולם הבא ומתגלה מעין אורו הא׳
וזהו פנים חדשים באו לכאן בשבת ושבת פנים חדשים ונחזור למה שהיינו כי הגבורות כשנתגלו נמצאו מהם מה
שראוי לה מפני הנוגה ואין בהם עליה עד שיתגלה להם השורש ואמנם אין התגלות השורש נק׳ מיתוק אלא להוליא בד
ואח״כ מברר אותם הוא ע״י העליות כי בכל עליה מניחין הטוב מהם עד שלהך להחזירם לשרשם ואח״כ יחזרו ויאלו
החסדים לקרקבם למתק אותם וזהו סרה ענין מילה שהגבורות מתגלות קם מפירי הערלה שהם יניקת החיצוני׳
ועכ״ז עם אותו השורש לעולם כחי החסדים נגוזים וזהו אבא ואימא לא מתפרשן לעלמין כי לעולם החסדים דבוקי׳
באורות השורש ובכח השורש ימשך וימתק וזהו שאנו אומרים שלינן דלאה הקיפין דל׳ חזקים ביותר בהלכות וגם כח כל
הגבורות והיא שורשם אבל רחל היא קדמ׳ משמותם ואעפ״י שיש בכאן ענינים אחרים בכל הולך אל מקום א׳ א״כ הערלה
הערלה היא חמוי׳ הקדושה מונעת בל שד שלא בא האור הגדול שלא יקח החיצוני אבל בשירותי׳ לבא כבר אינו מגיירא
והוא בחי׳ אלהים כמו שאמרנו והיא נעשית מיגס ואח״כ ממירים אותה הוא׳ ונמתק בה החיצוני כי הוא מונע מלראות
והוא חמוי הקדושה והוא מבחי׳ מקיף חיצון והיא השלישי׳ מצוה במלכות דתפילין כרזא דמקיף פנימי והעלה בחיצון
ואלו השלישי׳ מצוה ואלו השלישי׳ קדושה אלו נמקים ואלו נגזין והמקיף נעשה מתלין ענין המקיף שלו ועם אנו אומרים
כי העלה ברזא דמטטרון והוא נק׳ עולה החופה על השכינה שבינה עד עשות זיווג כי יש שם הזק ראיה כי הם קרובים
שנא׳ וירא והנה יצחק מצחק את רבקה אשתו א״כ האור המתפשט משם כשמתפשט לחוץ נק׳ נער חסר לב שאין לו לב
טוב ואינו נעשה בא׳ מבחינות לב א׳ שמאל אעפ״י בן מלך הוא לימין ושמאל והנה ביארנו בחי׳ נפש כי בה מונע החיצוני׳
הנחילה ואמנם מבחינת רוח לא באה עד י״ג שנה ואז מתחילין ליכנס המוחין שהם יהו״ה יוה הו״י הי״ו והי ויה שסק ערוכי׳
יה״ו ול׳ מהא לו מתחלקים וב״אים כיסוד ואלו ה״ל עולים עב״ אורייתא כי כלא אולה יה וזהו סוד המהו׳ וכיום השמיני ימול
בשר ערלתו רה״ג אותיות יה״ו ועב״ זה הוא חמד המתגלה בפנים אחאת ושם ו״ה הוא הצירוף הנוגע לו כנודע ועוד
נאמר הנה בנך יוסף בא אליך מיד ויתחזק ישראל וישב על המטה לעשות זיווג נחזור למה שהיינו כי מאלהים יולא
סוד הגבורות למטה והיא נקראת שכינתא קדישא לכבר כנודע והם כ׳ לבבות שיש כשני נקבי הלב ולמטה נקראי׳ בני
ישראל וכולם בבינה והיא מתפשטת עד הלב ושם הם הב׳ כרים וישראל סבא דלעילא נבנה בהם ושניהם בא׳ נשמתלוי׳
זו בזו והקב״ה דבר עם משה פנים בפנים מתוך שניהם כ׳ל פנים בתוך פנים ושניהם במדרגה א׳ זה במדרגת מלבוש
לזה בעת החבור מתייחד עמהם בא׳ והם חמה ולבנה וזהו צדיקים יושבים ועטרותיהם בראשיהם כי אלו הם ב׳ עטרות
שבראש הצדיקים שהם ז״א ויסוד א׳ כנגד ז״א וא׳ כנגד יסוד כנגד לאה ורחל א׳ בראש ישראל וא׳ בראש יעקב שהוא כנגד יסוד
וזהו סוד אשת חיל עטרת בעלה ואלו המוחין כלם הם באים כנגד אלו הנקודות מבחינתם והם עולות ומתגלות אלו הרחמני׳
בסוד תוספת ולפי׳ נכנסים בזא׳ וכל א׳ מוצאת החלק הראוי לה וע״י נגלת המלכות וכשהתחילו באים ליקח מעונה מיד היא [illegible]
נשמרת אותה העליונה והתחתונה מתקשרת ונעשית ב״ן חדוי ואומרת אל תראוני שאני שחרחורת ששזפתני השמש וזהו
ענין נפש יתרה ולא אמר רוח יתירה ומתונה הם באים נפש רוח נשמה וכלם נקראים נפש וברוח נ״ב היא מתפשטת משם ומרחבת
וכל אלו הענינים צריך העיון גדול בחכמה לעמוד על אמתתם הרי שביארנו להכי חללי לבא הם שני בני ישראל וכלם נקרא׳ בינה הלב
מבין וזה ענין נרמז בלוחות שהיו ה׳ כנגד ה׳ כלולים יחד זה מלמעלה וזה מלמטה כי נכללו שניהם ויצאו משניהם קול וזה הענין נרמז במשכן
שהוא כנגד המשכן משכן ונחתה כלה משה כי כל הדברים שהיו בה נעשו במשכן ירדה השכינה כי מה שיש בה נעשה במשכן דוגמא
דגופא והיא כרזא דנפש מלמעלה ולזה אמר כלה כי זה בתוך זה כלולים ומקדש בתוך מקדש וכמו שפירשנו ה׳ יריעות חוברות אשה
אל אחותה וה׳ היריעות וכ׳ וכתי׳ אורך היריעה הא׳ שמונה ועשרים באמה ורוחב ד׳ באמה והם ל״ב בכל יריעה ה״פ ל״ב הם קס״ם
וכך תמצא שמתחלה ה״פ ל״ב הם קס״ם נב׳ העולים שך׳ כמנין מטטרון עם האותיות השומר דוגמת משכן והנה את הבל ואת הבל [illegible]
הם כ׳ הבלים וקול דנפיק מתרווייהו והענין הוא כי ה׳ ראשונה בבית ראשון וה׳ שנייה בבית שני והמלואים הם שנים שהם ל״ג ול״א והם
בסוד פנימי וחיצון בסוד פנימי ל״ג ובסוד חיצון ל״א ואלו הב׳ בחינות הראשונה ל״ג ול״א שהם כמנין חיים וכך כמו כן בשניה שני
בחינות אלו ל״ג ול״א כמנין חיים וב״פ חיים כמנין קול וזהו סוד קול היוצא מבניהם סוד ל״ג הוא הבל וסוד ל״א מלוי שלה כך ה״י ה״ה
הא׳ כמנין ל״א בה׳ ראשונה ה״פ הבל וכה׳ שנייה ה״פ א״ל והם כזה האופן ה״י ה״א ה״ה עולים ל״א ועם האותיות הם ל״ג ואם שהם שני

בחינות

בחי' עם בחינה ראשונה ה' הכל ובחינה שנית ה' פ' לא' באופן כי ה' פ' הכל שהוא נק' כמנין ה' ה' ה' עם האותיות כמנין הקף וה' פעמי'
אל כמנין קנו והוא בחינת יוסף שיורים שהוא חסדים שהם ה' פ' אל כמנין יוסף וה' פ' אל כמנין רמ"ח הוא אברהם סוד החסדים חסד ג'
מהם נשארו למעלה וה' יורדים למטה בגוף אחר ביסוד ושם מתגלים ומאלו ה' ה' מהם יורדים לב' מלכות ביחוד ושנים נשארו ואלו
ה' נק' נחלקו לה' כמו השורש והם בבריאה אל א' ונק' אל שדי וביצירה א' ונק' אל יהוה ובעשייה א' ונק' אל אדני וכל א' מאלו מתחלק
לשנים ימין ושמאל כי נק' שניהם קדמאים ונהפך ב' חותמות אבל אינו מתחלק מפני שהשמאל שלו אינו קרוב כל כך לימין והשמאל
נתפס בחיצונים ובזה לא נתחלק אלא א' לבד ונמצא שרק שהן הם ה' ב' בבריאה וב' ביצירה וא' בעשייה וכאשר נדקדק נמצא ה' בבריאה
ואיך ב' היה וב' ביצירה שהנית בה וא' בעשייה הרי ה' וביצירה נמצא ג' פ' הוה וא' בעשייה הרי ח' ושל עשייה הם ב' אבל אינם מתחלקי'
הרי עשר והם כלולים ה' בה' וכבר ביארנו כי כ"ה עליונה יש ה' אל ששלם קנו כמנין יוסף וכ"ה התחתונה נק' ה' אל והוא יוסף התחתון לשני
פני ישראל ובלות ואמרו יחד ויבם ביה ראשון וביה שני ושד כ"ה עליונה ה' הכלים ושלם הקף וזהו הכל היולי מיסוד והוא בעשיה
וזהו הכל עולה ומה' התחתונה כמו כן ה' הכל והוא ביסוד התחתון לב' בסוד ישראל ויעקב ה"ב ויסוד והם כבוד רמשה וב' פ' הקף כמנין
שם נהוה שיורים ליסוד וזהו סוד אלישע ובמהרה אל עם הקף הם ד"ו ונשתחבר כלם יחד ב' פ' אל ושם הם כמנין לבת
וזהו סוד וירא אליו יי' בלבת אש כי ב' גבורות בסוד חיצון וב' פ' גבורה כמנין לבת והם גבורות אש ואחר נתגלו
אליו קמים וכבר עמהם ואחר וזה בשכינה עילאה והנאה כתרא וא"כ הנה שיש ה' הכל בעליונה וה' בתחתונה וה'
אל בעליונה וה' אל בתחתונה באופן שהם עשר פעמים הכל ועשר פעמים אל ששלם כלם הקף והם ה' פ' קול והם
סוד ה' ה' קולות שנזכרו במתן תורה ועוד קראת הבינה קול גדול לפי שיולדים מתוכה ה' ה' אלוהים קולות ונקראת נוב סבה שלשים
אלו ה' ה' קולות שעולים כמנין פ"ה והם ה' חסדים שעולים ש"מ ועשרה אותיות שהם שק"ף וה' גבורות שעולים פ"ר ועשר
אותיות הם ש"א ב' ש' ושק"ף הוא סוד פר"ה ואלו הם של אימא ה' חסדים וה' גבורות ורמז לישראל הוא המזוון בבנים
והוא סוד ה' חסדים וה' גבורות של אבא וכו' ישראל בזה האופן ה' פ' נב וב' אותיות אלו הם ה' חסדים ועולים שק"ף וה' פ'
אלהים ה' אל היינו הגבורות והכולל עולים קמ"א ואלו הם בסוד גבורות של אבא אבל שהם חסדים לגבי אימא באופן
שהחסדים והגבורות של אבא והם שק"ף קמ"א כמנין ישראל הקמ"א שהוא המזוון בבנים נמצא כי מתוך ב' אלו הקין
הוציאו ה' קולות כשנתחברו כלם הוציאו הקול שהוא זא' ואמ' שהם ז' קולות ברמז במזמור לבני השנים כלולים א' כולל
לחסדים ולגבורות של אבא וא' לחסדים ולגבורות של אימא ומלכות יש בחינת קיבול לחסדים ולגבורות באופן שהם ז'
קולות ועוד המלמד פ"פ קולות חסר קולות א' חסר וא' מלא נחזור לענין שאלו אלו הקין הם ב' אותיות והם לימין וכן נב'
יו' לשמאל והם מ"ם וזהו סוד מ' רבוא נשמות עליונים ותחתונים כלאה ורחל ולזה מצינו בלאה סוד והנה היא לאה קנה הם
מ' ורחל נב' והנה תלבשו ובהם מ' אחהם וזהו סוד משה כמ' רבוא עליונים ותחתונים וזה מה שרמזו רש"י עה בלוח א/
ראשיכם שבטיכם זקניכם ושוטריכם כל איש ישראל אלוהים ה' וכלוח א' טפכם נשיכם וגרך וכו' מחוטב עציך עד שואב
מימיך ה' כנגד ה' והם כלולות מ' רבוא אבל הב' הקין הוציאו קול והוא סוד ואלו כין שני הקין רמז לישראל שלאה והעבדו
והוציאו הקול בעצמו שהוא ה' ועוד נבללו ונעשו ברזא לעשר דברות ונעשו עשר כפולה דאמלה ה' חסדים וה' גבורות
וזהו יי' יהו אומר א' ואחר כך מתחלק לשנים שנא' אחד דבר אלהים שתים זו שמעתי והם אנכי ולא יהיה לך שהם ב' מתחלה
היו א' ואחר כך נחלקו לב' ולה' קולות וכו' בתיקונים // // //

כבר הודעתי כי כתרים של אבא ואמא הם מגרון א"א והוא בינה דא"א והודעתיך פי' נתחד בפמו ומשם יצוה יי' חסדו דע
שיש שני מיני חסד א' שנשאר למעלה וא' חסד עליון שהוא אחר הבינה שהולכת ומתפשטת בכל הספי' כלם אמנם
זה החסד נגלה אחר הגרון קודם שיתפשטו הזרועות של א"א כראשי הכתפים וזה החסד עד יומא דכולהו יומי וזה החסד
ירד מלמעלה ונגלה בגרון ויצא לחוץ ובזה החסד נעשה אבא וכבר ידעת שהחסד מצד הזכר ואח"כ האור הנמשך מן הגרון [illegible]
שהוא בינה נתלבש בזה החסד ואבא נעשה מזה החסד מלובש זה האור מהגרון שהוא בינה של א"א ובינה יצא מצד הגרון ואלו
הדרושים צריך דרוש אחר שכתבנו אלו שהגרון הוא מנבואה של עתיק ובמקומו מפורש נחזור לענין שבינה נעשית מצד הגרון
ובערך זה נעלמה הבינה מן החכמה שהיא נמשכה מן הגרון שנתלבשה בחסד שמשם יצא אבא ובזה יובן למה יוד של יי' נגלה
וה' שהיא הבינה גנוזה וכ"ה של יי' היוד גנוזה כנגד ה' אלא הענין כמו שאמרנו שהחסד נמשך מזרוע של א"א ונתלבש בחכמה האור של
הגרון מלובש בחסד בעבור זה ה' גנוזה ביוד לרמוז שהבינה של א"א שנתלבשה באימא מלבים בו החסד של הנבואה של אבא זהו שאמר

שהבינה עליונה
גנוזה בתוך החסד
של אבא וה' שהיא
גנוזה בה לרמוז וה'

באדרא דאשכחנא דחכמה אבא ובינה אימא הענין כי תחילה היו נעשים זה למטה אחד כאשר נתבאר בדרוש שלאח׳ נתגלו או אבא וא׳
דע כי בעיבור ראשון של זא׳ כנכנסו נ״ה נה״י היתה אז צורה כסוד הבינה ראשונה הנקרא ה׳ וסוד הענין כי נה״י שנתבלם היו כלולים בא׳ ונקלף
א׳ והבינה היא מהחזה ולמטה שם עבר הוולד וקודם התפשטו זאת הבינה שהיא מן החזה ולמטה לא היה שם סוד הבין שהקהון
הוא מן החזה ולמטה והיא בינה התחתונה ר״ל הבינה וזה הבינה העליונה מאחורים שלה יצאת הבינה ולהבין הענין הוא שכל שהוא למטה
ובכלל למעלה זה שלמטה נק׳ אחורים למה שהיא למעלה ממנה וכזה הבינה שהבינה יצאה מאחוריים של בינה עליונה וכל אחורי הוא
בחי׳ אלהים ונש בזוהר מסוגרא לה.ע׳ נתקן שהם סוד האחורים שלה וזו הבינה שנתפשטה היא שנקראת אלהים אמנם בינה
עליונה אינה נקרא׳ אלהים ולכן כשהיא מתפשטת בזא׳ למטה יש אחיזה לחיצונים אמנם למעלה כשהיא אחור הבינה אין שם אחיזה
לחיצונים וזהו סוד סומך י״י לכל הנופלים כי כאשר יתפשטו הבינה למטה גם זא׳ ונוקביה מתפשטים למטה ממקומם וזה שמתפשטי׳
הם האחורים שלהם ואז נקראים נופלים וכשהם חוזרים למקומם גם הבינה חוזרת להיות באחורים של הבינה עליונה אז נק׳ סומך
ואין להם שם אחיזה הקליפות וסומך לכל הנופלים ש״סומך עליונה לבאר הענין דע כי חכמה ובינה העליונים הפנים שלהם יהו״ה אהי״ה
במילוי יודי״ן והאחורים שלהם אלו השמות בריבוע מאלו האחורים נעשו אבא ואי׳ ישראל סבא ותבונה שמתפשטים למטה מאלו השני
שמות שהם אחורים למעלה מאן נעשו פנים ואלו האחורים הם בחינות של קמ״א קל״א ר״ל מה שהיה אחור נעשה קדם וזהו סוד הפסו׳
אחור וקדם צרתני ובינה העליונה נקרא׳ סומך צריך לדעת למה נקרא׳ סומך דע כי זא׳ נק׳ ו׳ מה שנק׳ ו׳ והוא עד החזה ומן החזה ולמטה
נק׳ ד׳ עד החזה שהם ו׳ תולדות כתוב אחד על שם ההתפשטות למה שהיא בחי׳ ו׳ תולדות ראשונות של זא׳ לכן היא בסוד קדם ואח״כ רחל
למטה ממנה ומתחלת מרגליה ואין לה אלא ד׳ התחתונות נה״י לכן היא ד׳ ואחורנו כי הבינה נקרא׳ ם׳ בנה״י ז׳ כלא׳ כלול ומעשר הענין כי
הבינה העליונה דבוקה עם ו׳ קצוות של חכמה העליונים ו״פ יהו״ה ם׳ והבינה דבוקה כל בחינות התחתונות של חכמה ד׳ [illegible] שזה
ם׳ ובזה תבין כי הבינה נקרא׳ עולם הבא כי לעולם הנקבות נקראות עלמות כסוד מן העולם ועד העולם ונקרא׳ עלמא דאתגליא [illegible]
שיורדת למטה ומתגלית אמנם הבינה נשארת למעלה ולא ירדה למטה ואולי זהו רמז הפסו׳ [illegible] היא באה ר״ל בזמן שהבנין
שלמטה היא באה למטה להזדווג [illegible] היא שבה למקום הבינה שנקרא׳ בית הנשים שאמנם מתפשטים הנשים [illegible]
לכנין שבינה סמך ומתפשטים [illegible] אלהי׳ כמנין סמך האמת הוא כי מן ד׳ [illegible] מן האחורים נעשו [illegible]
של הבינה ומן [illegible] ר״ל מאחורים של [illegible] של בינה נעשו [illegible] של הבינה [illegible]
[illegible] של בינה יש [illegible] אחורים [illegible] בחי׳ אלהים אלא [illegible] ואז הם [illegible] וזהו סוד [illegible]
היריעה האחת [illegible] ורוחב ארבע באמה [illegible] וזהו סוד הפסו׳ ואם [illegible] הוא ואין יד [illegible]
בתבונה שנקר׳ אם הבנים אז היא [illegible] ואין [illegible] אל [illegible] ואם אלא [illegible] היא הבונה [illegible] של בנים ולכן [illegible]
כי פנים של [illegible] הוא [illegible] ר״ל והוא [illegible] שהם קך צירופים של אלהים אחר שם [illegible]
התבונה [illegible] הם מן האחורים [illegible] התבונה [illegible] אלא מן החזה ולמטה
שהם [illegible] וכאן [illegible] מן [illegible] ולמטה של התבונה [illegible] אינם יכולים [illegible] אלא [illegible] שלה כי יש שם [illegible]
אלהים לכן [illegible] לה׳ [illegible] עד הוד [illegible] מתלקים הקך אלהים לה׳ [illegible] לכל [illegible] כ״ד צירופי׳
[illegible] שכל אחד יש בה כ״ד צירופי׳ [illegible] כי ה״פ אלהי׳ [illegible] הרי [illegible]
ואלהי׳ הם בתבונה [illegible] כל כלאו הקך צירופי אלהי׳ [illegible] קך [illegible] הוא [illegible] //
סוד התשובה [illegible] התשובה היא [illegible] התשובה [illegible] הענין כי האדם כלול מכל
העולמות [illegible] שאין לו נפש כך [illegible] להשיג כלם [illegible] הוא כשיש לו נפש [illegible] היא [illegible]
[illegible] יה״ה [illegible] אבל [illegible] נפש [illegible] אז הוא [illegible] להשיג [illegible] העולמות והאדם
יש לו [illegible] ושמה [illegible] האדם [illegible] אשר [illegible] והשמה הוא [illegible]
[illegible] או [illegible] כפי [illegible] אשר [illegible] וזהו [illegible] רוח האדם [illegible]
בן גדולה [illegible] וכן [illegible] כפי גדלו וכן אדם [illegible] כפי גדלו שהוא היה [illegible] העולמות כלם וכן [illegible]
[illegible] יעבו כזה הערך וזהו [illegible] כי זה [illegible] האלהי׳
[illegible] המקום [illegible] גדולה [illegible] כך [illegible] גדולה [illegible] אלא [illegible]
וכזה [illegible] וזהו סוד [illegible] כי הם ד׳ אותיות [illegible] ד׳ עולמות ובכל
עולם [illegible] בהויה [illegible] ושם [illegible] ושם [illegible]
על

על לא תעשה התשובה תולה ויום הכפורים מכפר כי הפריד ה"ה אמנם יש הפרש בין זה לזה כי עבר על מצות עשה יהיה
המלכות בין ראשונה של הקליפות ושם נתקן תכף לפי שה"ר ראשונה של קליפה חופפת למעשים להיות קדושה כשנתקנה מלכות
בעבר הירדן שנתקנים להיות קדושים לעתיד לבא וגם ימים בין הראשונה שלמעלה אחרונה לעולם העשיה וה' אחרונה הה'
לה' ראשונה של יצירה וה' של אצילות לה' של בריאה וזהו נקרא של שכינה וכן מתמלא בה' עולה תלויה השבת שהם לך' ועדי
לשכינה שיורדת לרועה של הקליפה ובחייבי כריתות בה"י של הקליפות ובחילול השם במלכות של הקליפות אם
עבר בעשה כשעושה תשובה יחזור המלכות למקומה ואז תתחבר בה' וזהו תשובה וגם למעשים כמעשיו הפריד ה' מבינה
אז שעולה מלכות החוזר היא לבינה וזהו תשובה תשוב ה' וגם לפעמי' החטא אינו אלא כמלכות שהפריד אותה מזא"ו ואז
בתשובה שהוא סוד בינה הה' בינה להשפיע בזא"ו ואז מתחבר אותה עם מלכות ולפעמים נוגע כחטאו להפריד בין חכמה
וכתר ובתשובה עולה התשובה בכתר ובזה יעלה חכמה עמה נחזור לד' חלוקי כפרה עבר על מצות עשה שמלכות שהיה לקליפה
שאמרנו כשעושה תשובה מיד עולה עבר על מצות ל"ת נגע עד להפריד מלכות מן קצוות של זא כשעושה תשובה עולה היא
מהקליפות ועדיין היא רוצה לעלות באותו תלוש של קצוות של זא וזהו תולה עד יום הכפורים שאז בא לה אורות מבחוץ [illegible]
ובשעבר על חייבי כריתות פגם בבינה אז תשובה תולה ויה"כ מכפר כמו שפי' עד יבא יסורים ממרקא וא"י וזהו יסור ימרק יה"
ובשעבר על חילול השם שהוא פגם באי' שערים מירק במקום חיים התשובה ויסורין תולין ומיתה ממרקת מיד כנגד מלך כמו שה'
יודע רבו ומבין למרוד בו וגם לכתר שיקחו כל השפע לכן לא יכופר לו עד שימות אמנם משומר מגיל נבלה להחזין נורם
שפגם לעולם הקליפות וזהו שאמרנו שבה כלולים שאנו נותנים קצת שפע לקליפות במעשינו הרעים לכן בתשובה הקב"ה השלמות
שיגרום לי מעט שמשבת הקליפות ובזה יובן דברי רז"ל שפעם אמרו גדולה התשובה שזדונות נעשות לו כזכיות ופעמים אמרו פעם
אחרת נעשות לו כשגגות העגין כשחוטא להכעיס נעשו לו כשגגות וכשחוטא להיאבון נעשות כזכיות בתשובה וצריך לדעת שיש
מי שפוגם בכתר של כל העולמות העגין הוא כי האדם שלא דבקה נפשו ללמוד פשטי התורה פוגם בכתר של עשיה ומי שלא למד מדרשי
התלמוד הה' ראיה לזה ושה פוגם בכתר של יצירה ומי שלא למד דרושים פוגם בכתר דבריאה ומי שלא למד סוד פוגם בכתר דאצי' ומי'
[illegible] והזוכה ללמד בסוד התורה זוכה לרום המעלות וז"ש ישעיה למחכה לו למחכה לשון לחך ודע שהצדיק בחיים עושה זיווג
וגם אחר מותו כל א' כפי כחו ובזה תבין מה שאמרו חלק עה"ב ומזומן לחיי עה"ב ומובטח לו שהוא בן העה"ב וגם תבין למה
יצחק רחל מהחזה ולמטה ולא מראשו ולא למטה מזה המקום אבל לפום הקושט נוכל לומר כדי שלא יאחזו הקליפות
בברך שלה אמנם להבין העגין הוא גם מה שאמר' ז"ל כל אמהות [illegible] והרי חומשי [illegible] והעגין הוא גם
סוד [illegible] נעוץ ונעלה וב' עם מו"ש אין התורה מתקיימת אלא במי שממית עצמו עליה הכוונה כי נ"ה של בינה וב' שלישי
ת"ת של תבונה נכנסו בתוך זא להיות לו במקום קטנות מוחין שהם נכנסו במוחין ואלו הכלים שירדו בזא קודם שנכנסו בהם [illegible] שנעשו סוד תבונה וב'
נסתלקו אורם תחילה ועלו בבינה וגם הכלים שלהם נתגדלו נ"ה וב' שלישי ת"ת במקומם כנודע מהדרושים אמנם הכלים שלהם
ירדו לזא ונעשו מקיף לזא כזאת הבחינה למעלה היו כלים ולמטה בסוד היו מקיף וזהו אין התורה מתקיימת [illegible]
מהדרושים כי אלו הכלים שהמירו עצמן ונעשו חיות לזא ומזה המשל היה יכול להיות זא גדול מהת"ת בינה ועוד כי זה הנה'
של בינה ממש נעשה כאחד מתפשט בתוך זא מכאן ומכאן ואם היה יורד לכך ישר או דרך שיפוע היה הפרש ב' חומשי שאמרנו
סוד ה' חסדים הוא סוד העגין של נסתם ה' כלולה מעשר הרי נ' וסוד של נ"ע הם ב' חסדים שהם בחסד וגבורה ושליש בת"ת שהם
כל א' הויה בין שני הויות ב"ן ושליש ח' הרי מ"ח ושני חסדים מגולים של נ"ה ושני שלישי ת"ת הרי נ"ו של נסתם וזהו סוד [illegible]
נמצא זה האור שיוצא ומוכך וזהו סוד כדי שיהיו הכוכבים נראים כשיורדים החסדים שבהם במחשבה ובינה ומוחזקים על ראשו
ויוצאים בחסד ועולם למעלה מזה הסוד שנעשה מיסוד של אימא נחזור לענין איש צדיקים שעושים זיווג בזה העולם כגון בניהו
בן יהוידע שעשה זיווג למעלה בעה"ב וא"י וגם [illegible] מלכות בזמן [illegible] והיינו בניהו בן יה' בן איש
חי רב פעלים בחייו וסוד [illegible] ביום [illegible] חלק לעולם הבא כל ישראל מזומן לחיי העולם
שבגן [illegible] והיה אור הלבנה [illegible] כל אורות של יחודה [illegible] כלולים בסוד [illegible]
[illegible] וזהו אל ישוב דך נכלם [illegible] האור שהוא [illegible] יזכה לעשות זיווג בעה"ב
וא"י והנה [illegible] למה [illegible] לעשות זיווג בעה"ב וא"י ומי שיזכה לזה כולו [illegible]
מזומן לחיי העולם הבא ובשאומר מובטח לו שהוא בן העה"ב מדבר על כלם שעושים זיווג וגם אותם [illegible] של
נחש כי הוא [illegible] כזה העולם וצריך אתה לדעת כי האדם כלול מה' פרצופין נפש רוח נשמה חיה יחידה ואא כולם

עד מלכות. זה כלל לנה נפש לבוש לרוח והגוף לבוש לנפש והרוח לבוש לנשמה ונשמה לבוש לחיה וחיה לבוש ליחידה שנאמ' כי
א"א הוא סוף הכל וכן נב' בבהאה וכן בשמה וכן במעשיה וכן א"א יחידה שאין לו זוג כמבא ואי' וזון חיה שמש חייה ... וכן
עב' בינה וחכ' והקינה של א"א נעשה לה כתר ר"ל מוצר קנה ועל זה אמרו ז"ל עולם הבא אין בו אכילה ושתיה שמלבשם ... קולות
קול יי' על המים וכו' והם ה' הכלים וזיווג אבא ואי' לצורך זא' למה הצורך לבא לו אור לזא' ומבא ואי' ומאחר שא"א נבח והוד שלו
מלובש בו בזא' רע שהאור של א"א אינו יכול לקבל חוהם זון אלא נבלנים נה"י של א"א כרוך תוב' שלו ואז מזדווגים אבא ואי' ומקבלה
זה האור הפני מי איזה ונותנת לזא' ודע שאחר תוא א"ה כמו שנותנים לאדם נפש רוח נשמה מן הקדושה נ"כ נותנים לו כחיצונות
האלו מן הקליפה וידוע שבקליפה שבעשיה הקליפות מרובים מן הקדושה ובצירה שוה בשוה ובבריאה רוב הקדושה ומועטים
ויש שיש לו נפש מעשיה ונפש רוח נשמה מן הקליפה ולזה אין תקנה בו יבא בגלגול אמנם מי שיש לו נפש רוקא מהקליפה על ידי
תשובה יתבקן ובזה תבין סוד חיבוט הקבר כדי להפריד זה הנפש ממנו וגם בא"י יש שעולים כנגד של הקליפה אמנם עם
עבירות וכפי מעשיו כך יגוה אם להצדיק אם להרשיע וכל מי שיש לו קנאה כמו רשעא יש לו נפש מהם וזהו ודקב עצמות
קנאה אמנם מי שיש לו קנאה כראה שמים יש לו טובה כמו שאמרו בנמר אין אדם מקנא אלא שנכנסה בו רוח טובה ודע
שיוסף עולה פמון קנאה ונב' עולה כמנין ה' אל וכשיורדים נ"א לפיאות של א"א אבהם וכשיורדים אלו הא"ל בסוד
מעשרים הזיוון אלו כ"א של שיורדים מהפיאות בשרבלא אוהם כלא' עולה הקף וב' פעמים הקף עולה שנהם ש"ע אורות
שיורדים מא"א מהאחורים וגם יש ש"ע מהפנים וזהו ושמשנו יונק וכו' כמו שיש בא"א ש"ע ש"ע נב' בבינה שמקבלת אותם
יש שמשנו בזה השנין ל' אהיה ב' ביוהן וא' בהיהן וא' באלפין וב' סנהרי שע שנו וזהו וזא' יעקב מבאר שבע ב' שנ' ויש כאן
נ' סנ' שמש יש נ' יוהן ואלף א' דרי אל וכאן יש ב' סנ' מבל וזא אל וב' אל במוי עולה ש"ע ונב' אל כחילוף מצפץ עולה רבק
וב' פעמים רבק עם המלה עולה ש"ע הרי שעשנו וזהו ושמשנו יונק מלה יונק חסד ו' שעלה קמא עם המלה על חור פהן
הם הקליפה וכאשר יש ש"ע נעשה חשמל וחשמל סובב לקדושה כדי שלא יכנסו החיצונים וזהו ושנו השע והוא כיסוי
לקדושה אמנם ישחילוף בזה הכיסוי בעולמות שבבהאה יוהר טב' ובטניה ובעשיה עקר אחיזתם וזהו מה שאמו אומר'
אחר גמר עמידה יי' יברך את עמו בשלום בשלום בחילוף אותיות מלבוש והוא סוד חשמל שיעשה כסוי לאורות שלא
יכנסו החיצונים וכמו שיש בקדושה ש"ע כך יש בקליפה ובן ש"ע וזהו והאדמה לא השם עולה כמו שנששנו וזהו ושאמו
אחת כר יאשיה מי שיש לו קנאה עולם עליו ש"ע ועצמותיו מרקיבין ולכן האדם לשמור מהם וזהו שאמו הבמה מתני
שיבה הקוים זהו אא' והדר תבני זקן זה ? זא' ואהבת ויראת מאלהיך יו מלכות // // ס

הנה בנך יוסף בא אליך וגו' ארז"ל כל המבקר את החולה נוטל א' מששים מחליו והוא שיהיה בן גילו ולכן כתיב יעקב לא
היה בן גילו אלא יוסף ולפה וישראל אהב את יוסף וזה אומרו הנה בנך יוסף בא ויטול א' מס' ויתחזק ישראל וישב על
המטה המטה עולה ס' חסר א' ויתחזק למי שחסר א' מס' אמנם יש לדקדק למה קראו הכתו' יעקב ואחר ישראל דע כי
בקטנות נק' יעקב כדא מי יקום יעקב כי קטן הוא וחולה עולה מנין בגם מה עם ל' אותיותיו ולכן הוא חולה שחסר
ממנו האחה זה השם ואין לו מוחין וז"ש כי חולת אהבה אני אהבה בני אחד שהוא שם היולא משה מה כזה יאאא
ו' וג' אלפין והם המוחין וזהו שאמר הכתו' ואחר כראנו אלה וא שם היולא משה פג' ואחד שיולא משם מה
כראנו ויעקב חולה שאין לו מוחין ומי מרנשר להם מוחין יוסף שבא בשרות של יורד עמה מלמעלה ואמרו לו הנה
בנך יוסף בא לעורר המיפה ולויב לך מוחין ואז ויתחזק ישראל שנתגדל ונקרא ישראל ר"א ש' לי ומשה זכה בחייו מה שזכה
ישראל לאחר מותו ולכן היה יעקב קטן בחייו והיה למטה מן המטה כי לא היה מוזדווג למעלה אבל בשבת מצירתו עולה
למעלה יעקב ונעשה כמלה רמפורנא ולכן נק' ישראל ואז עלה על המטה וזהו ויתחזק ישראל ורז"ל אמרו ל' דברים צריכים
חזוק חיזוק תורה ומעשים טובים תפלה ודרך ארץ והם המוחין של נב' לתורה בחכמה נקראת חכמה תורה ומעשים
טובים בבינה וכן אמרו ז"ל כשאמרו ישראל נעשה ונשמע אמר הקב"ה מי גלה סוד זה לבני להקדים נעשה לנשמע
שהוא מדרגת המלאכים שהמלאכים באים מזיווג אבא ואי' וצריך קודם הטנה שהיא עשיה תפלה היא המשכת החכמה
ודרך ארץ הם הגבורות גם משה נב' עולה חזק גם יהושע לא עלה למדרגת משה והוצרך לאמר לו חזק נב' ואז אמרו
לו כאשר שמענו אל משה כן נשמע אליך וחזק הוא מנ"ק ולפה עתה שיעקב עלה במדרגת משה נאמר בו גם
ויתחזק ישראל וכו' // // // //

ודבוה

יאמ' בן יוקן ואב"ל אל שיוצא משם מה ואחד וכו'

ודבורה אשה נביאה רמז כי דבורה היא בחינת מלכות אשר לפידות שהוא היסוד שעולין נה״י ויצא כברק חוץ שהוא הזרוע
שיוה בחוץ היא שופטה וכ׳ בעת ההיא לפי שהמשפט אינו שלם אלא מהזכר לכן אמר בעת ההיא היא היתה מתהנת והיא
יושבת תחת התמר תמר ר״ל יסוד כלא צריך כתמר יפתח תחת התומר שהיה מלה מן היסוד מתחתיו בין הרמה ובין בית אל
שהיא בין לאה שהיא רמה למעלה ובין בית אל שהיא לאה שבבריאה וז״ש ויקרא למקום בית אל ללאה שבבהאה ואולם לוז
שם העיר לראשונה כ״ל אותה לאה הראשונה שבאצילות לוז שמה ואמרו ז״ל יש עצם א׳ במקום הנחת תפילין שאינו מתקבב ומתוס
מתוכל נוח האדם וכו׳ לוז ולפי שלאה היא דבוקה בזה המקום שהוא קשר של תפילין וז״ש ז״ל אמר הקב״ה ליעקב אתה אלוה בתחתונים ועליונים
ואני אלוה בעליונים העולם שיעקב משמש עם לאה למעלה בבחינת חכמה וגם למטה ברחל ויש מאמר חכמים להפך אני אלוה בתחתונים
בעליונים ואתה אלוה בתחתונים אני אלוה בעליונים שמזדווג עם לאה ואתה אלוה בתחתונים שמזדווג עם לאה שבבהאה ושמה
היתה הקליפה כנגד לאה ולזה נקרא שרפה שמגרש עורף את הקדושה ולא נכנסה בקדושה כרות והיו לה ד׳ בנים וכלם נפלו ביד דוד
לפי שהוא מובחר לאה ונולית גולה מגבעם הגולל כנגד ד׳ בנים אלבין שבלאה ויצא איש הבנים שהוא קליפה בין בינה והגל
מתחתונות פלשתים כנגד ג׳ אלהים שעולים פלשתים נוכחו שם אמות וזהו לפי שלאה אוחזת שש של ז״א וזה הוא שלש הם ממה הוא
נ׳ בחי׳ הו׳ שהוא חזר הופק שש אמות וזהו הם ה׳ גבורות ולפי שלאה הופשר שש אמות לה ד׳ בנים וכובע נחושת על ראשו כנגד
יסוד אימא שבתוכה של ז״א שמתפשט כמו כובע ועליה אחור ומרוש עליו מובת שלום ושריון קשקשים שהם הענן הקשים //
ומשקל העולן ה׳ אלפים כנגד ה׳ גבורות ולזה לקח דוד ה׳ חלוקי אבנים מהנחל כי דוד מבחי׳ לאה והוא בן שלה ולקח אלו ה׳ גבורות
יהחזיק לגרשם בבינה שנקראת נחל ועבנה האבן כולנו כנגד דעת לאה
ויהלך הנר למכהם בן ירוע שמה
והנר הם סוד מוח וקליפה וכמו שהקליפה קודמות לפרי כך ילדה הנר קודם שרה כסוד
ואלה המלכים אשר מלכו בארץ
אדום והנר כנ׳ עולה יצחק כסוד הכהן וכמו שהמלכים קדמאין מתו לפי שלא נתכמשו נ״כ שרה הכנסה עין הרע בעיבורה של הנר והפילה
כי היה עמוד קין מהקליפה ולכן הפילתו כסוד הנפלים היו בארץ ורדתה לכבמשו ולהכיר הטוב ולהכניע הרע ולזה אמר אברהם לשרה
עשי הטוב בעיניך ולזה אמר לה המלאך שובי אל גבירתך והתעני תחת ידיה והשכור השני היה מסוד הכל ונתכמשו ההינן מששמ
ולאה כב עד שנעקד יצחק ואז נתכמשו ההינן לגמרי וז״ש אלהים יראה לו השה לעולה בני כי חכל כי יצחק נעקד לתקן חמא הכל
ולפי שקד בן לו׳ שנה כמנין הבל וחמא הכל שהציץ בשכינה ויצחק נ״כ בשעת העקדה כמו שאמרו ז״ל והכהנה עיניו מראות מראות
השכינה ... ולמבר לומר זהו שאמר אלהי׳ יראה לפי שראה בשכינה נתקן הכל לכן נעקד לכפר על אותה ראיה ואברהם בסוד אדם
ויצחק בסוד הכל וז״ש בנו ואלו ב׳ במולים של קין ושל הכל המלאכים כמפרש רעני עורג וכאורא זוטא ורבא עיין שם //

ידוע כי צלם עולה קס״א כולל זכר ונקבה כמות נקבה אדם כולל שניהם זכר ונקבה הענין כי ז״א נעקרו מן הבינה ומשם המוחין
שלו ומשם יניקתו אתונס המוחין שיהיו לו נ״כ מאבא לצורך נוקביה והתחתונים וז״ש נעשה אדם בצלמנו מאמר אבא לא״י
נעשה האדם שיהיה כלול משניהם וזהו ויעש את האדם בצלמו אבא בצלם אלהים עשה אותו כ״ל שעצמותו אינה אלא מבחינת
אלהים אתונס לצורך התחתונים הולך שורש אבא וכזה יובן פסוק י״י איש מלחמה הוא הוייה אתונס לצורך מעהם איש מלחמה
מבח אלהים ידוע כי נ׳ אלהי׳ יהיו סמבין ז״א וזהו נחר גבוה שהוא כנ׳ נ׳ אלהים ואלו הג׳ אלהים הם בחי׳ שר המשקים שר האופים
שר הטבחים והענין כחי׳ פרעה כי משם אחיזת החיצונים וכשיבא האחד שני אלהי האלהים הטבחים הם והם ב׳ אל בעבור שאלו
נ׳ אל כנגד נ׳ גלויות בו״ע ואל של עשיה נסתר לפי ששם יש אחיזה מרובה לחיצונים נשאר ו׳ב׳ אל והם כנ׳ מעהם שירדו ממקום
הצר שהוא הבין והב׳ אל שאמרנו הם חמשה ב׳ אל ביתון וב׳ אל בשמאל ושנים באמצע הרי ו׳ ב׳ יורדים בבהאה וב׳ ביצירה
ואלו שבעשיה האחד מהם נסתר שעם מושב כ׳ לסוד הרי ה׳ וכשבא האחד ב׳ אל האלה ליציה אז נאמר ובכסתרי מעהם
מעהם ונעו אלפי מעהם שהם קחיצונים ויוסף היא קמוד היסוד ונאמר ביוסף יפה תואר ויפה מראה ר״ת יתום והיינו מצאי
אתונס רב״ אל הם סוד שבט נהורן מן בינה שיורדים שעולם שיש לה נ׳ ס״נ וכל ס״נ יש נ׳ ניה) וא׳ אחד ונשיניה זה הס״נ שלו ליוסף
נקרא יפה תואר וכו׳
כבר ידוע שמטטרון כ״ת וסנדלפון בעשיה וא״ת שבמקום אחר מצינו ששניהם עושים
פעולה אחת ויש מי שרצה
לתרץ כשעולים העולמות של עשייה בסוד היכלות של יצירה אז מכוונים כאחד אבל
התשובה העיקרית כי כמו שכל פעולותיו של ז״א ע״י מלכות נ״כ כל פעולותיו של מטטרון ע״י סנדלפון //
כוונת התפילה
דע כי כלולה נשמת האדם במעקי הקליפות והיא כלולה מכל ד׳ השלמות נפש מעשיה רוח מיצירה נשמה מבהאה
חיה מאצילות ובכל שלם יש ד׳ בחינות אלו ויש אדם שיש לו נפש מעשיה דעשיה ורוח של יצירה של עשיה ונשמה מבהאה של

עשיה וחיה מאצילות של עשיה ויש בחינות רבות ואדם הראשון היה לו נפש מעשייה ורוח מיצירה ונשמה מבריאה וחיה מאצילות
וצריך האדם בשיקום שיתקן כל עולם ועולם כשנכנס לבית הכנסת מתקן עשיה שבעשייה הפנימיות לפי שבעולם העשיה רובם
הם הקליפות לכן צריך לתקן הפנימיות ויש מלאך א' ממונה על כל כמאות ונותן חלקו וכשרוחץ ידיו מתקן החיצון ובברכה מתקן
מקיף הרי תיקון עשיה שבעשייה כשלובש טלית קטן מתקן עשיה שביצירה בפנימיות וכשמתקן עשיה שבבריאה בפנימיות
מתקן יצירה שבעשיה בפנימיות לפי שעשיה שבבריאה היא כמו יצירה שבעשיה כשלובש טלית גדול מתקן חיצוניות שבעשייה
שביצירה וחיצוניות יצירה שבעשיה ובברכה מתקן מקיף לזה ולזה כשמניח תפילין של יד מתקן עשיה שבבריאה בחיצון ולזה
מקיף שתפילה של יד רומז בבריאה וכשמתקן עשיה לבריאה בחיצון ומקיף מתקן יצירה שביצירה בחיצון ומקיף ובריאה שבעשי'
חיצון ומקי' ובתפילה של ראש מתקן עשיה שבאצילות בחיצון ויצירה שבבריאה ובריאה שביצירה בחיצון וחיצוניות אצילות
שבעשיה ולמה אין אנו מברכין על תפילה של ראש לפי שאין לנו כח להמשיך מקיף לאצילות ולמה אנו מתקנין עשיה כולו
ויצירה עד בריאה של ובריאה עד יצירה הענין כי הקליפות של עשיה הם הרבה ומשוקעים ואפי' באצילות שלו לכן אנו צריכים
לתקן כולו אמנם ביצירה הקליפות הם שוק כמוה ואינן מגיעי' עד אצילות ובבריאה הם מועטים ואינם מגיעים אלא
שמודים מצד חוץ לכך אין אנו מתקנין הפנימיות שלו וגם אינם מגיעי' אלא עד היכל הרצון ובתפלה אנו מעלים
העולמות בק"ר כוונות ובברכות אנו מעלים סוד הקרבן עד אמ"ת ויו"ת עולה הענין מקשר עשיה ביצירה עד ג' ראשונות של
עשייה שלה הפנימיות שלהם לנה"י של יצירה ונעשה חיצון להם והחיצון של נה"י של יצירה נעשה פנימי והפנימי שלו עולה להיות
חיצון לחג"ת וחיצון של חג"ת נעשה פנימי והפנימיות שלו נעשה חיצון לחב"ד והחיצוניות שלו נעשה פנימיות והפנימיות דחב"ד
נעשה חיצוניות למלכות דבריאה וכן עולה עד אמ"ת ואח"כ למה בעשיה עולים ג' ראשונות בנה"י של יצירה וג' ראשונות של יצירה
אינם עולים אלא במלכות של בריאה הענין הוא כי עתה הוא תיקון של עשיה וכשאנו מתקנים אנו מתקנים כל עשיה שבכל
ומלכות דיצירה נשארה להאיר לז' דעשיה וג' ראשונות שלו עולין להיות חיצוניות שאנחנו עתה בתיקון עשיה עמהם ושאר
עולמות אין אנו מתקנים אלא עשיה שבהם שהיא כחי' מלכות שבשאר עולמות וכשאנו מתקנים עולם העשייה
ועולה פנימיות של ג' ראשונות לג' אחרונות של יצירה החיצוניות של ג' ראשונות דעשיה ועולה פנימיות של חג"ת של עולם
העשיה להיות לג' ראשונות וחיצונות של חג"ת נעשים פנימיות לו ועולים פנימיות של נה"י להיות חיצוניות לחג"ת והחיצוניות
שלו להיות פנימי לנעשו נשאר מקום החיצון חלל אנו מעלים ניצוצי הקדושה שיהיו להיות חיות לקליפות והם יהיו
מעוה שלהויה ואנו מעלים אותם בסוד סמני הקטורת בי"א סמנים שאנו אומרים ועולים אלו הניצוצות להיות חיצוניות של
נה"י דעשיה והקליפות נשארים מובדלים בלא חיות וכשאנו אומרים אנא בכח בז' שמות שלו אנו מעלים הז' של עשייה
למלכות שביצירה וזה שם של מ"ב הוא של מלכות שביצירה ויש עתה כמו העולה כחי' כי הוא מלכות והארה רוח לפי
שכולו הג' ראשונות לנה"י שליצירה וכשאנו אומרים ר' ישמעאל שמזכיר שם י"ג מדות יכוין בעולם העשיה שכולו
וה כהוך זה נעשו בחינות שכולו מן החיצונים בעולם העשיה וג' ראשונות עולין לג' אחרונות של בריאה הה' י"ג וכשאומרים
קדיש של הקרבנות יכוין בשם מ"ב שבקדיש כדאיתא במקומו שהוא הויה ומילוי ומילוי דמילוי ובזה הקדוש שיש
בקדיש יכוין למלכות של עשיה לנה"י שליצירה ועתה יש להם כח מהרשמה שקבלה עד האירה כח עתה יש להם
רוחות מבחוץ וזה השם רמוז בכל כלל היצירה // ובברוך שאמר אנו מעלים ג' ראשונות של יצירה לנה"י של בריאה ואח"כ
בהללויה ובזמירות אנו מעלים חג"ת של יצירה למלכות של בריאה ובכולם עולה עשיה שהיא מלובשת ביצירה לבריאה ואחר
בקדיש של יוצר מעלים הז' דיצירה לנה"י דבריאה כתוב שבקדיש ובזה עולה חג"ת עשיה עמה ביוצר אנו מעלים כל השלמות
להיכל לבנת הספיר זה שאנו אומרים לבדו מאז אז עולה א' כנגד זו"ן באל ברוך אנו מעלים כלם להיכל עצם השמים
הנק' גדול רמוז למה שאמר גדול יי' בעיר אלהינו שהוא רומז לזו"ן באל ברוך אנו מעלים הכל להיכל נוגה המחדש בטובו אנו מעלים
הכל להיכל הזכות ולפי שהם מצד הדין נכללו בברכה אחת אהבת עולם היכל אהבה אמת ויציב היכל הרצון שהוא בריה ובמעליה
כאלו שמיני בהיכל קדש קדשים ובברכת אבות לאצילות וקודם אנו צריכים לבאר מה אנו מתקנים בק"ש אמנם הכונה בה לעורר
הזיווג של אבא ואי' להורות מוחין לזא בסוד אחור כדי שתהיה מוכנת בעמידה ועתה נבאר באריכות // כונת ק"ש כשיגיע
למארבע כנפות כל הארץ צריך לקבץ ד' כנפות הטלית ולשים אותם על לבו עד שמגיע לדברים חיים וקיימים ומנשק
אותם והכונה בזה שיסוד נק' צדיק והוא הלב שהכל מתקבצים לשם כמו שיתבאר בכונת העמידה בע"ה כשיגיע לאמת יכוין שמלה
המלכות מתקשרת בכל העולמות ויכוין לעלות כל בחינותיה באצי' בסוד נקודה ומעלה אותה שם באצי' ואח"כ יעשה הכונה לזא ואחר

מחבר

מחבר אורות ומעלה אותם כמו שנבאר בע"ה שמע שם ע"ב כבר ידעת ששם ע"ב רמוז באצילות שם ס"ג בבריאה שם מ"ה
שם ב"ן באצי' וכל העולמות נב' יש שם ע"ב עזה שם ידוע שם ס"ג וי' אותיותיו הרי ע"ג זה הוא בבריאה שם מ"ה ובו נתיה -
שם הויה במילוי אלפין בעשיה אלו עולים רמ"ח וגם שם ב"ן עולה שס"ה אלו הם מציאותם שבכל העולמות ואח"כ לעשות לה הכונה שיקבל
המוחין מאימא עילאה מאבא ויוצא שם ב"ן שהוא סוד בנימין שיש בו ה' יודות בזה הציור יוד הה וו הה ואלו ה' יודות שבקת בנימין
עולים נ' כנגד ה' שמות שאמרנו כל שם משום ל' אותיות וי' אותיות של המילוי הרי י"ד נב' יכוין ב"ן [illegible] שנאמרו משם ב"ן
מעולים י"ה ושם ב"ן עצמו הרי נ"ך אחד ועל אלו הב' נאמר כי עין בעין אלו הם היודות והכונה שקבלה מאימא כדי שיקבל מוחין
אח"כ כשיאמר ישראל יכוין להת הכונה לז' מאבא ישר' א"ל שם ס"ג מחסד של אבא ושם ע"ב מגבורה של אבא שיר הוא
מעל הויים שה וא גבוה אל רומז לב' יודין ואלה שיש בשם ס"ג שהם א"ל אח"כ נעשים זו"ן מוחין נוקבין לאבא ואי' לעשות
זיוון ויצחק לכוין כי' אלהינו שם ע"ב אלהינו שם קס"א יי' שם מ"ה שהוא דעת שמחבר בין אבא ואי' וזה השם מעלה למעלה שם ע"ב
זו"ן כדלת ואי' אחד אח"ד אח ז"א ד' נוקביה ויכוין שם מ"ה כז"א ושם אדני מלך במלכות ומחברם יחד ומעלה אותם לאבא
ואי' ואז ימסור נפשו למיתה וזה נמסר נפשו על קדושת השם וזהו הייחוד ויכוין נב' כשמעלו זו"ן לה יודות מיין נוקבין אז מזדווגים
אבא ואי' והזיווג הוא הויה בשווה ואהיה בשווה יאהה ויהה ומאלו הב' שמות יוצא מהם שם ע"ב כל יוד' של שם ע"ב שהם
ד' יהו א' במילוי יוד' א' במילוי ס"ג וא' במילוי מ"ה וא' במילוי ב"ן שהם נעשים עטרה מוחין לז"א וכברוך שם יכוין להת
מוחין ללאה שביחוד ק"ש המוחין הם ללאה אמנם להל הם מלמטה לאה כמו שאמרו שהיא מדיחה מאיקי הלהה ברוך שם
אהיה ביוד שם אהיה סהין כבוד אהיה באלפין שרומז כל עת שבה' חסדים וגבורות בדעת מלכותו היא לאה שהיא מלכות
של ז"א לעולם מציאות וקצוות שלה ועד רומז לה' יודין שיש בשם ס"ג במילוי וזהו לעולם שם ס"ג במילוי ואהיה שאמרנו ברוך
שם כבוד עולים תג"ך ולוקחת אותם לאה כמו שיתברר במקומו בע"ה אח"כ ואהבת יכוין ד' מוחין לרחל שהם ב' אור שני מאור עולה
ואהבת א"ת היא מלכות אחת יכוין כל פרשיותיו בפרשה ראשונה יכוין בשם מ"ב שהוא רמוז במלת בכל וכך תשבון היכלות ונין
בפרשה ראשונה של ז"א שיש בה השם בפרשה שניה יכוין בשם ע"ב במלת עשב וזהו בזרועות שלו פרשה שלישית כמו שנבאר
שמותם ג' שמות בבגן ובמעשים שרומז במלת אדמה שעולה נ' פרשה רביעית יכוין בשם ע"ב שבך יש תיבות יש בזאת הפרשה
עם נ' תיבות שחוזר החזן וזה בשוקים והכונה הזאת שוה בק"ש משחרית של קרבנות ושעל המטה וק"ש של לילה ואנו נכנסים
בק"ש בפרקים של הכונה החשונים והשנים והפרקים עליונים נכנסים בתפלה עוד צריך לבאר הפרש שיש בין ק"ש דשחרית
ושל ערבית ושל קרבנות ושעל המטה כבר אמרנו כי שמעה היא הכונה למלכות והכונה הוא במוחי של בינה והמוחי של תבונה
נם ישראל עולה רב"ק אם רב"ק הוא משם אהיה ביודין במילוי שעולה קס"א לוקח מוחין רב"ק וחשבון אותיות של זה השם עולה
אם יהי הבונה ומוחין השמות המלמדים כמו שאמרנו ובק"ש של קרבנות יכוין בכונה הנז' והמוחין הנז' והמוקי שלהם ורב"ק של
שם ש"די ואם של אהיה באלפין ומוחין מוחי של אבא משחרית נב' במקומו של תבונה ורב"ק של י"ה דיודין ורב"ק מיה כה הין שעולה
תג"ך בזה יוד מגולים ה' הם ש' יוד במילוי ה"ה קס ר' הה רב"ק וי"ה של אלפין וי"ה משום עולים א"ס ומוחין חיצון של ערבית
בערבית כיון שעלה היום אין לו אלא מוחי של אבא ואי' ועולם לה מוחי של בינה ורב"ק של אלהים ויתם של אותיותיו בדעת ומוחין
חיצון של אריך עוד יש הפרש בניהם בזה באופן בק"ש של ערבית יכוין רוממה שהוא תמיד וזה יכוין בג' שמות שעולים רי"ו
שהם מ"ה ב"ן ע"ב שבכל אותם ולב' אלהים הרי רומח ו' אלהים ג' של אבא וג' של אימא הרי רומח והם המוחי של קטנות הם
אלו ו' מוחין של קטנות בעשיה בשינוי לאחר קדוש יכוין כה' הויות שעולים קל' וי"ב שהוא הויה ואלהים הרי נר"ס עם הכולל
בק"ש של המטה יכוין ובין בזה האופן קריו לפני עם לב' אלהים ושה אלהים שהם רומח עם ה' בחינות שהם ג' ע"ב ולב' ושה
אלהים הרי כין הכל עולה גרין כונה אחרת בק"ש של שחרית הג' שמות שעולים לב' וי' אותיות שיש באלו הג' שמות
ושה אלהים האמורים למעלה הרי רומח בשינוי לשחרית כבה יכוין גרין שאמרנו לעי' ובשינוי לאחר קדוש יכוין נר"ס
מלבד מה שכאן רמוז ק"ש ובונה אח"כ יכוין כאמת ויציב שרומז בהיכל הרצון והתוצא בזאת הכונה שמונה כנגדי אמת
שהם חוזרות ללאה ורחל בשיורים אלו החיות תוך לוקחת לאה ד' ורחל ד' ואח"כ עולה אותם ללאה לזה אנו אומרים רמת
הביאור לאל עליון וזו היא הנוסח האמיתית ואח"כ יכוין בברכת אבות שעון הגדולה וזהו פי' מה שאמרו קמצים אותיות כנגד
כיון שלושה מקים נקבים ופי' יניד הגדול שרומז למו"ד שעולה ינ"ד ד"ל רין שהוא קמץ ביודין של ע"ב וקמא שיש בהם ד'
יודין שיש א' בכין ובא ג' וב' יודין ול' הם ל' יוד' הה יניד וזהו כמו למלכות שהיא אהין בדעת במקומו בע"ה ובשמיה יש
ד' בחשבון צריך לכוין בהם כל אהיה במיל' ואם ול' הויות השומים וצריך לכרוע ברוך ואח"כ כשמזקף יכוין ה' של אהיה לנבי ו'ה

שלהויה בראשו ה' של אהיה לגבי יה של הויה ובבריאה שניה אקיה של אלפין וג' אהיה בההין וד' אהיה
ביודין והויות לעולם משולשים   פירוש אבות בקצרה ברוך המשכת השפע אתה יי' הב"ה ומלכות אחור באחור
ואנו צריכים להגדיל אותה בהיותה באחור ואחר כך פנים בפנים   אלהינו בינה   ואלהי אבותינו חכמה ודעת כולה
אבותינו כואן לרמוז בסוד הדעת ואלו הם השמות המלוחין של ז"א אלהי אברהם אלהי יצחק ואלהי יעקב חב"ד של
הגדול הגבור והנורא חג"ת אל עליון כתר למלכות ואל עליון רומז לשם מ"ב בגמטריא עולה בחשבון עליון וכשם מ"ב יש ג'
יודין וא' אחר הרי אל וא' ג"ב רומז לאהיה שעולה כ"ס כנודע והוא חיות של ז"א וידוע ז"א הוא שם מה' יוד הוא הראש
הא הוא הגרון ואו הוא עד מקום שמגיע יסוד של תבונה שהוא עד שליש ראשון של ת"ת ומשם יוצא ונוקב לבחר נוקבה
וזה יכוון כתולה אל עליון וכבר ידעת שבינה נק' אל עליון ונק' אל שדי כותן שהיא מניקה מלשון שדים וכשאינה מניקה
ומסתלקת עצמה נק' עליון גומל חסדים טובים שעושה נה"י של ז"א והם נעשים מוחין לנוקביה   קונה הכל יסוד של
הזכר וזוכר חסדי אבות שהם חג"ת למלכות שמיסוד נעשים ומביא גואל לבני בניהם ומשיך בינה שנק' גואל לבני בניהם
ועושה נה"י של המלכות ולמה נקראו נה"י בני בניהם לפי שהם בניהם של חג"ת שהם נה"י של ז"א שנקראים לת"ת של ז"א למען
שמו שהוא מלכות באהבה סוד היכל אהבה שכולל כל ההיכלות שלמטה ממנו וגולה למעלה שהוא כללות מלך המלכות
שמתפשטת בכל העולמות כמבואר למעלה הרי אחור באחור   עתה צריך לתקן אותה פנים בפנים מלך עוזר שנעשית עזר
לו ומושיע ומחסר כום ישועת אשא ומגן עד למעלה בבינה וכח עלייתה באדם כמלוי המלוי שיש אהיות ל"ד בחשבון בוהו
והוא בבינה ומגן אברהם חסד   אתה גבור גבורה   אתה קדוש ת"ת הרי עולה לחסד גבורה ת"ת לרמוז שאינה מגיעה אלא עד
חג"ת וזהו שתאלו הח"ק בראשי ויאוני התכבע כל שהראש שלה אינה מגעת אלא עד החזה של את"ה צריך לקשרה בהי
שתהיוון עם כולה עם יעקב   בתפילת לחש אתה חונן חכמה שלה השיבנו בינה שלה סלח לנו חסד שלה ראה נא גבורה
רפאנו ת"ת ברכנו נצח תקע הוד השיבה שופטינו יסוד ולמשומדים כתר שלה כשרבו המינין והיו מגיעים הקליפות עד
הכתר שלה תקנו ברכת המינין וברכת ראה נא בעניינו יכוין ברכת שעולה רנ"ב שהם כנגד איברי הנקבה הל' איברים שיש לה
יותר מהזכר והם ב' צירים וב' דלתות וברפאנו יי' ונרפא יכוין כת"ר ו' וברכנו יכוין ו' פעמים ומנצפך שעולים רקם ועם
י' אותיותיהם הרי רקע שמתתקן בסוד שופר גדול השיבה שופטינו כבראשונה רת"שבה שהם שך דינין שמתמתקים עם ה' אלפין
של ה' אהיה כנודע ובתוך שמוך שניו אנו אומרים כך מוך שניו אותו על הצדיקים אנו מתקנים יסוד של ז"א תשכון הוד את צמח נצח
אב הרחמן ת"ת רצה מודים שים שלום נה"י שלו עם נה"י שלה כל תקונה המרקום שלה מנה"י שלו וזהו ששוה ונשאר הרוש
של נה"י שלו בבריכת שלה וכשאומר שים שלום מתעורר יסוד כל הוא סוד הקשת הבהיר ובתפילה זו של לחש עולה היא להור
ויעקב בנצח ויסוד מזווג בין שניהם ולפי שעדין היא למטה ואנו מעלים אותה אנו אומרים בלחש שלא ירגישו החיצונים וידבקו
בה אבל בחזרה שלה עד חסד גבורה ושם הוא הזווג וכשים שלום מתעורר היסוד כסוד הקשת הבהיר לעשות זווג ואנו אומרים
הכ"ף ויעבור כי לעמוד העמידה ביסוד הבינה כדי שלא תרד למטה ובזה אנו מעכבים אותה כמה שאנו אומרים ויעבור
שהוא סוד ע"ב ר"ו שמתעורר הזווג ואנו מעכבים אותה כדי שירבה האור ואנו ממשיכים י"ג תיקוני דיקנא דא"א בראש ז"א
ומרוב האור מתבקע האור של תבונה ויוצא האור בדעת של ז"א ומתקנים י"ג תיקוני דיקנא של ז"א ונעשים בו ט' תיקונים ט'
וזה האור ירד לעבור בגרון של ז"א והגרון צר [illegible] ומתפשט בדיקנא של ז"א ואז מתלבן הזקן של ז"א ושאר האור יורד
דרך הגרון ואלו הט' תיקונים אחר שעשים י"ג בז"א הם נה"י של א"א שהם כנגד ט' מדות של ז"א וזה האור יורד בדעת של
ז"א והדעת כלול מחכמה ובינה ויש בו חסדים וגבורות הרי ד' ונ' הרי י"ג ולכן ויעבור לשון העברה   הענין ידוע שא"א יש
והויות ג' בראש של כל בחוורא שלו וג' בדיקנא שלו ואלו ב' שערות כצד פנים וא' בצדדים ב' אותיות מוזר א' וב' אותיות
מוזר א' ושל דיקנא ב' שערות וא' כנגד העורף וב' שערות של חוורא מאירים כ"כ שערות של דקנא ואז אלו ב' שערות
של הדקנא ויהם למטה כן הרי שמונה והכללות הרי ט' תיקונים דדיקנא דז"א וכדי להעלים הי"ג יהו' השם של
שבעים של ז"א שהוא אחור העולים לג' וכשיורד זה השם שהוא אחור ונכנס ביסוד של תבונה ומתבקע ויוצא ומגיד
כפנים של ז"א זהו ויעבור יי' על פניו וזה השם של העים לפי שהוא אחור קורא לשם של עורף להאיר אותו וזהו
ויקרא יי' יי' אל נחום א"מ"ב שערות הפנים של ז"א קורא לשם של העים שיקרא לשם של העורף שיאיר לו כדי שיוכא
לה שלים י"ג תיקוני דיקנא של ז"א וכשירדו אלו השערות ונעשו י"ג בז"א צריך עתה להמשיך אור של י"ג דא"א וכבר כתבתי
אחר סדר אלו הי"ג ומאי זה מקום הם   אחר שאנו ממשיכים אור זה אנו עושים נפילת אפים לרמוז שאנו מוסרין [illegible]
מאצילות

מאצילות שהוא סוד התפלה לבעלים הבהמה ואז אנו מוסרים נפשותינו למיתה העניין שאנו מסורים להיות הרוגין ומקבלין עלינו
ואנו מוסרים נפשנו להיצלות כדי שלא יקרבו בקדושה ואז יוקם ב' מיתות למלכות ה' ערך לה ב' גבורות כלה מיתוק והם סוד
בנימין ומיתה שמה נותן לה ג' גבורות ממותקים וזהו סוד יוסף וב' גבורות הם ב' הויות שעולים כ"ו שהם סוד בנימין וב' הויות
עולים יוסף שהם כנגד הג' גבורות ממותקים וזהו מה שאמר בזוהר שכינה בין שני צדיקים יוסף ובנימין וזהו סוד נב'
מה שאמרו ז"ל אין האשה מתעברת וכו' וכשאנו מוסרים נפשנו למיתה צריך לכוין לעלות נפשו רוחו ונשמתו להיות מיין נוק'
ויכוין כי בכן שיש במוסר להעלות אלו הג' בחינות הנשמה כשאומר אליך יי' נפשי אשא יכוין כנגד של נפשי וכו' אלהי אליך אשא
הה"כ ובכן זה יכוין לעלות נשמתו אלהי שלה מן ורה של בך בטחתי אל אבושה הה"כ לעלות רוחו וכשאומר אל יעלצו
אויבי לי יכוין כ"ך גם לי שלה כן לעלות נפשו // //

סוד התקיעות שנים שופרות הם שופר קטן בתבונה ושופר גדול בבינה לעתיד לבא גם דע כי התקיעות מיושב הם בתבונה
ושל מוסף בבינה כי שם עולים במוסף אבינו מלכנו קרע רוע גזר דיננו תכוין בקרע לשם מ"ב קרע שטן שלי יקרע
רוע גזר דין לה כל הה' טוב לקרא על השולחן ומסכת ה' והם ד' צדיקים כנגד ד' אותיות הויה וכנגד ארבע בחינות היום כוונת
כמו שנתבאר בבירור ומשנה ארבעה ראשי שנים הם זכרנו לחיים רה"ל וס"ת וס"ה מ"ו שהם מילוי ע"ב וס"ג ב"ן זה ומושך ע"י
זיווג אבא ואמא ויולדים המלואים להון כענין הוידוי הנ"ל בזוהר דבגו בר נש לפרשא רומאה וכתיקונים אחר נד' להבין
הרב זלה"ה היה נוהג להתודות בלחש כמו שכתבו שלא ישמעו דבהו ואף שמקום הזוהר שאומר אינו אומר אלא בקולם
הלכו שהתי' הוא בלחש וזה כמו שהתוקעים השופר מיושב כי אז השטן מתערבב ודברי הוידוי של אדם עולים למעלה ע"י
קול השופר ומתעטרה לא יש קטרוג עליו גם נהג לבכות בכ' וכו' ואמר כי מי שאינו בוכה בימים האלו אין נשמתו טובה ושלימה //
כענין התקיעות הר"ר שמעתי ממורי זלה"ה כי השב"ת בראש זעו' דאצילות והר"ת בראש הבהאה לפי ששם מקום הקטן ששם
מתקבצים כי כבר נבראים האצי' ומעתי שמלשון הזוהר פ' אמור כסדרא הבראה הוא הר"ת הוא שאנו מסלקי' ר' ומחזירים אותה לעולם
למעלה הכוונה היא כי אחר שתחילה היית בזעו' ומקבלה אחעמ' שהיה באצי' כמו שעתה הוא בראש הבריאה מקבל עליה או אפשר
ששמעתי ממנו כי השב"ת באצילות והשב"ת בבהאה והר"ת חוזר לאצי' גם אני מסופק אם כל אלו הפרושים שאמרנו אינם בהשגה
השב"ת הר"ת כי הוא נ' באצילות עצמו מ' בזעו' אך העניין הוא כי כפעם הא' שהם עשר קולות הראשונים הם באצי' והאמצעיים הם
בבריאה והעשר אחרונים חוזרים לאצילות או עשרה ראשונים באצילות ואמצעיים בנוקבה ואחרונים בבריאה התקיעה בני
הקבלו ובני שבר והוא נ' אלהים ש' מו ר' ואני מסופק על הדבר אם הוא מן הרב ז"ל והכרתי שהיה אומר כי שבהם הנא קשה
והיא לאה והרביעה היא רפה והא' רחל וכוונתינו להמשיך מוחין אלו להם ולכך אנו עושים תחילה השבת כנגד שתיהן והיורה נב'
השבת כבר ביארנו א' באצי' וא' בבהאה וא' באצי' ואחר מסתפק אני ששים השבת כי אין לנו שבה החשבה אלא לאה ואולי אין כל הכוונה
אלא לרחל שהוא סוף הבטה ולכן עושים הר"ת היום הר"ת שלם הוא קיבוץ כל החטן בהם הנוקבה בין הטן נקבין בין הטן דכורים
שהם שבה ור"ר שהם כבר' הר"ת ולכן היום יום הן והיום יעמיד במשפט כל יצורי עולם בכל' הימים ז"ל עושה השלום במרומיו ולמטה כו'.
הוא כבר' סבר אל המלך שהוא הספר הכורם כל בני אדם בספר החתום בי' ימי תשובה גם נכון לעך ביום ראשון של ר"ה קודם תקיעת
שמעון אומר על מים חיים ונודר שם יב' מובן דרחתי עד מימי קדם והבין למדוים איך הם מונים לחשבון יב' תיקוני הקנא והיכן
מקום כל א' וא' והבין מה שאמר ותשליך במצולות ים כל חטאתם שיושלכו כל העשות והמקטרגים במצולות ים העליון ולכן צריך לאומרו
על מעין או באר מים חיים ואמונה צריך לכוין במה שביאר בדרוש של ב' מעון ב' תיקון לאלפי ועי"ש // הרב זלה"ה לא רצה
שיאמרו בר"ה ובשבת אנו חטאנו לפניך ואין מחול וסלח וכל פרטי הוידוי והזכרת עונות וכנראה מלשון הזוהר //
זכרנו לחיים ישכון מוח הבינה אותיות כנגד הויה ואהיה והכולל והוא סוד זכרנו עטה כ"ן שבו רמוזים הויה ואהיה וכן וקדש
שמך יי' רו"ש שך והס"ה יראה של ה' אלהין למתק השך וכן אלהינו על ישראל עמך ר"ת קנא וס"ת ... וכן ויגבה יי' צבאות שהם
סוד גו' כי כל הזווגים של אלו הימים הם כלאה וזהו ויגבה וכו' שהם נגבהים למעלה כלאה עניין ר"ה דע כי כה' נברא אדם
הראשון ומתנים אז הוא יום אשר שאלו הרת לראשי ויתנו וכו' וה' של בהאת העולם היה יום ששי ואם לא היה מתחן עד השבת
אז היו כל העולמות בתקון ולפי שחטאו אדם וחוה ובא נחש על חוה כנודע מהזוהר קודם שיצאו ממקומותיהם כי לכן יצאו קין
וכל מעשיהם מטוב ורע והנה חטא זה שאכל מעץ הדעת טוב ורע זה גרם לו להזדווג בו ביום וזהו סוד עץ הדעת טוב ורע
בלשון וידע // ואמנם מה שנברא אדם הוא בי' יוסף הוא סוד השאלה הנה קשה ואם היה ממתין עד יום שבת אז היה הנה רפה

ויהיה הזיוג בתקונו והיו הה' ומלכות מזדווגים כאחד יום שבת פנים בפנים ולפי שהקדים א"ה ביום הקודם להזדווג
בתיקון הה"נ הקש"ס לכן נרמז לזיווג העליון של הה' ומלכות להתאחד עד יום ח' שהוא הנגלה כדי להמתיק האורות
קיומים ומתוכם אז היה כרה שמאלו תחת לראשי עם יה' וביה נמתקים הדינין ההם עי' הבינה וכחו מכות היה ומזוני
החבקה וביום שמיני עצרת יה הזיוג וזהו מעט הדבהם והנה נבאר בתרגום יותר הנה דע כי כל החדשים הם כולם
אחד ויש בהם ב' בחינות הא' כהויתה מצד הזכר עצלה והב' כהויתה מצד הזכר ואחר נבאר בע"ה //
שופר הוא ש"ו וי"ד פרקין מהתאצבגוות הגוף נשך נעוצים דאתערין מבוצינא דקרדינותא וכל הם מנצפך הנקובות המתעטן
מבינה ועם ה' אצבעות האוחזים השופר הם מנצפ"ך כי ה' אצבעות עצמן הם שורש הה' גבורות והדינין מתמתקי' כהויתם
בשרשם כנודע וזהו מלת שופר   סוד השופר כה' הוא כי ביום ה' עולים אור פנימי תגמ"ט בתוך הבינה
להמתיק כל בחי' הדין בסוד התקיעה ובהבל היוצא מפיו ונכנס בתוך השופר ומנצפ"ך בהבלים אשר בתוך הבינה ומוציא ה'
אורות פנימי שבעה הבלים ומסתלקין קל לשער שהוא ז' ומעשה ונעשה קול וקול לנקבה שהיא ה' הה קלה ויכוין בשבעה
שופרות מן והם כני' אחת שהוא תקון שביעי לעתיק שהוא הכן הפתוחין והמשיך מאורות הפנים העליונים שנו נהוה) אך
מהם נשאה"ס מאה וכן יוהיים עם' הכה הוא שם מן נוכב ארון והבל היוצא מתוכו שהוא מלוי שם מן שהוא המה
בנין השפתים הם בשוף מלוי ד' הויות גוב מ"ן מה כן שהם כני' קכח היוצאים דרך השפתים האיך ניכך והם ד' מלוי
הוא שהם קכ"ח ול' מלוים ואב כולל את כלם הרי קלו הנרין הם אתה"ע הם ב' פעמים מ"ב והרכם לאורות באיך
והנרין שהם אתה"ע ניכך עם הכולל הרי הו' פונות התקיעות הם סוד קר"ע שט"ן שהוא הש"ל עם הכולל והוא
שם אלהים ש' וחמשה אלהים פשוטים שעולים הל' הרי הש"ל גם תכוין שהוא כני' מנצפך שעולה נ"ב ש' המתוקים
וחמשה אלהים פשוטים שעולים הל' הרי הש"ל וצריך לשלב שם הויה שהו בזה יקרקוזה יאהדונהי ... ועתה נבאר
סוד התקיעות השברה התילה היא סוד התקיעה כני' עשר פעמי' יה' שהם קן והכוין להמשיך קן נהורין מאבא הנק'
יה לשני ומשם לנוקביה והכוין כי התקיעה שיעורה ט' טרמוטין וסוד הטרמוטין יתבארו בע"ה והכוין כי כל סוד התקיעות האלו
הם כשם כ"ב של ברכת כהנים כמו שנבאר בע"ה והנה התקיעה היא כמנצ"ק עם ד' אותיותיו והכולל גם תכוין כי זו נקרא התקיעה
פשוטה וכבר ביארנו מלת התקיעה ועם מלת פשוטה שהיא כני' ה' שהוא סוד ד' יודין שבשם ע"ב דיודין כי התקיעה הפשוטה
היא כסוד החסד שהוא כני' ע"ב דיודין שברים ט' טרמוטין אחרים והם עם הט' הראשונים והם ח"י ושברים כני' ש"ר ב"ן
שהם הק"נב ושם ב"ן זה הוא מאותיות אלהים פשוט ומלוי ומלוי המלוי והכוין לכלל שם ב"ן דהויה ההין כי שם בן דהויה הוא
סוד הים ושם בן דאורות של אלהים יורה"ס שם במלכות ונעשים שם נ"ג ... שם ומשם נאחזים
החיצונים הנקראו' אלה' בסוד אלה דהיינו ל"ו אותיות שיש בשם ב"ן דהויה פשוט ומלוי ומלוי המלוי שהם כני' לא"ה והם סוד
ל"ו טרמוטין שיש בסי' השברים ד' פעמי' ט' הרי ל"ו גם תכוין לשם פספסים דיונסים שהם כני' הק"י והכוין שהם מ"ב אותיו' שיש
בשם מ"ב הה הק"נב כמו שבהם תרועה כני' תר"ט ועם האותיו' והכולל תרפ"ז שהם כני' ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן קס"א קנ"א קמ"ג //
נ"ב אדני עולה תרעא וי"ב אותיו' ול' מהשורש הם הכל תרפ"ז גם מצאתי נ"א כי תרועה חסר וא"ו הוא אדני ול' אותיותיו היינו
אדני במלואו הוא תרעא כנודע ועם ד' אותיותיו הרי תרעה חסר ו' נ"ב שיעורה ט' טרמוטין והיא נ"א כי תרועה היא אדני עם
מלוייו וט' טרמוטין הרי תרועה גם תכוין כי היא כני' פספס במלוי כזה פה סמך פה סמך שעולה תר"צ ולמבד כי היא עשה היקף
ומהך זה הכתוב הנה לנו' ובן צריך להיות כי פספס מלא כמו הוא תרועה והעשר העודפים תחבם עם אדני והיא נ"ב תרועה
וזהו האמת. תקיעה אחרונה עם ה' אותיות והכולל כני' שם אנקתם נ"ב התקיעה כני' פספס כו"ל בתקיעה ראשונה עם מספר
הטרמוטין של השברים של לא"ה שהם ל"ו טרמוטין בחשבון ל"ו אותיות של שם בן דההין כו"ל נ"ה סימן תשרת נומר כי כבל בשם
יש לאה טרמוטי' שהם ל"ו אותיו' של שם בן שלצה כי ... יש בהם ג"ב והם חק טרמוטין נ"פ ל"ו והם סוד כי חק לישראל
הוא משפט הנאמר בה' יום הדין והכוין שהם שני שמות מ"ה שהם סוד אימא עלאה ותתאה תשר"ת התקיעה האחרונה עולה תרפ"ד
הכל שהוא עשר יה' שהוא קן להמשיך קן נהורין מאבא לזא ומשם לנוקביה שהוא כני' פספס כו"ל ומשמה כני' ה' סוד ד' יודין
דשם ע"ב כו"ל שברים אלהים דיודין שהוא ש"ר וכן כו"ל נ"ב הוא שם פספסים דיונסים עם מ"ב אותיות שם מ"ב כו"ל והם ט'
... טרמוטין התקיעה אחרונה עם אותיותיה והכולל אנקתם כ"ל מספר הטרמוטי' של תשר"ת הם ... שהם כן אותיות של מלוי המלוי
של אהיה ו... תשר"ת הם נ"פ ... שהם נ"ב ... אותיות שיש בן אהיה ב' ביודין וא' ... באלפין כלומר כמו זה נמצא שבתשר"ת
הראשון יהיו ... טרמוטין לאהיה דיודין וכן לתשר"ת שני נ"ב ובתשר"ת שלישי לאהיה דאלפין נמצא שבכל הטרמוטי' שיש בכל תשר"ת הם

פנא

ט"א תרועות והכוין לבטל כח האף הגדול בשם יה אדני שהם כנ' אף נ"כ הכוין ליהו' משם מ"ה מלא באלפין שעולה מ"ה וכשם
מנ' שאותיותיו עם מלוי המלוי הם מ"ב ונמצא כי מ"ב ומ"ה עולה אף כנ' הרת תקיעה ראשונה עד הנה שהוא המשכת הן [illegible]
וג' לשם פרס כנ"ל גם עולה משמעה לד' יוהן של ע"ב הוהן כנ"ל הרועה הכוין כנ"ל זך תרועות שיש כמ"ה והכוין כמו כמו [illegible]
אבל כשתחבר נ"ב זך תרועות דהנה שהם ט"א לא הכוין כנ"ל דהשתא כונה אחת והטעם כי השתא שבהם [illegible]
קשיא ונק' אף הגדול והרה הרועה דינא רפיא ואינו אף קשה ולכן מה שהכוין הוא כי עי' האף אלו התרועות יכנע
אף רפיא בסוד שם מ"ה ולו' אותיות משם בן כנ"ל הרי אף גם הכוין אל יהו' משם מ"ה שעולה מ"ה ועם מ"ב הרי אף נ"כ
נ"כ השברה וג"כ הרה וג' השברה הם שלשים קולות שתויועב הכוין שהם רנג תרועות לבטל היהר של נ"ג כרנג תרועות
אלו וה' קולות שבתוספת בלחש הכוין לבטל היהר של גלוי טריות יה"ל שבחזרה תוספת לבטל היהר של ש"ד והעשר קולות
של אחר התפלה האחרונות בקדיש התקבל לבטל יהר של לשון הרע נמצא כל מספר התרועות של ק' קולות הכך תרועות
והכוין כשם שדי שאין דלתיו שעולה הכ"ד ואלה' משוטעולה פ"ו הה הכך והכוין לשדד כחותיהן של אלהים עי' שם שדי
כמו ואו המאה קולות שאמן הם סוד מג' לו' והכוונה נחלק שבה התשרת לבדם הם עשרה השרת שהסים לאה תרועות למנין
שמן עם הכוונה והכוין לבטל כח השטן עם התרועות אלו השרת יש בו יה' זך תרועות כמנין רע לבטל היהר וכחו הנקרא
רע המתמונה על האוין של מועות לא הטיה הנין הקיפין שהם שבהם כנ"ל שער ה' הרה נ"ב זך תרועות שער ה' כעולה
רע לבטל יהר המתמונה על מעות עשה ואינו הנה קשיא כמו השבהם ועתה נבאר שורש מלת תרועות מה היא דע כי
תרועות עולה רס"ד שכך עולה נ' אלהים עם ה' אותיות יהטלו והנה התקיעה ראשונה שיוצא ט' תרועות הם זך פשוטי אלהים
ר"ל כ"ז פשוטי מן ב' אלהים ושכב והם סוד אחורי אדני עם האותיות של האחוהם ול' פשוטות ושך נירטם הם ה' פ"ן ויכוין
להמתיק כשני אהיה דיוהן שהם קמ"א קמ"א טעמן שכב נמצא אני חיים כי הדברים שהאחוריים של שם אדני הם אלף הקבעה
ומספר האותיות הם ל' רמיר י"ב אותיות המלוי נשאהם ח' אותיות הנקראים אותיו' של האחוהם תסיף עליהם ד' אותיו' של
שם אדני הפשוט הרי כ"ב אותיות תוסיף כ"ב על אלף התקבעות הרי' ב' אלפים תוסיף עוד שך נירים הרי ב' אלפי' שך
ועם ב' כוללים היינו אדני ושך הרי הב' אלפים ושכב אח"כ המתיק הכל כשני אהיה העולים שכב כנ"ל כי הלא כלחשבין
הנזכרים הכוללים הם ב' אלפים משם אדני ושך והנה ב' אהיה הנז' הם שכב עם השך הנז' ועם הכ"ב המתיק ב' אלפים
האדניות כנ"ל והנה נמצא כי כל תקיעה היא נ' תרועות עד הנה נזכר ולכן הכוין בתקיעה ראשונה להמתיק נ' תרועות
שהם זך אלהי' הנז' ולמתק נ"כ האחורים של אדני עם השך הנז' כנ"ל והכל נז' התקיעה הפשוטה שמורה כשם ע"ב דיוהן
שהוא כנ' חסד והוא להמתיק כל הדינין הנז' והוא רמוז במלת פשוטה כנ"ל שהוא כנ' ת' שהם ד' יוהן רשם ע"ב ומתמ'
אל החסד המתפשט ומתמתיק לכל הדינין כנ"ל אח"כ כשלש שבהם הכוין כי הדינין המשותפים כנזכר נגדע כי השבר הוא
ג' תרועות והג' תרועות הם ט' תרועות והטעם כי תחילת שורש הדינין שכנגדן הם נ' אלה' שהם סוד ט' תרועות א' כנז' וכן
נבון כנ' נ' אלהים ולכן כנגדם נ' קולות נ' שבהם ואינם קול א' כמו התקיעה רק נ' קולות נ' שבהם כמנין נ' אלה' אשר שם כנזכר
כמנין דין ואח"כ מתפשטים ונעשים שלש של שלש שלש שהם ט' תרועות והכוין להמתיק הנין אלו עי' החסד שכנגדן
וקס אותיות אלהים כנ' כ"ב שהם ב' מ"ב משם ע"ב דיוהן כי הויה דיוהן ומלוי ומלוי המלוי יש בה מ"ב אותיות שהם סוד
מ' טיפין דמיין נוקבין שבבינה בבחינת הדין כמבואר והם משם ע"ב דיוהן ואח"כ בתקיעה אחרונה תחזור ותכלל כחד
כי אין נתמשו בבחינת נ' קולות נ' שברים כנ"ל ועתה חזרו להיות קול א' של תקיעה א' פשוטה לגל' כסוד אחדות
ונבאר שהם ר"ו תוצאתי כתוב לאיש אחר כונה אחרת והיא זאת כי הר"ו הנז' עולה דרך השופר נקבו ומתיק את הדין
שהם מן תפק כנ' ע"ב ס"ג מ"ה עם ו' אותיות המלוי הם כנ' עפך שהוא כנ' קץ וזהו קץ שם לחושך כי אלו הם קץ הדינים
לשכינה הנקרא חושך שם ס"ב דיוהן ושם מתחברים נ' שמות הנז' שהם דכורין והם כנ' קץ עם שם בן הנק' חושך והנה
כשתוסיף כו' של מנין הויה שהוא שורש לג' שמות ע"ב ס"ג מ"ה הנז' יהיה הכל ר"ו וזהו סוד הר"ו הנז' של אחה בגבר
גם יש כתו' ר"ו אחר בסוד החניכים כמבואר אצלינו וענו שהוא ר"ו בשינים העליונים ור"ו בשינים התחתונים ושוחקין
מן לצדיקים והם סוד מה שכתבנו נ"ב כי מן דתכנכך נשחק עם העפך העולם ר"ו עם השם הנז' //
סוד השופר צריך לידע מי הוא התוקע ומי הוא תפה ומי הוא השופר ומי הוא הקול דע כי כבר הקדמנו לך כי
טבה כיום כה זעיר ונוקביה הם בסוד אחור באחור ובעתירה נעבר אותם עי' התורתנו אבל אבא ואימא לעולם וכבר
ידעת סוד הזווגות שהיא העלאת מיין הנוקבין שלהם בסוד מיין נוקבין בתוך הבינה ועתה אנו מוציאים אותם עי'

השופר מתוקנים עם מותין והנה סוד השופר הוא אור מקיף של ז' ספירות התחתונות של בינה והנה כבר הודעתיך
כי שם מ"ה הוא כ"ז התחתונות של הבינה בסוד הקטנות לא בסוד אור מקי' והנה הבה שבשופר הוא הפה שבבינה שהי'
שהיה תוקעת את הזו"ן לחוץ דרך פיה ואז יוצאים ונמשכים משם למטה ואז הם עוברים דרך לכך אור מקי' שלה
הוא שם מ"ה עם הכ"ב אותיות הנמשכים שם והם בני' פה   וסוד השופר הוא המקי' שלה דע כי כבר ביארנו לך
כי ב' מיני הדין הם סוד השך ניצוצין של בינה דקטנות וסוד מנצפך ואמנם סוד המקיף לנו"ס הי"ן והנה השופר זה
כולל שני מיני הדין אלו והנה היד האוחזת בשופר היא משלמת אל החשבון והוא כי הנה האורות שנ' עם יד מרקין של אצבעות
הם סוד שך אותיות כ"ב הם סוד מנצפך והנה אצבעות של יד שהם ה' משלימין לסוד פה אלוהה   והנה כבר הודעתיך
כי בכוון התפוחי' דעתיקא שם הוא סוד ואחות מלה שביניהן לי"ג דדיקנא וביארנו שהם סוד שבעה שמות אלו שכל א' מהם
הוא סוד הבל כנודע והם ז' הבלים כי ז' מלואים אלו הנה הם רמ"ח עם הכוללות וכבר ידעת כי סוד מלוי הוא הן כי מלוי בני' הן
אלהים ולכן נתנו לבינה שהוא דין אלו הז' מלויים והם כ"ז התחתונות שבה כי כבר הודעתיך כי שם מ"ה הוא כ"ז התחתונות של בינה ואמנם
ע"י הקול שמוציא זה הפה דרך השופר הוא סוד ז' הבלים אלו שנז' נקבצים זו"ן והם בני' רמ"ח ואחר שיוצאים הם נחלקים חציים לזכר וחציים
לנקבה והנה הוא הוא סוד אותן של השם והמלכות היא סוד מ"ה מן השם וכשהם מתחלקים רמ"ח אלו שהם כ"ב קל לוקח הזכר
קל"א והנקבה קי"ז אחר ומצטרף הקל של הזכר עם הוא"ו שלו ונעשה קול והקל של הנקבה מצטרפת עם ה"א שלה ונעשית קלה וזהו
סוד קול השופר ואמנם התוקע צריך מהאדרתים וזהו אל מקורות הקולות אלו שהם ז' הבלים של ז' שמות מ"ה הנז' ומאחיהם וזהו סוד
האחת הזה התוקע והרי כי סוד ההבל היוצא מן השופר הוא נמשך משם מ"ה ומלויין כנ"ל ולכן צריך להקוע בה' מאה קולות כנגד שם
מ"ה ומלויין העולה הכל הרי מאה כנגד מאה קולות ואמנם צריך לכוין כי הלא כבר ביארנו כי ביום הזה נסתרים הדינים של זו"ן ואנו ממתיקי'
אותם ע"י ההבל שורשם בבינה ועיכוב שם ואח"כ אנחנו מוציאים אותם משם בכח אותו ההבל שזכרנו ואמנם יהיה כידך הקדמה זו כי
כל הכוונה הדין אינו אלא ע"י שרשם ומשרשם הדינין העליונים אשר הם נמתקין הם עצמן מכפי' את הדין וממתיקי' אותם ולכן אל
הקדמה מכל מה שנכתב בענין זה אך ע"י שרשי הדינין אנו בוטלין הדין ומבסמים אותו והנה הכוון בשופר איך הוא קצר והרחב בסוד מן
המצר קראתי י"ה ענני במרחב י"ה והענין כי סוד המצר מקום הקצר יהיה אל הפה יורד למעלה ומקום הרחב למטה כי כן הוא המקור
שלו כמו שנבאר והוא כי צריך לכוין למציאות הדיקנא דעתיק אשר הוא הבינה בל מציאות הדין כנודע והנה כבר ידעת איך הדיקנא
למעלה הוא מצר ולמטה היא מתרחבת ויש בה ב' שמות י"ה י"ה אשר משם י"ג שמות אל"ה אלהים שבשתי מאתי הראש כמו
שביארתי בסוד ויעבור י"ג מדות והם הי' הי' מאלהי' ושם י"ה האחד במצר והב' במרחב והלא העליון הוא במצר והתחתון במרחב
ולכן מקום הצר יהיה למעלה לדבוק אל הפה ויכוין כי ע"י הוצאת קול זה בשופר זה הקצר והרחב הכוון אל ב' שמות י"ה י"ה של המצר
והרחב שלהדיקנא להוריד כח להכפיא הדין   ועתה נדבר בהוצאת הקול כי תחילה אנו מוציאים הקול מן הגרון אשר בו מרחבה של ב'
שמות מ"ב א' מן החכמה וא' מן הבינה שנהם כלולין בגרון החכמה וב' פ' מ"ב הם אחה"ע והנה אותיות אחה"ע ניכר שהם
רי"ו והגרון אל סוד רי"ו וכזה נכוין ההבן גם הכוון אל סוד נ"כר שהוא החיך המסמך אל הגרון שהוא סוד החכמה במזיגת
עם הבינה עם הגרון שכן אותיות אחה"ע והנה אותיו' אחה"ע ניכר עולים רי"ו והגרון אל סוד רי"ו זה שהוא גרון אבא
ואי' ע"י חיך וגרון בסוד אכלו רעים והנה אלו ה' הוי' עם כללותם רז"י ל' והנה הכוון עתה אל שם ע"ב שהוא בחיך ושם
מ"ה שבאימא בגרון אשר שם שמות אלו והם בני' קל"ה ועם כללותם הוא קול והרי עתה המוזים לך כוון קול וקלה ועי' שמות
אלו נכנסים הדינין שבהם אח"כ אנו מעבירים קולות אלו שהם זו"ן ע"י ב' שמות אלו ע"ב ומ"ה הנז' להוציאם מן הפה ותחילה הם
עוברים דרך השנים שאינם דרך החיך כי החיך אצל הגרון שהם סוד החכמה אבל השנים שהם שרשי השינים הם אהבת
הדין והם ב' חנכים אלהי העליון ואלהי התחתון בשינים התחתונים והנה ב' אלו הם סוד אלהי' אלהים והנה כשאלו הקולות
יוצאים לחוץ דרך ב' אלהים אלו הם חוזרים דין ואח"כ אנו ממתיקים אותם ע"י השינים שהם ומשכן והם ממתקים ותחילה
אבאר לך סוד שינים דע כי מציאות השינים הם סוד א' וכבר ידעת כי האלף ב' יודין ו' באמצע והנה אותה הוא"ו קולה
כנגד ברקיעים כי מחברת ו' ראשונה ושניה כזה א' והרי י' למעלה ו' למטה והם ל"ב שנים שבפה העליון של בינה והכן
שבה הנה ביארנו כי הקול שיוצא הוא סוד ב' שמות ע"ב מ"ה והם ו' יודין ואמנם הב' יודין של אות א' של השינים הנז' הם
מתחברים ונבללים עמהם ואז הם ח' יודין והם סוד מ"ן מן מנצפך שהם כנחות ה"ן כמ' יודין הם בני' מ"ן ונשארים שבה
סוד הכ"ב ואז שכאות א' שהם ה' אל ל"ב סדרי השינים העשויים כמין ו' כזה ואז נקראי' שחקים והם שוחקים אורו של
העליון וסוד שחיקה וטחינה זו הוא כי הכן כבר לכתוב צריך לאחר ולכבשו שלא יהיה דבוק במקום אחר ולמהרו אל פירוש
יקים

דקן והנה שם ע"ב וס"ג הנז' היו עם המזון מחוברים יחד ועתה ע"י מתינה זו מתפרדים כל יוד בפני עצמה ובזוד
נמתקים ההנין והם מתחברים יחד ע"י ב' יוהן של השינים ונעשים מן והרי עם זה נמתקו הדין אלו שהם ב' אותיות
של מנצפך הכלולים בשופר כנז' שהם אותיות פר משופר והנה זה המן אחר שנמתק נעשה דבש כ"א ומעתו כלפתי
מבשי והוא סוד שו משופר וכבר ידעת כי שם כ"א ואם תמיר במלוין של ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן עולים קט"ו וכאשר בם יר
מהם סוד המן הנז' ישארו ע"ג והוא סוד מלוי שם מ"ה ואינו מוזכר רק ע"י הכלהפה על הנז' וזהו ויקראו שמו מן כי לא
ידעו מה הוא והטעם לפי שבשם מ"ה שבו הוא כהכלנה ולא כפירוש כמו מלויים אחרים והנה נרמזו בו ד' מלויים של ע"ב
ס"ג מ"ה ב"ן והענין כי כל מלוי בני' אלהי' כי לגמלם המלוי הן והוא סוד שרשי הדין לאפכית דינים רק אין כנז' לעי' והנה אחר
שעברו דרך השינים נמתקו והיו רחמים ואח"כ יוצאים דרך השפתים להמתיק יותר והם סוד בומף והענין כי כל ד' המלויים
ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן הם בני' קכ"ח והם בני' הן והנה אלו כשנמשכים דרך השפתים נמתקים שם בסוד בומף שהוא בני' קכ"ח נ"ב
הרי עד עתה מתקנו סוד המן מן מנצפך ונשארו אותיות צ"ך והם בני' קץ והנה סודו הוא שהם נמתקים ע"י ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן שהם
בני' קפ"ד ועם השורש שלהם שהם י' אותיות הה קץ שהו' כמנין צ"ך גם ענין אחר אם הוסיף בצ"ך שם הויה שהוא כ"ו יהיו
כלם ה"ן ונחזור למעלה שאמרנו שני הניטם שהם ב' אלהים אם תעשה אותם כזיריוף זה א אל אלה אלהי אלהים יעלו
מאתים ועם ה"ן שינים שבתוכם הרי ר"ן למעלה בשינים העליונים וה"ן למטה בשינים התחתונים ואמנם נשאר עתה לבאר
לבאר מציאות הקיפות השופר השני הב' וכזה נבאר מש"ש ת"ח אמור דף נ"ד ע"ב ענין) סדרא קדמאה סדרא תניינא ותליתאה
נבאר כונת השופר דע כי כבר אמרנו כי שם ה' נגבען הדין וסוד הענין לפי שאחורים של הב'
ומלבורה הם כלם דינין כי כלם הם סוד אלהים ולכן הם דבוקים זה בזה אחור באחור וכשעלה המחשבה העליון להחזיר פנים בפנים
עם כשלה היצרך לנסור כל הדינין אשר באחורי הזעיר להם כלם לנקבה ויישים חסדים במקומם בסוד ויסגר בשר תחתנה
ואז יהיה הזכר כלו חסדים והנקבה כלה דין וכזה אין להם דבקות זה עם זה אחור באחור ויפרדו איש מעל אחיו ואח"כ יכנסו
דינין הנקבה ויחזיר פנים בפנים ואמנם קודם הנסירה צריך שיתקנם סוד השינה היא הסתלקות המוחין הזאת מעתו למעלה
והוא סוד המוחין שלו שהם חב"ד אשר נתלבשו בנה"י של הבינה כנודע למעלה ונכנסו בנה"י [illegible] ועתה חזרו לצאת מעתו
נה"י של הבינה עם המוחין המתלבשים בתוכם ויצאו וחזרו למעלה כבראשונה הזאת בסוד אור מקיף לבד ואז נשאר הוא ישן ואמנם
צרי' ידעת כי זא' שרשו הם סוד ו' קצוות לבד ונתגלו אח"כ חב"ד שלו ונתגלו בסוד חב"ד של נה' שבתוכם יתלבשו הנה"י של הבינה
עם המוחין הרי אח"כ כי כתיות חב"ד הראשונים הניקחים אשר עתה נקראי' חב"ד הם השינים עתה כי נסתלקו מהם המוחין
האלו השלשה קורא בזוהר אברהם יצחק ויעקב ודע כי אלו המוחין שנסתלקו מזא הנה הם חג"ת והם מתלבשים בנה"י של
בינה ודע כלל אחר כי חסד וגבורה אלו שהם הדין שא"ה בהיותם מלובשים ביסוד של הבינה יש בהם סוד בחי' א' המחבר
והיא נקרא' דעת וזהו סוד הדעת המחבר שניהם ונמצא כי הדין עצמן אלו עם הבחינה המחבר שניהם נקרא חג"ת והם המוחי'
של אברהם יצחק ויעקב הנז' ונח' השין להן ואמנם דע כי כאשר נסתלקו אלו המוחין מרישא נשארו על ראשו בסוד
אור מקי' אך הב' מוחין אחרים דע כי הב' מוחין לבד שהם חכמה וחסד נשארו בסוד אור מקיף אך הב' מוחי' אחרים
בינה וגבורה נסתלקו עם הבינה עצמה מלובשים בה ולא נשארו אלא בסוד אור מקי' והב' אחרים יצאו מתוך נרקסי
שהם נה"י של הבינה ונשארו בה שא דוא בסוד אור המקי' וזהו סוד שנו בכ"א אמור דף נ"א ע"א כד ההוא שופר עולה
כנהירו דכלא ביה אסתלק פי' כי השופר הוא נה"י של הבינה אשר בתוכו מלובשים המוחין וז"ש כנהירו דכלא ביה וכד
אסתלק ר"ל שנסתלק עם המוחין למעלה ויצא מתוך רישא דזא וכזה לא נהיר לבנים ואז נשארים ישנים גם בזה רבין [illegible]
אברהם לא אתדבק ביה בההוא נהר כמו יצחק פי' כי סוד החסד והחכמה שהוא אברהם לא נסתלק עם הבינה רק נשאר בסוד
אור מקי' משא"כ ביצחק שנסתלק עם ההוא נהר שהוא בינה ואמנם עתה כונתנו להחזיר אלו המוחין שיצאו משם ושיתלבשו
בשופר עצמו שהוא נה"י של הבינה ויחזרו להתלבש במוחין של זא' ונבאר תחלה סוד השבת הראשונה היא
הקישה והנה הקישה היא בסוד אברהם והנה אני התקיעים ושלה זאת התקיעה היוצאת מפינו שהוא סוד הבל שהוא מלוי שם ס"ג
והנה כל הבל הוא סוד אור מקי' ואז עולה ומאי' לגביה דאברהם פי' שמגיע עד אברהם עצמו שהוא החסד של זא' שנעשה אחר
סוד החכמה א' חלו דעלאה אשר הוא ישן כנ"ל ואז אח"כ עולה למעלה בסוד ההוא שערא לחסד ואז מושך אלו הב' מוחי' דבינה
וגבורה שנסתלקו למעלה עם הבינה כנ"ל ומוריהם למטה אליו בסוד אור המקי' וכזה הם כל הד' מוחין בסוד אור מקי' והנה
עתה סוד כסא של ד' רגלים וזש"ש ואתקשר הוא ואתקן לכורסייא כי ד' מוחין הם עתה בסוד כסא של ד' רגלים וזהו סוד והוכן בחסד

כמא ולזא מעי לנביה שהוא כלי לקבל המוח ושרי כהשיה הוא המוח כעצמו ואמנם לא המצא ביצחק או יעקב שאמר בלשון הזה ושהא בהשיה לפי שעדה הכונה שלו היא אשרי ויניח שם מהמש להוריד הב' מוחין אצלו כסוד אור מקיף אבל ביצחק ויעקב אין הכונה לנוח ולהשאר שם רק להודם כפנים כסוד מוחין והנה ענין התקיעה זו הם אורות הקע יה"כ הקע הוא מלשון נתקע ביתדתו שהוא לשון זיווג ו"ה הם אבא ואמא והנה ע"י זיווג התקיעה זו נמשכין ב' מוחין מנצפך שהם בני הקע והם נמשכים מחכמה ונמשכי' מנצפך א' לבינה נקודת יסוד שבה ומנצפך למלכות והוא סוד יי' בחכמה יסד ארץ כי ע"י החכמה נמשכו אורות מנצפך במלכות הנקרא ארץ או יסד ארץ והנה הב' מנצפך אלו א' לבינה וא' למלכות נמשכי' אורם הב' מוחין שאמרנו שהם בינה ונבואה ומנצפך ראשון כסוד הבינה ומנצפך שני כסוד הנבואה שהיא עשה למלכות זא"ו יוה המנצפך השני למלכות וענין המשכה המנצפך מן החכמה עם היותם גבורות הטעם הוא כי שורש החכמה היא לעולם גבורה כנודע דנבואה דעגנ"י היא בחכמה האא קרי כי בחכמה לעולם שורש החכמה היא נבואה והרי איך ע"י תקיעה זו שהיא סוד אבהם נמסרו מ"ה הנן מנצפך לבבא אח"כ סוד השבהם הוא כסוד יצחק והענין הוא להוריד אורם הב' מוחי' בינה ונבואה בפעם והטעם שאלו מקדימין לכנס הוא כי יום הדין והם מקדימין תחילה והנה אם היו נכנסים הב' עגקן יחד היו מתלבשים כדרכן כיסוד הבינה אך עתה שאין החסד יורד עקן א"כ אין יסוד הבינה יורד עקן וא"כ כאשר יורד הקנה והנבואה שלמעלה יעקב שיוכלו שניהם בהוד הבינה וע"י התקיעה שבהם אלו יורד ההוד של בינה עם הב' מוחין שהם בינה ונבואה להוק ואז מתשכת בינה בן מרקין היא עד הוד רחל שהם נמרקין נ"ב בינה נבואה הוד ואז ההוד של זא הוא מוחא של מלכו' והנה עתה המלכות היא מאירה כסוד מוחין כי עד עתה לא היו לה מוחין כי הנה' של זא אשר היו מוחין אליה אין בהם כח עתה סוד המוחין שבתוכם שהם נמרקין התחין שלמע' נה' דבינה הנכנסי' בנה' של זא ועתה שנכנסה הוד אל הבינה עם הב' הרי האיר בה מוחין נ"ב ואת זה קרא אמר וימל יי' אלהי' התרדמה וכו' ולא על הנוקבא ואם הנוקבא נ"ב יש לה האחר מוחין א"כ גם היא היתה ישנה והתשובה כי אז היתה מאירה הד' של קשר של התפלין מאיר בה כסוד מוחין ואם הקשה כי גם אורה ד' מהן יש לה מוחין כי אחר שיש מוחין לזא ויוצאים א"כ מטם כסוד התפלין ומשם חוזר א"כ ליצא סוד הקשר של הקשר של התפלין ואם הזנר בעצמו אין לו מוחין איך יהיה האיר לד' זו המשכה שם והתשובה כי ד' זו היא האחה המלכות של הבינה ועתה שנסתלקה הבינה מן הזא הוא שנסתלקה מהאיר בו אך לזו המלכות שהיא סוד המלכות שלה נשאת אדרבה עתה שיצאה משם האיר יותר בה מבתחילה ומשם מלמעלה יאיר בה כסוד אור מקיף אור גדול ומשם נמשכת אל המלכות התחתונה ואינה ישנה //

ענין פורים

הנה נודע כי בכל זמן הגלות שעדה הנוקבא רחל עם זא אחור באחור ואמנם אז היה כסוף אורם הב' שנה של גלות בבל כנודע ואז היה מתחיל למעלה לעשות התיקון כדי שיבאו ישראל ויחזרו זו"ן פנים בפנים ונודע כי כשהם אחור באחור קודם שיחזרו פנים בפנים אז הוא הפלת הדורמיטא כזה שהוא הסתלקות המוחין מן זא ונכנסי' תוך הל' ונתקנת מלכות וע"י זה יכולה אח"כ לחזור פנים בפנים והנה אז בימי מרדכי היה סוד זמן הדורמיטא של זא ולא המן הרשע ישנו עם א' מתעוזר וכו' ולא לעולישנו שהי' שינון אלוה שלהם והוא סוד הדורמיטא וכו' שהוא ישן ורמה לחזור פנים בפנים יחזור לבנות בית המקדש פנים בפנים א"כ נבטל כל יכול מרדכי יהולא יכונה בה חו // והנה דע כי בהיות הנה' של אימא נכנסי' תוך רחל בהיותה באחורי הזא' הנה גם הנה' דאבא נכנסי' בה נ"ב נמצא כי כמו שבזמן היות המוחין תוך זא היו יוצאים שני האורות א' של רחל מאחוריו וא' של יעקב מלפניו גם עתה יוצאים ברחל אלו ב' האורות נ"ב ואמנם שעתה בחי' אחת לאור יתרשה אשר לא נמצאת בהיות המוחי' תוך זא' והענין הוא כי כבר ביארנו כי בהיות המוחין תוך זא היה מתכסים יסוד דאבא בסיום היסוד של זא מעט והיה מתלבש בתוכו ואמנם עתה שהמוחי' ברחל הנה היסוד שלה היה קצר ואינו ארוך ומתפשט כמו יסוד של דכורא ונמצא כי כשנכנסי' נה' דאבא בתוכה הנה היסוד של אבא יוצא ומתפשט חוץ מן היסוד שלה ונמצא שאינו מתלבש כיסוד שלה והיה מגולה למעלה למטה ואמנם בחי' האור זו לא נמצאת כזו בגלגל בשום זמן לטעם הנ"ל ואמנם זאת הבחי' של יסוד אבא המגולה חוץ מיסוד דרחל ודאי שהיא האור גדולה מאד מאד שמגולה האור אבא אשר הוא מאיר וגם מבולהו והנה בחי' מרדכי הוא סוד האור יסוד דאבא הזה המגולה בהיות ברחל כי מרדכי בא מאורה בחי' ומשם יונק שורש נשמתו וזהו סוד מרדכי. מור עובר שהוא נקי וזך ובראשי הוא יסוד וזהו ואצבעותי מור עובר והמשכי' יבין כסוד האצבעות שהם מור עובר כי הם יוצאים ושורי' על כפות המנעול והבן זה והנה המן הרשע רצה לאבד האורות אלו ולהרוג את מרדכי הרמוז בהאור זו וכה שהרבבגל כנגן בראצוף הנוקבה רחל ולא יכנה מו והשיב רצה להנוב אלינו כאותן מורה מכל אשר בתחילה אשר כמוהו לא נהיתה מימי קדם והוא

כונ' לפורים
ענין פורים

כי

44

נז

כי הארה זו של מרדכי אינה יוצאת רק בכח הירח סוד הלבנה אמנם אחר שחוזרים אנפין באנפין ומשגיחין זה על זה מן הנוקבא
רחל וחוזרות ונכנסות בתוך הז"א כנודע והנה אז ודאי שמתבטלת הארה זו של מרדכי כי משם והשיגה רבה להטיב עמנו ולהאיר
לנו בכל זמן וזמן ובכל שנה ושנה בימי הפורים האלו שאז נעשה קנס והמשיך בימים האלו הנגלה הארה האחר אמנם אחר היותו
אנפין באנפין והשאר קיימת תמיד והנה הארה זו לא היתה לא כסבר ולא בינה אלא בפורים בלבד ומשום כל הכתובים עתידים
ליבטל חוץ ממגילת פורים שנא' וימי הפורים האלה לא יעברו וגו' והכן מה שאמרו ז"ל לא יעברו ומתוך כי תמיד נשאר הארה
זו בזמן הזה בימי הפורים ולא נתבטלה כמו שהיתה בתחלה רק זה כי היא הארה אשר מתגלית לא היתה מצוה וזהו סוד וזכרם לא יסוף
מזרעם וכו' כי אותו היסוד של לאה הנק' זכרם לא יסוף ולא יפסק מזרעם של ישראל תמיד כי כל ימי הפורים יהיה הזכר הזה
קיים והגלה הארה זו ולא יפסק וזהו סוד מגילת פורים שלא נתבטלה כי אותו היסוד של לאה הוא סוד מגילת פורים כנז' וכנודע כי
סוד מגילת היא מציאות יסוד לאה [illegible] שנכתב אך אורה הארה היתה היוצאת לחוץ מן יסוד דרחל נק' מגילת פורים שהוא אחרון
רמזו [illegible] המגילה ובסופה והענין הוא כי אורות האחרות כולם לא יסתלקו מן הל' בחזרתם פנים בפנים רק כל אורות האחרות שארובה אחר
אחר מגלות המוחין [illegible] גם מגילה פי' לשון גילוי שהוא מציאות יסוד לאה המגולה גם מגילה פי' הוא בחי' שם
הויה [illegible] שהם סוד [illegible] מוחין דהויות של חסד [illegible] לאה המגולה בה ואמנם כו' לקיים אורה הארה של מרדכי
ברחל בסוד [illegible] לכן אנו נותנים צדקה לעניים כו' שבכח הצדקה היא רגע גם אורה הנקבה מן יסוד דלאה הנק'
צדיק אל הנקרא צדק וזהו לשון התיקון של [illegible] רחל נעשה עי' הצדקה ואמנם יש בחי' אחרת והיא הארה המוחין
שהיו לה בעת הדורמיטא ובוודאי היא שאורות האחרות ישארו גם במוחין [illegible] ולא בסוד התיקון [illegible] כי
זהו עי' הצדקה כנז' רק [illegible] והנה זה נעשה עי' אכילה ושתיה בימי הפורים כי אכילה [illegible]
[illegible] שהיא רחל וזהו אכילה [illegible] כי [illegible] אשר הם [illegible] כמבואר אצלנו במקום אחר גם שתיה
[illegible] והם בסוד [illegible] כי הדעת שלה הוא קל [illegible] מוחין [illegible] ואמנם קריאת המגילה
הוא ענין שלישי והוא להוציא אורות ההארה לחוץ מיסוד רחל בסוד מגילה [illegible] וזהו סוד שנקראת מגילה
[illegible] לקרות את המגילה [illegible] ולהוציא לחוץ והגלה שם [illegible] סוד הברכות [illegible]
משאר ברכות [illegible] במקום אחר ברוך [illegible] אלהינו [illegible] אשר קדשנו במצותיו [illegible]
([illegible]) במצותיו [illegible] על מקרא מגילה [illegible] המלכות מגילה נקבה היוצאת חוץ ליסוד והוא
סוד מרדכי יצא בלבוש מלכות [illegible] ועטרת זהב גדולה [illegible] דלאה [illegible] אדם [illegible] לתכן וזהו מלבוש
המלך שגילה מחוץ מן המלכות וזהו סוד שעשה נסים [illegible] הוא הנס המתגלה בזמן הזה אשר כמוהו לא
היתה גם שקיימו בסוד וקיימו [illegible] אשר [illegible] בזמן הזה [illegible] מלכות שהנענע אל הב'
הנז' שהם [illegible] בזמן הזה [illegible] לחוץ [illegible] // משלוח מנות ומתנות לאביונים
[illegible] מנות [illegible] גם יש לראות [illegible] מנות [illegible] ואמנם כבר ידעת
היסוד [illegible] איש [illegible] הוא [illegible] יסוד [illegible] והוא זכר [illegible] יסוד [illegible] כי הנה
הוא מצד הנוקבא [illegible] שהם ב' מנות [illegible] שהוא [illegible] ידעת [illegible] והם איש שהוא היסוד לרעהו יסוד
[illegible] כי [illegible] ירד [illegible] יסוד [illegible] איש [illegible] לרעהו
ומתנות לאביונים הם [illegible] כי הם מצד הנוקבא והם ב' מתנות לאביונים [illegible] שהם אביונים אשר
ידעת [illegible] כי [illegible] אביונים כי [illegible] גם [illegible] בימי הפורים [illegible]
[illegible] הוא כי [illegible] של צדקה הוא היסוד [illegible] שהוא יסוד [illegible] צריך לראות [illegible] הצדקה אבל עתה
שהוא יסוד [illegible] גדולה אין [illegible] אלא [illegible] ומשום [illegible] עד שיתבסם עד שלא ידע בין
הכוונה היא [illegible] בתוך הקליפה יש ניצוץ של קדושה המאיר בתוכה ומחייה אותה ולכן צריך לומר ברוך המן להמשיך
גם אור גם אל הניצוץ ההוא ולכן צריך לאומרו שלא בכוונה אחר שהוא [illegible] וכבר ידעת [illegible] שאם יהיה בכוונה ח"ו יאיר גם אל
הקליפה [illegible] כי [illegible] אור מוח הבינה [illegible] גדול יש בה הארה גדולה שיהיה בה כח להאיר
גם על הניצוץ ההוא אשר בתוך הקליפה וצריך לכוין באכילה [illegible] ולכוין שהם [illegible] ובשתיה [illegible] ולכוין שהם
[illegible] ולכוין להמשיך [illegible] מוחין [illegible] אכילה ומוח בינה [illegible] שתיה [illegible] הנוקבא מוח בינה [illegible]
לכן צריך השתיה מרובה על האכילה [illegible] שקבעו המן [illegible] ישראל [illegible] משאר חדשי [illegible]

פ׳ י״ב חדשי׳ הם כנגד י״ב הוויות וזה החדש הוא הויה כהיפך הוי״ה אשר היא סוד הדין ולכן הזכיר הוא את השם מהופך כאומרו
זה איננו שוה לי ואסתר רצתה להזכיר הרחמים והזכות הויה כיושר יבא המלך והמן היום והקדימה המלך עם אסתר
בכתו׳ א׳ ועם המן בכתו׳ אחרת להורות על הרחמים לישראל ועם הדין להמן שנא׳ כי כלתה אליו הרעה ס״ת הויה שהוא דין
אף שהיא כיושר ואם תדקדק בשני תיבות הקודמים כי ראה הם י״ה לומר כי כשיכנס ב׳ שמות אלו נשלם קבלת בנודע אבל
שעור השחור י״ה לא יגמור ב׳ איון אמה עבד ושפחה ואמה מקננת בכורסיא וזעי׳ במטטרון ומלכו׳ בעשיה
פי׳ כל זה בנוקבא של זעי׳ לאחר התיקון נתרבה בכורסיא ולא נתרבה רק המלכות שבה והמלכות שבה עדיין ראשה כנגדו
דהיינו כתר שבמלכות שבה והוא באין סוף שבה לבריאה ואיתא מקננת היינו איתא ואמא כלולה בלא חסד ונשאר הכתר
שבה מעולה כדפי׳ דמות כמראה אדם דהיינו יציה בבריאה זהו שציפה יחזקאל בבריאה שכליה דהיינו דמות הכסא ולא הכסא
וכן כמראה דמות אדם דהיינו מלכות שבה ואדם היינו רת״ה וזהו סוד אסתר שנתרבה בכסא ושבע הנערות הראויות איון שבע
שלטון דהיינו ז׳ בחינות של מלכות שבמלכות שבה שהם הנמברות לנהרי דראש היינו ב׳ ראשונות יש בהם קצת גילוי והקליפה כנגד
הבריאה כדי שלא תתערב באצי׳ לא יכול להתערבא וכתי׳ אחשורוש הוא רבורה דקליפה שהיה לו אחיזה בנוקבא ועכשו לא היה מתגלה
בה בגלגול שנודע לו שהיא כדמותה דהיינו נקבה דקליפה והיה ביום ההוא אסתר אסתיר פני ביום ההוא הוא בינה ולכן אין
נסתר אלא מאימא וביום ההוא מה שייך בבריאה שהיא בגלות כנגד בינה וכהפך היום ההוא קוא הסתר ומצאוהו ובן היינו
הקליפות שכנגדה וכוס של ברכה היינו הבריאה דכוס הוא כמו הכסא והיין היינו ב׳ גבורות שבה מתלבשות בבריאה עם ה׳ חסדים
המשפטים מזונו׳ הם שם רק שנבררים ובינה שבבריאה מתפשטת ה׳ גבורות לעולם העשיה ורת״ה שבבריאה מתפשטת ה׳ חסדים לעולם
היצירה וזהו דרכה מקנן במטטרון ונראה לי שמטטרון כי לזה מקבל בשתי ידיו ושוה על ה׳ אצבעותיו דימינא שהם ה׳ חסדים וזהו
כוס ישועות כתוב והושיעה לו ימינו לתקן הגבורות עם החסדים קליפה באצילות אינה משגבת כלל ובבריאה היא כנגדה
וביצירה דכרה ובעשיה מעורבת שמות הקדש היוצאים מפסוקי מגלת אסתר כי רבה היא וכל הנשים יתנו ר״ת הוה״י —
לבדו שוהה ושתי המלכה ס״ת והיה ט

כי רבה היא וכל הנשים יתנו ר״ת הוה״י
ושתי המלכה לפניו ולא באה ס״ת יהוה
יום ובמלאת הימים האלה ר״ת יוהה
ראה כי כלתה אליו — ס״ת היהו
זה איננו שוה לי — ס״ת הוהי
ערוה למרדכי על זה ויאמרו ס״ת היהו
לפני המלך אחשורוש ס״ת יכש
את המלכה ואת הסוסים ר״ת אהוה

לבדו שוהה ושתי המלכה ס״ת והיה
ומלכותה יתן המלך לרעותה הטובה ר״ת יהוה
יהודה היה בשושן הבירה ושמו ס״ת יהוה
יבא המלך והמן היום ר״ת יהוה
יבא המלך והמן אל המשתה ר״ת יהוה
יצא מלפני המלך ופני המן ר״ת יהוה
אחשדרפנים והפחות ר״ת אהוה
אל היהודים ולהתחנן ר״ת אהוה

ושתי המלכה ולא באה
י׳ והשרים ויטב המלך — ר״ת ויה
והמן המלכה ושתי — ר״ת והי
המלך ודבר וההכן — ר״ת הוה
המלך וישנה ואת — ר״ת הוו
ויבקש הדבר וימלא — ר״ת והו
ויבא הרץ ויגד — ר״ת והו
מהנה ומהנה בכרבה — ס״ת ההה
וכזה הנמה באך — ס״ת ההה
אביה ואימה לקחה — ס״ת ההה
ומה יעשה בה — ס״ת ההה
הפורים הזאת השנית ר״ת ההה
כי גדול מרדכי — ס״ת ילי
יתנו יקר לבעליהן — ר״ת ייל
יד איש משרי כהיפוך — שדי

לפני המלך אחשורוש ס״ת יכש מלפני המלך בלבוש נב ס״ת יכש
מרדכי והסיר שקו כהפוך ס״ת הו נפל על המטה כי — ס״ת הם
יעשה בכל מלכותו נ׳ — ר״ת בין הביאה אל יד הגי — ר״ת האיה
אשר ישלחו היהודים המה ר״ת איהה הנשים אל יד הגי — ר״ת האיה
את ימי הפורים האלה — ר״ת איהה
יעשה בכל מלכותו ר״ת יבמ

אסתר כנ׳ שושנה גם אסתר כנ׳ הרגשה בחוטי והוא סוד הנקיה עצמה
המעותיות המסתתרה והוא י׳ של אדני כי אדני במלואו הרגשה
אחר״כ אסתר ירקרקות היתה הכוונה כי ישא
וא׳ מלאה שהוא ומי אל כמוך ולבי אל
כששונים ואומרים אמן מקבלים את האהבה מעשי אל אמוא שהוא אל רחום וחנון
של חא׳ מאיר בא של זא׳ ואז זא׳ מאיר בנוקביה פנים בפנים לפי שהאל הוא בפנים והאהבה הוא בפנים ואלו השני אל הנזכרי
מלאים עולם שנים והאהבה הנז׳ הוא בעצמת אמן ולכן אמר דהמשה מלא פניהם קלין ס״ת אמן כי מאחר שבם לא האירו האמן
השני אל האא׳ וזאת מלא פניהם קלין שלא רצה לקבל האהבה מאל מלא ששלה קלה יהיה לו קלון ששלה נב׳ קלה וכולל

ויבקשו

ויבקשו שתוף י"ל לשתוף של ארץ והויה שגעלים אתן ואסרב המלכה כשלבשה בגדי מלכות וכאה לדבר לתוך משכבבה לבית
עו' מקום הקליפות הוסר האדרת אא' ולא נשאר רק האדרת זא' ולכן היתה ירקרוקית על שאין לה האדרת אא' שאם לא היה לה האדרת
גם מזא היה ראוי לומר כי אסתר שתוה היתה אבל אמרו ירקרוקית לפי שלא היה לה אלא האדרת א"מזא' ולכן אמרה אלי אלי
למה עזבתני שהאחד מאלו האלי הוא חול דל האל של אא' אלי למה עזבתני // // אגרת בני כמו שכתב ומגעגע שאז היה קיבוץ
קיבוץ כל הדינין ופורים חסר ו' והוא לשון רבים היינו כ"מ לב ושלשים כמו קסות שהם כ"ב מתגעגע הוא רא"כתי' גבורות גדולות
והם מבולן האחרות ולזה גבריאל קסת הסופר במתניו והשכור הוא במתנים נ"ב פורים הוא סוד הוד ולזה יש במגלה נוין הרבה
וגם הנאמר שהוא כתי' וו שרומז להוד שהוא כתי' ו' //// ברכה אחרונה יכוין בה מטטטרון שהם כנגד ה' גבורות שעל ההן והמה
והם הרב את ריבנו והדן את דיננו והנוקם את נקמתנו וכו' ////
הרב זלה"ה ביום ר"ח לא היה מסיר התפלין עד שיגמרו כל הקדיש של אחר הזה הפ"ת בהיכל ואח"כ חולץ התפלין ומתפלל תפלת
מוסף // נ"ב לא היה מקפיד בשום פאה מן הקשיל כשהיה אוכל שכיון שנשאר בקרקע לאכול אשרו ובעניה צהה סוגא
לא נתנו שיעור הפאה משום שנשאר להראות השלש המשמש בעולה ואין שייך זה אצלינו גם הוי מנחות מתני סדר
בכורות) הענין והנה בפאה שישאר בקרקע סוף // סדר בכורות שהיה נוהג בציציות ז' כריכות ואח"כ ח' ואח"כ יא' ואח"כ יג'
וענין כלם על כתבן מאלו ומאלו דאהיה עם הכולל היינו אותיותיו וגם כי אהיה במלואו הקין שלה קנא כתבן בנקף עם הכולל //
סוד י"ג ד' ישמעאל שהיה נדרשת בכל הוי"ק שהם נשר שלימות דנשייה והי שלשו שלו בינה הם י"ג האמונים
גלגל שאמר הרב זלה"ה באופן אחר כי כשכשיך שהלה נשארו י"א אחר שהיה הי"ב ראשונה בינה כי הלא חיצוניות המלכות עם
י"א סמני הקטורת הרי ספי' א' ופנימיות המלכות עם חיצוניות נה"י הרי ג' ספירות ופנימיות נה"י עם חיצוניות חג"ת הרי ג' ספי'
ופנימיות חג"ת עם חיצוניות חב"ד מלכות דבינה הרי ג' ספי' ופנימיות מלכות דבינה עם חיצוניות כח"ב הרי ג' ספי' שלימות
משייה לבה נ"ב לא היה חושש לקום כשעונה הקדיש אמן וכו' נ"ב היה מכסה המלה כל הקלה של ראש לטעם
הנודע בסוד המלך שלמה כה סוד השינין דתפלה של ראש והם ז' ראשין שין דג' ראשין ושין דארבעה ראשי)
והענין כי כבר ביארנו איך המוחין הם ל' וכשנכנסים בתוך נה"י הם ג' לבד הוי בחינות ג' ול' אשין דג' ראשים וא' דד' //
גם בחינה אחרת כי המוחין הם ל' ונכנסים בנה"י והנה"י שנתון הם ג' הרי ג' ול' גם סוד השינים הוא סוד גדול והוא כי הלא
הם סוד עור לבד והוא שחור והוא בית התפלין והענין כי הם סוד מוחין דאלהי' דקטנות ולכן נעשים אחר כך אל מוחי'
דגדלות שהם הרשעות התפלין כנודע ולכך הם עור לבד ולכן הם שחורים שהם דינין ואמנם היותם ב' שינים ג' וד' ראשים
הוא עד הנ"ל כי הם ל' מוחין דקטנות ואח"כ נעשים נ"ה רי ז' גם הם ל' מוחין והנה"י נ"ה רי ז' ואמנם זהו סוד השינים כי ש' הוא
סוד אלהי' ביוהן והוא הסוד השין כמנין אלהים ביוהן וכאשר האמר שין יש כו סוד מנצפך תולדה הבוות דמוחין דגדלות שהו'
ג"ב שבנה"י ולכן וראו כל עמי הארץ כי שם ה' נקרא עליך דר"ל אז ויראו ממך כי מצד אלהים שם היא היראה והנה כאשר נמנה שין
הוא בנ"י שם ואם נמנה נמנו סוד הז' ראשים שבשני השינים שהם סוד המוחין והנ"י כנגן יהיה הכל שס"ח עם כללות והם סוד שס"ה
מנים שבקטנות כי הלא מן אלו המוחין דקטנות שהם אלהים יא' סמני הקטורת שהם רוחניות הקליפות כמבואר אצלינו ולכך כל
שיעור הם משם אלהים והקליפות נעשים נקראו אלהי' אחרים גם ז' ראשים שבשני השינין שהם סוד האדרת דמוחין דגדלות שהם
ג"ול' כנגד ואורם ז' האדרת עם אלהי' ששלה שין יהיה הכל שס"ה מנים שבקטנות ולכך שס"ה העיקרים כנגד ימי השנה שהם עצמן
מוחין דקטנות שהם שין והכללות שהם ל' והכללות הרי שס"ה אך נ' יתרים שהם כנגד נה"י דאימא אלו הם יתרים ונלע"ד כי לכך היו
משמשין ל"ה שהוא כנגד בינה ולכך אלו שבנגד בינה הוי משמשין ליום הכפורים ענין ההיא שמחה רב' רבנן רבנן נרוי
כשהילה בהוא נברא ומה שכתבתי דאולפו דכגן מינה כנ"ו על פסוק ומשאתיה ומה הענין ט זאת היתה תמיד נגלו אורם השמחות
שהיו עליהם דאתמר עלייהו דאהה שמחה עליהם וכו' ומשלכם גדולה מן החכמים ענין האושפיזין שהנהגים לומר בכל
מוצאי שבת הרב זלה"ה לא היה נוהג לאומרו ולא אורם השירים והמזמורות ענין ויתן לך שאומרים במוצאי שבת היה נוהג לאומרו //
ענין ותקבלו הין ולהן וענין השואי רוח ונועמני וכן שאומרים שאו כלשון הכנים ונהגו לומר מילין אלו גם לשון הקדש בקול רם וכן
נהג הרב זלה"ה ולא היה מקפיד לאומרים בלחש כמו שיש מקפידים בכבל סדר ענין עבדך המנהג האמיתי מונה הספרדים
ולא כסדר שאומרים החיצונים בענין שיה לבדה ע"י דברכתא כתבו הפוסקים שכיון שלא נתנו ביד אדם
שיברך עליהם שהבל והרב זלה"ה לא היה חושש והיה מברך כראוי לענין או למרמה אך אם הם מרבה וכו' //
מה שאמרו בגמרא כי הקורא כתב שעל הקבר משכח אמר הרב זלה"ה כי אין זה אלא על הכתב בולטות ולא שוקעת //

גם בכל הדברים המשכרים כגון היינות וכיוצא בזה היה אומר כי אין זה אלא בגמר האכל אבל האוכלים בבורא פ"ה כטרע
מוסיפים בו זכיה אחר שהוא מגלה אותם ומתקן אותם   בענין המקרא לקרות כ"כ פסוקים עם הכוונה שלפני והטעמות
אשר יכוין וביארנו כי ביום ר"ח אז מילוי שם ההויה היא היינו והיה בפסוק א' וזהו סוד והיה ביום השמיני כי ביום השמיני הוא של
הה' מילויו נעשה והיה אך ביום שבת שהם ב' והיה וזהו והיה משנה כי שם והיה כפול ב' והיה והיה והנה מי שלא קרא
מקרא ביום ראשון מהשבוע של רבנו ביום ה"כ שיקרא ביום ב' [illegible] של יום שלא קרא ושל יום ב' ואמנם זה התקון לצורך
השני אך לענין היום נעשה שלא קרא אין לו תקנה ועליו נאמר מעוות לא יוכל לתקון   גם הנביאים היה קורא הרבעים שלהם
בזהירות ובכוונה המובא היה אומר התפלה וזה נוסחה יה"ר את שלא נכשל בדבר הלכה ושלא נאמר על טמא טהור
ולא על טהור טמא ולא על אסור מותר ולא על מותר אסור ולא יכשלו חברי בדבר הלכה ואשמח אני בהם ולא אכשל אני
וישמחו בי הם כי ה' יתן חכמה מפיו דעת ותבונה גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך אך התפלה אחרונה לא שמעתיה //
גם תמיד נהג שלא לאכול אחר חצות שהוא עת מנחה גדולה   בענין העירוב שהיה מעורב בכל ע"ש קודש היה מעורב ואות'
ברכה ואת' היה מונח לבני החצר וכו' אחר כי כן הוא התקון כי אחר שיערב בעדי אז יוכל לאחהם   גם הוא היה מוליך
העלה והספר של מזיתו לבה ביום שבת וגם היה מוליכו לבוכולה של כנסת הגדולה מחוץ לעיר ולא היה מקפיד בענין השכר
גם הוא כהוגן   בענין הקדיש שכתוב בתיקונים שהוא לומר וברוך יגדל נא כח יי' לא היה הרב רוצה שיאמרו אותו ולא
רצה לעלות המנהג   גם אמר שהאדם שרוצה להיות מעשה בבית הכנסת אין מועיל לו אלא אם יתפלל עמהם ולא נוהגים
להתפלל במקום אחר כי זה אין מועיל כלל   גם הוא לא היה מן הראשונים כי היה מוכרח [illegible] כי היה לו חולי של
נ"ב וגם כדי שילך מעוטה בגולה ותפלין מלביש לבה ולא היה יכול לעשות זה כלל   בענין בהורה הראש היה נוהג להניח
כל רוחב העצרים שהוא כל השער שיש מן האזן עד שלשה המצח שהוא מקום חלק שיש בראש משני צדדי הפנים ומפסיק
בנתים ונכהו היה מניח כשיעור שאם יקיפו האזנים למעלה בראש ויורד מטה למטה וכזקן היה נוהג שלא לגלחו כרשב
ולא במספרים לא למעלה ולא למטה כלל רק השער שעל השפה היה חותכו במספרים שהוא מעכב מלאכול   גם שער
הפאות של הראש היה מניח לגדל כ"כ עד שיכנסו למטה במקום שער הזקן ממש ולא היה חותכו עד שיעור אורך מקום כ"
משם ולמטה לא יקרא פאת הראש   גם תמיד היה נזהר שלא לגלח ראשו אחר מנחה גדולה ואפי' בע"ש והיה נזהר מאד
גם היה אומר שהיה ראוי לכוין תמיד ולהעריך עצמו כאילו הוא מדור וכסא אל האלהי' הקדוש כי הלא בצלם אלהי' עשה את האדם
ולכך בפרט בזמן התפילה הוי זהיר מוכרח ובזה הכוונה והקובל תפלתו כי ע"י זה יוכל לקשר העולמות ע"י שיחול קדושה עליונה
בו כיצד יחשוב האדם להכין ראשו כסא לשם יהו"ה בניקוד קמץ וב' מוחין הנה חכמה ובינה בכ"ב הויות [illegible] וב' זרועותיו ב' הויות
סגול ושבא וגופו ואז והתשעה הויה בלי ניקוד כמ"ש בתיקונים ויכוין כי אותו הוא שם ס"ג כנ"ל אלהים כי אין הוא שם ס"ג בכי חוץ מה' אחרונה
ונ"ש ואולי ע"י זה ניתן לשמוע איזה קדושה מלמעלה בתפלה   גם חותם שלו בשם ס"ג כי כך הוא כנ"ל ואולי יפיח פיח קדוש   גם פה
שלו שם ס"ג וכ"ב אותיות היוצאות מה' מוצאות הפה ואולי ישיג לרוח יי' דבר בי ומלתו על לשוני בשעת תפלתו והכל כפי עוצם הכונה
וההתדבקות   וכסוד הענין אם הוא בעולם העשייה יכוין כ"ה הויות שחשבונם ש"ן ה"פ כ"ו ויכוין שהם במילוי ההין   וביצירה שהוא
באומרו ברוך שאמר עד ישתבח יכוין שהם ה' הויות במילוי [illegible]   ובעולם שהוא בבריאה יכוין לה' הויות מילוי ס"ג   ובאצילות לשם ע"ב
וכן אם הולך בשוק יכוין ש"ב רגליו הם נ"ה ובשמדבר כאיזה ענין יכוין כי עיניו הם חכמה ובינה וכן [illegible] כיוצא בזה בכל אבריו יכוין כי
הוא כסא לקדושה עליונה ויכוין עצמו לזה ואין ספק כי אם כך ינהג האדם כמה זמן שישיג לדעת כל אשר ירצה ויהיה כאחד מן המלאכים
המשרתים למעלה והוא סוד בכל דרכיך דעהו וכו' וכמעט אם יחשוב בכל רגע בכך ולא יעביר המחשבה וזכור ואל תשכח זה //
גם לא היה נוהג לומר אותם הפסוקים הנזכרים בזוהר [illegible] בפרשת בלק בקומו בבוקר אחר חצות לילה והם
אלי ארמך [illegible] שהיה מקצת שאינם מדברי הזוהר   גם במוצאי שבת לא היה מניח להבדיל על
ירושלים [illegible] ולומר קינות [illegible] האומרים שבמוצאי שבת נחרב הבית וכו' [illegible]
אפי' בבית הנשמה כמבואר אצלינו וגם אחר חצות לילה מ"ש לא היה מאריך בבכיה יותר משאר הלילות //
בענין ספרי הקבלה היה אומר כי מה שנעשה ספר בהיר מיוחס היה חכם גדול ונאמן וגם ביאור הרמב"ן על התורה
הוא מתוק מאד ואין מי שמבין כי דבריו סתומים מאד והוא ספר גדול [illegible]   גם ביאור הראב"ד [illegible]
על ספר יצירה אינו להראב"ד ז"ל רק לאדם אחר והיה חכם גדול בחכמה זו   גם כשאלת הראב"ד ז"ל בקבלת הרמב"ן
ז"ל כלה אמיתית מאד   בענין הכוונה היה מקפיד יותר מכל שאר העבירות והיה נזהר מאד כי הלא כל שאר
העבירות

העבירות אינם מחליפי׳ הנשמה אלא הכעס והענין הוא כי כאשר יכעוס האדם יסתלק ממנו הנשמה הגבוהה אשר
בו ויכנס בו נפש מצד הקליפות ... כל הכועס ... ונבואתו מסתלקת ממנו ואף אם יהיה חכם גדול וחסיד
ואף לא נזהר ממשה רבן של נביאים כמ״ש על ויקצוף משה וכו׳ ואפי׳ שכעס על דבר מצוה וזהו סוד פסוק טורף
נפשו באפו וכו׳ כי האדם הוא טורף ועושה את נפשו טרפה ומוציא ... ומשליכה ממנו וכו׳
ואפי׳ שעושה אדם תיקונים ומצות רבות ... הכל נאבדים ממנו לגמרי כי הולכת אותה הנפש ובאה אחרת
במקומה וצריך לחזור ולתקן מתחילה וכן פעם ופעם שכועס ונמצא כי בעל הכעס אין לו תקנה כי הוא ככלב
שב על קיאו ואם היה ... נשמה למעלה גם היא מסתלקת ועל זה נאמר טורף נפשו באפו ולא יוכל
להשיג שום השגה כי הוא בונה וסותר כל מה שבונה אך שאר העבירות אינם ... ועוקרים את הנפש רק משנין
אותה ... ונשארת בה פגימה אך הכעס צריך תיקון והכנה רבה לחזור להביא אחר שעקרה ... אין לו תקנה כמו
... בחינת הכעס לכן צריך ליזהר מאד משום כעס מלבד מצות ... שהיה הרב מוכיח ... על שהיה
כועס על אחיו כשהיה קורא עמו ולא היה לומד כרצונו והיה מתכעס עמו ואפי׳ בזה היה מוכיחו // בענין
... היה אומר כי האדם צריך לקיים מצות עונה בימי העיבור ובימי היניקה כי גם למעלה יש זיווג ... אפי׳ בזמן
עיבור ויניקה עליונים לצורך קיום העולמות כי זהו זיווג ... ימי החורף שאלו לו אם ימנע האדם מן השנה ...
זמן הקור וגם להיות בימי עיבור ויניקה והשיב כי גם אם האשה מוחלת ואינה מקפדת בודאי האדם פטור ועכ״ז טוב
לקיימה ואנשים שהיו יודעים אותו היו אומרים שהוא לא היה מקיים מצות עונה בזמנים הנזכרים //
גם בענין זיווג האדם בתחילת הלילה נאמר בספר הזוהר והיה אומר כי הטעם ... כי אז הוא זיווג יעקב שהוא
זיווג התחתון מכל הזיווגים וזהו הטעם ... אך מחצות ואילך הוא יעקב ולאה ... שהוא ...
קומת ישראל כלו ... אין לו רשות ... שבת אחר חצות כי אז הוא זיווג יעקב עם
רחל כמו בשחרית בימי החול ... שבת קודם חצות הוא כמו בחול אחר חצות שהוא ישראל עם לאה ... רחל
אך ... משל חול אחר חצות גם בליל ר״ח אחר חצות או בליל ימים טובים אחר חצות דינם כליל שבת
... שאין זוונם בליל שבת אך ... מותר לשמש מטתו אז   בענין הקידוש ... אחר ...
... אפי׳ בשבתות וימים טובים ... כי אין הטעם להנצל מהחיצונים לבד כי ...
למדרגה ... אפי׳ בשבת ... זה   בקידוש שבת ... כי צריך לכוון ... זו ...
שיש בגימ׳ ... להמשיך אל ... שהוא הכוס של יין   בענין חנוכה בברכות
... כי הלא יש תוספת קדושה ... מבחוץ כמו שיש בשבת ויו״ט ור״ח רק שאינו דומה להם ואמנם ...
... לידע איך בחול ... ובחנוכה ... הוא ... בהוד ... כי
הוא ... אך הענין כי בחול יעקב לוקח ... ומן ההוד ואח״כ ... חלק ההוד ... הנוקבה
ונמצא לא היה ... אך בחנוכה ובפורים היא יונקת מן ההוד ... ולא על ידו וכו׳ וזהו תוספת קדושה אליה   בענין
הכונות ... מובב על היותה ... סוד ... והוא סוד ... שהוא יחוד יהו״ה אהי״ה יהו״ה אדנ״י יהו״ה אלהי״ם
... ואח״כ בברכה שניה הוא ייחוד השני של יהו״ה אלהי׳
ובברכה השלישית ייחוד שלישי של יהו״ק אדני ואמנם הכוונה ... להמשיך אליה אלו הנ׳ שערות ... הדלקת ... מ״ה
... להדליק כי היא סוד שם ב״ן ולכך להמשיך אליה אלו הנ׳ שערות ... והנעשה נר חנוכה ... להתייחד
עם דודה ... והכוון לשם קדוש ... להדליק נר חנוכה והוא המושך אור העליון על
הבינה ... כדי שיוכל להתייחד ... ולכן הכוון כי ... הוא סוד שם מ״ה ... שם אהיה כזה והוא סוד
האדם הידוע ... ואפשר גם לכוון להמשיך זה לשם ב״ן ... אורות ... ומילוי ...
שגם כן הוא ... אח״כ הכוון להמשיך מן ס״ג אל הנוקבה וזהו חנוכה שהוא ס״ג ... שהם בני חנוכה ... אל המלכות
אח״כ בברכה ... הכוון ... העליונים ... האלהי׳
... שהוא ... עם החמש אורות וזהו ...   בענין הבכור שנהגו ... ועניין ... כדבר
... לא ... כשהוא ... אך אם היה ... ואם
אם היה ... אך ... אם היו ... רבים   ענין ... שכתב אבודרהם

הסדר שלהם לא היה הרב זלה״ה רוצה להקפיד בזה כלל גם היה מלעיג על אלו השכבות שאומרים על המתים כהיות
שאינם מועילים ואינם מלאכים אם אינו ראוי להם צביית מדרשו והוא היה קורא הנחות שבתקון כמנהג העיר
וכן עשה הלכרות וכשהיה עולה לקרות בספר לעולם היה עולה ששי כנגד היסוד וזה בשבת גם לא היה מונה
מספר קטן הנק׳ כוזהר מושבן זמני כי המונה ם מלך ישאר לקרא כמעוברון וכונתו לעלות למעלה כאמור והמונה
מלך אינו עולה כאצילות שם גם לא היה מתפלל בקול רם אפי׳ התפלה שמיושב כנגן הזמירות וזה להורות כי היה
מכניע עצמו לפני הש״י אבל בשבת היה מרים מעט קולו מפני סוד השבת בענין עסק התורה היה אומר שצריך
קודם עסק התורה יכוין לקשר נפשו ולהדביקה אל שרשה ע״י התורה כדי להשלים אילן העליון ולהשלים אדם העליון
ולהק׳ ולהבאו כי זהו תכלית כל בריאת האדם ותכלית עסקו בתורה   השלים סוד הקדיש כבר כתבנו איך כונתו מיתוק
מוחין דאלהים דקטנות ע״י הויות דמוחין דגדלות אך כל הקדישים אינם שוים כי אם הוא בסוד העשיה הם אלהים
והויות דעשיה כנז׳ כאורך ואמנם צריך לכוין כי הלא מצינו בנוסח הקדיש כ״פ י״ד וכ״פ מ״ב והענין כי מן יתגדל עד
משיחה הם י״ד תיבות כי מלת די ברא הם ב׳ תיבות גם כי במלת די ברא נרמז י״ד אחת הרי ב׳ ידות א׳ מהתיבות
וא׳ מהאותיות כו׳ ולכן תכוין כסוד ה״ב הויות שאתה מכוין בכל קדיש ונמשל משל אם הוא קדיש של קודם הודו הם
ב׳ הויות מ״ה וס״ג ולכן תכוין כי״ד א׳ שהיא במלת די כסוד הי״ד של הויה מ״ה שהוא מילוי אלפין כנודע ותכוין להמתיק בו
סוד אלה״י דקטנות דאימא כל במלות המוחין דקטנות מצד אימא אשר כללותם הוא שם אלהים ט גם המוחין דגדלות
הם ד׳ מוחין וכולם אנו מלבשים אותם בשם הויה א״כ צריך המתק בשם מ״ה שהוא כללות מוחין דגדלות כי״ד אותיות שבו
ומתיקם ע״י שם זה לשם אלהים דקטנות דאי׳ שהוא י״ג אותיות דמילוין כנודע וגם בכלל הם י״ד וכי״ד השני של תיבו׳
תכוין לי״ד של שם ס״ג להמתיק בו אלה״י דקטנות מצד אבא כמבואר אצלנו שסוד האותיות מבינה וסוד התיבות
מחכמה ואמנם צריך תחילה לעורר את אותיות מילוי ההויה שהם עשה אותיות שיש מן במלות עד משיחיה
ואח״כ צריך לעורר את הי״ד וזולת הח נקודות הנז׳ כי כן המ״ב והכח של אח״כ הם זולתם ונראה כי זהו טעם האשכנזים
שנוסח שלהם יש י״ד תיבות מן במלות עד מלת אמן יהא שמיה רבא כמו במלות הברא כרעותיה וימליך מלכותיה
בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל בעגלא ובזמן קריב הם י״ד תיבות אך הקבלה כמו נוסח הספרדים //
ונחזור לענין כי גם יש ב׳ פ׳ כח כנודע והוא של ס״ג ותכוין להמתיק אלהים דקטנות דאבא ובכח דמ״ה המתיק אלה״י
דאימא וכן יש ב׳ מ״ב במ״ב של מ״ה המתיק של אימא ובמ״ב של ס״ג המתיק דאבא אך אופן המתיקות היה
אומר הרב זלה״ה שלא היה זוכרו היטב אך כונת זכירתו בכוונת היא לכוין להמתיק הי״ח של אלה״י שהוא ה׳ של
אלהים כפשוטו וי״ג אותיות דמילוי הם י״ח אותיות להמתיקם בכח ההויות ואמנם שהוא עודף עשה מן כ״ח עד
י״ח עבון העשר כבר הין צריכים לחשבון אחר ואינו זוכר מה הוא גם במ״ב דהויה היה ממתיק המ״ב של אלה״י
גם זה אינו זוכר היטב ואמנם הנראה בזה כפי דבריו כי באלה״י האחורים שלו הם מ״א אותיות והכולל מ״ב הרי
מ״ב דהויה כנגד מ״ב דאלהים כזה אלף אלף למד אלף למד הא אלף למד הא יוד אלף למד הא יוד מם הרי מ״ב דאלה״י
וזו טענה נכונה אם לא מה שעלה כענין הכח עם הי״ח שעודפים עשה ולכן נרא׳ נ״ב באופן אחר ויתישבו דבריו ז״ל
היטב כי הוא רוחק להכניס כאן סוד אחורים דאלהים והענין כי הנה הקח קי״ח מן הכח של הויה והמתיק בו הי״ח של
אלהים ויהיה עודף מן ההויה עשה והנרמס עם המ״ב של הויה יהיו נ״ב ואז המתיק בהם הנ״ב של אלהים שהוא פשוט
ומילוי ומילוי המילוי דוגמת מ״ב של הויה וכזה הכל מיושב היטב כי תחילה אתה ממתיק פשוט האלפין ה׳ אותיות
כ״ד תיבות של יתגדל עד רבה ואח״כ מילוי י״ג אותיות כי״ד תיבות מן במלות עד משיחיה ואח״כ הערך פשוטו ומילויו והם
י״ח כיחד ההויה ואח״כ הערך פשוטו ומילויו ומילוי מילויו כמ״ב דהויה עם העשרה העודפים מן הכח וזה נר׳ אמיתת
הענין בלי ספק   בכל פעם שקורא מקרא ביום עש צריך שתכוין בכל ההויות אשר נרמזים בפ׳ יהיה של אורו
ע״ש הכוין בהם כמלויים של ההין שהם של ב״ן   כדי שתוכל לעלות נשמת האדם בלילה למעלה כסוד מקדון היינו
בידך אפקיד רוחי יש לה ו׳ תנאים א׳ שבאותה יום נכוין היטב בתפלתו עד שיהיה נקרם מזוון עליון כמות נפילת אפים
וזהו סוד מי יעלה בהר יי׳ כי מי הוא האיש שיוכל לעלות נשמתו בלילה בהר יי׳ שהוא נ״ב של מעלה והשיב הכתוב ואמר
נקי כפים וכו׳ אשר לא נשא לשוא נפשו פי׳ כי כשנושא באותו נשיאות נפשו באומרו אליך יי׳ נפשי אשא ואותו שבא שר
נשא נפשו באותו היום לא היתה לשוא ועל חנם רק שהיה כח בידו לעלות מזוון עליון ע״י נפילת אפים שלו ומזה שלא היה

לשוא

לשון נשיאות נשאו הנה איש כמה קנאה נשמתו כליה באור יי׳ ובמקום קדשו ולעשות זיוג עליון שנעשה אחר חצות
לילה כנודע ע״כ אין ונקבין שנעשה נשמתו השנית צריך שיהיו ביום ההוא צדקה בהקנה שהוא לא ידע לאי ניתנה
וגם התורבלה לא ידעתו ונעלה ושיהיה במקום ראוי והגון לתת לו צדקה ואין צריך שיעשה כולם הק׳ אלא׳ אם לא עשה
אלא א׳ מהן בהקנה יספיק להעלות נשמתו כליה ההוא רק אם עשה עבירה גדולה המונעת אותו מלעלות ואין אנו מדברים
אלא באיש שרוצה להקנות בכבוד ה׳ ואינו עושה עבירה במזיד שלישית צריך שיהיו נגד עיניו כל החטאים שבאו
אותו היום ויהיו נגד עיניו כענין שכתבתי ויתודה עליהם כפיו אחר ק״ש כנודע שמידו אחר יושב בסתר עליון ואילך אקרין
מרי דחושבנא בכל לילה וצריך שלא יאבד א׳ מהם רק כל החטאים וכל הדקדוקים שעשה ביום ההוא יתודה עליהם לשם
השכיבה ולא ישכח א׳ מהם רביעית שיהיו עליו תקיפין כל היום ההוא כלי המח הדעת מהם עם הכונה הידועה אצלינו
חמישית מאן דזכי לחייבא באותו היום ומנע לאיזה רשע מאיזו עבירה והחזירו בתשובה מענין ההוא או שמדבר על לבו
דברי תשובה והם מועילים כי המלה הוא כי מי שיהיה שלם העלה נשמתו אך אלו המצות יש בהם סגולה לעלות הנשמה
כליה ואמר הרב זלה״ה שאין צריך לזכור כל מה שעשה ביום ההוא דא״כ אין לדבר סוף אמנם אחר שמוחל וזוכר כל מה
שיכול לזכור מהחטאים שעשה ביום ההוא מספיק רב המנונא סבא גלגול תרומה ולכן אמר רשב״י אילו היו
כבלתי ידעי שבחיה דרב המנונא סבא וכו׳ ומדברי הרב זלה״ה כי רשב״י נ״כ רומז תרומה ואך לא כמור זיהרא עילאה משה
כפעם ראשונה רק בבחי׳ הנשמה שהיה לו בלוחות שניות וזהו שאמר באדרא אסהדנא עלי וכו׳ דזימנא תניינא דסליק כמו׳ ובו׳
כי נתלבשו מהם אלף חולקין שהוא אלף זעירא של ויקרא אל משה שגם משה והלל הם שני שוות ע״ב מה ש״ם
לזה מכוכים זה לזה ושניהם ענותן ושם היה לך לעצמו רבה הלל ונראה שהם משרש׳ הי׳ וכן ר׳ אליעזר היוצא מתלמידיו
מעשאו וכן רבינו הקדוש וכן הרב זלה״ה וכן רשב״י כי כל אלו סוד היסודות דאבא או דז״א או דיעקב כמבואר
אצלנו והתחילה היה רשב״י למטה ואחב עלה כמשה אך נהורה כזמנא תניינא ולא בקדמאה דסליק לסיני כמו באדרא כי
אז היתה מעלת משה גדולה ואבדה כשבו ישראל בסוד ויתעבר יי׳ בי למענכם שחזר לעיבור הק׳ ענייתכן ריבון וכן ר׳
עקיבא היו שני זרועות יתרין ושמאל דמשה מעיבורי בקין ולכן שניהם שוין קכ״ שנה כשם הוא בשר ולכן רצה משה שתנתן
התורה ע״י ר׳ עקיבא ומשה הכה לעין מלך הכהן וכו׳ עיקר רשן נהגא דר׳ שמעון בן נתנאל כהן ולכן היה מפחד כי היה
בו קדושה וניתנה ביד ריבון והיה תלמידו ונאמר כי לפי שהיה ירא חטא וכו׳ אל הירא אותו יי׳ בחכמה יסד
ארץ מלכות מן גבורות הבינה המתקבלים ביסוד ומשם כדעת כדעת שלה ויסוד החכמה האירו מקבלים מקנטם
ביסוד ואז מרוכבים בדעת שאלב היו מתפשטים בקצוות מן הדעת עד הגמר שלה כי אין יסוד אימא המלבישם כי נפסק
ונשלם כלאו קרוב מתגלגלים התחלה בבהמות וחיות ולכן הם עזי פנים ובלתי שלמים אם לא השרהם אשר יי׳ קורא
מש׳ בתהרינו כלם בחכמה עשית הוא יסוד החכמה ודו נשיה בבינה כי יסוד הכונה הוא השמה
כי הוא מתגלה ועתה נבאר הקשר שאמר החכם זלה״ה והחברים עצמן זה
עם זה והוא דע כי אין לך נשמה שאין לה לבוש א׳ שמתלבשת בו בעה״ז והלבוש הזה נ״ל כרב ייבא סבא ע״ה בתמנתא
על שאה כמוהה ועוברה ועל פסוק בבגדו בה ואמנם דע כי כאשר יוסף הצדיק אירע לו מעשה ההוא כשיצאו מיפי זרע
מבין צפרני רגליו כמ״ש ופזו זרועי ידיו הנה יוסף רומז יסוד העליון ולעת ההוא גם למעלה מבין היסוד העליון נ׳ יצאו נצוצות
נשמות מיסוד של הדכורא ולא ניתנו לנוקבא הק׳ היו לבטלה ולא נאחזו בהם הקליפות והנה כמה מיני יסודות יש למעלה ויוסף
רומז אל כלם ומכלם יצאו נצוצות של נשמות לבטלה ונבאר עתה כמה יסודות הם והנה כפי מנין מיאורי הזיווגים כך יהיו היסודות
כיצד יש זיווג של ישראל והוא זעיר עם רחל וזיווג זה הוא בשחרית בשבת בעת המוסף ואז רחל מתפשטת בכל אורך הז״א כמוהו
ממש ואז מזדווג עמה יסוד האמיתי של זעיר גם יש זיווג ישראל עם לאה במנחה בקול ואינה מתפשטת רק עד חזיו העליון עד
החזה ואז מזדווג עמה היסוד הראשון שהיה לו אל הז״א בהיותו בסוד שש קצוות כמבואר אצלינו במקום אחר בענין התפילה
גם יש זיווג יעקב ברחל והוא בשחרית בימי החול ומזדווג עמה ביסוד האמיתי גם יש זיווג יעקב עם לאה בערבית דחול והוא
בחצי העליון של ישראל ואז הוא מתנאות יסוד אחר גם יש זיווג אחר אחר חצות לילה מיעקב עם לאה שאז מתפשטת באורך
זעיר כולו ואז יש לו מתנאות יסוד אחר הרי הם ה׳ מיני זיווגים וה׳ מיני יסודות ואמנם מכל אלו הבחינות של יסוד יצאו טיפות קרי
ואמנם אלו הטיפות הם סוד לבושי הנשמות והנה הזיווג היותר מעולה הוא זיווג ישראל ורחל ואמנם יש עוד בחינות מלבד כמאמר
הזיווגים והוא שביסוד ישראל האמיתי הוא המזדווג עם רחל נמשכין בו חסדים וגבורות ממוחין דאימא וגם ממוחין דאבא כי יסוד
דאבא מגיע עד היסוד דזעיר ממש וא״כ הם ב׳ בחינות אבא ואימא והנה העשר גבורות שהם ה׳ דאבא וה׳ דאימא הם סוד עשרה הרוגי

מלכות אשר נשמותיהם נתלבשו במיתות האלו ואמנם ה׳ גבורות דאבא הם ר׳ עקיבא ורשב״ג ור׳ ישבב ור׳ ישמעאל בן אלישע ור׳ יהודה
בן בבא ונ״ל כי סדרן הם כך תחלה כי ר׳ עקיבא הוא נגד נצח שבחסד ואחריו רשב״ג וכו׳ ואל תתמה אם ר׳ עקיבא הוא משורש קין
שהוא מאימא ולבושו שהוא מאבא כי אין קפידה וכן השאר כבר כל א׳ מה שהוא אין בו קפידא וגם כי ביסוד הכל מתערב ויש ליוסף
קירוב עם כל השבטים כלם להיותו בחינת היסוד והנה תלמיד ישארו לבושין אלו לנשמות אלו ולא יתחברו מהם אחר אחר התחייה
וכן כבל מיניה לבושים שלוקחים שאר הנשמות ושאר הרוגי מלכות הם ה׳ גבורות דאימא ואמנם להיותם סוד גבורות דלכן
יהרגו כי הקליפה אוחזת בגבורות ובפרט במיתות קרי כמו אלו הטמאים והנבלים והעשר חסדים הם י׳ הרוגים של רשב״י
ע״ה שהם ר׳ אלעזר ור׳ אבא וכו׳ הם העשר חסדים דאבא ואי׳ ולכך לא הוצרכו ליהרג כי אין הקליפה אוחזת בהם ואמנם רשב״י
ע״ה הוא סוד היסוד עצמו שמתוכו יצאו הטיפות לכך הוא בא להקנס ולתלמדם והנה הג׳ חברים שנסתלקו ומתו באדרא רבא הם
סוד הג׳ חסדים של אימא המגולים והם של הנ״ה כי הם העולות ומסתלקות להאיר למעלה ולכך נ״ב נסתלקו ג׳ חברים אלו ונסתלקו ונעלו
למעלה   והנה בחברים אלו הרשב״י ע״ה הוא היסוד שלהם ואמנם בגבורות לא מצינו להם ר׳ מפורש ויסוד שלהם למה לא נזכר
ואמנם מצינו שר׳ נחוניא בן הקנה למדם כדי לעלות למרכבה ועב״ז הרב ז״ל אשכנזי ע״ה לא רצה לבאר אך אמר כי הגבורות לא
לבנות להם ר׳ ויסוד מיוחד והטעם כי כבר ידעת מה שכבר ביארנו כי הבוצת ב״ן חסד ומסבבתו כי החסדים של אבא אינם
רק יסוד של אבא לפי שהוא צר ולכן עומדים מבחוץ ומקיפין את היסוד והנה נמצא כי החסדים דאבא ואי׳ הם רק יסוד א׳ דאי׳
אך הגבורות הם נפרדות ואלו ביסוד דאבא ואלו באימא ולכן החסדים המתקבצים רק יסוד א׳ יכול לומר זהו הר׳ שלהם אך הנפרדו׳
אין אנו מכירים מי מהם הוא הרב שלהם אם יסוד דאבא או דאימא וראיתי בדברי הרב ז״ל שנהיו התשובה זו היא כי הקשו לו
א׳ מתלמידיו שא״כ יהיו להם ב׳ יסודות וב׳ חכמים שילמדים ודחה אותו ולא רצה להשיבו ולהיות אלו החברים מסוד החסדים מזווג
עליון שבכולם לכך נבאר להם ונגלה להם כל סודות התורה שלא מתוך צער כלל מה שלא יהיה כן עד דרא משיחא //
הזיווג השני יש לאחר זה שהוא מעלת הזווגים הוא זיווג יעקב ורחל בכח לאיה דינן ויעקב נ״ב הוא מן האחה מלוחין לאטו
ואין בכאן רק חסדים וגבורות דאבא לבד והם ישיבת רבינו הקדוש ז״ל והוא היסוד עצמו ותלמידיו הם הטיפות שהם ר׳
חייא ור׳ אושעיא ובר קפרא ור׳ חנינא בר חמא ור׳ לוי בר סיסי ורב וכיוצא בשאר החברים של תלמידיו //
הזיווג השלישי שלאחר זה הוא זיווג יעקב ולאה שהוא אחר חצות לילה כי אז אמי׳ שהיא לאה יהיה דינן הם אחר חצות והם
ממותקים וגם שהתפשטים בכל אורך הזיווג מוצא״ב כזווג שקדם לזה דיעקב ורחל ואלו הם עשה ה׳ חסדים וה׳ גבורות והנה
אלו הב׳ זווגים להיותם מסוד דאבא כלם שהם יעקב אין הריגה כמו בישראל עם רחל ואמנם בקדרותא דצפרא אז הוא יותר
רחמים להיותו כתחלת יום ואז יש זיווג יעקב ולאה פעם שנית ויוצאים ב׳ טיפות לבד הא׳ כוללת ה׳ חסדים והב׳ כוללת ה׳ גבורות
ואלו הב׳ הם מעולים יותר מכל העשה שלמעלה שהם מזווג ראשון שלאחר חצות הרי הם י״ב או טיפות והב׳ יותר מעולים
מן העשה ואלו הם החברים והרב הוא הב׳ ר׳ יצחק אשכנזי ז״ל   גם יש י״ב אחרים והם החברים האחרים של ישיבת הרב
ז״ל והם כי הלא קודם חצות היו יעקב ולאה עד החזה של ישראל ואחר חצות נתפשט עד הסוף ולכך הרושם הראשון של
היסוד הראשון שלקודם חצות לא נתבטל כי לא חזרו יעקב ולאה אחור באחור אחר חצות לילה רק שהיורם תוס בפנים נתפשט
יותר למטה ולכן מה שהיה להם בתחילה לא נתבטל והרי יש להם שם מציאות י״ב אחרים נ״ב שהם יוצאים מבחינת אותו היסוד
אך אינם יוצאים רק אחר חצות וכ׳ אלו הי״ב הם גרועים מן הי״ב הראשונים שהיו מבחינה של מעלה של התפשטותם עד למטה
ואמנם הב׳ של קדרותא דצפרא מן הטעם אשר שכללו עם הי״ב ראשונים להיותם מעולים מן העשה שנים ולפי שאלו
השנים הם מן הבחי׳ שלקודם חצות לכן קרעו הם ללמוד עם החכם ז״ל קודם אחרים   גם תלמיד א׳ מתלמידי החכם ז״ל
שאל לו שמן שהם ב׳ בחינות היה ראוי שיהיו ב׳ יסודות שיה נכלל בזה והכל יסוד א׳ והשיבו היודע המתגלת אם הצעיר הוא
זה היסוד השני או אם הוא מאותם השנים העליונים של קדרותא דצפרא והר״ם הוא השני מאותם של קדרותא דצפרא //
הזיווג הרביעי הוא ישראל ולאה וכיון שהם מן החזה ולמעלה אין שם מקום התפשטות לחסדים ולגבורות ולכן החסדי׳ מתקבצי׳
בזרוע ימין והגבורות בזרוע שמאל ואינם אלו ב׳ טיפות ולהיותם זיווג של מנחה עם לאה שהיא הנן קשים היו כעלם שע
אחים הרוגי לוד ונביה מעלתם להיותם מבחי׳ ישראל והם פפוס ולוליאנוס //   הזיווג החמישי הם יעקב ולאה
קודם חצות והם דינין גמורים והם הרוגי ביתר והיסוד שלהם ר׳ אליעזר המודעי המדין בביתר והנה יש לו חלוק א׳ מן כל
הטיפין הנז׳ שהם ב׳ טיפות או יותר לכל שאר הנשמות ומעלה גדולה עצומה ושאלו הטיפין משאר הנשמות והוא לא שעם
הנשמות בנין מאתערותא דנוקבא שהיא מתעוררת אל הזיווג והעלה אליו ואז אחר נ״ב הוא מתעורר אל הזיווג ואז כיון שלא
היה מדעתו להתעורר רק שהנקבה המשיכה אותו לכך כאשר הדכורא מעלה בה הטיפה של חסדים וגבורות אינו מגושה
מן

מן הדעת של עצמו רק מהמשמשות החסדים שבששה קצותיו אחר שנתלבשו והתעבו ונתממשו שם אך אלו הפנימי'
אחר שהם באים בלבד נקבא א"כ ודאי שמתעבריה לדכורא לחוליה נתקו והדכורא אורה נמשו להזדווג בנוקביה ולא
מיעה כי להיותה למטה כבהמה או כיוצא ואז נתקו למעלה וא"כ הכנים מתעבריה לדכורא הם גדולים עד מאד ולכן אינ'
יוצאים רק מהחסדים וגבורות של הדעת ממש וכאשר אינם מתעברים בשש קצותיה לדרך מעבר לבד ולכן מעלת אלו גדולה
מכל שאר הנשמות נגד אין קץ וכל זה הוא בסוד הלבושים ואמנם למי שגם אלו הנשמות של כל אלו הנגו כלם הם ג"כ ענ"ב
מבחינת הדעת עצמו לכך נרצו להם אלו הלבושים שהם הנימין כמ"ש כי מהם נעשים הלא איברים שהנשמה מתלבשת
בהם ואמנם כל אלו הנימין יש בהם פנימיות וחיצוניות כי הלא נ"ש שנתמשכי' מן חיצוניות של הלבוש של נה' דאבא או דאי'
או רוחני' או דיעקב ויש מהם שיפין שפנימיותם מהמוחין עצמן שבתוך הנה' דאבא או אימא וכו' ואמנם כל אלו הנגו הם
מפנימיות המוחין עצמן ממש ואמנם יש כת א' והם הזקנים מורי הרח"ו אשיך וכל אלו אלו הם מן הבחינה החיצונה מצד
הלבוש אך יש להם הבחינות של הנימין עצמן שהם נמשכו מן הדעת עצמו רק שהוא מסוד הלבושין גם יש כת של בחורים
והם כנגד הכת השניה שלומדים בישיבה מהמלבושים שלהם אך כת הזקנים מהמלבושים שלנו אך אמנם שביארנו כי יש
קשר אמיץ בין כל אלו הנימין כל זה הוא מצד הנימין והלבושים אך הנשמות עצמן כל א' הוא מה שורש שלו אך כלם מבחינת
הדעת רק שאינם קשורים משורש א' והנה כל אלו הנימין נקראים בדברי הנביאים כלשון שארית ואמנם יש טיפי ישראל
וטיפי יעקב ושל ישראל רק שארית ישר' כמ"ש שארית ישר' לא יעשו עולה ויש שארית יעקב כמ"ש והיה שארית יעקב וכו' ויש
ה' מינים כנ"ל וכנגדם נזכרו בדברי הנביאים כ"פ שארית יעקב ושארית ישראל ואמנם אלו הנימין שלנו של יעקב ולזה אחר
חצות הם אחרונים מכלם פי' שהם באים לגבולם אחר כל ה' מיני זוון כנ"ל אמנם שאינם כסדר מעלתם ולפי שהם מגלות אחרון
אך הזה נראה כנבואת ישעיה) כמו משא דומה אלי קורא משעיר וגו' שהוא על זה הגלות האחרון והנה ידעת כי לילה הוא קודם
חצות ולילה אחר חצות כמ"ש בזוהר והוא ב' הכיתות שלנו שבכלם הם אחר חצות רק שאלו הם מבחינת חצי הלילה הראשונה כנ"ל
וכנגדם אמר שהשכינה צועקת מתוך גלותה כיושבת בשער בגלות אדום ואומרת לשי"ת שומר מה מלילה פי' מה נעשה בכיתה
האחת שהיא מאחר חצות הנק' לילה שומר מה נעשה ג"כ מליל שהם כת האחרת שהיא מחצות לילה הראשונה רק שיצאו בחצות
לילה האחרונה כנ"ל והירך ואמר אמר שומר אתא בקר וגם לילה והם כנגד הגולים בקדרותא דצפרא וגם הנולדים אחר חצות
שאינן רק לילה בקא ואמר אם תבעיון בעיו כי להיות כיתות אלו בדור המשיח הם צריכים לשוב בתשובה והרבות בשאלות
המ'ננים גם זה סוד שאר ישוב שאר יעקב כי אמר ב' פעמים שאר כנגד ב' כיתות אלו //
כל כנף שמאלי קין והימין הבל וכל כנף יש בו נ' אלפים נוצות אלף גדולים ואלף קטנים וככל נוצה ונוצה קנ' נימין ויש בהם הנוצה
שמשם יוצא הכנף ויש שם דם ויש קנה נוצה הקשה וקצרה כחוץ כלי שער והנה כנף א' של אחד מתלמידי הרב ז"ל הוא עד
נפש דאצילות כנף שמאלי דמלכות דאצילות וכן עד למטה בעשיה כי כנפים השמאליים והכנף גדולה מן הנוצה והדם והנה
הנוצה גדולה מה שער והשיער הארוך גדול מהקטנים והקטנים הם הקטנים שמתים בקטנותם והתלמיד ההוא מן הנוצה של מספר
עשר מן אלף נוצות הגדולים ויש בה קן' נימין נימין) כנף והנוצה של כנף זו הוא אביי והדם אשר בה הוא רמי בר חמא והלא
הקנה התקועבו נחלק לשנים ט' הדם שבתוכו מפסיקן משא"כ אחר צאתו לחוץ וצד השמאלי הוא שמואל הנביא והימני לא ידעתי
ושאר הקנה בלבד שער הוא חזקיה המלך ואח"כ נחלק הקנה בין השערות וכל ב' בחינות הקנה קם מעליהם את השערות
נמצא כי ב' שערות ימין ושמאל ויש בינהם מעלה א' והתלמיד משיער א' מה שמאליים שבכנף זו ובנוצה זו והמעולה של כם
התלמיד הוא ר' עקיבא והרב קארו הוא א' מן כנף זו וכן אחר משה ובצחי"ר זו היא מן אור פנימי מן נפש דאצי' וכן בכ"ע אך
נדב ואביהו הם מן האור המקיף של נפש דאציל' והענין כבר ביארנו במקום אחר כי קין והבל נטלו נפש דאצי' של אדם והענין
כבר ידעת כי כל העולמות רק עורים זה בזה ואחר שאדם מעולם חלק העשיה יכול לעלות עד היצירה וכן עד האצילות וכל זה
לנשמה חדשה כנודע והנה נמצא כי כל העולמות קשורים זה בזה וזהו כמא לזה ואמנם יש בחינות שמעולם לא השיגו
רק לתקן הנפש דעשיה לבד ויש שזכו עד יצירה וכו' עד אצילות ומוצאים הם בכל השרשים שימצא שורש שזוכה עד
אצי' ואין זה נמצא כמו בקין והבל כי להיותם נקראים נשמה חדשה בצד מה לכן זכו ליקח עד נפש דאצי' ולא יותר אך שאר
השרשים שהיו נשמות ישנות כמבואר אצלנו הנה שיזכו לבריאה כי לאצי' לא זכו והנה בקין ג"כ יש ב' בחינות א' היא בחי'
קין לבדה שהיא מן הבריאה ולמטה מן השרשים ויש בחי' אחרת והיא אותה החלק של אדם עצמו שהוריש לקין ויש בו המעלה כאשר
כל העולמות מנפש דעשיה עד נפש דאצי' ולפי שהוא מבחי' זו השנית מעלתו גדולה כי יש בידו יכולת לתקן עד נפש דאצילות

בפעם הא' ראשונה שיבא לעולם וכלה שורש של פלוני כולו מבחי' זו וכבר כי יש בבחי' זו השנית ב' בחינות והם אור פנימי
ואור מקיף ונדב ואביהו הם סוד אור מקיף אל בחי' זו ואליהו ז"ל מן האור הפנימי וכל השורש של פלוני מזה הפנימי ולהיותו
יש להם יכולת להתפשט אל האצי' לכן נקרא' מלאכים ולכן אליהו ז"ל הוא מלאך גם יהודה וחזקיה בני ר' חייא היו הרי מאורי מורע'
דומות הרי מלאכי ברקיעא והיו דומים למלאכי השרת בבחי' הנז' כי הם משורש הזה והנה יהודה וחזקיה העצה שלהם נקלה
משל נוצה של ר' עקיבא שהיא של פלוני ונוצה של ר' עקיבא גדולה משל ר' יהודה בר אלעאי ולכך היה תלמידו ובכל מקום שמתחלה
בחי' מלאך ממונה לאיזה חכם הוא משורש זה ולכך פנחס נאחז בו והצבנו לפי שהיה מלאך במשחו"ל ונחזור לענין כי הלא קין
הוא לעולם זרוע שמאל בכל העולמות בין מהך בין מאצי' וכו' עד העשיה וכנגדו הבל זרוע ימין ואמנם בכל העולמות מעשי'
עד בריאה נקרא' זרועות אך באצי' אינו נק' זרוע רק כנף והנה בכנף יש נוצות חוץ מהבשר וגידים ועצמות של כנף עצמו וכבר
ביארנו כי השורש של פלוני הוא בנוצה של כנף שמאל שמאלי וכל הבחי' הוא של קין אך פלוני מצד הניצן וכל זה הוא בבחינת
בשר שבו או בבחי' בהמה יצירה עשיה שאין שם כנף אך באצי' שיש שם כנף יש אחיזה לפלוני גם בכנף עצמו כנז' לעיל בענין
שמיטה עז"ר וכנף זו בנפש דאצי' שהיא מתלבשת דאצילות אך משם [illegible] אי אפשר להשיג עוד בעולם שני והנה חנוך
שלקחו [illegible] שהיה נשמה נעלמה לכן היה מלאך נ"ב יותר גדול מאליהו כי כלומר שהוא מבחינת אצי' יכול לעלות
במדרגת מלאך והנה כנף השמאל כבר ביארנו שיש בו באלף נוצות ובכל א' קין נשמות ואלו הם המספר הנשמות של השור'
של פלוני אך האמתיות של פלוני הם אותם של הנוצה עצמה של פלוני וחשבון זה של קין בכל נוצה הוא כמו שם קין אך כנף של
הבל הוא מתחלק באופן אחר והוא שנחלקת הנוצה לב' חלקים וכל חלק כלול מל"ב וזהו הבל ה' ל"ב והם נ"ב קן כמנין של קין אך של
קין נחלקת כל א' בפני עצמה ואמנם יש יתרון לקין על הבל יתרון גדולה מאד והוא כי כבר הודעתיך איך הגבורות דאי' יותר
הגבורות של עתיק שבכתר אריך אשר מהם יצאה אימא והנה אם נגלו זמן רב קודם החסדים ומה כי הם הביא מעולים ולכן מי א'
שהוא משורש של קין מבחינה זו יכול לעלות מבחי' לבחינה ומגבורות לגבורות עד אותם הגבורות של עתיק יומין ושאר שם
מושב מי שהוא מבחי' הבל כי הוא מהחסדים המתפשטים הגדול ואין להם כח כל כך וזהו מה שנגלו לר' עקיבא דברים שלא נגלו למשה
ע"ה ולכך היה אומר משה להש"י יש לך אדם כזה ואתה נותן התורה על ידי לא היה יכול רבינו להשיג יותר ממנו וזהו סוד שמצאו להקב"ה
קושר כתרים לאותיות כי שלא יש יכולת בשורש הבל להשיג רק עד כתרי האותיות שהם התגין אך שורש קין זה יכול להשיג עד
הטעמים או יותר נ"ב אך משה אחר זמן השיג הכל עד מעשיו הנעלמים גם יש סבה אחרת לפי שהוא משורש קין שהוא
מצד הבינה לפי שהוא מצד אבא מחסדים וגבורות של אבא והענין כי אימא עד החזה של ז"א אין לה רק כסוי א' ואור היוצא
משם גדול והנשמה היונקת משם אינה גדול אך אבא מכוסה בשני כסויים עד התוך וכן למטה מהחזה אימא מגולה למטה ואבא
מכוסה בכיסוי א' ולכך המציא כי הנשמות שהם מהחסדים המגולים או מגבורות המגולות הם יותר מעולות מן הנשמות של הגבורה
המכוסה כנודע אע"פ שהם יותר גבוהים במקום וזהו בחי' נשמת התוך דאבא גם יש טעם ב' כי התחלה אינה מאיר כלל
רק ע"י חסדים וגבורות של הבינה ועוד לקח כח ולכן הם גדולים מהם גם טעמה אחרת כי הגבורה היא הראשונה שיוצאה
אחר היחוד כנז' ולכן קין היה הבכור בסוד אשת חיל עטרת בעלה ולעתיד לבא יהיו כל שורש קין כהנים באופן כי מה שהיה עד עתה
בחינת לוים ומצד הנבואה דעתה קרח שהיה משורש קין כלם יעלו בכוחם שהיא הכהונה וזהו סוד והכהנים הלוים בני צדוק וקרח לא
הבין שם זה כי אם בחזקה לפי שהיה משבט זה לכן ניבא נבואות אלו לעתיד שיהיו כהנים אותם שהיו לוים // //
הקשר שיש לפלוני עם החברים ז"ל החכם כי הלא כבר ביארנו היות באדם הראשון כלולים כל הנשמות אמנם מפני שחטא נשרו איבריו
ונתמעט קומתו וביארנו הענין כי הוא שהוא ירידת ניצוצות הנשמות אל עמקי הקליפות וקראם נשירו בו שהוא סוד מאה אמה והנה
היו קצת נשמות חדשות שלא באו ונכללו כלולות באדם הראשון ואלו הם הנשמות חדשות אמיתיות ואחר הנשמות שנשתיירו באדם הא'
עדיין הם נקרא' חדשות נ"ב אבל לא בסוד הראשונה וכאשר יבואו אותם הנשמות בעולם פעם ראשונה אחר שחטא הקדם ונתבררו ממנו
אז נקרא' חדשות והטעם כי לא היה אדם עדיין אינה נחשבת לפעם ראשונה לפי שאילו אדם היה אחור באחור ולכן אינה נחשבת עד
שיבא פעם בפעם ואז הביא פעם ראשונה אך אם אחר שיהיה אדם לא יכנה לבא רק אחור באחור גם אז יקרא פעם ראשונה אע"פ
שלא בא פעם בפעם כיון שבא אחר מיתת אדם ואחר יש קין והבל שהם מאותם הניצוצות שנשארו באדם הורישם לקין והבל
וגם זה עדיין אינה נחשב לפעם ראשונה אבל אחר קין והבל כל אותם הניצוצות שיבואו לעולם אף אם יבואו אחור באחור הכי אז
פעם ראשונה נקראת נ"ב נשמה חדשה ומשם ואילך פעם אחת אז הקרא מעולה כי אפי' מה שנתקן מאדם אל קין והבל אינו נחשב
כפעם עצמו כי לא מתו ואחר נולדו רק בחיים חיותו הנחילם לבניו קין והבל ואמנם עכ"ז נכונים הם מאותם של אדם בבחי' שאותם של
אדם

אדם הם יותר חדשים מאלו ואמנם אותם של אדם שנפלו לעמקי הקליפות כגון שנפלו אל הקליפות בפעם ראשונה שיבואו לעולם הקרא זו
נשמה מגולגלת והרמה זו כמו אותם של אדם שנשארו בו או שלקין והבל כשבאו בפעם שניה ואח"כ הם נשמות שבאות בגרים
והנה כבר ידעת כי כל מיני הנשמות כלם ירדו אל הקליפות חוץ מן החדשות גמורות אך אותם של אדם לא היה בהם רק פגם א' של אדם
ואותם שלקין והבל יש בהם שני מיני פגם א' מחטא אדם וא' מחטא קין והבל עצמו והנה כאשר אלו הנשמות יוצאות מעמקי הקליפות
לבא בעולם הם צריכות להתעבר במלכות כדי להתנקות מאותם הקליפות והטנופים ואמנם כפי גדר הנשמה כפי הוכנה והזכה להתעבר
שם ומדר המדרגות הם כך כי בחי' הראשונה שהם חדשות גמורות אלו יכולות להתעבר י"ב חדש בבטן המלכות ואח"כ באות לעולם ולכן יש
עיבור של י"ב חדש כנגד כנגדה ובחינה הב' הוא נשמות שנשארו באדם אלו ג"כ הם חדשות ולא כראשונות ולא כשניות לפי שבשניות אין
בהם רק פגם א' ובאלו יש בהם ב' מיני פגם ולכן עיבורם ז' חדשים ובחי' הג' שהם שאר הנשמות שנשארו מאדם אעפ"י שהם מפגם
ראשונה או שאר הנשמות הראשונות כשבאו כבר אחר פעם ראשונה ואילך כי כל זה יקראו נשמות מגולגלות הנה כל אלו אינם מתעכבות
בעיבור רק מ' יום כנגד יצירת הוולד ואח"כ באות לעולם ובחי' הד' הם נשמות הגרים שאינם מתעברות רק ג' ימים כשיעור קליטת הזרע
והנה כפי התעכבם במלכות כך תהיה גדולת האדם והזדככותם מן הקליפות גם דע כלל אחר כי הלא כבר ידעת איך כל אלו הנשמות
שיצאו מן הקליפות אינם יוצאים אלא ע"י התפלות של ישראל בסוד מיין נוקבין או כפי איזו מצוה או ייחוד שעושה איזה אדם צדיק בעולם
ואמנם יש נשמות שע"י איזה פגם שיש בעולם או מחמת פגם עצמו שחטאו בעולם בתחילה ולכן הם יורדות ונופלות אז אל הקליפות
ואז הוא זמן יציאת איזו נשמה מהקליפות להתעבר במלכות ואז יש יכולת באותה הנשמה שבמלכות לאחוז באותם הנשמות הפנימיות
קודם שימסרו אל הקליפות ולהחזיקם במקומם ולהחזירם למעלה בתוך המלכות עמה בסוד המלכות העיבור ויתתקנו שם עמה ואח"כ
יצאו כלם לעולם   והנה הענין הוא כי בהיות הנשמה במעי המלכות היא שם תמיד מעלה מיין נוקבין למעלה ובכח אותן
המיין נוקבין שהיא עולה יכולה לגדול לאותה הנשמה עמה אך אע"ז אם לא יניח קצת רוחא ושדי בגווה ואז ע"י הרוח
רוחא דשדי בגווה פי' שמניחת אותה הנשמה כח א' ממנה באותה הנשמה האחרת והיא מתלבשת בה וע"י היא מתתקנת
ואז הרוח נשאר קשור תמיד עמה עד זמן תחיית המתים ואז הם מתפרשות   והנה דע כי לא הנשמה שהיתה מעוברת
תחילה היתה מוכרחת אותם שעומדות י"ב חדש יש בה יכולת ג"כ שאותה הנשמה האחרת כן שתהיה מבחי' ט' או ז' או מ' או ג' יום
גם היא העבור עמה י"ב חדשים וכן אם היה מבחי' ט' חדשים והאחרת מבחינת מ' יום או ג' ג"כ העבור עמה ז' חדשים וכן
לא כך כל זו שמעמיד אותה אינה ב' מבחינות ז' חדשים והאחרת שהיתה יורדת לקליפות היתה מבחי' ט' חדשים אז שניהם עומדים
ט' כאותן שתמיד אזלינן לרווחא דמילתא   והנה אלו החכמים של פלוני כלם מגולגלים מאותה המ"ל לב"ד יום ואמנם פלוני חדש ממש
ק' בפעם ראשונה וזמן פלוני הוא ז' חדשים והוא עבבם שליפלו אל הקליפות וזכו להתעבר ע"י פלוני ג"כ ז' חדשים ונמצא שבכלם יש
לו לפלוני קצת בהם מן הרוח שלו מטעם בהם וכלם יונקים ע"י ש לפלוני מן הרוח שלו בכל א' מהם ולזה צריך לפלוני להשתדל לתקנם
כי הוא סבת תקונם מתתקן גם פלוני כמו שנבאר למטה   ואמנם ספק אם אמר הרב ז"לל שגם אלו המגולגלים אם יען מבחינת אדם שלא
ק' שבאו ב' פעמים כון שעורשם הם שנו ט' חדשים א"כ עתה שנתעברו ונתקנו ע"י זו הנשמה א"כ גם אם זו הנשמה היתה מז' גם הם
נתעברו ט' חדשים שלימים ואם כך הוא יש ג"כ ספק לפלוני כי כבר ידע הפלוני כי קצת מהחברים הם מבחינת אדם וא"כ נתעבר פלוני
עם החברים ט' חדשים   ואמנם לא הבין פלוני כלם כיחד כי התחלה עבב כנשמה א' ואח"כ ע"י שהוא משיתף אותה הנשמה שיש בה שני
נשמה אחרת נמצא כי הנשמה השנית יש בה ב' רוחין א' משלה וא' מן הנשמה הראשונה שנתעברה וכן ע"ז עד הסוף ונמצא כי הנשמה
העשירית יש בה רוח א' משלה ורוח א' מכל הט' אחרות הקודמין אליה ואינו נודע הסדר שלהן אך כפי הסדר שמנה הרב ז"לה בחבורה הקד'
זה לזה יובן כי מרוב כך תחילה פלו' ואח"כ מ"ר ואח"כ נ"ז ואח"כ הרי ע"ס והשאר לא נודע   ואמנם אל תקשה אם פלו' קודם להם איך נזכר
בין מנינו בשנים או שאר החברים כי אעפ"י שפלו' קודם בעיבור כיציאת הנשמה לעולם אפשר שקדמוהו הם והענין הוא בסוד חי' אשר עמדתי
לפני כי אחר שהנשמה נשארת בעיבור דמלכות יש נשמה שתכף אחר זמן עיבורה יורדת אל העולם הזה ויש שיורדת אל עולם הבריאה ושם עומדת
ומשתהת לפני ה' יתברך כשאר המלאכים עד זמן קצוב או עד שיורדת איזו תפלה או איזו זכות ומצוה של איזה אדם ואז תרד אל העה"ז ויש שנשארת
ביצירה ויש בעשיה בעולם הזה אבל כלם יוצאות מן מלכות דאצי' רק זו נשארת בבריאה וזו ביצירה וזו בעשיה ואמנם כל זה תלוי כפי מעשה
האדם בעה"ז כי יש תפלה שאינה יכולה רק להעלות הנשמה בעיבור דמלכות ויש תפלה אחרת יותר בכונה ומקובלת לפני הי"ת ויכולה
להוריד ולהביא הנשמה ההיא אל העה"ז ויש שאינה יכולה להורידה רק בבריאה וכן כיוצא בזה ואין זה כח מצד גדר הנשמה בעצמה רק כפי פעולות
התחתונים המתייחסות אל הנשמות ההם וגם כפי האדם העושה התפלה ההיא כך ישנו להמשיך נשמה א' לבנו אותה שהיא יותר קרובה אליו לפי
שרש והיותר נשארו והשאר הנשמה אחרת עד שימצא אליו גואל הקרוב יותר ואינו תלוי זה במעלת הנשמה או פחיתותה להתעבר יותר מחברה

הפסק והנה הנשמה אשר הבקה הולה ממלכות דאצילות וירדה אל העה"ז בלי ספק זו ודאי יש לה ירבון כי אינה מתלבשת בשום עולם רק באה דרך מעבר
לבד אך המתעברת למעלה ו' בכל עולם שיורדת ומתעברת שם היא מתלבשת בתוכו עולם ובאה יותר מלובשת וגם אינו דומה המתעבב
בבואה אל המתעבב כ"ל כי לבוש היצירה זך והם מאד ואחנם כל זה הוא בל"א וא"כ כמו נבהו פ' כ' לפעמים הנשמה המתעברת ומתלבשת היא
עולם היא גדולה מן היורדת ברגע אל העה"ז בלי שום לבוש לפי שמעלה האחת גדול מאד ומ"מ אך בה עצמה יש שינוי כי הנשמה עצמה אם
הנה כרגע דה יורדת מאיה מן כאשר התעבר בא"ו עולם וזהו סוד חי יי' אשר עמדתי לפניו כי אליהו ז"ל נתעכב בעולם הבריאה ומשם
אחר צאתו מעיבור מלכות דאצילות ושימש שם לפני הי"ת כמו מלאכי השרת ואל זה רמזו בזוהר פ' אחרי מות דף ס"א כמנין חסד
זה חי יי' אשר עמדתי עמדתי לפניו וכו' ואחנם נחש כלו לא יהיה הבקה אחרי צאתה מעיבור רק נתעכבה למעלה ולא נודע
היכן נתעכבה ונחזור לענין כי צריך לפי שהחברים האלו יתקנו מעשיהם אך הם אין להם תועלת במעשי כלל כי הוא יש לו רווחא
כהן והוא מרויח אם יהיו צדיקים אך הם אין להם רווחא כלל ואין מועיל בהם מעשה כלל באופן שבכל המצוות שהם עושים יש להם
חלק בהם ע"י והוא רווחא הל"ה כהן והענין בבירור דע כי אין לך צדיק וצדקה שאין לו ב' נשמות כמוש"כ בתוספתא דזוהר פ' נח עלנח
נח מוצא חשבה שמאל שמאל ויש נשמה מרכבה זו על ראש באדם לשמור בעולם העליון וזהו ענין שיש למעלה לאדם למעלה ע"י
חותם הנשמה ואחנם הנשמה של האדם כשהיא מו מואמת היא נוראה שרבה למטה בקליפות מגונים מאוד עד שרבה כולה והכל לפי
גבר העונות ואז יורדת הנשמה המרכבת במעשיות האדם נמצא שכל א' מאלו הב' בחינות יהיה מתעלה ונמצא נ"כ שאין לאדם הזה רק
נשמה א' כי האחת יורדת אל הקליפות אך הצדיק שהיכן קיימות זו בבחי' מקיף וזו בבחי' פנימיות וזהו סוד מש"ש בזוהר כל עלנח נח
כי כל צדיק יש לו ב' נשמות אך הרשע אין לו אלא א' כי השנייה יורדת אל הקליפות וזהו סוד ונכרתה הנפש וכו' כי נכרתה ונטפה בקליפות
והנה בסוד אותה הנשמה המרכבת שיש לה' מעשים נמשך כל אור ושפע הנמשך אל החברים מלבד ההוא רווחא הל"ה בנוויהו והבל שלך
דרך שם ואין מאותו אור הנמשך להם שם נמשך לה"נ גם מאותו החלק שלהם ונמשך לנשמות ב' המעולות ולכן אוי מוכחה שיתקנו וימשו
ע"י ואחנם הנשמה הפנימית שלו אין להם שייכות ואינם יונקים מהמצות שלו ואחנם כל זה בבחינת הנשמות עצמן שלא החכמים
ואחנם כבר דברנו בבחינה אחרת של הקשר של הרב זלה"ה עם החכמים והחברים זה עם זה לעי' וכו' // //
אמר הרב זלה"ה כי עדיין יש לפעמים הנשמות נעשות קרי ברשות הקליפות וצריך שיכוין בכוונות יחוד מלך אלה וכו' בכתרה שכבה ושיכוון למלך
לא ינשא כי סה"ם שבאו והאותיות הקודמות להם הם י"ג שם של מ"ב ויכוין להעלות את השר ניצוצות כמנין מ"ב שהם סוד ההין והם
הכללות הם שכ"ה ולהעלות שהם ניצוצות הקרי נ"כ והכל ע"י שם י"ג להעלותם בסוד העליון כדי שיחזרו להיות בסוד זכר ונקבה ויסוד
שיהיו עם המלכות בשאר הנשמות נשארים שרה אל מן אליך וי' מן ינשא הם אל והוא אהיה אלף ה"י יו"ד ה"י אלף למד פ"א ה"י יו"ד יו"ד ג"ל
אותיות ואו דלת ה"י יוד כי הם כמנין אל והוא סוד מ"ב דאהיה במלוי יודין ואין בו רק מ"ה גם החזור דר"ת של אליך לא ינשא שהוא אל אחר
ויכוין אל אהיה במלוי אלפין מ"ה הנו שיש בו הגבורה כמנין אל והוא שם מ"ב שלו ויכוין להעלות הכל ע"י כ' מילוי מ"ב הנז' והם דוהן ואלפין
אח"כ עם הנז' נסתלקו י"ב מהם מן הקליפות ונשאר ע"ח לבד והנה סוד ע"ח אלו הם קשים לתקנם כי הם סוד ב' שמות הויה שהם בגי' ע"ח
כמנין מוחא כי אלו הם נשמה לנשמה ונשמה ורוח ונפש אל כל הניצוצות של הנשמות ההם שיצאו ע"י קרי והתקון לזה כולה שיכוין
השנית נ"כ במלוי אלף ורבבה מימינך כזה כי ר"ת הם יהוה ואהיה ויכוין לחכם ולזוגם ועם זיוג הזה יוכל להעלותם ולהכניע הקליפות
המעכבים אותם אח"כ בסוד שבגי' ק"ה והם סוד ו' פ' י"ה שיש בשני שמות הנז' כי ביהוה יש נ"פ י"ה באופן זה כי אותיות ראשונות הם י"ה
ואח"כ ה' במלואה הרי י"ה אחר וה' שנית נ"כ הרי נ"פ י"ה ובאהיה יש ד"פ י"ה כי שני ההין הם שני י"ה והיוד של אהיה מחבר אותה
בה' ראשונה ובה' אחרונה הרי ו' פ' י"ה אך בשם הויה אין לחבר הי' לא בה' ראשונה ולא בה' אחרונה לפי שיש הפסק ביניהם ויכוין ע"י
פעמים י"ה הם בגי' ק"ה והם בגי' עלה אח"כ יכוין באותיות הקודמות אל סה"ם שהם לבן שהם סוד הקליפה הנקראת נבל ולבן ויכוין כי העלה
הנז' יהיה נובל שרה ויפרדו נשמות אלו הנקשרים באילן הטומאה וזהו עלה נבל והנה בגי' שם הויה דיודין שהוא ע"ב ועם ז' אותיותיו
פ"ב כמנין נבל גם הוא כ"ב פ' אל אלו שביארנו באותיות אליך לא ינשא כנז' וע"י זה יהיו עלה נובל אחר יכוין לחבר אל האותיות
הנשארות בלם והם ר"ב מן רבבה ומ"י מן ימינך הם בגי' רמ"ב ויכוין שיהיו אח"כ בקדושה ושיעשו התלה בפר כי אח"כ יהיו עננים
נאורים כמו שנבאר בע"ה וזה ע"י עשר הויות שהם ה' חסדים י"ה גבורות הם ב' כללות הרי רס"ב אח"כ כי ר"ת
של הבל שהוא עלה נבל בוסר הוא מ"ב ענב ועם ה' של ימינך הם ענבים שיהיו ענבים נאורים בקדושה וזה ע"י שני פ'
אלהים אלהים שהם בגי' ענבים ואמר הרב זלה"ה כי ע"י זה נסתלק נשמה לנשמה משם אח"כ נשארו נשמה רוח נפש בסוד ב'
הויות שבגי' ע"ח ואמר שיכוין בברכת המפיל חבלי שינה באופן זה כי בתחלה יכוין בנ' הויות בגי' מוחא כמנין ע"ח וצריך לחברם
ולשלבם ויכוין כי נ' יודין הם ל' של המפיל והנ' ההין הם ע"ו שהם י"ה של המפיל והנ' ווין הם י"א והם מ"ב של המפיל כי המם באות
בשו

רעה

כש"י והפ' היא סוד ת' הרי י"ח באותיות מפו' ומי שעיקר אלו הם ג' ווין וסוד הוא' הוא כאת"ב כ"ש פ' לכן סוף ג' ווין אלו הם רמוזים באות פ'
של המלוי' וה' ג' ההין אחרונות הם י"ח הנה של המלוי' אח"כ יכוין למלאות ג' הויות אלו כשבא מ"ג מה כסדר ענינו הזה ויכוין כי ג' ייי
הם ל' של חכמה וג' ווין הם י"ח של חכמה וג' דלת הם י"ב של חכמה ושרה נלך אל צירוף הי' הי' הא ויכוין כי ג' ההין הם י"ה של שינה וי"א הם כ"א
והם ש' של שינה כאת"ב כ"ש שהי"א ב' ואות נ' של שינה כאת"ב כ"ש הי"א נ"ג הרי י"א ועם י' שינה הרי כ"א ונלך אל צירוף וי"ו אל"ף ואו ואו יכוין כי ג'
פני מ"ה והוא חיבור יהוה אהיה עם כלותם ומלוים כמילת נגל ויכוין כי ט' של נגל נחלפת כאת"ב כ"ש באות ג' הרי נגל הוא ל"ג אח"כ נגל
במלך היא עשה הרי מ"ו ועם הכללות הרי מ"ה ונלך אל צירוף ה' ה' הא תם בנ' ל' והם ע"ג מן ע"ג באת"ב כ"ש הם ז"מ שהם י"ו וכ' יוהן
של עינו הרי ל' ויכוין כי עינו בנ' ק"ם כמו מלוי של אהיה ליוהן אח"כ אמר החכם ז"לה כי להיות שנח אלו הם מושרשים מאד לקליפות
להיותם שורש הכל לכן צריך תיקון גדול להוציאם ואמר כי כלילה שנה יכוין בותנומה על עפעפי כענין זה כי הלא ידעת כי העינים
הם שם יהוה והעפעפים הם שם אדני והנה צריך להוריד שרה ענ' אלו למטה אל המלכות ולהוריקם מסוד הויה אל סוד אדנות והנה
כי אדני במלואו הר"נא והוא סוד שער ויכוין כי שרה ירדו ענ' אלו אל השערים למטה והוא סוד אז ירדו לשערים עם יי' ויכוין במספר
אז אז לחם שערים כי ענ' הנה הם בנ' לחם ויהיו שרה למטה אל השערים ויכוין תחילה בנ' שמות אדני אדני אדני והם בנ' קנ"ה והו'
סוד נקודת ציון שבמלכות יסוד שבה להמשיכם שם וזהו סוד קצה השמים כי השמים בנ' שצ"ה כמנין ג' מילואים אהיה ליוהן אלפין
ההין וג' כללותם הם שצ"ה כמנין השמים כי אלו הם חותם המלכות שבקצה התחתון שבה כי היסוד שבה כי ג' אהיה הוהן אלפין ההין בנ'
חותם ועם הכללות תנ"ה כסוד אשר תנה הודך על השמים כי אשר היא הבינה כסוד אשר הוצאתיך מארץ מצרים ומשם נמשכים ג' אהיה
אלו הנז' אל המלכות להעשות בה חותם ומילוי חותם זה הוא כמנין השמים וזה אשר תנה הודך על השמים וגם במלכות המיין נוקבין
אשר בחותם זה שלה הוא שם ב"ן והנה יכוין כאומרו ותנומה שהוא חותם ב"ן כמנין תנומה ויכוין להמשיך כל ענ' זה אל החותם הזה
ויכוין לנקד ג' שמות אלו כמו י"ב נקודין שיש בתיבות צֶדֶק צֶדֶק תִּרְדּוֹף לְמַעַן תִּחְיֶה כי הלא ג' אלו הם בנ' צדק עם הכולל ויכוין להספר
מתכון אף יש ענ' צדק זה כסוד בקשו צדק בקשו ענוה אולי תסתרו וכו' וניקודם כך אֱדֹנָי כמו ל' ניקודים צדק עם אדני כמו נ' ניקודי
תרדוף למ' כי ב' ניקודם למ' הם סוד ביוד של אדני מיוחד כסוד שבא מתחת אדני כמו ר' ניקודם של מען תחיה אח"כ יכוין למלאת
חותם במילואיים ובכל שם מאלו הג' שלה הר"נא והנה נ"פ הר"נא הם ב' אלהים ו"נ ויכוין הל' אותיות למס של כל שם מאלו הג' והם
י"ב ניקודים על השמות והם ניקוד הפסוק אז ירדו לשערים עם יי' יְהוָה אֲדֹנָי אֲדֹנָי אֲדֹנָי ואחר כך שיכוין כזה הוא כי כבר ידעת
מ"ש במ"א אל פרשה תענין ג' מאורין ואלף מאורין וביאורו נתבאר שם ענין היטב איך יש בנה"י שלו י"ב אותם והם ב' פ' תנא
ופלגא מכאן ותנא ופלגא מכאן ואם הצטרף הי' ג' יאורין כיהם יהיו תקה ופלגא מכאן ותקה ופלגא מכאן כמנין שם אכנירכן וכו'
בנה"י שלה יש נ"ב תוספת הזה נמצא שלשם הם ג' אלפים ו' נ' וזהו סוד ועושה חסד לאלפים כי שם אכנירכן עם הכולל דומן בשם מ"ב
שהוא גבורה הנה הוא סוד סבת החסד כנודע והנה ביארנו איך בכא נרמז סוד אכנירכן ב' פ' למעלה בנה"י שלו וב' פ' בנה"י שלה אשר
ד' פ' אלו הם ד' אלפים ו' ג' הרי איך אכנירכן שהוא חסד ניתן בסוד האלפים וזהו ועושה חסד לאלפים ואמנם שהם ב' אלפים כי אינו
מונים רק הי"ג לבדם שהם הראשים והשבטים לבד היאורין כלם והנה יכוין כי נ"ב יהוה אדני במילויים שהם נ"פ הר"נא הם בנ' אלהים
ו"נ ולכן יכוין להוריקם מן אלו העליונים שבזכר אל נ"ה שבנקבה שהם נ"פ הר"נא כסוד אז ירדו לשערים וכו' ואח"כ יכוין הנה לבטל
עפעפי באופן זה כי על עפעפי הוא בנ' ה' וכשתחלף עפעפי כאת"ב כ"ש יהיה זך זוזים שהוא בנ' [illegible] ואם תחבר ה' ויהיה קנ"א
ומלת ותנומה בנ' קנ"ה הרי הכל אלף ועשה ועם ג' תיבות ותנומה על עפעפי הם אלף י"ג שהם סוד אלף י"ג [illegible] הנה וצריך
שיכוין כי [illegible] זוזים הנלהות שם קדוש וצריך שנר שתנקהו כסדר הזה [illegible] והראשונה והשני ניקוד [illegible] שבפסוק
עם זו יצרתי לי אח"כ בלילה האחת היינה [illegible] ואמר שאין צריך לכוין בבלוק רק שיכוין לנקח בכונה שם שדי במלואו שין
דלת יוד שהוא בנ' [illegible] ואמר כי בכל לילה תכוין צריך לכוין בכל [illegible] וצריך לכוין בפסוק גם הכהנים הנגשים אל יי' יתקדשו
וכו' צריך לכוין בו כי כאן רמוזין ג' מלוין [illegible] שהם הא' אלף והב' נ"ן והג' י"ו וביאור הזה כי יתקדשו שם אותיות
יתקדש הוא שם שדי במילואו וזהו יתקדש שדי [illegible] כי [illegible] הוא מלוי שדי [illegible] ו' של יתקדשו והנה [illegible] זה [illegible] וכאשר
תצרף מלת אל הנז' בפסוק זה במילויו נ"ב אלף [illegible] עם [illegible] יהיה הכל אלף עם הכולל הרי זה רמז לעולם הראשון שהוא סוד אל
שדי במילויים והעולם השני שהוא נ"ן הוא סוד אלהים שהם בנ' נ"ן וזה צריך לכוין במלת הנגשים אל יי' והעולם הג' שהוא י"ו יכוין
בבלתי יפרוץ שהם י' ועם הו' של יתקדשו הרי י"ו והוא סוד אדני שהם בנ' י"ו אח"כ יאמר ובני דן חושים חסר ו' ותחילה יכוין
במלת שהם [illegible] שהם בנ' [illegible] והוא שם אדני שהוא ס"ה ועם אותיות מלוי ומלוי המלוי הם ל' אותיות ועם הכולל הרי [illegible] ואח"כ כרת
ובני דן חושים שהוא בנ' [illegible] לכוין להעלות [illegible] אל יסוד העליון [illegible] גם זה יכוין במלת ובני שהוא בנ' חיים ויכוין להעלות

מן סוד הנחש שהוא בגי' חושים וזה ע"י שם נ"ד כמנין ד"ן והוא יוד הא ויו הא   אחר כשבא אמור שצריך לכוין כשם אנתון
שהוא בגי' שם ב"ן מלוי' הה"ן כאשר נעשה הד' שני ווין כל ה' בגין כזה ה"ה אז יהיו כלם י"ט ווין ויוד א' ואתנם את הוא"ו עם מלוייו כזה וו
הכל נחשב לאות אחת וכי הכל קריאה אחת נשארים י' ווין ועם היוד עולה הכל ק"ן כמנין אנתון ואח"כ צריך לכוין כפסו' ונשה
כמנין פמים ברכה שהוא בגי' קו"ל ובסתר שהוא תנא והוא סוד אלה תולדות נח ה"א תן והענין כי חורס המלכות הוא במילוי אהיה
יוהך אלפין הה"ן כי הם בגי' תנה ואם תסיר הג' שמות וכולם ישארו תנא והענין כי אין נעשים תנה עד היותם בתוך המלכות ואז נעשו
תנה כמנין חורס עם הכולל אך בהיותם ביחוד שהוא סוד נח נח הם תנא לבד אח"כ צריך לכוין כשם..קין של פמים שהם מצפין
יהאל מטטרון שהם בסוד יוסף שהוא נער כנודע ואתנם ניקוד שם הראשון יוצא מן ניקוד ב"ה של אדני שהוא הפרק שהוא שבא פתח
כמ ושבא כמתך וחירק בקוף ובשם מטבין צריך לכוין לשם ס"ג וב"ן של כנפי החיות כמנין ר"ן ונקודו הוא ניקוד של רנו שמונים וק
והוא קמץ כמתך שורק ב' קמץ בריש פתח ב' ואו חירק בנון כזה ... ובשם הנ' ניקוד ואניהו כי שם זה יוצא מפסו' זה אלי
ואניהו והוא שבא ופתח שבא וציה ושורק ומטטרון ניקודו מניקוד   רת של פסו' הנה אנכי שולח מלאך לפניך שהם חירק קמץ
חולם פתח שבא ובלזה צריך לכוין כשאומר התן נשתהב... אך כל יחוד זה אינו ... להזכיר פה לדבר שישה כמה דור המדבר
והבן   אח"כ אומר בלילה האחד שקוים מדר השכיבה צריך לכוין כשם הענין תחילה צריך לכוין לצרוף הנע והוא סוד טב ולחד
טבעו בטעמים אל אל אל שמים מן מלבואר בסוד העמידה הרי נ"ן ונקודו הוא מן אנכי מן לך הם ... או מאנכי ועד הם
מן ממלך אח"כ הצרפם באותן אחר ... וניקוד ... הוא ניקוד ... דרך י"ל לבתולת בת יהודה ונקוד ... הוא ניקוד
חי מן חיים מסוד עץ חיים וכונת הענין הוא כי כבר הודעתיך איך הכתר דאבא הם טעמים ומ"ט ספירות דאבא הם נקודות
וכתר דאימא הם תגין ומ"ט ספי' שלה הם אותיות ושני הכתרים ושני הכתרים דאבא וא' הם כנגד ד"א והנה פי' מה שאמרנו כי
כתר בינה הם תגין הענין הוא כי הלא כאשר אנו רוצים לקרא שם אל הנקודות להאיר אותם הוא ע"י ... להזכיר ע"י אותיות כגון נקוד
וו"י ונקר' סגול ונקודה זו ... נקרא שבא וכיוצא בשאר הנקודות והנה אלו האותיות אשר הם שמות אל הנקודות שבנ"א אחרונות של
שבחכמה אלו בכתר שבבינה ואלו נקרא' תגין וכמו שהודעתיך פירושו כי האות עשויה ע"י תגין וכצורת תגין דוגמא זו וו ווו
שזו היא ב' עשויה מתגין גם הנקודות של החכמה הם אותיות של הטעמים כמו המשל זין של זקף עשויה כנקוד והכזה
ויוצא בזה וכן הענין בטעמים שבכתר שהם אותיות כצורת שגילים כמו ... ואין להאריך בזה ונחזור לענין כי
האותיות אשר בכתר דבינה אשר הם ... האותיות אשר אל הנקודות אינם ה' ... אותיות של שבא סגול אשר הם שגולים
כמנין ת"ק והענין כי הלא אבא אחיד במזל הח' דדיקנא דעתיקא וכאשר תמנה מן תיקון ח' עד תיקון י"ג יהיו ששה תיקונים וכאשר
תחלקם באבא ותמנה א' לא' הנה תיקו' הח' כתר דאבא והט' בחכמה וה"י בבינה וה"א בדעת וה"ב בחסד וה"ג בגבורה והנה ידעת
כי אימא נחקקת מן דרועוי דאבא בין חסד לגבורה וחסד וגבורה דאבא הם עצ"ן כתר דאימא כי הה' דאבא הוא כתר דאימא וכבר צין
ידעת כי נקודות חסד וגבורה הם סגול שבא נמצא כי האימא אין לה קבלה רק מאלו הב' שגול ראשה ואותיות אלו הב' נקודות הם
הנעשים תגין אליה בכתר שלה וגם ידעת בסוד הי"ג תיקונים איך מלה הח' העקרא' מזלא הוא יסוד של הכתר והולך כן מלמטה למעלה
עד שנמצא כי ונקה שהוא מזל האחרון הי"ג הוא חסד של הכתר הרי כי במקום שבלים י"ג תיקוני דיקנא שהם חסד וגבורה של הכתר
בדיקנא נגלה שם מתחלת כתר האימא ולכן מזל הי"ג בה אחיד אימא ולפי שאימא היא נקבה לכן נגה נקודת הנקבה על נקודות הזכר
והוי שבא ואח"כ סגול   ובמלת עין צריך לכוין אל כללות הבינה ששם האותיות עצמן ושם הוא אהיה דיודין שהוא בגי' עין ואתנם פרטיות
שם זה הוא בחכמה בינה של אימא כי כל התחתונות שלה הוא שם ס"ג כנודע הרי איך אותיות שבא סגול הם בכתר דאימא שהם על חכמה
ובינה שלה שהם אהיה ביוהך שהוא בגי' עין וזהו הענין אח"כ הצרפהו באת"בש ויהיה ארזה והוא נקוד פסוק כי ארזה עבה והוא סודו
ממשך ע"י שם זה ערו את ארזה והוא בגי' ר"נ והענין הוא שצריך לכוין כנגד ק"ל שהוא השם כריבוע השלם עב וגם רבוע השם מלוי
אלפין השלם ק"ל והנה עב וק"ל בגי' ר"ב ועם י' אותיות השם הם ר"ב ועם הכולל הרי ר"נ אח"כ הצרפהו עירוף ל' והוא ... ונקוד
הוא יוצא מן תנור וכירים יותן קיבוץ קמץ של יותן וניקוד נע הוא יוצא מן של מלך הכשן סגול סגול מן מלך והענין כי הלא תחלה
צריך לכוין כי הלא נמלכין הם בארץ נשא שהם כל וכב חשם כמבואר אלא הלא הענין נה התנור והוא סוד הנה יום בא בוער כתנור כי
שם התשררות הדינין כלם והוא סוד אלף אלפין הבא כנגד בארץ והם סוד אלף יומין דחול ולכן קראו יום ה' והב' אחרים נקרא ביהם כי
הם יותר חלשים ואתנם נתצער הענין אלו הוא ע"י שם ... כמו שנבאר לה וזהו סוד יותן   וצריך לכוין בתקן של אכזריות אשר ע"י ההרום
והיתוק כל הדינין הנמשכים מאלו השלמות ואתנם סוד כל זה הוא כי הלא ... ידעת איך ג' יחודים הם יהוה אהיה יהוה אלהים יהוה אדני
וסוד הענין הוא יהוה אהיה בכתר המלכות עם כתר הזעי' ויי' אלהים הם מוחין דזעי' עם מוחין דנוקביה וי"י אדני הם ז' התחתונות של

צמ

בז החתונות שלה ואלו הג' ייחודים הם בני נר וכלם כהנה ומלכות וכנגדם יש נר א' למעלה בזווג אבא ואימא שה"ס מותש ואלו הם סוד ב' נרות שהאדם חייב להדליק בשבת לרמוז אל ב' זווגים אלו אבא ואי' והת' ומלכות והנה מוחש כנגד הב' נרות אלו יש נ"ב בחיצונים ולכן צריך לכוין ביום שבת להדליק ב' נרות של קדושה ושיכבו ב' נרות של הקליפה כנז' בזוהר ברעייא מהימנא בסוד שבתאי המושל בשבת והנה בכ"ה נר הם הנ"ל ואמנם צריך להסיר הנשכח מהם שישארו הנ' לבד ובזה הוא סוד נהלהם והענין הוא כי הלא סוד נר זה הוא סוד רמ"ח איברים כנז' בזוהר פ' תרומה ואמנם הב' יחודים הם סוד נפש רוח של הרמ"ח איברים אלו אשר הוא הנ' נפש רוח הרי כי רמ"ח איברים עם נפש רוח הם נר והנה הם ב' נרות וכאשר נחלק הנ' לשנים יהיו רמ"ח ורמ"ח כי מה שהיו נר נר הם עתה רמ"ח רמ"ח ונשאר עוד שני רמ"ח וזה הוא כי הלא כאשר תסיר הנר נפש רוח ישארו רמ"ח לבד ואח"כ תסיר נ' אלהין שהם דכ"ח מן הג' ייחודים אהיה אלהי אדני או ישארו רמ"ה ובזה הוא נתיצת הקליפות וזהו סוד פסו' יפל רעה ידך כל יחזיון כי כאשר ישארון רמ"ה לבד כל יחזיון הקליפות יתבטלו ושה היה שלמה ע"ה אומר פסו' זה בלכתו אל הרי חושך כנז' בספר המשפטים ולפי שנ' שמות הנז' הם כלם ממטרא דנוקבא אהיה אלהי אדני אשר משם אחיזת החיצונים ולכן אנו מסירים אותם כי כאשר נסיר הראשים שלהם יותר ונשאר רמ"ה לבד וזה צריך לכוין במלת הנ' ובמלת נ"ג צריך לכוין כי הלא הוא סוד שם ס"ג שבבינה כי החתונות שלה כנודע ועם עשר אותיותיו הם נ"ג כנז' בתיקונים וזהו סוד פסו' נ"ג בהדים ויענו וזהו סוד ואולם שלח נא ה' יד ונגע בכל אשר לו כי שלח נא היו' שהם עשר אותיות ההויה והנשאם עם ס"ג ואזיהיו נ"ג ובזה ונגע בכל אשר לו ואמנם סוד נ"ג זה הוא סוד שער מלך הבשן וצריך לכוין לך עגולה כדי שתכוין היטב אלו נ"ג כי הלא כמו שביארנו שזה סוד ז"א והוא כולל ב' פרצופין פרצוף א' מראשו עד החזה שלו ופרצוף ב' מן החזה עד רגליו והם נק' ישראל ויעקב ושניהם נקראי' בשם פרצוף א' גם יש במלכות נוקבא הולה פרצוף א' וכוללה ב' פרצופי' מאחורי הזכר והם פרצוף א' מכנגד החזה על כנגד רגליו ופרצוף א' מכנגד ראש הזו' עד החזה והם סוד לאה ורחל וזהו סוד ויאהב יעקב את רחל כי יעקב כנגד רחל ממש ואמנם באחורי הזו' נאחזין היין עבודה כנודע ויש שם כנגדו באחוריו סוד ז"א אחר והוא עבד לז"א והוא סוד שער מלך הבשן שהוא אליעזר עבד אברהם והוא כולל ב' פרצופין ממש דוגמת פני זו' גם באחוריו יש ב' פרצופין אחרים כנגד לאה ורחל וגם זלפה ובלהה ב' השפחות וכמו שהנקבה מלכות נק' המיר בלשון שנים שהם לאה ורחל גם השפחות הם שנים זלפה ובלהה וכמו שהזעיר הוא נק' א' עם היותו שנים גם העבד הוא נק' א' עם היותו כוללות ב' גם כמו שבזעיר אנו אומרים הנק' יעקב אנו אומרים שיש לו ד' נשים שהם ב' גבירות עם ב' שפחות של צד האחורים גם נאמר בעבד זה שיש לו ד' נשים ב' שפחות וב' גבירות נ"ב כיון שבכאן אין קשור באלו כי הלא על אלו נאמר וכל אחותם ביתה כי הכל הוא בקדושה ולכן עבד זה אינו כשאר העבדים שיש שהם שאר האחורים שיש בכל הקדושה למטה מאלו כי כל שאר האחורים הם עבדים ארורים אבל עבד זה שהוא אחורים של ז"א יצא מכלל ארור ונכנס בכלל ברוך כמ"ש בא ברוך יי' שהוא אבא עילאה והכן מי קראו ברוך והוציאו מכלל ארור והלא היא סוד לבן שהוא אבא עילאה שהוא ד' הנשים שהם בלהה זלפה רחל לאה אשר כלם ליעקב מצד הפנים וכנגדן ניתנו לעבד הזה כנגד האחור וזהו סוד חק שער מלך הבשן וכו' הנה ערשו ערש ברזל כי ברזל הוא נוטריקון בלהה רחל זלפה לאה כי אלו הם הנשים שלו והם מטה שלו והכן איך עירף הכתוב בלהה עם רחל וזלפה עם לאה כי כן הסדר גם התחילה בשפחות כי היותר קרוב אל העבד הם השפחות גם הקדים התחילה רחל ושפחתה כי שם עיקר האחורים וכחותם וזהו סוד הנה הוא נשאר מיתר הרפאים כי יצא מכלל שאר העבדים שהם בכלל ארור כנז' והלא סוד כל הנקבות הם הויה בההין שהוא ד' אותיות רחבו שהם ד' אותיות הויה וארכו הם ט' אותיות ט' אותיות של מילוי הויה זו וזהו ט' אמות ארכה וד' אמות רחבה ונשאר לנו לבאר למה נק' שער ומה הוא כי הלא היא ברבת בני עמון והענין כי הלא הודעתיך איך הנה"י של הבינה הם נכנסים בז"א בסוד מוחין וכבר ידעת כי ה' החתונה של הבינה הוא שם ס"ג [illegible] ב' עולמות של בינה שהם תבונה ובינה שלה הם אהיה דיודין ואמנם בתבונה בינה לא אינו אלא אחרונות שלה שהב' שהוא שם ס"ג ועם העשר אותיות של השם הוא נ"ג ואמנם כמו שמשמאלות הבינה נאצלו ז"א עבני מיורין כך מן אחורי שם זה של בינה העולה נ"ג כנז' נאצל אחור הזו' שהוא העבד הזה כנז' ולכן נק' נ"ג חסר ואו ואמנם לפעמים שנקמלא ואו לרמוז כי הוא סוד ו"או כנגד הזו' הנק' ואו' כנודע גם תכוין שם עוג שנק' נ"ב אליעזר עבד אברהם כי נ"ב שם אליעזר נמשך משם ס"ג כמו שהודעתיך ביחוד א' שאמר הרב זלה"ה עם ר' אליעזר בן הורקנוס ע"ה ועיין שם שם ס"ג הנק' שנה הנה שורשו הוא בבינה אשר השרש שלה הוא בלבן שם אהיה ביודין כנודע והוא כב' נעם בסוד ויהי נועם יי' כמ"ש ואר אלנינו והנה כנגד אחורי שם זה ביארנו שהוא סוד רבת בני עמון שהודו היינו נעם כמ"ש ואר בזוהר במתבי עמון דרגא דאבא [illegible] וכמו שאמרו [illegible] מטעם העליון גם עבד זה יונק משמשון העליון וזהו סוד הלא הוא ברבת בני עמון ולפי גדל עבד זה נבירא משה ע"ה עד שנאמר לו אל תירא אותו ואין להאריך יותר ונחזור לכוונתנו כי צריך לכוין באותו'

נמצא כל הנז אשר שם הם האחורים המלוים אשר משם נשתלשלו בעולמות הנז שהם סוד הנור וכירים יותן עי' אותו/
תמן כנז גם צריך לכוין להכניע גבור ית' גשמה הזה ולהמתיקם ולהסיר משם הענין ניצוצים בסוד הער הנז שהם נשארות כנז //
בלילה האחרת אחר קוס השכיבה צריך לומר פסו' נשבע יי' ולא ינחם אתה כהן לעולם על דברתי וכו' וצריך לכוין כי מתמאה
ומעלה התחלה כמספר של דברתי מלכי צדק הם כנ' קך וצריך לכוין לקך צירופי אלהים אח"כ יכוין לשל של ויהיו קן והוא
שם אהיה בההין ואח"כ צריך לכוין כמספר אתה כהן לעולם הם עו עם הכולל שהוא עולם הנז' אורם הלב עליון של
אדרת נשא והוא סוד אל אדני שהם כנ' עו הרי כאן כונת ג' שמות אהיה אדני אלהים אשר כונת אליהם בלילה שעברה
בסוד נר וצריך לכוין להמתיקם עי' החסד וזהו סוד אתה כהן לעולם אח"כ צריך לכוין כמספר של נשבע יי' ולא ינחם שהוא
שהוא שם גדול ועיקר הכונה צריך כשם זה שהוא אם וניקודו הוא מן נשבע יי' ולא ינחם והענין הוא כי עתה הוא התחלת תיקון
היין נסך שעברה מלו ונתעוררו המקטרגים עתה כי כמה הרשעים אשר הוציא דבה על אדם א' שעבר יין נסך ולא שהוא הוציא דבה
אלא שגרם לאדם אחר להוציא דבה עליו ולכן הם מקטרגין עליו מאד עם צריך על הענין שנצוצות הנל ולכן עיקר הכונה תהיה
בשמות האלו שכרבתי שיכרכו בה והנה שם זה כנ' קין ותהד לכוין שהוא נח נח כמ' הנז בסוד אלה תולדות נח נח וכו' והוא סוד סוד
ונח מצא חן ומלו שבאר יורד כנל' והם שני שמות כזה יוד הי ואו הה שבלא שלה נח וצריך לכוין עי' היוד שבמלוי הי
ראשונה להוציא הנשמה של הענין טיעותים מושם וכו' האלה שבואו להוציא הרוח וכו' הה שבמלוי ה' אחרונה להוציא הנפש //
אח"כ התחלה שם זה כאלף ביש והוא זרעי והוא כנ' תקו כמו שם אבגיתץ עם הכולל וצריך לכוין כי אבגיתץ כנ' תקו ועי'
שם זה נתקנים וגרמים הלילין כמו שביארנו לעיל בענין הנור וכיהם יותן בלילה הקודמת אח"כ צריך לכוין כמה נשבע
יי' ולא ינחם שהוא כנ' עו שהוא שם הויה במלוי ועם העשר אותיותיו הרי עו ואח"כ צריך לכוין על הדבה רעה שעברה
לעיל ולכן צריך לכוין באותיות שנות של נשבע יי' ולא ינחם שהם שהנ' והוא ניקודו מן יום לשנה יום לשנה והוא צירוף
שנה האמור במרגלים יום לשנה כי שם זה מתמונה להפרע ממוציאי דבה רעה ושם זה עם הכולל הוא כנ' לשון גם הוא כנ'
שכה גם הוא כנ' שכינה כי מוציאי דבה רעה על השכינה בפיהם ובשפתותיהם ודבה כנ' א' שהם י"א מאדני שמתמון
שם אח"כ בלילה שניה צריך לומר פסו' נעברה נא בארצך המלך כמלך אדום פרתוקה וצריך לכוין כמה נעברה נא בארצך
שעולה קכ כמנין ג' מילויים של עב סג מה שהם מן ג' יוד וכו' של לא נעבור בשדה שם פכ שהוא עב ועשר אותיותיו //
אח"כ רת לא נעבור בשדה ובכרם הם פח הם סוד שם מה כאלבין ותכוין באות א' שבמלך הוא שהוא אהיה כמנין שעולה
מה ושאר שם מה כהמירך ישאר מב הרי מב מב הם פח וצריך לכוין כי מב של אהיה הוא מב של אלבין ור"ת של ולא
נשתה מי באר הוא עח והוא מילוי שם עב בא' כמנין שעולה מג עם שם כן הכל עח והם סוד עין לכוהן ותיין ניקבין //
דרך המלך נלך לא נטה ימין ושמאל ר"ת כנ' קנה ועם הכולל קנו כמנין יוסף והכונה כי ב' נקודות פנימיות הם א' בזכר וא'
בנקבה ביסוד של הזכר ושל הנקבה והנה יוסף הוא יסוד הזכר ואינו אלא קנה כי נקודה הפנימית נעלמת וכן ר"ת עד אשר נעבור
גבולך הם קכד ועם הכולל עולה קכה שהם ה' גבורות שביסוד הנקבה שהם ה' פ' כה וחסר נקודה הפנימית הנעלמת כי עתה
יהיה קכו כמו הבנים של אלקים ואח"כ צריך לכוין באלו ד' תיבות מי באר דרך המלך ונעם הוא עיקר הכונה כי ר"ת מי באר דרך
המלך עולה מבבר שם קדוש וניקודו בניקוד האותיות עצמן והוא כנ' מב במלוי שם עב אח"כ צריך לכוין בשם אחר והוא צירוף
במאיר וניקודו רה נשתה מי באר דרך וצריך לכוין לצרכו בם יאר וכם הוא שם מב ויאר עם הכולל הוא ריב והוא סוד עב
קל עם עשר אותיותיו הרי ריב אח"כ צריך לכוין באר הם ב' ייחודי יהוה אלהי' יהוה אדני ודרך הם כ"ב ייחוד הנז של
יהוה אלהי' כ"ב יבק אח"כ צריך לכוין מי באר כנ' אלהים הוא סוד האשה וכו' ה' גבורות שהם מי באר עצמן אשר שם הוא
דרך המלך שהוא יאה כמו דרך גבר בעלמה וזהו דרך המלך אח"כ צריך לכוין כמספר מי באר דרך הוא ירך וצריך לכוין כי הם
ה' חסדים וה' גבורות הם י' הויות ומספרם קל קל והם להמשיך בדעת של הזכר ואותם בדעת של הנקבה הוא קל של הנקבה
הנבואה ואותם עי' זווג הזכר ניתן בה גם הה' חסדים שבולם הם ב"ן רס וזהו סוד וירא יי' כי סר לראות כי העיניים הם
כנגד הדעת מתמש שם הראיה ושם הוא רס שהוא קל קל ושם ראיה והמרכבה דרושה בסוד וראית את אחורי יאך ושם ג'
קל שלה של האשה כירך שלה שהם לתמה בין ירכותיה בסוד שלה אינה יורה קי קד ומתחברי עם קל החסדים
שניתן בה הזכר והם רל כמנין ירך וחמשה מהם ל' והוא כי כל א' מושש קצוותיה הוא סוד ו' והני בשש קצוותיה מנחת
ו' ווין הם ל' ונשארה מן הקל ק' לבד ואותה קל הנשארת היא סוד מגדל המזרח כאויר הנז לרול ואח"כ צריך לכוין בה"ס
של דרך וכה מי באר הם כמוב אח"כ צריך לכוין ברישא היא עם י"א של מי באר הם ריא והוא סוד רב הקל עב קל ווין

אח"כ

52

אחר כך צריך לחזור לראש השנה כסדר של נשגבה נא בכחך שהם כ״ו שהם הויה ועם מ״ה של א״ל הם כ״ו כמנין אותיות הויה
וצריך לכוין כי מרה יורדת ב׳ גבורות מן הזכר אל הנקבה וכו׳ שלא יאחזו בהם הקליפות שהם באחורים אלו לכן
אלו מחברים עמהם שאר הכ״ב אותיות אחר כך צריך לכוין כסדר עד אשר נעבור גבולך הם הכ״ב והם כ״ב ריבוא ריבוא ומהם נו׳
שהם ע״ב קל״ו אותיות ה׳ הם ר״ב ואלו הם ב׳ ריבוא אבגיתץ וא׳ כשמיה אשר שם נאחזים הקליפות וצריך להב עמהם שלא
יאחזו בהם וזהו לבה ריבוא בשנאך ואלו הם השמות יב״ק ושמיה זכר ונקבה בסוד זה קשנו לי״י ע״ה ק״ס וכסוד מרכבו לו
שנה עבר ואחר הכל צריך לכוין בסוד זכור שהם חיבור יהוה אלהים הכל ביוהן בסוד מנצפך אחר כך צריך לכוין כלאת השכח שהם
שני אחורים שלהם כמנין השכח כי לעולם השכחה באה מהאחורים ולכן אל השכח והוא סוד הבוצ אהיה יודן והויה להבוצ
הודן ועולה מקדם והבוצ אהיה עולה קדמות והם זכר ונקבה מקדם קדמות וזהו סוד אחור וקדם צרתני כי האחורים נעשו בני
מקדם קדמות אחר כך כלולה אחת אחר שצריך לכוין כחמו אם אלהי מונה רגלי וכו׳ וצריך לכוין כמולה אם כסוד
אהיה באלפין עם מילוין ומילוי מילוין שהם מ״א אותיות וכ״ה אם אלהי מונה שהוא מ״ב והוא ה׳ כמילוי אלפין מילוין ומילוי
מילוין שהם מ״ב אותיות אחר צריך לכוין ב״ה אם אלהי מונה רגלי שהם רמ״ב והם ד׳ מ״ה אלהים שהם כבני רמ״ה והנה אלהים
אלו הם ד׳ אלפין שיש בהויה של ס״ג ושל מ״ה והם ב׳ כלולות עם המ״ב הם רמ״ד אחר ה׳ חסדך יי׳ יסעדני הם כ״ח והם כ״ח אותיות
של מ״ה במילוי מילוין ועיקר הכונה בשמות אלו שצריך לכוין מ״ה של אם אלהי מונה הוא שם מ״ה של אלפין כי הם אית
בי״ה נ״ה וכו׳ ונקודו מ״ה כ״ה אם אלהי מונה אחר כך המלך שם זה בא״ת ב״ש ויהיה יאולץ והוא שם קדוש ונקודו מ״ה רגלי חסדך
יסעדני לכוין הכוין כסדר של נעברה נא בארצך לשם קדוש לאבא ולא נזכר עוד התיקון שני לבמולה צריך
להתענות כ״ב תעניות רצופים כנגד שם מ״ב שהוא סוד הזוון והשיבה העליונה שהם מ״ב זיווגים והם כ״ד כמו ריש ח״א בראשית
קמ״א א׳ ע״א נם לרבה תבונה א׳ שבקה קודם כל תפלה להקן מה שפגם ויכוין לכל זה
התיקון הג׳ לבד אביו ואימו להתענות ג׳ ימים רצופים שהם סוד ג׳ שמרין קדישין חכמה בינה דעת דרורא דאבא ואימא דהתעטרה
לברא קדישא כמו שידעת ואחר זה הלך אותם שמרין נם אלו העשרה הם ג׳ כנגד וכל אהיה חי׳ א׳ מכל שעות וכולם הם ע״ב שעות
ששה כנגד ג׳ ימים וכהם ע״ב שעות עוון להם חשובים ג׳ ימים רצופים כמו מ׳ יום הוא
כי זה נמשך מסוד מצח העליון דא״א שבו שם מילוי יודן והם ד׳ יודן והם מ׳ אך לפי ששם זה עולה ע״ב ובג׳ ימים הם
ע״ב ששות לכן חשובים כמו מ׳ יום רצופים דוקא ואלו הם סוד מ׳ יום ומ׳ לילה שהיה משה בהר קבלת התורה כנגד מ׳
הב״ב ומ״ב המלכות אבל אנחנו אין לנו להקן הב הרה ולא יש כנו כח להקן נם המלכות להיותה לתורה כלליה יוהרות מאד
לכן אנו מתענים מ׳ יום ולא לילות ענין התענית הוא כי סוד האכילה היא מלמעלה למטה ועני׳ התענית
עולה ממטה למעלה להעלות בה חלב ודם האיברים למעלה כדי לזון הלב והמוח וסוד המחשבה עולה עד האדם שהוא
הקדושה ומסוד חלב ודם הוא קרבן בהמה לשון החיצונים ענין הנאוה והליצנות הכל הוא
במקום א׳ וסודם הוא זד יהיר לץ שמו ומזיאות ענין זה הוא סוד אלהים אחרים שהם מתגאים נ״כ ועולות למעלה
כמבואר אצלי באורך פ׳ ויקהל דף קנה ע״ב כענין קלא אתער כל הקוזי שרא ונ״ש והראה ענין התנם מה הוא איך עולה
סוד הלץ שהוא עולות עד למעלה נם הענין כ״כ ושאר דף קכח ע״ב ענין טמייא דבביכון וכו׳ ולכן צריך להתענות נ״ה ימים
כנגד אותיות הי״ם מאלהים וצריך לכוין לשבר כח אותיות הי״ם ענין שני אותיות אל שהוא מן החסד וכו׳ זה יהכסמו הדינין
ויחזרו למקומם וזהו פי׳ שם אלהי וזה צריך לכוין שאהיה נ״ה כתענית ענין תענית אחר במנין כבר
הודעתיך בסוד אחר פה שהם ה׳ גבורות מנצפך והנה כהיותם למטה צריך לשרשם ואז עי׳ אותן חירום נמשך האור
[illegible] ונקבה ומעורר האור הזיון נ״כ סוד ה׳ גבורות הם בהם המלכות כנודע והנה אחר שנשריף אותם ויעשו אפר
כמו שביארתי לך סוד האפר מה עניינו אז מתעלים ה׳ גבורות אלו ברישא דזא להיותם נם הם משה״ל זיווג אבא ואי׳
והענין כי הנה נצח והוד יסוד דבינה הן מוחין דזא נצח מימין הוד משמאל יסוד כמצחא דזא והנה סוד אותן היסוד
דבינה היא נקודת ציון שבה שנם הוא העלאת מיין נוקבין של בינה וכאשר אנו מעלין ה׳ גבורות אלו אחר היותם אפר
עם כמצח האדם שהוא מקום היסוד של הבינה אז מתעוררת הבינה בסוד מיין ומזדווגת עם החכמה
ענין לבישת השק הכן כריש אדרא האזינו ע״ב ושם תכין מה שאני אומר לך כאן דענין אחר שידעת שיש למעלה
באתא סוד ד׳ מאות שקל כסף שהם סוד אותם ד׳ רישא חיוורא היורד עם ד׳ תיקוני שערן ונמשכן מאחורי
[illegible] סוד השיה דזא ונמצא כי אלו השערות הם חופין על אבא ואי׳ ואותם כשהאדם חוטא אז נים כי אותם הד׳ מאות

ו שכנגדם כה' ימות יתברכו וכאן הם הל"ב חיוור ושם הם מותקין באדרת שער וכבר הודעתיך כי שם באצילות במוחא אין תיקון
רק בזא ונוקביה והם נשמו ואמרו ולכן אלו השערות אשר כאן בקדושה הם באבא ואי' הם בזו"ן ונוקביה שמשם שהוא נשמו
ולכן כולן כאדרת שער אך יעקב הוא איש חלק כי כבר נתקן כל האי' ולכן סוד השערות אינם כי באבא ואי' ויעקב נאמר איש
חלק ואלו הם סוד ל' מאות איש עמו שהם כנגד ד' מאות שקל כסף ואמנם המוחא נתא להתבר ולהתקן נב' למעלה
ומטה לנגלות עד אחר הליה והתוסיף משם סוד השערות כמו שהם בקדושה ואל סוד זה רמז הכתוב אם תגביה כנשר ואם
משם אורידך נאם יי' כי אם תו' יעלה אותו התיקון עד למעלה באא ואבא ואי' דאצילות המוחא יתוב השער ולכן עם
השק שלמים האחם על מתניו אז נרם תשובה באורם ל' שער והבטן שק וכן השק נעשה מן השערות ואז נרם
שאורם השערות העליונות יתלבנו כמ"ל חיוור ואז אותם חיוורי שבהם בתוכם ל' מאות שקל כסף שהם סוד הלבנונית
ותקום החלק שבין נקב' השק יתירו דרך נקבי השק ויחזור השק לבן ל' שקל כסף וחוזרים להיות בגוונא בר קדש ואות
הל' המוהרה בגוונא קדש הם סוד הל' יודין נעשון ובמלמטה שק כי כבר ביארנו כי הקיווהא הם נייר החלק לבן ועליו כתיבה
שחורה של נימין דשערין נעמוד • שנין נדרים ושבועות דע כי לעולם בין נדר בין שבועה כתנ' איש כי
יקימנו ואישה יפרנו ואח"כ אמרו שנדר היא אימא עילאה ושבועה אימא תתאה שהכבל הם בנוקבא דזא והענין כי סוד
השבועה הוא סוד אור ז' התחתונות דנוקבא דזא כסוד אור המקי' שלה וזה נמשך לה מטה דזא כי מסוד אורו הקבל
הנמשך משם מקיף את ז' ספירות התתאין דמלכות והם סוד ז' הבלים דקהלת שיוצאין מטה דזא והם מקיפין את המלכו'
ז' התחתונות שבה והם כי שבועה היא במלכות אך שנמשך מן היסוד ולכן אישה יקימנו ואמנם הנשבע באמת הוא
הוא גורם להלביש את נפש המלכות שהם ז' ספירות התתאין דילה ע"י ז' הבלים דמוחא דזא ולכן מצוה גמורה לישבע
באמת ובשעת שבע וזהו פי' שבועת אמת כי אמת הוא זא ומצוה נמשך שבועה זו להקיף למלכות בהיותם כנגד
הא' החזה גם כל היקף יעשה שהוא סוד אהיה ואהיה באהיה עולה בג' אמת וזהו שבועת אמת והנשבע לשקר מונע
ממנה אותם הבלים דקדושה וכביכול מלביש אותה ע"י הבלים דמוחא שעליהם נאמר גם זה הבל ורעות רוח והנה כבר
ידעת מה תיקן דף עו' ע"ב כסוד בת ה' כי המלכו' נקרא בת שבע על שכלל א' מז' ספירות יש בה הוייה א' והנה הם ז' הויות
והם בת אותיות שהם ועולה יב"ל נה כח ולכן היקף השבועה הוא שצריך להתעטר בת יאו"ס דנוקבא להקן נימא כבח אלו שהם
שיעור נימא ואמנם ענין הנדר הוא באופן אחר כי השבועה הוא כלולה כל נימא דמלכות וגם כי הוא כסוד אור המקי' שה'
גדול מאור הפנימי ולכן יבדך להתעטר בת יאו"ס כנגד כל מהגבורות שהם בת עם כי קבלו זה היולא ממי זה להקימה ישבו
ממש כי לכן השבועה אינה חלה אלא על דבר שיש בו ממש אך הנדר אין בו ממש ולכן חל על דבר שאין בו ממש ולכן
אינו כ"כ תגבור כבחינה אלו וגם כבחינה שהוא אור פנימי ולא אור מקי' וגם כבחינה שאינו אלא הוספה רוחנית דמוחין של
הנקבה אבל אין מניאותה מהבכלה ממש כמו כענין השבועה כערך זה השבועה גדול חמורה מן הנדר אך בערך הנדר הו'
למעלה סוד המוחין הוא עליון לכן מכונה לבינה כי הלא מוחין של ונ' נעשו ממנה של בינה ואח"כ נמצא כי הנדר הוא באימא
עילאה אך לפי האמת שורשו במוחין דזא המאירים בנוקבא והענין הוא כי הלא אחר שני השבועה נעשה כל נימא אז נשלמות
ג' ספי' עילאין דילה ואז היא שוה גם זא והוא מאיר בה כי היא מתקבלת במצחו אשר שם מוחין דיליה ואז אתקבל מצחא דילה במצח
הנוק' אל המצחא דילה בגו המוחין דיליה ומתערין אתערותא כי המקבלת זו אין בו ממש כמו השבועה שהיא הבל גמור היולא מן הכבה
כולו ממשא רוחא ומייא ואמנם הנדר שאינו לשוא לא גרם התלבשות חיצון כלל רק מנשמת האם המוחין שלה ולכן אינו כ"כ חמור
בבחינות אלו ולכן תיקונו הוא ו' ימים רצופים והטעם כי הלא תחילה היתה היא שיעור קומתה היינו ט' שלה כסוד נה"י של זא ואח"כ
כי לעלות ולקבל מוחין אז מתקשטת ועולה עד מוחין דיליה והם עליית שש ספי' שלה כסוד תוס' כי לעת וכרך הכלא הו' כידוע
ונמצא כי חסר ממנו אותם השש ספי' ולכן כנגדם יתקנה ששה ימים והנה למוד חזה כי שיעור קומתה הם כח וששה כאשר
היא עולה להיות כנגדו ממש והם ל"ד וזהו סוד ארך היריעה הא' וב' סוד ל"ד אמות והנה זה והנה לפי' ביארנו כי שבועה הוא אור מקי'
לז' התחתונות דנוקבא מהבכל היוצא מפיו של זא' והנדר הוא המקבלת מצח דזא' במצח דנוקביה שהוא סוד הארת המוחין שלו
שבתוך מצחו ויוצא מתוך מצחו ונכנס דרך מצחא ומאיר במוחין שלה כי כן אח' מאיר ממצחו ואל מצח זה וה' הארות נמשכים
מן האחד למוחין דזא' דו' היא מן חסד עליון דעתיק דמתפשט עד מזלא י"ג דאריך ומשם נמשכת הארה ההיא עד הל' עד"שין
אבא ואי' ומייחד אותם ואז בכח הזה נעשין עי' דאימא מוחין כהשי' דשער בגלגלתו כנודע הב' היא הארה הנמשכת דרך שערות
חסא דאריך ודיקנא דיליה שהם יונקים מלפנימות מוחא סתימאה דאא' והם נמשכין עד רישא דזא' ומאירים בו כמוחין דיליה //

קב

הנה היא הארה הנמשכת במוחין דאריך האור הפנימי שבתוך המצח העקב ויוצא ויורד עד מצחא דזא״ ומאיר במוחין דילה
שבתוך המצח ומשם לכל ההנין אשר בזה המצחא ונחזור לענין כי גם הזא״ מסתכל במצחא דנוק׳ כי״ק כאשר היא פנים
בפנים עמו ואז מאיר במוחין דילה וזהו סוד הנדר שהוא סוד רמ״ח איברים של הג׳ מוחין דילה ושל הארה הנמשכת
מג׳ מוחין דילה אל ג׳ מוחין דילה קרי רמ״ח וג׳ מוחין רנ״א והארה בג׳ מוחין דילה הרי נד״ר ואמנם שאין בה אלא ב׳ מוחין
כי לעבה דילה עכ״ל בזווג הראשון ובביאה הראשונה נבן לה סוד רוחא דשדי בגויה שהוא שם בן בגימטריא שהוא דעת שלה
שבחול בגודלו ובכחו מעלה מיין נוקבין כנודע ואז נשלמו בה ג׳ מוחין ונבאר עתה כי הנדר גורם לבוא מוחין אלו ולכן צריך
ו׳ התעניות והשבועה כן החרמנות מקיף להם ולכן הם לפ״ז שהם כח העניה והטעם כי הלא הנדר גדול מן השבועה בבחינת
היות נדר במוחין ושבועה כן החרמנות כי זהו משגל חומר בנדרים מבשבועות כי השבועות בנשבע במלך עצמו כי
ההבל היוצא מפי זא״ שעומד להקיף ז׳ החרמנות דעקביה והנדרים כנודר בחיי המלך שהם המוחין דבינה הנקרא לאה ונק׳ חיי
המלך כנודע והאלו מאיר לנוקביה דמוחין דילה נמצא כי שבועות ונדרים שניהם בנוקבא הם גם השבועה גדולה וחומר
בשבועה מבנדרים כי השבועה אור מקיף וגם שהוא לצורך ז׳ החרמנות עיקר במלכות והנדרים הם אור פנימי וגם שהם
סוד המוחין הנספח קדושה ואינו עיקרות שורש הנוקבא רק תוספת לבד ואינו כ״כ פגם ולכן התענית השבועה הם כח
של הנדר ו׳ ושניהם ד״ל שהוא שם כוכו ושם אדני במילואו ד״ל ושם אגלא אשר בג׳ מוחין שמות אלו מוחם בבחינת המלך אותו
פנים בפנים עם זא״ כי זהו סוד שנרמזו שלשתן במלך נעור ומלשיע ומלך שעם הוא חזרת פנים בפנים נרמז שם
מזה בוכו והארה גדול ובו שם אגלא ואדני המלואה ובמילויו הרי כלן נרמזו כלן ס

תיקון השבר של
מצות עשה תיקון כל״א תהם הוא כי חומר המלכות ומעשה אך דרך כולל והבא מ מצות עשה של ביטול תפלה ותפלין
וק״ש וזה וציצית על כל א׳ מהם מ״א תעניות והוא כמה שביארנו כי כל מצות לא תעשה מן הגבורות ומצות עשה מן
החסדים וכבר ידעת כי שם אל הוא מצד החסד מש״ה חסד אל כל היום והנה אל במילואו הוא קפ״ה וכ״ו אלהים כנגד שער
וה׳ אותיות המילוי הרי שע״ה וזהו סוד מצות עשה ולכן התעניות מספר כ״ב אל שהם שרש קש״ה העשה ומשם אל
האחד נבלל מחבירו ולכן אין אלא מ״א כמנין אני י״י //

תיקון הבעל היה הרב זלה״ה
קודם שנאמר לרות תיקון זה לכל החכמים ולא זכו ונשכח מהם שניים אך עיקר הדבר היה להתענות קנ״א תעניות כמנין
כעס ולכוין בשם אה״יה דההין שהוא כמנין כעס ואותם ב׳ קנאות הם וזה צריך לכוין באמירת בתפילה ובמנחה צריך
לכוין בקנא אחר שהוא אלא הל״ה יא״י הל״ה כי גם הוא קנ״א ובערבית צריך לכוין קנ״א אחר והוא אדני אלהים שהם
גם קנ״א הדין ג׳ קנאות הרמוזים בפסוק בקנאו את קנאתי וכו׳ ולא כליתי את בני ישראל בקנאתי אבל יש ספק אם אמר
הרב זלה״ה להפך של מנחה בערבית ושל ערבית במנחה וסדר הכונה נודעת הלא נתחיל מן קנ״א של שחרית לבארו
ומתוני יובנו האחרים ונתחיל התפלה מן אלף במילואיה והעשה קנ״א תעניות כמנין אלף וכבל אלו הקנ״א תעניות רכן נ״א
במילואה הם קשיים ראשון מן הקנ״א הכון בא׳ של אלף ובשלשים יום הכוין בל׳ של אלף ובשמונים יום האחרים הכוין בפ׳
של אלף וכן תעשה עד השלים שם קנא וכן הסדר בשני קנא האחרים במנחה ובערבית אותם הנקודים שלהם בקנאות לא
נודע גם המקום אשר בו ראוי לכוין זה בשעת התפלה לא נודע ואם יכוין תמיד בכל רגע שבוים הוא יותר מובחר //

תיקון הקרי כבר בארנוהו אותם יש מנהג של ישראל להתענות ה״ג מן פרשת שמות וכו׳ ונתנו סימן בראשי התיבות שובו
בנים שובבים ואותם ה״ג יום אלו עיקר התשובה בהם לא נתקנו רק מפני עון הקרי ומים אלו מוסגלים בהם להתענות על
הקרי יותר מבכל השנה והטעם הכן כמה שביארנו בסוד הערב רב ובסוד ישראל שהיו בגלות במצרים בחומר ובלבנים
ואמרנו שאלו היו סוד אותם טפי הקרי של אדה״ר ק״ל שנה שהוליד את שדין ורוחין וכולם נתקנו בגלות מצרים ולכן בזמן
הפרשיות ההם יש סגולה לקבל התשובה המתענה בהם על הקרי אותם הת״י יום ולכן הם מתחילין מפ׳ שמות שאז מתחיל השעבוד
ומתרעיתים בפ׳ משפטים לטעם שביארנו איך לא נגמרו להתקן עד פ׳ כי תקנה עבד עברי ולכן נסמך קן זה למתן תורה ומש
בעוקותו ונוט הוא להשלים הפ״ד תעניות קנ״ל בסוד תיקון הקרי ויתענה ה״ת יום הנ״ו ועוד מ״ל אחרים //

ייחוד שאמר הרב זלה״ה להר״ם אלשיך נ״ע לבחנו לר׳ יהודה בר אלעאי ע״ה שיכוין לשם יהוה שהוא בגי׳ כ״ו והם שלשים אותיות
שיש בכל שמות ע״ב ס״ג מ״ה ב״ן שהם סוד הבכורה ויכוין להודם אל הנקבה באופן זה כי בכל שם מאלו יש מלוי א׳ שהוא מלוי
המלוי כ״ח ומילויו ופשוטו והוא גם מלוי אלו הם כ״ב קבו ויכוין להורידם אל המלכות הנק׳ יהוה ולכן יכוין בשם זה א״א
אדנ אדני שהוא נ״ב קבו ועי׳ זה תעלה המלכות על הבכורה ע״י ג״מ ההם ויזדווגו ויתייחדו יחד //

תיקון המשכב זכור בקבלה מרשיה וכשמות הקדש הנ׳ צריך שיתגלגל כל גופו מכנגד פניו לאחוריו שהם ע׳
גלגולים כאשר אכתוב בענין מוז וסוד זה נ״ל כמ״ש בפרש׳ שדי מלכים בה וק׳ כי פי׳ הוא כי כשמחרש האדם ומוציא כבוד שמו
הקדש שהם שדי וכוונתו אשר הם מלכים כי כל שמות הקדש הם נקרא׳ מלכים ולכן הת׳ של בפרש שדי מלכים הוא נגלה
פי׳ כי כשמחרש ומוציא מפיו שמות הקדש אז תשלג בצלמון כי בגיהנם הנק׳ צלמון יש ב׳ מדורים א׳ של שלג וא׳ של אש
והמחרף בשמות הקדש הוא נידון בשלג וזהו תשלג בצלמון ולכן תיקונו טבילה בשלג שהו׳ כנז׳ לעיל //
תיקון מוז שכתב הרב ז״לה לבני אדם ולא נודע אם התיקון ההוא שוה בכל נפש דע כי האדם בורא אין בו שום ביאה ואין צריך
ביאה רק בנקבה לבדה וראוי להבין איך שייך ביאה בזכר והנה זה תבין ממש׳ המאמר התועבה הוא כמ׳ אחרי מות על הבא על
הזכור וכר קרא ביאר לי לרבינו הקדוש זצ״ל ואמר כי פי׳ תועבה ר״ל תועה אתה בה והל׳ כי לא בה והענין הוא כי הלא נודע
שאבא ואי׳ הם בתוך זעי׳ בסוד המוחין כנודע ושם הם נה״י דאבא ואי׳ והנה היסוד של אימא מגיע עד החזה דז״א והבא על
הזכר שהוא סוד הזעי׳ ובודאי ששם אין צריך ביאה רק שגורם להוריד לאימא עד למטה שיהיה היסוד שלה במקום היסוד שלו
ממש ואז הבא על הזכר מוריד יסוד דאי׳ למטה והוא חושב ששוכב עם הזעי׳ ואינו כן כי תועה הוא בזה כי לא שייך ביאה
בזכר רק שירד שם אימא עילאה עם אבא ונזדווג שם למטה וזהו תועבה תועה אתה בה פי׳ אתה תועה בה באות׳ שלאחר
ממש שאינך יודע שבה היא הזווג ולפי שנודע שאין ירידת אבא ואי׳ ק׳ בסוד האחורים לכן שכיבה זו היא בסוד האחוריים ואין
להאריך בזה ונמצא כי הבא על הזכר גורם ירידת אבא ואי׳ למטה ומזדווגים במקום כנגד היסוד של זעי׳ וזהו סוד מה שאמ׳
בזוהר כי הבינה נק׳ עלמא דדכורא לפי שסיומה בדכורא כמ״ש ויתי והענין כי היסוד שלה הוא נגנז תוך הזעי׳ בחזה שלו וממש
הולכים האורות של היסוד שלה שהם ה׳ חסדים ויורדים עד יסוד זא׳ ושם מסתיימים וזהו אומרו דסיומא לבינה בדכורא
ולכן נק׳ דכורא וזהו תועה אתה בה כי אתה בראותך אותו חושב שהוא זכר ואינו אלא נקבה רק שהיא מלובשת בזכר וכשאתה
שוכב בזכר אינו אלא בנקבה והנה כבר ידעת כי ישכינה והבינה וכן חכמה וישראל סבא … מה שנבנה בזא׳ הם בחי׳ התחתונ׳
אך בחי׳ התפלה ובינה נשארים למעלה ושם הם מזדווגים למעלה בסוד והר׳ ולא מוגדר ולא תמיק אך הבחינות שהם בתוך הזעי׳
אינם יכולים להזדווג כי בהיות האם רובצת על האפרוחים אינה מזדווגת עם הזכר וכבר ידעת כי בכניסת נה״י דאי׳ תוך זעי׳ זהו סוד
והאם רובצת וכו׳ והנה הבא על הזכר גורם ב׳ פגמים א׳ הוא שמזווגו אותו זווג העליון דאבא ואי׳ כשמורידן תוך זעי׳ כי כבר התבונה
מלובשה בנה״י של זעי׳ ואי׳ שהבינה עילאה יוה׳ בב׳ עליונות הראשונות דזעי׳ ואין שם מקום זיווג. פגם שני הוא כי גורם ירידת אבא
ואי׳ למטה ומזדווגם עד הרגלים דזעי׳ בסוף ממש והנה זכור ורגל הוא מספר א׳ ולכך הבא על הזכור ולא אמרו הבא על הזכר
להורות כי הבא על הזכור גורם ירידת אבא עד הרגל דזעי׳ ואמנם אבא ואי׳ א׳ הם הויה במילוי ע״ב ושם אהיה במילוי קס״א הם רגל ולכן
צריך כל התעניות כמנין זכור לתקן מקום שפגם ואמנם כוונתו בכל יום יהיה להעלות אלו הב׳ שמות מלמטה למעלה היינו מן הרגלים
של מקומם העליון כנגד עשרה ימים הראשונים כנגד יוד ראשונה של שם ע״ב וכן עד שישלים ע״ב התעניות ואח״כ יתקן שם קס״א עם
קס״א התעניות כנגד אימא ובכל יום ויום יכוין באיזו אות של השמות שהוא עומד ומתקן אז ואמנם התיקון הצריך לזה הו׳
שיתענה אלו התעניות בימי החורף שירד שם שלג ויטבול בשלג ההיא ואין קפידא אם יהיה טבילה זו בין ביום הראשון
בין ביום האחרון או באמצעית התעניות רק שיהיה באותם הימים דוקא ולא בשום יום אחר ואמנם ענין השלג הזה הוא
כי בעת ראה שיהיה ה׳ שלג בעולם אז תפשוט עצמך והתגלגל בשלג ערום א׳ ערום לגמרי ותקום ותחזור אח״כ ותתגלגל
עד ט׳ פעמים גם אם יש איזה מקום שנפשר השלג בקרוב תטבול בו ט׳ פעמים ומספיק האמנם בחי׳ השלג הוא כי
שלג בגי׳ ג״פ אלפין דשם מה׳ שהוא הזעיר ולפי שהורדת אבא ואי׳ תוך השלג דא כי הוא עילאה פי׳ כי
הורדת אבא ואי׳ להיות בזעי׳ עד הרגל הוא כן נמור ונק׳ כי הוא עילאה שהם אבא ואי׳ שנעשים שם בסוד המוח בכל
ידי ירידתם בזעיר שהוא השלג וסוד מב׳ לה בניהו בן יהוידע ביום השלג אינו רשאי לבוקבו והיודע שרשך
שהוא סוד שם של כן המילה אין מקבן כנודע וגם הוא היה התחלה נעבד כנודע והנה בו יובן טעם הנוסח ואיני
רב רשאי לבוקבו // גם יכוין להעלות האחורים של ע״ב וקס״א עמהם כי״ד בי׳ ימים האמור׳
שיכוין ביוד ראשונה של הפנים כן כמו וגו׳ שהוא קס״ד יכוין ל׳ עד שישלים התעניות ר׳ מוכאן ול׳ מוכאן ואם חטא עם
שפן והארנבת נ״י שבגלגל ונבעל אז צריך תיקון השלג בכל גופו והוא כי חטא כנ׳ אהיה והסיר א׳ מכל אחד ונשאר
היה והשרעתיו בשלג גופו ונגלו ג׳ ג׳ אותיות אלו למקומם ונשארו ג׳ אהיה שלמים וכן כשישכב אדם ערוה
דבור יסתלקו ג׳ אלפין אלו וירדו למטה וג׳ אלפין אלו נעלים שהם יהוה אהיה הישנה ויכוין להחזיר ג׳ אלפין אלו למקומן
התבנוגל מימוני השכחה // //

וכונין

ובענין הזכירה אמר הרב זלה"ה כי מי שהוא בסוד הדעת כגון שיהיה מן ימין או מן שמאל יכוין לשם זה והוא טוב לזכירה
וזהו יוד ויו דלת הה יה יוד ויו דלת הה יה וזמן כונה זו ביום הכפורים במוסף ובנעילה כשאומר איה מקום כבודו והכוין
זה במלת איה כי אלו השמות הם סוד שם יה גם בכל בוקר במלות השחר תכוין זה והכוין כי שם הראשון הוא יה במילוי
יוהן והוא בדעת ימינית ולכן הוא הנזכר על שם יה דמילוי ההין אך השם השני הוא בדעת השמאלית אשר בו נזכר מילוי
ההין והכוין כי שם הראשון קימוני ניקודו כולו קמץ וניקוד שם השני כולו קמץ כי בדעת השמאלית בו סוד הגבורות ה"ג שהם (מנין)
קל ה"פ כו ה' הויות דגבורה ושניהם הם סוד ומאתים לנוטים את חיהו כי אלו הניקודים שהם כולם מאתים הם נומה ושומעם
את הזכירה ומשה השלום לך שלמה הוא שם יה שהוא כולו אלף והוא כי יה דיוהן הוא בדעת ימין ויה דההין בדעת שמאל
ובדעת כולו קמץ ושני בתמות הם כולו אלף וזה יועיל גם לאיזה אדם // // אמר הרב זלה"ה לאחד מתלמידיו שחטא
על מת שבזהו אחר מת ותו ונם שנתעבב בידו מעשה ממנו שלו ואינו זוכר מי הוא והתיקון שילך אל בית הקברות ויקיפם
ת"ל רוחותיו התוך ל' אמות המת כה שלא יתחזו בו הנעני בני אדם הנמצאים שם ובכל רוח ורוח כאשר יהיה במיוס הרוח
ההוא אז יאמר בלשון הזה תמאתי לה' אלהי ישראל ולפלוני המת הקבור כאן שנשאתי לו כך וכך ואני מבקש ממנו מחילה
לפני ה' אלהי ישראל שיהיה לי ושימחול לי מה שנשאתי לו לפני ה' אלהי ישראל ויכוין כי נזכרו כאן ג"פ השית ויכוין שהם
ג' שמות ע"ב דמילוי יוהן והם כלם ר"ין ואח"כ יאמר הפסוק זה כה אמר ה' השמים כסאי וגו' ויכוין במלת הדום מלא ואז
שהוא לנתפרע וומה שר הקברות והכוין להכריחו בכונה לכך בכח ר"ין הנזכר שהם ג' שמות ע"ב והם רמוזים בתיבת והארץ
הדום רגלי איזה בית אשר שהם בני ר"יו עם הכולל והכוין להכחו שינלה זה אל המת ההוא ויודיענו דברים אלו והקף הרביעי
והמוסכב רוח השניה ולא התחיל ברוח הראשונה שלא יוכלו שעך אלו הנעני בני אדם וכה הנעשה עד שתשלים ל' רוחות לא
יאמר כלזה כל הרוחות // // כונה אחת בקדושה והוא כי הלא ג' קדושות הם א' בשחרית ואחד
במנחה וא' היא קדושה וכא (ענין) שאנו אומרים במוצאי שבת והנה כונת הקדושה כבר ידעת מתכונתה שהוא הלוך מלכות למעלה
ממקומה לקבל דעת כי בדעת כלה וזהו סוד הד' שאנו מדלגין בקדק והנה כל עליה אינה אלא עם שם מ"ב כנודע ולכן הכוין
בקדושה העליה של חול בשחרית בשני אותיות שניות של שם אבגיתץ הם ג"י כי הלא שם זה הראשון כולל כל שם מ"ב והוא עיקרו
של שם שהוא מן החסד המתפשט בכולם ולכן כל הכונה היא בשם זה והכוין באותיות ג"י בשחרית ובקדושה עצמה במנחה
תכוין בשני אותיות א"ב הראשונות ובקדושה וכא לציון בשני אותיות ת"ץ אחרונות // // בענין זיווג של ליל שבת
הנה בתפילת ערבית הוא זווג יעקב ברחל מן החזה ולמטה אחר תפלת ערבית הוא זיווג יעקב ולאה בכל אורך שיעור
כל הזווג ואחר חצות יעקב ורחל מן החזה ולמטה ככקר ביום שבת ענין המוספין הוא כי הלא במוצאי שבת כין קדושת
שבת לחול ולכן היא המוספין ככונס גם יש הפרש בין קודשת ליל שבת ליום שבת כי היא קדושה חמורה וצריך לעכב ומכא אם
נמצא בקרי כי זה אין צריך לומר // // ענין התפילות רעבי מתחילת התפילה עד נשמת כל חי ען ונשמי
המקיף השני של זא' שהוא המ' של צלם דאימא ובנשמת כל חי אז נכנס המ' של צלם דאבא וזהו נשמת כל חי ר"ת נח' כמנין נ' הויות
שהם חבד דמקיף דמ' דצלם דאבא ואז תכוין לקבל תוספת נפש מלבושי קדושה היום דכוונה כי נפש רוח נשמה של הלילה כלם נקרכין
וביום הם דכורין וסוד נשמה כל חי היא תוספת קדושה בעולם הזה מקדושת שבת אח"כ יוצר של שבת הוא תוספת קדושה של
בהמה ואין תוספת בג' היכלין לכך שהם ג' נחלוקות שיש מן יוצר עד אין ערוך לך וב' ומן אין ערוך לך וב' עד אל אדון וב' ומן אל
אדון וב' עד התמך לנצח וב' הם ג' נחלוקות וכבר ביארנו ענינם כי הלא אלו ההיכלות של יוצר של חול הם ז' היכלי זא' אך בשבת מתחי'
היכלין דשבת והם היכלין דאבא ואי' ואז היכלי הזאת עולים שם ומקבלים משם תוספת ואותם ז' היכלין דאבא ואי' הם ז' פעמי'
הכל בגן כבון ובורא את הכל הכל יודוך והכל ישבחוך והכל יאמרו והכל ירוממוך סלה יוצר הכל אמנם לא כל ז' היכלין של
זעי' הם עולים שם רק ג' כמו שהם יותר חשובים מבוררים מכלם הא' הוא היכל יסוד הנק' לבנת הספיר והוא מן יוצר עד אין ערוך
לך אח"כ היכל הרצון שהוא הה' והוא אין ערוך לך אח"כ היכל אהבה שהוא החסד והוא אל אדון וב' אך היכל שבנגד הנצח
אמנם שהוא קו ימין אינו עולה כי הוא קשור עם הוד הרי מלבי נוצא ולכן הוא כן וגם כי הוא לבר מעולם אל אדון וב' כאן כי
הכוין שהמלבות הנק' אל אדון נתוסף בה קדושה ונעשית אדני במלוי הרנא והוא אל אדני במלוי כי שבת ת' ערב הוא קדושת יום
שבת ממש וזהו סוד אל אדון אל אדני ק שאדני נקבא ואדון דכורא והוא כאשר תמלא שם אדני עם אל אז הוא שבת גם הוא עני
כמו אל אדון על כל מעשים // // // אח"כ המעשיה כלפש אז הוא מתחיל הזווג לעלות באבא ואי' והוא עולה בג'
החותנות שלהם והנה רחל בלילה היתה בג' התחתונות של זא' ועתה עולה בג' אמצעיות של זא' אשר עתה עולה זא' בג' התחתונות דאבא

ונמצא שהיא עדין בג' התחתונות שלו והזווג הוא יעקב עם רחל אח"כ בחזרת התפלה עולה הז"א בג' אמצעיות דאבא ועולה רחל בג' התחתונ'
דז"א כשיעור אשר היו בתפלה בג' ראשונות של זו"ן והנה נמצא כי עתה רחל גבוה וגדולה כשיעור שהיה זו"ן בתפלה וכבר ידעת כי
בכל מקום שיש קדושה נשאר הרושם שם במקומו והנה רושם הז"א התמיד נשאר שם וכמבואר עם מה שביארנו אין עולים בשבת
רק הכלים ולא העצמות כנ"ל ונמצא כי יעקב הוא עתה מתלבש במקום הז"א עצמו כשיעור כולו וכל ארוכה כמוהו לגמרי ואז מזדווג
עם יעקב אשר זווג זה נחשב ממש כאילו הוא זווג זו"ן עם רחל ממש והנה כשמתחיל תפלה בלחש אחר אומרך י"י שפתי תפתח
תכוין לקבל תוספת רוח מבחינת יום שבת   ענין ישמח משה כבר נתבאר במזמור שיר ליום השבת שאומרים בקבלת שבת
וע"ש גם סוד הענין הוא כי משה הוא סוד ז"א והנה עתה הוא התפלה עליונה כי כל מה שקבל עד עתה היה מתקן ממש מסוד
הצלם והמקיפין שלו אך עתה התחיל לעלות בירושת אבא ואמא בג' התחתונות שלהם כנ"ל וזהו מתנת חלקו זאת של עתה הוא אצלו נקראת
במתנה מאביו ומאמו ולא משלו נתנו לו אלא משלהם והנה צריך לכוין תורה לזה ביום ולכן אנו אומרים ושמרו בני ישראל וגו' בכאן כי שמור
היא נקרא תורה לגלות ביום   והנה המלכות אחר שעלתה עתה מעלה זו [illegible] ונעשית אל אדני במילוי ב' השמות יחד והם בני'
[illegible] וזה תכוין באומרך כי לעמך ישראל נתתו באהבה כי [illegible] בני' אל אדני במילוי // //
הקדושים של שבת אינם ידועים   אחר הוצאת ס"ת ואמנם מציאות הס"ת נתבאר בחול ביום ב' וה' שהוא סוד יסוד דאבא שבתוך ז"א
המתגלה בתוך אל יעקב [illegible] ואמנם שם נתבאר כי בחול אינם מתגלים רק נ"ה דאבא לבד בג' תיקון [illegible] שהם בנה"י דז"א אך עתה מתגלי'
כלם חוץ מג' ראשונות והוא כי הלא ז"א עולה באבא עד ג' אמצעיות שבו ונמצא שעלה בג' תחתונות דאבא לכן עתה אותם הג' התחתונות הם
מתגלות בסוד הס"ת אך בחול שלא עלה יעקב רק כנגד נה"י דז"א לא יש רק ב' עולים אך עתה הם ז' כנגד ז' ספי' שעלה עתה ז"א במקום
אבא והנה הז' עולים הם אלו כהן חסד לוי גבורה ישראל ת"ת שנים אחרונים כנ"ה הששי ביסוד השביעי במלכות ועתה יתבאר לך המאמר
הנז' בזוהר על ר' כרוספדאי תמיד [illegible] לא סליק לס"ת אלא ששי דאיהו צדיק כי ירוץ צדיק ונשגב וכו' //
דע כי הלא נודע כי ה"ה חסדים הם מתפשטים תוך ז"א והמגולים שבהם הם המובחרים והמגלים את כל האורות ואמנם בימי החול
אין גלוי רק בנ"ה אך עתה שעלה ז"א עד ג' אמצעיות דאבא הנה כל הז' תחתונות הם אור מגולה   האמנם כבר ידעת כי כל מה שמתגלה
מן אבא הוא ביסוד לבדו כי הנה דאבא אינם מתגלים לעולם כי תמיד הם מתלבשים בנה"י דאימא רק יסוד דאבא לבדו הוא המתגלה
כי כבר נפסק יסוד דאימא אך מה שאנו אומרים כי כל הז' התחתונות מגולים הענין הוא כיון שהחסדים הם מגולים מכה האור שלהם לכל
הצדדים וכנה"י דאבא ומתגלה אורם מבחוץ אך ודאי שאינו נגלה רק גלוי גמור היסוד והנה אין כאן גלוי רק ב' שלישי הת"ת והיסוד כולו
ונמצא כי הגדול שבכולם הוא היסוד כי כולו בגלוי ולכן ר' כרוספדאי לא היה סליק אלא ששי כי הוא מקבל האור המגולה ככולו //
ואמנם אחרי היסוד הוא השלישי כי הוא ת"ת וכה כנ"ל שהם שני שלישים התחתונים שלו ואחרי שני אלו הם שאר החסדים העולים
ובהם יהיו המדרגות כבי' נוכח כי החסד גדול מן הנבואה ואח"כ הוד ואח"כ מלכות אך היסוד והת"ת גדולים מכלם והיסוד גדול מכולן
והשביעי קטון מכולן כי שם האהבה מועטת מאד כי אינה רק סוד העטרה לבד ולכן הכל עולים למנין ז' ואפי' נשים ועבדים וכו' שהוא סוד
הז' כמו שאמרו הפוסקים // //   אחר תפלת מוסף בלחש עולה הז"א בג' ראשונות דאבא ואז ירש מקומו לגמרי
והנוקבא עולה בג' תחתונות דאימא והיא קונה שם חדש כי בתפלה היתה אל אדני ועתה מן אדני נעשית יהוה ונעשית אל יהוה רק ששם אל
הוא ממולא כי כבר בתפלה לחש היה ממולא והנה אל במילויו עם יהוה בני' רי"א ולכן תכוין זה כבא אלהינו ואלהי אבותינו רצה במנוחתנו
הם בני' רי"א   ואמנם עתה נק' רחל אשת חיל עטרת בעלה והוא סוד הכתוב צדיקים יושבים ועטרותיהם בראשיהם כי הלא עד עתה עלתה
המלכות עד שיעור מקום ז"א כולו שבימי החול כי הוא מקומו העיקרי וכמבואר עם מה שאמרנו לעיל כי העצמות נשאר במקומו ואינו
עולה כנ"ל ואמנם אז היתה המלכות עמו שוה בשוה ואז היא נקרא העטרה כי עדין לא עלתה בסוד מקום אבא ואי' הנק' עולם הבא ושבת
עד עתה בלחש דמוסף עלתה עד אימא הנק' עה"ב הנק' שבת ואז היא למעלה ממקום הז"א עצמו בהיות ראשיהו שנשאר שם ואז היא
עטרת בעלה ממש גדולה ממנו ולמעלה ממנו וזהו העטרה יושבים וכו'   אמנם צריך לומר הכתר שבת וכו' על סדר הקשה ולא למשה [illegible]
והוא סוד האדרת כב' אהרן כמוחא עילאה מתקנא לגולא בסוד מ"ש באדרא נשא קוו רשים רשומי לנהיק ימין לירתכותיה //
אחר חזרת מוסף עולה הז"א כנגד אבא כי בלחש לא עלה רק בג' מוחין והנקבה עולה ב' מדרגות שהם ג' אמצעיות דאימא ואח"כ בג' ראשונות
דאימא ואז נקרא אל יהוה במלואים כזה אל במילויו קס"א ויהוה במילויו מ"ה הוא בני' ב' [illegible] של מקום כבודו ונשלם [illegible] של העריצו
ולכן בקדושה אל איה מקום כבודו להעריצו תכוין כנ"ל וזהו סוד כתר יתנו לך וכו' כי עתה עולה ז"א כנגד דאבא   והנה בכל התפלות אינם
עולים לא זו"נ ולא נקבה רק מדרגה א' שהם או ג' תחתונות או ג' אמצעיות או ג' ראשונות אך עתה עולה הנוקבא בתפלה זו שני
מדרגות בפעם א' כי היא שמולה בג' אחרונות ומגיעה ג' אמצעיות ועולה בג' ראשונות ולכן שואלים המלאכים איה מקום כבודו כי הם
תמהים

55

ג

המקיפים מזה והם חושבים שעולה מדרגה א׳ כשאר המשמשים ורואים שאינה שם ושואלים איה מקום כבודו שהיא
הנוקבא הנק׳ כבודו כבוד ו׳ שהוא ז״א ואומנם ב׳ עליות אלו הכוונה באומרם נ״ה קק״ק ובאומרך איה מקום כבודו
הכוונה להעלותה בג׳ ראשונות שהם איה א׳ דעת באמצע י״ה חכמה ובינה ומתנה פי׳ ה׳ איה הוא המקום של הנוקבא הנק׳
כבודו ולכן צריך לומר כל זה כדי לכוין בסוד הדילוג והעלייה שהיא מדלגת מדרגה לעי׳ לה ונמצא שאמר הרב זלה״ה
שבאומרים כתר יתנו לך וכו׳ יכוין במלת כתר אל שם ס״ג ואומנם באומרו ימלוך לעולם ועד י״י לעולם אלהיך ציון
כת״ר אלהיך ציון לדור ודור שהוא בני׳ אלהי כי המלכות עולה שם בשוה עמו ואלו מש״כ בשוים פנים ///
אחר השוה׳ דשחרית הכנס ועמוד במקומך והקיף השלחן להמשיך אור המקיף של ג׳ בחינות דאבא שעם
עלה הזעיר אחר הקפה שנית עם היות כנגד ג׳ אמצעיות דאבא לאור מקי׳ שלו והנה כבר ביארנו כי יום שבת רמוז אל
זעיר דכורא ולכן המקיפים האלו בעדו ואין אנו חוששין למדרגות עליות הנוקבא שהיא כמה וכמה מדרגות והיא [illegible]
להם אור מקיף לבולן אך אין כוונתנו הכ׳ בעליות זעיר אשר הוא יום שבת דעלות הקטות של שבת שהוא בסוד עליות
הנקבה ואומנם סוד השעה הזאת לך דשחרית הוא כי הנה ביום שבת בשבת קבלנו האורה היתירה שהם נה״י דאבא
וכל הז׳ בחינות של כנגד מה שעולה בשחרית אך כנגד מה שעולה במוסף שהם ג״ר אמצעיות שעושים מעשה זו לקבל
האחת ג״ר ראשונות דאבא עצמו שיוכל עמו ויהנו דעמת מה שנתגלו ה׳ בחינות בשבת ולפי שהם בג׳ עליונות שעם הוא
מק העליון דאבא לכן הוא בסוד מעוה הקדוש דשחרית בשם הר׳ אברהם הלוי בשם הרב זלה״ה
כברכת כהנים יש ט׳ תיבות כנגד ט׳ יוהן שיש בד׳ שמות עב סג מה בן ועוד יש ה׳ יוהן אחרים בג׳ שמות אהיה קס״א
קנ״א קמ״ג הרי כלם י״ד יוהן ויכוין כל תיבה הטם כירו כיר ימין כי״ד יוהן אלו כמנין י״ד והנה אלו הי״ד יוהן בג׳ קמ״ג וכוין
שהוא המלוי דקס״א והכוין במנוינת הכוס מלים כנגד הט׳ יוהן הנה שבכל שמות ההויה שהם בג׳ מלים והכוין כי יין
הם כנגד ע׳ אותיות שיש בג׳ שמות הנז׳ שהם ד׳ הויות וג׳ אהיה והנה ב׳ כוונות אלו שהם מלים ויין הם בג׳ קס״א שהוא
אהיה ביוהן ויכוין להמשיך מזה שם דאהיה קק״ח ממלוי מלויו שהוא קס״א והצרפו לשם ס״ג ויהיו באר ויכוין לבאר
העליון שהוא למעלה בחזה של בינה וימשיך עוד לבאר התחתון שהוא שם ב״ן עם קנ״א אהיה דההין והם בג׳ באר
הרי בפ״ב באר וזהו סוד קדושה רבא ע׳ רבא הם אותיות באר זהו מה שקבלתי הנז׳ /// ואומנם מה שקבלתי מורי ///
והנה הוא נק׳ קדושה רבא והטעם כי הלא עתה הוא מעוה מוחין דאבא עצמן שהם קדש העליון וזהו קדושא רבא אך
בלילה היו המוחין דזעיר שהם קדושה זוטא והנה לעבי כל אלו העליות שאנו אומרים שעולים זו״נ ונוקביה הנה כלה שלמים
ביום אשר התחתון הם עולים אחריהם כפי סדר עליתם של זו״נ ונוקביה וכמו שביארנו כבר וגם של אדם כשהיה בג״ע קיים
שחטא ועי״ש גם לעבי גם העליונים שהם למעלה מן זו״נ ונוקביה הם עולים ג״כ כבריח כה להניח מקום אל זו״נ ונוקביה
שיעלו במקומם והנה עקירות הם הוא כי הם עולים במדרגה אחר מדרגה עד שהם עולים עד אדם קדמון ג״ל כמו
אדם קדמון כמבואר אצלנו ועד שם עולה עתיק קדישא ואין צריך להאריך בזה והנה ע״ש בדרוש א׳ שביארנו על סוד הז׳ מלכים
דמיתו אשר סוכם היה מן האזן העליון ואין הכונה ח״ו שהם המלכים עצמן כי המלכים הם מן העין אך הם בחינות אחרות למעלה
מהם ושם ביארנו על האזן של אדם קדמון שמשם יצאו אורות ושם ביארנו בדרוש מני ולא מני בסוד הכתר והחכמה והבינה
שהם סוד י״ה במלוי ההין ע״ש ואין נעשים לו או וד וכיוצא בזה ע״ש ואומנם עתה בתפלה שחרית עולה עתיק קדישא עד אורות
ההין אשר שם ולכן נקרא מעלה זו מסעודתא דעתיקא ואומנם גם הכוין כי הלא זו״נ ונוקבי׳ עתה הם במקום אבא ואי׳ ונמצאים
תחת רישא דאריך ואוכלים משם ולכן נק׳ גם סעודתא דעתיקא והנה כבר ביארנו כי בלילה הכוין בכוס שבירך אל ג׳ שמות י״ה המלוי
יוהן אך עתה הכוין אל ג׳ י״ה דמלוי ההין ואע״פי שמשעה זו גדולה משל הלילה ואף אך הלילה היא י״ה במלוי יוהן ועתה הוא במלוי
ההין אך זה יתורץ במה שכתב לעי׳ כי אלו השמות די״ה דההין הם גבוהים הרבה מאד שהם שם בסוד אזן עליון דאדם קדמון וכו׳
והטעם כי גם י״ה דמלוי ההין הם בג׳ ע׳ והם סוד ע׳ יוהן שיש בכל שמות כנגד והכוין כי ע׳ אותיות שיש בשם בן הם מקבלים ע׳ יודין
הנז׳ והכוין כי בברכת כהנים הם ע׳ תיבות שהם אותיות דשם בן המקבלים ע׳ יוהן הנז׳ והכוין כי ג׳ י״ה בגמ׳ הם בג׳ ע׳ ועם היין שהוא ע׳
הרי קס״א כנז׳ ועם ס״ג הוא באר הכל כנז׳ לעי׳ ה״י קדושא רבא ונחזור כי אחר שתקיף השלחן פעם שנית בגל הש״ב ותקח הכוס
בידך והכוין בג׳ י״ה כנז׳ ואח״כ אמור מזמור לדוד י״י רועי וכו׳ והכוי׳ בו אותיות י״י לאורך ימים הב׳ [illegible] כמו שידעת וסו׳ אדני בג׳
ואח״כ אמור ושמרו וכו׳ לחבר זכור עם שמור לכוונת [illegible] ליה ביום ואח״כ אמור פסוק אז תתענג על י״י וכו׳ כי במו זה נרמז בו ג׳ סעודת
שבת והכוין בתיבת אז תתענג על י״י רמוז לה׳ סעודתא דעתיקא ואח״כ אמור בקול רם היא סעודתא דעתיקא קדישא ואח״כ אמור כוונת והכוין
בע׳ אותיות שבו כנז׳ לעי׳ /// ///

ועניין הלחם שבמשנה זו נ"ב יהיו על סדר הלילה ממש בלי שום שינוי רק שתכוין כי אלו הי"ב לחמים הם בסוד י"ב תיקוני דרישא דעתיק
שהם עליונים משל הלילה הרמוזין בי"ג תיקון דשערין   מנחת שבת כבר נתבאר אך ענין המשנה כבר נתבארו
נ"ב אך צריך שתדע כי בזמנו המשנה צריך לשתות יין ולא בתחילת הסעודה כסוד קידוש כמו בשאר הסעודות אך בזמנו צריך לשתות
והכוין בי"ה דמילוי אלפין שהם בני מוחא והסוד כנגד זו"ן שעולה עד מוחא דדיקנא דעתיקא קדישא בתפילת מנחה ונמ' אלו הי"ה שלעתה
ומנחה ושחרית הוא יהא יודין והין אלפין   ענין סוד דמנחה שבת הנה בבוקר יום שבת בחזרת מוסף שזעיר ונוקבי'
עלו עד הכתר דאבא ואי' ואז נמצא כי עולם הבריאה הוא עתה במקום זו"נ ואח"כ עתה קודם העליה של מנחה שבת מוציאין ס"ת
ואמנם בשחרית שבת גם בחול בשני וחמישי אין הוצאת ס"ת רק אחר העליה וביארנו הטעם לפי עליית המדרגות הם בעת העליה
והתפילות ואחר שעלו אז מוציאין ס"ת שהוא לברות ולגלות אורות האורות שהיו עד עתה סתומים ונעלמים עתה אבל קודם העליה לא
באו עדין אורות האורות ואח"כ איך נגלה אורם לחוץ כסוד הוצאת ס"ת ואח"כ עתה במנחה איך מוציאין ס"ת קודם תפילת מנחה אך העניין כי
אלו האורות שמתגלים עתה במ"ת הזה הם אורות האורות והעליות שכבר עלה זו"נ לנוקבי' בשחר ולכן נאמר עתה מי הם הג' השלם
במ"ת עתה במנחת שבת והלא הם סוד ג' ראשונות של זו"נ כשהיה שם תחילה מוקמו ומו בראשונה בימי החול אשר עתה במוסף שבת עלה
שם עולם הבריאה במקומו כנ"ל ואורם ג' הראשונות הם המתגלים עתה בתי' אורות אבא אשר כבר נכנסו והם יוצאים לחוץ ואלו הם ג' השלים
כפר במנחת שבת א' כנגד חכמה ב' כנגד בינה ג' כנגד דעת ואמנם הז' הקרואים הם במקום הנ"ל כנודע אך ג' אורות של ג' ראשונות
של אבא הם סתומים הנק' נה"י דאי' ואינם יכולים להתגלות ולכך ז' הקרואים נגלו בבוקר אחר העמידה אך שלש אלו לא נגלו הראשונו'
לטעם הנז' כי הם סתומים וגם זהו הסוד שכל הכהן הם הלויים כמנחת כנודע כי שם כבי' ומנחת אשה זונה היא לך ושם נגלי כל הכהן כי
שם מקום נמור של אורות דאבא ולכן עתה במנחת שבת נק' עת רצון ולכן אומרי' ואני תפילתי לך י"י עת רצון קודם הוצאת ס"ת להורות כי
אעפ"י שבמנחה בימי החול הוא הנה קשיא עתה הם הגלים נמורים ורצון נמור ואמנם סוד עת רצון מה הוא כי כבר ידעת כי במצח אמא
עתיקא קדישא אתפשט ביה חד נהורא דאיקרי רצון עילאה ובג"כ נק' מצח הרצון ועתה במנחת שבת מגלה עתיקא קדישא את מצחו הנה
הנק' מצח הרצון ונק' כן נגד ההטן של מנחת השבת לזו"נ ואז חוזר להיות רצון כמוהו והעניין כי הלא במנחת שבת ביארנו איך זו"נ
עולה בדיקנא דא"א עד המזלא הנק' נוצר חסד והוא סוד הרצון העליון כמבואר אצלנו כי סוד חסד העליון המתפשט במצחא
דעתיקא הנק' רצון הוא עצמו יורד עד דיקנא דעתיק במזלא ושם נק' נוצר חסד כי החסד ההוא למעלה נק' רצון ולמטה נק' נוצר ואורותיו
שוות ולכן כיון שהז"א עתיד עתה לעלות עד שם יש בו כח קודם שיעלה שיאיר אותו מצח הרצון במצח של אבא
התגלה לזעיר אשר שם עולה עתה עולם הבריאה כנ"ל ומאיר בו ונק' עת רצון כי עתה הוא סוד הדעת כמבואר אצלינו כי
עתה הם המוחין וכללות ל' המוחין הרי' דעת וזהו עת רצון כי המוחין הם תוך המצח כנודע ועשה עתה עת רצון ואז ע"י
הארה הזאת הבאה עליו ממלעלה הוא נבקע ואורות אבא יוצאין ומתגלים וזהו סוד ס"ת של המנחה והנגלה מזה כי ס"ת המנחה
שבת הם ג' ראשונות של זעיר אשר הוא עתה עולם הבריאה ולכן הם ג' עולים לס"ת ונמצא כי הארה זו היא הארה הנגלה של
עולם הבריאה והיא המקבלת הארה זו כי שם נמצאת ולכן אנו מקדימים קודם ס"ת ואח"כ קדושה ובא לציון שהוא סוד
המשכת אור בתחילה אל עולם הבריאה כדי שיוכל אח"כ לקבל אור הס"ת וכבר ידעת כי קדושה ובא לציון שהוא הארה הבאה בבריאה
ואחר שקבל הבריאה הארה זו אז מוציאין ס"ת ויכולין לקבל אורה הארה   והנה המלכות היא נקרא עתה אל יהוה [illegible] סוד
פשוטים כנגד ה' אברהם י' יצחק י' יעקב וכנגד יעקב ובניו מטות שלום השקט הבטיח אל שדי בחזרת המנחה תכוין כי הוא לוקחם
אל שדי במלוי שהוא בני אלף ועתה אליך פשוטים שהוא רת"ם ובמנחת שלמה בני אל שדי // //
מוצאי שבת כבר נתבאר אבל בעניין עצי בשמים תכוין בסוד הריח כמבואר אצלינו בעניין ריח הדם בליל שבת אמנם הקח מן ב'
עורות הם של ליל שבת הקזר שיהיו בהם ג' הדסים מגולגלים כמ"ה ועתה בהם הקחם משם כמו עשוי והריח בהם ותכוין כי ג'
הדסים הם סוד נפש רוח נשמה ותכוין כדי להשאיר לך כח התוספת נשמה מן נפש רוח נשמה כי אלו הדסים ואמנם כבר נתבאר לך
איך כל מעלות מוש הם כבי' להשאיר מן קדושת שבת בימי החול   בעניין ראיית הצפרנים היה כותב ראשי אצבעותיו לתוך הכף
והיו נכפפין נגד פניו   והג' הדסים הנז' יהיו קשורים בקשר א' אגודה א'   וקדושת ובא לציון במ"ש להאיר מאצילות לבריאה סוד
התוספת שבת שיתקיים בכל השבוע מש"ב בלילי החול שאין כח להוריד הארה מאצילות לבריאה // //
הפרש בין שבת לי"ט דע כי י"ט הוא דוגמת שבת ועולים זו"ן ונוקבי' עד אבא ואי' אך הפרש העניין הוא כי בחזרת מוסף שבת עולה
זו"נ בכתר אבא כנ"ל והנוקבא עולה ג' אמצעיות דאימא וג' הראשונות גם עולה לכתר של אימא ושניהם שוין זה כאבא וזה כאימא
ואח"כ במנחת שבת עולה זעיר עד המזלא דדיקנא דא"א עד נוצר חסד כנודע אך נוקבי' אינה יכולה לעלות כי אין זקן בנשים (מ"ש
אצלינו

עיין דף [illegible] ע"ב

56

אצלינו במקום אחר אך סוד עלייתה הוא כי במקום שעולה ומסתלק הזעיר מן מקום אבא כי הרי עלה ששה מדרגות כנז' וכנגדם
נסתלק ששה מדרגות מן אבא והם כנויים ושם נכנסת נוקביה במקום אבא וזהו סוד ושמרתם את השבת כי קדש היא ולא אמר
כי קדש הוא בלשון זכר רק אמר כי קדש לשון נקבה כי הוא סוד הנוקבה כי גם היא עולה עד מקום קדש העליון שהוא סוד
סוד אבא כנודע ובזה תבין סוד רז"ל מהו כנופה שעושה לו אמון לא זז מחבבה עד שקראה אחותי לא זז מחבבה
עד שקראה אמי ור"ל כי בהיותה אצלו שוה לו אז היא אחותו וכשעולה למעלה ממנו נקרא אמו וכשעולה במקו' נה"י אחרונ'
דאי' כנודע אז נקרא עטרה בעלה כנ"ל ואז נקר' אמו עד שעולה כל כך למעלה ממנו וכשעולה עד מקום אבא שהוא במנחה
אז הוא סוד י"י בחכמה יסד ארץ ועולה בחיק אביה כנודע   ואמנם כבר הקדמנו לך כי כל העליות שעולים
זעי' ונוקביה כך עולים העולמות אחריהם של בי"ע והמבין יבינהו ממקומו ואין צריך להאריך אחרי ראותו ההקדמה
אך נבאר עתה סוד המנחה וגם זה נתבאר אצלינו בסוד א"ק שנדרש מענ"ע ועש והגען) כי במנחת שבת עולה ז"א בסוד
אהך והנקבה בסוד אבא ועולם הבריאה בסוד מקום כי נה אימא נעלה כי שם מקומה האמיתי כנודע ויצירה במקום
במקום זעי' ועשיה במקום נוקביה וזהו הסדר הראוי להם וזה נעלם במנחת שבת. אמנם כי לא אז בזוהר תפלת מוסף
די"ט אז אין שום עלייה אל הזעיר ואינו עולה בכתר ונוקביה עולה ג' אמצעיות וג' ראשונות דאי' אך הכתר דאימא אינה עולה
וא"כ במנחת י"ט אז עולים זעיר ונוקביה בכתר זה בכתר אבא וזאת בכתר אימא   ואעפ"י שבחזרת מוסף די"ט אינם עולים
בכתר עכ"ז אנו אומרים בקדושה כתר יתנו וכן אעפ"י שאינם עולים שם בי"ט   ובמנחת י"ט אין זעי' ונוקבי' עולים יותר
מהכתר ואין להם עלייה אחרת כלל ואין הזוג עולה במעלתו וא"כ אין אור הנמשך מעת רצון מתגלה כלל ולכן אין אנו
אומרים ואני תפלתי לך יי' עת רצון ונלע"ד שאמר הרב זלה"ה כי במנחת י"ט לא יש עולה זעי' בכתר וא"כ בחזרה עולה
הנקבה בכתר ונראה כי גם לזה הטעם אין מוציאין ס"ת כי אינו עת רצון   ועתה נעלים לבאר הפרש שבין שבת לי"ט
ונאמר כי הלא בשבת עולה זעי' במקום אבא ונוקביה במקום אימא כי הלא אז   בשבת הם נבדלין כל א' לפני
עצמו אבא לחוד ואימא לחוד ופי' הענין שבי"ט שרכינהו היטב הוא כי ראוי לך לדעת כי אעפ"י שאנו אומרים שזו"א
עולה כל המדרגות הנז' עד אבא וא"א להחשב שא"כ אחר שעולה ויורש מקום אבא עצמו א"כ אינו צריך אל מוחין דנה"י דאבא
וא"א אל הטעם בזה כי הלא כמו שבתחילה היו לו מוחין דנה"י דאבא וא"כ עתה הוא כן כי הלא כמו שהוא עולה כך נגדו עולה
נה"י אבא למעלה וכפי סדר המדרגות שעולה זעיר כך ממש עולה אבא למעלה ונמצא כי לעולם הוא במוחין א' ותמיד יש לו לזעיר
נה"י דאבא וא' בסוד מוחין ואין ההפרש רק שבימי החול אז הנה"י דאבא וא' הם ממקום התחתון וכו' ועתה הם ממקום עליון שעלו
עתה ביום שבת כנז' וא"כ אעפ"י שאנו אומרים שעולה זעי' במקום אבא הנה אתה הוא שהוא עתה במקומו הראשון ממש של
אמנם אבא הוא נעלם בתוכו בסוד נה"י שלו להיותם מוחין לו זה מובן   ועתה נשלים כונתינו עם זה הנה כי
הלא יש נה"י דאבא ונה"י דאימא ואז בשבת כשעולים זעיר ונוקביה אל מקום אבא וא' הנה אז אבא וא' נבדלין זה מזה ולוקח ואז זעי'
לוקח אבא לבדו ונוקביה לוקחת אימא לבדה אך בי"ט נכללים אבא וא' אבא תוך אימא ממש ומתלבש בתוכה וכשעולים זעי' ונוקביה
אז הזעי' מלביש חציו הימין של אבא ונוקביה חציו השמאל וכדרך אבא וא' עצמן המלבישים אריך כי אז אבא מלביש חציו הימין וא'
חציו השמאל כנודע וכן הוא כאן   ובזה תבין טעם למה הכתר דאבא וא' עולים שם זעי' ונוקביה מעצמן בלתי שום תפלה
רק בתפלת מוסף לבד אשר היא עליית הנקבה אימא כנודע ומה"ל מספיק לשיעלו זו"ן בסוד הכתר מאליו אך עתה בי"ט הולכה
תפלת מנחה לעלות זעי' ונוקבי' בכתר אבא וא' אך הטעם עם הנז' כי בשבת עולה זעי' בפני עצמו בכתר דאבא ונוקבי' בכתר דאימא
לכן אנו אומרים כתר יתנו לך במוסף דשבת כי א' לוקח כתר שלו אך במנחת י"ט אין אנו אומרים כתר במנחה אחרי שאז הו' קבלת
הכתר כנ"ל אמנם שכתר א' הוא לבד כי אבא נכלל תוך אימא ואז הזעי' לוקח חציו ונוקב' חציו וא"כ אין כל א' מהם לוקח רק חצי כתר ולכן
אין אנו אומרים כתר במנחת י"ט אמנם עם זה שאמרנו למה אומרים כתר במוסף שבת ואין אומרים כתר במנחת י"ט מובן ג"כ מה
שאמרנו רק תפלה כי בשבת כיון שהזעיר לוקח כתר דאבא בפני עצמו ונוקבי' כתר דאימא בפני עצמה לכן הם נלקחים מאליהן ואין צורך
לקבוע תפלה מחודשת בפני עצמה בסוד הכתר אך בי"ט שצריך הכתר של אבא ליכלל ולהתלבש תוך כתר של אימא כנ"ל כדי שאחר
יעלו שם זעי' ונוקביה ויקח זה חציו הימין וזה חציו השמאל ולכן צריך תפלה מחודשת לעשות בחי' זו כי אין יכול לעשות זה מאליו ולכן
תפלת המנחה די"ט כדי לעשות בחי' זו   // //   ענין בוצע הלחם של המוציא ביום שבת כבר נתבאר אצלינו כי הם י"ב לחם
כנגד י"ב נימין או י"ב תיקוני הדיקנא או י"ב חוורתי רישא וכלם   יורדים על היסוד ושם מה שהיו י"ב התחלה שהם ג' הויות שהם י"ב
אותיות נעשו סמנין לחם שהוא ג' הויות נ"ל ב"ו ועתה כשיורדין ביסוד נעשים מלח שהם סוד ה' גבורות נמתקות והם ג"פ הויה

כתנין לחם ולא מהמתוקין זה כוונה שהם ג׳ גבורות בנחמה ולא מה שיהיו הגבורות ממותקים כסוד הלחם כסוד השעורים הוא ערה סוד
החולה שנתבטל קצת עבירות מותנו ואמר הרב אלשיך נ״ע משמו של הרב ז״ל כי ביום שבת הוא כאצילות אך בימי החול הכוונה היה
מעולם היציאה עד הנה נ״ב // //

בענין המלבושים של שבת חמור שצריך לכוין כוונה זו והוא טוב מאד

שכל מלבוש או כיוצא בו מכל מה שילבש כי האדם בשבת אין ראוי שיהיו עליו בגדי החול ואפי׳ החלוק של שבת אין
ראוי ללבשו בחול ואמר כי כשילבש האדם בגדי החלוק של שבת יכוין בשם יהו״ה אל שהוא סוד שמו של החלוק של השבת
וכנגד ריש פרקי היכלות והוא מועיל מאד אל הקדושה להמשיכה אל האדם // // // //

אין מלית ויציצית בלילה כי המלית והיציצית הוא אור מקיף של הבינה אל הזווג שבה מדרגיות אך המלבושות מדרת לילה זמן
שליטה אינה מוקפת מששם אך המלית קטן צריך שישכב עמו אפי׳ כשישן כי בלילה הזווג [illegible] סוד [illegible] שחוזר להבעה
הגך הבינה בחינות קטנות ג׳ כלים [illegible] ואפי׳ בלילה אינו נפסק רק של נקודות לבדו הוא שמתבטל אבל יציצית ב׳ כלים [illegible]
יתבטל לעולם אפי׳ בלילה ולכן יש מלית קטן ומלית גדול ולכן ראוי ליזהר שלא להסיר ממנו מלית קטן בשום זמן אפי׳ בהיותו ישן
רק בכניסתו לבית המרחץ ולכן דוד ראה עצמו ערום כשנכנס לבית המרחץ ולא בהיותו ישן כי היה לו עליו מלית קטן כנ״ל ////

הקונה את השם מאותיותיו אמר הרב ז״ל כי גם הקונה את השם בעשר אותיות מלואיו נ״ה הוא השם כאותיותיו אבל ודאי שעיקר
הפי׳ הוא שקורא ד׳ אותיותיו השם ככתבם בלא מלואי אבל צריך ליזהר אפי׳ כקריאת מלויים // //

הרב ז״ל היה
נוהג לומר הברכות בקומתו בלילה ואח״כ ביום היה מניח התפילין ואח״כ היה מתחיל לפ׳ [illegible] ופ׳

בענין הקידוש בשבת בלילה כבר נתבאר אך צריך שתדע כי כבר אמרנו שבתחלה הכוון בשני י״ה תשועים ואח״כ החזור [illegible]
שהם כמלואי יו״ה אך הכוונה צריך שתכוין כי יוד הוא ענין [illegible] של היד ימין וכן ב׳ הוא עשרים כמנין יו״ל
ויש י״ד פרקין בה׳ אצבעות והם סוד [illegible] ואחר כך [illegible] אצבעות והם היד [illegible] עם הכולל שלהם וכן ביד שמאל יו״ד
ה׳ על הנז׳ גם תכוין כי הלא [illegible] כסוד הקדוש שקבלת [illegible] שבו כנודע ותכוין כי לא די זה כי גם מהכרך שלו היא
מקבלת והוא כסוד היין [illegible] הדרך [illegible] כי כסוד הקדוש שהוא קדוש [illegible]
[illegible] כי כל קדש שהוא [illegible] כנודע אך היין הוא בחינת הברך עד הנז׳ שהוא [illegible] וכו׳ כנז׳ // //

מלך עוזר וכו׳ ומושיע ומגן [illegible] שהוא [illegible] שהוא [illegible] שם [illegible]
נעשים שם כל הרנים [illegible] שאין להם כלל // //

ענין הכוונה שאנו אומרים שיכוין האדם בסעודתו בברכת
המזון שלכל השבוע וכו׳ [illegible] הענין הוא כמו שפירשתי כי התוספת שבת ממנו ניזון כל השבוע ויש תוספת
שבת שקבלנו [illegible] לשבת ואנו צריכין להשאיר קצת קדושה ממנו בכל השבוע ולכן אנו צריכין לכוין בכל השבוע ברכת
המזון להשאיר אותו התוספת אם הוא בג׳ ימים הראשונים ואם הוא בג׳ אחרונים יכוין להמשיך לצורך השבת הבאה כנודע // //

ברכת [illegible] כבר ביארנו ענינה שהוא לעשות [illegible] כי [illegible] שהוא בא [illegible] אחר [illegible] כל הימים [illegible] ולכן נעשה
[illegible] כי זה נעשה [illegible] ואין חסר [illegible] הדעת כסוד [illegible] ואמנם אין אנו
צריכים [illegible] כי הברך שבה [illegible] לבחינת הדעת שבה וזהו סוד [illegible] כי ברך שבה נעשית [illegible]
[illegible] והדעת שבה נעשה [illegible] שהוא הכתר והנה הכתר [illegible] לבחינת דעת [illegible]
[illegible] כי ברכה זו לברך שבה [illegible] לדעת שבה אין צורך [illegible]
שלה [illegible] הנקודה [illegible] שהוא סוד השורש [illegible] אין כח [illegible]
ולכן גם [illegible] אותו [illegible] השורש [illegible] אין אנו יכולין [illegible]
[illegible] מאד [illegible] // //

כבר ביארנו כי בכניסת בית הכנסת יכוין בשם [illegible] שהוא [illegible] וכבר ידעת כי חייב האדם ליכנס [illegible]
וזהו [illegible] ////

בענין כוונת הציצית

כבר ביארנו [illegible] סוד החושך
שאין בה עינים [illegible]
לו סוד העינים העליונים והראיה העליונה [illegible]
[illegible]
[illegible] //// למעלה בענין [illegible]

הפי׳

57

הה' השני כי ביו"ט אינם באים המוחין רק נה"י דאי' לבדם ובהיכנס המוחין תוך הבינה לבד ולכן אין היו"ט נק' קדש אלא מקראי קדש כי הקדש
העליון שהוא אבא אינו מתגלה בו בעצמו רק אימא לבד ואח"כ ע"י תפלותינו ומעשינו אנו קוראים ומזמנים את הקדש שהוא אבא
שיבוא תוך אימא וזהו מקראי קדש ולא קדש גמור וזהו סוד אלה מועדי ה' ר"ת אמ"א פי' כי המועדים כלם מצד אימא לבד ואין הארת
אבא מתגלה מעצמה בהם כמו בשבת אך אח"כ ע"י מעשינו אנו קוראים את הקדש העליון ומתחבר שם גם הוא וזהו אשר תקראו
אותם אתם כתיב חסר ו' כי ע"י מעשינו וקריאתינו תלוי הדבר הזה ולכן קרא אותם במועדם הוא אבא לא אבא תלוי ע"י קריאתינו
ומעשינו הרי הפרש א' בין שבת ליו"ט   עוד יש הפרש שני כי בשבת באים נה"י דאבא עם המוחין שלהם בתוכם ונה"י שלהן ממש
עם המוחין שלהן ממש בתוכן ואח"כ מתחברים ונכנסים נה"י דאבא תוך נה"י דאי' ונה"י דאימא תוך ז"א ונמצא כי השבת היא
עצמה היא קדש עתה בסוד אבא הנכנס עתה הנק' קדש ממש אך ביו"ט אשר אין הארת אבא מעצמו ומגולה רק מאימא לבד לכן
כאשר ע"י מעשינו אנו קוראים ומכניסים אותו תוך ז"א אינו מתלבש בנה"י שלו דאבא עצמו רק באים המוחין
של אבא ונכנסים תוך נה"י דאימא ומתחברים במוחין דאימא עצמה ושרי' בחינות אלו מוחין דאבא ומוחין דאי' שניהם
בתוך נה"י דאימא הם עומדים ופשוט הוא כי כניסת מוחין דאבא תוך מוחין דאי' גרשון הוא ומוה עד הירכים בלבושי נה"י
ומגולים כ"כ אשר נגלים ואורם לא היה כח בנה"י דאי' לסובלם בתוכה אם לא באים מתלבשים בנה"י דאבא עצמן
אך עתה שבאים בנה"י דאימא עצמה ויש בנה"י דאי' כח לסובלם מגולים זה יותר שאינם כ"כ מגולים ומאירים כמו בשבת ולכן
אינם נקראי' קדש רק מקראי קדש כי אין הקדש העליון בעצמותו מתגלה שא"כ לא היה יכולת בנה"י דאי' לקבלם מגולים אמנם
נקראי' מקראי קדש מזומנים מקדש שנמשך להם קצת הארה לבד מקדש העליון וגם כי עתה עיקר הארתם הם מאי' ולא
מאבא כמו בשבת ולכן אינם קדש ממש אך שבת עיקר הארתו מן אבא כי במקום שיש אבא אימא טפילה אליו ולכן השבת
הוא קדש ממש   עוד יש הפרש ג' כי בשבת בא כתר מצד אבא מתלבש ביסוד דאבא כנ"ל והוא ארוך ומתפשט בו אינו
דומה ליסוד דנוקבא כנודע   ולכן יש כח בכתר ההוא להתפשט תוך הז"א עד היסוד בו בבת היותו מתלבש ביסוד אבא
המתפשט עד שם כנודע אך ביו"ט אין כח בכתר דאבא להתפשט תוך ז"א כי הוא תוך יסוד דאימא כנ"ל ויסוד דאימא קצר ומתפשט
ומתפשט נה"י מעלה הא' ט' אין כח בזו"ן לקבל הארה מעלה ולכן נשאר למעלה בבחינת רישא דז"א מכוסה תוך היסוד דאי' ולכן
הותרו ביו"ט אוכל נפש כי יש קצת אחיזה אל החיצונים בסוד אוכל נפש כמבואר אצלינו מציאות אוכל נפש מה ענינו כיון שאין
אור דאבא יורד עד למטה אך בשבת שיורד הכתר עד למטה בנקודת רזא אין אחיזה לחיצונים כלל אפי' באוכל נפש וזהו ענין שאין
בין יו"ט לשבת אלא אוכל נפש בלבד ואמנם בבחינה אחרת לענין שמוחין דאבא השתא עתה בנה"י דאי' הם יותר מושגים
הארתם משבת כנגד כי הם בבחינה היותם עתה יותר מגולים אין להם ב' מסכים כמו בשבת רק מסך לבוש א' לבד שהם נה"י דאימא
ובחינה זו יתירה שלהם ביו"ט משבת כמו ששמחה בחג ולא נמצא שאנשי שאומרים ביו"ט כבוד ובשבת אי' מקרא לכבודו וכן וכלא הוא
באימא לבד כי בתוכה הם אורות דאבא כנ"ל ונמצא אימא מקבלם זו"א ולא מאבא עצמו כמו בשבת ונמצא כי ביו"ט כל קבלת ז"א אינה רק
מאימא לבד ומשם לוקחים שניהם זו"ן ונוקבי' מאימא לבדה ושם עליהם זה בימין אימא וזה בשמאל אימא דוגמת יעקב ורחל בזו"א איהו
בענין דזו"ן איהי בהוד דזו"ן כנודע אך בשבת אבו זה באבא וזה באימא // // //   וזהו סוד האמרו חז"ל שהוא אחר יו"ט מוצ"ש כשבת
התבואה היה נראה להפך שבשאר קדושה יותר אחר השבת מן אחר יו"ט כיון שקדושת שבת גדולה מיו"ט אך הענין עם הנ"ל כי השבת
עולה ז"א עד הקנה דאריך ונוקבא עולה בחיק אבא ושם הבריאה עולה במקום אימא כי שם עיקרה האמיתי כי אימא מקננא
בכורסייא ויצירה במקום זו"א ועשיה במקום נוקבא והכל נכנס במקום האצילות אך ביו"ט זו"א ונוקבא לא עלו רק עד אימא כנ"ל והבריאה במקום
במקום זו"א ויצירה במקום נוקבא ונודע כי מקום נוקבא לזו"א אין לה מקום רק עד שיעור ד' מדות לבד שהם נה"י דזו"א ולמטה
ואפי' כשעולה היצירה במקום נוקבא דאצי' אין יכול לעלות רק ד' מדות הראשונות דיצירה במקום נוקבא דאצי' ושאר הששה התחתונות
נשארו בששה הראשונות של הבריאה וד' ראשונות דעשיה בד' התחתונות דבריאה ושש התחתונות דעשיה בו' ראשונות דיצירה ונמצא כי
שש התחתונות דיצירה וכל העשיה נשארים למטה מן האצילות ולכן יש קצת אחיזה בהם אל החיצונים ולכן הותר אוכל נפש ביו"ט כי החיצונים
שהם סוד המלאכה כנודע בסוד ל"ט מלאכות דשבת כמנין ל"ט מלקיות וביו"ט שש התחתונות דיצירה למטה יונקים משם והיצירה נק'
אוכל נפש כי הוא אל"ף בן אוכל ונפש הוא בעשיה שגם היא למטה כנ"ל ונמצא כי חיות אוכל נפש יש אל החיצונים כנ"ל ביו"ט ולכן
הותר מלאכת אוכל נפש ביו"ט אך מלאכה אחרת שאינה אוכל נפש שהיא חיות לבד לא הותרה כי אין אחיזה בה אל החיצונים רק חיות
לבדו אך שורש המלאכה שהיא בעשיה כי מלאכה בגי' אלהי' שהוא העשיה וזה אין כח בחיצונים ביו"ט כי ראש היצירה נכנס לאצי'
ואין יונקים רק אוכל נפש מן שש התחתונות דיצירה הנק' אוכל של נפש שהיא העשיה שגם היא למטה ולכן יש אמרו חז"ל ביו"ט כי הלא

בחלל הוא בעולם היצירה משם ולמטה כנודע והשבר בבריאה ולכן כיון שהיצירה והעשיה שהם החלל נשארו למטה גם בימי כלל ושל
נמשך להם האור בקירוב למטה לכן אחרי היות שהוא חלל נשאר בהם קצת הארה כי הארה הנשארת להם בימי גם היא קטנה
ומעוטעת כי גם בימי היו קצתם עומדים במקום החלל ויש יכולת בחלל מחמת להשאר קצת הארה של היות אל החלל וזהו האמרו
חז"ל אף בשבת גם היצירה והעשיה שהם סוד החלל עלו למקום קדש הגמור שהוא עולם האצי' ולכן כמש"א אשר יורהן ימי החול שהם יצירה
עשיה וחוזרים מן קדש חול אין כח בחלל להשאר בו הארה הקדש האצילות בחלל ולכן לא יש אסרות בשבת כמו בימי אשר האור שלהם
בימי עצמו הוא מבחינת החלל מחמש ולכן יש כח בחלל הגמור לקבל הארה ההיא מתוכו וזהו סוד א"י ואר לנו אסרות וכו' וביאור הענין
כי הנה בימי היו התחתונות היצירה כראש הבריאה ואח"כ עולם העשיה כל התחתונות דבריאה וכו' ראשונות היצירה ועתה באסרות
יורהן מלרע א' לבד כי הנה יאה יורה במקום שהיתה היצירה בימי והיתה במקום שהיתה העשיה בימי שהוא כל התחתונות דבהאה
ושש ראשונות דיצירה ועשיה היא עתה כל התחתונות היצירה וכו' ראשונות דעשיה ונמצא כי יש האה אלף ראשונות // // //

איך מתלבשים העולמות בקיצור // // דע כי מה שאנו אומרים רישא לכל הענין דלא אתידע הוא רמז לאדם קדמון אשר
בתוכו מתלבש האצ"ם ולכן לא אתידע אח"כ מתלבש ראש זה בעתיקא ועתיק קדישא מתלבש באא' הנק' א"ין וזהו סדר הלבוש שהחכמה
ובינה של אא' הם לבושים של חסד ונבוה דעתיק והג"ת של אא' מלבוש לדעת של עתי' ונה"י של עתי' מתלבשים בחסד נבוה הג"ת של
אא' וחסד נבוה של אא' מתלבשים בחכמה ובינה' והג"ת של אא' מתלבש בזו"א יסוד ומלכות שהוא כריר ועתה של אא' מתלבשים
בנוקביה דז"א ודע כי הסדר הנכון הוא כך כי הספה ראשונה אא' מושפיע אורו בא"ק ואא' מתלבש בהשא דלא
אתידע בג' ראשונות שלו בתחתי' ונשארו מוחא סתימאה ואא' וז' של רישא דלא אתידע חסד נבוה ודעת שלו מתלבשים בתוך
חכ"ב של מוחא סתימאה והג"ת בדעת של עתי' שהוא מוחא סתימאה ונה"י דרישא דלא אתידע נתלבשו בחסד נבוה הג"ת של עתי'
ומלכות בגלל ונשארו נה"י של עתי' ונתלבשו בכתב"ד של אא' וחסד ונבוה של אא' נתלבשו בחכמה ובי' ונצח הוד יסוד של אא'
נתלבשו בזו"א ומלכות של אא' בתוך נוקביה דזו"א // //

דע כי בזא יש שערין ומוחין וקלין ועינן
הם הקנוים שהם מבוע האור לזירא ומוחין הם יורד ארוכין ובנשי ומאירים עלו קוצין הם יורד ארוכים ומגיעים עד השא לנוקב'
ועם אורה הבומשה יוצא האה מהמוחין הלה והיינו השנה של ד' שערין יוצאי' מהחכמה של זא' ומוחין מן בינה שלו וקלין מהדעת
שלו ודע שאבא ואימא אין להם שער לא בזקן דאבא ולא ברישא דאי' אבל בזא כי ימרט ראשו קרח הוא טהור הוא ואם מפאת פניו
ימרט גבח הוא טהור הוא והטעם כי השערות הם מבונים האור היוצאים מן המוח והם כמו צינורות שיוצאים מהרכם האור ואבא
ואי' אינם צריכים לפי שהם הקנה שהוא מגולה דאא' ומשם מקבלים האה וכל מגמתם אינו אלא להטיב לזא ונוקביה וזשה נוטה
שמים ויוסד ארץ ולא אמר נטה שמים ויסד ארץ אלא נוטה תמיד וכן ושמים לא זכו בעיניו המובה לפשה המקשתבה בכל יום
כמש"ב בעטרה שעטרה לו אמו ובכל יום ויום מתקנו מלבשו ואינה מתפייסת עד שמוכחו // // //

דע כי מש"ה כי בתחילה היו עשר נקודות האמת לא היו אלא ה' כי הנה היו כתב בלא כלל מעשר ולא נגלו והנקודה הרביעית של זא נ"ב
כלולה מעשר אבל לא יצאו מהם אלא ו' מחסד ולמטה כי הג' ראשונות נשארו נעלמים בבינה ונקודה חמישית היא מלכות שבעולמות
במוד נקודה אחרונה נ"ב במוד עשר והט' שלה נשאר ו נ"ב נעלמים בבינה ונמצא שהם עשר והם ה' שהם ה' בחינות כח"ב זעו' ונוקבה
הם ה' ולפי שבשיצאו זעו' כו' כלים ולא היה אחדות לפיכך נשברו אבל כשחזר להתקן יצא מאימא מלכע בו קצוות במוד כלי א' גדול
היינו יסוד ולפיכך נתקיימו ואח"כ באו לו הג' ראשונות שהיו נעלמים והט' של מלכות נ"ב והטעם שהיו נעלמים יובן עם הקדם שיש בן
עיבור לעולם שיש בגלגול של נוביה שאם הגלגול נעשו בנוק א' לכד כל שיהיה כמו אבל כאלו מלה הגלגול חייה אורו החלק שלא עשה
הגוף לא בשירנוה ולא וכשלא עשה מלה הקא משורקה כמוהו אי קרובים לה שאין לה סדר וכל אלו מהגלגול מיום שנולד עד יום מותו אבל
עיבור הוא שלא כשבה חמאה נכנס בתוך גוף אחר בחיים כשיהנה נשמתו וכשנבקן הקצא מיד ואם יבא לצורך מי שנכנס בו ע"י מצוה גדולה
שעשה נכנס בו ואם ימדע לו שום נזק אינו מרגיש בדבר כלל ואם יחטא מיד הולך הנשמה כמו נדב ואביהו שנכנסו בפנחס בחיין הנשמה
מצוה שעשה במעשה זמרי שקנא לי' וכשחטא שלא רצה ליך ליפרס הלכו להם ושב לפנים יי' עמו ולא עתה וזשה באליהו וילך
אל נפשו שהם נד"ב ואביהו שהלכו להם והיה הולך לבקש אותם ואמר אנחנו טמאים לנפש אדם הם נ"א ונמצא שהמן לו אינו יכול לוו
מתנקמו אבל בעיבורא ראשון כשלא בא בתחילה עד להחזיר כמו שבא בגלגול יכול לילך בגלגול ולפי הג' ראשונות של זא' והט' של מלכו'
לא באו בשעת היציאה אלא אח"כ שאם היו באים כלם ביחד כשהיה החוטא שעשה חמא היו כלם נופלים ונאחזים בהם הקליפה ולא היה
שום תקנה ועם הו' שיצאו הם חוקים כברגע שיצאו בכלי א' לא בג' ראשונות שיצאו כשש כלים נשברים ואין עתה כח בחיצונים לאחוז
בכלם ואם יאחזו בהם אין הנזק כ"כ כמו כשלש ראשונות ומלכות נעלמו מתוכה הוא' לפי שהיא קרובה יותר לחיצונים ונשאר נקודה
אחת

אחת לצורך התחתונים וכשיהיה תו איזה פנים הבקר יתעלמו הב׳ שלא אם ימצא אליו הנזק ואם נותנו כתולכות העולמים הע׳ באיזה
בשרשם ולא ועקב׳ מחוברים אחור באחור שלא ישלטו עד שיגדלו ובפנים אין פחד שליטה ובשהגדיל והחזק ולא תהיה צריכה
לאיזה או היא פנים בפנים ונשה אחר באחר ינשו ורוח לא יפא טניהם /// ///
ויאמר אני חותנך יתרו בא אליך ואת׳. למה שלח לו לומר כל אלו הדברים ולמה לא בא אצלו מאליו אלא לפי שיתרו היה מבחי׳ קין ובא
עכשיו לתקן וזה סוד שנחלקו חז״ל אם קודם מתן תורה בא או לאחר מ״ת וכלם מודים שנתקן הרקין של אם שיתקן בו והוא התורה
ובה מתקן האדם יותר מכל הדברים וזהו כל התורה אלה צרופה והמחלוקת הוא זה כי מי שאמר קודם מתן תורה היה נמצא שהתיקון
שלו היה על ידי התורה ולכן התורה בא אחר לתקנו ולצרכו ומי שאמר אחר מ״ת בא סובר שאם לא היתה מתגלה התורה לא היה מספק
בידו לתקן בלא תורה ועוד מי שאמר קודם סובר ששמע קריעת ים סוף וכו׳ ומי שסובר לאחר מ״ת בא סובר ששמע מ״ת וזה
בא ונשאל לו כששמעו ישראל על הר סיני פסקה זוהמתן לפי שהתורה בורר הכל והוא כי ברתי׳ לה כשקטרגה הלבנה היה הטעם
הראשון ונשה יהי מאורות חסר כמו מארת י״י בבית רשע והכך נקראו מאור הגדול ומאור הקטן וזה הטעם בעבור היה מתקן אחר
שלא נעשה עי׳ בני אדם כתיקונו שהיה אדם שוטר ולא נעשה כך אלא שאהרבה פנים א״ה ובא אחרין קין ותאם ובא הבל ותאם
ונשה וישע י״י אל הבל ואל מנחתו כי הלא וישע י״י את מנחת הבל אלא כך פי׳ וישע שהניחו שיגיע הבל אל קין ואל מנחתו לא
שעה אינו ר״ל לא שנה שלא ראה אורם אלא שלא השגיח מאומה והבל עי׳ קבלת מנחתו השיג והיציג ונע׳ הטעם נהרג
ועתה כשבא כל בני דורו היו מבחי׳ הבל ולא היה מבחי׳ קין בא נדב ואביהו ונשה והכהנים הנגשים אל י״י יתקדשו כי יש
לבקשה מאחר שאהרן היה עולה עם משה מי הם הכהנים אחהם שינשו אלא זה נדב ואביהו וזהו שא׳ וישלח את נערי
בני ישראל כי שניהם היו בכורות לפי שהם בחי׳ א׳ ולמה אמר הבכור נדב ואביהו ט שניהם בא׳ ואח״כ אלעזר ואיתמר
בחי׳ אחת ולא לא אמר אלעזר ואיתמר ולמה אמר כנגד עברים סריקה כי היו רוצים להחזיק פנים בפנים כנגד נצח והוד
בזה היה מקומם של נדב ואביהו והיתה סריקה שלא עלה בידם ואלו היו ראויים במעשה הקטורת והוא כי במשה נא׳
ולא קם נביא עוד וכו׳ ובשלמה אמר ויחכם מכל האדם מהיתן וכו׳ ונתחכם יותר ממשה וכן מצינו שבמשה חסר
מעשרה אותו ובשלמה אותו והזיוון אשר נעשה כימי משה היה אחור באחור ועי׳ משה שלמה פנים בפנים וזה
שלמה שמלא נדים שהיתה שלמה ואת שזכה שלמה יותר ממשה לא אלא שמשה מצאה בעמקי הקליפות בגלות וכחו
הגדול הוציאה והקנה אחור באחור ובשבא שלמה עלה מצאה מתוקנת ולא היתה חסרה פנים כב׳ אלא חוזה פנים בפנים וזה
בדבר קל [illegible] וזה הזיוון היו עושים נדב ואביהו במעשה הקטורת אם היו נשואים [illegible] ועד שזכה פנחס במעשה
זמרי ולקחם ולמה אלה ראשי הלוים לפי שהלוים הם גבורות ואלו היו ראשי הגבורות אבל כל בני ישראל דורו היו מתוקנים אבל
שהיו מהבל וכוה יובן משה לא יוכל העם וכו׳ כי אתה העידותה בנו מה העדות הזה ומה ר״ל לא יוכל כי הלא לא ישאל אלא שהקב״ה אמ׳
לו רד העד בעם וגו׳ ונפל ממנו רב איני חושש בא עליא שהם נדב ואביהו וגם הכהנים הנגשים ר״ל שמתקרבים ומתקנים עצמן יתקדשו
ואמר לא יוכל העם לעלות כי אתה העידותה בנו כבר הם מוכרים [illegible] וכן המצא העדותה [illegible] לאמר ר״ה הכל ולזה מרוב
עבונותי כל [illegible] ואמר העידותה בנו ואמר מר לא מאן דנשיך ליה חויא וכו׳ [illegible] ויסבר משה [illegible] אמר לו הקב״ה לא
אמרתי אני עליך ועלית אתה ואהרן ועתה יתרו שהיה מבחי׳ קין בא לכנוס בקדושה ועב כנגד הבל בן בחינותו הא׳ הרצון הב׳ לקח
האמתות הג׳ הם ורעותיו ובלה לתקן שלשתן ואמר אני חותנך יתרו הא׳ אחי ר״ל ראוי שתקבלם עלי כי אחיך אני ואני נכנס לפניך ואת׳
שתמאתי לך עתה באתי לפניך לשוב בתשובה [illegible] שאני הנכנס חי [illegible] וזהו חותנך יתרו הב׳ חי ובמה שפגמתי בראשונה שלקחתי
לך ההיא נותנה לך לאשה וזהו ואשתך ר״ל הרא שונה [illegible] שלך ומה שפגמתי בזרעך אלהים ושני בניה עמה באותן שהכל מתקן
וראוי שתקבלני וכך עשה משה רבינו ע״ה שקבלו בסבר פנים יפות ויצא לקראתו /// ///
סוד שני הכרובים והכפורת וארון וא׳ יש אומר שהכרובים הם זעיר ונוק׳ וא׳ שהם נצח והוד וא׳ שהם אבא ואי׳ והאמת הכל אמת
לפי הכרובים הם אבא ואי׳ ולזה היו בדמות זכר ונקבה דלא מתפרשין לעלמין והם נצח והוד הנכנסים בז״א ולזה היו אנפי רבי להורות
שנכנסים כוונו שאם היו אבא ואי׳ למעלה היה מן הראוי שיהיו אנפי סבי ולא רבי אלא הם נה״י שנכנסים בז״א שעליו נאמר [illegible] עלינו
מוכתר שלוש ר״ל [illegible] שלמה וכשנשאת יסוד אימא אז מתגלה יסוד אבא שהוא התורה והיכן מתגלה הוא בארון שהיא מלכות של אימא
וכן כשמוציאין ס״ת מוציאין התורה שהיא התבונה מן ההיכל שהוא מלכות של בינה ומוליכין אותו להיבה שהיא מלכות וכן מצינו
שרפים שהם הכרובים בבריאה שהיא כנגד הבינה [illegible] אופנים בעשיה והשרפים הם ב׳ [illegible] מהם
מתחת [illegible] לעולם [illegible] והם כנגד יה חכמה [illegible] בינה הנכנסים בבריאה וזה השם [illegible] בבריאה

כמ"ש ר' ישמעאל בן אלישע ראיתי אכתריאל יה ה' צבאות ואלו הם מיכאל וגבריאל הנקראים שרפים לפי שהם רוקח הנכוח
ובן גוולה שרף כמנין רקח שהם ב' מעמדי' מלנמך וכלא' כוללים נצחו והודו וחבירו עמו ולמטה מהם חיות ביליה והחיות
הם ד' כזה הסדר נצח נכלל בחסד והוד בגבורה יסוד בתפארת ונכללים בו והרביעית היא מלכות היא יולאת מאחורי הקו
והיא החיה הד' מיכאל גבריאל נוריאל רפאל וכלם הם כת' מטטרון כי היא החיה העיקרית ואלו הם בחינות המרכבה
מתונה והם לקבוצת שהם ולוין שנעולים לד' והשרפים הם למעלה מהם שנא' שרפים עומדים ממעל לו והאופנים
למטה בעשיה ואינם כא' אופן א' ושה והנה אופן בארץ ומתוך המרכבה מתנות לאין הבלית והוא כי באצי' את לותר
שנים בשום צד אבל למטה מאצי' אחת שאור את המרכבה בבריאה יצירה עשיה אינו אלא ע"י תמכים כבריאה ע"י
תמך א' וביצירה ע"י ב' תמיכים ובעשיה ע"י ג' ואין אור אח מתדבק בהם וכל עולם הפירוד ואפשר לומר ב' או ד' כאשר
העגין ובשמונים לעולם העשיה שם הקליפות נמצאות ביותר וכל עולמא דמותא ולזה האופנים שהם בעולם העשיה אין להם
חיות מעצמן לפי שהם מעולמא דמותא אלא חיותם מעולם היצירה וז"ש כי רוח החיה באופנים והחיה היא ביצירה אבל רוחני'
וחיות היצירה היא באופנים שהיא העשיה ואין באופן חיות כי מעשיה וזהו בלכת החיות ילכו האופנים בלכתם ילכו
ובעמדם יעמדו כי רוח החיה באופנים ואם כן החיות // //

זה לשון כמוהר"ר יצחק אשכנזי ענין דבקות הצדיקים וקומתם על קבריהם לדבקה רוחא ברוחא ונפשא בנפשא
והוכן ויכון רב ולהקדש קדושה נעלה והענין שנו עזים לחזות בנועם ה' לדעת איזה הדרך ישכן
אור בכל מעשיו ויהגו דברי אלהים לא יחטיאו השטה ובכל שירתן בקדושה ובענוה וביראת חטא
וישים השם הנכבד לנגדו והנורא תמיד לייחד קודשא בריך הוא ושכינתיה ורחימו ודחילו ליחד י"ה עם ו"ה ע"י ה' וה'
והנה אין ספק שלא ידמה כי הצדיקים במיתתם כבחייהם שוכני עפר בעולם מן העשיה והייחוד הוא כי הם
מייחדים תמיד בסוד נשמתם ורוחם ונפשם העולות למעלה ומייחדים חכמה ובינה בסוד נשמתם ות"ת
ומלכות בסוד רוחם ומיין נוקבין הדבר בסוד נפשם ומה גם בחצי הלילה שהוא מושך עצמו בסוד רוחי
הצדיקים שבגן כמבואר בזוהר ולא עוד אלא שגם הם מודיעים בגן ומעלים נשמות לבריה כמבואר בזוהר
שלח לך אלא שסוד עבודתם ויחודם בהיותם בחיים הולכים ומתחדשים ומוסיפים כח למעלה מיום
ביום ומאירים אור באצילות לאין ערך בכל יום נוסף על חבירו האחרון יותר מעבודתם מייחדים כאשר היו
עושים בהיותם בחיים וגם הם מתפללים על החיים כמו שמצינו במערת העולם שמתפללים בה כמבואר למעלה
ומבואר בזוהר פ' שמות שאלמלא תפלת המתים לא היו מתקיימים החיים ואחרי שהקדמתי לך שהם
עובדים ומייחדים תמיד בסוד רוחם ונפשם ונשמתם למעלה בעולם העליון הנה כאשר ייחד האדם
הייחוד ויכוין להשוות כל ייחוד כנגד הנוגע לו הנוגע לנפש לנפש והנוגע לרוח לרוח והנוגע לנשמה לנשמה ויכוין
לדבק נפש ורוח ונשמה של הצדיק ההוא ויחודם אלו בכל א' כנוגע לו וכן ידבק נפשו ורוחו ונשמתו בנפשו ורוחו
ונשמתו של הצדיק ההוא בשעת הייחוד ואז בלי ספק ידבק נפשו בנפשו והנה ייחוד העליון של חכמה ובינה הוא של
בן ד' בחכמה ושם אהיה בבינה וכהתחברם יחד כזה יאההויהה זיווג העליון והשם המחובר הוא שם בן ד' במלוי
יודין כזה יוד הי ויו הי והוא עולה ע"ב כמנין חסד והוא חסד עילאה המזווג זיווג עליון והוא נק' מזלא וזה נעשה ע"י
נשמת הצדיק העולה למעלה בבינה ומעלה היא מיין נוקבין לבינה כאשר נבאר וזהו סוד כך עלה במחשבה ואמנם ת"ת
ומלכות הם שם בן ד' בת"ת ושם אדני במלכות וכהתחברם יחד יאהדונהי והשם המחובר הוא שם בן ד' במלוי
אלפין כזה יוד הא ואו הא וזה נעשה ע"י רוח הצדיק ונפשות הצדיקים הם מיין נוקבין להם ואל תשיבני כי הנה בזיווג
התחתון צריך רוח ונפש רוח לת"ת ונפש למיין נוקבין ובזיווג העליון אין כי נשמה לבד כי יש נשמה ויש נשמה לנשמה
זה לזיווג וזה למיין נוקבין נשמה לנשמה מצד חכמה לזווג ונשמה מבינה למיין נוקבין וכן בזיווג התחתון רוח מת"ת לזווג
ונפש ממלכות להעלות מיין נוקבין והנה מלוי שם בן ד' נחלק לד' מינים אם כולו במלוי יודין יוד הי ויו הי ואם במלוי
אלפין יוד הא ואו הא ואם כזה יוד הי ואו הי ואם יוד הה וו הה והנה שם בן ד' שהוא ביודין הוא המזווג ע"י נשמה
לנשמה של צדיק הבאה מצד חכמה ושם בן ד' שהוא משם ס"ג הוא המעלה מיין נוקבין ע"י נשמת הצדיק הבאה מצד
הבינה ושם בן ד' דאלפין הוא מזווג ת"ת ומלכות ע"י רוחו של צדיק ושם בן ד' שהוא דמלוי ההין הוא מעלה מיין נוקבין ע"י

נפשו

נפש הצדיק הבאה מהמלכות ויכון כל זה מאד קודם שלדבר ישים שם בן ד' באותיותיו לנגד עיניו ויכוין לייחד קב"ה ושכינתי'
שהם וה' כרח יתו' ודקיל שהם יה ויכוין אח"כ עם בן ד' בחכמה בניקוד קמץ ושם אהיה בבינה ואח"כ שניהם יחד יאההויהה
ע"י שם בן ד' במילוי יודין וזה ע"י נשמה לנשמה של הצדיק ההוא הבאה מחכמה אות ראשונה שבשם ויכוין להעלות מיין
נוקבין והתעוררות התחתון ע"י שם בן ד' במילוי ס"ג וזה ע"י נשמת הצדיק ההוא הבאה מבינה שהיא אות שניה שבשם
ואח"כ יכוין שם בן ד' בת"ת בניקוד חולם ושם אדני במלכות ואח"כ שניהם יחד יאהדונהי ע"י שם בן ד' במילוי אלפין וזה ע"י
רוחו של אותו הצדיק הבאה מת"ת שהיא אות ג' שבשם ויכוין להעלות מהמלכות מיין נוקבין ע"י שם בן ד' במילוי ההין וזה ע"י
נפש אותו צדיק הבאה מהמלכות אות ד' שבשם ויכוין לדבק נשמתו עם נשמת הצדיק ההוא בסוד ייחוד נשמתו וכן כמו כן
בייחוד רוח הצדיק ההוא וכן בנפשו ואז ידבקו כלם בצדיק ההוא ויזכה לדעת כל אשר יחפוץ וכל אשר ישאל ועניין זה צריך
כוונה גדולה ושימה לבו מכל מחשבה ויתבודד (?) מנפשו נשמתו כי יתחייב בנפשו ח"ו ודע כי זכה האדם לנפש רוח ונשמה
לנשמה הנה כלם ידבקו בצדיק ההוא וישיג השגה עצומה עד להפליא ואם לא זכה כ"א לבחי' עד הנ' לא כל כך תהי' תועלת
השגתו כמו שרבו ובפי גודל חסידותו כן תגדל השגתו ודבקותו י"ע יראנו נפלאות תורתו ויקרבנו לעבודתו ויראתו
אנס"ו ודע כי אעפ"י שאמרנו בזוהר כי נפש הצדיק בקבר ורוחו בג"ע ונשמתו בכסא הכבוד והוא למי שלא זכה
כ"א בנפש ורוח ונשמה מבי"ע אבל מי שזכה בנפש ורוח ונשמה מאצי' אין ספק כי נפשו תעלה למלכות ורוחו לת"ת
ונשמתו לבינה כי כל דבר הולך לשורשו כנודע והנה אם הנפש הנשארת בקבר היא דעשיה כנ"ל והנה מצינו בתיקון
י"ג כי בשם יוד הי ואו הי מנולה (?) כהא לעביה אבא ולמטה למעלה והם הם מיין נוקבין דבינה כי בשם שנשמות
הצדיקים הם מיין נוקבין הלה במלכות כן בבינה הם מיין נוקבין הלה אלא שהם עולה יותר בסוד הדעת לחבר חכמה
ובינה ע"י שם בן ד' במילוי יודין ונשארת מלכות עולה בסוד מיין נוקבין דבינה ע"י שם יוד הי ואו הי והבן זה מאד עד
כאן לשון מורי ז"ל אשר גלה לי מן השמים // // אלו הם ייחודים שמסר לי מורי בעל פה //
ייחוד אחד הכוין אם אדם משתטח על קבר הצדיק צריך שיכוין כי ע"י השתטחותו עליו אדם גורם שגם הצדיק ההוא
ישתטח נפשו והתפשטה בעצמותיו ואז יחיה ויהיו עצמותיו כבנין גוף אל הנפש המתפשטת בהם אותה הנשארת בקבר
ואז יהיה כאלו הוא בגוף ונפש והנה אם זה אדם עושה כל שעה ביום הראשונות כי אז עניין זמן ק"ש הנה המאמר ק"ש ע'
כמבר השלישה כמו שאמרתי לך שהוא לבטל כחות הטומאה המסבבים אל האדם וכבתם מאותם שנבראו מע"ב ש"ז או
קרי והכוין לעשות אותה ייחוד ע"י הצדיק הה"א והכוין בייחוד של שמע שהוא ר"ו הראשון לעשות את הבינה כלו בסוד ההו'
ריואה שהוא ה"ו הראשון וכן בברוך שם ע"י ה"ו האחרון במלכות והראשון יהיה ע"י הת"ת ומלכות בסוד מיין הקדשין אל הבינה
ואז הכל עמהם את נשמת הצדיק ההוא ואת נשמתך עמו ע"י קדוש השם גם כוונה השני של ברוך שם הכוין להעלות
נפש הצדיק ההוא ונפשך כלולה עמו למיין נוקבין של המלכות בסוד של נבילה אחרים ואז הכוין שאלך ואם אינו זוכר ק"ש הכוין
הייחוד במחשבה כלבי ק"ש הזוון של שמע ובשכמל"ו והכל במחשבה והנה דע כי בכל הייחודים שבעולם צריך שיכוין להעלות
נפשך ונפש הצדיק לכוין כפירוש שאמרנו ואותו הצדיק הלוין כו כאלם הראשון וכמו שנבאר בייחוד השני שנכתוב בע"ה ונעש
הנ' כי שם מילוי דאלפין בכח של הכתר עתיקא קדישא והוא סוד שיר פשוט כמו מלשון מורכב עם מילוי אלפין שלה ק"ל
והוא השם בבחי' ראשונה של הדעת דנוקבא דזאת הנה ע"ב ק"ל ומ"צ אותיות זה נ"ב הוא בזה הכה העליון והוא סוד מ"י שם
פה לאדם כי העם של מילוי אלפין בעצמו הוא בגי' מ"ה שהוא האדם ושאר המילוי שהשאר מן ק"ל הם שלה ע"ה מ"ה ונמצא כי
פה ואדם שלה ק"ל ב"פ וזהו מ"י שם פה לאדם כי המילוי ע"ר שיר פשוט וג"כ הוא סוד פה אל האדם שהוא שם מ"ה וחיבור שניהם
הוא ק"ל ואמנם פנימיות זה הפה של עתיקא הוא שם ס"ג וכבר ידעת כי גם כפה יש זיווג מגרין (?) וחיך שהם אחהע גיכק
דטלנת (?) כמו שנבאר ואז יוצאים שאר המלכות עד שהם כ"ב אותיות כמו שנבאר כסוד הכונה והייחוד בקצור נערך //
ואמנם בחוטם העתיקא יש גם והוא שם ס"ג והתחתונות ב' שמות אהיה שיוצאים מן אלפין של שם מ"ה שבפה דעתיק'
ונמשכין למעלה ונעשה החוטם בחיצוניות ואמנם שים עליך נגד לבך הייחוד שנכתוב בע"ה והכוין כמה סודות שאינו יכול
להאריך בהם כדי שתוכל להבין הייחוד בקצרה וזהו סדר הייחוד שתעשה התחלה הכוין כי משם מ"ה במילוי אלפין שבפה של
העתיקא מהנ' אלפין שבו יוצאים ב' שמות אהיה ונמשכים למעלה ומהם נעשה סוד החוטם של העתיק בבחינת חיצוניות
והכוין כי ב' שמות אהיה עולים ס"ג וכן חוטם בגי' ס"ג והנקד אותם כל האותיות בקמץ ונמצא כי בכל שם אהיה מאלו הנ' יש
ד' קמצין בכל א' ול' קמצין הם ד' יודין וד' ווין שהם בגי' ס"ד שהוא החוטם עצמו עם הכולל ס"ד והכוין בניקוד הזה כי מן החוטם

הזה נמשך חיות גדול אל הזו"נ אנפין ונוקביה וסוד הענין כי מחד נוקבא עילאה נפק רוחא לזא כדי שיתעורר אל
הזיווג ומנוקבא תניינא נפיק אל הנוקבא לעורר אל הזיווג אך לעולם לבא יהיה לנקבה סוד זה ולא עתה כי
עתה מעוררים לה נשמות הצדיקים אך לעתיד מתעוררת מתעצמת ע"י האי רוחא כנ"ל והנה ב' רוחין אלו המוזכרים
הניקוד בקמץ שבאהיה כנ"ל שם מהג' הוא בגי' מ"ד והכוין כי בו רמוז שם סג עם כחי' שהם ס"ד ומזה מתעורר
רוחא לזא כי הכוין כי ניקוד זה הוא ס"ד ועם כללותו הוא סה במנין אדני לרמוז כי נמשך רוחא לחיי עד הנוקבא
מניקוד זה ואח"כ הכוין כי מעלות התומס הזה שהוא שם סג כולל ה' ראשונה של השם הוא בנוקבא דקדשא
עילאה והיותו ה' הוא ה' כנ"ל כי כל זה מיין נוקבין ונוקבא דמקדשא שמאלא הוא מטעם ה' אחרונה של השם והוא
הוא אות ה' מתילה המפסקת בין שני הנקבים נשאר משם זה אות יו"ד והוא סוד הב' רוחין הנזכרים בהקדמה נוקבין
אלו כמו י' של יו"ד הוא רוחא דבנין בנוקבא עילאה בתוך אות ה' ומתוכו נמשך סוד החיות של זא לעורר אל הזיווג
ואותיות ו"ד של מילוי היו"ד שנים הם כמספרם הוא ו' הוא נכנס בנוקבא תניינא בתוך ה' תניינא ומתוכו חיות אל הנוקבא
רזא לעורר אל הזיווג והכוין להניקס כך עד שתכוין בזיווג הפה דשניק' ואח"כ תכוין לעשות אותו זיווג של הפה הנ"ל
כשעת זה התחילה תכוין כי מעלות רוחא של הפה הזה הוא שם סג והמחכהו עם שם אהיה והזיווג יחד ואז שלים כמ"ג
פה מנין אחהע ואלו הם אותיות הגרון שהוא הנוקבא כנודע והכוין אח"כ באותיות גיכק שהוא מסוד החיך שהוא
זכר והתחברם יחד עם אחהע ושניהם ר"ן כנגד סוד ר"ן עם כללותם ואז מסוד זה קרי"ן יוצאים שאר האותיות שה
כוונת וכסדר הזה בתחילה באותיות דטלנת אותיות ראשון שהוא כנגד ייחוד אבא ואמא ע"י הדעת הנק' לשון ואח"כ
אותיות זסשרץ אותיות השינים כנגד אותיות ייחוד יב' אלהים שהם ה' גבורות והם אותיות השינים הנ"ל ואח"כ
אותיות בומף אותיות שפתים שהם סוד ייחוד ה' אדני שהוא החיצון כנגד הפה שנעשה מן חיבור השפתים הנ"ל
שהם כסדר איברי הפה לשון ואח"כ שינים ואח"כ שפתים ויוצאים אל הה' מוצאות הנ"ל ע"י הר"ן הנ"ל והכוין כאלו הה'
מוצאות הנ"ל בומף וזסשרץ דטלנת שהם ה' שמות יה"ו יה"ו יה"ו והם בגי' סג כמו שהשם שמלואו יוד"י שהוא תמשות
הפה כנ"ל ואחרונה מלוי אלו השמות הם נ"ב על סדר שם מה כי הוא מילוי באלף יוד הי ואו ועולה כל שם מאלו
מ"ח כחשבון יהוה אהיה עם כללותם נמצא כי הבליל אלו מתחברים לעולם שמות יהוה אהיה והנה כשהם יוצאים
ומשכים מהגרון עד הפה אלו אז חוזרים ומתהוים כסוד הבל היוצא מן הפה ולכן עתה צריך לחבר אותם במילוי
יוהך הבל כזה יוד הי ויו והכוין כי אותיות הויה ה' וי"ו של כל שם מאלו הנ' הוא בגי' הבל כי סוד הבל היוצא מן
הפה ועתה אשר מלאת אותם במילוי זה הנקוד אותם בניקוד שבא קמץ הם ג' יוהך ואלו א' בגי' ג' ועם כללותו הוא
נג' כמנין הבל לרמוז שהוא הבל היוצא מן הפה והמין לחבר כל אלו כזה הפה ואז תכוין כל מה שסדרנו לפי כמו
מי שם פה לאדם והכוין מוצאות פה שהם סג וכב אותיות היוצאות מן הגרון כנ"ל וכל אלו עולים בגי' פה שהם סו'
ג' שמות יה"ו וכב אותיות הם פה אח"כ תכוין להמשיך סוד הבל זה של הפה שהם ג' שמות הנ"ל בנקודים להוציא
לחוץ כסוד המקיף באותו האור כי כל הבל היוצא מן הפה הוא כסוד אור המקיף והכוין שיוכלל בתוכו אותו מוצאו'
שהוא הד מן החותם כנ"ל אל הפה וזה ההבל יקיפהו ואמנם אל תמשיך כל ג' שמות יה"ו כי הלא צריך להניח מהם סו'
הויה א' כפה ופה ההויה היא כך י' משם יה"ו הראשון ה' מיה"ו השני וה' מיה"ו הג' ונשארים כיוצא בהם מיה"ו הראשון
י"ו מיה"ו השני י' מיה"ו הג' ואלו הם אותיות התורה כנקודים כסוד הבל המקיף ותלביש את מוצאות החותם הנ"ל
ואז תמשיך כל זה למטה והתחילה תעשה זיווג אבא ואימא והכוין שהם הויה אהיה ואז תייחד אותיות הו' משם
יה"ו ראשון כסוד מקיף ותמשיכהו בשם הויה לעורר אותו ואז תכוין ששם הויה זה נקוד נ"ב כל שם ושם בניקוד
שבא וקמץ שהוא סוד הבל כנ"ל ואח"כ תמשיך סוד הלבשות של ההבל שהוא בחינת החותם בשם אהיה הראשון
המנוקד בקמץ ותמשיכהו באימא בשם אהיה שלה לעורה ואז תכוין ששם אהיה זה נ"ב קמץ בקמץ כנ"ל והכוין עקי'
כמה השם של הו' כי הנה יש שני מוצאות שכל א' מהם עולה הבל ה' ו"ו בגי' הבל וכן בניקודם שבא קמץ הרי הם שני
הבלים והכוין כי משני הבלים אלו נמשך ההתעוררות ליהוה ואהיה שהם אבא ואמא כדי שיזדווגו יחד לעורר אותו
י' שהם להתעוררות זא' ונוקביה לזווגם כנ"ל אח"כ תמשיך י' מיה"ו השני אל שם הויה שכבר ואז נמשך הניקוד שבא
קמץ והכוין להמשיך כו סוד אות י' מנוקבא עילאה כחוקמה לעורר ואח"כ תמשיך שם אהיה שבחותם אל שם
אלהים כולו בקמץ נ"ב והכוין להמשיך מן אות ו"ד שבנוקבא שמאלא בחותמא לעורה אח"כ תמשיך אות י' מיה"ו הג'
לשם

בשם יהו״ה ואז יכוין כשבא קמץ כולו והמשיך אליה מן אור ז״א שבנוקבא שמא לא תחזרנה לנערה ואז אותיותיו אלו נעשים
אותך שמות שנתעברה מזיווג זה ואמנם הזהר כי בזיווג ראשון של י״ה אהיה תכוין להעלות נשמת אותו הצדיק מ״ן
ונקבין אחר שהמשכת סוד הכל הפה והחוטם כנ״ל ותכוין לעורר אותו המקום שבו נשמת אותו הצדיק באדם הראשון
או בענין ימין או בבהמה וכן כיוצא בזה ומצד זה החבר אתה תעלה נשמתו ואז התחבר והשלב ב׳ שמות אלו זה בזה
יאהדונהי ובזיווג שני של י״ה אלהי תכוין להעלות רוח הצדיק כנ״ל ואז התחבר יחד יהוה אלהים כנודע ובזיווג שלישי
של יהוה אדני תכוין להעלות נפש הצדיק כנ״ל ואז התחבר יחד יאהדונהי. אך דע אם ידעת בעצמך שיש לך נשמה כי הוא
אז תעורר גם נשמתך עם נשמת הצדיק ההוא ואם אין לך אלא רוח תעורר הרוח ואם אין לך אלא נפש אז תכוין בשני
הזיווגים הראשונים כנ״ל לעורר נשמה ורוח של הצדיק לבד וכשתגיע לזיווג הג׳ אז תכוין בנפש של צדיק ותכוין לשרש
עצמו ונפשך ג״כ אך דע כי הנה אם התחלת אותה הצדיק הוא משורש זרוע ימין של אדם הראשון ואתה ג״כ משם ואפילו
הצדיק כבר עלה מסוף הזרוע אל ראשו אחר שנשאר אך עתה אתה הוא בסוף הזרוע כנודע כי כל שורש נשמה יש
לה פרצוף שלם ואם אתה התחלת מן העקב אותן הכל של אותו הפרצוף של השרש שלך תכוין להעלות נפשך מן
העקב של הפרצוף ההוא עד ראשו ואז יתחבר עם נפש הצדיק ואז תעורר שניהם יחד ותעלו למעלה בסוד מ״ן ונקבין //
בס״ד יש ייחוד ג׳ ואם תרצה תוכל לחברו עם הייחוד הנ״ל באופן זה כי כשתגיע להודה אהיה הנ״ל בשם אדני אז תכוין לייחוד
הזה והוא כי שם אהיה הנה שורשו בבינה והוא מתחלף בשם כוזו כנודע והתחבר שניהם כזה אכהויכהו וכבר
ידעת כי שם כוזו הוא שיעור מלה המלכות ועיין במה שביארנו בענין כח ונבואה וכיוצא בגל ז״ן בפירוש התפלה
והנה ג״כ ידעת כי אין הוי״ה של אהיה שהיא הבינה נמשכת ב׳ אצבעותיה למטה בסוד ה׳ מתפשט ומתונה ונעשי׳ סוד
מיין נוקבין שבמלכות כמבואר במקומו ונקרא תולעים למטה וק׳ והנה תכוין כי שם כוזו בגי׳ ידך לרמוז כאלו השמות
שהם סוד הוקה בת המיין נוקבין אל המלכות בה שהוכלה א׳ אחת להעלות מיין נוקבין הוא להורק בסוד היד של
הבינה במלכות ותכוין אחר שחברת שני שמות אלו התחילה בג׳ מוחין שלה כי שיורד כח מן המוחין שלה אל המיין
נוקבין שלה הוא שם דמילוי ההין העולה כ״ו ובצירוף ג׳ מוחין הם כו כנגד שני שמות הנז׳ (נ״ב) ואחר תכוין כי שני
שמות אלו בגי׳ עב אחב תכוין כי ה׳ אותיות ראשונות של שם זה המחובר הם אותיות אכיהו ונשארים ג׳ אותיות כהו
והם בגי׳ אל והם אל מאליהו ותכוין לחבר האלף של אליהו והשלים כאבהו א׳ והתחבר היהו של אביהו כאליהו הרי
כל ג׳ שמות הנז׳ ואביהו ואליהו רמוזים כאן אחב תכוין כי אהיה עם עשר אותיות במילוי ההין ובוכו במילוי כזה
ב״ר ואלו כק ואלו הם י״ב אותיות הבאה אלף באמצע שהם סוד הרי כ״ב אותיות שהם סוד אותיות א׳ י״הו שמתפשטים מן אליהו
אליהו ואלו הם סוד כן הכ״ב אותיות שנתן הבינה למלכות אחב תכוין לחלק חיבור ב׳ אלו כזה אכבהו יכהו ואחב תנקדם
חב חיהך ותכוין שאלו הם אב מפשם אכבירק ונקוד זה בגי׳ כו כמו יהוה אחב הו בינה מגן והוא סוד התלישים שנה
בינה ותכוין שאלו הם כ׳ אותיות וי״ג של שקוציה ותכוין כי כ״ב מתחלף בינה כ״ש אחב אותיו י״כ סריהק עה והם
בני האותיות מצמן והם כ׳ אותיות שמאם נגד י״כש אחב אותיות הו כפרח פרח והם בגי׳ האותיות נעמן ואות ה׳
מרח להר כ״א כ״ש באות ג׳ של אבגיתץ והואו מרח לפה באות ב׳ של קרעשטן באתם כמנ״ו ותכוין להעלות מ״ן ונקבין)
אלו דקלין מן הזווגי מיין המסה ס׳ יה עי׳ נשמת הצדיק שהרגה והכל להכל שהוא נמל בשם הוי״ה במילוי ההין ואז
התחבר יאהדונהי. // // בס ייחוד ד׳ ואם תרצה תעשהו אחר כל הייחודים כלם או הייחוד שאמרה שהרצה
ותכוין לסלק ולדחות כח החיצונים בייחוד הזה והוא שתכוין אלהים אלהים התחבר יחד ותנקדם כזה אא ללההה יי..
סם והם בגי׳ יעקב גם תכוין כי הה׳ אותיות בינה חוץ מן השבה שהיא כמנין ושני המוחין שהם כפרח פרח והנה כל
ניקודין אלו בגי׳ יעקב ג״כ והנה ייחוד הייחוד ה׳ הראשון שכתבתם מן כתיבת יד הרב ז״לה בכל אם תרצה לעשותו בג׳
התפלות בנפילת אפים שחרית ומנחה ובק״ש של ערבית ובאופן זה התחיל נאמר נפילת אפים דשחרית ומנחה הנה
סוד נפילת אפים נעשה הוא באצילות והנה קודם שתאמר פסוק אליך ה׳ נפשי אשא תכוין לייחד אבא ואמא של הבריאה
ע״י שם ע״ב וס״ג כנ״ל בייחוד ותכוין כי ע״י זיווגם יש יכולת בצדיקים בנשמותיהם לעלות ולמסור נפשם ולו עליה
הנשמות ואז תאמר אליך ה׳ נפשי אשא ובמלת ה׳ תכוין אל שם מ״ה ובמלת נפשי אל שם ב״ן והעשה כנ״ל בייחוד הב׳
אך תכוין כי אבא ואמא הראשונים הם בבריאה וז״א והמלכות שהם מ״ה וב״ן הם באצי׳ עצמו כי הנשמות עולות בסוד
אבא ואמא של הבריאה ונעשים מיין נוקבין אל ז״א ומלכות דאצילות והנה ייחוד זה דק״ש דערבית הוא כזה כי התחילה ליהוה

נ״ל כי אין צריך אלא כלם כב׳ הח׳ אותיות הוא החשבון

אלקים הכוון ביהוה אהיה ובשם השם הב' הכוון כסוד הדעת שהוא עב' מיין דכורין ואז הקשר יי' באהיה ואח"כ שאחד
העלה הה' ומלכות כסוד מן' למיין נוקבין של הבינה ואח"כ הוהד מוחין כמו שידעת לאה ונוקבי' כמלת אחד ובבשכמל"ו
ואחרי שהמיים בשכמל"ו אז הכוון לייחד הה' ומלכות של הבריאה ע"י מה' ונ"ב כי הלא ערב אט כבהאה והנה האדם
אשר זכה אל חיה ההתעוררות מלמטה נשמתו המרכבה שמו ע"י איזה ייחוד שעושה ואין בו כח להעלות הזכור מן הכח
אל הפועל הנה קודם שיעשה שום ייחוד התחלה יכוין בשם אהיה בג' ייחודים (מלואים) שבו דיודין ואלפין וההין שמלשרם בג' הע'
והנה שמו אהיה כדרך שיר משום כמו משולש מרובע כזה א אה אהי אהיה שהוא כנ' מ"ד ועם הג' הם הצ"ע והכוין
להוריד אלו בשם צבאות שהוא היסוד כבריה הלשון והוא נב' כנ' הצ"ע // //
ייחוד ה'ה התחלה הכוון בשם שד' שהוא סוד היסוד וכוונתו זה הוא להוהד הטיפה העליונה ולמשוכה כסוד אור מים קוי
והנה התחלה הכל הכוון לעשות אותיות של שדי עולה ג' ווין והד' עולה ב' ווין והם ל' ועם היוד הרי מ' והבין כי זהו הענד
שאהבה עושק כיסוד כדי לקבל הטיפה העליונה שהיא סוד הארבעים כמו שנבאר כנ"ה ואמנם סוד העגן הוא כ' מתק
זו נמשכה מלמעלה מכח הדעת עליון למטה כמו שנבאר כנ"ה ואמנם זו הצוה שעשינו בשם שד' שהוא היסוד ומזה הוא כנגד
הוא סוד הד' יודין שבשם מילוי דיודין שעולים ל' ואמנם שם של יודין עולה תם עב' כמנין חסד כי לעולם של מילוי
יודין הוא מצד החסד וזהו סוד מה' שסרבו ז"ל כי חסד מעלה שה"א כבוס אמות ואמנם הטיפה שהמשיך
הוא מן החסד העליון והוא המתלהטת שבהיק נא דעת"יק שסס הוא סוד נוצר חסד ועם ה' הוא סוד שם מילוי הוה
והבין להוהד שם סוד אלו הד' יוהן למטה שהם כנ' מ"ע ורחבם אל המתלהין ומשם אל הז' קצוות דאבא ואי'
ואמנם אל חסד דזעי' ומשם אל היסוד והנה סוד ד' יוהן אלו הם נשמה לנשמה ונשמה ורוח ונפש והנה דעת
הקדמה א' כי דבר זה יש הפרש בין הסוד לשאר הספי' כי מה שמושך היסוד מלמעלה אינו מתעבה כלום
רק כב' גדולה החרתו כמו למעלה בשוה וזהו סוד שברא הקב"ה בו' ימי בראשית היה הולך מסוף העולם ועד סופו ונגנז
כי האור ההוא אינו מתעבה כלום כלל למטה משא"כ בשמע שאר הספירות והנה ראשית הכל צריך להמשיך סוד ד' נשמות
הנז' שהם ד' יודין הנז' ולכן אמנם שאנו מורידים אותו ממדרגה למדרגה כלל אינו מתערב ומתעבה שם ובזה צריך לכוין נ"כ
והנה כתי' זו הקרא בסוד אור כי זה הוא האור של מעשה בראשית כנז' אח"כ הכוון כתי' שנית להלביש קצת אלו הד' נשמות
הנז' כסוד המים ולעשות לבוש לכם ואמנם גם הוא כסוד עב' שהוא חסד כמו שנבאר והטעם כי המים נב' הם סוד חסד והנה
אמנם שמים ורקיע ונעשים כבטן האשה עב' הכוונה כאן להרבה כטיפה זו כח שהנעשה אח"כ מים ורקיע כבטן האשה כמו
שנבאר ואמנם כתי' המים הוא שהכוון לעשות כשין של שדי כסוד ווין ועליהם ב' יודין כראשי הווין והד' כ' ווין הרי מ' והיוד י'
הם ע' וזו היא הכונה בשם שדי לקבל סוד כח המים מלמעלה ואמנם הכוון להוריד מאורם הד' יוהן הנז' כמלת א' להוריד מהם
אל מלוי ב' בשם אהיה אשר שם ובמילוי יוהן ושם יש בו ב' יודין ומתלבשים שם ואינו כמו הכתי' הראשונה הנקרא אור אשר אינה
מתעבה כלל כנז' אבל זו מתלבשת ומתעבה לפי שזו היא כסוד מים שהוא כח התלבשות אל הד' נשמות כנז' ואמנם הנשמה
לנשמה שהיא יוד ראשונה עב' אינה יכולה להתלבש כ"א בג' אחרות בב' יודין של מילוי אהיה אך היוד ראשונה אינה מתלבשת
ואמנם אח"כ תוהדם למטה כז' קצוות של אבא ואי' אשר הכלות שלהם הוא סוד שם ס"ג וגם יש בו ג' יודין והג' יודין שלו מילוי
הויה שבמלת הא' הרי ד' ו' יודין והי' ראשונה שאינה מתלבשת כלל הרי ז' יודין ואלו הז' הם כנ' ע' תוהדם בסוד נ"ד הנז' איך עולה
שה כסוד ע' ותייחדם שם ואמנם עיקר הכונה הזו בשם עב' דמילוי יוהן ובשם ס"ג הרי ע' אך בשם אהיה שבמלת ב' אל הכוון
כוח הכוון באלו הב' שמות להוהדם והם ז' יודין שהם ע' והם שני שמות הרי עב' נ"ב כסוד החסד ואמנם מה שאמרנו שאין
שם אהיה שבמלת הי' נכנם כמנין אמנם שנ"ב מתלבש בו הטעם הוא כי כל סוד טיפה זו היא עתה כסוד הזכר ולכן כל כוונתנו
למשכה בסוד ולא בשם אהיה שהוא נקבה הרי עתה כתי' מים שהוא כח להתלבש בהם הנשמות מן הד' של כתי' אור ואמנם
דע כלל א' כי לעולם הטיפה כשיורדת היא כסוד י' וכשעולה וכשיורדת ביסוד מתפשטת כסוד ו' ולכן כל עוה' שדי בסוד ווין הוא
והנה כבתי' זה השנית הכוון בשם יהוה אלהים זה כנגד זה משולבים והם כנ' יבק והנה מה שהכוון בזה כי הלא זאת נק' אלהי' לפותע
והנה טיפה כונתנו לעשות מתונה וולד א' והנה עתה נתלבש שם יי' הראשון שהם הד' יודין כבתי' אור שהם הד' נשמות בשם אלהי' שהו'
לבוש אלהים הכתיבה הב' שהוא כשהחזור לעייר שם שדי עב' הנז' כסוד ע' והוסיף עתה סוד ה' של שדי לחלקה כסוד נקף היוד
עם ב' קוצין שבה והנה נקף הי' היא שבה והב' קוצין הם ב' ווין שהם י"ח הרי ע' ו"ח הם פ"ח וזו היא הכתי' הב' הנק' רקיע וסוד השין כי
אחר שנתלבשו ד' יודין הראשונים בסוד מים קנה עתה צריך להלביש לבוש יותר מעובה אליהם כהכתב כה שיצאו לאור העולם פומקיש

דאיקרי שמייא והנה אין אנו עושים עתה זה הלבוש של סוד רקיע כי אם בחי' הנפש לבד כי הלא הרקיע אין לו רק בחי' ומלאו
הנפש נעלית בו לבד כמשל אך השאר הם כבח כלבי' ההלבשות עד שיעמוד בכונה ובמצות כנודע ולכן כונת רקיע זה
להלביש הנפש לבדה ולכן אנו ממשיכין מעשם מילוי אלפין שהוא כמנ' עצמו והנה אבאר לך התחלה סוד השמות האלו
כי התחלה הוא שם ע"ב ואח"כ שם ס"ג ואח"כ מ"ה ואלו הם ג' בחינות אור מים רקיע כנ"ל והנה ביארנו כי היוד ראשונה
של ע"ב אינה יכולה להתלבש בשם ס"ג רק הג' לבד ואח"כ שם ס"ג מתלבש בשם מ"ה באופן זה כי הנה הי' ראשונה
של שם ס"ג היא נעלמה יוד ראשונה של שם מ"ה ואח"כ הג' יודין האחרות שבשני ההין של ס"ג נהיו לשני אלפין של
מ"ה והענין כי צורת האלפין מן קבינה ולמטה כלם הם סוד יוד ואו דלת כזה א והם ג' אותיות יוד של מילוי היודין של
ס"ג הרי איך היודין של ההין של ס"ג עם מילוייהם הם עצמם צורת האלפין של מ"ה ואמנם האלף של ואו דס"ג היא עלמה
האלף של ואו מ"ה הרי ביארתי לך הטיב ג' שמות אלו איך מהם נמשך סוד אור מים רקיע והנה הכוון עתה במו' שם
מילוי אלפין שכבר ביארנו איך שם ס"ג מתלבש בו וכבר ידעת כי לעולם שם ס"ג הוא באימא ואותה האלף שבואו
ואו של ס"ג היא המתלבשת אל האלף שבואו ואו של מ"ה כלבי' אלף זו היא כנ' מ"ד ואמנם כשתוריד אות אלף העליונה
בשם ס"ג בכאן נעשה אדם והנה אלף זו סוד אהיה כנודע ואם תצרף שם אהיה כסדר א אה אהי אהיה עולה מ"ד
נמצא כי זו האלף של מילוי מ"ה של ואו הוא סוד מ"ד ושם מילוי אלפין עצמן כלבי' אלף זו הוא מ"ד הרי ב' פ' מ"ד הם
פ"ח והנה הכוון להוריד זו האלף בשם מ"ה שהוא סוד רביעית דם שבאדם הנקרא נפש והכוון עתה להלביש דם נפש זה
בסוד רקיע והנה נק' רביעית דם לפי שהוא סוד מספר מרובע והוריד סוד שם מילוי אלפין שהוא מ' כנ' פ"ח כמו' דם
שהוא מ"ד והאלף שהיא מ"ד הרי פ"ח והורידם בסוד שם שה' העולה מ"ד כסדר הנ"ל ובזה הנעשה רקיע אל סוד הנפש
והיא סוד רביעית הדם והרי עתה אחר שנעשה סוד רקיע וכבר ידעת כי כאשר המים נקרשו ונעשו רקיע אז אההבהר
הקליפה ועבירו דאית בהון מים וכלם הם מסוד יניקת שם אלהים ולכן עתה הכוון אל שם אלהי' כמנין זה א אל אלה
אלהי אלהים שהוא כמנ' מאתים והנה עתה בזה השם אתה קריש ונעשה רקיע את הנפש אל הכוון עתה בגבורו הקליפה
מגוגם קו והנה שני בחינות הראשונות היו יבק מ"ה וע"ב ובחי' הג' הזו היא פ"ח הרי מאתים כמספר שם אלהי' מ"ד
הנ"ל והנה סוד ענין זה רמוז בפסוק האלף לך שלמה כי שלמה הוא יסוד שהשלום שלו והנה סוד האלף של אהיה
שנתלבש בשם מ"ה אשר ממנה נעשה רביעית דם הנפש ומכחה נעשה הרקיע שירדה למטה ביסוד כנ"ל וזהו האלף
לך שלמה והנה נשאר אלף זו אח"כ בסוד מאתים שהוא שם אלהים ע"ב ע"ה צריך הנ"ל העולה מאתים וזהו מאתים
לנוטרים את פריו והנה ביארנו כי מעשם אלהים זה שילא מצד אחורי האלף מאתים נהפשטו עבירו דווקא הנק' מורה ולכן הם
נוטרים את פריו הוא אלף ומ"ה מור לרמוז כי אחורי האלף שממנה נעשה סוד אלהי' העולה מאתים הנה הוא נוטר ושומר
את טיפה זו מהקיא עבירו הנק' מורה   ונחזור לענין כי עתה צריך לברך הנפש הזאת הנעשה   את טיפה
קיע בכ"ב ברכות והוא סוד מה שכתוב בזוהר בספרי' הנה בהש כ"ב לך לך בכ"ב לך לך מארצך כי כשהקב"ה משלח אורה
הנשמה הוא מברך לה בכ"ב ברכות כמו לך לך והנה עתה נבאר עניינים כי הנה עד עתה המשכנו מג' שמות ע"ב ס"ג מ"ה
ועתה מכח נ"ב אנו ממשיכין בכ"ב ברכות כמו שנבאר בה והנה התחלה צריך לצייר שם שדי בבחינה אחת השין כנ' ווין וה'
יודין והל' כ' ווין והיוד נעשה היוד כאמצעית וג' יודין אחרים בסוד ג' קוין שבאותה הד' יודין והיוד הכל כנ' ק' וזו היא הציה נשך
והכוון כי עתה נק' היסוד אות כסוד אלו המלך ועתה המשיך מלמעלה בבחינה כי הלא אותיות מאה כנ' מ' והמשיך התחלה
מסוד שם ע"ב שבמלוי ה"א כי כאשר תצייר מלמטה השם יצאו המילוי כנ' מ' אח"כ הכוון כי אותיות מ"ס ו"ו של מלוי עולים ק"ב והם סוד
כל המילויים של הג' שמות ע"ב ס"ג מ"ה שהם כנ' ק"ב מלבד השמות עצמן והוא כנ' אלהינו והנה סוד זה הק"ב המשיכהו בשם
נ"ב שבאבא ואי' והנה נבאר התחלה שם נ"ב ענינו כי הלא היותו נ"ב הוא לפי שהיסוד שבאימא נכללים בו כל הנ' שערי בינה המושפע
עד היוד והיסוד שבה נעלם בסוד חמשים ואם תצרף מציאות ההוד והיסוד בסוד משפיע ומקבל הנ' שבהם הרי נ"ב ואמנם
כפי האמת ק"ב הם כי אם נמנה ההוד הכולל הנ' שערים ועמו הם נ"א והיסוד המקבל הנ' שערים ועמו נ"א הרי שני פ' נ"א הם ק"ב
ואמנם מציאות אלו הק"ב פי' ביסוד שבבינה הם סוד ק' כתר ושני ציה הדלתות אשר בהם הרי ק"ב והנה ענין שני ציה הדלתות
אלו הם ענין ב' ציה הדלתות אלו הם סוד ההוד והיסוד עצמן אשר במציאות ההם כי הלא ההם גם הוא כולל כל הי' ספי' והם הם
עצמן נצח והוד אשר שם כי היסוד הוא מקבלם בסוד הנצח הרי הם ק"ב ואמנם על ק"ב אמרו בגמרא כל אשה בקב ותפלות
ונבאר עתה איך שם נ"ב שבבינה נעשה סוד ק"ב והוא כי השם עצמו הוא נ"ב ואח"כ רבק הד' ההין שבשם זה והעשה בסוד ה' ציור

ראשונה אותיותיה ל"ו וה' שניה אותיותיה ל"י וכן השני הקין השני שלאחר הווין הראשונה אותיות ל"ו והשניה אותיות ל"י הה כל
זה עולה תל"ח וגם נ"ב הרי ק' ואלו הם המלאה כרכאן שבו ונבאר מציאות הקין אלו ושנים כי הלא כבר הודעתיך כי ה"ק עלמה
או לו או ל"י וסוד הענין כי הלא ק"ל שבה"ה היא סוד הבינה או המלכות ל' על ו' וזהו שבור ראשון של ו' והוא שבהך ה"ה ואחר
כאר זמן היניקה וזה אינו רחוק כשם כי אינו נכלל בו ק' משם מתקומתו הוא יונק והנה עדיין הוא כסוד ו' שהוא ו' קצוות או
תלת כלל כהלכ שהם נ"ב ו' אך אח"כ בעיבור שני שלאחר היניקה או היא ד' על י' כי אז נשלם לנשבה עם המוחין וזהו סוד
ד"ו ול"י כי מעתה צריך לרבנות בק' כרכאן אולם הרי שיש לו אח"כ שני עיבורים הנז' וצריך המשיכם בסוד הכולל ק' כנז'
לעיל והנה בזה נכלל כל מציאות המוין דכורין שבסוד הזכר וצריך אנו צריכים כלל הנ"ל כסוד מוין נוקבין כשם שה' שבסוד של
המלכות כי אבא ואמא שורשים באדם והתחלה נצייר שם שד"י שבה כסוד נ' ווין עי"לן עליהם וצורת אות ב' שהוא כשלוש התחתית
השין העשוי כמין אות ב' וכתונה הם הג' ווין כזה ווו והוא סוד הכל של מוין נוקבין שבסוד המלכות וה"ד וה' כמו שהם הה הכל
הכל עו"ב נ"ל שצריך לזה החשבון לעשות הד' שני ווין וכזה יעלה החשבון טוב וצריך המשיך סוד האור ע"ב הנז' למעלה איך הוא
באופן אחד כי הלא כשם ע"ב הכל הוא ע"ב וגם אותיותיו הוא ע"ב גם הכוון ד' יודין שבו הם מ' והכוון אח"כ איך שם ע"ב זה במלוי יודין
נעשה כסוד מ"ב אהרון כנודע י"ל וכח עם מלוי דמלוי הרי הכל ע"ב והכוון כי צריך שהוא מסוד מוין נוקבין בא מסוד מ"ב שהוא
סוד הנבואה ולכן כשהמשיכנה אל המשיכנה דרך אבא ואי' כמו דמוין דכורין ק' כסוד הבינה לבלה והם זה סוד אח"כ הכוון ש-
לעשות בה כלי המקבל מים והוא מלוי שם שדי שין דלת יוד והענין כי הלא ה' פ' אור הם וה' פ' מים כוכר והנה אין לך טיפה
יורדת מלמעלה שאין עולים כנגדה טיפים מלמטה וצריך להיותבה ע"ב מעלים מים ומ' והם ע"ב אותיות שבמלוי הנ' ואמנם
מלוי הנז' בני הה"ד והנה ע"ב מעלים מים כי הוא הה"ד שהם כנגד ע"ב מפי שבה ובכלל א' סוד מים וה"ל הנשאר היא כחי הקשיה
שבה שהיא סוד ל' והיא סוד כתר עליה שהיא סוד דלת וצריך להמשיך אליה מלמעלה מים אלו והכוון כי כבר ידעת
כי בה' התחתונות של הבינה הוא שם ס"ג ושם הגדיל תכלות ובינה עליה כחסד ונבואה עליה ואם יהיו עשר אותיות ס"ג כוללים ז'
התחתונות שבה וגם כל העשר שלה בעשר המלוי של האותיות ושם הכוון נ"ב בשם כסוד ע"ב מעלים מים וגם הכתר
עליה שהוא ד' הרי הה"ד נ"ב והוא הם במלוי שם שה הנז' והנה סוד ע"ב מים הכל העולים בני הה"ד הם אשר אמר
לבן ליעקב טוב תתי אותה לך והנה כרוך מים אלו נמשך סוד המיטה העליונה שהם סוד מלוי י' אותיות שבשם
וכשיוסר משם נשאר הה"ד וזהו סוד המים המרהם שבתוכה בהם כהה"ד י"ל את ירכך נותלת כי המים נוקבין הם
הנז' ואם תסיר מהם י' המלרכם ישארו בהם ה"ד אח"כ הכוון לעשות בה סוד ק"ע וה"ק אותיות אחרונות
של שם מלוי הנז' שדי שהם אותיות י"ל והם אותיות לוי המלבד ליכין מים למים כי הבדלה נאמר בשני כסוד לוי
שהוא נביאה כנודע והכוון להמשיך בזה מלמעלה משם אלהי שבבית המשיך מאורה א' של אלהים אלא של אדני
שבמלכות כי שניהם נוקבין אבל בזאת המשכנו א' של אהיה במלוי אלפין כנ"ל כסוד ק"ע והנה הכוון א' כי א' של
אלהים צורתה יו"י ואלף של אדני צורתה יוד הרי שניהם בני מ"ו כנגד אותיות מ"ו הנ"ל באותיות אחרונות במלוי
שדי הנ"ל שהם נה"ד והכוון כי הלא בטיפת הזכר המשכנו לו ק' כרכאן כסוד הזכר שהוא בן אך טיפת הנקבה
צריך להביא ק' כרכאן כסוד בן ובת כי הוא כוללת שניהם והנה בן ובת בני נה"ד והכוון להמשיך שם בה ג' מלויים
דשם אהיה יודין ואלפין והאין שהם בני תנ"ה גם הכוון להמשיך לה כרכאן משם אהיה העולה כשיצורו כריבוע כא'
פעמים כא' הם אחר נ' שמות אהיה הנ"ל דמלוי יודין אלפין ההין יש בהם י"ב אותיות והצורה הם י"ב ואחר עם י"ב הם נ"ב
נה"ד ואמנם צריך הכוון כי אחר אשר הקננו סוד מוין דכורין ומוין נוקבין צריך מהגדלה המלכות כשיעור קומת הה"ד
ונמצאת שהיא עולה צריך יותר משיעורה ל' ספי' וחצי שהם מחצי הה"ד למעלה של ז"א שהם חכמה ובינה חסד ונבואה
וחצי הה"ד וכל א' כלולה מק' כרכאן כנודע הרי הם נ"ר והתחלת שישוב הירך כל אחרונות לבד שהם הנ"י הרי נה"ד והכן
כי כשתן יש איזה ענין או זה ההנ"ד חוזר להיות נל"ת וזהו סוד כמו נטה ירכה הנמלא והנה אחר כל זה הכוון להקן
נקודין לכל אלו הבחינות הנז' והתחלה הנקד המוין דכורין באופן זה והנה כותב לך כל הציור הנ"ל עם נקודין והכן
אותם אך דע כי קודם צריך לכוין בשם שדי עם נקודו ואח"כ בשם היוצא ממנו ע"ב הציור הנ"ל לעשות אור מים קינוג'

ישדי ישדי ישדי ישדי זזז זזז זז וי וי וי וו יוו וי וי וו ווו ווו

כדי ישין דלת יוד ילונהד ס"א ילך נחד ונתן לך טעם בניקודם הנ"ל כי שם א' סוד מ"ו ולכן ניקודו

בני מ"ו שם השם כבני ע' ושם הנ' הוא סוד רקיע לכן כל ניקודיו פתח שהוא רקיע שם ה"ל בני ק' שקו'

סוד

62

סוד מלאה שהוא בגי' מ"ה שם החמשי בגי' מ"ב שם הששי הוא ד' אותיות ויש בו ד' חולמים בגי' ל' מים שם הז' בגי' מ"ה
נפ' ניקודו בגי' מ"ה שם הח' הוא סוד ק' ברכאן נפ' ניקודו בגי' ק' והנה כל המספרים ח' שמות הראשונים המצאם איך יורהם
מ"ב שמות של' כניקודם למעלה מטה ורצוני לכתבם שלא תטעה בהם שרי הראשון בשין שבא בכלל תיהק ביוד תיהק ושם
הראשון כנגדו של"ש ווין הא' כתיהק והב' ווין אחרונים כ' תיהק שרי השני שבא בשין סגול בכלל צרי ביוד כנגדו בשם הב' ה'
אותיות הראשונות ה' חולמין כ' ווין אחרונים כ' חולם שרי הג' פתח בשין קמץ בכלל שבא ביוד כנגדו בשם הג' כל אותיותיו בפתח
שרי הד' פתח בשין צרי בכלל צרי ביוד כנגדו שם הד' כל יודין הראשונים ד' תיהק וביוד אחרונה פתח שרי הה' קמץ בשין
קמץ בכלל ושבא סגול ביוד כנגד שם הה' שני יודין הא' כ' פתח יוד ב' שבא סגול בכלל סגול תיהק ביוד תיהק בשם הששי ד'
חולם בכל אותיותיו שם הז' פתח ביוד צרי בכלל צרי כגון שבא פתח סגול בכלל ובזה נשלם ורצוני לבאר לך כל
הנחלים הולכים אלהים עם מה שאמרתי לעיל כי הלא ביארנו שיש בה ד' פעמים מים והם בגי' ת"ת ואלו הם הנחלים ההולכי' אלהים
שהוא סוד אלהים ואם תצרף אלהים עם ת"ת הנה שהם ט' פעמים יעלו תק"ך שהם ז' פשוטה של מנצפך תשעה מאות סוף
החשבונות שבכל אותיות האלפא ביתא

עוד ייחוד אחר צריך לכוין בסוד הדעת אשר בו עשה
הויות ה' חסדים וה' גבורות וכלם מנוקדים כל אותיותיהם בשבא קמץ וכל זאת הוא בסוד אל תשנה אלהי קדם כי שבא קמץ
הם ב' יודין ורקיעותם בגי' ל' פעמים אלה וכשתמנה ד' אותיות הויה כ"ל פעמים אלה יעלו למנין קדם וזהו אלהי קדם והויות
עשה הויות וכל א' מהם הוא קדם זהו סוד של אלהי כי תחילה כל אות היא אלה ואח"כ הד' אותיות הם בגי' קדם והם פעמי'
עשה קדם וזהו אלהי קדם ואם תמנה י' פעמים קדם הם בגי' אלף הם והוא סוד אמת כי הא' היא אלף והד' ל' מאות והמ'
ארבעים ולכן נק' הדעת אמת וצריך לכוין בזה אח"כ המלא י' הויות אלו כלם במלוי יודין כל אות ואות נקודה בשבא קמץ ושלא
שהם י' אותיות כל הויה והויה והם י' פעמי' אלה בכל הויה ותכוין כי זה סוד אלהי קדם כי ד' אותיות ה' לבדם הם קדם אך במלוייו
הם י' פעמי' אלה וזהו אלהי אלה י' וצריך שתכוין תמיד בכל הנז' כון שתכוין אל האותיות לבדם או במלויים שתמיד תכוין כי שבא
בגי' אהיה במלוי יודין ובמלוי אלפין וקמץ עם ב' אותיותיו הוא בגי' אהיה והויה במלוי יודין שניהם אח"כ תחזור לכוין ו' עשה
הויות אלו הנז' במלויים וניקודם כנז' ממש ק' שאינך צריך לכוין אל כוונה הנז' ק' שתכוין ט' כל הויה מהם כי עשר אותיות
להויה כהם יש עשה נקודות של שבא קמץ שהם י' פעמי' אלה שהוא בגי' שמ ואם תחבר עמהם עשר אותיות הויה במלוי
יודין ש"ע שהם ארבע דאנפי' דעתי שהם ש"ע רבוא ועוד נראה לי אנפי' דזא ע' זה הדעת כנז' כי לעת אסהיד המיר
בפני האדם אח"כ תכוין בסוף כל העשה כי כל הויה מאלו היא בגי' ע"ב וי' פעמי' ע"ב הם תשך כמנין צרופי בראשית ותכוין
בזה

עוד ייחוד אחר אך צריך להיות שנה א' בשנים סניהם ואח"כ לכוין בזה והוא בשם מטטרון והתלך
ע' תלקים ב' אותיות בכל תלק ותכוין כי ב' אותיות מ"ה הם סוד מ"ה שנה בינה שכולל מ"ה ותכוין שהוא תיבור יהוה
אהיה שהם בגי' מ"ה ועם הב' שמות הם מ"ה אח"כ תכוין באותיו' ט"ר שהוא תיבור יהוה ואלהים מחוברים ותכוין בששה אותיו'
הראשונות שהם יאההוי ואח"כ שני אותיו' הדין ששלשתם מהם בהם תכוין באותיות ן' של מטטרון כמו שהודעתיך כי אותיו'
נ' הם סוד הדין שהוא תלק ה' חמשי' מן מנצפך והם סוד ב' הדין הנשאהם כנז' כי סוד הדין הם דין //

עוד ייחוד אחר קודם שתישן אחר כל הסדר של שכיבה אמור פסו' אותזה בסנסינו ויהיו נ' שקך וב' אך לא תאמר החילה הפסו'
ותכוין כי אותזה בגי' כן כנגד כן' אותיות התורה ותכוין בניקודו ככתוב בספר ממש בניקוד אותזה ותכוין
ט' אותזה הוא שם א' קדוש אח"כ תכוין בתיבת בסנסינו שולא מלכאן סנס נ"י ותכוין בניקודו בניקוד ורב כח
ותכוין שהוא בגי' ר"ן ומימינך ורב כח ותכוין כי זה השם הוא סוד השהם והדדים העליונים הקרואים סנסנים
ותכוין לאחוז ולקבל מהם אור גדול ותכוין ט' אלו הדדים הם בהיכל אהבה כנז' בס' פקודי ולכן תכוין אח"כ בר"ת
ובס"ת של אותזה בסנסינו שהם אוהב ותכוין אות הא' שניקודה חולם כניקוד הפסו' וכן שאר האותיות כאשר
בניקוד הפסו' ותכוין כי אוהב הוא שם קדוש ותכוין למלאו כזה אלף ואו הי בית אח"כ אמור פסו' גדול אדונינו
ורב כח וג' ותכוין כי ורב כח בגי' סנסני כנז' ותכוין כי ד' דדים אלו הם סוד אלדד ומידד ישאר דד דד שהם ב'
הדדין הראשון הוא הימין והשני הוא השמאל כי הוא אל חסד ומי הוא נבואה בסוד נ' שערי בינה כמנין מ"י והם
סוד אלמי של אלהים ותכוין כי ה"ה הנשארת מן אלהים היא כמנין הדין אח"כ בקומך משנתך תכוין כל דרך
שהקדים פסו' גדול אדונינו אל אותזה בסנסינו ואם תרצה לעשות ייחוד הנז' בשאר השעות הרשות בידו //

עוד ייחוד אחר תשתייחד ייחוד שכתבנו לעי' של עשה הויות שבק"ש שבלעת קודם שתכוין איך כל

הויה היא סג״ שע״ב כמו אורכא דאנפוי אז התפלה תכוין איך בכל א׳ מן התחנות שבזמני יש בו קדש וכוונת הענין כי
כל א׳ מן קצוות אלו הוא סוד קדש להשפיע במלכות השביעית שהיא נ״ב סוד קדש כמו שנבאר והכוין בחסד נ״ב משולש
יהו הראשון במלואו יוהן והב׳ במלואו סג והג׳ במלואו מה הרי ע״ב סג מה כנ׳ קדש כי יהו של ע״ב הוא נז ושל סג הוא מה
ושל מה הוא נג הכל כנ׳ קדש והכוין באהיה של מלוי אלפין ויהוא שהוא לבוש אל ג׳ יהו הנז כי יהו כנ׳ אהיה והכוין
אהיה זה במלוי אלפין שהו׳ כנ׳ קדש עם הכולל אח״כ תכוין בצירוף הב׳ של יהו שהוא הוי ג׳ פעמי׳ הא׳ במלוי ע״ב והב׳
מלוי סג והג׳ מלוי מ״ה עד הראשון והוא נ״ב קדש והכוין זה בסוד הגבורה וגם זה הכוונה בסוד אהיה דאלפין עד הנז
למעלה אח״כ תכוין כתר בצירוף הג׳ שהוא נ״ה ויה ויה ויה בכל הנז למעלה כסוד קדש עם אהיה נ״ה אח״כ בנצח [illegible]
יוה יוה יוה ככל הנז הרי שישה פעמי׳ קדש מלבד השעה אהיה באלפין שכל א׳ מהם הוא קדש אח״כ תכוין במלכות ג׳
צירופי יהו יהו כסדר כלם במלוי שם נ״ב יוד הה וו שהם כנ׳ מ״ב נ״ה שהם קכו שהוא סוד המלכות א׳ אד אדנ
אדני שהוא כנ׳ קכו והחבר עמהם ג׳ צירופי יהו כנז שהם חי׳ אותיות ויהיה הכל קדש הה איך יש במלכות קדש אחר
והכוין כי כל השעה קדש הנז הם משפיעים במלכות שגם היא סוד קדש כנז וגם פה תכוין אהיה דאלפין וכל זה המוצאו׳
של קדש הוא על המלכות שהיא סוד כן של ההין כאשר תכוין יעלה קדש יוד הה יוד הה וו יוד הה וו הה ואח״כ השלים
הייחוד העליון כנז והחזור למקום שהנחת אך תכוין כי ז׳ אהיה העולים ז״פ קדש כנגדם כנ׳ הקרא שהם סוד אלף
וא׳ ועשר יתריס ז׳ והם סוד ז״פ כללות ז׳ קדש גם תכוין יחוד אחר אחר תצות לילה וכלל שבת קודם חצות
לילה תמו אחד עשים לבקרים וכו׳ כי כבר ידעת כי לאה עומדת גם זה כלל שבת קודם חצות אחר התפלה עבורה וכו׳ משפט
ומתפשטת בכל פרצוף זא כמבואר אצלנו בספר התפלות וזה הענין עצמו הוא כחול אחר חצות והנה תכוין כי ב׳ חדשים
לבקרים רבה הוא רחל כי הנה לאה היא בימי החול עד הבקר באופן הנז והיא מתחדשת מחצות עד הבקר באופן
הנז וזה הוא ויהי בבקר והנה היא לאה וזהו ענין חדשים לבקרים וכו׳ כי אז מתחדשת ונקרא רחל ממש כי לוקחת מקומה
של רחל והנה ר״ת של כל הפסוק הזה ר״ל [illegible] והכוין כי התפלה היתה לאה אחור למעלה עם ישראל וכבר ידעת כי אז הוא סוד
הדינין ונקרא אלהים והנה בהיותה באחור אז שמה שהוא אלהים הוא דרך ריבוע שהוא סוד אחור והנה הרבוע שם אלהים
הוא כנ׳ ר׳ של רבה הנז ואמנם [illegible] נמשכת [illegible] כסוד רחל שהוא שם יהו במלוי אלפין שעולה ע״ל וזהו כונת רבה של
הפסוק זה ועניין היא כי הנה מלוי אלפין הוא כוזו ולא נק׳ יהו בג׳ אותיותיו נק׳ עד למטה כמ״ש [illegible] של זא שאז הוא ז׳ של
יהו ואז נק׳ יהו ולא למעלה והנה הוא כאן סוד יעקב התחתון גם תכוין כמה חדשים לבקרים רבה שהוא כנ׳ אלהי׳ עם הכולל
והוא סוד לאה שהיא אלהים קודם שנתפשטה ואח״כ הצרף [illegible] של אמונתך ואז כל ההס׳ הם כנ׳ קה והוא סוד של שם מ״ב
סג ומ״ב אותיות שבו כנודע שהם מלוי מלואיו והנה סג ומ״ב הם קה וכונת הענין כי ערבה שנתפשטה לאה עד למטה
אז חוזרה להיות כשם סג ממש [illegible] מ״ב שהם נ״ה יד שהם נ׳ של יעקב יד גדולה יד חזקה יד רמה שאותן כה ומכללה״ //

בחדש אלול אחר הם׳ בב׳ ימים הראשונים אמר הרב זלה״ה שראוי להתענות אותם ב׳ ימים רצופים ובזה ישנו אותו
השנה וכוונת השנוית אלו הוא כי בחדש אלול נפתחים י״ג מקורות של הי״ג תיקוני הדקנא ומאירים למטה כאבא ואימא
במקום היקף המוחין שלהם שהקדמנו בהקדמה ביאור אחרת האזינו כי מחוץ למוחין דאבא ואימא אור שלהם בוקע לחוץ ומאיר על
בסוד היקף ושם מתגלים אלו הי״ג תיקוני הדקנא והתפלה צריך לכוין כי הלא חדש אלול כולו הוא סוד שני שמות יהוה במלוי מ״ה ואהיה
במלוי יוהן העולה קסא ואלו רמוזים באותיות אלול כי אותיות אל הם סוד שם סג שיש בו ג׳ יוהן וא׳ א׳ וזהו אל ואותיות ול הם קסא
הנז כי יש בו נ״ב ג׳ יודין כנגד אות ל׳ ואמנם במקום א׳ שבו הו שמה כאן אות ו׳ כי הא׳ נעלמת בואו זו וזהו אלול כי בכל חדש זה האו׳
לכוין אל שני שמות אלו והנה אלו הב׳ שמות סג וקסא הם כנ׳ רכד והוא סוד הנותן בים דרך כי בים הוא סוד שם נ״ב של מלוי
ההין ואלו הב׳ שמות הנז הם כנ׳ דרך שמאת יהם בזה העם של נ״ב העולה בים ודרך זה נפתח בחדש אלול והנה אחר שתכוין
בכל חדש זה בזה הכוונה הנה אהה האוי לכוין אח״כ בב׳ ימים הנז כי הלא יש בהם מ״ח שעות והם נ״ב כסוד הויה אהיה שהוא כנ׳ מ״ח
עם הכולל עוד יש כוונה פרטית יותר מזו והוא כי אתה צריך לצרף הי״ב צירופים של שם הויה והי״ב של אהיה כנודעים כל
צירופים בין שניהם אך הם שלשים אלא כנגד מ״ח שעות שבב׳ ימים אלו והנה הם כסדר הזה התחלה תקח צירוף הא׳ מי״ב שמות
הנז והוא הויה אהיה והנה צירוף זה כולל ד׳ שעות ראשונות של שני הימים הנז כיצד שעה א׳ תכוין בשם אהיה לבדו בשעה ב׳ תכוין
בשם אהיה כולל כזה אהיה יהוה בשעה ג׳ תכוין בשם יהוה לבדו בשעה ד׳ תכוין בשם הויה כולל שם כזה יאהדונהי [illegible] הרי לך
כי בצירוף א׳ לבד מכל שם משמות הנז הם סוד ד׳ שעות ראשונות של הנז אחר תקח צירוף השני מכל שם מהב׳ שמות הנז וכו

הס

הם יה"ו כסוד ל' שעות ע"ב הנ"ל כ"ד כשנה ח' אמן הל' שעות שנות הבין לשם אהי' כשעת שנת הכוון לזה היום כולו לשם צרו' שעות
יה"ו כזה אי"ה ה"י כשעה ג' לשם צירוף יה"ו לבדו כשעה ל' לשם הנ"ל כולו לצירוף אה"י כזה יאהה הה"וי ונמלא
שכל צירוף וצירוף מ"ב שמות הנ"ל הם כסוד ל' שעות ע"ב הנ"ל והם ע"ב הנ"ל כי צירוף ראשון כ"ד שעות הראשונות ע"ב
הנ"ל וכן נמצא כי בסוף צירוף האחרון מ"ב שמות אלו הוא כ"ד שעות אחרונות של ב' הימים שאתה מתענה //
דע כי לעולם אתה צריך לנקוד כל צירוף אהיה בנקודת סגו"ל וכל שם צירוף הויה בנקודת חיהק ואינו צריך לזוכרו בפרט
והנה הכוון מעשאך בכל צירוף וצירוף לנקום כפי הכלל הנ"ל גם דע כי כאשר אתה מתחיל בצירוף אהיה וכולל בתוכו
לשם הויה אין הכונה שזה נשמה לזה כי שזה אור מקיף לזה והנה אם אתה יכול לכוין בכל שעה ושעה מ"ב ימים אלו
בכל סדר צירוף כנז' לעיל הנה מה טוב ומה נעים דבר גדול מאד ואם לא תוכל לתחות הכוון כ"ד שעות ראשונות אל צירוף
הראשון כסדר הנ"ל וכן תמיד וכל זה הוא ביום אבל בלילה בחצי הלילה שאתה ישן ודאי שאינך יכול לכוין לשעות אבל
כשתתעור בירך תקדיר רותי בשעת השכיבה אז אתה תכוין אל השמות אשר נגעים אל הב' שמות הי"ב שמות בכל הי"ב
שעות של הלילה אך יותר טוב הוא לכוין כשש שעות הראשונות לבד ואחר שתקום משנתך בחצות הלילה אז תכוין בפרט
כסדר הנז' לעיל עוד יש כונה אחת והיא כי הנה אלו הב' שמות הם ח' אותיות וכמילויין הם כ' אותיות הרי כח אותיות והנה
אתה צריך לכוין בכל יום מאלו הב' ימים אל כלם כיצד שנה א' מיום א' תכוין לאות א' שנה ב' לאות ל' שנה ג' לאות ה'
וכן עד עשה שעות לכל עשר אותי' מילוי אהיה ביוהן עם ניקוד סגו"ל כנ"ל ואח"כ בעשר שעות שניות תכוין לעשר אותי'
מילוי הויה טוהן על הסדר ניקוד בחיהק ואח"כ ד' שעות אחרונות לד' אותיות אהיה הרי לך יום א' בכ"ד שעותיו אח"כ
תכוין בשעות ראשונות של יום ב' אל עשר אותיות מילוי הויה על הסדר וב' שעות שניות בב' מילוי אהיה ואח"כ כ"ד אחרונות
כ"ד אותיות הויה הנ"ל ע"ד ניקוד כנ"ל עוד כונה אחת גדולה והוא כי הנה יש למעלה ברישא דעתיק י"ג נימין
דשערי' והנה הם מחפין ומכסים על המצח והמצח וכנגדם למטה תיקון י"ג תיקוני הקנא והנה סוד אלו הי"ג נימין הם
י"ב נימין ראשונים והי"ג נימא היא כוללת כלם ויש בה י"ב נימין אחרים הם כ"ד וכנגדם בי"ג דהקנא הם כ"ד ע"ד הנ"ל כי המזל
הי"ג יש בו י"ב אחרים הם כ"ד הרי הם מ"ח כנגד מ"ח שעות שבב' ימים אלו והם כנגד הויה ואהיה שהם בגי' מ"ח כנ"ל והנה
ב' שמות הויה הם י"ב אותיו' והם כנגד י"ב נימין והנימא הי"ג יש בה כל כללות הנ"ל והם י"ב אחרים וי"ג תיקוני הקנא הם ב' שמות
אהיה במילוי יוהן והם י"ב בגי' נ"ב ודע כי סוד הנימא הם סוד יוהן ולכן מגולים לבסות והסתרים הלבר אך הי"ג תיקוני
הקנא הם סוד ווין ולכן הם יותר מתגלים וביאור זה הוא כי הנה בב' שמות הויה הנ"ל עם מילויין יש בהם ל' יוהן ובכל שם
הם י"ב יוהן ואח"כ נכללים בנימא הי"ג הנ"ל ואלו הם סוד הי"ג נימין גם יש בהם ג' ווין בכל שם הם ט' ווין ואלו הם נמשכים
בהקנא כי שם הוא ב' שמות אהיה אשר במילואו יש ו' א' בכל שם הם ג' ווין ועם הט' הרי י"ב ווין ואלו הם סוד י"ג תיקוני
הקנא והנה לעולם סוד הווין יונקים מהיוהן וכזה תכוין כי לפי שהווין הראשונים אינם אלא ט' לכן בדיקנא דזא לא יש
אלא ט' תיקונים והנה כבר ידעת כי אלו הי"ג נימין הם נמשכין ממצח והוד דעתי' יומין דבהשא דא"א כנודע בהם
ההקדמות כי אור אדרת האזינו והנה הם מכסים אל הפנים והמצח ששם הוא מיום ז' דעתיק יומין כנודע כי מלכו דעתי'
יומין בחוטם דא"א הוא כי שאר דעתיק הם מרכבים בשערות הראש אבל המצח ששם היסוד והשערות שסף נה
והחוטם שם סוד המלכות כי כל אלו אינם מרכבים רק כמוד אלו הי"ג נימין המשכן עליהם וכזה נמצא שאין נמשך
אור גדול למטה אך אנו צריכים להסיר י"ג נימין אלו ממעל הפנים ולסלקם ולצדדם אל הצדדים בשני צדדי הדיקנא
ואז סוד אלו דעתיק יומין יאירו אור גדול וזה מש' כאדרא כד מצחא אתגלי ובכו אלו הי"ג נימין מכסים אותם והנה
כאשר אלו הנימין אלו הם מכסים הפנים הנה אז האור של עתי' נכסה ואינו מתגלה וכזה אין כ"כ אור אל הדיקנא אך
בהסתלק אלו הנימין לצדדים אז יאיר אור גדול הדעתי' יומין ואז יתחברו אלו הי"ג נימין על ראש צדדי הדיקנא ויאירו
בהם אור גדול וחזק ואז היוהן ימשיכו אור גדול בווין והנה סוד נקיה היוהן והווין הנ"ל כל א' במקומו הוא כאשר נבאר
עתה והענין כי הלא ב' שמות הויה במילוי יודין כנ"ל אשר עליו נמשכין כל היוהן והווין והנה כאשר היוהן והווין משם
הויה במילוי יוהן ישארו בו ג' אותיות לבד יהה והנה מאות ל' נמשכין ניקודין ליוהן שבו ח' ומההין לווין שבו וכן בכל
שם ושם מהב' שמות האלו והחילה נבאר עקודי היוהן הנה התחילה בשם הראשון בו ל' יוהן ומאות ל' שבו נמשכין ל'
ניקודין אל הל' יוהן שבשם זה ולכן תנקד בכל יוד ויוד מאלו הל' של שם הראשון כל יוד ויוד בחולם קמץ והם שתי הברות
כנודע ול' יוהן של הויה שניה נמשכין בהם ל' ניקודין מאות הל' שבשם זה השני והנה כל יוד ויוד כשבא קמץ והוא הכה א'/

לכך כמו הכבוד החולם כנודע וד' יודין של הויה ג' נמשכין בהם נקודות מאיר ל' שבשם זה הן והם כל יוד ויוד במילוי שניה והם
הקטנה והכבוד א' כנודע הרי לך ניקוד הכ' יודין בתקונם למעלה והנה ניקודי הי' יודין כהיותם למעלה כנזכר הי"ב הם נ"ב עוד
הנז' אמנם ניקודי הווין הם באופן אחר כי מן הה' הראשונה שנשאר משם מילוי יודין כולן יוצאים ממנה ה' נקודות
אל הל' יודין ווין שנים ואח"כ מן השם הנ' של יודין מן הה' ראשונה שבו יוצאים נקודות אל הל' ווין שלישיה ואמנם נמצא
שהה ה' נקודות של ל' ווין והם מתחלקים באופן זה ג' נקודות לג' ווין הראשונים הנמשכים מלמעלה ושני נקודות לוו הל'
שהיא למטה במילוי אהיה וכן על זה הסדר בכל הכ' ווין ואמנם ג' ווין ראשונים הם ג' נקודות בכל א' מהם שורק וחירק
ובאות ל' הם ג' נקודות שורק חירק חולם וכן ג' ווין ראשונים שבשניים הם פתח קמץ ובאות ל' פתח קמץ ושבא פתח הם
ג' נקודות וכן ג' ווין ראשונות שבשלישית הם סגול ושבא סגול ובאות ג' נקודות סגול סגול ושבא סגול ובאות ל' סגול
סגול ושבא סגול והנה ניקוד הי"ב ווין שלמטה במזל י"ג דדיקנא הם נ"ב באופן ניקוד אחר כי כל ג' ווין הראשונות יש שוא
בכל א' וכל ... שבא וקמץ וכן ג' ווין ראשונות שבשניות הם קמץ שבא וכל הם שבא קמץ וקמץ שבא וכן ג' ווין ראשונ'
שבשלישית הם פתח שבא וכל פתח שבא שבא פתח ואמנם אם תבין שני ניקוד ווין אלו תראה כי הי"ב ווין הראשונות
שבי"ב תיקוני דיקנא הם עוה"א שהיא יוד ואו דלת כי ניקוד ל' ווין ראשונות הם כלם שורק כנגד אות יוד ראשונה של אות
א ול' ווין שניים הם ניקודם דמות קוים כנגד ואו של אות א ול' ווין אחרונות הם שורק כנגד יוד אחרונה של אות
א אמנם י"ב ניקוד הווין של מזל דדיקנא הם סוד א במלואו יוד ואו דלת ל' ווין ראשונות ניקודם שורק כנגד יוד ראשו'
ול' ווין שניים ניקודם קוים כנגד ואו ול' ווין אחרונות ניקודם נ"ב קוים כנגד הו' שבאלף והנה הטעמים הם אלו כנגד
ט"ב יודין שבי"ב מזלין שבי"ג ... הנה הל' מהם הראשונה הם מז"ר גדול וזקף בכל א' וכל השנים הם סגולתא בכל א' ול'
השלישיים הם קרני פרה וכן כיוצא בזה במזל י"ג שבהשא ומעמי הי"ב ווין של הי"ג תיקוני דיקנא של הם ג' ראשונות שופר
הולך ותביר וכל שופר הולך ודרגא ותביר והג' ראשונות שבשלישית הם מרכא אתנח וכל שבא נגיא מרכא אתנח
ומעמי הי"ב ווין שבמזל הי"ג דדיקנא הם כן ג' ראשונות הם מקף יתיב וכל ירח בן יומו מקף יתיב והג' ראשונות שבשניות
פזר נגיא שבא וכל פשטא פזר נגיא שבא וכן ג' ראשונות שבשלישית שופר מהופך סוף פסוק וכל שופר מהופך סוף פסוק וכו'
והנה נבאר עתה טעמא מוזכר ביאור מן כל הנז' כי הלא מן הל' הראשונות בשם מילוי יודין כולן משם נמשכין ניקודם אל הי"ב יודין
ך שהם כחולם לשנים והנה כונת הניקוד שלהם הוא כי הל' יודין ראשונים הם חולם קמץ כנז' כן כמנין הויה והל' יודין שניים
הם שבא קמץ כנז' לו כמנין הכל עם הכולל ונמצא כי ל' פ' לו הם כנז' קמץ וקמץ ונמצא כי בכל א' מל' יודין נקודו הם כנז' אלהי
ואם תצרף כל הל' הם קס וזהו סוד אלהי קס ול' יודין שלישיים הם סגול שוא הם כנז' חמשים מה' שהיא הקטנה ול' פ' נ"ה הם
ך' כסוד ומאתים לנוטרים את פריו והנה מן הה' ראשונה הנשארת ממילוי יודין יוצאים הנקודות לי"ב ווין ראשונים הי"ב תיקוני דיקנא
ולכן יש בכל הל' ווין שהם סוד שם א' יש בהם הה' נקודות כ' ניקודם בג' ווין ראשונים בכל א' מהם וכל אשר היא מסוד ושוא
מילוי אהיה כולל יש בה ג' ניקוד ונמצא שאם וא' מהג' ראשונות עם הו' אחרונה יהיה בהם ה' נקודות כנגד הה' אשר ממנה יצאו
ונקודות אלו ו' ומן הה' שניה יצאו ניקודין אל הי"ב ווין אחרונות שבתיקון הי"ג שבדיקנא וכן על זה הדרך יצאו הטעמים מן הל' אל
הכ' יודין ומן הכ' ההין לכד ווין ואמנם סוד הה' ראשונה שממנה יצאו הטעמים ונקודות הוא בחולם כנודע ומן אותה ה' ראשונה
שהיא בנקב ימין משם נמשכו הטעמים ואח"כ נמשך עד למטה לזא רוחא חיי והנה סדר הכונה בקילור האחר
התפלה ירמוז אותו שתעלה עתה עד רצון עליה ויהיה עתה רצון העליון וזה האחר בקומץ בתפלה ואח"כ תכוין בי"ב מאזין של
הנ' שמות של מילוי היודין כולן שהם בי"ב ניתן לשערי וכן הוא במצח הי"ג ואח"כ תכוין סוד היודין שבהם שהם כל יודין כולן והנקודה
כפי הניקוד הנ"ל ואח"כ תמשיך הע' ווין העליונות בי"ב תיקוני דיקנא ושם נעשים י"ב ווין והנקודם עם ניקוד הנ"ל ואז כשתמשיך
הע' ווין למטה אז תכוין אל ג' שמות אהיה שבאלו הי"ב תיקונים והם ג' ווין וכן כלם י"ב וכן הע' ווין שבמזל הי"ג תמשיכם לתיקון
י"ג דדיקנא ויהיו י"ב והנקודם כפי ניקוד הנ"ל ואח"כ תמשיך הטעמים כל היודין בסוד טעמים זכרים שהם עליונים על האותיות
וכל ווין בסוד טעמים נקבין שתחת האותיות שגם זה אח"כ תכוין למזל הי"ג נוצר חסד כעלה הדיקנא ושם יתקשרו היודין עם
הווין של הטעמים זכרים בנקבות ואז יתגלה מצח הרצון והפנים ויומשך האור עד דיקנא מותי אתא ואי' ותפלין לזא כולל // //
השישי זה חסר למעלה כי בכל עת שתכוין בצירוף אהיה והויה כולל תכוין כי הצירוף של אהיה וכן מן הויה הוא עיקרי בחדש אלול שהוא
חדש השישי וזה הצירוף הולך עם כלם בחדש זה גם בסוף יום ראשון תכוין בבר נשלם סוד יבק וזהו סוד יעננו יי' ביום צר
וסוד יעננו ביום קראנו שהם כנ' הם יבק ובסוף יום ב' תכוין בשני פ' יבק שהוא דרך הנ"ל שהם סג' וקמא // // //

והנה

והנה לבאר לך זה הייחוד הגדול של היוה"ן והוי"ן כי לפי שיש בו כמה טענות ואתנם הסדר האמיתי שתכוין בתפלה כי
בין חיוותי' כדי שלא תיווה' אם הם ב' שמות הויה במילוי יוה"ן והנה תכוין כי הי"ב יוה"ן אשר עם הב' שמות הויה
הקס הנה הם נשלבים בסוד הי"ב עמוד לשערין דתמן על הפנים ותכוין להוריד אותם הי"ב יוה"ן לבדם והם סוד הי"ב
נמלין לשערי ואח"כ תכוין כי מאלו הי"ב יוה"ן נשאר עוד י"ב יוה"ן אחרים מהם ונעשים נמלא לשערי הי"ן וכה נ"ב י"ב
יוה"ן לבד כל הי"ב ראשונות בך אח"כ תכוין להוריד ע"ש ווין שיש בב' שמות שבהם מא' תיוורא ותורידם על ההקנא ותוריד הב'
ווין מן שם הא' ואז תכוין בשם אהיה במילוי יוה"ן ובו ו' אחה' הרי הם ל' ווין זו של אהיה היא קרבישת לגשם ותכוין כן על
שהמשיך כל נ' ווין של ב' שמות עם נ' ווין של ב' שמות אהיה ואז יהיו י"ב ווין כ"ב התיקוני הזקנא אח"כ תכוין להוריד מאלו הי"ב
ווין אשר כ"ב תיקוני הזקנא להוריד עוד מהם עצמן י"ב ווין אחרים אל תיקון י"ג דמזל הקדוש אח"כ תכוין להוריד מהו'
אות ל' שנשאר מכל שם שבב' שמות שברישא תיוורא ומן אותה הל' תכוין להוריד ל' נקודות ל' יוה"ן של השם הא' אשר
יהיו אל נמלין לשערי וכן תעשה מע' לבן שבב' שמות ההם אל ב' פ' ל' יוה"ן שבי"ב נמלין לשערה אח"כ תכוין נ"ב להוריד מע'
שניה עד הגן לפי מן אותם לבן עד הי"ב יוה"ן שבנמלא י"ג ולא תהדם מן היוה"ן העליונים כמו שנשאר ביוה"ן עצמן כי לעולם
הנקודות יהרות מגעת לא ותכוין התמיד שהמשיך מן דלת שבשם הא' אל ל' יוה"ן שבו וכן בכלם אח"כ תכוין להוריד מע' הי"ן
הראשונות שנשארו בב' שמות של תיוורא דרישא להוריד מהם נקודות אל הי"ב ווין שבהזקנא מן ה' א' שבשם הראשון אל ל'
ווין שבו וכן בכלם אח"כ תוריד מע' הי"ן שנים שנשארו למטה תוריד נ"ב מהם אל י"ב ווין שבמזל התיקון י"ג אח"כ תכוין עד
עד הגן מתוק להוריד המשולים מן הדלת אל היוה"ן ומן הי"ן הראשונות אל הי"ב ווין הראשונות ומן הי"ן שניות אל י"ב שנות
ואח"כ תכוין לסלק אלו הנמלין מעל הפנים ולסלקם לצדדים לחבר עם פאות הזקן שיתחברו היוה"ן עם הווין והנקודות על נקוד'
ונעשים הזכרים העליונים עם נעשים הנקבות התחתונים כי ביוה"ן לעולם המשולש הם של אתוויות מ"א כמשל
הווין נם כנקודות שהפרש זה כי נקודות של היוה"ן הם מלכים והנקודות של הווין הם עבדים ואח"כ תכוין בסוד קבינה של
עתיק יומין אשר לא נתלבשה כאח כלל לעולם כנודע ותכוין להוריד אור ממנה כי היא עצמה אינה יכולה להתלבש הא אור
ממנה עד מצחא דעתיק אשר שם הוא סוד הדעת דנתלבש דא"א והנה הוא בתוכו מתלבש היסוד של עתיק יומין ותכוין
להמשיך אורו אור קבינה דעתיק יומין במצחא דעתיק מבחוץ ואז אור הפנימי של היסוד דעתיק יומין הוא יוצא לחוץ וזה
שבחוץ נכנס בפנים ושניהם זה כזה ומאירים אור גדול ויוצא האור ההוא אל מצחא דא"א ואח"כ ומאיר אור גדול עד
ותשם המשיכהו עד מצחא דז"א ואז ההטן אשר שם מתכפין ואז יורד אור ההוא עד העינים וכזה יש לו כח אל הז"א
להסתכל למעלה במצחא דעתיק כנז' בזוהר ואתנם מה שראוי לך לכוין הוא כי להשיג האדם קטנה וכינה כענין זה כי
כבר ידעת איך אירא בבריאת העולם בראשית איך הקב"ה חתם עולמו באהיה אשר אהיה וכזה נפתחו מעיינות החכמה
ומי השגן כי הלא הוא אהיה סוד ומלוה על נ' השלם לאחר אהיה אח"כ אבל עתה אין אותו שנצריך להתגלות ולכן כי
שאנשים לא יוכלו להשיג חכמה חוץ מן הראוי להם לכן חתם עולמו באהיה אשר אהיה וכזה נפתחו מעיינות החכמה ודעת
נ"פ אהיה הכתוב כ"פ שמות הנה הם כמו מקוואות אך מה שאתה צריך לכוין עתה הוא כי הא' כבינה דעתיק יומין ושם
מקומה החכמה ואהיה השני תכוין במצחא דעתי' עד הגל ואהיה הג' במצחא דא"א וא' תכוין להמשיך סוד החכמה
למטה מאהיה לאהיה עד שתבוא למצחא דז"א ושם תכוין בסוד הויה הכתוב כ"פ שמות אחר נ"פ אהיה תכוין כי ע"י אותה
המשכת האור אז עם מתגלה החכמה ומודיעה בשם הויה אשר שם תכוין שמזה השם ימשך אליך גילוי ידיעת סודות
התורה שיושפע מן השמים נם תכוין כי הלא כל אלו המצחים כלם הם בסוד יסוד ודעת כי הם מורים על הזיווג ולכן תחשוב
בזאת הויה אדני והחכמה והזווגם יחד ע"י קומת העליון   למי שמשיגן בהתפלה איזה דבור ע"י הייחודים האלו
ואין לזה שתפים נשרה כלתי תירוץ אותיות יכוין בתפלה בשמות אהיה אדני הויה משולבים זה בזה כאופן זה א"א יהה
נוי יהה ואח"כ להפך כאופן זה א"א הא"ד יונ ההי ותכוין כזה היטב ואח"כ תעשה הייחודים ///
ודע כי מי שכוונם ומרים יד לאשרו יסוד מתמו כח הדבור וצריך לכוין בתפלה הכל בשם מצפץ ולכוין כי איך הוא כולל כל
י"ג תיקוני דיקנא דעתיקא ע"י דרוש"ר וכמו שכתוב כסוד ויעבור ונשא ע' ל' ראשונות י"ג מהבינה ולמטה י"ג ע"י דרוש"ר //
ואלו הייחודים בין בימי החול בין בשבת אם כל הייחוד של ההקנא של היוה"ן והווין אך בראש חדש תעשה הייחוד
של שם שדי שהוא סוד ר"ח כי שדי במילואו בנ' ראש חדש ///   ייחוד טוב לכל ימי השבוע

יום ראשון מצפץ   יום שני מצפץ   יום שלישי מצפץ   יום רביעי מצפץ   יום חמישי מצפץ   יום שבת מצפץ ///

[illegible]
[illegible]
[illegible]

מגן דוד
של דוד המלך

והו ילי סיט

[illegible]

[illegible]

[illegible]

טפטפיה

על מגן· יהיה לי למגן·

על צבא· יהיה לי לצבא

צוה פחד·

על כל לב·

זך·

תוקף כפופי

יאהדונהי

הנה אנכי שלח מלאך לפניך לשמרך בדרך ולהביאך אל המקום — סימן של התקים שרוצה ל[illegible]

[illegible]

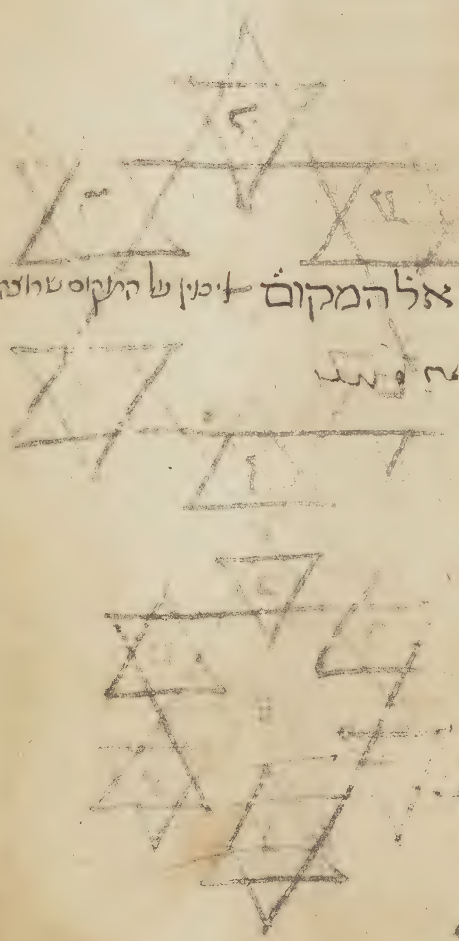

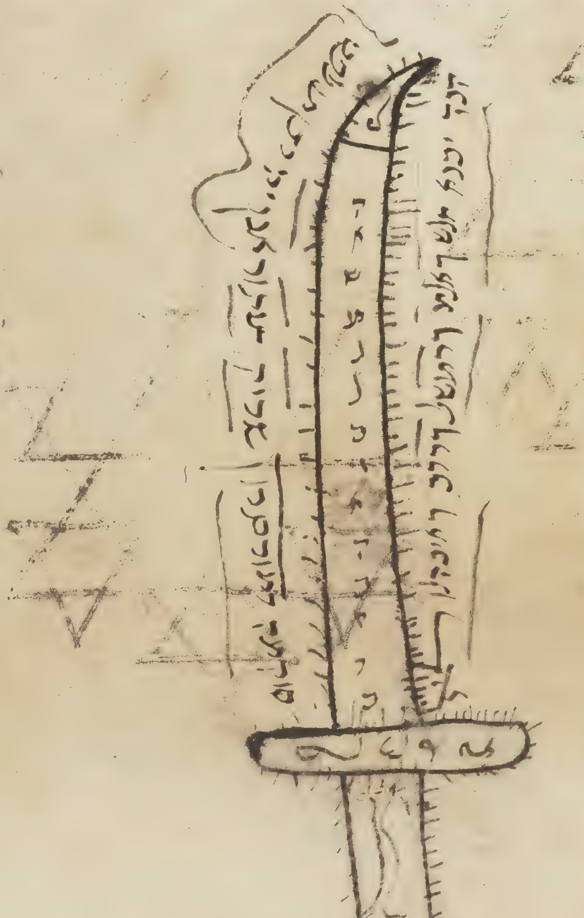

ד״ה וש׳ גדול הערך בשערא דסריקא דכל סריקין כמא דאתגליא עבד כביש׳ נקודה חדא ובז״ל אא׳ כשרצה להגלות
שהוא מתגלה בכל האצילות עד סוף מלכות האצילות האציל נקודה החכמה תחילה כסוד הנקודות וראשי
מחשבה ר״ל אחר שנים הנקודות נסתלקה זאת הנקודה כמדרגת מחשבה בצורת פרצוף שלם וז״ש צ״ר בה כל
ציורין חקק בה כל גלופין ר״ל צייר בה כל ציורין רמז לכל מדריגותיה חקק בה כל גלופין כל מציאות הבינה ומה שלמו
ואני אחר שנאצלו כלם נשארו בה רשימין וגליפין ואגליף בבוצינא קדישא סתימא גליפא לחד אורחא סתימאה
קדש קדשים ר״ל כי בתחילה לא רצה כל סדר אצילות החכמה כא תחילה היותה נקודה אל סוף כל התיקונה עד יא
כשהיתה פרצוף שלם ומה שנשאר בה הרשום אחר כל האצילות ועתה פי׳ ואמר כי כשהתחיל הנקודה להתפשט ונעשית
בנר שהיא מאיר שהיא גדולה מנקודה כי הנקודה היא מושגת בלתי כחוש והנה שהוא רמז אל שלחכמה גליף גליפו חד
צורה סתימאה וב״ל רמז אל הבינה שהיא כסוד החכמה וכשנתפשטה יותר וסליק למהוי מחשבה כל אז נשלם הבנין
של בינה והיציאה מן החכמה וז״ש בבוצינא עמיקא מעו מחשבה נפקת כאילו אמר כי בתחילת התפשטותה דהיינו כשהיתה
בסוד בוצינא סתימא אז גליף ובצורה גליפו חד צורה סתימאה שהוא רושם לבד מצויר מהנס וכשהחכמה נשלמה ונעשית
מחשבה מכל ציוריה אז נעשית הבינה גב כבין עמוק בלתי מושג ויצאה מתוך המחשבה ואיקרי מי שרותא לבנינא ר״ל תחילה
להתפשטות לו הקצוות היינו פרצוף ל״א קימא ולא קימא עמיק וסתים בשמא ולא אתקרי אלא מי ר״ל כי מלת מי מורה על השאלה
משמעותיס מורה על מה לשאול אבל מכון שאלה ר״ל במלת מי יורה על היותו בלתי מושג כאלו נאמר כי מלת שאלה מה מורה
על היותנו משיגים דבר אבל אין אנו משיגים גדרו דרך משל אם נאמר מה הוא אדם חי מדבר הרי שאנו יודעים את
האדם אבל אין אנו יודעים גדרו על זה אנו שואלים מהו וזה אבל כשאנו שואלים מי הוא זה אמר הפעולה הזו נמצא
מושכין מהנו וז״ש ואקרי מי שרותא לבנינא כי שאלת מי יורה על היות מושג מתנו ההתפשטות אשר הם פעולותיו אבל
הוא אינו מושג ועל הוסיף וביאר ואמר קימא ולא קימא ר״ל קימא כי ודאי מצד פעולותיו אנו יודעים שיש קיום אליו
אבל לא קימא להשיג מהות עצמותו כי הוא עמיק וסתים ועל מ״ש ואמר בשמא לא אקרי אלא מי כי מלת מי מורה על
העצמות ומודיע אותו מ״ש כי שם אדם מורה על עצמותו חי מדבר אבל הבינה כשיצאה מתוך המחשבה עדיין לא היתה
אותה נכרת לא במלת מי המורה המציאות העמוק ובלתי מושג ואין בו ידיעה לא השאלה עליו לחבר ההתפשטות הנמשך
ממנו וז״ש בעי לקמן בזה הפסוק שאו מרום עיניכם וראו מי וב׳ מבטן מי ולית לשאלה וב׳ אלה לשאלה חבר דנבקן ומודע
ולא מודע ליה דהא לא יכלין הדי׳ כפי׳ כי מלת מי מורה על שאלה יהעה מתי נתפשטו המציאות ולא על ידיעת עצמותו //
ועל אתגליא ואתקרי בשמא אתלבש בלבוש יקר דנהיר וברא וב׳ ר״ל כי עד עכשיו לא נמצא ולא נתפשט לא מציאות פרצוף
הבינה בשלמות ולא יותר וב׳ וז״ש בבינה עמיקא וב׳ עתה נתלבש ר״ל כי הלבוש יורה על ענין יותר טוב בערך האחר וכן זה קושט
מיצירת הבינה לקבל מחכמה הנרמז בלבוש יקר הוא מין לבוש לזה שקבלה ממנו לעצמה וזה האור שחוזק לקבל עכשיו הוא מין
לבוש דנהיר שעל ידו יוצא הו׳ קצוות למציאות היינו זא וכנגד שעד עכשיו אמצ׳ שהיה כל המציאות כלול בתוכה וכמגביה כיון
שלא נמצאו אלו האותיות אלא שהם רומזים שרשי הן אבות שהם בחכמה ואחר שהנה׳ נכללים בתוכם ואחר ואז כשנכללה
ונתלבשה באלו האותיות שהם הבחות הנ״ל אז הוציאה כל המציאות למטה כ״ש כה כבסוף דברי רשב״י ע״ה כשהשלים לדרוש הפסו׳
ואינון רחבו כנעל על רזא דנא וב׳ ר״ל כי על ידי עצם זה הסוד שלא יצאו אל המציאות שום דבר מן הנמצאים ע״י מי שהוא אבי
דעלמין עילאה כא ע״י אלה אחר ודאי העיקר הוא האלה וקרנו אותם משר שם כמ״ש היש יי׳ בקרבנו אם אין ואחר שאינם ערכים
נראה שלמעלה ממנו ולא נחבר בבינה שיוה על היותה מוציאה אותם מן החכמה וכ״ש לחבר לשורשם ולמעלה מהם דהיינו עד אם
ליה השיב ואמר כי כל זה הבל ורעות רוח והטעם לזה מ״ש אשתכח מי באלה הכי הוא שמא דאשתכח תדיר וב׳ט אמצ׳ שנת
שנתנו אלה׳ למטה במלכות שהי׳ אלהים עם אלה ונעשה אלהים שיוה בטעם שאין לו ערך לעליונים זה אינו כי אם נמצא מלך של
אלהים למטה שהוא שיתוף האותיות הע׳ מ׳ ואלה אם לא היו קוים למעלה אף לצורך בריאת התחתונים לא היה נמצא למטה
וז״ש וכמה דאשתכח מי באלה שהם הבינה עם אלו הנכחות הכי הוא שמא דאשתכח תדיר ר״ל על המלכות כי מי שהוא אחר
אינו צריך להשתתף ועל זה למעלה לא הוצרך לשיתוף כי טעם ראשונה שהיתה בתחילת התפשטות אם למטה הם צריכים לשיתוף
תדיר וז״ש שמא דאשתכח תדיר כלומר השם שהוא צריך אל השיתוף תדיר לעולם מתמעשה התחתונים שהם טועים וטעמים שם
צריך לאשתכחא תדיר אב׳ ר״ל שבכל הכח הבא אל המלכות ע״י הזעיר לבריאת התחתונים אינו בא אלא מחמת מה ששולחה לזה
אינו מי למלכות ונעשית י״ם ועי׳ אלה נעשית אלהים שבלמה עלמעך אי אפשר להמציא בלתי מציאות וסוד המשפיעים

העליונים והעטרות ושייכות שביניהם וזהו וברזא דא אתקיים עלמא ר"ל בשפע זה העולם שהוא סוד עלמא
מושך כמ"ש לקמן כי מ"י אוזיף לה מנהא ותפשיטהא וכו' ומ"ש רשב"י ע"ה אחר זה על דא שמייא ובלתי ליהון כמה
אתבריאו דכתי' כי אראה שמיך מעשה אצבעותיך שהכוונה לומר שעליונות מ"י מוציא האלה ואשרבינה ...
שמים לשולה דהיינו שבינה עם זה הכח ברא מה שמייא ובלתי ליהון והראיה היות כוונתו זאת ולא להודיענו כי ...
נבראו התחתונים ולא כמי הוא אומרו לקמן וכתי' מה אדיר שמך בכל הארץ וכו' איהו לסלקא בשמא בנין דברא נהורא
נהוריה ואתלבש ומליך וכו' ועל דא וכו' דא אלהים שולה נא כמ"ש שבא להכריח שאין כח לברא כא לסבה הוצאת אותיות
אלה שעתם על השמים ר"ל קודם זאת המכונה לשלש כמו שמים ואחר דהא מה לאו הכי ר"ל כי אם לומר כי מי בראשית
אלהים הוא על המלכות ולא על הבינה דהא מה לאו הכי וכו' ואמר ואוזיפה לבהדא מנהא וקשיא לה בקשוטהא רומז לב
של בתיבות אלה' מי ואלה מנהא מי וקשוטהא אלה דהכי משמעו ממש ואמר וקשיא לה וכו' ואז מושטים אלה כדמפרש
אלה אזכרה וכו' ואמר ואמרי קשיא לה בקשוטהא כדקא חזי בשעתא וכו' דכתי' אל פני האדון יי' והא איקרי אדון ...
הנה ארון הברית אדון כל הארץ כאן נעקר ה' ואעיל י' ואתקשטת במאני דכורא וכו' ותרין אחרנין משכן לון ישראל
ומנעלא לאתר דא אלה אלה אזכרה וכו' ר"ל הכוונה ששם מלכות הקודם הוא אדון כלא שהוא רומז למה שבמלכות
ומ"ש אוזיף לה מנהא כגון שהם אותיות מ"י שהשאיל לה איהו ונקראים מנם שהם המרכבים קודם הקישוט הבאים אחר
וכן מ"י קודם לאלה והתפשטות הן קשורת וכד קשיא לה בקישוטהא דהיינו אותיות אלה אז נקרא אדון ר"ל אדון הנשפע מה'
ה' ראשונה דהיינו הקישוטי' שלה הנז' אבל כשישראל עולים לג' רגלים כד' יראה כל זכורך אל פני האדון אל מה שנק'
שמה אדון עם שרה ה' ומ"ש והא איקרי אדון אחרי אומרו אל פני האדון יי' להכריע מה שאמרו שהכתוב אמר אל
פני האדון והיא נקרא אדן חסר ו' אדון כל הארץ מלא פי' האדן חסר ושמא תאמר כי אין חלוק בין אדון להאדון כי ה'
היא ה' הידיעה זה את שהוא בגנזמו אמר את כן נעקר ה' ואעיל י' ואתקשטת במאני דכורא וכו' הנה כמ"ש כי זאת ה'
של האדן היא עצם השם שהוא רומז לה' ראשונה והראש האמיתית על כל זה הוא אומרו ותרין אחרנין משכין לון ישראל
ומעיילא לאתר דא אלה אזכרה וכו' כאלו אמר כמ"ש שער נכנסין אותיות אלה היו באור לה מתוך היכל לה איומא דהיינו
האדון שנק' כמ"ש מהכרת הפסוק הנה ארון וכו' אבל עתה שישראל מושכין לה מן השורש שמשם קבלה הבינה בגולמה דהיינו
חכמה הנרמז ביוד הרומז לחכמה וכו' דקאמר ואתקשטת במאני דכורא הרומז אל הענין שהוא חכמה ואיפשר גם ...
בשם הקויה שהוא מאני דדכורא ומ"ש אל פני האדון ר"ל מה שהיה מקודם האדן עתה נק' יי' אדוש ...
וכו' ומספר מ' דאלו רבוא אינון וכו' ואפיקו חילין וכו' ר"ל מלה במספר הוא רומז אל השירין רבוא לו' קצוות ...
הם כל שאר המציאות שלמטה ... צבאם ירמוז לכל החיילין דאפיקו השירין למיניהון לכלם בין אינון שירין וכו'
כאן לומר רשב"י ע"ה שמלת אלה אין הכוונה על הו' קצוות כמו שהיה נראה בתחילת העיון ואמ' בשם יקרא מאי בשמא
אחר וכו' לאו הכי לפי שהכתוב מדבר עתה בתחילת הבריאה שהוא מי ברא ואמנם שאמר שהמציא ר"ל שעתה שהמציא הוא
מוציא אותם וכו' השמות וכו' נגיין לא נקראו בשמותם כי עתה הוא עיקר הולדתם למציאות ואיך יקראו בשמותם כי עתה הוא
התחלת הולדתם למציאות ואיך יקראו בשמות קודם צאתם למציאות לזה אמר לאו כי זה את אלא בזמנא דדרגא דא שוי הויה
שמיאה מהמחשבה לא סליק בשלא ר"ל התלבש והתייחד באור החכמה ואיקרי מ"י ר"ל שלא היה לה שם כא מ"י כמ"ש לבני לא
אוליד ולא אפיק וכו' ואע"ג דכולהו הוו גנזין ביה ר"ל אע"פ שכל המציאות היה נרשם ומצוייר בתוך הבינה לא היה בה כח
להוציאם כא בהצטרפות אותיו' אלה דכרא ואסתלק וכו' בשמא דא אפיק לון בשלימו וכו' ואפיק כל זינא וזינא לקיימא
בשלימותא ר"ל ואמנם שהבינה לא הוציאה בתחלה כא הו' קצוות ולא שאר החיילים לזה' ואפיק כל זינא וזינא לאקיימא בשלימותא
ר"ל שהוציאה הו' קצוות בשלמות כ"כ שיהיה בהם כח להוציא כל החיילות ועתה ישוב המקרא כך המוציא דהיינו הבינה שהוציאה
במספר שהם הו' קצוות של זא' וכן הוא מוציא צבאם ואיך הוציאם בקיום כ"כ שאין לו הפסק לכלם בשם יקרא שנתחבר במ"י
ואלה האמור בתחילת הפסו' מרוב אונים מאי מרוב אונים דא רישא דרגין דסליקו וכו' ואסתלקו ביה בארח סתים ואמיץ כח דא
רזא עילאה ר"ל שעתה בא להודיענו שברא אלה ואמר שאלו האותיות מרוב אונים הנרמז בחכמה ומ"ש דא רישא כל רעותין
ואסתלקו באורח סתים דא ר"ל ומו להסתלק והחכמה אל הבינה להמשיך משם זה השפע ואמיץ כח רמז אל הבינה ששם כח הבינה אל החכמה
האותיות שהם מיני הי' אותיות שבחכמה כלומר המצויירים במדרגת חכמה כאלו נא' שהב' אותיות שהם אלה הוא מבח החכ'
שאלו האותיות הם חסד כידוע והה' היא כח הבינה שהיא ה' ראשונה ושמא תאמר והרי בחכמה אין שם אות ואיך נא'
שקבלה

שקבלה הבינה מהחכמה אורותיה אל"ל זה נאמר ומבשרי אחזה אלוה כי הזכר אינו נותן בנקבה רק הזרע שהוא כח להוליד
הוולד כך חכמה לבינה וב' ובאותו הכח מתגדלת הטיפה אורה של הנקבה בטיפת הזכר והיא מוציאה הב' אורות מציאות
לפועל וב' יוש ואמה לקו ביה באותה מ"ם כלומר כי הכח הנותן מצד החכמה הוא דבר מעוס ואינו נרגש ונמצא לפועל כא"ע
אמנם כח שהיא הבינה המוציאה כל הדברים // // **סוד** המשכן ומשכן שילה וב"ה המקדש דע כי המשכן
היה זו"ן אחור באחור כמו' החול וזהו סוד משכן בנ' ה"י וה' הם ב' אחוה"ל של אלהים שכל א' עולה ר' וה' אורות וס' ויבא עד
הר האלהים חורבה להיותן ושני פ' תר עולה משכן והנה בהיותם אחור באחור הזא"ן והם אחורים לזו"ן והם ב' ההם רבוע'
זה לזה ולכן היה המשכן במקום חרב לפי שהוא סוד אחורים אבל במשכן שילה היו פנים בפנים מצד רחל לבד שהוא מן
החזה ולמטה ולכן היה בית בנוי מלמטה ולכן עכוין נ' משכן שילה כנ' משכן ש' מה' אלהים ריוהן עולה ש' לרמוז שמתחלה היו
אחורים אל אלהים ועתה הם פנים של אלהים ומה' הנשארים הם שם מה' דאלפין ובמקדש היו שניהן זו"ן בקומה א' והיא עולה
עד מצח לאה ופי' כי מקדש במנין מלכות שהיא מלכ' לאה כמאה' ומלכ' יחד מה היא ובזה תבין סוד הרמון כמו שלחה קיימא
מיהרא מאשלמותא ד' שנה לה כל אורך זא' ולכן נעשה שהמנה משרה י"ד ימים משרה ושמחה ז' כנגד לאה וז' כנגד רחל //
כלל גדול יג' דגולגלתא כתר גלגלתא ח"ב שני אזנים דעת מוחא נ"ה שני עינים הת"ת חוטם נה שני שפתים יסוד לשון
מלכות פה וב' לחיים הרי יג' התפשטות ז' דגולגלתא בכל שיעור אא' ת"ת כבינה נה בתונה והיסוד מתפשט בכל
גוף אא' היינו בנה"י שלו שהם סוד הזמנת // **כלל** כתר מה הוא עתיק ולוקח נ"ב משם ס"ג מהכתר שלו ה' בחינות
שהם כח"ב חג"ת ומשם ולמטה נשאר לאא' נ"ב לוקח מהכתר ס"ג שלשה שהם כח"ב ומשם ולמטה נשאר לאבא
נ"ב לוקח מבינה ס"ג אהבתה שהם כח"ב חסד ומשם ולמטה נשאר לאימא נ"ב לוקח מהשבעה מלכים הכהל שלהם
אא' לוקח החמשה שנשארו מבכתר ס"ג שהם מלכ' ולמטה ומלכ' הזה נעשה כתרא שהוא כתר אא' ומה' מהמקים הראשוני'
נעשה חב' ומהאמצעיים נעשה חג"ת ומהתחתונים נה"י ולוקח נ"ב חכמה מה' זה ימין וזה שמאל נ"ב מהספירות מקורות
קבל בזה האופן כח כח שלו בינה בכתרים של אבא ואי' מבינה שלו שהוא הבנין וחג"ת מקוריים בתונה שלו שהם נוקבא
של אבא והם מוחין של זו"נ ונה"י מקוריים בנה"י שלו שהם מוחין של נוקבא דזעיר ונוקבא דזעיר // //
התלבשות העתיק עם האריך הוא בזה האופן כי רישא דלא אתידע הוא סוד העתיק היינו רישא ההוא ויש בו ים'
הכתר וחכמה ובינה אין להם לבוש וחסד מתלבש בכתר אא' בכתרא שלו וגבורה מתלבשת בחכמה שלו
אא' במוחא שלו ודעת גם שכתב דהאי רישא אינו מתלבשים עם מהאורות מקבל המצאה נשמה אא' והדעת הנז' גם
שאינו מתגלה עכ"ז מקבל אא' סוד הרוח מגלגלתא ובתכ' מתגלה סוד קרומא דאוירא שהוא מדבק כתרא ומוחא שהם מחסד
וגבורה כנז' נ"ב דעב' בגלגלתא נק' כתר של אא' היינו כתרא שלו סוד החסד ומוחא נק' מלא דבדולחא סוד הגבורה וקרומא
דאוירא מפסיק בין גלגלתא למוחא ומדבק אורם והוא סוד הת"ת סוד ו' הנק' מבדיל בין מים למים והוא הזאת כולה ב'
ווין אחדים שהם נצח והוד כסוד שני ווי העמודים והם כי כסוד אור חוזר סוד טהור נקי שכל שעריה הם סוד ווין ואלו
הווין עשו כ' תיקונים הא' בגלגלתא כסוד הלבושין וא' במוחא כסוד היקנא ואלו הווין כלולים נצח בחסד והוד בגבורה ולפעולה
שהוא סוד אור חוזר עשו אלו התיקונים שהם נו' קרצ' פת ונ"ב הם כלולים כיסוד ואלו נצח והוד יש להם ב' בחינות אחד
מרותים כסוד הרי' בעני סוד האזנים של אא' ובחינה אחת מגולים סוד העינים ויסוד מתגלה במצח והמלכו' כסוד
הר' לפי אחוס לך //// **הדלקה** נר בהיכל דע כי השם עם כוללו כנין א' וב' הם
נ' ועם כוללו הם שעך ועם דלת הם עשה ועם ה' הם חמשה עשר נמצא כי אבג"ית הם עו ואם
המונה עד היוד יהיה חשבונם נה ואם המונה נ"ב כ' עולה עה ואם המונה נ"ב ל' עולה קה נמצא כי כאורות היכל יש
ה' שעולה חשבונו עו כך אבג"ית נ"ב כמלת היכל יש אחר קה יוד ובחשבון הזה יעלה חשבונו נה וגם יש במלת היכל
כ' ויעלה חשבונו עה גם יש ל' ויעלה חשבונו קה נמצא כי ה' של היכל עולה עו ויוד עולה נה וכ' עולה עה ול' עולה
קה הרי כאן עו ונה ועה וקה עולה הכל כמנין נר שר אם המלא היכל בזה הא יוד כף למד יהיה חשבונו מאתים ואם
תעשה חשבון מה מ' סה שהם מה' אדני אלהים יעלה חשבונם קצ' ועם הנ' שמות והכולל יעלו מאתים כחשבון היכל //
סוד המילה צריך אתה לדעת כי מילה עולה אלהים משוע עם הכולל וערלה עולה אלהים מלא שהוא ש' וה' אורות אלהי'
שמא שצריך המוהל לכוין כשרואה ערות הקטן שקחה כח הדין כלם כי אלהי' משוע הוא מה הדין רק שה ולכן הוא
במוח גבוה ואלהים מלא במנין ערלה עם אורותיו וערה הוא כא למתקן עם הויה ואדנות שעולים כמנין המילה עם הכולה

ולכן נברך אקבו על המילה כי שמתחבר שם אלהי משום ומלא והויה ואדנות שהוא בכתב ובמישיבה מריעה יכון כי
בגלות השמה הוא דמות יוד הוא חותם בגוף הקטן שם שדי כי מקודם בהיותו מכוסה אומר שד כמו הב׳ זרועות והגוף
דמות ש׳ כמוד וישא אהרן את ידיו. והזרוע ואחי הגוף דמות ד׳ שהוא שד וכהתגלות היוד עתה במריעה הרי שדי. גם לע
כי מלה סה עלה אלהים עם התרועה לכן אנו מוצצים בפה לומר כי אנו מושכים כח הדין והקליפה מתורת הדין הקשה שהוא
אלהי׳ ולכן אנו מוצצים היין לפי שהיין א׳ גי׳ הוא גבורה והחלק עם הכלמן כתינו גבורה כגביה ונומר להוציאו לרמוז איברים
באופן שצריך המוצץ לכוין כי הדם אדום כנגד מדת הדין והיין אדום שהוא מדת הדין ומצא מין במינו לכן אנו זורקים כמה
היין על המילה לרמוז כי אנו רוצים למשוך כח הדם מבפנים כח הקליפה עם היין וישאר ממותק שם שדי עם הויה ואדנות
שבסוד המילה כשמברך כנגד אשרי המילה המכוון לזה ואשרי יולדיו עוד שמעתי מפי הרב ז״לה״ק שהמילה הנעשה בזאת
הכוונה לעולם לא יעמוד בהרהו ויזכה להיות מוהל הוראות בישראל הוא סוד גדול ונורא במילה גם שמעתי בזה הדרוש
בשוכינו לשומענו כי כמו שיש בערלה ב׳ ענ״ד ערלות עור הערלה ועור הפריעה כן יש בברית לשון ב׳ חותמות השנים
והשפתים וכמו שהשינים קשים מן השפתים כן עור הערלה מעור הפריעה ולכן מל ולא פרע כאילו לא מל והיקון הזה
המעשר הוא ברית הלשון להודות שמו כי גם זה לעומת זה עשה האלהים ///

דרוש בהיות שהקליפה קרובה לקדושה לכל דבר ואפי׳ במקום שאין מקום לחיצונים לאחוז שם יש שם קליפה מוגה
והמשל בזה קליפת הקנה שהיא יפה עד מאד אבל סוף סוף היא קליפה כמ״ש הרשב״י ע״ה דא קליפה לדא
ודא מוחא לדא ולזה כשיהיה האור מלמעלה ירקה בחי׳ הה׳ שהיא מלכות שלמעלה והוא שבמלכות של מעלה יש שם
בן והה הכתובה החיצונה שלה שהיא הה׳ של המילוי יהיה וזאת הה׳ נעשית אלהים ומתפשטת למטה להאציל הכלים
ט׳ כל בחינת כלים הוא משם אלהים שהוא המוכן גדול לכל ולזה נשברו שלא היתה שם האחד שם הויה שהיא רחמים
וז״ש בראשית ברא אלהים שנבראו בשם אלהים ויען בפתמו הזה הכינות בנגד ז׳ של זעיר שנשברו ואמר את ואת לכלול
הב׳ פרצופין אחרים שהם אבא ואמא שהכתר שהוא את אין אנו מדברים בו לפי שאינו נרמז כאבא ואמא ואמר בראשית
לפי שהם ב׳ ראשית והם ראשית חכמה ראשית מלכות והחכמה הזאת היא היוד שבתוך הה׳ שהיא נקודה העליונה
והה׳ הזאת בבח היוד העליונה הכלים האלו ונש״ך בראשית ברא ביה ראשית ברא אלהים כמו שפי׳ ואמר ברא לפי שהאצלה
הזה עד אור האמצעי נבראה וזש״ה אלה תולדות השמים ואמר אלה לפסול מולד היתו שנשברו ונפלו והארץ הבהו
בהה בראם שהיא הה׳ הזאת שפי׳ ראה שאין העולם מתקיים ושתף עמו מדת רחמים וירד אור זעיר מלמעלה
ונתקיימו וכשירדה הה׳ הזאת מלמעלה להאציל הכלים יהיה בבחינת יוד שהיא נקודה אחת והוא כי אלו העשה אורות
היו מלובשים זה בתוך זה ומלבושות אחרונה שבכלם רופפת עליהם ועליה הקליפה שהיא הקו קו ירוק דאסחר עלמא
והיא הנקרא תהו והיא הקליפה הקודמת שזהו הבירור שצריך שהקדושה תהיה מתבררת והולכת וזהו שצריך האדם
לכוין בעת אכילתו שהוא מברר כל ניצוצות הקדושה שבתוכו וזמ״ש כי על כל מוצא פי יי׳ יחיה האדם ופי׳ כי מה שהוא
בחי׳ אדם שהוא הרוחניות שבו אינו מתפרנס מהלחם והבשר כי אם מהקדושה שבתוכו וזהו מוצא פי יי׳ כשאומר יהי כך
שבאותו הדבר שאמר יהי כך יש בו בחי׳ אש ולא שהם בחי׳ חסד וגבורה וקול שהוא רוח וז״ש ראו קרא יי׳ בשם בצלאל ובאותה
קריאה לבדה שהוא הדבר הזה מלא אותו חכמה ובינה ודעת שהם אש ומים וקול ומזה יחיה האדם וזאת היא כוונה עיקר
באכילה וז״ש צדיק אוכל לשובע נפשו שאינו אוכל להועלת הגוף כי אם להועלת הנפש לברר אותם הניצוצות ולזה כל שלחן שלא
אמרו עליו דברי תורה כאילו אכלו מזבחי מתים לפי שמה שיורד למטה הוא בחי׳ נפש רוח ונשמה מעשיה שכולו בחי׳ נפש
וכל זה הוא בבחי׳ הגבורות כי בחסד אין צריך בירור כי הוא מבורר מצד עצמו וכן הענין שהמים כשנתן הם מבוררים אבל
אם יפלו על העפר או כיוצא אז יהיה שם עבירות וזה העבירות אינו מצד עצמו רק מהמקום שירדו בו אבל היין כו בעצמו
יש שמרים וצריך להתברר ולזה הנביא לעולם מוספת הקדושה אחרי אשר הם נעלמים בירור וז״ש נקבה תסובב גבר לפי שאין
בהם בירור ויש בו בחי׳ היין שלמעלה הוא צלול לגמרי ושל השמרים יש לו עבירות והשמרים מהם מעצמן מוציאם מים
מים שרופים ודומיהם והשאר לא יעלה לכל ועליו נאמר זה האחר לו והיא עמ׳ מתוש ולזה כשהאדם אוכל מעלה אותו הנפש ט׳
שבעשיה וזה קרוב להפסד יאם לו יעלה אותו האדם בבחי׳ נר הרוח שהיא התוך התחזור הנפש הזאת והבקל ולזה הוא כאילו
אכלו מזבחי מתים ויש עליה אחת והוא יעלה אותו האדם בסוד המחשבה שהיא העליה האמיתית וז״ש גם בלא דעת נפש
לא טוב ויש לשאול מה מרבה הגם הזה ופי׳ גם צריך נשמה להעלות הנפש הזאת שתהיה טובה אבל אם התסר אמשר להיקון

עי׳

ע״ה הרוח אבל אם העולה הזאת היא כלי דעת שהוא הרוח שהיא הקוה שמי נפש לא טוב אז הנפש אינה טובה וחוזרת
ומתקלקלת ולזה צריך לומר על השולחן דברי תורה לקיים הבירור ההוא ובזה יובן מש״ל עם הארץ אסור לאכול בשר והטעם
כי יש גלגול בדומם ובצומח ובבעלי חיים ובמדבר והגלגול שבדומם הוא מים ומלח שהוא מבחי׳ הנקבה וז״ש במשנה
האשה ששאלה מים ומלח לעיסתה וז״ש ברית מלח עולם היא שהוא מבחינת הנקבה שעולה למעלה ולזה מתיזק בחי׳ שיאכל
שיאכל האדם מברר הוא האוכל שבתוך אותה בחי׳ והגלגול שבא בבהמה כיון שהשלים זמנה ונשחטה השלימות כל
מה שהיה לתקן באותה בחי׳ ועולה בבעלי חי מדבר וז״ש סוף אדם למות וסוף בהמה לשחיטה והכל למיתה הם עולה
ז״ל דמלין מהדיה אההיה שברמיזה אחר המיתה באדם והשחיטה בבהמה ואח״כ אמר והכל למיתה הם עומדים ומי
הוא כשמשתלם האדם בזה העולם ותקן כל מה שהיה לו לתקן מה נשאר לו המיתה ובזה משתלם לגמרי ואינו חוזר עוד
וז״ש רב יוסף חדאי נפשי לך קראי לך העמי שנעשים הכרים כלי הכנה שלתי היה עולה בסכה שהיה קורא שהלך לומר
דבהם קבלו ומי הוא שלמעשים לא ישתלם האדם בזה העולם והחזור והגלגול הנשמה בזה העולם והאחרות שישלם אותה
יזכה בעיקה והשאר יזכה בניצוצות מתוכה כי בכל פעם שמתגלגלת הנשמה היא מתחלקת לחלקים והמשל בזה הכלי
המתגלגל כל פעם שהוא מעט כאבן א׳ נשאר חלק ממנו וז״ש רב יוסף חדאי נפשי אומר לנפשו השמחי בבקי׳ שאחר
נפשי שלך קראי בבתי נפשי ולא התגלגל פעם אחרת וז״ש ר׳ אבהו כשקראו לו יצ׳ נהרי לאתמשמונא דכיא כל אילין לאבהו
ואני אמרתי צריך ינהרי וכו׳ מי שיצ׳ נהרי לאתמשמונא דכיא הוא בשורש הבריאה ואדם שזוכה אליהם שוב אינו חוזר כי השיבה
שם מתיצב הנשמות ואם הנשמה חוזה אל שורשה למה השוב אל זה העולם וז״ש ואני אמרתי צריך ינהרי שלא השלמתי
נשמתי בזה העולם וסוף סוף התגלגל הנשמה דוכה בה אחר אבן משפטי את יי׳ ופעולתי שהיא הנשמה שנקראת פעולתי
שהוא קונה את אלהי׳ והשאר למעלה באותן שאחר שנשלם האדם סוף התיקון הוא שימות ויסתלק למעלה וסוף הבהמה
לשחיטה אחר שהשלימה הגלגול מה שיש לה לתקן בסוד בהמה ולזה יש בהמה שמוהרת מרובה או מועטת כפי מה שהולך
עם התיקון ואחר שנתקנה סוף התיקון הוא השחיטה ואח״כ שנשלמה בזה לא תנו אלא החזור והגלגול באדם והשלם
והמות אח״כ הכל למיתה הם עומדים ולזה עם הארץ אסור לאכול בשר לפי שעה נחשב כבהמה ומתגלגל בבהמה זה
הגלגול שנולד השלים כל מה שהיה לתקן בסוד בהמה וז״ש בגמרא אני כחמורים ולא כחמורו של ר׳ פנחס בן יאיר פי׳ כלו
שבחמור מתקן כל מה שיש לו לתקן כך הם היו מתוקנים כל מה שהיה להם לתקן ולא כחמורו של ר׳ פנחס בן יאיר מהעולם
יותר מתוקנו עד שהיה מכיר השעורים אם הם מתוקנות אבל כשמתגלגל בזה לא השלים כל מה שהיה ראוי לתקן בסוד
בהמה ולזה אסור לאכול בשר לפי שהחזור אותה נשמה לתקן ובשבת מותר לפי שהנשמה שיש לה׳ בחול היא הוספה
שנמה שיש לנו בשבת וכשאוכל בשר מעלה הגלגול שבאותה בהמה במדרגת אותה התוספת שיש לו בשבת וז״ש רב
חסדאי עד דהוינא בדמי מירדא מלינא ליה מבשרא ופי׳ כי העשב האוכל שבו מועט והפסולת מרובה והבהמה אוכלת
את העשב בריבוי ומתבררים אותם הניצוצות בתוכה ומתגלגלים לבחי׳ בעל חי וכשהאדם אוכל בשר מברר כל אותם
הניצוצות שנתבררו בבהמה מן העשבים ובבשר מועט שיאכל האדם יברר ניצוצות מרובין שהיו בעשבים שאכל
הבהמה וגם ניצוצי הבהמה מתוש ולזה עד שאתאלא כרסי מירק שיש בו פסולת מרובה וניצוצות מועטין אתאלא כרסי
מבשר שיש בו ניצוצות מרובים ולזה לא אכל אותה לא כשהיה עני ולא כשהיה עשיר כי עני ועשיר עני מהתורה ועשיר
מהתורה והטעם לפי שהיה מבחי׳ החכמים ושם אין צריך בירור כלו שמי ולזה היה יכול לאכול אותה ובזה יובן מש״ל
א׳ המרבה וא׳ הממעיט וכו׳ דלא תאמר לומר שאם אדם א׳ יבא בתורה ובמצות וא׳ לא כ״כ שיהיו שקולין לפי שכוון לבו לשמים
אלא שיש א׳ שנשמתו למטה ואף אם יעמול בתורה לא ישיג כ״כ וזה א׳ המרבה וא׳ הממעיט אחר שאין ספק בידו לעלות
יותר ובזה יובן מש״ל שכשהאדם נפטר מזה העולם שואלים אותו מה שלמד ואומרים לו צייר בשיעור קומה ואם לא למד
מושלכין אותו לנהר דינור והרי מצינו שיש למעלה כנגד מארי משנה מארי מקרא אבל הוא כלו שמי שאם היה כח בנשמתו
כדי להשיג ולא השיג משליכין אותו לנהר דינור והוא מש״ל מלך שלקח ב׳ עבדים למלאת מים לא נתן להם כלים ולא
דלי שבור ושבר שניהם שוה ובלבד שיכוין לבו לשמים שהיא הנשמה שבו שנקב שהיא בחי׳ המלכות קשה בשמים
וזהו פי׳ דלי שבור לפי שהיא לא מבוררה ויכול החיצוני ליכנס ולאחוז בה צריך לקשרה בשמים וזהו זכור ושמור כי זכור
בזכורא
הוא בעקרה ושמור בנקבה שעם השבת וז״ש במעלה זכור ומסיים אל השבח פי׳ מה שאני מצוה הוא שתזכרהו לפה כי
בודאי לא השבח באותן שהאדם צריך לברר ולתקן נשמתו וכן כל מה שהוא אוכל והעלות כל אותם הניצוצות כי סוד הגאולה

תלויה עד שבא הקדושה הנקבה וכן כשהכוכבים עולים שמה ושבעה בכרם א׳ ולא נשאר מהם כמעט קט והכבשים והעזים
עולים א׳ או שנים ויש מהם הצד עקום והטעם הוא לפי שהכוכבים הניצוצות שבהם הם מועטים ולזה כל אותם שאין להם
ניצוצות נשברים ... אבל הכבשים והעזים הניצוצות שבהם הם מרובים ולכן מתקיימים וכל זה הוא כמו שביארנו שהקליפה
קדמה לעולם וז״ש בראשית ברא אלהים ... והארץ היתה תהו ובהו בתחילה ואח״כ בראשית וכו׳ ואף כי כשירדה הה״א
למטה ירדה בבחי׳ יו״ד ולזה האצילה ה׳ פרצופין לפי שהיא בחי׳ ה׳ למעלה וגם כי יש בה קוץ למעלה וקוץ למטה וגו׳ באחוריים
האצילה הב׳ עולמות נעלמים שהם אריך ואבא ואי׳ ואין דלת שהוא המילוי של היו״ד הם האצילות זו״ן ונוקביה והטעם שירדה
בבחינת יו״ד הוא לפי שירדו האורות מלובשים זה בתוך זה ותלדת המלכות חופפת עליהם וז״ש בראשית כמו שפי׳ וכאן הב׳
עולמות נעלמים כסוד את ואת כמו שלמעלה נשאה הה׳ הראשונה והיו״ד בתוכה נעלמים וזהו בית של בראשית וכאן אין נעלמים
חזר הכתוב ואמר והארץ לפי שכונתו אינו יכול לשאול לפי שהוא נעלם בתוך המלכות אבל הארץ שהיא החיצונה מה נעשה ממנה
אמר היתה תהו שהיא הקליפה החופפת עליה והיא המתקה את כל בני עולם ובני העולם הם הנשמות של הצדיקים שלמעלה
כמו שאחז״ל בחי׳ נעלך בנשמותם של הצדיקים ואלו הם העומדים לנגד ... ולזה אליהו לא מת שהיה מאחר הבחינה
וז״ש וילך אל נפשו ואח״כ אמר וישאל את נפשו למות כי אל נפשו היא הנפש העליונה הזאת ואת נפשו היא הנפש התחתונה ולזה שאל
והוא המליכה כי אליהו לקח נבו ואביהו שהיו מאלו הנשמות העליונות וז״ש יבכו השריפה אשר שרף יי׳ כי לא מתו ע״י מלאך המות
אבל שרפם יי׳ ולפי שהיו נעלמים מאד כמו שאמר הכתוב בקרובי אקדש עוד עליהם הכתוב שכלם יבכו עליהם ואלו היו מתים
אור פנימי ואליהו היה בסוד אור מקיף ואדרת היתה האדרת שלו שהוא אור מקיף הסובב אותם וז״ש חי יי׳ אשר עמדתי לפניו ואח״כ
מסרם לאלישע וזהו ויקם אדרתו אשר עליו שנתן לו אור מקיף כדי לקבלם וז״ש אשר עמדתי לפניו באלישע בבחי׳ אלו הב׳ שלקח
ואלו הם הב׳ חלקים שתלה ב׳ כנגד אלו השנים והשלישית שהיא כנגדו מת ואח״כ היתה בחי׳ משה שנא׳ וימת שם משה עבד יי׳
ואף הוא שאלתו יש לשאול כי עדיה שהיה בסוף ימיו כעלה לתמורוניה עבד אלא מת בבחי׳ שהיה עבד כמ״ש בזוהר בקדמות הא
הוית עבד וכו׳ אבל בבחינתו העליונה לא ולזה קבר כנגד שהוא גבר יא׳ שמה שנסתלק היא מכח הגבורות וז״ש היתה תהו שהיא
הקליפה החופפת עליה וכוהו כבר מתגלית הקדושה והקליפה שהיתה חופפת על הכל אינה מתגלית אלא מלמטה כסוד ...
החיצונים עמידת כח ובחינת ומה מתגלה מתוה הא׳ ואלו שהם זו״ן ונוקביה ואלו הם אבנים מפולמות שיש בהם לחות ויש
בהם ממש אבל נשברו ונפלו לתהום שהיא המות שהיא הקליפה והיתה חופפת עליהם וז״ש וחושך על פני תהום ורוח אלהים
וכו׳ כי ... אלו הכלים היו נ׳ בחינות ... שבך ... וזה ונכנס בתוך הכלים שנשברו וירדו בעמקי הקליפות והחשך היה
מכסה עליהם ועל החשך היתה בחי׳ הנפש שהיא העומדת על הקבר והיא הנקראת מים ועל הנפש היתה רוח שהם הרוח שפי׳ לפני
וז״ש מרחפת כי מת רחף והם הרפ״ח ניצוצים שירדו והם עב מתכלה שבזו״ן ... ואחוריו שעולה עב והוא וכו׳
הרי עב אחר ושם הויה מרובע הרי ל׳ פעמים עב שהם רפ״ח שירדו // // // //
ויאמר אלהים יהי אור הוא הטל שירד להחיותם וז״ש כי טל אורות טלך על אחוריו וזהו הטל של מלכות שכן
שיכנס היסוד לנקבה שתעשה מים מתוקים ם אבל הטל הזה הוא טל אורות שהם השני ... שנשארו מעט
מה למעלה והם החסדים המחיי הכלים האלה ומה התחייה שתעשה יה״י יה חכמה ובינה וזעיר בסוד יוד פרצוף שלם
כלול מעשר כמו שפי׳ יהיה יו״ד אחד ושמו אחד והוא שיהיה יה למעלה וה׳ למטה וגם שיהיה יו״ד אחד ושמו א׳ שאם יהיו
זו״ן ונוקביה א׳ יתלבשו זה בתוך זה וזהו שלם התיקון אבל התיקון של זו״ן שיהיה פרצוף בפני עצמו כלול מי׳ וזה פרצוף בפני
עצמו ויזדווגו וכל זה היה לפי שהקליפה קדמה לקדושה אבל לעשות הטובה ברצונך את ציון תחילה ואח״כ תבנה חומות ירושלים
לפי שאין פתח מהקליפות
בדיות שכל חלום הוא למטה במלכות ורגליה יורדות מות ויש
שם מיתה צריך להעלותה כהטבת חלום בשבעה של הזוהר שלא ישלוט שם מיתה ולזה אנו אומרים ג׳ פעמים טבא
טבא ומעלים אותה ואומרים טב הוא וטב להוי /// ///
להבין מה הפרש יש בין גשם למטר מטר הוא
היסוד של זו״ן שכולל רמ״ח איברים ועצמותיו שהוא מטר והוא בחינת הן עלמו הם ה׳ גבורות וגשם הוא היסוד של
אבא וכו׳ שבו שהוא יש לו ל״ב נתיבות וכל זה הוא בחכמה וגשם עולה שב״ל עם הכולל והוא רחמים שהוא מאבא והיש הוא י׳ אל
שהוא פרצוף של אבא שכולו רחמים ולזה למעלה הגשם הם אל שכולם רחמים אבל באימא ובזעיר הם ה׳ חסדים וה׳ גבורות וז״ש
בים דרכך שהוא מלכות וזהו דרך ידוע לכל ושבילך שהוא היסוד של אבא כמו שפי׳ במים רבים שהיא אימא שהיא נקרא
מים רבים ועקבותיך לא נודעו שהוא נעלם שאלו העקבות שהם נצח והוד לא נודעו לפי שהם נעלמים בזעיר // //
בדיות

בהיות כי תיקון האצילות היא שכתר חכמה ובינה נעשו פרצופין שלמים כי כתר הוא פרצוף שלם וחכמה ובינה והם
הנקראי' אבא ואי' גם הם פרצוף שלם וזעי' ונוקביה ואבא ואי' כל א' כלול מעשר אבא כפשוטו שהוא יוד של הויה
שהיא עשר אימא שהיא ה' נב' מוה שהיא עשר שהיא ד"ן דלת ואו לפי שיוצאים ממנה בן ובת וכשנה שהיא הנוקבה שם
הגבורות גבורות ונשתלו לבריך לבא צדיקים יושבים ועטרותיהם בראשיהם כי לעתיד לבא שהיא אימא צדיקים יושבים ושפלות שהם
היא ועטרותיהם שהם הגבורות שהיא הדלת מלכות בראשיהם ועל שם שיולאים ממנה אלו הב' בחינות גם היא בעצמה יק'
והיולאים ממנה תחילה יוצאת היא לפי שמה שנכנס ראשון יוצא אחרון ולזה יולא זעיר שהוא הוא תחילה וקונה מקומו שהוא
מעלמא דדכורא ואח"כ כשיוצאת היא נוקבת בחוה שלו ויולאה מאחוריו והטעם שהיא יולאה דרך בו כדי שיהיה הוא שולט עליה
ולא יהיה בלא רשות לעצמו עוד שנית לפי שהיא כח הדינין ולכן באים לה הגבורות דרך נקב כדי שיהיו ממותקות ויוכל העולם
לסובלם ועוד כדי שיכנסו הגבורות בזעי' קודם הנעם אליה וימתקו בו וכשיוצאת דרך נקב בו לחוץ אז היא נקודה נוה"י וזו היא
הקוץ שבאמצע הדלת ואח"כ היא מתפשטת לכאן ולכאן ונעשית ד' וזהו אין האשה ראויה לביאה עד שתהיה בת ג' שנים ויום א'
והוא שהדלת הזאת מתפשטת למטה ונעשית ראש לשועלים שהם בי"ע והיא נשואה אליהם וכיהדה גם יוד שאין לה אור זאת
אומרת אל תראוני שאני שחרחורת שהיוד היא בקוצה ואין לה אור ואלו הם שני כרובים שהם מטטרון וסנדלפון זכר ונקבה
מטטרון מתלבש בזעי' וסנדלפון בדלת הזאת ומזדווגים יחד ואלו השני כרובים הם כוללים כל הנשמות כלם ראשים הם נשמה
אל בריאה כולה ושש קצוות שלהם מתפשטים ביצירה והם נשואה אליהם וכבל אלו הנשמות כל א' מהם נעשים פרצוף שלם אלא
שבבריאה הפרצוף מבחינת הראש הוא והזיווג שמזדווגים בבריאה גם נשיקין לפי שזה הזיווג הוא מבחינת הפה וזהו בספר
יצירה ברית הלשון וברית המעור כי ברית הלשון הוא הזיווג הנעשה בבריאה שהוא מבחי' הפה וברית המעור הוא זיווג הנעשה
ביצירה שהוא מששה קצוות הוא היסוד כמשמעו ולזה אמר הכתוב שיר השירים ישקני ששיר השירים נאמר על הבריאה כמ"ש ז"ל
כל השירים קודש ושיר השירים קודש קדשים שהיא בריאה שהיא אבא ואי' שהם קדש קדשים וכן מצינו שנקראי' יה כמ"ש כנגד
כמ"ש ר' ישמעאל ראיתי את אכתריאל יה יהוה ובמשל היאך מעיהם על האשה שילדה והרי כהסה בין שיניה שהגיבור שלה
בבריאה אינו לא כפה לפי שאין כל הפרצוף שלה שם לא בחינת ראש כלבד ועל הזיווג הזה נאמר אכלו רעים שהוא בפה ולזה
שקע הזיווג בלשון אכלה וביצירה הוא זיווג שש קצוות וזהו בחינת חנוך בן ירד והיא כי לפתח חטאת רובץ ולמטה מהאצילות
יש קליפות אבל יש הבדל גדול כי בבריאה הקליפה מועטת והקדושה מרובה ועוד שהקדושה יושבת לעצמה
והקליפה לעצמה והזיווג שבקדושה שם יפה אבל ביצירה הקליפה מלובשת הקדושה ומשה ועץ הדעת טוב ורע שהטוב
והרע מעורבים זה לזה כמ"ש ונוגה לו סביב וזה היה פגם אדם הראשון שפרץ הלבוש הזה המלביש הקדושה ונתן מקום
לחיצונים לינק ממנה והתחלת הפגם היה כמה שאכלה חוה ולא העניבו שאילו לא היה נוגע הנחש באילן אפי' שאכל היה
אוכל מהטוב מהעוב לא היה פגם אבל אחר שנגע בו הנחש ופגמו לא היה לו לאכול ממנו ומ"ש ז"ל חנוך תופר מנעלים
היה ופי' כי מטטרון גם נעל שהוא מלביש לזעיר בבחינת נעל ולזה אמרו חליצה בסנדל חליצתה פסולה והוא כי סוד
היבום הוא סוד של זה הזיווג של מטטרון כי מה שאנו אומרים מילה למעלה הוא התגלות האור והתלבשות
במטטרון והוא המלובש בז' זווג בסנדלפון ולזה חליצה כשירה לפי שהנעל הוא לזכר וצריך לחלוץ לזכר אבל
בסנדל פסולה לפי שהסנדל הוא של סנדלפון ומצות חליצה את נעלו והמנעל הזה הוא שפרץ אדם הא' ויצאה הקדושה
לחוץ ויינקו החיצונים ממנו ובא חנוך ותקנו וסגרו שלא יוכלו החיצונים לינק ולזה זכה ועלה לשאר הכתו' ושא הנה וינקו
בשתים עדי ומהדר כתרומים עד חנוך הוא שעולה עדי והוא עדי שסלקו הקב"ה על דור המבול וזהו בשתים שהוא ביצירה
כנגד זעי' ומהדר כתרומים זה אליהו כמ"ש אליהו מהאי גבר אינו ואליהו הוא ב"ן והוא ביסוד שלה המעלה מיין נוקבין
מתתא לעילא וזהו שהדי שדי שהוא היסוד שלה והה' הם ה' גבורות זה אינו בשתים אבל הוא כתרומים שהיא עשיה
ויש ביניהם הבדל גדול כי ביצירה אפשר לעשות זווג א' נעשה שאינו חשוב כ"כ אחר שהקליפה מקפת אותו סוף סוף
אפשר להזדווג הקדושה מכפנים אבל למטה בעשיה הקליפה גוברת ומעורבת עם הקדושה ולזה כל המזדווג שם הוא
ערוה לפי שהרע מעורב בטוב והזווג שם גם נשים המסוללות וכו' כי אין שם כ"כ מלכות שבו ומלכות שבה ושהיקן לפי
נשים ובכל אלו הבחינות אנו צריכים לה עליון בהתגלותו להזדווג למעלה באצילות ובכל אלו הבחינות בענך האצילות אינם
אלא נקודה לבד ואעפ"י שהעלה את להזדווג ולזה אנו צריכים להעלות בחינתה שבכל עולם ועולם ולזה אנו אומרים הקרבנות
להעלות בחינתה של עולם העשיה ולהעלותה לעולם היצירה וצריך שאחר להעלות בחינתה שבעולם היצירה ולהעלותה בבריאה

ויוצר אור להגדיל בחינתה שבבריאה ולהעלתה באצילות ואחר מזדווגת בשיש שלום ולזה היא נקרא דלת שהיא כלולה מן
הד' עולמות ופי' אבי"ע וזהו הדלת של יהוה לפי שהה' אחרונה יה"ו הם אבא ואי' וזעיר הוא הוא"ו וכשלשה אלו יוצאה הד' שהיא מלכות
ויש לה ג' בחינות בתחילתה יו"ד והוא הקוץ שבאמצע הדלת ואחר מתפשטת לכאן ולכאן ונעשית דלת מליאה ופי' כי יוד היא התחלתה
שהיא נקודה א' וכשהיא יוצאה בזעיר יוצאה בחזה מאחוריו והיסוד של זעיר משתלם כנגד בחזה של נוקבא שיוצאה מלבות
במקום מלכות של אימא שהיא הדלת ולזה נקרא דלת ומתפשטת בנה"י ואז יש לה אור שמתפשטת באלו הג' כלולה מו'
הם ל' והדלת הוא מה שאחורת מהדלת שני שלישים אז היא דלת מליאה ואז ראויה לביאה שיש לה ג' שנים שהיא מתפשטת
בנה"י ויום א' מה שלוקחת מהדלת ואז היא דלת פי' לשון לפי שמותחת פתח הדלת שמותנו יצחק ולזה אנו אומרים אדני שפתי
תפתח שתפתח אותו השער שהיא סוגרת אותו ואז יש לה ב' דלתות הדלת שמתפשטת והד' של אימא ואלו הם שני עיהם וב'
דלתות וכשמתדבקין השני דלתות יחד נעשים מם סתומה והיא המם של למרבה המשרה וזה התורם שלה וזהו המזוזה שלכך
להניחה בשליש העליון לפי שהיא יוצאה בשליש העליון אבל צריך להניח טפח מלמעלה שהיא מקומה של לאה והוא כי המתח הו'
שהוא הדלת ה' כי הה' הוא המשקוף וה' הם ב' מזוזות והדלת העקום ה' שבה הוא סוד שהמקומות נוטה אל החיצונים וצריך
להניחה מצד שמאל מהיותה לפי שכשהיא יוצאה אל השמאל ולזה כותבים בה שם שדי והיכן כותבים אותו כנגד והיא אם שמוע
שהם הגבורות ושדי הוא היסוד הוא המעלה אותם בסוד מיין נוקבין וזהו ג"כ מה שצריך להביא בציצית לפי שהיא עולמות א"ם
ספירות ולה עיין שאינה ממקום העינים שהיא יוצאה מהחזה אבל העינים מביאים בחזה ומשם יוצא האור לה ונעשים עינים
וז"ש במדרש מה אתר ונביאיה זמר אתר מרצוף היתה כי מב את אחת ומר את אחת ולא שלני כי האומר מרצוף היתה מדבר על
לאה שהיא בראש כנגד למעלה במקום המרצוף והאומר זנב היתה מדבר ברחל שהיא יוצאה כזנב במקום הזנב ולזה צריך להביא
עינים בציצית להמשיך לה עינים וזהו סוד החושן והאפוד שהחושן היה בפנים עד החזה זה לבד והאפוד היה מאחורין ופי' כי
החושן הוא היסוד של אימא הנכנס בזעיר עד החזה ששם הם החסדים והם לזעיר והם נקראים אורים ובנקבה האפוד נק' תומים וז"ש
הכתוב ויעקב איש תם בעלה דרחל בעלה דמטרוניתא קנקרא תם ולזה החושן היה ורת אורכו כנגד היסוד של אימא הנכנסת בזעיר
וכנגד החושן הזה יוצאה לאה מאחוריו והאפוד היא רחל שיוצאה מאחוריו מן החזה ולמטה ולזה לא יזח החושן מן האפוד דלא
לאפרשא לון ואפוד עולה פ"ה מוה על ייחוד שניהם באחד יאהדונה"י ולמעלים עולה רחל ביסוד של אימא במקום לאה ועל זה
נאמר והנגוב רחל את התרפים שהוא מלשון ביה התורף שהוא היסוד והתרפים הם שנים היסוד של אבא ושל אימא וזהו והקנא
התל באחוזה ושחו לנק שנשתה יראה עמה לראש עשרה שנה עקב למולה יראה היא רחל והיא למטה מהיסוד של
אימא נמצא היסוד של אימא עטרה לראשה וענוה היא לאה שהיא למעלה והיסוד של אימא עקב למולה כי אסק"ייתו
ומשה היה מבחינת לאה למעלה וז"ש הכתוב למשה איש האלהים רק לאה ולזה א' היה ענו וז"ש והאיש משה ענו מאד
ורחל היא משם ולמטה וכשהיא בסוד האפוד שמתפשטת בכל הד' אז חפיה והתיקון וז"ש אין האשה כורתת ברית
אלא למי שעשאה כלי וזש"ה באר חפרוה שרים שהם חכמה ובינה ופי' שרים שהם בראש ולפי שהם ראשים ה"ס שהם ל'
כרוה נדיבי העם הם ימינא ושמאלא וכל זה עי' המחוקק שהוא היסוד וז"ש במחוקק במשענותם שהם נצח הוד ולזה
אין האשה מתעברת מביאה ראשונה לפי שאין לה מיין נוקבין להעלות ובביאה ראשונה לוקחת החוש ג' ורית לנצחה
ומשם ומעלה היא מעלה מיין נוקבין מהגבורות ומתעברת /// ///
להבין סוד התלבשות אריך ואבא ואי' וזעי' ונוקביה הוא כי אריך שיעור כל האצי' מראשו ועד סופו ומתוכו ולמטה
היא בריאה והוא פרצוף שלם ואו"א מתלבש בתוכו ושאר כל הספירות לבושים אליו וכן המצא באדרא נשא
דף קל"ב כשבא לפרש דיקנא דעתיקא אמר דיקנא דהיא תליא בשערוי עד טיבוריה דלבא נמצא שהוא פרצוף שלם
שאם אינו פרצוף שלם ואין שם אלא ראש בלבד היאך מגיע הזקן עד הטיבור ואם היאך לא פירש רז"ל בעתי' כי אם
הראש בלבד היה לו לפרש כל הפרצוף כמו שמפרש בזעי' ונוקביה אבל הטעם הוא כי מה שהוא מגולה ומושג
מעתיק אינו כ"א הראש בלבד והגוף מלובש באבא ואי' וזעיר ונוקביה לכן אין לבאר בו דבר וכן המצא בשבת ש
לבאר פרצוף זה אמר למעבד יקרא ליקריה ויקר הוא לבוש שהוא מלבוש אותו ומכסהו שלא יתגלה וזש"ה כבוד אלהי'
הסתר דבר ואמר יקרא ליקריה הרי אמר כפי שזעיר הוא לבוש שני ואמר כן עד הרישא חוורא עתיקא דעתיקין אתתקן
והתיקון אינו אלא מתחסד ולמטה כי בעת שבירת הכלים לא נשברו הג' ראשונות ואם אין כעתי' כ"א ראש בלבד מה תיקון
היה צריך וכן המצא באדרא עצמה דף קמ"א וכתיב וייצר יי' אלהים את האדם בתרין יודין אשלים תיקונא בגו תיקונא
ודא

ולא הוא ויצר הב"ן יוהן למה רזא דעתיק קדישא ורזא דזעיר ויצר מאי עד עתה כן עתה וזהו ויצר הרי מפורש שזעיר
הוא לבוש לעתיק וסדר ההלבשותם הוא כי אבא ואי' מלבישין לאריך עד הראש והראש שלו הוא מגולה ולזה נקרא רישא
חוורא שאין לו לבוש כלל והטעם כי ההבדל שיש בין עתיק לאבא ואי' הוא שעתיק מקבל אור הא"ס מבלי לבוש ואבא ואי'
ע"י עתיק ואם היו אבא ואי' מלבישים הראש של עתיק היה אור הא"ס נכנס דרך הראש עם ערך שנכנס בראש דרך עתיק לזה
נשאר הראש מגולה וסדר ההלבשותם אבא מלביש לאריך הזרוע ימין שלו והקנה ימין וחצי הגוף ואימא הזרוע שמאל וקנה
שמאל וחצי הגוף וש"ה אני בינה לי גבורה שהיא מלבשת כל הגבורות של א"א ושניהם מלבישים היסוד של אריך
ולזה לא מתפרשין שעתיהם ביסוד א' ולזה אמר בזוהר אבא נטיר יחיד שהוא בבחינת החסדים שהם נעלמי' לזעיר
ושניהם משתמשין בכתר א' שהגרון של אהך הוא כתר לשניהם ויש' בו ב' סימנים א' לאבא וא' לאימא וש"ה קנה חכמה
קנה בינה שהם ב' קנים א' לבן וא' אדום קנה א' לחכמה וקנה א' לבינה והם קנה ושט קנה שהוא לבן הוא כתר לאבא לפי שהו'
מוציא ההבל שהיא הויה ונכללת חכמה הויה ושט לאימא שהוא אדום וכן הבינה ושט עם ה' של אימא עולה ש"ך שהם ק"ך
דינין ואימא היא המלבשת את הגבורות כלם כמו שפי' ונאמר בהם אכלו רעים לפי שהשט בא להם מהזיווג העליון של א"א הנעשה
בפה ואע"פי שבאריך אין בו נקבה כמו שפי' למעלה סוף סוף נעשה בחי' זיווג בפה ואבא ואי' מלבישים הלסתות מהחתך הזקן
כדים מלבישים לאריך עד הקנה ומשם הם יונקים השפע ולזה נק' הזיווג הזה בחי' אכילה וזעיר מתחיל מטיבורו של אריך ומלביש
עד הרגלים באופן שהטיבור שלו נעשה ראש לזעיר והיסוד נעשה גופו של זעיר והעטרה שלו נעשה היסוד של זעיר ונצח הוד
של אריך יש נה"י הן בכל א' מהפרקים ראשונים של נצח הוד נעשה חכמה ובינה ומשני פרקין אמצעיים נעשים חסד וגבורה ומשלישי'
נעשה נצח והוד ועל כל בחינות אלו של א"א המלבשי' באבא ואי' וזעיר ונוקבי' הוא מש"ש בזוהר ע' נהורין (או אינון נהורין) ולאו אינון היכלין
וכן נמי מש"ש דמתקרי א"א ואמר לא שהוא א"א אלא שנק' א"א לפי שא"א מתלבש ושאר הספירות מתלבשים בו והם כלם לבוש אליו כמו
שפי' וזעי' מלביש לאבא ואי' כדרך שמלביש לא"א מתחיל מהטיבור ומלביש עד הרגלים הטיבור של אבא ואי' נעשים ראש אליו והיסוד הוא
הדעת שלו ולזה לא מתפרשין לפי שכשנכנסים בו הם מלובשים על זה הסדר היסוד של א"א בתוך היסוד של אבא והיסוד של
אבא בתוך היסוד של אימא ונכנסין בתוכו ולזה לא מתפרשין והיסוד של אבא ושל א"א נעשה הגוף שלו והעטרה שלה
נעשה היסוד שלו כי היסוד של אימא הוא קצר ומסתיים בחזה ולזה נק' יוסף יהוס מאם לפי שהיסוד של אימא אינו
מגיע לו והנצח והוד של א"א מתלבשים בתוך נצח הוד של אבא ונצח הוד בתוך נ"ה של אימא ומתלבשים בו כמו
שפי' מהשני פרקים ראשונים נעשים לו חו"ב ומהאמצעיים ח"ג ומהאחרונים נ"ה וש"ש בזוהר אימא עלאה עד הוד
אתפשטת שהיא מגעת עד הוד של זעיר כלבד אבל היסוד של זעי' אינה מגעת לפי שהיסוד שלה הוא קצר
ואע"פ שאנו אומרים שהיסוד של אימא הוא הדעת של זעי' והוא מגיע עד החזה והיאך אמר אתפשטת עד
הוד לפי שהוא קצר ועוד שאנו אומרים שהפרקים ראשונים של נ"ה הם נעשים אליו חו"ב ותבונה ובינה הם למעלה
מהדעת של ונצח הוד שלה הם למטה מהיסוד ופי' שביסוד יש ב' בחינות א' הוא הרחם שמקבל הוולד ומגדלו בו
וזה למטה בטיבור וא' עומד הרחם מתפשט בחזה ובזה תבין מה ענין טיבור אריך והוא כי אחר שא"ס מתלבש בו
כל מקום שצריך להאיר האור נעשה שם בקיעה באריך שיצא אור הא"ס דרך בו הפה שיצא האור לאבא ואי' כסוד אכלו רעים
כמו שפי' העינים להאיר דרך הפנים וזה האור מגיע עד יוסף וש"ה הנה עין יי' אל יראיו למייחלים לחסדו ר"ל שלא קני יוסף
ונק' ירא לפי שמתקבצים בו הגבורות וכשהוא מתעורר אל הזיווג מעורר וממשיך הטיפה מהעינים של א"א שהזיווג הוא בעינים
כמו שאול נוטלה א"ת מוי' ממאור עינו של אדם ואמר עין ולא אמר עיני לפי שבאריך אין בו השן ואע"פי שהם ב' עינים הם החי'
ע' החי' וכולם עין א' וש"ה הנה עין יי' אל יראיו שהוא יוסף הנק' ירא ולפי שהגבורות מקובצים מאיר בו העין ופי' הכתוב הדע
נמה למייחלים לחסדו לפי שהוא מצפה לחסדים שיכנסו בו צריך האחר העין הזה לפי שהחסדים נעלמים יותר מהגבורות וש"ש
בזוהר אבא נטיר יותר כי אנחנו שאבא ואי' כחדא נפקין וכחדא שריין אחר שאבא מלביש החסדים ואי' הגבורות אבא נטיר
יותר הרי מצינו שבקיעת הפה הוא להאיר מה שלמעלה מהם והטיבור הוא כנגד הוא כטיבור של אימא אואן
ם מסך לבינו ובין הטיבור של א"א ויונק ממנו ואז הטיבור הוא פתוח וכשנולד זא' ויוצא לחוץ נסתם שאע"פ שזא' מגיע עד הטיבו'
של א"א אחר שאבא ואי' מסך בינו לבין א"א וא"א לינק ממנו לבן הוא נסתם וכן הנקב שיש בו מאחוריו ומשם יונקים החיצוני'
כי א"א שלא יצא עם אורו כמו הבעור של אור ומה היה עבוה בעור שהיו טוענין בכניה לפי שינקה מזה המקום כבר פי' כי היסוד של
אימא הוא קצר ומגיע עד החזה ופי' נצח והוד שהם חכמה ובינה כי הפרקים של נ"ה נכנסי' בתוך הגוף ומו שאנו רואים נוקא האמא ואלו התחתונים חו"ב
וזעיר וכשאנו אומרים אבא ואימא הם מבעוד שלם כמקומם למעלה // // //

ס

לתת סבה לשבירת הכלים והתיקונים הוא כי בתחלת האצי׳ לא היו פרצופי׳ כ״א נקודות ובתחלה יצאו נקודות ז׳ ונ״ע ז׳ והם כתבו ואז
לא היה שם שום זווג ואח״כ חזרו להיות ז׳ בצד ז׳ וכדרך על נביהן ואז היה זיווג אבא כסוד נקודות והזיווג הזה היה אחור באחור
לפי שלא היה שם פרצוף והזווג כשהוא אחור באחור אינו להוציא הולד כ״א להוציא האשה כענין ומ״ש וחכם באחור ישבחנה
פי׳ חכם שהיא חכמה כשהזיווג הוא באחור ישבחנה לאשה שהיא משבחת אבל לא הוולד וכצאת הז׳ נקודות מאימא יצאו כסוד נקודה
ויצאו כלא ואח״כ בעטה ולא היה מגד ומשך וזהו וימלוך כי מלכות הוא לבוש כמו שא״ה ורלבש אמרך ומלכות והוא שהאור העליון
יורד ומתלבש בכלי וזהו המלוכה להוציא השלמות ומ״ש בתחלת ספרא דצניעותא האונא ספרא דצניעותא וכ׳ פי׳ ספרא
דצניעותא הוא התלבשות האור כי זהו הצניעות כבוד אלהים הסתר דבר והתלבשות האור ההוא שלא יהיה מגולה הוא
הצניעות ספרא דשקילא במתקלא פי׳ המשקל הוא התיקון וזהו ה״ש המשקל אבא ואי׳ כמות המאזנים וארך לשון המאזנים
פ״מ ובו׳ נתקנו זעיר ונוקביה ונעשו פרצוף שלם וז״ש לעשות לרוח משקל לא אמר לעשות הרוח משקל אלא לעשות לרוח
והרוח הוא זעיר כנודע ובעבור הרוח הוצרך לעשות למעלה משקל שהם הפרצופי׳ כמו שפי׳ כל מצד עצמן לא היו צריכים
התיקון כי בהם לא היה שבירה כי השבירה לא היתה כ״א מחסד ולמטה וסבת השבירה היתה לפי שהזיווג למעלה היה אחור באחור
שהם כח הדינים והז׳ נקודות נעשו מהשך נצוצים ולא הוכררו והיה הפסולת מעורב בהם ולזה נשברו עד שאח״כ התחילו להבדיל
ועם נתגלו בהם החסדים וז״ש יהי אור שהם החסדים וזה נעשה ע״י היותם פרצופין למעלה והיות הזיווג אפין באפין ומ״ש ועד
דלא הוה מתקלא שלא היו פרצופין שלימים אבא ואי׳ וא״כ לא היו משגיחין אפין באפין שהיה הזווג אחור באחור ומלכין קדמאין
מיתו שהם הז׳ נקודות שפי׳ שיצאו אחד אחד ונשברו ומזוניהון לא אשתכחו זיוניהון הוא האור שירד מלמעלה להתלבש בהם
וזה הרוח לא נכנס בתוכם כשיצאו למטה ונשברו כי לא יכל עמהם כ״א הבל דגרמי שהיא הנפש אבל הרוח נשאר למעלה מרחף
עליהם שלא יאבדו בתוך עמקי הקליפות וז״ש ורוח אלהי׳ מרחפת שהיתה מרחפת עליהם שלא יאבדו לגמרי ופי׳ מרחפת
מ״ת רפ״ח שהם הרפ״ח שירדו וכזה יובן מה טעם אנחנו עושים כסדר התיקון ואין אנו עושים לא נקודות ולא עגולים ועוד כי העושי׳
והנקודות מעשים הקיבה והאות והתנא אינו עושה שום תנועה והוא כמו שפי׳ כי סוד הם סוד אלו הז׳ כלים שנפלו למטה והתנא הוא
האור החופף עליהם להעלותם בלבד כמו שפי׳ ולזה אינו עושה כי תנועה ואח״כ אנו מעלים אותו ונותנים בו נקודות ועגולים
שהם מצד חכמה ובינה כמו שאמרו כנוקד כברך איהו טעמי בחכמה אינון נקודות בבינה אינון אתוון ופי׳ כי זעיר כבר
הוא כסוד עגולים ומצד החכמה הוא כסוד נקודות ובבינה הוא כסוד אתוון כי שם נעשה פרצוף ולזה אנו נותנים בו אלו הב׳
בחינות עליונות ואלו הם המנענעים אותו וכן המצא שהאותיות שהם צריכים הנה הם שבכנה והם שמעון בן והם שבכנה עד
הז׳ שירדו ופי׳ שמעון עם בן הוא אדני וי״ב אותיותיו ושמען היה דבוק שם ולא הוכררו בחינת הקטן שהיו סוד הכלים כמו שפי׳
וא״ת שנאבדו לגמרי אינו כן כ״א כנגד היולא מהתחתרי הפגוע ולזה אלו הז׳ אותיות הם הצריכים הנה שהיא הנשמה החופפת
עליהם לפי שהם עיקר הנקודות שירדו אבל השאר הם בתי איבריה אליהם ואינם צריכים תקון   ואדעא אתכפיא״ת פי׳ כמו שי׳
ירד אור רוח והוא האור החופף עליו להעלותו שלא יאבד לגמרי אבל בארץ שהיא המלכות אין בה כ״א נפש בלבד והנפש
ירד עמה כשנשברה ולא היה לה אור מלמעלה להעלותה ולזה אתבטלת לגמרי   עד רישא דכסופא דכל כסופין שהוא
הכתר שהוא נכסף מכל הנכספים כי אבא ואי׳ נקרא נכספים שהם נכספים מזעיר ונוקביה וכתר נכסף מהם   לבושין יקר
אתקין ואחסין יקר נקרא אבא ואי׳ כמו שאמר ברעיא מהימנא בפ׳ קדושים דף פ״ב ויקרא הלך אבא וחכמה וב׳ ומ״ש לבושין
דיקר אתקין שהוא הלבשת אבא ואי׳ לא״א ומ״ש כבוד אלהי׳ הסתר דבר שהכבוד הוא להסתירו ולהעלימו ואמר אתקין לפי
שלא היה שם שבירה רק התפשטות והתיקון להעשות פרצוף ואחסין פי׳ כי כשמת הבן האב יורש אותו ולזה עתה שנעשו פרצו׳
ירשו אותם האורות שירדו להכנס בתוך הכלים ונשברו הכלים שלא יכלו לסובלם עתה שאבא ואי׳ נעשו פרצוף כל אותם האורו׳
שירדו עלו נכנסו באבא ואי׳ כי עד עתה שהיו כסוד נקודה לא היה בהם כח לסובלם אבל עתה אתקין ואחסין נעשו פרצוף
שהוא התיקון וירשו אותם האורות שהיו בסוד הבנין   האי מתקלא תלי באתר דלא הוי כי מעיקרא לא היו כ״א כסוד נקודות
למעלה   אתקלו אינון דלא אשתכחו פי׳ מה שנשקלו תחילה כזה המשקל הם אינון דלא אשתכחו שהם הזיווג שאמרנו
למעלה עליהם ומזוניהון לא אשתכחו והם האורות שירדו שהם העולים תחילה   מתקלא קאים בגופא לא אתאחד ולא אתחזי
פי׳ מתקלא קאים בגופא כי אעפ״י שאבא ואי׳ הם כמות המאזנים קיומם והעמדם הוא כמוח שהם נאחזים בגופא של א״א
שבו אריך לא אתאחד ולא אתחזי פי׳ אינו נעשה אחדות אחד עם אבא ואי׳ כי הוא מדרגא לעצמו והם מדרגה לעצמם ולא
אתחזי וא״כ אחר שאינו מתאחד בהם למה מתלבש בהם לפי שסוף סוף הם מלבישים אותו ומכסים אותו דלא אתחזי״ן

ביה

כיה מלוקן וביה מלקין פי׳ שיש ב׳ בחינות במלכות ההיא שנתבררה ואלו הכלים שנשברו א׳ מה שנברר בעת א״ע זעו״נ וקב׳
שני מה שנתברר אח״כ בכל המצות שישראל כי סוד הגאולה תלויה עד שיתברר כל החלק ומה שנשאר ויהיה למטה ונקבר שם
בקליפות והבירור הראשון יש בו ב׳ בחינות א׳ עליית האורות שירדו להכנס בכלים וה׳ב העצם שקראו רז״ל לוז שאינו מתרקב
בקבר שהוא כשאור שבעיסה כן על העולם הזה יבנה כל הגוף לעתיד התחייה לזה אמר ביה מלוקן בזה הרושם שמי׳ עליו נשאר
הראשון בעת א״ע זעו״נ וביה מלקין בכל התיקון והתיקון שישראל עושים עושים אינו כלא היו שהם האורות שמי׳ והוו
שהוא אותו העצם שהוא לוז שיש לו הויה שמעולם אינו נפסד ויהוין שהוא מה שמתחדשים ועולים ויש להם הויה חדשה בכל
עת שישראל עושין התיקון למטה באופן שסדר והתיקון הוא שצריך מתפשט בכל תיקון האצילות מראשו ועד סופו ולזה נקרא
א״ך שהיה כסוד נקודה למעלה ולצורך התחתונים נמשך והתפשט בכל מקום האצילות כדי שיהיו שאר הנאצלים אחוזים
ודבוקים בו וכזה יהיה להם קיום ואבא ואי׳ מלובשים לא״ך עד הטיבור וזה מספיק להם לצורך תרבוץ שעתן אבל לפי שזעו׳
אינו יכול להלביש לא״ך אם לא ע״י לבוש אבא ואי׳ מתפשטים אבא ואי׳ מנה״י שלהם ונעשה חדשים לבקרים כי הם נצח
והוד שהם שבקרים הם שחרן והם נ״ה ומתחדשים אלו הבקרים ומתפשטין וכסדר הזה מתפשטין נה״י של זעיר לתיקון נוקביה
ונעשה חדשים לבקרים וכה כ״ת רחל נצח הוד יסוד ומלבישין עד קרנים של אא׳ על זה הסדר יורד האור מחכמה של
אבא אל הנצח שלו ומבינה שלו אל הוד שבו ומהדעת שלו אל יסוד שבו וכן בא׳ימא ואח״כ מלבישים נה״י של אימא לנה״י
של אבא נמצא שהמוחין של הנה״י של אימא מקיפין חיצוניות של אבא שבתוכם ונמ׳ שמשה הוא מאחוריים של אבא
ומהתבים לפי שהוא מהמוחין שבתוך היסוד של אימא והם מקיפין החיצוניות של יסוד של אבא שהחיצוניות הוא הנקרא
אחוריים וכן המצא שנעלה משה קמ״א וקמ״ד שהם קמ״ד אחוריים של אבא שם ע״ב שהוא באבא וקס״א הוא אהיה דאלפין שהוא
פנים דאימא ונמ׳ והיה האחוריים נמצא שיש לזעיר נה״י של אימא והמוחין שבתוכם ונה״י של אבא מלובשים בתוך נה״י
של אימא ומוחין של אבא בתוך מוחין שלו ונה״י של א״ך בתוך נה״י של אבא וכל אלו האורות והמוחין נכנסין בזעו׳ על הסדר
שביארנו למעלה ואלו המוחין שנתנם לו אבא ואי׳ הם האורות שירדו להתלבש בכלים ונשברו וירשו אותם אבא ואי׳ כמו
שביארנו ועתה חוזרים ומנחילין אותם לבן וזהו שאמר בזוהר אחסנתא דאבוהי ואימיה והנקבה אין לה מטיבת האב כלום
ונש׳ כמשנה האב אינו חייב במזונות ביתו אבל הבן זן ומפרנס אותה אבל כדי שלא תהיה קלה בעיניו להוציאה צריך שיתן לה
האב נדוניא והוא כי כלה הוא ישן ונש׳ ויפל ה׳ אלהים תרדמה על האדם ויישן ויקח אחת מצלעותיו וכו׳ ואח״כ במדרש ששאל
ההוא מינא א׳לקיכם גנב הוא וכו׳ ונם י״ל למה אנו מברכין על השינה שהיא א׳ מס׳ למיתה ועוד הברכה בעצמה שהיא
כפולה המפיל חבלי שינה על עיני וחוזר והנמה על עפעפי ועוד מה שאמר ומאיר לאישון בת עין אם הוא ישן איך יש
האב כשן ועוד דה״ל עינים כי ב׳ עינים הם ומפ׳ כי מלכות אין לה עינים וזעיר מביטה בה כשהוא מביט בבני׳ס בחזה שלו
ומשם עובר לה הארה דרך הנקב שבחזה לאחוריים ששם התחלת אצילותה ולזה היא נקראת בת התכלה והיא מכונה עצמו לחכמה
וכן מצינו שאמר הכתוב י״י בחכמה יסד ארץ לפי שיסוד אימא מסתיים בחזה ומשם ולמטה מתגלה היסוד של אבא ומשם
התחלת אצילותה באופן שמהאור הזה היוצא מזעיר דרך נקב החזה משם נעשים לה עינים ועתה כלה האב נותן לה נדוניא
שלא ע״י כעלה ולפי הוא ישן והשינה היא הסתלקות המוחין וזהו המפיל שינה על עיני והנמה על עפעפי שנקראים העפעפים
שלא נשתכחה ואז ומאיר לאישון בת עין שהיא המלכות ואז אלו המוחין נכנסים בה בבנינה ונק׳ בת עין לפי שאין לה אלא עין
א׳ שהם ה׳ חמשה גבורות בי׳ עין עולה ק״ל שהם ה׳ גבורות והם אחוריים של מה שהוא זעו׳ והיא באחוריים שלו ואז כשנכנסים
בה אלו המוחין נאמר בה והקם בעוד לילה ותתן טרף לביתה לפי שהוא ישן והיא מתלבשת מזון לכל הנשמות וסדר כניסת
המוחין האלו היא לזה הסדר עד חצות לילה נכנסים בלאה על דרך וסדר שנכנסים בזעיר והיסוד י׳ של אבא מסתיים בזעו׳
עם היסוד שלו ובלאה שהיסוד שלה הוא קצר יוצא דרך היסוד של לאה ומתעלם במלכות שהמלכות אז כסוד נקודה לפי
שהיא רחל התחתונה ומוסרת סימנה ללאה שהיא ה׳ של אהיה שיש ביסוד שבה ונשארה נקודה ובחצות לילה נעשים מוחין
מחודשים לו ואז חוזר ונעשה ולאה נגדלת ומתפשטת ונעשית פרצוף א׳ עם רחל עד למטה באופן שאז יש לה הארה קוסמת
ממנו לפי שנכנסים בה המוחין כמו שנכנסין בו ועוד היסוד של אבא שהוא ארוך עד חצות לילה היה מתעלם בתוך נקודה
של הל נרה שעשו שתיהן פרצוף א׳ יוצא היסוד של אבא דרך היסוד שלה ונשארה העטרה של יסוד אבא מגולה בתוך
הארה וזאת ההארה של מוחין נשארת בה עד הבוקר ובבוקר מסתלקי׳ מרחל ולאה ונכנסין בזעו׳ ונשארה רחל כסוד נקודה
ואנו חוזרים ומחזירים אותה כמו שאמרנו וכשנכנסין בה המוחין בחצות לילה היא אומרת אני ישנה ולבי ער אני עד עכשיו היתי

ישינה ולפי שהוא בחינתה שבלאה עד ולזה דוד עד חצות לילה היה מתנמנם כסוס ומחצות ואילך היה מתגבר כארי לפי
שדוד הוא מבחינת המלכות והוא מלכות שבכותר עטרה שבו ולזה עד חצות לילה היה ישן לפי שהיא ישינה ולא היה ישן
עמרי לפי שבחינותיה שבלאה אינם ישינים שמתחילת הלילה נכנסים המוחין בלאה ואינה ישינה ולזה לא היה ישן לא עד שיתן
נשמתי שהם בחינת שש קצוות ומ"ש חצות לילה אקום להודות לך על המשפטים שהם המוחין כי משפט הוא מאימא ונכנס בלאה
שהיא מלכות קול דודי דופק לפי שהוא נוגע לה שעושה עם הצדיקים ואומר פתחי לי אחותי רעיתי אומר כנגד לאה ונק' אחותי
לפי ששניהם כאחד ראשו שלזה כנגד ראשו שלזה רעיתי שהיא מבחי' אימא יונתי תמתי נגד מלכות שראשי נמלא טל כנגד
נכנסו כי המוחין שהם הטל שהם יה"ו והם תל"ד והוציא רחל אל הזיווג ומשיבה לו פשטתי את כתנתי איככה אלבשנה לפי שהי'
ערה מדציף א' עם לאה אח"כ קמתי אני לפתוח לדודי וידי נטפו מור ואצבעותי מר עובר הם ב' בחינות הוא כיסוד לאה
והיא כנגד הזרועות של ז"א ואמר וידי נטפו מור הם הידים שמושיטה האשה על חציה כשכורעת לילד והם העשר גבורות
שבה לתת הרמים העמוקים שמוציאה בשעת הלידה שמהם באים החבלים לה ואצבעותי מר עובר שהוא היסוד שבמלכו' ומר
הוא היסוד של אבא שנק' מירה דכיא שלא היתה שביה מו וזהו מר עובר שהוא היסוד של אבא היוצא לחוץ על כמות המנעול
לפי שיש שם אצבעות ואח"כ כף היד שמחזירה אותה ונק' בן נעול והיסוד הזה עובר דרך בו ויוצא לחוץ וזהו כתו' מרדכי שהוא מורה
דכיא היסוד של אבא היוצא לחוץ דרך המנעול שעולה ב' אדני וזש"ה איש יהודי שהיה מבחי' יהודה והיה בשושן הבירה שהי' עולה
שושן עולה ז' פעמים אדני ומ"ש המן המלך ישנו וכו' ופי' כי באצי' אין שום קליפה אבל מבריאה ולמטה יש קליפה אלא שיש הבדל
ביניהם כי בבריאה הקליפה מושכת ונבדלת לעצמה וביצירה הקליפה סובבת הקדושה אבל הקדושה שולטת כמו עצמה לעולה
ובעשיה הקליפה מרובה ומעורבת עם הקדושה ושם הקליפה נק' נגה ומש"אול אין בו אלא נגה והוא כי בכל אלו העולמות יש שם
אל שהוא חסד המתמיד הכל ובבריאה הוא אל שדי שעולה אלף חסר א' כנודע והם אלף הרים שאוכלת מהם המלכות בכל יום
וביצירה הוא אל יהוה שהוא נגד נער ובעשיה הוא אל אדני ועולה נג וזהו נג הוא נגה והוא כי הקליפה יותר מן הקדושה ומשלכת
ואלו הם הד' גליות גלות מצרים גלות בבל הבל א' לפי שהבבל בראש וגלות מדי הוא בחזה וכורוש ועד גלותינו שכבר נתקן הכל
בגלות שעברו לא נשאר כ"א בחינת העקבים בלבד ומש"ל בעיקבות משיחא חוצפא יסגא לפי שהיא קליפה קשה ועבה והאור
בה נסתם לאין תכלית ודניאל היה בקדושה מאחר הבחינה שלהעשיה ובן עולה אל אדני אלא שהאלף שלה לבאן ומ"ש והולאתי
אתכם מכון והיא הקדושה שהיתה בלועה בתוכו וכשיצאה ממנו נפלה לארץ ובזה יובן מש"אול שאמר העגל אנכי יי' אלהיך
ש"ל וכי הקליפה אינה יודעת מבחינת הקדושה ומדרגתה היאך היה אומר דברים כאלו וכמה שפי' יהורן כי אחר שהיא בלועה
הקדושה בתוכה על מה שבתוכה היא אומרת אנכי יי' אלהיך ודניאל היה ההך לפי שהיו נתקבצים כל דכה המלכות עלמו לפי
שהיה מואת הבחי' שהיא המלכות והמן היה מואחר הקליפה שבעקביים לפי שהוא מאדום ובאדום נאמר בזוי אתה מאד
ואחשורוש הוא אחשורוש שלקח בכל שהיה הראש ואח שהוא מבחי' החזה ובאלו המקומות אין הקליפה מזקת כל כך אבל
למטה בעשיה שהיא נג' כמ"ש היא המוזכרת ומ"ש המן למלך שהוא היה באותה מדרגה התחתונה ויש בידו ספק להזיק ומה אמר
לו ישנו עתה הוא ישן ויש ספק לעשות מה שנרצה ועוד שאין השינה באה אלא כשמתעוררת הגאולה כי כל זמן הגלות יש בו
הארת המוחין ואינו ישן אבל עתה הוא ישן ואין אנו יודעים כשייקץ מה יעשה ואז גזר כל אותה הגזירה הקשה עד שבלילה ההיא
נדדה שינת המלך שהוא מחצות ואילך שאז נק' לילה ואז הוא מתעורר כמו שפי' ויאמר להביא את ספר הזכרונות שהם השני
יסודות של לאה ושל רחל כי באיזו מהם שיהיה הזווג צריך שיתייחדו אלו הב' יסודות ואז נעשה הנס וזהו שאמרה אסתר שיתנו
בין הכתובים והוא כי זע"ה הוא הוה שבכתב שהוא יסוד של חכמה המתגלה בו בעצמו ומלכות היא הנק' הוה שבנגלה שזה
היסוד הוא על הפה שלה א"כ היאך אמר שיכתבו המגילה הזאת ופי' הוא שהכל שבין אלו הימים לשאר הימים כי בשאר
הימים המוחין נכנסים בלילה לבד ובבקר חוזה כמו עקוה ובלילה הלואי המפסיק בה ההאה הזאת לבטל בה הדינין החזקים
אבל באלו הימים נשארו בה המוחין ביום ונעשו לה מוחין מיוחדים ולא שיכתבו המגילה שעתה היתה הוה שבכתב מתוש
שהיו בה המוחין ביום ולזה נק' ספר ונק' אגרת נק' ספר שהמוחין בתוכה ונק' אגרת לפי שבזאת היסוד של אבא מתגלה
בתוכו ואינו יוצא לחוץ ולזה אנו קוראים ומגלים לפי שהוא נגלה אבל ביסוד שלה הוא יוצא לחוץ ומתגלה ולכך פושטה כאגרת
לפי שהוא מגולה ומש"ה ומרדכי שהוא היסוד של אבא שפי' שיצא מלפני המלך שהוא היסוד של אימא שהוא קצר וזה של
אבא יוצא דרך בו בלבוש מלכות שהמלכות של אימא מתפשטת עמו להלבישו תכלת וחור שהם חסד וגבורה ועטרת זהב
גדולה מצד אימא שעם היות הזהב גדולה מצד אבא ליהודים היתה אורה ושמחה וכו' ר"ל אורה זו תורה ושמחה אלו י"ט
וששון

ועשון וו מילה ויקר אלו הטפלין ו' מה קשר נאלו קד' שאמרו רז"ל ופי' רוה הוא מאבא כי נגלות חכמה של מעלה רוה
ויט' מאימא מילה מהיסוד ויקר הם התפלין שהם המוחין וכל אלו הבחינות נמשכות בהם אחר ביום וו וו

סוד ויאהב יצחק את עשו כי ציד בפיו פי' כי יצחק בח' גבורה למעלה ולמטה שלמעלה אין קליפה כמו שפי' הרשב"י
ע"ה דאסבר פנים לרע ולסוף קליפה יונקה ממנה ומש"ה שאהב יצחק את עשו הוא כי גם זה לעומת זה עשה האלהי'
ופי' רז"ל שראש עשו נקבר עם יעקב והוא כי יבל שמשי' שיש שם מקצת האור ויצחק רצה לתקן את עשו שהיה מזוהם הבחינה
וה"א בחינת הראש שהיבל הוא חמשים מבוררת אלהים ולזה אהב אותו יצחק שמה שנדרך ולקח מהקדושה היה בפיו ומ"ש הוא
ישוקק ראש ואהב השוקע עקב שהקליפה משבר ומכרת הראש שבקליפה להוציא האור שבתוכה והקליפה משברת ומכרתה.
כי יעקב לקחת האור שבתוכו ומ"ש וידו אוחזת בעקב עשו שהעקב של קדושה לקח עשו בראשו ויעקב היה אוחז בו להוציאו
מידו והעקב הוא ההוד שהוציא יעקב מידו עד שבא שמואל והוציא הנצח ומ"ש וגם נצח ישראל וקפי' כמו שיעקב הוציא
ההוד מיד השקר גם הנצח לא ישקר ופי' העקב הזה הוא מה שאוחז בכ' אלהים שעולים עקב ואלו הב' אלקים במלוי אותיותיו
בן ושני מלוי' בן עולה ציד וזהו כי ציד בפיו שהיה זאת הבחי' בלועה בתוכו ואלו הם בני האלהים ואלו יש להם ב' קווין שעולי'
כן כל א' מהם ונכללין זה בזה הויה א' והוא כשתצייר ד' ההין הם יב' ווין ובאמצע הם נו' ועולין ע' ויו"ד שנשאר מהם הרי
ציד ולזה היה אוהב יצחק את עשו בעבור זאת הקדושה שהיתה בלועה בתוכו אבל רבקה לא אהבה אותו לפי שהיא קבלה
מהחיצונים ואיפשר שהיו אוחזים בה לזה לא היתה אוהבת אותו אלא ליעקב להסתלק למעלה ומה הוא התיקון שאמר לו ועתה
שא נא כליך שהם ה' כהם המתקין את השחיטה שכל א' מהן מקלקל בחי' א' מחמשה גבורות לזה הזהירו בתיקונם ועוד
השחיטה פי' כל מקום שנא' צא הוא צא מתחילתך ולזה אמר לו שיצא מהקליפה שהוא כתוכה השדה שהוא חקל תפוחין וצודה לי ציד
פי' שיעור ה' גבורות ובזה ימתק ויתקן הב' שמות של בן היו אלהים מאלהים ובן בני אלהים הה' אלף למ"ד ה"ה יו"ד מ"ם מילוי האלהים
ומילוי המלוי הוא כך ה"ה ה"ה אלף למ"ד פ"א למ"ד מ"ם למ"ד ה"ה ה"ה יו"ד ואו דל"ת מ"ם מ"ם סך הכל בן הוא זה יו"ד ה"ה וו ה"ה שהוא
האור שבתוך שם אלהים שאמרנו למעלה א' בנצח וא' בהוד למטה בעשיה בהיכלות יש לו כח מבחוץ לעלות בהיכלות אלו וליקח
השפע משם וכן סמאל יש לו כח לעלות עד הוד מבחוץ שהוא היכל של הוד ולהלשין על ישראל ח"ו ואז מתגלים האבות וזוכה משם
ומשלכין עליו כל עונות הם שהם ישראל ומ"ש ויאהב יצחק את עשו כי ציד בפיו שמה שהיה אוהב אותו היה בשביל אותו
האור שהיה בפיו של עשיו להוציא את בלעו מפיו ולפי שהיה אור זה בפיו היה נקל להוציאו שאלו היה במקום אחר סתום לא היה
בנקל להוציאו ופי' שם בן הוא שיש להויה ד' בחינות במילוי והם ע"ב בחכמה ס"ג בבינה מ"ה בזעיר ב"ן במלכות והוא בשיר האור
מלמטה יה' בינה ה"א כמו שפי' מזה האצ"ל ה"ה תרעותין הל' הם אותיות שבשם וה"א הוא נעלם מאד ואינו נמכר אפי' באור בקודו
של יוד ונמצאו כל התרעתין נכללים בשם א' וכל תרעא ותרעא כלום מכלום לזה יש הויה בכל א' וכל א' כלול מעשר לזה צריך למילוי
שיעלה י' וסיבה הה' למטה יהיה בינה יוד כמו שפי' שהיא חכמה לזה בחכמה נהיה כל המלוי עלה ביודן ובבינה נ"כ ביודן לפי
שאבא ואי' כחדא נפקין אפי' ההין עלה ביודן לבד מזעיר שהוא הואו מילוי באלף כי אלף היא בינה אבל מלכות שהיא ה"א אחרונה
מילויה ב' לפי שעם מקומה ועיקר ההנהגה שם כאז"ל לעתיד לבא צדיקים יושבים ועטרותיהם בראשיהם שהיא אימא שהעטרה
היא מלכות והיא באימא למעלה ובזעי' ובשם מה של אלפין לפי שזעי' אינו לוקח המוחין בלא עי' אימא ואימא היא א' לפי
המלוי שהוא אור של החכמה היורד בה יורד עי' לבוש האלף והאות הראשונה לעולם היא יוד ממש לפי שהוא שורש ה"שם
והשורש לא ישתנה אבל השאר מלא באלפין והם נ' אלפין לפי שאלף יש לה שני ציורים יוד ואו ד יוד א ואלו הם כשש קצוות של
זעיר והם ו' אלפין שני לעלמא שהם ו' אלפין ועליהם שתוף קיום העולם שהוא זעיר הנק' עולם ואלו השני ציורים שלו שלהם גם שהוא
מילוי ע"ב והוא שכשהחכמה נתנה האור לזעיר אינה נותנת מעצמותה אלא מהמילוי שלה שהוא גם בלבוש בינה שהוא א' וכן זעיר
כשנותן למלכות אינו נותן כי אם המילוי שלו שהוא ו' וכשעת הזיווג נותן לה א' שהוא כ' ומשז"ל כך עלה במחשבה כך כפופה שה'
מלכות שהתקין אורה ושמחה ואלו הב' אלפין הוא שנותן לה בשעת הזיווג ומ"ש וידבר ב' אלפים משל ששלמה הוא בחי' היסוד
והוא משל המזדווג עם ה' שהיא מלכות והכור הוא סוד הזיווג כמ"ש במשנה ראוה מדברת עם א' בשוק והוא זיווג ומ"ש כשהוא
מדבר ומזדווג עמה מה נותן לה ב' אלפין שפי' ואינו נותן לה האלפין בעצמם רק האהבה וזהו משל שאינו נותן עיקר העצמות
כי אם משל ויהי שירה חמשה ואלף שיר הוא האחה מיין נוקבין ולזה צריך להריס קול כדי שישמענו מה שרוצה ויקבלנהו ומה
שהוא מעלה הם החמשה גבורות ומשל עלה כ"פ אלף למד והם השני נהורין שנותן לה וכזה יובן מה שאז"ל ביקש הקב"ה
לעשות לחזקיה משיח ולסנחריב גוג ומגוג והוא כי אברהם היה מהאלה הזה שבתבנים ולזה כשבא להלחם עמהם הרג קמ"ה אלף ראשי

ניסות לפי שכל בחינה מהאלהים יש בה אורות לאין תכלית ובימי חזקיהו אילו היה אומר שירה והיה מעלה הגבורות
היה הורג בכח השני אלו כבלים מכבהם והיה מתקן העולם כולו והיה עושה הזיווג כראוי וכשלא אמר שירה לא תקן אלא
בנגד האל האחד ושאר האורות נשארו לימות המשיח שאז יעלו הגבורות ויתוקן העולם כראוי באופן שהם ב' אלפין והם
נ' אלפין וקם שיש אלפין ג' של ציור יוד ואו יוד כזה א והוא לשר וב' בציור יוד ואו דלת כזה א לנוקבה וכה נכללין
באחד וזהו ויהי שר שירה חמשה ואלף שהם הגבורות החמשה ואלף הם האלפין הנכללין בה ונעשים אחד ואלו הג'
אלפין הם כמאמר שמוזכר לעיל ולוי עולה מ"ו שהוא ציור הב' אלפין ומורה על ייחוד זו"נ ונקבה וזווגם ולזה נאמר בו הכתוב
ילויה אישי אלי ולויתן עולה ב"ן ולוי הב"ן עולה עשה מעשים מ"ה וזמיר עולה עשה מעשי מ"ה ט כל כחי מתגו כלולי'
ויסוד כולל הכל כרוכו ולוי מורה על הזיווג כמו שביארנו לכן יסוד נק' לויתן שהוא התנין וכשאלו הג' אלפין נכנסין בה נעשים שלשה
אהיה ועולים קנ"ה והנה עם נ' שמות אהיה כמו ג' אלפין של מה שהוא התנין שכך עולה קנ"ה עם נ' שמות אהיה וכשחסר
ממנו הזיווג ואינו נגמר אותה הטיפה כתיבה נקרא נ"ה שהיא קנ"ה וכחסרון הטיפה נשאר נ"ה והיא דלה שאין לה
להעשות ה' נ"ה ויתעלס בדרך לפי שיוסף הוא כחי היסוד וכשאתין היו כשלום שלו היה הזיווג נעשה כראוי וכשנתקן
שלו כבר יכול להפריד הזיווג ונעשית נד"ה והיינו לקן ואלו השני בחינות התעלסו כאלוי עם שדי באורות אלתגנות ונה אורות
אחרונות שאין דלת יוד ובזיווג נתקנת ונעשית קנ"ה ושם בן הוא שנותן לה איהו האלוי כבחינת קנ"ה שהוא תמכון וד'
שעולה עשר נ' ועשה שנוך כריכות בחשבון מה שמתמלא הנקבה הוא בחשבון וזהו ויצר ב' ציורין לזעיר כציור ומלב'
בציור ובציור ה' וכשתצייר השם הזה כזה הציור יוד הה וו הה ציור וין עולה צ' כמו שפי' במקום אחר והנו וין הם הנו
וין שאנו אומרים באמת ויציב וב' והיוד דלת שנשאר משם הזה הוא כמה שאנו אומרים י"י אלהיכם אמת ואף שאינם
כי אם י"ג אורות כבר פי' שהם אלה נ' תיבות כנגד ה' אלהינו ה' שהם י"ד אורות ולזה חוזר אורם הגלית צבור לתקן בה
אלו הב' כנים ונשלמים עם הנו וין שעולה הכל ב' פ' בן והוא כי בק"ש תקון הרמ"ח איברים שלו ושלה כזה האופן כפרשה
ראשונה תקנו הראש שלהן שיש בראש מ"ב מ"ב איברים וכנגדם יש בפ' מ"ב מ"ב תיבות והם נקראי במוד קול והבור קול לזעיר
והיבור לנוקביה ואלו המ"ב הם ע"ב עם מ"ה והם ד' אורות של השורש ומלא שהוא עשרים יד לכל שם באופן שהם נ' ידות
ובפ' שניה ע"ב תיבות נגד היכות ושגם ד"ל ואלו תיקון תנר"כי בלא וא יש הויה של כ' שהיא הויה של עינין האמוה בתקון
ויש בכל הויה מהם כ' עינין נ"ב כ' עולה ע"ב ומעם היות הויה של עינין כדרושה לפי שקשנים של לאה הם עד הרושה
של זעיר ומשם לוקחת לאה עינין ולזה בה הויה עינין ורבקה אין לה נה כ' א' מן האמצע וי"ש וכה על שכמה לפי שהיא
למטה מהחזה והכ' שפי' הוא למעלה ולזה הוא על שכמה וכבר פי' שהיסוד של אימא קצר ומסתיים בחזה ומשם מתגלים
ויורדים אל היסוד ואז כשיורדים האורות האלו היא עולה כדי לקבל השתנה הזה ואף אם היא עולה לקבלו נקרא יהה לפי
שהאור בא לה דרך יריכה ולזה והדרך העיינה והוא נק' באר אבל אימא נק' מעיין כמו שאמרו בזוהר שאעפי' שהיא נוקבה
בדכורא אסתיימת ואחר עיינה ה' לפי שסוף סוף היא נוקבא ומולא כך מן פי' המעיין שהוא מקום שמתפשטים היסוד
של אימא ואחר והנעל לפי שיסוד שלה אינו רחב ואינו יכול לקבל אורם האורות כולם וחוזרים ומסתלקים למעלה ואז מקבלת
אורם בדרך עלייה ואז היא עולה וזהו והנעל וכל זה הוא בזמן הגלות שאין לה אלא כ' א' אבל לעתיד לבא נאמר ושמתי כדכד
שמשורך הקבל מהשני כדים שהם ימין ושמאל ואלו הם הכדים אשר נתן אליהו בתעלה והוא ע"ד מה שהקשו ז"ל וכי י"ב כדים
ימלאו בית פארים זרעו אלא שנעשו האצבעות של אליהו מעיין נביעו ואלישע שהוא הגבורות התחתונות ימלא ד' כדים שהוא כל
הויה כלולה מד' כי כל אות של הויה א' יש בה הויה א' שלימה ואחר שני כנגד הכ' שבשמאל ושלשה כנגד הויה שבאמצע ואז ירד
אש מן השמים. בפ' השלישית מ' תיבות כנגד הכמן שגם הוא מלוי הבינה ולזה אחר אשר תנה הודך על השמים ואשר היא
בינה קנ"ה הק' נתן הוד. בפ' הד' ע"ב תיבות לתקן האיברים שבנצח הוד יסוד שבו יש בה כמו שפי' וכנה"י יש בכל א' שם הויה
של כ' של עינין בכל א' וא' שעולה ע"ב ומעם היות הויה של עינין כנה"י לפי שהעינים של רחל הם כנגד נה"י ומהם לוקחת רחל האור
המעינין ואח"כ חוזר של נ' תיבות להשלים הרמ"ח כוחה ועם הנו וין לתקן בה השני עיינין והשמונה אות הד' של לאה והד' לבל
המשיכם כלם להם ואחר שרחל מתתקנת בשני יסודות שהם הנק' יה' ולית אז מתגלה היסוד של אבא הנק' אל עליון והיכן מתגלה במוח
נ' אלפים פי' נ' אלם שהתלבשות נק' אלהים וכשמסתלקים האחד אבא ואימא מהם נשארת אלם ועתה חוזרים ומתגלים אלו האורות
בה ונעשית אלהים או יהיה פי' נ' אלם נו אלם שהוא הנאל האמיתי וכנגד אלו הנ' כדים שאמרנו שעולים ע"ב צריך שיהיו בכל
דור ע"ב צדיקים ולא יפחתו משלשים והכס כמ' לפי שאלו הכ' מתגלים וכ' שלישי הב' שאלו הם כנגד אי' שהי' מלכו והחמשה נשאר למעלה למה שעל

דייני שמה וין ויד הרי ק"ל בחשבון בפ' בן וב'

האור סתום ////

קוים

קודש האצילות היה אם לבר מתרעש בטעמות וכשעלה ברצונו הפשוט להמציא העולמות נתפשט מאורו יוד א׳ ונשאר למעלה
למטה והאציל הכתר ונעשה להנו ושם לא היה צריך בירור ונשאר הבחינה של יוד למעלה נעשה לכתר והשאר
נתפשט למטה והאציל חכמה ושם היה עד בירור אלא שלא היה נכר לפי שהבירור הזה נעשה בבינה ע״י נה״י לא ידענו ולזה לא היה
נכר והבירור הזה ע״י בוצינא דקרדינותא ובוצינא דקרדינותא הוא כח החתום גבורות והוא הנותן מזה לכל המדות ונמצא כח בכל
העולמות כי אין גבול ומה כח ע״י אלא שכפי השתלשלות העולמות כן יתלבש להמציא שם להם גבול ואנחנו שאנו אומרים שהוא
רחמים אבא עכ״ז אחר שיש לו גבול כח הגבורות הי׳ עם שנתנו הגבול וז״ש בזוהר בוצינא דקרדינותא בגו׳
מחשבה ולפי שהיוד שירדה היא בחי׳ א׳ וכדי לבנות לה בית צריך לחלקה לחלקים וז״ש וכמ״ש ימינך מלא צדק שהיוד
היא בחי׳ מלא והפסוק שהוא כח הגבורות מלכה בה ומחלקה וז״ש אמרתי עולם חסד יבנה ההפרשה המלא ד׳
והגבלה הוא כח הגבורות אבל הבנין והאבנים הם מבחינת החסד והבירור הזה הם שך ניצוצין לפי שהם לב׳ נתיבות
אלהים וכל נתיב ונתיב כלול מעשר הם שך והטיפה בשירה מלמעלה עבה דרך כל הנתיבות ונתבררו מהם אלו השך
ניצוצין ונכנסו באימא ונשאר אבא אורח רבא והבירור הוא באימא כי שם הבירור העיקרי בבינה ולזה נק׳ בקויה
בנקודת אלהים שנכנסו בה אלו הניצוצין של אלהים ולפי שבאימא הדינין מתערין מינה לפי הנקודות שהם בחי׳ אלהי׳
הם המנחה הם הויה או יהיה לפי שעשיר באבא הוא כמו נקודות כמו שפי׳ אנו כשנדרוש אבא ואי׳ נתנו אבא
באימא כשהן בחי׳ בנקודות הויה ובנקודות אלהים ומשורש נקודות הויה נתפשט ונעשה הפרצוף ונשארו הנקודות
של אלהים בלי פרצוף לזה היא קויה בנקודת אלהים כי הנקודות שבאו כמו הויה הם נעלמים כדרך השם בעצמו
שאלהים נתפשט ונקודה שם ההויה נשארו הנקודות של אלהים ובלא זה האור שאנו אומרים שיורד הוא בבחי׳ נר מצ׳
נפש תמה של מעלה שהיא מלכות וז״ש נשבע יי׳ אלהי׳ בנפשו ואין אלא נשבע במה של מעלה ממנו ולא במה שלמטה
ממנו ואיך אפשר שיי׳ אלהים שהוא זעיר ואימא או אבא וא׳ נשבע בנפשו שהיא מלכות אלא כי הוא כזה האור
שירד הוא נפש ולהם הוא נשמה ומה שהמצא כתוב נשבע יי׳ אלהים אדני יי׳ה זה הוא בלאה ונק׳ באלו הב׳ לפי שהי׳
בבחי׳ הנה נק׳ הויה בנקודת אלהים ולפי שהיא אצל רחל ולפעמים היא מתפשטת עד למטה ואפי׳ כשהיא למעלה
לוקחת מימניה של רחל לכך נק׳ אדני **ונחזור** למה שהיינו עסוקים בו והוא כי מאבא נכנסו באימא עשר
הויות מלובשים בעשר אלהים וביסוד של אימא יש בו עשר אהיה בכי לצייר הוולד בתוכה פרצוף שלם עתה
שאלהים הוא כן הויה ואהיה וזה מושך מאלהים אצלו וזה מושך אצלו ושם מתברר והטיפה כשבאה מאבא כולה טוב
לבן לפי שאף אם יש בחי׳ הן אין היכר לדין שם אבל כשבאים באימא מתברר בחי׳ אלהים לעצמו ובחינת הויה לעצמה
כמו הזוה את הנרך שמתברר כל בחי׳ לעצמה וז״ש אדמי ורבנן זריקתא ושם נקרא אלהי׳ ענין אדום וזה אדו׳ שאימא נותנת
בו האודם אעפ״י שהבחי׳ עיקרית של האודם הוא מאבא אחר שאין לו שום אודם אלא מאימא אנו מכנים אותו לאימא ועכ״ז יש
נ״כ גבורות של אימא וכולהו יש בירורו ולכם נהפכים לדם וכדם שהוא מבחי׳ אבא יש בו ג׳ בחינות א׳ הוא בחי׳ הדם הבירור
והר הוא לצורת הוולד והאמצעי הוא נהפך לחלב והאחרון הוא דם טוהר לפי שאבא אין בו בירור של טומאה ולזה
אין בבחינת הדם הבא מבחי׳ שום טומאה אבל עכ״ז בכל קודש לא תגע והוא כשהדם הזה כשיוצא מהמקור לבריאה אינו
פוסל וראוי הוא לו וכ״ש למה שלמטה ממנה וכן למעלה כשיוצא הדם הזה מאימא לשש קצוות הוא טהור אבל למה שלמעלה
ממנו פוסל אבל לעולם הוא טהור וז״ש שיוחנן בן גודגדא היה אוכל על טהרת הקודש ר״ל מהו טהרת הקודש ופי׳ שאפי׳ במקום
שהיה טוהר טהור לא היה אוכל אלא למעלה ממנו וזהו בבחינת הדם הבא מאבא אבל הדם הבא מבחי׳ אימא בסוף השתלשלות
המדרגות יש בו טומאה וכן תמצא שמטמא שלשה מיני דמים לדורות שבא מבחי׳ אימא ואלו הם ה׳ דמים שיש באשה ה׳ דמים
מאבא וה׳ מאימא וה׳ של אבא כולו הוא דם טוהר אבל ה׳ של אימא יש בו טומאה אחר שנתפשט בכל העולמות ונכנס
בעשי״ה כי בעשיה החיצונים ואע״פ אלו ה׳ דמים שיש באשה אינם בשעת לידה לכך ב׳ כי לעולם יש בה אלו העשרה
מיני דמים ואז אבא אינו נותן בה כלום ג׳ א״כ איך אנו אומרים שיש בה דמים טהורים וזה יובן במה שאמר אין האשה
כורתת ברית אלא למי שעשאה כלי ועוד אמרו אין האשה מתעברת מביאה ראשונה והטעם הוא לפי שהטיפה
הראשונה שמקבלת האשה העליונה בה מתתקנת ונעשית כלי ולוקחת האור ההוא לשורש בה בעצמה שמשם ואילך יש
בה כח להעלות מיין נוקבין ולזה יש בה ה׳ מיני דם טוהר לעולם מבחינת הטיפה העליונה הראשונה שקבלה מן הזכר אלא
שיש הבדל כי אימא עילאה לא אמא תתאה שבאימא עילאה הטיפה הראשונה לקחה לשורש ומשם ואילך כל טיפה היא

להוליד נשמה אבל באימא הקטנה בכל יום חוזר להיות כלה לפי שהיא כלות וחוזרת ומתמעטת אחר הזווג וחוזרת ונגדלת
בכל יום בשעת התפלה ואח״כ להיות הזווג כדי להוליד אם לא שיבטל ויישנה ולפי בשעת הלידה מתגברת היא על חלציה למרק אותם
הדינים שלה בעשר אצבעות הידים כי כל החבלים שלה הם מחמת הדינים שלה שיש בהם פסולת וז״ש וחבקה על חלציה
ויש לשאול מה ענין ר״ח וחסרון הלבנה והקטרוג שיש בין שנה לחדש והוא כי החמה מקפת י״ב מזלות בי״ב חדשים והם י״ב צרופי
הויה והלבנה מקפת אותם בחדש אחד והם י״ב אותיות של אדנות ואינם מכוונות י״ב של אדנות כנגד י״ב של
הויה לפי שזה מקיף י״ב מזלות בי״ב חדשים וזה בשלשים יום והחמה אין בה שיעור בהקיפה כי כמה כחה בתחלת ההקף כך יהא
בסוף ההיקף והלבנה יש בה חסרון והענין שהם ה׳ פרצופין אריך אבא אימא זעיר נקביה וכנגד זה יש לנשמה ה׳ שמות
נפש רוח נשמה חיה יחידה נפש כנגד מלכות רוח נגד זעיר נשמה נגד אימא חיה נגד חכמה וז״ש והחכמה תחיה את
בעליה יחידה נגד אריך ובכל א׳ כלולה מעשר והוא פרצוף ובכל א׳ מהם יש לו אורות משם הויה כזה קאוכן היוד הקוץ
שבה אריך לרוב העלמו כי שם לא יש אות והיוד בעצמה באבא וה׳ באימא וא׳ בזעיר ה׳ בנקבה וה׳ יש לה ה׳ אחת
הרי יוד וא״ו כשהיא בבטן המלכה והיא הוא״ו זעירה שבתוך הה׳ היא כעלה שיש קצוות ואין לה ראש ולזה הוולד כשהוא
בעיבור אין לו ראש למעלה אלא בין ירכותיו וכשנולד נעשה הראש של הוא״ו והם ג׳ ראשונות והקוץ התחתון של הוא״ו
היא מלכות והם עשר והה׳ אחרונה יש נ״כ לה ה׳ אחת ופי׳ כי היתה בבטן אימא וכשירדה למקומה נשאר הרושם שם
והשורש שלה שם למעלה הרי שיש למעלה עשר וכשירדה הביאה שורש של אימא עמה ולזה יש לה עשר וזהו סוד
ומתמתק שהם הגבורות והם אותיות כפולות והגבורות אינם אלא ה׳ אלא שהם ה׳ של אימא עילאה וה׳ של אימא התתאה
ולזה הם כפולות. עוד בחינה אחרת לה׳ התתאה שהיא שוה על עשר שהיא ד׳ ונחלקת לשנים הוא״ו נשארה באצילות למעלה וה״ד
שהיא בחי׳ המלכות ירדה למטה ונעשית פרצוף שלם והיא נשמה אל בינה כמו שביארנו ולזה היא ד׳ לה שהיא דלה כשיורדת
למטה וכשעלתה לחוץ אימא אוזיפת לברתא מנהא וזאת הדלת שיורדת בבריאה נק׳ שם אלהים כי מלכות שבאצי׳ אינה נק׳
בשם אלהי׳ כ״א זאת שירדה למטה ונעשית הה׳ ביסוד היורד בבריאה ומזדווג עמה והוא כי הוא״ו שנשארה למעלה באצי׳ נעשית
זכר אליה והיסוד שבה יורד ומזדווג עמה ונעשית ה״ה וזהו כוונת מה שאנו אומרי׳ השכיבנו אבינו לשלום וכו׳ כי באצי׳ לא יש
שינה כ״א בבריאה למטה וכראותה שהיא הכסא כלולה נעשית מטה ורחל שהיא למטה בעשיה מלכות שבה היא המטה
והזיווג הוא בלאה והשכיבנו אבינו לשלום ר״ל לאה מלמטה למעלה ואנו מתפללים שיהי׳ השלום והוא היסוד שבו״ו שלה
שנשארה למעלה שיהי׳ להזדווג עמה וזהו הזיווג שבלילה אבל ביום והעמידנו לחיים מלכנו ולשלום שהוא הזיווג העליון
ביסוד שלמעלה וזהו כל מה שאנו מתפללים ומתקנים בתפלת שחרית שנעלה הד׳ הזאת למעלה למקומה הראשון שהוא
שער הראשון מלכות שבמלכות כי בלעה אין להזדווג וכשהיא עולה כולה נעשית נקבה אל הזיווג העליון וכשיורדת למטה
בתיקו׳ הד׳ נעשית נוקבא והוא״ו שבה נעשית זכר אליה וזהו מה שפי׳ בזוהר פ׳ בלק דף ר״א ע״ב תמן מעיין נפיק זעיר מעיין נפיק ה׳ נפיק
אית לקבלא דקא משתכחא בהו ומעיינא חדא נפקא דקא משקיין ובה׳ אחרת האי נהרא אית נהרים אחרים עבדין איבין לזיני׳
והאי נהרא אתהפך והוי מעיין דאשקי לון ובה׳ ה׳ נפיק הם ה׳ נפיק שנו נבצרה המלכות ונעשית בן ומעיינא דאשקי לון הוא היסוד
שהוא משקה אותה בתר האי נהרא אית נהרים אחרים היא הד׳ שביארנו שיורדת למטה ונעשית נהרים אחרים והאי נהרא
שנשארה למעלה שהיא הוא״ו אתהפך נהפך להיות זכר והיסוד שבה נעשה מעיין דאשקי לון ומזדווג עמה כמו שביארנו וז״ש
וכגנה זרועיה תצמיח זרועה לא נז׳ אלא זרועיה והם הספיחים ופי׳ כי קודם החרבן היו באים נשמות חדשות לעולם אבל
אחר החרבן לא יש כ״א ספיחים והטעם לפי שסיבת החרבן היה שלא שמרו השמיטה ולכן חרש ולזה נגזר עליהם
שלא יאכלו כ״א ספיחים כל ימי החרבן ופי׳ כי מה שנזרע בנקבה העליונה בזמן בית המקדש כשיורדת למטה מתהפכת העליו׳
לזכר ומזרעת הספיחים בתחתונה וזהו סוד השכיבנו אבינו בלילה אבל ביום והעמידנו מלכנו לחיים ולשלום כי למטה יש
מות אבל למעלה לא יש מות וכן מעינו היסוד של הנקבה שהוא בנימין כשנסתלק יוסף בסוד מצרים שהוא הגרון ושימש
בנימין התחתון והוליד עשרה בנים רומזת עשרה בנים שהיה ראוי להוליד יוסף ואיבדם שיצאו בלא נקבה כשהוציאו עמו
שבי׳ ז״ל והם י׳ הרוגי מלכות והם עשרה נשמות שיצאו מהיסוד העליון בלתי נקבה מדרך קרי וקבלם החיצונים ועלו בעליה הראשו׳
ביסוד של בנימין וגרעם בדלת היורדת למטה וכשנסתלקו ע״י הריגה עלו ביסוד של יוסף וז״ש ת״ל ר׳ עקיבא
נכנס בשלום ויצא בשלום ופי׳ נכנס בשלום של בנימין ויצא מן העולם בשלום של יוסף או יהיה פי׳ נכנס לתקן את השלום הזה
שהיה פגום ועלה בידו וז״ש ויצא בשלום וז״ש בתקונים ר״ח בנין רב עקיבא סליק לעילא בדרגא יחודא עאל בשלם ונפק בשלם

אחרונה
מלכו׳ וכל א׳
ומאלו האורות יש
לה עשר שהוא פרצו׳
שלם היוד הקוץ
וכו׳

כתן

כמו שפי' שאין שמחה ולא חדוה כי שאין שיוות באורה המידה לתקן היסוד העליון ולא יפרד ממנו וכך הכא קרין מנה
ירך יי' ואחר ירך יי' רא קב"ה שהיא השכינה כי מקום קב"ה היא שכינתא ונשמתא אחרנא לביה מאותם מאחר רא סטרא
אחרא דנפקא איהו שלא עלו ופי' שכשורה הזאת יש ב' בחינות הא' היא המידה הטיבעית שכבר היה כן קך שנה והשנית
היא ההריונה ואם היתה מירכו מיבשית היה נכנס בנקבה העליונה וכהונה נמרלך למעלה ויהיה מלך ירך משתמשת למטה
ולמעלה ומלך מאחר למעלה ולמטה וזהו פי' מאותם ירך היה המידה היה נכנס בירך יי' שהיא השכינה עכשיו שהיתה
המידה מאחר שהם החיצונים חלקים כחיים ואחר פי' חלה שהוא לשון מוצנע והוא שמכנים ביסוד העליון והוא הנק' חיים מאחר
אל חי וזהו אור זרוע לצדיק וכך מה' צדיקה ולישרי לב שמחה משרים עם הגבורות ולב המלכות וז"ש ולישרי לב שהם המשפט
מהגבורות שבלב שמחה נמשך להם שמחה מלאיות ושמחה מהגבורה ששמחה היא הגבורה שאין שמחה אלא כבשר וביין
שהם הגבורות וז"ש ותמוך המלך במנס ותמוך בו הם הגבורות המלך במנס ישבשו כנים שהם הם כענבים והניחו ירכם
פי' כי משה ויקרו לקחו החלק הטוב שהיה כהן וז"ש ואחר הקני שהוא יקרו נברך מה' והוא כי עיקר העליה הם הגבורות
והגבורות הם עיקר להגיד לבא לפי שאז החיצונים אינם שולטים והנהגה היא ע"י וז"ש חז"ל להגיד לבא צדיקים יושבים
ועטרותיהם בראשיהם ההבדל שיש כן כרך לנשמה שהכתר הוא כתר והעטרה בנקבה ולהגיד לבא שהיה ההנהגה
ע"י הגבורות צדיקים יושבים ועטרותיהם בראשיהם שהיא עולה להיות עטרה בעלה כי כל גבורה נקבה ולזה קראו בלשון עטרה
כמו שביארנו וכן מצינו כתוב שהזהב חשוב מן הכסף ומצפון זהב יאתה והחסד מנירו הכסף אלא שכן היה קנאה המאורה
שהיתה בו הערובה מהן יותר יורד מהכל א"כ כשגרמה כענינו וכדעתנו שכן יש ב' חלקים זהב וד' חלקים עופרת וכהבל ד'
חלקים כסף וב' חלקים שמה כמה חשיבות יש לב' חלקי הזהב מד' חלקי הכסף ומזה השפה שלקן לקח קרח כשהיה חולק עם
עדתו וחשחז מקח רע לעצמו כי הוא היה מהדרגה מעולה כי יהר שהם ראשי הלויים ולקח זה המקח לעצמו שהוא הקליפה
שלקן כי לחוץ עם משה ויקרו לקח מהטוב והניח הערב לעולים לבאים אחריהם ולזה הביא קין קרבן מזרע פשתן כי פשתן
הם הגבורות אלא שהביא מהמדרגה התחתונה האחוזים בה החיצונים ולזה פשתן היא סוד של קרבן וז"ש זכור המלך יי'
וחסדיך וכו' ואח"כ ויצחק היכן היה אלא להציל כנין משעבוד מלכיות ועוד כי החלך וחסדך יעקב ואברהם זה אחר ויצחק למה
לא נזכר שהלך להציל וכו' כי אז הוא עיקר שלימותו שמה ששרה אינה היא ראש ההנהגה הוא לפי שנאחזים בה אבל להגיד לבא
שבלבהמות לנצח ואז אין קליפה ההיא היא ראש ההנהגה וז"ש כי אתה אבינו פי' ז"ל שהוא על יצחק // // //

אמר אביי הריני כבן עזאי בשוקי טבריה י"ל מה ענין וקשר אביי עם בן עזאי שאמר הריני כבן עזאי ועוד מה שפי' רש"י ז"ל כמ
היה כדיתא דעתלי מה ענין השמחה הזאת ועוד ראוי לו לומר כל חכמי לפי כקליפת השום ומה גדולים וקטנים היו לפני
הדור והוא עדיין לא נוסף ועוד למה קרא לר' עקיבא בלשון קרח שאמר תוך מן הקרח הזה לקטן זה נק' קושיא א' והיא למה בן
עזאי לא קיים פריה ורביה מצוה מצוה כ"כ רמחמשובה ושנבה ומה השיבתו ומה אעשה ונפשי חשקה בתורה וכי כל חכמי ישראל
לא חשקה נפשם בתורה ועוד קושיא זו כאברהם עצמו וכי אחר שראה שלא ילדה שרה אחר כמה שנים למה לא נשא אשה אחרת
והוליד בנים אבל זה יתורץ עם מ"ש הסבא בכ' משפטים אברהם אבינו קראוהו נורין והוא ע' קליפה נוגה מובכת הקדושה ומצותנבה
הקליפה לקחת נפשות מהקדושה ונק' נפש לפי שאינה לוקחת כ"א מבחינת המלכות והוא חשמל ולזה נקרא משתים חשות בגבורה
הקליפה ומפעמי מתוללת בשנכסת הקדושה יחוזה וחוטפת אותם מתוכה ובחינות אלו נעשות נפשות לגרים וזהו מה שהיה עושה
אברהם אבינו ע"ה שהיה מוציא אותם הנפשות מידה וז"ש אברהם אבינו קראוהו נורין הוא הראשון שהוציא אותם הנפשות ואותם
הנפשות מהלבשות נשמות ורוחות הצדיקים כנז' כי כתחלת המחשבה היתה שהאדם יברא כנז' ויהיה לו זה המלבוש עשוי מאלו
ויעשה הוא מצות אחרות ויעלה במעלות רמות ובשנכנס החטא והולך האדם לעשות מצות לתקן לו מלבוש הזה אז נפרדו הנשמה
והרוח והנפש בסיבת השן וכלא הולכת אל מקום א' ונשמה והרוח צריכין א' נפש לוקחים מאלו הנפשות המשתוות להם ולפי שלא
היה מוציא נפשות אלו לא נשא אשה לפי שלהעלות הנפשות או ע"י החסד או ע"י הגבורה ויש ביניהם הבדל עצום
שכשעולו ע"י הגבורה עולה עד היסוד של הזכר וכשעולה ע"י החסד אינה עולה כ"א עד היסוד של הנקבה //
ועוד כשהוא ע"י החסד הוא שיורד הקדושה בחוזק למטה ומסמאת את עיניהם וחוטפת אותם מידה וזו אינה
העלאה טובה כ"כ לפי שכשחוזרו האור למקומו יחזרו ויקחו אותה ולזה אא"ע שהיה מעלה אותם מצד החסד לא
היה נושא אשה שאם היתה עם נקבה היתה מעכבת האור ההוא ואח"כ היה מזדווג עם שרה זה אינו נק' זווג לפי
שהיתה עקרה וז"ש אברהם מגייר את האנשים ושרה מגיירת הנשים שכל א' מתקן בחינתו ולזה כשמת אברהם חזרו

לאורם כי האחה החסד חוזר למקומה ומשה וז״ש וכל הבארות אשר חפרו בימי אברהם אביו סתמום פלשתים
עד שבא יצחק והחזירם בכח הגבורה וזהו הקטטה שהיתה ומצאו שם רועי גרר לאמר לנו המים וכי מן הראוי היה שעל
באר א׳ שחפר עבדיו עמו אלא שמלחמתם היתה על אלו הנשמות וז״ש לנו המים עד שהוציאם בכח ונשארו
למעלה וזהו על כן שם העיר באר שבע עד היום הזה שנשארו לעולם ברשותם ולכל זה הדרוש יש לשאול שאנו
רואים גרים רבים ונשאים מישראל (עמהם) כמו שמעיה ואבטליון יהרומים להם ואם אינם כל בחינת נפש היאך
נעלים מדרגת זרע ישראל ולזה נאמר שהם ב׳ בחינות הא׳ נשמות הגרים והב׳ הוא שאדה״ר הוא כלול ...
הא׳ נשמות הגרים והב׳ הוא כי ... כלם והיה מסוף העולם ועד סופו וכשחטא נתמעטו ונשאר על קומה אחת וכל אותם
כלם הנשמות היו חשובות מאד שהיו מגובה הקומות של אדה״ר ואלו הגרים החשובים הם מאותם הנשמות
ועם זה יובן מ״ש נשק אדם ומ״ש שאמר מרע״ה לפני הקב״ה למה אמר בלשון רבים ואמר לו כתוב והרוצה
לטעות יטעה הרי אמור ויברא וכי ראוי לתת פתחון פה למינים אלא שמתחלה עלה במחשבה להבראות מן
העליונים וז״ש ויאמר אלהים אמר איתא לאסא ולבסוף לא נשתתף עמו ולפי שאם יברא מן העליונים יברא גם
מן התחתונים ... הכל ... ויאכל עמרי כי יתנו התחתונים גם חלקם לכן ויברא אלהים אותו
לבד ולזה כשבא ... כאן כצורת ... לפי שאדה״ר היה משורש בזקנה למעלה בצורת הקליפה מאותה
הבחינה ושאל ... ואז החלוץ יינו לפי שהיין המשומר שם ואז נפלו כל אותם הנשמות ואברהם היה מאותם הנשמות
ולפי אמרו אברהם קדמאה ... משורש החסדים ויצחק משורש הגבורות ויעקב מההכרעה והוליד יוסף וזהו
אלה תולדות יעקב יוסף וכבר היה הכל נתקן אלא שחזרו ונפלו במצרים ונתלבשו בלבוש הזה של נשמות הגרים
וז״ש ואתם ידעתם את נפש הגר שנתלבשו בהם וחזר הכתוב והעלים הדבר ואמר כי גרים הייתם בארץ מצרים //
ונחזור (לענין) כי הלל ושמאי הלל היה ראש החסדים ושמאי היה גבורה שבחסד וכשהיו באים גרים אצל שמאי היה
דוחה אותם וכשבאים להלל היה מקרב אותם והטעם לשמאי הוא שאמר שאחר שהיה גבורה שבחסד לא היה
חזקה יותר שיתן בשורש החסדים ובזה לא תיקן מה שראוי לתקן ע״י והם א׳ של אדני עם י״ב אותיות המלוי ושם
מדת המלכות שזהו שמאי שם א׳ ולכן בא ... עזאי וכנו עזאי הוא שם אדני עם י״ב אותיות המלוי והיקן א׳ שהיה
... וכנו הזקן שם משמעון שהיה ... ששניהם היו בגבורה שבחסד ולזה לא רצה לישא אשה שהיה מעלה אותם
הבחינות בסוד החסד ולזה לא נשא אשה ור׳ עקיבא שהיה משורש הגבורות רצה להתחבר ... שהיתה מעלה
... ולא היזיק לו והוא לקח אותה ולא נזדווג עמה עד שתיקן כל מה שהיה לתקן לו ולזה כל חכמי ישראל לפני כקליפת
השום והטעם כי ביסוד יש ב׳ עטרות א׳ ... הנקיבה וא׳ המוציא המותרות של ... הנקבה ובני חת היו מאותו
המותר ולזה נקראו בני חת שהם מה שמלכו ולזה נקראו בני חת מלשון שברון כמו ויהי חתת אלהים והם היו מבקשים
שתבא אותה הטיפה ע״י הנקבה ונעלמה מהם וזהו ענין המערה שנעלמה מהם עד שבא אברהם וזהו סוד האותיות כי ש׳
... ו׳ קצוות של זכר והזיין הוא ביסוד וראשה היא המלכות שהיא למעלה ממנה וזהו צדיקים יושבים ועטרותיהם
בראשיהם והחירה היא עטור ב׳ עטרות שיש ביסוד כמ״ש והמ״א סוד אברהם הנקודה שבתוכה שהוא חסד בסוד אותו
ולזה בא והוציא מערת המכפלה מהם ונתן להם ד׳ שקל כסף לפי שהיו אוחזים באורות העליונים מאחוריו והם השערות
העליונים מהמות של הדעת מאחוריו ושם היו אוחזים בני חת ועפרון ולזה ... כי עפרן עולה ד׳ ולזה נתן לו אברהם ד׳
שקל כסף בסוד החסד ולזה מינוהו לנשיא כי הוא היה ראש החמשים והנה ביסוד בין ב׳ העטרות מפסיק קליפת נגה
והיא קליפת שום רך מאוד ואם הסיר הקליפה יתרבה הזרע כי קליפה מכסה ומעכבת אותו וז״ש בן עזאי כל חכמי
ישראל לפני כקליפת השום והאמת כי חכמים גדולים היו אבל לא היו בבחינת העלאת הנפשות אלא אדרבה היו כקליפת השום
שאוחזת ולא מעלה ואת״ה הרי היה שם ר׳ אלישע בן ... שהוא ביסוד המעלה העיקרית אלא לא היו בידו להעלות לפי שפגם
ביוסף והוא היה ... שנא׳ ויפשיטו את יוסף את כתונתו לכן התשיגו פגמו לתקן מה ששורש יהוא היה ...
שהביא את אביהם ואמר חזק מן הקרח הזה כי ר׳ עקיבא היה שורש הגבורות והיו בו נ״ג חסדים מהלל ולזה חיה ק״ך שנה
כהלל ולזה ז״ש ר׳ עקיבא וחביריו שהיו מעוררים הכחות עד לעתיד לבא שתחזור כל כחי אל שרשה וזהו והשיב לב
אבות על בנים שהם ... שהוא מצד החסד כל מה שהוא מתפשט הוא יורד מטה אבל מצד הגבורה צריך להעלות
שהחיצונים נאחזים בו ולזה בא לתקן רע״ו והלוים שהם מצד הגבורה זוה הקנאה והעבירו תער על כל בשרם ולקח
לא

ע

לא רצה ויצא לחוץ לבן אמר חוץ מן הקרח הזה ולמה יצא קרח ועיקרו ולא חוץ מן הקרח הזה שהיה מעלה לבח
הגבורות והוא עקר ההתעלמה ומבני אחד הרינו כבן עזאי ומבני היה ראש הגבורות וזש״א אשר כך ירוחם יהוס
ויהוס הוא מצד הנבואה שאינה אלא בחי׳ נפש כלבד לפי שהיא בחי׳ מה המלכות ואינה אלא בחי׳ נפש אך אם היה
מעלה ביותר וזה אמר להעלות בחינת הגבורות זה ודאי אינו יכול לעשות אבל כבן עזאי שמעלה מצד החסד
גם יש כי כח להעלות כמותו כי הוא כמוה היה מעלה כמה שהיה מקשה קושיא ומתרצה וזש ונפשי חשקה בתורה נ״ג
ישב כח לשאול ולהשיב כמוהו ואימתי אמר כך כר הוה כריתח דעתיה שהיה כמו היין המשתמר ///

בהיות שקודם האצילות היה א״ס מתפשט בכל מה שהוא עתה אבי״ע וגם עתה אחר שצמצם שכינתו ונתקן מקום
שיבראו כל העולמות הוא סובב את כלם ומקיפן וכלם בתוכו כמו כתוך הקליפה וסדר העולמות הוא זה
קודם הכל הוא אצילות ולמטה ממנו בריאה ולמטה יצירה ולמטה עשייה וז״ל אחר שא״ס סובב את כלם למה אנו קוראים
לא אצילות ולא בריאה ולא עשייה אחר שכל כך קרובה עשייה לאצילות ומוקפת ממנו כמו האצי׳ ופי׳ שאור א״ס נתפשט
בתוך האצילות ונכנס בתוכו מעט כי האצי׳ מוקפים מאור א״ס ואור א״ס נשמה בתוכם וחלק א״ס הפנימי שנכנס בתוך
האצילות אור חשוב להדבק בכלי שהוא א״ס מתוקף ומכה בכלי הזה ומזככו עד שכמעט אא״ לכנות לו שם כלי אבל בבריאה
אין אור א״ס נכנס בתוכו כל האור אור א״ס ע״י מסך וגם הכלים אינם נעשים כל מכח האור הכלים של אצילות ולזה הם
חשובים מאד ואין לומר שאור א״ס המקיף יזכך הכלי שאין חשק הכלי להדבק בחלק אשר בתוכו ולזה אינו מזכך הכלי //
וסדר האצי׳ הוא א״א מתפשט בכל האצילות מראשו לסופו והוא מלובש אור הא״ס ולזה אמר אין אני אין אני כלומר
אצילות ועשיה כי באצילות הכתר הוא מקום כניסת הא״ס בתוך ומקושר במקורו ועשייה שהוא מקום רגלי הא״א הוא סוס
רגלי הא״ס אורו ומשם חוזר אל מקורו וזהו נעוץ עד פה הבא ולא תוסיף ובשם כה ובא״א יש בו בחינות ולזה נ״ב הם ה׳ פרצופין
כמו ה׳ בחינות שיש לנשמה כנודע כן יש בא״א עשה איברים פנימיים כמו מוח ולב וריאה ואלו הם עשה שלנים אשר כעיר
ומכל אין שום בחינת קליפה שולטת בהם שרומזים לה׳ האצילות ולזה כל מבנים שאין בו עצם אינו מקבל טומאה ומוצלה להם
העצמות כנגד נשמה לנשמה ומוצלה להם הגידין שהם כנגד הנשמה ומוצלה להם בשר כנגד הרוח ומוצלה להם העור כנגד הנפש //

דע שא״א הוא בחי׳ המשכן והקלעים והקרשים הם לבושים המלבישים לא״א ולהבין בחי׳ הקלעים שאמר הכתוב טו אמה
קלעים לכתף והוא כי הכתפים של א״א נעשים חכמה ובינה לאבא ואי׳ ואלו הכתפיים הם המוחים שלהם שרומזים בשם יה
טו אמה והם כלולים זה בזה ולזה הם נקראים יה ובלא כולו שם יה כי לאבא יש לו חכמה ובינה ולאימא חו״ב והיוד שבחכמה היא יוד
ואו דלת בשהיא ה׳ בזה וחכמה ובינה הם י׳ חכמה ה׳ בינה וחכמה ובינה הם כלולים זה בזה ולזה הם יה בחכמה יה בבינה והם
שני יה ועוד אלו השנים הם חכמה שבבינה ובינה שבחכמה וזאת ה״ה שבחכמה היא ואו דלת שהיא בינה ועוד יש בחי׳ אחרת
והיא בינה עצמה נכללת בחכמה וחכמה עצמה נכללת בבינה ואלו הד׳ יה כל יה שהיא מבחינת החכמה מילואה ביוד ומבחינת
בינה מילואה בה באופן שיש בחכמה יוד הי יוד הה ובבינה יוד הי יוד הה וכל שם מאלו עולה הם שהוא שם אדני והם ב׳ שמות
של אדני א׳ בחכמה וא׳ בבינה וגם י׳ בחכמה ימלאך ופי׳ שבתוך חכמה עשה יסוד לארץ שהיא מלכות והוא השם הזה של
אדני ובזה כשתרד למטה יש לה אחיזה ושורש בחכמה וכשתעלה אלו הב׳ שמות השם שהוא מצד אבא יתקיים בה והשם שהוא
מצד אימא יתקיים ביוד וכשתצטרף אלו השני שמות זה בזה יוד בה יוד בהי עשרים פעמים יוד בהי הם שלש מאות ויוד בהה ב׳
פעמים הם מאתים שעולה הכל תק שהוא כתף ואלו הם הב׳ כתפים של א״א הנעשים מוחין לאבא ואי׳ והנקודות של אלו השמות
השם של אבא כולו נקוד בפתח חוץ מן היוד שנקודה בקמץ שעולה הניקוד תק והניקוד של השם של אימא האותיות של הזכר נקודות
בקמץ ואותיות של הנקבה נקודות בפתח והניקוד של קמץ שמקבלת מזכר ושל פתח שמקבלת מאבא שהנקודות הם נשמה לאותיות
ואימא אינה יכולה לעשות לעצמה נשמה לעצמותה אם לא ע״י מה שמקבלת מזכר או מאבא והאותיות של זכר הם ז׳ והם שבעה קמצים
ושל הנקבה הם נ׳ והם נ׳ פתחים שעולים קל והם של אימא וכו׳ של אבא הרי הם קנ ומכאן נעשים קלעים והם טו אמה שהם מצידה
והם קלעים לכתף שהכתף הוא שם יה כמו שפי׳ והקלעים הם הנקודות ונעשו היות אבא ואי׳ כמו קלעים שהם כמעשה רשת כדי
שיבא האור מאחוריהם עצמו ולא ידיך אותם הנקבים הם ב׳ אזנים ב׳ עינים חוטם ופה ואלו הד׳ יה משוטים שלים מ׳ ושהנה מטתו
של שלמה כי שלמה הוא יסוד דרישא לא אתידע שמגיע עד הכתפים של א״א כמובן שאלו הד׳ יה שהם מ׳ הם סביב אל יסוד א״א
ושזה האלף של שלמה שהם אלו הב׳ כתפים שעולים אלף שהם שומרים היסוד הזה ומאתים לנוטרים את פריו השומרים פרי הזה
שהוא היסוד והאור שבתוכו שהוא את פריו השומרים את הכתפים ויש מאתים שהם סביב להם שהם הקלעים שלהם שפי׳ ואלו הם

השני שמות שפי׳ כשנתלב׳ אותם עם השמות של אבא ואי׳ שנתתן שעולים ע״ב קס״א שעולים זכור ותמונים לגזירה
והאחוריים של אבא הם קמ״ד ושל אימא קד״ם עולים השכח וזהו שכל זכה חיבר הפנים ושכחה מהאחוריים וכמו
שיש זכה ושכחה באבא ואי׳ כמו כן יש זכיה ושכחה בזו״ן והב׳ אדנות שפי׳ נותנת אימא לרחל והם ק״ל וזהו דעתן של
נשים קלה ומ״מ יש למעלה ב׳ אלהים ומקבל אבא מאה י״ו ואימא מאה י״ו וקודם באים כלם לאבא ונותן אבא לאימא
י״ו שלה שלא ע״י זיווג ואח״כ נותן י״ו של בזווג ונמצא שיש ב׳ באבא שהם י״ו וב׳ באימא שהם י״ו מ״מ כי אבא עיקר מה שיש
לו הם י״ו אבל כשבאו י״ו של אימא בתוכו נבללו בו ונמצא שהם ב׳ וב׳ אימא עיקר מה שיש לה הוא י״ו וכשנותן לה אבא
בזיווג י״ו שלו נמצא שיש בתוכה ב׳ ואלה הב׳ אלהים עולים ש״ך והם ש״ך ניצוצים ש״ך הנן וב׳ יש ה׳ הנן שעולים ש״ך
וה׳ אלפין של אדני המתוקים ואלו הש״ך הנן הבאים אימא נותנת אותם למלכות ולנשים אוזיכ׳ לבהת מנה״א והם
ש״ך ניצוצים של ב׳ אלהים ואז יש בה השדי ש״ך של אלהים ושל אדני שעולים קמ״ד ועל זה נאמר חמר כתרירוקא היא
עומדת שכל בחינות הדין יש בה והתירוק שלה הוא שמש והוא שדי ב׳ של הויות שיש באבא כמו שיש שדי הוי״ה
אלהים של אלהים ושל אדני באימא והשדי ב׳ של הויה הם א׳ לאבא וא׳ לאימא לזעיר ואבא נותן לזעיר הב׳ נב׳ ועולה
שמש כשמאות מאבא לאימא הם מלובשות בב׳ אלהים ואז מתמתקי׳ הגבורות ואימא מתמתקים כמה שמש הוא חסד
וזהו החתימות שלו שהויות שבאות מאבא לאי׳ הם מלובשות בב׳ אלהים ומכח אותו הדין מתחממות ואז חוזרים וממתק
הגבורות להמתיק כח הגבורות שבהויות וכשור עם מתמתקות וזש״ו וחם השמש ונמס באופן שאבא ואי׳ מלבישי׳ לז״א
כסדר הזה אבא מלביש לצריך הזרוע ימין ומהכתף נעשה ראש שלו והוא בחי׳ קטנים והוא מעשה רשת כדי שיצא
אור צריך אתה להאיר לעשר דרך אותם הנקבים והנקבים הללו הם ב׳ אזנים ב׳ עינים חוטם פה והגרון הוא כתר
שלהם חציו לאבא וחציו לאי׳ ולזה נק׳ אבא יש חצי הכתר וכתר הוא נק׳ אור והם חכמה בינה ודעת מוחין הנעלמים
בכתר ואינם מושגים ולזה נק׳ אימא ונכר בו אלא בחי׳ העצם שהוא התיקונים והעולם הזה כולו מלא נקבים והללו בתוכו ענו
להורות על המוחין שבו שהם בסוד אויר וחתיי הוא לאבא והתחי׳ הוא לאימא חציו לקח אבא ונתן לאימא אותו
בסוד הזיווג והם י״ו אלהים שפי׳ והחתי׳ שלה יש ושה קנה חכמה קנה בינה שמה״ש קנה א׳ לחכמה וקנה א׳ לבינה
והתשוורם לבטנים עד הטיבור של א״א ולבטנים על הרגלים והוא כי לבטנים נעשה זעי׳ פרצוף שלם כן עשר ונכנס
בו המוחין של א״א וכדי שיוכל הזעי׳ לקבלם אז זעי׳ ונוקביה מלבישים לצריך ולבטנים וזעי׳ הוא בעל ו׳ קצוות וצריך אוסף
רגליו ונשאר זעי׳ במקומו שהיה מתפשט צריך רגליו ואז אבא ואימא אינם מלבישים לצריך כ״א עד הטיבור ולהבין היאך
אפשר שיהיה ז״א בעל ו׳ קצוות לבד שלעולם לא מתי׳ התינוק בלי ראש ומ״כ לעולם ז״א הוא בעל ו׳ קצוות ויש לו ראש נ״כ
אלא שאיבריו הם קטנים שצורתו כמו אדם גדול מהכתפיים ולמטה ולזה נק׳ זעי׳ שאיני עושה מה כמו אדם גדול מאם
מהזרועות ולמטה שהם בחי׳ ו׳ קצוות והאורות שנכנסו בו כשהוא בעל שש קצוות הם שש אורות והם אותם שנפלו כשנשברו
הכלים והן שאחרו למטה וש״ה ואהיה אצלו אמון פי׳ אמון מופלא אמון מוצנע אמון מגדל ויש אומרים אף אמון רבתא
ואלו השלשה הם הן שנשארו למטה והטעם שנשארו למטה לפי שאם היו קבועים בזעיר האדם כשהיה חוטא היה מש״ג
גם כן ראשונות של ז״א ולא היה לו תקומה עוד כשאדם חטא אחר שאינם קבועים בו הם מתעלים וכשאדם שב בתשובה
חוזרים למקומם יש בהם כח להאיר כל הפרצוף ולהבינו וזש״ה זעיר ואהיה אצלו אמון שם הייתי מגדל ומי היה שם חכמה
בינה ודעת שהם מופלא ומוצנע ומגדל ו״א אף אמון רבתא שהוא כתר שבמלכות שנשאר נ״כ למעלה לסיבה שאמרנו
ונכנסו בו הששה אורות בזה האורות בחסד ונצח ושנים בגבורה והוד וב׳ בת״ת ויסוד ובראש אין לו מוח כלל וכן הו׳ מוחש האופן שני
שביהו עושה האדם כמה דברים ובמוחו אין לו דעת כלל ובחסד יש בו ג׳ פרקים והאור שבו נעשה לג׳ שלישים למלאת את
כולו וכן כל שאר האורות וחסד כולה שבראש אין בו האה כלל ונותן השני שלישים שלו לראש ונשאר בו שליש א׳ והנצח
נותן לחסד שליש א׳ ונשארו בחסד שני שלישים ובנצח שני שלישים וכן בכל שאר האורות עד שכולם שוים באורות ואח״כ נכנסי׳
ב׳ הפרקים הראשונים בחכמה ובינה באופן שעתה יש שלשה שלישים לכל א׳ וא׳ ואח״כ נכנסים הפרקים השניים חב״ד ויורדים
הראשונים לחג״ת ונמצא שיש לחג״ת ג׳ שלישים לכל אחת ואח״כ נכנסים הפרקים העליונים של נה״י בחב״ד והשניים בחג״ת והשלישי׳
של המוח׳ בנה״י ונמצא שיש לכלם ג׳ שלישים לכ״א אלא שהפרקים עליונים מכלם ועוד שאורות כלם במוחין שבכלם מתבררים במוחין וקיים
ירידתן במקומן ובשאלו הפרקים נכנסי׳ בזעי׳ מלביש זעי׳ לא״א עד הטיבור ולאבא ואי׳ עד סיום התפארת החזה והטעם
שאבא ואי׳ מלבישין לא״א מהכתפיים ולמטה והראש שלו מתחיל מהכתפיים וכשזעיר לא״א שלישים החזה הוא שליש א׳ ומקומו

ניכר

נכר שהוא בחינה כבר נעלמה מוקפת בלבושו ומקום סיום החזה עד הטיבור שליש א' ובטיבור שם בריחה אחת.
ומשם יניקת ז"א כשהוא בטיבור ומהטיבור עד סיום הגוף שליש א' ומהראש של אבא ואי' עד סיום החזה מלביש
מהכתפים עד הטיבור והם הראש והגרון והחזה והשני שלישים שיש מהחזה ולמטה מלבישים מהטיבור עד סיום הגוף
שיש מזה בארוך ששליש שלו יתרון שני שלישים מאבא ואי' וכפי השיעור הזה הרגלים של אבא ואימא אין בהם שיעור להלביש
הרגלים של אריך ונשארים מגולים ואלו נשארים לקיום העולמות מגולים וזהו שבשבת מעשה של אדם עליהם לפי שאבא ואי' וזו"א
מסתלקים למעלה עם הכלים שלהם ונשאר אריך מגולה יותר מימות החול ולזה מתפשט הלבוש שלהם לכסותו ואלו הרגלים
מקום התפשטותם נק' שדה והוא השדה שבין אצילות לבריאה ומקומו י"ב אלף אמה ואם לא היה אדם חוטא היה לו מקום לילך
אלו הי"ב אלף אמה שלא היה מקום לחיצונים אבל אחר שגרם החטא ויש מקום לחיצונים לאחוז אסור לצאת חוץ לאלפים אמה
והטעם שבין בהמה לאצי' יש מרחק ביניהם עד אלפים אמה ולכן עד אלפים אמה שהוא אצי' יכול לילך שהוא רשות היחיד
מקום האצילות דכולא חד אבל בבריאה הוא רשות אחר ולזה אסור לו ליכנס הנה כי בבריאה יש קליפה אבל בתוך אלפים אמה
אין מקום לקליפה שם וכשאדם מטמא יכול ללכת אלפים אמה והטעם שזה קשה הוא י"ב אלפים אמה לכל רוח ויש מקום
לבריאה ליכנס לשדה הזה עשה אלפים אמה לכל רוח שהוא מוכרח להיות רחוקה מהאצילות אלפים אמה וכשאדם מטמא
מתפשטים הרגלים של א"א עד אורות מקום ונשאר מקום פנוי עדו והבריאה היא נכנסת שם ולזה א"א לו עוד ללכת חוץ מקום
שכבר נכנסה הבריאה שם ולכן כשנכנסים החיצונים בזו"נ ומלביש לאריך הטיבור מלביש לאבא עד החזה וזהו ההפרש שיש
בין אבא ואי' לז"א כי הגרון של א"א הוא מקום צר וקצר ומלא עצמות והוא כרך לשניהם והכרך של זו"נ נעשה משני שליש
של אבא ואי' וכולו כרך לאחר והוא מקום הלב ושיעור שני שלישים ויש בו מקום פנוי וזה היה פגם אדם הראשון שנתן מקום
לחיצונים ליכנס שם וז"ש בזוהר רשוי חשך בין כרך לשולי העגלה ופירושו ט' שולי העגלה נק' אבא או אימא או זו"א או נוקבא
שהוא עגלה שלמטה מהם וז"ש דשוי חשך שנתן מקום לחיצונים ליכנס בין כרך של זו"נ לפי שהיא אימא באותן
שיעור מלביש לאריך מן הטיבור ולמטה וז"ש ולירכתי המשכן ימה הנעשה ששה קרשים למקצעות המשכן הנעשה מ"ב כי
זו"נ לפעמים מלביש ורחל מלביש את ז"א וכשהוא שוה בזיוון ז"א מלביש המלכות ירך שמאל שהמשכן הוא כמו שהיה
ושאר לבושים אלו וז"ש ולירכתי המשכן שהוא זו"א שהוא מלביש מן הירכים ואילך ימה שהוא היסוד שבה ימה שמערב
כל הכחות הנעשה ששה קרשים כנגד ז"א שש קצוות ושני קרשים הנעשה למקצעות המשכן מ"ב כי לפעמים
ז"א מלביש ורחל מלביש את ז"א וכשהוא שוה בזיוון ז"א מלביש המלכות ירך שמאל ואלו הם הקרשים
שהם בירכתים וז"ש שהא' מששה קרשים היה ראוי שיהיה מאחד מאלו השנים שהוא ז"א ואיך אפשר
א' לבד וששה לבד ואפשר לפרש שאלו השנים הם יעקב ורחל והם מלבישים ירכים של ז"א או אפשר לפרש
שיש בחינות לז"א בבחינה הוא מלביש לא"א ולוקח המוחין כלם ואח"כ מניח הירך הא' לנוקבא ומלביש הוא הירך
הימני באופן ששני הקרשים הם ששה קרשים מלביש את כולו והוא קרש א' ונוקבא קרש א' והיו התואמים מלמטה הבחינות
וכן הכלל שיש בין התואמים להתמים הוא שאינם תמים מלמעלה אבל מתאמים למטה והם זו"נ ונוקבא כי למעלה
מתייחדים אבל באבא ואי' הם תמים לגמרי כי בחדא נפקין בחדא שריין והם על ראשו של ז"א וז"ש תואמי מלמטה
של אבא ואי' שהם על ראשו ואבא ואי' אל המטבעת הא' כי מטבעת וזו של גרון לא"א כי עד שם מגיע הכתר של
של אבא והמטבעת הזה הוא כתר לשניהם ומגיעים עד הטיבור או עד הרגלים כמו שנתבאר וז"א מלביש מארך מטיבור ולמטה
ואי' מהחזה ועד סיום הגוף שלהם נעשה כתר לו לתגי נעשים המוחין לז"א מהפרקים עליונים המתוקים לגוף והוא הכתר
הנכנס בבוקא דאמא נעשו מוחין לו ומהיסוד נעשה הדעת שלו והיסוד הזה יש בחינות כי היסוד של אימא הוא
קצר ובמקום הרחם שהוא מקום שנוצר בו הוולד שהוא כטיבור שם נעשה הדעת והשיבולת שהוא הנשמה שלה מגיע
עד החזה ושם מסתיים היסוד של אימא ונצח והוד הם ב' כלי עבורה שאין להם לא טעם ולא ריח לפי שהאור יוצא בו הפנוי
ונעשה בו הטעם והריח לפי שהאור שבתוכם הם סגולים אגוזים כנגד א' וחולה לו בשר וגידים ועור ולזה אין האור
יוצא מהם כא' בניל א' שיוצא האור דרך בוקא דאמא ונקב הטעם ובשעקב האור הוא נעשה בו שני חושים ואין בהם
ממש שהם דקים ואינם נרגשים והם חוש השמע וחוש הראות אבל היסוד נעשה בו שני חושים שיש בהם ממש לפי שהאור
יוצא בריבוי ונעשה בו הטעם והריח והיסוד של אימא מסתיים בחזה שלו ממש שהיסוד נר"נ כלם כי כתר נסתיים ולזה
נק' יוסף עש ונא' בו ויקרא יוסף את כל הכסף שמלקט כל האורות העליונים ולזה נק' כל ודעת החסדים והגבורות שביסוד

אינם כמו הנצח וההוד שהולכים דרך ישרה אבל אלו בעקמימות הולכים וז"ש נורא עלילה וז"ש וברעת חדרים ימלאון שהוא מעולה כל החדרים וז"ש ימלאון כנון שהוא התולי' שלהם מהנון שהיא אימא ומהיסוד של אבא נעשה וע"י הנה"י שלו ומהעשוה של אבא נעשה היסוד של זעיר אבל העטה שהיא מלכות של' נית לה מערמה כלום ומלכות בעצמה לית לה מגרמה כלום לפי שאין המוחין נכנסים בתוכה כא' האחת המוחין מזעיר והיא יונקת מכון הדין דרושי' מאחוריו ומ"ל שהקנה של זעיר מגיע עד העיבור והמול שבו שהוא כחי' הה"ר מכה כחזה שבו והאור היוצא ממקום סיום היסוד שלאימא יוצא כריכוי שהיסוד של אימא הוא רחב וכשיורד ביסוד של זעי' שהוא צר אין אותו האור יכול לעבור דרך בו וחוזר אל מקורו בחזה ודרך פנים אינו נעשה שהשערות של זקן מכים בחזה ולזה בוקע האור ויוצא דרך האחורים ומלכות היא עמוד נקודה למטה מהיסוד כי שם הגה מגע עיקר הנקודות ומלכות כשעלה לקבל האור ההוא כשהוא כיסוד היא מלה אחת כלולה מעשר וכשעלה כנצח הוד היא נעשית פרצוף אחר וכשעולה עד החזה מקבלת בחי' הכתר ואז היא פרצוף שלם ונקראת אחותי רעיתי /// ///

סוד האמן דע כי אות א' רומז כתר של זא' והמ"ם רומז כיסוד זא' והנון פשוטה רומז כחלל שבין הדין ירכין שהם נ"ה אחר שנפרדים יסוד כי אין אורך היסוד כאורך נ"ה ולכן ממקום שנסתיים היסוד עד מקום סיום נ"ה כאותו קו האמצעי הוא סוד צורת נון פשוטה נמצא שג' אותיות אלו כלם בקו האמצעי דזא מכתר ולמטה כי משם מתחיל נוקביה וצריך לחבר בסוד אמן וחיבור זה הוא אחור באחור אמנם כבר ידעת מה שאמרו כתיקונים כמפו' וכתביהם פרודות מלמעלה כי זא' ונוקביה מתפרדין הן מצד זרועות וכרגלים הנק' כנפים לפי שאין שיעור נוקבה בזרועותיה כמו הזא' ולכן אא' שיהיו זא' ונוקביה שיעור א' מחוברים בזרועות וברגלים כי כל פרצוף הנקבה אינו אלא מן הרגלים של זא' לכן אא' שיהיו מחוברים אבל בקו האמצעים מהכתר ולמטה שם הם מיוחדים ומחוברים זעי' ונוקביה בזרועות ועקביה ורגלים ייחוד גמור ושם נעשים בשם זה יאהדונהי בחיבור ואינם נפרדים זה מזה ולכן קישורם כג' אותיות אלו ולא באחרים ועגן חיבורם כג' אותיות אלו הוא כך שאות א' רומזת לכתר זא' ושם הם מחוברים השנים כי מצד הפנים הוא הכתר דזא ומצד האחור נוקביה הרי שנים ביחוד א' בזה המקום ונ"כ ביסוד הוא המ"ם יסוד דזא מצד הפנים ובאחור סוד דעת לנוקביה הרי נ"כ השנים ייחוד א' ועוד אות הנ' כין החלל שבין נצח והוד כאותו האויר לשם הייחוד השלישי הרי כי בכל אות ייחוד א' וכבר ידעת כי מן פי אמה של יסוד יוצא בחי' הבל ואור גדול נמשך דרך יסוד בין הרגלים ואור זה יוצא מן פי האמה דיסוד דאבא שהוא תוך היסוד דזא ואין גלוי גמור ליסוד דאבא אלא שם לבד אמנם האמה זו מעשמשת ליעקב כי הלא כתר דיעקב הוא כתר דזא ודעת דיעקב ביסוד דזא אמנם שאר גוף דיעקב אין לו לסמוך כנגדו כזא' א"כ מהיכן יונק אותו העגין הוא כי מן אור והבל היוצא מפי היסוד ביושר ומגיע עד הרגלים שם מכה אותה הכאה כנגדה כצד הפנים ונעשה גופו של יעקב ואמנם זה ההבל רומז להבל וקין אמנם ההבל היוצא מבחי' זא' בעצמו הוא מבחי' החסדים והגבורות שלבינה המתלבשים בזא ויש לו שורש והוא סוד קין יהרגו מצרי ומזה ההבל של זעיר בעצמו הוא מצד בינה מעם מאיר לרחל ונעשה כנגד נפש דאמצעי הא' דאמה שעליה' דרחל כי הזרועות והרגלים אין ערך כי נה דזא ארוכים ויש להם עלמה שימטוכו אבל היסוד שלו קצר ואין לו עלמה שימשוך נפש דאמצעיתא דנוקבא אלא בזה ההבל היוצא ממנו והרי נתבאר סוד הן איך היה כהבל זה שהוא הבל דזא ומוש הנק' יהוה ובנגדו מאחור אדני הרי נקשרים בג' מקומות בג' אותיות וזה רמוז בזוהר בפ' ויקרא על סוד אמן א' היא לשם כנגד א' של אהיה הנפתחת מפי היסוד שלה בכתר של זא' וזהו סוד א' שבתוך הוא' שרומז לשליש האמצעי ששם פתיחת פי היסוד הנק' אהיה מ' היא פתיחה דנהרא דנגיד ונפיק והוא יסוד דזא ובנגדו מאחוריו ם סתומה הוא דעת דנוקביה סתום ן פשוטה כנגד ההבל של זא' שהוא פשוט ויושר כמו ומאחוריו נ' כפופה נפש דנוקבא הרי לך כל כוונת אמן באותיות אמנם הכוונה להוד יד אור העליון של בינה עילאה לזא' ונוקביה באלו הג' מקומות אבל של חזה התפלה היא לחבר פנים בפנים בג' מקומות אלו ולא אחור באחור כראשונה להאיר שם /// ///

סוד פסו' לשמחון כלנו וכבר ואשכלנה ונעמן אחי וראש מופים וחופים וארד אלה הם עשר כנגד עשר מדרגות עליונות כמאמה בא למוטם לבלנו משפחת קלמש וב' אלו הם זכלבד לרמוז שהב' הם עליונים מאד ואלו עשרה שמות רומזים לעליונות וראה כי בלנו רומז לחכ' א' וכן כלם /// ///

התפילה שיתפלל קודם כתיבת התפילין יכוין שהעשרה שבכחך במעשה ידי והצליחנו בכתיבתי זאת שאני כותב התפילין הללו לשם קדושת מצות תפילין שצונו יי' אלהינו והצילני ממשמעות הכוונה ומטעות הכתיבה אכ"ר

כתיבת הראש קודם לכתיבת וצריך לייחד יהוה ואהיה יהוה ואדני ולייחדא קב"ה ושכינתיה בדחיל ורחימו היד וזו הכוונה הקצרה שם אלף הי יוד הי בכוונת הל' שורות נגד פ' קדש אלף למוד ראשונה הי' בשוב שנת

וכו'

וכן הארוכה משקף גם שם יוד הי ויו הי עם שם העבר כנגד יוד אלף כשוה א' קי הי כשנה וכן הקצרה לפי שנה
שם אלף הא יוד הא כנגד שורות על הגם בארוכה משקף עם שם הגם גם שם יוד הי ויו הי באופן שיבואו יוד אלף נשוה
א' וכן הפי הי שם אלף הה יוד הה כנגד שורות בארוכה משקף שמו שם יוד הא ואו הא הפי הד שם אלף דלבתין יוד
כל שורות בארוכה משקף שמו שם יוד הה ווהה כונה של יד כפי קדש כנגד י' אלף יוד הי יוד ואו הי היו מתקהי
כן אותיות בכל שוה יאל פו להי היי ודו אוה יהי והיה ט' יביאך ה' אלף יוד הא הא יוד ואו הא הא כזה האל
פו לקא האי ודו אוה אהאוי שמנו ו' אלף יוד הה הה יוד וו הה הה ואלפו דהה ההי ודו והה ה' הו //
והיה אם שמוע ה' אלף דלת נון יוד הא לף דלבת ון יודה זהו הי הכונה הקצרה לשל יד הארוכה כפי קדש
שם יהוה ואחר מלא יוד הי ויו הי ומילוי המילוי שהוא פ' כח שהם מב אותיות כל שורה ו' אותיות כזה יהו היו
דהי ויו היול ו יודלתה יודוי והי יוד והיה כי יביאך שם יהוה ומלא יוד הא ואו הא ומילוי המילוי מב כזה
יהוהיו להי ואו הי יודן אודלתה אאלפוא ואלפוי יודוא ואלף וא והי יוד שמע שם יהוה פשוט ומלא
יוד הא ואו הא ומילוי המילוי מב כזה יהוהיו דהאואו הא יוד ו אודלתה אאלפוא ואלפוא והא אלף //
והיה הס' שמור שאותיותיו מב שם סג ושם קסא ושם מב ושם אדני במילואו כזה יודהי ו אוהי אלף הי יוד
יודה אואו ה אלף דלת נון יוד ובכונה הארוכה היך כתוב בה הכונה הנזכרת בשל יד כפי קדש שהוא אלף
יוד הי הי יוד ואו עם הכונה הנז שבפסוק הזה כפי קדש שם מב שבשם יוד הי ויו הי וכזה לשאר יהוה יואל
דהי ויו פיו וכן בשנה יהוה יו האל וכן // // //

הכרת פנים אמר ר' ישמעאל סח לי סורייה שר הפנים פורשאני מגלה לך כל המגלה אותו למי שאינו הגון נטרד מן
העולם הזה ומן העולם הבא ולידתו כחוק המדור התחתון זה ספר תולדות אדם לדעת מן צדיק לרשע
אדם שקומתו גבוהה וקולו עבה או שדומה קולו לקול שופר בחוש ועיניו כרורות ולבנות או זולעה וזקנו כנגד חוטמו הארי שנעשה
ראש או נשיא או מלך או דיין או כהן גדול משרתיו ומשרתי רע ומאזין לדבריהם ומצפה למעשיהם והוא בעל מחשבות מוהבר
כלב ואחרון ומספרים כל רע והוא דעתו מכוון לשמים ומסית לבהות מי שהוא דומה לארי וזקנו נגד חוטמו לגבי עיניו הקבות
ושרטוטי פניו שלימין אם יש מהם מקומעים ויש בו א' מנוקבי אותיות הוא נקם ונוטר לנשירתו ומלבו מקשיב על דבר שקר כל
שחקוק במצחו או בגבות עיניו ומעלה ה' י"ח בשמאלו וה' בימין כידוע שהוא נוח לשנים שלמות אבל ח' בימין וה' בשמאל
חבל עליו שאין לו מנוחה בין החיים המרה והכל כפי מצחו כל שחקוק לו י"י ענב מאלו ונוגעים בשרטוטים כל מי ששרטוטין
שלמין מעיד זה לצד זה וידוע שכל שרטוט ושרטוט הרה כנגד י"ב או כנגד מ"ב או כנגד ל"ב או כנגד ע"ב אם נמצא כ"א או כ"ב או
ל"ג זוכה לכתר תורה אם נמצא כ"ב ומוכר א' זוכה ל"ב כתרים כזה וכזה זוכה לכתרים ג' כל זוכה לכתרים ד' אבל נמצא שרטוט
ראשון ול' שרטוטים רחבים בעלי הנכה והכריו נשמטים ושלא כפני הבריות והלבנו נשמעת ונמצא קללתו קשה כארוך //
אם יש הפנים בין גבות עיניו ונגנב בראשון שמע גבות עיניו שכור קוי יודע שרב רב לבנים ואם בימין א' ובשמאל א' ונוגעים
זה בזה אינו פחות משנים ואם יש לו א' מוב במצחו ודמות בצידו והוא בעיניו נכבד ונחשב בעיני יוצר נשמות ואם מנהו
עושה וכל שמרובין שרטוטי מצחו ויש מקומעין ונבשי נבוה עליו ומניע כתבילה ורעתו גמולה על עבירה והגיע למרה גיהנם
ומעל וכגבורו ועל דורו מחרותו וכל מי ששרטוטי פהקו נעצבים ענוב כתלדותו וכל מי שיעלה לו הבנים שיעור או
הדסה הוא גם ואם רוקנין או יש בהם מקומעים כשלמו יהיה על זאת ואם יש בשרטוטי עמוקים מהם או בתולים נראה כראשונים
עולה לו' כתרים לג' זוכה לג' כתרים ב' זוכה ב' כתרים א' זוכה לכתר א' מי שאין לו מעלות אינו מן המנין כל שחקוק לו אות אחת
מאותיותיו ומעלות לו א' כבר או ב' או ג' יודע לך שהוא בן העולם הבא ב' בימין וב' בשמאל זו כנגד זו אסורין עוד שלא עלה
שדעתו גבוה עליו ונוטב דעת הבריות ונותן טעם כחולון ומסית בריות בדבריו ועין רעה ואין נהנה ואם נהנה פנים נשכנע
לשוא וכל מי שקלסתר פניו עבושות ונחמד לראות ויחיב לב וארבה שוקק לראותו יודע לך שמיושבי נוה הוא //
וכל מי שחוטמו דומה לשפופת ושרטוטי שלו נעצבים ואין לו א' מב ולא א' מן הוי יודע שהוא מיושבי פרח גיהנם מפני שהוא
אומר הלכה בפני רבו או בפני מי שהוא גדול ממנו בחכמה ומרבין לגשור לו שם ומאזין שמועת שוא וכל מי שפניו ירוקין הלכה
ושרטוטין מקומעין ובינהם ל' הדסה הדע לך שהוא ירא שמים וכל מי שפניו אדומות וקשור לו בשרטוטו ראשו שוא ואין
בו רוחב זוכה לכתר אבל מושך ועולה לג' וזוכה ואוכל בשלחן מלכים וכל מי שיש לו אות במצחו ומושכב ועולה השרטוט
יודע לך שפרה מזיה לו לבנים ואם אין לו יורש א' זוכה כל מי שחכמתו מרובה הכל כמצו ואם חכיב ונחלר למנך ויש לו

ומעלו א' במצחו

מגעות מושלו [illegible]
וה' בימין

נא' נבחר וה' קרמות

ויש לו שרטוטין בגדלות של ימין ושרטוט עובר בנהר גדול הרי זה חכם וגדול ונשוא כל מי שיש לו שרטוטי
בפרקתו וקם ונצבים ויש בהם מקומעין וקם מרובים ידוע הוא שמקים בנו אחרונים ומאבד ראשונים ואם אין
לו שרטוט מושכם לאותם אצבעות אין לו כלום ואם יש לו מקומעי להני כמסתיד אשריו בזקנותו ואין לו בזקנתו — הילד
וכל מי שיש לו שרטוטים ומקומעים ומסומנים ומהם ילאים לאחר יד אחד קשה ומהר לאבד מי שבמו
מרובין רקה בגידול כמה הם עומדים לו הם בנו והמשחקים אברם וכנגד כשנה נחמים לו כמה נשים לוקח
כל שיש לו שרטוטי ארוכים ומתוקים ביד שמאל בצד החת יד אצבע קטנה למעלה מן הנהרות של קמוצה
יד כנגדן נשים לוקח ואם יש בהם מק ומעשר נשים כשלה לוקח ואם ראית שאין לו אלא א׳ והוא עמוק וארוך ועבה אין
א׳ או ב׳ או ג׳ או ה׳ או ז׳ או יב׳ נשים לוקח וכל מי שיש לו הכניה מלא קרדום כפיסת היד חוטים קמים עליו ועלים
לרגלו ואם יש לו שרטוטים שיוצאים משרטוט גדול ואין מושכן למעלה ומושכו לאחר יד הרי זה מכנס ומוציא ואין
אתו בידו כלום ואין מוריש אחריו וכל מי שאין לו נחלת בנים בשלמו הכא בשרטוטי פרקתו ושורד כמו קרדום ואם
ישכו מקומות א׳ באמצעו וכל צורה כמו נאה כשן והדורה כשן אינו נגרד מן העולם והוא בעל צורה ואם יש לו א׳ שנאחזו
בפרקתו כנגד קשר כהרים כך עולה ואם מורגו אחר הכא בשרטוטי יד ורגל אם עולה א׳ נעשה שחור שן לבן
ואם ברור הוא ויהר פותו נהרג מאודמים א׳ מעט אין לו אורך ימים ושחור שן כיוהר אם לו עושה לו כלום ואחר
כחל ימין וכל שבעבעתיו מכוונים וחומתו אריך וראש חומתו עבה ורחבה ונקבי חומתו רחבים אין לו חלק
לעולם הבא וגם נבלה אין לו ויש מהם א׳ שיורשיו להאסון וכל מי שפרקתיו דומות לשושנים וזה לברכם כלם
עולמים אבל בזרועו א׳ עצוב וכל שאזניו רחבות מלמעלה ומתגברות ומה כמו ויש לו קשר בגובה זונה הוא לבריות
ד׳ ועולה למלוכה כל מי שמשכן שרטוטי שלמי לו וחקוקה לו הכנת שנים שלמי מלמעלה או מלמטה חקוקה או
א׳ מן י׳ נעל משחת ואם ראית בעל קומה וכח גבורה אין לו מאורותיו עוכות אל הכא כו כי בן יז׳ שנה ימות //
ואם נבון וחכם ופקח בדבריו וחקוק לו עולה או א׳ מה חנה לו עד שיעמוד כחצי ימיו ואם בא אל אבותיו הן לו //
וכל מי שרגליו שפלה ויש לו מקומעים בפרקתו וצורת פניו לא ארוכה ולא ש קצרה אל תאמין בו שהוא רע לבל //
כל מי שיש לו שש ביד שמאל או שיש לו בפרקתו א׳ מה י׳ משובח לכל באלהות //

מאמר: גילוי נאה לר׳ ישמעאל בתחילת הבריין אמר ר׳א בבראשית מהו בראשית באורה׳ ברא הקב״ה את השמים
את הארץ וזו היא אורה שנא׳ אלה תולדות וכו׳ וחכמה במכונת אהיה אשר אהיה ומהו מה חכמה בחורתיה שאילו
לא חכמה בחורתיה אין כל בריה יכולה לדרוש באורותיה וכל מי שבא לדרוש באורותיה היה כל העולם מתגלה אש
למי פרס אורותיה וחכם בחורתה לכך נאמר בראשית ברא אלהים ודעכי הן אמרכי כה׳ וישרא של הבראם נבראו כל
העולמות וחכם בה בא׳ אורותיה אחרות והם יה׳א היינו גמולין וכאלו המולים נתקשטו העולמות כלם ועם הה׳ וישרא נעשה
אהיה והבן זה כמגן עד ואתן דע כי עד השחית יותר מאתן להשחית כיד ועוד כי לא היתה מחורת
מכה הן ומחורת הערביה ואתן לא היה רק כהל לידע כי לא יהיה הזרע וגם לא היה כי אם בא אל אשת אחיו וגם
חשב יהודה כי לא היה צריך להביא רק אתער ועוד בעבור שעבר הענין בה רוחא דהיינו אין האשה בורחת ברית אלא למי
שעשאה כלי והיינו והדבק נחשו בהעה להניח בה רוחא בטומאה ומיניה נמק שאו לבן הכנעני כי הואיל וכוונתו לא היתה
אלא שלא תתעבר ואין אשה מתעברת מביאה ראשונה ולא השחית זרעו אבל אונן לעולם השחית זרעו כי כבר היתה נעולה
ואם בא אל אשת אחיו לעולם שחת ארצה ואחר בעבור כי עשה בה מאמר נדבק בה רוחא מי קדושין כי גב׳ מדבקין הן רוח
וכשבאו לצאת הבנים ראשון יולא אחרון ופרץ הוא ער וזרח אונן ואתן ר״ל זה נתן ידו כי כיון שלא היה משחית ביהם כמו
אידך היה רוצה לצאת ראשונה מקדם דהיינו ער לקחת הבכורה דהוא עצם והמילדת קשה על ידו שני לאמר דמתא הוא שטן
דמים ואינו טוב לעברי וכיון שכן זה יצא ראשונה מקדם דהיינו ער ראוי גב׳ לצאת שרה ומה פרצת עליך פרץ מי שהחזקת
על אורו שהוא עליך במעלה עמוכה ועד היינו רכו והיינו מן ההריון שהאשה יולדת לרעה והאלה היינו הזיוון שחסר
נשאר רע ואתן דהואת בקטנותו אמנם דבר של מעלה אין מעשים מחור מעשרים היינו למי שאינו מגולל אבל למגולל
מקטנותו חייב שבכבר הוא גדול והיינו שלמטה יש קטנים מתים קודם השנים והם אותם שעברו עד ימיהם ולא הלכו לגיהנם בעבור שהם
עמולים כראי כתוב שאבהם מציל אותם ועכשיו הולכים ערלים כדי שידונו בגיהנם וזהו שמדביק להם ערלת קטנים שלא נימולו וזהו ויש
נספה בלא משפט מי בעבור שלא היה להם קודם לכן משפט גיהנם לזה הוא נספה ערה שהוא מגולל // // // //

שמן

ענין השמונה מלכים ומפני מה נשתנה בקצת מהם מהם נז' שם עירו והדד והדר ושם אשתו לא נז' כא' באחרון וגם למה בהדד
בן בדד נאמר המכה וכו' גם בתורה בארבעה מלכים נז' שם בן ובארבעה לא נז' שם אביהם גם אבותם כאשר מהו בני מהם
לא נז' שם אבותם ולמה בחושם נז' מארץ גם למה נז' מיתה בכלם חוץ מהאחרון גם שינוי מלכי התורה ומלכי דברי הימים השינוי
הא' כי בתורה נז' מלכות בבלע בן בעור ובדברי הימים לא נז' אלא ואלה המלכים אשר מלכו בארץ אדום לפני מלך מלך לבני ישראל בלע
בן בעור · שינוי שני כי בתורה כתוב וימת חושם תחתיו ובד"ה חושם מארץ גם שינוי ג' כי בתורה כתוב עוית ובד"ה עיות //
שנוי ד' כי בתורה כתוב וימת בעל חנן בן עכבור ובד"ה בעל חנן לבד · שינוי ה' בתורה כתוב הדר בריש ובד"ה הדד בדלת //
שינוי ו' בתורה נז' פעו ובד"ה פעי · שינוי ז' כי בתורה נז' מיתת הז' ולא השמיני ובד"ה וימת הדד ויהיו אלופי אדום // // //
דע כי כשנתקן א"א ואמר באדרא רבא ואלה המלכים אשר מלכו בארץ אדום וקודם שנתקן ג"כ ז"א נאמר שם ואלה המלכים וכו'
וגם קודם שנתקנה נוקביה נאמר שם ואלה המלכים וכו' והענין כי הדינין התקיפין יצאו הכף אחר חכמה ובינה הן אחר חב"ד של א"א
הן אחר חב"ד של ז"א הן אחר חב"ד של נוקביה ולפי' לא נז' באדרא ואלה המלכים בנוקביה רק אחר חכמה ובינה שבה ומהמה רקיע
לשאר כי אמנם שנזכרו מלכים אלו בתחילה היינו לומר שאחר שנאצלו חכמה ובינה בנ"א אלו היו יוצאים מיד מלכים אלו אשר הם.
הדינים הקיפין עד שהולך המאציל העליון לתקן המוחות אשר בכלם ע"י תיקוני דדיקנא ותיקוני דדיקנא ולמשורש בענין זכר ונקבה
כדי שיצאו אח"כ זכר ונקבה בנ"א אלו ומיכח יאחר הדין אלו הכף בהגלות בינה היה כי מינה דינין מתערין ונתעוררו הדינין התקיפין האלו
כדי לצאת ממנה ולא נתקיימו בסוד לנוקבא עד לנתקן דכורא ונוקבא כחדא ומהן ג"כ אתכסיו בסטרא קדושא ומהן לא
אתכסיו ואתקיימו בסטרא אחרא והנה בפרשת המלכים אשר בא"א איך נתבטלו ומתו זה שמלך תחתיו ולא נז' בתורה כלל
אלא מהההתחתונים נשין לעליונים · אמנם פרשת המלכים אשר מלכו בז"א ואשר מלכו בנוקביה שניהם אלו נזכרים בתורה ובד"ה ואלו
שנזכר בתורה מתחילה ואלו המלכים וכו' ואח"כ אמר וימלך באדום בלע בן בעור ולא אמר בארץ כלומר וימלוך בארץ אדום כי ארץ אדום
היא כנגד נוקביה הנקרא ארץ ואדום הוא ז"א מוקבי' ליעקב כ"א עשו הוא אדום ובתורה נתפרשו המלכים אשר בז"א והתחיל ואמר
וימלוך באדום ולא אמר ארץ לרמוז הדין שהם בז"א עצמו ומלכים אלו יצאו מבינה עצמה אשר בז"א ורצו להתלבש בו בז"א ולא יכלו ולפי'
אמר באדום אחר דהינו מתתקנין המון והלין מתתקנן סוד בינה אשר בז"א · וזהו שבאדרא רבא כל אשר דברו במלכים אשר בז"א הוא
בה פסוק שבו וימלוך באדום אבל במלכים אשר בנוקביה נז' בארץ אדום ואמרו שם תמן אתר דכל דינין משתכחין תמן ותמן
תיקונא אתחזא ואיה להנו שפרשת המלכים אשר בא"א לא נזכרו בתורה שלא רמזה בתורה אשר פירשו שום מלך מהם אשר
הזכירם באה אלא כשהזכירם בז"א ובנוקביה בלבד · ואחר אשר בארנו כי מלכים אלו הם בז"א ובנוקביה לבד כי בא"א
נעלמו מאנו יתבאר לנו סיבת כל השינויים אשר נמצאו בין מה שכתוב בתורה למה שכתוב בד"ה כי שמונה מלכים אשר
בתורה הם המלכים שבז"א ולפי' נאמר בהם וימלוך באדום כאמור אמנם המלכים אשר בד"ה הם המלכים אשר בנוקביה ולפי'
נאמר בהם בארץ אדום לבד והנה המלך הראשון הוא סוד הדעת שאחר בינה כי יצא כנגדו בלע בן בעור כי לא קם נביא עוד
בישראל כמשה אבל באומות העולם קם ומנו בלעם ופירשו כי כמו שמרע"ה הוא סוד הדעת מסטרא דקדושה כן בלעם לסטרא
אחרא בסוד הדינין התקיפין ולפי' בלעם היה משבח עצמו ואמר ויודע דעת עליון כי הוא דעת הקליפה כדעת שבקדושה אשר נאמ'
ולפי' קראו דעת עליון וכמו שמוחא דקדושה של ז"א שהוא הדעת שבו והוא חללא תליתאה דגולגלתא ומקין אלף אלפין אידרין ואכסדרין
דדעתא שריא עליהו ודרי בהו כן בדעת זה אשר בסוד הדינין שהוא בלע בן בעור הוא נזרא הוא הקיפא דהקיפין אשר בנויה מהקערה
אלף אלפין מאור' דיבמא ויולה בנג' בזוהר ולפי' שדעת בקדושה נגם בתוך הגוף ומלייא אידרין ואכסדרין קראו לדעת זה בלע להיות
נבלע בתוך הגוף והם החללים העליונים וכן בן בעור הכעס הגדולה והיום בוער בתנור ומצד תוקף הדינין כי מאש נתהוה זה וכן בלע זה
הוא נקבן קצה ונעשה מבלע בעל ק חנן ונתנה לו חנה בסוד חנן ואכיו נתוסף בו כ' וידוע שדעתם של נשים קלה באמו' במס' פרק
שלח לך ולפי' לא נז' מיתה ונמה בנוקביה דז"א אלא נהירו דרכין מוחי כי המוח הב' שהוא הדעת הוא קל ולפי' במלך זה שהוא הדעת
לא נז' בו מלכות בד"ה לפי' שעם מדבר בנוקביה של ז"א ודעת' קלה · אמנם בתורה אשר מדבר בז"א שיש בו דעת נז' בו מלכות ולפי' שמלך
הוא סוד הדעת כמו שבארנו וכלל מכולם נאמר בו במלכות שבו שם עירו דנהבה כי דעת אשר בסטר קדושה מושך מהמוח העליון
נבלה חסד עילאה אשר אתגליא במוחא דאבא ורחיל שואלת מתנה זה החסד ודעתו דעת שבדינים אלו שואלת מתנה הבה הן הבה
כמו שאמרנו בא ירא ועירו כ"א עיר דוד היא ציון כי גם זה נעשה זה עשה אלהים · והמלך השני הוא יובב בן זרח מבצרה
והוא סוד הנבואה אשר היא יובב אשר הוא הרועה כנגד ההוד והוא בן זרח כסוד הה' שבו הוא כנודע והוא ר"ו הכולל ג"כ ע"ב כנגד נ' אבות
אשר נכללים בו והשנים התאומים אשר הם כנגד דעת והת"ת והם זכרים נאמר בהם בן שהם בנים זכרים וסוד יובב הוא סוד של בן

המלכים
הרועה ולפי שבכאן קלתו המלכים
סוד הדין הקשה לפי קלתה הנקבה וכו'
לחסד ואחר כן זרח כי באים הדין הו'
אחילה לפי' היא בן זרח ועוד זרח כנ'
עם המלכה והיא ר"ו אורייתא נחשבין מעבורה
שהיא בנ' ר"ו ואחר מבצרה כסוד בנ' ירח החשך
העננים השחורות מצד הדין הקשה ואמנם בסוד
השני בזה מצד שנקראו בן זרח ע"י כי הוא רבו
תבא אשר וכו'

ארבע כי יש בו ו' חמלה והת"ו שני כ"ב סוד כינוי ומלכות שע בתי ישראל והזכרים קודמים לנקבות לפי נאמר בו כן   ואמנם המלך
הנ"ה הוא חושם מארץ החיים הוא סוד החסד אשר בדרום שהוא הימין והוא חושם שבך נק' בסוד חשמל הנז' בזוהר פרש' ויקהל והוא סוד
הערלה השומר באות ברית קדש ומטהרת או למעלה קליפה הנוגה ח"ש מ"ל כלא מל יהשוע ומעלה האור העליון קליפת הנוגה ולפי שזה שומר
לקבל אור ברית קדש הנוגע לבו ולוקח אורו לעצמו לכן נק' המלך זה מארץ החיים ואמנם חסד במלך זה למר מחשמל ונק' חשם בהיות
כי עדיין לא נתגלה אות ברית קדש באצילות העיר והיה הכל בסוד מם סתומה בתוך הבינה ולפי שאור זה הוא חסד עילאה דאתגלי לחוש
אמא רביה והוא האור יהי נעלם יצא כנגדו חסד זה מצד הדינין ולפי שחסד הקדוש תלוי בו הזיווג כלא חסד הוא והוכן בחסד
כסא והזיווג הוא בחשאי נק' גם הוא בו חשם מלשון חשאי והוא לצורך הכלה ולצורך החיבוק כלא וימינו תחבקני ולכן
נא' בו מארץ ונמצא מלך זה אב אשר בדינין הפך מהחסד שבקדושה כי חסד שבקדושה מגלה לה זיווג היחוד
והכלה ולהמשיך לה האור עליון עד' מדרגת היסוד וזה לקבל האור לעצמו עם למונעו ממנה   והנה אור החסד
נחלק לה' אורות הנז' בפ' יהי אור ותמצא בהיכלך הוא חשם ועוד חשם ח' שם ר"ל כי כל המלכים נבללו במלך זה
כעצמות חסד שבקדושה שנק' יומם יומא דכולהו כי הוא הולך עם כלם ועוד חשם ירמוז לכל החושים שבכלם חוש
הטעם חכמה חיך מלה חוש הריח הוא וירח יי' את ריח הניחוח חוש הראות בסוד כנ"ע דאיהו עינא פקיחא וכלם מצד
מלכות אשר בחסד וזהו מארץ החיים וחשם בא"ת ב"ש עולה ע"ב כמנין חסד והנה ג' מלכים אלו אנשי שהם כנגד ג"ר
הת' חסד אין שנינים שוה כי דעת בסוד כללות הדעת בכללו ולפי נא' בו שם עירו הרומז למלכות שבו והת' בסוד נבואה
אשר בהר לפי אמר מבלה בסוד העננים הבינוניות יסוד חסד בסוד מלכות שבחסד וזהו מארץ החיים מארץ דייקא
ודע כמו שחסד זה אשר בזא"ת לצורך המלכות נעשה וזה יצא כנגדו למונוע אור המלכות ממנה בן חסד שבנוקביה דז"א
לצורך הזכר כדי להעלות לו מיין נוקבין וחסד זה אשר בזא"ת מה חסרון נקבתו אשר לא היתה עמו עדן ולפי חשם
שבהוק אשר הוא בזכר חסד ואנו לרמוז על הנקבה שמלפני שעדן לא היתה מה חסד זה   וחושם של"ה מלא ואו שמלפני
חסרון הזכר מה חסד זה שבנוקביה שבז"א ונשאר זה מחובר ואפשר שמלפני חסד זה יצא מצד מלכות שבו לצד יסוד
נקבה ולפי חשם חסד ואו שהוא אח הדבורה ובכ"ה וכו'   והמלך הרביעי יסוד שבקדושה והוא נק' הדר בסוד פרי עץ הדר
שהוא הדור כל הגוף וכלא הדרת פנים זקן כי כהסתלקות יסתלק הזקן אלא שבמקום זה בסוד הדינין יצא בסוד הדר ולפי
נק' הדר בדלת הדר עולה כמנין אחד ומנין אהבה כנגד היסוד הנק' מקום אחיד שבלם מתייחסים בו כנודע וכמו שהיסוד
כותש הזרעים העליונים מצד הרחמים להוציא שמן זית זך כתית למאור כן יסוד זה דורך ענבים כנה להוציא יין חמר מלא
היין ולפי נק' הדר כלא לא ידרוך הדורך הידד השבתי וזהו בן בדד היסוד שיושב בדד כי עדין לא היו דכר ונוקבא //
ועוד בבדד כלא שמן של ברכה כי יסוד כותש הזרעים העליונים בבית הבד ומוציא מהם שמן ולפי נק' בדד מלשון בית
הבד ובודקה ולפי שיסוד הוא זכר נאמר בו כן ואמר המלכה את מהן פי יסוד אשר בקדושה נק' שלום ומשביח מדנים לזה
האב העליון שהוא חכמה כאשר עלו הניצוצות בעיה במחשבה כי עדין לא נתגלה האור של מלכות ולמטה כי היתה בדין
החכמה ומלך זה נתמשך מכל היסוד בכללו ולפי נא' בו שם עירו הרומז למלכות שבו והנה נק' עיר מלשון עוות כלא
ודרך רשעים יעות כי המלכות שביסוד זה נתעוות להשפיע מהצינור השני שבו וזהו כי צדיק יי' צדקות אהב ישר
יחזו פנימו כי היסוד שבקדושה הנק' צדיק נקוד שהם נצח והוד אהב לבשל בהם הזרע העליון כדי להורידו אליה
דרך הצינור הימין ישר שהוא הצינור הימני יחזו פנימו מה המלכות היא מקבלת ממנו דרך ישר וזו השפעה מהצינור
דרך הצינור השמאלי ומעוותה דרכה ולכן נקרא' עוית וכנגדו בנוקביה דז"א נב' מעוותה דרכה להיות מהצינור השני שבה
והנה מה המלכות יוצאת יסוד זה נק' עית ואו יוד שבה בסוד ו' שהוא מושכת היוד שהוא היסוד עמה ונעשה
ו' ומשכה מלכות של יסוד אשר בנוקביה של ז"א הוא ו' שבו מושכת היוד ולפי שזו מלמטה למעלה קראה
יוד ואו וזהו י"ו וזה מלמטה למעלה ולזה ואת עוית וזאת עוית ז"א וחסרון נקבתו מושך את היסוד
אליו ועם דרך הצינור השמאלי ונוקביה דז"א מושכת היסוד אליה לחסרון הזכר ונהגה דרך הצינור שלה השמאלי
והמלך החמישי שמלה ממשרקה והוא מלכות של ז"א מחוברת ליסוד ושמלה כלא ושמלה מנעלה בהויה בסוד
הקן וזהו ממשרקה כלא לשמוע שריקות עדרים אשר הם נגדי צאן נ"י ונמשך מצד הוד אשר במלכות ז"א
בסוד שורק אשר הוא ניקוד הוד היינו ממשרקה ועוד לפי שהמלכות שבקדושה מלאה דכתי' אני מלאה הלכתי
וזו ריקה היא והיינו ממש ריקה והנה שמלה נקרא בסוד הרקמים כאשר מקבלת היסוד בסוד שלם יה ובסוד

הדין

הדין נקרא שמלה שמאל ה"א   והמלך השישי נק' שאול מרחובות הנהר והוא נביה הנמשכת מבינה הנקרא רחובות
כ"א אני בינה לי גבורה ולפי שכל המלכים האלו בסוד הדין הקיפין כלם ולא היה לה אפשר להתקיים כי אף האחרים
שלא היו כ"כ הדין הקיפין כמוה מהו כ"ש נביה עצמה אשר היא תוקף הדין עצמם ושרשם והוכרח לצאת ש"י המשמאל
שער א' מהרחמים מהחמשים שערים אשר בבינה לפי שנה   ולפי נקראת שאול מלשון השאלה כי נמשכת הוד אשר
בבינה ממקומה העליון בה שאלה לנבואה התחתונה וזהו אשר אמרו בזוהר לאתמשכא מן רחובות הנהר ונק' מרחובות
בסוד התפשטות חמשים שערים עד הוד והוד זה נמשך למטה לנבואה התחתונה אשר בז"א והנה מבחינה זו היה שאול
מלך ישראל ולפי מת ולא נתקיים המלכות בידו עד בא דוד שהוא מהיסבא נמ' טוב רואי ולפי שהיה שאול נמשך מאתר
הבינה שהיא למעלה מהכנים היה משכתו ומעלה גבוה מכל אדם ולפי שלא היה במלכותו דומי כי אין מינעם שום
דומי והנם בבינה כנודע והטעם שלא נתקיימה מלכותו מפני שלא המתין שבעה ימים כדי להעלות עולה כי היה רוצה
שמואל להעלות למעלה מן שבעת הימים למקום בינה כדי שיתקיים מלכותו והוא לא עשה כן ונקרע מלכותו ולפי שהיה
שאול מבחי' זו בסוד הדינין ההקיפין רצה י"י שבתחלת מלכותו ישכית הדינין והק' לימוח ויחרים את עמלק כי שהם בחינה
זו של ויעלה לינק מן הבינה ולהיותו נמשך מהוד שבבינה היתה משיחתו ע"י שמואל שהוא ההוד התחתון שנמשך על ידי
עליונה ירך יעקב   והמלך השביעי הוא בעל חנן בן עכבור בסוד נצח הוד הרי כלבי נופא ולפי יצאו שניהם יחד
כאחד כי בעל בסוד נצח כי שם מתפשט ומתדבק ה"ה בנצח שהוא בעל דמטרוניתא וחנן בסוד הוד שמשם מתפשטת
מתדבקת אסתר הנשארת בשני כל רואיה ובסוד כלהילדים אשר חנן שהם נצח והוד ולפי לא התחבר בשום מלך שיהיה
בו שני הייבוד כ"א זה מפני שרומז לשניהם שהם נצח והוד ולפי שאלו נקראו בשם כלא לימודי י"י נאמר במלך זה בן
כי אלו הרי מפני דבורה המבשלים המורב ואז מצרים יקרא כמלך משיך וכלא יכמלך כנך ולפי נק' בעל חנן בן עכבור
בסוד זכר והנה המלה האחרונה בסוד חברונה הקרא בור כנודע ושני מדות אלו אשר הם נצח והוד הם בסוד נ"ו ו"כ
אשר רומזים לבינה נ' בסוד נ' שנה ו"כ בסוד כתר כי הבינה כתר לראש כל מדיר ועוד כ' בסוד שנים שערי הבינה
שהם כתר חכמה ונמצא כי מלך זה לא בסוד נח"ב שבנצח והוד ובסוד המלכות שבהם הנקרא בור וזהו בן עכבור נ"כ
בור ועוד יראה לי כי ע"ש עכבור בסוד ו' ספירות אשר בבינה ו"כ בסוד שנים שעל נבה אשר הם חכמה ובינה ובור
מלכות והענין כי נצח והוד אלו שבכלן במלך זה נמשכו מצד ז' ספי' שבנצח ומצד חכמה ובינה ומלכות שבהוד והוא בן
עכבור ועתה צריך לחזור לדרוש אשר היינו בו ונאמר עתה אחר שידענו זה מהיכן נהוה צריך לידע וכו' //

סוד הדרוש שאמר גדולים גרים [?] כותן הוה מישראל שעמדו בהר סיני לקבל התורה וזה דבר זר מאד לא יסבלהו
השכל זה שעבד ע"ז כל ימיו ועתה שב יהודי יהיה גדול מישראל שזכה והשיג קול של מתן תורה ונראה
הטעם כי סוד הדבר הזה הוא כי ט' העולה בהר סיני הם כשצלם עשו את העגל עד שהמלך בהסיבו נתן הבאיש
וקיצו בנגיעות ונטמאו והנר פשע נומאתו ועשה חיבור כנסת ישראל בב"ז זונה והנה בודאי הוא גדול מאותם שעמד
בהר סיני ולא מאותם הבאים אחריהם המחזיקים בתורת י"י צבאות וזהו היותר נאות שנר' לי בטעם זה // //

סוד מפני שיבה תקום וכו' שיבה היא כ"ע וכן אמר דניאל ושער רישיה כעמר נקי וכו' ר"ל כי סוד הכתר היא
החכמה ולכן נר' מפני השיבה לעולם מעלת הכתר ולגשות הדור לחכם מפני התפלה שאינה למעלה ממנו והוא וקרא
לתפלה זקן מפני כי זקן נוטריקון זה קנה כלומר זהו המשפיע לכן הנו לגני שהוא קבינה ונזכר בבינה ונזכר כמצוה זו
שאינו חייב לקום משומך הגלגלי המלאכה מטעם שכתיב תקום והדרת מה הידור שאין בו חסרון אף קימה שאין בה
חסרון וקשה אם מפני שיבה תקום היא מצות עשה א"כ ההא כסוכה וכציצית ותפלין שאנו חייבים לקיימם הן
שחסרון כיס הן בלא חסרון כיס ואם אינה מצות עשה למה נכתב דעההרכה הכתוב הזה על דרך הפשט קשה
אך על דרך הסוד הוא כי אין דומה הפועל למעלה הפועלים למעלה למטה הפועלים וזהו וכתב כבל מעשה ידיך   לפועלים למעלה
ועניף מלאכתו מקימה ובפרט כי היא מצוה שאינה מתבטלת לגמרי שבמקום קימה יעשה קימה הידור
והנה שקין נזיר שהבן חייב לקום מפני אביו ואף שיהיה האב תלמידו ואין האב חייב לקום מפני בנו אפי' אם הוא רבו
והמקשה ודאי הוא אבי התורה שלא עשה ני לא אמר כלום יען כי הם פנים שאין נראים ומטעם מאור האב מעבור
בנו כי האב קודם לתפלה עילה לאמהון עבלה חתלה רזה וטעם הנמצא מפני אליאה לאחוהו כי ה"ה ב' וארין על כל
הנחיים והוא מתם מקבלים מאש הגדולה ולזה יעקב לכר לאחוהו שלא להזכיר עליו ועל הנחיים מהם הן והן התלמיד

שלא יוכ׳ לפני רבו הלך נ׳ פרסאות ואפי׳ ברשות ועתה כי התשובה היא התלמידו של ר׳ה׳ בעניני הקו׳ והיא אחר הנ׳ חיים
ונ׳ע שהם נ׳ מדרגות ואין לה רשות בפגם לעשות קטנה או גדולה אף אם היה מתמיה לו אבל קודם ל׳ מדרגות כאשר הנוע
עליה השמע שהיא הרשות תיה ואם לא הנוע השמע אשר הוא נתינת רשות אין לה רשות לעשות קטנה או גדולה
בכלה ומתאות שהוא הנק׳ סוף העולם ומה שכתב הר׳ אשי כי שיבה הלך אחר החכמה וכמסיבה הלך אחר הזקנה
הטעם הוא כי שראל סבא קדיש בקבלת הקדבנות שהיא המעלה מחכמה עילאה אבל כי שיבה היא ההוראה מח׳ב
עילאה על כן חכם קדיש וטעם אותם ז׳ל שהקטן לא יתן שלום לגדול לפי שהשלום העליון והוא הכתר הוא הנותן שלום
לאב ולאם ולבנים ואיך יבא הקטן לשנות // // //

סוד הקדושות שבת ויו״ט ור״ח וחול נמצא כתוב בשם הרב הגדול ז׳ל זה סוד הקדושה שתשמע הלא ידעת כי האצ׳ נתקן
בנ׳ תיקונים הא׳ עתיקא קדישא אשתכח בג׳ רישין הב׳ אבא ואי׳ והג׳ זעיר ונוקביה והנה ג׳ קדושות בג׳ רישין דעתיק
הא׳ ההוא דלא אתיידע כלל והב׳ בברא עילאה והג׳ במוחא סתימאה חכמה בג׳ קדושה א׳ן קדושא לעתיקא קדישא קדוש
ב׳ לאבא ואי׳ והג׳ לזעיר ונוקביה וזהו יי׳ צבאות מלא כל הארץ דהיינו נוקביה ברוך כ״מ לאבא ואי׳ יי׳ אבא כבוד יי׳ אימא
ימלוך יי׳ לעולם זעיר ונוקביה יי׳ו ימלוך נוקביה ז״א וכנגד אלו נ׳ אומרים יי׳ מלך לא״א יי׳ מלך לאבא ואי׳ יי׳ ימלוך זעי׳
ונוקביה ואמנם קדושת יוצר וקדושת התפלה וקדושה דסדר לציון כי הכלה הכלולה לא נמצא כאירא רק ב׳ מוחין ח״ב אבל
דעת אין לה בשלמות כי הנשים דעתן קלה ונקר׳ עב׳ קל כראיתה כמ׳ שלח לך והשנן כי הנקבה מחדוי ומאחורי ונמצא
שקדם לב כמלה כשיעור שש קצוות חבד חנה שמן החזה מחדוי ומאחורי היה לה הפשטות ושש קצוות אלו
הדעת כולם כי הוא כולל חכמה ובינה ומכריע ביניהם וכאשר נתפשט הדעת למטה לצורך נוקבה להכריע בין שני מוחותיו
נשאר קל מאחד וזה״ש דעת אתי כשית סמרין מה דאשתאר קל איהו ושנן עב׳ קל הוא יי׳ יו״ה יה״ו יהוה שלה עב׳ ומילוי
מה׳ פשוט כמו משולש מרובע שלה קל ושנים אלו הם דעת שבנוקבה והנה א״ה לא שימוש מנותן אלא בן קל שנה ואז ידע
חוה אשתו ונתן לה דעת וכן יוכבד לא ילדה משה שהוא סוד הדעת עד היותה בת קל שנה ונכנסת בדעת זו והכן כל זה //
והנה קדושת יוצר להקן לה נ׳ מוחין כנ׳ קדושות אלו ולהיות דעת כלול בנ׳ קדושות עליונות וכל זה במקומה למטה כמ״ש הנ״ל
ולפי היא מיושב וכאשר העלה שם עם כמלה אל מקום אצילותה כנגד החזה פנים בפנים צריך לשלש לה קדושה ולהקן נ׳ מוחות
ולהיות דעתה שלם וזהו קדושת התפלה להמשיך לה חכמה ותבונה ודעת משלש ראשונות של הזכר שלמעלה ממנה
שהם חב״ד ולפי שהדעת כנגד הה״ק ושם אצילותה נמצא שהיא אחר חסד נבוה וכנגד הה״ק ולפי׳ מקדשין אותה אחר חסד
ונבוה שהם כ׳ ברכות ראשונות להיות דעתה כלול מאמם ואז יתקנו מוחא דהב כוכב ואז יהיו שניהם קדושים ואז אתה קדוש
ושמך קדוש ואחר שנתקנה הנקבה בדעת שלם אנו שואלים דעת וזהו אתה חונן לאדם דעת והנה לא עלתה הכלה רק עד
מקום אצילותה וכאשר הביה תפלת מוסף עלה היא עד למעלה פנים כנגד פנים ראשה כנגד ראשו ואז הקבל שפע
מבנוע׳ שמתקנין לה נ׳ מוחותיה במקום נבוה בנ׳ קדושות וזהו חידושה לעלות למעלה ממקום אצילותה ולפי׳ גם בר״ח
מתפללין כתר על חידוש הלבנה כדפי׳ ודע כי גם הזכר עלה בחיק אביו וכאשר הנקבה עולה אצלו עולה למעלה בחיק אמא
גם היא ואז הכר שעה כמלה וזהו השקדות ויו״ט שה אומרים במוסף איה מקום כבודו ומתקומו כנגד הכלה וכנגדו שהיא
נקרא כבוד לכן אנו אומרים כבודו מלא עולם ומשרתיו שואלים איה מקום כבודו וכנגד הזכר אומרי׳ ממקומו וממקום
ו׳ סוד ו׳ שבקדושה עלה עד קודש בסוד קדשה ישראל עלה במחשבה אמנם בר״ח הוא חידוש הלבנה כלבד לעלות אצלו פנים
כנגד פנים ולא בחיק אביהם עם היות שעתה כלתות לה דרך המדרגות ולפי׳ אין אנו אומרים א״ל ולא ממקומו כי
משרתיו יודעים מקומו ודעו כי אין קדושת שבת דומה לקדושת יו״ט כי בשבת הבנים יורשים אביהם ממש ונקרא׳ קדש
ומקבלים שפע מעורי׳ כמוהו אמנם ביו״ט עולים אל אביהם לקבל שפעתם והם קרואים אצלו ולפי׳ הם מקראי קדש והנה
בשבת יעלו הבנים עם הבנים אביהם שניו לו ויהיו במקום הקודש מראשם עד רגליהם ואין שם חול כלל האמנם ביו״ט נכנסו
ראשם אצל אביהם ושש קצוותם למטה ויהיו חנ״ת שלהם במקום חבד ונה׳י במקום חנ״ת ושש קצוות אלו נקרא׳ חול המועד
ואינם חול גמור חו״ כי נתעלו ממדרגתם הראשונה למדרגה אחת עליונה כדפי׳ אבל מפני שלא עלו עד או בג׳ ראשונות
יקראו חול המועד ונמצא כבי׳ זה שקדושת חול המועד למעלה מקדושת ר״ח כי ר״ח נתחדש ראשה לבד לעלות למעלה
ממעי׳ לפי׳ נקר׳ ראש חדש ובחול המועד ראשה במקום גבוה בחיק אביהם והזרועות והגוף במקום הראש ונה׳י במקום
הזרועות והגוף ולפי׳ אין מניחין תפילין בחול המועד משא״כ בר״ח שמסלקין אותם במוסף לבד שאז עולה עטרה הדרך

ג״ל פעם שניה

ג״ל שלש

המתגלות והוא למעלה מהתפילין כי הנה הנחת התפילין יורה על החתן היורש את אביו ואת אמו במקום אצילותו ומוחותיו ב׳ נעשו
ז׳ חב״ד שהם חו״ג כלולים בדעת ועל הכלה המקבלת מהם הנה״י למטה וכח הנה שניהם עולים למעלה ממקום הנחת התפילין שבראש
שניהם בחיק אביהם כב״ז וגם כמ״א אבל שאינם עולים למעלה ממקום אצילותם מה שמתגבש יורד להם הדך המדרגו לתפלת
מוסף והוא גדול מהנחת התפילין והבן כל זה וזה הבין מבני מה לא הותר אוכל נפש בשבת והותר ביו״ט ובחול המועד הותר
דבר האבד וכה אין בו איסור מלאכה כלל וזה כי המלאכה מורה על הקליפות בסוד העשיה וימי המעשה והנה בשבת המלך
והכלה בלבד נכנסים אל הקודש פנימה ואין להם דבר בפני הבית ואז הוא השבתת הקליפות לגמרי ולכן נאסר בכל מין מלאכה
אמנם ביו״ט וקצותיהם למטה כסבי׳ ששם שליטה ומגע יד לקליפות אבל נראה לו כי חו״ג נחזרו במקום חב״ד שבחתן ונה״י לחו״ג
ולכן נאסר מלאכת עבודה שאין שליטה לקליפות במקום חו״ג אמנם יש להם יניקה וחיות מאש להחיות את נפשם והנה
השליטה מצד מלאכת עבודה והוא מנה״י שמהם יניקת אלהים מתעלה לתאות על המהרה ולהיות ישראל משועבדים
לקליפות כמו עבד בזמן הגלות מצד הוד כל״א והודי נהפך עלי למשחית וגם מתאות נצח קצת ליעקב מעבר הירדן והם בחי׳
כרא׳ שמהם מני מתעלה לחיצונים והאבר הקדוש נמשך ממנו שיעור לקליפה כנודע אבל בנוקבא שהם חו״ג אין להם שליטה
וכל חיותם קיום ומזון לשמור על משמרותם הקדומה ולהיותם נכנעים לשם ה׳ נמשך ממקור חו״ג ולכן הותר מלאכת אוכל
נפש לבד ודע כי חיות זה נמשך להם מן העליונות ויורד דרך המדרגות ולכן ביו״ט עצמו שהן עליונות שולטות ומתפשטי׳
בשש קצוות הותר להם אוכל נפש כי אין העליונות מתפשטי׳ לחיצונים כלל רק חיות לבד ולא שליטה חו״א אבל
בחול הששה קצוות שולטות ולכן הם ו׳ ימים ולהיותם שש קצוות אלו נראה לו כי חו״ג עלו לחב״ד ונה״י עלו לחו״ג
אין להם שליטה לקליפות כל כך בדבר האבד והוא קצת כשליטה קדושה נכנסו בעמקי הקליפות ונאבדו שם
בגוון השלום ועל אלו יש להם שליטה לבד אבל אין להם שליטה מאחר שהקדושה חו״ר רק בדבר שנאבד לקליפין
ועוד אני אומר דדבר האבד הוא קליפה שנכנסה ותזה קדושה בסוד נוגה והם נשמות שהלכו בעמקי
הקליפות אבודים וחזרו ונטהרו ונכנסו במקום הקודש במקום מעלות דעשיה בפנימיותה לא חוץ במקום
הקליפות ולא זכו אלו לעלות עליה וכ״ש בבריאה וצריכים אנו להשפיע בעשיה ובמלה נראה בסוד הראיה
להשפיע אורה נשמה האבודה ולכן הותר אוכל מלאכה בחול ואף לבי מצוה שלדבה״ם נבי׳ מתנו לנשמה
העליון כי כמו שהמלאכה לדבר האבד מעשיה בבחי׳ לה נמצאו שני מיני מלאכה או בקש על קידוש ה׳ או תמול לה
בנפילת אפים והענין שיש שני מיני זיווג באצילות אם זיווג חכמה ובינה אם זיווג תו״ת ומלכות ולא לשניהם
בלי מיין נוקבין לקבל מיין דכורין ואמנם מיין נוקבין במלכות הם נשמות הצדיקים וכאשר ימסור עצמו למיתה
נפטר מן העולם והדבק נשמתו למעלה בסוד וינשקה כאשר מים חיים ואז יבואו מיין זכרים מהדת בזיווג הקדוש
ונעשו ברכה וזהו סוד אליך יי׳ נפשי אשא להעלות נשמתו למעלה ונעשה בירא דמיין ונבנין בינה מלמעלה
ובינה מלמטה ובינה מלרחמ׳ מלמטה לדצדיקיא ונבינה מלמעלה מן הזרע ומיין נוקבין דבינה המשובחים הם
הצדיקים המוסרים נשמתם על קידוש ה׳ שהיא בינה שנקרא׳ שם גדול וקידוש ה׳ לעלות מתחתית למעלה
בסוד הקודש שהוא חכמה אבל מוסר נפשו למיתה היא בסוד המלכות שהיא אחרית דמיתה וקדושה
למטה וזהו עליך הורגנו כל היום עליך ממש היא למעלה ממלכות ובמוסר עצמו למיתה כנ״ל אליך יי׳ נפשי אשא
אליך ולא עליך כי הם למטה ממלכות וזהו סוד את׳ נעלה הוא אתה נמשך הוא היא כלה ועבר הלוי הוא ההייט בינה
שעולה נשמת הצדיקים לעלות עמהם למחשבה העליונה וזהו שאמר למשה שתוק כך עלה במחשבה על ר״ע שנהרג
כשנהרג על קדושת ה׳ ודע כי הזיווג העליון הוא סוד א׳ כזה א׳ יוד ראשונה בסוד דכורין יוד למטה בסוד מיין נוקבין
ואו באמצע רקיע המזווג חכמה ובינה וזיווג התחתון בסוד שם יאהדונהי יוד בראש מיין דכורין יוד בסוף מיין נוקבין
ושש קצוות באמצע בסוד הוי״ה והנה גם בזיווג העליון יש בחי׳ אחת בסוד יאהדונהי הה יוד בראש ה׳ בסוף בסוד יה
והם יוד בראש מיין דכורין ה׳ בסוף בסוד מיין נוקבין כי אין להם כח לעלות למעלה מהמה בבינה כנ״ל המחשבה
עליונה בחכמה ובמלכות כלם עולים מלמטה למעלה בסוד יוד ולכך בבינה ה׳ ובמלכות יוד ועוד כי הבינה אם
הבנים והמלכות אם הנשמות של הצדיקים ובני הבינה שהם לו בסוד ה׳ הם מיין נוקבין הלא סוד יוד העטרה המגלה׳
לו הם הה׳ ומלכות ובמלכות שהם נשמות הצדיקים הם מיין נוקבין הלא סוד יוד העטרה המשכבת מן היסוד שהו׳
הצדיקים ועוד בכל נשמה ונשמה כלולה מעשר ולכן יוד בסוף והנה מיין נוקבין דבינה לעולם אינם פוסקים

כי

כי בינה אימא הגדול הנה ומלכות ולפי הזיווג העליון לא הפסיק התמידי אלא כשנשמות הצדיקים המוסרים עצמן על קדושת
השם יתברך הזיווג העליון משובח ושלם כי ע״י הנשמות יאירו הנה ומלכות האחד נקלאה וכפי ערך האהבים מיש בזיווג
העליון משותף וירשו הבנים הנה הקן שעון דניזון בנייהו לנקבין אתי מלכא כגן באדרת האזינו ואז נהר יוצא הייני בינה
מעדן הייני חכמה להשקות את הגן הנה ומשם להייני הנה יפרד והיה לד׳ ראשין דאתעבידו ד׳ מותין כזאת ואינון ד׳ כתי הקליפין
הרישא כגן באדרת האזינו וקאמר יפרד משום דאתפרשן דחתי והנה מה דלאו הכי נפילא דכולהו חד כגן כפ׳ חיי שרה
ובאשר אין איש מוסר עצמו על קדושתה לא כבח בק״ש ולא כמעל כמעשה הרינו מלכות אז אין הזיווג שלם שלוק הבנים
הנה ומלכות להריק להם כבה עד כלי די ה׳ להתיורם ולהשוים על שתוים לכד ואז נקרא אהבת הכתה מעל בשן כנודע וידוע
כי עד זמן יהרוני מלכות היו מאירים הנה ומלכות יהיה די כאוה להעלות מיין נוקבין לבינה עם קצת מיועט התחתונים
המוסרים עצמן על קדושת השם כבח בק״ש אבל בזמן שנה הרוני מלכו שמשו ירח קדרו כשן רוים ואמלא לא נהרגו
הרוני מלכות לא היה כהם כח להעלות מיין נוקבין עד שנהרגו כמעל ואז האירו השמרקין כבה ומלכו ועשרו כח לעלות מיין
נוקבין ועל זה אמר כך עלה במחשבה וזהו שאמר מתרגם ידך יי׳ ממתים מחלד וחלד היא אימא עילאה שהיא נעלמת
ונחללה וכ׳ שהמיתות אם למסור עצמן למיתה וזה לערך יה השם פ׳ המלכות נק׳ מה ואם למסור עצמן על קדושתה
וזהו ממתים מחלד וחלד היא אימא עילאה שהיא נעלמת ונחללה כשמן הדמה וחלקה שאינה נגלית חלקם בחיים כהם עולים
בחיים העליונים חיי המלך היא בינה וצפון סוד נתיב לא ידעו עיט הוא שביל דקיק דנתיב זין יוד ואפרכן המלך
דאימא מאשיד מיין דכורין וקבלה להו אימא עילאה דאיקרי עדן ואתמליאת מהם שביל דקיק מתיר
ובזו ואז ישבעו בנים הנה ומלכות והניחו יתרם לעולליהם נה״י אז נשמת הון של צדיקים האחרון מהנה ומלכות
ואינון עוללים דלהון והנה הזיווג העליון התמידי הוא כסוד יאהדונהי כאשר כתבתי יוד כראש חכמה ה׳ כסוף
בינה דו פרצופין שני כשה ובאשר נשמות הצדיקים המוסרים עצמן על קדושתה אז יהיה כסוד אא יוד כראש
מים דכורין יוד בסוף מיין נוקבין מנשמות המוסרים עצמן על קדושתה וכאמצע מקום סוד דעת עליון
וזהו שם המחבר הזיווג העליון יאהדונהי הוא שם כן ד׳ כמילוי יוהן והוא נשמת התפארת ונק׳ מזלא
דחיבורא דלהון דלוי במזלא ושם המחבר הזיווג התחתון שם יאהדונהי הוא שם כן ד׳ כמילוי אלפין השלה
מה והוא המחשבה רושב מה כסוד קול והבור ומחשבה והוא שקיו דאילנא כגן בתיקונים והנה הזיווג
העליון בהתחברו ונעשה יאהה ויהה האותיות הראשונות הם אהיה והאחרונות שם יהוה כזה יאהה
ויהה נמצא שנבה בינה על חכמה וטעם הדבר להיות חיבור דלהון כי שם כן ד׳ כמילוי יוהן והוא ה׳ עלי׳
ניקבא על הוא כאמר בתיקונין לפי נבר שם אהיה על הויה ועלה להיות עטרה בעלה העליון וביאור הענין
כי החכמה נעלמה מעיני כל חי ואין כח לקבל שפעה ומה נס ע״י מזולא כי אם בבינה כי החכמה השפיע לבינה
והבינה השפיעה משפע החכמה שבה, שהיא להשוות אור החכמה בה ולפי הבינה נהרה לשיוכלו לקבל השפעה הבנים
הנעלמים ולפי שבינה אם הבנים ועוד כי השפע היורד הוא החכמה כי מצד בינה נעצרו הדין מתרעין מינה ולפי שם כן
ד׳ המורה על החכמה שהוא במילוי יוהן קרוב לחן שיקבלו התחתונים מהחכמה שבה ואלו הם דינין מצד עצמותם ועוד
כי האשה העליונה הזריעה תחילה ואחר האיש העליון לפי קבלו מתורתה למתורת הזכר העליון ובאורתה קבלו הנה״ם
נקבה עד יוד והא קבלו לשני ההין שהם נקבה וכן ו״ קבלו לשני ההין ולפי ילה זכר תחילה הנה והוא כבא הבוא והנה כי
כבתא שאף השפע היורד היא נזונה ממנו וזהו סוד ה׳ דלת של אלף כי ואלו בא כבוא עלד תחילה ונגלה תחילה ואחר
הכלה מבין חק. כגן באידרת האזינו ונמצא שמהזיווג העליון שהוא לצורך החתן והכלה בא שמהזוכר העליון לחתן ומתנו
מזווגה הנקבה והזיווג התחתון שהוא לצורך הנשמות של התחתונים יצאים נשמות הזכר והנקבה אלא שאחר מתפרשן
לגופם אותן) הבי נשא למובה ולפי הזיווג של הנה ומלכות שהוא יאהדונהי נכללים זה עם זה הזכר עם הנקבות והיו לבשר
אחד ומולידים נשמות כדומה להם ומהם זיווג יאהדוניהה יש בו קצת התמשות דין למטה אחד שנקבה על הזכר והתחתונים
הוא שכל במילוי יוהן ה׳ על י׳ והוא איהו אבל זיווג ע״ב ד׳ הוא התכוס נמותם כלה לבוא יוד ואין יוד אא והנה אתיבורת
מיין לקבלה סוד נקבה אתעבידת שבה סוד יוד ולפי יוד כראש ויוד בסוף והוא כלה יוצב כשהוא כאלה והוא זיווג עליון
דיוקא כרוחא נכללים זה בזה כפצמו והם הזיווג יאהה ויהה עלד וזיווג אלף מלנאו והם סוד הנשיקין הנעלמים
נעולם העליון והנה הצדיקים המוסרים עצמן על קידושת ה׳ עולים עד המלכות והם מיין נוקבין הלה ועולים עד הנה והמים מיין

עקבין דלה לגלות עד המחשבה והמיין נוקבין והמיין דכורין הם בסוד כ׳ עשר מלמטה למעלה ועשר מלמעלה למטה
והזיווג הראשון שהוא יאהדונהי הוא בסוד כ׳ כפופה והזיווג העליון שהוא בסוד א׳ הוא בסוד ך׳ פשוטה שהיא אימא
עלאה שהיא עשר מלמטה למעלה ועשר מלמעלה למטה ולפי׳ כ׳ כפופה וך׳ פשוטה נאמר למשה עלה ר׳ עקיבא כך
עלה במחשבה והבן זה מאד וזהו סוד ר׳ עקיבא נכנס בשלום ויצא בשלום הבן שלימות שלו והבא והבן שזיווג יאהדונהי הוא
הוא ע״י הדעת שחושב מחשבה אלו והוא נשמה לחכמה ונשמה לבינה ולפי׳ משם יקרא המאור הגדול חו״ב ומשם יקר בינה
וכלא חד וזיווג א׳ ע״י דעת עליון נשמה לחכמה ובינה ולפי׳ נא׳ למשה שתוק כי עלה למעלה ממנו להיות מחשבה לזיווג חכמה
ותבונה לזיווג אהיה ולפי׳ נא׳ לו בתחילת נבואתו אהיה אשר אהיה והנה הייחוד ק״ש עם בשכמל״ו הוא סוד הנשיקין
ולפי׳ סמוך להיכל אהבה שהוא סוד הנשיקין צריך לייחד ולפי׳ ד׳ של אחד גדולה לרמוז לד׳ עליונה כי ה׳ עילאה
נמי ד׳ היא ואנו מייחדין אותה בסוד נשיקין עלאין ולפי׳ יצאה נשמתו של ר׳ עקיבא באחד כי נתכוון לייחד בסוד נשיקין
העליונים ובשכמל״ו הוא סוד הנשיקין התחתונים זו״ן ומלכות והם הם עיקר קדיש שהריחה בתוך הכלה הכלולה שהרח/
הנשיקין העליונים ולכך [illegible] עם התחתון רוחא ברוחא לזיווג העליון הפנימי ולא אמרה משה כי הוא היה בסוד הנשיקין
בה אמרה בסוד בה אמרה אחר כן ולא היה צריך לאומרו כי הוא המזווג רה״ב עם מלכות רוחא ברוחא בסוד נשיקין
ומזווג חכמה ובינה נפקא נשמה בסוד הדעת הנז׳ למעלה ויעקב הוא המזווג נפקא נשמה רה״ב ומלכות והכל לייחדא
בסוד נשיקין [illegible] עצמו על קדושת השם מייחד בסוד נשיקין שלהן כך המוסר עצמו מייחד
רה״ב ומלכות בסוד נשיקין [illegible] לכך [illegible] וזהו סוד מיתת הצדיקים בנשיקה ורע
[illegible] בתחילה הצדיקים מתעוררים מיין נוקבין [illegible] בין [illegible] אלא שאין נשיקין בין שלהן בין
[illegible] עצמו למיתה [illegible] על קידוש ה׳ כי אז יהיה מיין נוקבין [illegible] ובן נשיקין [illegible]
הזיווג שלם נשמה בנשמה ורוחא ברוחא והנה אמרו׳ שהמוסר עצמו למיתה מייחד רה״ב ומלכות בסוד נשיקין ובן המוס׳
עצמו על קדושת ה׳ מייחד חכמה ובינה בסוד נשיקין זהו לפי׳ שעה אבל אינו עושה מרכבה תמיד לכך אלא אם ימסור
עצמו למיתה על התורה או על המצוות [illegible] ר׳ עקיבא וסוד הנשיקין התחתונים שהם זו״נ
ומלכות [illegible] הוא הרשימות העליון [illegible] כי שהם הקליפות כה שידבקו רוחא ברוחא ולא יהיה
להם מעכב וזה צריך [illegible] לבל יניקו הקליפות מהרוח החיוני המחייה את כלם [illegible] אימא
עליונה [illegible] וכלא חד ולפי׳ שנים בשכמל״ו [illegible] רס // רס //

סוד מקרא הפרש׳ שנים מקרא ואחד תרגום לפי שיש ד׳ קליפות סביב הקדושה והד׳ דהיינו נוגה למעלה הוא קדש [בגליון: [illegible]]
ולמטה הוא אחוזה בקליפה ועשו ד׳ קליפות וזהו ונוגה לו סביב שהוא סביב הקדושה והג׳ הם מזאת הקליפ׳
שלמעלה הוא נוטה לקדשה ולמטה נוטה לטומאה ולפי׳ אונקלוס הגר לפי שהיה מעבר׳ נוגה רצה לתקן אותה ועשה התרגו׳
לפי שהוא בסוד נוגה לכלול אותו עם הקדושה ולפי׳ ביום ו׳ שמתחיל לכנס הקדושה ראוי לקרא הפרש׳ שנים מקרא וא׳
תרגום ולא ביום ה׳ ולא ביום שבת לפי שכיון שרואים הקליפות האחרות ביום ו׳ שעולה קליפת נוגה בקדושה [illegible] הם
נעלות בקדושה אחרה ונכנס שבת ומתפללים [illegible] וזהו שאנו אומרים [illegible] פעמים [illegible]
[illegible] לקדשה ביום ו׳ [illegible] להם שהוא [illegible] וזהו יתפרדו כל פועלי און [illegible]
לטומאה [illegible] קושיא [illegible] אפשר שיהיה [illegible] בקליפה שאין בה זיווג לפי שכיון [illegible]
עולה לקדושה עולים [illegible] שמתשיך להם מתי החסד וזהו [illegible] מתי החסד [illegible] קליפת נוגה [illegible]
[illegible] את הקליפות [illegible] וכשאנו אומרים שכינה בגלות הוא משגולה נוגה בקדושה [illegible] השכינה אז
ע״י נוגה יש להם לקליפות אחיזה בשכינה כי למעלה [illegible] יש גלות [illegible] אלו הג׳ קליפות הוא שיש ג׳ מיני חול
[illegible] שבת יום ד׳ וה׳ וו׳ אחר שבת ואחר השבת יום א׳ וב׳ וג׳ וכן הוא [illegible] חמה [illegible] והלבנה חשוכה [illegible]
[illegible] הקבלה [illegible] נאכל ואין בה לא קוצים ולא שיבולים [illegible] ומה הוא נאכל // //
ועם הקדוש הזה יובן לשון הספר [illegible] כי ירמוז על הקליפות
שהם בתחילה [illegible] עם קליפת נוגה ואחר [illegible] כל פועלי און [illegible]
[illegible] יובן [illegible]
בתחילה על [illegible] ובסוף על [illegible] הכוונה [illegible] מתוך לקדושה ובסוף [illegible]

מלמע

מטה וזהו ענין הלבנה שבתחילה מתחלת לבראות מעט מעט עד שנשלמת שמתחלת בלידה נוטה להתדבק מן הקליפ'
ונכנסת בקדושה ולפי מי שנולד בזמן שהיא מלאה הוא טוב ואח"כ חוזרים הקליפות ולוקחים מאותה מעט מעט עד
שלוקחים כלה ואז מתחדש אותה הקב"ה וחוזר. ועל' זה מן תוקעין בשופר על האדון שהיא מכוסה כלו והא' אמר שלא היה
מכוסה כא' תלונו והענין שמי שאמר שהיה מכוסה כלו פן חו' יגישו הקליפות כלל והא' שאמר שלא היה מכוסה כא' מלמט'
מדבקים שעולים הקליפות אבל מלמעלה כבר ושם אין צריך שום דבר שאין ליכנס שם הקליפות ע"כ //

הדרוש בריאת העולמות והתיקונים   כבר היה לשלמה וכל להיות כי קודם שנברא העולם היה הקב"ה הוא ושמו לבד ומרבוי האור
לא היה יכול להבראות העולם מה עשה צמצם עצמו שסלק והעלה אורה מעלה ואח"כ הניח רושם רק מאורו לקיום אלא
שבהסתלק אור הגדול נשארה אורה האור ונתלבש ועי' כך הוציא בריאה וחילוקה שנתלבש אצילות בבריאה וכה"א לעשיה
ועשיה בעשיה והיינו דכתי' והארץ היתה תהו ובהו וחושך ורוח אלהי' היינו אצילות וכשנברא העולם הולך תמיד להוסיף אור
על זה האור שכמעט נשאר למטה וכשזה האור עולה למעלה ומתדבקת עם שרשה מקבלת סוד גדול להחיות העולם וכל
כוונתינו להעלותה ובעונותינו העונות יורדת למטה והיינו ירידה ועלייה מלכות וזה האור שנשאבה הוא לבוש לאורות העליונים
בהרים להחיותם וכמו שהש"כ היתה לבנה כמו' ואח' ועלה' זה האור וקבלה מכל האורות העליונים מקדש הקדשים
והיינו כל השירים קדש ושיר השירים קדש קדשים וכל פסוקי שיר השירים הם על זה הייחוד ומייחדים בקבה אתה
וכרם היה לשלמה הוא סוד העשר הויות הנכללות בהם שנעלים במספר כ"ר הנז' והיינו יין המשומר בענביו
סוד הטיפה שמקבלת הדעת בסוד וידע אדם וי' הויות אלו עולים כרם וזה הכרם הוא לסוד שהוא השלום כרת
ואלו העשר עולים למאה ומתאה לאלף בסוד אי"ק וזהו נתן הכרם לנוטרים דהיינו השבלים שיורדת מהם יביא
איש את פריהו דהיינו הטיפה פרי איש יהא אלף כסף שמורי שמהחבין דהיינו האדם לכסף לבן בסוד הבחורים ענין
בריאה הוא מלשון וברא אתהן משום הנד שלא ברא הק' מעורב טוב ורע וחושך ואור והיו הדינין מעורבים בהלים
מתמא לדם קדמאה והוצרך לתקן העולם להבדיל בין הקדש ובין החול ולהיותכי למעלה להכוי האור לא יראו
הדינין בקומץ עפר בכלי גדול של מים שיתערב העפר עם המים ולא יתראה העפר אבל אם ירצו להפריש העפר
יבדלו המים העבורים שלמעלה מעט מעט עד שיזדכו העליונים וכן על זה הדרך עד שישוב העפר כשהיה וכן
היה בבריאת העולם להבדיל עולם אצילות בפני עצמו ובריאה בפני עצמה ויצירה בפני עצמה ועשיה בפני עצמה
וזה היה התיקון הנז' בזוהר עד דלא אתתקן עתי' דעתיקין בני מלכין וכמו מלכין לנימר שלמות התיקון הולכו לצאת
אלו המלכים הראשונים שהיו דינין תקיפין עד דאתבריר והיינו דכתי' ואלה המלכים אשר מלכו בארץ אדום
משום דלמעלה לא היו מלכים שאמרי' אינם מתקיימים ההינן לא מלכו אלא כזה שהוא עולם הנוקבא וישב כל אחד בפני
עצמו. וכן השבעה מלכוכין כו ועדיין לא אתתקן דיוקנא דאדם דהיינו קין והבלים ומלכה עד דאנח להו ואצנע להו כלו/
שנברא ועלה המתוקן למעלה שהוא הנשמה ונשאר העבורת למטה שהוא כנמצא וזהו וימלוך ותחלים נעשית גופא
דמלכות והיינו ואלה המלכים אשר מלכו בארץ אדום והיינו עד דאנח הכלים למטה ואצנע הנשמות למעלה ואחר זה
נבראו השלמות ולזה נברא האדם כמו לגוהר שבעבוזה העולם שנתהק מאור העליון והאדם שנברא בדמות כל השלמות
כלול מכלם מוהר שמצבל השלמות ומבחר נפשו כי נשמותיהן של צדיקים הם היו הניצוצות ונשמות ונתעברו וכל כלי הוא
קן כי כח הבחירים והחסד היה מתפשט ומלה הקן אינה נעתרת בשביל הרשעים והכלי הוא הנבלה עד פה הבא נמצא כי
עצמות וכלים הוא קן והמים והכל א' אלא שהקן הקליף נעשה כלי לחסד וגבורה שגבורה הוא הקן היותר מבורר ובתחילת
האצילות לפיק יוד ומרוב הדבקות בשורש השרשים אינו נכר לשם כלי ולא עשר אלא אחדות והוא כנשמה האצילות עד
ויד הכלי ומכח הכלי ניכר שבעצמות יש כח ועשר ואעפ' שהכלי א' ניכרים בכלי עשרה רשמים האצי' עוד יר' מהבריאה
אחרת ונכרים שהם עשרה כלים מחוברים והב' ראשונות שבמלכות הב' הזאת שהיה להם עליה שימלוכו שבכתר יוד
תיות מנוקוד א' ובחכמה מה"ב ובבינה מהב' לפי' נתקיימו ונשארו שבעה שלא היה להם עליה שימלוכו ונפלו והיו נקודות
נקודים וברודים עקודים כנגד הב' שמרוב דבקותם אינם מתגלים י' וכנגד הב' שמתגלים בה י' נקודות והב' הם הצאן ט־
המלך ושרות והיינו נליף ומשער נליף כנגד בינה וכל שהיא יורדת כסוד נוקבא ומשער כנגד הכתר כסוד הב' שאינם
מתגלים י' אלא ברושם הכלי אנו משיגין שיש י' בעצמות והיינו אלה בני שעיר אלה ממלאת הראשונים שקודם אין אנו
יכולים לשער כראשונה אבל ואלה המלכים מוסיף על הראשונים שכבר נראו העשר ומלכו הראשונות ואלה המלכים הם

שש קצוות דז"א וכשעלו עלה העטרות בנשמה ונשארו הרמ"ח יחי' בסוד העיבור שהניחו בבינה ואחר זה הוציאם
ואז מן קמ"ה יחד פרסא שהיא מבדלת בין כל עולם ועולם וזאת הפרסא היא מבינה ומכים האורות במפתח ומתלבשים
ויורדים למטה להיות שיהיו הז' כלים הא' נשבר הכלי שלא שאה לשני מלכים להשתמש בכתר א' ומכ"ש שבעה וקיום הכתר
להיותם נעלמים בתוכו ואינם נעלמים ניכרים לגבורות החתום שבו אינו ניכר אלא מלך א' וכן בחכמה וכן בבינה אותם
בשש קצוות של ז"א בלא רוצה למלוך ואעפ"י שכלם נכללו בחסד אלה היו מתראים ולא סבל הכלי כלם ונבקע והמלך הראשון
שלא היה אפשר לקיים במקומו נשאר קו בכלי אחר לכך עלה אותם שאר המלכים לא עלו אלא שראו שלא יכלו להתקיים בלא
במקומו ואעפ"י שהמלכות יחידה לא נתקיימה למיבת מיעוט האור וכמו שאפרש וסוד הענין כי יש דעת דז"א בין בינה לז"א
והוא דעת דז"א וזהו וימלוך באדום בלע הוא קליפת הדעת כי בלע בלעם ומשה סוד הדעת ובלעם הקליפה בסוד ישראל
לא קם אבל באומות העולם קם ומה בלעם ובלע הוא קב של חרובין מהעולם הנחב וכן קשבעה עד יסוד שהוא שאול
מרחובות הנהר ויצאה מלכות כלולה עמו ושנבקעו כלי היסוד לא ירדה מלכות לכלי שלה שלא הכר מיסוד וכלי המלכות
שנשה מהבטה שהבינו יסוד בכל המלכות ונשה רושם ולהיות כי מאה אלו המלכים קדמאין הוא להניח רושם כדי
שיוכלו לקבל אחר זה האור בתיקון ומלכות לא יקח בכלי כמו שנעלה לגת לה מדרגה כלום והכלי שלה נעשה מהבטה
כלבד לכך נשאר אחר זה רושם גדול בכלי היסוד לקיום כלי המלכות שלא ישול לגמרי שלא נכנס בו רושם אור כלל ושאול
אלא הבטה כלבד ושאול הוא סוד מלכין קדמאין לכך הוא נחבא אל הכלים יסוד ומלכות בסוד הנ"ל // וכאשר
נשברו הכלים של אלו המלכים ועלה לבינה הנקרא בסוד והרוח תשוב אל האלהים אשר נתנה שהיא בינה ונעשה זווג
מחכמה ובינה בסוד נשמות הצדיקים כשעולות נשמות זווג ... והיינו אליך יי' אשא נפשי וכח יסוד השפע השפיע
מחכמה עשר חסדים בסוד מיין דוכרין והמלכים הם בבינה בסוד מיין נוקבין ונתקנו הכלים ברחמים ומלך
הדין הכל מלכין קדמאין נעשה מלכות ונעשה החסדים הוא זעיר עשרים ... השכל מחכמה השכל להיינו עשר
והיא הד' ומה ... להיות כי התיקון אינו ניכר כח ראשו אינו ניכר אלא ו' והיינו ה' ראשונה דשמא ד' על ו' רמז
כשהיא בסוד העיבור והיא היתה מאחוריו בו' קצוות ניכרות בסוד ו' ואעפ"י שאין קדושה פחותה מעשר והיינו
האשרפי הדימר יחי' להאיר לשש קצוות הז"א ולשש קצוות הז"א והתחברו כל זה הזמן עד שלא יתחברו של התחלה
ובכל חדש אתחדש מלה ובסוד הנ"ל ב' חדש והיינו לכתר וימלוך תחתיו הדר ושם אשתו מהיטבאל ושם עירו פעו
בסוד המלכים שנתקנו בסוד אל חסד בת מטרד שנטרדו מי זהב דהיינו טוב ונטרדו מפני שהיו הדין הקדמון
ונתבסם מה שנתבסם ושאר מלכות והיינו בראשית ברא אלהי' וגו' והארץ היתה תהו ובהו וחשך על פני תהום
תהום דהיינו המות והדין הם חשך דהיינו בסוד הכלים ורוח אלהים שהוא העטרות מרחפת על פני המים ויאמר
אלהים יהי אור דהיינו חיבור יה חב להולידו והיינו ז"א יהי אור בסוד חסד והיינו על לחיות בסוד ואלו
המים רבים דהיינו מלכין קדמאין כי על אורות חכמה בינה וארץ המים רבים דהיינו המים ישבו בה כלומר לפני מלוך
מלך לבני ישראל דהיינו ז"א ולהיות היא נקבה מאחוריו באמצעות שבו"א בסוד מחזירת השכל שהיא קנה קמונו
המאזנים כשרי במות מכאן ובמחזירת השכל דהיינו קנה השכל דהיינו חט ה"ה שם הדומה לו כסוד נקודה והעמוד
שהיתה שם הוא כי כד אשרה יב' ירחי בבינה כבגון המלאה עשה בתוכה בסוד העיבור מתחת הה' שבבינה ולמטה
עד היסוד בה חצי מלה באורך וחצי מלה בבינה היא מלה אחת בזעיר והיה הזעיר בסוד השבר בתוכו אמו שהיו
יהיו על שתי ארכובותיו וכן חסד על נצח ונבואה על הוד והה' על יסוד נמצא ששורה מלה באורך ומלכות שבו
כשנקבל על יסוד הה' נשארו בין שניהם ונכללה למעלה בסוד נקודה בין הה' ויסוד בסוד ה' דלת על ו' מלכו על זא'
כשנקבל ולזה אשת חיל עטרת בעלה שהיא לקחה מכל הראשונות שבבינה והוא מה שנש למטה מבינה ד'
על ו' ומחכמה הוא לקח מה ו' ראשונות והיא לקחה מלך בתחייתה כי נאמר ברה ובשילחו בסוד הליה נתפשטו
היא למטה עד שמלכה רגליה ואחר זה עלתה למעלה וכן הוא קרים ראש ואעפ"י שהמלה דבר ברא ומדות
יסוד ו' ושרא כמו הדת הנזיר לא יחבר מעשר דהיינו הה' כשנקבל והכל לא יחלוק מעשר דהיינו יסוד ולא
נקבל הה' ב' פעמים להשוות ליסוד ואיך איך מלכות היתה מחלק הה' למטה והיא לא היתה אלא בין יסוד והה'
התשובה כי בסוד העיבור כך היתה אבל כשיצא זעיר והרים ראשו דהיינו חכמה בינה דעת במדות אחרות
הוסיפו המדות של"ש כ"כ ב' שלישי הה' נעשה דעת ונתוסף עליו של"ש הרי מלה דעת שהיא כאמצעית כל מה

ב

בשלישים נשאר שליש מהת"ת והחבר אלו שליש ושמור ונתוסף שליש מ"כ לעולם השנים נעשים בן ונמצא שמלכות
שהיתה בין יסוד למלכות נמצאת בחלל הת"ת ועני' המרפא היינו כסוד עתיקא ומחצי הת"ת שכבינה ולמטה היו יורדין
אורות הבינה דרך המרפא ונעקבין בה ויורדין והטעם להתלבש תמצא שהם עטרות הבינה נשארו לרבל זעיר ונוקבא
שהיו בתוכו האימא כסוד העיבור והמלכות משנקבל זעיר כסוד העיבור והיא נבללה בין יסוד להת"ת ונקפלה עליו
מאחוריו כרון ד' על ו' דה וכשיצא לחוץ כסוד הלידה מלכות מלכות דמאחוריו נתלקה לשתים כסוד הל' ולאה מחצי
הת"ת ולמטה הל' שראשה מתחלת מחצי הת"ת והיא יושבת שרגליה יורדות מות לכל יתאחזו הקליפות בהם לסוד מושיבי
עקרת הבית היינו הל' אבל לאה עומדת כי אין מניעים לשם והחסד הזה כנגד נבואה כזרוע נטויה הקליפות וכו'
כל הדעת ההיא ר"ל היינו הכתר הוא הדעת ונצח וחסד הזה כנגד נבואה ההיא כזרוע נטויה להת לה מקום ובזה
והוד הזה כנגד חסד ההוא אחור (באחור ויתין) פשוטה והת"ת ויסוד הזה כת"ת ההוא ולזה יעקב כשיצא ללכת לחרן
כתי' ויקח מאבני המקום וישם מראשותיו שהיא כסוד מקום הראש ויש כ"כ במקום ההוא כלומר הכ"ב אתוון אלא שנפגין
נעלם מאחור שיש ההלכה והזיווג במקום ההוא כסוד ההבור וכל זיווג הוא להשפיע הכ"ב אתוון אלא שבכאן
נעלם מאד ונקראת נעלמה דאתכסייא ורחל היא ולזאת במקום ההוא וכתי' וישכב עמה בלילה ההוא ויהי בבוקר והנה
היא לאה שבלילה היתה נעלמת אבל בבוקר והנה היא לאה ולזה קרא למקום הזה בית אל כנגד מלכות התחתונה
הת' בסוד החסד אל וכנגד הבינה שהיא מאחורי העתיק הנקיפין וכשהיה למעלה עם א' קשה שמו לוז שם
העיר לראשונה לוז כשבור הראש שהיא לאה שהיתה אחורי הלוז ולזה לא אמר בראשונה ולזה ויאהב יעקב את רחל
שהיא מצד החסד כבר היתה לו לאבותם וככל שעה והיא כנגד היסוד וכיון היתה וכשנמתקה לאה קוליה הוליה
והצמיחה והיינו דמשה זכה לבינה כסוד וישראל שנא' ויואל משה לשבת את האיש ר"ת לאה ויתן את צפורה הת'
וצפורה היא למעלה שהיא לאה ולהיות שהיא מצד הדין יצא גרשם וכתי' בן גרשם בן מנשה ונון תלויה להיות לאה נון
שלאחר לזה הנעלמת להיות למשה זהו סוד והדבר מהם ואהרן למשה מהם היא סוד הל' שהיא כסוד מ' מנצפך הנחות.
ולאה כסוד סנזפך והל' פה כסוד ה' גבורות כמנין מהם עם חשבון אותיות מנצפך ולזה וידברו את מרים ואהרן
איש חסד ודברו במשה על אודות האשה הכושית אשר לקח ר"ת לאה שהיא כסוד שכב נעולה שהיו הנון הקיפין
כמנין כוש והכלל והטעם שהיא הנון שהאורות המאירים בה עוברים דרך עטרות העתיק מה שא"כ ברחל עוברים דרך
מצר שהוא רך ונעם שיכוב הדין למעלה עבור שאם היו עוברים ויורדים למטה היו נאחזים בהם הקליפות ודברו מדוע
לא לקח את רחל שהיא כסוד החסד ולהיות כי לאה היא כסוד העתיק ורחל סוד היראה ראשית חכמה יראת ה' כסוד מה
שעשתה ענוה עקב לרגלה שהיא יראה ענוה לראשה והסוד במקום נצח והוד דלאה כתר הל' שהיא יראה ומשה זכה
לענוה ולזה סמך והאיש משה ענו מאד // // ויאמר אם יהיה נביאכם י"י במראה אליו כלומר שאר
הנביאים אעפ"י שנבואתם י"י במראה שהיא מלכות הבאה אתודע וש' נבראת שהוא סוד החלום לא כן עבדי משה
בכל ביתי נאמן הוא כל ביתי סוד הכ"ב כסוד בית ועליה כסוד נשמתו תמיד בעליה שהחכמה הוא כ"ב אתוון כסוד הזיווג עליון
והבינה שתחת הכ"נ הקיפין נשמתם החיים בעליה כסוד האיר' בני עליה והנם מועטים ולזה אמר בכל ביתי נאמן הוא
כי מלכות הבאה יושבת כסוד נון כפופה ומיכה הקליפות ומלכות שלאה שהיא כסוד נון פשוטה בינה הוא שאמרו בזוהר
נאמן (נאמן) נון כפופה נון פשוטה ולזה אמר היא והכונה כי בכלל מראות מנה ובכל ביתי נאמן הוא פה אל פה אדבר בו
נדפי' שלאה היא כסוד הפה מאחורי הפה אחור באחור וכשתחזור פנים בפנים פה אל פה כסוד זיווג בהבור כסוד לאה
מלבה בשוק כסוד ובהר לשון חוי אדבר בו ומראה אינו אומר אלא מראה שהיא כנגד הפנים ותמונת י"י יביט כי והאוכל
עשו הארון כי שם י"י נק' עליך ויראו ממך שם י"י ארבע פרשיות של התפילין וכנגד ד' מאחוהו ד' כנגד ד' אותיות שבשם וקש'
של התפילין לאה כי לשם כתר הזה ומשה זכה ללאה ולזה אמר ותמונת י"י שהקשר הוא ד' התמונה השם שלפניו וזהו שאמרו
במדרש התמונה י"י זו קשר של התפילין כלומר ד' כנגד ד' אותיות שבשם ומדוע לא יראתם לדבר בעבדי במשה אתם שאתם
כסוד היראה שהיא עקב ענוה ויחר אף י"י בם וילך מצד הני החומס וירדו הדין שאת או ספחת כשבול אשר דרך
הפה והיסוד אלו שתי נשים הם שתי נשים שני יומים של ר"ה כסוד הה' שלם והם כסוד מנצפך והעליונה כסוד סנזפך
וגם שבה נעלמת הם כחשבון הה' היינו ת"ר ושבה והתחתונה נ"א והעליונה כסוד המלנע שזכה לה משה והיא כלה משה והיא
נקראת פנימית שהוא לבשת זו בזו כסוד הל' תמכה מימינה לאחורה הלא שאחורה עיקר כשבא באהל לאה וכשבא באהל רחל

רחל היתה עיקר אבל ביאותה והקנה רחל באחורה כי לא היתה נגלית באחורה ולכך היתה קריעת המלכות משאול ודוד ומיתת
בני יאודה והכ' סוד הפגם שחטא משה שלוהו הקב"ה והכה אל הסלע כי לאה היתה מקום פנים בפנים בסוד הדבור לכה"ת
הלשון וזהו שנעלם מעיני שלמה הדך נבר בעלמה הדך נבר זה משה שכוון הקב"ה להעלות למשה רחל שהיא הסלע בסוד הדבור.
במקום אחורה ומשה לא עשה כן בשביל אחורה שהקיה לאחור באורה הקטנה היא כלה משה ולפיכך ויך את הסלע במטהו
שהוא מטה האלהי' לבוש ליסוד ולא העלה אורה בסוד השינים כו' והבה לשניהם שהיא לית לה שיינן בסוד עלמא שאיהו לית
לה שיינן וזהו לא האמנתם בי להקדישני לעיני בני ישראל ומעלתם כשהאחת נקרא כה ולהבין שורש העצן קדים כי נודעת עליה
עטרות המלכין הקדמאין למעלה נפ' זיווג חכמה ובינה וכן עבד' האמונים כשנתקלקו ועלו לא נכנסו ממהר בבינה אלא היו מאירים
ומלמעלה על בעהם כמשל אדם בסוד ורוח אלהי' מרחפת ולכך מתנוסף אורה בהם על כלהם עליהם כדרך דאתקבירו להכרר
עוד ע"י אור הבינה בסוד העבור ולהיות מיכה שביה היתה מתלקת אני אמלוך אבל עתה נתחברו כלם בתרכופ את
ונברח ונתק"מו ונשארו י"ב יתי' ונתקן עטרות וכלים מזיווג חכמה ובינה ולהיות שקיים היה הזיווג אחור באחור כ"ל כמו ונלקטו
כלם לא בסוד עטרות ה"ע פנים שהוא כנגדות מאשים הדרצוף לא אתתקן שלא נתלבש בשבעה תיקונין דאריך ולזה לא היו אנפין
באנפין בסוד יהי אור כי על אורות ונתקנו הפנים בשבעה לבושין שיקבלו הז' האלה מתנים עליונים ולהיות שבתו שיהו הז' מלכין
ומודרגים לסיבת הדין כן אבא בבינה היתה קנה שביה ויריה באורה לבושה האחרון שהוא סוד אחור באחור וכשירדו
הז' מלכ' כבריאה ומצא המקום חלל בסוד כי ומנה חלל בשה לא ענגלה היתה סיבה שביהם ובאותו המקום יתן לבוש
חכמה ה"ע אחור באחור בסוד לבוש ובעתקן זעיר ויהי בתקומו יהו אלו מלכי הה' הזוער ולמטה בסוד העקבה להיות
שימלאו ד' במקום א' עלה לאה שהיא אותו לבוש חכמה למעלה מהל שהיה במקום פנוי וזהו סוד לאה שהיא בינה ומשה
זכה לבינה וזהו סוד שכינתא סתימא ושכינתא דאתגליא שלאה בסוד יעקב וישראל ו"ו ישראל ולאה יעקב ורחל וכנגדם ה"ה
לאה ורחל ומילוי ההין ה"ה ה"ה וה"ה בסוד השפחות ומילוי הואוין ו"ו בסוד ישראל ויוסף יעקב ויעקב ////
ויאמר אלהים יהי רקיע בתוך המים ויעש אלהים את הרקיע זה א"מן המתק האור שהרקיע [?] זה את העולם כה' כבר יי'
שמים נעשו אתמהא צריך להקדים כי אחר ששמים הם זעיר והם סוד הבור וארץ מלכות סוד נעשייה ולזה אמר
בדבר יי' שמים נעשו כי יש רעותא והיא למעלה במחשבה פני שחושב ומשער לעשות דבר סוד הכתר אבל מחשבה הוא
שחושב ומשער כך חתים אבנא כך שלוות אבנא והיא סוד החכמה הבור הוא סוד הה' מעשה סוד מלכות ולהיות שבל
א' מהם יש סוד אבי"ע כנגד ארבעתם רצון מחשבה הבור עשיה ר"ל שהעשיה של השמים שהם זעי' היתה בדבר
בד' יי' שמים נעשו מעשים אינם שיש בו מחשבה ולזה שאל איך אמר ויעש אלהים את הרקיע שבאומרו ויעש ר' שעשיה
ממש ובעשיה נאחז הקליפות וזה הרעשה ולזה הרעש השלם ה"ענו זעי' שהוא שלם והתירוץ לפי יובן שנקהם שמלכות
נת[?]לה נקראת חוה אלא סוד בטמירות שבה בסוד נשמה יצאה בסוד דעתריזעי' ונעשה לשם כושם ויהיה ללב ויש הבדל
כשהיתה למעלה בסוד הדעת לא היו נקראים כתורה הכן שבה אלא שהיא היתה לבד שמאל והוא לבד ימין בחיבור ולשיהיה
למטה הבה לבד שמאל בכבי' עשמה וזהו הל"ב בסוד אחרין הדומה ללב והם ל"ב נתיבות חכמה היוהה לבב והיא ה'
בסוד ה' גבורות ל"ב בתוך ה' וזהו ה' בחכמה יסד ארץ בסוד פלגי מים לב מלך ביד יי' לכל אשר יחפוץ יטנו מנשא"ב אם
רחמים לבד ומשם נקר' זאת המלכות ויצאה בעלמות וזהו ויבן את הצלע ולזה נקרא נקבה ונודע כי יש באמצע זעי'
כמו רקיע בסוד המרפסא שמכשרי אחוה אלה וזהו רקיע שבתוך המים מכאן ולמטה יצאה הנקבה להתלבש ומשברים
האורות אליה דרך המרפסא ולזה אמר ויעש אלהי' את הרקיע ויבדל בין המים העליונים למים התחתונים ומאותו רקיע
ולמטה קומתה נקבה ובזה יובן עץ הדעת טוב ורע שיש אומרים שהוא בזעי' ומהרפסא ולמטה הוא עץ הדעת טוב
הוא זעי' ורע הוא נקביה מאחוריו דאתפבר פנים לרע כמו שאמרו שמתלבש בתוך החול והל"ב הוא עץ החיים הוא
למעלה בתוך הגן מהרקיע הנז' וסוד עבירת עו"ש לאנשי מעשה הוא סוד זעי' שמתלבשת לבושי החול וסוד מעמדין
שמתלבש להנהיג העולם ומולה למבול כמו הבינה בסוד הקה שהוא סוד אהיה כמו לאו דאלפין שעולה קנא היינו מקוה
ומים מקוה היינו ל' יוהן שבשם ע"ב להיות כי שם הויה הם ה' פרצופין כדר חכמה בינה זעי' ונוקביה וקודם התיקון לא היה
אלא פרצוף א' לבד והוא א"א וכל א' כלול מעשר התמשה פרצופין הנז' והיו בסוד נקודות עשר נקודות כתר כתר כלא כלול
מה' והיה אחם כלול בהם ולא נברא אורם אותם הה' אצעי' שהוא כלול מעשר יש בו מירוד ונשאר הב' הראשונה שבו למעלה
והז' שבו נפרדו וזאת היתה נפילתם ובזה היו עשר כי לא היו אלא ה' ואח"כ נתארך הכתר שבאחך וכשיעור כל התחתון נתארך
הכתר

הכתר והראה עשר ספירות כמו בא"א וכן עשה חכמה והראה י' ספירות וכן בינה וכן זעיר ונוקביה במוד העיבור כלם בסוף
א"א אמנם כי בזה נתחברו האורות ונרשמו הפרקים לכך העינים ונוקבא דמרכבה שבא כלם תלונות להוציא האור לחוצה
וכשנתלבשו נתלבש הכתר בחכמה מחסד שבכתר ולמטה כמ"ש החסד ובינה וגבורה במשל דעבורה ונמצאו אותן
באותן בנוקבא דא"א על עליונות שבו לא הלבישום נמצאו הכיסוי מכל דרחמי וזעיר מהני כתר שבחכמה ושבבינה
ולמטה במוד העיבור ואח"כ נתלבש בזעיר ונוקביה והם אותן באותן אחר התיקון כי קודם היתה כמו נקודה וזעיר
היה מלבוש חכמה ובינה ויש בינה מוד גדול כי ה' ראשונה שבשם מתחלקת לשתי ההין ה' ושתיהן י' וכל אחת נמי
ה' ל' על ו' כמו ה' אחרונה לאה ולאה והענין כי יש בינה ויש תבונה וכל א' כמו שבזעיר נחלקת לרחל ולאה כן
למעלה במוד הבינה והתבונה בחכמה בינה אותן באותן לחכמה עד הרקיע ההיא שהוא העיבור ומשם ולמטה
התבונה והענין כי כשיצא זעיר שהיה במוד העיבור בבינה יצא במוד הלידה נחלקה הבינה ובינה שלמטה נקרא התבונה
והיה ונתלבשה בזעיר מחסד הה ולמטה כי לא הלביש ה' ראשונות היה ונתפשטה הטפה העליונה מקומה ועיקרן
של הבריס כי יסוד החכמה נק' דעת ונקודה בינה נק' ופאשר המשיכה החכמה הכתר שהיא הטיפה מלשיך חסדים במוד מיין
דכורין והיא מתעבת ביסוד הה' גבורות במוד מיין נוקבין ועיפות חכמה נקרא דעת ומיפות בינה נקרא בינה וכשנתלבשה
התבונה בזעיר נתלבש עיפות החכמה לאחת כשיתפשטה שהיא סוד הדעת והוא משה שנתלבש כמשה עליונה והיינו דמשה
זכה לבינה שזכה לשש קצוות עליונות ועיפות בינה היינו מהר התבונה נתלבשה מלכות ואחר היא נקודה משיחא והיא בינה
וזהו שמשה זכה לבינה ויש נ' חלקים בינה עליונה נקרא אלה וזהו מי ברא אלה מי אלה אלהים אלא שהתחיל בנ' לה
שמי' דהיינו התבונה הוא משה כהוכו וזעי' נק' אלה ומלכות ים והוא אלהים // // //

דרוש בני חיי ומזוני ויעתר יצחק עליו לנוכח אשתו פי' רז"ל בני חיי ומזוני לאו בזכותא תליא מלתא אלא
במזלא י"ל דהל"ל החשוב קודם התחילה חיי שהוא מה שצריך האדם קודם כל דבר ואח"כ מזוני ואח"כ
בני ועוד י"ל למה אינם תליים בזכות ועוד י"ל מה ענין מזל ופי' שכשיורד אור האדם ומתפשט בשערי שהוא
שיעור כל האצילות שבכל השער מלובשים אלו אבל נמצא שכשיוצא האור הוא לבריאה ששם מתחיל דרגין
ונם זה הא לפרש לפי שקרנים הם מקומות ואיך יצא האור מהם אבל הענין הוא שהאור יצא דרך היסוד
שהוא ביבשים ויוצא אלהים שהוא לבוש שלו כיסוד דזעי' מלבוש לאחך עד העיבור וכשיוצא האור מן
יסוד א"א בא כנגד הדעת של זעי' והאור היוצא דרך היסוד הוא כביבוי ונק' ערב וז"ש הבקר אור שהוא יוסף
הנק' בוקר ומתנו האור יוצא וכן הכנס אנקלום צפרא נהרא והוא האור הזה שיוצא כנהר כהכוי והאור היוצא
מהזקן דרך השער נק' מזל לפי שהאור נוזל [illegible] וכן ופי' השער והאור היוצא דרך כן הוא כשמתפשט
אור א"א בא בראש הוא מקום שהמוחין והוא המוח וכשבא להתפשט דרך הזקן הוא צר ביותר ואז האור
בוקע ויורד ויוצא דרך השער ומתנו נתהווה הזקן וז"ש אהם משברי ים לשון שער וז"ש כמו באחת שער וז"ש
אהם משברים כשנשבר הכלי ובוקע ויוצא האור יוצא באהם שהם השערות והיכן הם השערות אחר
כתרים שהם למעלה בזקן וזהו שער שהוא ואז והאור שבהון יוד שהוא עיפת האור שנכנס להלה והזקן
הזה מגיע עד טיבורו של א"א ששם הוא א"א ראש זעי' והם הל"ג תיקוני הדקנא לפי שהאור המתפשט
ובוקע בזקן הוא מלכ ג' מוחין והם ג' הויות שהם י"ב אותיות ונעשות י"ג בבחינה הכולל והם י"ג תיקונים של
דיקנא אבל למטה בזעי' אינם כ"א ט' לפי שלמעלה לא יש נקבה ולזה כלהון הם לדיקנא של דכורא אבל בזעי'
יש נקבה והן ההין שבג' הויות הם לנקבה ומה שנאמר כי הם ג' יהו' ולזה הם ט' תיקוני הדקנא בזעי' ולמעלה י"ג ומאלו
הי"ג הב' מהם נקרא' מזל שמהם השפענות לפי שהם המתפשטים יותר והם ונוצר ונקה ואלו הב' מזלות מזדווגים
ומהם בא השפע לזעי' ונוקביה ולזה השערות מגיעין עד העיבור כדי להשפיע לזעי' ונוקביה שמתחילין מן
העיבור ונוצר הוא רצון והוא בינה הנק' רצון והיא מה ה' ועל כן היו"ה לבושין של כהן גדול שמרמז זקן הוא בינה
וזקן הוא מלבוש שנא' ולבושיה כתלג חיוור והזקן הוא ונקה הוא מלכות ומזדווגין כנ"א ואלו הב' מזלות הם
הב' מיפין של שהיו כזקן אהרן וז"ש כשמן הטוב על הראש יורד על הזקן ופי' שמשמן הטוב שהוא אור מחכמה
ושגלל הרוח כשמן יורד לחכמה והמוחין כלם מכוונים לחכמה ונקראים על שמה וזה אמר כשמן הטוב פי'
שסדר הלבשת אבא ואמא בזעי' ונקביה בא"א הוא זה אבא מלבוש לא"א זרוע ימין וחצי הגוף ואמא זרוע שמאל

וקצה הכנף עד הטיבור ואלו הם התפלין שאנו מניחין בזרוע שמאל שאנו מעלין את המלכות עד הבינה שהוא זרוע שמאל עיין ונל
ושיר הירך הימין עד הטיבור ועקביה הירך השמאל עד הטיבור וע״ש בס׳ הזוהר איהו כנוקבא ואיהי כהוד וזקן אהרן
יורד עד טיבורו ומצא שמתחיל עד ראש וגו׳ וע״ש על הראש שהשמן מתקבל כשמתפשט ויורד מהזקן הוא
על הראש ממש אבל קודם שיגיע לראש יורד על הזקן והוא זקן אהרן שעולה עד נקודה שיורד על פי מדותיו
פי׳ על פי מדותיו שהם השערות שהם י״ג כמו שפי׳ שהוא השערות מהראש וע״ש על פי השער ממש
וכשהאור הזה מגיע לראש זעיר הוא עתה לנוקביה וז״ש אני ישנה ולבי ער מלכות בלילה היא ישנה אבל פי׳
לב שבה אין בו שינה קול דודי דופק זהו כתי׳ הזיון הנעשה בחצות הלילה ואז קול התרנגול לפי שהשכוי קו׳
מצד היסוד שבה ולזה מעורר לאדם לעסוק בתורה כדי לסייע בזיון ההוא ואז קב״ה דופק לפתח נגו ואומר
פתחי לי וכו׳ שראשי נמלא טל שהוא האור היורד מהשערות על ראשו שהוא יה״ו שעולה טל קווצותיו רסיסי לילה
קווצותיו הם השערות שבראשו והמשפיעים לאחורין על ראש מלכות שהיא מאחורין וז״ש קווצותיו הימים לה
לילה שהיא מלכות ואלו השני מזלות היה התפלה יצחק ורבקה וז״ש ויעתר ופי׳ ז״ל מה עתר זה שולה והפך ופי׳
שיצחק היה מתפלל למזל הנק׳ קדם שמשם היתה עקרה אשתו ורבקה היתה מתפללת למזל הנק׳ נוצר שהוא מבחי׳
הדכורא וכל א׳ היה מתפלל להפך מה שהי׳ מתפלל חבירו וז״ש לנוכח אשתו או יר׳ לנוכח חסד עולה מזל והיה מתפלל
למזל שממנו היתה עקרה אשתו ואמר ויעתר אשר שפי׳ הדיקנא שהוא שער כשער הזה שהוא אדנ״י שעולה
הדיקנא שהוא מזל ונקה והאלף שחכמה מעבר היא האלף שנחלקה לב׳ יוד כטעם ויו בנוקבה וזהו וי׳ ויעתר שהוא מזל
ונקה שמשם יצחק היה מתפלל כמו שפי׳ ואדני שמזל ונקה יש בו י״ב אותיות והם י״ב שבטים כמו ונקה כמו שיש
במזל נוצר ולזה ז״ל ראויה היתה רבקה להעמיד י״ב שבטים שאחר שהמשיכה משם היתה ראויה להעמיד י״ב כמו שיש שם
י״ב אלא שהיא לא רצתה ואמר א״כ למה זה פי׳ א״כ שאעבור כל זה הצער למה זה אנכי למה אלך זה וזכה יעקב
והעמידן ומזל מה בתוך הלכל שהם אלו הב׳ מזלות מה הוא לחם שהם נ׳ הויות שהם י״ב אותיות וזהו כתי׳ נוצר
בתוך עולה נ״ב נ׳ הויות והם י״ב של ונקה ומזלו ומזיוון אלו יפא השני מזלות יבא לך המזון ומים בתשובה
השרה שהמים הם החכמה המשפיעים לאין תכלית אלא שבטנא דקרדינותא שהם ה׳ גבורות מנצפ״ך לה מה
וז״ש ומים עי׳ התשובה שהם הגבורות שנותנים בהם מה השרה אבל המה שהוא א׳ מהן שאמרנו
שהם חיי בני ומזוני לאו בזכותא תליא מלתא שהם הגבורות שזכות עולה שני ר״ן ואלו הנ׳ הם עוקר גורל
בעולם ולזה אינם בזכות שהם הגבורות אלא במזלא שהוא עי׳ אלו הב׳ מזלות שפי׳ ובקמ בני חיי ומזוני לפי
שבני הם ממקור הדעת המושך מחוט השדרה וחיי מאימא שמשם נמשכים החיים שהם המוחין ומזוני מאבא
ולקחם כסדר מתוקן למעלה שהמים אלו הם הלויים בזיוון אלו הב׳ מזלות לפי שהם עוקר העולם אם יבואו על יד
הגבורות יאבד העולם אבל אחר פעמים שאינם צורך כ״כ יבואו עי׳ זכות // // תם //

דרוש ואני תפלתי לך יי׳ וגו׳ ידוע כי רעותא בין חכמה ובינה ומקבל מתרווייהו וחכמה ובינה היינו ימין ושמאל
חסד וגבורה והיינו מנצח ונולנו כי הן נוקבא שכל המלבושין הם מלכות הלן להר גבול לאור החמים ולמקבל
הדעת מהגבורה הדין נק׳ ומצח אשה זונה היינו שמאל אבל כשמתגברים הרחמים ומקבלת הדעת מהגבורה החמ׳
נק׳ עת רצון כי דעת נק׳ כשמקבל מתרווייהו ד׳ נוקבא הן להיינו בינה עת מצד הקמים הוא כלול מתרווייהו והמנח׳ שנ׳
אנכי׳ שכחול עת נעה הוא זמן הגבורה הדין במנחה שבה מתגלה מצחא דעתיק ונק׳ עת רצון היינו חסד נוצר חסד
ומדעת נק׳ עת כלא ד׳ דנוקבא להגבורה הרחמים ממצחא דיתנא אבל במנחה הבקר מזלין עתיק קדישא ////
(נני) התפלה נודע כי בזמן בית המקדש היו הקרבנות מכוחים ולא היו צריכין התפלה והקרבן הוא התיקון עקר נשגמוני
נסתלקו הקרבנות ועי׳ התפלה נתקנין ולהיות ה׳ תפלות שכשהה הקנו ג׳ כנגדן והוסיפו אחת משום כי קודם לא
היינו שונינו להגי׳ למעלה ראש והחולי׳א העליונה היתה דבוקה עם החוש אבל כשרבו המינין נם שם נכרו קהלין
ולזה הסינו והאדם כלול מן י׳ עם הכולל יא׳ דכתי׳ ויפח באפיו נשמת חיים אין אדם נוצר אלא מתלה שכדיכו נעלמה נשמה
כלול מי׳ עם הכולל י״א בסוד ואמר יא אלהינו א׳ כה׳ והיינו אלף א׳ הכולל הראשון שהיו כלם בכח בו אלף בינו להי
התפרטתי ענפין עם השורש היינו א׳ אב כולל שני שמתקבר כלם בסוד מלכות שהיינו י״ם והראשון נעלם ולהיו השלמו׳
נחלקים לאבינו וכל נעלם מאלו כלולות התפלה נחלקת לג׳ כבות הבקר והקבנת כנגד עולם העשיה ואנו קמים

בין

כי׳ מלך כנגד אצילות היינו ומברוך שאמר עד ברכו כנגד עולם היצירה ויש בה קימה בברוך שאמר ובויברך דוד
ק״ש בברכותיה כנגד עולם הבריאה וקימה בהתחלתה ולא נעין כמוד אצילות שב״רא כבתי העמידה חי בהאן כנגד עולם
האצילות וכן אחר התפלה יורדין על הסדר וכל זה לתיקון העולמות וכן יש באדם שהוא כלול מד׳ וכולל למטה י׳ אצבעות ד׳
הרגלים ויסוד כולל י׳ אצבעות הידים והכל כולל ועוד הדרך למעלה בחכמה ובינה בחכמה יש חסדים ובבינה יש גבורות.
ודעת כולל כמוד חי״ פרטי והם ה׳ חושים חוש הטעם והראות ושמע והמשוש והקנה או הבור ויוצאים באזנים ובעינים ובשני
נקבי החוטם ובדיבור הפה והקנה ולמעלה הם נפקים והולכים ומתחברים בפה נמצא ה׳ הויות מצד חכמה וה׳ מצד בינה
ויהיו לענין ה׳ פעמים הויה כמנין עין ויש ה׳ מראות כמנין א׳ וכן בשם ה׳ פ׳ הויה וה׳ מראות כן אלא שזה רחמים וזה דין וסוד
הנה עין יי׳ אל יראיו בכל מקום עיני יי׳ צופות רעים וטובים אלא שצדיקים מהפכין מדה לרחמים והיינו דכתי׳ עיני יי׳ אל יראיו
וב׳ פעמים עין עולה ס״ר והיינו וירא יי׳ כי סר לראות בב׳ עיניו והם חבל ג׳ הויות ומתלבשות בשם אהיה ולזה נב״ אהיה
אשר אהיה וב׳ אהיה שלחני וב׳ ואח״כ הויה עולה זה שמי לעולם שאהיה אינו מוזה נעלמות אלא אהיה ואלו הב׳ אלפין סוד
אלף אלפין ישמשוניה והיינו לבוש אהיה כמוד וידבר ג׳ אלהים משל והיינו שמאל וחכמה ובינה הם שיעור ב׳ קומות
ושיעור קומה ר״ל והכולל ר״מ כמנין דעת שמקבל מהר׳ וירד כמוד כי אל דעות הוא עדות ועמדו שני האנשים
האלה העדים והזקנים העדים חכמה בינה ודעת מקבל ונעשה שבהוה כרוב חד והם ב׳ כמוד הדעת דאתי מתרי ואלו
ק׳ עולמות אב״ע נעלמים ברומם ובלמח ובחי׳ ובמוהר ובל א׳ יש לו י׳ כמוד ראש לאחרן וב׳ // //

יתרו אני חותנך יתרו וב׳ ז״ל למה שלח לו לומר בא אצלו ההבהם ולמה לא בא אצלו מאליו ופי׳ הוא כי יתרו היה בחינת
עיין זה [illegible]
קין והיה בא לתקן עבשיו וזהו במה שנחלקו ר״ז אם קודם מתן תורה בא או לאחר ט מולהו מורו שיבר הגירוף
כשהאדם מתקן הוא ע״י התורה ומשה כל אומה אלוה נרופה ושהיא המחזקת ומברכת ומתן קודם הוא שמי שאמר
שקודם מ״ת בא לתקן ע״י התורה ומי שאמר לאחר מ״ת סובר שאם לא נתגלגלה התורה קודם לא היה סמך בידו לבא ומי
שאומר שקודם בא סובר ששמע קריעת ים סוף וכו׳ ומי שסובר שבא אחר מ״ת סובר ששמע מ״ת וז״ש ז״ל וישראל
שעמדו על הר סיני פסקה זוהמתן לפי שהתורה מבררת הכל והוא כי בתחלה שקטרגה הלבנה היה הפגם הראשון
וז״ש יהי מאורת חסר כתי׳ מארת יל׳ בביתו רשע והקף הוזכרו מאור גדול ומאור קטן וזה הפגם כבר היה מתקן
ולא היה כך אלא חורבה בא אדם ופגם וקין נ״ב והבל נ״ב הצין ופגם ומשה וישע יי׳ אל הבל ובו׳ דהיינו ל׳ וישעו יי׳ את
מנחת הבל אבל פי׳ וישע הוא שהניחו שיצין אבל אל קין ואל מנחתו אינו ר״ל שלא ראה אותה אלא שלא השגיח מאומה
והבל ע״י קבלת מנחתו הנ״ל ועל זה העון נענש והרג ועתה כשבא כל בני דורו היו מובחר הבל ולא נמצא מבחינתו.
קין כא״ נדב ואביהו וז״ש וגם הכהנים כו׳ ז״ל מי הם הכהנים אחר שהיה עולה אהרן אלא נדב ואביהו הם וז״ש וישלח
את נערי בני ישראל ט שהם היו בכורות לפי שהם בחי״א וז״ש הבכור נדב ואביהו בחי׳ א׳ ואח״כ אמר אלעזר
ואיתמר בחינה אחרת ועל זה נאמר כאן ונהגם סתירה כי הם היו רוצים להחזיק פגם בפגם כנגד נצח והוד כי זה
היה מקומם של נדב ואביהו והיתה סתירה כי לא עלה בידם ואילו היו ראויים לתקן במעשה קנאות והוא כי כמו
במעשה מצינו שאמר ולא קם נביא עוד בישראל כמשה ובשלמה אמר ויחכם מכל האדם מהימן כי נחקים יותר ממשה
וכן מצינו שעשה יותר על משה ז״ל ופי׳ שהזיווג הנעשה ע״י משה היה אחור באחור וע״י שלמה היה פנים בפנים
ולא שזכה שלמה יותר ממשה לא אלא שמשה עשאה כמעשה הקליפות בגלות והכניע הגדול והוציאה והתקינה אחור ובכחו
באחור ונמצא שלמה מלאה מתוקנת ולא היתה חסרה כא התורה הפנים וזה בבר על עצמה וזה הזיווג היו עושים נדב
ואביהו במעשה הקטורת אם היו נשואים וחטאו ומתו על שוכה פגם במעשה זמרי ולקחם ולזה נאמר עליו אלה
ראשי הלוים שלקח אלו הב׳ ראשי הלויים נדב ואביהו ואמר הלוים לפי שהלוים הם גבורות ואלו הם ראשי הגבורות.
אבל כל בני קרח היו מתוקנים ולזה יוכן מ״ש הכתוב לא יוכל העם וכו׳ אתה העדותה בנו לאמר מה הוא העדות.
הזה ונער שהיה לא יעלו מאי לא יוכל ופי׳ הוא קב״ה אל דר העד בגם וכו׳ ונמצא מתוך כ״ב אינו חומש כא נגד אחד
שהם נדב ואביהו וגם הכהנים הנגשים ר״ל שמתקנים ומתקנין שרה יתקדשו ויאמר משה לא יוכל העם לעלות
כי כבר הם מתוקנים מזמן הכל וכן במעשה העקדה בנו לומר ה׳ הכל ומרוב עונותיו כל עצמו בהם באומרו
בנו ואמר מהלא מאן דמשיך ליה חויא כשאול על פסוק ויסתר משה אז אמר לו הקב״ה אתה ואהרן נגלו לא אמרו
עליך ועתה יתרו שהיה מבחינת קין היה בא ליכנס בקדושה וקין פגם כנגד הבל בן [illegible] ובחינת הרגו ולקח תאומתו

ומס זרעותיו ורצה להקן שלשתם ולזה אמר אני אחנך יהרג רת אחי ר"ל ראוי שהרגתם עלי כאח אנכי שהמלכתי
לך אחר שאני בא אליך ורציתי לך לשוב בתשובה ובתוך שתקנתי בתחלה הרי שלך לפניך לזה אמר ואשרך
ולא אמר וכתי ר"ל זאת היא הראשונה שלך ושני בעה הרי הזרע שהכותי חזר ובא אל ראוי שתקבלם // //

דרוש הכרובים ז"ל על שני הכרובים וכפות וארון כי יש אומרים כי כרובים הם זעיר ונוקביה וי"א שהם נצח והוד
וי"א שהם אבא ואמא והן אמת כי כולהו איתנהו כי הם כנגד אבא ואמא דלא מתפרשן לעלמין והם נצח והוד
שהם כתי' אבא ואמא הנכנסים בזעיר שהם נצח והוד ולזה היו אנפי רבי להורות שהם נכנסים בזעיר שאם היו אבא
ואמא במקומם למעלה היה מן הראוי שיהיו אנפי רבי והם זעיר ונוקביה לפי שהם נכנסים בזכר ונקבה והיו נראים על
הכפורת שהוא היסוד של אימא המוכפתת על זעיר שעליו נא' ודרום עליו סוכת שלום וכשאמרו היסוד של אימא
אז מתגלה היסוד של אבא שהוא התורה והיכן מתגלה בארון שהוא מלכות של אימא וכן כשאמרו מה משאי הקוה
שהיא החכמה מהיכל שהיא מלכות של בינה ומשם אורה להיכה שהיא מלכות וכן מצינו שרפים שהם הכרובים
בבריאה שהיא כנגד בינה חיות ביצירה אופנים בעשיה והשרפים אנפי שלהם שנים מהם מחנות לאין הכליה עליונה
אינם אלא ב' והם כנגד יה תמלה כנגד בינה הנכנסים בבריאה וזה השם של יה הוא בבריאה כמ"ש ר' ישמעאל ראיתי את
אכתריאל יה יה וגואלו הם מיכאל וגבריאל ונקראו שרפים לפי שהם היקף הגבורות וכך עלה שרף הקף והם ב' מנהיגין
וכלא' כלל נכללו וחבירו שמו הם היקף ולמעלה מהם חיות ביצירה והחיות הם ד' כזה חסד נצח וכלל בתפארת הוד כנגדה
יסוד כתב הרי השם נכללים כן והד' היא המלכות היוצאה מאחורי כי שם ביתה ועליה נא' אחוה ציון קה"ה מושבנו ר"ל
לזה אמר אחוה לשון תרגום ופי' בחזה של זעיר כי שם היא ציון קרית מועדינו שהיא המלכות וכשהלכה גל של מושבנו
באת כמ"ש שתיהיה המם יוד המוצא באחוה. הפסו' רח' יצחק ופי' אף אם היא יוצאה מהחזה עיקר נשמתה אינה אלא מן
השמאל שהוא יצחק והיא חיה ד' והם מיכאל גבריאל רפאל נוריאל וכלם הם בחינות מאמרן כי היא החיה העקרית
ואלו הם המתפשטות מלמטה והם קצוות שש וזין עולים ל' והשרפים הם למעלה מהם וו"ש שרפים עומדים
ממעל לו שהם הו' וזין עולים ל' והאופנים למטה בעשיה ואינם כא אופן בארץ ומלמטה מתפשטים מחנות לאין
הכליה והוא כי באצילות אי אפשר לומר שם בשום ענין לפי שאין שם כא אור אחד מתדבק ומתלבש בספירותיו
ועוד זה כולו חד אבל למטה מהאצילות אנפי שאור אחד מתפשט בבריאה יצירה ועשיה כי אינו אלא כמו מלמעלה
בבריאה ע"י מסך א' וביצירה ע"י ב' מסכים ובעשיה ע"י ג' מסכים ואין אור אחד מתדבק בהם כמו ע"י שלשה הפירוד
ואפשר לומר ב' או ל' כאשר הענין וכשמגיע לעולם העשיה שם הקליפות נמצאות ביותר ונך מהות למורה ולזה
האופנים שהם בעולם העשיה אין להם חיות מעצמם אלא מעולם היצירה שהעשיה עולם למורה גם ומעצם למעלה
אין מורה וו"ש כי רוח החיה באופנים ומהם בא להם החיות // //

דרוש והשר דבורה וברק כו' ז"ל לא נאה יהירותא לנשי שהרי ב' נשים נתנבאו ומחמת הגאוה החמירו נבואתם והם דבורה
וחולדה ופי' כי באצילות י' ספירות כלם זכרים חוץ משתים והם בינה ומלכות וכנגדם הם אלו השני נביאות חולדה
היא כנגד בינה ולזה נקרא' חולדה מלשון חלדה והוא לשון העולם לפי שהיא נעלמת והיא היתה אשת שלום שהוא היסוד
העליון ולזה שלם בנקודת קיבוץ ולא בואו לפי שהוא ... שהוא היסוד העליון הוא נעלם ביותר כנגד לא ידעו ... ולזה הואו
נעלמת והמתיה נבואתה על שאמרה על יאשיהו אמרו לאיש הזה בלשון בזוי ודבורה היא כנגד מלכות ולזה אמרה שיהיה
שמלכות היא המשוררת תמיד כמו שאמרו בזוהר על מזמו' אלהים אל דמי לך וכו' ולזה דוד שהיה מצדה היה משורר תמיד
והענין הוא כי שרשי הנשמות הם נחלקים לב' חלקים א' נקבות וא' זכרים ומה שאנו אומרים ש' נקבות אינם נשים אלא ש
מהם חסדים והם הנקראים זכרים י' גבורות והם הנקראי' נשים ולעתיד לבא הגבורות הם עיקר ההנהגה ועליהם נא' צדיקים
יושבים ועטרותיהם בראשיהם וכך היה בתחלת הבריאה אם לא היה המעשה כי קין היה שורש הגבורות והבל שורש החסדים
וזש"ה קניתי איש את ה' דהיינו מה' או לה' אלא שהיה משותף מזוהמת הנחש והבל ושה ולזה נא' בו ויקרא את שמו קין
והוא שהמשיל עליו אבל הבל היה טוב ולזה נא' בו ותוסף ללדת את אחיו ולא הולך לתחלה לפי שהיה מתוקן והנה מצינו שילא
ראשונה קין והוא היה הבכור אלא שיצא משובש ואחר חזר ונתקן בראובן ופי' ז"ל ראובן שיל מה מלמדינו שהוא כן ופי'
ראובן הראשון בעולם זה הוא שהיה מקין ובוונת יעקב היה להולידו מרחל ששם הגבורות מתוקנות וכא בלאה ששם
חזקות שזהו מה שפי' בזוהר בינה מסמאה נתקן הנן והיא לאה שבחינת מבינה וזהו מסמאה ואמר נתקן הנן לפי
שלה

אלה הם הגבורות חזקות ואם לא חטא ראובן הבכורה היה זוכה לכל הגדולות כמו שפי׳ המפרשים על פסו׳ יתר שאת
וזהו שנת׳ לקין הלא אם תטיב שאת אם תתקן מעשיך הסתלק למעלה לכל אלו הגדולות ואם לא תטיב לפתח וכו׳
רה׳ לפתח חטאת רובץ כתל והוא ס״א אין לקליפה אחיזה בחמה״ם למעלה ולזה כל מה דאתמשכן מב איהו
אבל הגבורות בשיולמי מתה׳ הרקה אוחזים בהם הקליפות שהם החיצונים אבל למעלה אין להם להיצונים אחיזה
ולזה אמר לו אם תטיב הסתלק למעלה וכן מצינו שעד שלא חטאו ישראל בעגל היתה העבודה בבכורות
והבכורה הוא לבכיר וכן היה ראוי אלא שחטא ונתנה בכורתו ליוסף אבל לא נטלה ממנו לגמרי כי לעולם נקרא
ראובן בכור ישראל וחזר קין ונתקן באלו הב׳ בחינות של יוסף ויתרו והם הב׳ בחינות של גבורות שיש ליסוד
ובמלכות ומיתרו באה רחב הזונה וממנה באה חבר הקיני וגם מהגבורות באה יעל אשת חבר ויעל הוא שבא לנלוי
וחוה באה מחבר ולזה אמר רחב הזונה פי׳ שהייתה רחב הזונה והפכה יעל בעלי חבר שלה בחוה וזשה ואלעזר
בן אהרן לקח לו מבנות פוטיאל בן שפטמים ביתרו בן שפטים את׳ מתוך עולים לנו והם יוסף ויתרו וממנה ילאו
נדב ואביהו ונדב היה הבכור והוא בחינת יוסף ואביהו בחי׳ נפש וזשה אנחנו כמלאים לנפש אדם הי׳ וזשון ה״ס
לנפשות אדם נדב ואביהו אלא שנדב היה בחי׳ רוח ולא היה שוה כו מוותאה וזה לנפש שהוא אביהו וכמוזכר
פנחס במעשה זמרי לקח שניהם ובמעשה פלגש בגבעה הפקיד בחי׳ הרוח וזשה לפנים היה יי׳ עמו ולזה וישאל
את נפשו למות כי לא היה לו כח נפש כלכד כי שם מקום האליהו כש רגליה יורד מות והלך לחורב שהוא בחינה
משה שהוא הרוח וחזר ולקח הרוח ולזה נשאר חי וקיים וזש בריתי היתה אתו החיים והשלום שזכה ליסוד העליון שהם
מקור החיים שהוא בחי׳ הרוח וזש לוד ורוח נהפה המתבני שאל רוח נדב שלא היה לו אלא נפש וזהו מה ששאל אלישע
מאליהו ויהי נא פי שנים ברוחך שאל בחי׳ הרוח ואלישע נ״כ הוא בחי׳ גבורות והוא פי׳ אלישע בקין נאמר לא ישא
שלא פנה אליו ולא קבלו ואלישע פי׳ אלי שעבלותי אלי פנה ופי׳ כי בפסוק יש ב׳ אל אלהי אם ככלף וב׳ פעמי׳ אל למעלה
עולה שע והם השענ נקודין האחוהם כזוהר וזה שאמר אלישע ישעי מהאל השענהו והם השענה כמלמה כי אל
בחילואו הם ה׳ אותיות והכולל ומנאתי שהם ב׳ אל אחד שהשורש הוא ד׳ נחשב לאחד ולזה באלישע לא אמר כי אל א׳
ומפי שאליהו לקח הרוח של נדב ועלה כיסוד לפי היות מבשר הגאולה סימן הוא הגואל ויחזקאל שבא מרחב שהם
הגבורות לפי הנבואה על בנין הבית העתיד שאז עיקר ההנהגה הם הגבורות כשה פי׳ אתה אבינו שזה נא לא יצחק
וכן אמר יחזקאל והכהנים הלוים שאז הכהנים היו לוים שהם עיקר אבי הנבואה ולזה נאמר ליחזקאל בן אדם שהיה בן
אדם שהוא קין ולזה אמר מארי משרים כי או יתוקן פגם קין והיה ההנהגה ע״י הגבורות אז ילבשו מארי משרים //

דרוש ג׳ מפשרות באלו הב׳ משרות של שבת צריך לומר מה שפי׳ בם כי הסעודה של לילה היא המטרוניתא ושל יום
היא דעתי׳ והב׳ היא של זעיר וצ״ל שאין להם סדר שהיה ראוי שיהיו או מלמטה למעלה או מלמעלה למטה
ושור וצ״ל כי דרך השמש הוא הכלה בא אור השמש מאום לנוק׳ ומלוכ׳ לזעיר ומזש לנוקביה ואם עליו לא בא שפע לנוק׳
דייך אנו עושים משה לנוקביה וצ״ל כי ימי החול הם הקצוות של זעי׳ והם חול נמור והימים של זעי׳ אנו עושים אותם
שהוא נעלם כיורע וה׳ שהיא מלכות אנו עושים קדוש אותה // // //

דרוש ויאמר אל אברהם וגו׳ הן אמת שמה שאומרים אברהם בחסד יצחק בגבורה אינו בדרושת של זשר דאברהם
להורון כי הורוני איך ישא זיוין והאמת כי אברהם בחסה״ם של אתה היורה״ם בזוני׳ ויצחק בגבורות של
ג״כ כאובן שהם פרקים שלם כל א׳ וא׳ בפני עצמו ויעקב הוא בחסדים וגבורות של אבא שבתוך אימא היורה״ם בזעיר
ועשר היה בא באות הבחינה ג״כ אלא שיעקב הוא מהחיצונות ומשה מהפנימות שהוא מאחוה״ס של אבא שכל מה שיבנם
בתוך זעיר הוא אחוהס וכל הנהגת החול אינה אלא מהאחוה״ס וכן המצה שעולה מטן משה קטר קמא שהם אחוה״ס
ששב של מוב ששולה קטר מלובש בפנים של אמא ששולה קמא וזהו בחול אבל בשבת ומשני האבות שנים שמה שקשין
האבות לא היה נא באל שדי כי היסוד בן אל שדי יהיה באבא או באימא זה שמו והם מבחינת היסוד של אבא ואימא
לזה לא השיגו כא באל שדי וכן בא ומא שלהם אלו השני שמות רה״ת עולה אהיה ועם ה׳ אותיות עולה אל וכן הא׳ אבהם
יצחק יעקב ישראל עולה אל והאות ראשונה של אברהם עם האחרונה של ישראל ג״כ עולה אל וכן סה״ת אברהם יצחק

יעקב בחילוף את"ב"ש עולה שדי וס"ת אברהם הוא כמנין וזהו ויד"א האתון כמנין באופן שהוא באל שדי לבד וזהו שדי
שאמר לעולמו די כי להעלימו די כי מילוי שדי ת"ק וכזה העלם נתן מלה לעולם ואמר די ולזה מהלך עץ החיים ת"ק וכן
רקיע ורקיע ת"ק ועובי הרקיע ת"ק ושמי יי שהוא הרכיבות לא הודעתי ולא השיגו אותו אבל משה שהיה מהרכיבו השיג
אותו וכן תמצא הרכיבות מהאבות בש"י רת"ה וס"ת מלך שמותיהן עולה תתקעו רמז והקבל הקהל הרקיעו ולא הרקיעו
וכן תמצא שם יהוה בכל בחינותיה עולה זה החשבון ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן עולה רל"ב האחורים קפ"ד קמ"ג קל"ב קל"ס עולה
תרכ"ה ועם ל"ב עולה תרנ"ו והאותיות של האחורים של ל' שמות עולים ק"ב ובמלוי ההויה הם עשר אותיות עולה קי"ב
וד' שמות של פנים וד' של אחור הם ק"ב עם תרנ"ו עולה תתקעו רשי"ך ושמי יי לא נודעתי ומשה השיגו //

סוד כוונת אמן יש הויה בחסד אדנות בגבורה הויה ואדנות בת"ת שמתחברים נ"ב בנצח הויה ואדנות בהוד ושניהם
ביסוד ובמלכות נ"ב הויה ואדנות וזה שאמרנו שיש בת"ת הויה ואדנות חוץ מהויה ואדנות שבנצחון ולכן תמצא
שבשם של מילוי אלפין שעולה מ"ה והוא בת"ת יוד ה"א וא"ו ה"א שבאלף האמצעית שבוא"ו ולמטה הם י"ב כנגד של אותיות
שהם י"ב אותיות ומהאלף ולמעלה עולה ל"ב והם כ"ח אותיות ממלוי המלוי וד' אותיות מהשם הם ל"ב ושם מ"ה עצמו
התלקהו לשנים יהיו כ"ב כ"ב ושם הכולל וכ"ב נ"ב רמוז הויה ואדנות י"ב אותיות מאדנות ועשר מהויה וא"כ כ"ב מכאן וכ"ב
מכאן הרי רמוז ב' הויות וב' אדנות בת"ת ב' הויה וב' הכוללים כו ועוד שם מ"ה עם א' הכולל עולה מ"ו והוא מילוי של שם
ע"ב שיש בחכמה ולכן אלף שרמוז בחכמה יש בצורת מ"ו יוד א' הנה לך סך מ"ו והוא מה שירש הבן מהאב ובשען הת"ת
למלכות וכן מילוי מ"ו ומילוי יעהיה היינו הם שהוא שם אדנות וזהו יי בחכמה יסד ארץ // //

דרוש ויקם מלך חדש וכו' כי בקליפה אין התחדשות רק בקדושה לבד והענין כי אדם הא' היה כלול כל הנשמות
וכשחטא נפגמו כלם ונאבדו וכשבא א"ה לתקן גם תחילה יצאו קין והבל בלי תקון והק"ל שנה שהיה פורש עד
עשרו שהיה מוליד רוחין ושדין כלם היו נשמות רמות וקדושות אלא שהיו באים מהדך קרי בלי נקבה והשיבה היתה לוקחת
אותם העיפין ומתעברת מהם ובונה להם גופים משהם וגם זה היה תקון קצת וכשהוציאה את שהוציאו מבור ומתקן גם כ
לא נתקן כהלכה עד שבא משה שעליו נא' כל שרה התה רבינו שתיקן הה"א ועשה שרה ולשה כל אותם הרוחות המקולקלים
כ"כ לפי שהיו תחילת הבירור וזהו פי' משנת י' דורות מאדם ועד נח י' דורות מנח ועד אברהם ואמרו משל למלך שאבד
מרגלית א' וכו' שקשה שבשלמא מלך בשר ודם אינו יודע היכן אבדה המרגלית אבל הקב"ה שיודע באיזה מקום הוא מה
צריך לבודקה יקח המרגלית ויניח השאר והפי' כי כלם היו נשמות רמות וקדושות מלובשות בקליפות בחטא א"ה ולזה
היה צריך להביאם פעם אחר פעם לבררם בירור אחר בירור אחר שיתוקנו והיו מקולקלות כ"כ לפי שהיה תחילת
הבירור ולא היה להם ידים ולא היה להם עוזר מה שעתה יש לנו אלו הב' בחינות א' שכבר נשברה הקליפה ויצאו
רובם שעתה שיש לנו עוזרים רבים שכל השרשים שנתקנו וישבו בגן עדן באים לסייעם הנשמות שלהם לפי
שצריך שיתברר הכל ואם האדם יבור כלו ויאמר רבינו בנוי צריך לתקנו ולזה באים לסייעו אבל בדורות הראשונים
לא היו מתוקנים כל ראשי הדורות כלבד שהם הנקודות הפנימיות והיו קדושים מאד לפי שהיו מושלים ביותר ולזה היו
חיים זמן רב לפי שהיו מתוקנים בגוף אבל עתה שהלכו ומשתלשלים כמו הנשמות החיים קצרים ביותר ואם
חטא בעון ובנה"ב ובש"ר וכזה הפגם נפגמו הבאים אחרין דור אנוש וגם דור המבול ג"כ והם היו אותם שהוליד אדם קל"ו
שנה בלא נקבה ולזה חטאו בזה האופן עצמו כי השחית וגו' ומה היא הה שחתה ששפכו מים רותחים מהנקבה מהרחם
וימח את כל היקום ואמרו ז"ל ג' מפתחות עושק המחרישה פי' שהגן העליון חורש בארץ העליונה וזורעה אבל אותם שהיו
המים להזריעה ולא נזרעו ונעשה חורו ופגמו בזה הענין עצמו יצאו מים רותחים מלמעלה ומים קרים מלמטה ונהיו
כהן של גיהנם באש ובשלג וגם והמים נגברו מאד מאד על הארץ לאיתן מיין נוקבין הם לקבל מיין דכורין ולזה גם לא
היה לו הצלה כ"א בתיבה לפי שנח צדיק והרבה מלכות לתקן הפגם ההוא ועוד אמרו ז"ל את כל היקום אפי' רוחין ושדין כי שהם
אלו שהוליד אדם שבברח להם השיבה גופין מתוחו וכן קין כשירד לארקא הוליד שם רוחין ושדין וגם הם נמוחו באופן שנשאר
הלויין כרפיון לפי שהגוף שלהם נאבד והנשמה לא יכלה לעלות למעלה שהיתה מגושמת ביותר וגוף לא היה להם להתלבש
למטה לזה נשארו הלויין כרפיון ואח"כ כשחזרו בדור הפלגה חטאו כש"ל וגם חזרו לקלקל בעון וע"ה הבה נבנה לנו עיר ומגדל
כמו

87

כמו שיש בקדושה יסוד ומלכות יחד וכוונתם היתה לחזור ולבער עטרת מהחיצון לנשמות ולהכניסם בקליפה כראשונה ולזה
אמר אבהם אם עתה יחזרו לקלקולם לא יהיה להם תיקון ונתפרשו כל א' לדרכו כשבא אברהם בבירור הב' יצא מזוקק כל
הצורך לזה עלה בבבל ונפל באור כשדים כי משם היה צריך התיקון גם הלך למצרים להתברר ולהזדכך מכל וכל וכן כל הגלגול
היו לא מתנו יצחק ויעקב וי"ב שבטים ע' נפש היו מזוקקים ומבוררים קדושים משרשי עליון לא היה גלות אבל כשמת יוסף
וכל הדור ההוא התחילו לבא לבא כל אותם הנשמות שהיו עדיין מלובשים בחיצון ולזה היה צריך גלות מצרים לברר או ויקם מלך
חדש פי' כשהלך בגלות בלחי רוש הקדושה הראויה לבא בישראל לוקחה הקליפה הקדושה והטעם לפי שעתה באים אותם הנשמות
שהוליד אדם הא' בק"ל שנים ולזה אמר הנה עם בני ישראל עתה אינם בני ישראל אלא עם שאינם מתוקנים ומתוספים עליהם
ואמר הבה נתחכמה ~~וכמו שהיתה שם כוונתו כך היתה כוונתו כאן~~ וכ' לפי שזה המלך היה נמרוד שבא בגלגול לבן הארמי וזה
שאמר שם הבה וכמו שהיתה שם כוונתו כך היתה כוונתו כאן נ"ב לשעבד אותם הנשמות בתוך הקליפה ולבנות להם נפשות מתוה
כמו שאמר אשר לא ידע את יוסף וטעם גלות מצרים לפי שלא באו אלו הנשמות טהורים ליחוד אשה שהיא נקבה עם יוסף וכו'
אלו הנשמות משועבדים אלו הקחת יהיו ועתה יתבררו ויסתלקו מכאן וזהו ועלה מן הארץ לזה ויבן את פיתום ואת רעמסס פי'
ע"פ הכוס שרצה לחזור לבנות להם נפשות מהקליפה הקשה ויחזור ההכוס ויכלו אותם הנשמות אלא שהיה מלך זקן וכסיל לפי
שאם היה ברצונם ואלו היו חוזרים ומתלבשים אבל זה היה על כרחם וזה היה התיקון שלהם ואדרבה ההרוס היה כולו כל
אותו הבנין ולא היה לו תקומה ולזה אחר שראו שהיה להם התיקון מיהן באים בכהוי ומש' וכאשר יענו אותו וכו' // // //
דרוש טוב מחשבה ה' דעת האדם מורכב מחומר וצורה וכן כל העולמות ואף המלאכים לכבוד עניינם ברוחניות ואנכי שאינו
גוף הו הבהמה נייר ענביה נשמתו בחומר עביה עוה וכן החיות יש להם ככה והם נושאות את הכסא ומתנועעות כפי הנשמה
ל' רוחות כלומר כהכנעת קין המים כרכבי ברצוא ושוב וכאשר ינבא קול מחנה ישראל גם הם מעורר ותכלה לבור כי ע"ב ענקי החיות
כ' אריה נשר שור אינם מדברים ואדם שעמהם לא פי' וכשעולה התפלה כנפיהם ט כשמוע קול התפלה כנפיהם שלהחיות וקול
ישראל עולה עד מעל לרקיע אשר על ראשיהן הנק' כבוד ושם נתוסם מן הכבוד ז' משיחים והכבוד עצמו והוא סנדלפון עליון והוא
המכניס התפלות ונושק אותם עמה ולא פירש פרטי סנדלפון והאדם התחתון יש לו עוד מחמש עולמות ומכל עולם יש לו ה' האחד
כנגדו וכאשר הוא צריך ממשיך האור למטה ממעלה דרך המדרגות וכאשר ירשיע יתקלקלו הצנורות וכאשר ישוב תשוב ה' פירוש
האחד ה' העולמות וזה ה' ברכו נפשי כנגד ה' עולמות וכן ה' טבילות של כ"ג לעלות מעולם אל עולם כבאה וכן ה' עינויים וכן בעיבס
יה הספירות מלמעלה מזו ונעשה אדם היינו שיש בו האחד מכל העולמות ה' ולזה נברא אחרון והוא סולם לעלות לבוראו קשר
האחד העולמות וסולם עולה כמו ק"ל וכן סיני וקום שנברא הכסא בעולם היו הנהרות נושאים כבודו וזהו נשאו נהרות קולם ולעתיד
יהוי ... ישאו נהרות דכים שיהיה הכל מים אבל הנהרות הקדומים אשר שהיו ז' נהרות אש ולא פירש // //
דרוש ישקני מנשיקות פיהו וכ' השערים היו הק' אלהים אחרים והיין זך כלו שמרים כנבואה שהוא שמחה כי אין שמחה אלא
בבשר ויין עולה ע' והם ז' נקודות של אלהים כל א' עשר וכינה שם יהוה בנקודות אלהים ונקראת שכינה בבבל ויבואו שנים
שנים ודבוק איה כמ"ש בזוהר פ' ויחי ושבת ויום בשבת איכא שינה ולא שמחה וכיון איכא שמחה כי שבת מלאכה ויום מלאימא ושבת
היינו קדש דעולה ה', וקדש בחכמה ושם ע"ב כו ל' יוהן הוא בחכמה וכל י' כלולה מי' עולה ה' ול' אותיות הר' יה היינו מרכבות קדש
והיינו מימינו אש דת למו וקדש בחכמה הוא ע"ב כולל שש אותיות המילוי וקדש למעלה מקדש פ' שם אין אנו חוששים לד' אותיות השם
ויום מאימא כי יוה עולה ע"ב שהם מ"ב עם העשר אותיות ואוב מכל רע מעשר הנוי כי משם השמחה ושמחה בבשר כי ש' היינו
מילוי אלהים ור' נ"כ אלהים וכן שני המספרים הרי בשר ויין פי' כשבע נקודות ומלכי צדק מלך שלם הוציא לחם ויין והוא כהן לאל
עליון כוונתו היתה להוציא לחם ויין מאל עליון היינו בינה ששם מ"ב וכו' ני יודין וא' דהיינו אל ונהפך בשם מה שהוא ברכ' כשמואל
מתוכה נעשו שש קצוותיו חסדים כי אל חסד שבה והיינו לקולות דנפקין מגו שופר וקול כלול מג' שמות אש ומים ורוח והוא ברכ'
והם נ' יודין שעולים נ' הויות ע"ה וקונה עולה קס"א דהיינו אהיה במילוי יודין הוא באימא ומשם הכל למלכות שאחר היסוד והכלה
לשם אהיה נקבה וכשם מה נ' אלפין דהיינו נ' שמות דאהיה ושם א' דקונה בהיפך החוזר ונ' אהיה עולים מ"ב ובשם מ"ב נ' יודין
נ' שמות הויה עולים ע"ה וא' ע"ה היינו מאל שעולה ע"א והכל הכל במלכות ויסוד הם ה' חסדים המתפשטים בה והיינו כל כלה
זוכר כולל ב' שמות ע"ב קס"א והיינו קונה שמים וארץ מביא מאל עולה כמו כן עם הכולל וכהן ולוי כלולים מעיקר לוי ולבסוף
כהן לוי עולה מילוי שם ע"ב מלבד אותיו של שם ומילוי היינו אלהים נמצא שהוא מהכהן שבחכמה והוא מעשר קדש ויואל הדך
ערכם דהיינו יסוד שבבינה ומאחעשת שדי שין לת יוד יוד היינו לוי ומקרו בבקרא להורות על הנבואה ששם משכנו וכהן שעולה

זכו נ' יודי אלפין
ויוד א' היינו אחד
שלזין עולה המו והוא
ריבוע שם מ"ב והוא מאל
חסדים עולים ברכה ועם

ע"ה ולא מחסד שבנצח דהיינו מישוע גבורות אלהים שהוא שם כינוס שלפני א"מה אהיה מופר והאורות הטלל והוא רק
כי נעוצים סופך מ"ין ושיהו יוהך על הבינה כי הוא פה עליון ומשם נלקח היין מנקודות שם הויה בנקודות אלהים שהם
ז' נקודות כדכתיב וכתוב בלשון זכר כמו ניכנהו שבע שנים ר' וה' מילואו היינו בינה וה' מילואות שלמות הכהה הם חמש
חמדים // //

פמיעותיו של אברהם אבינו

רבי לוי בשם ר' יוסי בן זמרא פסיעותיו של אברהם אבינו ע"ה היו שלשה עולין וכו' קיום שאנם
בביאור המאמר הזה אהיה מוכרח להציע קצת הצעות וכללים בחכמת הקבלה כדי שתוכל
להבין מענו קמ עם שאקצר ואעלה בחוקת היד התחלת הכל צריך לבאר ענין אדם וחוה הם ז"א ונוקביה
שני אותיות אחרונות משמו הגדול אשר זעיר הוא כולל ו' ספירות מחסד עד יסוד ולכן נק' ו' ונוקביה בת שבע
ספירה ז' היא המלכות והמעיין בכאורות היותו נק' ו' לא יטעה כו לומר כי אין בו רק ו' ספירות כאלו כי אין קדושה
פחות מעשרה והנה עם ראש ו' ישלם לים' והענין כי בליד כל לה מג' כסוד רישא וגופא ושבילן הנז' כזוהר פ'
בלק דף כל עא והאי הוא ענינו מה שנא' בו' ויקרא דף יוד כגון דהאי יוד קוצא לעילא וכו' והענין כי הוא עולם
כי אין לך דבר פחות מעשרה כמו שאמר' והנה צורת ה' יש בה ראש תוך וסוף והם סוד ג' ידין ובלא נחלקה
לרישא גופא ושבילא הרי ט' והם חב"ד יוד עילאה חג"ת יוד אמצעיתא נה"י יוד תתאה ושלשתם אותיות כוז ו'
ועליהם נק' זעיר אנפין וכו' וכחכמה שקביה ה' תתאה שעליה נעשים אחר ונודע כי ה' תתאה ד' הוא וכהתחברות ו' שעלה
נהר דנגיד ונפיק מעדן בחי' היסוד ו' זעירא כלבד ראש או נעשית ד' על ו' כי ו' הסוד בבתים הדק וצורת הם ה' גמו
כצורת ד' כמו שאמרו שיש צורת ולבית לבית כך יש צורת ולהית לאשה כי לא סגר דלתי כטני והצפו צורת עליה
וסוד הצורה הם צורת ה' שבאחורי הדלת וכשנשבר ציר הדלת נעשה ד' בסוד אלאחר ואין להאריך בזה //
ואמנם ד' דאחר הכתוב להיות בה שבי אלשי דלתים הרי בזה מצאנו שני צורות וכו' דלתים ובהתחבר ב' דלתות
אלו יהיה צורת מם סתומה כזה ם ואז נעשית סוד ים כי התחלה בהיותה ד' אלא היה היסוד נכנס בה רק צורת
ו' ובהתחברות שניהם ו' עם ד' נעשית ה' ועתה כשנעשית אותה ד' מם סתומה גם הוא עלה במחשבה והדים
ראש באור ו' שלו ונעשה למען נוצר ובהתחברו נעשו ים והנה ה' ו"ס הם שוין במספר אלא שזה מושבו ונעיר
וזה מושבו גדול ונחזור לעניננו כי גם זעיר הוא נק' ו' אלא שבתחילה היה קטן בסוד חדלנא מי יקום יעקב
יעקב כי קטן הוא ולכן נק' בחי' אורו שבשמו הגדול כי באותיות ראשונות אין בהם שינוי ואמנם בשתי
אחרונות יש בהם עליה וירידה והכל תלוי עי' מעשה התחתונים בסוד תנו עוז לאלהים על ישראל גאותו ואין
הגאות אלא בראש והוא סוד מנחל בדרך ישתה על כן ירים ראש כי עי' נחל קדומים היא הבינה מרים הזעיר ראש
ונעשה אותו' בסוד כוון שתים בקבוצה וזהו מי יקום מי שהיא הבינה יקום ראש יעקב כי עתה כימי הגלות קטן
הוא ואין לזאת הוא ראש ואך לעתיד יגדל לו ראש בעה"ב ואז לא יקרא ו' כא' כי יהיה שלם בכל מדה וזהו סוד
לא יאמר עוד שמך יעקב על לשון עקב כלבד ראש כא ישראל יהיה שמך כי הם אותיות לי ראש וזהו סוד הנהלו
כמ' ויקהל רבה ר"ל שמונה ישראל ישראל סבא כגון דאית ישראל זוטא וכו' ורוא דא יהיה יה"א וכו' כי מה שהיה
עתה חיבור הראשון יה' וכ"ב וה' יהיו לעתיד שניהם שוים ויהיו יה' יה' וזהו יהיה יי' אחד ושמו אחד הם ב' פ' אחד
שני יחודים הנז' שנהם שוין ואל תתמה כי שם כזו מפרשין כטעם התפלה של כל יום כי כן האמת כי מה שיהיה לעתיד
תעליה הוא עתה למקום עי' מעשינו ונחזור לעניננו כי קלא זא לבד הוא כנגד ג' למטה אך לא כל הזמנים שוים
ואמנם הג' מדות עליונות הנוספות בו אינם חב"ד העקרות הג' ראשונות שבעשר מדות אלא הם נ' מדות המוצאות
בזעיר עצמו ובזה יהיה מתבת גדול כראורך בזוהר למשותים אותו דכא וכו' ולמשותי קורא אורם חכמה ובינה והם
זה והנה נודע כי גם דרך מבע קומת האשה קצרה משל האיש וראש האשה מתחיל מלמטה קומת האיש הוא
אחורי התחה החזה דזעיר מאחוריו כמו באחורא דנשא דף קמא ב' בבחי' אבא שאר' והכן כלא דדבר ונוקבא וכו'
ואשר לי' לאחוהו ועביד גלגלתא דנוקבא וכו' והבן אז בבחי' אדם להורות כי כל זה בפני בזמן אשר הוא אדם שלם
בכל יום ועוד יש גבוה מעל גבוה וכלם נקראים בשם אדם וזהו הצלע אשר ומשם נבראה חוה מאחורי אדם כי בצלע
שאחורי החזה התחילה ראש נוקבא והנה נמצא כי היא מתחלת מחזה נמצא רזא שהוא סוד הגב שבזעיר ומתניו למטה
מתחלה

88

פב

והחלה ראש הנקבה הרי כי י' ספי' הנקבה הלא שיעור קומה כולה בספירות יחד שלו שהם חלי הת"ת ונה"י והאמנם שיעור כתר
הזה במיעור חלי ת"ת ונו כשיעור נה"י שלו ועוד כי כל ספירה א' שלו כוללת ג' ספי' שלה כי קוין של חכ' נאחזים בנצח שלו
וקו שמאל שלה שהוא בינה נאחזים בהוד שלו וקו האמצעי שלה שהוא דעת נאחזים ביסוד שלו הרי שיש שלשה שלו נקראים
ג"ג"ג והם סוד הקישור שלה שאז נבראו אדם וחוה כי זה היום תחלת מעשיך אלא שלהשלים העשירית שהיא המלכות הזה
התקינו סוד התרועה ולכן השופר השופר הזה וכתי' הזאת נקרא הנה רמיזה התרועה וכנגדם ט' ברכות בה' בראשונות באמצעיות
באחרונות ובאלו נה"י הם סוד מלכיות זכרונות שופרות ואין להאריך יותר בזה והנה כתר הזה כתר שלו וזהו שעור
המחזור לשלשה כמו כי עטרה הזה היא כתר שלו מחצו ולמטה שהוא הבטן אשר שם המוחין אשר שם היו
הנשמות של בני ישראל נוות הקו' כרחם הנקבה וזהו שאחז לשלשה כמו שהם ישראל שהם עטופים שכן נקרא
וכו' והנה אין הכינו להרחיב ולהאריך לשון בענין הכתר ובחינותיו ובחינות להכניס הדעת כמו ה' כמקום
הכתב פ' אחו נסלק הכתר מהמן ה' ספי' אמנם עתה הדבר לא ניתן לכתב כי הדברים ארוכים ואין העת מספקת
הכלל העולה מכל הכתוב כי קומת המלכות שהיא מתחלת מחכמה הזה עד מלכות הזה הם באחורי ז"א כנגד הזה
מחזה וזהו סוד וירא והנה באר בשדה והנה שם ג' עדרי צאן וכו' הם נה"י דז"א הרובצים על כל מדת המלכות הנק'
באר בשדה והנה אבן ... נאמר קנה שני באר בשדה כי שני כינוים אלו נראים שהם במלכות ומה ענינם אמנם הענין הוא
כי בית נק' מושב ומקום כנ אדם והוא מקום מושב הפני' משתמש אך מאחורי זעיר אין נק' בית ולכן שדה כי
מכלל מוכר שלם ונכנס לכלל שדה הראוי לזריעה כסוד אסרו קד' קנ עולם הירק ולכל בית לא באה עד היות פני'
בפנים ואז הקרא בית ואין כח בזה זולתי כי נקבה אשר הוא המזווגה פנים בפנים נמצא כי בית ושדה ומהר ב'
כינוים הם במלכות אמנם בית נקרא בהיותה פנים בפנים כנגד נה"י ולכן נקרא בית כי הבית היא ב' קוים כזה ב
א' ימין וא' מרכא וא' באמצע הוא היסוד האוחז בנה ושלשתם יחד ג' ווין כי כלם הם בסוד ששת קצוות המלכות
זעיר ולכן כל א' יחד ווין בסוד כל נפש הבאה ליעקב ששים ושש כי השש הוא הו' באמצע וחלקיה הנחלקים
לששה ווין נעשים ששים ושמונה ו' זו הוא סוד היסוד אשר נתן פירש בזוהר פ' שמות ששים לא יעקב ושש דא
יוסף הכן ווין ואין להאריך בזה שירמה למשין בדברי מוקדים זה לזה אלא להאריך הכאור נמצא בסוד בית
היא מנוחה על עת הזווג בהי' פנים בפנים ובהיותה באחור כנגד נה"י היתה אלא שבבר היא מוכנת ומקושטת ואין
חסר בה זולתי החזרת הפנים בפנים אז נק' שדה כענין השדה הראוי לזריעה אך עדיין אין בו יישוב ואז נק' חקל תפוחי'
הם נה"י הנקראי' תפוחים ואם נרצה להאריך בזה חקל הוא אחורי נה"י והתפוחים הוא כנגד אחורי ת"ת וקדשי' כנגד
אחור' חבל הם סוד הקדש כי כל קודש לעולם אינו אלא בחותין בג' ראשונות ושמור כלל זה כי אז כשבא שבת
מקבלת היא מכל אחורי הזעיר עד ג' ראשונות לכן ראוי לקבלו ... לנחר בשדה ... זכרו לחקל תפוחין קדישין
להכניס אז הכלה הנעולה שם בשדה ולהכניס לבית פנים בפנים וזהו סוד בואי כלה בואי כלה ואין להאריך בזה
ותמצא נקר' שדה כי שין עוהק ג' ווין הם אחורי נה"י והיה אלא שלהיותה באחור הולכו להתחבר אותם ונעשו בצורת שין
לחזור כח ... הקליפות הנאחזים באחורים אשר זה סוד אלהים אחרים מלשון אחוריים וזהו סוד לא יהיה לך אלהים
אחרים על פני והבן זה וזהו סוד שין של שקר הנאחזים בה הקליפות הם קר ולוקחים שין ונעשים שקר והאמנם גם
את זה לעומת זה עשה האלהים וכמו שיש נה"י לקדושה יש נה"י לקליפה וקם ג"כ בצורת שין אלא שהם בפירוד כי קר בלי
שין אלא שנבדל היסוד לבערת אחרת מנה"י ... וזהו סוד קר שעקרו נחש ורוכבו ולא יכול להזדווג ... ומלקיות
פועלי און יחד כי היסוד שלו נכרת מן נה"י שלו ונעשה פרים ועקר וזהו קר וזהו סוד אויבך ה' יתפרדו כל פועלי
און כסוד כתי' והאשית אוני כי הנקיפה נקראת און ובמרא אחרת רק להתחבר עם נה"י דקדושה מי יציה להם כח להזדווג
ונעשו מלהיות פועלי און ויש יתפרדו כל פועלי און ושה ... זה כיום שבת כי בתחלה ... לנעשה בנו והם רוצים להתחבר
בשדה ... ורוכבו נחש ויהי בהיותם בשדה וכו' ואז יתפרדו כל פועלי און ואין להם כח להזדווג וזהו סוד השדה הנכבה'
בעש ולא נראה להם ... אשר אסתרם ... כנז בספר כל ... דבק ראשון ולכן
נקרא אל אחר הרגב באחורים וזהו סוד ... רת קה' א' על אשר הלך חשכים שהן בחיבורו והתמר שין מיד זהו
הנז בספר המשפטים על הוא נחשא דרכה באוירא הוא הנחש העליון אשר טוה באויר ואין לו על מה שיסמוך וזהו סוד
השקר אשר אין לו רגלים והנה רוצה לפרוח באויר לנשוף עד מקום אחורי נה"י ... באויר הפני' אשר שם וזהו סוד אם

תגביה כנשר האמור בעשו ואם בין כוכבים קנך אשר הכוכבים נקבעים בו והמלכות הוא אחורי יסוד דז"א כי עד
שם רוצה לעלות נחש כו' ליקח האור משם כי מתקנא בראותו אדם הרוצה להזדווג עם חוה בעת כיום שנבראת ואז עולה
להטיל זוהמא ומשלו כי אותו למטה וז"ש משם אורידך וז"ש שרי בחיבורא ומסיים בפירודא והוא סוד הנז' בת"ז ויקהל
דף כו' הם תיוומא שהיתה כד תמאן ומנא דערב וכו' עיין שם והבן ונחזור לענייננו כי בהיותה באחור אז היא שלא עמד
הראוי לגריעה כסוד ויאבק איש עמו ויגע ומגע נקרא שה על שמולה אחורי הקשין שהוא נה' דהה והיא סוד ד' דעה
והיא מרק שוב בקישוטה הוא האור הנזכר כמ"ש כנ"ל עצמם מלך פנים שעם הם נ' ויין כנ"ל והנשים מכחם ה' שלוה נ' ויין
כנז' למע' כי עם היות שבתחילה מקבלת מנה לבד אינה ראויה לזיווג ד' ואחר נתוסף בה ו' הסוד ונעשית ה' וראויה אל
הזיווג ואח"כ חוזרת פנים בפנים ונעשים כנז' הגדולה מכל זה כי קומת המלכות נחלקת לג' קוין קו ימין רחל שיושבת
באחור נתהדנו וקו שמאל שלה בנה באחורי הוד שלו וקו האמצעי דרחל באחור יסוד שלו ואמנם כל זה הוא להיות
ראויה לגריעה ונקרא שה כי המקום ההוא נקרא שה אמנם מציאות המלכות עצמה נקרא באר הנובעת מין נוקבין
לקבל מין דכורין דכמלה כסוד הבאר שעליה נקראת יעקב כמו שאמרו ז"ל וזהו והנה באר בשדה כי שראה יעקב
שכבר היתה רחל העליונה מוכנת להזדווג כי כבר היתה באר בשדה וכו' האמנם למטעים אין שיעור קומתה אלא
באחורי היסוד לבד ולפעמים היא היסוד כסוד השליך משמים ארץ תפארת ולפעמים יותר נבראה כסוד לכי ומעטי
את עצמך להיותה כסוד נקודה לבד ולא כסוד פרצוף והוי זנב לאריות ולא ראש לשועלים והנה זהו המחלוקת דרב ושמואל
בברכות פ' בתחלה חד אמר פרצוף היתה וחד אמר זנב היתה ואלו ואלו דברי אלהים חיים הענין כרמז כי שתי נשים היו
לו לאדם חוה ראשונה וחוה שניה וכנודע מה' פרצוף וזנב והענין כי הראשונה יצאה מאחוריו העליונים והשניה מאחוריו
התחתונים כי כבר ביארנו לעיל כי קומת האשה חצי קומת האיש ויש באיש ב' קומות שלאשה וזהו סוד מ"ש ז"ל במס'
ברא' פ' המפנה ואולך אתכם קוממיות שתי קומות של אדה"ר והם מאתים אמה כי כל א' כלולה מי' וי' מי' הם מאה
לזו ומאה לזו ולדברי האומר הם מאה אמה לבד הם נ' לזו ונ' לזו ב' ההין וכל א' כלולה מי' והם שני חצאי האדם שכולל
עשר ספירות כל א' כלולה מחמש פעמים שלה לבד והם חמשים חמשים ואמנם הראשונה היתה פרצוף והשניה עדיין
לא היתה פרצוף אלא זנב נקודה לבד עד שאח"כ כת' ויבן ה' את הצלע וכו' ומי שיתמצא להבין המאמר של רב ושמואל
יחזור לבאר דך רב ושמואל על האמת כי הנה שופה ליעקב כנגד שופה דאדם וכמו שהיו לאדם שתי נשים חוה
א' וחוה ב' כן היו ליעקב ב' נשים לאה ורחל כי חוה הראשונה היא קליפה חופפת על לאה שבקדושה ולפי שחשב
יעקב שהיתה דוגמת חוה הראשונה לא היה חפץ לקחתה וזהו סוד כי שנואה לאה כי כפי מה שחשב הוא שהיתה נעשו
דוגמת חוה ראשונה לילית כלה סמאל שרו של עשו אלא שע"י תפלותיה ותשובתה לקחה יעקב ולאה היא סוד פרצוף
לפי שיצאת מאחורי פרצוף דז"א והיא סוד קשר של תפלין של ראש מאחוריו ורחל זנב כי היא מאחוריו ולמטה וגם
אח"כ נתקנאה באחותה ונעשית פרצוף והיא תפלה של יד במקום החזה כנגד הלב כי שם ביתה ולכן נא' בלאה ועיני לאה
רכות כי יוצרת מצד העינים היא במקום המצח אך בה לא ניכר בה מציאות עינים ולכן נא' בה ורחל היתה יפת תאר
ויפ' מראה וזהו סוד הנא' בספר משפטים עולימתא שפירתא דלית לה עיינין והוא סוד כוס של ברכה דבעי למיהב ביה עיני
להמשיך לה אור עינים שאין לה והענין ב' נשים הם סוד הא' לחמ' עניא מה דרכו של עני בפרוסה הי' סוד המלכות
הנקרא' עני ובהיותה כסוד העני שהוא כפסח קודם נתינת התורה נקרא עני ואז היא פרוסה פרס מהמרה מלכות של
מעין פריסות הוזכרו א' מה שנחלקה המלכות מתחלה ונעלה ונתנה שולחן וכו' כי שם פרס ומה למדי ופרס חלוק למדי והוא
לפרס כי רמזי התנא ביניהם כאומר אי מינן מלכי מנייכו אתכבי והענין הוא כי בכל מקום שגלו שכינה עמהם והמלכות
העליונה נגלית לכל רישא דהכא ובשנכרתים הגלות הוא עולה השכינה מכל כסוד היו צריה לראש ונתנה למדי
ופרס ונגלה השכינה בין ב' המלכיות ההם נמצא כי אותה המלכות שהיתה גלה אתנו פרים מהמרה ויהבה למדי
ופרס וסוד הענין כי בכל כנגד רישא ולכן אין שם פירוד אך מדי ופרס כנגד חדוהי ודרעוהי כמק' ושם נחלקו לשני
זרועות ולכן מלכות פרס נקרא ע"ש הפריסה והחלוקה הנעשית ביתוי כמ"ש אשר שם שתות בארץ וכיוצא בזה פ' שלח לך
דף קס"ו א' כמ"ש ופרסין מלכא דפרס אשתמודעהכא ונחזור לענין כי מלוקם סוד הא' דבראש וז"ש הא לחמא עניא ולכן נכתבת
לשנים כי בין אות ה' היא יכולה להתפשט ובכל בה יותר משאר האותיות כי היא ד' על ו' כנגד התלה ולוקחת ד' מדות באחורי
הז"א הנה' והוא כנגד לאה ששיעורה ד' מדות באחורי הז"א והם כחב דאה וכשני פרצופים נעשים ב' אך כשר העשר

אך

אין נעשות כלם בחי״א ואין ביניהם פירוד וזהו סוד יתן י״י האשה הבאה אל ביתך כרחל וכלאה אשר בנו שתיהן את בית
ישראל כי הלא אשר בנו את בית ומלת שתיהן מורה כי נודע כי רחל ולאה הם ב׳ לא שלש אך הטעם כי רחל ולאה היו ענין
נפרדות כי עדיין לא נתקנה התיבה ועדיין היה להם טעם שהוא כפרוד אך בימי רות כבר נתקנה התיבה והיא לבדה כלולה מתיקון
כיחד והטעם כי הנה ערפה כנגד לאה כי כן שמה מורה על שהיא בסוד העורף דוגמת לאה קשר של תפילין ואילו זכתה
להתגייר נתקנת קומת לאה שנתקנה ולא נתקנה לגמרי ע״י התשובה והתגיירה וכאשר לא נתגיירה אז חלק הטוב אשר
בה הוברר ממנה ונתן לרות וחלק הרע שבה שבה אל עמה ואל אלהיה והיתה רות כלולה מרחל ולאה ולזה אמר
כרחל וכלאה אשר היו ב׳ נפרדות וזו לבדה כלולה משתיהן יחד וכן היה הטעם בבעליהן כי היו שניהם מחלון וכליון והב׳
בחי״א לפרקים אך יש זמן שהם משמשים לב׳ קומות יעקב וישראל וכשנתקנה רות נתקנו גם מחלון וכליון שניהם ושניהם
נתקנו בעובד אבי ישי והכל הם נשמתם כרומז של עולם ולא יקשה אם כי על תמרה טעם זה של אלימלך ונעמי וב׳
כלותיה כי קומות רחל ולאה שהיו גזורות אחיות בנות לבן כך רות וערפה גזורות אחיות בנות עגלון ואין לי להאריך כי הוא סוד
עמוק גם זהו סוד ענין הנה כי לאה כי הנה נודע כי משהטיל הנחש זוהמא בחוה כל הנשמות נתערבו טוב ברע וכן
עד בהר סיני פסקה זוהמתן ע״ש כי אמהות האבות כנעמין עבררין כי היו משתפים טוב ברע ולכן יצא ישמעאל מאברהם
ועשו מיצחק ואז נתבררו ונתלבנו מתלבת הקליפה הדבוקה עמהם ולכן חוה ראשונה היתה קליפה לאה ולאה לא נתקנה
לאה כי עדיין לא נתקנה ולכן יעקב לשופחה כעין שופחה האדם לא מצא נחת רוח אלא ברחל דוגמת אדם שאמר לזאת
יקרא אשה ולא לחוה ראשונה ולכן היתה לאה עלמא דאתכסייא ולא אתגלייא ליעקב והנה תמצא שלאה הותקנה והוסר ממנה
הקליפה שהיא חוה הראשונה ונשארה היא הקדושה ונקראת לעתיד עם כל זה לתוקף הסיג הדבקה בה יצאה ממנה דינה
שהיא דינה קשיא כי לכן נקרא דינה ע״ש הדין וגם היא היתה קדושה אלא שעדיין היתה בה קצת אחיזה כי לא היתה נבררת לגמרי
וכמו שהיתה אחות ערלה לינשא לעשו היתה גם ק״א אלא שיעקב טמנה בתיבה ומצינו לרז״ל שנענש יעקב על
זה כי היתה ראויה לו ומה היה נתקן גם היא כי עדיין היו בו נצוצי קדושה וזהו טעם ויאהב יצחק את עשו
כי ציד בפיו כהיות שהיה לו ציד נצוצי הקדושה של יצחק אביו ונכנס בפיו ונכנס בתוכו ולכן כל כונת
יצחק לתקן אותם נצוצות שהם חלקי נשמתו והיו ברישא דעשו ולא כשאר גופו ולכן הושם ראשו אתקבר במערה עם
יעקב והבן זה והנה עשו הוא סוד הנחש והיתה דינה ראויה אליו וכיון שהטמינה יעקב נטלה ממנו וכאשר היתה
יוצאת כמו ותצא דינה כי לולי נשארה במקום הקדושה לא היה יכול הנחש להדבק בה אך אחרי יצאה אל מקום
הקליפות אשר זהו סוד לראות בבנות הארץ אז הנחש נשכה והוא סוד שכם בן חמור החוי מלשון חויא שהוא
הנחש נ״ב נק׳ חוי ע״ש דאזי מחוה ראשונה לילית ובכח זה יכול לקחתה ועל ידי זה והדבק נפשו בדינה בת יעקב כי
מתחילה היתה דבוקה הקליפה הזאת עם זאת הקדושה ועכשיו כשאת חוה להדבק עמה וזהו אומרם הכוונה וכר׳ כי
לילית חוה ראשונה נקראת אשת זנונים גם הנקראת נקבה ברא והטעם כי סמא׳ לילית היא זונה היא לילית כי תחילה
היתה בכירה של אדה״ר ואח״כ יצא לחוץ ולעולם היא שוכנת במדברות כנודע ולכן נקרא הזונה נקבה ברא כי היתה
אשת זנונים לזנות גם מלאך וזהו הכוונה וכו׳ וכו׳ עדיין אחותנו דומה לחוה א׳ והלא כבר נתקנה ואיך הנחש בא לקחה
ואח״כ נשאה שמעון כנודע כי ראובן חמד ושמעון נבוה וכל הקליפות אינם יונקים מ[illegible] ולכן נק׳ רע לאחבר [illegible] לרע
וזהו שמעון שם עון כי שם הנחש שהוא סמרא אחרא נאחז והנה הנה שרשה מן הגבורה הנה קשיא ולכן לקחה שמעון
ולהיות כי עדיין לא נתקנה ומה גם להרר אשר נכללה לכנעני הוא הנחש אשר נאמר עליו ארור כנען כנודע ולכן יצא
ממנה שאול בן הכנענית כמ״ש ז״ל והוא נקרא שלומיאל בן צורי שדי והוא הוא שנקרא זמרי בן סלוא כמ״א ז״ל בסוטה
סנהדרין פרק בן סורר ומורה ומכח אותה הזוהמא נדבק בכזבי ובאולי כי כזבי נ״ב היא שייה קליפה ש אשר להנה אחו של
שאול והיתה בתזנות זולתי שאכלה שנה ועדיין לא היתה ראויה ולכן היא נק׳ שלומיאל בן צורי שדי והיא נקר׳ כזבי בת
צור אך צורי אביו של שלומיאל הוא שמעון אשר צורי הוא שדי המשדד כל הקליפות ומבטלם ולא כצור לסמרא אחרא
וגביה לכזבי ונחזור לענין כי כל מעשה הראשונים ומה גם הנזכרים בתורה אינם לפי פשוטם לבד ואינם כדרך מקרה
ודי בזה כי דברים אלו הם כבשונו של עולם ועתה נבא אל ביאור המאמרים עם שיבין בתחילה הקדמה א׳ והיא כי הלא אף
כי ביארנו כי זא׳ כולל ו׳ם הויה ענ״ב כאשר נצריך בחי׳ זא׳ אל האור והנבואה עליו לא היה נק׳ כא בסוד ו׳ ולא בסוד ו׳
ויקראו נ׳ ראשונות אבא ואי׳ ונמצא הנה כאשר זווג יקראו ראש ד׳ זו ולכן נ׳ מוחין ההם אינם עולים עתה בשם מוחין

והכל בערך משה אל הג' ראשונות שהם חב"ד ותי' ותולא כי כלל זה כי"ה, גם כי כל בחי' ובחי' היא אדם כמו שאמרנו
ובה כלל כל הבחינות ואחד יקרא זה אדם זק"ן יד וזה רגל וכיוצא בזה עד שכל הבחינות יחד יקראו אדם א' והעניין
יראה הקדמה זו בזוהר ריש פ' רגלי' תנ"ש ותמצא כי זא"ז כשהתחברו למעלה לא יקרא זולתי נוצא שהוא סוד ואו
דשמא קדישא והנה ו' זו נחלקה ג' ראשונות חג"ת וג' אחרונות נה"י וב' אלו הם ו' והנה ג' ראש' שונות נקראו ידים וג'
שנות נקרא' רגלים והעניין כי חג"ת הם ידים וכח רגלים המלכות הוא הה' כאמצעיתם יקרא גם הוא יד א' הכולל
ב' ידים האחרות שהם חו"ג וזהו סוד יד הגדולה יד החזקה יד הרמה אמצעיתם כנג' כהבה תוק' ומוה כזוהר
וכנגדם נה"י הם ב' רגלים ומלכות ביסוד ונעשה רגל ג' וזהו סוד שלש רגלים הקוע בי המלכות נקרא אבן הגולה וכנג'
כריש הקדמה הזקונים דכרנבה יד והיא אחות כנה"י כנגד לעי' נמצא כי ג' רגלים הם המאירים לה נה"כ שנד
ובכחם נעשה ג' אחים כג' זמנים האלו והנה כי ג' אחים הם חג"ת הוא האחת תנה כנה"י ועי' נה"י מאירים במלכות וזהו
סוד חובת ראיה ברגלים והעניין כי מצות ראיה שיעלה כל אדם לעזרת ישראל להראות שם באחים ואין חיוב אלא
לזכרים והעניין לעלות ברגליהם ולהמשיך כח הרגלים העליונים שהם נה"י בג' רגלים ולא אמר בג' מועדים אלא ב'
ג' רגלים לרמוז כי עניין הזה ג' אחים אלא ע"י הרגלים נה"י המאירים במלכות שהיא עזרת ישראל והאחות כי עזרת
נשים הי' שיעור קומתה כנגד נה"י אלא שעזרה היא בפנים פנים כנגד נה"י וזהו סוד ולא יראו פני ריקם
ולכן כל חובת מצוה זו תלויה ברגלים כי לטעם זה החיגר והסומא פטורים כנודע וכולהו יליף לה מלשון רגלים כנזכר
במסכת חגיגה פ"ק גם הקטן שיוכל לעלות ברגליו מחנכים אותו שהוא בבחי' ועי' בהיותו יעקב קטן עוזר ג' לבד גם
צריך או להמשיך האור מרגלי' אורה הבחי' וכל זה עדיין הם קלרות ושורות בבי' בהאי כי עד שם יכולה הנשמות לעלות
כגון כפ' ויקהל דף קצ"ה ב' עלה שיעלה ועיין שם ואל תתמה אם גם היסוד עם כלל בי זהו הטעם שהזיווג נקרא בלשון
הלוך רגלים כמ"ש להשיב לאוריה לך רד לביתך ורחץ רגליך אשר כוונתו שיזדווג עמה גם זה הוא רחצתי את רגלי וכו' וזהו
סוד היות המילה אתו בשכבה לה עביר וזהות הערלה הנדבקת שם וזהו ומפיבושת לא עשה את רגליו וגם לפי שהוד
הוא סוד מלכות כנזכר ואינו עד זיווג לא זיווג התחתון שהם רגליו ולא זיווג עליון שהוא שמתו שכמו שיש ביסוד התחתון
בחי' הרגלים כך ביסוד העליון הוא הלשון ע"כ כשם רגלים שבא אל רגל על לשונו כי גם הלשון והשפתים הם הנמות יסוד
יסוד בין נה"י וכבר ידעת כי השפתים הם נ"ה הם שפוון הדין לימוד י"י וגם אשרו שלהם על רגל האדם כסוד יש רגל מולכת
וכו' והעניין כי הלא היא עשויה במקום רגלי' זא כנגד נה"י כנל וזהו סוד והנה אשה שוכבת מרגלותיו הנאמר ברות לכן
כנגד רחל השוכבת למטה בין הרגלים כמש"ל כי ערפה למעלה כנגד העורף ורות למטה כנגד הרגלים ולכן היה העניין הזה
בלילה כמ"ש ויהי בחצי הלילה וגם והנה אשה שוכבת וגם כי לילה היא סוד המלכות כנודע ונחלקה לחלאין כסוד מעה פרוסה
ועניין זה היה הלילה האחרונה כנגד הכל וזהו שאמר בספר הזוהר פ' וירא דף קי"א ע"ש והבן כמה שאמרנו ובזה יובן היטב
לשון ויחלק עליהם לילה כי הלילה כפי הפשט אין בה מחשבות ואיך שייך בה חילוק ועתה אבא לבאר המאמר שהתחלנו
שהתחלנו ואם בחרתי כל עניין אחרים עם המלכים ומה ענינם ומי הם המלכים ומי הם מלכי סדום ועמורה ומי הוא אברהם
ומי הוא לוט וכל מקראות הפר' יארך המאמר בקוצר מופלג אשוב ... ונבא אל הביאור בענין א' ראוי
לעורר איך יעלה בדעת שהיו כמשוגעים ג' מילין ועוד למה היו ג' ולא ב' ולמה היו מלין ולא פרסאות גם מה כוונת מאמרו
לא עכבו לרגליו גם אומרו בזה גם מלת שהיא מיותרת גם שלא למדנו שיעור כמשל שאמר הנס שבכאן מתמיהי
קושיות עד אין חקר בפסוקים ועל המאמר ולא העתקתי אותם כי אין כוונתי להעתיק אלא מן הקדמות הצריכים ושייכי
לחכמת הקבלה והנה נבאר עתה עניין הקפיצה מה עניינה והעניין כי הלא האדם הוא כמו שאמר וגו' גם נעב ולא יוכל
להתנועע מן הכח הנמסר לו כטבע יציריו ולכן אילו ירצה האדם לקפוץ שיעור יותר ממה שבטבעו לא יעלה בידו וכל זה
גורם לו כבדות הגוף אשר בו נתלבש כבואו אל העולם הזה ולולי זה היתה הנפש יכולה לעוף ולקפוץ בכל אות ומשך //
האותות אם נחקק הדברים בזה וגם יותר נמצא כי גם בתחתונים יש הפרש והראיה בזה כי גם המלאכים עצמן ד' חיות
הקודש שהם שוין במהותה א' ובמקום א' ויש בינהם שינוי כעניין זה שאמרו חז"ל בברכות פ"ק אמר ר' אלעזר גדול ...
גדול הנאמר במיכאל יותר מה שנאמר בגבריאל כי במיכאל בא' ובגבריאל בב' הרי שבכלן גבריאל לעוף ולקפוץ בעולם לא יכול לקפוץ בא' ומפסיקו
קצרות משל מיכאל וגם זה יהיה פלא בעיני הפשטנים ויחשבו גם בזה יש בו עוקה ואין הדבר כפשוטו ולא יבינו כי הפשט
הפשט והרמז הכל דבר א' קומת הגוף והנפש שזה צלם ודמות לזה ואם הנפש משום שמשונים איבריה מאיברי הגוף

בהכאה

מהכה לא יתלבשו זה בתוך זה וכלי גדול לא יגביהו כלי נקטן גם אם הכלי יהיה בעל קצוות וזוויות מחולקות לא יכנס בתוך
כלי משונה ואם יכנס לא יכנס בכל חלקיו וע"ד פשטי התורה צריכים להיות דומה בדומה אל נשמת התורה ופנימיותיה כי הגוף
עלם אל הנשמה וגם צריך שהפנימי יהיה לבד רוחני שאם לא כן לא היה צריך לבוש לא כמו הדרך הפשטים שעושים קלוה
נביאה מן הגוף ואמנם התחלה נאמר כי בלי ספק נשמות הצדיקים גדולים ממלאכי השרת וכמו שאמרו כי מלאכיו יצוה לך כי
מי גדול השומר או הנשמר וגם שמלאכי ה' שומרך וכו' ועניין זה הלוי כמה שאמר צדיק מושל ביראת אלהים אשר זה הוא
סוד לא זז מחבבה עד שקראה בתי עד שקראה אמי והנה מושב הנשמות הוא בערבות ואין שם מלאך כמ"ש בזוהר פרשת
בראשית דף מ"ב מרוראה שכינתא וכו' והמן לא אשתכחו בר נשמתין דצדיקיא וכו' ואפי' קודם הבריאה היו נשמות הצדיקים
וכמו שאמרו ז"ל בנשמות הצדיקים נמלך ובורא העולם שנא' המה היוצרים וכו' בב"ר פ"ח ואמנם המלאכים לא נבראו עד יום ה'
וכמ"ש ועוף יעופף וכו' כנזכר שם והנה אם נפשות הצדיקים הנקראים בנים לה' אלהים מרוך מעי והם גדולים למעלה
מן המלאכים עכ"ז בהדרם למטה בעוה"ז אא' לעמוד בו אלא בלבוש החומר הזה מכ"ש המלאכי בהדרם למטה הם מתלבשים
וביאור העניין הלוי בדרוש אבו"ע כי עולם האצילות קו מאד והבריאה עב ממנו והבריאה אור האצילות אל הבריאה אמר
שזה כמו שהוא יחזור הבריאה אצילות האמנם מובן הוא שהאור העליון צריך להתלבש בבריאה ואז יתחשב האצי' היותו בבריאה
בחי' בריאה וכן בכל עולם ועולם שלכך כל העולמות יהיו אצילות ובדוגמה זו כל הנשמות והמלאכים ואף גם זה בביכול
השכינה עוזו ית' כמ"ש כי לבושים נתלבש הקב"ה כשברא את העולם לא היה להשארות עולם חומרי כזה עי' רוחניות' הפשוט
זולתי אחרי התלבשו בכל אותם הלבושים וכמ"ש עוטה אור כשלמה ובזה השמים אח"כ נוטה שמים כיריעה ומה גם בבריאת
הארץ השפלה והנה עניין מלבוש המלאכים בהדרם בעולם הזה הנה האויר הזה הנה האויר עכשיו הוא אויר נרגש כי לא אין אויר
שאינו נרגש אלא ההוא אויר הקדמון דכלא הנק' אויר קדמון והוא הנק' שאינו נרגש כמו' אמנם כל שאר האוירים נבראו ונרגשו
הם אלא שהם קיים והנה זה האויר אשר עלינו הוא כלול מד' יסודות המורכבים בו האמנם עיקר היסודות הניכרים בו הם אש
רוח מים כי יש מים מעל השמים וכה"ם מורכבים באויר אמנם יסוד העפר אינו בו ולכן המלאך מתלבש באויר שהם
ג' יסודות היותר קיים יש בהם יכולת להתפשט עד ז' ימים לאותו יושבים המלאכים ומתעכבים בהאי עלמא ז' ימין לא יכלי
להתפשט מהאי לבושא והכי איתא לעזא ועזאל ומשם היות ז' ימים העניין הוא כי בכל ז' ימים נחדש הלבנה מתעכבים כל כוחות
הד' יסודות בהכה ויש אז חידוש נוסף כנודע והנה עניין התלבשות זה של המלאכים והיותם נגלים באוירים ובג' יסודות
מבוארות בזוהר ונודע כי סוד היסודות העליונים הם חג"ת ומלכות שהם מים אש רוח עפר הנה שבעולם הזה אין בו המקור ולכן
מיכאל הנגלה באויר זה אינו נגלה אלא כיסוד המים כנגד החסד ולכן בקפיצה א' יכול לקפוץ כל העולם אחרי היותו מתלבש
אך גבריאל בדרכו בעוה"ז מתלבש במים ובאש שהם מן שמאלו מסוד הגבורה ואם נגלה באש בד' כמים כי לעולם ימינא אצטריכא
שמאלא אצטריכא לימינא אך ימינא לא אצטריכא לשמאלא כמ"ש בזוהר ולכן הוא צריך להתלבש בשני יסודות באש וגם
אמנם אליהו בד' כי אליהו דרגיה הוא להראות מהאי מאד כמ"ש ויצא על וירא והנה באר בשדה ולכן מתלבש בכל הד' יסודות ולא כשאר
המלאכים שאינם מתלבשים אלא בג' לא יותר ומי שמעמיק בחכמת הקבלה ידע כמה מיני אויהם כגון בתשובות הגאונים ז"ל ראיה
שימושא לאורייתא קדישא ואית אורח שימושא דשהם וכו' והעניין כי גם השדים מתלבשים באויהם אלא שהם דומים למלאכים
ולהנפשים כמ"ש ז"ל והעניין כי להיותם מתלבשים באוירים דומים למלאכים ובהיותם תמיד מתלבשים שם ואינם מתפשטים מהם
כמו המלאכים לעניין זה דומים לבני אדם כי כמו אדם אע"פ שנשמתם גדולה ממלאכי השרת אינם יכולים להתפשט מזה הלבוש להיו'
שהתלבשו בחומר העכור לקשור כל העולמות כדמפרש לקמן הכלל העולה כי בכל הדברים העליונים שייך בהו התלבשות כמו לעיל
כי זהו סוד צמצום שכינתו ית' בין בדי הארון וכו' וכזה שביארנו מבואר עניין הקפיצה מה היא כי לבוש אדם מתהוה התחתון
שבכללם מלפני החומר שבו לכן אין בכחו לקפוץ הדרך אמנם השדים השוכנים באויר יש להם כח לקפוץ אבל לא כמו המלאכים
וזהו סוד מה כח והמלאכים יותר במעלה כעניין הקפיצה כמ"ש והשכינה למעלה מכלם וזהו סוד וילך לראות את העיר וכו' כזוהר
דנחתא מדרגא לדרגא ואמנם האדם הוא כולל כל העולמות וקושר כל העולמות כנודע כי יש בו גוף מבחי' העה"ז ונפש בבחינת
יצר מלאכה שהם השוכנים באויר נפש השכלית מן האופנים ורוח מן המלאכים ונשמה מן הנמא נשמה לנשמה מבחי'
השכינה אשר על מי שיש לו כחו זו עליו נא' בנים אתם לה' אלהיכם ויש מי שלא יקרא אלא עבד והכל זה נודע והנה ע"י קשר זה
שיש באדם כי הוא קושר כל העולמות לכן נאמר ירצה והיה בה כידו לעשות קפיצת הדרך ע"י א' מן הכחות אשר עליו כי יש
מי שעושה קפיצת הדרך ע"י שדים ונקראת במקובלים הראשונים בעל הר' אליעזר מגרמייזא ז"ל שהיה מתהלך בסוד שמא

דאורא דשהם הוק' תעל' המקובלים שימושא דהכל' זוערי כנודע ואמנם גם בכתי' קפיצתא זו ויש ב' מיני קפיצות א' ע"י
נוקבא דסטרא אוחרא וע"י דכורא כי גם זה לעומת זה עשה האלהי' וכמו שיש רגלים שהם נה"י מבואר לעיל
ויש רגלין דנוקבה כמ"ש בזוהר על פסו' רגלי חסידיו ישמור כי הנוקבה אתקרי' יחד רגלין דכנלה משום הכא
כרגלין כמ"ש ותגל מרגלותיו כן הענין בסטרא אוחרא והקפיצה הנעשית ע"י נוקבה דסטרא אוחרא היא
שנדמה לאדם כנוי ענן ורוכב עליו ומוליכו למקום שירצה והטעם נודע כי הנקבה נקרא ענן דוגמת הקדוש'
כמ"ש כי ענן יי' על המשכן ידוע כי השכינה נקבה הקדושה כך בסטרא אוחרא הנוקבה אתקריאת ענן וזהו
סוד ותסלכם כענן בוקר דא נוקבא דליליה מסטרא וכגון משכים הולך דא דכורא דמיניה את על דרעא
וזהו סוד הנרמז במסכת דף קי"ב ב' וז"ל שלמה אמר שבתי וארא' וב' תמן תנינן בכל יומא הוא אקדים שלמה וב'
הא עמודא דעננא אתי' וב' ושני עמודים אלו שהיו כסוד הנוקבא דסטרא אוחרא אלא שיש בה שני כחות אשא
ועננא ולטעם זה לא היה בא עליהם אלא נשר א' לבד ולא ב' נשרים להיות כי הכל בחי' הנוקבה לבד וב' כחות
אלו נקראו עזא ועזאל כהדרגם מן השמים זה כאש וזה כענן שהם ב' כחות הנקבה וזהו סוד ויראו בני האלהי'
את בנות האדם כי בנות האדם הם ב' כחות אלו שבנוקבא ומאי דקאמר התם האדם אותו האדם הבליעל כי גם הוא
נק' אדם כמ"ש אדם בליעל איש און ולכך היו באים שני עמודים אלו אל שלמה מאת עזא ועזאל וזהו הטעם כי
עזא אין בו אלא בחי' עזו וגבורה הקשה והוא כנגד עמוד האש ואמנם עזאל יש בו אותיות אל להורות שהוא נמשך
כסוד החסד אל וזה נאחז בעמוד הענן שהוא יותר מתוק ולכן הקדים עמוד האש לעמוד הענן כמ"ש הא עמודא
דאשא ועמודא דעננא קוו אתיין ונקט להו כסדר עזא ועזאל וזהו סוד נופל וגלוי עינים כמ"ש בזוהר פ' בלק דף ר"ה א'
נופל דא עזא דאשליך ליה קב"ה בעומקא דתהומא כי הוא נאחז יותר בגבורה קשיא שהוא עמוד האש וגלוי עינים דא
עזאל דהא לא אזדרק חשוכת עליה וכו' והבהם עניים ומבוארים לפי שרוצה להבין ואמנם ענין הנשר הוא
אתי' המן עליהם עמודים אלו יובן כסוד נודע כמפו' ואשא אתכם על כנפי נשרים כנודע האמת שארז"ל כי ביום
הראשון נסעו מרעמסס לסוכות והיה שיעור הדרך ההוא כ"ב והלכו אותו בקפיצת הדרך ע"י השכינה נקבה דקדושה
הנקראת נשר בחינות נ"ב כסוד לא ימוש עמוד הענן יומם דא הוא הכח המושך אליה מצד הימין ועמוד האש לילה
דא הוא הכח הבא אליה מצד שמאל וכנגד אלו הב' עננים קפצה להם הארץ ושני עננים אלו הם כנפי נשרים ולכן
נגלו גם בקליפה יש כיוצא בזה וזהו סוד הנשר דהוה עליה על גב שני עמודים הנז' במסכת דף הנז' כי הנשר הוא
נוקבא דליה והעמודים הם שני זרועותיה ובזה לא יקשה עליך להבין מה שנמצא בזוהר כי נשר באתלגאה כלה דאמר
הדך הנשר במשלים כנגד שהוא בהב' דתולדה וכזה יובן אומרו לדך הנשר לדך הנשר חד ושתים חד והב' הם
מובהים לפי שרוצה להבין גם ומצא בתיקוני דף קי"ב ב' ומבוארת ודאי אתגלייה בכלא ובגין דא יש זמנין אתקריאת
נשר וב' שאין כוונה זמנין על תיקונא הזמן מתוש שאין לעגלה שינויים תלויה בפי הזמנין אמנם אומרו זמנין ב' זמנין
שאנו מוכרים בהם שבה אז נק' נשר וכו' ולפיכן אמנם יש מין קפיצה שנית והיא ע"י דכורא דחד נה"י הנק' רגלין ואמנם
ענין זה נר' לאדם כאילו הוא כנגדעו קולך ורץ ברגליו והארץ נקפצת לפניו ואינו רואה עצמו רוכב על הענן אלא שמתהוה
לו כאילו גבה קומתו מאד והארכו רגליו הכר ומלא עד שמפסיעותיו מהלכים מאד מאד והכל כפי תקנו כפי המשגיח לו
מלך א' אוב' ואמנם ענין קפיצה זו נז' בתיקו' דף ק"ו א' וז"ל שמעמאא דנוקבא דק בחד בר נש מאינון בעלי קבין וכו'
אהבי' אהדרו רישייהו לגביה ואחוו ליה דהוי' בכבא בהרבונא וכו' כי היה כן מתוש כרגליו ולא היה רוכב בענן והנה שני
בחינות אלו נמצאים במבעי' הקהלונים והקדמו' שיש כינוים הוא שכשרוצה לבוא על הענן אז משכיבים השבלת
ויורד הענן והו' לפניו ורוכב עליו או יעשו קנה א' שבנה קשהם וישכיב הוא שבנה וירכוב על הקנה אך יש מהם של
השבלות שאינם צריכים ענין מהנזכרים כגון קנה וענן כמו אלא שמשכיבים כמו ומכוון ברגליו עד שיבאר וענה הבר
כי מסוד הנקבה היא ענן ואמנם והורה דכור לבד ואמנם כבר ביאר כי קפיצה זו ע"י דכורא ע"י יהי' אשר
ביה כי זה סוד רגלים הקוו לי באמת ומבל רגל יש ק"ב א' אשר כו נעשה ענין הקפיצה דוגמת הקיצוני שאינו יכול להלך
וע"י הקב שלו גם יש להם בחי' קבין ברגליהם לקפוץ בהם וזהו שאמ' כגוונא דא בחד בר נש מאינון בעלי קבין ואמנם
מאחר נתבאר מאחר הוא זה לא אבאר כו כל הפיקוק לבד כי הנה האיש הזה היה מה אלא שנתגלה לחכמים האלו להודיע
דבר תמוה כי בכל אתר דצדיקים יהבי' שולה להם הקב"ה עמודת הצדיקים או מלאכים או אליהו למיתה מיתה וזה פשוט
והנה

והנה האיש הזה היה צחק ואין להם כח לבא להתגלות לבני אדם חומהם ז"ל הנ"ל הלבושים באותם הקליפות דוגמת מלאכי
אבהם דאנשים בהאי עלמא ואמנם יש מיני נשמות גדולות מהם שאינם נראים בחברים אך הם שלוחים לגמרי
ובבואם ללמוד תורה בעה"ז צריכים הם באים ומלובשים בלבוש חמרי ומעטן בחמרי ומלבישה דבר המתנות מביא
בהקדמת הזוהר אך אלו מארי קבין כי הם תובן הוא סוד המשלש ר"ל על הנפש והנוף א' חבר וא' מוחק הה' שקרתו
לנפש חבר בהיות מלשולה מעופה שהוא לבוש שאי אפשר ללבת בעה"ז בלי לבושה שהוא הנוף וככה אלו הקבין קפ'
והם כוכבא דשביעאה עד שהגיע להיו' מגנה במקום מושבו ואז לא הולך יורד אל זה הלבוש הנק' קבין ונתהוה ממנו
ואז לא היה חבר כי אינו חבר זולתי כבואו בעה"ז שהוא צריך למלבוש להלביש בגלוי בנז' וז"ש והוא המן קהוא בעל קבין
מהפשע מהוא נופה ומהרי כי אותם הקבין הם הם כנופה להתלבש בו הנשמה הה' ואמנם היותה כוכבא דשביעאה
יתבאר לך במה שקדמו לך כי גרגלים הם נה"י וזה היה בחינת הרגל הנק' הוא יסוד והנה נודע כי ז' כוכבים הם כנ'
הק' ימים וכנגדם מתייחדים ומתקיים בארץ בכח הבורא שם ז' מתכות ואמנם סדרם כך כסף זהב נחושת בדיל עופרת
כסף חי ברזל והם הם כנגד ז' ספי' שהם מחסד עד מלכות והם כנגד ז' כוכבים שנ"ס חנבל ונמצא כי הכסף חי הוא
כנגד היסוד והוא נגד הכוכב הז' שנק' כוכב כלו שום לווי וכבר ידעת כי היסוד נק' איש חי וכנגדו הכסף חי ואמנם
ואמנם לא נמצא זהבחי אלא כסף חי והענין כי הכסף הוא סוד החסד דשריא בגוף אמה והיא מימינא מיין דכורין
לנוקבא מתפשטות דאמה כנז' בא"ידרא נשא וזהו אברהם איש החסד שנא' בו והוא יושב פתח האהל אחר שנמול ואז
אמה מימינא החסד והגלות שם בגוף אמה הנק' פתח האהל ולכן בהיות שם מלמעלה למטה עד היסוד הוא מתנועע
ונק' איש חי כמו הכסף חי שמתנועע וכנגדו בז' כוכבי לכת כוכב אשר נא' עליו דרך כוכב מיעקב בסוד היבת הקשת
שהיא הטיפה היורה כחץ דרך היסוד וזהו דהוא היא כוכבא דשביעאה כי היה רמז על בחי' זו ואמנם בחינת לבוש זה נק'
קב והם נקבין נה"י וזהו סוד שתמיד אומר גלגל לתל הוא הקו האמצעי יסוד ובית הלל אומרים מקבים שהם נה וחפלו
הכריעו קב ומהלל הוא נצח וחלו יסוד היותו וכדי שלא לצאת מכוונת הדרוש לא אאריך בזה כי הוא דבר ארוך ואמנם
קב של יסוד הוא כולל י' קבין כנודע כי טיפה היוצאת מיסוד היא סוד י' זעירא שהיא כוללת כל הספי' והנה כמו שיש בחי'
קבין אלו בקדושה יש נ"כ בקליפה וזהו סוד רוצה אדם בקב ורבעלות שהוא במערא אוחרא מי' קבין ופרישות הם הי' קשר.
דנפיק מיסוד וזהו קב של חרובין דר' חנינא שבת כגילוי מתני' שמעתא אלא זכה לבנים וגם זה החריב את הזה הקדוש
והברוך של יסוד כי כן קב רת קדושה בהכה פי' כי הטיפה נמשכת מן הגוה שהיא תמנה נק' קדש כנודע ובהרהור
נקרא ברוך וזהו קב אמנם הטיפה בעשלה היא אורו' קרי יבק ועליו אתיהיב ליה קב של חרובין הוא קב נמאר
אוחרא אשר קטרנו עליו שיהיה עני מן שהזהב בקדושה היא קב ולכן אתיהיב ליה קב של חרובין וזה המענה
ברות מ"ב שנים לת"ר ב' ע"ש וזהו סוד הקטע יולא בקב של הברי ר' מאיר ומעבודה דר' מאיר ור' יוסי בהאי קמתני
כי ר' מאיר סבר דבון שהקב' האלו הם לבוש של הנשמה והוא לבוש החיצון של כל לבושי הנשמה והוא מפסיק בין
הנשמה לקליפה הנאחזת בו אם מותר לצאת בו בשבת לרשות הרבים והענין כי ר"מ הוא סוד הקדושה ולכן נקרא ר'
ורחבו ל' כנגד בר"קונים ור"ה הוא החיצונים כסוד מ"ש אליהו לנביאי הבעל כי אתם הרבים והמוציא חפץ מרה"י לר"ה
נוים להוציא ניצוצי הקדושה לקליפות ואמנם זה הקב הוא הלבוש החיצון של הקדושה אשר עליו יונקים סטרא
אוחרא אכ יכול לצאת בו בה"נ בכהכם עכים היות ידיו דקיק כנז' בזוהר וזהו שנז' בכל דבן השלהי מוניקו הוי
כנז' בסוק' סבא דמשפטים והענין כי להיות נה"י לבר מגופא אשלהם אחיזה אל החיצונים ואז הקדושה
נעשיר בבי' כנגין קטע כי זהו והקטע כף ירך יעקב פי' כי נגנז אור הנה' באורה שנה באילו הוא קטע ואז אינם
נאחזים אלא כסוד הקב שלהם וזהו סוד ויאבק איש עמו כי סטרא אוחרא נק' אבק מ"ש בס' הזוהר פ' וישלח דף
קיעא מאי ויאבק אמר ר' שמעון מן אבקות ופי' הרבהם כי החיצונים נאחזים בזה הקב ומהייתהן דבר ועקבא להון
מינך מן הקב דקדושה ולהזדווג הם כיחד ונעשים א' סוד א' והקב שיונקים נתקן להם כך וזהו אבק והבן זה כי אינו
מושל להם והדברים אלו הם כבשונו של עולם אין להאריך בהם וגם אם נעאר מעלת קב יאריך עלינו המשור ודי בזה //
ונחזור לענין שהיינו בו כי שני קליפות הם אבעקבה וא' במביאה ובלנזה עי' קשהם וכן עי' המלאכים דקדושה יש נ"כ ב'
בחי' שר כי עי' האופנים יש קליפה א' והוא מטטרון קליפה זו בעשיה ועי' המלאכים דיצירה שהם החיות הוא קליפה הב'
עי' המלאכים הנק' בשם רגלים כמ"ש ורגליהם רגל ישרה והם המלאכים הנאחזים בנה"י של יצירה וכן מצינו באליהו ז"ל שהיה

מלאך שהקטן רב הממונה סבא כנז׳ בסוף אחרי מות וכיולא בזה יש ב׳ קפיצות אלו ע״י שמבין יה׳ וכמו שכיא׳ לעיל
קדוש הקב״ה שיש קבין בקדושה ויש קבין בחיצונים ובזה נבא אל הביאור של המאמר כי היות פסיעותיו של א״א ע״ה שלש
מילין ודאי שלא היה בהרגלה אלא בענת הכ״א ולכן לא נא׳ ענין זה אלא גבי מקרא ירדפם יעבור שלום וב׳ כמו שנבאר כי שם
נאמ׳ אורח ברגליו לא יבא שלא היה הולך ברגליו אלא ע״י קפיצת הדרך ואז היו פסיעותיו ג׳ מילין ומעתה אין להקשות על יורד
פסיעותיו ג׳ מילין בענת הלוך הוא וזה מבואר נמבואר בהנחומא שקפצה לו הארץ כנז׳ ואמנם נבאר עתה פי׳ המאמ׳ כמ׳ דרכינו
מי העיר ממזרח וב׳ פי׳ העיר לבם של מזרחיים לבא ליפול ביד אברהם והעיר ואמ׳ כי יל׳ יה׳ הנה כל הדרך מה המלכות היא
אשר העיר ממזרח את המלכים לבא וליפול בידו וזה הצדק הוא יתן לפניו גוים וזהו שאמ׳ יתן לפניו וב׳ וכונת הכתוב להודיענו
שלא תחשוב שהדברים במקרה ושאברהם בכחו ובגבורתו שלו ושל אליעזר עבדו ומה גם לומר מאמ׳ שאליעזר הוא שנ״ל
תחשוב שבכחם ובגבורתם נצחו את המלחמה אלא היה הכל מאיתו יה׳ כי הוא עצמו שהעיר את לבם והוא עצמו שיתן לפניו
גוים והביא ראיה לזה ירדפם יעבור שלום וב׳ ובזה יתישב שהוכנה הקפיצה ענין ההיתה אחר המלחמה וביאור הדבר כך
דבשלמא בענין המלחמה אפ׳ לומר שבדרך טבע בכחו וגבורתו של אברהם ואליעזר עבדו של ענקים נצולים כנודע כי
אברהם עם האדם הגדול שבענקים וגם היה שי״ח ילידי ביתו וש׳ הכח שנתן בהם השי״ת מענת ליהם ע״י זה נצחו המלחמה
ורוצה הושיע לומ׳ ואמנם בענין הרדיפה אא׳ לומר כך כי הלא בענת שרדפם אורח ברגליו לא יבא והיה ע״י נס שקפצה
לו הארץ א״כ כיון שהרדיפה לא היתה כא ע״י יה׳ שהקפיצו והוא לא עשה כלום כך בענין המלחמה הקב״ה עשה הכל והוא הפ׳
לפניו וזהו שאמר הפסו׳ אחר כ׳ מי פעל ועשה קורא הדורות וב׳ ואמנם ביאור הכתוב כך הוא ירדפם פי׳ שהיה אברהם הולך
לרדוף המלכים הנה השי״ת נק׳ שלום הוא עבר לפניהם להלחם כנגדו וזש״ה ירדפם יעבור שלום ואמנם למה כינה פה
השי״ת בשם שלום והוא היה יוצא למלחמה הטעם הוא כי הלא אלו המלכים כשבאו עלסדום לא נתכוונו אלא לבקש תואנה
ליקח את לוט ולמען יצא אברהם להלחם כנגדו ויהרגוהו כמ״ש בבראשית רבה בפ׳ מ״ו על פסו׳ ויבואו עין משפט היא קדש
אמר אמא לא באו אלא להזדווג ברוך גלגל של עולם וב׳ וכן בזוהר פר׳ לך לך דף פ״ו ב׳ ולכן השי״ת ששמו
שלום וכל מעשיו שלום נתקנא כאלו הרשעים המעוררים מדנים לאברהם איש שלום שהיה משים שלום בין
הקב״ה ובין בריותיו שהיה מגייר וזהו שירדפם יעבור שלום פי׳ כאשר ירדפם לא הלך ברגליו אלא ע״י שלום
הוא ע״י קפיצת הדרך שעשה לו הקב״ה בעצמו הנק׳ שלום הוא העובר ברגליו אבל רגליו של א״א לא זזו
ממקומם וזהו שאמר אורח ברגליו לא יבא פי׳ אורח ברגליו של א״א לא יבא אלא השי״ת מלכו באומן כי
כאומרו יעבור שלום השמיענו כי השי״ת הוא הרודפם ולא אברהם בעצמו וכאומרו אורח ברגליו וב׳ ולא
אמר ברגליו אורח לא יבואו השמיענו פי׳ יעבור שלום כי עניין הנס שאמ׳ יעבור שלום היינו יכולים לומר
לא שמענו לומר שהשי״ת שנק׳ שלום ע״י לשהם למלאכים שיקפיצו לו הארץ ולבטל סברת אלו אמר אורח
ברגליו לא יבא פי׳ אורח של אברהם לא בא ברגליו של השי״ת שהם המלאכים כי יש מלאכים נקראי׳ רגליו של הקב״ה
הנאחזים בנה״י ובמלות אלו כמו שלא הירבה ע״י שדים כי אורח ועלשון אורח בנשים שהוא דם נדות ורגלי למרגב
בחינת הקליפות הנאחזים ברגלים העליונים לא באו ברגליו של א״א אלא הוא בעצמו ולא ע״י שליח ודיבור זה פי׳
בזוהר אורח ברגליו לבלובא רזוהמא לירבקא בעיין דרהטא בתריהון וב׳ ולכן אמר אורח ברגליו ולא אמר
רגליו באורח והנה זה בעצמו בענת ר׳ נחמיה כי ר׳ לוי ור׳ יודן לא באו אלא לומר כי ענין הקפיצה בעצמה איך
נעשית לאברהם ובמה שיעור בענת הכ״א ור׳ נחמיה אתא לאשמועינן ע״י מי היתה קפיצה זו וז״ש ר׳ נחמיה לא
נתאבקו רגליהם וב׳ וביאור דבריו יובן כמו שנבאר באורך ע״פ מאמר אחר׳ וב׳ אבק כמו שאמ׳ בזוהר פר׳ וישלח
כל ואמר אל תחשוב כ קפיצה זו היתה ע״י שהם הנקרא׳ אבק וביאור הענין כי בת הקפיצה הוא שהאדם מתלבש
כאותם המלבושים של השדים וע״י זה מתארכים רגליו ומרחיבים פסיעותיו ואין האריכות רגלי ברגלי האדם אלא
מלבוש שהוא מתלבש בו ודומה לאדם בענת ההיא כאילו קוף רגלי מתלבש בקליפות נביאים מאד הע׳ קיזהסין
המרחבים פסיעותיו ולכן אמר ר׳ נחמיה לא נתאבקו רגליו וב׳ לומר שלא נאחז הקליפה הנק׳ אבק ברגליו בענת
ההיא כי הקפיצה לא היתה כא׳ ע״י השי״ת וז״ש אלא כמה שהיה מעביר לבין הכנסת ולהבין את טעם הבחינה למה היה
החשבון ג׳ מילין אך הענין הוא כי היו ג׳ מילין כנגד ג׳ רגלים העליונים שבהם נתלבשו אל א״א ע״ה והם נה״י וזהו שא׳
ירדפם יעבור שלום ירדפם הרי נה״י כי הרדיפה בג׳ רגלים יעבור שלום הרי יסוד הנק׳ שלום הרי לך טעם אחר
לנה

נמה כינה לשירתה בלשון שלום ור׳ יודן דריש סיפא דקרא אוהב כבר לא יבא הי״ו אוהב רבנו לא יבואו אך אומרו לא
יצא חוזר הוא אל האוהב כנז׳ והענין כי האוהב הוא היסוד כסוד אוהב מברך וכסוד ואוהב צדיקים וכו׳ ואמר כי האוהב
שלו לא יבא כרבינו ז״ל נס רבנו אלא האוהב העליון הוא מתלבש בו כאופן כי האוהב הוא שמתלבש בו והכוונה בו
מה שביארנו בהקדמה שבראש דקהוא שמתקן כנגד קבין דתיקון דקוה רקיע בכוכביא דשרגיא לקוריה כי אוהב הקהל
היקה מכן היסוד ולא מבח נה׳ וכן באברהם היה כן לפי סברת ר׳ יודן ואע״כ לא היו מפיטרין אלא מאחר לבד וזש״ר ר׳ יודן כנגד היסוד
או מיל שנא׳ אוהב כי מבואי דקרא מוכח דלא הוה אלא עד היסוד וזש״ לנו יעבור שלום אך ירדפם קאי לאברהם ולא
היה עד נהי העליונים ובא ר׳ נחמיה לקיים דברי יודן ואמר לא נתאבקו וכו׳ פי׳ כזה הוא יסוד הנק׳ זה כנודע ואמר
כזה שהוא יסוד בשהוא מביתו ממקומו לב״ה דא כי להתחבר עמה כי אז אין מורא אוחרת ... הזיווג הכל נמצאי
הנק׳ אבק יכול להרתכב כמבואר בשיר השירים של הזוהר על אלפא ביתא דא״ת ב״ש נשטי והמלך והכל די
בלחיש והנה כמו כן אברהם לא נתאבקו רגליו יען כי השלום הוא המקבץ נש׳ יעבור שלום ולא היה כח לספר
אוחרא להדבק שם ואפי׳ עמר כי ר׳ נחמיה פליג אכולהו כי להוד ר׳ לוי פתח פסע כפסיעה א׳ הלך ממערב את מקום המלכות
הנמוגה זה שהוא יסוד ההולך מביתו לב״ה שהם צדיקים זה בזה יסוד ומלכות וכפסיעה א׳ מתחברים שניהם והנה
ידענו בברור כי המלכות אינה מתרחקת מן היסוד אלא פסיעה א׳ לבד ולכן נקרא המלכות פסיעה וזהו פסיעה גסה נוטל
א׳ מת״ק ממאור עיניו של אדם כי היסוד נוטל הנטיפה מה שם׳ שעליו שהם ת״ק נה׳ וכשיורדת בו נק׳ היסוד כל מן ה׳
נתעלו כלה כלל עשר ונעשו בו כל שהוא נ׳ והנה נק׳ בחינות אלו שהם ה׳ ספירות עם כל הסוד במלכות אז נקראת כלה
כלה׳ ואז ובלולים כל ה׳ מאלו ה׳ נ׳ כסוד עשה ונעשים ת״ק וזהו סוד מהלך עץ החיים ת״ק שנה כי בהיותו מהלך ממוציא
למטה אז נשלמו בו ת״ק שנה והמלכות נוטלת בחינה א׳ מת״ק אלו אלא שהיא כלולה מכל וזהו פסיעה גסה נוטלת
א׳ מת״ק ממאור עיניו של אדם כמו שכתב הרמ״ב כי שכבת זרעו היא ממאור עיניו של אדם והבן זה וזהו סוד
ומגבעות אשורנו כי הגבעות שהיא בחינת המלכות שהיא גבעה עקבה שכך נקרא׳ הם ולמות להן בשיעור
פסיעה א׳ וזהו אשורנו לשון פסיעה וזהו מ״ש בזוהר פ׳ בלק דף רנ״ב ב׳ ממטר הליה ... ואושינו פסיעה׳
לבר יקיר היא המלכות שיעור חוץ מן הזמן שיעור פסיעה ודי בזה כי הם כבשונו של עולם ואין לגלות פתוחי
דברים אלו ולמה נק׳ פסיעה וזהו סוד ואמר השופטו עקב היא המלכות שנק׳ פסיעה שהיא עקב ודי בזה
ומעתה נראה כי הם חלוקים במאמר הקפיצה הואת של אב ... או הירך כרבנו ... פסיעות וה׳
... פסיעות ... את אם היו נושאים אותו על כנפי נשרים והקפיצה א׳ לבד הלך לשם וזו סברת ר׳ נחמיה וה׳
ב׳ ... קפיצות שביארנו לעיל וזהו כוונת כל האמרים החולקים בענין הקפיצות כי בתנחומא מונה ב׳ ובסנהדרין ג׳
ועוד ... כון זה לזה ועוד כי לשניהם לא שונה קפיצת הארץ מדעתם למוכות זה דעתן תלוי בזה כי הקפיצה
שהיתה על כנפי נשרים במנום א׳ אינה דכולי עלמא אינה שונית ... למסבת מי שאומר כי גם באברהם היה על
כנפי נשרים לכן לא מנאו ורבסנהדרין ואותם המקומות אשר מונין מפשוטי הכתובים כי הם בענין ה׳ וכרבנן הל״
הלכו אותם עלו הם בתנחומא הם בסנהדרין כמו יעקב שנא׳ בו ויצא יעקב ונא׳ וישא יעקב רגליו וכו׳ וכן באליעזר
עא׳ ואבא היום אל העין בו כענינו ולדברי האומר בתנחומא מוכיח כי גם באברהם היה כן ולכן לא הביא פסוק
זה של חיה כרבנו שמוה המסך זה אך הביא פסוק ויחלק עליהם לילה המוה כי הוא כענינו הוא החולק והיה לא
עליהם ואין לי להאריך בזה כי מענינו הרואה אם יעמיק והבין מה הפרש שיש בין זה לזה אחר שמספר לך
מחלוקתם עם שכלם דברי אלהים חיים שלכל אלו קפיצה הארץ אלא שלדברי הא׳ אין להכנים כמונין כא קנרס וכזה
... כי בתנחומא אמר קפיצה הארץ ובסנהדרין הוסיף מלת להם לומר כי אותם הנ׳ כדוקא הם הוא שקפצה
להם כענינם כי הם היו רצים וקופצים הארץ עליה משא״כ באחרים שהארץ נקפצה בנשאם על כנפי נשרים והוא
אינו זז ממקומו ודי בזה כי אין לי להאריך יותר וגלה לבאר מילין אלו מה ענינם ובזה יובן מ״ש בתיקונים בהקדמה
דכתיב׳ ... שלמעלה וין של ויסע ויבא ויט קוו כהן ... הארץ שבינה לגבי כולה והן הן הג׳ מולין שא׳ כי נו׳ קס
... ויסע ויבא ויט וענין קפיצה זו היא כי המלכות לפעמים הי׳ ... היסוד כמבואר אצלנו למעלה והנה נו׳
להתחבר עם כלה נפק בגופא צריכה לדלג נה׳ להן שהם נה״י עד שתתחבר גופא בגופא בה״ה ואלו הם עצמן נו׳
הלוגים שאנו מדלגים ג׳ פ׳ קדוש וידענו כי ג״פ קדוש הם כחשל נבואה ה״ה והענין כי מדלג נה״י ועולה בחוג ואלו הם

שמות נה״י ולכן דבר כתה לבינה לחכמה עם כולה ודי למבין בזה הרי כי בזה ידענו שקודם הזווג היא בסוד נה״י והיותם ג׳ ווין המענים כי נעשו כולן ז׳ ספי׳ ולכן נרמז בו ש׳ אלהים וכל ספי׳ מהם כלולה מכל הספי׳ ששה הרי הם ו׳ ווין שוצא בנה״י הם ג׳ ווין ואל הרמז אם יסתפק וינה הם בחינה ואיך הם שרק כנה״י כי כבר ידעת שיש ג׳ עב׳ וולד כד׳ ויהיו אם שוות עב׳ קטן עד ושאר ענין נגד יחוד וכת׳ עיבור עב׳ ויונק נגד נה״י כנגד כרכו לד׳ קלא והנה נודע כי כל א׳ מאלו הו׳ ספי׳ כלולה כל א׳ מחכה׳ והוו יב׳ ואלו הם יב׳ שבטי ישראל וכנגדם היה החוס מחנה ישראל יב׳ מילין כמש׳ בה׳ נר כר יהנה כברכ׳ לדורי חזי לי הוא אחר ראשרבות מאות וק׳ ולכן מ״ל לר׳ עקיבא ראית החותין מדאורייתא עד יב׳ מילין אבל מדרבנן נרו עד ח׳ לכל ולא אאריך בכהונת מנם בזה לבלי אאריך הסימור והנה יב׳ אלו הם ב׳ ווין ושלא ו׳ ההמה רה׳ כולן שמו ח״ן וכל א׳ מחכה׳ הרי ו׳ מלאה כל כזה וו׳ להורות על יעקב יוסף ולכן כמ׳ שורין של אבהם שהם נה״י שלו ג׳ מילין לפי שאינם כה נ׳ ספי׳ לכן היו כנגדם ג׳ מילין וכנגד היותם כל א׳ כלולא לכן המו׳ אלהים אחה הל׳ השומע׳ ואלהים אתה והם ו׳ ההאה כנ״ל והיות כלם סוד ווין לכן היו ו׳ אלהים אתה כי האחה בצורה ו׳ והנה להיותם בנה״י בדבורה לכן היו מילין ולא פרסאות כי הפרסה היא נקבה בבחינת המלכות והענין כי נודע שהמלכות נקנית כמעשי שהוא מנה לבין והנה מנה לבן בן ב״ר ואחד בנו׳ ס״ר הרי פרסק כי כל בחי׳ פרסאות הם במלכות שהם נקבות אך המילין הם בדכורא ואביה ושרה מאחר א׳ מהזוהר פ׳ לך לך דף ש׳ אשר הוא רומז כל מה שאמרנו ובו נסיים מנה ו״ל מה הוי׳ מתגלה לה אבהם וק׳ יה כם לה אבהם עד יקראהו לה הוא הוי׳ קרבה דעביד נוקבין ואכין שמאן וק׳ יה כם לה אבהם וקב״ה הוה עבר ובתאין לון דכתי׳ יעבור שלום לה קבה דאיקרי שלום אוף כרגלו לא יבא וכו׳ מ״ד וק׳ ועשמון לה ורח׳ מה מביך מהב״א לה׳ וכי מ״ד הוה אזיל אבהם כן עגני לה כן מוסון דכשל לה נו עגני נחא אלא נו מוסון קשיה לה לולנב׳ מוסון וק׳ ושיה זו מבואה לנינוק בן יוחן אך הענין כי עגנים הם נוקבא דמרא אחרא כמו״ש ועש׳ והמוסון הם נה״י דלקון הכלם ברגלים ומלבוש ים האחד והוא מהלב״ש ברגבם מהמ״ג ולא שלהם וסמך מתבאה דף ש׳ וא״ל עבר שמשין ממהל וק׳ כי ממהל הוא דכורא וכל ביתו הלא הם הנקבה דאינון כענגים למהפב כהן וק׳ וכתוב ממהלהכורא חיון כמוסון עליהן הר׳ ומבואר כבאור כל מה שאמרנו ונבותים הם למבין והך כזה כאור שלא היתה קטנה ש׳ שכן ואחר חזר והחה נם קטנה אחה שהיא בני המלכים עב׳ כי לאו ו׳ ו׳ ו׳

דרוש זה שייך לדרוש פסח בענין יצאת מצרים וענין הקליפות ונם זיווג זנני סוד שלו דע כי מציאות הנקודות שהם סוד נוקבא והענין הוא כי כאים מכח אור המכה ונוצץ וחוזר מלמטה למעלה אך המאורים הם אור משוך וזהו הענין הוא נאור בכל האצילות עוה אתה נהי כזה צ׳ הוא כמו שהמלכות עם הכח׳ את רוב פעמים מזדווגים אחור באחור הנה נם זה היה לבינה וכינה בסוד ואלה אשר המלכים ולכן לא אהק יימו אבל אח״כ היו פנים בפנים והנה אור עדי קיא סוד אחור באחור ולכן צורתה שני יודין וכ״א התחתי יוד השניה ולא יוד נון כמו שעושים ולא נב׳ זיין נון ואמנם כ׳ יודן שהיא הופכת פניה לון כזה צ׳ בסוד אחור באחור וזה יוכן בהקדמה א׳ כי תחילה נאצלה החכמה והבינה היתה כלולה בה כדין ההיתון של היוד ושם היו ב׳ יודן אלו המכורת מזו והיתה היא כסוד נ׳ שהיא לבה החכמה ודע שהמלכות נק׳ הכל שהם ב׳ מעשים נבונה א׳ בסוד דין העליון שבסוד מולא קהשא וא׳ התחתון מציה בסוד עב׳ וקלס ואז נקרא הכל ודע כי שבעה בחינות׳ למלכות א׳ בהיותה בחו׳ לבד כ״ל נקודה כלולה מעשר אבל אין לה פרצוף שנה בחינה פרצוף נתלבת לנ׳ וכלולה בנה״י דדכורא אבל אין אור הראשונה שמקבלה שלו עד הנבויה מאירים בה שלישית בהיותה הראשונה דדכורא מאירים בה ונלקה בהיותם אחור באחור עוד יש ל׳ בחינות בסוד פנים בפנים א׳ היא שהמחזור המלכות פנים בפנים ביום כלולים מנה״י של הזכר אך החתש הראשונה של הזכר אין מאירים בה שנית בהיות החתש מאיהם בה שלישית שהקיה שוה עם הזכר פנים בפנים אז היא ולל כל שיעור קומתו אך היא מקבלת מאחו נוני רביעית שהקיה נם היא מקבלת מן הבינה ומחרו כי כמו שאבא ואי׳ כחדא נבקין ושרן כן אלו נב׳ יהיו כן ולא יפרדו זה לזה ונב׳ יש כמה פרנסים ויתפרדו ביוה בכל דבריו ואמנם בתחלה היתה בבחי׳ א׳ ואחב בב׳ ואחכ בנ׳ ובזה בסוד אחור ואחב הופיאה אה כדי שישוה מיין נוקבין ויחזרו פנים בפנים ולולי חטא אה היתה החוה אופן כאופן בבחי׳ אחרונה ר״ל שישתמשו המאור בכתר א׳ כי כמו שנא׳ ראשון הוא בסוד הבה שבבינה כי כמו שנא׳ ראשו הוא בסוד הבה שבבינה כך היה ראוי שיהי׳ מלכות ולא הצטרך לקבל מזא כלל רק שוים במציאותם אמנם לפי שחטא אה חזרו בשבה אופן באופן ולכן אמר שיר לוים השבת אה אמרו אך לא בחזרו המציאות עצמו הם שהקבלה היא מאחו ועל ידו ולכן נמצא כי הכתר של יהיה נדול מהכתר ואחר שעבר השבת חזרו להיו׳ אחור באחור נגד נה״י שלו בסוד פרצוף שלם אך לא היתה מקבלת מהה הראשונה וזה הזמן נמשך עד צאת ישראל ממצרים אך

93

פח

יש חילוק א' כי כבר ידעת מ"ש ז"ל כי אדה"ר העלה השכינה בחטאו לרקיע הראשון וכו' עד שבא אברהם שאז היתה למטה [illegible]
הרקיעים ואברהם הורידה מרקיע ראשון לז' מלמעלה למטה עד שבא משה והורידה לארץ ובפי' הדברים כי אחר שביארנו שבימים
שבת היו פנים בפנים רק שכתרו גדול מכתרה והיה יונקת ממנו אבל נמצא שהמלכות שלה היה למטה ממנו ואין לה מקום יניקה
כנוקבא כזכר ולכן צריכה שתעלה למעלה בסוד שלה כדי שאז תוכל לינק ממנו ונמצא כזה כי שלחה ברקיע ראשון בימי אדה"ר נשאר
ובחול חזרה אחור באחור אבל לא פרצוף שלם מעשר אלא מתשעה לבד כנגד שלו כי העשירית שלה עלה ונכללה בתשיעי שלה וכן
עשו כל הז' מאברהם עד משה ונמצא כי כשבא אברהם היו הז' שלה כלולים בז' ראשונות שלה והיו אוחזים למעלה בראש ע' דדבורה
ומיום נה"י דדבורה היו יורדים למטה משיעור קומתה ונמצא שעושי אז מהין העולם וזהו סוד וי"ל המאיר על פרוס ובמורה
מאחר ז' וכו' מאחר ז"א יה אשונמרתה לה יו"כ גם נקבה היא נאחזת בראשי נה"י של ז"א נמצא שהיא היתה כבלל וזהו שז"ל הוא
וביארנו כמו שביארנו כי הנה דדבורה הקיפין בראשה ונייחין בסופה כי הנה דדבורה הם נה"י שלו ובשהם כבולות דנוקבא
אז נייחין הם בסופה כי אין שם מוחין דנוקבא אך כשאין הנקבה נגלה מעהם אז נה"י הנו של הזכר מגולים הם ולכן הם
הקיפין בסופה ולכן המאיר נפקית ואש מן השמים כי זה לא נק' רחמים אלא לפי שנה"י שלו הם ההנין סוד שבו נכללים מוחין
דנוקבה וזהו סוד הזאת חמה מנהקה שהוא הויה מאדנות אמנם אין זה כח כהיות בחול כמו אחור באחור אבל בשבת
המיר היה לה פרצוף שלם וכשבא אברהם הורידה רקיע ראשון בסוד החסד וכן עד משה שאז נתפשטו י"ס כמו אחור באחור
בימי החול ואם מן הראוי היה כשבא אברהם ונס להוריד מדרגה א' כי גם א' מחמש מפי הם שיעור של ז"א האיר בנקבה עם יצחק
יעירן ב' וכן עולה עד הסוף אמנם אין זה מהראוי עד שבא אברהם כי בהיותו ערל אי אפשר אמנם נמלא לפי חשבון זה שהיה
מתראה בין הברהם ועכו נמצא שלא נגלה אור ה' ספי' דדבורה וזהו סוד גלות מצרים כי עד עתה שלא היה מקום להתגלות
האור ההוא אין קטרוג ומניעה נראה להקרא גלות אבל אחר שהיו ראויים לקבלו ולא נגלה אז נק' גלות ולכן גלות מצרים נמשך
מבין הברכים אמנם הטעם שלא נגלה הוא מפני שאברהם הוא סוד גלגול ראשון של אדה"ר וכל אותם הנשמות שהוציא אדם
הא' בזרע כמו הקרי אותם קל' שנה שהוליד שדין ולילין היו צריכים להתקן ולכן כל זמן שהיה אותו הרע בעולם כלה מתקן אז
לא גלות אור העליונות ולכן המתין עד שירדו ישראל למצרים ואותם קל' שנים ראשונים שהיו במצרים נולדו כל אותם נשמות
שהוליד אדם הא' ברוחין ושדין ואחר שמיתו אז עלה משה כסוד הטוב וזהו ותרא אותו כי טוב הוא ואח"כ אחר שכלו כל הנשמות
להברא א"כ למה לא נגלה אור העליונות דע כי אותם שנולדו כלם היה ראוי וצריך שישתעבדו בחומר ובלבנים ואותם שהיו
ראויים למות מהן שם שהיו מצד הרע גמור ואחרים מעורבים כטוב נשתעבדו בחומר ובלבנים בכור הברזל המצרף שהוא
מעורבים לצרף הנשמות ולהוציא הטוב מהרע אמנם סוד הענין יותר באופן הוא כי סוד הנשמות אלו באו תחילה בסוד דור המבול
ודור הפלגה וזהו סוד הפסו' בדור המבול כי רבה רעת האדם בארץ הלא הם בסוד אדה"ר בעצמו ואותם שתחילה חטאו שנבראו
מסוד רוחין ושדין נמשכו אחר יסודם ושורשם וחזרו לשחית מקור זרעם על הארץ כסוד הפסו' והמה כאדם עברו כהם ואלו
של דור המבול הושלכו ליאור מצרים ומהן ואותם של דור הפלגה שעליהם נאמ' אשר בנו בני האדם באו עתה בחומר ולבנים
להשתעבד וכמה נצרפו ונתלבנו ויצא הטוב מהרע אחר שנולד משה כי השנים קודם שנולד משה התחיל השעבוד הגדול מלידת
מרים אחותו פ"ו שנים כמו אלהים והנה שכל אלו הנשמות היו כמו אדם אחיו של משה ומשה הוא סוד דור המדבר אחיו של משה
העם אשר אנכי בקרבו כמבואר בזוהר פ' כי תשא פי' אנכי בקרבו ממש שאני אחיהם וזהו שא"ל אראה ברעתי כי ממש
הוא מצד הטוב והם מצד הרע הכלולים בו ולכן אמר ואל אראה ברעתי וזהו סוד מראה בין הבתרים שהגיד הקב"ה לאברהם כי גר
יהיה זרעך כסוד מ"ש שהוא היה גלגול א' של אדם הא' ואותם נשמות שאמר לכן אמר לו כה יהיה זרעך זרעך ממש זרע אותו הזרע
לבטלה בק"ל שנים שאמרנו ולהיותם היו מלובשים ברוחין ושדין שהם החיצונים ולכן באו בדור המבול והפלגה כנים נמוהל אמנם
עתה בנים וזהו סוד כי גר יהיה זרעך אמנם בצאת ישראל ממצרים עד שנבנה הבית בימי שלמה היתה בשכרות לבד פנים בפנים
כבתחילה אך בחול היתה אחור באחור כי אבל היה שם הוספת א' ראשונה כי נגלה אור ה' ספי' בנוקבה ואז יצאו מהגלות והיו בגלות
זה שאם בו גדול מאד כי היו אחור באחור וגם כל ז' האחרות הם ראשונות כמו שאמרנו מ"ש כשום גלות לכן אנו זוכרים תמיד יציאת
מצרים אך דע כי כל ל"ב פסח עלתה כסוד פנים בפנים ולכן אנו אומרים כל לילה ראשון הלל גמור ובשבועות כיתה א' אז רוצה פנים בפנים
כבתחילה בשבת ראשון כבריאת עולם אבל אם היתה עולה ממש כמוהו ומשתמשים ככתר א' לא היה אומר ולשון שולעבה אבל עתה
שהיא צריכה לינק ממנו יש בה תוספת ורצון וכבית שני היה אף בימי החול פנים בפנים וקומתם שוה ושתיהם בית א' חוה כמו
שהיה כמו בימי בצאת מצרים אחור באחור כי בהאחרת ה' ספי' עליונות ולכן נגאלו כשגאלו והאירו ה' ספי' עליונות לא היתה גאולה

וזכר ירדה כבתחילה ולכן שאר ימי הפסח אין עם הלל גמור וכו'

אבל כאן שהתחלה היו פנים בפנים אפי' בחול וחזרו אחור באחור נחשב לנסירה ממש גם סוד נסירה זה שנעשה הוא כי בעת מקדש ראשון
נתוספה אור גדול והוא זה הלא ידעת כי הבינה מתפשטת אורה עד הוד ראשון של הזכר שהוא סוד הנבואה של
אחור עולה שהם ה' ספי' תכ"ד חג"ת של הזכר והנה הכתר והדעת כלם א' ולכן אין נחשבים רק לה' ספי' ואחר כך נתוספה
בבית א' התפשטות הבינה בנה"י של ז"א נמצא הם מאירות שבעה ואלו הם סוד שבעים שנים נסירת בבל כי אורם
ז' ספי' של אור הבינה הם יונקים לחיצונים אותם בבית שני אחר חזרו פנים בפנים הם שהיה שישה ימ' של בל' ספי'
הרחין הלא מתחי' הת"ת עד היסוד כמו שהיתה אחור באחור והנה חסרון מתמונה עתה ה' ספי' ראשונות של הזכר והם סוד
הדברים שלא חזרו בבית שני אורים ותומים וכו' וכשנחרב בית ב' אז היה נסירה גדולה שאין למעלה ממנו ולכן בימי המשיח
לא יאמר חי ה' אשר העלה את ישראל ממצרים כי לא יחזרו להיות אחור באחור אז חזה לדה למטה הקרה היסוד ולמטה
ולמעלה כל שיעור קומת הזכר ולשם בסוד נקודה כלולה מי' כמתחלה באצילות הראשון ואז מתבין את נעברו שהם נ"ה מאחן
דבורה את נעברו ממנה והיא למטה מכל קומת הזכר בסוד נקודה א' לבד וזהו ויגדל עון בת עמי מחטאת סדום ואותם לא
הבין סוד בית א' ה' ראשונה ובית ב' ה' שניה והטעם כי בבית א' היתה קומתה שוה לקומתו ממש והיתה יונקת מה' ראשונות
שלו ולכן רמז בזוהר בזמן שלמה סיהרא באשלמותא בסוד ט"ו לחדש כל"ה על ידי מ' שאמר המלכות הם ימ' ושיעור קומתה
[illegible] דבורה והנה על אלו ישבים למעלה ה' ראשונות הרי ה' על עשר ובפני' מתגדלת עד מעלה נמצא שהיא ירשה אורם
החמש שהם על קומת שיעור העשר שלה ואז היא בסוד ט"ו וגם ענין זה היה בליל פסח א' של מצרים ולכן הוא הלל גמור
ולזה רמז הפ' בפסח מצרים משכו וקחו שיהיה מקחו מבעשור שהיה בסוד עשר והתחילו ה' ימים עד ליל פסח ואז
אכלו אותו להורות שאז האירו בה חמש ראשונות ונתפשטו עד למעלה באופן כי בהיות עד שם שהיא בסוד חמש
ראשונות אז בבית שני היתה פנים בארבע ספי' של תנה"י והיא מלכות ספי' תחתונות הרי הם ה' אחרונים ובשנחרב הבית
אז נתמעט פרצופה והיתה נקודה א' לבד תחת היסוד כלולה מי' הרי ידעת כי שיעור קומתה אורך היתה לי' באמה
אורך והסוד בו"בו ורוחב היתה נקודה קטנה ולכן נק' נסירת בבל בסוד ל' כי נתמעט קומתה כמנין בבל ועוד כי כמו יש
[illegible] כך בבריאה נוספת מעט אחר כי נ"כ [illegible] שבבהמה נתמעט שיעורו וכן כליה נתמעט קומתה איתא
שלוה נ"כ שבבריאה ובעשיה נתמעט את קומת אבא שבעשיה עד שלא נשאר ה' סוד את לבד באישרו נחזור
לענין נסירות אלהם כי אחר שהנסירה הב' הוא ענין הפסוק י"ה חמש ראשונות של הזכר בד' התחתונות תנה"י שם שיעור
קומת המלכות לכן כנגד אלו הה' ספי' שהם שיעור קומתה שחסר מהם אור אורם החמש עליונים בכלם הם ד' מאות
שנה של נסירת מצרים גם טעם אחר למה נרמז בית א' לה' ראשונות כי בבית א' נתפשטה בינה עד הוד האחרון ואז גם
עקבה היא מלכות היתה יונקת ממנה ולכן נק' ה' ראשונות אבל בבית ב' לא הגיע התפשטות של בינה רק עד נצח שהי'
הוד ראשון ואין מלכות נוגעת עד שם רק מתחת למטה ולכן נקרא ה' שניה כי אינה יונקת מחמש ראשונות והוא בנסירתנו זה
בעונותינו שאינה רק נקודה א' כלולה מי' תחת היסוד כלי פרצוף וזהו סוד השליך משמים ארץ כי הלא הכתוב השליך הארץ
שהיא היתה בשמים מתחלה במקום הת"ת כנודע והשליכה עד הארץ היא מלכות שנקראת ארץ תנה"י ולא רמז הפ' ולא זכר הדם
רגליו ד' תנה"י ולכן עתה בתפלותינו צריך לכוין לעשות פרצוף שלם להחזיר פנים בפנים ובשבת מאליה הי' באה פנים בפנים
מה שאנו צריכים בחול לכוין עתה בשבת אינה צריכה אותה הכוונה ה' כונה אחת להעלותה יותר כמבואר במקומו ולבאר
ענין זה צריך לבאר מציאות הקליפות ושלשתם דע כי אורם שאינו כראשית ה' ימים ראשונים הם בסוד ה' ספירות
ראשונות שהאירו ביום השישי ואז נסירת המלכות כל בנינה ואותם ביום הרביעי נתמעטה וסוד מעשה זה כי אחר שהמלכו'
זה היתה עם הזכר ממש כנודע אחור בחזה יהיה למטה תחת היסוד בסוד נקודה א' לבד מה שהוא עתה אחר חרבן בית
ב' אך הענין הוא שכבר ידעת שכל א' מעשר ספי' של ז"א כלול מי' וא' יש לו מלכות אחר שהבינה גילה אורו ונתן לו כח המלכו'
ומתוני יאחה ה"כ מלכה הוא שכל א' מי' ספי' שלו יהיו למטה ונשתלשלו ונעשו בה פרצוף שלם כלול מי' ספי' נמלא שכנ'
הוא ימ' והמלכות ימ' כי המלכות היא עשיר ית' אל זה' והיא כמעלה עשר נמצא בהם ימ' ספי' והם עשהם כי אינו
עשר אלא בה ואותם בעת המיעוט אורם הג' חלקים שירדו במלכות חזרו ונסתלקו בשרשיהם למטה למעלה בז"א
כמו שם יאן ונשאר הבחי' התחתונה שהיא מלכות שבנקודה להרה ובשבא אלה חזרו כלם וכשחטא אז גרם מה שהי'
עתה בחרבן בית שני שחזה ונתמעטה ואורם הג' חלקי' שבה יהיו למטה בקליפות כמו שאמרנו ולא נשארה בה
רק בבחינה התחתונה שבה הכלולה מעשר וכן הוא עתה בחרבן זה בעונותינו וביאור הענין הוא כי הקדושה

עכשלה

עצמה יש בה קליפות ר"ל סוד האצילות הטומאה וכן בבריאה הקדושה יש בה קליפות בבריאה הטומאה וכן ביצירה וכן
בעשיה אך הענין הוא כי העשיה של הטהרה היא מעורבת מהעשיה של הטומאה והם מעורבים יחד ואין שום
דבר בעשיה כלל שלא יהיה מורכב מטוב ורע קדושה וטהרה מעורבים יחד מעורבים ממש אך הרע הוא מרובה
מן הטוב וביצירה מחצה על מחצה כי שהם מעורבים יחד טוב ורע ובבריאה רובה הוא טוב ומיעוטו הוא רע
כי שאינם מעורבים כלל ונעקר אותם האצילות בטומאה הם קליפות לאצילות הטהור וכן של בריאה לבריאה וכן
ביצירה ליצירה וכן בעשיה אמנם אם אלו הקליפות הם סובב או לעוק בין עולם ועולם זה יתבאר במקומו אך ודאי הם כמו די
א' אצילות כאצי' טוב ורע ובריאה בבריאה וכו' אמנם כי קודם בריאת העולם לא היה עדיין שום תיקון באצי' ולא היו כי
אותם המ"ס של אח' כ"ש בתיקונם [illegible] הלבן וכו' בלי תיקון ואח"כ נתקנו וכפי חכמה נתקנו כהשגת [illegible]
תיקוני כמו שידעת שיש בגלגלה ומוח שהם כתר חכמה וכן בכל מציאות אא' אמנם אחר שנתקן האצי' ומציאותו
בתיקון נמור היו החיצונים והקליפות בלי תיקון כלל ואמנם האצילות והטומאה הוא זא' ונוקביה שלהם כמו שהיו באצי'
הקדושה קודם שנתקן כי לא היה מתגלה בזאת של שם הן ו' אורות בזכר כנגד ו' קצוות והם סוד מאמר בזוהר נהירו דיק
דומאכו ואור א' שבינו' בנוקביה קמא דזא' ונוקביה הקדשים בהיותם אחור באחור וכתנא אתם הא' הבנו חמאו
כב יכול עד אא' דקדושה זהו סוד ישת חושך סתרו כדמו' ואז אא' לא האיר באצי' אלא נכנס באבא ואי' ונעם מישוע הת[illegible] בתיקון
לטומאה ונסתלקו ע"ס הראשונות העליונות ונתלבשו בקליפות והסוד כי קודם החטא של אדם הא' היו הקליפות בלי
תיקון כלל ועד' ע"י חטא של אדם גרם שזא' ונוקביה דאצילו' הטמאה נתקנו ונעשו רק ים לזכר וים לנקבה מלכים שלה
ואז יצאו ע"ס של המלכות ר"ל מ' נצוצות ונתלבשו בעשר של מלכות הטומאה והרשעה היא לילית הרשעה והוא
נקודה יוד נהירו דקיק שהיתה בה במלכות הרשעה יהיה בסוד העשיה שבה ואלו הע' מתמלכות הקדושה נתלבשו
בע"ס הראשונות שבה בטומאה וזהו מחלוקה התחבה ר"ל לא נתגלה עד אותו מחרבה של ירושלים והיה לנקודה
א' וצור שהיה לנקודה א' נתגלאת בסוד ים מלכים שלה אמנם הזכר שלה נשאר בו' אורות לבד כמו שהיה בתחילה וזהו
יותר הכבד כי נלוית מתגבה על סמאל למטה לטעם זה כי היא ישבה י' אורות כי ע"ס מה שאין כן הזכר כי שש אורות
לבד מאירים בים אך מה שנתחדש לו אחר חטא אדה' זהו כי לטיטלו נתפשט לים מה שלא היה לו בתחלה רק ו' קצוות
לבד אך לענין האור אין בו רק ו' אורות לבד ומה שנתפשט גם הוא לד' המטה הוא הכל כפי שנים לילית הרשעה לים שהי'
בה דבר ק מציר ואך לענין הרוחניות נתוסף בה אותם ע"ס שחסרו ממלכות הקדושה דאצי' ובזה תבין מאמר בזוהר
מה שבתוהר סוף בב' קולה כנחש ילך וכו' בסוד לא תוסיף קום בענין זנבא ורישא והענין כי לא נשאר לה באצי' רק בחי' שביעי'
שבה התחתונה ממלכות שבמלכות ושאר הע"ב לה מזא' מע' ראשונות שלה אלו יהיו בקליפות למטה ואלו נקראי' רישא כי
הם הראשונות שבה ורישא דא שכיבת לעפרא כי היא מונחת בקליפות וזהו שכיבת לעפרא בסוד עפר המשכן אמנם בחינה
האחרונה שבה היא נקראת זנבא והיא נשארה באצי' והיא שולטת בגלות ולכן אומות העולם שהם זנבא יש להם גבורה
שהם ניזונים מצד זנבא ויש בהם השאר שניזונים מן הרישא והנה רישא דא שכיבת בעפרא וזהו סוד הגלות הרבו כי כבר
ביארנו כי חטא אדה' וחטא חרבן בית שני הכל א' ונדבר בבריאה שגם בבריאה הקדושה חטא ונה חשך גם באבא לכן אין
נכר בבריאה רק אור אימא לבדה וזה שרמזו בזוהר אימא מקננא בכורסייא כו' שפירשו כי אא' ואבא יצא חשך סתרו
ונגלם בבריאה הטומאה נעשה גם תיקון באבא ואי' הטמאים אשר שם ונמשך להם אור מאבא ואימא וביצירה גם בו'
אדם הא' להסיר אור מאימא ולא נשאר רק אור זא' וזהו סוד בתיקוני כי שית סטרין מקננים במטטרון כי ו' ראשונות היו שם
כבר יכול מכוסים בחושך ואינם מאירים וכנגדם ביצירה הטמאה נתקן אח' שבה ונמשך לו אור וגם בעשיה גרם חטאו להסיר
אור זא' ולא נשאר רק נוקביה וזהו סוד מלכות מקננא באופן וכנגדם נתוסף בעשיה הטמאה סוד תיקון כל מציאו' אא' שבה
הוא סוד גדול שאסור לגלותו והוא במקום רישא שלא הלא אתיידע והרי בזה ידעת איך בקדושה האור הולך ומתמעט
בסדר ובטומאה הולך ומתגדל בסדר וזהו מחלוקה התחבה וכו' ודע כי מ"ש לנו כי העשיה והיצירה וכו' הם טוב והנה מעורבים
הכונה הם בעצמם ולא בעשר ספי' שמקננים בהם הו' כמו שנתבאר וגם ידעת כי אדה' וישראל חזאו חטא א' רק שאדם תיקן
מציאות תיקוני הקליפות ואח"כ הלביש בהם הקדושה אך ישראל כבר מצאו מתוקנים הקליפות ולא גרמו כ"א לחזור
להלביש בהם הקדושה על הדרך הנז' לפי כן משחת מאיש מראיהו והמה כאדם עברו ברית והנה אותם הע"ס של
מלכות שנתנו לחיצונים נרמזו בפסוק חנינה ואם השמועה במסתרים תבכה נפשי מפני גוה מפני גאון של ישראל שנתנה

לאומות וב"ן וזהו ומלכותו בכל משלה וזהו סוד אדם דעשיה שנתלבש בעשר קליפות שהמלכות דאצי' הנק' אדם דעשיה
והבן בסוד לבישת עשו כלו כאדרת שער כל ו' שיובן עם זה תיקון באצילות העומדת בזו"א ונוקביה ממש ולולא
והנה נמצא כי כשנתלבש ע"י מ"ה נוקביה בקליפות נמצא שעיקר אבא ואמא בזו"א וזהו סוד הצדיק אבד כי משם אל המלכות
והנה בזה תבין משז"ל כי ירמיה לא אמר נורא כי אמר גוים משתעבדים איה נוראותיו והענין כי כבר הודענו
כי בחרבן ראשון אורה האמא שהיתה מגנת אליה פנים בפנים מכ"ב עליונות שבה נסתלקו והלכו אל הקליפות אך
עדיין היא היתה במרכבה שלה ביום ואמנם היה זה אחר החרבן אבל באורה שנה של החרבן לא היתה יכולה אל הגוים
ואל הקליפות לשלוט בבית המקדש אם לא שבאורה קרנא חזה מלכות בסוד נקודה חדא והרס כל בנינה לגמרי
ואחר עבור החרבן חזר בים אחור באחור כנז' וכראות ירמיה ע"ה ענין זה לא רצה לומר הנורא כי הוא סוד ה"ה זא' כמו
שביארנו לך בברכת אבות והנה מחלי ת"ת ויהיה משם עליה של הנקבה והתחלת בנינה להיות שנרה נקודה כל
בנינה אין להזכיר הנורא כי נורא זה הוא אותיות ארון לרמוז על מלכות שנקרא ארון אשר משם התחלת בנינה וכן
ארון בגי' נר לרמוז לנר וכתר שלה ודע כי שני חלאים נתלו הנבואה באותן שהם שתי נוראות בסוד פסוק נוראות
בצדק תענגו וזה שא' ירמיה גוים מקרקרים בהיכלו איה נוראותיו גם אמר לשון איה כי מסוד נורא זה נעשו לה ב'
כתר הרומזים איה וזהו איה נוראותיו ואמנם דניאל היה בסוף החרבן אשר נשלמו ע' שני גלות בבל ואחר
שאמעי שיחזור בית ב' במקומו האיך נכ' חרבנו וכבר ביארנו כי בחרבן בית שני נתרבה כל מציאות המלכות
ויחזה בסוד נקודה א' ולא היה כמו בחרבן ראשון שסוד האמא ה' עליונה הלך אל החיצונים אך ע"י מ"ה שבמלכות
חזרו למעלה אל שרשם ענו שהיו בתחילה בסוד לבי ומעני את שמך שמ"מ נשארו למעלה ושרה בחרבן
בית ב' אפי' ע"י מ"ה שלה יהיו בגלות בין הקליפות ולכן לא אמר הגבור כי כל סוד מלכות הוא מסוד הנבואה ומשם
נבואה כנודע בסוד עשה נבואה בסוד אבא ואי' והנה גבורות הרבה מחמשים מתגלה במלכות והיא סוד הקוד
של ה"ה שנעשה בינה במלכות וסוד נבואה וסוד הוד שבמלכות כל אלו נקראו גבורות ולזה אמר גוים משעבדים
בבניו שהם סוד גבורות אלו שהם כנים של נבואה ע"ה ואמר איה גבורותיו ולזה לא הזכיר הגבור שהוא יותר למעלה
מציאותו כי הים שלה גלו בין הקליפות //

סוד הזיווג דע שהזיווג שנעשה בבריאת העולם ע"י ה"ה ומלכות לבריאת אדם וחוה היה אחור באחור ואיך
יהיה זיווג באחור אך הענין במה שנתבאר כבר ענין מציאות המ"ן שקבלתן מה מציאותם דע כי
סוד הבל שנעשה באשה לקבל הטיפה בתיבה נעשית ע"י היחס העליונים כמ"ש ברוך ב' נביא עם שרומזים יהי עם
ח' שלחא' שהם סוד היחס העליונים עם הזרועות וזהו פי' מש"ז ל' משכב באצבע ואמנם צריך שבכל זה יהיה בו מלאו'
מיין נוקבין ופי' כמו שבאה המיין כוהן ענין לאשרו ומשכן מן המוח שלו כך המיין נוקבין של האשה מן המוח שלה
יהיו בהם שלה ומאלו המיין הכורין ונוקבין הנמשכים מהמוח שלהם מהם ממש הוולד שהיא הנשמה וזה רמוז בשני יוהן
שבאלף כזה א' יוד עליה' בסוד מוח הזכר ויוד דהה' מוח הנקבה והואו בנתים הוא מהם ודאתפרש הכו בזוהר ויוד שלתה
של מיין דוכהן עד ההוא תריםו שהוא הואו ומיין נוקבין שלים עד ההוא מהם ואמנם כל סוד מיין הם גבורות וסוד הם מלכו
בארץ אדום וכבר ביארנו שכל קדושת אורות המלכים באשרן ונתבטלו מהם נעשה הקליפה כנודע כי שיהיה בעולם בחיה
ורצון ושכר ועונש וזה היתה כוונתו ית' לברוא מלכים ולהמיתם וסוד הוא סוד הטוב ולעולם בסוד הנקבה ובאלו המלכים יש חלק מהם
למלכות וחלק להם אל הבינה וחלק מהם אל המלכות דזו"א וחלק מהם אל אח' במלכות שבו ואמנם מציאות כל המלכים אלו הוא
מוחין אל הנקבות כולם שהם נתנו המיין כנז' ואמנם כה יורה בסוד מוחין שרומז לחכמה שנקרא מחשבה לכן כלהו אלין —
ארב"ר ירו במחשבה כמ"ש בזוהר פרשת ויקרא דכ"ר והלא ביארנו שהם סוד המוחין של הנקבות שבהם שנים הם ע"ק מחשבה
ולכן האשר המחשבה שהיא ולכן בכתר קדמונה שהיא אורך החכמה מקיימא ברישא דעתיק קדישא רבה להכנס אז
אחר שהכניס את בהיכלים הלא יצא אור שלו ע"י המשמות האור בסוד הנקודים כנודע אז היה כח באלו המלכי'
להחיות ולקבל האור העליון ואז האיר בהם זו המחשבה שלהם מוח סתימאה דבשתי' ועל ידי נבררו אלו המלכי'
והיותר מעולה שבהם שהיא הבחי' העליונה שבכלם שבעבר את עלו אז בסוד מיין נוקבין ונבררו והשאר נשאר
למטה וכבר הודעתיך מציאות שבה נעשו אלו איך הם ז' מלכים כי ז"ת אדם הם שבה עם י' בחינות ואמנם אחר
כח התיקון שני וברור שהוא אחר שנתקנו אבא ואי' כי אז אותם החלקים של מיין נוקבין ראויים אל הבינה כבר נתעלו
באשר

כאשר ירדו החלקים הראויים אל או"א ואז נבררו ועלו אלו למקומם למעלה וכאשר נתקנו אבא ואמא אז נבררו גם אלו ועלו
בסוד מ"ן ונוקבין של הבינה ודעת אותם המלכים שעלו בא"א הם בסוד השיער של הדיקנא דעתיק כמו שאמר בזוהר
בסוד התיקון הראשון שהוא סוד עולם הבריאה שהוא אל שדי נ' שערות שהם כלם חוטים ויוכב ננ"ז באדרא דנשא
כי סוד השערות הם נמשכין מן החכמה עצמה וכבר ידעת כי הא' חכמה היא נקראת עבי נהר דעתיק קדישא כי הז'
מלכים אלו הם עשר כי הם נעשות ז' היכלות שהם כוללות עשר היכלות כי העליון כולל ג' היכלות והאחרון כולל ג' וכן
הענין כאן אותם אחר שנברר מהם חלק הראוי אל הבינה כאשר נתקן זו"ן הוברר החלק הנוגע אל המלכות שכו ואחר
שנתקן נוקבא נש"ע עתין בסוד אחור אותם כל שאר החלקים הוכררו מעט מעט ע"י המחשבה המובחרה ולא הולכו
למעשה אתם לבדם ע"י התפלות וכי שהקליפות אשר נגעים אין בהם כח כ"כ אך המ"ן ונוקבין של נקבה הלא היא סוד
העשיה אשר שם היא עיקר ושורש ותוקף כל הקליפות ולכן לא היה כח לתקן ולברר אלו המלכים שהם חלק השאר
מהם אל מ"ן ונוקבין שלא להיותם כשחוקי הקליפות ולא היה יכולת כזה עד שבא אדה"ר ויתפלל ויעשה תולדות ועי' יתבררו
אלו המ"ן ונוקבין של חלק נ"ב ואז יהיה הכל מבורר כהוגן ואם אדה"ר לא היה חוטא היו הסימנים מוכללים התמיד מן ש
הקדושה כמו שאמרנו אותם כיון שלא היה כח לברר אלו המ"ן ונוקבין של המלכות עד בא אדה"ר והנה אז הם אחור
באחור זעיר ונוקביה שאם היו פנים בפנים היו הקליפות נאחזים באחוריים שלא בהכה לרוב הקליפות או קודם הבירור
ולכן הוצרכו להיות אחור באחור והנה כדי להזדווג זו"נ ונוקביה א"א אלא פנים בפנים וזה א"א כדי שלא יתאחזו הקליפות
באחוריהם ולכן מה עשו אבא ואמא נסרו את המלכות והעלו אותה למעלה בהיכלם ממש ושם העלו זו"נ ונוקביה לחופה
זו שהוא היכל דאבא ואמא אשר אין כח לקליפות לעלות ושם נזדווגו זו"נ ונוקביה וזהו סוד ויבן י"י אלהים את הצלע וכו'
ברש"ז מבואר בהקדמה זו אם הענין בה וזהו שאמר בזוהר פ' בראשית ויביאה אל האדם דעד השתא בקא הוה ויביאה
אל האדם קא לגבך קוב"ה לעבה הא מ"כ כי בזיווג הזה היה זו"נ כולה בהיכל אבא ואמא ושם העלו אבא ואמא אל נוקביה בסוד
ויביאה אל האדם אך שאר זיווגים הם למטה בהיכל המלכות מתוקנים ומבוררים ואז כיון שעלתה בסוד הבינה הנה
היו מ"ן ונוקבין אל הבינה הם אשר שלשו אל המלכות וע"י מ"ן ונוקבין אלו יצאו אדם וחוה נ"ב מעולים ונאחזים עד למעלה
כמו שנאמר בה' אותם כאשר ירדו זו"נ ונוקביה למקומם כדי להוליד את כל הנשמות שיעשו ע"י זיווגם אל אדם וחוה הנה
כאשר ירדו חזרו אחור באחור כמו שאמר לפי שעדיין לא היה שם כח לעמוד פנים בפנים ואז כשיוצאו אחור באחור הלא
המלכות נשמת אדם וחוה וזהו סוד שאנו אומרים כנשמת אדם וחוה שיצאו ע"י זיווג אחור באחור ואין הכונה בפסוק
כי לעולם אין זיווג אלא פנים בפנים אך הענין הוא שאם מזדווגין זו"נ ומלכות למטה במקומם פנים בפנים קודם שאדם
אדם ואשתו מתוקנים בתכלית התיקון כל הנשמות היו שלמים והנה כאשר נעשו אדם וחוה אחור באחור ונסרו הקליפות פנים
בפנים להזדווג עם אשתו אם לא היה חוטא ע"י מעשיו ומעשי המעשים היה מכניע הקליפות והיה מחזיר זו"נ ונוקביה
למטה והיו מתכפרים המ"ן ונוקבין של מלכות בבירור גמור ואז לא היה חורבן בעולם כלל וכמו שיהיה בביאת המשיח במהרה
כי אז יהיו הקליפות מתים כי החיות שלהם הם המ"ן ונוקבין אלו שהם המלכים נבררו מתוכן ואם היו אז נבררין לגמרי שעדיין לא
היה מסתלק מהם כל החיות והיו מתים כי זה יהיה אחר המשיח בב"א כי זהו סוד בלע המות לנצח כי כאשר יכלו
כל הנשמות שבגוף אז לא יהיה שום חיות לקליפות וימותו ויתבטלו כי הקיום הקליפה מועט והתכלית והמות וה ענין
הוא כי אלו המלכים היו מתבררים ועולים בסוד מ"ן ונוקבין שמהם נוצרו הנשמות ואז יתבררו כלם ויוצרו כל הנשמות ולא
ישאר שום נשמה קדושה תוך הקליפות ומתים לגמרי ויתבטלו ובזה תבין מציאות מ"ן ונוקבין מה הוא וענינם ע"י סוד
בירור אלו הנשמות הנעלות מן המלכים ומהם עולים נוצרים הנשמות עם חיבור המ"ן דוכרין נ"ב כנז' ולכן צריך שיהיו מ"ן
ונוקבין מחודשים בכל זיווג וזיווג כי המ"ן ונוקבין של הזיווג ההוא מהם יולדו הנשמות וצריך בכל פעם בירור נשמות
אלו להעלותם בסוד מ"ן ונוקבין להיות מהם נשמות חדשות ואותם כאשר חטא אדם גם שלא יתבררו חלק מ"ן ונוקבין
של מלכות ולכן גם שני זיווג אדה"ר החזיר זו"נ ונוקביה אחור באחור במקומם למטה כמו שהיו לא היה דבר של קיום כי לא הספיק
החוה הזאת רק בשעת הזיווג לבד ואחר כך חוזרת המלכות הכל בסוד אחור באחור ולכן צריך לעשות תיקון בכל זיווג וזיווג
ולכן להחזיר המלכות פנים בפנים למחות בשעת הזיווג ולברר כמה נשמות של אותם המלכים ולהעלותם בסוד מ"ן ונוקבין לעשות
מהם נשמות ואחר כך הקליפות חוזרים אחור כי אין כח להעלות ולברר כל הנשמות ביחד רק מעט מעט ואותם בסוד י' הרוגי מלכות
אז נבררו הנשמות ולא היה כח בכל אדם להעלות מ"ן ונוקבין ולברר נשמות אלו ע"י התפלות ולא די זה רק שאפי' מ"ן ונוקבין של

הבינה ירדו למטה וחזרו להתעבר בקליפות וזהו סוד ובמשכבכם שלחה אתכם ולכן היה נאבד העולם עד שהוצרך הקב"ה למוד
י' הרוגי מלכו' כנ"ל וכבר ביארנו ענין נגיעתם של האשה אמנם עוד יש מציאות אחר והוא כי אין כח למ"ן נוקבין לעלות מעצמן
אך הזכר אטיל בעובדיה חד רוחא והוא שם שלכן על ידו הוא המעלה נוקבין מ"ן לגבי בעלה וזהו סוד דרוח דשביק בה בעלה
כמבואר במשפטים אמנם אין כבית שני לא היה כח להעלות מ"ן נוקבין אם לא כבית אחת והוא שיקרא י' חסידים אלו ואח"כ
אלו יש להם כח להעלות מ"ן נוקבין ולברור את המלכות בכל זיווג וזיווג בין במ"ן נוקבין של בינה בין במ"ן נוקבין של דכורא
מלכות. ואמנם זו היא כונת הזוהר בפ' תקוני דף ר"נ בענין י' הרוגי מלכו' דנפקא הלהון אתמסרו לסטרא אוחרא ונשמתהון
למיבד למלכא קדישא. והענין כי כבר המ"ן נוקבין של הבינה היו מתבוררים ה' שאח"כ חזרו להתעבר ולכן הנשמות של
אלו הנשמה היה כח בהם להעלות המ"ן נוקבין של הבינה אבל מ"ן נוקבין של מלכות לעולם היו ברשות סטרא אוחרא ולעול'
לא יצאו מהם ולכן עשרה נפשים אלו היו מעלים מ"ן נוקבין וזהו סוד דנפקא הלהון אתמסרו לסטרא אוחרא כי הוא סוד קליפה
הזור הם מסטרא אוחרא אשר בהם נאחזין המ"ן נוקבין של מלכות בעצם והם מכונים בשם סטרא אוחרא ממש והנה
נפשים אלו ממש נמסרו כולה דסטרא אוחרא והרגום כי שיהיה כח בהם לעלות המ"ן נוקבין בסוכתה ולכן עשרה הנפשים הם
המקבלים צער ההריגה ולכן כי' להוציא מ"ן נוקבין אלו של מלכו' שהם מושרשים בעמקי קליפה של סטרא אוחרא הוצרכו
למסור נפשם בסטרא אוחרא ולכן הנשמה מ"ן נוקבין של מלכות הוא הנפשים ענין של י' הרוגי מלוכה אבל העלאת
מ"ן נוקבין של בינה הוא ע"י נשמתן שהיא יותר עליונה ולהעלות מזה כי הנפשים שלהם היו נ"ב מזווגים שהיו ראויים
בערך נשמות אחרות שזהו מעלה הצדיקים לזכך נפשם ולעשות לו צורה ולכן אין תורה נקנית בצדיקים וראיה מאלין
ז"ל שעלה בגוף ונפש למעלה וכאלו שנשאר שרה בסוד נפשו נ"ב של אדם וחוה מהיכן היה ומלכות חסידים הנבנים להבלי
כנ"ל שנפשם נתעלה ממש בסוד רוח וזהו שאמרו בפ' תקוני כמה נשמתהון האילין לאשלמותא להון עשר רוחין להון מקבלא
פי' שבעה רוחין להון יעלו מ"ן מהאי לגבי ונפקא דלהון להעלות מ"ן נוקבין מסטרא אחרא שהם מ"ן נוקבין של מלכות
אשר שם וזש"ו ומקבלא רעוא וקהותן כל כמו שהקרבן מקרב הפרים ומעלה זה אל זה כמו עליה הקמ"ל תבין על קרבן
המגיד את מעלים בעולם ברזא דאמ' ומכאן תבין העלאת מ"ן נוקבין בכל זיווג וזיווג אין לה שיעור והבן שאם היו נברא
ועולים כלה קדושה מתוק המעולה כבר היה בא המשיח וזהו סוד עד שיכלו כל הנשמות בסוד מה שא' בזוהר נב'
חשבניהם וכו' ///

דרוש להופה. חתן פטור מק"ש עד מוצאי שבת שהם ז' ימים בתולה נשאת בד' הן ימי שמחה הם נ"ל ולכן חתן
פטור מק"ש עד ז' ימים שה ק"ל שלה שהוא עדיין כמעוך שהיא נקראת מצוה ומטע' זה נשאת בד' ונבעלה בליל
ה' שאמנם שיהיו לה ה"ל צריכה החמישי שהוא יומא דכולהו וכלהו אינה ראויה והנה אין האשה מתעברת מביאה
ראשונה וזהו מטבו באצבע והענין כי הנה יש ה' חסדים וה' גבורות והם ה' דמים טמאים וה' דמים טהורים והיא
למעלה בברכה הם ה"ק כמנין נבק מצד ימין המטהרים וה"ק מצד שמאל וכשהם בקודכו הם חמשים בימין וחמשים בשמאל
וכיהם הם ה' אצבעות בימין וה' בשמאל הם ענין הקוים ה' חסדים וה' גבורות שבשתי ידיהם שהם לא עקור וה' טמא
ובזה תבין מאמר ז"ל ידים שניות לטומאה ר"ל שהידים השניות הם טמאים והכונה שיש ידים ויש רגלים ויש יסוד עליון הוא
הלשון והיסוד התחתון וכיסוד העליון הם טהורים לא עוקר הכל הפה והם ה' מוצאות הפה שהם הכ"ב אותיות והידים הם טהורים
ולמטה ביסוד הם כ"ב אותיות אחרות שאי אפשר ליצירת הולד כלבן והידים שהם הרגלים הם ידים שניות בערך הראשונות
והם טמאות או כל ידים שניות הם יד שמאל ורגל שמאל שהם מצד הגבורה וזהו פרעשיים כשבת משיבין כד' כשני וכח משי'
השני נגד הגבורה וחמישי נגד הוד ולכן הבתולה נשאת ברביעי ועל זה צריך נטילת ידים להעביר הטומאה הזו והנה על
דרך זה הוא לא הבתולים לא עוקר ולא טמא שצריך להעביר מהאשה ואז נותן לה החתן הא' שהיתה חסרה ונעשית ה'
וזהו הלא כחלב תתיכני וכגבינה תקפיאני שהתחלת החלב מטיפת מתן הקוס שהוא התי' חלב ואח"כ עושים אותו גבינה
ולכן אומרים התי' חלב ושהוא עולה אחר שנתעבר וכן נ"ב את' ארחי והבני' זרית אח"כ נשאר עני' כ"ל ארח נשים שלו וכן
הבני' שהוא נותן לי הרוכב אותו זהב והשלכה לחוץ נ"ז אח"כ בלי קדה המסכנה והיה הנעלה בה או יאמר שאם האחר
לא אחר שהשלכה ארחי והבני' שהם כח הגבורות אל להוליד אח"כ מבלי חמימות הילד שלזה נברא כנודע לזה אמר
אח"כ וכל דבר המסכנה מלשון והב' למלך מוכנת או יאמר שאחר שארחי והבני' זרית אח"כ נשאר עני' וזהו המסכנה מלשון
מסכנות וכו' ואח"כ בזה נשאר עני' ויכול לצייר הולד וזהו נ"ב המסכנה מלשון מסכנות למרגנה וכו' וזהו נ"ב ויענך וירעיבך
ואח"כ

ואח״כ ויאכילך את המן וזה כתולה לארץ אבל כשהכנם לארץ ארץ אשר לא במסכנות תאכל בה לחם הכונה שהוכל לחם
לא יהיה במסכנות והנה חופה ר״ל וה׳ שהיא הרגן וכלב והמ״ח הם כ׳ מ״ה בן מ״ח וזהו נחשינו וכן מתח יורשים וכו׳
והנה הק״ל שנים שהזריעו את זרעו לבטלה כל אותם הניצוצות שהיו בקדושה אלא שנדבקו לקליפות והגלגלו בסוד
התבול וחזרו והשחית הכם על הארץ ולכן עשה דורות מאה נוד נח כנגד יהוים ואז נולד נח וכנגדם שתה קין
ופירש מאשתו ק״ל שנים ואז אחר שנולדו כל אותם השנים הניצוצות נולד משה כולו טוב. וזהו ותרא אותו כי
טוב הוא ואלו נתקנו בחומר ובלבנים וכשבאו ועשו את העגל חזרו לקלקולם ולקחו צורת שור נאמר ז״ל עלה
שור שעשו לעגלה ליוסף ויוסף נאמר עליו בכור שורו הדר לו שנים הוא קודא אותם הטיפות לבטלה ובהיות
שלא נכנס בנוף הטמא ויפוזו זרועי ידיו והוציא אותם הטיפין מן הידים וזהו שאמר יעקב כי עורך חי ר״ל
שנים שהוציא הטיפות אחר שלא הוציאם בגוף טמא עצמו היה חי ולכן שלח יוסף העגלות כנגד עגלה ערופה כלו
שא״ל שהיתה באה עליהם שלא נודע מי שפכו לבמר על זה ונם אלו הטיפות נשפכו על הארץ ועל בזמה כזה נאמר
יתומים היינו ואין אב יתומים שלה שור בני שהם מאלו הטיפות שלא נודע להם לא אב ולא אם וכבאור את העגלות
ויחי רוח יעקב אביהם משקל העגל קך כבהם כנגד ק״כ צירופי אלהים של אותיות הם ה״ה המים עצמן שהם
הטיפות שבהנו לחיצונים התיקון להתניה אותם הקליפה להוצי׳ מהם אותם הניצוצות // //
נקהשך מיד חכמה ונבדיך מיד בינה כזוהר נמשם סוד הדעת שית סוד שיך חסר שבולל הסוד וסוד היא סוד
הנבואה שאינה כ״כ במשונות כלו החסר שבולל הסוד כחשאי שרפי קודש סוד ה״ה והענין כקדושה שאנו מגלין
כה לב׳ עליונות וזהו קקק שהם חנ״ת ולזה צריך לכד להעלותם למעלה אח״כ חוזהם מלאים כל טוב וזהו יי׳ שהוא מקומו
צבאות נצח הוד מלא כל יסוד הארץ מלכות ימלוך יי׳ לעולם ובמקום אחר יי׳ ימלוך והכונה שמדה עלה המלכות למעלה
אלנו וזהו אלהיך ציון לדור ודור ה״ה אלנו // // לפי שזכרנו ייחוד העמידה נזכור גם כן
ייחוד התפילין והוא לכוין בקיבוכם יוד לנבי ה׳ עילאה וה׳ תתאה לנבי ו׳ וה׳ שלאה לנבי ו׳ וזה השם הנ״ל לרמוז על מוחי
התפילין שבאים כנגד ברכה׳ אמא על ברא וידוע כי מתנו הכל זה ייחוד תפילין וייחוד שלישי של ק״ש יכוין קודם שמע של
תתאה מתעורר לכה ואח״כ ה׳ לנבי ו׳ ואח״כ יה וזה השם עולה אל כזה ההויה לרמוז לחסד אבא שנק׳ נהירו לחשורא וכזה
השם נעלות כל הייחוד שאנו עושים אח״כ בפרשה כי אנו מעוררין הייני ה׳ ואח״כ ו׳ דהיינו שמע ישראל ואח״כ יה דהיינו יי׳ אלהינו
ייחוד רביעי של תפילה יכוין אחר פסוק שפתי תפתח ו׳ לנבי ה׳ עילאה וכן ו׳ לנבי ה׳ תתאה וה׳ עילאה לנבי יוד וה׳ תתאה לנבי
יה״ו ועולה מן וה׳ וה׳ יהו למאה מן כנגדן לקבל התפילות // // אמר ויקרא ושמונה פעמים
אמר ר׳ למטה מתתא לעלה והוא היכל רצון ויכוין הקיות לאה ורחל למעלה נאלם דהיינו קמ״ו של מ״ן והענין שיסוד אבא ויסוד
אמא ויסוד זעיר עושה אותם וזהו ברוך ומבורך כרוך יסוד אמא הוא הוא יסוד האבא ומבורך רחא
בק״ש של מטה יכוין אלהינו הויה בירין ויהיו בהויות כי והן שעולים ר״ו וזה כלולה הוא הזיווג לנשות כלו נם יכוין בפרשה ראשונה ה׳ בן
בכל לבבך א׳ ובכל מאדך והיו כן שני הדברים האלה אשר אנכי מצוך כן שלישי האלה אשר אנכי מצוך היום כן רביעי ודברת
בם בשכבך בבירך כן חמישי במלה כם // // נמל נפשו איש חסד אם הפיר הו חסד מנפש ישאר נחש // //
היאכל הקל מכלו מלח אם יש טעם בריר חלמות בר״ר ה״ה בריה ראש ידים רגלים ר״ל שיש בא״ם ר׳ יוהן הא׳
קיוד שבנשמה ועשיל הראש בראות ראש ועשר אצבעות הידים הרי יוד ועשר אצבעות הרגלים הרי עשר נמלאו
שהם ר׳ יוהן כנגד ר׳ יוהן שבשם ע״ב ואם האדם מתקן אלו הל׳ יוהן עם מעשי המצוות היינו לעשות המצוות
בלב שלם וזהו המעם הל׳ יוהן מאירים עליו ונשאר משם ע״ב לב וזהו לב טהור ברא לי אלהים ושוה עליו שם של
ע״ב בתורה נימול נפשו איש חסד ואם הו אינו מתקן ועבר שארו אכורי היינו שימלק החסר שהוא ע״ב מנפש וישאר
מנפש נחש וכן בריר בגי׳ בית וזהו בחשוה יבנה בית במוד שם היוצא מחבמוק שהוא ע״ב ואם לא יקבם נפשו
חל מות וזהו אם לא יש טעם בגי׳ חל מות שהוא נחש רחמנא לשיזבן // //
מעשרים קוראים הנבורות מתמתק כ״ש בזוהר שיר השירים ולב׳ הוא המלכות בסוד לב המלך ומשה ולשרי לב
שהם המשכים מהנבורות ומשך להם שמחה מאימא שהשמחה היא נבוה כמ״ש אין שמחה אלא בבשר ויין
שהיא נבוה כנודע ומשה וצטוך המלח כמנם שהם הנבורות מתמתק ישבעו כנים שהם הם בעלמים //
והפתו ידים פי׳ כי משה ויהרן לקחו החלק המוב שבקן כלו שאמור וחבר הק׳ נשר מקין כי עיקר העלה למעלה

הם הגבורות לפי שאין החיצונים אינם שולטי׳ ועיקר הקרבן על ידם וזהו טעם סגולה לירק ומנם ישבו ישרים את
פניך כי סגולה ... וזה שאמרו ז״ל צדיקים יושבים ועטרותיהם בראשיהם שההבדל שיש בין העטרה לכתר הוא כי
הכתר הוא לזכר והעטרה הוא הכתר שבנקבה ועטרותיהם שהם הגבורות בראשיהם לפי שהיא עולה להיות עטרת
בעלה כי כל עטרה נקבה ולזה נק׳ בלשון נקבה כמו שביארנו // //

עם היות שמצינו שהזהב חשוב מהכסף ומצינו זהב יותר והכסף בחסד מ״מ הגבורה גבוה יותר מהטעם שביארנו והטעם
הוא כי קין קיוה להתאחזות שהיה בו הערובת מהקליפות יותר מהבל אע״פ כמו שאמרו ש׳ הכרובים שבקין יש ב׳ חלקים זהב
וג׳ חלקים נחשת ובהבל יש ב׳ חלקים נחשת וג׳ חלקים כסף יותר חשיבות יש לב׳ חלקים זהב מהג׳ של כסף והבן //
מה שפרש׳ של קין לקח קרח מקח רע לעצמו כשגלגלו עם היות שהיה מהמדרגה עליונה ויתרו לקח מן הטוב והניח המותר
לבעליהם לבאים אחריהם ולזה הביא קין מקץ ימים זרע פשתן מדרגה התחתונה ולזה פשתן הוא נסתר קרבן קוף הש״ס
א״רז״ל וכור רחמיך וחסדיך על אברהם ויעקב ויצחק להיכן הלך להציל בניו משעבוד כי אז הוא נעקר משלמותו שבלה
המות לנצח ונשאלו כי אהב אבינו זה יצחק כדפירש׳ // //

להבין סוד בן נח ... דע כי קליפת נוגה מסבבת הקדושה ובשתלשבות חוצפה נמשך מהקדושה ומבחינה מלבוש
שהוא חשמל וזהו מה שהיה עושה אברהם אבינו שהיה מוציא אותם הנשמות מיד הקליפות וזה אברהם קראו לגיורים
באלו הנפשות מתלבשות נשמות ורוחות הצדיקים כנגע לפי שכבחלת המחשבה היתה שלא יהיה כנגע ויהיה לו
מלבוש זה נעשו מאליו ויעשה מצות ויעלה למעלות רבות יותר וכשנכנס החטא וקולרך האדם לעשות מצות לתקן
מלבוש הנשמה אז נפרדה הנשמה מהרוח והנפש בסיבת העון וכל א׳ הולכת אל מקום והנשמה והרוח נתנו נפש
לוקחין מאלו הנשמות העלאת נשמות אלו הוא או ע״י חסד או ע״י גבורה וכשעולה ע״י גבורה עולה עד היסוד
של הזכר ועומדת שם וכשעולה ע״י החסד אינה עולה כי אם ביסוד של הנקבה ונכ׳ יורדת האח כתוקף ומסתלקת את
עיניהם לפי שעה ואח״כ חוזרת וחוממות אותם לזה אברהם שהיה לו מעלה מצד החסד לא היה נושא שאם היתה
שם נקבה היתה מעכבת והזיוון של זה לא היה זיוון שהיתה עקרה זה שאול אברהם מגייר האנשים
וב׳ שבלא היה מתקן כחינתו ולהיות שאברהם היתה העלאתו מצד החסד לא נתקיימה וכל הבאות חזרו וספרום מלשני׳
כי באר שבע נו׳ אבל יצחק כשהעלה אותם מצד הגבורה נתקיימו ואת היה קטמר בושי גרר על אלו הנשמות ונשארו
ביד יצחק שלא נעלב קרא שם הבאר באר שבע וב׳ לפעמים יש נשמות גרים חשובות הבה כמו שמצינו
ואבטליון ואלו היו מקומות אחד שהיה מסוף העולם ועד סופו ואח״כ כשנתגלגלה קומתו נגלו כל אותם הנפשות ומבאן
הם נשמות הגרים חשובות מאחר שהם מגובה אדם הא׳ זהו שאמר ונעשה אדם בתחילה אימא לאבא
ואח״כ ויעש אלהים אימא לבדה לפי שאם היה נותן בו חלק מהעליונים גם התחתונים כלם היו נותנים בו חלק ויהנו החיצונים
חלקם ויאבד לגמרי ולזה בא מאול להקשמם להעטרם כדמות זקן לשאת הבתי של אימא שסם הזקנה יין המשומר
כההוא חומץ והחמיץ היין ונבלו כל אותם הנשמות אברהם אבינו היה מוציא הבתי מצד החסדים נפש
קדמאה לגרים יצחק מצד הגבורה יעקב מהקרובים ונולד יוסף ונתקן הכל חזרו ונטלו בחנהם ונלבשו בסוד נפשות
הגרים בסוד ואותם ירעבם את נפש הגר מטעם זה הלל שהיה מצד החסד היה מקבל הגרים ושמאי
שהוא מגבורה שבחסד לא היה בו כח לתקן והתיקון הוא ע״י מאדוני ולזה נק׳ שמאי שם א׳ ולזה כמו שמאי וכנו נשאי שעז
עולה אדני וי״ב אותיותיו ושמשון כמו מגבורה שבחסד ולזה לא זכה לישא אשה כמו שביארנו ור׳ עקיבא זכה לירק
לו כתן שהוא מצד הגבורה ולא השיג לו שהיתה מעלה כוחר // //

ביסוד יש ב׳ עטרות א׳ להוציא הטיפה וא׳ להוציא המותר שלא ע״י הנקבה ובני חת היו מזהר הבתי ולזה נקראו בני חת שהיו
ערוה מלכים שנרקהו והיו מכסים שם שכבה אורח הטיפה בנקבה ונעלמה מהם החנטה עד שבא אברהם // //
זהו סוד האורייתא עד הואו נקצות שבזכר והדין הוא היסוד וראשו הוא המלכות שהיא למעלה מנצח והוד כמו צדיקים
יושבים ועטרותיהם בראשיהם ונל׳ שזהו שאמרו מי בראש בן ישי בראש שהוא סוד העטרה ויבעס סוד יוסף יסוד ו׳ הא הם
ב׳ עטרות שם יסוד וע״ז הוא סוד אברהם נקודה שבגבורה שהיא חסד בסוד אמת אבר מה לזה מוצא מערת המכפלה שהיא
סוד הנקבה מיום // // סוד ד׳ שקל כסף לפי שהיו אחוזים בשערות מאחוריה העליונים מאחוריו וקם
השערות שעולים מהמוח על הרעת מאחורי ועבר) עולה ד׳ ולזה נתן ד׳ שקלים כסף בסוד החסד ולזה מניעו לנשיא כי הוא
היה

היה ראש החסדים בין שני הגבורות ומפסיק ביניהם קליפת השום וים קליפה עונה למעלה האוחזת הנקודות ולזה השום
אם המיר קליפתו מגבה הזהב וקליפה מעכבת ולזה אמר בן עזאי שכי' מעלה נקודות מהענק כל חכמי ישראל לפני כקליפת
השום שהוא הענק שאדרבה אוחזת ואינה מעלה כן הם אין בהם כח להעלות הנקודות עם היות שבאותו הדור היה ר'
ישמעאל בן אלישע כ"ג שהוא ביסוד המעלה העיקרית מ"מ לא היה בידו כח להעלות לפי שפגם ביסוד יוסף ואחר זה הוא
המשיעו את פניו לתקן ויפשיעו את יוסף שהוא היה הסיבה לפי שהיה מביא דבה ולזה היה יפה ואמר חוץ מהקרח
הזה על ר' עקיבא שהיה מעלה מהגבורות והיו בו נ"ב חסדים מהלל ולזה חיה ק"כ שנה כהלל וז"ש ר' עקיבא וחביריו שהיו מעלים מ"ן
הכחות עד לשרשם לבא שתחזור כל בחי' לשורשה וזהו והשיב לב אבות על בנים // //
השיעור שהוא מצד החסד כל מה שמתפשט הוא טוב ושמצד הגבורות צריך להעבירו שהתחתונים נאחזים ונכנסים בו
ולזה הגלוים והעבירו התער וקרח לא רצה ויצא לחוץ וזאת הבחינה באה לתקן ר' עקיבא ולזה היה קרח מעיקרו ומעלה מ"ן
קו הגבורות שהוא עיקר // // אבי ראש הגבורות ר"ת אשר בך ירוחם יתום אבי ויתום הוא מצד הגבורה
שאינה אלא בחי' נפש לבד כמוד מלבוד וזה אמר אבי' להעלות בבחינת הגבורות אין בי כח אבל כבן עזאי שמעלה
מצד החסד גם יש בי כח לעלות כי הוא כמה מעלה שמקשה קושיא ומתרצן גם אני כמוהו ואילתי היה אומר זה כר'הוי'
בהיות לעניה במות יין המשומר // // כשהחמשה חסדים למעלה בבינה נק' אברם כי הם הוא בינה
ונק' אבר מת כי אז אין גלוי כח היסוד והעטרה שהיא המלכות שבו וכשהה' חסדים מתפשטים ביסוד למטה
נק' אב המון גוים שיוצאים ממנו התולדות בעולם כשהיה אברהם למעלה עד לא היה מתקן למעלה
פ' עצמך נב' היקון אבל להמשיכם למטה צריך תיקון גדול ולזה הוצרך למול זהו ויאמר יי' אל אברם לך לך אבא אמר
אל אימא שהתפשט ותאמר לך לך הוא התפשטות בזעיר שהוא וכל א' כלול מי' שכלם יסודי בזיווג וזהו לך לך שעולה
ק' שהם ק' ברכות וחילקם לשתי היידות ה' למעלה מכוסים וה' למטה מגולים גם מש לך לך מ"ן ולא שהם ק' וחילקם לב' רבוי
לפי שהם ב' בחינות א' כשהם ביסוד אימא בעצמה והשנית מגולי שהוא החסדים מיוצאים מיסוד אבא מארצך הם
הה' חסדים כשהם בבינה בעצמה וממולדתך כשמתפשטים בזעיר שהוא מהלך עץ החיים ת"ק שנה ומבית אביך שיוצאי
בעטרה שביסוד שהיא מלכות שבו וז"ש במדרש רבה מ"ש לך לך מארצך לא נתנה לעדן לית עדן ולית עדן ולית גן ולית
גן עדן נק' אבא וגן אתקרי אימא עדן נק' זעיר וגן נק' נוקביה וכשאמר לא נתנה לעדן הם חסדים שבאימא וממולדתך
לא עמא דאתקרי חולנא הוי שהוא התפשטות החסדים בזעיר ומבית אביך לא שכינה אביך לא קבה והיא עטרה מלכות
שבו כמו שביארנו אל הארץ אשר אראך לא עלמא דא ופי' אשר אראך כי שם תתגלה אהבה כשעמך בארץ שהי' מלכות
כי כך כשעמך אין גלוי או ירצה אל הארץ אשר אראך שאראה אותך לה שכאן אינה משגת אותך או ירצה שהה' חסדים
לדעת שלזעי' שעבין הם ביסוד של אימא וממולדתך כשנולדים מהיסוד ומתגלים בהם ומבית אביך כשמתקבלים גם
ביסוד שלזעי' ואלו הם נ' אלפין שבשם מה שאלף היא אור והיא בחינת החסדים והם נ' כנגד נ' הרגעות אלו שהם ברעות אלו
ג' נבה או ביסוד והמשך לפי גדול הוא התפשטות החסדים בכל התולדות שלו לפי גדול בחסד פ' הוא יונק לכולהו ושם
מתקבצים כל החסדים ולכך נק' גוי גדול ואברכך כשבאים בנבואה שצריך ברכה שהוא כן ואגדלה שמך כשבאי' להגדיל
כי שם מתגלה אהבם ומתגדל ה' בעצמו והיה ברכה שבאים בנצח ואברכך מברכיך כשבאים להוד ומקללך אאור
כשבאים ביסוד ולפי ששם אוחזים הקליפות צריך להפרישם ונברכו בך כשבאים במלכות ואז נגד יצאו התולדות ויש משפחות
בעולם לכן למה הולך אברם את לוט עמו ואחר התפרישו הענין הוא כי לוט עולה מ"ה וקם פנים של זעיר ולפי שהיה
סא' אחוה"ם בו אותה הקורה של האחוה"ם הולכו עמו עד שנכנס לארץ והמשיך כל הה' חסדים ולקח כל הה"א שבו אז אמר לו
הפרד נא מעלי כלומר עתה כבר אתה יכול להפרד ממני כי עד עתה לא היה יכול וז"ש מעלי שהיו גלוי האחורים ממנו //
ובון הוא בינה שבבינה ושם אלהים בחילוף אלהים כי נומטים לוהן מ"ן הוא באימא יין המשומר הוא באי' ולכן אמר
ואברם בן חמש שנים וע' שנה בצאתו מחרן לרמוז שעולה נרין שהוא אימא או ירצה בן חמש שנים כשהיו הה' חסדים
ביסוד אימא וע' שנה כשנתפשטו בזעי' ומל' וזהו בצאתו מחרן לרמוז שיצא מאימא שהוא חרן ומתפשט בזעי' יש בו אלו
הבחינות ויבן שם מזבח ליי' הנראה אליו כלומר שבנה מזבח ליי' שהם החסדים המתגלים ונראים אליו למזבח
עצמו כי למעלה אינה משגת החסדים
רבנ' כי יש קטנות ראשון וגם קטנות שני ויש נ"כ גדלות ראשון
וגדלות שני הקטנות ראשון מאימא הוא ג' אלהים שהם ל' שהם רמוזים בנה"י לפי שהיסוד כולל השנים היינו מצד נצח

ה״ה של אלה״י הוא מילוי יוד ומצד הוד מילוי ה״ה ושל יסוד ה״א והאלף יש לה שני ציורים צורת א׳ יוד ואו דלת ומצד הגבורה
ומצד החסד יוד ואו יוד כזה א ושל גבורה כזה [illegible] ואלו השלשה שהם ג׳ מוחין נקראים קטנות א׳ מצד אימא היינו מילוי אימא
מצד קטנות ראשון מה״י שלו הם מאלהים בלי מילוי היינו אלה״ים ה״ה שמצד נצח צורה דלת יוד כזה ד׳ ומצד הוד דלת
ואו כזה ך׳ ומצד יסוד צורה נ׳ וין כזה ה׳ כשרת כסוד האמור שמתפשטות בכל הל׳ או ישחקיה
והיקון כסוד אין האשה כורתת ברית אלא כמי שעשאה כלי וזהו באר חפרוה שרים כרוה שהם חכמה ובינה שהם האשים
כרוה נדיבי העם שהם ימינא ושמאלא ע״י המחוקק שהוא היסוד כמשנעורים נצח והוד ולזה אין האשה מתעברת מביאה
ראשונה עד שלוקחת הגבורות לעשות לה טעלות מיין נוקבין וזה אימא שהוא חפרוה כרוה // //
בתחילת האצילות לא היו פרצופי׳ כא׳ נקודות זו על זו ואח״כ חזרו ג׳ נקודות ראשונות זו כצד זו וכתר על גביהן ואז היה זיווג אבא
ואימא אחור באחור ונשה״ ותכם באחור ישבחנה כל׳ חכם שהוא חכמה כשהזיווג באחור משבחת האשה שהיא הבינה להוליד
כשיצאו שבעה נקודות מבינה יצאו כסוד נקודות בלא א׳ וא׳ כפני עצמה ולא היה לה מעד וסמך וזהו וימלוך כסוד מלכות שהוא
לבוש והלבוש אחרי מלכות שהאור העליון יה׳ והלבוש כבולם להוציא העולמות וזהו שאמר הנה במיתה לבנינה שהבנינה
הוא הלבשה האור שלא יהיה מנוגלה בעבור השביה שמחסד ולמטה כסוד זעיר הנרך המושכל
שהוא התיקון אבא ואי׳ שהם ב׳ כחות המשכל ולשון באמצע וי״ש לנשיה לרוח משכל כלי בעבור הרוח שהוא זעי׳
וזהו מיפרא דרק״ל במתק לא רעד יתהקלא לא הוה בעבור שהזיווג העליון היה
אחור באחור כסוד הקנין והשבעה נקודות הי״ו מהשך ניצוצן והיה המיסולת מעורב לזה נשברו אח״כ הרחיל
להתברר ונם נתגלו החסדים כמו שאמרו יהי אור וזה נעשה ע״י הפרצופי׳ למטלה והיות הזיווג אפין באפין וי״ש רעד
מתק לא הוה כל״ שלא היו פרצופין שלמים לא היו משגיחין אפין באפין ומלבין קרמאין מירו שהם הז׳ נקודות
האור שירד מלמעלה להתלבש בהם לא יה׳ עמהם כשנשברו אבל נשאר חופף עליהם מלמעלה שלא יאבדו בעמקי
הקליפות וזהו ורוח אלהים מרחפת שהרפ״ח ניצוצות מושך מהו פרח מנמה אהרן והנשאר נשאר ואבן היינו לב האבן
אבל סוד הנפש הבלא דגרמי יה׳ עליהן וזהו ושיווגיהן לא אשתכחו כסוד הרוח החופף עליהם // //
הספר תורה הוא סוד זעי׳ סוד הלבוש והתנ״ין הוא סוד האור החופף עליהם מלמעלה לה שיזיהם כלבד ולזה אינו
עושה שום תנועה הת״נ ואח״כ אנו מטלים אותו כסוד התיקון ונדרשים בו נקודות וטעמים מצד חכמה וכתר
ואחרון מצד בינה ע״י כשזעיר הוא פרצוף שלם ככתר הוא כסוד טעמים וחכמה כסוד נקודות ובינה כסוד
אותיות והבחינות האלו הם מעשיים אותו // //
פקח עי״ך שהאותיות הצריכות תג״ין הם שעטנז ג״ץ פירושו שהם עז ג״ץ כלומר שקשטן שבק בעז שהיא המלכות
וכ׳ אותיות ולזה נשברו ולא נאבדו אלא בג״ץ היולא מן הפגמים שהוא עזין ואלו הז׳ עריכים תג״ן סוד הנשמה סוד
החופפת לפי שהם בירור הנשי הנקודות והשאר הם אוברים אליהם ואינם צריכים תגין כזשר שהו סוד
הרוח היה האור חופף עליו שלא יתבטל אבל המלבות שהיא נפש לבד כשנשברה וירד הנפש עמה נתבטלה
שלא היה אור עליון חופף עליה וזהו ומרעא אתבטלה אבא ואי׳ נכנסין מזווגי׳ ואהן
ואי׳ הכתר נכנסת מהם ולזה נק׳ רישא דכיסופא דכל טמירין ולבושין היקר הם אבא ואי׳ כמ״ש ברעיא מהימנא כהנ׳
קדושים דכ׳ כב א׳ ויקרא הלך אבא ואי׳ חכמה דכליל ים ולפי שלא היה עם שביה כלל אלה התפשטות והיקון להשוות
פרצוף לזה אמר אהקין אותם האורות שהיו כסוד הגין בשעקבו אבא ואי׳ כסוד פרצוף
ונכונו אותם האורות בהם וירשו אותם וזהו אתקין ואחסין ומשום דמעיקרא הוו אבא ואי׳ ואריך כסוד נקודות אמר
האי מתקלא הלי בארד דלא הוי ועל האורות האלו שהם כסוד תגין אמר דלא אשתכחו וירשו אותם גבה אבא ואי׳ להחילא
המושכל זהו שאמר אתקלו כיה אותם דלא אשתכחו // // אנכו שאבא ואי׳ הם כמות המזון המחזנים מנוקבולא
היא במה שהם מוחין בבינה דלא והוא מדרגה לנצחון ואינו מתאחד עם אבא ואי׳ ולזה מתלבש בהם לפי שמוסף מוף
הם מלבושים אותו דלא אתחזי ו״ש מתקלא קאים כבינה לא אתאחד זאת ולא יתחזי // //
ימביקר כברור הראשון הובהו ב׳ בחינות אחר התיקון הא׳ הרוח שיק׳ והשנית סוד הנעלם שקראו חכמים ז״ל לוז וזהו
שאמר ביה סליקו וביה סלקין היינו מה שמתברר אח״כ בכל הגלות ישראל וככל תיקון ששים וסוד הנחלה הנבחר
כל הקדושה שנשכה ו״ש הוא ידלא הוו והוו על העצם ויהווי׳ על מה שעולה בכל התיקון תיקון // סמכן שתק׳
טאומן

בתיה
עד יש

באופן שסדר התיקון צריך לצורך הרחמים עם שהיה כמו נקודה נתארך בכל האצילות כדי ששאר העולם
יתאחזו בו כדי שיהיה להם קיום ואבא ואי' מלבישים עד הטיבור וזה מספיק לנוק' עכשיו אלא לפי שזעיר
אינו יכול להלביש צריך אם לא נה"י אבא ואי' מתפשטים מאבא ואי' ומנה"י שלהם נעשה חדשים לבקרים רבה אמונתך(?)
הם נה"י שהם שתוך ומתחדשים אלו הבקרים ומתפשטים ובסדר הזה מתפשטים נה"י דזעי' לנוק' נקביה ולזה
חדשים לבקרים רבה וכו' רחל מתלבשים רגלי אא' על זה הדרך יובן האמת מחטה של אבא אל הנקודה שבו
ומבינה שבו אל הוד שבו ומהלכת אל היסוד ועל זה הדרך בבינה שהיא אימא ואחר מלבישים נה"י של אבא אימא
את נה"י של אבא נמצא שהמוחין שבנה"י דאימא מקיפין את חיצונות נה"י של אבא ונ"ש שמשה הוא מאחורים של
אבא ומהפנים של אימא לפי שהוא מהמוחין של יסוד המקיפין את חיצונות יסוד אבא ולזה עלה משה קשר קשא
קשר הוא אחורים של נוב של אבא וקשא הוא אהיה שליוה דאימא וזהו וראית את אחורי נמצא שיש לזעיר נה"י של
אריך ונה"י של אבא ונה"י של אימא עם המוחין של אבא ואי' אלו המוחין שנותנים לו אבא ואי' הם האורות שיהיו
בכלים ונשברו וירשו אותם אבא ואי' עכשיו נותנין ומחזירין אותם לבן ונ"ש בזוהר אחסנתא דאבוהי ואימיה הנקבה
אין לה מטבת האב כלום שהאב אינו חייב במזונות בתו אבל כי שלא הרית קלה כשנותן לה נדוניא והענין הוא כי
היא אין לה שיני אלא זו"נ מבינת בשנים בחזק שלו ומשם עבר האור לה להיות לה שינים וזש"ה יי' בחכמה יסד ארץ
לפי שהיא מתחלת מהחזה ולמטה ששם מתפשט יסוד אימא ומתפשט יסוד אבא ונ"ש אחותי כתאבי // //
בלילה בסוד השינה אז נכנסים בה אלו המוחין שבו בסוד ויקח א' מצלעותיו שאמר אותו מנוחה אלהיכם נבה הוא ושוד
והקם בעוד לילה ליתן טרף לכל העולמות וזהו התפיל חבלי שינה על עיני שלא להאיר בו ותנומה על עפעפי שלא
להשבים והוא מאיר לאישון בה נשן שהיא מלכות שהיא נשן א' שעולה קל כנגד ה' גבורות שבה שעולה קל // //
עד חצות לילה נכנסים באה על סדר שנכנסים בזעי' והיות שהיסוד של אבא מסתיים כיסוד של זעיר ובלאה שהיסוד
שבה שבה קצר הוא ולא הגיע היסוד שלה ומתעלמת במלכות שהיא רחל כמו נקודה תחת המלאך ומוספת אימא
לאחוריה שהם המצר אהיה שיש ביסוד שבה ושאת נקודה // //
בחצות לילה נעשים מוחין מחודשים לו ואז חוזר ונעשה לאה גדולה ומתפשטת ונעשית פרצוף א' עם רחל ואז יש לה
היסוד היא תמנין // // לפי שהמוחין נכנסים בה כדרך שנכנסים בו ועוד שעד חצות לילה היה היסוד של
אבא מתעלם כנגד רחל ועתה אחר חצות שנעשו שתיקן פרצוף א' היסוד של אבא שהוא ארוך הצעות שלו מעלה הדך
היסוד שלו בדיקה אור וזאת ההחה נשארת בו עד הבקר בבקר מתסלקין המוחין מרחל ולאה
נכנסים בזעיר ונשארת רחל כמו נקודה ואנו חוזרים ומתקנים אותה בתפילתנו ובשנכנסים בה המוחין בחצות לילה היא
אומרת אני ישנה ולבי ער כלו' עד עכשיו היתי ישנה ולבי שהוא בחינתה שבלאה ער לזה דוד עד חצות היה מתנמנם כסוס
ומחצות ואילך היה מתגבר כארי ולפי שהיא ישנה עד חצות היה ישן ולפי שבחינותיה אינם ישנים לא היה ישן לגמרי
שלאה אינה ישנה שמתחלת הלילה נכנסי' בה המוחין וזש"ה חצות לילה אקום להודות לך על משפטים שהם המוחין כי משפט
הוא באימא שנכנסים בצדקך שהיא המלכות והם שתן נשתי כנגד ו' קצוות דוד הוא מלכות שבו שעה שבו // //
בחצות לילה לפי שהוא נכנס להשתעשע עם נשמות הצדיקים בגנ"ע אמר קול דודי דופק ואומר פתחי לי אחותי רעיתי כנגד
לאה ששניהם כאחד ראשו של זה כנגד ראשו של זה רעיתי שהיא מבחי' אימא יונתי תמתי כנגד מלכו' שראשי נמלא טל וקווצותי
רסיסי לילה הזיווג משיבה לו פשטתי את כתנתי לפי שהיא נעשה פרצוף א' עם לאה ואח"כ קמתי אני לפתוח לדודי וידי נטפו
מור ואצבעותי מור עובר הם ב' בחינות האחד כיסוד לאה והוא כנגד זרועות זעי' ואמר ידי כנגד שהם ה' גבורות שביסוד
למתק הדין בעמאים והם הידים שמשימה האשה על חלציה למתק הדין העמאים שאהם באים חבלי יולדה // //
ואצבעותי מור עובר שהוא היסוד שבמלכות ומר הוא היסוד שבאבא שלא היה לו שביה חו וזהו שנק' מירא דכיא
ואמר עובר על שעובר דרך בו ויוצא לחוץ על כפות המנעול לפי שיש שם אצבעות ואח"כ כף היד שסוגרת אותם
וכן גם נעל היסוד שעבר דרך בו ויוצא לחוץ זהו בחינת מרדכי שהוא מירא דכיא היסוד של אבא היוצא
לחוץ דרך המנעול שעולה ב' פעמי' אדני ונ"ש איש יהודי שהיה מבחי' יאהדונהי והיה כשושן הביה שהיא מלכו' שושן שעלה
ב' פעמי' אדני זהו שאמרו התן ישנו פ"ב בי באצילות אין שם קליפה ובבריאה מועטת ובדלה וביצירה מובבת ואינה
מעורבת ולא מרובה ובעשיה מעורבת ומרובה ועכ"ז לפי שבעולם הבריאה עולה אלף שהם אלו שה כמולאו שעולה

אלף והם אלף עולמים שמנהיגת בכל יום בהמה שמונין בריאה ובוצה בהררי אלף ויציה אלהויה נ״נ ושציה אלהים
שמונין ע״ו ולזה כל הקליפה כנגדו היא ע״ג כ״ש אין ע״ו אלא ע״ג // //
בלית בבל ומצרים הם הכל אחד לפי שקם בראש וין בחזה ובזרועות פרס ומדי ונלוים בעקבים שכבר
נתקנה הכל. ויש לו בעקבות משיחא חוצפא ישנא לפי שהיא קליפה עבה והאור נסתם בו לאין הקליפה ויורד
אורות בעקב עשו כמו שמפורש בתקונין   רנ״א לה״ה מואר הבחינה
שבקדושה שבעשיה וכלמה שראה בורחמון המיו וב׳ הכל בעשיה שבקדושה ולזה עולה רמ״ח א׳ אדנ״י
אדני אלא שא׳ עולה לכאן ולכאן וזהו שא׳ והוצאתי את כליכנו מתוך שהיא הקדושה שהיא כלונה וכ״נא׳
מתלה הקליפה ולזה היה אומר המשל אני י״י שלהקדושה שהיא בתוכו וכ׳ הרך על שמעני המלכות נחרבים על
מו לפי שהוא מבחי׳ המלכות   המן הוא מבחינת העקבים כמו מאד
ואחשורוש אחיו של ראש שמלך על בבל ואח שמלך על מדי בחינת החזה וזרועות ושם אין הקליפה מוקפת
אבל בעקבים מוקפת ולזה אמר המן שעבק בגלות ישן הוא ובפרט כשמתקנו צערת הגאולה כ כל זמן הגלות יש
האחת המוחין בלילה הקוא שהוא מחטר ואילך שנ׳ לילה נדה שנת המלך שאז הוא מתעורר ויאמר להביא את
ספר הזכרונות השני יסודות של לאה ושל רחל כי באיזה מהם שיהיה הזווג צריך שיתיחדו שתיהן // //
קשור עצמו מרגלה יסוד דאבא כמו שפירשנו ולזה נק׳ הוה שבכתב ומלכות הוה שבעלמה שאז היסוד מרגלה
שלאחר שלו ואב״כ אין אמרה אפרך שיכתבו אותה בין הכתובים לפי שבשאר הימים המוחין נכנסים בלילה והלואי
המפתח האה // לבעל כח הדין החזקים וביום חוזר בסוד נקודה אבל באלו הימים נשארו בו מוחין ביום ובלילה
ולילה כיום יאיר ונכנסו לו מוחין מחודשים ולזה אמרה שיכתבו אותה שהוא הוה שבכתב מחוש // //
נקראת המגלה מפני שיש בה המוחין ביום לספר הוה שהוא יסוד חכמה וק׳ אנה לפי שבשמונע״ש יסוד חכמה
ברגל ושי אינו יוצא לחוץ ולזה אנו קוהם ונעלם אבל ביסוד שלה אבל ביסוד שלה שהוא קצר כמו שכי יוצא לחוץ ומגלה
ולכן מושעה באנה שהאור מרגלה זהו פי׳ ומהב׳ יצא מלפני המלך על יסוד אבא מובן לבוא שיצא מלפני המלך שהוא
יסוד אימא שהוא קלב בלבוש מלכות שהוא מלכות אימא שמתפשטת לה לפי שו הכלת וחור חסד וגבורה ועבארה
וזהב מגדל אימא שמשם הזהב גדולה מיסוד אבא   ליהודים היתה אורה אלו תורה תורה הוא
מאבא יסוד חכמה המרגלה עבלות תורה חכמה של מגלה תורה ושמחה זה יום טוב באימא וששון זו מלה מהיסו׳
ויקר אלו תפילין שבראש שהם המוחין שבכל אלו הבחינות נכנסו בה ביום כמו שפירשנו // //
והבדל שבין שנה לחדש הוא כי החמה מקפת הי״ב מזלות כנגד י״ב צירופי הויה בי״ב חדש ובכחה בתחלה כי הוא
בוחות היקף והלבנה מקפת הי״ב מזלות שכנגד הי״ב צירופי אדני בשלשים יום ולזה אינה מקפת מו החמה
שבחה שוה שהלבנה יש לה חסרון   הענין הוא שהם ה׳ פרצופין כנגד ה׳ שמות של
נשמה נפש מלכות רוח כנגד ז״א נשמה כנגד אימא חיה כנגד החכמה זהו שא׳ הכתוב והחכמה תחיה את
בעליה יחידה כנגד א״א   כל א׳ מאלו יש לו בחינה א׳ שהם כלולות מה׳ ויש לו אור מה של הויה
קוצו של יוד בא״א כי אין שם אור יוד עצמה באבא חכמה ויש לה י׳ בנשמה ההא באימא בינה ויש לה אחרת
במלואה הרי י׳ ובשהיא בכגון המלאה היא ה׳ וזעיר בסוד ושי שש קצוות שהוא מכופל הלה גי הלה בשיצא
הרים הראש ג׳ ראשונות וקוץ האחרון שלהו כנגד המלכות ה׳ אחרונה יש לה י׳ בהה האחת פי׳ בשהיה בכגון המלאה
נשאר שורש שלה למעלה ובשירדה הביאה שורש של אימא עמה ולזה יש לה יוד סוד מנצפך ה׳ גבורות של אימא
של שלמה הבהמה לזה הם גבולות   סוד בחינה אחת לה אחרונה שהיא ל׳ לן הרי י׳ הן נשאה
באצי׳ וה׳ שהיא בחי המלכות יורדת למטה ונעשית כר נקף נשמה לב״ע ובשיורדת למטה היא דלה בסוד לבי ומעשי׳
את עצמך מחוש ובשי ונאר לחן אימא אורפת לבררה מונח ונא נקרא בשם אלהים כי מלכות שבאצילות אינה עק בשם
אלהי׳   עשיה ה׳ בסוד היוק בבריאה ומזדוון והואו שנשאה באצילות ונעשית זנב אליה והסוד שבה
יורד ומזדוון עמה ונעשית הא׳   זהו כונת השפבנו אבינו לשלום רת לאה לפי שבאצי׳
אין שינה אלא בבריאה והבריאה היא מטה והבל שהיא בעשיה מלכות שבה תחת המטה והזיווג הוא בלאה ואני
מרהבלים שיה השלום שהוא היסוד שלה הנשאר באצי׳ להזדוון עמה אבל כי שהוא הזיווג עליון ביסוד העליון ע״
והעמידנו

שהעמידנו מלכנו לחיים טובים ולשלום   בל כוונתנו בתפלותינו היא להעלות ה"ל הזאת שהיא שער
[illegible] מלכות שבמלכות למקומה הראשון להזדווג וכשהיא שלה שם נעשית נקבה אל הזווג העליון וכשיורה למט'
[illegible] נעשית נקבה והן שבה נעשית בחינת זכר אליה   ושא בזוהר בלק ר"א מעין נ"ס ה' נ"ס איך להקב"ה ומעיינו
[illegible] נולוייהו הראשו' שן נקרא חיא להקב"ה מינייהו החות הא' נקרא נ"ס אחרנים פי' ה' נ"ס שעי' נבחנת מלכות ונעשית
[illegible] ומעיינא הוא היסוד המשקה אד"ה בן החות הא' נקרא אית נ"ס אוחרנים היא ה"ל שאמרנו והא' נקרא היא הואת
שנשאר למעלה היסוד שבה מתהפך לבחינת זכר ומזדווג עמה ושה ובנה ורושיה המשיח זרעה לא נח אלא זרועיה
סוד המפתחים העניין הוא כי קודם החורבן היו באים נשמות חדשות ואחר החורבן שחטאו בשמיטה ואכלו חדש נגזר
[illegible] עליהם שלא יאכלו רק מפתחים שהוא מה שנודע מהנקבה עליונה בזמן בית המקדש כשיורה למטה מתהפכת העליונה
לזכר ומזרעת המפתחים בתחתונה   ושם השכבנו בל"ה העמידנו ביום כי למטה יש מות אבל למעלה אין מות //
יסוד הנקבה הוא בנימין וכשנסתלק יוסף במוד מצרים שהוא הגרון ושימש בנימין התחתון הוליד עשרה בנים [illegible]
בנים שהיה ראוי להוליד יוסף ואבדם שיצאו בלי נקבה בשקוצות העשה [illegible] שאול והם י' הרוגי מלכות והם י' נשמות
[illegible] שיצאו מהיסוד עליון בלי נקבה כדרך קרי וקבלתם החיצונים ובגלגול ראשונה על ביסוד בנימין וזרעם [illegible]
[illegible] דרך למטה וכשנסתלקו ע"י מדרגה עלו ביסוד יוסף ולזה אז"ל שבנימין קרא י' בנים על שם יוסף בלע שנבלע וכו' //
ושאז"ל ר' עקיבא נכנס בשלום יסוד בנימין ויצא בשלום מן השלום השלום של יוסף שהם שלום שלום או איפשר שאחרי
נכנס לתקן היסוד הי' שהוא שלם שהיה פגום ועלה בידו ויצא בשלום   וש"ש בזוהר פ' פקודי רע"ה כי הא חזי
בנן דר' עקיבא [illegible] לעילא [illegible] יאות [illegible] בשלום ונפק בשלום כמו שפי' שאלי' שאלהא ולא אתחרש פי' שאל שימות
באותה מיתה לתקן היסוד העליון ולא נתגלה מלמעלה הכא איהו הכי סטרי ידך יי' וחלד ידך הוא קבה הוא השכינה
ושמתה [illegible] נביא ממתים מחלד דא סטרא אחרא [illegible] איהו [illegible] עלוי   פי' שבתורה [illegible]
[illegible] בחינת הא' המדרגה [illegible] שהיה בן קך שנה וזהו ממתים ידך שאם היה מת בן קך שנה היה נכנס כדרך כל
שהיא השכינה [illegible] שהיא ההריגה שהיא ע"י הקליפות וזהו ממתים מחלד שהקליפה נק' חלד וערבה שנהרג מחלד
חלקם בחיים שהוא יסוד העליון והוא הנק' חיים תלתי אור זרוע לצדיק ולישרי לב שמחה סת"ר עקיבא //
ענבי הנבואה היא בבחינות הרבה [illegible] נבואה רוח הקודש בת קול [illegible] הוא [illegible] ונבואה נתן והוד רוח
הקודש ביסוד ובת קול במלכות [illegible] לנשם למטה אבל [illegible] ומה הדברים כי [illegible] היא [illegible] ונבואה
[illegible] אין שום נביא [illegible] לפי שהיה הוא [illegible] ושום נביא לא השיג שם כמו משה [illegible]
[illegible] אל [illegible] נקביה [illegible] נבואת משה [illegible] אבל שאר הנביאים לא היו מתנבאים כמו משה [illegible]
[illegible] הנבא [illegible] והיה משיג [illegible] העליונות [illegible] ולזה נק' הרואה [illegible]
[illegible] שאר הנביאים לפי שהיה רואה ומשיג במדרגות העליונות מה שלא השיגו שאר הנביאים ורוח הקודש הוא בסוד
ובת קול במלכות ולזה נק' בת קול שהקול הוא [illegible] קול גדול ולא יסף קול שופר ומלכות היא [illegible] קול ומה שקוי'
[illegible] המיוחד [illegible] למטה [illegible] מה שלא השיג משה שהוא [illegible] אלא [illegible]
[illegible] שבכל שלם [illegible] ולזה כשאמרו לו [illegible] ואמר [illegible] קץ לפי שיש
[illegible] קץ הימים והשיב לו הקב"ה לקץ הימין [illegible] השיג [illegible] והשיג [illegible] וכשהשיג [illegible] שהיא [illegible]
[illegible] לא היה [illegible] ונפל [illegible] השיג [illegible] וזהו שאמר בזוהר [illegible] למטה [illegible] שהוא [illegible]
[illegible] למטה [illegible] בבריאה
טעם הה"ל [illegible] שאין בו
[illegible] עד המשנה [illegible] כמו שאמר [illegible] הלבנה שהשיב לה [illegible] ומעשי את [illegible] וכבר פי' [illegible]
[illegible] לפי [illegible] שיורה למטה [illegible] שבכל מקום שהלבנה [illegible] עיקר עד שאנו אומרים [illegible]
[illegible] המלכות [illegible] לעולם השמש [illegible] הלבנה עד שאינה נראית [illegible] כמו [illegible]
העולם [illegible] בעשיה [illegible] העולם התחתון שאין [illegible] אור [illegible] לילה [illegible]
[illegible] שאין זיווג אלא [illegible] הלילה האחרון ואין [illegible] אלא [illegible] וזהו [illegible] שומרים [illegible]
[illegible] ואם [illegible] לילה [illegible] ההיא [illegible] וזהו [illegible] ראש [illegible]
[illegible] שאין [illegible] והאיר [illegible] שומרים בלילה ולזה [illegible] עמוק [illegible] בזוהר [illegible]

כי גם שהאור שקבלה משפטנה ואין לה פחד מאחר שהאור גדול אתנם מהיו היחוד ואילך מתחיל נוגה שהיא נשמה לשלות והדבר היה בגלל הקדושה שקליפות מהרס אותו לגוף האור ומשם וכל מה שעולים ומדבק בקדושה מרבים לשלטה ומסתלק חוה מחמת הנבואה הזאת עד שנמרס אוה כשיש הנן והחיצונים מדבקין ומתגברים בקדושה והיו העליון מסתלק מעלה שלא יהיו שמה ומתגברים כמוה שנה וזה העשן משתיו במקומו באוק ואם האמר לפי מה ש׳
לפי ומעשי אדם נמשך שכל מה שמתמשמות מתמעטת חוה א״כ איך אפשר שבהתמשמות לתת שפע
יהיה חסרון וכשמהשלמת חוה לשלה יחסר חוה והענין שמתחלה לא היתה צריכה לקבל אור ע״י בעלה אלא
היא והוא שוין ומקבלים יחד והיתה גדולה כמוהו וכשנתמעטה היתה ירח למטה ולא נשאר בה אלא נקודה
שעירית ואמר וקצור שלה אינם אלא ע״י הקחתונים כסוד יראה כל זכורך שמתקנים אותה ומתגדלת ע״י כנגד
כמו הפרי שצריך למולן עד שיתבשל וכן היא צריכה לו ודבוקה בו וכל מה שדבוקה אין פחד וע״ח חלקים שלה נבאים
למעלה נגוזים בבינה שק׳ עיקה ונשארה לפי שרצתה להיות ראש לשועלים ואין ראוי שיהנה ממנו ולכן ...
שנשאר חוה למעלה וכל מעלות הרחמים נסתלקו ממנה ולא נשאר בה אלא כח נפש לבד עיקר הדין ש...
היא מעבוה עלונה לה נבראו כל הדין שנבר הדין בה ונסתלקו הרחמים ואז אספרא לרבי יוסי כנון ...
ל׳ יום רמון לנה׳ שוש   ופרצופה כשמתגלת שמתגדלת מאחור כהדבקה כי כמרי כאין כרפרש
שמותין שלה הם כמקים קטנים של נה״ שלו והם נעשים חב״ד לה ושנים תנ״ה ויסוד מתפשט נגד האיבר
והפקים האחרונים הם לנה״ שלה ואין מגיע שם חסדים כלל אלא הרבה הגבורות מתגלות ומתקבלות ...
ולכן הענין דנוקבא ניתין ברישא והקיפין במיתה שאין החסדים מגיעין אלא עד מקום שמגיע היסוד שלה
וכנגדו מן הנדהם כמו שיסוד אבא מתלבש בזעיר והוא עיקר כך נה׳ של זעיר כנגד המלכות עד הטיבור ...
ושל אבא עד שנגעה שלו מתלבש ביסוד של זעיר לפי שמתפשט בכל האצילות כאותן שאין למלכות מאחר ה׳ ...
שלו סוד ד׳ של יוד כנודע ולפי שירדה המלכות ונתמעטה אינו מגיע לה יסוד של זעיר עד יסוד שלה והדיה מרוקנת
אבל כמוק שבו היתה קודם הקטרוג ולמעלה חמא אם שנים שהחיצונים פשטו יד בכל העולמות ופשטו יד
ופגמו אותם היה נקל לתקן מה שנפגם בקטרוג שאינו פגם ע״י בני אדם אבל כיון שחטא נפגם הכל ונברו הקליפות
רבניה יהודה מות ומלאת לפי מה שפי׳ שהמלכות היא ל׳ יום כמו לנה׳ שלו בלא נעשר הרי ל׳ ועד קליה שכנגד הים
שהוא רחמים מחוצו ולמטה שאין כנגדו ואין להם על מה שימשכו הן נמור ומגדלה אחר שעולה נקודה מאחור כן
הקוי מתחיל להיות לה חב״ד אח״כ חג״ת אח״כ נה״י וכשהן מתפשטים מתגדלים האור מתפשט להגדילם וכיון שאין
להם על מה שימשכו החיצונים נהנין ממנו לפי שהוא מאחור עד שהבא להיות פנים בפנים ועולה עמו עד שיהיו
הפנים שלו ושלה שוין באופן שעד חצי החדש היה ההנהגה הקמיד יה שהיא חיות השלמות לבד ע״י אצילת העליון
ומחצי ולמטה היה ההנהגה ע״י עד סוף החדש והם שעולים דין אם לא ע״י תפלה ולמטה שהחזי אורך כולה כסוד
רחמים ולפי שנעשה האצילות העליון יה שאמר שנבר הענין שמתמעטים חוה נבין חווה לעולר למעלה לקבל אור גדול
ומהחדשת בבראשונה ומתפשטת למטה וכהתפשטותה באותו אור גדול ומתקרב כל הליכון ונותנת לבלא חלקן ראוי
ומשרלמת כשלמות גדול ואז אין שמן ואין פגעי רע לפי אנו אומרים הלל שנעשה זה הנס שמתגדלת ומתחדשת למען
היניה שנברו בהלשונה ונצל העולם מהסכנה ומכל חולי והנה ההלל הוא כנגד י״ג מדות רחמים כדפי׳ ממקומו להיות
שנדבקה בסוד הרחמים בסוד הי״ג מדות שיש תוספת אור כמו י״ט אלא שיש הפרש י״ט הוא מוך מותין מושגש נקוות
של אימא שלה שרוצה לשם מן שעולה עם ש׳ עשר אותיות י״ט ושם אין הנהגה למלכות שלה שהיא מלכה ולכך
אמור כמלכה אתנם ר״ח רוצה לדמות אור מלבות בינה שממנה מתחיל אור למלכות כיום ר״ח וכשבר שהוא
קדש והוא מעיאות אבא שהוא כולו רחמים אין צריך הלל ולא י״ג מדות שאין שם שורש הנן כמו באימא דאימא
מקננא בכרסיא למתק דינין שאלו מאונה אתנם אבא מתפשט נגד סוף האצילות לבד לפי שלא ילאו מאותו
דינין כלל ולכן אין צריך לעורר הלל ולא י״ג מדות // //   ידוע כי המלכים הם רמז למנין הכ״ח
שורש שהיה מעורב בהם קליפה בשורשה והם ח׳ כנגד ח׳ שרשים האמורים בבנה המלך הא׳ כלבג מלך י״ב ונ׳ אותיות
עו׳ ובשרשים אלף יוכב י״א והכולל והמלך י״ב כנגדו עבבר חשם עו׳ והכולל הכ״ב הדד י״ג אנקן עם המלך שולה
עו׳ הכח שאול י״ג ו׳ אותיות והכולל י״ח לעוא׳ בעל חנן ל׳ הקחומע עם הל׳ אותיות הדר ובלה הדר בה עם הכולל ונשמה
עם האותיות // //

אמ' מנחם ז"ל הדרוש הזה
קיצר הוא אחר [illegible]
[illegible]
[illegible]

אמר דע שקודם הכל היה מציאות אור הא"ס ממלא כל מקום העולמות ולא היה שום דבר אחר חלל ואויר
פנוי אור א"ס וכאשר עלה ברצונו להאציל הנאצלים למיבה נודעת והוא להקרא רחום וחנון כי אם
אין בעולם מי שיקבל רחמים ממנו איך יקרא רחום וכיוצא בכינויים האחרים וכאשר מפרש ג"כ בספר הכוונות
בדרושים של הקמץ ג"כ בעבור האדם שיהיה מרכבה ויזכך נפשו לעשות מרכבה לאצילות העליון ויבין וידע
בעולמות אז צמצם אורו באמצעיתו מכל הצדדים בשוה לא שנסתלק מצד אחד כי מכל הצדדים בשוה ואז
נשאר חלל באמצע ואור הא"ס מקיף לו מסביב בעיגול עגול ולא מרובע ומוכרח שאור הא"ס ממלא החלל כדי
שיקיף את העולמות כלם בשוה אבל אם הוא מרובע נמצא שבאלכסונות אור הא"ס רחוק יותר מהרבוע והיא
צריכה להקיף את כלם בהשואה א' ונשאר החלל באמצע כזה

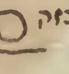

וכאמצע החלל נשאר רשימות האור גם אמר לנו מה"ר ר' יוסף
שאורם השרשים נסתלקו מכחו וירדו בחלל ומלאו כל החלל ומי
גרם אורם השרשים לירד בחלל הסתלקות אור הא"ס מן החלל שכל
התסתלקות גרם כח הדין כשנתקבצו כחות הדינין שהם שורש
העולמות גרם לאור א"ס י"ת להאסף למעלה מן החלל ועשה גבול
מסבבות החלל בענין שלא יתפשט אור הא"ס בתוך החלל ויחזור
לקדמותו ואח"כ מה עשה המשיך מלמטה דרך ש' צינור דק
ופתח פתח קטן מלמעלה וירד אור הא"ס דרך אותו הצינור הדק
אור קטן ומלא אותו החלל וקבץ כל הכחות אלו ועשה עשר עגולים
זה בתוך זה ומוכרח שנשאר חלל בין אור הא"ס לעגולים ר"ל העגול

אבל צ"ל לי להבין הדברים אלו ואין כי זה
הצמצום ומי גרם ועוד אחר שהוא בעל הבלית
איך נאמר שנסתלק משם אם כן הוא נגבל של
וג"כ אחר שהוא מברך משם נר"ו שיש שם נגף
המעבר ונר"ו ש"ל שהוקף אורו נסתלק למעלה ולא
נשאר שם אורו האור הגדול כדי שיוכלו העולמות
לקבל אלהותו לא שחסר שם ח"ו אלא שצמצם
אורו בענין שיכלו העולמות לקבל והוא נשאר
שם בענין שיכלו העולמות לקבל אורו וזהו שאמ'
שנשאר שם רשימות האור

הראשון של הכתר אינו דבוק בגבול א"ס שא"כ יחזור הדבר לקדמותו וזה האצילות ר"ל אור שנתפשט מא"ס להאציל
לא ירד כי אם בחינת נפש לעשות עגולים והעגולים הם בחינת נפש ולא בחי' רוח אבל האור הישר הוא רוח שהוא אור
גדול ואצילות גדול שנעשה ממנו בחי' אצילות וכשירד אור הא"ס בתוך החלל לברר ולעשות י' עגולים וזהו הדבק
שיש לא"ס עם העולמות וירד האור ההוא ועשה י' עגולים עגול בתוך עגול המעגל שגל הכתר קרוב לא"ס ומקיף
אותו אור הא"ס מסביב ויש חלל בינו להקיף הא"ס י"ת כדי שלא יחזור לכמו שהיה ובתוך עגול של הכתר עגול של
חכמה ובתוך עגול של חכמה עגול של בינה וכל הי' עגולים הם אלו בתוך אלו עד עגול העשירי שהוא של מלכות
ואחר העגול העשירי נשאר חלל גדול ששם נאצל האצילות וכל העולמות כאשר נפרש ואור הא"ס כאלו העגולים
ירד ועשה פנימי ומקיף והכלי עצמו יש לו חיצון ופנימי הרי שיש בכל עגול ועגול בחינת הכלי יש לו פנימי וחיצון
ואור הא"ס נכנס להיות פנימי וגם מקיף וכן בכל עגול ועגול בזה הדרך ובזה נדחה קושיא אחת אחר שהא"ס
מתפשט בכל האצילות איך נאמר שזה למעלה וזה למטה ר"ל שאור הכתר הוא למעלה והחכמה למטה ממנו והבינה
למטה מהחכמה וכן כלם אבל עם מה שאמרנו שמי שהיה דבק יותר למעלה באמצעית מעלה והוא מקבל
ראשון מהצינור שירד אור המאציל הוא מקבל ראשון זה נקרא עליון והוא הכתר וכן כלם על דרך זה יקבלו והעגול
אחרון הוא מקבל אחר כלם ומשם ולמטה של העגול העשירי נשאר חלל והוא צורו ומן האוצר יקבלו בראשונה
יקבל כתר ואח"כ חכמה ואח"כ בינה וכן כלם עד"ז עד העשירי ואלו הם מקיפים לא נודעת מכל נ"ר ואח"כ דרך
הצינור מלמעלה ירד אחר והוא בחי' הרוח והוא דרך יושר והם י' ספירות דרך קוים כצורת אדם וזה האדם
עובר כל הצינור ויורד בחלל ויורד מאמצעיתו וירד האדם הזה בכלי ופני ומקיף ויש ג"כ ד' בחינות הכלי יש
לו פנימי וחיצון ואור המאציל נכנס בו להיות פנימי ומה שלא היה יכול ליכנס נשאר להיות מקיף ובזה האדם יש
י' ספירות של כלים וי' ספירות של פנימי וי' ספירות של מקיף וכולם דרך יושר חוץ מן העגולים וכל אלו
העגולים בין היושר נק' אדם א' והוא אדם קדמאה דכל קדמאין כנז' בתיקונים ואדם דבהאה ג"כ נק' בהיותו שני
אל האדם אחר שהוא קדם אל האצילות גם רמז האדם זה כמו פרש' פקודי כמאמר אדם אדם [illegible]
קם כהאי קמצא דלבושיה מניה שמאור המאציל נתפשטו [illegible] צריך לידע מאין באו כלם של היושר שה"ה

הקדמון לכל קדמאין כשהיו העיגולים נעשו מכח עיגולים האור אבל כיושר מאין באו כלים וגר' שהמאציל העליון
האציל אצילות זה והם כלים כערך המאציל המאיר בו ואף שאמרנו שבזה המקום יש כלים בעיגולים וגם שאמרנו
שהם יספירות הנז' שכאן נתבררו בבירור הי"ס עד האצילות וגם נקראים כלים כערך המאציל וגם שורשי הכלים נעשו
כאן לא שהיו כלים ממש וזה האדם הישר עובר כל העיגולים ויורד למטה ועובר כל העיגולים של האצילות מלמעלה
בעבור שיש נ"כ באצילות אור ישר ועיגול ובזה ישבנו מאמרי הזוהר ורוב הזוהר מדבר באדם הישר של כל האצי' וזה
וזה האדם מבריח מן הקצה אל הקצה כל האצילות ומגיעים רגליו עד עיגול העביק מלמטה וזהו שיעורו וכלא'
ישלו יעיגולים ובתוכם היושר
וזה האדם הקדמון שעבר כל
העיגולים מלמעלה ושעבר מחלל
ומגיע עד עיגול הראשון של
עביק מצד מטה ואינו עובר
כל' העיגולים כא' עד עיגול ראשון
של עביק מלמטה ואינו מבהיק
עד הקצה אבל עיגולי זון ואבא
ואמא ואריך עובר נ"כ מצד
מטה עד שמגיע לעיגול ראשון
של עביק מלמטה והאצילו'
הישר נעשה באמצע חלל של
עיגול המלכות כמו שנתבאר
וזה האדם הקדמון לכל קדמאין
כולל כל העולמות ויש בו אלף אלפי עולמות ואין לו בפרטות הכל ודרך כלל נדבר בו שכולל ים וזה האדם יש לו כתר וחכמ'
וכן כלים וככתר של זה האדם הקדמון אין לנו השגה ולא ידיעה וגם החכמה הוא סתום בתכלית הסתום וידוע שכל
פרצוף יש לו בחינת רוח ונפש ונשמה והנשמה משכנה במוח והרוח משכנו בלב והנפש משכנו בכבד נ"כ בזה האדם
הקדמון וידוע שאור המאציל מתפשט בתוכו מראשו ועד רגליו והאור של א"ק שבפנימיותו זה האדם אין לנו כח לדבר
בו כא' כמה שנאצל מתוכו והאור של הא"ק לא יכלו לקבלו לולי ע"י זה האדם הקדמון וגם מתוכו אין יכולים לקבל כא' אחר
צאת האור דרך הנקבים והחלונות כמו שיבאר אבל ידענו שאין מציאות אדם בעולם שאין כוללים בו ל' בחינות אשר
כוללים בו כל האצי' וכל העולמות והם שם ע"ב ושם ס"ג ושם מ"ה ושם ב"ן והם בחינת טעמים נקודות תגין אותיות וכל א'
מד' שמות אלו כולל מבולם שבכל א' מד' שמות יש בו טעמים נקודות תגין אותיות והנה החוש של זה האדם ד"ל החכמה שבו
שם ע"ב עד האזן והוא סוד טעמים וגם כולל כל הד' טעמים ונקודות תגין ואותיות ובזה זה השם ע"ב אין בנו כח לדבר הוא
שהוא נעלם בתכלית העלם וגם באור שיוצא מן השערות של זה האדם אין בנו כח לדבר
בו ואין לנו השגה בו שהוא נעלם בתכלית העלם אבל האור שמתפשט בתוכו עד למטה עד
רגליו והוא שיוצא דרך האזן נ' חוטם ופה הוא שאנו מדברים בו וזה האור נק' שם ס"ג נקבי
והוא האור אחר היורד מן המוח בפנימיותו של זה האדם הקדמון לכל הקדומים ומתלבש
בו ומתעבה יותר וזה האור של ס"ג ס"ג יש לו נ"כ הד' בחינות שהם טעמים נקודות תגין
אותיות ד"ל ע"ב של ס"ג וס"ג של ס"ג ומ"ה של ס"ג וב"ן של ס"ג ושם ס"ג של ס"ג בשיווי מרובע כי כל ועשס
האור בקע ויצא משני עברי הפנים ומהם ב' נקבים שהם ב' אזנים ויצא דרך שם ומה שאנו מלבישים
שם אזן חוטם ופה ואיברי הגוף הו' שבזה המקום העליון יש שום דבר מאלו כי עד האצי'
שהוא מאריך אנפין ולמטה אין בחינת פרצוף כלל רק לשכך את האזן לכד שיובנו הדברים
אנו מכנים שם שמות וכינויים לא הו' שיש שם שום שם מן השמות שזכרנו ולא שום דבר
מזה שאמרנו כי הרי שר שים של האצילות כמו שנתבאר ואחר שאנו מדברים בו דרך דמיון עכשיו אין אנו מדברים רק מן האזן
ולמטה

מה שנר' לי בזה שבזה המקום איך
שייך לומר נשמה רוח נפש וגם שם
ע"ב וס"ג אחר שהוא אור המאציל
בפנימיות של זה אדם הקדמון אבל
האור של אדם קדמון שמתגלה במוח
הוא אור גדול והוא בשלמות ודק
וכשמתפשט ויורד מתמעט האור וגם
יותר וזהו בחינת רוח וכן כשיורד יותר
מתמעט והולך עד זה נר' לי לפי

דעתי הקצרה

ולמטה ודע כי האור של פנימיות זה האדם הוא גדול הרבה יותר מגופו ומקבל גדלו אין לנו השגה וידיעה לדבר בו ואין אנו מדברים
אלא מהאור היוצא מן האזן ולמטה ובודאי כשיוצא זה האור מפנימיות של זה האדם דרך האזן מתעבה קצת כיוצאו לחוץ וגם יוצא
דרך צינור של האזן מקום קצר וכשיצא זה האור נחלק ב' אזנים ויצא ימין ושמאל והאור הזה יוצא בקו ישר ויורד מצד ימין ומצד
שמאל דרך השער הצומח בפנים עד שבולת הזקן ושם מתחברים ב' האורות של אזן ימין ושל אזן שמאל אך לא חיבור גמור
כי נשאר חלל ביניהם ואינו מתפשט זה האור לא בפנים עצמן ולא אחורי הפנים רק נשאר חופף ומוכן כמדרי הפנים כנ"ל וכזה
נבין איך בראש עצמו אין אנו קורים בו לעולם בשום מקום פנים ואחור והטעם כי במקום שלא יש נקבים האור יוצא בשוה בכל
סביבות הראש ומאיר בשוה אבל כאשר מתחילין הנקבים כמו מן האזן ואילך אז מתחיל מצח ועורף ומשם שהם פנים ואחור כי
הנקבים ממשכים האור דרך הפנים והשאר נק' אחור וזה האור שיוצא דרך האזן והחוטם והפה נק' שם ע"ב כ"ל מעולים של שם
ס"ג אבל דע כי המעולים והעקודים נחלקים לג' בחינות יש מעולים למעלה מן האורות והוא רומז לאור האזן ומעולים שבאמצע
האורות רומז לאור היוצא מן החוטם ומעולים שתחת האורות רומז לאור הפה וכלם מעולים עד הפה שעדיין לא נגלו נקודות של בחינת
ס"ג על בחינת העין כמו שאפרש // וקודם ההתחלה לבאר מעולים העליונים שהם בחינת האזן וכבר אמרנו שלמעלה מהאזן
אין לנו לדבור שום דמיון כי אם לשכך האזן אנו מדברים כמו שפרשתי ואנו מתחילין מן השמיעה לכך לדבר
שהוא אור האזן וכבר ראינו בעינינו שיש הבל נרגש באזן כשישים אצבעו על אזנו שומע קול הבה וזהו אור האזן
היוצא דרך שם ואעפ"י שאמרנו שאין האור מתפשט ממקום ומו לכל מקום האדם מאיר סביבות זה האדם בפנים
ובאחור אבל העיקרי מה שאמרנו שאין מתפשט כ"א כנגד האזן עד הזקן דרך פנים ואמנם בזה האור היוצא דרך
האזנים יש בו בחינת י"ס שלימות כנגד מאזן ימין נמשכין י"ס בחינת אור מקיף ומאזן שמאל יש בחינת אור פנימי והכל
כיחד הם י"ס שלימות ועדין כאורות אלו לא נתגלה שום כלי רק אורות לבד ויצאו אלו י"ס מקושרות בתכלית הקישור ולא עוד
בו רק אור ה' א' ונכללים בזו הה' הי"ס אבל כל הי"ס קשורות באות א' ונרמזים שם בצורת ה' שהוא ד"ו שמספרו י' לרמוז
שכלולים ה' בה' לרמוז שנתגלו שם הה' פרצופין שהם אריך אבא ואי' זעיר ונוקביה ונרמזו כאן כלם באות ה' א' שהיא שורש
הבינה שכבר אמרנו שבשם ע"ב בזה המקום שהוא י' של השם אין בנו כח לדבר כ"א מן ה' של השם שהוא שם ס"ג הרומז
בבינה ואזן כמ' כח ועם ה' הרי ס"ג לרמוז ששם הוא באזן ולמה לא נרמז כל שם ס"ג כאן כ"א כח אמר כשרמיז ה' אחרונה
של שם כמו שאמרנו במקום אחר הרי כח בעבור שלמטה מתחיל שם ס"ג והטעם שבא אור הפנימי מרוחק מאור המקיף
הרחק גדול בעבור שאם היו יותר קרובים לא היו יכולים להשיג התחתונים ובהיות שבאו אור הפנימי ואור המקיף מרוחקים
לכן לא נתגלה כאן מציאות כלי כמו שנבאר כה' כבחינת הפה ואלו של האזן הם שורש כל השרשים אחר נגלו שרשי אחרים
והם טעמים האמצעיים ויצאו דרך החוטם ואור היוצא מן החוטם הוא יותר נרגש מן אור היוצא מן האזן לרמוז שאור
האזן למעלה ודק מאור החוטם וחוטם כמ' עולה ס"ג לרמוז שהוא אור שם ס"ג וזה האור אחר שיצא אור האזן ירד ג"כ דרך
פנימיותו ונתמעט האור ונתעבה יותר ויצא דרך החוטם והאור של האזן הוא בחי' נשמה וזה הוא בחי' רוח וכאן נתגלה שורש
זעיר אנפין כמו שנפרש ונתגלו ג"כ י"ס בנקב ימין בחינת מקיף ובחוטם שמאל י"ס בחינת שמאל וכאן הי"ס נקראו ו' ובפני נ"ל בחי' פנימי
עצמה ו' כפני עצמה לרמוז שכאן נתגלה שורש ז"א וכאן נתגלה ה' שהיא בתוך הה' כבחינת אזן ונעשית כאן ו' ו' כפני
עצמה. ו' כפני עצמה וכאן נתקרבו האורות יותר מבחינת האזן בהיות שנתעבה יותר האור אבל לא נתקרבו לגמרי שאין
כח להתקרב לגמרי ויצא אור המקיף בנקב א' וי"ס של פנימי בנקב אחר וכאן נתגלו יותר האורות כמו שאמרנו שנתגלה
ה' כפני עצמה ולא כלולה בה' וזה ה' נתגלה ה' קצוות שלה שהוא שורש ז"א ונחלקה לו' אלפין וכן נקב שמאל נחלק לו' אלפין
הרי י"ב אלפין אבל ה' ד' שאחה כמו שהיא ולא נחלקה ששורש הנקבה שהיא ה' ד' עדיין לא נתגלה אבל ה' ו' נתגלה
ונעשו ו' אלפין כצד ימין ושש כצד שמאל הרי י"ב והחוטם הרי י"ב כמנין ואלו כמו שאמר וטעם הדבר כי ה' פרצופי'
נכללים והם אריך אבא ואי' זעיר ונוקביה והם נקראי' יחידה חיה נשמה רוח נפש נמצא כי רוחו של אדם קדמון
מתגלה ברוח שנא' כל אשר רוח חיים באפיו נמצא שבחוטם שם הרוח ולכן מתגלה כאן ו' שהוא בחי' רוח
והוא ואו גם ואו זו רמוזה בחוטם כיצד ב' ואוין אלו עם החוטם
שצורתה אלף כנודע כי ב' נקבי החוטם ב' יודין והכותל שביניהם הרי
א' שהכותל הוא קו ו' ועם הב' ואוין הרי ואו והוא להורות כי שם
פרצופין הוא שם ע"ב וכבאן הוא ס"ג כי אין הפרש בין ס"ג לע"ב אלא זאת

אבל נ"ל לי להבין באיזה מקום רמוזים א' ו' ו'
בחוטם דע שאורך החוטם הוא ו' וב' הנקבי' הרי ב'
ווין נשכבין אחר ע' שכבר אמרנו שהכותל המפסי'
בין ב' הנקבים הוא ו' ומצטרפת עם ב' נקבי החוטם

הוא̇ו ואלו ה״ב ואוין הם בחי׳ הטעמים שבאותיות התיבה
והם מסך ומקיף כי הפסק הוא הוראת ה״ו של ה״ה
שנפסקה לשתי אותיות כנז׳ וזהו פסק וכאשר נערך

שהם ב׳ יודין לעשור א׳ גם הכולם שנעדר חוץ הם ב׳ ווין הרי ב׳ ווין
גם רמוזה ד׳ בזה הענין הכולל החיצון של החוטם והכולל שעל הפה
שהרי יש בזה ג׳ הרי ד׳ //

הפסק עם המקיף יהיה שהוא עוד ד׳ אחת כנודע והוא הוראה על ה״ד של ה״ה ואמנם זאת הד׳ לא כבר ביארנו שאינה
נפסקת אך יש הוראה אחת אלא והיא כאשר הבקיע ה״ה שבאזן ימין שנוספה י״ם כנז׳ והרי היא בחי׳ י׳ והצטרפה עם ה׳
שבחוטם ימין שהיא ד״ו הרי א׳ גם ה״ה שבאזן שמאל שנוספה י״ם הרי י׳ והצטרפה עם ה׳ שבנקב חוטם שמאל שהיא ד״ו
נ״ב הרי א׳ שניה שהם ב׳ אלפין שעולים י״ו ואם הבקיע באופן אחר והוא שתבקיע י׳ של אזן ימין ו׳ של נקב חוטם ימין
ו״ה של אזן שמאל הרי א׳ אחרת עולה י״ו׳ גם אם הבקיע י׳ של אזן שמאל עם ו׳ של נקב חוטם שמאל הרי א׳ שניה
עולה י״ו הרי ב׳ אלפין עולה י״ו וב׳ אלפין עולה י״ו ואלו מורים קצת גילוי הד׳ לא של ה״ה של חוטם שנגלה מעט
אבל לא כמו הוא̇ו של ה״ה ואמנם סוד גלוים הוא בפה כמו שנבאר בע״ה אח״כ ירד יותר האור מפנימיותו ונתעבה
יותר כמו שאמרנו שבולט אור א״כ של האזן בין של החוטם בין של הפה אלא כשעובר דרך פנימיות זה האדם הקדמון
מתעבה יותר וכן כשמתרחק יותר מתמעט ומתעבה אח״כ כשהתרחק האור ויצא דרך הפה מהתרחקות האור נתעבה
יותר ויצא דרך הפה ובהיותו יותר עב נתחברו הפנימי עם המקיף ויצאו דרך צינור א׳ שהיהם יחד הפנימי והמקי׳
בנקב א׳ שהוא הפה ובהיות שנתחברו שהיהם הכו זה את זה ויצא משניהם בח׳ כלי זך כהתכלית הזיכוך וכאן
נתחברו י״ם של המקיף עם י״ם של פנימי והם הכלי עליון והכלי התחתון ונתחברו ונעשו א׳ ויצאו י״ם של אורות
כל א׳ כתוך עצמו וכלם עקודים וקשורים בכלי א׳ וכאן בפה הוא ל׳ גילוי והוא התחילת גילוי כלי לא נתגלה כ״א כלי אחד ואעפ״י
שהאורות היו י׳ כלם נעקדו בכלי א׳ וזהו מ״ש הכתוב ויעקב עקודים כי ביעקב רומז כל מ״ש מענין האצילות וזהו סוד
שהיה לבן עושה ליעקב כי לבן הוא לובן העליון קודם כל האצילות א״ס והוא היה עושה כל זה לעיקר האצילות הנק׳ בשם
יעקב והם עקודים נקודים ברודים והם כל ג׳ מיני אצילות כמו שנבאר בע״ה והתחיל בעקודים ולא יותר למעלה לפי
שלא התחיל מציאות כלי כ״א מן העקודים ואילך ונקראו עקודים שהיו כל הי׳ אורות עקודים בכלי א׳ וזה הכלי נולד מכח
הכאה שנתחברו האורות והכו זה בזה ונולד מביניהם זה הכלי ולכן נק׳ זה המקום פה כי פה בגי׳ שלה ם״ה וכבר אותיות
כי בחי׳ האותיות הם כלים כנודע ולכן נרמז כן בפה ם״ה וכבר שהכבר רומז לכלי ואלו האורות שיצאו מן הפה נמשכו דרך
ישר מן הפה עד הטיבור ואור החוטם נשמה לזה האור של הפה ואור האזן נשמה לאור החוטם וזה האור של
הפה הוא בחי׳ נפש וכאן נתגלה בחי׳ מלכות וזה האור שאמרנו שלא נתפשט מכאן ולמטה אלא נמשך ביושר עד
הטיבור זהו דוקא מצות האור אבל הארתו מקיף ומאיר סביבות זה האדם כמו שפי׳ לעיל ואלו ג׳ הנקבים שאמרנו
שהם אזן חוטם פה הם נשמה ורוח ונפש אבל נשמה לנשמה שהיא בחי׳ העין שהיא ראיה עדיין לא נתגלה עד בחינת
הנקודים והם אלו השלשה שהם השמיעה והריח והדיבור הם ג׳ אותיות הויה ועם חוש הראות הם ד׳ אותיות
יהו״ה והם שורש לד׳ יסודות והכל היוצא מן האזן היא נשמה והכל היוצא מן החוטם הוא רוח והכל היוצא מן הפה
היא בחינת נפש ואמנם היות שיצאו מן האזנים ב׳ הכלים א׳ מאזן ימין וא׳ מאזן שמאל הטעם כי כבר ידעת כי אלו
שרשים הנקבים הם שרשים לאצילות ואור האזן הוא שורש הבינה וכבר ידעת שיש בינה ותבונה לכן יצאו ב׳ אורות א׳
מאזן ימין וא׳ מאזן שמאל כי אור של אזן ימין הוא נשמת הבינה ואור של אזן שמאל הוא נשמת התבונה גם הבל
ואור החוטם נחלק לשנים הבל הימין הוא נשמת ישראל ושל שמאל הוא נשמת יעקב אך הבל הפה הוא א׳ אעפ״י
שיש לאה ורחל עכ״ז עיקר לאה לא יתגלה אלא מגלוי של התבונה המלובשים בתוך ז״א כנודע ולכן אינה נחשבת אלא לא׳
אך עכ״ז כיון שהם ב׳ גם הבל הפה נחלק לשנים עם שהבל מקור א׳ שלא כדמיון האזנים וחוטם והוא כי כנגוד
הבל זה בנין היא סוד קול וכשיוצא מן הפה הוא דבור בתוך אותיות והקול כנגד לאה והדבור כנגד רחל ואעפ״י
שקול הוא כהה עכ״ז שורש שניהם הוא במלכות רק שהקול נעשה נשמה לז״א והדבור נעשה נשמה למלכות
ושניהם מסוד הפה שהיא המלכות והנה סוד העינים שהיא הראיה היא סוד החכמה שהיא נשמה לנשמה ודע
כי נפש רוח ונשמה מתלבשים בתוך הכלים שהוא גוף האדם אך נשמה לנשמה אין יכולה הגוף לסובלה ונשארת
מבחוץ בסוד אור מקיף אל הנשמה וכשהיא מקפת את הגוף מדור הרוח אז היא בחינת אור מקיף אל הרוח
וכן כשהיא מקפת בחי׳ נפש היא אור מקיף אל הנפש כי כמו שיש ג׳ בחינות נשמה רוח נפש גם בנשמה לנשמה יש׳ך

שיהיה

שיהיה בה ג' בחינות אלו כלם בסוד מקיף ואמנם סוד הנוקבא שהיא הכתר משם סוד הנשמה הנק' יחידה
והטעם שהיא מקפת את כל העולמות בבחינת נשמה לבד ואינה נחלקת להקיף כפי המקיפות בבחי' נפש רוח
נשמה כמו החיה שביארנו והטעם שלא יש אלא ג' בחינות בנשמה שהם נשמה רוח נפש וכנגדם כל העולמות בחיה
שהיא נשמה לנשמה כנ"ל אך דוגמת הנשמה העליונה אין דוגמתה למטה בבחינה ד' שזו היא כלה מולאת וכנגד
זה נקראת יחידה שאין דוגמתה כנ' ואמנם סוד ההקפה זו אינה מתפשטת עד למטה אלא שהיא מחיה מתקיימת
ומקפת עד למטה כמו שנבאר בסוד אור מקיף ולכן הראה שאין אנחנו מזכיר יש עתה רק מסוד הנשמה ולמטה לבד
ואמנם הראה איך היותר עליון מן המתפשטים הוא סוד הבל האזן כי היא מתפשטת למטה בסוד נשמה ולכן אנו אומ'
התמיד דרך המשל לשכך את האזן ולא אמרנו לשכך את העין כי אין אנו מונעים אפי' דרך משל רק עד האזן לבד ולא
יותר למעלה ואפי' שם אינו אלא לשכך את האזן לבד ונ' ההבלים שהם של אזן וחוטם ופה כלם מתקבצים ומתחברים דרך
הפה כנ"ל כבר אמרנו שאור האזן יורד עד שער היגולת כזקן מכאן ומכאן ומשך ויורד מזה הצד של הפה ומזה הצד של
הפה וכן הבל החוטם יורד דרך השפתים שיש על הפה כנגד החוטם והוא תיקון ג' מי"ג תיקוני דיקנא והבל הפה עובר
דרך תיקון הנק' עובר על פשע ושם כנגד הפה הם מתחברים הג' אורות בסוד נשמה רוח נפש ואמנם דע כי שבע הבל
היוצא מן האזן ומן החוטם ומן הפה דרכו להמשך בכח ובקילוח ואח"כ כשיוצא לחוץ הוא מתפזר ומתרחב מכאן ומכאן
כנודע בחוש הראות ממעייני המוקלח כשיוצא ממקורו ומקלחו מתרחב ומתפזר ואפי' שהכל הבל א' ואור א' נמצא יש חילוק
בין האור כנגד הקילוח שהוא נגד הנקב עצמו לאור המתפזר ומתפשט לצדדים והטעם שהאור שהוא כנגד הנקב
ממש הוא דבק במקורו בקשר אמיץ והתמיד מעינה שמע אליו וזהו הנק' בזוהר ממש ולא ממש והתמיד נדבק באם
ע' אורו הק' לוח הקבל היוצא כמים כחזק ומכה כו התמיד וזה האור היוצא דרך קילוח יקרא פנימי ולפי ממש ולא ממש
והאור המתפשט יקרא חיצון והטעם שהכל אור א' הוא נכון אינו דומה אור הפנימי לאור החיצון ודע כי שזה האור מקיף
כי מן הבל הפנימי של האזן נעשה בחי' ראש אל הנשמה להיותו יותר עליון וקרוב אל הבל היוצא למטה ולא ממש ולא
מן המקור והבל החיצון המתפשט נעשה בחינת גוף אל הנשמה כמו שיש בגוף ראש וגוף גם לנשמ' שהוא נשאר
יש בחי' ראש וגוף כי קצת הנשמה נשאר מתפשטת בראש וקצת עוד מתפשטת בגוף האדם גם נקשר במקורו
בהבל החוטם נעשו ב' בחינות אלו כי מן היותר דק שהוא נגד הנקב נעשה בחי' ראש אל הרוח והמתפזר היותר עב
נעשה בחי' הגוף גם באור הפה נתפשטו ב' בחינות אלו כי מן האור היותר דק היוצא דרך הפה נעשה ראש אל הנפש
והאור היותר עב ומתפזר נעשה ממנו בחי' גוף של הנפש הרי ביארנו איך נאצלו נשמה רוח נפש הנה כבר
ביארנו כי הנשמה מן האזן והיא הבינה ואיך רמוזה שהאזן היא הנשמה דע כי שמיעה שולה הבה והוא
ר"ת כל הנשמה תהלל יה לרמוז שמן האזן סוד הנשמה וכבר ביארנו כי אזן עולה נ"ח העין דע כי כבר ביארנו
שיש בינה ותבונה ואמנם בינה הוא אהיה ביודין ותבונה הוא קס"א ס"ג והיא למטה משם ס"ג אך עתה ודאי כי נבוה
מוטל נבוה שומר ונבוהים כי גם יש שם ס"ג כולל בינה ותבונה שהוא למטה מאהיה יודין הנז' אשר משם ס"ג זה
יומשכו למטה בינה אחר של אהיה יודין והתבונה דשם ס"ג והיא למטה משם ס"ג העליון הנז' ונדבר עתה בשם
ס"ג זה העליון אשר כולל בינה ותבונה והנה דע כי יש חילוק לבינה ותבונה ללאה ורחל כי הלא אבא ואמא בחדא
נפקין ואח"כ מוכרח כי אבא ואי' שוים בך ומפס ונמצא כי התבונה אינה יוצאת אחר סיום הבינה רק יוצאת מהחזה
של הבינה נעשית כדרך רחל היוצאת מן החזה של ז"א גם התבונה יוצאת מן החזה של הבינה כי הבינה ארוכה בכל
שיעור החכמה מה שאין כן למטה כי לאה מסתיימת בחזה של ז"א ומשם מתחלת רחל ונמצא עתה כי כמו שז"א
הוא סוד יה"ו שהם חכמה ובינה שלו והגוף שהוא הו' של הוי"ה הרי כי ז"א הוא יה"ו ואח"כ נעשבר המלכות
בסיום הה' שלו שהם בנ"י שלו ושם הוא סוד ה' אחרונה שבשם שהיא הרביעית שלו כנודע גם התבונה היא
היא רביעית של הבינה והיא ה' אחרונה של השם כי גם היא אין בה כח כלל של הבינה אשר שם ה'
אחרונה והנה נמצא כי שם ס"ג הכולל בינה ותבונה הנה אותיות יוד הי ואו בבינה ואותיו' הי הם בתבונה
גם דע כלל אחר כי הלא כפי האמת הנה בשין הגלות כ"כ גדול שיעור מן החזה ולמטה כמו מן החזה ולמעלה
ואפי' ראוי שהתבונה תהיה מתחלת הבינה הענין הוא כי באורות אינה אלא רביעית מן הבינה כי הלא מן החזה
ולמעלה הם ג' אותיות יה"ו ואות ה' אחרונה היא מן החזה ולמטה נמצא עתה ב' בחינות כי בערך הגוף התבונה היא

אבל מחיצת הבינה ומערך האיכות התבונה היא רבוע את הבינה גם יש מציאות אחד כזאת התבונה והוא כמו
שלמעלה שלה רחל להיות בכל פרצוף זא גם זאת התבונה היא שוק בכל אורכה כמו קטנה עמוק ומלבושת
הבינה בתבונה והם שוות הרי ב מציאויות או שוה כמו הבינה או מחלה או רבוע והנה התבונה שהיא מן האזן
מתפשטת בתוך זא שהוא החוטם וכבר ביארנו כי התבונה היא הי אחרונה שלסג ושיעור הי זו היא בהין פנים
הי ואחורים ה השלישית מאלו הבהין נתפשטה בזא והענין כי נהי שלתבונה מתפשט בזא ונהי הוא שליש נפקא כי הם
בחלקים כחב תנה נהי והנה נהי שלתבונה הוא שליש שלתבונה שהם נהי ה אחרונה שלהבהין והיא מתפשט
בתוך זא ונשאר למעלה שני ההין ומה שהיה תחילה הי במילוי יוד עתה נחלק המילוי ונשאר חציו למעלה וחציו
למטה ונשאר למעלה מן הוא כל השם סג רק שנעשה מילוי שלהה אחרונה במילוי ה וזו הה אחרונה שנכנס בתוך
זא נתחלקה לבקיים ונעשה צורת זו ה שאלו הבקיים מתפשטים בתוך זא וזו הה היא סוד הא שיש בנוקבא
דפרדקא שירדה מן האזן אל זא שהוא החוטם והנה ענין ה זו שירדה נתפשטה בוקצוות שלזא שהם כחבד חגת הרי
ואחירות ועוה הה היא דו שהם בב עשר הרי הם עשרה פעמים שמה הם ששים ועוד לוקח היסוד שלתבונה שליש של
הת זא שהוא עד החזה ושליש מן קשתה הם בהרי הכל הם סג הרי איך ה זו שנתפשטה בזא היא שם סג ומציאות
עצמו ולעולם יהיה כדרך זה וזה הכלל כי לעולם הדבר הרוחני כאשר שלה או יורד לעולם נשאר הבחינה שלמעלה במקומו
ואין שום דבר נגרע מלמעלה וגם למטה יש לה כל הבחי עצמה וכמו שנבאר בה והרי כי אותה שירדה עשרה בחינות
התפשטות שם סג כנז ולכן יש בזא שם מה אשר ישבו באלפין שהם באהיה שהם כנז סג גם דע כי הלא ה זו עומדת
דו כנז כי הלא התבונה זו נתפשטה בוקצוות שלזא כנז ומכח זאת התבונה יצאת כנגד וקצוות כנז מאחוריו יצאת לאה
סוד ד קשר שלתפלין וכנגד וקצוות אלו שלזא הרי כי ה זו שערה סוד ד וסוד ו שהיא לאה מאחוריו ואו שהיא האשוה
שלזא ואחורים כסוד הואו יש כפיעה לבר והכפיעה היא כנגד אורות השליש שלהת הרי כי ו עם הכפיעה סג והנה נשארה
ה זו מעם סג ישאר יוד הי ואו הה למעלה כמו נח וכמו אין האחורים כל נח זה הוא כתבונה שהוא כסוד האזן כמו
שנבאר והענין כי כבר הודעתיך כי לעולם יש בחינת חיצוניות ופנימיות והנה ה זו שירדה משם סג היא מחזה ולמטה
שלתבונה ובאשר נתפשטה וירדה למטה הנה חציה העליון כבמות ולא כבמות כמו שביארנו ירדה במקום שהיתה
חצי התחתון שלתבונה ואחכ חצי התחתון שלבינה ירדה במקום שהיתה חצי העליון של תבונה וחצי העליון שלבינה
ירדה במקום חצי התחתון שלבינה אשר משפיעה מתחלת התבונה תחילה מחצי בינה ולמטה עצמו כי הכל ירדה
למטה במקום התבונה ונמצא כי כל כלות שם סג שהיה תחילה בבינה עתה ימצא הכל למטה במקום שהיה מתחילת ראש
ולפי שנמשך עתה הכל למטה זה נמצא כי הכל [illegible]
התבונה שהיא מחצי הבינה ולמטה ולפי זה שנמשך הכל יקרא בינה וכה צריך שימצא כל שם סג שהם נח כמו אין וה
שירדה בחוטמא שהוא סג ואחכ נבאר זה איך הם נח במספרם דע כי כשאנו אומרים שהה נתפשטה למטה בחוטמא אינו
אלא חיצוניות שלה כמבואר אצלנו בסדר עליית התפלות והנה נשאר למעלה פנימיות ה זו וגם פנימיות וחיצוניות בהין אחרות
שאמרנו שהתבונה היא בהין שהיא הי אחרונה שלסג השלה בהין והנה חיצוניות ה אחרונה מהבהין שלתבונה יהיה החיצוני
שלה בזא ונעשית פנימיות לו ונשאר מתחנה הפנימיות למעלה ובהין אחרות פנימיות וחיצוניות שלהם נשאר גב למעלה
והנה זה הפנימיות שלזו הה שירדה החיצוניות שלה בזא צריך שיחזור חיצוניות אל חיצוניות בהין העליונות שנשארו למעלה
וצריך שיתגדל ויכפל כשיעור בהין כדי להלביש חיצוניות בהין העליונים ונמצא כי בהין נעשים ל ב בתוך שנים הם עשרים
שנשארו עתה הפנימיות שלבהין העליונות והם נעשים חיצוניות אל הואו כי שירדו ההין והלבשו בה אחרונה ונשאר הפנימיות
שלהם מוכרח הוא שירד להיות פנימיות אל פנימיות הבהין ולהיות הם חיצוניות אל חיצוניות הואו שכל ההלבשות ירדות זה אחר
זה לעשות הלבשות אחר מחדש ואחכ הפנימיות שלבהין הם נעשו חיצוניות אל חיצוניות הואו וצריך שיגדלו הכ ההין אלו שהם
מספרם י כשיעור חשבון יב שהיא הואו הרי הכ ההין נגדלו כשיעור הואו שפנימיות יב וחיצוניות הואו שהוא יב הרי כ פעמים
יב שלם כד ועשרים הראשונים הרי מד נשאר עתה פנימיות הואו מעלה ואחכ שמן אותיות ואו ולמעלה נקרא בינה כנל עכשיו
שחיצוניות הואו יורד להלביש אל בהין שהם שלתבונה וכסיבה זו נשארו אותיות ואו פנימיותם לבדם מעולים לכן זה יקרא עוד
התבונה ואז נעשית פנימיות זה הואו חיצוניות למעלה אל כ חלקים מן העשרה מן היוד של מילוי הי ראשונה שלהבינה
וירדו ב חלקים שלהיוד החיצוניות שלהכ חלקים ונעשים פנימיות אל עשה חלקים שלהואו שכל שישר כחלקים עליונים
בבהתחתונים ונשארו בחלקים מן הואו ונמצא כי ח חלקים שלהואו נעשו חיצוניות אל כ חלקים שלהיוד הרי יב ועם המו הראשוני

הם נה והנה כל זה מבלל התבונה כנז׳ כי כלה והיא ואו היא לצורך הדין ולכן גם פנימיות ואו הנעשים חיצונות אל ב׳ חלקים
העליונים גם יקראו על שם התבונה לטעם הנז׳ והרי איך כלולות ה׳ נה כמנין אזן ועם ה׳ הה״א שנתלבשה בתוכם הרי מ״ב בתבונה
לבדה והטעם שאלו ב׳ חלקי היוד העליונים היו פנימיות אל כל הקשה שלהואו דעם הלא מה שהיה ראוי להלביש ב׳ בתוכה
והלבישו עתה שהוסיפו שמונה הטעם הוא כי כל דבר עליון הוא גדול בכל מה שלמטה ממנו וכל מה שנגדלו האותיות שלמטה ממנו
הם שמונה חלקים נ״ב היא תוספת שמונה חלקים בתוכם והאותיות שלמטה לא נגדלו אלא ח׳ חלקים בעבור שה׳ הה״א נכללה ונעשית
ב׳ ההין הרי נתוספה ה׳ א׳ ואח״כ הב׳ ההין נגדלו ונעשו י״ב כמו הואו הרי כי גדלו ב׳ חלקי׳ עם ה׳ הם ח׳ שנתוספו כנגדם נתוספו ח׳ חלקי׳
הב׳ חלקים מן היוד נר׳ שמשם משפיע להם לגדל ואל הקשה שלמה לא הגדילה הואו את הב׳ ואמנם ההין כלים כמו שנעשו
הב׳ ההין שהגדילו את הה׳ אחרונה בכלים הקשוכה מבואה בעבור שלא הוצרך לגדל רק ב׳ חלקים כדי שיהיה י״ב
כמנין ואו ואמנם אלו הח׳ חלקים העליונים שנגדלו בב׳ חלקי היוד הם סוד אז׳ מן אזן ונתחלקה הא׳ מן ז׳ והטעם
שבאו הב׳ חלקי היוד להתלבש בתוך העשה חלקי שלהואו השנים הם כנגד ח׳ שנים אך התוספת הם ח׳ והנה אלו
הב׳ באשר ממשיך אורם למטה בשמונה הנה החלק הא׳ מן אלו הב׳ חלקים העליון שבשניהם נמשך עד הז׳ חלקים
תוספת הואו והחלק השני התחתון נמשך עד השמונה אך החלק הח׳ אין לה כח האור של החלק השני כי להיותו שהוא
יש לו יכולת להתפשט יותר חלק א׳ נמצא כי הז׳ של התוספת יש לו אור הב׳ חלקים והח׳ יש לו כי אם אור של החלק לא
הב׳ ולכן נחלק אז׳ לשני חלקים כנגד החלק הא׳ שנתוסף ז׳ היא ז׳ וכנגד החלק הב׳ שנתוסף א׳ היא א׳ של אזן והם
עומדים למעלה כי הא׳ מחוברת מן הז׳ וכן הז׳ מחוברת מן הן׳ כמרך א׳ כמו שנבאר שהם הם כה כה של שמע
ישראל יחולה והנה כבר נתבאר טעם שכל זה מבלל התבונה ולכן צריך שיהיה בה סוד שם מ״ב שהם נה עם הה׳
אחרונה הם מ״ב ואמנם הב׳ חלקים העליונות שלהואו שלא הלבישו עדיין כח הי׳ חלקים שלה את ב׳ חלקי היוד
אבל הב׳ חלקים לא הלבישו שום דבר היא מבלל הבינה ולא מבלל התבונה כיון שמשרשם מן הבינה כיון שנעשה
בה כח הבינה לכן אינה מצטרפת עם המ״ב אך עכ״ז בבחי׳ אחרת היא כי עם כל זה חיצונות של כל הואו זו
נתלבשה בשני ההין של התבונה כנז׳ (כן עה״) היא בכלל התבונה בבחי׳ אחת והוא כי הב׳ חלקים אלו שלהואו נעשו
תאומות אל ב׳ חלקים אחרים של היוד ר״ל אל פנימיות ב׳ חלקים שנשאר שלא נכנסו בתוך הה׳ שלהן ומ כי אם
החיצוניות של הב׳ חלקים אבל הפנימיות של אלו הב׳ חלקים נכנסו בב׳ חלקים של הואו לעשות ח׳ כדי הם ה׳ וה׳ א׳
הא׳ אחרת די ונעשה הה״א דאתלבשת בזא וה׳ זו לא מן הבינה ולא מן התבונה ונשאה כסוד אור מקיף אל כל התבונה
שהסה נה וה׳ הה״א דאתלבשת בזא והנה עתה ה׳ לשלא ה׳ לה״א ונה באמצעיתא ואם תחבר נה עם ה׳ הה״א יהיו
מ״ב ואם תחבר נה עם ה׳ עילאה זו יהיה נ״ב ס״ג וזהו סוד אלה תולדות נח ודרשו רז״ל (נייחא דעילאין נייחא דתתאין)
והוא מה שפירשנו כי בהתחבר נה זה עם ה׳ למעלה יהיה מ״ן וכן כה הה״א יהיה מ״ב הרי ב׳ ס״ג והכל בעלמו הוא
הוא שורש מ״ב הרי הם ב׳ מיני מ״ב ואח״כ נפרש עניינם וכבר פירשנו לעיל אז מן אזן ואמרנו שסדרן מתמוך למעלה
ועתה נבאר ן׳ של אזן איך היא עיקרית מכלם העמן כאשר נמנה כל אלו הנה אינם ה׳ כה והוא כי הה׳ אחרונה כבר יהיה
למטה ולא נשאר למעלה כי אם ב׳ ההין ואותיות ואו הם כ״ג וב׳ חלקי יוד של הי׳ עילאה מן התלוי שירדה בתוך הואו כמו
שביארנו הרי הכל כה ואלו הם עיקר הכל והם סוד כה אהרן דשמע ישראל ולכן שמעם אותיות שמע שבכלם הלויים
באזן הנז׳ ולכן הקורא צריך שישמיע לאזנו כי משם מוציאותם ואמנם כה אלו מוכרח שיהיו בחיצוניותם ועצמותם ופנימיותם
והסן שהם סוד ויתן כה וכה והם ב׳ ייחודים דק״ש כנודע והרי אלו הם ן׳ של אזן וא׳ הז׳ האחרים הם בסוד התפלה וכבר
ידעת כי הבינה היא עטרה וכל א׳ וא׳ כלול מעשר הם ק׳ סוד אותיו׳ ממ׳ שהם בבינה והתבונה ששלים מלכה ואמנם
כאשר תחבר כל החלקים האלו יהיו ק׳ כי יש ה׳ לה״א נה באמצעיתא ה׳ עילאה הם סא ואמנם מה שנשאר למעלה
בבינה הם לג כי לד מה שנ׳ שנשאר למעלה הם יוד הי וירדנו ב׳ חלקים מן היוד לעשות ה׳ עילאה נשארו ל׳ ועם הסא
הרי ק״א שהם ק׳ עם הכולל וכמו שביארנו שיש מ״ב א׳ בבינה והתבונה שכולל אותם ובעדו בתבונה לבדה לפי שבה
מתפשט כל מציאות הבינה בכלל הנה גם בתבונה צריך שיהיה כל הק׳ בדרך הנז׳ והנה כבר ביארנו עניינם למעלה
והיא נח ומ״ב שמתפשט בזא הרי ק׳ ועתה נבאר איך ה׳ זו שמתפשטת בזא היא שם מ״ב כבר הודעתיך כי צורת
ה׳ למפרשים היא צורת ד׳ וי׳ והנה הם נ׳ קוים בכל א׳ ד׳ שהוא יד הרי נ׳ ידות הם כנ׳ מ״ב וגם סוד העמן הוא שיש נ״ש
מ״ב מ׳ אהרן שהם השם ומילואו ומילוי מילואו כנודע הם מ״ב וכל שם מ״ב רמוז בזו הה׳ לבדה הרי שהיא מ״ב ועם הרי ק׳

גם יש סוד אחר בענין ה׳ זו הנעשית ציור ד׳ והטעם כי כאן היה סוד שאנו לשלמו ד׳ והוא כי הלא שדי הוא סוד יסוד
של הבינה והוא נתפשט בזה עד החזה לבדו ושם אמר די ולכן צורתה זו ד׳ גם טעם אחר כי כתוב נה״י של הבינה ית׳
לאה מאחור על החזה לבד וזו היא הטעם שאמר לו ע״י יסוד הבינה שנפסק אם כנ׳ ונחזור עתה לבאר הל׳
הנשארים מעשם סנ׳ אל הבינה מה ענינם דעני אלף בעתה היא כנ׳ לב׳ והוא כי הלא עתה אף כוק היא
יו׳ למעלה וו׳ לבאר כמבואר אצלנו כסוד לב׳ שיניים עם כללותם הרי לב׳ נמצא כי בינה היא לב׳ והיא א׳ וזהו סוד מה
שאמרו רז״ל אלף בינה והנה אלף במילואה אלף למד פא בגי׳ רסו׳ כשמתחלקים לב׳ חלקים הם פא פא פא והנה מה
היא שם סנ׳ עם השם כענינו שעלה כו׳ הרי כרסו׳ שהוא אלף במילואה יש ג׳ שמות סנ׳ וג׳ שמות הויה והנה כנגד נ׳ סנ׳
אלו יש נ׳ מינו סנ׳ למטה כהבינה כסוד נח וה׳ נח וה׳ כנ׳ל והנה ידעת כי נ׳ שמות הויה הם נ׳ אלפין כי אות אלף צורת י׳
כמנין כו׳ שהוא שם הויה הרי כי כרסו׳ הנז׳ יש נ׳ שמות סנ׳ ונ׳ אלפין וכבר ביארנו כי כל אלף הוא כנ׳ ע״ב הרי שלשה
אלפין נ׳ ע״ב לב׳ שהם כנ׳ ק׳ והם הק׳ של הבינה העליונה כמו הק׳ שביארנו בתבונה ואמנם ק׳ זו עם רסו׳ הרי שסו׳
והם סוד מנין ימות החמה וכבר הודעתיך כי אלף היא בינה עד הנז׳ גם ידעת כי בינה היא אזן גם ידעת מה שא׳
בספר הבהיר כי אזן היא צורת אלף והוא מובן עם הנ׳ל גם ביארנו איך מן הע״ב הוה נמשכו נ׳ אלפין שהם ק׳
וק׳ אלו שורשם הוא מן אדני העליון אשר בכאן והם סוד מאה האדנים אשר ידעת ביאורם שהוא אדני כנ׳ סנ׳
עם מילוי המילוי שלו הם ל׳ אותיו׳ הרי הם ע׳ כמנין נ׳ לב׳ כמונים כללותם הם ק׳ והנה ידעת ביאור מ׳ שמונה
כי השמיעה היא באזן והיא הבינה ולכן שמונה סליחה הקשיבה הם שס״ה כמנין הנז׳ שהם ימות החמה שורשם
בבינה ולכן מתחילים מן השמיעה והם רסו׳ וק׳ הם שסו׳ וגם ביארנו איך שייך שם אדני בכאן ולכן עיקר אמירה
זו ביום הכיפורים הרומז אל הבינה גם בזה תבין איך כל סוד הבינה הם קולות הנשמעים באזן ואלו הם סוד
מה שביארנו כה׳ עינויים של יום הכיפורים שאנו נזונים בה ומלכות מסוד הקולות לא מסוד אכילה ושתייה גם
עם הנ״ל תבין כי הלא התבונה היא האחרונה של בינה ותבין בזה מה שאמרו בתיקונים מלכות נפש התבונה
כי התבונה היא בחי׳ המלכות ובחי׳ נפש של הבינה וגם תבין ענין התבונה שהיא בן ובת אך הבינה לא נראה כי
אם בן והוא בבינה עצמה עדיין לא יש חשבון אדני רק חשבון הויה אך כהצטרפה עם התבונה אז שם יהיו
שם אדני והויה בן ובת והוא כי הלב׳ של בינה עם נח של התבונה הם צ״א כמנין הויה ואדני גם תבין מכאן ענין
שבע נהורין של הפנים כי הלא ביארנו איך יש באזן הזה נ׳ מיני סנ׳ שהם ה׳ עילאה ונח ה׳ תתאה ונח והם כ״ב
סנ׳ וכל כללותם שם סנ׳ הרי נ׳ סנ׳ וכן נ׳ סנ׳ באזן השמאלית הרי ו׳ פעמים סנ׳ כנ׳ שנה והם שבע נהורין הנמשכים אל
הפנים עם ח׳ אותיות של ב׳ ח׳ הויות דבריאת קיוורא מצד פני דראש הנמשכים אל העיניים גם תבין ענין שם מה
דמילוי אלפין שהוא מקומה כי עם הוא הז׳ גם חוטם כנ׳ סנ׳ כנגד ה׳ הראה לאר לבשר באזן ונעשה סנ׳ כנ׳ל והוא
נ״כ ענין אזן שהוא נח הנמשך עם זו ונעשה סנ׳ כמנין חוטם הנה איך הנשמה באזן והיא בחינת הבינה ומרגיש
האור שלה בחוטם שהוא ז״א עתה נחזור לאור הפה שאמרנו ששם נגלה מוצאות כלי ונכללו שם בחינות ב׳
שהם ד׳ כי הם אור וכלי והאור נחלק לב׳ מקיף ופנימי והכלי נ״כ נחלק לחיצון ופנימי ואלו הד׳ בחינות הם נגלוי הד׳
אלפין שציירנו בחוטם כנ׳ל שהם ב׳ בציור יוד וב׳ בציור יו׳ כי האור עובר דרך פנימיות האזן ויוצא דרך הפה
והב׳ אלפין שציורם יו׳ הם ב׳ האורות ר״ל פנימי ומקיף והב׳ שהם בציור יוד הם ב׳ הכלים ר״ל פנימי וחיצון ואלו נעלמו
בחינת ב׳ האזנים וב׳ נקבי החוטם שנתגלו בפה כי מאזן ימין יצא דרך הפה ונעשה מקיף ומנקב ימין של החוטם
יצא דרך הפה ונעשה פנימי ומן אזן שמאל וחוטם שמאל נעשה הכלי פנימיות הכלי מן החוטם וחיצוניות הכלי מן
אזן שמאל אלו הד׳ בחינות נכנסו ממפנימיותיו ויצאו דרך הפה כי הלא כמה יש הבל והבור ההבל הוא קול הדבר ודיבור
הוא כלי וככה יש הבל והבור בלחי העליון והבל ודבור בלחי התחתון והבל עליון הוא מקיף והבל התחתון פנימי והבור
עליון חיצוניות והבור התחתון פנימיות הכלי והאורות שהם ההבלים בימין הפה והאורות שהם הדיבורים בשמאל
הפה והנה אותם הד׳ אלפין שבחוטם הם נכנסים בפה ונעשים ד׳ הבלים וד׳ מעלות הבל כנ׳ הוא כי ע״י השיניים
שבתוך הפה נעתנים אותם הד׳ הבלים ונעשים קמח ונגמר בשולהם ואל יקשה בעיניך איך מאור האזן שמאל שנכנס
בתוך הפה נעשה חיצוניות הכלי ומחוטם שמאל פנימיות הכלי והלא פנימיות הכלי הוא גדול מחיצוניות ואמנם שאר
שאמרנו שהמקיף גדול מהפנימי בעבור שהאור הנכנס בפנים הוא מצטמצם שם והוא מוטעם ומגובל בתוך הכלי
מכל

אבל נשאר האור שאינו מקבל ישאר למקיף אבל בבחינת הכלי הפנימי הוא גדול מן החיצון וא״כ איך נעשה חיצוני
הכלי מאור גדול יותר מהפנימי י״ל כי מאחר שאור הפנימי נכנס בתוך הכלי ומאיר עד חצי דופן הכלי מצד הפ׳
הפנימי של דופן הכלי ואור המקיף מאיר מבחוץ בחצי דופן החיצון מצד חיצוניות הכלי ועי׳ ב׳ האורות האלו מאיר
ומזכך הכלי והנה אנו צריכים שחצי הכלי החיצון יאיר ע״י המקיף והנה אור המקיף גדול מאד ולא היה נכנס
בתוך הדופן של הכלי אם לא היה הכלי מאור גדול בעבור שיש הרחק בינהם ולכן הוצרך שפנימיות הכלי
הגרוע תהיה עם אור הפנימי הגרוע ואור זה כזה וכן חיצוניות הכלי המעולה יאיר בו אור המקיף המעולה
דא״כ נשאר חיצוניות הכלי בלתי אור גם סבה שנית קרובה אל הראשונה והוא כי אור המקיף הוצרך לדבק
עם אור הפנימי ואם חצי הכלי החיצון לא היה כ״כ זך לא היה עובר אור המקיף בו והיה נשאר חסר אור הפנימי
מאור המקיף אבל כשיותר זך הכלי עובר עד חצי דופן ואח״ש (שנבאר) לא הרגנו הקושיא בשלמותה שהרי אנו
ושם מצינו באור הפנימי המאיר נ״כ ונמצא זה כזה ומאירים ואעפ״י שחצי דופן פנימי לא יהיה כ״כ זך אין לנו
חשש כי האור הפנימי עובר בו עד חצי הדופן ואח״כ שנבאר) לא הרגנו הקושיא בשלמותה שהרי אנו רואים
שפנימיות הכלי יותר זך מהחיצוניות קבאור הוא כי אור הפנימי בהיותו מוגבל אעפ״י שהוא קטן מקבל
הכלי ממנו כל הצורך בשלמותה ומזכך הכלי אך אור המקיף הוא מתפשט ואינו מוגבל בתוך הכלי ולכן אינו
נותן כ״כ הארה אל חיצוניות הכלי כמו שנותן האור הפנימי אל פנימיות הכלי וכזה יבא הכל על נכון הרי ביארנו
בחינת הטעמים והם אורות של החוטם ושל האזן ושל הפה ואעפ״י שאמרנו שהם טעמים גם הנקודות והתגין
והאורות כלולים בהם ואינם נכרים עד למטה בחוש של העין כמו שנבאר ונבאר עתה יציאת העקודים אלו הם
כי אעפ״י שאמרנו שבפה נתגלה מציאות כלי מכח הכאת האורות עכ״ז לא נתגלו ממש הכלי כי היה מחובר לאורות
בתכלית החיבור עד שלא היה נרגש כ״כ בכח העביות אשר גם היה נבר הכלי ולא נתגלה זה הכלי עד שיצאו אלו
האורות דרך הפה לחוץ ואז היה נבר הכלי אבל לא נתפשט הכלי מהאור מה עשה המאציל עשה שלא יצאו האלו
האורות האלו של העקודים שלמים כדי לעשות כלים להלביש את האורות לצורך המקבלים וכשיצאו בלתי שלמים
הוצרכו לעלות אל שורשם להתתקן וזהו סבת עשיית הכלי והענין שבודאי שבתוך הפה שאמרנו ודאי היה
גם הכלי מאורות האור היותר עב אבל היה מחובר עם האור בו כבעצם והיה הכל אחד וכשיצא האור דרך
הפה יצא הכל ביחד וכשיצא לחוץ אז קנה האור יותר עביות ר״ל בחי׳ הכלי הכלי שהיה דבק באור ובחזור האור
למקורו אור האור העב לא יכול לחזור למקורו הראשון מפני העביות שקנה יותר ביציאת הפה ואז האור
נבשש מזה העביות ונשאר זה העביות במקום שמן העביות נעשה בחי׳ כלי והאור הדק עלה למעלה
בתוך הפה ואח״כ כאשר יחזור להתפשט האור בכלי יחזור כבראשונה להתחבר יחד התשובה כבר הולכת
במקום אחר כי לא חזרו הי״ס כ״א הט׳ לבד והכתר נשאר גם המאציל ונמצא עתה כי אור החכמה בא בכלי הכתר
וכן שאר הספי׳ וא״כ א״אפשר להדבק כבתחילה כאשר נרחיב בע״ה לקמן בזה ומענין מה שאמרנו הוא
שכלם יצאו בבחי׳ נפש וזהו סוד הפסו׳ י״ל כנפשו כי העקודים שהוא האצילות כמו שנבאר נשבעו שגדול
ממנו והם בחי׳ העקודים אשר כלם יצאו בבחי׳ נפש והנה יצאו כל הי״ס אבל לא כיחד לבד וכזה תראה
כמה עמקו מחשבותיו ית׳ שאפי׳ העקודים לא יצאו אלא בחי׳ נפש והנה יצאו כל הספי׳ אבל לא ביחד כי העשר
בתחילה יצאת המלכות וכן כולם מלמטה למעלה ואחרון שבכולם יצא הכתר והוא הפך מן הנקודים כמו שנבאר
בע״ה ויצאת בבחי׳ נפש לבד שאין לך ספי׳ שאין לה נשמה נפש ורוח רק עתה לא יצאה המלכות רק בחי׳ נפש לבד
ולמנוע לקשור דרוש זה עם הדרוש שכתבנו במקום אחר כי בחי׳ אזן הוא נשמה וחוטם רוח ופה נפש כמו שאמרנו
למעלה והנה אני חושב בזה שמשמעתי ממורי זלה״ה כי כאשר יצאו כא כלולים בהם כל הבחינות ונל׳ להבין מזה ר״ל
באומרו רוח נפש נשמה הם שלא נתגלה תחילה בהם בחינת
נפש לבד כמו שנבאר בדרוש האזן עצמו ויבא הכל כלל יחד ואח״כ
מתגלה כל א׳ וא׳ והנה המלכות כשיצא לא יצא שום בא בחי׳ נפש אך
כשיצא היסוד אח״כ לא נתגלה ביסוד רק בחי׳ נפש לבד לעצמו אך
נתוסף הארה במלכות שנגלה בה בחי׳ רוח והטעם פ׳ סוד הרוח

להבין זה ר״ל באומרו שבאו כל הבחינות כלולים יחד
אלא שלא נתגלו אם הענין כשיצאו מן הפה שכלם
היו כלולים נפש רוח נשמה אלא שלא היה בהם גלוי
בתחילה א״כ למה חזרו למעלה בתוך הפה להתגלם
הרי כבר שלמים הם אלא שלא יש בהם גלוי לכן נרא׳

בא מן הו' קצוות כנודע לכן בבא היסוד מתחיל בו
בחי' הרוח ואינו נשלם לגמרי עד שיבואו כל הו'
קצוות שהוא עד חסד ואז נגמר כל בחי' רוח
במלכות אבל מ"מ בבא כל א' מהם היה מתגלה

ש"ל שנתגלו האורות בתוך הכלי יצאו כל הבחי' יחד נשמה רוח
נפש אבל כשבאו להתגלות חוץ לכלי לא נתגלו בתוך הכלי אלא בחי'
נפש ואח"כ חזרו בתוך הכלי לגמרי השאר והשי' וכולנו משניאות //

במלכות קצת א' מהרוח וכבר ידעת כי היסוד אינו מכלל הקצוות כי הלא אינם רק חמש חסדים מחסד ועד
הוד אך אח"כ נכללים כל החמש ביסוד וזה הכללות של הרוח הוא שנגלה במלכות כשיצא יסוד אך כבא ההוד
או הנצח אז נגלה במלכות הקצוות ממש של הרוח במלכות ואמנם כל זה במלכות אך הנוגע אל הו' קצוות
הוא כי בבא היסוד אז בבח כללות הו' קצוות של ז"א בבחי' נפש לבד וכשבא ההוד אז נגלה קצה א' של הנפש
עד שנשלמה כל הו' קצוות ביסוד מחדש מבחי' נפש וכן כולם עד החסד בבא כל א' וא' נתן בה כללותם
מ"ש בה' קצוות כי בבא שום א' מהם אינו מוסיף שום תוספת בחברו כלל ושקר כי כלם שוים ה' כאשר נשלמו
נשלמו כל הו' אז נמצא שנגמר כל ז"א בבחינת נפש אח"כ יצאה הבינה בבחינת נפש לנוקבא ובחי' רוח לז"א ובחי' נשמה
למלכות אח"כ יצאה חכמה בבחי' נפש לנוקבא ובחי' רוח לבינה ובחי' נשמה לז"א וחיה למלכות אח"כ יצא הכתר
בבחי' נפש לנוקבא ורוח לחכמה ונשמה לבינה וחיה לז"א ויחידה למלכות הרי כי בבא הכתר שהיא אחרונה
שבכולם לא יצאת כי אם בחי' נפש לבד וזהו פי' שני בנפשו נשבע יי' בנפשו כלל ואפי' בחי' זו של נפש הכתר לא נשארה
בעקודים כלל כלל כי חוה ונשארה דבקה במאציל ונמצאת עתה כי המלכות שלימה בכל הה' אורות פנימיים שלו
שהם נפש רוח נשמה חיה יחידה אבל שאר הספירות עדיין היו חסרים כלל שאינו בכוונה כך ולכך הוצרכו לחזור
אל המאציל לקבל חסרונם משם ואמנם עתה בחזרה יהיה הכתר קודם לכולם והוא נכנס ראשון נמצא שזה יצא
אחרון ונכנס ראשון והמלכות להפך כי יצאת ראשונה ונכנסה אחרונה וזהו פי' אני ראשון ואני אחרון ומי כמוני
יעקב בין בכתר בין במלכות אלא שזה הפך זה וכבר ידעת כי אני מלכות וכו' אין הוא כתר והנה כשחזר עלה
הכתר למקורו עלתה חכמה במקום הכתר וכן שאר הספירות עד"ז עד שנמצאת כי המלכות במקום במקום היסוד

ואז נשי' שלימה שם כהויתה בתוך היסוד מאיר בה בחי' מקיף
א' שהוא מקיף כנגד חיה וגם ז"א עלה מדרגה א' ואז נתוסף
בו בחי' יחידה בסוד אור פנימי ונשלמו לו ה' פנימיים ולנגד
בעליה זו נתוסף בה בחי' נשמה לנשמה וחכמה רוח אח"כ עלה
החכמה אל המאציל ועלתה בינה במקום חכמה וכן
כלם עד"ז ונתוסף בה יחידה וכזאת נתוסף בו בחי' מקיף א'
של חיה ומלכות נתוסף בה בחי' מקיף שני של יחידה ומשם
והלאה לא נתוסף בו יותר וכן במלכות לא נתוסף בה שום דבר
והטעם כי לא יש לעולם ה' בחינות אורות פנימיות וה' מקיפין

נראה להבין שהנה אמרנו למעלה שבחינת חיה אינו נכנס
א' בפנימיות הגוף ואיך אומר כאן שהיה יחידה קנה מל
מלכות הפנימיות שהם קודם שעלה ביסוד ואח"כ כשעלה
ביסוד קנה מקיף של חיה הלא לא יש בחיה בחי' פנימי
וכו' לומר שלא יש נשמה שלא יש פנימי ומקיף וגם
היחידה יש לה פנימי ומקיף וגם הפנימי שלה אינו נכנס
בתוך האדם אלא נשאר מבחוץ לסכך וגם יש מקיף אחר
שמקיף על זה הפנימי וכן עד"ז ביחידה ///

הם מן החוטם ולמטה אבל כתר ולמטה לא יש לעולם רק ה' אורות פנימיים וב' מקיפין שהם כנגד חיה
ויחידה והנה מצאן בעקודים היו נכללים זו מן אבא ואי' כי זו היו כנס בפנים בעבור כל ערכן שהם ה' פנימיי'
וב' מקיפין קודם שיכנסו במאציל אבל אבא ואימא היו אחור באחור כי עדיין לא השלימו ועדיין חסרים
ולא עדיין לאבא אלא ג' פנימיים ולא יותר ולאימא ד' פנימיים ולא שום מקיף גם כי אחר קודם שהחזור שום ספיקה חסרים
למאציל ככר היה ספק ודי אל זו לענין הזיווג והוא כי כבר ידעת כי הזיווג נמשך מן המוחין שהם מחכמה
ולמטה וכבר היה לו לז"א נשמה לנשמה שהיא מן החכמה קודם עלות הכתר למאציל ואעפ"י שהמלכות נגלה
מתגו אין חשש אך החכמה מעולם לא היה לו חלקה קיה מן החכמה אפי' אחר חזרת התחלת הכתר למאצילו ואת
למה עלו כתר אל מאצילם אחר שהיו שלמים אינה שאלה כי אינם רוצים להפרד מאבא ואי' כי אין חיותם ה' מהם
וחושקים להדבק בהם ולקבל מהם וגם כי כבר בארנו כי כל התכלית לא ה' לעשות כלים ולכך היו אם חסרים מתחלה כדי
שיהיה להם חשק לעלות ולקבל ואז יעשו הכלים גם דע כי כאשר עלה הכתר אל המאציל אז באותו זמן שהיה עולה אז
המלכות אורו החוזר שהיה נמשך לה מן הכתר שהיא בחי' יחידה נסתלק ממנה בעבור שהכתר היה כוונו לעלות ולא
להאיר

להאיר בה אך נשאר בה רשימו לבד וכאשר מיים הכתר להתעלם ומיעוטה גם המלכות לעלות בסוד אז חזר הכתר להאיר
במלכות בעצם כמו בתחילה בבחינת יחידה שבה כי כאשר עלה הכתר במאציל גם היא עלתה מדרגה א׳ והיתה מדרגה
א׳ יותר קרובה אל המאציל והיתה מקבלת ממנו מה שהיתה מקבלת תחלה מן הכתר אך כשלא מיים הכתר לעלות אז היה
מפסיק בין המאציל אליה והכתר עצמו לא היה מאיר וכן עד״ז הוא עם החיה שהיה מקבל מן הכתר וכן הבינה והחכמה
כיוצא בזה וכן כשעלתה החכמה למעלה במאציל הפסיק המלכות חלק שקבלה מן החכמה ולא נשאר בה רק רשימו עד
שהמליכה החכמה לעלות אל מקומה וחזר האור כבתחילה וכן הדין מזה אל כל השאר כי הם חלוקות רבות כי כשעלה
החכמה בכתר נסתלק החדרה מכל מה שלמטה ממנה וכשנשארה בכתר חזר האור כבתחילה וכשחזרה
פעם שנית לעלות במאציל נסתלק האור פעם שנית וכשנמצא לעלות חזר האור להיותו והמשכיל יבין
מעצמו שאר החלוקות וכן בענין המקיפין שלוקחים זא״ו ומקבלים ונבאר נבאר ענין מזהם למטה איך נעשו
כלים למטה הענין כי כבר ביארנו למעלה כי בהתעלות האורות נשארו בתי הכלים למטה לפי כי מכבר
האורות כאשר מתעלמים למעלה מאירים רשימו למטה וכאשר אלו הכלים כלם קיבלו רשימו במקומם
כיצד הכתר מניח רשימו להאיר אל החכמה וכן החכמה מניח רשימו להאיר לבינה וכן בינה לזא״ו וכן זא״ו למלכות
כי למעלה שכבר העליון להאיר אל התחתון ויש לו חשק עמו כדרך האב עם הבן ומשאיר בו רשימו נמצא כי
כולם מניחים רשימו חוץ מן המלכות כי אין אחריה שום אחרית להאיר בה ולכן אינה מנחת רושם ועתה מן
היסוד שהוא אחרון מן המניחין רשימו ונאמר כי כשעלה מן היסוד אל ההוד מניח רשימו במקומו לצורך המלכות
ואותו הרושם אינו מסתלק משם לעולם אעפ״י שהמלכות העלה אל המאציל וכן עושים כל הספירות עד״ז חוץ מן
המלכות והנה זה הרשימו הוא מן האור הבא דרך יושר וכבר ידעת כי אור הבא דרך יושר הוא רחמים אך
הבא דרך חוזר הוא דין וזה הרשימו הוא מן הבא דרך יושר והוא רחמים והנה כשבא זה האור כ״ל אלו יש של
עקודים היו פניהם למטה כי כונתם להאיר ולכן פניהם דרך המקבל אך כשחזרו לעלות אז אחוריהם הופכים
פניהם כנגד המאציל ואחוריהם למטה והנה בעלות הכתר אל המאציל אין ספק כי לא יחסר אור המאציל מלהשפיע
בו כי אין אור המאציל חסר שום רגע רק מן הנאצלים רק כי כשעלה הכתר למעלה אז האור היורד מן המאציל
אל הספירות הוא בא דרך אחורי הכתר כי כשעלות הכתר אל המאציל הופך פניו למעלה ואחוריו אל הנאצלים
כמו שנתפרש לעיל ואז האור היורד אל הספירות הוא דרך אחורי הכתר והוא דין כנודע וכן הדין בשאר הספי׳
השלים אלא שיש הפרש כי החכמה אינה מקבלת רק מאחורי הכתר והבינה מב׳ אחוריים והוא יותר דין וכן עד
המלכות שמן ט׳ אחורים ועוד יש הפרש אחר כי מלבד רבוי האחוריים עוד יש שינוי אחר כי הה״ר מקבל מאחורי
הבינה שהם אחוריים קשים מאד אך מה שלמעלה ממנו לא יהיה כך וכפי החלוקות כך יהיה אותו האור הנמשך
אליהן נמשך או מתמעט וכיוצא בו כי אין סוף כמעט לרבוי הפרטים אלו הרי יש כאן ג׳ מיני אורות והוא אור הראשון
שהם העקודים שיצאו מן הפה שני הוא הרשימו הנשאר מזה האור עצמו והוא רחמים שלישי הוא האור הבא
דרך עליית הספי׳ שאז הוא אחוריים ודין וכבא זה האור הג׳ שהוא דין מתנוצץ ברשימו שנשאר ומכים זה בזה כי אינן
שוים כי זה אור ישר וזה נמשך מאור חוזר זה דין וזה רחמים וזה הרשימו שהוא רחמים רוצה לעלות אל מקורו
ואעפ״י שאינו עולה רוצה להדבק ולקבל ממנו וזה האור של האחוריים רוצה לירד למטה ולכך אינם שוים ומכים זה
בזה כנודע כי כל הכאות אינם רק כשאין האורות שוים וע״י הכאתם נולדים ניצוצות מן האור היורד כי הוא נפגע מאור
הרשימו הרי כאן ד׳ מיני אורות ואלו הם סוד האותיות שאמרנו שהיו כלולים כאן כי כתר אור הראשון הוא טעמי׳
ואור האחוריים הוא נקודות כי הנקודות לעולם הם דין והרשימו הוא התגין והניצוצות הנופלות הם אותיות והם כלים
הרי ביארנו איך נעשו הכלים ולמ״ד שאמרנו
שכבר היה בחי׳ כלים רק שאלו נעשו כשהסתלקות
הכאת ניצוצים שנשארו בכלים של העקודים כי הלא
ביארנו לעיל כי כשחזר האור לעלות נשאר בחינת
כלי מה עביות שלו ונתחיל לפרש הענין ונאמר כי

קשה כפי בעניי כי כאן אמר כי מאור האחוריים הם נקודות ומן
הרשימו נעשו התגין נראה שאור האחוריים גדול מאור הרשימו
ולמעלה אמר שאור הרשימו גדול מאור האחוריים ונראה שאעפ״י
שאור הרשימו גדול בערך שהוא רחמים מ״מ מקום אור האחוריים
גדול שהוא עצמות האור ולא רשימו ולכן נעשו ממנו הנקודות //

המלכות לא הניחה רשימו והכל עלה וזהו סוד שאין מלכות אספקלריא דנהרא דלית לה מגרמה כלום כי לא השאיר בה שום

רשימו אך מהרשימו שנשאר ביסוד מאיר נ״כ אליו. נ״ב יש פי׳ אחר והוא מש״אמרנו לעיל כי הכתר לא חזר רק החכמה
ממקום הכתר עד שמלאה מלכות במקום היסוד ונמצא הכלי של המלכות לא היה מערתה כלום וכבר בארנו זה הדבר
באורך וכשעלה אור המלכות אל היסוד היה היסוד מאיר בה באור כנ״ל ואז אותו האור היכה בזה האור העולה ונפלו
מן האור היורד ניצוצות לכלי של המלכות והיסוד כשעלה הניח רשימו במקומו וכשבא לו אותו האור מהאצילות היכה
בזה הרשימו ונפלו ממנו ניצוצות ונעשה ממנו ניצוצות כלי אל היסוד ואז אותו הרשימו היה מחיה את הכלי ההוא מרחוק
ולא נכנס בתוכו והם סוד [illegible] וכמו שנבאר בע״ה באורך בדרוש הנקודים ע״ש וכן עשו כל הספי׳ חוץ מן הכתר כי
הניח רשימו לצורך החכמה אבל לא נעשה בחי׳ כלי כי כשמלאו שאר הספירות בעלותם למעלה ע״י הכאה במה שלמעלה
מהם נעשה הכלי אך הכתר לא יש כלי שיכה בו בעלייתו ולכן לא נגמר עדיין הכלי שלו ונמצא כי הכתר הניח רשימו ולא
כלי ושאר ח׳ הספירות הניחו רשימו וכלי והמלכות כלי ולא רשימו ואמנם אחר קבלת אלו הספי׳ מן המאציל חזרו למקומם
חוץ מן הכתר כנ״ל ואז הכלי של הכתר לא נעשה אלא בזה כי כשחזרה החכמה ליכנס בו אז היכה אור החכמה ברשימו
שהניח הכתר במקומו והיו הכאות בעולם לפי שרשימו של הכתר להיותו בחי׳ עליונה מהחכמה לכן היא בחכמה ומוציא
ניצוצות וגם החכמה להיותה בא ערך מלמעלה ונמצא שמוד של הרשימו וביה ממנו והכה ברשימו ויצאו ניצוצות
אחרות ולכן נעשים עתה ב׳ כלים א׳ לרשימו של הכתר וא׳ לחכמה הבאה עתה וכבר הארכנו במקום אחר איך יש בכתר
דכר ונוקבא והם אלו השנים שביארנו ועיין שם וראוי לך שתבין מכאן איך יש בנקודים נ״ב מציאות המלכים בצד מה
ונמצא בנקודים כמו שנבאר בע״ה כי זו החזרה של האורות שחזרו במאציליהם הוא נ״ב כמו המלכים נ״ב בכאן וכמו מה שנבאר המלכים אשר
בסוד הניקודים בע״ה ועיין מעתים ובבנין ונקודות ואותיות איך מורים על מיתת המלכים משם תבין מציאותם בכאן רק
ותשכח אך ההפרש הוא כי כאן בנקודים היה מורגש על מיתה לבורר כמו שביארנו כי זאת היתה כונת המאציל אך בנקודים
היה במות ומיתה גמורה ולפי שמן הנקודים התחיל קצת בחינת הכלים לכן היה בהם קצת במות נ״ב והמשכיל יבין כי גם כן
באדם הקדמון הנ״ל כל אותם הניצוצות שביארנו ושנבאר בו בע״ה בענין יציאת הנקודים ממנו ואיך מוצא עצמו
ועוד יש פרסא בטיבורא כל זה קרוב אל בנין המלכים ודברים אלו אסור להוציאם בפה והמשכיל יבין ודע כי במלכות
של הנקודים יש שם ענין שרשים של נעשה נקודים וכן הוא בכל האצילות. ונחזור עתה לבאר הטעם בחי׳ הנקודים שלכך
אמרנו שהאציל לא נעשה נקודים נקודים וברודים ואמנם קודם הנקודים לא היה האור העליון יכול להתלבש בשום
כלי כי לא היה יכולת בכלים לסובלו עד שהגיע התפשטות האור ההוא הגדול אל בחינת נקודים ושם נעשה כלי א׳ אל האור
הגדול ההוא ואז התחיל האצילות להיות בו איזו מציאות של קבלת האור מה שלא היה הדבר להיות קודם אמנם תחילה היה
האור כלו של החלקים המגיעים אל האצילות שלמים כלם רק כלי א׳ לבד ואותו הכלי הוא בחי׳ כלי של כתר עליון ואחר נתפשט
האור יותר למטה מן בחי׳ הנקודים ואז עשו י׳ כלים אך כולם עדיין בסוד בחי׳ כלים של הכתר כי הי׳ כתרים של הי״ס כמו שנודע
שיש בכל א׳ מי״ס כתר ואותה בחי׳ של הכתרים של הי״ס הוא שנעשה כלי בהם ושאר הספירות היו גנוזים שם כעובר במעי [illegible]
שאר הספירות לא היה בהם יכולת לעשות כלי כי הכלים שלהם לא יכלו לסבול האור ההוא עדיין וזהו סוד הנקודים הנק׳ קודם
האצילות ובחי׳ הנקודים נק׳ נקודה א׳ לבד ואחר נעשה סוד האצילות בע״ה כמו שנבאר בע״ה // //
ועתה נבאר סוד הנקודים מה ענינו דע כי האור העליון הראוי להתלבש בי״ס אשר יש בו כח י״ס אצי׳ שעדיין לא
נעשו י׳ אורות עד אחר [illegible] הנקודים כמו שנבאר בע״ה [illegible] כח י׳ אורות הי׳ ומתחילה רק לפי שלא היה
האור הנגבל בתוך הכלים לא היה נכר מציאות הי״ס י׳ והנה כאשר רצה המאציל העליון להאציל בחי׳ הכלים הנק׳
נקודים מה עשה המשיך האור שלו למטה עד מציאות סיום השיעור הראוי להעשות ממנו בחינת הנקודים ואז
אחרי שהמשיכו למטה חזר האור ונסתלק למעלה ונודע בכל האור עליון כאשר חוזר ומתפשט וחוזר ונעלם מניח
רשימו יותר למטה כהכרח וזהו האור שנשאר למטה כאשר נסתלק האור העליון ונעלם במקורו ומזה האור
שנשאר למטה נעשה בחי׳ כלי ע״י הדיקה האור העליון ממנו ע״ש וזה האור הנשאר ונקרא בחי׳ כלי כי סבת קיומו
[illegible] האור והסתלקותו גרם להעשות מציאות כלי ואמנם כאשר האור מסתלק בבת אחת [illegible] לבן כל
מציאות האור הנשאר לא נעשה רק כלי א׳ וזה הכלי לא יקרא רק כתר כי שהאור העליון לא היה בו הכח [illegible]
כי עדיין לא נכר שהם י׳ אורות ומה שנק׳ כתר ולא בשם שאר שמות [illegible] הטעם כי לעולם הכתר קרוב אל המאציל לכן
יקרא הכלי הראשון שהאציל המאציל בשם כתר אך האצילות שיתחלק ע״י זה הכלי אז יקראו חכמה בינה וכו׳ אך עדיין

כלה

קי"ח שלא הספה כשה אל החסד להאיר כי אין כח בחסד לקבל אור הבינה אך הן קצוות הם [illegible]
לקבל אור גבורה זה מזה וזה מזה כי כלהו קצוות הם שוים. אח"כ חוזר להיות [illegible]
כי שניהם שוים בכתר והוי נ"ב לא מגני בחסד כי עולה אל הבינה והוי ב"ב [illegible]
מגני בגבורה ולא מגני בדבה ומגני בכנה ולא מגני בהוד ואז ההוד הופך [illegible] אין הב' אורות אל היסוד ואז הוי מגני
ביסוד ואז היסוד הופך פניו ומאיר אל המלכות כנגד כל הן קצוות [illegible] לא מגני בכתר והוי מגני בחכמה ובינה להיות
וחסד ולא מגני בגבורה ומגני בדבה [illegible] בכנה ומגני בהוד ולא מגני ביסוד כי עולה בהוד ואז היסוד הופך פניו וני'
אור המלכות למטה במקומה והוי [illegible] במלכות ועתה חוזר לבחי' שנית והרי עתה נשלם בחי' הראשונה שהוא מניחו
הקפצות והרי הגיעו כל הי' אורות עד המלכות ועתה הבחי' הב' השנית היא בשובה כי הלא עתה חוזר להיות מגני בכתר
ואז לא מגני בחכמה ובינה וחסד ומגני בגבורה ולא מגני בדבה ומגני בכנה ולא מגני בהוד ומגני ביסוד ולא מגני במלכות
ואח"כ חוזר כבתחילה והוא מובן וצריך לבאר מה שאמרנו לעיל כי בחינות אלו יקראו כו' כי י"ל עד עולמים וזקוני
סוד סולם רומזה במרכבות קיה שמו ולא כ"כ אך הענין כי שמו כולו הוא בכתר יה פי' כי כמו'לי יו"ד ה"א כי יהוה
הרי כי יה הוא שמו כולו ממש וזה שם יה הוא בכתר לרמוז איך יהא נמצא שם יהוה וכו כלולים כל הי' אורות שלהיה //
כבר אמרנו כי נשלם חשך האור הראשון ליבק עם העליון וכאשר הוי מגני ביסוד הוי לא מגני במלכות כי אז אור המלכות
עולה ביסוד ומחמת החשך וכן כל השאר חוץ מן החסד עם הבינה כי כשהוי לא מגני בבינה הוי נ"ב לא מגני בחסד
מחמת ב' מרחקים הנ"ל וכשהוי מגני בבינה הוי נ"ב מגני בחסד כי אין החסד יכול לסבול אור הבינה אמנם אותו הרגע לבד
שיוצא הבינה ממקומה אז מוכרח חה החסד שם וכרגע יורד החסד במקומו וזהו הענין כי הן קצוות הם במקום אחד
ואינם יכולים לדבק בבינה שהיא מן הג' עליונות גם ענין מגני ולא מגני שבשלשה ראשונות הוא באופן אחר כי כאשר הוי
מגני בכתר אז שלשתם שניהם למעלה חכמה בינה בכתר ולמטה והג' ראשו' עליונות חשובות כאחת וכשלא הוי מגני
בכתר אז הוי מגני בחכמה ומן הראוי שתשאר שם הבינה ותהיה אז לא מגני בבינה אך מחמת כי חסד הוא
כולו הוי נ"ב מגני בבינה גם דעת ששר הזמן אשר לא מגני האור בספי' א' הוא רגע א' לבד והוא סוד רגע באפו
כי הלא הסתלקות האור הוא לא מגני והוא מחמת הזמם והאף מחמת התחתונים שאין בהם כח אך המושך בחי'
מגני שהוא חוזר האור למטה להחיות העולמות אין כזה שיעור כי כפי מעשה התחתונים של בני אדם כך ימשך
זמן החיים הם // // ואמנם כבר ביארנו כי הסתלקות האורות בשמסתלק האור הראשון לנשמות כו'
וכאשר חוזרו להתפשט פעם שנית כדי שלא יתבטלו הכלים כעת הראשונה הוצרך הכתר אורו לעלות
למעלה ולא נכנס בכלים ולא באו רק ט' אורות על הסדר הזה אור החכמה בכתר ואור הבינה בכלי של החכמה
וכן עד"ז עד שנמצא שאור המלכות בא בכלי של היסוד וכאשר לא חזר בכלי אותו האור הראשון הנעלם
אך בא לו אור קטן ממנו עם זה נשארו הכלים במחיצתם כלים ולא חזרו להיות אורות כבראשונה והנה כאשר
התחילו האורות ליכנס בכלים אז נכנסו הט' אורות בכתר וזה נק' מגני בכתר כנ"ל ואח"כ נסתלק האור העליון
שהוא חכמה וזה נק' ולא מגני בכתר כנ"ל ואין להאריך בזה שכבר הארכנו לעי' בחי' מגני ולא מגני לי' ממקומו //
ואמנם צריך להבין טעם למה עתה נכנסים כל הט' אורות יחד בכלי של הכתר מה שאין כן בהתפשטות הראשון
כי נכנסו א' לא כנ"ל שנכנס אור המלכות בכלי של הכתר ואח"כ נדחה זה למטה במקום החכמה ואז נכנס אור
היסוד בכתר וכן עד"ז עד שנכנסו כל הי' אורות כשיעור הי' כלים כמבואר תוכן עם האמור כי תחילה כשהיה אור
הכתר עמהם וגם כולם היו מאירים מעצמו לכן לא היה כח בשום כלי מהם לקבל בתוכו רק אור א' לבדו אך עתה אשר
אור הכתר אינו נכנס בכלים והוא נשאר למעלה והופך אחוריו למטה כמו שנבאר בע"ה לכן יש עתה כח ליכנס כל
האורות יחד בתוך כלי א' כי כל הט' אור והנכנסי' עתה בכלי הכתר הם קטנים מן אור הכתר וכן כשנכנסו הי' שמונה
אור בתוך כלי החכמה יש כח בכלי שלו לסובלם כי כולם קטנים מאור החכמה הראשונה וכן עד"ז בכולם והנה דע
כי הלא למעלה מן עקודים אלו יש שרשים לאלו הי' מן הכתר עד המלכות ולמטה מן שורש המלכות זו שם הוא הכתר
שלה עקודים והנה כל החיות הצריך אל העקודים אלו כולם נמשכים מאלו השרשים העליונים ונמשכים דרך הכתר הנז' וכל
זה בחי' חיות לבד לא בחי' שפע ממש לבד כאשר יעלה אור הכתר ויהיה לא מגני בכלי של הכתר אז יעלו ויקבלו שפע
גדול מן שורשם כמו שנבאר בע"ה ונחזור לבאר מה שאמרנו לעי' כי כאשר הוי לא מגני בכתר אז נכנסים שמונה

כמוה ואז החכמה הופכת אל הבינה ומאירה בה אבל אינו האורות אל הבינה עד היות פעם
שנ[illegible] ...ך להבין זה ענין הפיכת פנים אלו להאיר אל הבינה מאחר שאינו נותן הז' אורות
לבינה [illegible] ...ין הוא כי הנה צריך שתבין כי אחרי שביארנו שהאורות באו מחולפים נמצא כי אור
החכמה נתן בכתר ואור הבינה בחכמה ואור החסד נתן בבינה קשה כי העולמות נהפכו כי במקום הזכר
נבנה נקבה ובמקום נקבה נבנה זכר ... העניין הוא כי ראוי שתדע כי הנה בהסתלקות הראשון לעשות כלי
הנה החלק ההוא הנעשה כלי לא נגמר להעשות כלי עד הרחק האור ממנו י' מקומות כי כאשר האור התחיל
להסתלק מהחלק אשר אח"כ יקרא מלכות התחיל להחשך ואח"כ שנסתלק האור מן הכלי מהחלק אשר יקרא
יסוד אז החלק הראשון החשיך יותר עד שנמצא כי כאשר האור הגיע אל המלכות נתרחק ב' מקומות שלימות
שהוא כאשר נתעלה בחלק הנוגע אל הוד אז נגמר הכלי של המלכות להעשות כלי כי כל בחינה מן כלבוד רתי
עד שנמצא כי בהתרחק אור המלכות למעלה מן הכתר אז נגמר כלי של החסד להעשות כלי אל החסד ונמצא
כי עדיין הבינה והחכמה והכתר לא נעשו כלים לפי שעדין לא נתרחק האור מהם ג' מדרגות שלמות וכל בחינה
מן כלבוד רתי ולכן לא נגמרו עדין כאלו הג' להעשות כלי אך עכ"ז בודאי שיותר יקרא חלק הבינה כלי
גמור מן השנים הראשונים לפי שכבר האור רחוק ממנו ב' כאשר נסתלק למעלה מן הכתר נמצא שיש
הפרש בין הבינה אל החכמה והכתר וכמו שנבאר בענין וכזה יתורץ קושיא א' והיא כי הלא בהסתלקות
הראשון לעשות מציאות כלים אמנם האור בכתר היה מאיר בהם עכ"ז הם נקראו כלים ועתה בהתפשטות
אשר לא היה אור הכתר מתפשט עמהם כנז' איך נק' אורות אך התשובה כי לא נגמר להעשות כלי רק
בהתרחק האור מן הכלי ג' בחינות ומדרגות אך כאשר יכנס בתוכם ממש אעפ"י שאין אז הכתר נכנס
בתוכם עכ"ז האורות בתוכם נק' אור ועכ"ז זאת הקושיא שהקשינו הצדק כן עליונות אשר עדין אור הכתר
קרוב אליהם איך נעשים כלים ואח"כ כשחזרו הכלים ליכנס איך יקראו אור ואדרבה אור שלהם ממעט יותר מבתחלה
כי באים חסרים האורות האלו מאור הכתר אשר היה מאיר בהם בעת ההסתלקות אך הענין הוא כי לעולם סוד
המלכות היא עושה כלים בהפיכת פנים מן הכלי שלה והנה כאשר יחזרו עתה האורות ליכנס נכנס אור החכמה
בכתר ואז אור הכתר שנשאר בהסתלקות כנז' לא נגמר להעשות כלי כי אין הכלי נגמר להעשות עד הרחק האור מן
הכלי ג' מדרגות וזה לא שייך כן בראשונות כנ"ל ואז זה אור הכתר שנשאר האור היותר זך ודק נכנס בתוך אור החכמה
הנכנסת עתה בכתר ומתלבש זה האור של הכתר בתוך אור החכמה ונעשה נשמה אליה לפי שהוא אור הכתר
ונעשה דכורא והחכמה סביבותיו ונק' נקבה והאור היותר חשוך שנחשך מחמת הרחק האורות זה ישאר בתוך
כלי לשני טעמים הא' מחמת ההרחקות האור ממש שגרם לו נראה חושך ועוד כי המובחר מן האור מתלבש בתוך
אור החכמה שנכנס שם ואז זה שנשאר מאור הכתר נגמר ונעשה כלי כי אור החכמה מפסיק ביניהם באופן כי
ביאת האורות והתפשטותם עתה הוא הגורם כן עליונות לעשותם כלי ולא נעשו כלי בהסתלקותם כמו שביארנו ועוד
טעם אחר כי מאחר שאור הכתר נשאר למעלה ומעולם לא חזר ליכנס בתוך אלו הכלים רק נשאר בסוף י' שרשים
של האורות למעלה והפך פניו למעלה ואחוריו למטה ולכן האורות עתה הם מוכשרים מבתחילה ואח"כ נעשו
ההסתלקות וכן עד"ז בכלי השני של החכמה כי נכנס בתוכו אור הבינה ואז אור החכמה נתלבש בתוכה והאור
שנשאר שהוא נחשך יותר נעשה כלי מחמת ההרחק אעפ"י שאינו הרחק גמור והרי עתה איך יש זכר ונקבה
בכתר וזכר ונקבה בחכמה נמצא כי מעולם אין החכמה והכתר ממציאותם להעשות מזכרים ונקבות כי
הלא האורות שלהם עצמם נשארים בקיומם אעפ"י שאינם גמורים כבתחילה ואדרבה שאר האורות הבאות
עתה הם נעשים עליהם ונעשים נקבות אליהם וכן בבינה רק שיש הפרש והוא שנשאר בה אור הבינה ממש
בהסתלקות כנ"ל ועתה נכנס בה אור החסד והנה ת' החסד בן הבינה כנודע ולא יתכן שיהיה הוא הזכר ואור הבינה
עצמה נקבה אליו ואם נאמר כי אור הבינה יקרא זכר ואור החסד נקבה גם זה לא יתכן ולזה צריך אותה הפיכת
פנים שביארנו לעיל שהופכה החכמה פניה למטה כנגד שיתנו לה השמונה אורות ואז מזדווגים דכר ונוקבא כי
של החכמה שם במוח ומוציאים עי' זיווגם אור א' הנק' יוד ואז נותן למטה בהפיכת פניה אל הבינה אותה
היוד ואז אותה היוד מתלבשת בבינה בתוך אותה על דרך האחרית ונעשה היוד דכר והבינה נקבה וכאשר נתנו

הז'

הז' אורות שבכלי של הבינה אז ניתן בה אור החסד ונשאר בה אור החסד תמיד (בחי' מ"ן נוקבין) ואעפ"י שאור
זה הוא של הבינה הוא מן האורות הראשונים שנשאר שם וזה היוד שבא בהבינה מן זיווג דכר ונוקבא של
חכמה הוא מחודש וא"כ איך נעשה הבינה שהיא שורש הנקבה אל זה האור המחודש מן החכמה
והקושיא כי כבר ביארנו שזה האור של הבינה אינו אור גדול אחד אשר יש מרחקים בינו ובין האור
הנז' אעפ"י שאינם בהרחקות גמורות כמו שאין כן בחכמה של מעלה ושרפי אור הבינה הזאת נשאר כאן לענין
הקטנות אשר לא היה מוכן להאיר אך הנוקבא העליונה שבחכמה באה בסוד ההשפעות שכוונו להאיר
ולכן הכלי הזה מוכן שנכנס יכול להיות מקבל מן הבינה הזו ומקבל מן החסד שבא נוקבא אעפ"י שבא גם הוא
מבחינת ההשפעות. אבל עכ"ז הנה הוא בבחינת למטה מן החכמה כלל הדברים כי בכתר העליון יש שם
יה' שהוא דכר ונוקבא בכתר וחכמה ובחכמה יש שם יה דכר ונוקבא חכמה ובינה ובבינה יש שם יה שהוא
דכר ונוקבא והוא בינה וחכמה יחכמה והוא חכמה המתחדש מן זיווג העליון של דכר ונוקבא שבחכמה
ובינה שהיא הנקבה אלו והיא אות ה' הרי שם יה נ"כ כאן ועוד יש בה אור החסד שהוא בחי' בן גם עכ"ל נלא'
מאלו הנ' יוד ין דכר ונוקבא והכלי הוא ל' אך הבינה נק' יוד בבחי' הג' אורות שבה ומדרס יה' והם חכמה
בינה חסד אך הכלי אינו נזכר כאן גם יש טעם אחר למה נקרא יוד של זיווג שבחכמה הוא בעלה של הבינה
הזאת התחתונה לפי שכאשר מזדווגים דכר ונוקבא שבחכמה אינם מוציאים טיפה היא מבמחותם ק מלמעלה
שהוא מן הכתר לכן נגדל כחו מן אור הבינה התחתונה ואמנם כשאר ספירות לא היה בו שינוי מציאות דכר ונוקבא
כי כלם זכרים וגם הם כלים גמורים ואין בהם רק אותו האור הנבנם מחדש ונמצא כי אור הבינה נכנס בחסד
וכן עד"ז עד שנמצא אור המלכות בכלי של היסוד וכבאן נ"כ יש הקושיא הראשונה איך מזכר יעשה נקבה אך
דע כי לפי הצורך דכר ונוקבא להזדווג והוציאו ה' אחת לגמרה ונחלקה לשנים ואות ו' נשאר ביסוד במו דכורא
אל המלכות אשר שם כי יותר גבוה היא אות ו' כמו מדרגת מן אור המלכות שביסוד ולכן הם דכר ונוקבא ואחה'
אות ה' ירדה במלכות והשלימה שם במקומה הרי כי ל' בחינות יש דכר ונוקבא והם כתר חכמה בינה יסוד והוא
מטעם הקושיא הנז' שיש באלו הל' מה שאין כן בשאר /// ועתה אנו צריכים לבאר מציאות מעני
בכתר מה ענינו והענין כי כבר ביארנו כי יש בכלי שבכתר דכר ונוקבא והם כתר וחכמה ואלו צריכין לעלות אור
שורשם לינק משם ואמנם חשק הזה שיש להם ליקח האור מן השורש שלהם הוא הגורם להם לעלות כי הוא כל העשר
שרשים כלם פניהם למטה להאיר בנקודים אלו ואמנם אחר שעולים ויונקים משם אז אותו הכתר הנשאר בסוף
השרשים הוא הופך פניו אחוריו להם ואז אינם יכולים עוד לינק ולכן חוזרים ויורדים ובנמי הכלי שלהם וכמו שיתבאר
בע"ה והענין כי כל השרשים העליונים הופכים פניהם למטה להשפיע למטה כי לשם השרשים רצונם להאיר בענפים
וזה לצורך חיות ולא לצורך זיווג ואמנם גם שורש כתר העליון יש בו חשק להשפיע למטה אך נודע הדבר הוא היות
אותו הכתר בסוף אותם השרשים כולם והופך אחוריו למטה ואז בראות השורש העליון שבכתר כי האור הניתן של אינו
משפיע למטה אז הוא אוסף חלקיו למעלה כמו שא' המדיק אבל כי כאשר אינו מזדווג עם המלכות גם הוא מעמיד
כי אין נותנים לו אבא ואי' רק כאשר ישפיעו למטה וכן הדרך הזה כאן כי כאשר אין הכתר הזה משפיע למטה אז גם
השורש העליון של הכתר אוסף חלקיו ולא כדלונו כי רצונו להשפיע רק מחמת חסרון התחתונים שאינם יכולין לקבל
וגם טעם הדבר כי אם ימשך אור ההוא תמיד הנה יחזרו הכלים אל בחינת אורות בבתחילה ויבטלו כבתחילה
אך עתה שאין האור נמשך בכלים רק אחר עליית אור הכלים למעלה לינק ובזה אין הכלים בטלים והנה אחר
שינקו אלו האורות מלמעלה אז חוזר הכתר ההוא להפך את פניו למעלה ואז יורדים למטה בעל כורחם
כי אין מה לינק ועוד טעם אחר לפי שגם אלו האורות יש להם חשק לחזור אל הכלים לגמרם הנמשך
בהן כשיוצאה מן הענף לכן אחר שינקם חוזרים לירד ואז אין אותו הכתר שבסוף השרשים [illegible] מן שורש
של הכתר העליון רק חיות הצריך לו ולא יותר ונבאר עתה מציאות עליה זו ונאמר כי הלא כאשר לא מצאו
האורות בכתר הוא כי עולים דכר ונוקבא למעלה במקום זה הכתר של סוף השרשים העליונים ואינם יכולים
להיות שם ביחד כי הוא גדול מהם ולכן הם נשארים במקומו והוא עולה בשורש של האצילות ואז גם השורש
של המלכות עולה בשורש של היסוד ושם נשארים שניהם בסוד היסוד שהוא דכר ונוקבא ואז שורש הכתר משפיע

ראשונות יוד
שבה
בתולעה כי כתר
דכר ונוקבא והכלי עמו
שהוא ל' של יוד וכן חכמה
נקרא יוד וכו'

למטה אחר שכבר יש הכנה למטה בהתחתונים לקבל ואז הנוקבא של הכתר נגלית בהוך. ופי' הענין כי הנה יש כמה
מיני גלויות א' כאשר יהיו ב' אורות בב' כלים כל א' בפני עצמו גלויה שני כאשר יכנסו ב' אורות בכלי א' עוד יש מין
מציאות אחר בהיות שני האורות האלו זכר ונקבה כי אז אירע להם מ"ש בס' הרומה כי אז יש בהם שורש של סוד
אהבה פי' כי נגלה האחד זכר ונקבה ושניהם בכלי א' וכן חוזר האחד הנקבה לכלי בכלי של הזכר הרי הם ד' אורות
ב' בכל כלי בלולים זה בזה והם סוד ד' אותיות של אהבה עוד יש מציאות מן גלות אחר והוא שיש זה המציאות
שאני שנ' כי הם ב' אורות בב' כלים שהם דכר ונוקבא של הכתר שעלו למעלה ואינם בכלים ואז גלות שלהם יהיה
בבחינת שיקבלו האורה זה מזה וזהו הגלות שלהם והנה עתה הנוקבא נגלית בדכורא להיות כי הנקבה היא אור
של החכמה כנז' למעלה והזכר הוא אור הכתר הנשאר בכלי א"כ הזכר הוא המקבל מן השורש שלו שהוא שורש הכתר
וזה נמשך ע"י שמזדכך אותו הכתר שנשאר למעלה בסוף השרשים וע"י האחה עליונה של שורש הכתר הוא
מזדכך מאד ואז מאיר אור רב בזה הזכר של הכתר ואז נגלית הנקבה בזכר ומקבלת האחה ממנו עד שנמצא
עתה ג' אלו שוים בהאחה והם דכר ונוקבא של כלי הכתר ואותו הכתר שעליהם ואחר שהם שוים וקבלו האור שלהם
ממנו שורש הכתר העליון ואז צריך שהנוקבא של הכתר תקבל גם היא מן השורש הכתר העליון ולכן השורש של החכמה
עליונה יורד בבינה והבינה בחסד וכן עד שיורד יסוד במלכות ושם נגלים יסוד במלכות ואז אותו הכתר שעלה
במקום שורש המלכות יורד במקומו כי אינו יכול להיות שם כי אין לו רצון עם שורש המלכות וגם כי הוא ענף
והמלכות שורש ולכן הוא נבדל ממנו אעפ"י שהוא מקבל מן הכתר אמנם יורד במקומו ומשם יכול להיות לאחד
עם דכר ונוקבא שהיו במקומו כי אז שלשתם שוים אחד שכלם שוים בקבלתם משורש הכתר העליון ולפי שעתה
מקבלים משורש החכמה ואז נמשך האורה שורש החכמה למטה ואז נגלה הזכר עם הנקבה כי הנקבה מקבלת תחלה
לפי שכבר נתחברה למעלה עם הזכר כי שניהם קבלו שוים משורש הכתר העליון ולפי שעתה מקבלים משורש החכמה
לכן הנוקבא מקבלת תחלה מכל הג' שבכאן והם מקבלים ממנה ונגלים בה בסוד אשת חיל עטרת בעלה ואמנם
טעם ירידת החכמה למטה במקום שורש הבינה הוא לפי שהם הא' לפי כשהיא קרובה אל שורש הכתר אינה
יכולה להאיר ואינה מתגלית באור הנמשך מן הכתר ועוד כי צריכה היא להתקרב למטה כדי שתקבל הנוקבא שלכתר
לקבל תחלה ממנה כנז' וזה גורם קרבת השורש אליה מדרגה א' יותר מקורבת הזכר אל שורשו ועוד כי הלא ביארנו
כי למעלה השרשים אינם נמנעים מלהשפיע למטה בהיות התחתונים רוצים לקבל ולכן שורש הכתר אינו נמנע מלהשפיע
למטה כל זמן היותם שם דכר ונוקבא תוך מן הכלי שלהם וא"כ אין החכמה יכולה להשפיע ולכן כאשר הרחיק החכמה
והכתר למטה במקום הבינה אז נשאר המקום שלה פנוי ואז כשעוד שהשפע השפע מן שרש הכתר ממלא אותו החלל
הפנוי אז החכמה היא משפעת למטה נמצא כי אם אז משפיע גם הכתר אינו מתבטל האחה החכמה ואמנם ירידת
החכמה למטה לא הפסיד הארה בהתרחקה מן המאציל העליון מדרגה אחת בעבור כי זהו הטעם נ"כ שהכתר ממלא
אותו החלל כי אם היה נשאר שם מקום חלל ופנוי אז היה נפסק אור המאציל אל החכמה ואז היה נפסדת ואז היה לה יותר
טוב לישאר במקומה אבל עתה שאור הכתר ממלא החלל ההוא יש דרך ומעבר אל המאציל להשפיע אל שרש החכמה
ואינה מפסדת כלל והנה אחר שקבלו דכר ונוקבא מן שרש החכמה נ"כ אינם צריכים יותר ואז יורדים דכר ונוקבא כלי
שלהם ואז החכמה מתעלה במקומה וגם שורש הכתר אוסף תלקין תלקי האור אלו ואותו הכתר שבסוף השרשי' אינו
מקבל רק חיות לו לבד ועתה נק' בחי' מוחי בכתר של הכתר כי חוזר האור בכלי שלו אמנם שורש הכתר העליון יקרא לא
מוחי למטה בנקודים הרי העלינו מזה כי אור שבכלי הראשון שנק' כתר אין בו רק אור החכמה כי אור הכתר נשאר
למעלה בסוף השרשים וזהו סוד כלם בחכמה עשית // // ועתה אנו צריכים לבאר מציאות לא מוחי
בחכמה ובינה כנודע כי כל האורות של חכמה ובינה עולים בכתר להיות הדכר והנוקבא של הכתר במקומם כנז' והנה
כבר ביארנו שיש ה' אורות בשני הכלים כי בכלי החכמה יש דכר ונוקבא ובכלי הבינה יש דכר ונוקבא וכן ועליית אלו הוא
הגלוי בתוספת התחתונים כי לפעמים יעלו כל הה' אורות ולפעמים לא יעלו כ"א ד' ואור החסד שהוא הבן ישאר למטה בכלי
של הבינה וכבר ביארנו כי יש דכר ונוקבא בכל א' מן הב' כלים האלו הראשונים ונק' יה"ו כדכר הנוקבא ודנבי אלו הה'
אורות כשעולים בכתר לפעמים נגלים כלם בנוקבא ולפעמים נגלים בדכורא ולפעמים קצתם בדכורא וקצתם בנוקבא
ודנבי בשאין עולים רק הד' אורות אינם נגלים רק בנוקבא ונבאר עתה תחלה זו ונאמר כי הלא קודם שיעלו אלו האורות למעלה
אז לקבל

להכלי בכתר אז יה שבכתר הוא פשוט ואינו במילוי אך בגלות אלו האורות למטה אז יהיה בהם מילוי והנה
ג' מיני מילואים הם או ביודין או בההין או באלפין והנה משמיין עולים רק הד' אורות אז כלם נכללים בנוקבא
שהיא הה' של שם יה שבכתר ואז מילוי אותה הה' היא ביודין כזה הי' והענין כי הד' אורות הנכללים בנוקבא הנה
ג' רבתין בגלום כראשון ולפי שלעולם אור הקטנה הוא המקבל אור ות האחרות ואז שלשתם מתכללים באות י'
שהיא החכמה לכן מילוי ה' זו היא ביודין אך לעת כאשר דכר ונוקבא שבכתר עולים למעלה בשרשים שהוא סוד
הנה לעת הזו שבכלל א' מהם הם העולים ונשארים למטה במקומם סוד ב' מלכיות מלכות הזכר ומלכות הנקבה בב'
הכלים הנקודה כהיותם פשוטים בלתי מילוי ודע כי אז שני מלכיות אלו הם שוות כי אמנם שהזכר גדול מן הנקבה מ"מ
עתה הם שוים לפי שכתיר אור הזכר הוא בסוד הסתלקות כנ"ל כי כאשר רצו להסתלק אותם האורות כדי לעשות כלים
אז נשארו אותם האורות בכתב כנ"ל נמצא כי אור הזכר של הכתר הוא בסוד הסתלקות ואור הנקבה שבכתר בא
בסוד כנסה כנודע ולכן אור הזכר ואור הנקבה שוים בפעם הזאת ועוד כי לפי שהזכר הניח שרשו למעלה תחת
השרשים לכן האור הזכר של זה הכתר הוא גדול לחזור עם מ"מ כנקבה ולכן נמצא שכל אור הזכר שלה למעלה
ולא נשאר רק אור מועט אך הנקבה שאין לה למעלה רק שורש כנודע שהוא הזכר הכתר ולכן אין כ"כ חשך והאור למטה
ונשאר אור מרובה אור מלכות למטה בכלי שלה ולכן יהיו שוים אז ב' המלכיות ביחד דכר ונוקבא אך כאשר חוזרים
לבא דכר ונוקבא אז בא הזכר בכל אורו וגם כי הוא לוקח אור גדול מן הכתר שלמעלה ממנו ואז כשחוזרים אין
יכולה הנקבה לקבל אור הזכר כולו רק מו' קצוות שלו לבדם והנה כדי שתבאר לך זה צריך שתדע הקדמה א' והיא
כי יש חילוק בין הפעם הראשונה בעת האצילות לזמן שלאחריו כי בפעם הראשונה שבכולם והוא כאשר הזכר של
הכתר בעת הסתלקות הראשון ואח"כ בהתפשטותו שני שנתפשט החכמה בכלי הכתר אז לא נכנס בכלי של הכתר הזכר
רק בכלי של הנקבה שהוא סוד ה' של יה והיו זכר ונוקבא בב' כלים אך בהסתלקות השני אשר היו עולים הדכר
למעלה ואז נשארו שניהם יחד וכלם קבלו האור יחד מן הכתר העליון ולכן כאשר חוזרים ובאים בכלים שלהם אז שניהם
נכנסים בכלי כ"א של הזכר והמלכות של הנקבה נשאר בכלי שלה כנ"ל וכן הענין תמיד אחר הפעם
הראשון כי לעולם הזכר והנקבה נשארים בכלי הזכר ועם הם מזדווגים יחד נמצא כי שהוא הכלי של הזכר של
הם שניהם דכר ונוקבא ואז כאשר מזדווגים אין הנקבה סובלת אור הזכר רק מן הו' קצוות כנ"ל ומן זיווג דכר ונוקב'
אלו אשר נכללים באות היוד הפשוטה כנ"ל אז יוצא מהם דוגמת שני פעם דכר ונוקבא והם ו"ד והענין לפי שהזכר
הוא שהם מילוי אות י' והוא כמו שהדכר ונוקבא שבאות היוד פשוטה הוא סוד ו"ד גם אלו הבנים הם ו"ד והענין לפי שהזכ'
אינו מזדווג עם הנוקבא רק בסוד ו' קצוות שלו לבד לכן גם הבן שלו הוא צורת ו' ג"כ ואמנם הנקבה היא צורת ד' לפי שיש
בה כל העשר כלים רק שאור הו' קצוות הם בגלום כל ראשונות שלו ולכן נקרא ד' הרי מילוי היוד שהם ו"ד ובלוז ע"י יוד
שהם דכר ונוקבא ואח"כ הוא אות ה' של יה שהוא הכלי של הנקבה ושם נשארת המלכות של הנקבה כנ"ל והנה כאשר עולות
הד' אורות כנ"ל שהם התחתונות באות ה' זו אז היא מתמלאת באות י' ונעשית ה' כנ"ל ואמנם צורת הה' עשויה היא ד"ו לפי
ועתה נבאר מציאות הנקודים וכבר אמרנו שהם ד' בחינות ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן ובכל א' מאלו הד' יש בהם טעמים נקודות
ותגין ואותיות ואמנם המוחין הם ע"ב ומהאזן ולמטה עד סיום האי אדם קדמון לכל הקדומים הוא בחי' ס"ג עד
סיום הרגלים וזה היה קודם מיתת המלכים אך אח"כ היו בחי' מ"ה וב"ן מטיבור האדם הזה ולמטה כמו שאבאר בס"ד ואמנם
בשם ס"ג כבר ביארנו היות בו טעמי' ונקודו' וכו' והנה הטעמים נחלקים לג' חלוקות אזן חוטם פה כנ"ל ואמנם הנקודים הם מן
העין והענין כי כבר ידעת כי האזן הבל מועט כי אם ישים אדם אצבעו באזן ירגיש כאילו הבל והרוח שבתוכו עושה קול הברה
באזנו על שאינו יכול לצאת ומזה ההבל יצאו ים כנ"ל אח"כ הבל החוטם יותר מרגיש כנודע אח"כ הבל הפה יותר מרגיש מכלם כי כל
מה שיורד האור למטה עב ניכר יותר ומתגלה והנה אלו ה"ג הם בחי' טעמים שלמעלה אח"כ מן העין מתחיל בחינת הנקודה ולכן
אין הבל בעין כמו בג' הנזכרי' כי אין הנקודות כמו הטעמים ע"ב יש קצת הסתכלות בעין דוגמת בת היענה המסתכלת בביצתה
ומוליד אפרוח זה מזה היות בח' ההסתכלות מהמשיי בעין ומזה ההסתכלות יצאו הנקודים ולכן המציאו במקום כי שלם שם כנ"ל
הוא בבחי' עינין ונקודים בסוד וגביהם מלאות עינים כי כל בחי' העין הם נקודים כנודע והנה כשתמנה מן הע"ב יהיה לפני'
ס"ג ד' של השם וע"ב יש אל השם ומ"ה י' ו' וב"ן ה' אחרונה וכשתמנה השם מן הס"ג לבדו יהיה הטעמים של ס"ג אות י' והנקודו'
אות ה' וכאשר נחלק גם הטעמים תהיה אות י' באזן וה' בחוטם ו' בפה וה' אחרונה בעינים כי העינים יש להם בחי' ה' ראשונה

וה' אחרונה וזהו סוד אני ישנה אני שניה כי הה' היא אחרונה והיא שניה וכבר ידעת כי הטעמים כתר והנק'
חכמה והתגין בינה והאותיות ז' תחתונות נמצא כי העין בחינת החכמה שהם הנקודות וזהו הטעם שאנו קורים אל
חכמי הדור עיני העדה כמ"ש ואם מעיני העדה ואלו הנקודים הם סוד המלכים דמיתו כמו שנתבאר במ"א וזהו סוד
פסו' והארץ היתה תהו ובהו כי הארץ היא ה' אחרונה שהיא בחי' העין כנז' והיא אשר היתה תהו ובהו שהיא מיתת
המלכים והתיקון שלהם הוא יהי אור וגו' והנה זהו פי' פסוק פקח עיניך וראה שוממותינו והכוונה נבאר מציאות
הענינים ונאמר כי הלא הנקודות הם ט' והם קמץ פתח צירי סגול שבא חולם חירק קיבוץ שורק והנה הז' נקודות הם עוד
יודין חוץ מקמץ ופתח שיש בהם שני ווין ולענין העין כאשר נמנה כל היודין שיש בז' נקודים הם י"ג נקודים והם כנגד י"ג
וכנ' עין להורות כי מן העין יצאו הנקודות ונשארו קמץ ופתח שהם כנ' כ"ב אותיות שמהם נעשו הכלים אל הנקודות ולא
למה נרשמו הכלים בשני נקודות ראשונות היותר מעולות והטעם הוא שמאלו הב' ראשונות שהם כתר וחכמה נעשו כלים
אל השאר והם הולידו והוציאו כלים אל ספי' אשר תחתיהם עוד טעם שני כי הלא כבר ידעת כי הז' נקודות הם ז' מלכים
ובהם היא שבירת הכלים ולכן הז' התחתונות נשארו בלא כלים רק אור לבדו והם סוד הנקודות אך הב' ראשונות לא מיתו ונשארו
עם הכלים והאורות נעלמים בתוכם ולכן נקראו על שם הכלים שהם הכ"ב אותיות הרמוזים בקמץ ופתח והנה קמץ מורה
על הכתר והכתר הם הטעמים ופתח מורה על הנקודות ולכן נקראו שני נקודים אלו קמץ ופתח להורות כי בעוד שלא יצאו הם — החכמה והם וכו'
הטעמים שלמעלה שהם מן האזן עד הפה עדין היו האורות מקומצים ומעולים וכשבאו בחינת הנקודים שהיא חכמה שהוא
פתח והיא העין אז הוו כפתחו לעינין וזהו פי' הפסו' פקח עיניך וראה כי כשבא בחי' העין שהם הנקודים אז פקח עיניך
כפתחו דעינין והנה כבר ביארנו כי כל בחינות אלו הם בשם מ"ה ושם זה רומז לבינה שהיא נבואה שלא זכה לה לכן
כבחי' שם מ"ה הוא בחי' ביטול המלכים גם כתרעות הם טעמו יש בו בחי' טעמים שגם הם נקראים ע"ב עם היותם בשם מ"ה
אך הנקודות של מ"ה הם עיקריות מ"ה עצמו שהם מ"ה של מ"ה ושם היה הביטול והשבירה וזהו סוד הכל מ"ה יחדו נאלתו כי שם
מ"ה היה הביטול ומ"ה עצמו מורה על זה כי מ"ה הוא מלשון נמוני אחור שהוא ביטול המלכים והנה העין גם הוא ע"ה מ"ה שלו אין
בה קוטס והוא כענין זה כי הב' הנזכרי' שהם אזן בה קוטס הם בחי' הטעמים הם שם מ"ה שבחינת הזיוג שלהם היא מ"ה כמ"ה
יודהי ואו הי אך העין שהוא בחי' נקודים הוא סוד ב' אהיה שהם כנ' מ"ה נ"ב וזהו בחי' ס"ג אשר בעין והנה כל שם אהיה
מלאו הב' נוקח כל בחי' הכ"ב אותיות הרמוזים בקמץ ופתח כנז' כדי לעשות מהם כלים ע"י המתקלות העין בהם
א"כ כל אהיה כולל מכ"ב אותיות הרי ב' פ' אהיה עם נ"ק כ"ב אותיות הם כנ' ק"ל כמנין עין הרי איך שם ס"ג רמוז
נ"ב בעין וזהו פקח עיניך כי אין קוטס בה נ"ב מ"ה אח"כ בא העין וזהו עיניך כי נ"ב אלו אהיה שבעין כנז' כלם
הם בחי' אהיה של מילוי יודין שעולה קס"א כמנין עיניך וראה שוממותינו כי כאן הוא שוממות המלכים וכמ"ש
ועוד יק נבאר איך נקודים אלו וכבר אמרנו שהבל יצא מן אדם קדמון הנל ואמרנו כי הנקודים הם עד הטיבור
שלו ואמנם שאמרנו שהאורות יצאו דרך נקב הפה והחוטם וכיוצא זהו עיקר האורות אבל ודאי שדרך
דופני הכלי של זה האדם בוקעת האור ומאיר להם התמיד ונחזור ונאמר כאשר רצה להוציא הנקודים וכבר אמרנו
שכוונתו להוציא כלים כדי שיוכלו העולמות לקבל האור אמנם ראה המאציל כי עדין לא היה יכולת במקבלים
לקבל זה האור של העין אשר התפשטותו מן הטיבור עד הרגלים כמו שנתבאר במ"א ולכן מה עשה קודם אשר
הוציא זה האור של העין צמצם עצמו צמצום אחר והוא שכל אור שהיה נמשך בראשו מן הטיבור ולמטה העלהו
למעלה מן הטיבור בחצי גוף העליון ונשאר מן הטיבור ולמטה עד רגליו של זה האדם בלתי אור והמשכיל יבין
וידמה נמלה מלמעלה איך בכל האורות התמיד נה"י ותחי' ה' הם המאירים בעולם שלמטה מהם כי ע' נה"י רזא
מאירים למלכות ונה"י הא"א ואבא ואי' מאירים לז"א ונה"י של זה האדם לעתיק ולכל בחינות האצי'
כמו שנתבאר במ"א גם תבין כי כל בחי' הוצאת האורות היה צמצום כי כן א"א צמצם נה"י שלו כדי לאתתקא לז"א ונוק'
ונוקביה כמו שנבארהו במקומו במ"א וכן היה לזה האדם ודי למשכיל והנה אחר הצמצום הזה הניח ושם חד פרסא
באמצעו דגופא באתר טיבורא כדי שיפסק בנתיים והוא סוד יהי רקיע בתוך המים ויהי מבדיל בין מים למים כמו
שביאר במקום הזוהר חד קרומא אית באמצעיתו דגופא ואז נשאר כל האור למעלה מהאי פרסא אח"כ בקע האור
לרך ההוא פרסא וירד והאיר מן הטיבור ולמטה וזהו הפרסא הנז' בריש האדרא באלה המלכים וקנז' בזוהר
דאית חד פרסא בין המאציל והכתר אך אותה שכתב באדרא דלא נון חושבנה שפרסא של הבינה מפסקא בין הכתר

של

שלו' וכן כל כ' ולא אך הכתר של כל האצילות נבער ע"י האח"ך פרסא של זה האדם הקדמון והנה כשעלה זה
האור שמן הטיבור ולמטה למעלה זה נתרבה האור מאד בקצי גוף העליון ונעשה זה האור ככותל מלין ניקבין
אל המעולים של מט' שהם אזן חוטם פה כי' אל השרשים הפנימיים שלהם שבתוך הגוף ולא אל היו"ד דיקך
הנקבים ואז ע"י מלין ניקבין אלו נזדווגו ס"ג עם ע"ב שהוא גלגלתא של זה האדם קדמאה ונמשך אור מלמעלה ו' קו
דרך הפרסא מן הטיבור ולמטה אך האור הראשון שהיה שם ועלה זה נשאר למעלה בקצי גוף העליון והניח שם
שרשו הפנימי ומשם נתפשט ויצא דרך העיניים ונמשך מבחוץ עד רגלי האדם הזה ואמנם כל האור הנמשך ש
דטיבור אפי' היה מן העין הכל נבלע בעקודים ואינו נזכר רק האור המתפשט מהטיבור ולמטה והם כח' העקודים
וגם אותו האור שבא מחדש דרך הפרסא הוא בוקע כולו ויוצא ומאיר בנקודים אלו הרי לך שני מיני אורות לצורך
הנקודים ונראה לי שהם האור החדש והאור היורד מן הפרסא מן האור שעלה ומאיר למטה באלו הנקודים עד
יש אור אחר והוא בירידת אור העין כהסתלקותו והתפשטותו דרך העקודים אז מתחבל בכל האור והם והוא
לוקח משם לצורך הנקודים כאשר נבאר והם לצורך כלים ולקח מלבחינת אזן חוטם פה והנה ע"י הסתלקות האורות מן
הטיבור ולמעלה היה מספיק לאצילות כדי שיוכל לקבל אך עין פרסא היה נ"כ כדי שגם הכלי יוכל לקבל האור
ולמזקה ולרכו כ' דברים עלינם ופרסא // ונבאר עתה כהסתלקות העין באורות של אזן חוטם פה איך
נעשו הכלים כבר ידעת כי אור האזן מגיע עד שיבולת הזקן ואור של חוטם ופה נ"כ שברים שם דרך
וא"כ כאשר העין נמשך דרך שם מוכרח שיתערבב אור העין בכל הג' אורות ולוקח אור משם ואמנם הם י' נקודים
והג' ראשונות שלהם הם לוקחים אור מה שכנגד העין עד שבולת הזקן אך הז' התחתונות אינם לוקחים האור
רק מן הזקן ולמטה ונמצא כי הג' ראשונות לוקחים האור מאזן חוטם פה אך הז' תחתונים אינם לוקחים רק מב'
לבד שם חוטם ופה כי אור האזן כבר נגמרים בשבולת הזקן ולכן גדול האורה ג' ראשונות מן הז' התחתונות ולכן
לא מיתתו רק ז' מלכים אך הג' ראשונות לא מתו להיות שהיה להם האור גדול והכלי שלהם גדול מאד שנעשו מאחת
הספי' העליונה כמו שביארנו והנה גם באלו הג' ראשונות יש חילוק והוא כי כבר קודם נעשך כי מאבא ואי' ירד האחוז
ולא כן בכתר והענין כי אלו הג' אורות יש עד שיבולת הזקן הוא נחלק לג' כי הכתר לוקח מבחי' האזן עצמו ומכח
שבכלים בו ג' האורות האחרים ואבא לוקח מאור החוטם ולמטה ואמא מן הפה והנה הכתר שלוקח מאור
האוזן יש לו האור גדולה אך אבא ואי' שאינם לוקחים רק מחוטם ופה נשברו האחוריים שלהם אך אינם מקבלים
אור האזן אלא האור לבד והנה אם היו מקבלים האורה של האזן קרוב אל הכתר נקבי' ואעפ"י שלא היו מקבלים
אורו רק כסיום האזן שהוא שיבולת הזקן לא היו האחוריים שלהם נשברים אבל עכשיו שמקבלים אותו רחוק
מקום נשברים ולכן אעפ"י שלוקחים האור מהם אינו מועיל להם אבל הכתר אעפ"י שהוא לוקח בריחוק מקום
אינו דומה להם לפי שהוא לוקח עצמו מן האזן אעפ"י שלוקח כסיומו כיון שלוקח עצמותו אין כבר כלום אבל
אבא ואי' אין לוקחים אלא האורה לבד ובריחוק מקום לכן אינו מועיל להם והרי הם ג' חלוקות כתר וכו' ולכן
אבא ואי' נפלו האחוריים שלהם ונקבי' נפלו פנים ואחור ובודאי כי יש כח' אור פנימי ומקיף בנקודים נ"כ והם של
זה הסדר כי ג' אורות הם השייכות בענין מהם ע"י הסתלקותו כהם שהם אזן חוטם פה כל מה שהוא מצד ימין
הם אורות ומכל צד שמאל הם כלים וערכה הם ל' בחינות פנימי ומקיף וכלים פנימי וחיצון וכל מה שהעין
מתחבל באור האזן כיושר כנגד הסגולת העין עצמו שהוא עד שיבולת הזקן מצד ימין הוא אור מקיף ומה שהוא
מן הצדדים מצד ימין הוא אור פנימי ומה שהוא מצד שמאל כל מה שהוא כנגד העין הוא חיצוניות הכלי ומה שהוא
מהצדדים הוא פנימיות הכלי ומה שלוקח מן החוטם הוא בחוטם אחר כי מה שלוקח העין מן החוטם קודם הנשאל
הפה מצד ימין הוא מקיף ומה שלוקח מן הפה ולמטה מאור החוטם הוא פנימי וכן מצד שמאל לעשות כלים עד ז'
וכן עד ז' באור הפה כי מה שלוקח מן הפה עד הדיקנא הוא מקיף ומן הדיקנא ולמטה מצד ימין הוא פנימי וכן עד ז' מצד
שמאל לעשות כלים והחזור (נשען) כי אבא ואי' נשברו
האחוריים ומעי' וניקבי' נשברו הפנים והאחוריים
והנה כפתו והארץ היתה תהו ובהו שהוא מדבר בענין
הנקודות כנ"ל ע"ר נזו בו כ' פעמים תהו א' מפורש והארץ היתה תהו ובהו וא' כב' של מפורש שהוא כ"ת והארץ היתה תהו

ועל כל מה שאמרנו אינו שייך אלא בב' ראשונות אבל בב'
האחרונות שאינם מקבלים אלא מן שיבולת הזקן ולמטה לא
עבר ש' מהיכן הוא המקי' והפנימי והחיצון //

שהוא כנגד ב' הנו' והנה הראשון המפורש הם הז' מלכים שנתבטלו אחר הפנים שלהם והנה שלמפרע הם האחוריים של אבא ואי' כי כל מפרע הם אחוריים והנה כאשר נתפשטו אלו הנקודים מן הטיבור ולמטה היה בוקע אורו האו' שלא מתחדש מפנימיות כנ"ל והיה עובר דרך הפרסא ובוקע חוץ לגוף ומאיר לנקודים כנ"ל שהוא מוס"ה כרקוני' חד פרסא כין כרך לטבור הטבור כמו שאמרנו למעלה והנה נתפשטו י' נקודים אלו מן הטיבור עד סיום הרגלים כסדר ז"א הנעלבש באא רק שז"א מלביש את מל' הנהדים אך כאן אינם רק מצד פנים ושם עיקר הארתם אך מהתפשטות קצת האור מן אלו הנקודים מן האור והכלי שלהם ומלביש את זה האדם מכל צדדיו עד הנה כאן חומם פה אך עיקר האור היא דרך פנים והרי הכתר הוא מהטיבור עד סיום הגוף וחכמה ובינה ודעת ג' פרקים קמאין של נה"י וכן עד הסיום הוא זא"כ כדרך שהוא מלביש לא"א כנ"ל והנה הראה פי' יצאו ב' מיני אורות מפנימיות הגוף וכנגד זה יצאו ב' הכלים מן הטיבור ומן היסוד פומא דאמה וכמו האמת היה ראוי שיהיו ג' הכלים כנגד ג' עליונות שקבלו מאזן חוטם פה למעלה כנ"ל רק לפי שחסר אור האזן מאבא ואי' כנ"ל לכן חסר הכלי שכנגד האזן ולא יצאו רק ב' הכלים כנגד חוטם פה אשר מהם קבלו אבא ואי' למעלה וגם כאן מקבלים מהם. אבל קשיא לי למה לא יצאו ג' כנגד הכתר שהוא קבל גם מן האזן וצ"ע// אבל אור הז' תחתונות שלא לקחו רק מהגוף ולמטה גם כאן לא יש הכלים אך נרמזו בסוד ויפוזו זרועי ידיו שהוא סוד עשר טיפין דיוסף כנודע שהם סוד עניין של מלכים וכבר ידעת כי ביטול המלכים הוא לפי שלא נתקן אדם דכר ונוקבא כחדא וזהו סוד טיפי הקרי שליוסף שיצאו בלבד נוקבא וזהו סוד משגל מי שאמרה לו אשתו שהיא נדה ינעוץ צפרני רגליו בקרקע ט' טיפי הזרע יוצא מהם והנה הכלים הראוים לאלו הז' מלכים לא יצאו רק דרך צפרני הרגלים ומה שהם עשרה צפרנים והמלכים אינם רק ז' הג' העקרים הם ב' אחוריים שלאבא ואי' הרי נ"ל שירדו שוב יש בחי' אחרת מהכתר עצמו שהם הנה"י שלו שנכנסים בתוך אבא ואי' וגם בהם היה שבירה כמו שנבאר בע"ה הרי הם י' בחינות מט' צפרני הרגלים וכל אלו הי' הכלים שירדו למטה הוא חסרון בחי' האזן

ט' הוא גורם לכל זה ולביטול המלכים
והנה ביארנו לעי' שיצאו ב' הכלים א'
מן הטיבור וא' מפומא דאמה
ואמנם הכלי היוצא מן הטיבור הוא חולם
כי שם הכתר כי כתר חולם על ההכל
היוצא מן פומא דאמה הוא שורק בואו
שהוא אמצעי והוא יוצא לאבא ואי' כי לכך
י' של השורק לאבא שהוא י' של השם והואו
של השורק לאימא לה"א ו' קצוות שלז"א
וה"א ו' שלוקחת ז' הנקודים התחתונים
היוצאים דרך צפרני הרגלים כנ"ל גם
האחוריים של אבא ואי' כנ"ל ואין פנימי'
שהם הנקודים עצמן רק שמשם יוצא
אור אל הנקודים גם אורה בחי' שאמר

וצריך להבין איך מחמת חסרון האזן נגרם שבירה אדרבה נר'
להפך שאז יבא יותר אור וישברו שבירה גדולה עד מאד של
נר' מלמעלה שנגרמה השבירה היא בעבור שלא בא האור בחי'
דכר ונוקבא אלא בחי' טיפת קרי וצריך להבין זה הדבר ונר'
אם בכלים המעש שאם האור השן היה מביא שלו בחי' אזן גם
היה מגדיל הכלים והיו גדולים וזכים והיו יכולים לקבל האורות
של הכלים ולא היו נשברים ואם מחמת האורות שבאו לכלי
התיקון בעבור שחסר מהם אור האזן שאם היה בא אור האזן
בכל כלי וכלי האור שהיה נוגע בכלי שלו כמו שנאמר להסל
אם היה בא אור האזן החלק הנוגע לזה יה מאיר ומתקן הכלי
זיכוך גמור כענין שאם היה בא אור נברי היה בו כח לקבל
אבל עתה שלא בא בחי' האזן לא נתקן הכלי להיות לו כח לסבול
לסבול האורות וכשבאו אורות שאינם שלו מצאו הכלי בלתי מתוקן ונשברו זה נר' לדעתי וצ"ע // //

שנפלה גם מהכתר ולנגד שנגרם רחוק קבלת האור מן האזן כנ"ל כי זה גרם ירידת אחוריים של אבא ואי' כנ"ל וזה כאן יש מקום לשאול כי לעולם היסוד הוא בחי' הדעת כי יסוד של אימא דעת של ז"א וכן יסוד של זה אדם הקדמון דעת של אלו הנקודים ואיך יונקי' אבא ואי' מסופו מהכלי היוצא ממנו התשובה כי לעולם היסוד הוא יורד גבוה מן הפרקים הראשונים של נה"י וא"כ מוכרח הוא שיהיה הדעת גבוה מן חו"ב כבאן אבל בזא"א אינו כן לפי שהבינה מרכבת עצמה ויהבא רביעאה עליהו וכד יהבא רביעאה נגבהין כאשי ירכין לגבלה והיסוד יורד יורד למטה ואז הוי הדעת להרא מניה מחכמה ובינה ודי בזה וכבר ידעת כי ניקוד שוק הוא ביסוד כנ' כרקונט ולזה אמרנו כי ניקוד שורק הוא באמצע האורה הוא סוד היסוד שהוא באמצע וה' והכלי היוצא ממנו הוא ע' שוק הרי עד עתה ביארנו הויית הנקודות ונבאר עתה מציאות יציאתם ונאמר כי הלא כשיצאו אלו הנקודה

היו

היו י' נקודות מכתר ועד מלכות והנה יצאה הנקוד יס היה הפך העקודים כי בעקודים יצאה המלכות תחילה
והכתר אחרונה והנקודים הוא להפך כי הכתר יצא תחילה ובו כלולים כל הט' ואח"כ יצא חכמה ובו כלולים כל הח'
ואח"כ אימא ובה כלולים הז' ואז נקרא' אם הבנים ואח"כ הוציאם כלולים בחסד ואח"כ נגלה הגבורה והשאר כסדר
הגבורה וכן עד הסוף שיצאה המלכות באחרונה   וגם להבין מכאן שבהסתכלות העין נעשו כל הכלי'
גם חילוק שני כי בעקודים יצאו האורות תחילה ואח"כ   ונכללו בכתר אבל בתוך הכתר נתקנו יותר וכן
נעשו כלים בכל אותם בכאן יצאו כל הכלים הי' תחילה   בחכמה נתקנו יותר וכן בבינה ואז נגמרו להתקן
זה למטה מזה ונעשו ע"י הסתכלות העין בה' אורות   בתוך הבינה ויצאו לחוץ //
של אזן חוטם פה כנז' ואחר יצאת כל הכלים והושמו זה אחר זה כל א' במקומו אז יצאו אח"כ האורות ע"ד הנז'
כלולים כולם בתוך שלמעלה ממנו וכן בשני וכן בשלישי כנז' והיה יוצא אור הכתר ונכנס בכלי של הכתר לבד ובו
כלולים כל הט' אורות וכן כולם עד שנתמלאו ואמנם דע כי כשיצאו כלם ונכנסו בכלי של הכתר היו כלם בכלי הכתר
ולכן היה הכלי של הכתר סובל את כלם בתוכו ולא נשברו וכן בצאתם משם מן הכתר ונכנסו בכלי של חכמה היה כלי
של חכמה סובל אותם וכן בצאתם כל הח' אל הבינה היו כלם בתוך הבינה כי כלם הם כעולים בהם כאבא ואי'
לעולם הבנים היושבים בעבור במעי אימא או כמו טיפה בבת מח אבא והיה כל התיקון בכל הג' ראשונות
ולא נשברו כלל ואמנם בהיות הבנים אלו במעי אימא היו שם כסוד מיין נוקבין מלשרגן הזיווג העליון של אבא ואי'
ואמנם בצאתם משם הז' נקודות אחרונות הם הז' מלכים דמיתו והנה אלה הז' מלכים הם מן הדעת ולמטה
כלל גדולה א' דעת א' גדולה ב' גבורה ג' ת"ת ד' נה"י הרי פלגי גופא ה' יסוד ו' מלכות ז' כי נ"ה נחשבים לא' כי
הם תרי פלגי גופא לבד   ואמרנו למעלה שבתחילה יצא מן הטיבור עד סיומא דגופא ואבא
ואי' המרקין קדמאין ובג' ואחר לקמן שאלו   הנקודים הם בחינת היושר של אדם קדמון שכבר אמרנו
שיש מקיף של היושר שמקיפין לזה האדם קדמון ובין מקיפי היושר לכלים של אדם קדמון הם העגולים של
הנקודים ובתוך העגולים של הנקודים יש היושר שלו לעומת היושר של אדם קדמון בתוך עגוליו ואמנם יש
הפרש א' והוא כי אלו העגולים או היושר של אלו הנקודים אשר מקיפי' אל חג"ת נה"י של אדם קדמון אינם
מקיפים בשוה כי עיקר האחור היא כנגד פנים של זה האדם אך מהאחור ולמטה ומאחוריו נ"כ בין בחי' העגולים
בין בחי' היושר שלהם ובחי' יושר לא היה מתחילה אך בתחילת האצילות הנקודים נאצלו סוד העגולים לבד
בלתי היושר ואלו הם בחי' נפש של הנקודים כנז' ולכן היה שבירתם כי לא יצא להם רק בחי' נפש לבד שהם
העגולים ולא יכלו לקבל האור העליון ואז היה מיתת המלכים וכמו"ש באורך וזהו אשר עשה את שהי' היושר כמבואר
האדם ישר שהוא היושר של אדם קדמון והמה בקשו חשבונות רבים שהם הנקודים שנעשו עגולים ולא נעשה
בהם יושר ולכן מתו ונשברו ונבאר עתה הטעם למה יצאו הנקודים עגולים יותר משאר האורות של אזן חוטם פה
אך העין דע כי אין אור העין דומה לשאר הנקבים כי העין בהיותו האדם עומד האדם כרוח א' ובכל א' יכול
האדם להסתכל בצדדיו ולמעלה ראית העין אע"פ שלא ימשמש ראשו וגופו כלל רק ימשמש עיניו ויסתכל מצדדיו
משא"כ בשאר האורות כמו אור החוטם יוצא ההבל במישור וכן הפה וכן האזן ולכך האורות היוצאים במישור נעשו
בחי' יושר אך הנקודים היוצאים מבחי' העין הם מתפשטים לסביבות האדם הקדמון בדרך עגולים טעם שני לפי
שאורות העליונים יוצאים דרך צינור הפה או האזן או החוטם או הפה ולכן הם ישרים משא"כ בנקודים שההבל
היוצא מנה"י של זה האדם הוא בוקע ויוצא לחוץ בסוד ואחר עורי נקפו זאת שהאור הוא בפנים ומכה ונוקף
בבשר ויוצא לחוץ מכל צדדי האדם כולו ואם היה טיבורו פתוח והיה האור יוצא משם אל הנקודים היו הנקודי'
ביושר כנגד חור הטיבור וקוו ביושר אך האור יוצא מכל צדדי העור דרך נקבות השערות אשר בבשר
וע"כ הנקודים הם עגולים טעם ג' והוא יתבאר נ"כ טעם השני הנז' והוא כי הלא ביארנו למעלה ענין
הצמצום השני של אדם קדמון כי להאציל נקודות אלו הוצרך לצמצם אורות נה"י וחצי ת"ת שלו ולמעלה
ושם פרסא א' במקום הטיבור ואותו האור שהיה תחילה עלה ויצא דרך העינים ומשם יצא לחוץ וירד למט'
כנגד נה"י של זה האדם מבחוץ ושם נתהוו הנקודים ובהעלות זה האור למעלה היה בדרך מיין נוקבין ויצא
אור חדש וירד דרך פנימיות של זה האדם ועבר דרך פרסא וירד לנה"י של זה האדם ומשם בקע זה האור

זה האור החדש הפנימי ויצא לחוץ דרך העור והאיר אל הנקודים כנ"ל ואחר שהי' נקבו זה בעינא השני
ונמצא כי הנקודים נעשו ע"י ב' אורות אור היוצא לחוץ והוא אור הראשון וע"י אור החדש הפנימי הבוקע
ויוצא לחוץ והנה זה האור הפנימי יוצא מכל צדדין אחורי העור ולכן נעשו עגולים כנ"ל בטעם השני גם הי'
טעם אחר כי כיון שהאור הראשון הי' במקום הזה ושם נשאר שורשו להאיר בחוץ וכשיצא אור החדש נתגלו
שם ב' אורות יחד אור האח' פנימי ומבחינת התורה שלו ואור הא' הראשון שעלה מה"י ואור החדש הזה
ולכן הם רחוקים הרבה ובטבע כי כשעובר להאיר לג"כ הוא צריך לבקוע בחוזק אותה הטפה ולעבור
ולית ולכן מוכה כל אלו הבחינות כשהוא יוצא ובוקע להאיר אל הנקודים הוא יוצא בחוזק נמרץ ונעשה
עגול וטעם נ"כ הוא מחמת אור הא' כי הוא כרוחק גדול וכשיצא מן העינים יוצא בחוזק גדול ונעשה עגול
ואמנם האור הפנימי כאשר בוקע מכל צדדין רוצים לדבק כל צורות היוצאים ולאחור ונדבקים ואז
נעשה האור עגול ובזה תבין איך העינים רואים לג"כ כי האור של נה"י של זה האדם הוא יוצא מן העינים
לחוץ ולכן נה רואה לעינים ובזה יובן שאלו הנקודים יצאו עגולים מבחינת נה"י שבכרו והתיקון שלהם הוא
ע"י ביאת רוח שלהם והחיה אותם שהוא סוד היושר של הנקודים והוא סוד אדם כי צורת אדם דכר ונוקבא
לא שייך אלא ביושר ואז הוא דכר ונוקבא ממש וזה האדם הוא שם מ"ה שהוא בגי' אדם ויצא מן המצח
גם תבין איך זה השם של מ"ה הוא בז"א ובנוק' שהוא בחי' הרוח וזהו הרוח של הנקודים ובזה הדרוש קשה לי על
מ"ש א"כ באומרו שקודם התיקון יצאו הנקודים בחי' עגולים וכבר אמרנו שאדם הקדמון הוא מגיע עד
עגולי הראשון של עתיק מצד מטה ובודאי ובודאי שבתוך עגולי עתיק עגולי א"א ובתוך עגולי א"א עגולי אבא
ואי' ובתוך עגולי אבא ואי' עגולי זעיר ונוקבי' ושם בתוך עגולי נוקבא הם כל העולמות איך יכול להיות כן
שהרי האצילות מלביש לנה"י של אדם קדמון עד סופו וא"כ האצילות מגיע עד העגול הראשון מצד מטה ועוד
מלמטה עגולי זון ואבא ואי' וא"א א"כ בריאה באיזה מקום היא והלא כי' למטה מאצילות ומקום העולמות
בתוך עגול נוקבא ואינו יכול להיות שם כי האצילות עבר כל זה אלו וגם העגולים של מטה עד עגולי של עתיק
עוד נ"כ צריך להבין מה סיבה שייך אחר שהם בעגול ואם נאמר שאלו העגולים העליונים נשברו ונשארו
התחתונים זהו קשה גם קושיא אחרת קודם התיקון אמרנו שנפלו האחוריים של אבא ואי' ואיך שייך פנים
ואחור בדבר עגול גם אמרנו כשנשברו האחוריים חזרו אבא ואי' להיות אחור באחור ואיך שייך בעגולים
הכת זה חזרת אחוריים ופנים עוד אמרנו בדרושים שלא יצאו נה"י עד שנתארך כתר ואיך שייך ההארכה מבר
שהוא עגול ועוד למה הוצרך לעלות האור שהי' במקומו למעלה כדי שיצא הנקב והיוד והלא הם עגולים ויכולים
להיות זה תחת זה ולא שייך כל הדברים האלו ואני כתבתי ולא אבין בדרושים אלו אבל אכתוב מה שאבין מלשונו
והי' יאיר עיני בדרך אמת עוד ק' שאמרנו למעלה שהכתר אינו מגיע אלא עד סוף הגוף ולא יותר וזהו קודם
התיקון כי אחר התיקון נתארך עד הסוף של הרגלים ואם הם עגולים גם קודם התיקון הם מגיעים קרוב לרגלים ובא'
למלך ולומר שודאי יצאו העגולים אלו קודם התיקון בענין אחר ואחר התיקון נעשו בענין אחר וקודם התיקון אבאר
איך יצאו העגולים ואחר נבאר איך יצאו אחר התיקון ועד שיצאו קודם התיקון כדרך שכתבו המקובלים (כתר)
הראשונים האצילות והוא עגול א' למעלה שמגיע עד סוף הגוף והוא עגול הכתר ולמטה ממנו ב' עגולים (חכמה) (בינה)
זה מצד א' וזה מצד א' ושאר האצילות זה תחת זה וזה עורו ובזה יובן בו פנים ואחור והכל מובן עד (חסד)
ונ' עגולים שהם עגולים ומהם נעשה אח"כ בחי' עגולים וג"כ בעבור זה נקראו נקודים שהם עגולים (גבורה)
כנקודים ומהם נעשה ושייך שבירה שנשבר וירדה כלה למטה באצילות ומהם נעשו העגולים אחר האצ'
וגם נתקנו ונעשו העגולים אחר האצילות בענין אחר כמו שנר' מדבר שאמר ואני מסופק אם שמעתי (ת"ת)
ממורי זלה"ה ששם מ"ה הם המלכים דמיתו כנ"ל והם העגולים ואח"כ בא שם ומלאו לבדו נעשה קו יושר (נצח)
ושם ב"ן נשאר לעגולים או משם ב"ן נתקן העגולים ויושר ומשם מ"ה יושר לבד ונעשה יושר לב"ן גם (הוד)
יושר של שם מ"ה כמבואר אצלנו שהוא עתיק ונוקבי' מ"ה וכן אם או נאמר כי משם ב"ן יצאו אח"כ עגו'
התיקון עגולים ויושר וכן משם מ"ה יצאו עגולים ויושר ונתחברו עגולים בעגולים ויושר א"כ עד שנתקנו (יסוד)
בענין אחר אחר התיקון והוא מה שכתב כאן הקדם שהעגולים נעשו מהגיבור על כללו עגולים של הנקודי' (מלכות)

הכת

111

ק"ז

הקו של המקיפין של אדם קדמון ונעשה העיגול של נה"י עד רגלי אדם קדמון ובתוכו עיגול אחר ובתוכו עיגול
אבא ואמ' ובתוכו עיגול זעיר ונוקבי' ובתוכם עיגולי בי"ע ואני מצייר לך העיגולים והיושר ומשם תבין הלכה אשר
הנה גם הם מצויירים בלוח העגול ואני אבאר לך דבר לעני' הנקודות מתחילים מן הטיבור של אדם קדמון וגם
העיגולים של הנקודות מתחילים משם והם בין המקיפין שלהיו עד רגלים של אדם קדמון ועיגולי עתיק מתחילין
מן הטיבור ושבירת הקו כתר של אדם קדמון ונמצא שרגלים של אדם קדמון מגיעים עד עיגול ראשון של
עתיק ובתוך עיגולי עתי' עיגולי א"א ובתוכם עיגולי אבא ואמ' ובתוכם עיגולי זעי' ונוקבי' ובתוך עיגול אחרון של

הנקבה שם השלמות
כל השלמות ומגיעים
של עתיק מגיע עד לשם
העיגולים נ"כ אבל
אלה עד סוף
שאמרנו לעי'
הרגלים ר"ל
של נה"י
אבל הרגלי'
הפרקים
הם
תוך
והם
ומגיעי'
הראשון
מרגליהם
יגיעו
כאן הנעי'
הדרושים
הנקודים מן הע'
[illegible]
מן הדעת ולמטה ועבר
כשם המלכים המ' כב' וישלח ואלה
ולפנים מעור הוא הראשון שהוא הדעת וכבר

ובודאי שרגלי אדם קדמון עוברים
עד עיגול ראשון של נה"י וכן היושר
וכמו שבארנו היושר נה"י
היושר של א"ק אינו מגיע
כאמור ונר' שמה
שזה מלכים עד
הפרקים בשנים
דאדם קדמון
עצמן שהם
השלישים
יוצאים
לחוץ
[illegible]
עד עיגול
של נה"י ונמצא
דכבים והש'
משניאות עד
כי אני מבאר ואלך
שאמרנו שאלו אלו
ואמרנו שכן נקודותיהם
שאותן הנקודות הם נקבותיהם
המלכים אשר מלכו בארץ אדום
הודעתיך כי בלעם הוא כלענו שהיה
על והוא כסוד הדעת ולכן היה שקול כמשה כי משה
הוא סוד הדעת העליון של אבא וזהו ויודע דעת עליון כמבואר אצלנו במקום אחר ויעקב הוא חסד וזהו כן זרק הוא
סוד אור החסד וחושם הוא סוד הגבורה כי הם סוד ה' גבורות כי חשם למפרע מחש"ה וסוד חושם מאחז הדעת
היא מוין ורת חמה והוא סוד פסו' כי מוין חלב יוצא חמאה כי מוציאין ביצה חמאה חסר א' ובגימט' חמה והם סוד הנקודות
שהם דם ועשים אחר חלב כבמן המלאה ומאותו המוין נעשה חלב חמאה ליניק התינוק ואחר שאול מרחובות הנהר
הוא יסוד כסוד רחובות הנהר שהודעתיך שהיא עטרה של יסוד הבינה המתחברת ונק' רחובות הנהר ודע שאול מבקומה
הנהר משה כי משה הוא סוד היסוד של אבא ושאול היה מבאן
ובנו כשאול כי הוא נחבא אל הכלים פי' כי כשעה שנשברו הכלים ר"ל מיסוד זה והוא נמשך מן העשה של בינה וזהו
האלו כמו שאבאר כמה הנה כל האורות נסתלקו מהם ולא שאולבא מרחובות הנהר וזהו שנמשך למטה כזה
נקם רק אורם הרפה נשאר וזהו שאול היה מסוד היסוד של זה //
מבראה כלים וזהו מבין שאול הנחבא אל הכלים שהיה כח אורו אור שנשאר בכלי היסוד יורד מבלי הכלים ולפי שהיה
ממנו בכלי היסוד ומתמם בכלי היסוד נשאר אור א' זולת הרפה כדי להחיות את כלי הכלים המלכות כי אין לה

בעת שבירה לכן היה דוגמת למי שמתחבא עצמו בתוכו כי מן הראוי היה שימלוך ולכן זכה שאול למלוכה
כי בורות היתה להאיר למלכות ואח״כ נבאר כל המקרא יותר וכבר נת׳ בענין מה נראה // //
וצריך עתה לבאר יציאת המלכים כי הלא יצאו כלם כלולים באור הדעת ונכנסו כלם בכלי שלו וכבר
ידעת כי אלו הז׳ מלכים הם ז׳ קצוות של ז״א וכל א׳ היה גדול שוה לחבירו ולכן לא היה כח בשום
א׳ מאלו הכלים הז׳ התחתונים לסבול אלא כל א׳ את שלו לבד ולכן כאשר יצאו כלם כלולים בדעת נשבר הכלי
של הדעת שלא היה יכול לסובלם וירד הכלי של הדעת למטה במקום הבריאה כמו שנבאר בע״ה אח״כ
יצאו הז׳ אורות בכלי של החסד וז׳ הם אלא שאנו מונים לג״ר לאחד כנ״ל ולכן אינם אלא ז׳ וגם החסד אינו יכול
לסובלם וירד הכלי של החסד למטה נ״כ אח״כ ירדו הה׳ אורות בכלי של הגבורה וירד ג״כ נמצאים ה׳ רשימו של
החסד וכו׳ כי כבר ידעת כי כל הה׳ ספי׳ מהחסד עד הוד הם מניחים חד רשימו בספי׳ היסוד כי לכך נק׳ היסוד
כל דכליל בלא דכליל כל ח׳ ספירות כנודע ולכן כל א׳ מוריד רשימו אחד אל היסוד ונשבר כלי הגבורה ואח״כ
ירדו ד׳ אורות ושני רשימות של החסד והגבורה בכלי של ת״ת וגם הוא נשבר עד שירדו ב׳ אורות וד׳ רשימות
בכלי היסוד ולא יכול לסובלו ונשבר וכשבא המלכות לא בא לה רק אור א׳ שלה לבד ונשבה וטעם הדבר מה
שהודעתיך כי בנקודים לא בא אור המלכות רק ביסוד בעת שחורי פנים שנה שבא התחלה בכלי הכתר עד
מלכות ביסוד ונשאר כלי המלכות ריקן ואמרנו שזהו סוד היות המלכות עניה ודלה אספקלריא דלא נהרא דלית
לה מגרמה כלום כי האור שבא אח״כ למלכות אינה שלה רק מחדש מזיווג אבא ואי׳ כמבואר אצלנו במקום
אחר וזהו דלית לה מגרמה כלום כ״ל משתלשלת כמ״ש במקום אחר וטעם שכל אלו הכלים של הנקודים נעשו מהמרכז
העין בנקודים לכן טען שמם היה חסר האור בכלי המלכות גם כזה הכלי למטה המלכות של הנקודים היה חסר
ולא יכלה לקבל האור עמכה // // ונבאר עתה מה הטעם שאירע לאחוריים של אבא ואי׳ ונבאר תחלה
מציאות פנים בפנים ואחור באחור כי הלא כבר ידעת כי התחתונים הם יושבים אחרי הנוקבא ושם
נדבקים ואמנם נ״כ באחור הדבורה יש קצת אחיזה והנה קודם שנברא אדם הראשון היה כח בחיצונים לינק
מן הקדושה בסוד ואדם אין לעבוד את האדמה וא׳ מן העבודות היא לסלק ולקצץ הקוצים מן הכרם ולזה צריך
מצות המעשיות אך כשנאצלו זו״ן ונוקבא עדין לא היה אדם לעבוד את האדמה ולכן יצאו זו״ן ונוקבי׳ אחור באחור
מפני פחד החיצונים שאם היו יוצאים פנים בפנים היה מקום אל החיצונים לינק ולאחוז מהמקום
אחו׳ והם שהם האחוריים כי מהפנים אינם יכולים להאחז ולינק ולכן יצאו אחור באחור מדובקים
יחד כדי שלא יוכלו החיצונים ליכנס לינק שם וכשבא אדם ועשה מצות אז החזיר פנים בפנים ואז
נשלם אחור שלם לזה ואחור שלם לזה ואז יכלו להיות בפנים וטעם הדבר כי האדם במעשיו על ידם עולים
זיווג עליון ויורדים טיפין עילאין למטה שהם סוד המוחין דז״א והם סוד החסדים והגבורות אשר שם
עיקר הטיפה כנודע כי אז יוצא מיסוד הבינה חסדים וגבורות כי מתחלה ובינה אינו רק קצתה במלאת
שמכה החסדים המגולים בהם ומוציא האחה שם והנה בבא חסדים וגבורות אלו בראשו דז״א כמ״ש הוא
נקרא חסדים ואשתלים אחור הלזה וגבורות אחיהכו לנוקבא דז״א ואשתלים נמי אחור הלזה וכהן אחרכרו
אפין באפין כנודע מסדר ברכת אבות הרי כי בחי׳ חסדים וגבורות הם המגולים האחוריים וכזה הם
חוזרים פנים בפנים נמצא כי בערך בחי׳ א׳ יותר האחה היא זו״ן וגדולה של החסדים וגבורות הסאים לה
מחדש מהאחה שהיתה כבר כי האחה הראשונה היתה אחור באחור כותל אחד לשניהם חצי כותל לזה
וחצי כותל לזה ועתה החזירם פנים בפנים נמצא כי זאת הבחי׳ של האחה המחודש הקרא פנים בפנים
ובבחינה הקרא אחור באחור כי הרי לא עשתה רק הגדלת האחוריים ומגלה הוא דקדרי פנים בפנים
ובבחי׳ זו היה האחה זו מחודשת מן הראשונה כי הראשונה הקנה ועשתה כל הפרצופין כולם שלימים וזו לא
עשתה אלא חצי האחוריים שהגדילם ומה שאנו אומרים שנפלו האחוריים של אבא ואי׳ היא על בחי׳ חסדים
וגבורות אלו המגולים האחוריים ומחזירם פנים בפנים ולכן אל התחלה אם פנים א׳ נק׳ בחי׳ זו פנים ומגלים
אחור והוא על החסדים וגבורות אלו עם בחי׳ שהגדילו האחוריים כל זה נפל להלן והוא בחי׳ חסדים וגבורות
אבא ואבא ואי׳ מן הכתר שאח׳ שהוא אח״כ להחזיר פנים בפנים כי גם באבא ואי׳ היה בחי׳ אחור באחור

כמו

כמו שנתבאר במ"ה וכבר ידעת כי קטיפה המגדלת ויונקת הולד הנה היא חסדים וגבורות כנ"ל והנה אלו
הם סוד אותיות שמהם נוצר הולד וגם האותיות הם בחי' כלים כנודע ואלו נעשים כלים לאבא ואי' כסוד הנז'
לעי' ואלו הם שירדו מהם למטה עם שאר יה החסדים היונקים לצייר את הכלים של הולד שהם הז' מלכים
דז"א ונוקביה והנה כל אלו הם בחי' כ"ב אותיות התורה והז' אותיות הם כלים לזון שהם הז' מלכים והמו אותיות
הם כלים באבא ואי' כנ"ל כי יוהך הם ב' יודי"ן אבא ואי' מן זון וסימן אותיות אבא ואי' הם יה כי אבא ואי' גם הם
סוד יה שבשם כנודע והאותיות של זא הם ז' והם שעטנז גץ והמו הנשארים הם לאבא ואי' והז' מהם הם
אחוריים לאבא ואי' וסימנם בלק קיה כנז' בזוהר בר"ב יד ושאר האותיות הם פנים לאבא ואי' והנה זהו הטעם
שאנו מזיינים ומשימים על האותיות אלו תגין גם הכוון למה בשעטנז גץ הם ג' תגין ובלק קיה תג א' והטעם
כי שעטנז גץ הם סוד ז' מלכים ולפי שמהם נעשו הקליפות כנודע לכן נק' שעטנז כמו שכתוב בזוהר שעטנז
על שהם חוזק הדין העזים שמהם נעשה השטן שהם הקליפות כנודע וכבר ידעת כי הז' מלכים אלו נקראים
בזוהר מצוצין דאודיקו נהאי אומנא דאכתיש כפרזלא ואפיק זיקין וכו' וזהו בג' כלא גם היוצא מתחת הפטיש
וכבר ידעת למעלה כי הז' מלכים נטלו האור שלהם מלמטה של הטבור של אדם קדמון ומשם חסדים מציאות
הג' אור וכו' העליונים שהם אזן חוטם פה ולכן ושבת פנים ואחור שלהם ואלו הם סוד ג' תגין שעל כל אות מאלו הז'
כי מורים על הסתלקות וההדר האור מהכלים שהם האותיות ונשאר האור למעלה מהם ולא בתוכו' כמו
שנתבאר במ"ה יוהך ואמנם אותיות בלק קיה הם האחוריים של אבא ואי' שירדו וכבר ביארנו לעיל ט' אבא ואי'
נטלו ב' אורות של חוטם פה ולא חסר מהם רק אור דעת האזן וכנגד האור שחסר מהם אנו מציירין תג
א' על כל אות ואות מכל אלו ולא יותר כנגד אותו אור החסר מהם וכבר ביארנו ג"כ מה שירד מאבא ואי'
הן אחור וגם נק' פנים כי להיותו חסר מעל אור האזן העליון מהג' אורות לכן החסרון הבא מצידו קוא גדול
שהוא הנעשה אותו פנים כפנים והנה מותין אלו מהחסדים הנז' הם נמשכין אל אבא ואי' עם הכלים של
נהי דזא דומבר מותין דזא שבאים עם נהי דאבא ואי' וגם נהי אלו ירדו למטה וכבתינה שבאו מאריך גם
נמצא כי גם זו יקרא חסרון ככתר עצמו וכבר ביארנו כי גם זה גרם לו לקחת אור האזן בסופו ולא בראשו אך
כבחי' שכבר לקחו אבא ואי' אין זה על חסרון הכתר רק חסרון אבא ואי' וכבר ביארנו במציאות העקודים
ענין טעמים ונקודות ותגין ואותיות והנה כבאן הנקודות הם האורות שיצאו תחילה והאותיות הם הכלים ואחר כך
נשברו אלו מאלו בשבירת הכלים ואז נשארו האורות בבחי' תגין על האותיות שהם הכלים ואח"כ באו הטעמים
שהם בחי' שם מ"ה כמו שנתבאר שיצא מאור המצח וזהו סוד הס"ת שיש בו אותיות ותגין ואין בו לא טעמים
ולא נקודות וכבר ידעת כי ס"ת הוא יסוד התחתון וכבר ידעת כי התחתון אתברירת כולא ולכך מזה הס"ת של בחי'
זו ונ"ל מה שאנו כו הטעמים והנקודות לא נרקן ואמנם לזה הראה כי הטעמים יש בהם הוראה בהוצאת
הבל הפה כי יש ענין הבדלי בכל טעם וטעם כי יוצאו מן הפה וכן הנקודות יש בהם הוצאת ההבל אה אה וכיוצא
אך התגין אין להם שום הבל ובנגוד והנה בקריאת האותיות והתגין כי בחי' הטעמים והנקודות הוא בחי' ורת
האורות מאירים תוך הכלים ולכן נעשים הבל ובנגוד והם נרגשים שמאירים באותיות ע"י התגין שלהם אבל הם
הוראת האורות יצאו מהם לחוץ ושומרים מנגד האותיו' רחוק מהם ושומרים עליהם מרחוק ולכן אין הבל
התגין באותיות נרגשות וגם יש לנו אחר כי הטעמים והנקודות יש קצתם תוך אותיות האותיות כמו דגש רפה מפיק
מלאפום ושורק וגם רפה האותיות אך התגין רמיזי הם חוץ לאותיות אך ע"כ נשמרים אצלם להאיר להם אמנם
שאינם בתוכם כמו שנתבאר במ"ה // ואמנם למטה במ"ה נתבאר ענין סדר אבא ואי' ושניהם כי הלא אבא הוא כלול
יסד וכן אימא והנה כמו שישראל   שהוא זא הוא כלול יסד ונחלק לשניים שהם לאה ורחל וכן ג"כ באבא
ואי' הם נחלקים לשניים כל א' וא' ושני חלקים עליונים של חכמה ובינה נקראי' חכמה ובינה אבא ובינה וב'
חלקים התחתונים נקראי' ישראל סבא ותבונה וכאשר נעתק כל זה בחי' א' נמצא כי ראש ישראל סבא ותבונה הם
התחלה הב' של כללות עשיה דאבא ואי' ולמטה במ"ה יתבאר טעם כבר וטעם נאמר זה להבין סדר יהדר הז' מלכים
ונאמר כי בלא לפי מאמרנו כי יצאו כל הכלים תחילה ואח"כ יצאו כל האורות בלולים כברך ואח"כ בתחלה ואח"כ כלם
בבינה הכי כי עבר קיו ז' מלכים אלו בתוך הבינה דינקת הולד בבטן המלאה ושם נדבר בצאת מלכים ב' אלו חוץ

לבינה והנה כבר ביארנו לעי' כי או"א ע"י מעשיו הוא המחבר פנים בפנים רק קודם לכן היו זו"ן אחור באחו'
ואמנם דע כי האמת הוא שלעולם אי אפשר לחדש שום זיווג למעלה אפי' אחור באחור אם לא ע"י מצות
מעשיות אך בפנים הראשונה בעת האצילות היה מוכרח להיות שלא על ידינו כי הלא או"א לא בא עד אחר
הזיווג ההכרח ואז מוכרח הוא שהקדים זיווג התחלה קודם בריאת אדם אך לא היה רק אחור באחור וכשבא
אדם החזירם פנים בפנים אך מאז והלאה אנו צריכין לעשות הכל אפי' בחי' אחור באחור כנוד ומקף אחורת
וכל זה היה בזון אך באו"א ואי' לא הוצרכו למעשה אדם והוחזרו פנים בפנים ע"י עצמן מאליהן ואמנם
זה הזיווג הראשון נק' בספר הזוהר בסוד כד סליק במחשבה למברי עלמא כי אז לא היה התעוררות התח'
התחתונים בסוד מיין נוקבין למעלה בסוד נשמות הצדיקים מה שעושין עכשיו וזהו כד סליק שהוא
העלאת מיין שלא ע"י ונחזור אל הענין כי הלא אבא ואי' היו פנים בפנים כי נמשכו להם מוחין מן הכתר כנ"ל
ואמנם מיין נוקבין שלהם הנה להם זאת הבחי' של פנים בפנים הנה היו מציאות ז' מלכים אלו במעי תבונה
ואלו היו מיין נוקבין הלא כי כן הוא לעולם שהבנים הם מיין נוקבין באימא וכנזכר שהיו ז' מלכים אלו במעי
הבינה הנק' מיין נוקבין ונעשה זיווג לאבא ואי' ונמשכו להם מוחין ואז החזירו פנים בפנים כנ"ל ונזדווגו יחד
כדי להוציא המלכים אלו והנה בצאת המלכים אם היו נשארים קיימים אעפ"י שיצאו היו עדיין מעוררים בחינת
פנים בפנים של אבא ואי' כנ"ל והיו מעלים מיין נוקבין להון אך לפי שנשברו אלו גם אבא ואי' ירדו האחוריים
שלהם המעוררת אותם פנים בפנים כנ"ל וחזרו אחור באחור כי כבר אין להם מעורר מיין נוקבין ומקיים חזרתם פנים
בפנים ואמנם ודאי שלא נגמרו לירד אחורי אבא ואי' עד כלות ב' שבירת כל הז' מלכים וכל בחי' מלך שהיה נשבר
היה גורם קצת ירידת אחורי אבא ואי' וכמו שנגמר הסדר עתה הנה כשנערך מציאות ז' מלכים אלו כד' פרצופין
של חכמה ובינה וישראל סבא ותבונה נמצא כי עד שלא נקודת הה' שהוא המלך הה' אז נגמר לירד אבא ואי' ולפנים
כל הז' מלכים לישבר אז נפלו כל האחוריים של ישראל סבא ותבונה והנה הדעת הוא המלך הראשון שיצא ובו היו כלם
כלולים הז' מלכים כנ"ל ואמנם כבר ידעת כי עיקר העלאת מיין נוקבין הם הבנים שיצאו כבר לעולם ולכן עיקר העלת
מיין נוקבין עתה הוא ע"י הדעת שכבר יצא לעולם כי התחלה כבר ביארנו שלא הוצרכו מיין נוקבין לאבא ואי' רק סילוק
ברעותא לבד ומה שאמרנו שאלו הז' מלכים היו מיין נוקבין אין הכוונה שהם המשיכו החסדים והגבורות כי כבר
נמשכו התחלה כי הלא התחלה הוחזרו אבא ואי' פנים בפנים ואח"כ נתן החכמה בבינה אלו הז' מלכים ואח"כ איך היו מיין
נוקבין אל הבינה אך הענין שהיו מעשיהן אותה הבחי' של פנים בפנים ע"י העלאת מיין נוקבין להון אחר היותם בבינה
והיו ממשיכים עוד חסדים וגבורות בתחילה ונחזור אל הכונה כי הנה הדעת אחרי שיצא לחוץ בבחי' שלו
העלה מיין נוקבין והמשיך חסדים וגבורות באבא ואי' כי הלא הדעת הוא כלול חסדים וגבורות וגם
היו כל הז' מלכים בו לכן היה בו כח להוריד חסדים וגבורות ואמנם שאין שאר המלכים מעלים מיין
א"כ אי אפשר להוריד מוחין שלמים רק ע"י זו"נ ונוקביה כיחד ולכן מה שהוריד הדעת הוא בחי' חסדים
וגבורות ברישייהו דאבא ואי' עילאין במקום הדעת שבמוחו וכאשר נשבר אז נאבד נ"כ בחי' הדעת של
אבא ואי' וירדו להיות בנוקבא דלהון והמלך שהוא הדעת ירד אל הבריאה כמו שנערך בעה' ושאר הו' אחורות
שהיו עמו נכנסו בכלי השני שהוא החסד ועדיין אבא ואי' פנים בפנים כי אינם חוזרים אחור עד שיגמור
הכל כי הם בניהם פנים בפנים צריך שינהלם להסיר דבקותם לגמרי ואז יחזרו אחור וכל עוד שנשאר אי זה
דבקות אי אפשר להם לחזור אחור באחור ולקמן נבאר בע"ה ענין גמור של אבא ואי' בהיותם פנים בפנים
והנה כשירדו החסדים והגבורות מאבא ואי' מרישא דלהון בהכאה גרם אור חסרון אעפ"י שלא חזרו
לגמרי אחור באחור ומציאות זה נק' חסרון המתגלות עיני אבא ואי' וכשמלך מלך השני שהוא החסד
המשיך חמש חסדים להתפשט באבא בנוקבא דליה וכשמת ירד הוא בבריאה וירדו האחורות במלך הב'
ואז נפלו האחוריים של אבא הנעשים ע"י התפשטות ה' חסדים כנ"ל נפלו כלם וחזרו אחוריו אל פני הבינה
וזה נק' אחור בפנים כי פני הבינה באחור החכמה עמה. ואח"ז הרי עדיין לא נגמר פרצוף אבא עד שלוש הה' הענין
הוא כי שלוש הה' הוא אל אבא כנערך דוגמת הוא עם המוחין של בינה והכל צריך שבכליהו בציורת הזה ואין להאר'
והנה היסוד ' יסוד של אבא כולו בחי' פנים ואין לו בחי' פנים אחוריים לפי מעלתו כי היסוד של הזכר נכנס ברחם

הנקבה

113

הנקבה והכל הוא פנים ולשא"כ בשאר הגוף שיש בו פנים עם פני הנקבה אך האחוריים אינם דבוקים עמה ולכן
צור האחוריים ומה"י לימין קודם נרעון היסוד של אבא אח"כ מלך המלך הה' שהוא הנבואה והמשיך בו
ההמשוה ה' גבורות באימא עצמה ובשמתו ירד לבריאה והד' אורות ירדו בכל הד' שהוא הה"ג ואז נפל
ההמשוה ה' גבורות בנוקבא דאימא ואז חזרה אימא להיות אחור באחור עם אבא ונפלו האחוריים שלה
נ"ב לבריאה אח"כ מלך הד' שהוא הה"ג והב' נה"י אחור אל שליש העליון שלו שהוא עד החזה המשיך כללות חמש
חסדים ביסוד דאבא וה' גבורות ביסוד דאימא כי לכך נק' היסוד כל שכל החמשה חסדים וה' גבורות נכללים
בו וכבר ביארנו צור הזה כי הדעת כולל רישא דהה"ג ויהו דאבא ואי' וחסד נוקבא דאבא עבוה נוקבא דאי' ושליש
הה"ג העליון הוא יסוד דאבא ואי' ובשהב"ע האחור אל ב' שלישי התחתון דה"ג אז המשיך חסדים בב' שייכים דישראל
סבא ותבונה כי שם השייכן ביחד ובשמתו ירדו הנ' מלכים במלך הה' שהוא הנצח ואז ירדו כללות ה' חסדים דיסוד
דאבא וה' גבורות היסוד דאי' שלמה ואז נשלם כל אחור אבא ואי' שלמה לגמרי וגם ירדו חסדי' וגבורות מרישא של
דישראל סבא ותבונה וגם הם אבדו הסתכלות ישראל סבא ותבונה עד הנ' באבא ואי' שלמין אח"כ מלך הנצח
והמשיך ה' חסדים בנוקבא דישראל סבא ובשמתו ירדו המלכים כהוד וירדו האחוריים של ישראל ותבונה והיו
פנים ואחור ובמלך ההוד הירד והמשיך ההמשוה ה' גבורות בנוקבא דתבונה ובשמתו ירדו ב' מלכים בכלי של
היסוד והכלי של הוד ירד לבריאה ושניהם יקראו מלך אחד כי בהוויהו יחד הרי כלי נוקבא הם אעפ"י שבלא מלך
לעצמו הכלא' הוא ואז ירדו נ"ב אחורי התבונה והיו אחור באחור ישראל סבא ותבונה ואח"כ בא היסוד והמשיך
האלו ה' חסדים וה' גבורות ביסוד דישראל סבא ותבונה ובשמתו ירדו גם הם ובמלך הז' שהוא המלכות בכלי שלה
היא לבדה אז המשיכה ה' חסדים וה' גבורות הכלולות שלהם במלכות של ישראל סבא ותבונה כי גם במלכות שלהם יש
כללות הכל כנודע ובשמתו ירדו נ"ב כללות ה' חסדים וה' גבורות ממלכות ישראל סבא ותבונה ועתה נשלמו כל
האחוריים של חכמה ובינה וישראל סבא ותבונה לירד לגמרי ומה שאין אנו מונים נ"ב כללות חסדים וגבורות
במלכות דאבא ואי' עילאין אינה קושיא כי כבר ידעת כי שליש הה"ג העליון שם סוד העטרה שהיא מלכות
והיא נכללת ביסוד אך כאן היא יותר נגלית המלכות של התבונה יותר משל בינה כי של תבונה היא מלכות ממש
ושל בינה היא החזה של ה"ג ואין להאריך הרי מבואר מה שנפל מאבא ואי' וגם ישראל הז' מלכים וגם היות
אבא ואי' ד' פרצופין נמצא כי ירדו ד' אחוריים מאבא ואי' וישראל סבא ותבונה עם הז' מלכים שהם זו"ן הרי כלם
י"א בחינות ואלו הם שירדו ונעשה מהם הקליפות ומה שלא נתברר מהם כנודע וזהו סוד י"א סמני הקטורת
שהם י"א אורות שנשארו מי"א בחינות בתוך הקליפות כנודע בסוד פגום הקמוה הרי כי לא ירדו אחורי אבא
עד שמת המלך הראשון שהוא החסד ואחורי אימא עד שמת השני שהיא הגבורה באופן כי במיתת הגבורה
נגמרו אחורי אבא ואי' לירד ואעפ"י שבמיתת החסד ירדו אחורי אבא אין אלו נקראים אחוריים גמורים לפי כינה
שעדיין אימא פנים עמו והיתה מאיר באחוריו ולא ירדו בעצם כל בחינות אחור אבא רק כשירדו גם אחורי
אימא ואז ירדו שניהם לגמרי והיו אז אחור באחור לגמרי כמו שנבאר בעה שנבאר פרצוף יעקב ולאה מהיכן
יצאו ועכ"ז נמצא כי אין ירידת אחור אבא ואי' נק' ירידה לגמרי עד מיתת הגבורה שהוא המלך השני אמנם מיתת
המלכים היא מיתה גמורה כרגע בתחילה כי במות החסד הכי נשברו כל בחינות שלו לגמרי ונק' מיתה ממש
ובזה תבין סוד שם מ"ב שהוא אבגית"ץ קר"ע שט"ן כבר ידעת כי שם מ"ב זה הוא ביניה והבינה היא זאת כנודע שהוא
סוד הז' מלכים נמצא כי שם מ"ב זה מחבר בז' מלכים ואם תסתכל תראה כי שם מ"ב הוא במותין והוא נק' מעשה בראשית
והוא כנגד אצילות אח"כ שם מ"ב המעשים שלו הם כנגד הבריאה והנקודות שלו כנגד היצירה והם סוד המלכים
שמתו שהם הנקודים סוד היצירה זו"ן ואמנם כונת שם מ"ב זה להעלות כל האחוריים אשר נשארו מזו"ן ביצירה
ועשיה כי כל שם מ"ב הוא העלאה כנודע ואח"כ כוונו כי שם זה נרמז מיתת המלכים ועל סדר מיתתן סדר
העלאתן ע"י הבירור ע"י שם זה ולכן מיתת המלכים נרמז בשם הראשון ובטול האחורים של אבא ואי' בשם
השני והטעם כי מהאדרא קמאה נר' שלא מיתו רק הז' מלכים לבד ומתוקנים אחר מהזוהר נר' כי גם באבא
ואי' יש בירור וגם במשנה אמ' כבר' ואמנם הטעם הוא כי בודאי מכל העשר נקודות נפלו בחינות וכולם
היה בטול רק שאין נפלו כל בחי' אחור באחור ובחי' פנים בפנים אז נק' מיתה כי הטל"ית אך אבא ואי' שלא היורם

נ"א
ענב

נפלו רק האחוריים שבה כמו אך שלא נפל ממנו רק אורה כח׳ לבד ואינה נכנסת כלל במציאות [illegible] האחו ר״ס
נכן אין שייך בכתר רק פנים בעלמא עוד טעם אחר כי אינה נק׳ מיתה אלא ההולך מעולם לעולם ולכן הז׳
מלכים שירדו מאצילות לבריאה זאת נקר׳ מיתה כמש באדרא קדישא לא הימלה המיתה אלא דנחתו מדרגייה
כמלא וימות מלך מצרים אחורי אבא נשארו באצילות כמו שנבאר בע״ה ולכן יקר׳ במול להיותו שלא במקומו
אך לא מיתה ונבאר שם מוב הנה כי הלא אבניהן כנגד החסד כנודע ולפי שממנו מתחיל מיתת המלכים כנז׳
כשם זה נרמז מיתת המלכים וזהו אבניהן פי׳ אבני הם ואמ׳ ויש שפי׳ כי אבנא הוא שמן כלשון התלמוד החו
ההוא אבנא דבי רב ונמצא כי אבניהן כמו אורות שעמהן ג״כ שביארתי לפי׳ שפי׳ שמן עם אך השין לפי׳ הרבנו
הוא כי אבני בגי׳ י״ו והם סוד הז׳ מלכים כי היוד היא מלכות שהיא נקודה א׳ ואורות אבני הם בגי׳ ו׳ הם ו׳ קצוות זעיר
הרי ז׳ מלכים וזהו סוד רשות הרבים שרחבו י״ו אמה וכמו שנבאר בע״ה כי הז׳ מלכים הם רה״ר קודם התיקון ואחר
נשמו רה״י והנה אלו הז׳ מלכי הנק׳ אבני הם נהרגו ונשברו ומתו וזהו סוד הגן של אבניהן ולפי שמן החסד התחלה
מיתת המלכים לכן נרמז מיתתם כשם זו הא׳ ואמנם קרע שטן הוא כנגד הגבורה מלך השני ואז נשברו אחורי
אבא ואי׳ כנ״ל ולכן נרמז בעולם בזה השם השני וביאורו כך קרע פי׳ כי כבאן לא היתה מיתה גמורה ולא מיתה רק
כמי שקורע לבד ולא נגמרה והריסת בנין ושבירה אבן מאבן רק שבירה קריעה לבד ונשאר הכלי במקומו שהוא השאר
באצילות ונם שלא מתו ו׳ ומצד זה יצאו הקליפות שהם סוד השטן ואמנם אבא ואי׳ כמי׳ פנים כמנם הם קייה [illegible]
ואהיה ביוה ושנהם בגי׳ כנל במנין זכור כי הזכיה באה מצד הפנים וכתי׳ אחור באחור הם אחוריים של הב׳ שמות
הנ״ל והם בגי׳ השכח כי השכחה מצד האחוריים וקרע שטן בגי׳ השכח לרמוז לאחוריים של אבא ואי׳ שנפלו ו׳ ונחזור
לענין כי עד שלא מת שלוש הר״ת עדיין לא נגמר יהיה אבא למטה עמהי וכשקיו יוצאים אל המלכים ליכנס בכלים
שלהם היו מעולים באור גדול ואמנם אחר שמת שליש ר״ת נפלו שם אז האחוריים של אבא ואי׳ וכאשר יצאו שאר
האורות משם ואיך ליכנס בכלים שלהם כדי להלוך הם מלובשים באלו האחוריים כמש לפי שלא ירדו בבריאה
רק באצילות והיו האורות יוצאים מלובשים באחורי אבא ואי׳ ואז נשאר להם המיד עד שיבלו הברורים לעתי׳ לבא
וזהו סוד העלה מיין נוקבין שהמלכים הן אל אבא ואי׳ מסוד אלו האחוריים שלהם שלקחום ונמצא כי אלו האורו׳
מן החזה ולמטה באים מכוסים וכבר ידעת כי הגלגלות האור וכמו הוא התיקון שלו כי ש״כ יש כח בכלים לקבל
בבואו מלובש ואי׳ לא היה שום שבירה הכלים של נהי׳ מלכות וב׳ שלישי ר״ת כמו שביה דעת יחנון ושליש ר״ת העליון
שיורד נדולה שבירה דעת חן ושליש ר״ת משבירה נהי׳ ומלכות וב׳ שלישי ר״ת ולכן בבא התיקון של זא בעת התיקון מלותו
באו להם כי מבואר למטה אורותיו וחסדיו מעולים כי יש יכולת בהם לקבלם שלא ע״י מסך הבינה לפי שלא היתה שבירה
גדולה אך מן הראש עד החזה באו האורות מגולים כיסוד דאימא לפי שתחילתן היו מעולים והיתה שבירתן גדולה
אך למטה האור מגולה ואינו שום למטה מכוסה הבינה והכור עתה אין זו מגולה כי הוקדים המעולים מכים בהם
ויוצא האור לחוץ כנודע והנה במיתת המלכים עד שליש ר״ת כבר ירדו אחורי אבא ואי׳ ולכן האחוריים של אבא ואי׳
לקחום ועי״ר אך האחוריים של ישראל סבא ותבונה לא נגמרו עד מיתת המלכות לכן האחוריים של ישראל סבא ותבונה
לקחת אורות המלכות ומתלבשת בהם כי נמרת המוחין של ז״א ובזה תבין מש״ כמקום אחר כי בשוון שוים ביחד פנים
כפנים או נה״י דאבא ואי׳ הם מוחין לז״א ונה״י דישראל סבא ותבונה הם מוחין לנוקבי׳ ואז הם שוים בקומתן יחד וזהו
סוד שאמרנו במקום אחר שיש ב׳ יעקב א׳ בז״א וא׳ בנוקבי׳ א׳ מאחבתה וא׳ מישראל סבא ואמנם האחוריים של אבא
הם כנגד חסד בז״א ושל אי׳ כנגד גבורה של ז״א וזה יתבאר לך למטה ושם נבארהו בע״ה וכן במקום הזה הוא ירידת אחורי
אבא ואי׳ באצילות עצמו כי אמרנו שנשברו הכלים של ז״א עם האורות נשארו מלובשים באחוריים אלו קו חסד באחורי
אבא וקו גבורה באחורי אימא כמו שנבאר בע״ה // // תכלה לנה
עתה נבאר איך ירדו המלכים אלו הכלים שלהם אל עולם הבריאה הנה ביארנו שיש הפרש בין אבא ואי׳ חסד נצח הוד
לענין שאלו מתו ואלו נשברו ולכן היה שנן אחד בג׳ ראשונות שיצאו מהעקודים יותר מן הז׳ התחתונות והוא
שיצאו ג׳ ראשונות נתקיימו קיים אשר הוא סדר האצילות כנודע בסדר האצילות אך הז׳ מלכים יצאו שלא כסדר
קיים זה התחתון כי זה עצמו הוא ביאור רשות הרבים ציור הזה כנ״ל כי אם היו קשורים ביחד לקץ קיים היו רשות יסוד מלכות
היחיד כמו שנבאר במקומו בע״ה ועתה נבאר סדר יציאתם ויהיהם למטה הוא התחלה יצא הדעת וכשנשבר ירד
הכלי

הכלי שלו למטה במקום דעת הבריאה ולענ"ד שעדיין לא היה עולם הבריאה הוא בבחי' מגיד מראשית אחרית כי אלו
אותיות במקום שנעשה להיות הבריאה אך האור של הכלי ירד למלכות של אצילות ולא גם האורות יש בטול דינמת
אבא ואי' האחוריים שלהם שנשארו באצילות אך העניין הוא כי אור של הדעת לא ירד כאן במלכו רק לצורך הכלי שלו מה
שירד בבריאה כדי שלא ימות לגמרי וישאר בלבד תיקון הוצרך לירד כדי להאיר לו מרחוק ונשאר באצילות ומשם מאיר
לו בבחי' נה"י כען אל האורות כנ"ל אח"כ יצא החסד ונשבר וירד האור שלו ביסוד האצילות והכלי בבינה של הבהא' אח"כ
אח"כ יצא גבורה וירד הכלי בחכמה של בריאה והאור בנה של אצילות כדי מלבי נמצא אח"כ יצא הת"ת ונשבר הכלי וירד כלו
בכתר הבריאה והאור נשאר במקומו בכה"ג ראוי שאין בין האור אל הכלי שלו רק ג' ספי' כי יותר מג' הוא נזק גדול אמנם
כל שאר האורות ירדו גם הם ממקומם כמו הכלי אך אור הת"ת נשאר במקומו ולא היה בו ירידה והנה שאר האורות
שהיה בהם ירידה בודאי שנחלשו כחם ואין להם כח לעלות למעלה אך אור הת"ת שנשאר במקומו בלי חסרון ופגם אנו
מפחדים שלא יעלה למעלה כי בראותו את עצמו משולל מן הכלי שלו לא יחפוץ להיות מעולה ויחזור לעלות אל המקו'
אשר יצא משם היא הבינה ואם כה יעשה יתבטל הכלי שלו לפי שיתרחק ממנו הרבה וימות לגמרי ולכן מה עשה
המאציל המשיך והגדיל הכלי של הכתר שנשאר שם ונמשך דרך קו האמצעי כמו שאמרנו כי ג' ראשונות בקוים
הם שמהם ונמשך הכלי ההוא עד הת"ת ולא נמשך כי אם עד אמצעיתו וזהו עד הטיבור לבד שהוא מחצית הת"ת
ואז נתעלה האור של מחצית הת"ת התחתון ונכנס בתוך הכתר ואז אור הדעת שבמלכות האצילות בראותו שיש כלי
חדש במקומו כי גם הוא עומד בקו האמצעי בין הת"ת לכתר אז עלה במקומו בכלי זה שהוא במקומו ואז הכלי שלו
שהוא בדעת הבריאה כיון שנתרחק מאורו ירד למטה במלכות דבריאה אמנם הת"ת נשאר תמיד בכתר דבריאה
שלא נתרחק אור שלו רק חצי לבד ואח"כ למה אמרנו לעיל כי היה צריך שלא יתרחק האור כי אם ג' ספי' והרי מדעת
דאצילות עד מלכות דבריאה הרבה התשובה כי אמת הוא דהיכא דאפשר אפשר והנה תחילה היה נהגה וזה אינו חסר
כי הדעת לא יש לו כלי למעלה וכיון שירד למטה לא היה עולה כיון שלא היה לו כלי למעלה במקומו והיה למטה כדי
להאיר בכלי שלו אך עתה הוא יותר תקון בהאורות עצמו מה נאה אחר כ"ל הכלי שלו כי עתה כשעולה לו כלי במקומו
למעלה ושם יוכל לקבל אור מלמעלה מהכתר ויותר בקרוב וע"כ לא יתכן לישאר ועוד כי גם הכלי עצמו אעפי' שהוא
עתה אינו המשך כ"כ גדול כי העיקר שאנו צריכים הוא שלא יהיה האור רחוק מהכלי ג' ספי' של אצילות אך בבריאה
שלמטה היכא דלא אפשר כנ"ל לא דייקינן כ"כ כי ספי' של בריאה לא הוו המשך והרחק אפי' כחזות ספי' דאצי' כנודע ואע"פ
הלי היא בראש הבריאה ולית הרי יש בין האור שלה לכלי שלה דאצי' רחוקים מזה התשובה כי גם אין אנו מקפידים
לקורבת המשך והריחוק גדולה כ"כ יותר מג' רק בהיות הג' ספי' שבו נחשים דקים לגמרי אבל כאן אעפ"י שהאור שלה
שהוא הדעת הוא רחוק ממנו עכ"ז יש אורות אחרים קרובים בתוך האצי' אשר יוכל להאיר מהם או מהאור שלה
שעולה מהדעת שלה ע"י אותם האורות המתקבצים אליה ומזה שאמרנו כאן הבן לשאר הספירות והמלכים הנז' כעת
אך לעולם לא יש יותר מג' ספי' דאצילות רחקות בין האור לכלי וכמו שבבריאה כמה כשאר המלכי' והנה בעלות הדעת למעלה
הגדילה הכלי של הכתר יותר והמשיכו עד סיום הת"ת כולו ואז חצי הת"ת שעלה למעלה עתה חזר למקומו כבתחילה
וקודם כי רבוי אור הדעת גרם זה וגם הדעת הוא כללות כל הו' קצוות והוא נשמה להם כנודע ולכן כיון שעולה עתה כח
בכלי והגדילו כדי להשיב את הת"ת ולהניחו במקומו אח"כ מלכו נצח והוד וכדי לבא אל מקומם למלוך לא היה מקום
פנוי כי כבר אמרנו שירד במקומם אור הנבואה ולכן הוצרכה הבינה להמשיך תחילה דרך קו שלה עד מקום אשר
הוא ראוי להיות נבואה אחר התיקון בקו השמאל ונתמשך הכלי שלה עד שם ואז הנבואה בראותה מקומה כלי עולה אור
שלה אך הכלי שלה מתחת הקוק אותה ירדה עד יסוד הבריאה ואז ירדו ומלכו במקומם ונשברו ואז האור שלהם עלו
במקום שנתמשכה הבינה במקום הנבואה ועלה ההוד לשם ועלה גם הנצח עמו כי הרווחה הרי מלבי נמצא והכלי שלהם
ירד לבריאה במקום נה"י של בריאה ואח"כ יצא היסוד ולפי שהיה במקומו החסד כנ"ל לכן הוצרך גם החכמה להמשיך
גם הקו שלה ממנו עד מקום הראוי להיות חסד אחר התיקון כי עד עתה היו ז' של נ"ה ז' ואז עלה שם אור החסד והכלי
שלו ירד בכתר של בריאה ואז יצא יסוד ומלך במקומו ונשבר ועלה האור ונבלע דרך קו האמצעי עד מקום דעת העליון
והכלי ירד בגבורה של בריאה אח"כ יצאה המלכות ומלכה במקומה ונשברה והאור שלה עלה ונבלע עד הדעת דרך
קו האמצעי והכלי ירד בחסד הבריאה הכ' הת"ת עומד בכתר הבריאה והמלכות בחסד הבריאה ונמצא כי אין פנוי

בבריאה בין כלי לכלי רק ב' לבד ובאצילות אין מקום פנוי רק ב' לבד שהם יסוד ומלכות והטעם שאלו למעלה מן ההבדל
הוא כי היסוד הוא נק' מסכך לאיק' האזרחי וכבר ידעת מה שמפורש בכ"מ משפטים כי זה המסכך לשילה והבא
ונק' רצון בכ"מ מקורי בהיכלות כי יוסף סליק לשילה לההיא והענין כי כבר ידעת כי בז"א יש זיווג עם לאה לעת הא ותיו
המנחה ואז לאה עם ראש יעקב בחצי עליון של הת"ת וא"כ איך יזדווג ז"א מתחיו ולמעלה עם לאה וזה נתבאר במקום
אחר אך בקיצור הענין כי היסוד של ז"א התחתון עולה בשליש הת"ת ושם מזדווג עם לאה כי זו המעלה יש ליסוד משאר
יותר ממה שיכול לעלות עד הדעת מה שירצה וזהו סוד יוצר במחשבה שאנו אומרים ג' מעלות היכבה הכל כמו שפירש
כי אם לא יכול לעלות עד הדעת שהוא נשמת הז' והוא מקום החסדים שהוא סוד העיבור לא היה בו כח להוליד העוט
כשעת הזיווג ממקום הדעת והכוונה הוא על מעלות היסוד כמו שאבאר במקום אחר ונחזור אל הענין כי לכך
עלה היסוד עד הדעת יותר מן הה"ס זה דרכו לעלות ולקשר כל הז' קצוות ביחד ולהביא משם האור. גם המלכות
היא עולה בעלה ועולה מן הת"ת ובפרט עתה שהיה לה רשימו מן הדעת כי כאשר ירד הדעת עד מקום המלכות
דאצילות הניח שם רשימו ולקחו עתה המלכות ועלתה עד מקומו וגם כשעלתה העלת' עמה למעלה כל הז'
קצוות ואז נק' קשר זה מתקן יותר כי נתן הוד שנעקם קיו כקו אחד של שמאל במקום הנבואה עתה נפרד
הנצח מן ההוד והולך לחסד בצד ימין והענין יותר מפורש כי זה הרשימו שהניח הדעת במלכות ודאי שמ
שהוא בחי' המלכות שבדעת מצד הנבואה עתה דנבואה שבה וכאשר עלה הרשימו שהוא סוד הנבואה עם
הדעת שלמעלה שהוא עתה לחסד דכורא אז נתפשט הדעת ונק' קשר זה והאיר ב' קצוות הרשימו האיר
בקו שמאל והאיר את ההוד והדעת עצמו האיר בקו ימין והמשיך שם את הנצח וכזה נתקן האצילות והנה
הבין והתבונן איך האצילות לא נתקן בפעם א' רק מעט ובכל פעם היה נתקן כי חלק התיקון כיצד הרי שתחילה
לא היה עליו כלי כמו שם וכבר ידעת כי כל התיקון הוא הויית כלי וא"כ בנקודים התחיל התיקון הכלי רק שהיה
כלי א' לכל הספי' עשה כנגד א"כ בנקודים קודם שנשברו היה להם עשה כלים לכל הספי' התיקון אחד עוד
תיקון אחר כי הג' עליונות נתקנו קצת כמדרגת קוים כנגד אך הז' התחתונות לא שנשברו נתקנו ואחר שנשברו
הכלים נתקן גם קצת הז' התחתונות האורות שלהם כי נכנסו התחתונות קוי הבינה ותחתונה ובכתר כנגד ואחר תיך
כך כשנעלה המוחין לתקנם העלה גם את הכלים באצילות במדרגת קוים כמו שנבאר בע"ה וזה היה לעת
עיבור הראשון של ז"א ונוקבי' וקיים לכן מעט וא"כ היו קוים רק שהיו האורות מסולקים מן הכלים עד
העיבור הראשון והכניס את האור והכלים רק שהיו כסוד ג' כלולן כן וא"כ נתפשטו כסוד ו' קצוות שהיא
היניקה וא"כ בעת המוחין אז נשלמו כל הי' כלים וגם הפרצוף אחר כי קודם שום עיבור לא היה רק אור
הכלי בלבד מצומצם וא"כ נעשה הכלי רחב בסוד פרצוף כדי להמשיך האור ולתקנו כמו שאבאר בע"ה
ואין להאריך כי מה שאמר שנתפשטו קוי הקבלה והבינה למטה עד חסד וגבורה הנה התפשטות זה
הוא ע"י אותם האחוריים של אבא ואי' שנפלו במקום תנ"ה ואלו הם שנתפשטו דרך קוים וקבלו בנוכח חב"
ונה"י ולמטה כי מה שנתפשט מהכתר הוא נה"י שלו כנגד שגם הם נפלו כנגד ואותם הטעם שלא נתפשטו יותר
למטה עד נה"י בעיבור כי קודם שנת' שנתפשט הכתר נמצא שחסד וגבורה לא היה בינהם הפסק ואז
היו מאירים זה בזה תמיד שהם אחור באחור אך כשנתפשט הכתר הפסיק בינהם ואז ודאי שהפסיק
אבא ואי' שהיו מאירים זה לזה ולכן לא היה כח בהם להתפשט כל הקו בשלמות אך עכ"ז היו מקבלים
קצת אור מן הכתר שנתפשט בינהם באופן שבבחינה א' נמשך להם תועלת בהתפשטות הכתר
ומבחי' שנית נמשך להם הפסד ולכך היה להם התפשטות אך לא שלם והטעם שנתפשט הכתר
על העיבור ולא יותר זה צריך ביאור רחב ולכן נקצר ונעלה והוא כי מקום התפשטות הלא הוא נגד
רגלי אדם קדמון כנגד מן העיבור ולמטה והנה כשיצא התיקון האמתי של אצילות הנה הכל הוא שמור למקו'
הזה כנודע ושם הוא האצילות לגמרי ומשם ולמטה הוא עולם הבריאה והוא כאשר נצריך כל אלו הי'
פרצופין פרצוף א' כי אע"פ שהם פרצופי' רבים כמו פרצוף דעתי' דאריך דאבא ואי' דזו"ן עכ"ז הכל פרצוף
א' כמו שידעת כי כל אלו הפרצופין זה בתוך זה עד שהכל נמצא פרצוף א' לבד ופרצוף דא"א הוא כולל
כל האצילות ונמצא כי הכתר כולל כל זה המקום ונמצא עתה שנתפשט עד הת"ת הוא נעשה במקום אשר אחד

כנגד

בעת התיקון יהיה שם מקום הה"ת של משה כנודע והנה אבא מלובשים בשני זרועותיו עד הטיבור שלו
ולכן לא יתפשט עתה הכתר יותר מן המקום אשר אבא ואי' אי אפשר להתפשט אחר התיקון ואיך יתפשט
הכתר התחתון יותר מהם ולכן לא נתפשט אלא עד טיבור הה"ת לבד והנה כשרצה המאציל להחזיר מלכים
ולתקן אלו המלכים שנשברו כבר ביארנו שהיו בג' קוים כתר שנתפשט הכתר עד מיום מקום הה"ת ואבא
ואי' עד חסד וגבורה והנה עתה חזר לאסוף התפשטות זה אליו ועלו כלם למעלה כמו שהיו בתחילה
בכתר חכמה בינה כלות ההתפשטות ואז העלו גם את הז' אורות עמהם ונעשו הז' אורות במקום ג'
ראשונות ואח"כ כל מה שהיו בג' ראשונות נתנו בבינה כי שם מציאות העיבור וכאשר עלו אלו הז' אורו'
עלו האורות הכלים שכבר יצאו אל מקום האצילות אך לא נתחברו יחד וכמו שהאורות היו בגלגלת
כן עתה לצורך העיבור זה חוץ מנקודת המלכות שהיא מפיעה לבד גם הכלים היו באופן בגלגלת
והמלכות עמהם כנגד עלו הכלים של חסד ושל נצח דרך קו ימין באצילות שניהם במקום נצח וגבורה
והוד כהוד של אצילות ודעת והת' כיסוד דאצילות ויסוד ומלכות במקום מלכות דאצילות ולא היו
המוקים מהאורות שלהם אלא ג' שהם חו"ב כי בבינה שם נשארים האורות ואמנם הכלים לא כלם
יחד רק אחר מ' יום אז נגמרו לעלות כיצד כשעה יעלים עלו נצח חסד וכשעה יעלים עלו דעת ות"ת וב'
וכשעה יעלים עלו גבורה והוד וכשעה יעלים עלו יסוד ומלכות וכמ' יום נגמר עלייתם כנגד מ' יום של
יצירת הולד ואמנם עליית אורות אלו בבינה הוא בחינת מיין נוקבין לצורך הזיווג ואמנם בזיווג זה צריך
תיקון כל העשר מכתר עד המלכות ולכן העלו מיין נוקבין עלו עד למעלה בע"ב ומ"ן של אדם קדמון
הנה למעלה אשר ע"י זיווג ההוא נתקן כל האצילות מן העתיק עד נוקבא דז"א והתחלה נתקן עתי' ואח"כ
היה זיווג לעתיק והתיקון לאריך ואח"כ זיווג לאריך והתיקון לאבא ואי' ואח"כ זיווג לאבא ואי' והתיקון לשני'
ונוקביה ואח"כ זיווג לזעיר ונוקבי' והתיקון לכל העולמות ולכן הוצרך בחי' עיבור זה להיות י"ב חדש
כנגד בקו המלה והענין שהם תיקון י"ב בחינות שהם עתי' ונוקבי' אריך ונוקבי' אבא ואי' ישראל סבא ותבונה
יעקב ולאה זעי' ונוקביה הרי י"ב בחינות פרצופי' שלמים ולכן לא נגמר עיבור זה עד י"ב חדש אך אין אני יודע
אם המשך כל הי"ב חדש הוצרך גם לעתיק או אם נאמר שעתי' נגמר בחדש א' ונוקבי' בחדש שני וכן כלם
כיוצא בזה והדבר בספק והנה ע"י עליית מיין נוקבין נזדווגו בחי' ע"ב שבמוחין של זה האדם קדמון עם בחי'
מ"ן של הטעמים שהם אזן חוטם פה כי כל אלו הטעמים לא היה בהם שבירה ואלו הם טעמים של מ"ן נתחברו
עם ע"ב של אדם הקדמון ונזדווגו ואין הכונה על הה"ל היוצא מהם רק עליהם עצמן ובפנימיותם ונזדווגו ואז
הוציא בחינת אור חדש ע"י זיווג זה וזה האור החדש הוא בחי' שם מ"ה של מלוי אלפין וגם בשם מ"ה זה יש
טעמים ונקודות ותגין ואותיות וכמו שנבאר בע"ה וכבר ידעת שהאצילות נחלק לכמה חלקים והם עתיק ואר'
אבא ואי' וזעי' ונוקבי' והנה הטעמים של מ"ה הם סוד עתיק והנקודות של מ"ה הם אריך והתגין של מ"ה הם סוד
אבא ואי' והאותיות של מ"ה הם זעי' ונוקביה והנה זה האור של מ"ה דכורא והנקודות אלו הם נוקבא כי הנה זה האור
יצא מהעיבור ע"ב מ"ן והוא כיון שבא ע"ב עצמו הוא גדול מן המ"ן שהם הנקודות הנז' מלכים למטה ועוד כי זה
המ"ה לא היה מתקן כמו המ"ן וגם בחינת המ"ן שאנו קורים נוקבא הם בחי' הנקודות של לבד והנה במ"ה יש בו
טעמים ונקודות והנה כיון שיש בו טעמים ואי' שיהיה גדול מן הנקודות של מ"ן ולא מן הטעמים של מ"ן והנה
כשיצא זה האור של מ"ה נשתתף ומב' וביררו מן הנקודות של מ"ן ונתחברו עמו ואז נעשה המ"ה דכורא אל המ"ן
והמ"ן נק' נוקבא ועתה כאשר נעשה זה המ"ן נוקבא קנה לו שם אחר והוא שם ב"ן וע"י חיבור שם מ"ה זה עמו אז
נתקנו אלו המלכים הנז' שהם בחי' מ"ן ב"ן ונעשה נוקבא ולפי שכלם נעשו בחינת נוקבא אל שם מ"ה לכן נקרא
מלכים לשון מלכות והוא נכון גם יש טעם אחר למה המ"ן נקרא ונעשה נוקבא כי הלא מלבד היותם נקודות
עוד יש להם בחי' אחרת והוא כי לא הושלמו האור שלהם להתברר לגמרי ולכן אור של מ"ה גדול ממנו אך לעתיד
לבא אשר יושלם הכל להתברר אז יחזור שם ב"ן לקדמותו ואז יתבטל שם מ"ה ואז שם ב"ן ישלוט בעולם וזהו
סוד חזרת העולם לתהו ובהו ולא יהיה אז רק ע"ב וב"ן לבד נמצא כשעלו אור המ"ן למעלה העלו עמהם מיין
נוקבין ואז יצא אור מ"ה ונתחבר עם ז' אורות אלו ובירר מהם מה שיכול לברור וזהו התיקון של זו"ן ושל כל

האצילות ונעשות עתה זה הוצרך עיבור וכבר ביארנו כי מעצמות מ"ה עתיק הדכורא שבו ומהעצמות של
אלו הנקודות של ס"ג שעתה אנו קורים אותו ב"ן מסאן והלאה כ"ה מהם נעשה חלק הנוקבא שבעתיק וכן מנקודת
מ"ה נעשה זה הדכורא של א"א ומנקודת של ב"ן נעשה נוקבא דא"א וכן בשאר האצילות וכל מציאות התיקונים
אלו היו מעיבורו של אדם קדמון עד רגליו כמו שיתבאר מתחילת הנקודות רק שתחילה היה הכתר של הנקודות
מעולה לבד וא"א של חכמה כנז' אך עתה כשנתקן נמשך אורה הנקודה של הכתר עד למטה בסיום
רגלים של אדם קדמון וזהו שיעור כל האצילות וזאת הנקודה היתה בחינת נוקבא של עתיק וגם נתחברה
בה עצמות של מ"ה ונעשה עתיק דכורא ונתפשטו למטה וכן עשו כל השאר והלבישו זה לזה עד בחינת
זו"נ ונוקביה כמו שיתבאר בע"ה נמצא שכל רגלי האצילות בין של עתיק בין של א"א בין של זו"ן כלם מגיעים
עד רגלי אדם קדמון ממש ושם סיום כל האצילות וע"י זה נעשה זה נשמה לזה וזה נשמה לזה וגם ע"י כן
יוכלו כל הנבראים לקבל הצורות העליונות כי הם מכוסים זה בזה וגם הכלים שלהם הגדילו ע"י התפשטות
עד למטה ויש כח בהם לקבל האורות שלהם עד למטה להיותם גדולים ואין להאריך והנה מציאות שם מ"ה
זה יצא מן המצח של אדם קדמון וכבר ביארנו לעיל כי האזן חוטם פה יש בהם הבל משא"כ בעינים שאין
והעינים הם נקודות והנה שם מ"ה שהוא אחרון אין יש בו לא הבל ולא הסתכלות כמו העינים כי האור
לבד כמו בזוהר כי מצחא שלחה אתגליא כי רוב האור שיש בה נגרם שמשם נמשך האור למטה לפי שיש
בראש פרצופין שהם בחי' הע"ב שהם מכוונים כנגד המצח ושם נגדלו שם ע"ב עם שם ס"ג כנז' ולכן מהמצח
עצמו יצא אור של מ"ה וזהו סוד מה שאמר הנזיר בזוהר כד סליק ברעותא למברי עלמא שהוא סוד מצח
הרצון וזהו סוד הרעותא שהוא סוד המצח ואור המצח הזה נתפשט משם ולמטה ואז התחיל מציאות מן
עיבור אדם קדמון והרעותא שבשם מ"ה שהיו הנקודות כמו שנבאר בע"ה והנה כבר ביארנו כי התחילה נתקן
עתיק וא"א ואריך וכן עד הסוף כלם והנה זה האור של מ"ה היוצא עתה מן המצח הוא סוד המלך השמיני הדר
שלא נזכר בו מיתה כלל והוא היה המקיים והמתקן כל הז' מלכין קדמאין הקודמים אליו וכאשר יצא התחיל
תקבץ לברר בחי' אלו המלכים ולעשות מהם נוקבא אליו כנז' לפי שהוא בחינת שם ב"ן וזה נאמר וימלוך תח'
תחתיו הדר ושם אשתו מהיטבאל כמו שאמר בזוהר לעיל השתא לא אדכר אתתא ונוקבא כלל רק השתא
ולכן כך אתקיים כלא והשתא הוי דכר ונוקבא כדקא חזי שהם מ"ה ב"ן והשתא נק' אדם כי אדם כולל דכר
ונוקבא וכן שם מ"ה בגי' אדם ואע"פ הרי בשם מ"ה לא נעשו רק הדכורין ולא הנוקבין ואיך יקרא הוא לבדו אדם
והענין כי בעת שברר לשם ב"ן עמו מהשם והיה אור ב"ן נטפל אליו ויונק ממנו דוגמת הבן והבת שהבן
יורש הכל והבת נק' על שמו ואם רוצה הוא נותן משלו את הבת נמצא כי כח הבת כלולה בבן וכן כאן כח של
הנוקבא שהוא ב"ן הנז' הוא כלול בשם מ"ה כי הוא המבררו עמו ולא היה נחשב כלל ולא היה לו שום תיקון אלא
לא ע"י ולכן כשמברר אותם הוא לוקח אותם תחילה לעצמו בסוד רזין עמרין לקמצים וגבורות להו ויהון
ירית ברא ולבתר יהיב ברא לברתא בעת זיווג עטרא דגבורה ש"מ אלו יהב מהליה הרי כי ב' בחינות של נוקבא
א' בהיותה כלולה עמו ואח"כ כשהיא בפני עצמה והוא נותן לה עטרא דגבורה וזהו סוד ושם אשתו מהיטבאל
כי הוא בשם זה ישבו מ"ה וי"א שהם ד' אותיות ראשונות ומה הוא המ"ה בעצמו וי"א הוא בחי' הנוקבא בהיותה
כלולה ובטלה אצלו כי אז נקראת הנוקבא הזאת בחי' י"א שהוא מילוי שם מ"ה שהוא סוד אדם וחוה כי כאשר היתה
הנקבה אצלו נק' חוה שהוא בגי' י"א שהוא מילוי מ"ה כי המילוי הוא דין שהוא סוד הנקבה שהיא הטן וכזה הבין
מה הנקבה כלה דין לפי ששורשה הם המלכים שמתו וכאשר כלא מהם בפני עצמן דכורא לחודייהו ונוקבא
לחודייהו שאז הוא בהיותם אשה ובעלה אז נק' מהיטבאל שזה השם נחלק לשנים כזה מ"ה י"ט ב"ן כי מ"ה דכורא
בגורע יטבאל היא הנוקבא כי יטבאל בגי' שם ב"ן ולנכ"ל הכולל זהו שאמר באדרא רבה על בת מטרד הא לאו
דמינה דינין מתערין דמתכן לבולא ח"י כי אימא היא שם ס"ג ומשם היתה בת זו שנעשית אח"כ שם ב"ן ולכן אנו
מוציאין בשם ד' אותיות הה' בסוף לפי שהה' ראשונה שהיא שם ס"ג יצאה ומתונה ה' שניה שהיא שם ב"ן ונמצא
כי שניהם אות ה' ונחלקת לשנים ולכן נק' שיקר השם הוא שם יה"ו ונחזור לענין כי זה המלך הח' הדר המקיים
הכל ושם אשתו מהיטבאל כי מציאות אלו המלכים הם אותם של ב"ן וישלה ואלו המלכים וכו' והואיל ואתא לידן

נבאר

נבאר בענין אבא ואי' כי אמרנו שירדו ועקס ל' אחוריים כנז' ולכן המלכים כי באלו המלכים לא נזכרו האחרות
שלהם רק הל' לבדם והם יובב בן זרח בלע בן בעור הדד בן בדד ובעל חנן בן עכבור ולא נזכרו
בשאר המלכים והטעם כנז' ל' אחוריים שהם אבות שלהם שירדו נ"ב אותם לא נזכרו במיתה רק
במלוכה כלא וימלוך בלע בן בעור ובמיתה נא' וימלוך בלע ולא כתי' בן בעור וכן בשאר הטעם כי
אין שם מיתה נופלת רק על הבנים ונזכרו להורות שהיתה בהם ביטול אבל לא מיתה לכן נזכרו בשעת
המלוכה ואמנם כפי האמת בחושם היה ראוי להזכיר אביו כי הוא היותר בהאחורים של אבא ואי' לפי
שאין שם על שם הנוקבה רק על שם האב ולפי שחושם רוצה לנוקבה לא נא' בו בן פלוני והדר בן בדד
שהוא המלך הח' הוא קרביעי והוא סוד הדעת עד כך לפי ששם הוא החזה ושם הוא כתי' ב' הדדים וזהו הדד בן
בדד כי הדד דד א' ובדד דד שני וכן בדד הם ב' אותיות ב' דד פי' דד השני כי כאשר נצריך אבא וישראל
סבא פרצוף א' ואימא ותבונה פרצוף אחר כמו שנבאר בע"ה כי יש חמש נעשים פרצוף א' נמצא מקום
שלש הרגה העליון הנק' הדד בן בדד שם הוא מקום הדדים של בינה כי בשעת מיתה זה המלך יצאו דדי הבינה
להניק כערך האשה שדדיה עומקים בשעת הולד כנ"ל ודו' // //

ועתה נבאר תיקון דעתיקא ונאמר כי הנה באדרא זוטא דהלת השין והלהבין אקרון עתיק קדישא
ופי' הענין כי כללות הכתר של הנקודות נק' עתיק קדישא ואמנם יש בה ג' השין והשא עילאה
וכולהו עתיקא וג' השין אותרס הם בא"א כי הראש השני הוא הכתר דא"א והראש הג' הוא חכמה דא"א
האמנם השא עילאה דאילין הלת הוא כתי' עתיק ובהאי רישא אתמר סהוא דלא אתידע מה דהוי בהאי
השא עיין בספרא דצניעותא כפי' של הרב זלה"ה והענין הוא כי כבר אמרנו כי מ"ב בחינות נתקנו כל האצי'
והוא מבחינת מ"ה ומבחי' ס"ג כי אמרנו לעי' הנק' ב"ן וצריך לבאר כמה חלקים יש בעתיק מבחי' מ"ה
ומבחינת ס"ג כי אמרנו לעי' שהוא דכר ונוקבה גם צריך לידע זה בא"א ובאבא ואי' וזו"ן וכבר אמרנו כי
בשם מ"ה יש בו טעמים ונקודות ותגין ואותיות וגם בשם ס"ג בנקודות שלו נ"כ יש בו כללות טעמים ונקודות
ותגין ואותיות וכמו ששם ס"ג י"ס נקודות כך שם מ"ה י' ספי' ונכללים עשר בעשר ועתה נבאר כי הלא עתיקא
לקח כתר של מ"ה והם סוד הטעמים של מ"ה וא"א לוקח חכמה של מ"ה שהם הנקודות של מ"ה ואבא ואי' לוקחי'
בינה של מ"ה שהם התגין של מ"ה וזו"ן לוקחים ז' התחתונות שהם אותיות של מ"ה ובזה תראה כמה צדקו דברי הזוהר
כי טעמים הם כתר ונקודות חכמה ותגין בינה ואותיות זעיר ונוקביה כי כן הוא הסדר בספירות של מ"ה כנז' אך
כשלוקחים אותם עתיק וא"א אין הסדר כן כי הלא עתיק וא"א הם בחי' כתר של אצילות כנז' והם לוקחים הטעמים
והנקודות של מ"ה ואבא ואי' לוקחים בינה שהם התגין של מ"ה שהם חכמה של אצילות אך האמת הוא כמה שאמרו
בזוהר טעמים בכתר הוא כפי תילוק סדר מ"ה כעצמו מצבואר אצלנו ונחזור לענין כי מה שלוקח עתיק מבחינת
מ"ה הוא הכתר שלו ועתה צריך לבאר מה לוקח מבחינת ס"ג ובזה יש ספקות הרבה ולכן אתקרי רישא דלא אתידע
וכמו שאבאר בע"ה ואע"פי שאנו אומרים שעתיק לוקח מבחי' ס"ג שהוא סוד הבירור מהנקודות אין הכוונה שעתי' דבר
אחר חוץ מהם כי כל מציאות עתי' אינו נעשה אלא מב' בחינות אלו שהם מ"ה וס"ג ולכן אל תטעה בדברי והנה מה
שיש בעתיק מבחינת ס"ג שהוא סוד הבירור מן הנקודות כבר הם כל הספקות והנה מכתר הנקודות לקח הנעתי'
ה' בחינות שלכבר ידוע שהכתר כלול מי' ומזה הכתר נתבררו ה' עליונות שלו שהם מן כתר עד ההוד שלו לעתי' וה' אחרות אחרות
נותרו ומזה לא"א והנה מ"ב אחרות של ס"ג שהם חו"ב הוכררו מהם קודם לעתי' מחכמה ג' ראשונות ונשארו לחכמה
עצמה ז' ומהם נעשה אבא וז"ש בזוהר אבא אחלי' ורלייא בחסד כי מחסד חכמה ולמטה נעשה אבא ומבינה לקח שנים
ראשונות ומגבורה ולמטה נעשה אימא וז"ש אימא אחידא ורליא בגבורה הרי ביארנו שגם יש לבחינת עתיק כל הכתר של
מ"ה ומהנו סוד הדכורא וה' שלקח מכתר ס"ג וג' מחכמה וב' מבינה ס"ג מאלו נעשה נוקבא לעתיק וכדי להבין ענין זאת
הנוקבא דע"פ כבר יש עתיק ונוקבי' אריך וני' ונוקביה אבא ואי' זעי' ונוקביה והלא מצינו דאינו בזוהר כי מאבא ולהלאה
הוי דכר ונוקבא ולא כן הכתר אך הענין כי זו"ן שהוא עיקר המיתה שהם ז' מלכים יש בו זכר ונקבה ב' פרצופים נפרדים א'
מחבירו ומה שהם מחוברים אינו אלא סוד אחור באחור כי אחוריהם דבוקים וצריך נסירה להפרידם ואבא ואי' שהיה
בהם ביטול ולא היה בהם מיתה לכן גם היו זכר ונקבה כל א' בפני עצמו פי' בבחינת ב' פרצופין אבל דבוקים פנים בפנים

התיר ככותל א' לבד כי נהם ואין להם פירוד והיינו בחדא שריין ואריך שלא היה בו כותל והוא נעשה מה' אחרונות
של כתר וכבר ביארנו כי בנה"י של אריך היה בו קצת פנים מבחינת נוקבא לצורך המוחין דאבא ואי' ולכן אין בו
זכר ונקבה כ"כ מצומצמין רק הב"ן רק צורה א' וזהו שאמר בזוהר שהכתר דכורא אך מה שאנו אומרים שהוא דכר ונוק'
הוא אלו ב' בחינות מ"ה וב"ן אשר הם סוד דכר ונוקבא בכל אתר אבל כשהם באים הם דבוקים ממש כי מ"ה בכל צד ימין
של אריך ובחינת ב"ן בצד שמאל ובזה תבין איך נתלבשו אבא ואי' אבא בחסד דא"א ואימא בגבורה דא"א כי כן
הדבר כפירש' האחרונים עתיק שהוא מסוד ה' ראשונות של הכתר שלא היה בהם כותל ושם אלו יכולים להתערב עם
הזכר שהוא מ"ה לגמרי וב"ן כך ליתא בהאי עתיק ימינא ושמאלא כי הימין מעורב מ"ה וב"ן וכן השמאל ואותה
מציאות הנוקבה שבו הענין הוא כסוד פנים ואחור ע"כ בין בימין בין בשמאל דעתי' יש מ"ה מצד פנים וב"ן מצד אחר
בין בימין בין בשמאל ואין לך חיבור גדול מזה ובזה תבין כי לעולם לא יש פנים ואחור בעתיק כמו שיש בכל השאר
והטעם לפי שמצד א' יש בו מ"ה ומצד אחר בחי' ב"ן א"כ הכל הוא פנים כי בשלמא כאשר אין בו רק מ"ה
לבדו מצד ימין דנוקבא א"כ אז אנו אומרים אחור ופנים כי בודאי בשם מ"ה יש בו אחור ופנים כי אין דבר
שאין בו פנים ואחור ולכן כשיש מ"ה לבדו יוכר בו מציאות פנים ואחור וכן בב"ן שבשמאל אך בעתיק
שמצד א' הוא הפנים של מ"ה ומצד הב' הוא הפנים של ב"ן ואחוריים של מ"ה וב"ן דבוקים א"כ אין כאן אחור
כלל אך מה שאנו אומרים אחור ופנים בעתיק הוא כי הצד שבו מ"ה נק' פנים והצד של ב"ן אעפ"י שהוא פנים
של ב"ן יקרא אחור בערך מ"ה ונחזור אל הענין כי הלא העתיק יש בו מ"ה וב"ן אך ודאי שמן הכתר של מ"ה
הוא בחי' עתיק אך מה שלקח משם ב"ן בכאן יש ספק איך נתערב עם מ"ה ועתה נציע הספקות הנה בודאי אין
לך אור שלא יהיה בו אור פנימי ומקיף ובאלו י' נקודות ב"ן ודאי שהיו פנימי ומקיף אך הספק הוא בשם מ"ה אם
כשיצא היה בו פנימי ומקיף או פנימי לבד והדבר תלוי בספק של ב"ן כיצד אם נאמר שנשאר המקיף של ב"ן
למעלה בשורש שהם שורש הנקודים הנשארים במלכות דעתיק והם לא ירד להתחבר עם המ"ה רק הפנימי לבד
כי המקיף הוא גדול ואין צריך אל התיקון של מ"ה או אם נאמר ששניהם באו והתחברו עם מ"ה בין המקיף בין
הפנימי של ב"ן הרי כאן ב' חילוקים ובכל א' מאלו יש ספקות בבחינה הא' יש ב' ספקות ובבחי' הב' יש ג' ספקו'
כיצד בבחי' הא' שלא בא רק אור פנימי של ב"ן יש לו ספק באור מ"ה אם יש בו פנימי ומקיף כי איפשר
לומר כיון שאור ב"ן הפנימי בא ונשאר בסוד אור מקיף אל שם מ"ה וא"כ לא הוצרך שם מ"ה שיהיה לו מקי'
ומשם מ"ה כי הפנימי של מ"ה מספיק לו להיות מקיף כי לעולם ב"ן גדול ממ"ה בבחי' אחת כנז' וא"כ כפי ס"ב
זה נמצא שיש מקיף א' ואור א' פנימי והרי ספק זה באורות גם יש ספק בכלים והוא כי הספק שיש באבא
ואי' אם לוקח אחור שלהם או אם גם הפנים או הפנים לבד והנה לפי הספק שאין בו אלא מקיף א' ב"ן ופנימי
מ"ה א"כ אינו צריך כ"כ כלי גדול ואז שיספיקו לו האחוריים של הכלים של אבא ואי' לבד ובודאי כפי זה לא
עלו האחורות של אבא ואי' בכאן ואעפ"י שאמרנו לעיל כי בודאי שלקח ג' ראשונות דאבא וז' דאי' אינו מוכרח
שיהיו כך שלא איפשר שיהיו בענין אחר ואמנם להבין הדברים צריך להציע הצעה א' והוא כי עתיק הוא כתר של
מ"ה ויש בו י"ס כנודע וזה הכתר מהתפשטות הי"ס שלו כל המלכות דעתי' ובשלקח משם ב"ן הבירור אז מבורר
חלק א' ונתחברו בבחינת כתר של כתר של מ"ה וכן עושה עד השלים הכל שמברר חלקים ממלכות של ב"ן ומחברם
עם מלכות של כתר מ"ה זהו כללות הענין אך הספק הוא כמה חלקים מברר ועולים לראש וכמה מברר לנוקבא
והענין כי מתחלקת הכתר של מ"ה כתר של ב"ן שהם ה' א' כמו ודאי שהם מתחברים בכתר של כתר של מ"ה ומניחי'
יחד לבדם הם כתר לעתיק ואין שום בירור אחר כאן אך הספק כאן הוא בענין האורות אם ב' אורות או ג' או
א' והוא אם הב"ן הפנימי של מקיף ובמ"ה ג"כ אין בו אלא פנימי והרי יש כאן פנימי ומקיף או אם יש פנימי
ומקי' של ב"ן והוא הפנימי של ב"ן וגם יש מקיף ממ"ה והם ב' מקיפים ויש פנימי א' של מ"ה או אם יש ב' מקיפי' א'
של ב"ן וא' של מ"ה וב' פנימים א' של ב"ן וא' של מ"ה וכמו שנבאר בע"ה גם בחכמה ובינה של עתיק יש חכמה
ובינה של מ"ה והספק אם לוקח חכמה ובינה של ב"ן מהכלים שלהם כי ודאי שלוקח ג' ראשונה של אבא וז'
ראשונות של אימא של ב"ן ואמנם ודאי שהב' של חכמה ב"ן שהיא חב' של חכמה ב"ן והב' של בינה ב"ן שהם
חו"ב ודאי אלו אינם עולים בראש עתי' לעולם ואלו נשארים בנוקבא הנה אך הספק בכתרים שלהם שהם כח'

של

של חכמה מ"ב וכתר של בינה ס"ג שאלו א"א לומר שעלו בחכמה ובינה דעתיק או גם הם נשארו בנקודה של
עתיק והספק זה בין בכלים בין באורות והספק הוא כי אע"פ שהם הכתרים הם כתרים דאבא ואי' וא"כ
ביותם כתר עצמו של עתיק או אפשר כי הלא כל עתיק מרישיה לסיפיה הכל נק' כתר כערך אבא ואימא
וא"כ הלואי שהכתרים של אבא ואי' יהיה חכמה ובינה של עתיק או אפשר שלא היו אלא בנקודה הלזה
אך הב' או ג' של אבא ואי' ודאי שנשארו בנקודה גם יש ספק בז' המלכים והנה כיון שכל הז' מלכים הם נקודת
הלואי שהכתרים שלהם יהיו נקודת דעתיק אך השאר אפי' חכמה ובינה שלהם אי אפשר לעלות לעתיק ואף
הכתר שלהם אפשר שלא יהיו נקודה כלל או לפחות יהיו נקודה ויתחברו הכתרים של הז' מלכים עם הבינה
חכמה ובינה דאבא וחכמה ובינה וחסד דאימא דס"ג וגם הם יתחברו עם הז' התחתונות של הכתר של
מ"ה וכל אלו נקודה דעתיק וכל אלו הספקות שייכי בין באורות בין בכלים וכמו שנבאר בע"ה הרי נתבאר כל
הספקות בכללות ועתה נבאר בפרטות והבחינה הא' אם לא היה רק פנימיות כתר של ס"ג והוא נעשה מקיף והכתר
של כתר של מ"ה הוא פנימי וא"כ שנסתלקו אורות אלו לכל הראש דעתיק כי כבר יש לו כתר א"כ בינה של מ"ה זה
הראש וזה מסתפק כי הרי כמקיף שלהם לא יש רק בחי' פנימי של כתר של ס"ג לבדו למקיף וא"כ לא יהיה אור
פנימי גדול מן המקיף וא"כ ב' אורות של ב' הכתרים לחכמה ובינה של ס"ג לא עלו בכאן אך האחוריים של הכלים
שלהם לבדם עלו בחכמה ובינה וכתר של מ"ה לפי שאין בחכמה ובינה של מ"ה כלי רק בכלי של ס"ג שהם יותר למטה
אבל במ"ה לא יש כלי כלל לפי שכבר הודעתיך לעיל כשאין מקיף מגלגל שיכנס בפנימי לא יש כלי ואע"פ שיש כאן
מקיף עכ"ז זה המקיף הוא פנימי בגין ולא יש כלי מ"ה לכן הוצרך לעלות האחוריים של הכתרים של חו"ב דס"ג
ומיהו של ספק זה הוא פנימי א' מקיף א' ג' כלים כלי של כתר מ"ה ב' אחוריים של אבא ואי' // ספק שני הוא אם נ"ב אחנ
יהיה מקיף למ"ה ונמצא שיש ב' מקיפים א' פנימי של ס"ג נעשה מקיף והמקיף של מ"ה ועדיין לא יש רק פנימי א' של
מ"ה וא"כ צריך שיש אור גדול בפנימי כמו שיש במקיף ולכן צריך שיעלו ב' האורות של הכתרים של חכמה ובינה
של ס"ג בחכמה ובינה דעתיק וא"כ יעלו הכלים של האחורים לחכמה ובינה לס"ג עם האורות הנעלמים שהיא
בחינת אחור באחור הרי הם ב' מקיפים ג' פנימיים וד' כלים והטעם כי כיון שיש פנימי ומקיף של מ"ה א"כ גם למ"ה
יש כלי והרי יש כלי של מ"ה וכלי של ס"ג ואחוריים אבא ואי' הרי ד' וסימנם // בחינה השנית יש בה ג' ספקות כגד
והוא אם באו אור פנימי ואור מקיף של ס"ג והספקות הם אלו הספק הא' הוא אם ב' מקיפים א' של ס"ג וא' של מ"ה
וב' אורות פנימיות א' של ס"ג וא' של מ"ה ועתה אין אנו צריכים אל אורות חכמה ובינה של ס"ג כלל כי יש בפנים
אורות (אור) הרבה אך אדרבה אנו צריכין לכלים הרבה לפי שאין בכלי של מ"ה לקבל גם אור פנימי של ס"ג וכן כלי
של ס"ג מקבל שניהם ואין יכולת לכן צריך שיתגדל הכלי הזה ע"י כלים דחו"ב של ס"ג וא"כ צריך שכל בחי' הכלי בין
בחי' פנים בין בחי' אחור הכל יעלו למעלה אך האורות כלם ישארו בנקודה דעתיק והסימן ב' פנימיים ב' אחוריים כבו
שהם כלים ס"ג ומ"ה ב' פנים ב' אחוריים של חכמה ובינה // ספק הב' הוא אולי לא הוצרך לעלות למעלה רק הכלים
של הפנים של חכמה ובינה דס"ג והאחוריים נשארו בנקודה דעתיק והם ד' כלים ב' דס"ג ומ"ה וב' פנים דחכמה ובינה
דס"ג ועלו עמהם ב' האורות נ"ב של בחינת הפנים דחכמה ובינה וס"ג וא"ת למה כשעלו פנים ואחור דחכמה ובינה כלד
אמרנו שודאי לא עלו שם האורות שלהם ועתה שעלו הפנים לבד אמרנו שעלו האורות שלהם והטעם כי כשעלו פנים
ואחור דחכמה ובינה צריך עמהם נ"ב בחי' האורות של פנים ואחור והוא אור גדול ואין כח לסבול זה הראש כ"כ
אורות אך כשאין עולים רק הפנים לבד אז אינו עולה רק חצי האורות לבד שהם אורות של פנים ויש כח בראש
לקבל חצי אורות האלו וכן כשאין עולים רק האחוריים כמו שנכתב בספק הג' ספק הג' הוא אולי לא הוצרך לעלות
רק האחוריים של חכמה ובינה עם האורות שלהם וגם סימן זה ב' מקיפין ד' פנימיים שהם ב' פנימיים כלד
דמ"ה ומ"ב וב' אחוריים לחכמה ובינה דס"ג וד' כלים הם כלד והנה כשאנו אומרים כשעלו למעלה
האחוריים של חו"ב אז אנו אומרים אין לומר שבאו הפנים ונשארו למטה בנקודה האחורים רק שלא
באו כלל ולקחום אבא ואי' לצורך עצמן כי אי אפשר שהאחוריים יהיו למעלה והפנים שהם יותר
גדולים יהיו למטה ולכן אנו אומרים שלקחום אבא ואי' לצורך עצמן וכבר אמרנו למעלה שיש בחינה
שיהיו האחוריים גדול מהפנים לפי שהם עצמן כל הפרצוף אך אור הפנים אינו עושה רק חזה פנים לפנים

וכיון שיש ב' בחינות אלו נבריע ונאמר אמת הוא שבשני אורות אלו פנים ואחור הם ביחד ודאי שאור
הפנים גדול לפי שכבר בא על דבר שיש בו אור של אחור וא"כ נתוסף עתה אליו ומחזירן פנים בפנים ואז
הוא גדול מאד מן האחור ולכן בספק הב' שהוא שעלה הפנים למעלה ואחור למטה למטה הוא לפי ששני
אורות הם יחד ולכן הפנים הם עיקרים ועלו למעלה והאחוריים שנשארו למטה אך בספק הג' שהוא שלא
בא רק האור האחור לבד אז צריכים לומר שהפנים ישארו לאבא ואי' למטה כי אז אם יהיו מחוברים איך יהיו
הפנים הגדולים למטה והאחוריים למעלה אך נאמר שהפנים ישארו לאבא ואי' ועתה כיון שאין האורות
מחוברים א"כ אור האחור גדול מאד מאור הפנים כי כשאין אור הפנים יתוסף על אור האחור רק שיהיה כמו עצמו
ודאי שיהיה קטון מן אור האחור כנז' וכיון שכן אין קפידה אם הפנים ישארו לאבא ואי' ואור האחור בעתיק
הרי כאן ה' ספקות וסי' אלו בנ"ד בלד בלד והנה כמו הספקות אלו כך יפלו ג"כ ספקות בנוסח דעתיק כנז' כי זה
שמשך מזה כי כמו מה שעלה ברישא כמו שרך זה יהיה מה שישאר בגופא מבחינת חכמה ובינה של סג אך
הבירורים של ז' כתרים של ז' מלכים צריך לבאר כי צריך לבאר אלו האורות של חכמה ובינה של סג דאיזה
אופן הם מאירים ונבאר כמו סדר הספקות ונאמר בו אם כמו הספק הא' שמי' א"א שאז ישארו של
אורות של אחור חכמה ובינה בז' התחתונים של עתיק ואז אור חכמה בחסד ומשם מאיר לב' אמצעיים
תנ"ת ואור בינה בנצח ומשם מאיר לב' התחתונות ואמנם ג"כ מתוק ומשם הם ממשיכים אור מלמטה
למעלה להאיר בכלים שלהם העומדים למעלה בחב"ד ואז הז' כתרים של ז' מלכים הם בז' של עתיק
א' בחסד וא' בנבואה עד הז' דמלכות והטעם לפי שאורות חבא ואי' הם מאירים לכלים שכבר ישא הנה'
ואם הכתרים יהיו עם אורות חכמה ובינה ב' אורות ראשונות בחסד עם חכמה ד' שעות עם בנצח עם
בינה הרי האור שלהם ג"כ נמשך למעלה ולכן הם נפרדים עד הנז' אמנם ודאי שהם צריכים אלו ז' כתרים
להאיר כל א' בחברו וסדר האור הוא קוים לדרך כי מצד החסד מאיר לנצח והנבואה בהוד וכן כיוצא בזה וכמו
ספק הב' שמי' כנז' אז עלו אורות חכמה ובינה למעלה ועבו' הם מאירים ממקומם מלמטה למעלה דרך
קוים אך הם עצמן נשארים בראש וז' הכתרים ג"כ עומדים בז' התחתונות א' בחסד וא' בנבואה וכו' והם מאירים
זה בזה דרך קוים ג"כ והטעם כי כמו א"א שהאורות למטה הוא נותן כח לז' כתרים שלא דרך קוים ועל בחינה
הב' וקס ג' ספקות כמו הא' שהוא כבו אז האורות הם למטה כנגד אור החכמה בחסד ומאיר לב' אמצעיות ואור
הבינה בנצח ומאיר לב' התחתונות ואז אין צריכים להאיר בכלים שלהם מלמטה למעלה כי כבר יש' למעלה ב' אורות שעמו'
גדולים ואז יש יכולת בהם לקבץ ולהוסיף את הז' כתרים שיהם ג' בחסד עם חכמה וד' בנצח עם בינה ומאירים
עד אורות חו"ב שעמו הג' שבחסד כנ' אמצעיות הד' שבנצח כל התחתונות וכמו הספק הב' שהוא כלד שאז
אורות הפנים של חכמה ובינה למעלה בראש ואורות האחור למטה אבא בחסד ואי' בנצח אז אור הפנים דחב
שהוא בראש הוא מתפשט דרך קוים עד למטה כנגד חכמה מתפשטת דרך קו ימין ומאיר דרך כל הקו ואינו
אלא האור בעלמא ממקומו כנ"ל וכן בינה מתפשטת דרך קו שמאל והכתר של סג מזה מתפשט דרך קו האמצעי
ועתה הג' ספקות שייך בז' כתרים והוא אם נאמר שהם עומדים כל א' במקומו או אם הם עומדים ג' בחסד ד'
בנצח כיון שכן עומדים האחור של חכמה ובינה או כיון שנמשך אור מלמטה והפנים אינם צריכים להתחבר
עם האחוריים דחב"ב ומאיר כל א' במקומו גם יש ספק אם מאירים דרך קוים כיון שאור הפנים העליונים
מתפשטים דרך קוים או אם מאירים זה על גב זה והדבר בספק וכמו ספק הג' שמי' גם כדרך א' שאז אורות
ממקומו האחור דחו"ב למעלה והם מאירים ממקומם למטה בז' התחתונות אך אינו דרך קוים כך אבא מאיר ממקומו לב'
אמצעיות ובינה לכל התחתונות ועתה יש ב' הפרדים א' הוא שהאורות אינם למטה וגם שאינם מאירים דרך
קוים והם ב' הפרדים אל ז' כתרים ולכן הז' כתרים הם נפרדים כל א' במקומו זה בחסד וזה בנבואה וגם כשמאירים
זה בזה אינם מאירים דרך קוים רק זה על גב זה כי מצד החסד מאיר בנבואה כמה וכיוצא בזה ולא דרך קוים הרי
ביארנו כל הספקות שידענו אך יש ספקות לאין קץ ולא למדרשם בשנות גם כמו אלו הספקות שבעתיק ישארו ספקות
בשאר האצילו' והוא אם אבא ואי' לקחו הפנים של הג' ראשונות או לא ואוסיף דבר והוא כי הלא ביארנו כי עולים אורות
אבא ואי' בעתיק ברישא והם מתחברים עם חכמה ובינה של סג כנודע אך יש חילוק שאם עלות אורות הפנים אז

הם

הם מתערבים עם חב"ד דמ"ה עצמו ואם אינו שלם רק האחור אינם מתערבים רק של מ"ה נעשה פנימי ושל אבא ואי'
האחוריים קיצון ואחור נ"ב ואם שלים שניהם הפנימי והאחור למעלה אז הפנים מתערבים והאחורים נעשים חיצונים
אך כתר של ס"ג וכתר של מ"ה מתערבים תמיד והנה מתוך הספקות האלו נק' העתי' רישא דלא אתיידע שאין אנו יודעים
מה יש בו וכמה חלקים לקח וגם זה הספק היה אל הנביא ישעיה ע"ה שאמר והשביע בצחצחות נפשך ואמר בזוהר
צח חד צחות תרי פי' הענין היה הדבר אצלו בספק אם הוא צח א' או תרי צחות והוא כי כבר ביארנו כי הוא מב' בחי'
מ"ה וס"ג וכבר ביארנו כי זה הס"ג נק' ב"ן אחר התיקון נמצא שמ"ה וב"ן בנ' צח ואיפשר שאין בזה הרישא רק כתר דס"ג
שהוא ב"ן עם כתר מ"ה ולא יותר הרי צח א' או תרי והוא שגם כן שלם בחי' אחת חב"ד לס"ג שהוא ב"ן שני ומתחבר עם
חב"ד דמ"ה והוא צח שני והם ב' צחות ואין להאריך והנה בחי' הכתר שלוקח עתי' ממ"ה הוא נק' עטרין של מ"ה וכן כנגדו
מה שלוקח מ"ה מס"ג נק' עטרין של ב"ן ואמנם אחר התיקון עתיק על הכ"ן לגו"א אז נעשה
תיקון לא"א והוא נעשה מחכמה של מ"ה ומחמשה ספירות אחרונות של כתר של ס"ג שהוא ב"ן כנז' והלביש את העתי'
חוץ מן הנ' ראשונות כי נ' ראשונות של עתיק אי אפשר להלבש ואין האריך יכול לקבל אורם ונשארים מגולים לבחי'
מקיף אל א"א והנה ז"ת דא"א הם מלבשים ז' התחתונות דעתיק בכתב דא"א לתוך דעתיק כסדר זה על גב זה
והז' התחתונות דא"א מלבשים לנה"י דעתיק בצד חסד דא"א מלביש לפרק א' דנצח ונצח דא"א לפרק האמצעי
של נצח דעתיק וכן לקו שמאל נשארו ב' פרקים אחרונים א' של נצח וא' של הוד מגולין מגולים בלי הלבשה
ואלו נשארו למטה בבריאה להאיר אל עולם הבריאה ואלו הם דוגמת ב' דדים לינק מהם אריך ואבא ואי'
וזו"ן בהיותם קודם התיקון בבריאה כמו שנבאר בע"ה ואלו הם סוד דדים לי של בהמה ששודים למטה
כדננים כי כל אלו הנז' יונקים תחילה מסוד בהמה ואח"כ מדדי אדם כמו שנבאר בע"ה והנה היסוד דעתיק
מתלבש בתוך לעתיק האריך עד החזה שלו ושם מסתיים והנה זה היסוד דעתיק ודאי שיש בו חסדים וגבורות
ואמנם שהוא דכר ונוקבא מ"ה וב"ן כנ"ל והיה ראוי שיהיה בו חמשה חסדים וה' גבורות מדכורא וכנגדם מנוקב' כמו
בא"א ונוקביה ובאבא ואי' ע"ב אחר שכאן דכר ונוקבא מעורבים יחד כנ"ל לכן אין כאן רק ה' חסדים וה' גבורות
לבדם ואלו הם מתגלים ויוצאים מיסוד העתיק ומתפשטים החסדים בקו ימין של אריך והגבורות בקו שמאל
ועתיק נבאר התיקון אבא ואי' כי הלא אבא הוא מן החסד של מ"ה חכמה של ס"ג ואימא מגבורה ולמטה של [?]
של ס"ג וגם הם לוקחים מ"ה כנ"ל מסוד הבינה שהוא בינה של מ"ה ואמנם כאשר רצו אבא ואי' להתתקן
הלבישו את א"א אבא זרוע ימין ואי' הזרוע שמאל עד טיבור דיליה זה בצד ימין וזה בצד שמאל ואמנם בכתר
הודעתיך שיש חכמה ובינה ישראל סבא ותבונה ואח"כ באבא ואי' יש ד' פרצופין כנז' ונבאר עתה איך יצאו ד' פרצופין
ובו נכלול איך מתחלקים ונאמר כי הטעם אשר השלו את אבא ואי' להלביש את א"א הוא מציאות יסוד של עתיק
שהוא בתוך א"א כנ"ל וכמו שבז"א כבר ידעת שבתוכו יסוד האימא ומהם יוצאים לאה ורחל ויעקב כן נ"ב כאן לזה
היסוד דעתיק שבתוך האריך היא גורם לכל פרצופי' אבא ואי' והנה כי אורה האור של החסדים והגבורות אלו
של זה היסוד הוא ממשיך ומלקט את הכלים ואת האורות של אבא ואי' במקום ההוא ושם מתקנים ונעשה אותם
פרצופין גמורים והענין כי זה היסוד דעתיק הוא דכורא והוא צר ואינו כמו היסוד דנוקבא שהוא רחב ולכן אינם
יכולים להתקבץ יחד בתוכו החסדים והגבורות ואמנם נכנסים תחילה הגבורות לפי שהם יותר התחתונות מכל ל' מוחין כנודע
וכאשר באים החסדים לכנס דוחים את הגבורות לחוץ דרך פה האמה של יסוד ואז הגבורות נמתחות בשקט והאורות
להתחבר עם החסדים אינם יורדין למטה אך הם עולות מאחורי היסוד מבחוץ ומקיפות אותו מלמטה למעלה
ובזה הגבורות מבחוץ והחסדים מבפנים מתחברים יחד וכבר הודעתיך שסיום היסוד הוא בחזה דא"א ואח"כ נגלים
החסדים והגבורות כולם מתחת זה האריך ולמעלה הם שמהם ואת למה כי בזה כשיוצאים הגבורות מן יסוד הבינה
יורדות ברגע אל יסוד ז"א וכאן הגבורות אינם יורדות ביסוד א"א התשובה כי ז"א אינו דבק עם הנוקבה וקם פרצופי'
חלוקים והזכר נתקן ע"י החסדים והנוקבה ע"י הגבורות ולכן מוכרחים הגבורות לרדת אל יסוד ז"א כי שם הוא כנגד
הדעת של נוקבא כדי להתפשט משם בנוקבה כנודע אבל כאן לכונה דא"א תרוויהו כחדא שריין ולכן גם החסדים
והגבורות המתגלות מהם הם מתחברים ולכן עולות ומקיפות ומסבבות את החסדים מבחוץ של יסוד וגם כי החסדים
באים ממ"ה דעתיק והגבורות מס"ג דעתיק וגם שם מחוברים ונקשרים מ"ה וב"ן כך עד אמין כנ"ל והנה כאשר החסדים

יוצאים לחוץ להתפשט כאמור כדי להנהיג. אז יוצאים דרך פה אמת היסוד לחוץ ומוציאים את הגבורות שהם מקיפין
את היסוד ומבחוץ כאופן זה ב' גבורות וחצי מצד ימין וב' גבורות וחצי מצד שמאל והנה החסדים רוצים להאיר
דרך ימין כי שם מקומם ואז דוחים את הגבורות העומדים בימין ואז הגבורות צריכים לילך אל השמאל ואין מקום
מן החזה ולמעלה אל כל הגבורות רק לב' וחצי לבד ואז הב' גבורות וחצי שהיו בימין שהם יותר גדולות הולכות אל
צד שמאל בחזה ולמעלה ודוחים את ב' הגבורות וחצי שהיו בשמאל שם למטה דרך קו שמאל ומתפשטים הה' גבורות
מתפשטות בקו שמאל מלמעלה למטה ב' וחצי למעלה במקום המכוסה וב' וחצי למטה במקום יסוד הגלוי וכן שתים
וחצי חסדים ב' וחצי למעלה במקום היסוד המכוסה וב' וחצי למטה במקום היסוד הגלוי והכל בקו ימין ואמנם אלו ד'
בחינות שהם החסדים במקום גלוי וחסדים במקום מכוסה וכן ב' בחינות אלו בגבורות הם נרמזין בד' מלבושין חכמה
ובינה וישראל סבא ותבונה חסדים המכוסים כנגד מלביש אבא ואי' עילאה והחסדים מגולים למטה מהם כנגד
מלביש ישראל סבא וגבורות עליונות המכוסות כנגד מלביש אימא עילאה וגבורות המגולות התחתונות כנגד
מלביש תבונה ונמצא כי מכוסה עלוי החסדים גם התחלקות חכמה לב' בחינות והגבורות מכוסות ועליונות גם
התחלקות הבינה לב' פרצופי' אחר שמצאתי מהקדוש מורי זלה"ה כמה שאמרנו שהחסדים יוצאי' לחוץ אין הענין
שיצאו כלם רק שהשנים וחצי נשארו ביסוד בתוכו מכוסים למעלה וב' וחצי אחרים ירדו למטה במקום הגלוי ונמצא
החסדים שבו"א משא"כ בגבורות שכולם הם מגולים ולכן בינה נק' עבורה בגלה כי היא מגולה יותר מן החכמה וזהו
אבא טמיר ובנו יגיר ואח"כ אחר שאמרנו שבין למעלה ובין למטה הם מגולים אח"כ כמה יתחלקו ויהיו
ד' פרצופין אחר שהכל בגלוי והענין כי זהו בב' חסדים וה' גבורות הרא שונות שסדו בעת תיקון אבא ואימא
וגם להגדיל את שאז היה הגדלתו והתיקונו אבל אחר שכבר נתקנו צריך ואבא ואי' ע"י אלו החסדים והגבורות
הנה כאשר מזדווג צריך עם נוקביה ומוריד חסדים וגבורות חדשים אז נצרך אבא ואי' אל לצורך זה נפ'
אז אין אותם החסדים והגבורות שעשו כסדר הנז' שמגולים למעלה בנז' רק הם יורדים כמרוצה למטה במקו
מקומם רק שאלו חסדים וגבורות ראשונות הם המקבלות האחרות המיד ואלו החדשים והנה זו"נ או"א
ואי' לא מפסיק למטה ובמקום מה שהוא לחיות השלמות כנודע והמיד משכים חסדים וגבורות חדשים ואז
הגבורות והחסדים הראשונים שלמעלה הם מקבלים עי' מסך היסוד כמכוסה גמור והחסדים והגבו'
התחתונות מקבלות האחר בגלוי גמור וזהו נראה שינוי והבדל בין התחתונות לעליונות ונמצא כי אבא ואי' והתחלתן
מן הגרון דא"א עד סיום היסוד דעתי' שבתוכו שהוא כנגד שליש עליון של ת"ת דא"א והוא עד החזה אבא מימין
ואי' משמאל ואח"כ ישראל סבא ותבונה מתחילין מן החזה עד סיום הת"ת דא"א שהוא מלמטה למטה מחצי ת"ת
דא"א זה מימין וזה משמאל וד' פרצופין אלו מלבשים את א"א מכל צדדיו אחור ופנים ימין ושמאל והנה כבר
ידעת שרחל ולאה כי יוצאים מאחור וזו נכנסים בעקבים של לאה כראש רחל וכן כמו כן העקב של בינה בראש
התבונה משא"כ בחכמה וישראל סבא והטעם הוא לפי שכבר אמרנו לעיל כי הגבורות יצאו תחילה מן היסוד
ונמצא שקדם להם זמן אל הגבורות שהיו בגלוי תחילה קודם החסדים ואז היה הגלוי שוה בכל הגבורות ולכן
כאשר נחלקו לב' בינה ותבונה נשאר בהם קשר אמיץ ודבקות הוא להיותם מחוברים יחד עקב בינה בראש
התבונה וז"ש בזוהר לא נערכה אלא למקום היתך שהוא מקום המסך שבין בינה לתבונה כאשר נחלקו הה' גבורות
כאמצע אורו האור שהוא כמקום החתך נכנס כמו עקב בראש התבונה ואורו האור לקחו הבינה לחלקה
יותר מחלק התבונה גם מה שיצאו תחילה הגבורות ויורדות מן החסדים וקבלו הארה תחילה סוד מוכח תוכחת מגולה
שהם הגבורות בהיותם מגולות מאהבה שהם החסדים המכוסים ומכוסים וזהו גם היות מעלה לבינה על החכמה
כסוד אשת חיל עטרת בעלה כמ"ש בזוהר דבעלמא דאתי צדיקים יושבים ועטרותיהם בראשיהם כי הבינה היא
עלמא דאתי ולכן במתנשאלתה יהיו העטרות שהם סוד הגבורות שהם הנקבות למעלה מראש הזכרים הצדיקים
ומה שבו"א החסדים בגלוי והגבורות כולם אל הנקבה כבר ביארנו כי שם נפרדים ולכן החסדים לוקחם הזכר והגבו'
הנקבה אמנם כאן הזכר והנקבה כחדא זה בימין וזה בשמאל ולכן החסדים מתפשטים בימין ששם הזכר והגבו'
בשמאל ששם הנקבה והבן והאר איך הבינה נק' גבורות כנודע וגם בזוהר דמינה מתערין כי כולה אינה רק
אלא מגבורות לבד משא"כ ברחל ולאה שיש בהם גם בחי' חסדים וזהו סוד אני בינה לי גבורה והנה מן הראוי שיהי'
ישראל

ישראל סבא ותבונה גדולים מז"א לפי שאלו תמיד בגלוי ואלו במכוסה ואמנם הענין הוא כי הלא אם היו
מתפשטים הכח כאשר ירדו ויצאו מן היסוד אז ודאי היו מאירים במקומם למטה במקום הגבורות והיו
גדולים אך כל הגבורות אחר' התחתונות עלו למעלה והאירו במקום הבינה ונתנו שם הארה גדולה ועיקר
האור שלהם נשאר לשם ונתערב עם אור העליון ואז היו למעלה יותר גדולים מאותם שלמטה גם מטעם
אחר כי המתקה של החסדים והגבורות העליונים הכל נשאר לאבא ואי' אך המתקה של החסדים והגבורות
התחתונות הם לישראל סבא ותבונה וגם הם צריכים להתפשטות שאר גופא וירכין ויסוד דא"א וגם הם צריכים
להאיר לז"א ונוקביה שהם מעיבורא דא"א ולהגדיל לכן מעט אור מגיע אל ישראל סבא ותבונה ואז חכמה ובינה
הם יותר גדולים מהם והנה כבר ביארנו קצת חילוקים שיש מהם אל זה ועוד נבאר חילוקים אחרים וגם כי כאן
אנו רואים שיוצאים ד' בחינות פרצופין מיסוד א' ושם בז"א יוצאים ד' פרצופין שהם יעקב ודור המדבר הנז'
שנבאר במקומו ורחל ולאה הרי ד' פרצופין מב' יסודות מאבא ואי' והענין כי גם כאן יש דכר ונוקבא רק שהם
כלולים יחד מה' וכן כנ"ל אך בהיות כאן מחוברים לעתיק יחד גם שאחר' הנקבות שלהם בינה ותבונה יצאו הדך
פנים באח' ולא באחור כמו לאה ורחל גם חילוק כי ז"א יצאו הנקבות לאה ורחל א' כנגד היסוד המכוסה וא' כנגד הגלוי
כמו בבינה ותבונה אך יעקב ודור המדבר אינם יוצאים א' למעלה וא' למטה רק שניהם שוים למטה בגלוי והענין
כי בז"א היו ב' סתימות כי יעקב ודור המדבר יוצאים מיסוד אבא ולכן אינן יכולים לצאת למעלה שיש ב' מחיצות
שהם יסוד דאבא ויסוד דאימא אך למטה שלא יש רק יסוד א' דאבא שם יוצאים שניהם אבל למעלה לא יש כי אם
מסך א' לבד כי אין כאן רק פרצוף א' לכן פרצוף א' יכול לצאת למעלה במקום הסיתום וא' למטה במקום הגלוי והנה
באמצע הא"ריך יש חד פרסא ואמנם זו הפרסא אינה כיושר כי בשמתחלת דרך הפשט היא מתחלת מסיום החזה
ובשמתפשטת אל האחור היא במקום העיבור כנודע שזו היא יותרת הכבד קרומא דכמותי דכר גמ' והענין כי אך
הם בצדי הא"ריך והם פנים בפנים אבא ואי' וכאשר הצייר כמין השכל הראה כי הב' נמשכים עד מקום הכבד ועניני
זה כזה והוי כנגד פנים של א"א ושם הוא הקרום המפסיק למעלה בחזה בסיום הכרס דאבא ואי' ואמנם כשהולך
אל אחורי א"א שם הירכים של אבא ואי' והם יותר ירודים מן הכרס ויורדין למטה ולכן שם אותו הקרום הוא
למטה ע"י אצל העיבור בסיום הירכים דאבא ואי' ואין כח בקו למום למבע יותר והנה מזה הקרום ולמטה שהוא מן
העיבור ולמטה מהחיצון זו"ן כנודע כי פרק ז"א כנגד עיבור דא"א ע"ב פרקים דנצח הוא קו ימין דז"א חכמה חסד
נצח וג' פרקים דהוד דא"א הוא קו שמאל דז"א בינה גבורה הוד והיסוד דא"א הוא בקו אמצעי דזו"ן ונוקבי' יצאה
מן החזה דז"א ולמטה דנצמת ז"א היוצא מא"א ממש נמצא ז"א מלביש את א"א מכל צדדיו עד סיום רגליו וסיום רגלי
עקבה עד שם ושם הוא סיום האצילות ומשם ולמטה בריאה והנה רגלי עתיק ב' פרקים התחתונים הם נכנסים
בגבול הבריאה כנ"ל בסוד דדי הבהמה ועכשיו נבאר איך ינקו משם כל האצילות קודם גמר התיקונים והענין כי (שנתקן)
א"א כבר ביארנו שכל האצילות היה ע"י עיבור יב' חדש ולא ידעתי היב') היה עיבור זה והמובן יבין מדעתו והנה
כשנולד א"א אחרי העיבור שלו נולד ויצא למטה בבריאה בסיום אותם ב' פרקים דעתיק בסוד דדי בהמה היה יונק
משם ואח"כ הגדיל ועלה יותר והלביש את העתיק בז' אחרונות שלו כנ"ל ואבא ואי' ג"כ אחר העיבור שלהם נולדו
וירדו למטה מאותם ב' פרקים דעתיק ויונקו משם ואח"כ הגדילו יותר ועלו והלבישו אותם ב' פרקי' התא"ן דעתי'
ואח"כ נמשכו משם ועלו והלבישו את א"א וכאן לפי שיש ב' מדרגות א' הוא ב' פרקי' דעתי' ואח"כ הוא א"א לכן אינם
עולים בפעם אחת אלא אח"כ בתיקון זו"ן היה להם עיבור במעי התבונה ואח"כ לידה וירדו בעתיק אח"כ הגדילו יותר ועלו למקומו
שהוא מעיבורא דא"א ולמטה והלבישוהו שם אח"כ הגדילו יותר ועלו לנה"י של תבונה של בחי' הקטנות ויונקו מן אמצעי'
שלהם ששם החזה וזהו עיקר היניקה שאנו מכנים תמיד אל זו"ן כמו שנתבאר בכמה מקומות שיש לז"א ג' בחינות
עיבור ויניקה ומוחין וזו היניקה של נה"י דתבונה היא היניקה האמיתית שאנו קורים אותה יניקה וכל שאר הבחינות
נכללים עמה אח"כ הגדלות והם המוחין שאז נכנסים נה"י דתבונה ברישיה ממש במקום מוחין ולא עליה לבד שם מלקמן
בזמן היניקה כדרך האם שמגבהת את התינוק בין ירכותיה ויונק מבין זרועותיה אבל כאן נכנסין ממש בסוד מוחין
בפנימיות ז"א הרי ביארנו כל הבחינות שיש לז"א ונוקביה בעת התיקונים ואמנם נבאר עתה סדר העיבור שלו איך היתה
והנה אחר תיקון אבא ואי' נשארו הז' מלכים בלתי תיקון ואז היה א"א מן העיבור ולמטה בלתי לבוש וכדי לתקן את

הז' מלכים היה צריך עיבור בתוך אבא ואי' ובסדר העיבור היה כך כי בתחלה אסף את רגליו אל למעלה ונה' המלכים
נכללו למעלה עם הג' אמצעיות של א"א המלובשים בתוך אבא ואי' ובסדר זה התחיל עתיק לאסוף ב' פרקים אמצעיים
שלו בתוך ב' פרקין הראשונים שלו כנגד ב' פרקין א' פנימי' ועל כן היו מלבשים אותם אלו הב' פרקין אמצעיים
אך היסוד של עתיק אין לו למעלה עליה כי הוא נשאר למטה בחזה דא"א אח"כ הלבישו אותם או"א והנה הרב"
עליון דא"א אורם ב' פרקים אמצעיים ולסוד דעתיק אח"כ הלבישו אותם נ"ה דא"א לחסד גבורה שלו והנה הרב"
התחתון הלביש את חצי הרב"ה העליון ויסוד דא"א הלביש את חצי הרב"ה התחתון והעטרה שלו שהיא מלכות שבו
הלביש את היסוד דא"א אח"כ שלו תנ"ה דז"א והלבישו נ"ה ועטרה דא"א ואח"כ שלו נה"י דז"א והלבישו את חג"ת דא"א
ואח"כ עליה המלכות נקרא דז"א כסוד עטרה והלביש את יסוד דז"א ואח"כ הלבישו אבא ואי' וישראל סבא
ותבונה את כל הבחינות הנז' כי אורך אלו הד' פרצופין הוא מאורך הנז' כתנ"ה דא"א ונשארו אבא ואי' כמו שהם
כי א"א ועתיק להיותם ארוכים הוצרכו כללות חציים כחציים העליון כן ז"א הוצרך לעלות לצורך העיבור וגם
עם והאמת הוא שהיה יכול להשאר ו' קצוות זה על גב זה כי אינם ארוכים אך מה שהיו הרב"ה כלול כהלה
זה יתבאר כשנה במקום אחר בסוד רשות הרבים ונמצא כי זו"ן הם עומדים בין נה"י דא"א ובין תחתיות
אבא ואי' ואז היו שם כמעי אימא כי כן הוא לצורך העיבור ולכן אין להקשות איך אבא ואי' הם יורדים
לבושים תוכנים מאון כי כל זה הוא צורך עיבור זו"ן והוא מוכרח גם בחי' אחרת כי כמו האמת זו אינה
הפסק בין א"א לכל פרצוף אבא ואי' כי הנה זא קטן מאד וגם שעדין אין לו רק ו' קצוות ואפי' ו' קצוות אלו
אינם מתפשטים רק נ' כלולן כהלבה ונמצא כי אין זא רק במקום חצי רב"ה התחתון של אימא לצורך ההוא
אבל בכל השאר אין הבדל בין א"א לאבא ואי' והנה ע"י כל הסלוק הזה נמצא שיש אורות כלים בתוך אבא
ואי' ואף כי יש קצוה הפסק בין א"א לאבא ואי' מציאות זא אינו הפסק ונמצא כי ב' חסד ונצח והנ' הרב"
וחצי יסוד וחצי מלכות של זא הם מצד ימין באבא והנם האחר כצד שמאל באימא ואח"כ כלם נכנסים אבא
לאימא ואז כלם בתוך מעיה של אימא והנה ע"י עליה כל אלו האורות ועלייתם ב' פרקי אמצעיים של עתיק
למעלה כראשונים נתוסף אור גדול וע"י זה אין כח ביסוד העתיק לסובלו נבקע ונסתלק מלמעלה למטה
ואז הכמה וישראל סבא נעשים פרצוף א' וכן בינה ותבונה כי עתה כולם כח שוהה א' בכלי ואז לא יש אלא
ב' פרצופין א' של אבא וא' של אימא מלמעלה למטה כמיבורא דא"א וכן בכל פעם שרוצים להזדווג אבא
ואי' לצורך מוחין דזא נעשים פרצוף א' והכל ע"ה הכמה וכינה והכן זה לבנות מקומות. ועתה נבאר איך
אופן היה עיבור זא בתוך הבינה הנה יש לזא בחינת אורות שנשארו למעלה כנז' ובחינת כלים
שנפלו וירדו אל הבריאה ובחי' רפ"ח נצוצות שנשארו מן האורות בתוך הכלים להחיותם בעולמם
כנותנים בהיותם שבורים למטה וזהו דתנן לאדם כי אחר שמת נשאר הבל מנפשו בתוך
עצמותיו וע"י זה הם קיימים בתחית המתים נ"ב בכלים אלו נשארו רפ"ח נצוצין להחיותם וכל אלו ג'
בחינות כלים ואורות ונצוצין נכנסים בתוך הבינה ובבינה יש ג' בחינות א' הוא המקום שבו היה יסוד
מתחילה כאשר היו ב' פרצופין בינה ותבונה ושנית הוא מקום שהיה בתחלה יסוד התבונה וג' מקום
החתך שהוא בין רגלי הבינה לראש התבונה ואחר שנעשה מחבר הכל ונעשה בחינת פרצוף א' עכ"ז
נשאר שם אותו הרושם הראשון כי אין שום אור שלא ינח רושם גם אחרי הסתלקותו והאמת כי אין
לא הוקן ג' בחינות של שוים כי הנה האורות אינם צריכים כ"כ זמן כמו הנצוצות וגם הנצוצות כמו הכלים
וגם הנה האורות אחר ז' חדשים חדשים הם נגמרים מלהתקן והנצוצות אחר ט' חדשים והכלים אחר יב'
חדש וזה נמצא בתינוק עיבור בעולם ז' ט' יב' וזה הענין פירושו כי האמת שאין האורות נגמרים עד ז'
חדשים אבל הם מתחילין להתקן מעט מעט והנה בחדש הא' מתחילים להתקן והכ"ל והכונה כולם עד הז'
החדש הז' וכן הענין בנצוצות ונמצא כי מג' ימים של קליטת הזרע מתחילים להתקן ונבאר הענין כי הנה
אמרנו כי מחצית האורות בתוך אבא ומחצית בתוך אימא ואח"כ נכנסים כלם בתוך אימא והזמן שאלה נכנסו
בתוך אימא בג' ימים של קליטת הזרע והנה ביום א' של קליטה נתחברו אותם האורות שהיו בתוך אבא ונכללו
חסד בנצח ויסוד בהוד והמלכות ביסוד ונתאחדו בסוד קוים ונתקשרו זו בזו וביום ב' של הקליטה נתאחדו וניקשר

אותם

אורות האורות שבתוך אימא אח"כ ביום הג' נתקשרו ונתאחדו אורות של אבא עם אורות של אימא שבתוכה
ואז נכנס אבא ואי' ואז היו זו"ן בתוך אימא וזהו סוד ג' ימי קליטה וזה הטעם נ"כ היה בבחינת הכלים ודע
כי כל קשר זה הוא כסוד זיווג אבא ואי' שנזדווגו כדי לקשרם ואבא נתן טיפה דכורא ואימא טיפה נוקבא
ועי"ז נתקשרו הכלים לקנים ואמנם מה שנכנס מסוד הניצוצות בתוך הכלים ומה שנתקן מהם בג'
ימי הקליטה הם י"ט ניצוצין והענין כי הלא כבר נודע שבג' ימי קליטה יש נכבר קצת חיות אל הולד שאלו"
היה מסריח כנז' בגמ' שאי איפשר לשרות בשר ג' ימים בלי מלח והנה מציאות י"ט ניצוצין הוא חי
ולא יותר להורות כי עתה יש לו חיות ונכנסי' לו ז' ששה ניצוצות ביום א' וששה ביום ב' וז' ביום ג' וסוד
הענין כי ביום א' נתקשרים אורות שבאבא מצד ימין ואז נמצא להם ו' ניצוצות לקשרם ולהחיותם כי סוד ו'
הוא קו א' כנודע והוא סוד קו ימין כנודע וביום ב' שנתקשרים אורות של אימא אז נמשך להם ו' ניצוצות
אחרות והם קו שמאל ו' שנית ועכן הם המתלה בתוך אבא והמתלה בתוך אימא אך ביום הג' אז מתחברים
כלם כאחד ואז מתחברים כלם ונעשה קו א' שלם מחובר ואז יורדין ששה ניצוצות אחרות שהם סוד קו האמצעי
בסוד ואלו ג' הרי כאן חי ניצוצין לצורך החיות ולא יותר והטעם הוא צריך ביאור רחב. אך הענין בקיצור שכאלו
הרפח יש בהם עב"ס מ"ה ב"ן כמו שנבאר כנ"ל ואמנם הב"ן הוא לבחינת הנוקבא ועב"ס מ"ה הם נגלה הזכר והוא
ואמנם הנגלת התחילה אינם השמות עצמן רק התחילה נכנסים המלואים של השמות ואח"כ השמות והנה המלואים
של עב"ס מ"ה הם מ"ו לז' י"ט והיותר קטן במדרגה הוא י"ט שהוא מלוי מ"ה וזה נכנס בג' ימי קליטה ובסבות מלוי זה
המלוי לא יש חיות שלם לכן נכנסין כל הי"ט נס הענין כי עב"ס מ"ה שלורח הזווג התחילה לוקח כחי חיות עצמו
והוא מלוי מ"ה ואח"כ לוקח חיות מאימא והוא מלוי ס"ג ואח"כ לוקח חיות מאבא והוא מלוי ע"ב א"כ מוכרח
שבתחילה יקח חיות של עצמותו שהוא י"ט מלוי מ"ה בג' ימי קליטה ומציאות ג' ווין אלו שהם חי ניצוצין הוא בחינת
ג' אלפין של מ"ה וכבר ביארנו כי אין נוצרת נגמרים עד מ' חדשים והנה מ' חדשים כל חדש מ"ל יום הם רע"ו ימים
והולד נולד ביום רע"א כמוש כמדרש וכנז' במנין הריון ואם תמיר רע"ו מן רפ"ח ישארו חי וזהו הסוד כי קיא ניצוצין
נגמרים בג' ימי הקליטה ונשארים רע"ו ניצוצות להגמר ברע"ו ימים של עיבור כי הרע"ו ימים הם חוץ מג' ימי קליטה
כנז' כמדרש אין האשה יולדת אלא או לרע"א או לרע"ב או לרע"ג ובהיות כי ג' ימי קליטה הם חוץ מג' ימי ק' מרע"ו ימים
של עיבור לכן יש ספק אם נקלט ביום א' או ביום ב' או בג' ומג' ימים עד מ' יום נכנס ונגמר מלוי ס"ג שהוא כנ"ל
כי בג' ימים הראשונים נכנס מלוי מ"ה ובל"ז ימים אחרים נכנס ניצוץ א' בכל יום ולכן אין צורת הולד נגמר עד מ'
יום לפי שאז נגמרה בחינת טיפת הנוקבא המציירת את הולד ואז כבר ניכר אותו או זכר או נקבה אבל מלוי מ"ה
הוא עצמות הולד ואין הדבר תלוי בצורתו רק בציור אימא שהוא מלוי ס"ג וכנודע כי נקיבה [illegible] היא באימא על
שהיא מציירת כסוד וייצר יי' אלקים את האדם דא אימא כנז' בזוהר

אח' מנוחם ז"ל [illegible]
ענין זה תמצא לעיל
דף כ"ב עמוד ב' ע"ש

יתן למכהו לחי וכו' אמרו כי כאשר יתן היהודי למכהו ויזמין לו את הלחי שיכהו עליו אז ינצל היהודי
כי בראות הגוי תרשת היהודי אשר מזמין לו הלחי לקבל הכאה אז ירווה צמאונו וישבע מחרפה
חרפה שקבל ואז לא יכהו /// ואשר לא צדה וכו' רצה שלא אנה לידו ושמתי לך היא אלול למוז
כי חדש זה נתנו השי"ת לכל מי ששגה והמית בכל השנה והוא לקוראיו בחדש הזה וכן אני לדודי ודודי
לי הוא אלול // ואם ירחיב יי' את גבולך ויספת עוד שלש ערים וגו' הנה קשה כי אחר שיבא המשיח אשר
ישא יאוי שלא יהיו רוצחים כמש"ו לא ישא גוי אל גוי חרב וכו' איך אמרה ויספת עוד ג' ערים מלבד הראשונות אך דע
כי כל זרעו של הבל כלם נתחייבו מיתה ולכך הרגו קין את הבל ואמנם משה הרג את המצרי קודם זמנו להעלותו ע'
עב שם טוב וחטא ונתחייב גלות וזהו ושמתי לך מקום אשר ינוס שמה ושמה הם אותיות משה והנה לפי שהבל חטא
במחשבה דאימא באי' מן אדני שהוא סוד אהיה כסוד א' הבל אחיך ולכן נתחייב הוא וכל זרעותיו מיתה
וזהו סוד קול דמי אחיך דמו ודם זרעותיו והנה הקין הבל ע' שיקינה ואת מתעלה בבינה בנ' שערים
ולכן סוד הקליפה של הבל היא בנעם שילא ונמרד ממשה כמבואר הנה כשהרג זכרה אורו נשמתו
הקדושה שבו ועלתה כסוד הבינה ולכן הבל ובל אורייתא שוב רק שהה"א של הבל מורה למעלה הקין
של נבל לרמוז כי הקתיל סוד הבינה אשר בה תמא וזהו סוד הכתות נבל ימות אמנם כי גם אחד
מושרש הבל והרג להעלות בבינה דוגמת נבל ודי (תבין) וכן כיוצא בשאר ההרגים של הבל והנה
קצים הם שגם זכו אחישנה לא זכו בעתה והנה אם יבא הקץ בעתו אז ודאי שנהרגו כל זרעותיו
אך אם זכו והקדים הקץ אז עדיין לא נתקן הכל בשלמות וזהו ואם ירחיב וכו' כי השמור את כל המצוה
כלומר כי יהיה מחמת זכות שיקדים אז ויספת עוד ג' כדי להשלים זרעותיו של הבל אך לא ימותו
במזיד רק בשוגג כי אז רוח הטומאה מן הארץ אך יהרגו ע"י אונס בשוגג ואז יתחייבו ההורגים גלות
ולכן צריך להוסיף עוד ג' ערים כדי להשלים זרעותיו במהירות גדול ///
והיה בהבואות ונהרגה חמשית לפרעה וארבע הידות וכו' הנה הה"ק בייחודים שכתבתי ושם תמצא
ייחוד ה' שכל השמות נעשים כסוד ידות ועי"ש גם הענין הזה אמרו בהקדמה ביאור אלה האזינו
ושם תבין זה וסוד הענין כי סוד הא' יש בו בחינת הזר ועוד שלו שהם מוחין דאבא ואי' וב' עטרין
נ' יין אך סוד הה' אצבעות שלכל יד מהם אין שם מקומם והנה ב' ידין שלא' שקולים לחדא כנודע
ונק' יד אחת והנה האבא ואי' יש לכל א' מהם שתי ידות הרי הם חמש ידות ואמנם היד"א שהיא יד
החמשית כלולה מב' ידות בגלל הנה היא ירדה למטה במקום הרחם של הבינה וכבר ידעת כי
השמאל כלול מהימין והימין בשמאל וכמו שה' אצבעות שבשמאל הם ה' גבורות גם בימין הם ה'
גבורות גם סוד ה' אותיות מנצפך והם כפולות הרי הם י' כנגד י' אצבעות ואלה נתקנו במקור
רחם הבינה שהוא היסוד ומהם נעשה סוד הכלים של הבינה להכנת ימי מיין נוקבין של הבינה
שהם וזהו ונהרגה חמשית לפרעה שהיא הבינה הנקראת פרעה כנודע אך ארבע הידות יהיה לכם וכו'
וזה הענין ג"כ הוא במלכות כי ב' הידות של הבינה נכללים כאחד והם סוד כל מיין נוקבין דמלכות
ועוד יש ארבע ידות אחרות ב' של זעו' וב' של נוקביה ואמנם העולה מזה כי יהם אלו הם סוד
הגבורות וכשהרג בא הקין אז רואה דם בהם וזהו סוד פסוק יהכם דמים ועלתו ואמנם ב' דמים
הם כמבואר כי שהאלקי של מילוי אלפין שבהפך הוא מגולה ומסתלק מתמן ועולה אל הבינה אז
הם ב' דמים א' הוא שם של מילוי אלפין העולה מ"ה ועולה דם גם אהיה בריבועו כזה א' אה אהי
אהיה עולה דם וזהו דמים בלשון רבים והנה ב' פעמי' דם שהם ב' דמים הנז' הם בגי' פח וזהו סוד
פסוק שמרני מידי פח יקשו לי כי כיהם הנז' יקשו הפח שהם ב' דמים הנז' כי חלק יי' הם סוד ארבע
שמות שבולים בהאצלות שהם יהוה אהיה יהוה אדני שהם אבא ואי' ז"א ומלכות שהם ד' אותיות
השם שהם בגי' ק"ל וזהו סוד כי חלק יי' עמו וזהו סוד חק המוחין קדושין כי שורש המוחין הם יהוה
אהיה בראש הז"א שהם בפרקים ראשונים של נה"י דבינה ומשם נמשכין אל ג' פרקים אחרונים שהם
נה"י דז"א שהם בראש המלכות ושם הוא יהוה אדני אמרו רז"ל הדלקת נר בשבת חובה סודו הוא כי

ב׳ נרות הם בינה ומלכות והנה נר שבת היא כבינה שהוא שם אהי״ה ובגי׳ חובה ולכן היא חובה ולא רשות
ועיין מה שנכתוב שרה כשמו״כ נר מצוה. ע״נ נר מצוה ותורה אור כבר ידעת כי נ״ר הם ג׳ יחודים
העליונים יהו״ה אהי״ה יהו״ה אלהי״ם יהו״ה אדנ״י וכולם בגי׳ הם נ״ר דע כי סוד נר הם סוד רמ״ח איברי׳ של
המלכות כי נבללו בהן כדרעין דמלכא אז נקרא נר כנ״ל בזוהר ואמנם ב׳ נרות אלו שהם בינה ומלכות
כי בשניהם שייך סוד זה כנר והנה בנר יש כו״ר מיני שלהבות כנגד ד׳ אורות השם כנ״ל בפ׳ בראשית והנה
ב׳ אחורונות המלכות לקבלה הם מושגות אבל ב׳ העליונות אינם מושגות עניינם ומהותם ואמנם לכן אחר״כ
שלהבות הנר נקרא׳ מצוה ע״פ סוד השם כנ״ל בתיקונים כי מ״ץ הם כמ״ה בא״ת ב״ש י״ה הרי כי אורות ו״ה הם נגלות אך אורות
י״ה הם נעלמות באורות מ״ץ וזהו כי נר מצוה והנה ב׳ פ׳ נר שהם בינה ומלכות שניהם בגי׳ הר״ן והוא סוד השלם
מילוי של שם שדי שהוא שלה בגי׳ כ״ב שהם אורייתא ין לה״וד ואמנם אורות שדי עצמן הם סוד ב׳ שמות
אהי״ה א׳ במילוי ההין וא׳ במילוי יודין והם בגי׳ שי״ב ועם הב׳ שמות שלה שדי וסוד זה רמוז כמשו״כ בין שדי ילין //
ואמנם הרמז לזה לרמוז כי כל חיבורים וזווגים אלו הם ע״י יסוד הנק׳ שדי בין למעלה בין למטה בבינה ובמלכו׳
ואמנם שדי שבבינה הוא רמ״ה ושדי שלמטה במלכות יש בו רמ״ש ולכן בין שדי ילין רומז אל הבינה ולכן הוא
רמ״ה // // ארז״ל במשנה ולא הקטע בקב שלו ובן סוד העניין דע כי כבר ביארנו בסוד
דאלה המלכים דארץ אדום איך נשתלשלו וירדו למטה והם אחוזים בקליפות והם נשמד
להם ודע הקליפה כי הלא כבר ביארנו בסוד ואלה המלכים כי תחילה כל האצילות נתהוו ים׳ ואמנם
הו׳ קצוות נפרדות היו כל א׳ בפני עצמו זו תחת זו ואמנם בעת התיקון נתחברו כלם ונתהוו בסוד פרצוף
א׳ מחובר בזה ואז בתחילה היו נקרא׳ רשות הרבים כי אין רבים אלא ששה ועכשו והיה התחלה אחת
עשה הכל רשות היחיד נבהו׳ ורחבו ד׳ שהם ד׳ אורות הויה וד׳ אורות של מילוי יו״ד ה״א וא״ו ה״א דל״ת
אך אלו המלכים להיותם בקליפות הם סוד רה״ר ואמנם כל מזונם והשפעתם אינם אלא בסוד קב השלים
שהם עב״ סג׳ מה׳ ששלים קב כי עב״ סג׳ מה׳ הם בגי׳ קכ״ז ואם ג׳ שמות ששלים כו כולו ישאר קב ואמנם
רעב כי נשלם כשהשם הוא לבדו בלבד מילוי הוא יותר משובח מן המילוי עצמו לבדו אך כשהשם הוא במילוי
ביחד אז השם עצמו הוא העיקר ויותר חשוב מן המילוי והנה סוד אלו המלכים אינם יכולים לזון רק ע״י זה
הקב וזהו סוד קב חרובין שנשארו והם חרובין כנודע ולכן קראן מיהו ואמנם מן השם עצמו אינם
יכולים להתפרנס רק מן המילוי השלם קב והנה מילוי שלה בגי׳ אלהים לרמוז על המלכים האלו הנקראים
אלהים ולמי שהם אלהים בסוד ההין אינם מתפרנסים רק מן המילוי השלם קב והנה בשבת אסור לטלטל
כיון שהם אלה המלכים כנ״ל ואמנם הם צריכים להתפרנס מזה ואמנם למה מתיר שיצא הקטע בקב שלו
לרה כדי להרגם אותם המלכים ואמנם קראו קטע לנרמז הנז׳ כי אין זן להם רק בסוד הקב לבד וכן לכך
הוא יוצא לחרנם ונשאר בלתיין קטע כי נקטע השם ועלה למעלה בסוד המילוי של הקב ירד למטה וזהו
הקטע יוצא בקב שלו ואמנם ג׳ שמות אלו של עב״ סג׳ מה׳ הם בוא כולם כנודע ולכן נק׳ זה קטע על שמו
כי כבר ידעת כי אחוריים העליונים ביום השבת אין להם אחיזה רק בנה״י שהם תחתונים ונשאר המוחין
ולכן נק׳ קטע רגלים על זה // // מצוה שלוח הקן מבואה שהכוונה כי יקרא קן צפור וכו׳ דע
כי כבר נתפרשם כי אבא ואי״א מתפרנסין להמתין והוליד מולדות ואינם לפרקים כמו רחל ומלכות
והנה כבר ביארנו בפ׳ אעשה שאמרו רז״ל נשבע הקב״ה שלא יכנס בירושלים של מעלה עד שיכנס בירושלים וכו׳
וירושלים של מעלה היא הבינה והנה כבר ביארנו כי הזווג של אבא הוא לב׳ פנים א׳ הוא להביא נשמות
חדשות והב׳ הוא להחיות העולמות מה שצריכים וגם ע״י זווגם יוכלו העולמות שכבר נאצלו כבהא השלים לכל
בעולם ואמנם זיווג הא׳ נפסק בעונותינו מיום שחרב בית המקדש וכמ״ש בס׳ תקוני׳ בהיכל אחרבא ע״מ חרב
הבית והיכל לא ירדו עוד נשמות חדשות אמנם אותם שכבר נאצלו קודם לכן הם הם אשר ערה מתוקנים
ע״י אבא ואימא בזיווג שלהם גם הב׳ זה עם מה שביארנו כי הלא כשאבא ואי׳ מזדווגים ע״י הנקודה אז נמשך
הזיווג הא׳ הנ״ל אך כשהוא אורייתא לבד אז הזיווג אינו רק להחיות העולמות והטעם הוא כי כשמזדווגים על ידי
הנקודות אז נמצא שמזדווג אבא עם תבונה של אבא עם האימא מוסך סוד הנקודות אך כשמזדווגים ע״י אורות

לבד אז הוא כסוד הבינה של אבא עם האימא והנה זה הזווג הב' אינו נפסק לעולם מן אבא ואי' ואמנם בזווג
זה עצמו יש ב' פנים א' הוא בהקומם למעלה אבא ואי' יחד פנים בפנים שוים בקומתן והב' כי אי' רביעה על הבן
ואז נמצא שיורדת עם שיעור קומת האבא והיא דוגמת המלכות כשהיא עם הז"א פנים בפנים בסוד ב' אחרונות
לבד כן תרה האי' עילאה פנים בפנים עם אבא אך אין קומתן שוה ואז הבינה עומדת בסוד כנגד חג"ת וה'
האבא לבד ואז צריך האבא להרכין ראשו ולהזדווג עמה כדמיון זו"ן והנה זה הזווג הב' שהוא כד אותו רבי עק'
על מין הוא כב' פנים הא' כהרכבת עקרה כו' והב' הוא כהרכבת שורה עם מלכות נצחית והנה עיקר הזווג של
אבא ואי' הוא למעלה אך זה הב' הוא לפרקים דרך מקרה כאיש שעונתו בישראל ואין כח לקבל שפע
הזווג העליון אז צריכה היא להמשיך האור כדי שיוכל לקבלו ולכן מזדווגת למטה ואז באך
לה יורדת רביעה על בנין כדרך העוף שמחזרת אל בניה שלא יטרפום קשתות נכרים ובאה לגון
עליהם לשומרם גם הענין הרביעה כי כשהבנים קטנים צריכים גדולים אינם צריכים לאימא אך כשהם
צריכים לאימא זה יורה למשך שבהם עד שהם צריכים שאימא תרבץ עליהם והנה נמצא
כי זווג זה אינו אלא לפרקים דרך מקרה ואל זה אמר כי יקרא קן צפור ואז"ל כי יקרא דרך מקרה פרט
למזומן כי מצוה זו היא בזווג מקרה לא בזווג הא' מו' כמו שנתבאר בע"ה ואמנם מה שקרא ליה
בסוד קן צפור הענין הוא כמה שנעיר אותך מסודות גדולים סדרת נשא והוא כי בדף קכח
ע"ב אמר כי העתיקא קדישא נתפשטו מעוי לשלש רבוא עלמין והחילה אמר כי זה נמשך לו
מחוורתא דגולגלתא ומהאי אתפשטו חוורתא לאנפוי וכו' והענין הוא כי הלא חוורתא דגולגלתא היא
אתפשטא לי"ג עבר וכבר ביארנו כי הם ג' שמות הוי"ה במלוי יוהן והם יב' אותיות ואחד דכליל להו ירך
הרי י"ג ואמנם ד' מהם נמשכין מאחוריו דמתניה יהון עתיקא ד' עלמין דכיסופין כמבואר אצלנו אחר
האזינו דף ר"פ ע"א וכו' נשארו עתה שמונה מהם שהם נמשכין לב' פנים והם ב' שמות יהו"ה יהו"ה
שבהם ח' אותיות וכלם בסוד יוהן שם א' בכל א' משני הצדדים שני שמות לב' צדדים שהם ב' פנים
ואמנם חד דכליל לכולהו הוא למעלה ברישא דגולגלתא והנה שני שמות אלו הם בסוד מ"ב מ"ב כי
ע' מלוי ומלוי המלוי נעשה מ"ב כל שם מאלו וזה סדרן יהוה יוד הי ויו הי יוד ויו דלת
הי יוד ויו יוד ויו הי יוד הרי מ"ב אתוון בכל שם נמצא כי שני פנים אלו הם ב' שמות במלוי יוהן
בסוד מ"ב ואמנם כל תיקון מאלו כלול מים' והנה הפן הא' שהוא סוד מ"ב נחלק לים' והנה כבר
ידעת כי שם מ"ב עצמו הוא סוד נ' שערי בינה לעולם מ"ב אותיות עם הצטרפות ז' שמות
וכללותו הרי נ' שערים וכבר ידעת כי השער הא' של הנ' שערים אשר הוא כללות כלם רומז לכתר
עליון וכזה אל התחלה אם הם ים' ואינו נוגע לכתר רק חלק א' מנ' כי הלא הוא כללות כלם כנ"ל והנה
בשם מ"ב זה של פן הא' הנה שער הא' מהם הכולל כל המ"ב הלא הוא רומז אל הכתר שבו ונשארו הם מ"ט
לט' ספירות אחרות שבו ואמנם כמו ששער המ"ב העליון כולל כלם גם כל א' מהט' ספירות כולל כל המ"ט
ולא מעשר המ"ב העליון והענין כי הלא ספי' מן הע"ס יש בו סוד המ"ט שערים והנה מ"ט ת"ת הם כנ' שמנה
ועם כללותם שנ' ואמנם שער המ"ב כולל כל השנ' והלא כוק הבין הפרש שער המ"ב ומשער המ"ט כי
הלא הכתר שבו שער המ"ב כולל כל השנ' אך כל א' מן הט' ספירות אחרות אינו כולל רק מ"ט לבד והם
אורך הפן הא' הוא שנ' כנ"ל גם הפן הב' יש לו אורך הזה וזהו אומרו כי מן הוא סטרא דלסטר אנפוי
אתפשטו לשערבוא עלמין באורכא ואמנם דע כי מסוד ב' הפנים אלו נמשכים אל אבא ואי' וזהו שאמרו
החכמה נמשך יהי"ר ונכללה באימא ולכן אלו הפנים אינם רק בסוד א' ולא שהם שערבוא כי בפני האמת
הם ב' פ' שנ' וסודם הוא והאחרת לא הגיעם כי ב' פ' שנ' הוא הגיעם כי כשנמשך האחרת פנים אלו אז
והאחרת לא הגיעם גם זהו סוד מתני שבה הקוס הוא סוד העתיק הנק' שיבה והנה ר"ת אלו הוא הגיעם
וזהו מתני שיבה הקוס כי פני העתיק שהוא שיבה הם הגיעם עלמין והנה דע כי הלא ב' מיני
הסתכלות יש א' הסתכלות הזעיר בעתיק וא' הסתכלות עתי' בזעי' וכל א' מאלו מסתלק לב' חלקים
הא' הוא הסתכלות המצח הב' הסתכלות הפנים וכל א' מאלו נחלק גם לד' חלקים א' הסתכלות עין או

בעין

בשני עינים וזה יהיה בזמ׳ כשמסתכל בעיניו אל פני העתי׳ או בעת׳ שמסתכל בעיניו למטה הזעיר
והנה יש יותר מ״ב בחינות על הנז׳ ואין לי עתה פנאי אך דרך כלל נדבר בב׳ בחינות מהם לבד והם
כשהזעיר כשהזעיר מסתכל בעתי׳ כי כשמסתכל במצח העתיק אז הזיווג של זון הוא זיווגא שלים פנים
בפנים שוים בקומתם אך כשמסתכל בפנים לבד אז זיווגם הלכין לא שלים כי עם היות שאז הם פנים
בפנים הנה היא בסוד נה״י שלו לבד והוא ארבע רישי׳ לבד וכן ענין זה באבא ואי׳ כשמסתכלים בעתיק
ויש ב׳ מיני זיווגין בהם כנ״ל ונמצא כי כשמסתכלים בפנים אז הוי זווגא דרך מקרה ואז נק׳ קן צפור כמו
שנבאר בע״ה והנה סוד הדבר הוא כי כבר הודעתיך כי כל הדברים נמשכין בהשתלשלות וכזה הבנין הנז׳
והנה הודעתיך איך היסוד של העתיק יומין הוא גנוז במצח דעתיק ולכן הוא מעורר הזיווג בהסתכלותו במצח
העליון גם ידעת כי באדרא האזינו דף רצ״ב ע״ב נתבאר שמסוד הדעת נתפשטו ונהירו אנפוי ואמא יד
דאבא ואי׳ והנה גם הענין כך כי סוד המצח שם הוא סוד הדעת של א״א עצמו כנודע והנה מיניה אתפשטו
אנפוי ונמשך שם סוד היסוד דעתיק יומין ולכן גם הסתכלות בפנים אלו גורם הזיווג הרי ביארנו איך מתפשט
מן המצח בפנים גם ביארנו איך מתפשט החיוורא בפנים ומשם מן הפנים מתפשט אח״כ אל הגרון כמו
שנאמר בע״ה והתחלה נבאר איך נודעת הקן ז׳ מה״י תיקוני הדקנא הוא סוד הפנים הגרין התחתון והנה דיקנא
דכהנא רבא אתקרין בח׳ תיקונים כנז׳ דף קל״ב ע״ב וכבר ביארנו כי הם סוד ח׳ תיקוני התחתון מן הי״ג תיקוני דיקנא
דעתיקא והם הן נקראי׳ תיקוני דכהנא רבא סוד החסד לפי שזה החיוורא מתפשט בפנים והם סוד ח׳ חיוורתי
כנז׳ ומהם נמשכים ח׳ תיקוני דכהנא והנה כבר ביארנו כי שני הפנים הם שני פ׳ מ״ב אך שנים העליונים מהם
הם נסתרים בסוד הכתרים ונשארים מ״א מ״א שהם סוד שנ״ב רבוא עלמין אורכא דאנפוי כנז׳ והנה גם ידעת
כי אבא גניז יתיר ולכן סוד הכתר של האי׳ כלול מאבא ונמצא שיש מן באבא ומא׳ באי׳ וזהו סוד גם צפור מלמה
בית כי האבא יש לו גם אך אימא יש לה א״ס לבד ולכן נק׳ הבינה בכל מקום והבן זה והנה משם נמשך אל
הגרון אשר הוא הכתרים של אבא ואי׳ כמבואר אצלי בהקדמת אדרא האזינו כביאור ושם נעשה סוד זווג אחר
שהוא תוך גרון והנה סוד הגרון עצמו ישנו ב׳ פ׳ מ״ב מ״ב אלו אשר בב׳ הפנים הנז׳ ואז נעשה שסוד אותיו׳
אחה״ע אותיו׳ הגרון שהם בגי׳ פ״ד שהם ב״פ מ״ב הנז׳ והנה כבר ביארתי לך כי שני הפנים מהם נמשכין אל אבא
ואי׳ ולכן חד כלול בחבריה ואין ניכר רק הפה הא׳ וכן כאן הענין בגרון שהוא סוד ב׳ הכתרים של אבא ואי׳
ולכן סוד אחה״ע הוא בגי׳ ב׳ שמות הויה במילוי ס״ג וה׳ שם הב׳ אהיה והם בגי׳ פ״ד כי ס״ג וכא הם
פ״ד א׳ כנגד אבא וה״א כנגד אימא ומשם נמשך אח״כ הזיווג אל אבא ואי׳ וכבר ביארנו כי כשמסתכלים
אבא ואי׳ במצח אז הם נ״כ בסוד א״א וזיווגא הלכין שלים אך כשמסתכלים בפנים אז אין לה רק
מציאות הזאת שהוא התפשטות פניו קן רבוא לבד כנז׳ פ׳ נשא דף קל״ה ע״ב וכן הענין עתה באבא
ואי׳ וסוד הענין יתבאר ומשנה אל תסתכל בקנקן אלא במה שיש בו רצוני לבאר אליך היטב דע
כי ב׳ קן הם א׳ הוא באימא וא׳ הוא בזעיר ולב׳ אלו קרא המשנה בלשון קן קן כי הם ב׳ פ׳ קן והנה נבאר
תחלה קן העליון של האימא והענין כי הלא כשאבא ואי׳ שוים בקו ושניהם אז יש לאימא סוד נ׳ ספירות
וכל א׳ כלולה ממאה כנז׳ הרי שנ״ב רבוא דאתפשטו בקין מן הא״א אך כשהאימא יורדת למטה בסוד כי יקרא
כנז׳ הנה אז אין לה שיעור קומה רק בחי׳ חג״ת ונה״י של אבא כנ״ל ונמצא שהם נ״פ וחג״ת ממספר מ״א והם
עולים קן והענין כי הלא כל ספי׳ שישה מא׳ כנ״ל והנה נה״י נ״פ מ״א הרי הם קכ״ג ונשאר חג״ת ההר׳
וכבר ידעת כי לעולם הנקבה מתחלת בשני שלישי הגוף שהוא החזה ונמצא שיש לה חלק מהת״ת של
אבא בב׳ שלישי׳ שבו והנה שני שלישי׳ מא׳ הם כ״ז וקכ״ג הרי קן נמצא שעתה אין לה רק מן השנ״ב רבוא
רק קן רבוא לבד וזאת כי יקרא קן צפור כי כשהזיווג הזה הוא דרך מקרה אז נק׳ האימא קן צפור
כי אין לה רק קן מן השנ״ב העשר כי צפור בגי׳ הוא שע״ו והשע״ו הוא השנ״ב דאנפוי דא״א והוא רמז
אל הפנים עצמם והטעם הוא כי הלא התיקון הז׳ הם הפנים והם כוללים כל הי״ג תיקונים הקודמי׳ אליו
וזהו סוד הוא שבצפור ואותם מכל צפור זה אינה לוקחת רק קן לבד וכל זה הוא באימא לפי מה
שיורד להלן משא״כ באבא ואותו מה שרק׳ לענין זה כשם קן צפור הענין הוא הלא עתה היא אימא

מקננא על בנין והבן שהוא הדעת עטור ולכן נק' שרה קן צפור ואמנם אם תדקדק בתיקונים לא
אמר שם דאימא יתבא אלא אימא מקננא על בנין כי לשון קן הוא ענין זיווג שמזדווגת שם עם בעלה
בהיותה עם הבנים שהוא הזיווג השני הנז' בלשון כי יקרא והואיל ואתא לידן נבאר גם קן של ז"א כי
שאין לו א' רק סוד חצי הדעת והוא של אמא כנגד לונות האימא כשיורדת למטה לכן אין בו רק קן רבוא
באמתי כמבואר באימא אך יש הפרש כי באימא נמשך אליה מן האור עצמו להיותה עד"ן דבוקה שם אבל
הוא להיותו רחוק מפני האור אין נמשכים לו אלו הקן רבוא אלא ע"י אורות דבינה שהוא סוד הבינה כמבואר
אצלו כפי אורות דבינה ומש בכה נשא דף קל"ה ע"ב ותהאי אורה ר' דבינה אתפשטו אנפי לקן רבוא עלמין
ונחזור לענין כי כבר ביארנו ענין כי יקרא קן צפור ואומר לפניך יתבאר מה שאמר כסה כי יש חילוק
מלפני ובין לפני כי מלפני הוא יותר עליון כי הבינה נק' מלפני יי' אך לפני יי' היא המלכות שהי' לפניו
שלהדת וזהו לפניך ולא מלפניך להורות כי האימא שלמעלה יורדת ומתלבשת לפניך שהוא ז"א והנה
ענין זווג אבא ואי' לעולם הוא לתת מוחין אל הבנים וכבר הודעתיך כי כשבא ענין המוחין נקר' זון
בלשון יהוה אלהים ואמנם בהיות זיווגם אחור באחור אז הוא לבדו נק' יהוה אלהים כי התפלה נותנת
לו אחר נמשכין אליה אך כשהם פנים בפנים אז נמשכין לשניהם ביחד וזהו סוד ייחוד יהוה אלהים
בכל מקום וכבר אמר לנו כי ב' בחינות יש אל הבינה בדרדה או כזעיר או בנוקביה והנה כשיורדת לזעיר
אז נק' יהוה אלהים והוא נותן אחר המוחין אל נוקביה כנ"ל וכשיורדת בנוקביה אז נקרא ב' יחד יהוה אלהים
והם איך ב' מיני ייחוד יהוה אלהים הם וכו' פעמים יהוה אלהים הוא כנז' לך וזה כדרך ואחר כך אחר
שניהם ואמנם בכל ענין וכ' כי לפעמים יורדת בכל ענין שהוא הדעת או על הארץ שהוא המלכות ונבאר
ענין זה כי הלא כשהבינה יורדת בזא אז נכנסת בפנימותו כנודע כי הי' שלה נעשים מוחין אליו ולא א'
בכל ענין ולא על הענין אך כשיורדת במלכות אז אינה נכנסת בתוכה ולזה לא אמר אז בארץ רק או על הארץ
כי שם נשארת אור בסוד אור מקיף כמבואר כי כשיורדת הבינה במלכות בסוד התפלה של יד נשארת בסוד
אור מקיף והנה' של עצמות הוא הם הנכנסים בפנימותה נם הבין בכל ענין ולא אמר בענין הטעם הוא
כי הנה כשיורדת המלכות אז המלכות יש בה מציאות מיין נוקבין אך כשיורדת בזא אז צריך שהיסוד
שבזא יעלה בה בסוד מיין נוקבין להזדווג היא עם אבא וזהו בכל ענין שהוא היסוד הנק' כל והנה עתה
נעשה כ"כל בסוד שם מעלה' הוין שהוא בנ' ככל והוא המיין נוקבין ואמנם אפרוחים ארבעים דע הקדמה
א' והיא כי הלא כאשר אבא ואי' מזדווגים אותו היסוד שהוא נק' זיווגם שלהם אז מציאותם הוא להגדיל הזון
עצמן שבאצילות כי הלא כשמזדווגים בזה הזיווג שהוא על מקום אז אינו להגדיל הבנים עצמם שבאצילו'
כי הלא אחר שזיווגם הוא בזון עצמם נחשב זיווג זה כאילו הוא זיווג זון עצמן ולכן אין בזיווג הזה כח לתת
מוחין לזון שבאצילות רק סוד יניקה לבד לומר רביצה האם על האפרוחים להניקם בסוד היניקה וכבר
ידעת שהוא בסוד הו' קצוות לבד ולהבין זה אקדים לך הקדמה והיא כי הנה אא ואבא של בהאה אינם
לעולם רק בסוד ו' קצוות בל א' וא' אך הבינה שבה יש לה פרצוף שלם אבל הזון שבבריאה יש להם פרצוף
שלם וזהו סוד אימא מקננא בכרסייא כי הבינה יכולה להיות פרצוף בבריאה אך פרצוף או"א ואבא אינו
ניכר שם והנה דע כי בזיווגם שלהם דאבא ואי' דאצילות אז נעשים מוחין לזון דאצילות ואז האפין שבבריאה
שאין לו רק ו' קצוות לבד אז יש לו מוחין וכשאין זיווגם דאבא ואי' שלהם דאצילות רק ע"ד מקום כנ"ל בענין כי
יקרא קן צפור וכו' אז אינו מוסיף רק היניקה ויניקה אל זון דאצילות ועי' היניקה זו ויניקה זו הוא מוסיף אל שיזדווגו
אבא ואי' דבריאה ויתנו מוחין לזון דבריאה וכאשר הוא זון דאצי' בכלל כנ' אז יש יניקה אל זון דבריאה בסוד
ו' קצוות והענין כי כל מה שהוא למעלה מוטעו הנה למטה יהיה כפי ערכה האחד גדולה מלמעלה ואמנם
דע כי בבחינה הב' שאמר שהוא כשאבא ואי' מזדווגים דרך מקום כנ"ל הנה יש כו ב' בחינות או כד אימא
נותנת בזעיר או במלכות כנ"ל והנה כד נותנת בזעיר אז הזעיר דאצילות בסוד אפרוחים שהוא ו' קצוות בלתי
מוחין אבל אינן לגמרי אך כד נותנת במלכות אז הוא בסוד ביצים שהם ו' קצוות בלתי נגמרין וזהו ואומרו
אפרוחים או ביצים כי כנגד מש בכל ענין אמר אפרוחים וכנגד על הארץ אמר או ביצים אך בכלל ב' בחינות.

לעולם

לעולם אין בהם רק סוד ו' קצוות לבד והנה כבר ביארנו כי זיווג זה לא נעשה רק בזמן המשכת האור
שאז הבנים העליונים דאצילות צריכים לשרה יה האם רובצת עליהם ולכן אמר כי כאשר יקרא זיווג זה
אין ראוי ליקח האם על הבנים אלא ליקח את האם ואת הבנים יחד ר"ל שלא תמשיך האם על הבנים
כי הלא אתה גורם להמשכת האור אבל שלח תשלח את האם למעלה במקומה ואת הבנים לבדם תקח
לך למטה ואת האם תשאר למעלה במקומה להזדווג עם בעלה אבא בזיווג שלם הנה אתה מרויח
ב' דברים והם למען ייטב לך וגם כי והארכת ימים פי' כי ייטב נבל לשון הוא כסוד המוחין וכמו שביארנו טוב
בסוד עמלת חסדים טובים והענין כי אז ייטב לך אזון לאצילות יטב להם שיהיה להם מוחין כנ"ל וגם אלה
דבריאה למטה שאין בו אלא ו' קצוות שהם ו' ימים עליונים אתה ארכו ויהיה להם יניקה גדולה מוסגב
בזיווג דט יקרא כנ"ל והנה דע כי ב' בחינות הם ונחלקים לד' והנה בזווג אבא ואימא בהיותם למעלה
במקומה יש לה ב' מיני זווגים א' הוא זיווג שלם ופי' כי כונת אותו זיווג הוא להוליד עטרות ומוחין
אל הבנים כדי להכניס נשמות חדשות וזיווג זה כבר נפסק אחר החרבן בעונותינו והב' הוא זווג
דלא שלים והוא להוריד חיות לבד אל העולמות או אל הנשמות שכבר נבראו וסוד הענין הוא כי הנה
כל ק' נשמות כלם כלולים באדם הא' ואותם אדם הא' כבר ידעת כי עדיין היו הה"ב והמלכות אחור
באחור כי אדם אין לעבוד את האדמה כסוד מ"ין נוקבין ולכן כאשר הולידו הה"ב ומלכות לא היו הכך
אחור באחור ואותם היו בקברן לחזור להביא את פנים בפנים ואותם כל התולדים מה"ב ומלכות
מזיווג יום שבת מחיצות ואילך כל אלו הם נקראים נשמות חדשות אבל הנולדים בימי החול כלם הם
ככך אחור באחור ואינם נקראים נשמות חדשות האותם יש חלוק א' והוא כי גם אותם שנולדו
ביום שבת פנים בפנים צריך שיהיה להם תנאי א' לשיקראו נשמות והוא שאחר שחטא אדה"ר קודם
שנתגלגלו פעם אחת ואז היה ראשית ביאתם לעולם ונקראו נשמות חדשות כי מה שבאו כלולות לאדה"ר
לא יקראו מפני זה נשמות ישנות כי הלא עדיין לא היו רק אחור באחור ואותה הביאה ראשונה שבאו
כלולות באדה"ר אינה נחשבת לביאה לעולם כנ"ל ולכן הפעם הראשונה שיבואו פנים בפנים בגלגול שבת
אחר ביאתם כלולים באדה"ר הנה אז יקראו נשמות חדשות אותם אם אחר שהיו כלולים ואח"כ באו כסוד
אחור באחור כגון בימי החול וחטאו בגלגול והוא הנה אעפ"י שאח"כ יבואו בגלגול שבת פנים בפנים
יקראו נשמות ישנות ולכן כל הבאים עתה אחר החרבן כסוד זיווג דה"ב ומלכות לגלגול שבת פנים בפנים
לא יחשבו רק ישנות והטעם כי הלואי יספיק להם ביאה זו פנים בפנים לתקן מה שחטאו בתחילה
והרי אינה נחשבת רק סוד אחור באחור והנה דע עוד כי כן והכל כי אם אחרי שתקילה באו כלולים באדם
ואח"כ חזרו ונולדו בעוה"ז ביום החול אחור באחור ואח"כ חטאו הנה כל הנשמות הכלולות בהם לא יקראו
לעולם חדשות אעפ"י שבאו בגלגול שבת פנים בפנים ונחזור לענין הראשון כי ב' זיווגים יש לאבא ואימא
בהיותם למעלה והנה בב' זיווגים אלו יש להם הרמשאות שנו רבוא עולמין כנ"ל ויש ב' זיווגים אחרים
להם עתה והוא כשיורדין למטה בסוד כי יקרא קן צפור כנ"ל הא' הוא להוריש עטרות כנ"ל וא' להחיות
העולמות כנ"ל ובשניהם אין לאימא רק סוד קן דבוא עלמין וזהו כי יקרא קן צפור והנה זה חסרנו מ-
למעלה כי הלא כבר ביארנו סוד הבינה למה נקרא אם ושם ביארנו כי הטעם הוא לפי שאין נשארים
לה מן התב' רק מ"א ונ' מ"א הם שנו ולזה נקרא אם וכוונה הכן איך האבא ליקח הא' התיורה לסוד
נו והענין כי הלא ב' מלוי דהיקנא הה' יה' הנה הה' הוא דאבא והי' הוא דאימא והנה הד' וי"ה לשיקולה
נחתן על מיבורא כשוה עב' אם נבוא אל שורשם העליון הנאחז בהיקנא הראה איך הה' הוא יורד נבוה
מן הי' ואורה המוטעא הוא סוד זה הה' שלוקח האבא מן האימא ונק' האבא נ"ס והאימא אם ///
יי' בחכמה יסד וכו' דע כי הלא רה' של יי' בחכמה יסד ארץ כנ' ב' והוא סוד מלוי שם ב"ן באופן
זה יוד ואו דלת הה הה ויו ויו הה הה והנה יש בו כ"ב אותיות של מלוי כי שם זה יורשת המלכות
מן החכמה שהוא אבא להיות לה מ"ין נוקבין בשם ב"ן כנודע והנה פי' יהוה בחכמה יסד ארץ עם הה'
שלהם בני קכ"ו והוא סוד שם א' אד' אדנ' אדני שהוא עם הכוללות בני קכ"ו כי זה סוד מ"ין נוקבין שלה

והנה כל זה נמשך לה מאבא וזהו בחכמה יסד ארץ אבל שמים שהוא הזכר נתקנו נב׳ ע״י האימא ולא כן
המלכות וזהו כונן שמים בתבונה והוא סוד ב׳ שמות שורש הזכר והאימא כאשר מזדווג במלכות אפין לאנפין
והם יוד הי ויו הי יוד הי ואו הא שהם כנ״ קס״א נב׳ כמו השם שיורש המלכות מאבא כנ״ל והוא בנ״ כונן
וזהו כונן שמים בתבונה ואמנם אנו צריכים למלכות נב׳ שמות אלו מן הבינה כשמזדווגת עם הז״א פנים לפנים
כי בעת האחור לא נתנו לה רק מאבא וזה כוונו רז״ל באומרם באבא יסד ברתא ובאימא יסד ברא ///
ענין ר׳ פרידא שהיה שונה לתלמידו ת׳ זמנין יצאה בת קול ואמר שנתוספו ת׳ שנים וגם שכל בני דורו יאמנו
לזכו לעולם הבא וזה דבר תימה גדול כי כל בני הדור יזכו כי אין דור פחות מס׳ רבוא וכלם יזכו לעה״ב
בשביל ששנה שמונה את ת׳ זמנין והלא לא מצינו דבר כזה אפי׳ למדרגה רבן של נביאים וכהדיא מצינו קרי המחבר
אין להם חלק לעה״ב והענין כבר נודע שהנשמות הם שרשים מחולפים זה מזה ואמנם שורש הנשמה
של ר׳ פרידא ושנית כלם הם נקראים בני דורו ולפי שלמעלתו ש׳ התיקון והגדולה שמתגלגלו׳ הנשמות נגלל
נשאר זוהמא בשרש הנשמה שהולכת לאיבוד ואינו ים יכול להצטרף והכניסו כי לא ישאר מכלה שורש
שלא אין גם א׳ שיאמר עליו המאמר ויצאו וראו בפגרי האנשים וגו׳ וגם לא יהיה משורשו שום נשמה שיאמר
עליה ואלה לחרפות לדראון עולם כי כלם ע״י גלגוליהם יוכשרו לגמרי ויהיו ראוים לעה״ב כי כשהשורש טוב לגמרי
נתקן הענפים כלם /// מארה׳ אדנים כבר לאו הם נמשכים מן המלכות הנק׳
אדני ושם זה הוא בגימ׳ ק״ס כאופן זה כי מילוי המילוי
שלאדני יש בו ב׳ בחינות וזהו נב׳ סוד פנו׳ ושבה
ינדל נא כח אדני וב׳ כי היוד של ינדל היא גדולה לרמוז כי מילוי המילוי של שם זה הוא אלף למד פה דלת למד הי
נון ואו נון יוד ואו דלת הם ל׳ אותיות כמנין ל׳ ולכן שם אדני שהוא המלכות נק׳ דל ואביון בסוד אספקלריא שאינה
מאירה והוא כי אות היוד היא חסרה מן היוד אך אם נמלאה כיוד כזה היו׳ אז גדולה ושלימה בסוד לבנה במלואה
וזהו פי׳ ינדל פי׳ ינדל מילוי השלה ד״ל ויעשה לה׳ שהוא עם יוד שבמילוי היו׳ ולכן יוד של ינדל גדולה להורות
עליה גם ענין ינדל הוא י״ד ל׳ פי׳ כי היא הפשוט וכח אדני הם המילואים ומילוי המילוי שבהם גדולים בסוד י״היה שהם ומילוי
שכאות היו׳ אז הם מ״ח אותיות מנין ינדל כי הם י״ב דמילוי ול״ה דמילוי ולפי שמילוי המילוי המיוד חסר
בסוד י״ד אך למעלה נתוספת אות היוד כאות היו׳ כנג׳ לכן חשבון הד״ל במקומו והיוד הנשמה במילוי לבדו
וזהו י״ג כי המילוי י״ב ועם י׳ אותיותיה הוא י״ג ולכן אות י׳ של י״ג גדולה להורות עליה שנתוספה מחדש ואז נקרא
גדול כח אדני כמו שידעת כי בשם הויה מילוי מילויו נק׳ כח לטעם זה ואמנם כשנתקן הכל שהוא פשוט ומילוי
המילוי יהיו נ״א אותיות וזהו סוד ועתה ינדל נא פי׳ שכאשר ינדל הכח כאופן הנז׳ אז יעשה נ״א ואם לא כן אינם רק נ׳
אותיות אך עתה הם נ״א וזהו ועתה ינדל נא והנה נחזור לענייננו כי שם אדני הזה כנ׳ ס״ה ועם ל״ה אותיות מילוי המילוי
הם מאת אדנים /// אחז״ל על אהרן ש׳ כשאל משה כמ׳ שנאמר קרב אל המזבח וב׳ שהיה אהרן בוש ולכן אל
קרב וב׳ ואל לכך נבחרת פי׳ הענין כי להיותך מרה זו של עוה ושלכו״י שנית לכך נבחרת יותר מאשר חבירך להיות
כהן /// ונכרתה הנפש ההיא וב׳ הכרת ההוא כי כבר ידעת כי בכל זמן שנפטר הצדיק מן העולם אז נשמתו היא
עולה כפשם הת׳ ההיא שהוא בעת פטירתו והיא מיין נוקבין מן הנוקבא אל ז״א והם מזדווגים וכמש פ׳ ויקהל
כהן אלב׳ ישתד צדיק וב׳ כי היסוד העליון מזדווג אז עם המלכות בסוד יוסף שהוא בנ׳ קנא״ה וזהו סוד מ״ש אל אין אדם
מקנא לאשתו אלא א״כ נכנסה בו רוח טהרה גם אומרם כי האדם האוהב את אשתו נורם לו קנאה ואין קנאה באה אלא מן
אהבה רבה שיש ביניהם ונמצא כי הקנאה מעלה ומעלות היא ואינה פחיתות ואמנם כפעם הא׳ נורם זיווג כנ״ל כי מזדווג׳
זו״ן בבחינת כל העולמות כלם וכלם יתקבלם שפע ע״י הזיווג ההוא אך מפעם ב׳ ואילך אינו עושה זיווג אלא בבחינת
נשמתו לבד אמנם אם יהיה כמדרגה שהתמיד יעשה זיווג הד״ר והנה הרשעים אינם יכולים לעלות למעלה ואינם יכולים
להעלות מיין נוקבין ונשארים למטה וזהו סוד ונכרתה הנפש ההיא כי היא נכרתת מן המקום שחוצבה ונופלה למטה
ואמנם דע כי זה שאמר לעי׳ הוא מי שאין לו רק נפש אך מי שיש לו נשמה יכול גם לעשות מיין נוקבין בבחינת נשמתו לאבא
ואימא וגם שם מזדווגים ע״י וזהו סוד כך עלה במחשבה כי עלה בסוד מיין נוקבין מן האימא אל האבא ע״י אותה ההנה
וכמש כי יחוד קו״ש כי זיווג אבא ואימא אי אפשר לעשותו רק ע״י הריגה ממש /// חדשים׳ לבקרים רבה
אמונתך ר״ה רחל כי היא סוד המלכות שמתעברת בכל לילה מן נשמות הצדיקים // /// ///
ורבן

ונתן לכהן הזרוע והלחיים והקבה הנה הכהן הוא בחסד שהוא זרוע ימין לכן מתנה זרועו הוא בזרוע ימין
ולא בשמאל והטעם כל זה בסוד שם מ"ב כי השם שבו הוא החסד כנודע והוא סוד הכהן והנה
הקוא אבגיתץ הוא בגי' שור לכן השור הוא חייב במתנות אלו וזהו סוד ונתן לכהן כי ונתן בגי' אבגיתץ והנה
בשיתן המתנות אל הכהן האמור פסוק זה ונתן לכהן הזרוע וגו' והטין במלת ונתן לשם הנז' // //
ענין דניאל שנא' לו והעמוד לגורלך לקץ הימין וגו' כבר ידעת מה שאמרו בל מה"ש פ' פקודי דמטמו
רבנן ברבנן שהם הנשמות שירדו עד שם והשמיה היא סוד הרגלים ושם הוא סוד הקדושה
הנק' קץ הימין ודניאל נפלה נשמתו עד הרגלים הנק' קץ הימין והוא דעשיה שעם אל אדני שהם אותיו
דניאל מהמש ולכן לו לבדו נגלה הקץ וסוד ביאת המשיח וכן עזר פסו' אם תשובו כשוו
שובו אליו וגו' הוא לשון הקדש כי לפי שהשב בתשובה חוזרין לו התורה מתחת הכסא שלא יקטרגו
בו מה לכן אמר אליו בלשון הקדש // // ואתא מרבבות קדש וגו' הטעם שלו שהיה
מוהר על היה דבר יי' במחזה כי מחזה הוא לשון תרגום להורות כי לפי שאברהם היה ערל
כדי שלא יקטרגו מה נגלה לו בלשון תרגום וזה נב' ואתא וגו' כי ואתא הוא בלשון תרגום כנודע ונתן
הכתוב עצמו טעם למה היתה באה זו בלשון תרגום ואמר מרבבות קדש כלומר בעבור המלאכים
שהם רבבות קדש שלא יקטרגו בהם // // לבושיה כתלג חיוור הוא סוד זקן שנקרא כי הוא
מלובש בגון מלבוש אל אבא ואי' כנודע אצלנו והו' יוסף על כל מציאות אבא ואי' ונם על בינה
חסד ונבואה הנה ראה עצמו ושה נק' לבושיה // אר"זל אין לו להקב"ה בעולמו מיום שחרב בית
המקדש אלא ד' אמות של הלכה פי' כי אחר שנחרב קזרה המלכות אחור באחור במדרגות הראשון
בל' ספירו' הזכר הנז' וזהו אין לו להקב"ה שהיא המלכות אלא אורך ד' אמות לבד ומזה הטעם בעצמו
אמור לילך אחורי אשה כנגד ד' אמות כי שם מדרגתה והשתמש בל שיעור הד' אמות // //
פנה אלי וחנני כי יחיד ועני אני הנה הב' בחינות יש למלכות א' בהיותה בסוד נקודה א' כי אז נקרא יחיד
ב' בהיותה בלא מוחין אך היא בנויה מט' ואז נקרא עני וא"מ בהיותה אחור באחור אז היא סוד
נקודה חדא והתיקון לזה הוא שיסתכל בה הז"א ויעבור הסתכלות דרך היחוד אל האחור ושם הכיר ומגנו ואז
הכנה המלכות והיה ים וזהו פנה אלי והטעם כי יחיד ועני אני בשביל כי יחיד פנה אלי וכנגד כי עני אני חנני
פי' תן לי מתנת חנם סוד מוחם המוחין כי כל המוחין לנוק' הם בסוד התוספת במתנת חנם כנודע וזהו חנני
כי עני אני ואם המסתכל המונא כי פנה בגי' קל"ה כנגד שם ס"ג ומ"ב שעה בה ה' שעולים בגי' קל"ה ושני נבנית
המלכות כי אלו נמשכין מלמעלה מהחסלה והבינה אבא ואי' שהם ע"ב וס"ג כנודע אך המוחין שהם נה"י
עצמו כי נה"י שלו נעשים לה מוחין אלו בשם מ"ה והנה הוא שם מ"ה והנה שם מ"ה שהוא מ"ה ואח"כ ישבו
מ"ב אותיות כנודע ומ"ב ומ"ה הם עולים פנה כי באלו נכנס המוחין המוחין למלכות ולכן הז' פנה אל וחנני
בגי' פנה והנה נב' אלי הוא לע"ב וס"ג כי ניוקן לסג הם סוד ל' ומלף שבו הרי אל והיוד היא היוד המיוחדת בשם
ע"ב ומשם מ"ב הרי אלי // // // חסדים לבקרים רבה אמונתך להורות כי היא סוד המלכות שמתעלת
בכל לילה מנשמות הצדיקים // ועושה חסד למשיחו הם סוד אלהים בגימטריא
שמתגלגלים הנשמות ואמנם זהו סוד מה שביארתי כוונת נוצר חסד לאלפים ונ"ל בסוד מעלות יש שהם
אלו השמות הנק' אלהים אדני אלהים וכשהם בקדושה אז הם נוצר חסד לאלפים וכשהאדם חוטא אז כתוב ביה
והפך מלאים כי אלהים נהפך למלאים ויורד בעמקי הקליפות במעלות יש הנק' פלאים // //
ענין בעת לום כבר הודעתיך כי האם היא רות והב' נעמה והם סוד בינה ומלכות והענין כי כל דבר קליפה
כשנפרד מן הקדושה מושך עמה ניצוצות קדושה וכשנפרד לוט מן אברהם אז הוציא ב' בחינות ונצוצות
מן הקדושה א' כנגד המלכות והיא רות והב' כנגד הבינה והיא נעמה ואמנם מן רות יצאו דוד ושבט ובל שורש
המלוכה עד המשיח מש"ב בשמאל והענין כי להיות נעמה מן הבינה לא היה כח ללוט להדבק שם הרבה
להיותה עליונה מהכנסיה אך מן רות שהיא המלכות שם היה כח אל הקליפה להוציא כל אורם הניצוצות וכל השורש
הנדול והמקודש ההוא ואדרבה להיות הבינה מקום נעלם לא נאחז בה הרבה כמו ברות // // // //

עקב אשר שמע אברהם בקולי סוד עקב הוא בין ב׳ ענבים כי הם סוד ב׳ בחינות העינים שהם ב׳ דמעות שהם
היין והם בחות הדין והענין שנה של בינה הנק׳ אלהים חיים ולא נק׳ יין וחיים לרצון הב׳ בחינות אלהי׳ שולחים
משם והם סוד נ״ה אלהים צבאות והם יורדים ונעשים מוחין לז״א ומשם נמשכין אל העינים דז״א וזהו כתו׳ א׳ הגזבר
בזוהר כי נ״ה נקראי׳ עינים ואלו הב׳ עינים הם סוד הענבים שבתוכם היין והב׳ דמעות הדין והוא שני מעמי׳ אלהי׳
הוא בין ענבים או עקב והנה אחר הראש דז״א מתחיל חסד דאברהם והוא המובחן דלויין שלאין ומתקן
בסוד ענבים מתוקים וזהו עקב שמע אברהם בקולי פי׳ כי אברהם תיקן מציאות עקב זה והמתיקו וזהו סוד
בין עקב שנה הכיר אברהם את בוראו כי אחרי שתקן עקב זה אז הכיר אברהם את בוראו וזהו סוד (ענבים
במדבר מצאתי ישראל פי׳ כי הנה במדבר בני דור ג׳ נתון אברהם והנה אברהם תיקן הוא
ענבים אלו כנ״ל ועי׳ זכות ישראל להלוך במדבר וזכו לכל הטובות וזהו כענבים במדבר מצאתי ישראל
וזהו יעקב שהם ב׳ פ׳ אלהים עם י׳ אותיותיהם // לכו אל יוסף אשר יאמר לכם תעשו וכו׳
כבר ארז״ל כי יוסף מהל אותם וסוד הדבר לענ״ד כבר הודעתיך שאותם ק״ל שנים שהיו ישראל
במצרים קודם לידת מרע״ה היו להביא אותם נשמות של קרי של א״ה ולכן נידונו בשעבוד קשה לצרפם
וללבנם וגם הודעתיך כי נצוצות אלו באו תחילה בדור המבול ובדור הפלגה גם הם חטאו וכו׳ בשין אחד
והיו משחיתים זרעם כנודע והנה אותם הנשמות שהיו בני בניהם של א״ה אשר יצאו בדור המבול הנה
אלו היו סוד אלו המצרים שמל יוסף והחזירם אל הקדושה בסוד ככר ירד העליון למי שיצאו משם בסוד
קרי וזהו ואת העביר אותם לערים מקצה ארץ מצרים וכו׳ כי אלו שהעביר יוסף הם אותם שמל ומלם בזיל
ללבנם ולצרפם ואלו הם הערב רב וזהו סוד ויאמר אל עמו הנה עם בני ישראל כי התחלה אמר הן עם
בני ישראל ואח״כ אמר ויקוצו מפני בני ישראל וסוד הענין כי הלא נכרים היו אותם שנימולו והיו נקראים
בעיניהם מבני ישראל וגם יעקב במצרים ארז״ל שהיה מגייר גרים וכל אלו היו נוהגים מנהג יהודים ואמנם
ראה פרעה אלו הנקראי׳ עם בני ישראל ואינם ישראל עצמם וזהו הנה עם בני ישראל וכו׳ וזהו ויאמר אל
עמו הנה פי׳ כי הנה גם אלו היו מצריים רק שלא היו עמו של פרעה רק עם בני ישראל ולכן ויאמר
אל עמו אל המצריים שלא היו עם בני ישראל ואח״כ ויקוצו מפני בני ישראל שהם ישראל עצמם וכזה
תבין קצת מעט למה גלו ישראל במצרים בשביל נצוצות אלו שלקטם ערות מצרים והכן וזהו סוד
וגם ערב רב עלה אתם כי אלו היו מן סוד הערב שנתערבו נצוצות הקדושה אלו במצרים ולפי׳ רצה
משה להעלותם אף הקב״ה ראה שעדיין לא היו מתוקנים וראויים ולא היה רוצה להוציאם עדיין ואמנם
ב׳ מינים היו ואלו נקראים ערב רב ויש נק׳ ערב קטן כמ״ש בזוהר פ׳ כי תבא דאית ערב ואית ערב זע
כי בסוד בין הערביים ואלו הם ערב רב שיצאו מסוד הדעת העליון הנק׳ רב לא מצד היסוד הנק׳ קטן
ולכן ערב רב בגי׳ דעת ואלו הם שחטאו וקלקלו למעלה בסוד עם קשה ערף בגי׳ עקב ועי״ש בסוד
האחד וזהו סוד קדש לי כל בכור וכו׳ כי יש קושיא גדולה בכתובים אלו כי תחילה אמר השי״ת קדש לי
כל בכור ומשה לא עשה כן רק ויאמר משה אל העם זכור וכו׳ ואח״כ בפ׳ שנה אז צוה מצות השי״ת
והעברת כל פטר רחם וכו׳ וזהו התימה גדול והענין כי הלא כבר ביארנו כי מרע״ה היה רוצה להכניס תחת
כנפי השכינה ולאחר כן השי״ת לפי שלא היו ראויים והנה השי״ת אמר קדש לי כל בכור בבני ישראל ולא
בעם שהם ערב רב לפי שעדיין לא היו מתוקנים ולכן אין ראוי לקדש את בכורותיהם ובפרט כמו
שידעת כי סוד עון הקרי עולה עד הדעת העליון הנק׳ בכור ואמנם מרע״ה ראה שאם שנה שהיתה
מצוה הראשונה בצאתם ממצרים והיה נוכחה להם לישראל ולא להם היו חוזרים למצרים כראותם שאין
ולא למניה נבונים במו א׳ כמו שעשו אח״כ בעגל שראו האהרן נמשך לפני ישראל ולא א״ק עשה לנו אלהים אשר
ילכו לפנינו ומפחד זה התחיל משה לומר מצוה אחרת השנה להם ולישראל והיא מצות התפלין ובכלל
דבריו הודיעם שאין להם חלק במצות קדש בכור ואת הענין כי הלא התחילה נאמר בלשון רבים אשר
יצאתם היום אתם יוצאים וכו׳ וכל שאר הפרשה נאמר בלשון יחיד כי יביאך וכו׳ והוא כי בתחילה דבר
עם ערב רב ואמר זכור וכו׳ ואומר מבית עבדים פי׳ שמצרים נק׳ בית עבדים שנשתעבדו עם ישראל

ואין

ואין הכונה שהם נשתעבדו שם וזהו ויאמר משה אל העם שהם הערב רב ואומר כי בחוזק יד וכו' פי'
כי לישראל לא היה צריך כ"כ חוזק כי בעונשה נ"ל בא משה אל פרעה שלח את בני ישראל ויעבדוני
אך אלו שהיו מצרים במורם לולי חוזק יד והנסים והמופתים לא היה משלחם פרעה וזהו כי בחוזק יד
וכו' ולכן גם אתם ולא יאכל חמץ והענין כי כבר הודעתיך שערב רב הם בסוד הדעת העליון לבינה וסוד
המלכות דבינה הוא סוד המצה השמורה העליונה והיא ל' דאחד דבבי' כמו שנבאר בע"ה ולכן נצטוו למצה
והנה גם שם הוא סוד דעת) שלנשים קלה כי מצה כב' קלה והנה אמר היום אתם יוצאים קמיעלה הקדמה
זו לומר כי הלא אם השמעו שאני מצוה מצוה א' לישראל ולא לכם אל תדמו ותשאלו כי אין אתם צריכים לה
ולא לפי שאין הקב"ה חפץ בכם כי הלא מצות מצה הנוגעת לכם כבר נרמזה לכם נ"כ אבל זו דאחרת אתה"כ פנוה
בה והטעם כי הלא היום אתם יוצאים וכו' פי' כי ישראל נצטוו על פטר רחם לפי שנצולו בבכורות ישראל ולכן
נצטוו עליהם ואמנם זה היה בלילה אחר חצות בעבור מכת בכורות לכן שלחם פרעה ולכן מתחייבים במצוה
זו אבל אתם היום יוצאים ולא בלילה ואתם פטורים ממצוות קדושת בכורות ואחר שפירשם הכתוב פנו לבני
ישראל ודבר שלהם בלשון יחיד ולפי שמצות ישראל כענין החמץ היא טעם משונה מטעם ערב רב
כמו שבעבור זה עשה יי' לי ולא כבעבור הערב רב לכן חזר לומר להם מצות כדרך אחרת ולהשורה שם
ערב הגדול רב במצוה זו ואח"כ אמר שיקר הכונה שהוא מצות קדושת הבכורות הבכורות וזהו והעברת
כל פטר רחם וכו' // **חורי** שלח יי' למשחך למלך וכו' הנה אני הוא השליח וראוי לכך
וזהו אותי וגם המשלח הוא השי"ת וזהו שלח יי' והשליחות בעצמו הוא קנין כי הוא למשחך
למלך וגם הוא על ישראל זרע קדושים נמצא כי מכל הפנות הוא דבר הגון // //
ורחיק את אחורי וכו' הבין במה שנבאר בפ' עקב כי הקב"ה רצה לעשות כל התיקון בסוד מלכות
של הבינה והחזיה פנים בפנים עם הזא ולא רצה משה שיתבטלו מלכות התחתונה דזא
ואמנם הקב"ה קיים הכל ולא רצה למחות את מציאות מלכות התחתונה וגם מלכות זו דבינה תיקן אותה
בי' דרגין עם התחיה פנים בפנים וזהו וראית את אחורי שהיא ל' דבבי' דאחד קשר דתפלין אך ופני
לא יראו שהוא החזה פנים בפנים אך לבאר זה צריך שנבאר פ' עקב ומשנה הבין ענין זה והנני מעביר
פ' עקב וזהו **בעוני** ההדה לקחת לוחות האבנים לוחות הברית וכו' אם תדקדק בפ' זו תמצא שינויים
רבים כי פעם נק' כב' שמות לוחות האבנים לוחות הברית ופעם א' נק' בשם א' לבד או לוחות
אבנים או לוחות הברית ופעם אחת נק' לוחות סתם ושאר הדוקים הבין אותם בכל הפ' **דע כי**
אלמלא זכו ישראל ולא חטאו בעגל אותה שעה היתה ראויה שתחזור השכינה פנים אל פנים
כמו במקדש ואמנם סוד הלוחות הם נשלם נ"ה ומש"ש בספר הזוהר והלוחות וה' לוחות כי נ"ה ומלכות אינה
קושיא כי כבר ידעת כי נ"ה בנינה ומלכות כהוד ופי' הענין דע כי הלא ידעת כי בנה של הזכר שם שיעור
קומת הנקבה והנה בפרק העליון שבהם שם מוחי הנקבה ובפרק האמצעי שם גוף הנקבה ובפרק אחרון
שם נ"ה של הזכר שם שיעור קומת הנקבה והנה בפרק העליון שבהם שם מוחי הנקבה ובפרק אמצעי שם גוף
הנקבה ובפרק האחרון שם נ"ה של הנקבה ואמנם עתה היה רוצה לקחת הלוחות מצה מלד נו... שהוא תוך
האמצעי כנה"י שלו וזהו לוחות האבנים מצה ולוחות הברית מציד"ו ולכן לא נק' לוחת סתם ור' הראשונה שהי'
סוד הה' ד' הראשונה ולא שני לוחות כי הלא שם הם הה' פלוני נעשה נחלה ואינם שנים נפרדים כי אין פירוד
בינו לבינה רק למטה כבחינה הה' והנה מתחלה ויתן יי' את ב' לוחות האבנים מצדה ומשם הכתי' ואמנם
עדיין היה הדבר לבה כתחלת הת' יום שהיה מתחיל משה את למוד אך עבו' היה מצד הה' שכח ולכן לוחת
מלא ד' ראשונה אך ויהי מקץ מ' יום שאז היה משה ראוי לקבל הכל בסוד הת' ולהשלים על לוחות הברית
ואז חטא העגל ולא נתן אלי רק ב' לוחות וכו' בלשון ב' בפירוד למטה כבחינת היה ולכן חסר מהם ט"ל הב' ווין
לומר חסר ובה היו לוחות הברית לשנה מצד היסוד שהוא למטה כנוקבה ואמר יי' אלי וכו' בהתחלה אמר סרו
מהר וכו' עיניהם ככה' הוא סוד אותה המצוה הא' שכיאדש לפני כב' בא אל פרעה נבי קדש לי כל בכור שכמו
ואמר אל העם הם הערב רב זכור את היום וכו' ולא יאכל חמץ ורצה משה לצוות להם מצוה ראשונה עם ישראל

וזהו אשר צויתם והנה ענין העגל זה הוא כ״ב פנים זכר ונקבה והקב״ה לא הזכיר רק הזכר שהוא תמור
יהר ולא אמר עגל מסכה רק מסכה ע״ש להם הם סוד קב״ה קנמרין שבו כמונן מסכה שהם קב״ה זיינ׳ ומסאבו
דנחה לנלות מסמרא דהויא דקיפא דאמי לבנוקבא והם זכר ים כנג׳ פ׳ אחרי מותו דף ע״ט ע״א ואמנם סוד
חטא זה הוא למעלה בסוד הד׳ דאחד פי׳ כי כבר ידעת כי נה״י של הבינה הם מוחין אל הוא״ו והנה המלכות של
הבינה נשאה בתוך בסוד קשר התפלין בעורף אחורי הראש והיא סוד ד׳ רבתי דאחד ואמנם אין בה רק סוד
נקודה א׳ ושם הנקני הני״ע חטא על זה מלבד מה שכנגדו למטה ואמנם הש״י ראה כי הלא המלכות התחתונ׳
שהיא פסיעה שבפסוק הוא הנה כל קבלתה אינה רק מהזכר ומתנו באים אליה תמיד מסוד התוספת ש״ה
כמונות להיותנעם ולסלק אותו התוספת לכן ראה הש״י להחזיר מציאות המלכות באופן אחר והוא כי כל
בנין המלכות תהיה מאותה הד׳ העליונה ויבנה אותה ל״ם מתוש מצד החכמה והבינה ויחזירנה פנים בפנים עם
ז״א ובזה לא יחסר עוד ע״י עונות בני אדם אחר שבא לה הבנין מלמעלה ולא ע״י הזכר ולזא ראיתי את העגל
הזה והנה עם קשה ערף כי הני״ע החטא שלהם עד אורך ד׳ שלמה דאחד שהיא קשר של תפלין בעורף
וזהו עם קשה ערף הוא וזה גרם להם להיותה קטנה נקודה חדא ולכן הניחה לי ואמחה את שמם פי׳ אורך
המלכות התחתונה שנקרא׳ שם ולהם וזהו שמם שם שלהם כי הם נאחזים בה והנה זה השם היא תחת השמ׳
השמים תחת ז״א וכל אותו המציאות אשר בניתי אותו שם אבנה אותו כאן בד׳ דאחד למעלה כי הלא ישרא׳
נקראי׳ בני ישראל בהיותם בסוד נ״ה הנק׳ בני ישראל בני הבה ולכן מע״ע הפנים שם אך עתה שאמחה
שמם של שונאיהם של ישראל ע״י שאהרום כל מציאותבנין המלכות התחתונה ואעשה אותך שהיא ד׳
דאחד שמשם היה משה בסוד והאיר את אחורי כמו שנבאר ושם אעשה כל התיקון והיא תהיה לגוי גדול
ולכן זכרנך שהם נמשכין משם יהיה לגוי גדול ופשר הדבר כבר ידעת כי משה מסוד הדעת ומסוד הבינה
כנודע ואמנם ביאור זה הוא כי הלא יסוד הבינה הוא דעת ז״א והוא מוח האמצעי והוא וסוד מלכות
הבינה היא כנגדו באמצעות העורף הרי כי באמצעות יסוד ומלכות דבינה משם היה משה ובזה תבין
איך משה סוד הדעת וסוד המלכות וסוד הבינה והכל אמת והנה רצה הש״י לעשות נוקבא חדשה אל ז״א
מצד ד׳ זו ולבטל כל מציאות התחתון לגמרי הנז׳ והנה אעפ״י שלא רצה משה כדבר זה בעבור ישראל עכ״ז
מעט שנתקיים הדבר הזה נ״ב כי נס ד׳ זו נבנית בסוד עלוף שלם כמו שנבאר במקום אחר בע״ה וזהו
סוד פמו׳ ובני רחביה רבו למעלה מס רבוא פי׳ כי הלא כשעשו ישראל את העגל גרמו שתחזור המלכות
בסוד נקודה חדא גם גרמו לסלק התוספת הזכר ולא היה רק מציאות וק׳ צוות לבד שהם סוד ס׳ רבוא ומשך
היה למעלה מו״ק צוות אלו במלכות הבינה ד׳ דאחד ולכן רבו למעלה מס׳ רבוא כי מלכות הבינה מקומה הוא
כנגד הדעת דז״א למעלה מו״ק צוות דז״א ונחזור לענין ויפן וירד מן ההר וב׳ ושני לחות הברית וכו׳ פי׳ כי
כשירדתי ראיתי פסח הנה לשעשירכם והוא כי בין למעלה בין למטה פגמתם כי למעלה בזכר פגמתם שחזר
להיות בסוד ו״ק צוות לבד ובזה נמצא כי ב׳ לחות הברית שהם נ״ה שבאו לז״א ע״י התוספת כנודע והנה נתעלו
למעלה למקומם בבינה ושם היו על שני ידי פי׳ על מקום תנ״ש כי משה הוא בסוד הזכר ולזה לחות
הברית לא אמר לחות אבנים כי נ״ה של הזכר נתעלו אל מקומם למעלה מתנ״ש שהוא למעלה מו״ק צוות הז״א
וזהו על ב׳ ידי וגם וארא והנה חטאתם וק׳ למטה במלכות וזהו לי״י אלהיכם ולא אמר לי״י אלהי כי משה
הוא מלמעלה רק אלהיכם שהיא מלכות התחתונה ולזא׳ כאן עגל מסכה פי׳ כי סוד עגל בסוד שנעשה
מלכות התחתונה ושור למעלה בדעת שנעשה מלכות הבינה והנה עגל הוא שם ס״ג עם ה׳ אותיותיו שהם ע״ג
והשם הוא מספר כ״ו ועם ד׳ אותיותיו ל׳ הרי הכל ק״ג כמנין עגל כי כוונת משה לומר הנה הקב״ה לא אמר
לי רק מענין חטא העליון הנק׳ מסכה ולכן רצה למחות את שמם ולתקן מלכות גדולה ואמנם אני וראה
כי חטאתם גם למטה ולא רציתי שימחה מציאות המלכות למטה מו ולכן התנפלתי לפני י״י וכו׳ ואת לי
לוחות אבנים מעצה ואומר סרו מהר מן הדרך הוא דרך הבא מן היסוד למלכות בסוד הנוקבא ב״ס והנה
שיש דרך אל היסוד התחתון במלכות התחתונה גם יש דרך אל הדעת העליון במלכות העליונה סוד
ד׳ דאחד וזהו סרו מהר מן הדרך אשר צויתם ///

כי שבעתים יוקם קין הוא משה שהיו לו ז' שמות והרג את המצרי שהוא נגלגל קין וגם יתרו
היו לו ז' שמות כי כשהרג את המצרי הרגו בשם מ"ב כדי להעלות נפשו ואז
נדבק ביתרו ולזה נתגייר וכמ"ש בזוהר אבל לבלעם לא רצה להמיתו בשם המפורש רק בחרב העמלק ולזה לא
אמר אמות מות ישרים רק תמות נפשי כי נפשו מתה מות ישרים כנגלגל ובל"א כך נפשו לא מתה
מיתה טמאים כנודע   אז היתה נקרא בשם רת הלב והוא הבל כהימך על שנתגלגל באנוש וכבר //
וירא איש מצרי מכה איש עברי מאחיו קרי ביה מאחיו כי זה המצרי אחיו של משה הוא בסוד קין
והבל //   ותהר האשה וב' הנה יוכבד נגלגלת חוה ולכן כמו שאדם פי' מחוה ק"ל שנה עד
שהוליד שת שהוא נגלגל משה   גם עמרם פי' מאשתו ק"ל שנה עד למשה נו"ה ולכן נק' בת לוי כי שבה מחדש
נתעברה בה נשמת חוה ובזה חזרה לנערותה וזהו סוד ותהר האשה בסוד האשה אשר נתתה עמדי //
אני חתנך יתרו רת אחי כי הוא נגלגל קין אחיו ולכן לפי שקין כמ"ש בדינו ואחר לא תתן [?] בא עתה
וחרש פדינן [?] ואתה התוה   רחל מבכה על בניה רת מעורב כי שפנה [?] שהיא רחל היא
במעורב   ראובן בכורי אתה וב' הנה קין הוא בנו הבכור של אדה' והיה יעקב רואה שיקרת
ראובן אותה הבכורה של קין סוד הלא אם תטיב שאת כנז' בזוהר וע"ש לאה וקרא שמו ראובן
פי' ראו בן ר"ל כי זהו הבן הראשון שנברא בעולם שהוא קין בן אדה' וכשחטא ראובן אז נסתלקה
ממנו והנה ליתרו כי ביתרו נתקנה נשמת קין כנודע וזהו ראובן בכורי אתה אבל יתר שאת ר"ל
יתרו נטל הבכורה הנז' שאת ואתה אם היית זוכה היית נוטלה   לפני יי' כי בא לשפוט את
הארץ רת לאה פ' כל העולם שבבינה   בהונות ממ"ם [?] רת מתחון [?] סנדין [?] יוסף משה או
ואהבך וברכך והרבך אר"ל כל מה שאוכלים   ישראל בעה"ז הוא מברכתו של בלעם א"כ לזכות
ישראל הם שמורים לעה"ב והכל ושמע יי' אלהיך לך ובר"ל אמרו זה כנגד [?] כאן ואהבך
וברכך ומה להן ויהפוך יי' אלהיך לך את הקללה לברכה פ' אהבך הרי כי לא נמצאו ברכות בתורה אלא
אהבה אלא נבי' בלעם א"כ זהו שא' ואהבך וברכך הם ברכות בלעם הנאות ע"י אהבה ///
ביחזקאל כתיב בן אדם עמוד על רגליך וב' כבר הודעתיך פ' יחזקאל משורש קין והוא מסוד הרגלים
ועכ"ב נאמר לו תמיד עמוד על רגליך כי מה שהיה קין הלוי כרפון [?] נתחזק ע"י יחזקאל
ולכן יחזקאל לשון חוזק וזהו עמוד על רגליך כי הוא סוד וימח את כל היקום שהם סוד הרגלים ולכן המלה
כי את כל היקום כנז' קין עם המלה והוא מסוד הרגלים של קין המקיימים את האדם על רגליו ולכן נקרא תמיד
יחזקאל בן אדם פי' היה סוד קין בנו של אדה' מ"מ ///   לבושיה כתלג חיור כבר הודעתיך פ' עתיק
יומין מתלבש בנשמתיך [?] מאד והנה אין זקנה הליה כתלג חיור   וזהו לבושיה הוא הא' לבושיה
של העתיק יומין הוא כתלג חיור ושער השיה [?] של לבושיה הנז' שהוא הא' הנה שער ראשו כעמר נקי //
ישקני מנשיקות פיהו כאן יש ז' תיבות כנגד ז' נשיקין שהם ז' ספירות התחתון של המלכות המתברכות
מפיו של ז"א ר"ל פי' יין הטה של הוי' כי יין במילויו שהוא ק' ויין הם כנז' לז' כמנין הבל והוא סוד
ההבל היוצא מן הפה האחרון [?] עיבור כנז' בחדרת [?] נשא ורת טובים דודיך מיין והוא כלומר [?]
ויחסר מזה אות א' להיותו חילוף אלהים כנודע וזה השם נמשך אליה מן הבינה הנק' יין משם מן שכה וגם השם
עשר אורותיו הם ע"ן כמנין כלומר ועוד נוספת א' כנגד השם ונעשה אלומה // //
הנה יי' רוכב על עב קל רע"כ הנה עב קל כבר ידעת מה הם ואמנם עב קל כנז' רב' ושם הקריה [?] עמו
כו' הרי רוכב וכל אלו יתאו משרשו לכן אם הצרף זה לג' תיבות החכמה יהיה ר"מ // //
וירא יי' כי סר לראות כי הגיע משה עד מדרגה ההיא כסוד הדעת של ז"א שכל זה מתקנת שם בן מצד
החכמה והבינה והכל כמנין סר   והנה זה נחלק למעה [?] במלכות שהוא סוד יוד עשרה מאינן הדין
שהן דברגה [?] ז"א ואז נק' המלכות ק"ל   וזהו ונפשנו קצה בלחם הקלוקל הם ב' פ' ק"ל ק"ל כנגד הדין שערין חמד
נבוך [?] לנו זו כאכא [?] ... והרוויהו אהלחברו בדעת הוא הנק' שמים ומשם היה בא המן הנני ממטיר לכם לחם
מן השמים והוא סוד הטל דנחית לז"א ברישיה שז"א נק' שמים והוא סוד אותם הדין נעמרין [?] שהם ב' פ' ק"ל ק"ל

כמנין לחם הקנך והוא סוד מה׳ הנה לבו כי מר לראות ואמנם סוד עטרה דחסד אשר אמר בזה וסוד העטרא
דגבורה במלכות ואלו הב׳ הם סוד עב קל כי עב הוא בג׳ חסד שהוא עטרא דדכורא וקל הוא עטרא דנוק׳
שבמלכות וכאשר תחבר ב׳ של השם הגולה כמ׳ עם ל״ב נתיבות החכמה כמ״ב דדכורא יהיה קל אחר כגל
אך להיותו סוד הזכר שהוא עטרא דחסד נק׳ עב שהוא בג׳ חסד ועטרא דמלכות נק׳ קל כי הוא סוד המ׳
קלה // . ועתה לכה ואשלחך אל פרעה וגו׳ מלת לכה ואשלחך הם חולקים זה לזה אך הכונה
כי הלא הקב״ה היה משלח את משה בב׳ שליחות א׳ לטובה והיא גאולת ישראל והב׳ לרעה
והוא שני שליחות זה נה׳ הכבד העבודה על האנשים ואמנם אין הקב״ה מכנה שליחותו על הרעה לעולם
ולכן כנגד הא׳ שהוא הכבד העבודה וב׳ אמר לכה כלומר לך מעצמך כאילו איני משלחך אני אך כנגד
הב׳ שהיא לטובה גאולת ישראל אמר ואשלחך כי בכאן כינה הקב״ה שליחותו לטובה // //
ובזה יוצא כזה הבין פסוקים ותמצא את קול ה׳ אומר את מי אשלח וכו׳ כי התחלה אמר אשלח ואח״כ ומי
ילך וגם התחלה לשון יחיד ואח״כ לנו לשון רבים אך הענין כי ישעיה תחילה היה חצי נחמה וחצי
צרה כמוש בזוהר אך ירמיהו כולו צרה ואמנם כנגד ב׳ אלו אמר את מי אשלח כנגד הטובה והנחמה ולשון
שליחות גמור ובלשון יחיד כי כינה הדבר אליו לבדו אך כנגד היותו שליח בענין הצרות אמר ומי ילך לנו
בלשון הליכה וגם בלשון רבים כי לא רצה הקב״ה לעשות הרעה הוא בעצמו וכינה בלשון רבים לנו ואז ענה
ישעיהו ואמר הנני שלחני ר״ל איני רוצה להיות שליח רק לטובה וזהו שלחני לשון שליחות ואז אמר לו הקב״ה
כי ערה לא היה צריך רק לרעה וזהו לך ואמרת שמעו שמוע וכו׳ שהוא רעה ולא לך בלשון הליכה ////
פ׳ פרק שירה ומה שנינו דעכי כל הנבראים שב׳ שבעולם יש להם שר בשמים שמושל עליהם והוא סוד
אין לך עשב מלמטה שאין מזל מכה עליו מלמעלה ואומר אליו גדל והנה ע״י אותו השר נמשך
אליו שפע וחיות והנה אותו השר אינו יכול להשפיע כלל עד שיאמר תחילה שירה וע״י אותה שירה יקבל מזונותיו
וחיותו להשפיע בתחתונים נמצא כי כל אלו השירות הם של השרים והמזלות העליונים ואמנם מציאות שר
הכוכבים שאומר פסוק בואו נשתחוה ונכרעה נברכה לפני ה׳ עושינו סוד הדבר כי הלא כ״ב הוא בג׳
שם של מילוי ההין שעולה כ״ב והוא סוד הנפש של המלכות והוא סוד העשיה כנודע וזהו נברכה לפני ה׳ עושינו
ולא אמר יוצרינו או בוראנו כי אינו אלא מסוד עשיה ומשם נאחזים הכוכבים ולכן שם זה של הויה לפני ה׳
עושינו צריך לכוין אותו במילוי ההין ואמנם סוד הכוכבים להיותם קטנים ונמשלים אמרו שראשית נקרא הוא
מזון הנפש של המלכות ובזה נקרא הוא מסוד מיין נוקבין של קליפות העשיה אשר גם היא כנגד מיין נוקבין קדוש
שבעשיה וגם הוא עולה כ״ב וזהו סוד והכוכבים עד נפש כי אמרו שהם מסוד הנפש שהוא שם כ״ב ובזה הם נאחזים
מצד הקליפה והם נמשכין מצד אותו הנפש הטמא שקליפות דעשיה וזהו והכוכבים עמי נפש ואמנם מש״ה פרק
שירה כי כל האומר בכל יום זוכה לכב׳ מעלות הנמנה הוא שהנה ידעת כי בצלם אלהים עשה את האדם
וכמו שכלם העליונים נאחזים בשיעור קומתו ית׳ גם כל הנבראים התחתונים הם נאחזים בשיעור קומת האדם
התחתון וע״י מתקבצים כולם ולכן האדם האומר פרק שירה ויודע לכוין כל אלו הנבראים איכן רמוזים בו
ויאמר אותם השירות הוא גורם שמגיע אל כל הנבראים כלם התלוים בו ////

ויקח מן הבא בידו מנחה לעשו אחיו וכו׳ רצוני לבאר לך כאן מציאות המנחה מה היא וכמה פסוקים רבים
והנה דע כי כבר ידעת מ״ש בזוהר פ׳ תרומה דף קמ״ו ע״ב מענין יש עולמות שר״ין החות בגמיא ר״ל כמנר
ימינא וקן כמנר שמאלא וב׳ הענין כי כבר ביארתי לך שם מה ענין יש עולמות אלו ועיין שם והנה אותם ק״ן עולמות
של השמאל הם כנ׳ מנחה כי הם מתעוררים אחר חצות היום כנודע כי אז שמאל של יצחק מתעורר ולכן נקרא
תפלת מנחה גם דע כי הנה סוד הדינין כלם מסוד מנצפך ואותיות מן של מנחה הם מן של מנצפך גם כי כל
אלו הה׳ גבורות הם חוזרים להתאסף בחומעא שם מקור כל ההין והתבסמותם כמבואר במקומו ואמנם אח׳
אחר הפה וכו׳ ואח״כ נמשכין במוחא שהוא סוד אות ה׳ כנודע וזהו סוד אותיות ח״ה של מנחה הרי ידעת
איך מנחה מורה על ההין של הגבורה שהם ק״ן כמנין מנחה והנה כבר הודעתיך כי בתפלת מנחה אז הזיווג
אחור באחור בשיעור קומתו ממש וזה הענין לא היה רק במשכן שילה ולזה כיונו רז״ל באומרם אל המנוחה

זו שילה ואל הנחלה זו בית עולמים כי שם במשכן שילה היה נ"ס הזיווג על הנ"נ וזהו מנוחה כי הוא מנוחה
ד' פי' כי סוד המנוחה של הוא"ו שהוא הנבואה של הוא"ו נק' מצוי מנוחה מנחה ו' וזהו סוד וירא מנוחה כי טוב
כי הוא נמשך מן האור ר"ל שלמות שבחסד הנק' טוב וכן כלם יש שלמות ואמנם סוד מנוחה זו שהם גבורות
יחזרו לעתיד לבא כנגה לאותיות נחותה ונחזור אל הפסו' כי הנה ביארנו כי המנחה הם קנ"ג שלמות של הנבואה
יד שמאל וזהו ויקח מן הבא בידו מנחה ולא אמר בידו רק בידו שהוא הנבואה יד א' אשר שם הוא סוד המנחה
ולפי שעשו נמשך מן הנבואה לכן נתן לו חלקו משם ואמנם עשו הרשע רמוז לו כי גם הוא אם ירצה יוכל לינק מכל
הי"ש עולמות ע"י קטרוגו בממשלתנו הרבים וזה אחי יש לי רב כלומ' כל הי"ש הם שלי ///
ויצא הראשון אדמוני כלו כאדרת שער הנה לא אמר אדרת שער אלא כאדרת פי' כי הנה הודעתיך כי
אבא ואי' של הקדושה הם נכללים בתוך דיקנא וכל השערות חופפים עליהם והם נקרא' אדרת
שער בסוד אדיר במרום יי' כמו שנבאר בשער קבלת שבת בפסו' של מקולות מים רבים ונו' ואמנם
תוצא והטומאה אין בו שיער וזאת ואנכי איש חלק אך עשו בקליפות לא יש דיקן באבא ואי' של הס"ם ולכן
כל השערות הראויים להם נמשכו עד ז"א דקליפה שהוא עשו וזהו אומרו כאדרת שיער ר"ל כמו
אדרת האדרת הראויה להיות למעלה באבא ואי' וכל זה נמשך בעשו הרשע למטה בז"א עצמו שלו ואמנם
שיער ר"ל עשר י' כי הם הם העשר שלו מלאים שיער והנה סוד השיער הם נמצין שהם ווין כנגד התיקוני'
והם סוד המזון היוצא שבינן הווין שהם ראשי הווין וזהו י' עשר כי מקור השערות הם מראשי היודין של
הווין /// וישלח יי' את ירובעל ואת בדן וק' רש"י כי בדן א"ר זה שמשון והנה הוא גלגול
נדב בן אהרן כי נדב ובדן אותיותיהם שוות הן ולפי שנדב לא רצה לישא אשה לכן נענש שמשון
להיות טוחן בבית האסורים עם נשי פלשתים מטעם שנק' המלכות רחה מטעם כי אינו כמו וא"כ
קרינא ואם מן המילוי מ"ה כמנין אותיות אדני ישאר שאר המילוי כמנין אותיות רות ///
וכל שיח השדה וכ' לעבר המלכות נק' שדה כבתי' נה' שבה כי סוד הוא שדה ולא כי אך אינו מדבר
כי המדבר הוא בחיצונים אך השדה הוא בן זרישה וכבר ביארתי בשער קבלת שבת שנק' שדה של
תפוחין איך נשארה המלכות במקום נה' שבה כשעולה בבית הכנסת ושאר המקום מנוי ונק' שדה ואמנם
הנה' נק' שיח השדה כי שיח הם אותיות שם יפתחם כי שם יפתחם נה' שבה ואם הוא היסוד שבה גם
קוקף הק' גבורות שבה ואמנם כנגד אלו יש בית השחי באדם התחתון השערות והסוד הוא כי הנה
נה' שבה הם עלו אחכ בבתי הזרועות והגוף ולכן אותם השערות הנמשכים שם נק' בית השחי ///
הקתליק שמדברי ר"זל בין יש לו חלק לעה"ב ובין בן העה"ב ובין מזומן לחיי העה"ב הוא כי הלא הצדיקים
אחר פטירתם וגם בחייהם שעה עצמה אשר הם נפטרים אז עולים עד הבינה שלם הבא
ועולים שם בסוד מיין נוקבין לעורר הזיווג העליון דאבא ואי' וזו מעלה גדולה ואמנם יש צדיקים אשר
אינם כדאים לעורר הזיווג הזה לבדם רק הם צריכים להצטרף עם שאר הנשמות ובאמצעיתם יעוררו
גם הם הזיווג וזה נק' פלוני יש לו חלק לעה"ב ר"ל שיש לו חלק עם שאר הנשמות בהצטרפותם ולא כל ישראל
יש להם חלק לעה"ב כי כל ישראל הם כדאים לזה זולת אותם המפורשים במשנה שאין להם חלק לעה"ב אבל
ישארו למטה בסוד מיין נוקבין למלכות אך יש יותר גדולים מאלו והם הנקרא' בני העה"ב ופי' כי כמו שהבינה
שהיא בן הבינה הנק' עה"ב כי הוא לבדו עושה זיווג אבא ואי' גם צדיק זה יש בו כח להקרא נ"כ הוא בן העה"ב
בן הבינה עצמה כמו הבינה ואז הוא לבדו יוכל לעשות זיווג העליון בלתי הצטרפות אחרים ואמנם מזומן לחיי
העה"ב הוא לעתיד לבא שאז כתיב ביה והיה אור הלבנה כאור החמה והענין כי אז יחזרו אבא ואי' להתעבר
בתוך ז"א פעם אחרת כדי שנוי אורו שבור יוכלו להיות אור הלבנה כאור החמה וכו' ואמנם אותו העיבור
הוא חידוש המוחין שלהם שהם החיות שלהם כנודע כי המוחין הם חיי המלך בסוד המנית הקיין מאריך
ימים שנאמ' ויי' עליהם יחיו / אנא יי' הושיעה נא וכו' הם סוד אליהו ונדב אביהו שהם ר"ת אנא שהם
סוד המיין נוקבין של המלכות לנבואה אנא ביחודים שלי וזהו נ"כ אנא יי' הצליחה נא וזהו אנא יי' מלטה
נפשי כי הם סוד הנפש ואז חנון יי' וצדיק שהוא היסוד המזדווג עמה אחכ יבוא כל בשר יחד וכו' אם ישיג

אליו לבו ודע כי הלא ביארנו כי המגולגל אין בו יכולת להיות נפש רוח נשמה יחד ולכן האדם אחר שהגלגל
החלק של הנפש אז הוא מת ואח״כ חוזר להתגלגל לתקן הרוח וכן בנשמה ואמנם היודע סוד הדברים יודע
ושים לב ולגבור ולהמשיך אליו רוחו ונשמתו יוכל לתקנם אליו על האופן שביארנו בסוד היבום ישא ברכה
מאת י״י וק׳ כי הוא מעלת נפשו כולה ע״י שילוח הקן ואח״כ נמשך בו כבקר הרוח מלובשת בנפש הגר בסוד
נפשי אויתיך בלילה וק׳ וזהו יגוע כל בשר יחד אותם שה שלימו נפשם אך אם ישים אליו לבו אז רוחו ונשמתו
אליו עצמו יאסוף ולא ע״י גלגול אחר וזהו ימותו ולא בחכמה כי לפי שאין בהם חכמה לשום אליו לבו לכן
ימותו כי לא ידעו לאסוף הרוח והנשמה ודע כי אין זה רק כמי שרוחו ונשמתו פגומים אך מי שרוחו
מתוקן כבר הנה כשישלים לתקן את נפשו אז ודאי שיבא אליו הרוח אך כשהרוח פגום אין בו כח לבא על נפש
מתוקנת ולכן צריך גלגול אחר   תרז״ל שאלו את שלמה עד היכן כחה של צדקה א״ל צאו וראו מה דוד
אבא פיזר נתן לאביונים וק׳ הנה הפסו׳   קשה שהלא פיזר ונתן כצרי כיון ולא פיזר כפרק שהוא שם דבר
לזה כי כונת הפסו׳ לפ׳ כח הצדקה כי הלא לי׳ המנהגה לשם צדקה מגמת רק אפי׳ מי שלא עשאו לשם צדקה
כמעשה אותו שר העיר שנתחלפה מעותו כמעות החסיד מתני׳ שנתנם א׳ עשה סעודה לגדולי העיר ולא באו
ונתנה לעניים וזה אותו פיזר וק׳ אמתי׳ שסבר פיזר לצורכו וק׳ שאח״כ נתנו לאביונים עכ״ז שכרו גדולה צדקתו
עומדת לעד כי אמתי׳ שלא נתנו לעניים רק בשביל שלא היתה סעודתו מתקיימת עכ״ז צדקתו עומדת לעד הרי
כח הצדקה כמה גדולה ///   ועשירית מעשה לעשך ומעשה בגי׳ ר״ו עם המלה ינבך הוא בגי׳ כו׳ שהוא
י״י הויה עצמו והר״ו הנעשה מזה השם   כנודע הוא סוד מעשה אלהנו //   ועתה יגדל נא כח
י״י דע כי ג׳ שמות הם והם עב״ ס״ג מ״ה והם בזא וכל שם מאלו יש בו סוד פשוט ומילוי   ומילוי של המילוי
אשר הוא מב״ אהיה כנודע הנה המילוי של המילוי מכל שם מאלו הם כח אדון כנודע והנה אלו נק׳ כח י״י כי
מהם נמשך כח אל המלכות והנה אם תחבר שלשתם שהם ג״פ מב׳ הם בגי׳ קב״ו וכן מצא מלמד עולה שם א״ל
עד״ז א׳ אד׳ אדנ׳ אדני // סוד לחם הפנים י״ב החלות והתמיד היה חם הענין הוא כי כבר הודעתיך
כי יש למעלה כמה זיווגים   שהם בסוד האכילה והיא סוד אכלו רעים והנה סוד זיווג אבא ואי׳
הוא נעשה ע״י מזלא דדיקנא דעתיקא ולחם בגי׳ מזלא ואמנם הוא בסוד הו׳ שהיא כמלה ו׳ והם י״ב
תלויות ושבה וקם הם עצמן סוד הא׳ ה״א שהם י״ב ואמנם י״ב אלו נמשכים מסוד ג׳ שמות ההויה אשר
במזלא אשר בהם י״ב אותיות וג״פ הויה הם בגי׳ לחם ומזלא ואמנם לפי שזווג אבא ואימא נו נפסק תדיר
לכן היה הלחם הזה שהוא המזון המעורר אל הזיווג היה תמיד על השולחן לחם פנים לפני התמיד ולא
לפוקה זו היה חם התמיד לשום לחם חם ביום הלקחו לרמוז כי התמיד הוא חם ומעורר הזיווג העליון בלי
הפסק ואמנם לחם זה היו אוכלים אותו הכהנים וסוד הענין תבין כי סוד הכהנים העליונים הם החסד
ושם הוא התחלת כהונה רבא שבכל הי״ם והנה תבין מזה והכהנים הלוים וק׳ כי הלא תראה שכמה פעמים
קורא ליים כהנים כמוש ונגשו הכהנים הלוים וכיוצא וסוד הענין כי כהן ולוי העליונים הם חכמה ובינה ולפי
ששם לא מתפרשן תדיר והלוי אשר שם הוא נמתק בלבו׳ הן לכן יש בו התחברות גדולה עם הכהנים וכלם
כחדא שריין אך למטה שאז הלוי הוא סוד גבורה קשיא אז אינם מתחברים ולכך לחם הפנים מאכל
הכהנים מצד החכמה // // ראיתי אלהים עולים מן הארץ כבר הודעתיך כי הקליפות כלם נמשכים
מצד אלהים וכשהשעות מתקבלים   אז עולים ומתגברים על למעלה ע״י שם זה של אלהים והלא האשה
הזו השמקת בבעלת אוב ראתה אותם אלהים מתגברים ועולים מן הארץ //
אחות לנו קטנה אמרו ישראל ג״כ הם יצר התינוק אשה אשר כל א׳ מהם צריך שתהיה שמאל דוחה וימין
מקרבת והנה מבש שאם יתחברו שניהם והלא אחות לנו קטנה כי היא חשך והיא קטנה ונכון
ושהם אין לה [illegible] שמאל דוחה וימין מקרבת אין לה והלא ראוי לך שתקרבנו וסוד הענין הוא כי הלא
בנ״ים כשכנסת ישראל היא גדולה וראויה לזיווג אז יש חיבוק ונשוק וסוד החיבוק הוא סוד שמאלו תחת לראשו
וכ׳   ונשו ארץ [illegible] ארבע [illegible] וק׳ הנה [illegible] מדות [illegible] שהיו בהם חלאי
עשו אמות   והענין כמה שידעת איך כלם הם בסוד [illegible] כי הלא [illegible] מהם ב׳ בגחסד

לאבא

לאבא ואי' ומן הה"ג דאת נעשה סיום הבינה ונעלבת דה"ג וכן מתחת דזאת מתחלת המלכות וכמה יש טולא
באלו והוא סוד האחרון שהיא המלכות שיעורה הוא נה"י ותלת ה"ג ואמנם היסוד אין לו שיעור ומלה כבא עצמו בכלל
תוה"נ הוא שמל בבנים ואמנם נה' הם אלהים ותצי הוא הוא הה"ג הם אלהים וחצי אורכו נמ התיק שבתוך האחן
שהוא הה"ג יש לו בחינה זו נעצמה שהוא כשיעור נה"י שלהבינה וחצי ה"ג שלו // כי תצא למלחמה וכו'
הנה ידעת ענין סוד אשר הלך השכים כ' מסורא אחרא שאחרי בחיבורא ומיס כפירורא והנה היוצא למלחמה
היצה"ר הוא מרחיק מלמטה למעלה והחלה נלחם שמהם כל אינון כפירורא וז"ש על אויביך ואח"כ בפירורא וזהו
ועכנו כלשון יחיד ואמנם להבין שאר הענין איך שנבין איך אחז"ל לא דברה תורה אלא כנגד היצה"ר וכי מפני שהיצה"ר
נתגבר על האדם נתיר לו שיעבור על עבירה גדולה כזו // אך סוד הענין כי הנה כמה נשמות קדושות אתעשקו למיקל
והם נוים ואמנם ישראל היוצא למלחמה היו כלם צדיקים כענין מי האיש הירא מעבירות שבידו ואם כאשר ראית
בשביה אשת יפת תואר ואז חשקת בה זה יורה כי ודאי אותה האשה היא משורש ישראל שלקחוה ושבו אותה הקליפות
ולכן ולקחת לך לאשה וזאת ושבית שביו כי זה הוא שבוי בידם מהיותה מיקלא ולכן ראוי לך ליקחם מהם והנה אמר
לפ' כי הנה ב' אויבים הם באדם או הקליפות בעצמן או בני האדם בעצמו כסוד נגעי בני האדם שהם טמאים ומשוררות
שנתלבשו בקליפות וכלם הם שונאי יי' ואויבים וזהו על אויביך בלשון רבים ואח"כ ונתנו יי' אלהיך כנגד האויב הא'
שהוא הקליפה ממש ושבית שביו הוא' הוא האויב הב' שהוא סוד נגעי בני אדם שהם שבויים ביד זה האדם האויב
הא' וכאשר האויב הא' נתן ביד אז ושבית שביו שתקח האויב הב' שהיא הנשמה קדושה אשר היא שבוי בידו //
אחז"ל אל תהי ברכת הדיוט קלה בעיניך הנה ידעת כי ענין של נשים קלה כמו שביארתי לך ואמנם כאשר נמשך אל
המלכות סוד הכבה שהיא אימא שלאה כסוד ברוך כבוד יי' ממקומו כנודע והיא נמשכת אליה לכך הדיוט
שהוא זה אז אינה קלה כי אז יש לה מוחין גדולין ואין לשכבה קלה וסוד הענין כי כבר הודעתיך בייחודם של ענין שם בוכו
הנמשך משם אהיה כי שם זה הוא ההמשכות הבינה אל המלכות להיות לה מוחין וסוד בוכו בגי' ל' כשיעור קומת המלכות
אורך שמונה ועשרים באמה ורוחב ארבע באמה וכ' כנודע כי מכח שם זה נעשה בה מלו של מלוי של אדני
ששה כל אותיות אדני אלף דלת נון יוד אלף למד פה דלת למד תו נון וו נון יוד ואו דלת ואמנם זהו סוד הדיוט
שהוא בגי' כ"ל // מלה מעל רגלך וכו' הנה שין כפ' מקולו דף [illegible] ניצוצין זריק לשך עיבר ונעשה [illegible]
עניים ואמנם שם ביארנו איך הם כסוד רגלי האצילות וכנגדם אמר מלה מעל רגלך ולכן ...
בגי' שך ואמנם הם נמשכים מאלף ארוס היא הבינה כמבואר שם ולכן מעל בגי' קמץ שהוא שם אהיה במלוי אלפין
ואמנם תיקון אלו הנצוצין הוא ע"י זיווג אבא ואי' אשר מוציאין סוד זון ואז מהבמתן אלו הניצוצין והנה אות
יוד במלואה אשר הוא סוד זון אותיות ול' הגנוזין באבא שהוא היוד ומשם יוצאים אל האימא הנעשית מהן ד'
ול' שהוא עוה הא' כנודע ואח"כ עדה זון למטה שהם סוד אותיות הגנוזים באבא שהוא היוד ואלו הם מן אותיות
יוד במלואה כמין אהבמתו ולכן אמת כ' שי' אותיות זו ואז וכל דרכיך יכונו אשר הוא דה' יוד ואם תחבר יוד
במלואה שהיא עשרים עם השך ניצוצין יהיו שס וזהו בחינת המלכות והקראה שם יי' מעל שהוא שם אהיה
העולה קמוד עם הכולל הוא רופא את בני קדם אשר ילאו מאלו הניצוצין והם קליפות הנקראת בני קדם //
בראשית תפריה שרים וכו' דע כי הנה המלכות בהיותה אחור באחור עם ז"א הנה הראש שלה היה מחצי ת"ת של ז"א
והנה נמצא כי סיום הה"ג של ז"א הוא פי האמה ומשם נעשה כנגדו בנוקבא סוד הפה שלה כי סיום ראשה
שם הוא והנה כאשר תזה להיות פנים בפנים הנה היה ע"י אבא ואי' כסוד ויבן יי' אלהים את הצלע והנה אבא ואי'
העלוה עד שיעור קומת הזכר פנים בפנים ונמצא שמה שהיה מתחלה הראש שלה אחור באחור הנה נתגדל נתגה
בחזה פנים בפנים ונעשה סיום הגוף שלה כולו ונמצא הרחם שלה עם היסוד שלו בשוה והנה מה שהיה לנו תחלה סוד
הפה חוזר עתה להיות סוד הרחם שלה ולכן המצא כי בתורה נזכר כמה פעמים בלשון אכילה כסוד אכלו רעים וכו' ופסוק
סוד הפסוק אכלה ומחתה פיה וכו' וסוד הענין כי קרא לתשמיש אכילה לטעם הנז' אמנם ענין הפסו' עצמו נבאר והוא
נחש בא על חוה וכמו שביארנו במ"א כמו הנז' באדרא ועליך יהיב על כורסיא דשבבין והוא סוד שם אלהים אשר יורד עם
הקליפות ונבללים זה בזה עד אשר נבנות אל נקודות שלה אשר סוד הנקודות אשר שם ואז כב' יכול מחוות אותו הכללות
כל האלהים יחד לזה רמזו בא נחש על חוה באופן כי מה שהיה משמש יסוד אימא כסוד הנגב העליון הנקרא פלא הנה יונקה.

מן הנקבה החיצון האלהים הנק' כלה ג"כ וזהו ר"ת לא פעלה אין כי אותה לא פעלה אין מן סוד הקליפות מן כלה נקבה העליון
נחזור לענין כי נ"כ במשנה קרא אל השתי"ש דבור ראוה מדרגה ק' ואמנם נמצא כי אותה החפיה שהוא סוד הרחם שלה נעשה
מן הטפה שלה בתחילה ונעשה ע"י אבא ואי' שקעלוה וכזה חמ"ד הטפה בבחינת הרחם זהו שאמר בזוהר בסוף פ' מ' באר תפריה חזר
שהם רא אבא ואי' ואמנם כל זה סוד חפיה לבד אמנם עתה צריך לסוד מיין נוקבין אשר הנך ספיה ההיא וזהו נק' בריה ואמנם
זה נעשה ע"י שני ידים של הבינה שהם חסד וגבורה שלה שבהם י' אצבעות והם סוד הי' אותיות מתנצפך במלות והם יהו למטה נא' ושם
והם נעשו בסוד מיין נוקבין כמבואר אצלנו במקומו ונקראים חמושים לפרשה וזאת בריה ע"י העם אלו חסד וגבורה והנה אחר כל זה
התיקון אז נכנסו ע"י של זאת מותין אלה וזהו אומרו במחוקק שהוא היסוד כמשענותם שהם נצח והוד ואמנם זה אחר הקשו'
תחילה עלי באר ענו לה פי' אהבה באר ראוי לך שתעלי מיין נוקבין וזהו עלי באר ענו לה והטעם כי הלא כבר נתקנת בסוד באר —
חפרוה שרים א"כ עלי באר ענו לה   אמרו רז"ל כי האשה שלה עמו ואינה יורדת פי' הענין כי הלא התחלה בנין ראשון
של הח' ומלכות היו בסוד הלבנה כלול בתחלה והמלכות שם תקנתו בסוד רביעית ואח"כ בסוד היניקה כשב' לא' ונעשה שלשה קלא
קצוות שלמים אז לא נשאה מלכות הקח' השש קצוות אך עלתה ג"כ היא עמו ז"ל כאשר עלה ובל לשיעור ששה קצוות גם היא
גדלה למעלה והיתה שם ממש אל הח' ממש כנודע שיש שם למלכות כח' אחת גם היתה כי מציאותה עתה למטה ואחר כך
בעבור הב' שורל הזאת בסוד ששר פרו' כשעלתה לו המוחין וכבר ביארנו ענין זה שחזרה שלו עלו גדלו בסוד חכמה בינה דעת שלו
והנה אז גם היא עלתה עמו פי' עם עליתו נהייתה שם בסוף הדעת בסוד ל' של אחד קשר של תפלין של ראש נמצא כי לעולם שלה
עמו ואינה יורדת   וכל משלש עפר הארץ הנה נודע כי המלכות מציאותה היתה כנגד החזה והנה מן החזה ולמטה שליש
הגוף ומן השליש ולמטה ב' שלישים דרי כי אחרי שליש העליון שם מציאות המלכות הנק' עפר הארץ וזהו סוד וכל במשלש עפר
הארץ   ואחות לנו קטנה וכו' כי ביארנו אחר דף זה פסו' זה אמנם נשאר לנו לבאר ענין שמאל דוחה מה ענינו והענין
כי טהירתה גדולה   אז השמאל מתחבקה בסוד חיבוק השמאל כי הלא בעת נסירה המלכות אז כל הדינים נשארו לה ולכן מצאת
אל הזיווג צריך להרחיק מתנה וכתוב על זה נא' הפסו' שנך מגלי' שהם הרחיבו לאינון מוקה לי מתוקה הענין שלהם והנה
ידעתי קודם כל הזיווג מתחילין מן הימין אל השמאל ואח"כ השמאל מחבק ואח"כ נשלם אל הימין נמצא כי תחלה וסוף הוא ע"י הימין
והנה השמאל שלו נהכסס ומוציא עתה לכסם הגבורות להמתיק לון ואז כשמתחבק אותה הנה ממשים השמאל באחותה כנודע וידעת
כי שם מקום הנסירה ושם כל בחינת הדין הנק' אלהים והנה ע"י השמאל המתחבק אותה שם הנה הדין נדחים משם וזהו שמאל דוחה
ואחר שנדחו אז הימין מקרבת לזווגה ואמנם זו להיותה קטנה אין לה שמאל דוחה כי עדיין אינה ראויה לזיווג ולכן הדין מתקיים //
אבל רעים שתו ושכרו דודים רע"כ כי רעים סוד זיווג אבא ואי' והנה ידעת כי המלכים הם בארץ אדום שהיא האימא שמינה
נתקן המלכים הנק' ומנה מבעלין דינין והם במיתה שהם תחת המלכות שבה ואמנם מלכים אלו הם בסוד השך ניצוצין
שהם סוד נער כמבואר אצלנו והנה ע"י התשרדות אלו מתחממות הבינה ולכן רעים כנ' ש"ך אך זווג הח' ומלכות הם בסוד אותיות
שבאדני וכבר הודעתיך כי הוא עצמו הוא הש"ך ניצוצות כי הפ"ה עולה ש"ך אך במלכות יש בה חמשיה שהוא רין א' לבד אשר סוד
נרמז באותיות אל"ע כי אלף שבה רמז לשם אהיה דוליס עם א' הכולל אדני נרמז שהוא ח' ומלכות // זיווג
אמרו רז"ל כי בשם שדי אחר לנעולדי זה הבין מן היחודים ביחוד החמשי בבחינת הד' של שם שדי שהוא סוד הק' בכרכן והמן
המצא איך בשם ב"ן שהוא שם האחרון מן הד' שמות ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן וההא אחרונה שבו היא במקום ד' שהוא די הד'
שבסיום כל עולמו אמר די כי נהפכו עליה צירה הם סוד צירי הדלתות אשר בהם האשה ושם ביחודים ביחוד הה' המצא שנינם
והנה הקליפות כאשר חוה באה נחש והטיל בה זוהמא אין נכנס לפנים ה' עד צהם אלו לבד שהם הדלתות ואז סוד כי נהפכו צירה
עליה והענין כי ציר בגי' ש' ושני צירין הם ש"ן וכאשר שולטין הקליפות שם אז נעשים אותיות שקר ש' ראשונה במורש שהיא וש' שניה
באותיות ק"ר וזו היא התפלה הנביא יצר סמוך השער שלום וכו' כי זה הציר שהוא יצר שכאשה צריך אתה לנוצרו ולשמרו מן הקליפות
שלא יעשו שקר רק יעשו שלום בסוד היסוד הנק' שלום //   מדוע בושש רכבו לבא וכו' ר"ת בושש רכבו לבא רל"ב שהם סוד ל"ב
שמות ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן שהם בגי' רל"ב והר' של מדוע אחרו פעמי מרכבותיו הוא בגי' קס"א זה הוא שם אהיה במלוי יודין //
ומספר את רובע ישראל עיין ביחודים ביחוד החמשי ושם תבין סוד מיין דכורים בבחי' אור נמשכין מלוי יודין של שם ע"ב עד
היסוד ולכן היסוד הנק' מספר כנז' בפסק' דמשפטים והנה הוא מונה את רובע ישראל הוא אותה הטפה הנמשכת בו למ'
כמלוי ד' יודין וזהו ומספר את רובע ישראל //   י"י בחכמה יסד ארץ ר"ת יסד ארץ ר"ת יסא הם בגי' קכ"א והוא סוד שם אדני על
דרך זה א' אד' אדנ' אדני שעולה קכ"א עם הכולל להורות   כי מעלייה זה נתיסדה הארץ שהיא אדני // //
מתוקה

129

מהודק שנת העיבור ובזרת מעה והכונה כי כבר ידעת כי ש' קפלת הה' מה ושינה על זאת כסוד משיך
שהוא מנוולו וה. זאת הנה ע' זק נזדווגה אליו אשתו והנה הוא עולה כטבת שינה הזאת לביות מין נוקבן
למעלה באבא ואי' ואחר הזיווג העליון כבר ביארנו שהוא בסוד אכלו רעים וזהו אם מעט ואם הרבה יאכל ///
אורין האדם שאמר למרע היה על ר"נל א' הוא סוד ה"ל שמות ע"ב מ"ג מה ב"ן שכוללים כל האצילות וכל ההויה
שהוא סוד הזאת הנה ההוה ואלו ה"ל שמות הם כנ' ר"נל גם פי' אחר ר"נל הוא חבור הו"ה אהיה הכל כמו' שי
יוהן שמאלו יאה כל ההויה שהוא ההב"ה /// נבריאל אשר קמה הסופר כמלתנו הם סוד כל הגבורות שלוקח מלכין
מן הבינה ומלכות מן המלכות הם כנ' קמה /// ובא לציון גואל אר"זל אין בן דוד בא עד שיכלו כל הנשמות
שבגוף וזהו ובא לציון גואל שהוא המשיח ורת של ולשבי פשע הוא גוף גם לע כי האדם המוציא
ש"ז לבטלה הלא הוא מוסר את בנו ביד החיצונים וכאשר יחזור בתשובה יחזרו אז אותם הבנים למקומם בכוך אותו
אוצר הנק' גוף כנ' וזהו ולשבי פשע ביעקב כי שב בתשובה מן פשע ההוא והנ' ביעקב נאם יי' ואני הוא כנו' כי זהו המשכב
את המשיח וכשיחזור בתשובה יחזרו למקומם וגם זה ובא לציון גואל /// ואנכי איש חלק כבר ידעת כי מחלוו של
הזאת יצאת נקבא היה ונמצא שנחלק לשני חלקים וזהו ואנכי איש חלק ובזה הבן משאו"ל על תמוי משה איש
האלהים אמר מחציו ולמטה איש ומחציו ולמעלה אלהים פי' כי אלהים זה כסוד הבינה שהנה' שלו נכנסו עד חזי' הה"ת של
ז"א ושם כנגדם נעשית לאה שהיא נ"ב כסוד הבינה הק' הנק' אלהים ומשה שהוא כנגד הזאת מחציו ולמעלה נק' נ"ב אלהים
ומחציו ולמטה כסוד רחל נק' איש וזהו סוד איש האלהים /// על אודות האשה הכושית אשר לקח והנה יוסף לא נקבר
עמו בארץ רק עצמותיו כי יצאת מלתנו מטה זרע ע"י אותה קניה אך לפי שלא נעזר המעשה נקברו עצמותיו שנא'
ועליהם את עצמותי מזה אמנם משה אחב' שלא יצאת מלתנו מטה נגבו לקח אותה אשה הכושית של דברי הימים של משה
ולקחה כבעל עם אשתו ולכן לא זכו עצמותיו ליקבר בארץ הנק' אשה יראת יי' ויעקב לפי שבא לו המשכב גם עשו שישאנה
ולא רצה לפי נקברו עצמותיו ועמו זהו מהרב קוניאלום // ועתה נאמר בזה כי הנה לפי אמר אלדד ומידד מתנבאים
במחנה ונבואה זו היתה שמשה מת ויהושע מכניס ולכן אהרן ומרים כ"ש לדעת על מה זה משה לא יכנס לארץ כי עדיין
לא ידעו לו טעם עד פי' חקה כענין המים והנה היינו יכולים לומר כי הטעם הוא מה שאמר כזוהר על פסוק היש בה עץ
אם אין כי אם אין בארץ יש' עץ החיים שהוא פני חמה אינה כדי שמשה יכנס שם ואם לקחו סבה זו ואמרו ואי' כי הסבה
היא בעבור כי אשה כושית לקח כנ' בענין נמור ולכך לפי התנבאו אלדד ומידד שמשה לא יכנס בארץ ועתה לחו אותה
הסבה ואמרו הלא גם בנו דבר ע"ה כי אם הטעם הוא ע"י היותו משה פני חמה מלחמת נבואתו הלא גם בנו דבר למה לא
יכנס כמונו כי עדיין לא נגזה הגזרה על אהרן ומרים נ"ב שלא יכנסו בארץ ואז השיבם השם יתברך שאין זו טענה כי אם אותה
שלה זוהר כנז' כי הלא טענתם באומר הלא גם בנו דבר אינה טענה כי יש חלוק בגדר הנבואה וזהו אם יהיה נביאכם ///
הנה רחב נתגלגלה בחבר הקני ואח"כ נתגלגלה בחנה וזהו סוד שירת חנה הכב מי על אויבי וזהו סוד אשה קשת רוח
אנכי שהיא היתה זונה מצד רוח הקשה והטמא ומשם הוא נגלגל יעל אשת חבר הקני וזהו מה שנתברכה מלין
מנשים יעל אשת חבר הקני ר"ל שנתעלה במדרגת איש ובזה הדבק משאר הנשים שלא זכו לזה וזהו מנשים באהל תבורך
שמשה באהל שילה במקום כהן כסוד נגלגל עלי הכהן והנה רחב נמשכה מסוד קין וכן בעלה חבר הקני ולזה שאלה ונתנה
לו אות אמת שהוא סוד וישם יי' לקין אות ואות זה סוד הוא"ו והכונה כי הברים הם במלכות והיא שאלה להם שיעלו עם
ה"ה בכל בני ישראל והם השיבו הנה אנחנו באים בארץ כסוד המלכות וגם משה של מה הה' מת ואין לנו כח להעלותך
אמנם את תקות חוט השני הזה שהוא סוד היסוד שלהרצון של הנקבה לכבי' כה בחוט השני שתקשרי אמנם היא היתה רוצה
רצון העליון הזכר ששם משה נגוז וחוט זה הוא חוט של אברהם אשר על ידו מתקשרים נמשות הגרים כנודע כסוד אותה
אתערותא דעבד אברהם במערא אוחרא ונק' שני בהיותו בנקבה ואז היא אומרת שלא יכלה לעלות לה"ה אות אמת מוך
שעתה לא קשרה תקות חוט שהיא המלכות רק וקשור את תקות השני לבד ולא החוט שהוא היסוד לבדו כסוד ההוא
חוט של אברהם דמתעבר לגבים רק סוד השני שהם סוד השני הירכים נ"ה ולכן נתגלגלה בחנה שילדה שמואל שנתנבא בנצח
והוד /// כה' שלח לך המעאל כי הנה יש שינוי מבאן לפ' במדבר סיני כי שם כת' ראשי אלפי ישראל וכאן כת'
ראשי בני ישראל הם אך העני בהקדמת רז"ל כי מה שאמר יוסף לאחיו במצרים מרגלים אתם רמז להם על
דבר זה כי אתם מרגלים בכניסת הארץ אך יהושע למטה אפרים לא היה מרגל הנה הענין כי עתה בכניסת ישראל

ולמה רצה הקב"ה להתעבר נשמת שנים עשר שבטים באלו הי"ב נשיאים כדי לתקן חטאם כה שלא יחטאו ועכ"ז לא הועיל
כאשר נבאר ולמה אמר השי"ת ויתורו את ארץ כנען אשר אני נותן לבני ישראל כי לבני ישראל ממש הם הי"ב שבטים
להם אני נותן את הארץ עתה כסוד העיבור שנתעברו עתה הי"ב שבטים אלו ולכן שינה כאן באומרו ראשי בני
ישראל ולא אמר אלפי ישראל כי הלא הם בני ישראל אותם הראשים שהם הי"ב שבטים עצמן ואמנם לוי לא שלח מרגל
כי לא היה ללוי חלק ונחלה בארץ והנה מצינו יוסף שנחלק לשני שבטים מנשה ואפרים ולכך הוצרך שלוי עצמו יתגלגל
מאלו ואמנם משה ראה דבר זה כלומר להיות יהושע תלמידו שלא יכשל בדבר ולכן התפלל עליו ואז נתעבר בו גם
נשמת לוי וזהו סוד ויקרא משה להושע בן נון יהושע ולכן כי במטה מנשה כתי' למטה יוסף אך במטה אפרים
לא כתיב כן כי היה גלגול של לוי אך גלגול יוסף היה במנשה ובזה תמצא שלח לך אנשים ואח"כ אמר למטה אבותיו
תשלחו אך הענין כי כל הי"ב שבטים היו בשליחות ישראל וזהו תשלחו בלשון רבים אך כנגד יהושע שנתעבר בו נשמת
לוי שהוא משבטו של משה שלחו משה כעצמו במקומו כי משה משבט לוי היה וזהו שלח לך בלשון יחיד וגם אמר
לך במקומך בעבור שבט לוי שלא שלחו מרגל ובמקום משה הלך יהושע בעיבור לוי ואמנם כאשר הרשו מנשיאים
ובאו בכונה רעה אז נסתלקו מהם אותם העיבורים כדרך הנוהג בזה כנודע כי אין נשמת אדם עצמו מסתלק
כנגד שחוטא ובזה תבין מש"ה וילכו ויבואו אל משה אחר אומר וישובו מתור הארץ אמנם מש"ה וילכו חוזר אל
השבטים שהלכו נשמותם להם ונסתלקו כחטאם ואז ויבואו אל משה וגו' ויאמרו וגו' והנה כלב הוא סוד גלגול
של אליעזר עבד אברהם כי לכך זכה שנק' ברוך כסוד בא ברוך ה' ולא נסתלק ממנו עיבור יהודה גם יהושע לא
נסתלק ממנו עיבור לוי וזהו אומרו ויהושע בן נון וכלב בן יפונה חיו מן האנשים ההם וגו' כי אומרו מן האנשים
ההולכים הכל מיותר אך הכונה כי שאר האנשים ההם מתו כי אחר בהליכתם לתור את הארץ נסתלקו מהם נשמות
השבטים כמו שפירשנו לעיל וילכו ויבואו וגו' אך אלו חיו כלו' כי ממש חיו שלא נסתלק מהם עיבור השבטים
גם זה אומרו ועבדי כלב עקב היתה רוח אחרת עמו כי נתוסף בו עיבור נשמת יהודה ולא תירע לו כמו האחרים כי
אעפי שנתעברו בהם נסתלקו ולא השלימו אך זה היתה לו רוח אחרת היא וימלא אחרי שהושלם בו ולא נסתלקה ממנו
כמו אחרים ואם תדקדק תמצא כי ר"ת אשר שלח משה לתור את הארץ הוא אלה כי רצה לשולחם בסוד אחר
עולמות שלמה רחמים והם לא רצו רק בסוד הדין שהוא רחל מלכות ולכן כתי' ויעלו ויתורו וגו' עד רחוב לבא חמת
רחל ובזה תבין כי הם אמרו עמלק יושב וגו' הים ועל יד הירדן ר"ת הויה פי' כי סוד ה' תתאה מלכות היא של ד'
כי הה"ן מתגברים ולכן הכנענים היושבים בארץ יתגברו על ישראל שהם מסוד הוא"ו אך כלב אמר עלה נעלה
וירשנו אותה כי סת' הויה כי כל השם כלו הוא סוד הן הנמור ה' של ו' ה' של י' ובזה יתגברו על הכנענים ה' אות
הם השיבו כי לפי הכנענים לא הוא השם ישר כסדר וזה רמזו אח"כ ואמרו שביק הוא וכל קנם יהוה
ומה שבא כלב עד חברון הוא להשתטח על אברהם כנז' שהוא גלגול אליעזר עבד אברהם ואח"כ אמר
כי הקב"ה אדרבה שקוה כש' כלב כי השם הוא הוי' לפי כנענים ולכן ירש כלב את הארץ וזה שמה וזכנו
ירשנה והגלגולי סת' הויה // אותנו מגלגלים לנפש אדם כי פה רמז הקדמה שידעת שנרב ואביו
הם חלק נפש האצילות של אה וזהו אותנו מגלגלים לנפש אדם // מגלגל /// ופתח שה בקריה
אחבעו הנה שה היא סוד המלכות והנה הפתח החיצון של המלכות כמו שכתבנו בהקדמה הוא שם
כריבוע א' אד' אדנ' אדני והנה הם י' מציאות וזהו בקה ה' ארבע ואמנם גם היותם ד' פרצופים הכלא וחזור
א' וזהו היא חשבון ולכן המציאות שחיית שרש קכ"ו שנה כנגד שם הכו' א' אד' אדנ' אדני שעולה קכ"ו ועם
השם עצמו קכ"ז /// בלע המות לנצח כבר ידעת כי בחטא קין והבל נתערבו כל ניצוצי הנשמות
בקליפות וזהו סוד עץ הדעת טוב ורע ומאותו זמן עד עתה הם הולכים ומתפרשים בסוד מן הזהב
ומשיושלם זה הצירוף והבירור עד רגלים ברגלים ויגמרו כל הנשמות כלם אז יבא המשיח בנו"ה ואז אין צורך
להמיר הקליפות כי משגחון הם כלים בסוד הסרת הסיגים מן הזהב וכשאין הכלה וזהו בלע המות לנצח
ולכן הוא ברית הוא קבל כי עד שיושלם התיקון הכלה הוא אז גלגול משה בכל דור ודור להמיר ניצוצי הנשמות
כלם מן הסיגים אז יבא המשיח בנו"ה /// מפני שיבה תקום וגו' הם שלשה התיקונים דיקנא דאא ודזא
ונוקבא דזא וכנגד הראשונה אמר מפני שיבה תקום שהוא התיקון דאא וכנגד התיקון דזא אמר והדרת
פני

מכי זקן וכנגד הנקבה שאין בה זקן אמר ויראת מאלהיך שהוא סוד היראה ואין בה זקן כלל ואמנם זה ענין זקן
זה שקנה חכמה כי לא היה לו חכמה עד שביארנו אבא בהיות עיטרא כנודע ועליה באורו סוד הקן כתר
עליה וזהו קנה שקנאה מתחלה וגם ידעת כי הוא ענין זקן ואמנם למי שהוא זקן מששים ואילך אמנם שאינו
הקן ראוי לקום מפניו אך מי שהוא בחורה מששים אין ראוי לקום מפניו אלא א"כ הוא חכם שקנה חכמה ולכן
רה"ל של מפני שיבה תקום הם מש"ת פי' משיבין שנים ואילך ואמנם כפי נבין כן ראוי לכבד מי שיבה הנהגו
שאנו נא' בו קימה וביזקן נא' בו הידור לבד אך באשה ויראת מאלהיך כלבד ולא בקימה והידור ואמנם קשיין
שין הוא סוד לטובה כי השיבה הקודם הראשונים שלא אין בהם שום גלוי כלל ועיקר // יד) יסתכלו על
ערש דוי כל משכבו וכו' פי' כי סוד החולי בא לו מתחתית המשך רחמים לכן כמוד היוד היתה דוי גם יוד במספרה
היא עשר והנה זה העשר חזרו להיותם ערש וזהו על ערש דוי והרי כי כל משכבו הפכת בחליו והוא סוד שני
המלכים הנ"ל // נר) אנכי כארץ וכו' הם סוד הויה אלהים שני שמהן שלמות עולם בכ"ב נר ושניהם כמלפני //
שהוא שם הויה כמילוי ההין ואהיה כמילוי ההין כי ששתם כנ"ב נר // ויקחו אליך פרה אדומה וכו' הנה
אותיות מנצפך הם ה' גבורות והם כנ"ב נר ועם ה' אותיותיו כנ"ב פרה או לפי שיוהן // ונמשכין אל הבינה הנק' ה'
או לפי שיוהן במלכות הנקרא ה' לכן נק' פרה כה' והיא אדומה כי נמשכת מן הבינה שהיא אדומה ולכן אדומה
בנ' ע"כ הם נ' שערי בינה שהם הדין שמתגברים מ"נה ואמנם בהיותה כתנס היא במספר תמימה אשר אין בה
מום אך בהיותה אלהים נפתחו נגלה שורש והמלה הדין והנה הדין אלו נראו להם מה שלא היו [illegible] ולכן
היסוד אל המלכים בארץ אדום כתובה הדין וזהו אשר לא עלה עליה על כנה בזוהר שהוא היסוד המקבל מאחד
בירכן בנ"ב על או הוא ההר והכתוב כי עניין לא נתחברו זכר ונקבה ולכך ימותו הדין אלו ואמנם יוצאות מחוץ
למחנה פי' כי בהיותה משורה הדין אלו מחוץ למחנה שבנה או בחוץ יש להם נקמה ואז ושחט אותה לכן
ושרף אותה לזוהמה ע"י אש הקדושה ולכן ושרף את הפרה וכו' ואמנם אחר שנשרפה אז ישאר מתנה
סוד הקדושה שהוא חלק א' מחמשה והיא סוד המלכות הנק' ה' שהיא חומש הדין ולכן אז הק' אפר
כי פר גבורות הקשים וכולן בא' לבד ומה שהיתה פרה בה' תהיה אפר בא' גב' ע"י שינויו את [illegible] ומכאן
והלאה הכי יתנו עין למאת בשגן בלק ובלעם לע"ג כי הנה בלק מסוד קין כי הוא בן יתרו ובלעם הוא מסוד
הבל כמו שפירשנו על לא קם נביא בישראל כי ע' הרע של הבל הוא בבלעם וזהו הנאמר במשה ותרא
אותו כי טוב לכי ערב במשה נבחן הבל ונשרף ואת הטוב במשה והרע בבלעם ולכן היו שקולים זה
בישראל וזה באומות העולם והנה זהו הנרמז בפסוק הנה ילדה מלכה וכו' כי רת"ש היא בגם לנחור הבל
כי הרע שבו [illegible] בן נחור וכבר הודעתיך כי לבן גלגל בלעם ואמנם גם בלק יש בו קצת רע
מהבל ולכן יש בו שתי אותיות מהבל שהם ב"ל ובלק ובלעם ישבו ג' שני אותיות אלו גם מעורב
עם הרע של קין כי כבר ידעת כי אותיות עמלק הם [illegible] ראשונות בבלעם ואותה בבלק וזה
עמלק הוא הרע של קין וזהו ויסר קיני מתוך עמלק כי הטוב שבעמלק הלך בקיני והבן זה הרי כי בלק ובלעם
הם כלולים מהרע של קין והבל רק שעיקר בלק מקין ועיקר בלעם מהבל והנה כשראו היו בהם ב' מינים
כ"כ כי ישראל משה אבא מן הבל ואמנם הערב רב שבו הם מן קין וכנגד שנים אלו אמר ויגר מואב
מפני העם וכו' ויקץ מואב מפני בני ישראל וכבר הודעתיך כי לעולם יש סוד אור פנימי ומקיף והמקיף
גדול מן הפנימי והמקיף הוא בסוד אהיה והפנימי בשם הויה וגם ידעת אותיות מנצפך הם ה' גבורות
והם כלולים בקין והבל ולכן נאמר באהרן [illegible] והנה סוד [illegible] הן ונבקו מקין והבל
והנה סוד מ"ם הם [illegible] כי בשניהם יצא הבל והוא סוד [illegible]
ומן אלו [illegible] סוד הבל כי הבל היצא משם ולכן נאמר [illegible] הוא בשר והיו ימיו מאה ועשרים שנה כי הוא
סוד מ"ם שהם כנ"ב קך ולכן משה השלה בשנים תיה קך שנה ואמנם סוד הבל היצא מן בה העליון הוא
הבל המקיף כי אחר שיצא מן הפה הוא מקיף את הגוף ולכן מתלבשים בה נביאי [illegible]
מן הבל לכן אין כחו אלא בפיו ואמנם [illegible] הם [illegible] יד אצבעות [illegible] הוא [illegible]
וכף של יד [illegible] כל אלו ה' הם בקין [illegible] אותיות אלו הם כנ"ב קין וכלם מרומזים

כלומר קבל כלל וכלם נבללים ביחד ולכן בלק לא היה לו סוד הפה רק סוד הידים ולכן נקמצים ידים כנז'
ולכן כשראה שלא הועיל דבר עם בלעם אז ויספוק את כפיו ולכן דאג על שאין בו רק סוד הכפים המקמצים
אך בלעם אשר כחו מן הבל הפה ולא רצה לכן אמר לו בלק ועתה ברח לך אל מקומך פי' ט' סוד זה הקבל
שהוא אור המקיף הנה הוא מצד ההוא השאר דלא אתידע ועלהאי אקרי ברח לך אל מקומך והנה בלק שהוא
מקיף הכל ומשם הולך אל הפה וחוזר לצאת משם להקיף דרגא וכשראה שאינו רוצה לקלל כמבו' אל אז
ברח לך אל מקומך ר"ל שיחזור ויתעלם אל מקומו בההוא השאר דלא אתידע וזה שאמר באידרא האזינו
עלהאי רישא דלא אתידע ועלהאי אקרי ברח לך אל מקומך והנה בלק היה רוצה שבלעם יקללם בסודו
שהוא סוד הקבל המקיף שהוא שם אהיה ולכן ב' פעמים שם אהיה בהיפוך בדברי בלק אל בלעם הא' הוא
של השור את ירק השדה והשני הוא של ולכה נא קבה לי אך בלעם לא היה רוצה ק' לקללם בסוד קין שהוא הפנימי
שהוא שם הויה ולכן נרמז זה בהיפוך בדברי בלעם ג' פעמים הא' בפסוק היבות לנו פה הלילה והשיבותי יהוה
השני לכה נא קבה לי אותו השלישי טובה או רעה מלבי והנה בזה תבין מש"ז שלש רגלים ואמרו רז"ל שבקש
לעקור שלש רגלים ממש והטעם כי סוד ההבל היוצא מן אותו הפה לעוקר הנה ביה איהו רתיכא אתכחא להתלבשא
ביה ועתה שהיה רוצה לקלל את ישראל ע"י שם זה נמצא שהיה עוקר שלש רגלים שהם ג' אבותינו גם הענין הג'
כי כבר ידעת כי ה' גבורות אלו הם רמוזים ג"כ בה' אותיות אלהים וכבר ידעת מש"ש בהקדמת בראשית אלה
אזכה ואשבחה על נפשי כי סוד אלה שהיו מעולים למעלה בשלשה רגלים וסוד אלה הם ג' דמן של קין כמו שנבאר
אח"כ בענין הבעל ובהיות שבלעם הוא לבן עצמו כבנו כנ' אם תעבור עלי את הגל הזה לכן כיון שעבר הוא את הגל
כמו שאמרו על והלבן את הקיר לכן לא האריך ימים רק ל"ג שנה כמו שאמרו רז"ל אנשי דמים ומרמה לא יחצו ימיהם
נמצא כתוב בספר לבלעם ולהיות כי סוד זה ההבל עריה אתכחא להתלבשא ביה לכן נשבר התמיד כאן ברכות של טוב
אל בלק וכה הדבר אמות ולהיות כי בלעם מן ההבל לכן אמר הנה ברך לקחתי ר"ת הבל // וירא את הקיני וכו' כבר
ביארנו כי יתרו נשמת קין ושמואל רוח קין ולזה אמר איתן מושבך שתקנת הנשמה אבל עדין // יתרו מתוקנת היא
הרוח שהיה בשמואל ולכן אמר שאיתן היא סוד הנשמה שיש במלת קנך כי מלת מתעברן בבריאה והוא סוד הרוח כי איתן
איתן הבל אלו וזהו אוי מי יחיה משומו אל כנ' כמו שביארנו במקום אחר ואמנם סוד נדב ואביהו הם סוד נפש ורוח ושניהם
נתלבשו בשמואל // דרך כוכב מיעקב וכו' הוא כי מכל הז' היכלות נחית עד דמטי מחד כוכבא ואותו היוצא מהיכל
הרצון נק' כוכב וזהו דרך כוכב מיעקב // // ועין נבל וימת לבו בקרבו והוא היה לאבן קשה שהיה לו לומר ויהי
לאבן אך הכונה כי כל החוטא כמו לסוף מתגלגל בדומם ובלעם חטא כמוהו ונתגלגל הרבה באבן דומם ולכן נבל הוא
בלעם והנה ביאר טעם שמת לבו בקרבו והוא לא דבר מה נגלה הענין הוא כי זכה נפשו מה שהתחלה נתגלגל
והוא היה התחלה בענין זה // שמאלו תחת לראשי וכו' פגם מאת תחת לראשי ומגמם את רוחו ראשי הענין
כי הנה ראש המלכות בחול הוא דכ"ע וכו' ואז אי אפשר לומר שמאלו תחת ראשה ממש רק תחת לראשה במקום
שהיה מתחילה ראשה שהוא כתר אך כשעולה למעלה נאמר תחת ראשי ממש הוא להפך // העולה
הנה יש רוכב על ע"ב קל ומ' כבר ידעת שם ע"ב קל והנה רוכב ב"ן הוא ע"ב קל נ"כ פי' דעת כי שם ע"ב קל שהוא
דעת התחתון של המלכות בחול ושם העולה ר"ל שהוא ע"ב קדם שהוא דעת הפנימי של המלכות בחול הנה הם ב"א
והוא סוד החי נפשי והחלק כי היא סוד הנפש שלה והבן וזהו סוד ולפ"א את הארץ ועם שם כן עימו הרי הוא עת וזהו
סוד ואליכא בכל עת ובכלה הוא שם ב"ן והוא סוד ברך את אברהם בכל והוא סוד ומלכותו בכל משלה והנה ד' אותיות
נשמת שיש בהויה העשירית שבמלכות שהוא בלבי ניקוד כנז' בתיקונים והוא סוד כל מטה מלכות הרי הוא דעת הרי עתה
ידעת סוד הדעת שבמלכות בימי החול // // מעונה אלהי קדם וכו' פי' מעונה ומדור של השי"ת הוא בהיותו
אלהי קדם הוא שם הדעת פנימי של המלכות שעולה ב"ן קדם /// ויקרא משה להושע בן נון יהושע אמרו
רז"ל יה יושיעך וכו' לפי שהם היו יודעים שיהושע עתיד להנחיל הארץ ולמלוך עליהם ולכן יתמיך יהושע
לומר הפך מבהם כדי לגזול השרה ואולי יהרגוהו ויתנחמו עליו לכן התפלל עליו ובזה נבין פי' ויהס כלב את העם
מה שאין כן יהושע אך עכן יהושע היו יכולים להשיבו כי כדי לגזול השרה לכן הוא אומר הפך דבריהם מש"כ כלב
ולכן ויהס כלב ולא יהושע // // באר חפרוה שרים וכו' ר"ת של באר חפרוה שרים ברוק הם בחשך כי הנה ענין

כבית

בריאת הכתר היא המלכות בסוד נקודה ציון רחם דאהיה וכבר ביארנו לך מה שאמרו בא"ה כי שם הוא מקום
קה' גבורות ממנו והוא סוד הקשך ונלע"ד קיים כי לכך נראה בכתר יתברך שהם ברוך מהבי' העם כהם כנ' שפנה //
מרעה נכנס בהיכל הרצון לבן מוהיות משה כנ' כמו רצון עם המלך //
אשר אמרו ללשוננו נגביר וכו' רז"ל אמרו כי הושמו שני חומות אל הלשון השנים והשפתים ועכ"ז אינו מושל
וזהו שאמר הפסוק אשר אמרו פי' כי זה שנתן הקב"ה לנו לחומות אין אנו חוששים להם כי אפי' החומות
עצמן נמסרים בבחירתנו כי הלא אע"פ שאין אנו יכולים להסיר השנים ממקומם ולנענעם עכ"ז ללשוננו נגביר כי
נגביר הלשון על חומת השנים ונוכל לדבר מה שנרצה ולזה אמר נגביר וגם שפתינו איתנו בבחירתנו הם ואנו
יכולים לנענעם כפי רצוננו אל טוב ואל רע ואח"כ מי אדון לנו כי אפי' החומות בידינו נתנו // שמעתי מפי
נבון משם החכם זקוקו על מי שיש לו מאתים זוז לא יטול מן הצדקה כי צדקה כנ' מאתים חסר א' ולכן מי שיש לו
מאתים חסר א' הרי זה יטול כי גם הוא כבר צריך לצדקה אבל מי שיש לו מאתים שלימים עבר מכלל הצדקה ///
סוד הצדקה הנה אות צד"י ה' וד' שלה פונה הפוכות אל הנון כפופה ומורה אחור באחור גם הדלת היא מורה עניות
גם הקוף אע"פ שיש איזה זווג אמנם רגלה ארוך נוגע עד החיצונים ולכסם צריך ליתן צדקה והקמצא באות
ה' כי הוא זווג האמתי כסוד הה' והנה סוד הקוף הוא כקין בהתפשטות הזוהמא וה' הוא סוד הה' של הבל //
ויהי מקץ ימים ויבא קין וכו' פי' אות ה' פשוטה חלקה לשנים ונעשה שני יודין אותיות יוד נון הרי קוף צ' וקין כלם
אותיות שוות // סוד החלה שם הפנימי השלישי שבחכמה דנוקבא דז"א והוא עולה מ"ה ולכן החלה שעור אחד
ממ"ח // סוד שופך דם האדם באדם וכו' דע כי יש מילוי אלפין בגה"ה והוא כנ' אדם והנה אות אלף שבהך
מילוי הוא ש"ה הא שם אהיה והוא סוד אות שם אחרונה של שם הכתר של ז"א הפנימי שבכולם והוא השלישי
כי בו חסר אלף דמילוי ה' אחרונה והושם במקומו הה' כפולה ואותה האלף בהיותה שם למטה בשם מילוי אלפין
בנ' כל וגם אלף ההיא סוד אהיה והוא בסוד שיר פשוט כפול משולש מרובע ועולה דם נ"ב והוא שם הקיצון שבנוקבא
דז"א הרי כי הסתלקות אלף זו למטה הביא בנ' דם וגם שם מילוי אלפין ישאר בנ' דם וזהו סוד דמים בדמים נגעו אך
כאשר יחבר אלף בשם מילוי אלפין יהיה אדם והרי כי אות א' זו שבואו היא סוד דם האדם הנך וחיותו וזהו סוד אמו
מזרעת אדם כי אלף זו מצד הבינה כנז' בסוד אהיה וזהו סוד רבי' ע'רה הנחש שהוא ריבוע שם זה א אה אהי אהיה //
וראית את אחורי וכו' ישכוה סוד גדול עד מאד והוא סוד נשמת משה דע כי מציאות שורש נשמתו היה מ—
מחיצונות אחורי הדעת שהוא סוד שם מילוי יודין העולה ע"ב ומפנימיות הבינה שהוא שם אהיה במילוי
יודין העולה קס"א ושניהם כנ' עולים משה ולפי שהיה בסוד אחורי הדעת של ז"א לכן נא' וראית את אחורי ודע הנה
כשהסיר הבל מן משה ישאר קין והענין כי הנה בהבל לא היו בו רק ל"ג ניצוצות טובות וכל הש"ח אחרים רעות אך
כשמשה נבקנו כלם אמנם אותם הש"ח רעות שהיו מתאחזות בהבל מצד הרע הנה הם סוד נלעז שלקוח כי הוא בנ'
ש"ח עולה ט' גם קרח שיקרו מן הבל אמנם כאשר נבאר פסוק זה שהוא נע"ן ויקח קרח אז נתעבה בו סוד רוחו
שלקין מצד הרע וזהו סוד אומרו ויקח שדרשו רז"ל שלקח מקח רע לעצמו ואז נאבד מן העולם //
ויקהלו על משה וכו' הנה אמרו לו כי ישראל נשמתם משם העולה קהל הוא שם העולה ע"ב ושם ס"ג ששניהם
סוד רעה של נשים קהל וזהו על קהל יי' אך הוא עצמו משה אינו רק מן הא' לבדו שהוא שם ע"ב
במילוי אלפין שהוא סוד ע"ב קל שהוא כנ' רב וזהו פי' הפסוק רב לכם כי אתם מסוד רב וישראל מסוד קהל יי'
ואח"כ מדוע תתנשאו וכבר ידעת מה שביארנו בפ' בהעלותך על פסוק העם אשר אנכי בקרבו כי כל המדבר גם
שש מאות אלף רגלי וכלם ניצוצין הלויים בשורש משה והוא שורש לכלם ואמר לו עתה קרח כי הלא כבר מתו כל
אותו הדור ע"י מות ומה מיתות הבאות עליהם אך עתה ובתוכם יי' ולא אתה כמו שאמרת בתחלה העם אשר
אנכי בקרבו והשיב משה פי' הקשך הוא רב לכם בני לוי כי אתם בני לוי הם בסוד רב הם ולא אני והענין לפי שקרח
קרח עתה שנגעלך בו ניצוצין אמר אח"כ אין אני משועבד לך וזהו שאמר אח"כ אל אלהי הרוחות פי' הרוחות לכל
בשר וכו' הכל פי' כי הנה האמת הוא כי שמות הדור ההוא הם ניצוצות של משה שנתגלגלו מן הבל רק מ"ל אל אלהי
אותם הרוחות עם היותם באים מן הבל ואח"כ אחר שלא חטא כזה רק קרח לבדו וכו' אח"כ האיש א' יחטא
והלא כלם יודעים זה ומאמינים בו כי כלם נמלים לנשמתו וזהו שאמר אח"כ בזאת תדעון כי לא מלבי פי' הנה אנים

אני אומר כי דבר בעל כרחי הוא זה כי הלא כולכם חלק מחלקי ואם באלכם כעת הנה אני מצטער בו כי גם כי מה
פעם זה אלא שאני מוכרח לעשות זה שלא ברצוני מחמת רשעכם ///

בפסוק וירא ישראל את היד הגדולה וג' נרמז איוב בר"ת של את י"י ויאמינו בי"י והטעם כי אז נתקן איוב שהוא היה אבי אבהם כי אז בעבור ישראל את הים אז רצה השטן לקטרג את ישראל והמיתו הקב"ה באיוב ונשלם הקץ אבי אבהם // ויתן על פניו מסוה רע"ב כי אחר שחטאו ישראל בעגל סם נתלבשה השכינה משה ולא נשתייך מלמעלה אלא תחת ה' מלאך וזהו סוד א' זעירא של ויקרא אל משה ואז לא השיג מן הבהירות רק מטטרון וסנדלפון שהם כנגד ב' אותיות של הוי"ה שהם ו"ה וזהו סוד מסוה מס בר"ת הוא מטטרון סנדלפון ותקום יעקב הוא ו"ה הרי מסוה ומשם ינקת משה אחר העגל והנה מסוה בגי' קי"א כמנין אלף שהוא בגי' קי"א וזהו סוד אלף זעירא של ויקרא אל משה ודוק // כי בחטאינו ובעונות אבותינו רע"ב כי כבר אמרו רז"ל אין מיתה בלא חטא והטעם כי האדם ימות בחטאו השגגה שעשה בימיו אך העוונות שאהם אהב לבנו כדי שיקבלו יסורין על עונות אביהם וזהו טעם אבותינו חטאו ואינם פי' לפי שאבותינו חטאו בשוגג לכן ואינם פי' שמתו בחטאם אבל אנו סובלים עונותיהם כי מה שהם מתו ואינם בסבת החטאים בשוגג ובזה יתורץ לא יומתו אבות על בנים ופסוק דקרא איש בחטאו יומתו פי' כי עון החטא בשוגג אין הבנים נענשים על חטא האבות כי איש בחטאו יומת אך עון השגגה המזהם אז גם הבנים יומתו עליהם וזהו פי' כי בחטאינו וג' פי' כי הלא אנו סובלים חטאים שוגגים שלנו כמו שאמר איש בחטאו יומתו וגם אנו סובלים עונות אבותינו ולא חטאם וכן בנינו יסבלו עונותינו וחטאים שלהם וכן המליך על סדר הזה // עין לא ראתה אלהי' פי' סרימהו ודרשהו אלהים יעשה למחכה לו עין לא ראתה פי' כי כשאדם מחכה לו והייק לכל מלה ומלה כנז' בזוהר עלו והוא מהפך סדר התיבות להבינם הנה האיש הזה מהו השכר שיעשה לו האלהים הנה מה שיעשה לו הוא שעיניו הקיה עין שלא ראתה שום עין אחר כמוהו באותו השכר המופלא רק אלהים ולכך שראה אותו אך שום עין אחר לא ראה ולא יראה מה שיראה עין זה אשר היה מחכה לשי"ת בכל וזהו עין שלך תראה מה שלא ראתה שום עין אחר שתראה השי"ת אלהים ולכך הוא שראה השכר ההוא וראה ולמי יעשה אלהים דבר זה וביאר כי כן יעשה למחכה לו בכל // ידע שור קונהו רע"ב כי ישראל עשו עגל זה בסוד שם ילי שהוא בגי' מ' והיורו בסוד הנבואה ולכן נרמז בר"ת של ישראל לא ידע ילי ור"ת של עמי לא התבונן הוא עגלה כי בשם זה אמרו עלה שור כמו שאמרו ז"ל // ויקי' בצאת נפשה כי מתה כבר ידעת שאין האשה מתעברת מביאה ראשונה והטעם כי ביאה ראשונה ניתן רוח א' מצר בעלה כנז' בספרא דצניעותא והנה אותו הרוח שנתן יעקב ברחל הוא הכח ולכן כאשר מתה אז יצאה נפשה הוא אותו הכח של הנפש בנימין הניתן בה וסוד הטעם שהוא רצה שבמלכות שאול כן הנה הוא נמשך אליה מן הרוח וראה הוא רוחא דשבקא בה וזהו עם נפשה של המלכות ובהיותו למעלה עם יוסף ולמטה בה עם בנימין וזה הנפש שניתן לה מביאה ראשונה שנתחברו הב' ומלכות בבהאת העולם בעת האצילות ///

ולא תעמוד על דם רעך ואהבת לרעך כמוך אני י"י רש"י ורז"ל פרשו רעך זה הקב"ה שהוא רעך ורע אביך ונוכל לפרש הפסוק על דרך זה וגם ראשית הפסוק כי הנה אמר לא תעמוד על דם רעך ר"ל לא תעמוד למעשה הדמים להרוג שום אדם כי הלא אתה כביכול ממעט הדמות העליון הוא השי"ת וביאר ואמר מי הוא הנק' רעך ואמר אני י"י // נקרא רעך //

סוד העגל שעשו ישראל ושעשה ירבעם רע"ב בזה דהבן סוד מאן הוא נחש לפרק טאורא שארי בחיבורא ומיס בפירודא וסוד אשר הקץ חשמס נ"ב והוא כי כבר ידעת כי הקליפה אצל הקדושה כקוף בפני האדם והנה סוד האצילות היה תחילת הנוקבא מחוברת בזכר אחור באחור ואח"כ נסרה ונעשה ואח"כ חזרה להתחבר פנים בפנים הנה הקליפה עשתה כן אך כאשר נסרה ונפרדה אז בא יום שברה ונשארה בפרודה ולא יכלו עוד להתייחד פנים בפנים וזהו שארי בחיבורא ומיס בפרודא ואמנם כבר ידעת כי האדם יש בו ב' נקודות אות יסוד אות ברית קדש ולמעלה ממנו נקודת הטיבור והתחתון הוא למטה ביסוד והעליון בבינה ולכן הוא סתום עלמא סתימאה ואין התינוק יונק שם רק כמו אותו כמוני הטנה בעלמא דאתי ואמנם באחור האדם אין נקודה כלל כנגד הטיבור אך יש נקודה כנגד היסוד באחור האדם כי אחוזה אין להכנס בבינה ואמנם כל דור הקוא היו בסוד הבינה כנודע ולכן לא נכנסו לארץ רק במדבר והנה רצו הערב רב לעשות אחיזה למעלה גם כנגד הטיבור לסוד

הבינה

הבינה והנה שם מן העיבור הוא ההלה המלכות באחור נ״ג באידרא באיבורא שארי ובאיבורא מיים ואז עשו סוד
אורו העגל כנגד זה בזה אחור באחור וזהו קום עשה לנו אלהים אשר ילכו לפנינו בלשון רבים והוא סוד שארי להיות
והנה בחי׳ חיבור שניהם אחור באחור נמצא כי מכל צד שיביטו בם יש להם פנים כי סוד האחוריים מחובהם ואינם
נראים וזהו אשר ילכו לפנינו סוד הפנים כנ״ל ולפי שראו איחור משה כי בושש משה לכן עשו גם הם אחור באחור ו...
ידעת מה שאמר בזוהר שיר השירים כי לא התחברו פנים בפנים מלכות והת״ת עד שלמה והנה סוד אלהים כי משה כל
אחיזת הקליפים כמו שאבאר בסוד הנאוה ולכוונת אמנם סודו הוא שנשפך ה׳ גבורות וסוד מ׳ הם סוד
הבל שהוא סוד מ׳ חסף רוח בחופניו כי הוא סוד הקומץ האוסף כל הה׳ דינין למקומם ואז מהבמתי...
וכל הה׳ קוהם בקומץ בסוד א׳ לבד בבינה וזהו סוד וכבם האוסף את אחר הפה כי היא הבינה האוספת
בסוד הקומץ האוספת הרוח ומה שהיו ה׳ דינין שהם סוד פה שביאורו ה׳ פר ר״ל שהם אותיות מנצפך
שעולים פר הנה ערכה עולים אפר ר״ל א׳ פר כי כלם נכללו בא׳ חד שהם הקומץ ושם נרמזו בסוד אלה
הם סוד קין א׳ זרוע ל׳ היד ה׳ הם ה׳ אצבעות ולפי שעבר הכ״ב בסוד קין לכן אמרו אלה אלהיך ישראל אמנם
אמנם הוא שהם היו רוצים להמשיכו אליו הכל שהוא סוד הבל הפה והקומץ וזהו עגלים ישקון כי סוד הנשיקה
בפומא ולכן הב׳ של ידע שור קונהו וחמור הם ישקו כי רצו לנשקו בסוד הורה ה״נ פה וקומץ אליו ואם היו
עושים כן היה נאבד לעולם כי אין הדינין יכולים מלנשוק עד הבינה ולא עלה בידם רק אלה לבד אמנם
עכ״ז בכח כ״ב הוהת פה וקומץ הרמוז במלת מ׳ של אלהים כו עשו העגל וזהו סוד י׳ שעלה ... ורמז ברה׳
ישראל לא ידע ומזה תבין איך שם זה סוד כ״ב גבורות אלו והבן וכשבא ירבעם ירובעל רצה לגמור אותם בעשאם
שנים ואז סיים בפרוצא והבן כל זה // ואמנם ... ר״ה למהרש״ה הבל כי גם הוא מסוד הבל והנה
אח״כ נתגלגל הרן באהרן הכהן הנה ילקה מלכה גם היא בנם לנחור קה הבל כי מתנו ב׳ לכן בן נחור ////

ברוך שרעתי בקרבו וכ״ה בשבת פי׳ כי מכאן שהבור בדברי חול בשבת מותר גם י״ל שאומר כי אמר
דוד להקב״ה יי׳ קצי א״ל הקב״ה שימות בשבת והיה דוד מצטער שלא יחלל שבת על אי ... והוי
והיה רוצה למות בנש״ו או אחר השבת בטרע וה שיבו הקב״ה כי טוב בחצרך מאלף כי היה חפץ יותר באותו היום
שהיה דוד עוסק בתורה מכל אלף שלמות לכן לא היה רוצה להמיתו יום א׳ קודם ק בשבת עצמו וזהו ברוך שרעתי
פי׳ כי בהיותו שרעפים ומה שבורת גדולות שלא למות בשבת הנה תנחומך שאמרו לי כי טוב בחצרך הם ישעשעו
נפשי ושמחו אותי וקבלתי תנחומים אלו ומוב יהיה לרשעו ולא יאריך ימים בכל אשר אינני ירא והבר
פארנו עניין על הזוק שאינו ירא מה הוא עניינו בפי׳ נשא רפ׳ קב״ב נ״ב כענין יראה ואהבה מה עניינם הלי׳ אשכנזי //

סוד יעקב עם שני נשיו רחל ולאה לענ״ד הנה יש שתי בחינות במלכות אחת למטה בסוד ד׳ קשר של תפלין וא׳ למע׳
בחזה והחזה ואמנם זו שלמטה היא סוד רחל ואמנם קודם שיקרא ישראל לא היה משיג בכל מציאות הז״א הכ
מכנגד החזה ולמטה מקום המלכות הנק׳ רחל ולכן ויאהב יעקב את רחל והוא באהבתו אך למעלה הד׳ קשר תפלין של
היא סוד לאה ולכן לא היה יכול יעקב להזדווג עמה כי לא היה משיג עד שם וזהו שאמרו בזוהר פ׳ ויצא דף קנ״ז ע״ב כי
לאה והכל הם מן העולם ועד העולם ז׳ שנים לעולמא שלאה דאתכסיא והענין כי הלא היסוד של תבונה הוא הדעת שבז״א
וכנגדו יצאה ד׳ קשר של תפלין אחורי ה״ה כי לאה היא סוד הבינה ולכן ז׳ שנים דילה אתכסין הם כתר ז״א ושליש ההתת נגד
החזה כי הם ז׳ בחינות שהיו נכסים מיעקב מ׳ אז קודם שיקרא ישראל ובזה תבין נ״ב מה שאמר בפ׳ ויצא דף קנ״ו ע״ב כי
שנואה לאה מהכא סני בר נש ערה דאימיה כי הלא סוד קשר תפלין זה היה בסוד המלכות והיסוד של הבינה כמו שיתבאר
ואין להאריך בזה והנה בחי׳ הבינה נקרא מ׳ כנודע וכשנתפשטה בגן כבוד לאה כי היא סוד אלה אז נעשית אלהים כי
הבינה נק׳ מ׳ כבת ניקה העליונה ויחתי הה״ה ולמטה שיעור ז״א הנק׳ אלה ויחבור שניהם נק׳ אלהים ואז אותה אלה
נעשה בקשר של תפלין בסוד לאה וזה הסוד רמוז בספר המשפטים דף ק״ק ע״א כענין מ׳ אלה בענב הגימינה ואמנם
לענ״ד בחינה זו היא מזדווגת עם הז״א אך לא נג׳ היסוד ה׳ עד הדעת עצמו ממש וזהו וידע אדם את חוה אשתו
ועניין זה במ״א ולכן אתכסיא מיעקב בתחילה ואמנם כי הלא ידעת כי קשר של תפלין זו יצאה מכח המלכות של
הבינה עצמה שירדה עם הנה׳ שלה לעשות בה שא ראת מוחין והנה נמצא כי מלכות זו היא מלכות של בינה עצמה ואמנם
יש לה המ״ד מדלת שלה כמו שיש לז״א ושיעור שלה היא מבחרך מכתר של ז״א עד החזה שלו והנה שיעור של יסוד הבינה

כבר ידעת כי הוא מגיע עד הדדים של ז"א אשר נעשו מב' צדדים ודלתות של יסוד הבינה כנ"ל והנה גם היסוד של אותו הה'
הדלת קשר של תפלין הוא שם כנגד דדי האדם ואמנם כבר ידעת כי זה רוש הדלת של ז"א והנה הקדלה היא סוד
היסוד כנודע כי נה"י נעשו תנה"י אח"כ נמצא כי ב' בחינות יסוד יש שם במקום א' והם יסוד הבינה ויסוד ז"א
להיות ויסוד קשר של תפלין שהתחזור נעלו פנים בפנים ונמצא כי מתחבר יסוד של הדלת עם יסוד הבינה ונעשה
רישא אחת להזדווג עם יסוד ז"א וזהו סוד מה שאמרו בזוהר דקוה פום עריין דאימא ממש כפשוטו ודע כי משה
לא השיג אל הדלת זו כמש"ה וראית את אחורי זה קשר של תפלין וזהו עצמו מה שאמרו כי משה זכה אל הבינה
והוא ד' זו שהיא מלכות דבינה עטרה כנ"ל ובזה תבין למה בדלת יש בו סוד ד' אותיות הויה כולם משא"כ בשאר ספי'
והענין כי הלא ידעת כי הדלת הוא ו' של הויה ואחורי הדלת זו היא המלכות הנז' הרי כי הד' זה כולל ו"ה של הויה וגם
נמשלה בשליש עליון של הדלת יש בו סוד היסוד כנ"ל אשר הוא מזדווג עמו עם המלכות קשר של תפלין מלכות של הדלת
ואז הם שניהם בסוד י"ה הרי איך כל שם הויה הוא בדלת משא"כ בכל שאר ספי' שלו והענין כי כשהוא שם הויה בניקוד
אז נב' הניקוד מן יהי"ק אך כשאינו מנוקד לעולם הוא בחינת ח"ג כנודע שהדלת הנז' כמצויות כל ספי' וספי' יש יהוה
בניקוד כנודע ועיין בב"ב ויחי דף ר"ז ע"ב על אותו הענין עתרין ד' נשי בני יעקב // והיק שדי בצריך דע
כי הלא הבינה נתפשט היסוד שלה עד שליש הדלת של ז"א מג' פרקים של נצח שלה נתפשטו בחסלה חג"ת של ז"א
רק ונ' פרקי ההוד שלה נתפשטו בבינה נה"ד ז"א אך היסוד שלה לא נתפשט עד החזה של ז"א כי מציאות יסוד הבינה אין לו
הוא עיקר כי סוד אורה ואינו כיסוד הזכר והנה נודע כי שם שדי לעולם הוא ביסוד והנה מזה היסוד של הבינה יש בה
ב' צירים ושני דלתות כנודע בהם שלה והנה הד"ר בגי' ש' ועם הד' הרי שד נמצא כי שני צירים וב' דלתות הם בגי' שד
שד והם סוד שני שדים של ז"א בחזה שלו בבחינה זו נק' שליש העליון של הדלת ז"א שדי ואמנם זהו והיק שדי בצריך אל
תקרא בצריך אלא בציר"ך והנה בזה תבין מ"ש בזוהר פ' ואתחנן דף רס"ו ע"א והיק מלגו שדי מלבר והענין כי מה שהוא
כאן בז"א שדי משם כנגדו בנקבה והיה וזהו סוד והיה אם שמוע והענין כי הו' הוא ז"א כנודע והה' היא כתר הנוק'
הנק' ה' ואח"כ תבין מוחין הלא הם י"ה הרי והיק הרי כי מצד א' הוא שדי ומצד אחר הוא והיק /// הוא אלהי'
חיים הענין כי שני אחורים דז"א ונוקביה נק' אלהים חיים ואמנם הבינה שורש לשניהם והיא לבדה נקראת אלהים חיים
בלשון רבים וזהו הוא אלהים חיים כי מלת הוא לעולם הוא בבינה // וכן תעשה לכל אבדת אחיך וגו' לא
תוכל להתעלם דע כי האדם נתקן למצות עי' עיבור ולמצות אצטריך ממש לחזור בגלגול כי הוא יותר צער מ
מאד והנה שוגג המוצא אבדה ואינו מחזירה הוא שאין לו תיקון בעיבור אחר מיהרה אך יצטרך לחזור
בגלגול ממש ממש וזהו ולא תוכל להתעלם כי אם לא השיב לאבדה שוגג הוא שאם יצטרך לחזור מפני
החטא והחזור בעולם לתקן בעולם לא יספיק לך במה שתתעלם שהוא סוד העיבור לבד שאינו אלא העלם
לבד כנודע שהוא כרוך נשמת חברו אך הגלגול ממש עוד פי' אחר כי למצות בשנשמת האדם יורדת
מלמעלה לשרות באורח מיבה שנזרו עליה והנה אז כאותו היקף שנשארת אי זו נשמה ראויה להתגלגל אז
עוזרים עליה להתגלגל עם זו כנף הזו והנה זהו לכל אבדת אחיך אשר תאבד ממנו ומצאתה והנה נשמה זו
צריכה לתקן והשלים איזו היא מעשה שחסר ממנה אשר בסיבתו נתגלגלה בעה"ז והנה האדם הזה אשר
מוצא אבדה זאת והשלים את עצמו לגמרי עד שכבר הוא ראוי לקנות רוח כמו שאמר בזוהר זכה יתיר
יהבין ליה רוחא ואם זו אבדה שמוצא עתה לא עשה אדם הזה תיקון אליה אעפ"י שהוא מתוקן מעצמו
אין בו יכולת לשכות ברוח שלו עד שיתקן את האבדה ההיא שנתגלגלה עמו וזהו לא תוכל להתעלם כי לא
תוכל להתלבש ברוח שלו עד שיתקן גם אותה הנשמה שמצאת אבדה אך דע כי שני נשמות אלו
אם לא היה קורבה ביניהם לא היו מתגלגלים יחד או כאשר שניהם חסרים מצוה אחת אז יתגלגלו //
אל שדי נראה אל בלוז מה נרמזו משה ואהרן כי אל שדי בגי' משה ונראה הם אותיות אהרן ///
ויקחו את לוט ואת כל רכושו בן אחי אברם כבר הודעתיך איך רבא האמתאה נמשך משורש נשמה
המשותבת לוט וזהו ואומרו את לוט ואת כל רכושו אשר רכ"ש בן אחי אברם שהוא הב' של
ורבא כי כל זה הוא למעלה ובאשר הקליפות שבו את לוט גם את נשמת רבא שבו נעלה עד שיצאו
נשמה העמונים ומואביה רבא וזהו בן אחי אברם כי אותיות רבא הם באברם עצמו ובזה תבין קושיא

גדולה

גדולה שנתגלה בזה והיא להיה לו למר ויקחו את לוט אחי אברם ואת רכושו אך הולך למר כן בעבור הי'
וגם להיות כי רבא עצמו הוא בן אחי אברם כנ"ל ואח"כ חזר לרומזו ברה' בלעדי רק אשר אכלו הנערים וכו' //
זאת. קורהך דרוהה להמר פי' כי המר בלשון הקודש ובהגבעמו הוא רק"ל וזהו הי' שלקורהך דרוהה להמר
וזהו פי' דרוהה כי אין המר עצמו ה' דרוהה אל המר שהוא ע"ב רק"ל כמו הרננים של המר וענין הרק"ל
צנ' ק"לה עם הכלות והם סוד ה' הויות של נבואה שבמלכות שה' פ' הויה הם ק"ל וה' עצמה הרי ק"לה כסוד לעבן של
נשים ק"לה גם להמר עם הכלות הם הרנעא כמו אלני במלוין ואמנם כאשר נחמר שם אל מתנה שהו' נ' יוהן וא'
שב' שם סג ועבשם אהיה במלוי יוהן כי הם נשמטנים אליה מבינה והוא סוד ל' של להמר וכאשר יחסר ממתנה
אז השאר המר מה נמשו // צו לצו זעיר שם הנה צו הוא מצוה ה' שקמרים מתנה ב' אותיות שהם
מ"ה מצוה מעטן שהוא לשון הקודש בעצמו ה' שאינו עת ואמנם זעיר שם הוא הרנים של מטמו והרנים
הנביא ואמר זה הלשון שאמה רואה שהדבר הקב"ה הוא לפי שבלבני שפה ובלשון אחרת ידבר אל העם הזה כי אין הם
ראויים לדבר בלשון הקודש עמהם וכנגד אומרו צו אמר בלעגי שפה שהוא לשון הקודש עצמו ה' שהוא לשון עלגים
וכנגד זעיר שם שהוא הרננים אמר בלשון אחרת // תרדמה בני הרננים כי בלשון הרנים עם הנביאים
אינם יכולים לקבל נבואה ה' ע"י תרדמה וזהו ותרדמה נפלה על אברם ולזה אמר במחזה לשון הרנים
כמ"ש בזוהר ודע כי לשון הרנים הוא אל האחורים של הקדושה וכל האחורים הם שתוף כסוד פגומות כמו מושלש
מרובע ואלו ע"ב התרדמה שהיא הרנים וזהו ויפל יי' תרדמה על האדם כי הנסיה היתה כהיותם אחור באחור אשר
זהו סוד התרדמה בנן ואז נמה והביאה אל האדם פנים בפנים // ארץ אשר אבניה ברזל מהם ארץ
היא בנקבות ואבניה הם סוד ל' אותיות אשר הם שלהם הוא ברזל בלהה רחל זלפה לאה // האמנם
אלם עדר הדברון הנה מלוי היבות של אלם הם ע"ב בנ' שהם לה' מן א' מלוי מן ל' מ"ו מן מ' הרי הכל ע"ב ובמצא פ'
כאשר אלם כלה' מלוי אין דבור אך בהיות אלם במלוי השלה יה' אז הדבור כי כבר יש כח הדבור // ע
עשה וירא יי' כי סר לראות ופסוק כה תאמר אהיה שלחני אליכם ומה' רדו שמה ע' דעת כי הדעת של ז"א הם ד' הויות
מצד אבא וד' אהיה מצד אימא והנה הי' הויות בג' סר וי' אהיה הם כג' ר' כמנין רדו והנה גלות מצרים הוא
בסוד הדעת בי' מלוי אהיה וזה רמז יעקב לבנו באומרו רדו שמה במנין רדו ואמנם משה ע"ה חשב שהיה
בסוד הי' הויות שעולים סר וזהו וירא יי' כי סר לראות פי' כי ראה הקב"ה שטעה משה בחושבו כי משם נמשך גלות
מצרים ומשם עתידין לצאת אז אמר לו השי"ת כי לא כן הוא כי גלותם נמשך משמות אהיה שהם סוד רדו שגלו
ישראל במצרים וכן גאולתם הוא משם וזהו אהיה שלחני אליכם כי מצד אהיה תהיה גאולתכם ולכן המצא כי גאולת
מצרים היא בכל התורה כסוד הבינה שהוא סוד אהיה דוק ותשכח // ואמנם בזה תבין מציאות דעת לאה
ענינו והוא כי הוא כלול מי' הויות וי' אהיה שהם לבושים רם ור' מצא הכל ע"ב והו' כי בי' הויות יש ה' חסדים וה'
גבורות וכן בי' אהיה שהם הלבושים נהי' דאימא הם ה' חסדים וה' גבורות הרי שהם ל' חלקים ה' חסדים וה' גבורות ה' חסדים
ה' גבורות וכללותם ע"ב הרי הכל דעת ואמנם גם בזה תבין מה שאמרו על ענין ה' דלתים שנמצאים באשה ועניינו הם פי' לה
גם ראוי שתדע כי אלו י' אהיה וי' יי' יש להם אחורים וכבר ידעת כי האחורים הם כסוד הריבוע כנ' בהקוש כמנין והנה
משתרבע ההויות כל א' היא י' יה יהו יהוה הוא ע"ב כמנין חסד נמצא כי גם אחורי ההויות הם חסד אך אחורים של אהיה
א' אה אהי אהיה שעולה כל א' מהם כמנין לס' ואמנם כבר ידעת כי כל אלו נמשכין אל המלכות ה' גבורות וה' חסדים
שנותנת לה הזכר ואמנם הה' גבורות שלה האחורים שלהם הם ה' פ"לס ומאלו נמשכים ה' דלתים נמצאים שבאשה אך יש ה'
אחורים אחרים שנית הזכר הם ה' דלתים עהוהם והשלם העניין דע כי כבר ידעת איך אול ולא קם נביא בישראל כמשה
כי משה וכלנם שניהם סוד הדעת זה במואחא וזה בקדושה ותולה בעגבו טוב ורע ע"י חטא הכל ואח"כ נתקן ויצא
משה שהוא לבדו טוב וזהו ותרא אותו כי טוב הוא ונפרד ממנו בלעם השקול כמותו בדעת הטומאה וזהו שהיה
מתפאר ואומר ויודע דעת עליון ואמנם סוד דורו של משה ע"ב דור דעה כי כלם ממסוד הדעת וכנגדם ערב רב היו
מן הדעת של הקליפה פי' אותם ניצוצות של הקרי של אדם הראשון באותם ק"ל שנים כמו שביארנו במקום אחר
ונגיין לא היו מתוקנים ומשה רצה להוציאם קודם הזמן ולתקנם תכף ובשביל אלו היה הגלות של מצרים בסוד הדעת
העליון כמבואר לעיל בסוד רדו שמה כי ישראל וערב רב כלם בסוד הדעת והנה לכן המצא כי ערב רב בני דעת גם עם

הנ"ל תבין מה שאמר פ' וילך הנך שוכב עם אבותיך וקם והנה זה א' מן המקראות שאין להם הכרע פי' כי מלת וקם
יוכל לחזור עם שלפניו ועם שלאחריו והכל אמת והוא כי משה עצמו יקום אח"כ פי' שיתגלגל בימים ההם בדרא בתראה
עם ערב רב עצמן אשר גם הוא יקום אח"כ ויתגלגל בדרא בתראה וזהו וקם העם הזה שהם הערב רב וזהו אשר לא שמה
הם אותיות משה כי משה יתגלגל בדורם ממש כי כלם כמו דור המדבר ואמנם סוד גלגול הזה הוא דבר עלום והענין כי אין
לך דור ודור שמשה אינו בתוכו להשלים הדור ההוא גם הדור של המדבר הם יחזרו בדורנו זה להתגלגל בדרא בתראה
ובזה תבין כי רוב אנשי דורנו נשותיהם מושלים עליהם לפי שהיו בזמן העגל ובנו הזכרים את העגל והנשים לא כן ולכן
הם מושלות עליהם. נמצא כי בדורנו זה הוא גלגול דור המדבר והערב רב ג"כ ומשה בתוך כלם ///
אז"ל אדם כי ימות באהל אין התורה מתקיימת אלא במי שממית עצמו עליה כבר ידעת כי התורה היא ז"א והנה נה"י של
הבינה מתלבשת בתוכו וזהו אין התורה שהוא ז"א מתקיים אלא ע"י מי שהיא הבינה אשר ממיתה עצמה בעבור
התורה פי' כי על דרך מה שאמרו ז"ל גל וימת מלך מצרים שנצטרע מתעברת כי הלא יהיה הבינה לגמרי להתלבש בז"א
הוא סוד מיתה ומה שאמר שממית עצמו בלשון זכר כי עלמא דאתי דכורא קרי כמש"ש פ' ויחי בזוהר ///
וקוי י"י יחליפו כח דע כי שם י"י כריבועו י' יה יהו יהוה שהוא בגי' ע"ב ושם בריבועו א' אה אהי אהיה בגי'
מ"ד והנה ע"ב ומ"ד הם בגי' קי"ו וזהו וקוי י"י שהם שני שמות אלו שעולים קוי וכאשר יתמלאו אלו במילואם אז
יחליפו כח פי' כי המילוי של השם הוא כח אותיות בגולגלתא וזהו יחליפו כח והנה כנגד שני אלו אחורים שהם בגי' קי"ו כל
שם נאחזים לקטנים הקליפות שהם דוגמתם ממש והם נקראי' זעם כי זעם בגי' קי"ז שהם ב' שמות הנז' עם הכולל
בהיותם מרובעים בסוד האחורים // הנותן שלג כצמר ג' אלפין ראשונות של ג' מילויי אהיה דיודין ואלפין וההין
הם עולים שלג שלשה פעמי' אלף אלף אלף וכאשר תחסרים מהם השורש עצמו שהם ג"פ א א א אז הם בגי' של לבד
כמנין צמר וזהו סוד אם יהיו חטאיכם כשנים כשלג וגו' כצמר יהיו /// /// תשף את זרו ונקדשו תשף
הוא בגי' כ"פ עבק והם סוד מה שאמר בזוהר כי הם אימא עלאה ותתאה והם לאה ורחל וזהו סוד עבק עבק הנדוף שהם
לאה ורחל והבן זה // ויבא עד הר האלהים רמ"ע כי אלהי' בריבועו הוא בגי' ר' ועם ה' אותיותיו הוא הר וזהו סוד הר האלהים
מ"ש חז"ל שחייב אדם לקרות הפ' ב' מקרא וא' תרגום הטעם כי שנים מקרא הוא כנגד חו"ב ומלכות ויסוד והענין כי
ר"ת שנים מקרא הוא שם והוא שדי והויה שהם בגי' שם וכן מקרא בגי' שם להורות על שני שמות הנ"ל שהם
בה"ת יסוד וזהו מה שאמרו ז"ל התליד וכן גם בנביאים כתבו שנה והנה כתובה פנים ואחור והנה פנים הוא לשון רבים
ואחור לשון יחיד ולא גם פנים ואחורים רק פנים ואחור כי לשון הקודש הוא פנים והוא שנים מקרא
אך התרגום שהוא אחור אינו אלא אחד וזהו א' תרגום ובזה תבין הענין כי האחור התליד הוא סוד הבונה
אשר התליד אות הראשונה הולכת עם כל אות שלפניה וכן אות שניה הולכת עם כל אות שלפניה כזה א' אב
אבג אבגד וכיוצא וזהו ענין וא' תרגום כי התרגום שהוא אחורים הוא א' כי הא' הולך עם כלם וכן השני
עם כלם שלפניו וכן כל השאר נקשרים כאחד אך הלשון הקדש הנק' פנים הוא רבים כי כל א' בפני עצמו כגון
אדני אלף דלת נון יוד אך התרגום קשור ביחד אלף אלף דלת אלף דלת נון אלף דלת נון יוד וכיוצא וזהו
שנים מקרא וא' תרגום ואבאר לך הטעם למה האחורים הם תרגום והענין כי התרגום בגי' תרדמה והנה
נסירת האחורים היתה ע"י התרדמה שהוא סוד התרגום כמו שאמר ויפל י"י אלהים תרדמה וגו' הרי איך נסירת
האחורים היתה בתרדמה שהוא סוד התרגום גם אבאר לך טעם אחר נפלא כי הלא בכל פסוק ופסוק מלים יש
הויה א' והאחור שלה שהוא הבונה של הויה היא בגי' ע"ב י' יה יהו יהוה והנה אחורי חב"ד הם ג' ע"ב שהם רו'
וכן אחורי נגד"ת הם רי"ו וכן אחורי נה"י הם הו' הרי הכל ג"פ הו' כמנין תרגום שהם ג"פ ריו כנגד כל האחורים
אשר בחכמה וכו' עד יסוד וכלם נכנסים אל המלכות // מזמור להודות ר"ת של הריעו לי"י כל
הארץ הלכה פי' שאמרו ז"ל כל הקרבנות בטלים לעתיד לבא חוץ מקרבן תודה וגם אמרו מיום
שנחרב בית המקדש אין לו להקב"ה אלא ד' אמות של הלכה ולכן נתלוה ההלכה עם קרבן תודה כי אלו
קיימים לעד // // שאי סביב עיניך וראי ר"ת של נקבצו באו לך נב"ל וכבר הודעתיך שהוא
גלגול בלעם ובלעם לא עלה בלב אדם שיגיע קדושה מתמונה גדולה מאד ואמנם אח"כ שנדבק
ע"י נבל ובשם הרחיל להדבק וכל שאר הנשמות היוצאות משם כשיגיעו לעתיד יתמהו כל העולם עליה'

אך

134

קעג

איך אפשר זה להיות טהור וטמא ואז שתי סביב עיניך וראוי כאלה התמה ונושא עיניו לראות דבר התמה דבר התמה //
אפרש בס׳ הרצאה מחודש והוא סוד הנקודה עצמה הפנימית המתפשטת והוא יוד של אדני כי אדני במילואו הרצאה //
רוח היא מילוי אדני שהיא הרצאה והמילוי הוא רוח וכן הנר הוא מילוי אדני שהוא הרצאה והמילוי הוא הנר //
אמרו ז״ל בקידושין כי אמה העבריה אינה עובדת לא את הבן ולא את הבת אבל עבד עברי עובד את הבן
ולא את הבת פי׳ כי אמה העבריה היא סוד השכינה שאינו עובד לא בן ולא בת אבל עבד עברי שהוא
מטטרון ביאה עובד את הבן שהוא הת״ת ולא את הבת כי הבת היא כנסיה סנדלפון הכ״י אשכנזי //
ענין את שבתותי תשמרו וענין ושמרו בני ישראל את השבת לעשות את השבת וכו׳ כי התמיד הרצאה ב׳ עליות
גם בזה הענין העיר מהיכן טעמו אותם שאמרו כי זו היא שמיטה שנה והענין רע כאשר היא על המלך
העליון את היום התחילה האצילות את הג׳ ראשונות ואז היה שבת עליון כנודע ואמנם כאשר האציל אותה לא האציל
בתיקון גמור כי עדיין לא היו בתיקונם ולזה עדיין יום זה לא נחשב כמוסר והנה האציל אח״כ בשבוע האחרון ז׳ ימים
אחרים סוד ז׳ מלכים אשר מלכו בארץ אדום וביום הז׳ יצא המלך השמיני הנק׳ הדר ולפי שלא נתקנו עדיין גם השוני
לכן מהו כאלו המלכים כי לפי שלא היה תיקון למעלה לא היו המלכים אלו לסבול אור המאציל לכן היו כלם
ק׳ ומתו ונתבטלו כי כבר הוד צריך ענין תיקונים עליון כי כלם הם ממלכים והבהלים כדי שיוכלו הרחמני
לקבל האור הגדול ולא יזבו שיכנס כדרך המסך כל באור השמש נמצא כי מטעם היה הוא תיקון האמנם שיצא
המלך השמיני הנק׳ הדר אז יצא יותר מתוקן מכולם כנודע והנה הוא בסוד יסוד כנז׳ באדרא וזה היה יום שבת
ואח״כ נתקנו גם ראשונים כנז׳ באדרא ואז יצאו בשבוע שניה ז׳ ספי׳ הקדמונות שאנו קורים מתחיל חסד גבורה עד מלכות
ואז ביום השבת היתה המלכות הרי איך ב׳ שבתות הם א׳ ביום שבת שנאצל הדר המלך וביום שבת שני שנאצל
שבת המלכות ואלו הם סוד שני שבתות הנז׳ בכל מקום ובזה תבין מה שאנו קוראים לז׳ אלפים שנה שמיטה שנה
כי הם שנים כנגד המלכים דארץ אדום אמנם מזה טעו ואמרו דאח״כ לזו היא שמיטה שנה א״כ צריך שיושלמו ואי
עד ז׳ שמיטות ואמנם בזה תבין איך הדר המלך השמיני הוא יסוד ממש להיות קודם אל החסד שאנו קורים עתה
חסד והנה אחר שיצאו אלו הז׳ ספי׳ אז חזרו אותם המלכים ונכללו כולם באלו הז׳ ספי׳ ואמנם נבררו ונבררו כי
מקור שור שהיה בהם יצא ממנו והוכר סוד הפסולת והשאר נכלל ונדבק באלו הז׳ ספי׳ בלא״כ כפי בחינתו
כי אותם המלכים הם הם עצמן אלו הז׳ ספי׳ כנז׳ נמצא כי מה שאמר בזוהר מניהן אתקיימו ומניהן לא אתקיימו
אין הכונה שיש מן אותם המלכים שנתקיימו ויש מהם שלא נתקיימו כי כל הז׳ מלכים נתקיימו הן שבכל א׳ מהם יש חלק
שלא אתקיים ויש חלק שנתקיים וזהו מניהון אתקיימו פי׳ חלק א׳ מכל א׳ וא׳ שבהם אתקיים וחלק א׳ שבכל א׳ מהם
לא נתקיים // ויעבד ישראל באשה ובאשה שמר כבר ביארתי לעיל כי אבינו סוד גלגול והפי׳
הוא כי כבר אמרתי לך כי האדם מניח בגלגול אחריה כבחינה ראשונה רוחא והנה הנך רואה דאנה בהבל יצא
ממנו בגימ׳ וזהו בצאת נפשה כי מתה והקרא אותו בנימין כי אותו רוחא הנק׳ נפשה הוא אשר יצא ונעשה בנימין ואמנם
הרוח שהניח בלאה יצא ממנה ונעשה ממנו אבינו ומן הראוי להיות זכר אבל לפי שעבד באשה לכן באשה שמר עוד
יש פי׳ אחר והוא עצמו זה הנז׳ והענין כי כבר ידעת כי יעקב שופרי׳ דאדם ושמר כב׳ שנים צאנו של לבן ובכל זה להוציא
כל אותם ניצוצין מלבן והם רחל ולאה כי ט׳ הם נשי אדם בנחש הקדמוני גם דוד שהוא גלגול אדם נה׳ הוצרך לשמור
נבל צאנו של נבל להוציא ממנו ניצוץ אחד שעדיין היתה חסרה ממנו והיא סוד אבינו כי היה בה בנחש הקדמוני שהוא
נבל שהוא גלגול לבן לחזור וליקח אותה ליתן דבנין בלאה ועתה חזר דוד ולקחה ממנו ולכן הוצרך דוד לשמור צאנו
של נבל כמו יעקב ללבן וזהו סוד חומה היו עלינו והבן איך כל הדברים הולכים על קו היושר // סוד כל הזהיר
המצות ציצית מלשמשים אותו אלף ורק׳ עבהם כבבתים בסוד צירופי שם שבילה // ואסף איש
טהור את אפר הפרה הוא סוד חומס לזאת שבו מתפשטים ה׳ גבורות והוא איש טהור כנז׳ בפ׳ תזריע כה״כ כהן הוא
טהור הוא ולכן נא כו וטמא עד הערב כי בנגלו יש קליפות אבל אחר שבחומס נעשה אפר אז מעלה לחומס הלוה
בסוד רוח וזהו סוד מי אסף רוח בחפניו // ענין גלגול אהרן כבר ביארנו שהוא הרן ולפי שהוא מת על חטא
גם בניו נדב ואביהוא מתו על פני אביו // אמרו ז״ל בבכו׳ שער הראש כנגד נג׳ וכו׳ קווצותיו תלתלים שחורות
כעורב לך כאן בישיבה כאן במלחמה דאמ״ר אין נאה בישיבה כזקן ואין נאה במלחמה כבחור והענין כי גם לנהיק

הנה זקן יש בו שערות שהם שורשי הדין ק׳ שגם הם מיושבים על מקומם לאכפייא הדין כמאמר הרב ע״ל דוק״יק
ואין אבל הדין כזאת הם כמלחמה כי הם מתגברים שם והם מבולבלים ומיושבים ולכן שער ורבית הם נעקר נקי׳ טע
ושערות זאת שחורות כעורב /// פרשה מטות ממחציתם הקחו ק׳ הכוונה מה ענין אומרו ממחציתם
אחר אומרו וחצית את המלקוח בין תופשי המלחמה אחד מחמשים מאות ואח״כ אמר אחוז אחד ולמה מחצית אחד
מה״ק ואחר אחד מחמשים ולמה אח״כ אמר ממחצית בני ישראל מכל הבהמה מה שאין כן הנה למה מחצית אחד ויהי
המכס ולכסם בני ישראל מה שאין כן אח״כ וממחצית בני ישראל אמנם הענין כי במחצית הראשון לא היו מהקדים
החשבון ק׳ היו אומרים כמה אלפים יש בכאן היו של הבקר ע״ב אלף א״כ מגיע מחציים כ״כ בקר וכן בשאר הדקדים וזהו
ממחציתם הקחו פי׳ מכלל המחצית הקחו המכס אבל ממחצית בני ישראל צריך למנות א׳ א׳ עד שמגיע לחמשים והוא
מעשר ללוים על דרך הוצאת המעשר וזהו אומרו א׳ אחוז מן הנ׳ כי אותו שהוא ממספר הנ׳ אחוז אותו והוציאהו למעשר וכן
עד סוף ולא בכללות כמו בחצי החחר ואמנם סוד ענין זה על הסוד הוא מה שאמרו ז״ל תפיעה נמה נטולה א׳ מה״ק ממאור
של עינו והענין סוד הנה ה׳ בכלק דף כן נמוד ב׳ ענין הושיע תפיעה לכר כי הוא סוד המלכות שהיא תפיעה הזאת והנה
יש בה ב׳ בחינות א׳ בעצמה מן ה׳ עילאה וא׳ בצאתה לחוץ כמיום ה׳ ובה׳ שנה ואמנם שני הדין הם י״א כי שניהם נבראו מן
החכמה ואלו הם סוד וחצית את המלקוח ה׳ עילאה ה׳ תתאה כי מקור ב׳ אותיות אלו הם סוד כל הדין אמנם ה׳ עילאה ממש
המשמעות אלה המלכים והם סוד אנשי המלחמה כי הם עיקר הדין והמלחמה עד שהיו מחחת מלחמה ואמנם שאר
הדין היוצאים מן ה׳ תתאה הם מבולבלים והם כל׳ התחתון הנק׳ עדה כסוד אלהים נצב בעדת אל וזהו בין אנשי העדה ואמנם
לנוגעם הם כסוד ה׳ שערים מחסד עד הוד וכללותם היסוד ונק׳ כל על שמם אמנם להיותם למעלה בבינה כל א׳ כלול ממא
ממאה והם הק׳ ולהיותם למטה כל א׳ כלול מי׳ והם נ׳ והנה סוד המלכות הנק׳ סוד תפיעה נמה נטולה א׳ מה״ק ממאור עינו
של אדם שהוא הזכר ומאתנו מקבלת שמנו אור שלה וזהו בהיותם למעלה בבינה ואז נקרא נפש וזהו א׳ נפש כסוד מה
שידעת כי שם לא היה ק׳ סוד מילוי הדין הנק׳ נפש ולכן נרמז לא נעזר הכהן סוד החסד המגדל אותה ואז נעשית הרוחה
ה׳ מחמש כסוד אתת חסד ופריש לון אמנם להיותה למטה ה׳ תתאה אז אינו נוטל מסוד אנשי המלחמה ק׳ מן זא׳ לבדו וזהו
וממחצית בני ישראל כסוד לפני מלוך מלך לבני ישראל לכן אז הקח א׳ אחוז מן הנ׳ שהוא ה׳ יסוד הנק׳ כל שהוא כנ״ג בו
מקבלת וזהו מלה אחוז כי כאן היה אחיזה כמם כסוד אותן מה שאין כן למעלה בתופשי המלחמה ואז נתנו ללוים שהם סוד
חיילה סוד הלוים המשוררים כנודע ואמנם זהו לקח נפש אחד אבל הבהמה לא היו מקפידים להיות א׳ אחוז מן הנ׳ כי כולם
בכללות ולזה אמר מכל הבהמה ואמנם האור כז״ל במאמר של תפיעה נמה מ׳ וחוזה הקדושה כי שמשי הענן כי עב שכב
היה מוציא שהם והתין ולכן אך כבי׳ שמשי שאז נתקדש היום אז פסק מלהוליד לחיצונים ונזדווג עם ואז חזר אור עינו ///
והארץ היתה תהו וכו׳ כבר הודעתיך כי קוה הז׳ התחתונות שהם הג״ת ומלכות היו ז׳ מלכין קדמאין לפני אדם שהם סוד הג״ת
ומלכות להיותם בלי תיקון ואז היתה הארץ תהו ובהו וזהו היתה לשעבר אח״כ ויאמר אלהים יהי אור שהם ז׳ התחתונות
מחסד ולמטה הנק׳ אור קדמאה אשר היו אחה התיקון /// /// אסף האכו ושמעתם הוא לבכרת יצחק ליעקב ויתן
לך ואם תמאנו אז תהב תאוכלו שהיא לברכת עשו ועל חרבך תחיה ואל תאמר כי לברכת עשו לאה לפסח הדעת על
כוהו ליצחק כי כבר יצחק אל׳ ולבה איפה מה אעשה בני עד שהספיר בו ולבה לבנו אל תחשוב כן כי הלא מאתי היה הדבר
וזהו כי פי יי׳ דבר //// שרים רהטוי חנם תנם בני מ׳ ע״א הם ע״ח קליות שהמשנה רעה /// ///
והרא אותו כי טוב הוא הנה סוד נמרץ הנה כיאתו כי יעקב אמר ימי שני מגורי ק״ל שנה מעט ורעים היו כי הקן עון
אדם הראשון שאותם ק״ל שנים שהוליד שדין ורוחין ולכן קראם רעים ואמנם כבר הודענו לך כי סוד אלו השנים
הנבראים מקבל קהן הם סוד ניצוצות נשמות קדושות שמתלבשות בטיפות שדין ולכן הנכנסים מן לילית אשת זנה וחוזרים להיות
הראשונים רעים מצד הרע ואמנם אלו הנשמות היו צריכים תיקון להיברר ולכן כל ק״ל שנה שהיו ישראל במצרים כל אותם הנשמות שנתק
בזמן ההוא היו אותם טיפין שהוליד אדם באותם ק״ל שנים שהן ורוחין ולילין וכשנולד משה אז כלו ונתקנו כולם והוא התחיל
להיות מצד הטוב ולא מצד הרע הראשונים וזהו סוד ותרא אותו כי טוב הוא והנה אם תסיר פ׳ שנה משנולד משה עד שיצאו
ממצרים מן ר״י שנה שהיו ישראל במצרים הנה ק״ל שנה רדו ישארו ק״ל שנה כנגד ק״ל שנים של אדם שהוליד שדין ורוחין ואח״כ הוליד
בנו שת בדמותו וכן משה שהוא שת נולד אחר ק״ל שנים // דע כי כל הגלות הזה שלוהו זה שהם נכנסו רק
ר שורקם העם הוא כי הם סוד דור המבול שלא נוחו תשובה ואמנם הנשים לא רצו לתת בעגל נזמי הזהב ולכן

135

נשותיהם ערב שנאמר עליהם // **כתונת** בד קדש ילבש דע כי כבר פירשנו לחידה נשא סוד
אורים ות' ונאה אלפי עלמין דכסופא דהכן מההוא חוורא שהם ה' שקל כסף והנה הכהן נה' מההוא
קוורה כי הוא סוד הכסף ולכן לפשיו הן מן ה' כי שק מן שקל כסף הם סוד עלמין כמו שפירשו שם ושק נאה
כי שהוא כד וזה הכל שהוא סוד ה' עלמין כנז' כמו שפירשו שם הם כסף שהם סוד החכמה הנק' כהן גדול ולכן הכהן
עובש כך // // **הציצה** מחוב נפשי עיין מה שפירשנו בפרשת קדש שנקרא השכינה כי סוד ה' הוא חוב העליון
ובגדו יש חוב אחר
הנשמות אשר הם לוקחים מיפי נשמות מן הזהב העליון הנמשך בלבי נשמה כנז' שם וזה
החוב קודם אותנו גם כנגד ה' התחתון שכל מלבות שנעשה משם מילוי ההין שהוא נקודת שון המלכות ועוד יש קליפה
והוא סוד הנק' כלב כי כבד כלב הוא כן כי שם מילוי ההין עולה בג' כן // // **עניין** ר' עקיבא שהיה דורש על כל קוץ
וקוץ תלי תלים עד שמשה השיב כחו של משה כנז' בדול וכמו שאמרו ז"ל הבבא שלא נגלו למשה נגלו לר' עקיבא
וחכמה וזה היתה גדול והעניין כי ודאי שמשה ידע כל מה שעתיד להתחדש בתורה בעולם אך היה יודע הסוד הההם
בכלל בהם אותם הרבה מהם לא היה יודע לדורשם ולהוציאם מן הכתובים עד שבאו החכמים והיו הקושים בכל דור ודור
וכן עניין כתר עקיבא שאותם תלי תלים שלהלכה היה דורש על קוצי התורה והיה אומר קוץ זה דומה לזה וזה לזה
ואותם עניין זה לא נגלה למשה אך הסוד לעצמו ודאי שנגלה לו // // **בכת** י"ל היא העשיר הוא סוד יוסף
השנה ותוספת קדושתו כי הלא אחר כמה עולים יש קבלת אחיזה של החיצונים הנק' עצב כמו שעצב
תלדי בנים אך התוספת שבת אין שום חלק אל החיצונים כלל וזהו ברכת י"י היא תעשיר ולא יוסיף עצב עמה
והעניין כי ביום טוב אינה עולה רק עד המועדים שהם חוב ושם יש אחיזה אל החיצונים אבל השבת עולה עד
חכמה ובינה ולכן אין שם הנעת החיצונים כי אם היא לבדה עולה וזהו היא העשיר כי היא לבדה עולה אז // //
כי גר יהיה זרעך בארץ לא להם אר"זל כי יוסף הצדיק את העם לערים כדי שלא יאמרו על ישראל שהם גלו לכן
מלמדם לערים שגם כן יהיו הם גרים כמותם וזהו בארץ לא להם בארץ אשר אינה של אותם שהם מחזיקים בה
כי הלא ואת העם העביר לערים וא"כ אין זו חרפה כי גם זה יהיה שם // // //
שרקו ויחרקו שן אמרו בלענו וגו' הנה חריקה הוא סימן שלא עלה בידו מה שרצה לעשות לרוע מפני שינוי השינים
יחרוק ונמס תאות רשעים תאבד אך העניין הוא כי מתרום שלא אש לעצמותי וירדנה כי קמתא עתינא
עתינא ואותם הרשעים אלו היו רוצים לעשות הדבר על ידי עצמם מפני להנקם מישראל ואמרו לפי שרקו ואותם
ויחרקו שן והעניין כי אמרו אלו הרשעים בלענו כי אמר הוא שחתנו בית המקדש ובלענוהו אך מה שאנו
חורקים שן על כן אך זה היום שקוינהו לעשותו על ידי עצמנו אותו מצאנו וראינו מה שנעשה מעצמו וזהו
מצאנו כי מעצמו וזהו אך המוך מיעוט ועל זה הדרך עצמו נב' שינו יחרוק ונמס תאות רשעים תאבד
כי הלא הרשע בראותו שנעשה הרע כבר ולא על ידי עצמו אז חורק שיניו וכועס וזהו רשע יראה וכעס כי יראה
שנעשה כבר הרע שלא על ידי עצמו ולכן כועס ויחרוק שינו ונמס תאות רשעים תאבד שהיו מתאוים על ידי עצמן ואינן // כי הלא
ויהי נא פי שנים ברוחך אלי כבר האמנו ששאל נפשות נדב ואביהו ולכן הנה נא פי שנים הם נפש ברוחך אלי הנביא
כי אותו הנפש שבא אליך כשהרגת את הנביאי זמרי הן אותם לו //
תמרת מארץ הנוח
זה סוד אשה מזרעת תחלה יולדת זכר וזהו אמרת שהוא הזכר זה הוא עולה מן הארץ כל פהארץ מקלחת אך
כשהוא להפך אז הנקבה הנק' עשן משתים נשקף כשהוא נשקפת מן השמים שהוא הזכר תחילה אז תהיה היולדת
עשן נקבה // פתחי לי אחותי רעיתי כי הוא סוד נהיב לא ידעו טעם והוא סוד המתק העליון הטהור והמה של אשר //
ויתעבר י"י בי למענכם פי' כי הנה ידעת כי כשהקב"ה כבש עם ישראל אז לקח מכבוינם עקרים וזהו סוד מפני
רוח ירד לנו לערונית הקדוש לקום מוסדם ופי' הפסוק זה הוא כי הב' לר מות בנים ולקום מושבם
כי הקב"ה נאסף הצדיקים הם נעשים לו סוד לבוש והוא מתעבר ומתלבש בהם וזהו ויתעבר י"י בי וזהו למענכם פסוק
כי בעבורכם נאסתי מן העולם קודם זמני והנה השנה הם י"ב חדשים כמנין ו"ו וכשהשנה מעוברת מונין חדשים אז עד
ואז ונודע כי משה הוא סוד הדעת כי שם הוא ו"ו והנה לעולם חדש העיבור הוא חדש אדר ולכן המוצא כי מות משה בחדש
אדר להורות על העיבור הזה // **עניין** חטאת אדם והולדת קין והבל ושת ועניין כי שנכנסו לאדם רע כי הלא
הורענך כי הלא המלכות היא אחור הזאת מלפני החוה ומשנה והיא לוקחת שיעור שני שלשים התחתונים מן הדעת של

זא״ וזהו סוד הכתר שלה וזהו סוד פסוק ושמתי כדכד שמשותיך כי כדכד הם ב״פ כ״ד כ״ד וזהו סוד והמלאה נה״ה והנער והלא סוף
כל אותיות של ברוך שם כבוד מלכותו ולזה נה״י דך ועני ואלו הם סוד כד מקבם המוהה והנה שלשה שלישים של הה״ג של
זא״ הם ב״פ כ״ד וסוד ע״ב שהוא סוד החסד המתפשט בה״ג של זא״ מן הח״ח המתפשטים בו והנה חסד בגי׳ ע״ב כנודע
היא אינה לוקחת אלא שני כ״ד כ״ד ונשאר כ״ד הראשון ולכך נה״י דך ועניה ואלו הם סוד שני אורות המבואר אצלנו כי כל אור הוא
חסד אור הוא קדמאה אמנם כתר דזא הוא ג״פ אור בגי׳ כתר והיא אינה אלא ב׳ אור כמו נה״י ולכך נה״י דך ועניה הנה
זהו ושמתי כדכד שמשותיך כי נה״י דרחל שבה ב׳ אורות אלו עליונה המבואר אצלנו בסוד משיחה ב״פ המקדש אסור
לשחוק כי שחוק ובית הם בגי׳ ב״פ אור ולמגיד יחודים הש״י אליה וזהו ושמתי כדכד שמשותיך ולפי שלוקחים מה״ג
זא״ הנה שמש׳ כי הה״ג נק׳ שמש׳ וגם זא״ עצמו נק׳ שמש ולזה אחר ושמתי כדכד שמשותיך כי שני כ״ד כ״ד הם
ב׳ שלישים כנודע שהם ב׳ שלישי הה״ג נגף והג׳ שליש שהוא שמש וזהו אומרו שמשותיך האמנם זה מגיף הה״ג
דזא עצמו אך מן המתפשט להיכו שהוא סוד החסד המתפשט להיכו איה לוקחת ממנו ק׳ הג׳ שליש אור לבד
באופן כי לוקחת ב׳ שלישי נגף והג׳ שליש אור לבד ואמנם הזא עצמו אינו כן כי הלא לוקח הכתר שלו מן הה״ג דבינה
נב׳ אך אינו לוקח ק׳ א׳ שליש מן הנגף הה״ג דבינה ממש באופן כי כתרו קטן מכתרה כפי הערך אך והג׳ שהוא שליש
הה״ג דבינה גדול מכל ב׳ שלישי הה״ג דזא אך כונתנו הוא כי כפי הערך היה ראוי כי כמו שהיא לוקחת שני שלישי הה״ג
שלו גם הוא יקח ב׳ שלישים מה״ג דבינה אמנם אינו לוקח ק׳ שליש הה״ג לבחינת הנגף אך מבחינת האור לוקח כל
האור כמו שהוא המבואר אצלנו בסוד אין הקוה מהקיימות אלא כמו שמתוך עצמו עליה כי נה״י דבינה נכנסים
בזא כל האור שלהם עצמן ק׳ באור של מוחין דזא עצמו משא״כ בה״ג דבינה כי הוא עצמו עם האור שלו עצמו הוא
ככב אל זא אין להאריך כאן והנה נמצא כי כתר דזא הוא באור גדול מאד ובנגף קטן אך כתר המלכות להפך כי נגפו גדול
ואורו מועט מאד מאד וגם זהו הטעם שיש בין דכורא לנוקבא והנה טעם אל הנז׳ יתבאר אצלנו למטה בענה אך דע
כי אין זה ק׳ באשר עדיין לא נכנסו מוחין דאבא בזא ק׳ מוחין דאימא לבד כי כאשר יכנסו מוחין דאבא בזא אז יתגדל
הכתר דזא שליש יותר ויהיה הכתר שלו ב׳ שלישי נה״י והטעם כי כאשר נה״י מתוך העין אשר יש ב׳ כלים שוים באורכן
ממש הנה כאשר נכנס זה בתוך זה לא יכריח אותו הנכנס כמו שיגדל יותר ממנו למעלה והוא שוה אל שני שלישי
הה״ג דאימא ואמנם לא להיות כן הדבר מוסיף הוא להיות הטעם כן מוחין דדכורא לנוקבא הפרש אחר הנמשך
מזה ההפרש הנז׳ והוא כי הלא ידעת כי המוחין הם סוד חכמה ובינה חסד וגבורה ואלו הם מוחין דדכורא ומוחין —
דנוקבא הם חו״ב נבואה לבד המבואר אצלנו שחסד מלמטה נמשך לחסד והנה דע כי סוד המוחין הם סוד מיפי המלוך
דאבא ואי׳ בנה ההולכה כנודע והנה ב׳ מיפות חו״ב נמשכין מן המוחין עצמן אל של הב׳ של אבא אך ב׳ מיפין הח״נ אינם
נמשכים ק׳ מן הו׳ קצוות דאבא מן החסדים והגבורות המתפשטים בו׳ קצוות דאבא ואי׳ ולא מן הדעת עצמו של אבא ואי׳
והנה מן הראוי היה כיון שכך הוא שכאשר ימשכו אלו המוחין בזא יהיה כך כי חו״ב יהיו בראשו אך החסדים והגבור׳
יתפשטו בגופו בו׳ קצוותיו ולא יהיה בו בחינת דעת מקובץ מחסדים וגבורות בראשו עצמו כיון שלא נמשכו אלא מן הו׳
קצוות דאבא ואמנם אינו כך ק׳ אלא חסדים וגבורות נעשים מוח בראש ממש האמנם בנוקבא מלכות לא כך הוא
ק׳ בראשה אין בה ק׳ ב׳ מוחין כנז׳ באידרא זוטא המבואר אצלנו אך גבורות הם בגופה בו׳ קצוות שלה והם אמצע
במקום הכתפים שלה שם הוא קבוץ הגבורות שלה ושם הוא סוד הדעת שלה בשליש העליון של הת״ת שלה כן הנקרא
כי זהו סוד קשר התפילין של יד כמבואר אצלנו הרי הפרש א׳ בין מוחין דדכורא לנוקבא והנה במקום הראשון גם לזה
כי כנז׳ והענין הוא כי הלא בנוקבא אין מקום שאלה אך כדעתך יש לשאול למה לא היה כמו הנוקבא אחר אשר שורש
החסדים והגבורות הם מן הו׳ קצוות ולא מן הדעת והענין כי להיות כי הכתר שלה שלו הוא מאיר יותר מאד עד אין קץ
כנז׳ א׳ נגף הקטן לערך האור שלהיכו לכן יש כח באור הגדול של הכתר להמשיך ולאחוז ולהעלות אל החסדים והגבורות
למעלה שיהיו מוחין ממש דוגמת הדעת דאבא שהוא למעלה בין חכמה ובינה שלו ממש אך הנוקבא שאין הכתר שלה
שלה מאיר כב׳ כנז׳ לכן נשארים הגבורות למטה בו׳ הקצוות דוגמת מקום אשר ממנו קבלו כי אין מי שיעלם ויחשיכם
למעלה הרי באורנו איך הב׳ הפרשין שיש בין זא׳ לנוקבא א׳ בכתר וא׳ במוחים הנה הפרש א׳ גרם לחברו ואמנם
הטעם למה זא׳ אינו לוקח הכתר שלו בה״ג דאימא ב׳ שלישים גמורים הטעם הוא לפי שעדיין האחד הוא מועט המלכות
וה״ב בשביל זא׳ והנ׳ בעבור אמא שלא׳ ונבאר עתה טעם הז׳ הוא כי אם יעלה זא׳ ב׳ שלישים בה״ג דבינה ממש

שהלך

136

שהצרך לירד הבינה יותר למטה ולכנס ב׳ שלישי הה״ב שלה תוך זא׳ ויתפשט קו האמצעי שלה למטה כי סוד הכתר שיצרך
נעשה מן הה״ב שהוא קו אמצעי ולכן כדרך הה״ב למטה גם היסוד דאימא ירד יותר למטה והנה עתה
שהכתר של זא׳ אין בו רק שליש א׳ דה״ב נמצא יסוד הבינה למעלה והוא נגלה בסוד שליש ראשון דה״ב דזא׳
כנודע ועל שם הם נעשים החסדים מכוסים כי סוד הבינה מכסה ומעלים אותם ועתה אם יתפשט היסוד
יותר למטה נמצא שגלוי החסדים יהיה יותר למטה ולא יתגלו רק עד שליש התחתון דה״ב דזא׳ ובזה יהיה
זא׳ חשוך מאד כי לא יאירו בו החסדים רק למטה ולכן הוא כך מעט הב׳ מלכי המלכות והוא עם הכנ׳ כי הלא
ידעת כי המלכות יצאה ראשה אחת סיום היסוד דאימא בסיום שליש העליון דה״ב והטע׳ נודע שהוא מהב׳ [illegible]
שלבי שאין הל׳ יוצאה רק מהארה הגבורות דאימא והיורם מוקפים אין האורות יוצאים לעבור שני מחיצות אחר
יסוד דאימא ב׳ הה״ב ולכן אינה יוצאה רק אחר כלות היסוד דאימא והנה אם היה היסוד יורד יותר למטה לא
היתה המלכות רק למטה והיתה קטנה מאד מעט הב׳ לעבור האור עצמו והוא כי כבר הודעתיך שאין אימא
עילאה איך נכנסים נה״י שלה תוך זא׳ כי הלא ודאי דהיתה שם תוך זא׳ אינה יכולה לזווג עם אבא ואמנם לזה
הוצרך שיוכללו נה״י דאימא כי זווגא דאבא ואי׳ הוא תדיר ולא פסקי מתמוי והיתה כזא׳ אי אפשר להזדווג
עם אבא ולזה הוצרך שיוכללו נה״י דאי׳ והשאר דאימא למעלה שלימה בכל י׳ ספירותיה מחוץ לזא׳ והנה סוד הדבר
הזה ראוי לפרשו והוא כי הלא כאשר כבר נתבאר אין ההוה מתקיימת אלא [illegible] שמתחת עצמו עליה כי נה״י דאימא
היורדים תוך זא׳ מסתלק ההחיצונות שלהם ונשאר למעלה מזא׳ ואמנם הקשים דנה״י דאי׳ לבדם הם נכנסי׳
כזא׳ ולתוך נה״י דאי׳ אלו מתלבשים המוחין דזא׳ אך החיצוניות עצמם שהם פני [illegible] הכונה אל הפנה נשאר
למעלה וזהו סוד התחיה כנודע והנה להיות שהחיצוניות שלהם נשאר למעלה יש כח בה להוציא כלים ולבושים
חדשים ושאהם הקשים שלנה״י ההם שונות בתוך זא׳ והם נחשבים כנגד מתים כנודע מסוד קו התחיה איך מתו׳
קצוות ונעשה עשה אלא שנפרק יפה הציאמא מהם עולה [illegible] א׳ מהם עם ב׳ פרקים לחסד דזא׳ ונעשה ג׳ פרקים
והם תחלה דזא׳ וכן עד׳ כנודע ונמצא כי הנה״י נעשה מחוש נכנס אל זא׳ ואמנם החיצוניות והעצמות הנשאר למעלה
מוציאין כלים חדשים והם נה״י אחרים חדשים ואז נשלמה אימא עילאה בעשר ספי׳ ואז יכולה להזדווג עם אבא
והנה ודאי שאין כח בעצמות להוציא כלים חדשים לגמרי רק שהוא בסוד ההגדלה הקטן כי הלבוש דאימא שנשאר
חוץ למעלה נגדל ומתארך עד שמלביש את העצמות והחיצוניות נה״י דאי׳ ונמצא כי נעלם הקשים עליונים ונגלים
כלים מתוך שהיו [illegible] שיספיקו להלביש את החיצונות נה״י דאימא ועתה נבאר סדר כליהם והוא כי כאשר אין זא׳
לוקח רק שליש דה״ב דאימא לכך הנה אז יהיה השיעור שאנו צריכים שיכללו הנה הם יהיו כב׳ שיעור כמו [illegible]
שנכנס בזא׳ והפי׳ לזה כי הנה נכנסו בזא׳ ד׳ מדות ושליש א׳ של מדה והם נה״י ומלאה הה״ב ד׳ מדות ושליש מדה והנה
כנגד מחוש אם שיכללו למעלה לצד נקח לבת יחסד ונעלה הם ג׳ מדות ונקח שני שלישי הנשארים מן הה״ב ושל
שני שלישי התחתונים מן הבינה שבאימא הה כל זה הם ד׳ מדות ושליש מדה ואלו יגדלו עד שיוכללו ומה שהיו ד׳ מדות
ושליש יהיה עתה ח׳ מדות וב׳ שלישים חלקים לעצמה וחלקים להשלים ד׳ מדות ושליש שנכנסו בזא׳ וזה הסדר הוא עתה
כאין כבר זא׳ לוקח מה״ב הבינה רק שליש א׳ ואמנם אם היה לוקח ב׳ שלישי הה״ב הבינה נמצא שנכנסו כזא׳ ד׳ מדות
ושני שלישים והיינו צריכים ליקח עוד שליש אחד יותר מזה שהיינו לוקחים תחילה והוא השליש העליון [illegible]
כי כל הבינה [illegible] כולה היתה [illegible] והתחלק [illegible] לעצמה [illegible] מה שנכנס בזא׳ והנה זה אי אפשר לעשות כן להשלים
והטעם לפי שכבר [illegible] ואי׳ שהם סוד [illegible] והנה [illegible] של כלות כל האצילות הנה תמיד יש להם זיווג תדיר
ואינו נפסק והם שוים [illegible] שאמרנו באידרא קדמא [illegible] ואין אבא גדול מאימא שניהם שוים למעלה
א׳ ולטעם זה זיווגם הוא תדיר [illegible] כי [illegible] שאין הנוקבא שוה אליו [illegible] יש לה חסרון ואז אינה יכולה
להזדווג עם זא׳ לכן אין זיווגיהו תדירי והנה כן הוא הענין [illegible] שבי׳ ספי׳ הבינה עצמה גם הם
צריכים שיהיו שוים [illegible] וזווגם תדיר והנה [illegible] היתה [illegible] והגדל היתה חסרה מן [illegible]
החכמה [illegible] ודאי היא [illegible] שלא נגמלה [illegible] נשאר [illegible] יש יותר מעלה [illegible] יותר מן הבינה [illegible] כה
[illegible] למטה כי [illegible] שהגדלה [illegible] ודאי שיתפשט [illegible] יותר [illegible] ולכן הוצרך [illegible] שלשה [illegible]
שתנה [illegible] שהיה [illegible] שליש ההיה [illegible] עם החכמה [illegible] שאין כולה שוה לחכמה [illegible] יספיק שלו זה

שתהיה שוה לחכמה והטעם לפי שבינה היא צורת ה' שצורתה ג' קוים ולכן השליש העליון כולל כל הג' קוים והטעם כי הג' קוים
שבה כוללים יחד שבה כנגד חכמה חסד נצח קו ימין וכן שאר הקוים ואחר ששליש העליון שהם אחד שלה קיימים קרי ג'
קוים קיימים שם ואין צורך שיולדו ג' קוים כבר שלשים התחתונים שהם ו' קצוות ולכך כי הוא הדרך כבר שיולדו להשלים
פרצוף דאימא וגם טעם אחר קרוב אל הנז' כי ג' ראשונות חשובות כא' והנה כח דאי' לא נגלו ואם כל ההנך דאימא הכל
נמצאת חלוקה משקים הראשונות אך בשיעור שליש א' מתנה שיהיה שוה לג' ראשונות יספיק והוא גם טעם הנז' כי שליש
הראשון נהם ג' קוים ועתה נחזור אל הדרוש שלנו של אה' והוא כי הלא אמרנו לעי' כי הזא"ל אשר אין לו רק מוחין דאי' אין לו
כתר רק משליש התחתון דת"ת דאימא והנה אה' במעשיו ובכוונתו חשב להעלות את כתר דז"א שיהיו כן ב' שלישים הת"ת דאימא
כלומר זמנו קודם שיכנסו מוחין דאבא בו ואמנם פגם כזה פגם גדול והוא אהבה נצטוה עליו שלא יעשה דבר כזה כלומר זמנו
רק בסוד הכבוד וזהו סוד ומעץ הדעת טוב ורע לא תאכל ממנו ולבאר הענין שהב' שאין עץ הדעת טוב ורע מה ענינו
דע כי הלא הדעת הוא אמצעי לחכמה ולבינה ועץ החיים הוא זה הנקרא חיי"ם מוחין דחב הנק' חיים כנודע אך עץ הדעת הוא
זה הנקרא מוח הדעת בו ואמנם כבר ידעת כי החכמה ובינה דז"א הם מתפשטים בגופו בסוד קוים שלו כי החכמה מתפשטת
בקו ימין עד הנצח והבינה מתפשטת בקו שמאל עד ההוד ואמנם ב' מוחין הם מלובשים בתוך נה"י של אימא כנודע והם
מתגלים בגוף ואפי' אין הארתם יוצא לחוץ ואין החיצונים יונקים מהם כי יש להם ב' מחיצות א' הוא לבוש הנה"י וא'
הוא גוף הז"א עצמו עוד טעם אחר כי החיצונים אינם מגיעים עד אי' כנודע ולכן אין החיצונים יכולים להגיע
לינק מהם להיותם מלובשים בבינה שהיא מובדלת מלהתאחז בהם אמנם הדעת של ז"א הוא בלתי לבוש כי אין
היסוד דבינה מגיע רק עד חזה הת"ת דז"א ומשם ולמטה הם מגולים החסדים ואז יכולים החיצונים לינק משם
ולהתאחז שם ולכן מעץ החיים תאכל אך מעץ הדעת לא תאכל ממנו כי משם יונקים החיצונים במעשים ומן
שאמר אח"כ בנה נמצא שבכל מקום שיש קו אמצעי מן החזה ולמטה שם כזה כן נוקביה בין לבה אק שם לגיה
שם נעשיה ע' עץ הדעת ולזה לא יקשה לך מאמרי הזוהר והתיקוני' החלוקים זה אומר לכך וזה אומר לכך מעמד
מלכים אותו לאצילות ופ' בבינה ופ' בדכורא ופ' בנוקבא ואין לך מקום להאריך וזה ענין אומרו הנאו טוב פי' יש בו
מה שיונק הקדושה ויש בו רע מה שיוצא ומאיר לחוץ ממחצית ז"א ויונקים משם החיצונים גם נמצא בזוהר כי שעץ
הדעת הוא בבינה וגם הוא צודק עם זה כי הלא הדעת הזה מיסוד דבינה הוא יוצא ונמצא כי עץ הדעת או הת"ת דאימא
להיותו בתוך ז"א או הת"ת דז"א או ת"ת דנוקבא כי שם אחיזת החיצונים לפי שאין שם מוחין כי המוחין הם למעלה הגא
ואין יכולים החיצונים לינק שם אבל הת"ת שהוא גוף אמצעי שמתפשטים אינם נקראי' מוחין וגם מרגי' שאין שם רק
מחיצה א' והחסדים מגולים ויוצא אורם עד מקום החיצונים וגם מפני שלבוש אימא להחיצונים ממנו
והנה החסדים אלו אשר נכנסו גם מוחין דאבא אז אין יכולת כלל לחיצונים להדבק בשום אופן כלל כי אבא היה
החיצונים לגמרי אך להיות מוחין דאימא לבדם אז יש אחיזה לחיצונים לחסדים המגולים ולכן לחוה שעה עדיין
לא נכנסו מוחין דאבא בז"א ולכן נצטוה ומעץ הדעת לא תאכל ממנו ולא הספיק זה אלא שנתכוון להוציא כתר האכל
ז"א כולו כי קודם שלא נכנסו מוחין דאבא אז שיעור כתר הז"א הוא שליש מהת"ת דבינה ורצה שיגדל ויהיה ב' שלישים
וזהו חטא גדול מאד ופגם למעלה פגם א' שבו הנייס הפנימים לחד הא' הוא כי הגדיל כתר ז"א בלתי זמנו ונמצא
כי גוף הכתר גדול ב' שלישים ובו אור מועט של שליש א' לפי שאין בו אור המגיע לב' שלישים רק להכנס שם מוחין
דאבא ונמצא כי החשיך מאד אור הכתר הא' ושם בו חשך גם בכלל פגם זה נכלל פגם אחר בו והוא כי הקיש כח הזכר
לנקבה כי כתר דז"א ות"ת הנקבא שוים ממש כלא מקום [stain] שני שלישי גוף ומעט אור פגם ב' שהפיל הדעת דז"א
למטה ממקומו והושם שם בין שני הכתפים בשליש העליון שלה"ת חסד לגבוה והטעם הוא כולל כי כבי המגע הוא
שיהיה הדעת תמיד במקום זה אמנם סוד הכתר הגדול הוא מעלה אותו למעלה ועתה שחסר אור הכתר אין בו כח
להעלות את הדעת למעלה ונפל למטה ועתה יכולים החיצונים להאחז אחר משורש החסדים שהם לדעת מה שאין
בתחילה שלא היו אוחזים בו שהוא היה למעלה וגם אם היה מביא מוחין דאבא עמו היה מגרש אחיזת החיצונים
פגם ג' כי בהיות הדעת למעלה הם במקום צר מאד ולכן החסדים והגבורות מחוברים יחד והגבורות בתוך החסדים
נמתקים ומתמתקים שם ועתה כשנפלו למטה שהמקום רחב מאד בין הכתפים הרחיב הכתפיים וגם פירוד גדול בין
החסדים לגבורות כי החסדים הלכו לכתף הימין כי החסד שורשו בקו ימין דז"א כנודע והגבורות הלכו לכתף

שמאל

שמאל כי שם שורשם פנים ד' כלומר שאחורי ז"א נחזו הא' והוא כי הלא לאה יוצאה מן מלכות של אימא אחר היו
במקום הדעת של ז"א ונגדו ממש לאה יוצאה ומשהדעת הוא למעלה אז לאה היא גדולה כשיעור והיא עולה למעלה
ועתה דרך הדעת למטה גם לאה יהיה עמו למטה פנים ה' דרחל והטעם כי דרך הדעת למטה כן הפנים יורד לגבי ו
נ"ב שהוא יסוד דאימא ואל הבחינה איך נפל היסוד ונשאר נ"ה למעלה כי כבר דאמרנו לגבי כי הכתר הוא מן הת"ת דא' ונמצא כי פנים
הכתר הוא נגד היסוד נ"ב שהוא קו האמצעי ולכן הוא לבד יורד ולא הנ"ה ונמצא כי ירד הכתר עתה שיעור מה א"כ ירד
ממקום הדעת אל מקום הת"ת והנה כמו שהיות הדעת למעלה אז הנה אז יסוד אימא היה כלה בשליש העליון של ת"ת של
ז"א ועתה שירד מדרגה אחת נמצא שיכלה וישלים בשליש העליון הראשון של יסוד של ז"א ועד שם הוא מיוסדה לאה ושם
מתחלת הת' ונמצא כי אינו נשאר מקום לרחל כלל ועיקר ואינה יכולה להיות עוד כלל. עוד יש פנים אחרים והוא כי נמצא דז"א
עצמו הוא חשוך מאד מאד לפי שכל גופו אין לו הארה מכל החסדים כלל כי אין יסוד דבינה נשלם כי בשליש יסוד ז"א ונמצא
כי אין ז"א מקבל אור החסדים כי השני השלישים התחתונים של היסוד לבד וכל גופו חשוך אך בתחלה שהיה נשלם בשליש
העליון דת"ת אז היו הת"ת ונה"י שלו כולם מקבלים אור חסדים מגולים ולא כי זה אלא אפי' כל שאר גופו עד ראשו היו מקבלים
אור דרך נקבים של נה"י המגולים ממטה למעלה כסוד הרוח כדרך יהודה כמבואר אצלנו אך עתה אין מקום עליה
כלל כי הקוים כלם הם מכוסים לגמרי בתחילת הלילה וזה פגם גדול מאד. עוד פגם אחר גדול והוא כי בתחילה היו החסדים
והגבורות במקום צר למעלה והיו החסדים יוצאים תחלה כשעת הזווג דרך הגרון שהוא מקום צר מאד כי אין הגבורות
יכולים לצאת ע"י שהחסדים שהם סוד המים יצאו תחלה דרך מעבר צינור הגרון צר מאד וירחיבו המקום ויפנו דרך ויפנו
לעבור הגבורות דרך המים המחיצים את הצינור כנודע לדרך עתה אך עתה הם במקום הב' מאד ולכן הגבורות היות'
הטן הם קודמין לצאת ואינם רוצים להמתין שיצאו החסדים תחלה וע"י כן הם מתרבה כנודע הרי כמה מיני פגמי'
וגם את כמה שהוא לכתר ז"א קודם זמנו ומה תקן כמה מאמרי הזוהר והתיקונים כענין חטא א"ה יש מאמר שאומר שחטא'
נתקנה וכן הוא שהחזיר מתבורא נוקבא והבי"ש כחו גם כי גרם פגם להם ולאה שהם נקבות גם יש מאמר שחטאו היה כענין
הדעת וגם הוא ממש כנ"ל גם אמרו בתיקונים כי חטא א"ה היה שהשים חשך בין עילת העילות לכתר וענין מה שנז' שם
בתיקונים ובזוהר פ' בראשית כי יש עילת העילות ועלת כל העילות כי היא העילה הראשונה אשר כל העילות הם תחתיה ומלת
ממנה אמנם עלת העילות הוא שם עוה הכתר כי מקומות כל מדרגה שיהיו למטה ממנה עילת אחרות הכתר אותה המדרגה
עילת העילות והנה ז"א הכתר אימא ע"י לאה כנודע עילת העילות כי אימא עילת של העילות דז"א והנה א"ה הניח חשך בין הכתר
של ז"א ובין אימא הנקרא עילת העילות הנזכרת ז"א וגם כסוד שם הכתר אל העמוד כי כמה כתרים הם והכל כפי מקומות כך
ואמנם הכתר הנז' כאן בתיקונים הוא הכתר של ז"א האב הנעלם מהת' הבינה ושם כתר הוא נתן שם א"ה חשך כנ"ל ואז הפסיק
בין הכתר לאימא הנקר' עילת העילות הרי נתבאר כאן חטא א"ה לאיר הטיבה // וערכה נבאר ענין ד' חכמים שנכנסו
לפרדס הנה אחרי שא"ה חטא הוא חטא אשר עדיין אנו אוכלים פירותיו בעולם הזה ולא נתקן עד לאת המשיח ב"ב
ואמנם ד' חכמים אלו היו חכמים גדולים דורם כנודע ואמנם עלה לדעתם לתקן מה שעוות א"ה הראשון ואיפשר שלדעתם היה שמעות.
לתקן כל החטא ההוא או למחות לתקן החלקים של שורשי נשמותם לא"ה והנה רצו חכמים אלו לתקן חטא א"ה תלוי כמה שיתקנו
כמה שפגם והוא כי מה שפגם לאה הכתר של ז"א שלא המתינו קודם כניסת מוחין דאבא זה גרם כל הפגם ולכן א"א איפשר
לתקן את המעוות ההוא ולעלות אל הדעת דז"א למעלה אם לא ע"י שנמשיך את המוחין דאבא לכמו לז"א ואז יתוקן הכתר
ויוכל לעלות אל הדעת למעלה ובזה יתוקן הכל והנה מה שראוי לכל שרוצה לתקן הפגם ההוא הוא להמשיך כל הד' מוחין
דאבא שהם חו"ב והם נחלקים לחסד גבורה ואמנם כזה [illegible] הדבר גדול עד שיוכלו להמשיך כל הד' מוחין ואמנם אלו הד'
חכמים חשבו לתקן את המעוות הזה ע"י ארבעתם יחד וכן א' תיקן והמשיך מוח א' מהד' מוחין דאבא ונראה שטעמו זה
כי היו צריכים כל א' לה שלים כל הענין כולו ע"י אחד ולכן המצא כי אף לאותו הזקן שהוא ר' עקיבא נ"ע קשה מאד השהר'
להחזיק וראוי לעורר ופ"כ מלאכי השרת לדוחפו כי השלמה ב' אחרים חטאו ונכנסו אבל ר' עקיבא שלא חטא ונכנס בשלום
למה היו רוצים ומבקשים לדוחפו לולי השי"ת יתברך הניחו לפי שהוא להשתמש בכבודו אבל הענין כי גם הוא היה ראוי שיתקן
כל הד' מוחין כולם אמנם שע"י מוח א' לבד שתיקן הספיק להמשיך כולם כמו שנאמר כמה נ"ב יותר הראוי הוא שיתקן גם וימשיך
כולם ולכן קשו לדוחפו לולי השי"ת יתב' כי ראוי היה לכך אחר שהספיק להמשיכם ע"י מוח האחד לבד ונבאר הענין כי הלא
בן עזאי התחיל לתקן מוח חכמה דאבא ולהמשיכו והנה הוא חשב ואמר כי הנה המשיכות חכמה דאבא הנה או חכמה דבן העלה

ואמנם סוד זה הוא כי מה שלמעלה מעתיק יותן כך עילת כל העילות כ"ו מ"ר

והמשיך הכתר לאימא אשר עמה ואז חכמה לאימא שהיא מן הקו ימיני אשר מתנה החסד יש ילקים ונודע הנה היא המשיך
והעלה את החסדים למעלה למקומם ואז יומשכו החסדים את הגבורות ויעלו אותם למעלה כי מלבד החסדים והגבורות להתחבר
יחד זה עם זה תמיד כי הם דומין כו' ונקבא ממש וכל תשוקתם היא להתחבר זה עם זה רק שנפלו החסדים והגבורות כמו
הכלים כי אז נפלו ונשברו רק כי הם ב' מוחין כמו חכמה ובינה והמקום צר מאד והם להתחבר כי צר להם המקום אך ודאי
שאם החסדים יתתקנו מהם ויעלו למעלה ודאי שתשוקת הגבורות תעלה להם למעלה להתחבר עם החסדים ולזה יעלה הכל
כולו למקומו ונתקן הכל ואמנם לעלות הבינה דאימא למעלה אין צריך להוריד לבינה נ"א את דעת אלא כי כל
יציאת הכח דאימא לא יהיו רק מפני הדעת שיר' ולכן עלות הדעת הנה מאליה תעלה הבינה למעלה וזהו מה
שחשב בן עזאי ואמנם טעה בזה כי אמנם שאנו אומרים כי הכח דאימא יהיו גם הם אינה זו יהיה כי לא
יהיה רק הדעת לבדו לטעם הנז' אך הם לא יהיו רק הם אור שלהם לבדם להיות הדעת שהם החסד והגבורה
היוצאות מתוכה והנה נודע ונמצא כי החכמה והבינה דאימא שמהם למעלה והם מרוחקים מן הדעת
הרחק גדול ולכן כשהעלה את החכמה דאימא ע"י חכמה אבא נמצא שלא היה לו כח להעלות החסדים עמה כי
רחוקים הם מעט ואדרבה הוסיף פגם כי אדרבה בתחילה היה חכמה עם החסדים והגבורות ונתרחק אותם
ועתה שעלתה נמצאו הגבורות רחוקים מעט והם היכן קשים עד מאד ולכן מת כי הנזכר כח הגבורה והדין
ונסתלק מן העולם בסוד מות ימותו ולא החכמה כי לפי שקשר את החכמה מאליה הגבורות והפרידם מהם וקיצץ
בנטיעות שהפריד את החכמה וק"ל ולכן מת ואמנם לפי שהמחשבה היתה בסוד קו הימין שהוא הימין והיתה
כוונתו לתקן קו הימין שהם החכמה והחסדים שהם קו הימין לכן נאמר עליו המורה לחסידיו והנה בן עזאי (כו')
להמשיך בינה דאבא והטעם לפי שחשב ואמר הנה כל הפגם של אדם הראשון ושורשו אין רק שנפגם אל החיצונים
שינקו מן הגבורות אחר שנפלו ונתפרדו מן החסדים ונתגברו ולכן רצה שאעלה ואתקן את הגבורות ובזה
יפסיק ומעתה יתוקן הכל ולכן המשיך את בינה דאבא ואמנם שממך על מה שהקדמנו הנה עבד חטא לזה
שהמשיך בינה לבד כי הלא הוד בינה דאבא כי שני' תעלה והמשיך בינה של אימא ואז יעלו הגבורות מן
למעלה ולא יינקו מהם החיצונים ואדרבה חטא בזה כי כ"ל התחלה היו הגבורות מחוברות אל החסדים ועתה שעלו
למעלה נתרחקו מן החסדים ולא הספיק זה אלא שנתחברו עם הבינה שלא' שהיא בינה ד' דאימא ואז הדינין
נמוהם לבדם ונתגברו גבורות לגבורה ואז יותר קשה מכן עזאי כי כבן עזאי נשארו הדינין למטה עם הבינה החסדים
למתקן וגם הבינה דאימא נבוכה שלחה היתה חוקה מן הגבורות ולא הזיק רק שהרחיק החכמה מהם נמצא אך
בן זומא הרחיק את הגבורות מן החסדים ומן המלכות החכמה ושיתפם עם הבינה שהיא שורש הדין וקנה
עמהם הנוקבא למעלות אל הוד כמו שאמרו ואליך תשוקתו אבל אין הזכר יורד עד הנוקבא ולכן בעלות החסדי' יעלו
הגבורות עמהם אך בעלות הגבורות אין החסדים עולים עמהם ונשארו החסדים למטה ולכן אין דעת שלם רק
התחברות החסדים עם הגבורות והנה בן זומא קלקל את הדעת והוציא את חצי הדעת שהם הגבורות והו
והוציאם ממקומם מן הדעת שהוא יסוד דאימא שנפל למטה והעלם למעלה בחצי הדעת לבד שהם החסדי' הם
לבדם נשארו למטה בתוך הדעת ולכן מתה כנגד מה גם הוא יצא מדעתו ואמנם בערך שבן זומא ממך על בן
עזאי לכן לא מת רק יצא מדעתו והוא אומה קטן מן התורה אמנם בן עזאי שרצה לתקן קו הימין נק' חסיד נגד
המורה לחסידיו ולכן אמר בן זומא הקבש מצאת אכול דייך ופי' כמה שהוא לעצמך כי הדבש הם שורש
הדינין כנודע בסוד השותק שהם סוד השך דינין ולפי שיקוח הנזכר כח הדינין נאמ' עליו כמו זה ואמנם ר'
עקיבא כיון להמשיך את החסדים דאבא וכון וחשב ואמר כי הלא כל הפגם אינו רק מפני הגבורות
שהם אוחזים החיצונים כנודע ואמנם אם נמשיך הדעת של אבא היות החסד שבו הנה הוא יעלה את החסדים
דאימא הלאו' ואינו כמו בן עזאי שהיה צריך להוריד חכמה דאבא שיעלה חכמה דאי' ואינו חכמה דאימא
תעלה את החסדים כי רחוקים הם מאד ממנו אמנם כאן הוריד החסדים דאבא ימשיך דרך קו המישור
את החסדים דאי' ואז מאליהם יעלו הגבורות עם החסדים כמו שאמרנו לעיל כי הגבורות הם נוקבין והם בני'
ואליך תשוקתו ולזה נתקן כל מה שפגמו בן עזאי ובן זומא והפרש של ר' עקיבא מתוך על מה שעלו בן עזאי ובן
זומא וזהו סוד ר' עקיבא נכנס בשלום ויצא בשלום פי' כי שלום סוד היסוד נק' שלום והוא נכנס לתקן עד השלום כו' השלום
(השלם)

הוהר
השלום יק'

העליון שהוא יסוד דאבא והמשיך השלום התחתון יסוד דאימא והעלהו למעלה ותיקן הכל. אך אח"כ שנשע אחר לא
העלה רק הגבורות לבדם כי אמר אחה שכל הוא בשביל הגבורות שהם אחוזים הקליפות א"כ ימתיק למה שהמתי'
גבורות דאבא וקה יעלו גבורות דאימא והנה כל זה הם הטן במוחם כי בן עזאי המשיך תחוק קו ימין ור' עקיבא
המשיך חסדים וגם כן זומא אעפ"י שהמשיך קו שמאל היא קבנה עב"ז הלינה אינה הגן במוחם ק דיקטן מהגעה
אינה אך עב"ז הנה החיים נודע אך אלישע אחר המשיך גבורות דגבורות לבדם והנה הגבורות מהם הקליפות נאחזי
בקליפות ולכך גם הוא נמשך אל הקליפות ואמנם אומה ל' שנכנסו לפרדס כי הוא כי כבר אמרנו לעי' כי אדם
הראשון גם כתה פגמים וקצת הפגמים היו בלאה כי לאה כולה דין כנודע ולכן רצו להמתיק ואי אפשר להמתיק אם
לא יתקנו תחלה את ז"א ולכן התחילו לתקן את ז"א והנה מה שראה לעניות דעתי מורה מורי זלה"ה כי אלו הד' נלכם
נלכם במשפם שורש נשמותיהם מן המוחין דז"א עצמו המקום אשר משם יצא האחה המוחין של לאה ויולאין ד' האורות
של ד' מוחין של ז"א אל לאה כמו הד' חיים הם משלחים ד' האורות אלו אל לאה וה' נזה והנה יש פרדס ויש פשט והם
כנגד לאה והל' כי הל' הנק' פשט שהיא שם אדנ' הנק' פה כנ' ויש לה גבורות מנצפך כנ' פר' הר פשט להל' ולאה
נק' פרדס וכוה שהבתי מה ששמעתי ונלע"ד לוה נ' פירושים א' עיקר שם אדנ' להל' ולכן לאה חסרה מנצפך מן הל' עיקה הוא כי
של' הל' ולכך פרדס חסר א' מן פשט והוא אותך כנה לפשט עצמה ה' שחסר א' פ"ב הוא כי שם מ"ה הוא אלפין הוא
כו"א והמילוי של שם זה הוא כנ' יט' והמילוי היוצא הוא יוצא אל האחוריים ששם לאה והנה מ"ה ויט' הה ס"ד ומב הס
הס מנצפך נ' והוא היורד עבון אצל כי לאה כל עיקה היא ממלכות דאימא שהוא שם ס"ג ונשם הכולל הה ס"ד ועמד
מנצפך הרי פרדס כי לאה כל עיקה היא שם ס"ג עם הכולל ולקחתה ה' גבורות שמהם נבנית ואז נקרא' פרדס //
ועתה נבאר ענין קין והבל כי הלא קין והבל נולדו אחרי הפגם הנז' וכבר אמרנו לעי' מה גרם פגם אה"ר ואיך היו ז"א
ולאה ורחל והנה אמרנו כי לאה היתה יוצאה אחוה החזה מיום שלש ראשון הנה ומגעת עד שליש ראשון הת' מן
היסוד והל' מתחלת אחה שליש א' היסוד ואין מקום לאצילות לבהל מקום ניפח כנ"ל ולכן יהיו רגליה למטה כההאה וזהו
סוד רגליה יורדות מות שגרם אה"ר מפני חטאו והנה כשנזדווגו אדם וחוה עליונים שהם א זון הנק' רחל הולכה הל'
נשלות במקום לאה ולהיות שלאה היתה שלימה בפרצופה כי מה שנגע הפגם לה הוא שירדה קצת ממקומה אך כולה
יושבת באצילות ולכן היה בה כח ליתקן ולקחת מיין נוקבין הלה אך רחל שירדה למטה כההאה לא היו לה מיין נוקבין והיתה
מוכרחת ליקח המיין נוקבין מן לאה בהוצאה ונזדווגו עם ז"א והנה כבר ידעת כי הה' גבורות בשלוקחם הנק' הם מתפשטי'
בו' קצוותיה לומר החסדים כנ"ל ואמנם שרה לא נתפשטו הה' גבורות בלאה ה' יהיו למטה היסוד שלה לכך ושם הם
במיין נוקבין ואלו לוקחן הל' מלאה והעלה מיין נוקבין ה' גבורות נוקבין אלו של לאה והענין כי אחה שה"א שעשו לא
היה להי' התפשטות החסדים בו כנ"ל כי הגבורות התחילו לצאת תחלה כנ"ל ולכן גם לנקבה לא היה תיקון זה והנה
הל' לקחה כנגד הזיוון ב' גבורות זכרים וב' שלישים והענין כי כשירדו שורש החסדים והגבורות שהם שורש הדעת
ויהיו למטה כן הכתפיים לחסד ונצח יהיו תחלה גבורות להתפשט כנ"ל כי המקום הכ' והגבורות קודמין לצאת
וזה גב' פעם אחר שעשה אה"ר עי' חטאו ולא זכרנוהו לעי' כי הזכר נהפך לנקבה כי נתפשטו הה' גבורות בו בו' קצוותיו
דומות הנקבה ואמנם לעכ"פ יש גבורות זכרים וגבורות נקבות והענין כי האמת הוא כי השורש דגבורה נתנה להל'
ושורש החסדים נתנה לז"א אבל ודאי ששורש העיקר דגבורה נשארת הגרח לדעת של ז"א כנ' לא כן גם ז"א היה
לעולם קיל שגם החסדים מתחילת הדעת אך נשארם כוה שרשים ודאי ולזה זה כי גם בו' קצוותיו מתפשטים החסדים
עם הגבורות ולכן כמה רבין כי יש אנשים שהם לאים מיסוד הגבורה כי יש גבורות זכרים נכ' ולכן קין שהיה מגבור
משורש הגבורות לא מפני זה היה נקבה כי הוא משורש גבורות זכרים גם יש טעם אחר לזה וגם ששניהם אמיתיים
וטעם זה השני הוא מבואר מטעם הא' והענין כי הלא הדין שגהן אלו הם סוד ב' זרועות דא"א כנודע ושם נראה שהם
זכרים והנה כשהם מתפשטים לזכר הם זכרים וכדיהם אל הנקבה אז נק' נקבין וכי שהבן זה יותר הביאור אחזור לך
סוד א' והוא מה הפרש יש בין האורות העליונים עד שאלו נקראו זכרים ואלו נקבות אך הענין הקיצור הוא כי האור
העליון כאשר הוא נמשך ומתפשט למטה כאשר יגיע עד מקום ששם נחלש כחו אז נק' נקבה וכשהוא למעלה יהיה
זכר כי כן הקצות נקבות מתוק האבא הזכר הם לאים ושם נח הזכר הם והענין כי כדיה אור העליון מלמעלה אינו עובר
דרך מחיצה כנודע כי אימא הגן ז"א נכנסה ושם נפרגן יסוד שלה ותאיר בו האורות עצמם כמו שיצאו מתחלה אבא

ואין להם הפרש ולכן להיות האורות ולכן להיות האורות והגבורות שם נקראו זכרים ואמנם הנקבה אינה רק
מקבלת המוחין שלה הן מתחלת זא׳ מן האחוריים שלו כנודע ואז מקבלת אור אורות האורות הנכנסות בה ואז נקראת דרך
נקבות וזהו שורש האמיתי לענין זה כי חלמשו האור מתוק שהיה אז יקרא נקבה וזהו סוד הפשט כמו נקבה ואמנם
זהו סוד שקראו אל האשה נקבה כי עיקר כי שלה לא יצא אלא ע״י שנקבה עיקרא לגבול הנה לתיראה כמה נותנ׳
לקרלטיקא ועל ונקב נקב א׳ בצעפא רזא׳ במקום החזה ויצא לחוץ מן האחוריים ושם נעשית אל ולהיותה כלאווה
אינה אלא ע״י נקב ההוא נקראת נקבה והבן זה וגם לענין כי כאשר הגבורות יצאו תחילה קנו מקומם והתפשטו בכר במקום
החסדים ולפי שלא עברו את הנקב עדיין א״כ זכרים נמלחים ושילאו אלו הגבורות מלמטה תוך האחור דזא לעת הזווג
נק׳ טיפה דדכורא אך אם היו יורדין ומתפשטי׳ בנוקבא היה תולעת אורם לסוד מיין נוקבין אז
היו נקבות והבן זה והנה נמצא כי בתחילה הגבורות להתפשט דדכורא ולכן לעת הזווג הם יצאו תשובה ולכן קין נולד תחלי
סוד הגבורות כמו שנבאר לקמן ואח״כ יש נוסף מעלה לקין ממה שאר האנשים הבאים מן הגבורות וכהם אחר כ׳
כי קין יצא מאשר הדעת העליון שורש המוחין יהו׳ לעומק ונמצא קרוב מאד אל הדעת אל העליון שורש האורות משא״כ
השרשים האחרים שלהנשמות היוצאות מן הגבורות זכרים המתפשטים עם החסדים מלמטה כנ״ל ואם הדעת הוא
למעלה במקומו וגם זכו מתייחסות אל שורש הנשמה כי הנה שורשה הוא מן נ״ה ואח״כ שהם נ״ה מן הגבורות ואמנם
אם היה הדעת במקומו למעלה היה מתפשט נ״ה אבל עתה שירד הדעת במקום חסד גבורה הנה קנו מעלה גדולה נ״ה הא
פירש עתה חשובים [illegible] וק׳ חב׳ נמצא כי אעפ״י ששורשה מן נ״ה של הגבורות הם היותם הם למעלה חסד וגבור׳
וזה מובן והבן ונחזור לענין כי בתחילה הגבורות להתפשט תחלה ונבאר עתה סדר התפשטותם כי הלא להיות
הדעת במקומו למעלה אז יש מקום לכולם להתפשט אך עתה לא יש מקום שיתפשטו הה׳ גבורות כולם רק ב׳
ושני שלישים מהם לבד והוא כי להיות מקום הדעת בשליש ראשונות אז התפשטותו הוא בב׳ אמצעיות ואחרונות
אך להיות הדעת בב׳ אמצעיות אין מקום התפשטות רק בב׳ אחרונות לבד נמצא שירדו גבורות תחילה לנה״י ונשארו
ב׳ במקום הדעת שלא היה להם מקום להתפשט והנה הגבורה שירדה לסוד הנה יש לה ב׳ בחינות כי שליש העליון היא
מכוסה לסוד ראי היסוד עד שם וב׳ שלישים האחרונים הם מגולים ולכן השליש העליון אינו יורד כי אם רק שני
שלישים האחרונים ונמצא שיורדים ב׳ גבורות שנתפשטו לנה״י וגם ב׳ שלישי הגבורה המגולים שבהוד ואלו נכנסים
להבל לעת הזווג לסוד טיפה דדכורא והיא מעלה המיין נוקבין אורות הה׳ גבורות נקבות שלה שעולה להוציא מלאה
ואז יצא קין הבכור מן אלו הגבורות והיה כלול מן שני גבורות וב׳ שלישים זכרים ומה גבורות נוקבין הם הבל ת׳ נוקבת
פחות שליש א׳ ואמנם אורות גבורות זכרים שירדו מנה הם נ״ב מגולים והענין הנה שאמרו לעיל כי עיקר יהלה האו׳
היא קו האמצעי לכרו שירד למטה עד יסוד רזא׳ ולא בשני קוים הימין והשמאל ולכן נמצא כי אורות ב׳ גבורות
וב׳ שלישים הזכרים כולם הם מגולים והה לפה רבינו כי אעפ״י החסד הוא ורא ובהא עכו עתה יצא הגבורה לסוד
קין הבכור ולזה רבין איך קין כולו גבורות הנה קשיא כמו שא׳ בזוהר אך הבל היה כן לפום קטיהיר והו׳ יהי׳
בחסדים והענין כי היו בחסדים וגבורות לאחד והענין כי הלא אחה שנשל קין אורות ג׳ גבורות פחות שליש הנה אז
נשאר המקום פנוי וירדו החסדים למקומם והנה הגבורות שנשארו למעלה היו ב׳ גבורות ושליש א׳ מקצה שבהוד
שנשאר כנז׳ ואמנם הגבורות שיצאו תחילה הם ג׳ גבורות פחות שליש נמצא כי עדיין יש מקום להתפשט שני שלישים מן
החסדים כי אחרי הגבורות יוצאים החסדים והנה שליש הגבורה שבסוד המכוסה יורד למטה בשליש האחרון
שביסוד ובמקום נ״ה ירדו שם ב׳ הגבורות ונשארים למעלה ולזה נשלמו הגבורות ונשאר עדיין מקום פנוי לסוד הנשארים
מקום ב׳ שלישים א׳ שליש האמצעי האמצעי ושליש השני למעלה בשליש המכוסה ולכן יורדים שם שני שלישי
חסד א׳ מחסד א׳ האחרון שבמשך חסדים ויורדו בב׳ שלישי היסוד הראשון ואמנם שנזדווגה להוציא את
הבל הנה כבר כלו ונשלמו המיין נוקבין שלה ויצאו בקין ולכן הוצרכה רחל לקחת המיין נוקבין האחרים להוציא
מלאה והוא כי הלא לא לקחה ב׳ מיני מיין נוקבין א׳ מן החסדים וא׳ מן הגבורות והנה האלה החסדים מתפשטים
בנוקבא דלאה למטה לסוד שלה ועתה לוקחת נ״כ הבל להוציא אורות הה׳ חסדים לצורך מיין נוקבין שלאה להוציא
את הבל וזהו מה שנוהגת אל הבל ואמנם זא׳ נותן לסוד טיפה דדכורא ניתן לה אורות הב׳ גבורות ושליש א׳
עומד בשליש האחרון בסוד וגם יורד שליש חסד א׳ המגולה האמצעי אך שליש העליון המכוס יורד נמצא כי זא נותן

שני

שני גבורות ושליש א' מן גבורה ועוד שליש א' מן חסד כי הכל הם ב' גבורות וב' שלישים דוגמת מה שנתן א"א לקין
כי שלא יש שליש מן חסד מה שלא היה כן לקין והמלכות ניתקנת בו ה' חסדים נוקבין כי הכל הם ח' מדות מחות
שליש כמו קין ונמצא עתה כי הבל רובו חסדים כי שהם נוקבין ואין בו כי שליש חסד דדכורא ולזה היה יותר הבל מעולה
כי שלכי שנים הוא ימא מן הגבורות ז"ס וגם החסדים לא היו אלא נקבות לכן עתה צריך תיקון אחר נמצא שנשאר
הבא שליש החסד ויהי השליש האחרון שביסוד ונשארו למעלה בלתי התפשטות ב' חסדים ושליש ואז נשנרווין אח'
להוציא את שת היה כולו טוב כי אז ירדו אותם הב' חסדים ושליש שלמעלה עם השליש שנשאר ביסוד והיו כלם ה' חסדי
מחות שליש וכולם ירדו ונתנו לשת ואת למה נתנו הגבורות לא ירדו כל הגבורות יחד הטעם הוא כי החסדים הם
מים כנ"ל והמים הם יורדים למטה ואינם מתעכבים ואחר שמוצאים פתח יוצאים כלם ביחד ולכן יוצאין כל הה'
חסדים מחות שליש ביסוד בטיפה דדכורא והבל נתתנת ביסוד מיין נוקבין שלה את הרשימו הנשאר מן ק"ק חסדים
נוקבין שנתנה בה כי החסדים מניחין רשימו יותר מן הגבורות ואם היתה נ' יכולה לקחת חסדים חדשים היתה
לוקחת אותם כבר אין לה מה לקח כי לואה מלאה כי כבר לקחה החסדים והגבורות ולכן אין לה מה ליתן עתה
אלא רשימו הה' חסדים לבד נמצא כי הנה א' נוקבים יותר קין והבל מן שת כי הם לקחו כל א' מהם ח' מידות מחות
שליש אך שת אינו לוקח רק ה' מדות לבד מחות שליש כי הה' חסדים שלוקח מן הבל הם רשימו לבד ולטעם אחר שאלה
שנים יותר שנטל עשיה מדות מחות שליש וגם כי שת כולו חסדים וקין כולו גבורות והבל מעורב מחסדים וגבורות
וגם כי שת נטל ה' מדות מחות שליש וכלם זכרים אך קין והבל אך קין והבל לא נטלו רק ב' מדות ושני שלישים ולכן שת
ממנו הושתת העולם כי כולו חסדים וחסדים וגם שהם זכרים הרי בחרנו זה הטוב וזה נראה לנו שהוא הסוד האמיתי
אך יש לי ג"כ פירוש אחר שנלנ"ל ששמעתי אך הראשון נלנ"ל עיקר ועכ"ז לא נמנע מלהביא גם אותו שני
והוא זה כי הבל יש לנו כלל כי כל מה ... בנ' שלישים אך היסוד אינה שלימה ואין בו רק ב' שלישי
לבד וא"כ יש סוד אחר כי הדעת החסדים והגבורות והוא באופן זה כי בתחילה נתפשטו ב' גבורות לבד וב' שלישים של גבורה
ביסוד ואז לקח קין ב' גבורות לבד ושליש א' גבורה האחרון שביסוד המעלה כי אין בו רק שליש א' מעולה ושליש א' מכוסה
ונטלה ב' גבורות נוקבין כנ"ל הכל הם ז' מדות ושליש א' וכן הבל לקח אח"כ ב' גבורות ושליש א' מן ז"א וה' נוקבין כנ"ל הה' גב'
הבל לקח ז' מדות ושליש א' אח"כ נטל שת שליש א' מגבורה הנשאר בסוד המתים ועוד נטל ה' חסדים שלמין זכרים וגם
נטל ה' חסדים רשימו נוקבין והנה מה שנתבלבלתי ונתקשתי בזה הוא כי נלנ"ל ששמעתי שהבל נטל שליש א' מחסד
דדכורא וזה הפי' שקין לא נטל רק ז' מדות ושליש א' ואבל הפי' השני הוא אמיתי גם כי נ"ל ששמעתי שהבל נטל שליש א'
מחסד דדכורא וזה כפי פי' הראשון גם הראי ששמעתי כי קין רובו מגבורות הזכר והבל רובו מחסד הנקבה ולכן היה
כח בקין לקום על הבל ולהורגו וזה אינו מתיישב לא כפי הראשון ולא כפי השני ולכן אני מסופק בשני הפי' הנז' אך היותר נכון
אצלי הוא הפי' הראשון // ענין הפרש בין אצילות לבריאה יצירה עשיה דע כי כבר הודעתיך כי האצילות והבי"ע
הם כלולים בסוד ד' אותיות הויה והנה ד' אותיות ההויה אנו מכנים אותם היוד לחכמה והה' לבינה והו' לת"ת והה' למלכות
נמצא כי האצילות בחינתו היא חכמה והבריאה היא בחינת בינה והיצירה בחינתה היא ת"ת והעשיה בחינתה היא המלכות
וכל זה מבואר ואין להאריך בו כי כמו שבאצילות עצמו נחלק לד' בחינות אלו כן הם כללות ד' עולמות אלו והנה האצילות בכל (?)
כלם לחכמה עשיה כי כל האצילות כולו נעשה בסוד החכמה והאור העליון הוא דע כי אור העליון שלהמאציל מתגלה כאשר
שהוא נק' חכמה והוא נעלם בתוך בלתי שום ממך עד הסוד אתגליא אמנם עד המחשבה שהיא חכמה ואמנם מחכמה ולמטה
אין אור האצי' ממש מתגלה כי אבא הוא המתפשט ומתלבש בתוך האצילות כולו והוא המחייה אותם ואמנם נודע כי אבא
מתלבש באימא ואי' בז"א ואח"כ איך נמצא שאור מתגלה בכל האצילות אך העינן כי העליון הגיע עד אבא להתרחקות
גדול בלתי מחיצות ולכן עד אבא הוא חכמה אך מן אבא ולמטה יש שינוי א' והוא כי מתלבש אבא בתוך אימא ואי' בתוך ז"א נק' הכל
כנודע ואמנם אור אבא עצמותו ממש מתפשט בתוך אימא ואי' אינה מעכבת האור אלא היא דרך ממך ומחיצה כלל כי
דרך חלון שהוא פי היסוד הנכנס בתוך ז"א כנודע ומשם מתגלה אור האבא ממש כי שהאימא נעשית מחיצה ואינה מונחת
כי חלון א' שבו יעבור אור תוך ז"א מן האבא ונעשית אי' ממצע והדרך לבד אל אבא ונמצא כי אור אבא עצמותו מקבל
ז"א ואין הפרש רק שהאור העליון בג' ראשונות להתרחקות גדול אך הששה קצוות מקבלים אותו ממש רק שהוא דרך חלון
כנז' אך אין האור משתנה וא"כ נמצא כי כולם לחכמה עשיה כי כל אור העליון הוא כאבא ממש להתרחקות גדול ומשם ולמטה

כולם מקבלים ממנו דרך חלון אך הבריאה מכוונת אל הבינה והטעם כי הבריאה אינה מקבלת האור אלא דרך מסך ממש
והאור העובר דרך המסך אינו האור הראשון עצמו רק תולדתו ולכן ולמטה אינו אצילות רק בריאה חדשה והנה טעם מסך זה
לאהיותו במקום אחר והטעם הוא כי הבינה היא אם הבנים ושומרת אותם כנשר יעיר קינו יפרוש כנפיו דרך העוף על
הקן בפנו ומסך את כנפיו כדי שלא יקחוס בן הבינה מאומות החיצונים שלא יאחזו בבניה שהם ז"ון אשר אפשר להאחז בהם
מושב הבינה שאין להם בה אחיזה ולכן שומרם דרך כנפיה והם מחיצות דוגמת ענני כבוד לישראל במדבר שהיו שומרים
אותם מאלה כלם נחשים ושרפים ועקרבים ושומרת את הבנים וחופפת עליהם מכל צדדיהם ואפי' מלמטה מרחקת הבינה
ובפר שאהיו זה סוד לפשת הנפש והמנעלים לאותן כי התחתונים דז"ון יש שם מסך מן הקנה שמגלה אותם מן המנעלי
ואין להאריך יותר כאן והנה נמצא כי כל אור האצילות שיצא ויורד לבריאה הוא דרך מסך הבינה רק שהמסך ההוא הוא
תחתונות הבינה ולבושה החיצון ואין להאריך בזה ולכן אל יקשה לשואל שאם כן הבריאה גדול ממעלת האצילות כי המלכות
מקבלת מז"א והבריאה מקבלת מהבינה כי אין זה רק לבוש החיצון שבכולם אך עכ"ז גם בינה ולכך הבינה מקננת בבריאה
נמצא כי האצילות הוא האור עצמו והבריאה הוא ע"י מסך והמסך הוא מסך קרוב כי הבינה העליונה נעשית מסך
לה ומשם מקבלת אך היצירה אינה מקבלת מן רק ע"י מסך והחוק ואעפ"י שיש לה מסך אחר כי הנה לבין האצילות יש ב'
א' שמין האצילות לבריאה והשני מן הבריאה אליו עכ"ז אין אנו מונים אלא המסך החדש וכן לעשייה אעפ"י שיש כל
מה שיש לבריאה וליצירה אין אנו מכניס לו רק שנתוסף בו ואמנם ענין מסך והחוק זה כי הלא הבריאה מקבלת ע"י מסך
הבינה דאצילות אך היצירה מקבלת ממסך הב' לבריאה כי הבינה דבריאה הוא מקיף ומלביש את המלכות דבריאה ואפי'
יסוד הבינה נעשה שם קיום ומסך א' וע"י אורו המסך הבינה דבריאה משם מקבלת היצירה אור הבריאה וזהו סוד הבינה מקננת
במלכות שהוא היצירה ומן הראוי היה שאצילות לא נרחק מן הבריאה רק מן הבינה כן ראוי שירחק הבריאה היצירה מן
הבריאה שאור הבריאה יעבור ליצירה דרך מסך בינה דבריאה נמצא כי יש ליצירה מסך והחוק ומעם זה שמלמעלה ושלמטה
והנה העשייה אינה מקבלת מן היצירה אלא ע"י מסך והחוק ומעטן והוא כי המלכות שליצירה נעשה מסך החיצון כדי
שלא יהיה אור עצמותה אל העשייה רק דרך מסך הלבוש החיצון שלה ומשם עובר האור מיצירה לעשייה וזהו סוד מלכות
מקננת באותו שהוא עשייה והרי מסך והחוק כי כאן היה מן הראוי כי כמו שהיצירה קבל אור שלו מבינה דבריאה כן העשייה
תקבל אורה מבינה היצירה ואינה מקבלת רק מן מלכות והרי זה מסך והחוק וגם זה נק' מיעוט כי אם מלכות היצירה היתה לה
אור מעצמה עכ"ז אעפ"י שהיתה אחרונה שביצירה לא האור מתמעט רק מתרחק לפי שאמנם המלכות היא אספקלריא דלא
נהרא דלית מגרמה כלום ואם זו המלכות היתה הבורא אעפ"י שהיתה אחרונה היתה נקרא החוק אך לא מיעוט אך עכשיו
שהיא מקבלת הוא נק' גם מיעוט // //

הענק כמהר"ר חיים בירושלים — סדר האצילות לאור מוסתר הראשונה א"ס מקיף כל העולמות כולם וגם
הוא מוקף מהם ומתלבש בהם עד סוף עולם האצילות ואינו נוגע
ולהי אל עולם האצילות לבד ולא לבי"ע ולכן משם ולמטה ישתנה מקורם ויקרא בע"א אך לבחי' מקיף הוא דבק ונוגע בכל ד'
האבי"ע ובחילה נאצל ממנו האצילות אדם קדמון הנז' בתיקון ע"ד קלב"ע ולבחינת היותו שני אל האם נק' אדם
דבריאה עם שהוא קודם אל האצילות גם נרמז אדם זה בכ"מ בקוה באומר אמר רש"י אהמת יה בכלו בו
ואתגלידו נ"ו קיבל ונז' כולהון אקרין אדם עכ"ל לשון כי זה האדם כוללים וכולם נקראי' אדם ומעך האצילות
שלמטה ממנו וזהו האדם קדמון לחלק לאלפי רבבות עולמות להחלקו להחלקותו לד' עולמות הנז' ראיה
שתיע היא לדבור הנז' בתיקון ע' קנא ע"א ומהם מתחלקים עולמות עד א"ס ואין קץ וכל אלו הבחינות יוצאו באומר
סוף הקוה הנז' לתכן וזה נרמז בקוץ יוד דהויה כי הוא לחי' כר של כללות העולמות והאם לכח הראשונה
הקטנה של אדם קדמון הזה האצל החיצון עולם האצילות וזהו סוד כולם בחכמה עשית ותהיה הנז' נתלבשה
המלבוש של אדם קדמון וזו המלכות יורה ונתלבשה במבריאה הנז' ים לאצילות והיה זה כדי לקשר אדם קדמון
באצילות ועז לכל עולם ועולם כמו שנבאר והאש זו המלכות שהם ז' הראשונות שנה נשארו במקומה והז' האחרונות
שהם נזכרה בה ז' מתי האשית הם נתלבשו בז' ספי' דאצי' וזו הבחי' נקרא עתיק יומין שהם ז' יומין עתיקי' ממלכות
דאדם קדמאה והז' נחלקי' לכמ' כי הראשונה כלולה מן עד היכל קדש הקדשים כנודע שהלל ב' וזה העתיק נשמה אל

האד'

האח הוא כנגד האצילות וגם הוא מתפשט כמ״ש אחרונ׳ דאצילות ואור האח הנק׳ העתיק וחכמה ובינה דאצי׳ מלבושים בט מתי
את אח׳ הנק׳ עתיקא קדישא הז׳ תחתונות שלו הנק׳ ונק׳ אבא ואי׳ וזה יובן מאמרי האזינו דף רצ״ה ע״א וזה לשונו האי
אב ואם כולהו להו סתימין ואנהו סתימין לגו ואלא קדישא עתיק דכל עתיקין גם לסוף רבנן עד׳ ז״ל וכלא הא לא הא דכן
וארבע״ר הא לא הא וכו׳ עד האשתו דאשתמודע דכולא חד וכולא עתיקא ולא אתפרש מיניה כלום וזה שהוא ששה
קצוות של אצילות מלבישים אבא ואי׳ ז׳ תחתונות שלהם וכל קצה הוא עולה ו׳ הם ו׳ קצוות ו׳ פ׳ ו׳ עולה אלף והם מתלבשות
הבינה הנק׳ מי ונעשה אלהים מי ברא אלה ועקבה דזא׳ היא מלכות דאצילות ומלבשת זא׳ ז׳ תחתונות שלו לסוד עקבה
התחתונה נבר ולכוח הזיוון חוזה אלו פנים לפנים ודי בזה הרי שנמשך לדעת נמצא כל קומת המלכות שישר מביה
א״לף נעק׳ כללות עולם האצילות וזא׳ יהיה שש קצוות שכל הכללות עם שהוא לעצמו ים׳ ואבא ואי׳ נבוהים ממנו
וראש הכבד נבוה מעליהם אמנם כנגד כולם שוים עד סוף האצי׳ כנגד עתי׳ כנגד אא׳ כנגד אבא ואי׳ וזון כולם שוים
למטה אך יתפרדו בראשם זה למעלה מזה באופן שיהיו כלבושי׳ זה מלביש לזה וזה לזה והעתיק שהו׳ מלכות האדם
קדמון והיה חכמה לאדם קדמון לסוד י׳ לחכמה יסד ארץ ולכן האם עצמו כל גאלו מתלבשים הנק׳ אצילות וזה
נרמז באדרא האזינו דף רפ״ח ע״א וז״ל כד אתתקן אתקן מ׳ נהורין לההוא מיניה מתקונוי כך הוא עתיק וכולא חד
באופן כי אין נבר מכל א׳ מהם אלא הה שין אכן נעפורים מתלבשים אלו לתוך אלו ואינם נכרים ולכן יובנו באדרא האזינו
בתי׳ נר ראשין ודי למבין והנה כלים דאצילות נבחנים לה׳ פרצופי׳ כנגד חכמה ובינה זא׳ ונוקבה וכל א׳ מהם כלול מהמה
אחרים נמורים והם מ״ל אותיות הויה הכוללת את עולם האצי׳ לנד עם קוצו של יוד הרי ה׳ פרצופין אך לענין ההויה כחי׳
הכוללת כל העולמות הכל נמצא כי אדם קדמון קוצו של יוד והים של אצילות הם היוד עצמה ההויה הנהוזות לחכמה
והיא האצילות כנודע ואחר הזה נשלם האם לבחינת פנימיות הכל ואז התנעבה האור ונעשה שם מסך ולכך המסך ירדה
ירדה המלכות דאצילות בז׳ התחתונות שבה והיתה ראש לשועלים ים׳ דבריאה וכל זה אחרי התעבורים והתלבשות לכן
המסך הנז׳ וכן הנה האצילות נתלבש אוה בז׳ התחתונות דמלכות דאצילות ויורדה דרך המסך ונתלבשה לים׳ דבריאה וזהו
סוד איותה שילה מקננת לבריאה ואלו הז׳ התחתונות דמלכות נקראו לגבי׳ יומין דבריאה ונתלבשו בא״א דבריאה וכל זה
על סדר הנז׳ באורות האצילות עם הוא ה׳ פרצופי׳ דבריאה וכולם ה׳ דהויה הכוללת כל העולמות ואחר זה נפרש מסך
שני ויורדו ז׳ התחתונות דמלכות דבריאה ולכוכס מתלבשת אור דו׳ קצוות דזא׳ דבריאה ונקראו אלקי׳ העתיק
יומין דיצירה וזהו סוד זא׳ מקנן ליצירה וזה העתיק מתלבש תוך האא׳ דיצירה על הדרך הנז׳ וגם הוא ה׳ פרצופי׳
דיצירה וכולם ו׳ דהויה הכוללת לכל העולמות ואחר זה ז׳ התחתונות ואחר זה ז׳ התחתונות דמלכות דיצירה היא
עלה מתלבשת תוך ו׳ ספי׳ דעשייה וגם היא דרך מסך נשפע שעשיה ליצירה וזהו סוד מלכות מקננא באופן ונק׳ ים׳
עתיק יומין ומתלבשת תוך אא׳ דעשיה וקבל על הנז׳ כזה וגם הם ה׳ פרצופי׳ וכולם לחי׳ ה׳ התחתונה דהויה הכוללת
כל העולמות ואמנם דע כי כל בחי׳ ה׳ פרצופין שבכל עולם דאתפע הנז׳ הנה כל א׳ כולל מאה אלפים ושמה ניה
וצריך המעיין לחקור על ניתוח אחרים שבכל פרצוף ופרצוף ואיך יפגשו אבר פרצוף באבר פרצוף אחר
זחר המתלבש בו כי אין עתיקת הפרצופי׳ השוואה ובקומה א׳ נמצא כי ראש המלכות דעשיה יפגוש לתחתית
רעקבא אדם קדמון וכן על זה הדרך לא יכלם אם נעלה מספר השמים וכמי דבוק אחד זה הפרצוף לאחר שנבדו
נעשים יפגוש עין החושם ואוזן לעקב ונמצא קו לאין קץ וזהו היא ענין הצירוף א׳ עם כולם וכולם עם א׳.
נבב אלמא הרוק ונמצא כאשר האותיות והם הם הגוונים השינויים שאין יום דומה לחברו ואין צדיק דומה לחברו
ואין בריה דומה לחברתה כי כל הנבראים צורך נבה כי אין יניקת כולם שוה אף לא תיקון שוה והתקן החלבנה כולם
לקטוה מה שלא התקן הלבנה ולכן היה צורך אל העולם טוב ורע וכנוי וכל א׳ מינים עד אין קץ והנה אלו
ה׳ פרצופין של עולם האצילות נקראו באדרא האזינו ונשא וזהו סוד בבראם בה׳ בראם כי כל הנבראים היו לבחי׳
ה׳ פרצופין הן באצילות הן בבריאה הן ביצירה הן בעשיה והם ה׳ זעירא כי כולם יצאו מה׳ זעירא המלבוש דאדם קדמון
אחר שנתמעטה אור הז׳ התחתונות שלו לנד ואז היתה ראש להם כנל ולכן נרמזה בה׳ זעירא והנה הים דאצי׳ להיותם
בחינת לבוש׳ מלכות אדם קדמון התחיל להם הסימנים ונרמזו באלה המלכים הנזכרים הוא אידרת נשא כי כולם לגו
מלכות הם בראשית בהא אלהים שהיה מלכות אדם קדמון הנק׳ אלהים ומלכים נבראו שמים וארץ דאצי׳ ומתחלה
לא נתקנו עד המלך השמיני מלך הדר שהוא שם ההויה היא תולדה יסוד דאדם קדמון ומילה שמתכנה לשמיני

והיא הדיקנא כנגד זקן והוא״ל מיסתא הנוקבא הנק׳ חסד והמ״ל מזין ניקבין במלכות שבו מיסתא אדם ארץ אדום ודין שלמין
שהם ז׳ מלכים המלכים כלים דאצילות כי הא׳ כולל הב׳ הראשונות וכהן שלמין את המזון סוד יסוד ומלכות דאדם קדמון
וזה סוד עשות ה׳ אלהים שהקף רחמים בדין ואז נתקן האצילות גם המלכות עצמה דאדם קדמון שהיא השת דאצי׳ שהי׳ שני׳
יומין נתקנה מיסתא אדם שלה ועל זה נאמר לאדם לא מצא השת לעשות לא יתקן עמה איך יתקן ואין הכונה עליה
חו״ק על אור ז׳ התחתונות שלה המתלבשים בכלי האצילות אך עצמות מתשוות ז׳ התחתונות שלה נשארו למעלה למקומה
ק נלוצי אוה הם קיורה להתלבש באצילות ונקרא השת דעשות ולכן נקראת אני ונקרא אין כי היא מלכות דאדם קדמון
והיא כבר האצילות והבן זה וזהו שאמר נאידרא האזינו דף רפח וכנגן כך עתיק קהשת אקרי אין כנגן דהאי חכמה סתימאה
כי את הפרוש הוא חכמה דאדם קדמון המתלבשת בעתיק שהוא כבר דאצילות ואז נק׳ אין הרי אם יהיה המעיין להעמיק
בדברינו אלה ישכיל היות אדם פנימי לכל העולמות ומקיף לכל העולמות ורגלי קומת אדם קדמון המגיעים אם מלאות
עד סיום כל העולמות דא״ק והאצילות הוא לבוש לאדם קדמון לז׳ התחתונות דמלכות שבו וכלה בריאה לבוש לז׳ התחתונות
דמלכות דאצילות וכל היצירה לבוש לז׳ התחתונות דמלכות דבריאה וכל העשיה לבוש לז׳ התחתונות דמלכות דיצירה
הרי כי עקבים דאדם קדמון מתלבשים בסוף העשיה כמספר כלה מלואה הם אלף ומאתים הכל כי שם הקליפות כולם
והם סוד הזוהמא והאור הבא מעולם העשיה שהוא סוד ב׳ דיעקב ב׳ עקב הם י׳ ניצוצי אור הבנוגה העקב שהוא סוף
העשיה כי אז מסיים דקומת הוא אדם קדמון חולבה ישבאה ואחרי ישתדו רגליו על הר הזיתים וישתלם קומתו עד עלין
הנה ישכל עבדי ירום ונשא וגבה מאד ישכל משיח ונאמר העץ להשכיל עץ הדעת ירום מאליה ונשא מלהאיה
וגבה מאצילות מאד אותו אדם קדמון אז יבא משיח בנו ומחא לקליפות ברגליו הם הקליפות שבוגה בעולמות לכנ׳
כי על האצילות אני ה׳ הוא שמי וכבודי לאחר לא אתן והבאה השת דבריאה כי היא בה׳ זהב צפון היא הגונה עלמא דאתגליא
המתלבשת ומתקנת בבריאה כולה והליפת נוגה נחושת והליפת העשיה ברזל והפתח והאי אבן מלכות אחרונה שבכל העולמות
היא עקב אדם קדמון והיא השופכא עקבי דהאי אבן ראש מוח הנחש ומחא לצלמא ברגליו שבעשיה ואז שמים ואותיות
העשיה נמס עליהם והארץ כבגד תבלה ושמים כעשן נמלחו כי נתגלה רגלי האדם הקדמון על הר הזיתים אשר לנגד
בגבולא האום כולו אז והיה אור הלבנה כאור החמה ואור כאור שבעת ימים הראשונים ז׳ התחתונות דמלכות אדם קדמון
הנעלם עתיק יומין האצילות ///

סדר

יחוד לזכך את הנפש ולהאיר ולהוסיף בה
כח ויאירה להדבק שר למעלה קדם שתעמוק להיות תכוין בכל אלו הכוונות
קודם השכיבה עליונה כלילה
שנבאר כעת ואח״כ בכל עת ובכל רגע תכוין נ״כ בהם והוא מה שתרבה לכוין בהם כך תתרבה האורה להמשך
ומה טוב ומה נעים אם כל היום כולו יהיו נגד פניך כי הוא מתקן את הנשמה ומאירה מאד מאד וזה סדר
הדברים התחלה תכוין סה״ר א׳ והוא זה תכוין הויה דעב במלוי יוהך ואח״כ אהיה במלוי יוהך עולה ואח״כ
שם מ״ה ואח״כ שם אהיה במלוי יוהך נ״כ עולה ואח״כ שם מ״ה ואח״כ אהיה באלפין עולה אח״כ שם ב״ן
ואהיה בההין נ״כ עולה הרי נתחברו ד׳ הויות וד׳ אהיה אלו אבא ואלו אימא והמוחין והמשוך ודע כי
מכל אלו הוא שתשלבם יחד זה בזה כנגד ד׳ אותיות של שם עב במלוי ושם הויה נ״כ ד׳ אותיות והשלב אות
מזה ואות מזה עד שתשלימם וכן תעשה אח״כ שם ס״ג עם קס״א ואח״כ שם מ״ה עם קמ״ג ואח״כ שם ב״ן עם
קנ״א אתם לעולם תתחיל משם הויה ואח״כ משם אהיה והנה אם תשאלה מבוין לשילוב זה והשמות הנ״ל שהם
הוא כיום תכוין לשילוב כזה ד׳ אותיות אותיות אהיה וד׳ אותיות הויה ותתחיל מן אהיה כזה אי״הה ו״הה וזה חבור
אבא ואי׳ אח״כ תכוין לשלב נ״כ אדני עם הויה ותתחיל מן אדני כזה אידהנו״יה ואם ייחוד זה אתה עושה בלילה
אז תכוין כזה להפך כזה יאהדונהי ויהה יאקדונהי וטעם הדבר כי הלא חיבור אלו הב׳ שמות האחרונים הוא
הם כי הם סוד נשיקין והם סוד נשיקין כמו שנאמר בזוהר בתרומה הנה שם איההויהה יאהדונהי
איהיוהק אחר חיבורו וחוזר להיות שם אהיה עם שלם מן חיבור ב׳ אותיות ראשונות דאהיה ב׳ אותיות
ראשונות דהויה ושם נעשה הויה יוהה ומן חיבור ב׳ אותיות דאהיה והויה נמצא כי הם נשיקין כמו שנ׳ גם אחר
הנשיקה והשילוב חוזרים כמו שהיו להעשות בתחילתן ואחר כך יבוא קום אז הכל ומלד לילה קום ולכן
התחיל מאהיה ואדני אך בלילה הבקר מודה יום ובכל יום ובלילה ולכן תקדם יהוה אל אהיה ואדני הוא להשלם
ובזה נקבא בהשא /// נס׳ סדר אחד אחר הסדר הנז׳ ואם תרצה לעשות כלא אלו המדים שנה׳

לטה׳

בענה כלא לפני שעצמו הוא טוב אך אני מסדרם יחד להיות טוענך סדור לפעם א׳ אך אין לבוננם כלם לעת עורך
ובזמן א׳ הנה כבר הודעתיך כי בעולמין אינון דיאה יצירה עשיה ועולם הבהאה הרוחניות שלו הוא אל שדי
ועולם יצירה אל יהוה ועולם העשיה אל אדני וכבר ידעת כי האדם יש לו תוספת נשמה לכל שבת מן אצילו׳ ומן בה׳
ומן יצירה ומן עשיה וכלל מוצאי שבת מסתלקת לחי׳ האצילות ואח״כ ביום א׳ נשארים עמו ג׳ ספירות בינה וביום
שני מסתלקת לחי׳ בהאה ונשארה יצירה עשיה וביום ג׳ מסתלקת לחי׳ יצירה ונשארת עשיה אח״כ ביום רביעי גם
עשיה מסתלקת מלחי׳ תוספת שבת שעברה כי כבר ידעת כי יום שבת הוא שביעי ואמצעי ולכן ביום ד׳ חוזר
האדם לקנות תוספת לשבת הבאה מבחינת עשיה וביום ה׳ קונה מבחי׳ יצירה וביום ששי קונה מבחי׳ בריאה וביום
שבת נתוסף אצילות ולכן ביום א׳ יכוין האדם תמיד בשם אל שדי שיהא לו הארה מעט לקיים לו תוספת שבת
שעבר מבחי׳ בריאה וביום שני מן אל יהוה וביום ג׳ מן אל אדני ואח״כ ביום ד׳ יכוין להמשיך הארה לשבת הבאה מן
אל אדני וביום ה׳ מן אל יהוה וביום ששי מן אל שדי ואתנם דענה הג׳ ימים הראשונים הכוון כי אל שדי ואל אדני
שהם נוקבא בהאה ועשיה הם בחי׳ לאה ואל יהוה בחי׳ ז״א אך בג׳ ימים האחרונים הכוון אורש לעקב ורחל ///
נם סדר אחר ביום א׳ תכוין בשם מ״ב וביום שני תכוין בשם מ״ה וביום ג׳ תכוין בשם ב״ן אח״כ תכוין מלמטה למעלה
יום ד׳ בשם ב״ן יום ה׳ בשם מ״ה יום ששי בשם מ״ב /// נם סדר אחר יום א׳ תכוין בחותם ה׳ וביום שני בחותם
ו׳ וביום ג׳ בחותם ה׳ וכן אח״כ בג׳ ימים האחרונים מלמטה למעלה יום ד׳ ה׳ הראה יום ה׳ ו׳ יום ששי ה׳ עילאה ////
נם סדר אחר שהוא יום שני או יום ה׳ שאז האדם שהנהם דינא שהוא שם אל יהוה בכל תכוין אל שם אבגיתץ כל
שם אנא בכח ששם מ״ב זהו הציב ותכוין אל כל הז׳ שמות להעלותם נמשך מן העשיה אל היצירה וע״י שם מ״ב זה
אך ביום שני תכוין שנגד שם קרעשטן על כל השאר כי שני תחלה וביום ה׳ תכוין שנגד שם חקב טנע גם צהן לשם
זה השם עם האחרון פי׳ כי כיון שהפנה שלך היא לקבל תוספת שבת וכבר ידעת כי שם יום השבת הוא שקוצית בוה
קשרק ואם הוא ה׳ השלב שם חקב טנע כיה תשקק שיקבל הארה על היום הזה מן שם של שבת ////
נם סדר אחר תכוין להעלות נמשך מן העשיה אל נדר העשיה לאופן זה דעת כי הלא סוד הנפשות הם המשותפים ומעלים
את האדם למעלה נודע כי אין הגוף פורח אלא ע״י נפשו ואתנם הנפשות בגוף הם הזרועות בלבד והנה כבר ידעת
כי ה׳ חסדים מתפשטים בז׳ כשעה קצות האדם כנודע ואתנם יש להם מעולים ויש להם מכוסים והנה ב׳ חסדים
שהם בתוך הם הזרועות ושליש א׳ בהת מלמעלה כי בג׳ קוים אלו יש חסדים המגולים והנה זהו סוד עמידת האדם ע״י
הנפשות שהם הזרועות ולא ע״י הרגלים או אחרים אחרים והטעם לפי שאלו הזרועות החסדים שבהם הם מגולים
ואינם יכולים להאיר ולהתפשט וכבר ידעת כי כל דבר היושב במקום צר ודוחק גדול הוא נותן כחו בפנים כדי להתנועע
מכאן ומכאן ולצאת משם וע״י אותו הנענוע הוא מתגדל ואתנם אלו החסדים שורשם הם למעלה בדעת כי שם מקומו׳
ושורשם כי אלו החסדים המתפשטים הם אורות המתחדשים מהם ולכן רוצים לעלות למעלה אל שורשם שבדעת לינק
ולקבל הארה משם ולהיות מעלתם שם לדוחק ולצרות גדול שהם עולים הם עולים את האדם עמו למעלה וזהו הטעם
למה הנפשות הם בזרועות יותר מבשאר מקומות ולכן הטונה שתכוין היא זו כי תכוין כי כל העליות הם בכח שם מ״ב
ולכן תכוין כי שם אבגיתץ בזרוע ימין ושם קרעשטן בזרוע שמאל ושם נגדיכש בשליש העליון המכוסה וע״י
אלו הג׳ שמות מתעוררים אותם החסדים לעלות למעלה בשרשם בדעת ולרוך עליהם הם מעלים את האדם עד היצירה
ובדרך אלמכנהוש שעלה למרום ע״י אותם העיפות ואתנם כדי לחזק ולהגביר עפיפה זו יותר תכוין להזהיר החסדים קנין
כדעת שלו לצורך זיווגו וע״י זה יתוסף כח בחסדים ויתעצמו יותר בכח ובעלה מן העשיה אל היצירה /// ///

זו היא התשובה שאלה ששאל החכם הר׳ שמואל ויטאל יצ״ו אל הקדוש הר׳ יצחק לוריא זלה״ה והשיבו ז״ל

בין ידידי דלתה נפשי יען זה ימים רבים נכספה וגם כלתה נפשי להשיב לך על שאלתך כי ידעתיך בשם והנה עתה
למעלה ספר להודיעך קושטא אמרי אמת לענה והנני משיב על אחרון ראשון ששאלת מותני מעמן מוך
שבא להיקון שהבולם רומזים לזרועות והכביאים אל השוקים גם האמוראים לזרועות והתנאים לשוקיים והיה ראוי
שיהיה להפך זכורני שגליתי זה לפני ספרא דצניעותא אגל דרוש לכל מה בן זוג הבקשתיו אגל אחי נדו והמצאתיו ומתו
להודיעך חלק את ואין מחי׳ בלא חידוש דע כי הכלה הכלולה נאצלה כן הרן ראשון כנגד היראה ונמצאו חב שבה למקו׳
חסד נבואה שלו והג׳ שבה למקום נה׳ שבו ונה׳ שבה אין להם מעלה שיסמוכו ולפי רגליה יורדות מות ונאחזים בה הקליפו׳

ונפרדו אשר שיש שם נ״ה פנימיים הנרמזים בעינים ולפי׳ צריך ליתן עינו בכוס של ברכה להמשיך לה מהזוהר העליון
וזהו מה שאמר הפסוק דלית לה שיון לפ׳ משפטים ולוקח הרגלים יקח לבניים כי פסיעה גסה סוד הקליפה נוטלת
א׳ מת״ק ממאור עיניו של אדם כי גם הוא יניקו פנים לרחה לקליפות כי עץ האחר החיים מהלך ת״ק שנה תנהוגה
נכללים כל א׳ מי׳ כי יהיו ת״ק ונוטלת א׳ ממאורות נבואה שבגבורות בסוד ויהי כי זקן יצחק ותכהינה עיניו מראות כי
נוטלת נבואה אחרונה שבהם דהיא מסוגרת לחשך קח ארגא והקדושה דבי שמשי ולהו כוס של ברכה צריך ליתן עינו
בו ואז מתלבשת בתוך תפוחין קדישין נ״ה ונק׳ חקל תפוחין קדישין ויש לה נ״ב עניים למעלה הרומזים לנ״ה פנימיות ונבלה
למקום החיים אל זהר וזהו ואם תשיב משבת רגליך אל תקרי אם אלא אם איתא הה״א וזהו סוד שבת כי עד הנה
הש׳ אל ק״ר והשקר אין לו רגלים כי נתק צבוי רגליו של נחש ולפי׳ הוא מקש שקב וייקר היעקב ולפי דרכו והשבת מתדבקת
בררי קשוט האמת ולכן אם תשיב משבת רגליך ואז יש לה רגלים ומסתלקת מהם ועולה למעלה משבת רגליך עשות
חפצך ועולה הש׳ ומתדבקת לבר וזהו ענין המאיה כ״ה שנה שעם הרומזים לנ״ה ורגליה נדקנים ולפי נ״ה משוה
זו מסודרת בחקל תפוחין קדישין והנה כי שמש הוא נבואה אחרונה שבגבורות המלוכה אלה שהיא הכלה ומתדבקת
מעומותיהן ע״י הקידוש ההוא וצריך לומר זו משובה של חקל תפוחין וכן כוס וזהו כוס קדשי וקראת לשבת ה׳ קול
ולפי׳ היו קוקשים נב׳ נחב שבת ודע כי דרך הכלה ומקירותיה נעשו מן הקנה וזהו דרכה דרך נועם שהיא עלמא
דאתי והכן מתעשן מינה ולפי׳ רגליה יורדות מות רבן אומר אלהי הקן דרכה ושבת נעשים דרך דרכה מקדש שק׳
החכמה וזהו סוד הקידוש ואז רגליה עולים לקדש ואין שטן ואין פגע רע וזהו חשבתי דרכי ואשיבה רגלי אל עדותיך
שהם נה׳ שושנ׳ הכלה ועליה כל״א עדות להוסיף שמו ושם רגליה אל מקום נה שבת וזהו הענקת שאנו צריכים
להעיר בליל שבת משומר על הדין קיימין הקן העמודים וזהו שאלה שמאלו לבן וזאת מאין הרגלים שאין להם עולה
שימותו והשיב שאין מים עליונים שהם זכרים עולים הזכר למים התחתונים שהם עולים הנקבה ה׳ באלשת
שהם נה׳ שאין להם אחיזה ואמרו לו עתה בן זומא מבחוץ מקום הקליפות שהם הרגלים כי שם מקומם כי נגלה
למעלה הם אל רגלי הזכר במקום הכל קדש כי לפי זה למעלה יש נ׳ אצבעות כן מים עליונים למים התחתונים
בעל תוקיהם כי תחוק והנה שנזכר למעלה מאתב״ שנה נ׳ וכן תנ״ שבו למעלה מאתן שנה נ׳ וכן נה׳ וזהו נזור ואחר
שקודשתך סדר אצילות הכלה מתחלה אבא לבאר דבר התיקונים כי הרגלים הרומזים לנה׳ עשה הם זרועות
הכלה שהם אל נה׳ שנזכר כי מצד הנקבה הם הרגלים סוד רוח הקודש היא המלכות ומצד הזכר הם נה׳ נביאי הנבואה
בעולם הזה נודע וערך לבעלי הנביאים כי הנביאים ומוסרי ארץ כי נה׳ יסוד שנזכר הם מוסדי ארץ כי משנים מהם
והשורשיהם תוך שבת והנה ע״נ הנביאים נקבאו מצד נה׳ שנזכר ע״י משה בעולם דכורא ואלדד ומידד נשארו במחנה
בעלמא דנוקבא מצד זרועות שבת וזהו ותנח עליהם הרוח רוח הקודש והמה בכתובים כי נתנבאו מזרועות הכלה שהם
כתובים וזהו והמה בכתובים ולא באו להם מקום לכל הם אחים להם שאלתני זה ימים על מה שאמרת לאור
פי׳ לך לך הם נקודות וגו׳ והאירו לבך שנית התחלה לפנים כד נקב קטן ולא יכולת להבין פתח לך פתח הפתחו של אולם
וצריך אני לבאר לך כל המאמר מתחילתו למטה הקן הנה פתח ואח׳ וי׳ להיכל קודשו וכו׳ כי נקא קבה לבא הש׳ שקנו׳
שהם נקראי׳ עלמא דאתכסיא מחשבה שהיא חכמה וצייר בה ו׳ קצוות השמות וקרני תכנם ומרוב אור החכמה לא
יכלו הו׳ קצוות לקבל אור החכמה כי לא היו כלים מרוב נעצות האור העליון כי כה הוא כאשר לא יוכל האדם להסתכל באור
השמש לרוב בהירותו וכמעט יחשכו עיניו כן שש קצוות אלו לא יכלו לקבל אור בהירות החכמה ולא היה להם קיום
והעמדה וזהו ולא יכלו לעמוד עד שנעשה בינה בסוד היכל הפנימי ונכנסה בתוך החכמה בסוד סוף של אחד ממון
ושם בינה נתעבו יותר השש קצוות כי בחכמה היו רשימות לבד לבד אור ושם רשימות אלהים בינה אהרשימות ואצייר
אחרון בעולמיהו ואצטיירו בסוד ויצר ע״ה שהוא נקודה הנה והאותיות נחקקו בבינה בסוד ומשם נצטיירו הו׳ קצוות אחר
שנצטיירו ונחקקו בבינה האותיות כי האותיות בבינה מתפשטים והשש קצוות קמיה לבר וזהו מחנו וחכמה ובינה זו הם
חכמה ובינה נעלמין אלא ואי׳ הנה הבירה זואת הבא למדי שמים שהם ו׳ קצוות שלא שהם ו׳ קצוות הנק׳ שמים
אסתכל באור קדמאה הוא חסד עליון והוא חכמה שלא ונתעטף כי סוד ההלבשה לשיוכל לקבל האור העליון אמנם אין
ההלבשה הזה כהלבשת היכל כי הנה כאשר ההיכל מפסיק יתמעט האור וזה כי מרוב אור החכמה לא יכלו לקבל אור
כה׳ ע״י הפסק כי ההיכל וכאשר נתעטף אין כה׳ הפסק וזה לפי׳ שכבר נתמעט האור ויכלו לקבל בהפסק מועט להיות

עיניהם

עיניו והסתכלותו באור קדמאה הוא לעשות ז"א דומה אור קדמאה הוכו חסר מטה כלפי חסד אחהכל למעלה הנה
הוא נקודה דז"א עמ"ד היכלא אוחרא הוא כנה שה"א שלשים שהתחתון עליונה היכל שלה כנה עליונה כן כאן החכמה של
עשה להיכל והוא כנה שה"א והוא המוח הנחלק לג' דרעין הנז' באדרא הכי וכן נכנס לסוד הלבושות ועשה ו"ק צוות דנוקבא
דז"א ולפי שהמסך רב המות היכל עתיקא אוה ושה"יכל להוך היכל ונעשית ושם נרשמו כל רשימו שש קצוות שב"ע עד
סוף המדרגות ולפי שו"ק צוות היורם לבינה הם בסוד שתין בלא כולה מעשר וסוד שישים רבוא דנשמות של"אה כי ספר
בראשית רפ"ב ורפ הב' והמספר שמות רפ הפו קכו והרהם למטה ו"ק צוות אלו הם סוד ששים וששו גדולה וו' זעירא ונמצא
שהם ששים ושש ולפי שש קצוות שהבה שהוא ז"א נעשו ע"י התלבשות אור קדמאה שהוא א' מששה קצוות עצמן לא נמנה עמהם
שהוא מלבוש לבינה וזהו שאמר ספר בראשית הא יתומה לובלא שהיא ולפי ו"ק יומם ומה רכולבו דאויל עם כולהו כי אינו
עיקר האור להם כי דרך אור קדמאה ונמצא כי הם ו' עולו והם חמש לבד כי הוא עוקר לכולם לבינה שהרי היא מתלבשת בו
וכוונה זה יתבאר בספר שמות כ' וישתמע יקרי דהוסף ההוא היכלא אתכסייא בשית יהען והוא כנה כנז' שם וקאמר הלא כי
אינון שית יהען אינון חמש ועכנו אינון יהען קיימא חד מהכמה ההוא יהעא יהעה אתכסייא ההוא היכלא מלגיו אשנח
וחמש לבלא עכ"ב ולפי הם ששים וה' וכל אלו נרשמו במלכות וזהו הם מתפנו כל הארץ שהיא המלכות כל אלו קבלה הארץ ולפי
ו"ק אחרי שעולה הם ושל שהיא היא הם נקודה אלו פ היא כלולים ודע כי יש דרך קצר להבהם אלו כי עולם בינה להמציא
ו"ק צוות של מטה מטה וזהו ההיכל הראשון וההיכל אחרא שנתלבש המלכות להמציא ו"ק צוות של מטה מטה והם ס' וה'
על פי מה שהכנו והראשון לפני לפנים וזה לפנים ואין המדש בינהם כנ"ל כי היכלא אחרא והכוה ומה ששאלת דרך
דרך נבר בעלמא אהדרהו קיטה כי נפלה מתוגו איך יהיה לתולם לעולם העולם כי כל הדברים שנתקלקלו למטה נתקנו למעלה
ואחר שכבלה הכוולה להוולה ואיש לא ידעה מהקליפות או ולא עוד שהזיוון אינו נעשה אלא ע"י התמות ההוא ועלהם
ההמתים ומן ינעשם אלהיו מוחלם המוה הכין אעפ"י שהוא טהור וזהו קושיא עצומה וזהו עוד מה לך דרך הנשר
ודרך אוניה בלב ים ודרך נחש עלי צור ועוד יש דרך אחרת והכוה ומה ששאלת בפסוק כל המקום אשר וגו' עם מה
שנז' בפ' ואלה שמות רפ"ל במתני' דהזהר פמרונה שמיה וכו' מהענין נשמות הצדיקים והכוה // //

דרוש אחד מסך שבין אצילות לבריאה ובין הבריאה ליצירה ובו יתבאר קצת מדרוש הנ"ל הנה הפסוק אומר ועשית
מסכה וגו' וסוד מצוה זו כי כנגד עולמות אלו הוא מש"כ כי הנה בית וגו' ואמנם נגד כנ' הויה מסכה
בנ' רו"ו והמאור כי ע"י מסכה הנעשה לנגד שהוא שם הויה והענין כי הלא הקדמנו לעולם כי ד' עולמות אבי"ע הם ק"ריו
נקראי' אב"ע הם מלכות ואמנם הכתוב אומר כלם בחכמה עשית כי האצילות כוללת כלם ומתוכו יצאו והנה אחרי שנאצל
האצילות עשרה הנה לאצילות מסך א' להפריד בינו לבין הבריאה כל והאמת כי יש בה מאורי הלבוש לשיורי מן הבינה
עד רגלי ז"א להמסם יש בו כח ליה ולהתפשט ולהלביש את כל העולמות שתחתיו שהם בע"פ יש בה כח לנגד כולם כנז'
ואין צריך להאריך בזה כי פשוט הוא שבכל דבר עליון הכל כל מה שלמטה ממנו ואמנם לא רצה המאציל שיהיה והי' לצייר
הדבר כלבך אמשול משל כי אלו ד' עולמות הם ד' בתים זה למעלה מזה וכולם באורך ורחב א' אלא שזה למעלה מזה והנה
בית העליון הוא האצי' ובנה הבית הזה אין לנו רשות לדבר מהבר האצילות ולמעלה הנופלא ממך אל תדרוש אך נתחיל מלמטה
השני שהיא הבריאה שהוא הבינה כל הנקרא בית ב' דבראשית וזהו כי הבינה בית חדש וכו' בית עילאה גדולה ואמנם נקרא
הזה הוא הקרקע של האצי' כנודע וזהו סוד אורות המסך העושה שם מן הבינה לאצי' אשר רגלי ז"א דורסים שם בדרך כי
הענין שדורסים על גג הבית שתחתיו ואמנם בגג הבית הזה של בריאה צריך לעשות עליו מעקה עשה מפתחים והאמת
והענין כי אמת הוא שאור האצי' אינו יכול לפול בבריאה כי יש מסך בינהם אך מן צדדי הגג אם לא יהיה מעקה נמה עשה
האחר אז נך לו מיתה עד סוד המלכים שמתו בארץ אדום כי יהיו בבריאה אך אבא ואימא אעפ"י שירדו מתקנו לעולם
פן שנשארו לעולם שלהם באצילות וזהו סוד כי יפול הנופל ממנו כי אם לא יהיה מעקה יפול שם אור האצי' למטה באחיה
הנסך ההוא דאימא להתפשט עד השלום העולמות ולכן מה המאציל העליון אורות השולים שהיו יורדין ונמשכים עד למטה
הבית שלמות כנז' נמצא כי הנה שנעשה מסך ויקרקע אל הבית העליון רק צריך לעשות כותלים ומעקה ואמנם בכר הארכנו כי היה
הנזהם למעלה מגג הבריאה ונזקתו ומה שהיו נעשים כותלים אל הבינה נעשו כותלים לאצילות ולמה לא יפול שום אור של אצילות

לא מלמטה ולא מן הצדדים ועתה נבאר מציאות הממתקה מה הוא ומה ענינו והוא כי הנה ד' שלמות הם ד' שמות
ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן כנודע ואלו גם הם סוד חכמה הנקראים המכונים ל"ב שלמות ואמנם כל שם מאלו י' אותיות מילוי חוץ
מן האחרון שהם ג' והנה כי כמו שאור הפנימי של ג' שלמות דע"ב נמשך מן העולם האצילות ע"י שמות ס"ג מ"ה ב"ן
כלם כלולים בשם ע"ב שבאצילות גם סוד הלבוש הזה שיהיה מן הבינה להלביש ג' שלמות אלו נ"כ הם ג' שמות ס"ג מ"ה
ב"ן וכלם כלולים בלבוש האצילות שם ע"ב והנה נמצא כי אלו הלבושים של בי"ע שהם ס"ג מ"ה ב"ן קודם שיהיו ממתקה
ממנה העולם ממעלה בסוד מחילה וממתקה אל האצילות דיורם שם כל הג' שמות שהם ס"ג מ"ה ב"ן שבעולם הם כלם
כמתן ממתקה כולם כלולים בשם ע"ב שהוא אותיות מילוי ע"ב הוא ונמצא שדיורם באצילות אין מהם אלא י' כי יותר
גדולים הם י' מפתחים דאצי' מל"ד דע"ב ונמצא הממתקה זה נעשו י' מפתחים בכל שם ע"ב דאצילות שהם ים שלאצילות | מפתחים
וזהו ונעשית ממתקה לעבך כי ע"י שם ס"ג מ"ה ב"ן הם כנ' ממתקה לעשות נבך הוא שם הויה שבאצילות שמילויו י' אותיות
וזהו סוד הממתקה שהוא נקרא עשה מפתחים ואמנם מש' שס"ג מ"ה ב"ן כנ' ממתקה הוא לאופן זה כי שם ס"ג עם עשר
אותיותיו כנ' ע"ב וכן שם מ"ה אם נצרף עמו מנין ד' אותיות השם שהוא כנ' כו' אם החשבו עם מ"ה הוא כנ' ע"ב וכן שם ב"ן
בסוד האחורים שלו שהוא סוד הריבוע של ד' אותיות הה' י' יה יהו יהוה הוא כנ' ע"ב הרי נ"ב ע"ב כנ' רי"ו במנין מתק
ונמצא כי מן ס"ג מ"ה ב"ן נעשה ממתקה לאצי' והאור הי"ה כל א' משמות אלו ע"ב הוא מבואר אצלנו בסוד הרפ"ח ניצוצות
שנפלו ותוזהם בסוד מתק ואמנם זהו נלמד ששמונה אך מה שיש לי לבאר הוא שאין הממתקה נעשה מן (ממון)
הנ"ק משם האחרון כי כמו הרי ששורה האור של לבוש העליון בלבוש את השלמות הנה מה שיורד מן האצי' לממתקה
הוא ס"ג מ"ה ב"ן ואמנם המחוברים הג' שמות אלו לבלות אינם נעלים כולם באצילות כי גם הבריאה צריך שישאר מלבושה
נשאר שם ס"ג מלבוש את הבריאה וכל זה להחלתו משיך ואחר משיחזר לבלות אז עלה שם מ"ה ב"ן הס"ג מאשר כל
אחורים נעשו עשה ונשאר שם ב"ן והוא מה שעלה על ראש הבריאה ונעשה ממתקה לאצילות ולכן נעשה הממתק
י' מפתחים בכל שם א' של ב"ן ואמנם סבת זה הממתקה הוא כי האמת הוא כי כמו שאור האצילות נמשך דרך נ"ב
הבריאה ושם נתרס כל יותר האצי' כי לכן הבריאה נקר' חותם האצי' וגם הנה רופט האצי' וצדהו נה כ"ם רוחניות האור | הבהרה
עליון של האצילות ולכן אותו האור העליון של האצילות בנוקר דרך אותו מסך של הממתקה ויורד למטה עד צדדי הבריאה
וכבר יש שם מחיצות בין שנעשו משם ס"ג דהבה ומשם מ"ה לתוך ונמשך דרך המחיצות האלו ומתיה אותם לאופן כי
אעפ"י שהאור נעבר ממקום האצי' הוא יורד ג"כ מן האור הנמשך מקרקע האצי' אל הבריאה עכ"ז אין שם כ"ק ממסך א'
וכאן הם ג' מחיצות א' מחיצת האצי' וב' מחיצות הבריאה דבריאה וע"י נמנע האור וזהו חיות הבריאה ולכן עתה אין אור
האצילות נפלק עוברת האמת אורו דרך המסך והממתקה הוא ואינו נופל וזהו סוד הממתקה לד' להוצא ולהפנה
והעניין כי אנו רואים שיעבור משם הבריאה אל הבריאה ולכן אם ענשו לזולת שפיר דמי כי אף אם יעבור האור דרך של
אין בו חשש נפילה כנ"ל והנה גם כנ' היצירה יש ממתקה עד שבין הבריאה כי מן הבריאה יורד אור עד העשיה ואז ע | היצירה
עולה ונכלל ונעשה ממתקה לדיוקני הבריאה כי כמו שיש הפרש בין אצי' לבריאה כך יש הפרש בין בבריאה ליצירה וכן יצירה
לעשיה וגם אם יפול האור מהבריאה ליצירה יקרה נפילה ומיתה ואמנם הממתקה הזה הוא הו' באופן אחר כמו הרי
שלעולם היצירה הוא שם אל הויה ואם המלך שם אלהים ואח אלף נמד עם יהוה הוא כנ' הו' וזה ההו עולה לבנ"י היצירה
ונעשה שם ממתקה ואמנם ממתקה העשיה הוא כי גם עשיה האור שלה היה מתפשט מאד בסוד הקי"ע שהיה מתפשט
ונמתח עד קבלה ואז חזר לעלות ונעשה ממתקה בבנ' העשיה ואמנם ממתקה הבריאה הוא כדי שלא ירד אור האצילות
לבריאה וממתקה היצירה כדי שלא ירד אור הבריאה ליצירה וממתקה העשיה כדי שלא יתפשט אור העשיה אל החיצונים
שתחת העשיה ולכן חוזר ונכלל בראש העשיה ואמנם ממתקה העשיה הוא משם ב"ן שהוא בעשיה בסוד ע"ב קודם שהן
אחורים בעשיה שהוא כנ' רי"ו כמנין ממתקה ואם תשאל למה ממתקה הבריאה ועשיה הם משם הויה וממתקה היצירה
הוא משם אל דעבר החמיד אנו מוצאים שם הויה אל היצירה שהוא סוד זה הענק הויה בבריאה ועשיה הם הנה ומלכו'
אהיה אדני ולכן אין הממתקה נעשה מעצמותו שהוא הויה רק משם אל אך בריאה ועשיה שאין עצמותם שם הויה
נעשה הממתקה שלהם משם הויה כנ"ל
נקודות | בהאת המלכות ומלך התיקונה כמו שביארנו הא' הנה מצינו נקודה ומוד הענין כבר ביארנו במקום אחר
כי לפי שאין האור שלה בא אליה אלא ע"י נקב כמו שאמר לאיהא ונקיבה ועוד מאחורי תדוני וכו' לכן נקרא
נקב

143

נקבה ואמנם ר"ת נקבה, ע"ש זמני האשה פעם נק' קטנה ופעם נק' נערה ופעם נק' בוגרת ופעם נק' ה' הגדולה של שם
ההויה וכנגד ד' זמנים אלו נק' נקבה שה' הוא נקבה קטנה כנגד ה' הגדולה ועתה נבאר סוד ד' זמנים אלו והנה הזמן
הקטנות ישבו ג' זמנים אחרים כי בעו שהזעיר ישבו התחלה עיבור ינקה וגדלות כי יהיה למלכות בראי ואמנם ביאור
הענין הוא כי הלא קודם העיבור הראשון של זא' הנה היה אז ו' נקודות כודע אצלנו וזה היה זמן א' הראשון של
הזעיר ואז בזמן ההוא היתה המלכות נק' נקודה אחת שבסיום ואמנם אז היתה מדה שיעור העטרה שביסוד (נ"י
ואז היתה נק' עטרה ואמנם שישה היא שליש מדת היסוד כי העטרה שליש מדת היסוד אח"כ בזמן ב' של הזעיר שהוא
עיבור הראשון אשר היה הזעיר במעי הפנים כי התחלה היה לחזן סוד ו' נקודות ואח"כ נכנס במעי אימא לדי להתקן ואז הוא
זמן ב' דזא' ואז היה סוד תלת כלילן בתלת כי שש נקודות שלו נכללו שם שליש בשליש וזה כבר נתבאר ענינו אצלנו
ואז גם המלכות נתקנה קצת כי העיבור הב' כבר תיקן לנוקבא בעוד לבורה ואז נגלה המלכות בשיעור היסוד של היסוד
הבריאה כולו ואמנם כדי לבאר ענינים אלו היטב אני צריך לבאר ענין מאמר רז"ל שאמרו אשה עולה עם בעלה
ואינה יורדת עמו והענין כי הלא המלכות היא תחת היסוד בקו האמצעי וכבר נודע טעם הענין כי הנצח והוד
דאימא שבתוך הזעיר הם מקומות ולא היתה המלכות יכולה להתקן שם אמנם קו האמצעי ששם מקום היסוד
דאימא שם יכולה הוד לצאת ולתקן את המלכות ולכן לא תמצא לעולם את המלכות אלא באחוה הזעי' כנגד קו האמצעי
והנה בהיות זעי' סוד ו' נקודות כבר נפרדות כל א' מחברתה כודע כי לכן נקראו השורשים גם המלכות למטה מן
היסוד מעי' בבחינת העטרה והזה התקן פעם שמות שנקרא המלכות וכולם אמת כי יש לה פעם שרשים אל המלכות כפי
השתנות הזמן ולכן אל התמה אם מלכות היא עטרת היסוד שבאדם ואיך היא הנוקבא של האדם אך הענין גדול כי כל
הקושי אין שורש הראשון נעקר משם ולכן התחלה המלכות שורשה היא עטרה ואח"כ כשגדלה נעקרה משם ונגלה
מתנעמ מעט עד שנעשית פרצוף גמור וחוזר פנים בפנים עם הזעי' ולא מפני כן נעקרו מציאות הראשון ונשאר לה
שורש דבוק עם הזעי' בבחי' העטרה ולא זזה משם לעולם וכן תמצא כי בכל קו האמצעי קוי' ז' יש אלה שרשים שם
כי היא המולך יש לה שורש בסוד הזעי' בסוד העטרה ואח"כ גדלה מאחוריו ואינה זזה משם לעולם והנו שאמרנו בפירו'
ויעבור ה' על פניו כי שם זה של ויעבור י"י הוא סוד האור אל אורה הח' שהניחה המלכות מאחורי הה"ת הזעי' ואעפ"י
שהיא עתה פנים בפנים עמו גם יש לה שורש אחר למעלה בדעת הזעי' ומשם יצאת לאה וזהו שורש יצאת לאה והבן
ושמור עיקר זה הרי כי בכל קו אמצעי הזעי' יש לה שורש א' קיים לעולם ובזה אל התמה מהיה לחיות שמצאו למלכו'
ולא ה' יזה אלא אפי' עם כל ספי' מספירות הזעי' יש לה שורש א' כי בעת שהיה הזעיר אז נתעברה היא עם כל ספי' וספי'
דזעי' והשאיר שרשיה בכולם וזהו שאמר בתיקונים דאיהו שלימותא דכל ספי' וספי' ואין להאריך בזה ואמנם כבר בארנו
כי בהיות הזעיר ו' נקודות היתה היא בסוד העטרה ולכן אז לא נמצא עדיין נקבה לזכר אח"כ בזמן הב' של זעי' שהוא
עיבור תלת בגו תלת אז נגלה והיתה כולה שיעור היסוד והענין הוא כי היסוד אינו גמור כשיעור שאר הספירו'
כי עליו אמור הכתו' ומספר את רובע ישראל כי אותה נקראת ד' דיקנא הרי כי היסוד רובע הה"ת והעטרה רביע שליש אורכה
היסוד וזהו סוד וכל השליש עפר הארץ כי מדת הארץ ה"א שליש העטרה ואמנם כשנכללו תלת בגו תלת כבר באמרנו
כי הספי' שנקראו נכללו בתלת ונמשך חסד בתוך נצח וגבורה בתוך הוד והת' בתוך יסוד והנה המלכות היא תחת היסוד ונמצא
בקו אמצעי ואח"כ כשעלה יסוד ונכלל את הה"ת תגה והלבישו הנה לא היה מקום אל המלכות לכללו ולא היה לה כן זמן
והנה בעוד שעיבור הזה היה תיקון אל הזעיר גם היה תיקון אל נוקבא ולכן הולך שנקודות המלכות עלה למעלה על היסו'
והלבישו אותו נמצא כי היסוד מלביש את הה"ת והמלכות מלבש את היסוד ואמנם זה התקן פעם שאמרנו לך הב' כלל הכתו'
אשורנו ולא עתה ראושית כמינה לבר פי' זה הכתו' בעיבור זון איירי כמבואר מלשון הזוהר שם והענין בזה שכולל בתוך
שם כי בעיבור הראשון היה זון בסוד ו' נקודות שבתוך אותה כי הם ו' נקודות ונכללו תלת בתלת נמצא כי הם ג' אך הם קטנים
כי אינם מתגלים הג' לבר את הו' ונק' ו' נקודות ושם בסוף אותה הו' אושיט במינה לבר הה' ג' והענין כי כאשר הלביש היסו'
הה"ת הוא שוה לכל שאר הספי' כי גם נצח מלביש לחסד והוד לגבורה אך כשגם המלכות את הלביש יסוד נמצא כי יש
שם ג' עטרות שהם הה"ת יסוד מלכות ששם מקום המלכות הוא שם קצת דמות כמינה היוצאת לחוץ ובזה נגלה
המלכות כולה ז' קצוות כי אחת שכוללה בקו האמצעי כוללת גם כ' קוים אחרים כי כמו שקו האמצעי ע"י עיבור
הזה נכללו שני קוים האחרים ונעשה הא' כודע גם המלכות היתה קו האמצעי נכללת בשני הקוים ואמנם בעליה

ולהשרה את היסוד ע"י עליה היא מתוספת לה אור וגדל כשיעור היסוד שלו ואמנם זהו זמן ב' שלזון אח"כ למען
הג' דזעיר שהוא סוד היניקה שהוא אחרי צאת הז"א לחוץ ממעי אימא אז הזעיר חוזר ומתפשט ונעשה ג' קצוות
גדולים ואז הנוקבא אינה יורדת עמו ת"י כי הלא תחילה עלתה עמו כי כשעלה היסוד להלביש את הת"ת גם היא עלתה
והלבישה את היסוד ונעשית מאחורי הת"ת ומקבלת אורו ולכן כשיורד היסוד מעל הת"ת ומתפשט למטה אין
המלכות יורדת עמו רק נשארת למעלה בנגד הת"ת ונמצא שהיסוד יורד מעל הת"ת והמלכות נשארת על הת"ת ולוקחת בו
ממש וזהו האשה עולה עמו ואינה יורדת עמו אך ודאי ששורשה הראשון של השעה נשאר למעלה כנ"ל ואין צריך
לאמר כי זה הכל פעם נמצא כי למען היניקה נשארת הנקבה דבוקה מאחורי הת"ת ממש ואמנם ע"י היניקה נודע שהז"א
מתגדל ע"י החלב ואז גם אותה המלכות נגדלת גדלות אחר כשיעור הת"ת ושיעור המלכות היא מדה א' שלימה כשאר
המדות של זעיר אך אינה מדה כ"כ רק מדה א' שלימה והלא הזמנים נק' המלכות קטנה אך אינה קטנה ממש מאוד
עד שתהיה מדה שלימה ואז היא נק' ה' תתאה של השם כי כבר יש לה מדה א' גמורה והנה כבר אמרנו כי הז"א בקטנות
יש לו ג"כ מוחין דקטנות והנה גם הנוקבא בקטנותה יש לה מוחין דקטנות ואמנם המוחין האלו הם הנזכרים בסוד השם
שיש לה עתה שהוא ה' אחרונה שבשם כי ו' הוא קו האמצעי דת"ת שהשיר לה שהוא כולל ו' קצוות כמו כן ואך עיקר
ו' היא הת"ת קו האמצעי ושם באחורי הת"ת היא ה' תתאה שהיא הנקבה ושם אורות יה הם מוחין דזעיר ואין להאריך
ואמנם נודע כי המלכות אין לה רק ג' מוחין כי אין לה רק חד עיטרא דגבורה לבד והנה מוח הראשון של חכמה
הוא שם של אלהים במילוי אלפין ומוח הבינה הוא שם אלהים במילוי ההין כי כל ה' בבינה ומוח ג' הוא שם אלהים
פשוט כי הדעת שלה אינו שלם ומכ"ש בקטנותה ולכן אין בו מילוי ואמנם אלהים הוא לא נגלה בה כי אין
כי כן והמקום יוהן לקחה אלפין ונמצא כי ג' מוחין דיה חכמה ובינה הם מילוי אלפין וההין והם ב' אותיות
הא ההין אלפין ולפי שהיא נקבה היא ה' עלאה ולפי שכל עיקר המלכות היא אות ה' תתאה לכן גם המוחי'
שלה הם סוד מילוי ב' אותיות הא הנז' ולכן נקר' עתה ה' ולכן ה' זו פשוטה הוא מוח הדעת שהוא אלהים פשוט
ה' אותיות לבד הרי ג' מוחין המוחין דה' תתאה של השם והנה נמצאת עתה המלכות כלולה מב' קוים ימין ושמאל
ואמצעי פנים ב' קוי דה' ונמצא כי המלכות בקטנות נק' ה' תתאה והיא מעלה אל שם הויה ובאשר נשלמת כנים
בפנים יש לה שם א' לפני עצמה אדני או אלהים לפי הזמנים והמציאות ואינה מעלה אלו וכנז' בזוהר פ'
והנה כבר ידעת כי המלכות נק' אדני וגם עתה בקטנותה לוקחת שם זה ונרמזת בו אך הוא בסוד מטן וקטן ולא
ממש בשם אדני רק הדרך לצד שבתמונה ג' מוחין אלו הם אלהים דההין ואלפין והם כנ"ל הקטנות כי אלו המוחין
קטנות הם הנין והיקף ומור ושבחלה עתהם שם אלהים האמצעי שהוא הם ע"י אלו הבנה בחושך אתה מלוי
אמנם בגמור שני המוחין אז כבר ידעת איך מן הת"ת דזא נעשה כלה תקון למוח הדעת ועולה ב' שלישים
של הת"ת להיותם סוד הדעת ואז גם המלכות שהיא שם באחורי הת"ת עולה עמו ונשארת שם להיותה תקון הדעת
הה כי כל בחינות שיש לנוקבא הן האמצעי שהם דעת ת"ת יסוד וזה נתבאר ענין האשה שעולה עמו ואינה
יורדת   הרי עד עתה ביארנו אותה הנקבה שהוא בצאתה מבטן אימא מן העיבור הראשון ועדיין אינה נקבה
קטנה ממש רק ה' תתאה כי אין לה מדה א' אח"כ נקר' אותה קוף של נקבה והוא כי הלא האישה עד י"ג שנים
ויום א' נק' קטנה ועדין שנים אלו הוא כי הלא האשה אינה נקבה עד גמר תיקון האדם וזהו סוד הפסוק לא טוב היות
האדם לבדו וגו' כי תחלה היתה הנקבה בסוד עלמא והוא היות אחרי הת"ת דזא בסוד ה' תתאה ואז נתקן אדם שהוא
והנה ל ז"א ונתקן עמו' ואח"כ נתקן הנקבה כי אחרי גדלות הזכר עדיין הנקבה קטנה ואין נק' נקבה עד גמר תיקון הזכר
ולכן אנו רואים לחוש הנגלה כי האיש גדול השנים מאשתו כנודע והנה אחר שבאו המוחין לז"א והגדיל אז מאירים
מוחין אלו לנקבה ונתקנת והנה אלו שאין הז"א נק' גדול עד שיגמרו כל המוחין ליכנס כך הוא לנקבה שאין לה מוסד
גדלות רק עד שיגמרו המוחין ליכנס ואז נק' נערה והנערה אלו שנאמר כי ב' שמות אלו הם כולם לשני הגדלות אך בתחלה
נק' קטנה והנה ידעת כי הזכר אינו גדול עד השלים י"ג שנים ויום א' והנקבה עד י"ב שנים ויום א' ולכן נבאר עתה אלו
הי"ב שנים ויום א' איך הם מציאותם ואמנם כבר ידעת כי הנוקבא אינה נבראת רק מאמצעות שליש הת"ת הנק' חזה ומשם
ולמטה ונמצא כי בנין המלכות הוא מן שני שלישי הת"ת ומנצח הוד יסוד מלכות הם ד' מדות ושני שלישי מדה וכבר ביארנו
כי הגדר שלה נעשה מן ב' שלישי שלוקחת מן הת"ת דזעיר וה' מוחין שלה מב' תיקון קרמאין מנצח והוד וחסד וגבורה

היה

הלה מן ב׳ מקין אמצעיים ונ״ה הלה מן ב׳ מקין התחתון דנ״ה דדכורא ואמנם קו האמצעי שלה הוא דעת דז״א והת״ת
ויסוד מלכות אין לה רק בחינת היסוד לבד וכבר בארנו זה במקומות אחרים ועוד נבאר זה בדרוש הנק׳ אנוקא ////
והנה נבאר עתה ענין הה״ג שלה כי כבר נודע מה שבארנו בענין הה׳ חסדים המתפשטים בגופא דז״א ואין לו
מפי׳ א׳ מן החסד עד ההוד שכו שאין בו חסד א׳ מן הה׳ חסדים והנה בת״ת דז״א שם הוא חסד א׳ ונחלק
לג׳ שלישים כי אין לך שום מקום שאין לה ג׳ מקיפים ואמנם עד החזה הוא שליש א׳ ועד הטבור שליש שני ועד
סיום הגוף הוא שליש ג׳ והנה החסד הזה הנוגע אל הת״ת מתפשט בג׳ שלישי הת״ת וכבר בארנו כי החסדים בגוף
העליה הם מגלים את הזעי׳ כי יורדים ונופלים ביסוד ומשם עולים עד הד הזעי׳ ומגלים את הזו״ר ואמנם הזעיר
יש ירידה ועליה אך הנקודה אין לה אלא חסדים אלו רק לדרך עליה בסוד אור חוזר ממטה למעלה בסוד אור חוזר
הנק׳ אור נוקבי וזהו סוד עלי האור עצמו לה וכבר בארנו כי אין המלכות לוקחת מזה החסד שבת״ת עד חצי שליש א׳ רק
כי השליש התחתון מן הג׳ שלישים מתנו נחלק חציו עלה עד הד״ הזעי׳ וחציו האיר אל האחוריים וניתן אל הד״ הל׳
ושם בארנו כי זהו סוד שמשמשו ב׳ מלכים בכתר א׳ כי מן השליש הזה נחלק לב׳ כתרים לז״ון ואמנם מה שהנוק׳
נוטלת מן החסד שבת״ת שהוא פנימיות וקוא הדעת המתפשט בו בין הגוף והמלבוש והכלי של הת״ת דרחל הוא
נעשה מן הכלי והגוף של הת״ת דזעי׳ עצמו ונמצא כי המלכות לוקחת חיצוניות ופנימיות דזעי׳ מן הת״ת לצורך פנימיות
וחיצוניות הכתר שלה ואמנם הפנימיות שהוא האור אשר לוקחת משם הוא חצי שליש אך החיצוניות לוקחת כל
הב׳ שלישים העליונים כי הלא אחר הכתר שלה הוא אחר כלהב׳ שלישים של הת״ת דזעיר ואם כן מוכח הוא שלוקח כל
החיצוניות שלאחורים ב׳ שלישים אך האור שבהם ופנימיות אינה לוקחת רק חצי שליש לבד כנז׳ ונ״ב ודאי שאינה לוקחת
כל הב׳ שלישים כי הזעי׳ צריך להשאיר מהם לעצמו אמנם הזעי׳ לוקח חצי שליש לבחי׳ גוף חיצוניות הת״ת שלו והשליש וחצי
עבו לגוף הכתר דנוקבא והטעם כמו שהזעיר שמתחלה כלהב׳ שלישים הם בו וגם ששם יש הארות רבות ששם
נעקד יסוד של אימא ויש שם אורות רבים ולכן יש ספק זה כחצי שליש להשלים הת״ת שלו והשליש וחצי נתן
אל המלכות להיות אליה כתר לבחי׳ גוף ואמנם כי אורות אלו המשפע מזעי׳ לנוקבא אינם יוצאים ממש ומאירים
ועוברים דרך דופני המחיצות הזעיר כלם אל הנוקבא דאח״כ בגדלות היו נכנסים בה כל המוחין אך הם ממש הנזכרת
מוחין דזעי׳ מה שהזעי׳ נכנס בלבד ומה דנה׳ דאי׳ כו בשנה ושנה כן לנוקבא ודאי שיהיה הדבר כן נמצא כי אלו
ההארות היוצאים אל הנוקבא אינם יוצאים מכל מקום שירדה רק עלות כולם עד החזה ששם הוא הנקב שבשער
בוצינא קדישא וגם בחזה דז״א לעבור משם דרך האחוריים ודרך שם יוצאים כל האורות ועשיים יצאו א׳ אל הנוקבא אל
מהו שיש עלם להוף ומשם נכנסים משא משא כלהב׳ והב׳ בשנת א׳ עד השלם כלהי״ב שנים קטנות נמצא כי אורות
אלו הם עולים תחלה מלמטה למעלה מן היסוד עד החזה כנ״ל ואח״כ יוצא משם אל האחור וחוזר ויורד אל הנוקבא
מלמעלה מן הכתר עד למטה עד סיום גופה ואחר שעלה חוזר לימין ולמטה וזהו סוד אורה הנעלם מוניא מ״ה סנם
המוכת קוא׳ עלאש נכתבת שהזיקה וזה שבארנו הוא מציאות הנק׳ אש נכתבת וכבר ידעת כי המלכות כולה מן הם
הגבורות שהם אש ולכן נק׳ אש נכתבת והנה דע כי הלא שני מיני אור לוקחת הנוקבא א׳ הוא חסדים שהם ב׳ חסדים שיש
בנצח והוד ועוד יש שליש אחר שבת״ת וב׳ הוא אורות הה׳ גבורות ואמנם והאמנם לעולם אין חסדים מתגלים
רק בתחלה ומשם החסדים עד שיגמרו לגמרי ואח״כ יוצאים הגבורות והנה המלכות שיקר הגבורות שלוקחת אינם
רק בקו האמצעי שלה כי הלא לוקחתם מן הדעת דז״א שהוא קו האמצעי ואמנם בשני קוים שלה לוקחתם הם
הנז׳ והטעם כי הנה מן החסד שבנצח דזעי׳ נחלק לג׳ שלישים ושליש א׳ לנוקבא בחסד שלה ושליש ב׳ בחסד שלה ושליש
ג׳ בנצח שלה וכן עד״ז נחלקים ג׳ שלישי חסד ההוד דז״א ובסוף קו שמאל דנוקבא שהם בינה גבורה הוד ומאחר השליש
של החסד הת״ת ז״א עד כתר שלה נמצא כי מן החסדים שלוקחת הנוקבא מן זעי׳ המתפשטים בכל קו הימין ובכל קו
השמאל אך קו אמצעי אין חסד מתפשט רק בכתר שלה לבד ונשארים הת״ת ודעת ויסוד ומלכות שלה בלתי חסד הנה
כבר אמרנו כי תחלה נכנסים כל החסדים ואחרי שאין עוד חסדים ליכנס אז נכנסים הגבורות והנה נמצא כי בתחלה
נעשים ב׳ קוים לנוקבא ואח״כ קו האמצעי ונבאר עתה מספר אלו הי״ב שנים קטנות הנה תחלה נכנס חסד התחתון
דנצח בה שנה א׳ ואח״כ חסד התחתון דהוד בה שני שנים אחרים אח״כ שתי שנים אחרים לקו האמצעי בשני
מקים אמצעיים אח״כ ב׳ שנים בשני מקים עליונים הה הם ו׳ שנים והלא השלשה שנים נגמר שני הקוים דנוקבא

הימין והשמאל לשנה האחת לרידת חצי השליש שבהוד הה׳ ז׳ שנים עד שנסת כל החסדים ואח״כ נבאר למה אם
ההוד נכנס בראשונה או באחרונה והנה אחר שכבר נגמרו ליכנס כל החסדים בשלשה שנים אלו אז מתחילין לי׳ גם
הגבורות ואז נכנסו ה׳ גבורות כי כשיצאו הה׳ חסדים שהם׳ והתפשטו כו ואח״כ יצאו הה׳ גבורות ולא היה להם מקום
להתפשט ירדו אל היסוד דז״א ונתעכבו שם עד עתה ואז יצאו מן היסוד אל הדעת שבנוקבא כי כבר יצאת מיסוד
דז״א ננסרה מאחוריו ועתה בנוקבא ואז יצאו הה׳ גבורות בפעם א׳ לדעת הנוקבא הרי ח׳ שנים אח״כ ירדו הגבורות האמצעי׳
ששרשם נשאר בדעת כמו החסדים דז״א ירדו נ״כ הגבורות מדעת הנוקבא דרך קו האמצעי וירדו עד ההוד שלה ולא
הקנו לחי׳ ההוד הרי ט׳ שנים אח״כ ירדו עד היסוד דרך קו האמצעי וכבר אמרנו לעיל קוא׳ כי יהיה חסדים מן הה׳ אל
היסוד אין צריך זמן כי המתחלת נתרכיימו והם יוהם לרבע וגם כאן יורידו הגבורות מן ההוד וירידים ליסוד לרגע כי ולאין
כמו שיש דז״א נסתר ונגלה כענין יסוד דאימא שהוא גם יש בה׳ דנוקבא מכוסה ונגלה מן היסוד דז״א שהנה ה׳ שלא סתום
הוא להיכו ממש הנוקבא הוא מנגד האחור פי׳ כמה שהוא מנגד היסוד הצדיק גם הה׳ דנוקבא נק׳ אור מכסה והוא כי אד
כבר אמרנו כי כשיצא האור יצא נ״כ עם מלבושו והקן טמון ונמצא כי אור של יסוד השוה ונכנס בה׳ הנוקבה גם הלבוש
שלו יצא בה׳ מתוך אל ההוד דנוקבה ושם מלביש את האור ההוא עד המקום שמגיע אורך היסוד דז״א ושנגלה יסוד
הזה׳ גם בגדו בנוקבה הוא שם אור מגולה ונמצא כי במקום אור המגולה אין צריך זמן ליר׳ ונמצא כי עדיין לא נגדו ה
ט׳ שנים לכד אח״כ בדרך שעולים החסדים מן היסוד שה׳ עד ההוד שם להגלות מן הגבורות עולות דנוקבא מתרא
לעלות עד ההוד שלה והנה כשעולים טעמים נמשרת א׳ מן היסוד אל ההוד וא׳ מן ההוד אל הדעת וא׳ מן הדעת אל ההוד
הרי נ׳ שנים עם ט׳ ראשונים הרי יב׳ שנים והנה נבאר עתה ענין אותו חצי השליש של אור שבהוד של נוקבא מתי נכנס
דע כי אותו חצי השליש של אור הוא נחלק לד׳ חלקים ושנכנסו׳ ב׳ פרקי ההאין דנצח הוד נכנס א׳ הבינה וכשני פרקין אמצעיי׳
רבע הב׳ וכשני פרקין קדמאין עילאין כבינה הג׳ נאמן כי היותה לה יב׳ שנים לא נגמר ההוד שלה ה׳ ג׳ חלקים לבד והחלק
הד׳ עדיין לא נשלם והוא כמה שכבר הודעתיך כי לשלשים אין ההוד יכול לגמור ולהתקן עד שיתקן כל הגוף ולכן נשאר
זה הרביע ונשאר באחרונה מכל מה שנכנס ומה שהתחילו ליכנס בתחלה הג׳ רביעים היה מפני שאין הגבורות יכולים
על גמר יהדה החסדים ולכן הולכו לדרת תחלה אך מפני שאין ההוד נגמר עד לבסוף לכן נשאר זה הרביע ליכנס עד
האחרונה ועכ״ז נבאר יותר כה כי אחר שזה הרביע נשאר למעלה איך נתפשטו הגבורות תחלה אך הענין הוא לא היה
עדיין נשאר הט׳ עצמו או היה קפיצה לדבר אך כאן כבר היה הוא בראש הזנ׳ כי שלא נשלם ליכנס והיה כמו אור מקיף נ״א
כו׳ ולכן אין קפיצה וכבר יכולת הגבורות להתפשט בו׳ והנה נ״כ מהטעם הנז׳ הל׳ כי כיון שאין חסר ליכנס רק הרביע לבד כהמשה
וגם שכבר עומד שם ואין חסר לו רק ירידה מועטת לכן אין צריך זמן מתקבל שיר׳ אותם הוא סוד יום א׳ היתר על יב׳ נ״א בה
שנים והענין כבר קין לה יב׳ שנים ואח״כ יום הראשון של שנת י״ג אז נשלם לחי׳ ההוד שלה ואז היא גדולה אחר יב׳
שנים ויום א׳ ועל האמת כי אחר יום א׳ אין צריך לזה אך יש נ״כ ענין אחר והוא כי יהדה והכאת הגבורות ביסוד שלה עם
זה הרביע של ההוד שני חלוקות אלו הם כלם סוד יום א׳ לכד הרי אמרנו ענין יב׳ שנים ויום א׳ של הקטנה ואח״כ נק׳ נערה
כמו שנבאר לקמן ועתה נבאר ענין מה שאמרנו כי הגבורות עולות נ׳ עליות מן היסוד עד ההוד שהם לנגד הדעת וסוד
הענין הזה באר לדרוש כמו׳ להעלותך את הנרות אל מול פני המנורה וז״ל כי אין דומה עליית הגבורות בנקבה כמו עליית
החסדים בזכור כי בזכור מתפשטים החסדים לכל נ״ה הקוים ועולים עד הוד חכמה לנה שלו אמנם בנוקבא אינם עולות
רק דרך קו האמצעי שלה והוא סוד אל מול פני המנורה שהוא קו האמצעי וכמו שאמרנו שם במקומו וטעם הדבר כי
הנה נודע כי היסוד דדכורא אינו כמו דנוקבא כי יותר ארוך הוא ולכן יסוד דאימא שהיא נוקבא הוא מסתיים בחזה דז״א
ונמצא שיש לז״א שני חסדים שני שלישים מגולים ולכן כשעולים מן היסוד אחר הכאתם יש להם כח והספקות לעלות עד
ההוד שבו אך הנוקבה כל ההוד שלה הוא אור מכסה כי היסוד דז״א הוא מכסה ארוך עד נגד כל ההוד דנוקבא ואין שם
מגולה רק ב׳ חסדים רנ״ה לכד כי זהו הטעם שאמרנו לעיל כי הגבורות ביסוד שלה אינו אלא יום א׳ לפי שהגבורות ירדו
בזמן הנ״ל מן הדעת עד סיום ההוד כי כולו סתום ואח״כ נפתח מסיום ההוד ליכנס ביסוד המגולה אין צריך רק רגע א׳ אך
שם בז״א אינו כן כי יש מקום מוהד שני שלישים מגולים מסיום היסוד דאימא עד יסוד דז״א ולכן צריך יום א׳ גמור משב׳
בנוקבא ונחזור לענין כי לפי שאין לנוקבא רק שני גבורות מגולות לכד הנה אם היו מתפשטות ועולות לכל הנ״ה קוים לא
היה להם הספקות לה לעלות עד ההוד שלה והוא מוכרח שיעלו עד שם לפי שבהוד שלה לא יש לה רק חצי שליש אור

לבד

לכך כנז׳ וצריך האהת הגבורות הכתר ולכן הולך שלא יעלו הן דרך קו האמצעי לכך כי שיספיקו ויהיה להם כח לעלות
על הכתר שלה ולכן אינן עולה בקו האמצעי לכך // //

וענין זה נבאר מה שאמרנו לעיל כי מן האור הכתר דז״א נעלה היא חצי שליש ומן הנוף והלבוש על הכתר נעשה
שליש א׳ וחצי ובאור הכתר כי הלא הם היו ב׳ שלישי דנוף ונחלקו לד׳ חצאים חצי א׳ לכתר עצמו דז״א
ונשארו ג׳ חצאים שהם שליש א׳ וחצי על הנוקבא ולקחה חצי שליש לכתר שלה וחצי שליש לדעת שלה וחצי שליש
לחכמה שלה וכזה הוכן שכתב כמה פעמים מו״ר ז״ל ולכן איך מן האור שבכתר דז״א נעשו ממנו ב׳ כתרים כתר הנוק׳
וכתר הנוקבא והם סוד ב׳ מלכים לכתר א׳ ומהנוף דכתר דז״א נעשה ממנו נופה דכתר הנוק׳ ונופה דכתר נוק׳
נמצא כי מן האור נעשו ב׳ כתרים ומן הנוף ב׳ כתרים חד דהדה וחד דהדה וכל זה כדי להשוותם בשוה אחת
ולהיות בקו האמצעי שהוא עיקר הנוף שיהיו ב׳ מלכים שוים בכל מציאותם ונתפשט כתר דהדה על כתר דהדה
גם הכוונה היא מש״ל נוף וברית חשבינן חד והענין כמו שנבאר בדרוש אח״כ כי הלא עד עתה היתה המלכות
סוד מה א׳ בכל ובשרצה המאציל לעשות פרצוף הוצרך לחלק אורה היא לעשר חלקים ונקודות ואח״כ ע״י אלו
המוחין הנכנסים בה כנז׳ וגדלו הנקודות וכל נקודה ונקודה שלה נעשית מה אצילות עד שנעשו לה עשר
מדרגות גמורות שהם בחי׳ פרצוף א׳ שלם ונמצא כי בשנעשת זאת המלכה נעשית י׳ נקודות ומן נקודת הכתר שלה
לא היעיל לה כלל ולא הועלה לה לפי שכבר נבנה הכתר שלה ע״י הכתר שלקחה מז״א כנז׳ ואז אורה הנקודה של
הכתר ירדה עד היסוד לה ונצטרפה עם נקודת היסוד שלה ומב׳ נקודות אלו נעשה יסוד דנוקבא וזהו סוד נוף וברית
חשבינן חד כי הכתר ויסוד עיון שלה נעשה מנקודת הנוף ומנקודת עיון פתח והנה לא הועלה לי״ר שום נקודה
ולהיותה עם הנקודה שהתחלה כי הכתר לכך ירד עד היסוד והטעם עם מה שאמרו העקום אחר כי היסוד
שלה מוחו האור ואין לו על מה שיסמוך והענין כי היסוד שלזה הוא מגיע עד סוף הכתר שלה ואח״כ היסוד
והמלכות שלה אין להם על מה שיסמוכו הלא חוץ מן היסוד והמלכות שלה ובכך נידע כי הנוקבא דק אחסבק לה׳
דלא נהרא כלום ושאר הספי׳ לוקחים מן הז״א חוץ מאלו השתים ולכך הולך הכתר שלה שכבר יש לה עלמה נקודה
ונתגמון הזא ויורד עד נקודת היסוד ונתחברו יחד ולכן שניהם היו ה והספקות וכן לכד׳ להעשות בחי׳ יסוד
ומלכות בחי׳ המלכות שלה לפי שכל עצמה אינו לה חורם א׳ חורם להיך חורם לכן המוטעט הספק והמו על גבי
שנבאר בדרוש אמה כמה כי הרי כל עצמותה נק׳ מלכות ומה למלכות שמלכותה לצורך חורם על גבי
חורם לכך והנה כמן הזה הקטנות נק׳ חוה אשר אם הראשון קודם שחזר וגם עתה לעולם נק׳ חוה כי תמיד
נשארה בחי׳ זאת שנקרא נק׳ חוה והענין כי כבר אמרנו שהיא לוקחת חצי שליש אור מן הכתר דז״א ואינו נכנס
רק בד׳ פעמים כנז׳ ואמנם שאיני זוכר זה היטב עכ״ז אכתוב מה שנר׳ לדעתי עתה והוא כי נחלק החסד זה
שבכתר לד׳ חלקים ושלושים ומצא שהיא אינה לוקחת רק חצי שליש לבד והוא חלק א׳ מו׳ חלקים והנה האור
העליון איני זוכר מה ששמעתי ואפשר כי אם לא נחלק כל החסד כולו נצריך לפי שמקומה אינה רק בשני שלישי
התחתונים לכך ולכן לא נצריך רק בשני שלישי החסד התחתונים לכך כי היא לוקחת חצי השליש שהוא חלק א׳ משני
חלקים וגם זה החסד שלוקחת נכנס מתוכו הבינה לכך כולל בכל פעם הרי כי בכל פעם אינו נכנס לה שמינית א׳
לכך כי הכל הוא רביע ואח״כ זה הרביע עצמו נחלק לד׳ הרי הם ב׳ שמיני׳ שהם ח׳ ובכל פעם אינו נכנס לה חלק
א׳ משמונה וזהו לחוה גם אפשר לומר כי כבר אמרנו לך כי אלו החסדים בשלשים תתאה למטה מן היסוד ולמעלה
הם נגלים ונכפלים לכפלים ונמצא כי המלכות שנוטלת חצי השליש ונכפל אח״כ ונעשה שליש א׳ שלם וכן השליש
וחצי שנשאר בז״א הוא נכפל ונעשה ג׳ שלישים ונמצא כי אורם ב׳ שלישים תחתונים נכפלים ונעשים ד׳ שלישים והנה
האמת הוא כי כשלוקחת המלכות אורו אינו לה חצי שליש אלא שאח״כ נעשה שליש גמור ואם תצריך חצי שליש
בד׳ שלישים הוא חלק א׳ מח׳ חלקים וזה חמש חוה וזה הפי׳ הב׳ נלענ״ד אמיתי וזהו ששמעתי דהמלכות עצמה
נק׳ ה׳ תתאה של השם הרי חוה בשלמות הרי אמרנו ענין הקטנות שהיא עד י״ב שנים ויום א׳ ואמנם ענין נערה
מצאתי כתוב אצל מורי לשון זה כשנכנס בה והוא לקיחת המוחין לבד חוץ מב׳ ראשונות מתוסף בה דעה וכו׳
והאור אומרו חוץ מב׳ ראשונות לא יכולתי להבין אך האור שאר הלשון הוא זה וצריך אני עתה לבאר לך ענין
ב׳ נקודות הנמצאים בנוקבא והם ציון וירושלים מה עניינם והנה מצאנו כי ציון הסוד וירושלים המלכות וכך הוא

הדבר כי עקידת היסוד דנוקבה הוא נק' ציון ונקודת מלכות שבנוקבה נק' ירושלים וכן אמרו בזוהר וזאת ציון ותל
כב' רחם דאתתא ואותם המקום ערוה יש בשר המוח והיא נק' ענוה הוא בשר המוח כולא כן הירכיים וזה
הבשר הוא סוד המלכות שבנוקבה ואותם בפנים מהבשר דהוזה שם היא סוד בית הרחם שהוא חדר א' לפני
מזאת דמלכות וזה עד יסוד שבנוקבה וסוד הענין הוא כי הנוקבא היא נק' מלכות ואכ"כ אין צורך בהיותה
עצמה בחי' מלכות כי כל עצמה היא מלכות ולכן לא נמצאו מהנוקבה רק ט' ספי' שהם מן הכתר שלה עד היסוד
שלה ומה שבתוך הזכר לחיות נמוך ובאך המלכות שלה אינה רק לדרך ריוח קנה הוא עוף הקנה מן היסוד
לחוץ ואותם אמרתי שלא היה עכו זהו סוד מש"כ נמ' כי תחת שהם יין נסך א' מן המינים האסורה הוא שייך
חורם לדרך חורם והענין כי היסוד הוא חורם א' והמלכות חורם ב' והאור הדבר כי היין המשומר הוא סוד הנקו'
הק' אשר ניתנים למלכו' צריך להיותם משומרים מן החיצונים שלא יאחזו בהם כי יניקת החיצונים מהגבורות
ולכן היין נסך נשמרו שהם הגבורות ונעקים החסדים שהם המים ואותם החיצונים הם יושבים תחת המלכו'
והרוחם אליה בסוד כנליה יורדות מות ואינם נאחזות לה אלא לטובה והחתירה כנודע והוא שיולא מן היסוד שלה
מהם יונקים והמשמים אותם הגבורות נעשים לה שהם הנין נמוהם ואז קוא להם נדות שיונקים החיצונים אך
להיותם משומרים הוא יין כי היין מורה על הגבורה המתוקנת לסוד היין המשמח והנה אלו הה' גבורות נשמה
ע"י ב' חורמות א' הוא היסוד שבו עקרות הגבורות והשני הוא המלכות אותו הבשר המקי' מבחוץ וזהו סוד מילת
חורם לפי שהיסוד דנוקבא כל עצמו לא נעשה אלא מהאחת הגבורות שנחתם ונעלם בו כדרך יהיה והנאה נגלית
היסוד בעצמו אין לו מקום להמשך הבר כנ"ל ועכ"ש ולכן נק' חורם וכן המלכות הנוכש' שאחר קחת המלכות אינה
אלא מהאחת היסוד הה כי א"ח הוא חורם נמשך מחורם אחר ולכן חורם הוא אותיו' חומה ואלו הם סוד הנז' כמ"ש
חומת בת ציון חומת ירושלים כי ציון חומה א' וירושלים חומה אחת שהם סוד החומות השומרות את היין מן
החיצונים גם אותיו' חומות הוא החום נואר על כאן החום הקדוש ומשם והלאה קליפות ולכן א' סוד לצאת חוץ לחו'
כי החום היא מלכות אחרונה גם החום הוא אותיו' חמות ופי' הענין כי כל עיקר חורמות אלו נמצאים מן החמות
העליונה שהיא בינה כנודע ואותם למטה נקרא בינה איך חורם זה נמשך מן הבינה הנק' חמות ועתה נבאר מציאו'
אלו החורמות והענין כי הלא אמרו ענו' כי יש דלתות הרחם כמש"כ לא סגר דלתי בטני ויש צירים לאשה כמש"כ כי
נהפכו ציריה עליה והענין כי כמו שבחומת העיר יש דלתות וצירים כן לחומת המלכות הנק' חורם יש שם צירים
ודלתות וסוד הענין כמו שאמרנו זה היחוד החמשי ועכ"ש והענין כי הנה האדם מזריע טיפה לכן הנקבה והנקב'
מקבלו בבית הרחם שלה ושם נעשה צורת הוולד ואותם מאין יש כח אל האשה לקבל אותה הטיפה ברחם שלה
ונתעכבה שם שלא תפול ותצא לחוץ והיאך יכול לצייר הוולד אך הענין כי הלא כל האברים כלם בשיעור אשר
נזכרים הם הכב' אהרון שהם סוד האלקים שמשם נבנה הבית והנה כבר ידעת כי יש הויה כנ' אותיו' שהם
כב' אותיו' וה' כתולה ואותם שנצטייר המלכות וניתן בה הכב' אותיו' הנה אמרו ונתחתמו הכב' אהרון הם שלה
ושם נשאר רשומם וכן עדן כב' אהרון הדכורא נרשמו בסוד שלו כמש"כ וישב המקום ההוא ויש כב' אהרון גם הוה
ומשם טיפה יוצאה כלולה מכל הכב' אהרון גם בסוד הנוקבא נרשמים הכב' אהרון הדה ועי' כן יש בסוד שלה לקבל
שם הטיפה ולציירה שם ואותם מן הכב' אהרון נעשים דלתות שבסוד של הרחם והוא כי צורת הדלת צורת יוד וב'
ווין כזה יך כי היוד היא באמצע השני ווין ואחכה וזו היא זאת הנקן שאחורי הדלת ואותם הדלתות.
שבהם האשה היא סוד זו הדלת שאמרנו והנה אותה היוד שבין ב' הווין היא צורת ציר הדלת שכל הדלת סובב
עליו כי אין קיום לב' הווין אם לא תהיה היוד שהיא הציר שעליו סובבים שני הווין ואותם ציר כב' ימש שהוא סוד
נ' קיים שיש באות ימש שהוא הרחם הנוקבא נרשם שם כל הכב' ווין שהם חג"ת כנודע והם נמשך אליה מן האבות
העליונים שהם חג"ת צורת ש' וזהו סוד חברון שהם וכן הנקבר שם אבותינו והוא סוד היסוד שלה המעולה מיין
נוקבין הנק' באר ולא בור והוא עשוי החמיה ולא קלנו לעין יסוד הזכר רק [illegible] החמיה שקוע כדי שיקבל שם טיפת
הזרע הבוע ואותם נעשה עי' קשהם והנהכים אלין אינון אלה שחקקין הה חותמן שהוא צורת ש' כנ' וזהו סוד
והיה שם הנהר אל הקרי' הנהר אלא הנהר כי היסוד נק' שה ונעשה עי' הנהם שם ועל שמו נק' שה והיא כי הקני'
הוא ש' רשה והל' רשרי אותיות י"ל כי מן היהם העליונים שהם ג' ידים יד גדולה יד רמה יד חזקה שהם חג"ת

ומהם

ומהם נעשה שם שדי שהוא סוד ש׳ די וזהו סוד מקדש אדני כוננו ידיך כי הכוונות של אדני שהיא המלכות הנה
מן היסוד שלה שהוא עיקר הכוונות נעשה ע״י היחס העליונים והוא סוד יצחק מנעך באתכנו ואין להאריך כאן וזהו
סוד שמת מיה פתח יקשו לי כי כבר הודעתיך דריש פ׳ בראשית כי מיה לכוהם קס שם מב״א להויה ומים נוקבין הם
ב׳ שמות מ״ב כי אין מפה יוצא מלמעלה שאין כנגדה שלה מפייס וב׳ מפיים הם ב׳ מ״ב שהם כנגד מל שהם סוד
המיין נוקבין ועם הל׳ שברחם הרי פתח וזהו שמתה מיה פתח כי אלו היחס העליונים הם שהמשיכו אותם המיין נוקבין
למטה ובשאוחזין הם התחתונים נקראים יה פתח ונחזור לענין כי הנה הלא ל׳ צירים ושני דלתות יש באשה כנ״ל כי אמנם
דלתי בטני וכן כי נהפכו ציריה עליה והנה סוד הענין הוא כי הלא אלו הב׳ אחרון שאמרנו לעיל הם נעשים דלת וציר א׳ והנה
אלו האחרון הם כפולים כלו שנשאר אחד כנגד ולכן יש בו שני צירים ושני דלתות ואמנם כשהם יחד יהיה צורת מ׳ סתומה
כזו ם וזהו סוד מ׳ של מרבה המשרה ואלו הם סוד המ׳ יום הצורת הוולד ואשר נקודת יסוד שלה היא סתומה והוולד
הוא בתוכה אז היא צורת ם סתומה וכשיולדת נפתח הרחם ואותם ב׳ דלתות שהיו דבוקות זו בזו ונעשות צורת מם פתוחה ובשיולדת
נפתחות ואז הוולד יוצא משם ואז הצורה מם סתומה אז בן נשלמים מ״ין חסדים והמיין נוקבין של מ״ין זה הם חתומים שם
ופתוחים והרי פירשנו סוד הדלתות שברחם שהם סוד הכלי המקבל לקבל את הוולד והנה דרך כלל זה הענין המיין נוקבין
כי המיין נוקבין אינו הכלי בעצמו אבל הם הה׳ אותיות המנצפך הכלולות באותן כי הב׳ אחרון הם הדלתות והה׳ המנצפך
הם המיין נוקבין ולכן יש הפרש בין הב׳ אחרון לה׳ אותיות מנצפך ואשר מעלה המיין נוקבין הם אלו הה׳ אחרון ואחר לצייר
הוולד מצטייר ע״י כל הב׳ אחרון ולכן אין ציור הוולד עד מ׳ יום כנגד המם סתומה כנ״ל ואמנם ענין אלו המנצפך הם סוד
ה׳ גבורות שלה שיורדות בסוד ויורדות ונרשמות שם והנה ידוע כי הגבורות מושפעים לה מן הבינה הנק׳ אמא כנודע וזהו סוד
אותם כנ״ל ושרה נשאר איך הם ב׳ דלתות והענין כי בתחילה כשנעשו המוחין לה וניתנו לה הה׳ גבורות כל זה ע״י זעיר כי היו עדיין
מן אחורי זעיר ולכן אח״כ ואז נרשמו בסוד שלה דלת א׳ וציר א׳ והמיין נוקבין שהם מנצפך כי כל אלו הדלת והציר והמיין
כן הם סוד הב׳ אחרון שקבלה המלכות ע״י זעיר עוד יש לה בחי׳ אחרת והוא כשננסרה המלכות מאחורי הזעיר וכבר הודעתיך
בתפילת ה׳ מה ענין הנסירה ושם פירשנו שהוא סוד הסתלקות המוחין מן זעיר ויורדים למטה מטבור ואשו ונכנסים בנה״י של
אימא עם המוחין דראש הנקבה מאחוריו ואז ננסרה מן הזעיר כי בתחילה שהיתה מקבלת ע״י היתה דבוקה עמו אחור באחור
אך עתה שלוקחת המוחין מאימא עצמה היא ננסרת ונפרדת מן הזעיר ואמנם אז בעת הנסירה לוקחת המוחין כי
ב׳ ההוא יותר גדולה מלמעלה עד אין קץ כי בתחילה היה מקבלת האור ע״י המתחילות ועכשיו לוקחת המוחין עצמן ואז כמו
נעמה להתקן ואחוזה לקח כל ב׳ אותם הכן אותיות התיבה ויש לה ב׳ דלתים וב׳ צירים וב׳ מנצפך והנה ענין ב׳ דלתים וב׳
צירין כבר פירשנו ענינם שהם צורת המם סתומה כנ״ל אבל ענין ב׳ המנצפך הוא סוד ידעתים שיש באשה ה׳ עקודים
וב׳ מתאים ואמנם אלו המנצפך שלוקחת עתה ע״י הבינה הם העקודים שהם גבורות מתוקנות אבל אותם שלקחה בראשונה
ע״י זעיר הם הטן כמוהם והנה אלו השני החיות הם ציון וירושלים כי ציון הם השמם שלוקחת ע״י הבינה ולכן ציון הוא התיקון
וירושלים הנק׳ הם הראשונים שלקחה ע״י הזעיר ואמנם כבר ידעת כי הבינה הנק׳ שלה שהם מיני המוחין שלה אלא הם
ג׳ אהיה א׳ דיודין כנגד וא׳ דאלפין הוד וא׳ דההין כנגד ושלשתם כנגד תנ״ה והוא כנגד חותם עם הכולל ובשמות נעשית עדה
רותק ואין להאריך כאן ואמנם עתה כפי השמם שקבלה המוחין ע״י הבינה אז קבלה האחה ג׳ מן הלבושים שלה שהם
ג׳ אהיה הנז׳ שהם כנגד חותם וזהו סוד המלכות שנקבה שהוא חותם החיצון כי כלחותם עיקר הוא מן לבושי נה״י דאימא
ואמנם כשהאדם מזדווג עם אשתו אז נק׳ חתן וכלה כי ג׳ אהיה במילואם עם הג׳ שמות עצמן הוא בגי׳ חתן כי עתה נכנסו הם
ובן היא נקראת כלה שהם ה׳ אותיות מנצפך שהוא אותה מן כלה וכלה א׳ כלולה מי׳ הוא ב׳ וזהו כל ונחזור לענייננו כי
כבר פירשנו כי בתחילה מקבלת מנצפך א׳ ודלת א׳ ע״י הזעיר ואח״כ כשננסרה לוקחת מנצפך ב׳ ודלת ב׳ והנה זהו סוד
האשה בבירוק נשה ואמנם לבעלים עד עשר חסר ה׳ ובשלים נעה כה׳ והענין כי בתחילה כשלוקחת מנצפך הראשון שהם
סוד ההין כנ״ל אז נק׳ נער כמו שהודעתיך כי נער בגי׳ ש״ך קטן ואמנם שלקחה אלו הה׳ מנצפך השמם נתוספו לה ה׳ הנשה
שהם ה׳ אותיות מנצפך השניים וזהו ההפרש שבין נער לנשה והנה כבר ידעת כי זמן הנערה הוא ו׳ חדשים שיש בין
קטנות לבגרות והם סוד אלו הה׳ אותיות של מנצפך ועוד הדלת א׳ שלקחה עתה מחדש הרי הם ו׳ חדשים שבזמן הנערות
ואמנם הלא שאמרנו לעיל כי מצאתי בהגהות אלו לשון זה כשננסרה והוא לוקחת המוחין לבדה חוץ מב׳ ראשונות נתוסף
ה׳ לנערה והם ו׳ חדשי הנערות וב׳ אחרונות כי הכוונה היא כי המלכות כשננסרה ולוקחת המוחין היא לבדה אז ודאי שהיא

גדלה מאחורי הז"א דעטרה דזעיר כי היא נוטעת הנה ואמנם אינה עולה עד ראשו ממש רק כנגד המלכות שלו הנה
שהיא כנגד הדעת של הז"א ונמצא כי גדלה הנוקבא ויש לה עתה גדלות ו' מדות כי הזעיר הוא ט' ספי' חוץ מן המלכות
שהיא הנוקבא והיא נגדלת עד ו' ספי' התחתונות חוץ מן הג' עליונות אלו הם סוד ו' חדשי העבור רק אפשר למפרע שיון הנז'
ואמנם באחוריים פנים בפנים אז נקר' עברה ואז ראויה לזווג גמור והענין כי כונתי כבר היה כי אז היא המלכות פנים בפנים
עם הז"א ואז נקרא הוא שנקבע המהות דרת עם הוא שלכבב // // //

דרוש אט"ב ב"ח והוא לבאר מציאות אלפא ביתא דאט"ב ב"ח על תיקון הנוקבא מלכות ואמנם הנה
כי הנוקבא כבר אמרנו שהיה שיעור שלה שיעור מדה א' מן המדות דזעיר ונמצאת היא ע'
עשירית כי אין לה רק מדה א' מעשר מדות הז"א ואמנם כשגדלה ונעשית פרצוף גמור מעשר ספירות
אז נחלקה אותה המדה לעשר חלקים כנגד י"ס ואז כל נקודה מהם גדלה ונעשית מדה א' והנה ענין א"ט
הוא כבר המלכות ב"ח חכמה ג"ז בינה ד"ו דעת י"צ חסד כ"פ גבורה ל"ע ת"ת מ"ס נצח ק"ן הוד ר"ם
ש"ל יסוד ש"ך מלכות ופי' הענין כי הנה נודע כי הנוקבא היא נתקנת ונבנית מצורה מעשר חסדים ומה' הג'
השלישים שיש להם ונה דזעיר ומן הה' גבורות שיש בסוד הג"ש זה קודם לזה וע"ש ונתחיל עתה מן הה'
הכתר כי הוא סוד נקודה א' מן י' נקודות שנתחלקה מדת המלכות ואמנם עתה לקבל זו הנקודה של כתר
של מלכות שהיא לקבל שיעור ט' נקודות אחרות למיה ואז יושלם הכתר שלה ויהיה בו מדה שלמה מי' נקודות
כי מה שהיתה עד עתה כללות כל המלכות לבינה מדה א' לבד עשר נקודות הנה עתה אחר הגדלה ערך של כל
נקודה מהם נעשה מדה א' לבד י' נקודות ואמנם התחלה לא היה לכתר שלה רק נקודה א' עשירית מן המדה ועתה
נגדלו ט' נקודות בתוכה וזהו אט"ב כי חלקה הוא א' וניתנו לה ט' אחרות להשלימה ואמנם לבאר זה יותר צריך
לומר ס' הלא מי שתגדיל את הנוקבא אינו אלא אותו החסד שהוא דזעיר כי קו האמצעי אין שם שום מוח רק
החסדים לבד אך בשני קוים הקצ' הימין והשמאל שם מתפשטת החכמה שהיא ירכיה עם ב' מוחין גלה חוץ
הנה נודע אך קו האמצעי לא יש מוח כי כבר נגמר יסוד דאי' עד החזה ונמצא קו הימין והשמאל יש מוחי'
גמורים עד סיום כל הרגלים לקצ' אך קו האמצעי אין בו לתי' מוח רק עד החזה ומשם ולמטה לא יש רק חסדי'
מגולים ובפי' מה שיש דזעיר רק יניקת המלכות משם כי כשהיא יונק מן קו האמצעי לא היונק אלא מן החסד כי לא
יש דבר אחר לינק משם אך כשיונקת מקו הנצח אז יונקת ממוח החכמה המתפשטת בו וגם מן חסד הראשון
מן הה' חסדים המתפשט שם וכן בהוד ועתה נבאר הענין יותר ואמנם דע נב"ה כי לשון המגדל את המלכות הם
החסדים כי הם סוד המים המגדלים את האילן ואת הנטיעות והוא סוד והוכן בחסד כסא והנה כאשר המים
הולכים לשורשי האילן ומגדלים אותו אין המים עצמן חוזרים להיות גוף האילן עצמו כי המים גורמים הגדלה
אך המים עצמן אינם גוף הגדלה וזה מאמר למלנים וכן מן החסד אינו נעשה גוף זו הגדלה רק שגורם
הגדל ולכן לכל אלפא ביתא זו לא נזכר את החסד עצמו לפי שהוא רק את הגדלה לבדה והנה החסד
שנתן לזעיר גרם הגדלת ט' נקודות לכתר דנוקבא שלא היה לה רק נקודה א' וזהו אט"ב כי הוא בחלוק פי' כי מה
שאנו רואים ומוצאים לפי' מה שיש אל המלכות לחכמה שלה הם ב' נקודות והנה שמונה אחרות ונעשו עשר
וזהו ב"ח והענין כי כבר יש לה נקודה א' עם מה שלקחה מהמלכות עצמה כנ"ל הרי נקודה א' לבד ועוד נקודה אחרת
לוקחת ממוח החכמה המתפשט לנצח הקצ' כותב והנה נודע כי החכמה דנוקבא היא כנגד מה שקראה לנצח
דזעיר ויונקת מן מוח החכמה שלו כמשכ' לכתר של הנוקבא שאין לוקחת מוח לקו האמצעי רק מן החסד והלא
החסד כבר אמרנו שאינו נכנס לגדלות רק הוא נהות הגדלה כי כן עתה לכלל אמצעי שיש בו חסד א' מן החסדי'
הה' אין אנו חושבים אותו רק למוח החכמה שבו כי החסד הוא המגדיל ושמור זה לידך ואין צריך לבארו הנה"ד
כי לעולם אין החסד נכנס במספר ונמצא שיש כאן ב' נקודות א' נקודת החכמה עצמה של המלכות עצמה וא'
נקודת המוח של החכמה שבנצח דזעיר והרי כאן ב' נקודות ואח"כ החסד שבנצח גם גדלו ח' אותיות נקודות
אחרות ונשלמו לי' כי השני נקודות עצמן הנז' אינם בכלל הגדלה רק השמונה באות מחדש וזהו ב"ח גם הוא
בבינה פי' כי הבינה דמלכות יש לה ג' נקודות ממש והאור לה ז' מחדש ע"י הגדלה והענין כי יש לה נקודה מחלקה

מומלה

147

כמוה שלקחה מן המלכות עצמה שנתחלקה בכל הרי נקודה א' ועוד נקודה אחת מתוך הבינה שבתוך ההוד דז"א
דוגמא מה שלקחה הנצח דרחל שהם ב' נקודות עוד לקחה נקודה אחת מן ההוד של אימא עצמה שלבושו נצח
המוחין נמ' הרי ג' נקודות ואז החסד שנתפשט בהוד דז"א הוא מגדיל ז' אחרים וזהו נו"ה והנה גם מתחלה המלכו'
נאמר שהם נ"ה פ' גם לקחה המלכות מנצח דאימא שבתוך המוח והגבורה הוא כי הלא אלו הנצח וההוד
דאימא המתפשטים לנו' כל עצמן במקומם אינם כי לו' דגלים נה' ולא לו' ראש פי' כי נה"י דאימא נעשים כל
א' מהם ג' פרקים והנה אמנם שכל אחד מהם אינם אלא נה' עכ"ז בראש דז"א מתפשטים ב' שני פרקין שלהן נעשים
בז"א חב"ד ושני פרקין אחרונים נעשים חסד וגבורה וב' פרקין התחתונים דז"א נעשים נה' מהם ואמנם שהנקבה
מלכות לוקחת גם הבחינה ההיא הנה אין האחה זו מתמלא לה כי ת"ת אין המלכות שיעור קומתה כלה ב' שיעור נ' פרקין
התחתון אלו כנודע ושלקחה האחה מהם נה' האחה נה' ואח"כ החכמה ובינה שלה לא נגדל לקם האחה זו כי האחה היא
בשימוש רגלים שהם נה' והיא נגבה האחה לצורך ולעשות חכמה ובינה שלה ואח"כ אין האחה זו מגדלת לה וכן הענין
בחסד וגבורה שלה אינה יכולה לקבל האחה מנה' דאימא כי האחה נה' אינה שוה לחסד גבורה ואמנם שלוקחה
עכ"ז אינה לוקחתן בשם ואינה לבלן האחה נה' דאימא בנה' דנוקבא זה התולה בשם והנכם בחשבון עראי והוו שנאמר
בנה' ואמנם טעם זה בנצחון שאמרנו בנה' דאימא שייך נה' בנה' דאי' כי אמנם שודאי הוא כי שלוקחה הנוקבא האחה
מן המוחין שבנצח הוד דז"א עראי שאין האור ההוא יוצא אלא דרך מסכים שהוא דק מסך לבושי נה' דאימא
ואח"כ לדרך מסכ נה"י דז"א ואח"כ משיוצאים האורות ונשארים מושם עראי שהם לוקחים מהם ויוצאים האורות.
מלובשות באורם הלבושים נ"ב וזה פשוט ואין להאריך בה ואמנם בזו שאורה האורות שלוקחת מנה' של אימא
אינם נכנסות בתוך נה' דז"א אינם נכנסים לפנימיין כי במוק ומה הם נחשבים לרגלים ולא למוחין ולכן אינם עולים לחשבון
ב' בנה' דנוקבא כי שם הם שוות שאור האורות נה' בנה' כמ"ש בנה' דאימא שאין למטה ולחשוב בה המוחין ולא הלבושין
ואח"כ כמו שבנצח לא נזכרה המוח גם בהוד לא הוזכרה בה המוח ואיך הם נ"ה ומנו' ההוד דבינה והגבורה שבגבורה
הוא כי האורות הוא כי הטעם שאמרנו הוא מספיק לנה' דז"א גם לשניהם כי אינם ראויים למנורה הסוף בנה' דנוקבא
אמנם דאימא אין טעם זה מספיק בה לקו הימין נצח שלה ולא בהוד והענין כי הלא הנוקבא נאחזת בשמאלה תמיד והנה
הנין מהכינה מינה והרמז בו שמאל שלה שהם הנין ולכן בנה' אחה הוד דאי' במלכות ראוי לחושבה כי כל מה שאורה
הם גבורות שהוא בנין המלכות וגם פה לא הבינה עד הוד אתפשטות בגדה וזה ראיה היותה גבורות ולכן ההוד שלה כולו
נלקח שמאל נכנס המוחין וכלל הדברים כי החסדים אינם נותנים לנוקבא והמוחין נותנין בהדין מוחין החכמה בנה' כמו
שנבאר ולמשין רבי דז"א אינם נותנים עד למטה בנה' דנוקבא כי שם הם שוים בראה ולבושי דנצח דאי' הוא שוה
לנה' דז"א ואינו נותנה עד לנצח דנוקבא ולבושי' ההוד דאימא נותנים כולם בלהקו כולו   לן הוא להערה כי בכאן
הוא בהפך האותיות האחרות כי האותיות האחרונות הין הראשונות עיקרית והאחרונות מגלות כמו האות האלף
היא עיקרית והט' הוא מה שנתחדש וכן בשאר האותיות אך בכאן הוא להפך כי הראשונה היא המתחדשת והאות
השניה היא העיקרית כמ"ש לו' כי ו' נקודות יש בה והד' כלים מחדש והענין כי דע לך כי אמנם שאט אותם כי
בנצח דז"א יש חסד א' עכ"ז זהו לנצחו ולצורכו אך לצורך הנוקבא אין בו כח להאיר למטה בהוא שהוא לחכמה
דנוקבא וכן ההוד אינו מאיר בבינה דנוקבא אך בשאר המשך הקו אין בו כח להמשיך כ"כ ואמנם שנדרוש שעל
פארני כי החסד שבנצח מאיר בכל קו הימין דמלכות ודאי שכן הוא בה שאין האורו מספקת להגדיל בה למטה במוחה
לחוהה נמצא כי החסד אינו מגדיל הנוקבא בבתר חכמה בנה שלה לבד ואח"כ שאר הגדלת הנוקבא אח"כ מ' נ"ה לבד
והגבורה כי מן הדעת ולמטה הם נגלים ע"י הגבורות כי אין מתפשטים הגבורות בה מן הדעת ולמטה וכ"כ הם
פשוטות ומגלות הגבורות את הנוקבא בעו החסדים אלהזכר כי גם הגבורות הם מים מתוש המגולים את האורות
בה שהם מיין נוקבין ולכן נקראים גבורות גשמים הרי שהם מים מתוש נמצא כי מן הדעת ולמטה כל הגדלה היא
ע"י הגבורות והסדר הוא כך כי הנה דעת הנוקבא בנגד היסוד דז"א כמו דרוש שנתבאר כי אחרי שכל החסדים
נתפשטו עד ההוד אז ירדו הגבורות ביסוד ומשם לוקחם המלכות לדעת שלה המכוון כנגדו כנודע כי הת"ת דז"א הוא
כנגד שלה ויסוד דז"א הוא דעת שלה והנה שם לוקחת ה' גבורות כאחד ונשארים שם מושרשים ואח"כ יורדים
ומתפשטים הה' גבורות מחסד עד הוד שלה ואח"כ מההוד אלו הגבורות המתפשטות מאיה הם היסוד שלה כלה

שלה נחשבת

גבורות יחד וכן אח"כ בעלמות שלה וכל זה הוא ממש כמו אור החסדים המתפשטים בכר ובכר הולכין שכולם
נשרשים בדעת והאמת שלהם לבד הוא מתפשטת מחסד עד הוד ואח"כ האמת שעה שנתוספה מן אלו המתפשטי'
הם מתקבצים ביסוד ואין צורך להאריך בזה וכן ענין ה' גבורות המתפשטות בה מחסד עד הוד הם המגולי'
חוצה ולכן כמו שלא נכנסו החסדים במספר גם הגבורות המתפשטות אינם נכנסים במספר כי הם מגולים ואינה
הכולל עצמה לומר מה שאמרנו בחסדים ואין להאריך ואמנם לדעתנו מונין ה' גבורות עם הנקודה שלמלך
שהיה לה כלל הרי הוא ו' ונכללים ד' אחרים וזהו ל' ואמנם לדעת נמנים ה' גבורות הענין הוא כי להבחי' סמ"א
מספיק נקודה אך כאן הם ה' גבורות ואח"כ לא ימנו אלא ד' גבורות כי הא' עלה להגדיל זה יתבאר במה שאמרו ז"ל
בברכת הפה מרובה והוא גי' שין והם מנם חמשה מאה ומאה מנם בבה ירדונן וכן משאו"ל אינו דומה מרובה
העושים את המצוה ובפ' כי ההוספה והקבץ ה' גבורות יחד מספיק להגדיל והפעולה חשבון וזה מבואר הה"ד //
י"צ באחד פי' כי אין לה רק נקודה א' ועתה חדשים ונכללים ט' אחרים וזהו י' ואח"כ הרי לך מה שהוא קו הזה נאמר
שהוא בח' כי החכמה והמוח שנגלו עתה והתשובה קרוב למה שאמרנו לשני כתנין החסדים וכן הוא ענין המוחין
כי הלא אלו המוחין המתפשטים בנה"י אינם מוחין כי אין האמת רק בג"ר הראשונות רזא אבל ממש ולמטה הם
הארות בעלמא ואינם ממש מוחין ואח"כ הנוי שיספיק כל אותו המוח המתפשט בכל נצח רזא לעשות מוח אחד
דנוקבא והנוי שכולו יחד יהיה כאן מוח א' אך שיתפשט בכל קו הימין דנוקבא א"א וכן בזאת בזה קו השמאל
כי אין המוח נתנה ונחשב רק בחינה דנוקבא אך ממש ולמטה לא והואיל ואתא לידן נבאר שבה כי כיון שכן הוא איך
נעשה המוח ממש במטות הנקבה או בחינה שלה כיון שהוא עצמו אינה מוח והענין כי ע"י הארת החסדים המגולים
אשר שם לפי הם מאירים שם הרבה ויכולים להגדיל הארת המכוסה שם ויכולה לעשות מוח ממש כאן בנוקבא וזהו
בג' פי' מש"ה בזוהר הענין דדכורא קשין בראשא ונוקבא בסופא כי כאן מאירים יותר מלמעלה במקום עד שיכולים לעשות
מוחין לנוקבא ועוד אמת כי החסדים האלו מאירים בנה"י דאבא המכוסים תוך נה"י דא"י כנז' ואז מאירים נה"י דאבא ונה"י
ויוצא מהם אור רב ועוד כי כאן מחזה ולמטה הוא מתגלה היסוד דאבא בודע והוא מאיר לגדדין (?) נצח הוד רק'
ועי' כל אלו הארות שאמרנו י"ש נת נה"י דאימא נעשות מוחין בראש הנוקבא אמנם שאינם אלא ה' רגלים (?) וכבר
ידעת כי הנוקבא אינה עשויה אלא מנה"י דאבא ולא דאימא ואין להאריך אך אמנם הנוי שכל ההארות אלו יספיק/
לעשות לה מוחין נ"ל ולא שיספיק לכל ארכה כי מטבן ולמטה אין אנו מונין עוד מוחין כלל והנה ראוי לבאר כי אנו וין'
הכל א' רק שזה אחדים וזה עשרות כי אנו הם י' אחדים וין הם י' עשרות וראוי לדעת איך הענין הוא הפך מן השכל
כי ראוי היה שלמעלה בראשונה יהיה מספר העשרות שהוא יותר גדול ולמטה קצוות שהוא מחסד ולמטה יהיו
אחדים והתשובה מפאת כי למעלה בראש היה המגולה (?) כחי' חסדים והנה החסדים שהם הם לנוק' רק שהארה שלהם
יוצאה מאחוריו ומגדל הנוקבא אך כאן הגבורות עצמם בנוקבא בדוקא ולכן הם מגולי' מאד מאד בבחי' העשרות וגם
שהחסדים כיון שנתיקים (?) הנוי שכל הארת החסד יכול להאיר במטה דנוקבא או בחינה רק אינו בא אלא שליש א' לבד כנודע
שהחסד שבנצח נחלק לג' חלקים שהם ג' שלישים והשליש הראשון שלו הוא היוצא להאיר למטה דנוקבא ונעשה אותו מוח
באופן שלענין שנעשה אורות (?) גבורות) אלו נמצא כי הארת הגבורות הם יותר מעשר פעמים לנוקבא מן אור החסדים
ולכן כאן הם סוד העשרות (בי' בנבואה פי' זה מבואר כי יש לה נקודה א' מעצמה ועוד נקודה אחת שלוקחת מן היסוד
של אימא שמאיר לה כנ"ל כי בכל קו שמאל אנו מונים את בחי' הוד דא"י לפי שהוא קו שמאל גבורות הרי הם ב' נקודות
ומתחדשים ונכללים בה י"ח אחר והרי כ"ח (לג' בהגה פי' כוזה צריך שתדע מה שאמרנו לדרוש שעבר הענין נוף והיא
תשכון (?) חד כי הנקודה שנגלה והנעלמות הגה שלהמלכות ממש היא נעלמה אך יהיה למטה ליסוד ונגלה בנקוד'
היסוד לפי שהיסוד אין לו עלמה שים תוך בגדו בשי' ולכן הוצרך להתחבר עם נקודת הגה והנוי שיספיק באופן
שבהגה לא יש נוגה כלל אמנם הנ"ל של לג' הם סוד ג' גבורות שיש בהגה והענין דע כי הלא אנו רואים הפרש בהגה משאר נקודה
הקצוות והוא כי הגבורות המגונעות (?) נחלק נ' הם מוכרחות לעבור דרך הגה להפרח משא"כ בשאר ט' הנקוד' דנוק'
הוכל (?) לקבל הנבואה שלה מן הדעת עצמו כי הדעת הוא כבריח מן החסד והגבורה ויוצאים ב' גבורות אחד א' לקו ימין
וא' לקו שמאל ולכן אין החסד צריך לגבורה ואין הגבורה צריך לחסד ובן הגה אינו צריך לא לחסד ולא לגבורה כי יסוד
אלו האור דרך קו האמצעי ממש גם הנצח אינו צריך לחסד שעליו ולא ההוד לגבורה שעליו כי אין האור בא להם
אלא

אלא דרך קו האמצעי הת"ת ומשם מתחלק להם באופן שלא יש מי שהוא מורגש שיעברו להיכל ה' אלו ק"ב שהם
נבואת הנצח ונבואת ההוד שהכן ליעבור דרך הת"ת הכח ושם מנוחי ההארה שלהם ושם הנבואה של הת"ת עצמו הרי
ג' גבורות הם ל' של לג"ב ונגדלים ז' אחרים הרי לב' ואח"כ והרי הם המגדלים ואיך יתגו בכל החשבון הנה השולה
זו מקחה מתוה שאמרנו בסוד הדעת כי היות גבורות היא אחד הם יכולות להגדיל ולהשאיר שבשם שם
באופן כי אלו הן' גבורות אשר הם עצמם נגדלות ונעשות עשה וזהו לג"ב וגם כי באמת באשר הספי' היה להם הנ'
הנקודה עצמה של חלקה שהוא שורש הכל שאותו נגדר ונגדלת הספי' אבל כאן בת"ת הנקודה שלה יורה בסוד ולכן אם
אין הגבורות אשר שם נגדלות הם בעצמם לא יהיה אפשר לעשות הת"ת ואפשר זה שאמרנו שיהורק נ"ב משלש
אמצעי שהאחרות הוא כי הה' גבורות נשותפשות בגוף הם יורות מדרגה אחר מדרגה כי כלם יורות בתחילה לחד
בחסד ואח"כ נשאר שם נבואה שלה ויורות הה' אחרות למטה בנבואה וכן עדה עד למטה בדרך הקסם אך ענם מגן
עם הנג"ה כי שלהם הספי' אינם צריכות שישאר שורש הגבורות בהם אך שאין נקודה שלה הוא צריך ליקח אותם הה' הת"ת
גבורות ולהשהשם בו וזה נגמר יותר אמיתי מטעם הראשון כי כלל הוא ההכו כי החסדים או הגבורות יורות מדרגה
אחר מדרגה מן הנצח עד ההוד ולא הנצח פי' כי יש לה נקודה א' של עצמה ושל לוקחת הנצח של נ"ו יהנצח של אימא
כי בכאן הכל הוא בה' נצח וגם כן האחר שלו לכן הם נכנסים בחשבון כמש"ה לג"ב ושל לוקחת הנבואה של ההוד שנעשית בה'
יונמת מה שאמרנו בת"ת אך הטעם כאן כי כבר ידעת כי נצח הוד הם תרי פלגי דגופא אחים הם ולא יתפרדו לכן בשעור
נבואת ההוד ה' מנחת שם שרשה דה הם ל' נקודות ונגדלו ששה קרי מלא וגם כי כבר ידעת כי הנצח עם ההוד הם מתאש
תאין כבר ונקבא ולכן איהו נצח ואיהי הוד וכבר ידעת כי עשרה דנבואה היא דנוקבא ושעור החסד דדכורא עכ"ז הז"נ
לוקח הק"ן עשרין והנוקבא א' לבד וכן בכאן הנצח נוטל רושם נבואת ההוד כו' ק"ן בהוד פי' הענין כי הלא כבר ידעת סוד
האלפא ביתא דא"ת ב"ש שהם סוד אחדים עשרות ומאות ואח"כ אני כתבתי לך הם אחדים והם כל ראשונות י"ט כ"ח
לג"ב מלא הם עשרות והם מן החסד עד נצח קצ' רפ"ש ת"ץ הם מאות והם מן ההוד ולמטה ונמצא כי הקפ פשוט
היא באה אחר אות ק' והיא חמש מאות ומם סתומה היא ת"ר והנ' פשוטה היא ת"ש והפ' פשוטה היא ת"ת והצ' פשוטה
היא תת"ק הרי יש בכאן אותיות אלפא ביתא יש ט' אחדים וט' עשרות וט' מאות ובשרקיעה להשלים האלף שהם י' מאות
או תחזור לאות האלף שהיא ראש האותיות והיא בגלגייה אלף ואין להאריך בזה ונחזור לענין כי מן ההוד ולמטה הם
סוד מאות והנה כבר נתננו טעם לענין האחדים שהם בראש והעשרות שהם בגוף ועתה אנו צריכים לבאר למה המאות
הם בהוד ולמטה והעשרות הם למעלה בגוף ונבאר תחלה ענין הק"ן ומה ענינם ומתוך יתבאר הטעם והענין כי גם
בכאן הספר של ב' אותיות אלו הם רומזות ב' אותיות של דעת שהם ל"ו שאמרנו שאות השניה היא ו' והיא השקה ואות
ל' הראשונה היא המחוברת וכן הוא בכאן כי אות הראשונה שהיא ק' היא המחוברת ואות השניה שהיא הנ' היא השקה
ואח"כ נאמר טעם למה בנה' ואמנם באור הענין כי הלא בהוד אין לה ק' נבואה א' ואינו כמו הת"ת והנצח כנ"ז ולכן
אינה נכנסת בחשבון כי היא המוס המגדלים בכל ואמנם נ' נקודות לבד יש לה וקם א' היא הנקודה עצמה
שיש לה והה' ודא' דאימא וההוד קטניר הרי נ' נקודות והנה בכל הספירות העליונות לא נצטרכו לחינוך גבורות
קשות כ"כ כמו בכאן והענין כי הלא כודע כי נצח והוד לבד מנופח ולכן הם דינין קשים אמנם עכ"ז ההוד הוא הדין
קשה מאד מאד כי הוא סוד קו השמאל בסופו והלא קו השמאלי הוא קו גבורה עצמה ומכ"ש בסופו התחתון
שהוא נק' לוקר הקונא דדהבא והם נ' קצות התחתונות של הנ' קוים השמאליים כי א' הוא בשקו לקוד דאימא וא'
הוא בשקו לקוד דזעיר וא' היא בשקו להיד של הוד דנוקבא הם נ' נקודות יחד בלא' לבדו הוא הדין קשה מאין קץ
ומכ"ש בהצטרפם יחד של"שה שהם הדין קשים עד תכלית האחרון ולכן בהתחבר יחד מכין זה כזה ונגדלים
ונחלקים הקנון עד אין קץ ונכללים זה בזה וזה בזה עד שמן הנ' נעשו נ' בלא' כלל משלשתם כלא די אלא שנגדו
עד שהיו בסוד מאות ולא בסוד עשרות וזה טעם שבכאן הם המאות וכבר ידעת כי ה' גבורות מנצפך הם
סוד בסוד האותיות כזה ד ם ן ף ץ והם מתחלקות מן החסד עד ההוד ונמצא שהגבורה המגעת להוד היא אות
צ' פשוטה והיא אות צ' של ק"ן כי באופן כי הם בעצמם הם צ' ולא הגדילו עד המוס המגדלים
אותם ה' חלק א' וזהו ק' וזהו ענין ק"ן והנה כל החיצונים נאחזים בכאן לטעמה הנזכרת ושמו מורים עליו ק"ן סוד
ק"ן כל בשר בא לפני כולם שהם החיצונים וגם לכן מחלון לא יכול ליעקב ק' בכף יהכו הקשלאני שהוא הוד

ולזה יבין סוד נפלא כי הראוי בו החיצונים נהפך ונעשה דוה והוא סוד וקדוש נהפך שלו למשיחית והשני
כי כבר אמרנו שהם דמים ממלאים הם מסוד ה' גבורות אלו מנצפך ואמנם היותך הזווג אינו אלא להיות
שהוא נבואת היסוד שהיא החמישית והראוי שם קליפות נהפך ונעשה להם מלאכים נה"י ונעשית דוה שה'
הנה האמור בגולה וזהו ועניני שוממות כל היום דוה כמו שאמרו כי אלף ב' שנים בפני פוס וכו' והענין כי קולא
שיהיו אלפי שנין הוי עלמא והם מתחבר נגד יסוד ואלף הז' מלכות שהיא שבת הגולה עד ה' כמו שאמ' שנה
לה' והנה חרבן בית המקדש היה באלף החמישי שהוא יסוד כי בו אוחזים החיצונים להיות גבורות קשות כל וזהו
ועניני שוממות כל היום דוה כי מן היסוד נהפך לדוה שהוא אלף החמישי ולכן אין הגלות נמשך ב' שנים אלו לפי
מה שבוקר לא ישלטו האומות בישראל יותר מאלף שנים כי אין להם אחיזה רק ביסוד כבר והנה כבר אמרנו לפי איך
הם אלפים קץ לפני היות אלף כי ק' היא מאה והץ תשועה הרבה הרי אלף ואלו הם ג' הבנים בזוהר הנקראים אלף ימים
רחוק והוא סוד האלף לך שלמה שהוא חול ואין להאריך והנה הוא יבין כי הדעת כי הדעת והיסוד היו משונים
באותיותם כל כי האות הראשונה היא המלכה והשנית היא העיקרית וטעם הדבר כי להיות אלו כחות הנבואה יותר
משאר הספי' שבנוקבה לכן הגבורות שלהן יתירות על המחודשות כי בדעת אמרנו כי הם מחודשות והשנה
הם העיקרות וכן כאן ביסוד כי קץ שהם כנגד הם העיקריות והק' שהם המלכות הם המחודשות לפי שבשעהגן
מרקיעים הם מתקבצים עד אין קץ ולכך צריך שלא לגמור ולאחר כחות הדין אחד אלא להכללם כי לפי הם נקבה
ומיושבים בכל הגבורות הם אש ובלא שלהבת ונשטות ולחות אין קץ וזה פשוט ואמנם היסוד כבר נתבאר איך
הם גבורות ... ונם הדעת פשוט הוא שאין בכל הנוקבה ה' גבורות מתוקנות אחר כמו לדעת שלה ולפרט שאין
מיתוק כלל הם שם ואדרבה למעלה הם יורד מלמטה שהם מעלות ואמנם ענין הדעת הם הנים מקסמי'
ג... שהם למעלה סוד הדעת והמוחין אך היסוד הם הנין קשים קרובים אל הקליפות ולכן הדעת הוא
סוד האחדים והיסוד סוד מאות ... וזהו סוד הכתוב משפטי יי' אמת צדקו יחדו כי הנה האו
האותיות של הדעת והיסוד שהם משונות משאר הספירות והם לו קץ ואם תצרפם הם אותיות צדקו כי אלו
הד' אותיות שלדעת והיסוד צדקו יחדו והיו שוים יותר משאר הספי' וכבר אמרנו כי הטעם הוא להיותם נוק'
וזהו אומרו משפטי יי' אמת וכו' כי להיות אלו הב' שהם דעת ויסוד גבורות ממש יותר מן השאר ונק' משפטי
יי' שהם הגבורות לכן צדקו יחדו והיו שוים זה לזה עם שאותיותיהם צדקו יחדו ממש ודי בזה רק ביסוד
כי כבר אמרנו שיהיה הנקודה של הדעת ונתחבר עם הנקודה שלו הם ב' נקודות הרי ד' ומתחדשים ... אחרת
ונלמד כי לפי שקבץ כל ה' גבורות הם היסוד ... לכן הם ... ולא השערה גם נלמד כי לכן אותיותיו ... בסוד
בסוד ... ה' אותיות מנצפך ... שין במלכות זה ... שאמרנו לדרוש
שעבר כי המלכות שהנוקבא אין לה מסך כלל ... נקודה ממש אין לו ואינה רק ... והוא סוד
החותם ששם ... שהוא סוד נ' שערות ... היוצאים ... הנמשכין
ראיתא שהוא בני חורים ואינם רק ... והנה אלו השערות ... ותוספת ...
מדות אחרות הרי שין // הרי אמרנו כל ... חוץ משני אותיות אחרות שהם ה"מ שלא ...
פירושם ... והיה אומר כי ... בסוד ... המלכות ... ואמנם כל אלו האותיות
שאמרנו הם זווגות ועוד נשארו ג' אותיות אחרות שאין להם זווג והם הנך ה' ... בעשור ... והם סוד
אותיות כהן ולכן הנושא ... אין זווגו שלה יפה כי אין לו זווג ולא ... יותר /// ...
... ולכן ...
... ויש ב' ... ... זה ...
... ... סוד הזווג ... ... הם ...
... ... וזהו סוד ישקני מנשיקות פיהו ... ...
... ...
... ...
... ...

מנשיקות פיהו וכו' והנה נבאר תחלה ענין המיין נוקבין ואח"כ ענין הנשיקין והנה אין המיין נוקבין דנוק' הנשיקין
כי הנשיקין הם כשתים זה לזה וזה לזה באופן שהם ד' רוחין אך מיין נוקבין אינם רק א' כי יש מיין נוקבין בנוקבא
ומיין דכורין בדכורא אך הנשיקין מתערבין זה בשל זה ושל זה בזה כמו שנבאר בע"ה והנה ג' בחי' היו בעולם
שהם מע' בחי' אלו והם כמיין ויצחק וחבקוק ואפשר שאחרים רבים יש לו ומהם רק שאלו הם השורש של כולם
ולכן נבאר עתה מציאות בחי' שהוא בא מן המיין נוקבין ואח"כ נבאר יצחק וחבקוק שהם מן הנשיקין והנה דע
כי אין האשה מתעברת מביאה ראשונה וגם נודע כי אין האשה נפקדת אלא למי שעשאה כלי והענין הוא כי
הנה נודע כי אין הנוקבא נעשית שום אור אלא ע"י זעיר ואותם סוד המיין נוקבין שלה כבר הזכרנו שהם סוד
הויה במילוי ההי"ן שהוא כנ' ב"ן וע"י שם ב"ן זה מעלה מיין נוקבין כדי להוליד נפשות והוא ע"ה הלא שם זה בנוקבא יהה
דאצילות וכן הוא בעולם העשיה הק' נמש ולכן ע"י שם זה נוצר תחלה נפש האדם וזהו היא הבחי' לאדם מעשר עשה
מתעני אמו כי שם זה הוא בבניינו ורוחניות עולם הנוקבא והנה ידעת מה שאמר לכאן כי בביאה ראשונה של האדם
שדי ה' רואה ונה והענין כי האשה אינה יולדת עד שתהיה שלימה כי אם תהיה נקבה לא תלד ואותם כל שלימות
אינו רק עד היותה שם ב"ן הזה כי הוא נפשה של הנוקבא ואז יש בה כח להוליד ואח"כ ואותם זו אינו ניתן לה עד
זיווג א' קדמאה דבתולה עשה ואז יהיב בה הנפש הזו וע"י זה נשאר בתוך הנפש הזו הסוד שלה והוא המעלה אחר
כל שאר הזיווגין את המיין הנוקבין ולכן האשה אינה מתעברת מביאה ראשונה כי ביאה ראשונה עושה אותה
כלי לקבלה ונבער הבתולה ואחרי שכבר בה הכלי ההוא אז משם ולהלאה תתעבר ותקבל טפת הזרע בכלי ההוא
ואמנם ענין הדרות זה הוא כי הלא נתבאר כי הדין עצמן חסד וגבורה הם שם מ"ה ושם ב"ן ואמנם שבהיות הנוקבא
אחור באחור אינה יכולה לתקן ולהעשות פרצוף אם לא ע"י שנותן לה ה' גבורות מן הדרוש שעבר? אינה לוקח
ה' גבורות עצמן כי אינם רק האור עוברת דרך האחורים כי הלא ה' גבורות ירדו אחר כלות החסדים ועמדו בסוד הע'
ומשם עברה האורות אל הנוקבא ואמנם ה' גבורות עצמן אי אפשר שתקבלם אם לא ע"י זיווג ממש כי אז יוצאים
מן היסוד למטרי ונתונין בסוד שלה ואלו נשארים תמיד בה שם והם חיורים ונקראו נפשי המלבושים? עצמות
לא נעשה רק מההארה שלהם כנ' ואלו עומדים תמיד שם לשרש כמו השאור את העיסה ואז אין לה שום זיווג בעולם
דזו"ן שאין הזיווג דאבא ואי' קודם להם והטעם כי אלו הדין שאין לנסכו זו"ן הזיווג עומדים? אבל להם מתחדשים
פנים אחרים אינם יכולים אם לא יקחו הרוחות ההוא למעלה מאחורים דאבא ואי' גם אבא ואי' לוקחים מהאור
שלמעלה עד המאציל העליון כי הוא לבדו יש בו כח לחדש תמיד לפי שאין לו סוף משא"כ בנאצלים שאין להם חלק אלא
לבגבולם? מה שניתן להם מלמעלה ולכן דע כי אין זיווג למטה מזה שאין זיווג ההוא נמשך עד למעלה עד א"ס וזהו סוד
ייחוד קש"ו כונה באחרונה כי כבר שהוא זיווג אבא ואי' להמשיך מוחין חדשים לזו"ן הלבוש שלהם כדי שיוכלו גם הם
להזדווג ולהוציא פנים? אחרים וצריך קש"ו לכוין ולהשלים הזיווג עד א"ס כי זא' יקבל מאבא ואי' ואבא ואי' מעבר וכו' מעתיק
עד א"ס ולהשוותו לא נמסר פה והנה נמצא כי תמע' שכבר לקחו זו"ן אותם הדין שהם הכלים ועיקר הזיווג הוא
כי אין הזיווג אלא מן הדעת בסוד וידע האדם את חוה ותמע' שכבר לקחום בשיחה אצילות דעת שאלו עם כל זמנים
שלבכ? להזדווג הם צריכין להתחדש ולוקח אורם הדין שאין משרשם העליון כמו שידעת והוא דוגמת האדם כי ממה
שהוא אוכל מתרבה המוח שלו להזדווג ממש ואם לא יאכל יאכל? ומגונים אשר ישמש יכלה מוחו וימות
ונמצא כי כל זיווג דזא' ונוקבא קודם אלו זיווג אבא ואי' ונותנין להם הדין שאין מחדש והם יכולים להזדווג וזה נותן החסדים
וזה נותן הגבורות ואמנם השורש לכל הם אותם הדין שאין שלקחו בעת שנאצלו והם העיקריים ששמם לבד ושאר השניים
מתחדשים אלו הדין אינה יכולה הנוקבא להעלות מ"ן נוקבין אלו שהם הגבורות החדשות אם לא ע"י הגבורות הראשונות שבה
מעת אצילותה מזיווג הראשון ושמור כל זה כי לך כי אותם הראשונות נק' רוחא דשדי בגוה והם הכלי והרוח המעלה
מ"ן נוקבין אך אלו החדשות הם מ"ן נוקבין עצמן והנה מאלו המיין נוקבין החדשות מזה נעשה הולד אך עכ"ז
דע סוד גדול כי אין לך ולד בעולם שאינו לוקח מאותה רוחא קדמאה איזה מעט נמצא כי הבן הראשון לוקח
ממ"ן של החדשים עם מעט מההוא רוחא דשבק בגוה ואחר הבן השני לוקח ממנו וכן עד תשלום כלה בנים
שיולדת האשה וכאשר נשלמה ההוא רוחא ואין בה שום ... אז אינה יולדת יותר ואז חדל להיות לאשה ארח כנשים
כי הלא היא כבר מן הגבורות הנודע והם אותם הראשונות הרוחא דשדי בגוה וכאשר נפסקו ונגמרו כי כלה הכחות וכו'

נעלמו ממש אז נפסק האורח ואין האשה יולדת. אם אין שאור אין עיסה. ואמנם אעפ"י שאנו אומרים שנגמר
ונפסק לא נפסק לגמרי רק שלא נשאר בה רק החלק של החיות שצריך אל האשה עצמה כמו שאמרנו שזו היא נפש
האשה ואם היתה יולדת אותו היתה האשה מתה והנה נבאר נ"כ מה משמש שם הא' רוחא אל שאר המיין נוקבין
והענין דע כי האשה הוא כי מאותם הגבורות הבאים מחדש מאשם עצמן הם מעוררות שאות גוף הולד בעצמו
והם הם הולד בעצמו ואמנם אין לך נשמה שאינה צריכה להתלבש כמו שאמר הפסוק כפסוק בגדיה והפסו(?)
שאה. מרוקה ומנוקה והנה שם במוין יש לנשמה א' נמשך מן האב וא' מן האם כי הנשמה שהיא הולד הם
החסדים והגבורות החדשים שהזכר נותן החסדים לנקבה ושם מעורבים עם הגבורות שבנוקבא ושני כולם
מעמיהם יחד ונעשה גוף א' מהם ואמנם החסדים שאתם מן הזכר גם הם מתלבשים שם עם החסדים הראשונים
שהיו נשכר(?) לונות הן רוחא דשבק בגויה וזהו סוד מ"ש בספר ט' הלבוש של הנשמה נק' אלוה שהוא סוד החסד
הנק' אל וזהו ראה הקב"ה אור קדמאה וגנזו לצדיקים כי הוא יוצא מה' לבוש ואין להאריך בזה וכן נ"כ הגבורות
של הנקבה קודם שהם עולים בסוד מיין נוקבין לקבל טפה דדכורא הם מתלבשים עם הגבורות הראשונות רוחא
דשביק בגוה ועי"ז יש בהם כח לעלות וזהו מ"ש כי הרוח רוחא הוא המעלה המיין נוקבין ואל תתמה אל זה הא'
רוחא הוא גדול מאלו החדשות ואיך יעשה לבוש להם כי אדרבה קוץ בסוד הנשר המנינה על בניה בסוד ירחף(?)
כנפיה ובזמנו שאמרנו לך בסוד אלהים חסדים כל האורות מתלבשים בחסד הראשון ושמה מן המזיקין
והקטנים כי הוא גבוה ואין הקטנים יכולים לנגעו וזהו עולם חסד יבנה ואח"כ יוצא הולד כלול חסדים וגבורות
החדשות מחוברים גוף א' וכן באים וכן עולים מתלבשים בלבוש החסד רו"א ובלבוש הגבורה דאימא ונעשה
מלבוש א' והנה לעני' שורש זה הרוח דשבק הוא כי כנגדו יש דאימא שלה שם ב"ן נ"כ הסוד שלה ואמנם [illegible]
אלוה וכזה הק' מה הוא נק' תמיד בשם ב"ן אך הענין מפני שהוא יוצא מן אותו ב"ן שהוא כמו שהוא קרוב שהניח
בה אבא וכשיצא הזא' לקחו כמו שאמרנו כי כל הנשים נוטלים מאותו רוחא נב' ולכן נק' על שם ב"ן וסוד הכב' יותר
כפי הוא כי בהכרח כהוא רוחא דשבק בה דכורא צריך שיהיה כלול מתרין רוחין כדי שיהיה בה כח להוליד זכרים ונקבות
לכן נק' ההוא רוחא בשם ב"ן כי ב"ן כמנין שני פעמי' הויה כנגד כח הזכר ונקבה הויה א' לזכר וא' לנקבה והנה כשמחבר(?) ה"ס
אלו הב' שמות הויה יחד נעשה שם הויה במילוי ההין ובו נכללים הב' הויות כי הפשוט של שם ההין הוא הויה וכן ה'
אותיות המילוי שהם ו"ד ה' וה' הוא הויה כי כשתחבר אותיות וד' יהיו אות יוד והמוצא כי הה' אותיות אלו המילוי שם
ההין הוא שם הויה א' ממש בתיבה ובאותיות ואין בה הפרש רק באות היוד שנחלקה ונעשה ו"ד אך שאר האותיות אין
בהם שינוי והנה טעם הדבר לא קבלתי ואפשר לומר כי הויה עצמה כנגד הזכר נק' הויה אך המילוי לא יכול
ליקח יוד ממש משום כי כל עצמה אינה רק מילוי [illegible] ולכן לקחה מילוי היוד שהוא ו"ד אבל בשאר האותיות שהם
נוקבה יכולה ליקחם משונים כאשר הם והענין כי הי' הוא דכורא ממש אבל באותיות ה"ו ה' הם נוקבין כי אעפ"י שהו'
הוא דכורא עכ"ז נתון תחת הנוקבא ונק' נוקבא כמותה כנודע ונחזור לענין כי שני הויות אלו הם סוד שם הויה דהה'
הנק' שם ב"ן והוא סוד שם ההוא רוחא דביסוד דאימא ואח"כ לוקח הזא' כל שני הויות והוא סוד והוא סוד ההוא
שלוקח הב' נשמה כי כ' עינהן הם שני הויות אלו ולכן נק' ב"ן שלוקח גם שניהם שהם סוד שני הויות מ"ה וב"ן רק
שנשניהם יחד נקראים ב"ן כי כל עצמן הם לאימות מיין נוקבין רק שנרשמים בהם הכחות של מ"ה וב"ן כדי שיוכל
להוליד זכרים ונקבות ואח"כ בעת הזווג נחלקים ואין הויה א' לוקח הזא' והויה שניה נותנה אל המלכות בעת הזווג
וגם בזו ההויה נכללים שתיהן כנז' ונק' שם ב"ן ונחזור אל הענין כי זהו סוד מצות כבוד אב ואם כי הלא ראוי לדעת כי כל
הנשמות היו באים כמקר(?) והיו הבנים בני האב והאם נוטלין נ"כ השרש נשמותם אז היה ראוי לכבד כי מאחר שהאם
הוא משורש א' עם אביו הוא נתון למעלה מהם אב"ל בהכרח שהוא עולה מהם ואפשר שיהיה יותר אלו שפגע אם לא שיעור(?)
הרך אביו ואמו כי זהו הקן של הגמא של ה' גנות המספקות מים ממנין(?) א' שהראשונה מסייעת מכלם כי ההראשון
שצריך להקן צינור המים כלו מן המקור עד המקום שהוא שותר ובכל מקום שיתקלקל אין המים באים אלו
ואמנם הראשון שהם אין צריך להקן רק עד המקום שהוא שותר כי יפסק ויתקלקל משם ולמטה אין לו חשש בזה
ואח"כ ישארו כל המים אלו וזהו סוד הפסוק אבותינו חטאו ואינם. ואנחנו עונותיהם סבלנו כי אם האבות קלקלו
צינורות העליונים צריכין הבנים לתקנם ולסבול עונם כי אם הצינור מקולקל למקום האבות אעפ"י שתקנו הבנים מקו'

הצינור

הצינור הכבוד אצלם מה הוצרך כזה ולא ה כמה שיתקנו עצמן אך שיתקנו שורת הראשונים וזהו סוד אבות יאכלו בסר
ושיני בנים תקהנה וזהו ענין פוקד עון אבות על בנים אך לא נאמר פוקד בנים על אבות כי אין פנים מציגא להאבות
ואהרה. מצינו כי ישמעאל בן אברהם באשר הוא שם ואעפי שראה הקבה שעתידין בניו להרוג שמונים אלף פרחי כהונ׳
וכיוצא בזה כמו שדרשו רז״ל לא דנו אלא באשר הוא שם והלבהם מבואהם ונחזור לענינינו כי כיון שאי אפשר לבא שום
אל הבן אם לא על אביו ואמו א״כ הוא חייב בכבודם והם אינם חייבים בכבודו אעפי שהם משורש א׳ אמנם מצינו הקב
העולם מעולם הם ואין להם יחס וקורבה כלל ושקר עם אביהם ואדרבה לפעמים נשמת האדם גדול נבוה עראין קץ
יבא להיות בנו של אדם א׳ נבוה ושפל בקצה המדרגות ואיך יהיה חייב בכבודו אך הענין מובן עם מה שאמרנו כי אין לך
אדם שאין נשמתו מלובשת בלבוש הנפש עצמו האביו ואמו וכל המצות שהוא עושה הם ע״י אותו הלבוש שירש מאביו ומאמו
ולבוש הזה הוא המסייעו לעשות מצות כי הוא אינו יוכל לעשותם שהוא קטן והכרע אם הוא מגולגל כי אין עושהו מניח
לעשות מצות וצהך מעד למומכו מזה הלבוש וכן אם היא זו נשמה חדשה ולא הורגלה להיות בעולם הזה באותן כי המסייעו
אינו רק זה הלבוש ואפי׳ השפע שנותנין לו מן השמים הוא ע״י הלבוש הזה וזהו ענין שותפות האדם ואשתו בוולד ואמנם
בזה הבין מעלה זו הגמליה תיה לאדם עצמו לפני השמים פורע והוא אם יקדש עצמו אז ימשיך לנשמה
היא לבוש קדוש אשר ע״י יזכה לעבוד את השם ואעפי שיקיה נשמה גדולה צריכה אל קידוש אביו לשער
השמים שאלו׳ יהיה אדרבה הלבוש הזה מזיק לו לדינמת יצה״ר ונמצא שאם יחטא הבן שהעונות נמשכים על האב
גם כזה הכן משאז״ל כבד את אביך להוות אחיך הגדול וסוד הענין בא משני פנים ואיני זוכר איזה מהם אמיתי
ולכתב שנים שניהם אמיתיים והענין כי הלא אמרנו כי ההיא רוחא דשבק בגויה מתגו נחלק לבנים כולם שיולד׳ ואמנם
כמו שההוא רוחא יש בכללות כל אורם הבנים כן כך הוולד הסדר מודרגה למדרגה כי הבן הראשון שנולד נוטל המובחר
ההיא רוחא שנשאר לנוקבה הוא כלול ומשועבד אל הראשון והוא מעט מלמטה וכן השני וכן הבן הג׳ הוא מובחר אל הבן
השני ומכ״ש אל הבן הראשון כי הבן הראשון כל אחיו מצווים לכבדו ולהכנע עם עצמו שהם חייבים לכבוד אביהם ה
שבכולל אביהם יותר מעולה כי גם הבן הראשון משועבד לו והבן השני משועבד בכבוד האב והבן הראשון לבד
והבן הג׳ משועבד לשני הבנים הראשונים לבד אך יותר יהיה משועבד אל אביו יותר מהם וכן אחיהו המדרגה
יותר יהיה משועבד לכבוד אחיו הראשון מן הב׳ וכן עד״ז בכל הבנים ואין להאריך גם יש דרך שני והוא כי גם הבן
הייתי להם אמר כמו שאמרנו כי הגבורות ראשונות הם נעשים רוחא להעלות מיין נוקבין אלו בן הגבורות שלו מניחין
רוחא בגו איתתיה לצורך הבנים שיולדו אח״כ וכן עושה הבן השני וכן עושה הבן הג׳ עד כמה בנים ועיין לדרוש א׳ שהבאתי
על ענין קשר ואיש לו עם קרובים של יצר ושם יתבאר ואמנם כל זה אינו רק עד תחיית המתים כי אח״כ כל א׳ נוטל את
שלו וכל דבר חוזר לשורשו ואין יחס לבן עם האב ולא עם אחיו לולי אם הם משורש א׳ ואין להאריך בזה כי כבר אמרנו
גם זה במקום אחר באורך ונחזור אל הענין כי הלא ראובן בן יעקב היה האח הגדול שבכולם ולכן נק׳ ראובן פי׳ ראו בן כלומ׳
זה הבכור שנטל כל בחינות הבן שהוא ההוא רוחא דשבק יעקב בלאה האמנם אבד אורו ונטל יוסף ולכן היה הבכור ראוי
ליטול כה״ר חלק המלכות והכהונה כמו שדרשו רז״ל על פסוק יתר שאת ויתר עז ולכן נק׳ בשם זה משא״כ בשאר השבטים כי
גם הם בנים ולא בכור וא״כ איך אמרה ראו בן אלא הכוונה כי זהו סוד קבל היא שהניח יעקב בלאה ואמנם כאשר ילדה
הל׳ את בנימין נאמר בה ויהי בצאת נפשה כי מתה ופי׳ הדבר כי אותה הח׳ של ההוא רוחא דשבק בה יעקב הנה כן נזדהנה
כבר אמרנו כי יש בו בחינות חלק חיות הנוקבא עצמה והוא הנק׳ נפשה ואמנם לאה היתה עלובה ונית׳ בה כח לההוא רוחא
דבה ילדה ו׳ בנים וגם שישאר בה חיות לנפשה האמנם ההוא רושם יעקב ברחל הוא קטן ולא הספיק בה להוליד את יוסף
לבדו וכאשר רצתה להוליד את בנימין לא היה בה כח ולכן תמצא שזה הבן היה עתיד לצאת מלאה עד שהתפללה
על אחותה כמ״ש ואחר ילדה בת כי לא יש כח ברחל להוליד את יוסף וכאשר נעשה מבנימין הוצרכה לקחת בו
אותו החלק של החיות שלה הנק׳ נפשה להיות בבנימין ולכן תמצא שהיה בנימין מגונה היתה חיה ובשילדה
יצאה נפשה ממנה ומתה וזהו סוד ויהי בצאת נפשה כי מתה ולכן הת״ בצאת נפשה הוא בן וזהו בנימין בן
ימין כי גם הוא דעמת דראובן כי שראובן הוא מראש הבן וזהו מסוטו שהוא החלק של החיות הנשמה עמלה
האמנם היות בה בלאה להוליד שבעה ורחל א׳ לבד זה יובן ממה שידעת היות לאה רמזת בישראל העליון
שבנה מדורבה היא כנגד הבנה אם שבעה בנים אך רחל היא אחרונה ואין לה רק בחי׳ יצחק דעיל ונפיק לה ויוסף

לרוח דעש"י ולכיתין לרוח דנוק' כי למה להיותה למטלה אינה נוגעת לבריאה בעולם הפירוד אך הל'
היא האחרונה ומה שיולדת יולדת להיות בעולם הפירוד והמות שהוא מן הבריאה ולמטה שבו כתוב ומשם יפרד
ולכן קראוהו כן יתין כי אעפ"י שהוא סוד הכן הנזכר דנוק' אל הבריאה אינו נוגע בה כטמון כן יתין והוא
באצילות עדיין ואין לפרש ענין זה כאן אך אומר לך דרך רמז לבד כי כמו שאימא שלמה היא הבינה יש בה
הויה א' ואמנם ה' התתאה שלה נתלבשת בסוד ד' פרצופים והם סוד ב' בניה זו"ן ולכן כאן אות זה אלה התתאה ואמנם
ה' שם הוא נתן שם שלכן ההין נפרע במקום המיין נוקבין אלה והנה סוד כן זה הוא סוד זאת הע"ק כן כל והם
סוד ב' הויות שהם סוד עור אות ה' עצמה ד' שהוא זו"ן אך עיקר שלה הוא הזאת כנ"ל כן יש ה' שלה התתאה
שהיא ה' אחרונה שבאצילות שהיא ד' והוא שם כן ההין וזה הכן שלה הוא סוד הטמון וזהו סוד מטטרון ולכן
שקורין דרבנין באמירו הרי"ל שהוא מטטרון הנער כנה של כל ה' אחרונה שבאצילות ואמנם מטטרון הוא
סוד זו"ן של הבריאה ולכן יש בו ו' אותיות כנגד ו' קצוות דז"א ואמנם גם הנקבה שלו היא דוגמת הל' דאצילות
ויש בה נ"ב וזהו סוד סנדלפון וכן הענין בכל ההין שנוקבא דכל מדרגה היא ואין להאריך ואמנם קשה לך
במיתין הוא מכלל היכ' שבעים אם הוא סוד מטטרון דבריאה זה יובן מן הזוהר ושם נתקשה קושיא זו ואין
כאן מקומו גם ענין מה שאמרנו כי מטטרון דבריאה זה נתבאר אצלנו במקום אחר הרי אמרנו סוד כתין
איך הוא מסטרא דנוקבא ואמנם לפי שנטל חיי הנוקבא עצמה ונעשה לכן לא מת // //

ועתה נבאר ענין הנשיקין ונאמר כי הלא נודע שקודם שהאדם מזדווג עם אשתו מחבקה ומנשקה ואמנם
סוד הנשיקה הוא סוד זיווג עליון יותר מזיווג התשמיש והוא כי השלש עליונות שבאדם מזדווגות עם
ג' ראשונות שבאשה ואמנם זיווג העליון אינו מורגש כמו התחתון כי התחתון הוא נגלה ומורגש שיוצא ממנו זרע
ובפרט עם מה שאמרנו כי טפת החסדים שבאדם מזה עליה נמשכת מן הדעת עצמו אלא מן גופו התפשטו'
של הה' חסדים המתפשטים בשש קצוות כמבואר אצלנו בסוד תנא ידא הראשון וכ' שנכנסו למרגלים ועיין שם
ומוצאים הם אותם הטפים מן הדעת עצמו לולי היותם שערך יוסף מבין ציבור נו בנז' אצלנו בדרוש החסדים
מה שעניינם ונמצא כי עיקר זיווג התחתון הוא מן ו' התחתונות אך הנשיקין הם מג' עליונות והענין כי הנה ז"א
רזא הוא דוגמת א[illegible] ואי' מורגש והם מוז' וגם שיש ג' ראשונות עי' הדעת שבינהם המחברם ואמנם סוד
חיבור זה הוא בענין הפה כמבואר אצלנו כי החיך הוא חכמה והגרון הוא בי' והלשון הוא הדעת המזווגם ושם
מזדווגים ואין להאריך בזה כי כבר אמרנו במקום אחר ואמנם אעפ"י שיש שם זיווג דכר ונוקבא עכ"ז הכל
נחשב לאחד כי הכל בו עצמו וגם כי אבא ואי' תרין רעין ומכ"ש חכמה ובינה רזא שהכל נחשב לדכר ואמנם
גם בפה הנקבה יש בחי' אלו דחכמה ובינה שלה והאמת הוא כי זהו מ"ש בתי' כדיוקא דף קמ"ו ע"ב בענין הנשיקה שהם
ד' רוחין והם ארבע אותיות אהבה ומש"ה היטב והבין כל מה שאמרנו לך ושם נז' אמרו דלית מילו דהקיבל רוחא
ברוחא בר נשיקה והוא כי הזיווג התחתון הוא דביקות דגופא בגופא אך הנשיקה הוא זיווג רוחא ברוחא שהנשי'
היוצאת מן הזיווג ההוא היא רוחניות והיא סוד הבל היוצא מן הפה כי כל הג' הבלים מפה שהיא הגרון נפקו וזה
מבואר ואמנם היינו יכולים לומר כי הד' רוחין הם ב' מחכמה ובינה דעי' וב' מחכמה ובינה דנוקבא האמנם גם
היות זה אמת עכ"ז אנו מונים אותם לא לבד כי הנשיקה היוצאת מן ז"א הוא רוחא חדא לבד והנשיקה יוצאה מנוקבא
הוא רוחא חדא לבד לאומן שהם תרין רוחין לבד ואמנם היותם ד' רוחין זה הבין עם מ"ש שם בס' הרזיה ו"ל ד"ח
רוחין אינון בנשיקה כל חד כלולה מחבריה ופי' הדבר הוא כי כאשר האדם נושק את אשתו גם אשתו נושקת אותו ואינו
כמו זיווג התחתון שהוא זיווג יחידי מן הזכר לנוקבא אך כאן הוא זיווג כפול כי האדם נושק את האשה והאשה
נושקת את האדם והנה נמצא שיש בנשיקה האדם ב' בחי' הא' הוא הבל עצמו הנמשך ע"י הנשיקה והוא שרש
ההבל עצמו והב' הוא מה שהוא מתערב בהבל דנוקבא ג' ונעשה משורש הנוקבא וכן יש עוד ב' רוחין מנשיקת
הנוקבא לדכורא כי כנושק האדם הבל ההוא נשאר בו שורש ההבל של נשיקה ההיא גם יש בו הבל הנשיקה שניתן בו מפי
הנקבה אליו וכן יש לנקבה שורש ההבל שלה וגם יש בה הבל נשיקת פי האדם אליה נמצא שורשם הם ב' נשיקו'
אך הם נכללים זה בזה וזה בזה עד שנעשים ד' רוחין ואמנם אין לנו עסק בענין זה אם הם ב' או ד' אבל הרי מ"ש
אמרנו כי יש רוחא בנשיקה היוצאת מפי הזכר אל פי הנקבה ושם מתערב ונעשה נוקביה כמו הבל שבפי הנקבה

ונמצא

ונמצא כי אותו שעורשו זכר עכ״ל כמ״ש אז״ל לה רבקה חייל בתאומא ונעשה שם נוקביא וכן הענין בהפך
כי כשהנוקבא נושקת את הזכר נתערבו הבל שלה הנוקביי ואותם לפי שנתן להוך כי הזכר חוזר להיות
זכר כמוהו אותם שורשו הוא נקבא והנה כמו שהזיווג ראשון וביאה ראשונה עושה חורה כלי ונשק
כה ההוא רוחא כך הענין בנשיקין כי הנשיקין הראשונים שהאדם נושק את הכלה הם נעשים שם רוחא
בנוקבא בסוד היסוד העליון לבינה הנקרא לפי הנוקבא והוא רוחא קדמאה של אותם הנשיקין נשאר
שם התמיד לעולם שאר זיווגין של הנשיקין שיהיו מעשה והלאה ודע כי יותר גדולים הם הנשמות הבאות מן
הנשיקין יותר מאותם הבאות מזיווג התחתון של התשמיש ואדרבה זהו ענין שיש מעלה גדולה אל המלאכים
יותר מבני מבני אדם כי הם מן הנשיקין ובני אדם מזיווג התחתון וכמו שנבאר כונה לדרוש המלאכים ובני
אדם מה ההפרש ישביניהם ולמה אלו נקראים מלאכים ואלו בני אדם נקראים וכו׳ וזמ״ש ז״ל אין לך כל דבור ודבור
שיצא מפי הקב״ה שלא נעשה ממנו מלאך א׳ כי הוא זיווג נשיקין ועליון יותר מן התחתון אלא שהוא נעלם
ורוחניי ואלו המלאכים נקראים קולות וזהו סוד וכל העם רואים את הקולות כי הנשיקין וכו׳ והנה כבר אמרנו
כי שני מיני רוחין הם או מה ששורשו נקבה כו׳ שנצטרפו לזכר וחוזר להיות זכר או מה ששורשו זכר כו׳
שנצטרף בנקבה ואותם השניים יש בחי׳ נקבה ויצחק היה מבחי׳ א׳ וחבקוק מבחי׳ ב׳ של אלו הב׳ רוחין של
הנשיקין קמאין ואותם מן הנשיקין האחרים שיש מטה שנאצלו זו עד עתה מכלם הם נעשין נשמות
דהפ״ס המלאכים או הצדיקים גדולים כמו שנבאר כונה בדרוש שלו והנה בזה יש לי ב׳ ב׳ הם ואני מסופק להם ואותם
זה שאהבה הוא שנן נראה לי יותר עיקר והוא כי הנה יותר מעולה הוא ההוא רוחא דאתי מנוקבא ואתעביד
בדכורא מן אותו של דכורא שנעשה בנוקבא והענין כי הרוח דנוקבא אעפ״י ששורשו נקבא עכ״ז להיותו מעורב
בדכורא כלה ימים הוא נעשה זכר גמור והשוה זו אני זוכר שמעתי כמי מפי החכמים מורי ז״ל הרא׳
והנה מזה הרוח של הנוקבא הנתן לדכורא זה היה יצחק וזהו סוד והנה בן לשרה אשתך פי׳ כי זהו הבן ר״ל רוחא שילא
דנשיקא הנק׳ בן כנ״ל כן ששורשו הוא לשרה אשתך מעולה היה מנשיקא אעפ״י שעתה הוא שלך ולזה לא אמר
והנה בן ממך לשרה אשתך כי שזה היה בן תחילה לשרה אשתך מצד הנוקבא אך חבקוק היה מרוחא דכורא
דאתיהיב בנוקבא וזהו את חובקת בן כי אותו רוחא שילא הנק׳ בן כנו׳ את היא החובקת אותו עתה כי אתיהיב בך
שאת נקבא ולכן יצחק שהיה יותר מעולה שנהפך והיה זכר לכן לא מת אבל עכ״ז נגזר עליו מיתה בעת העקידה
ופרחה עם מה שאז״ל שאז פרחה נשמתו וחזרה אליו ואותם העקידה היא השנה ל״ז שנים לשרה והם כנגד קבל
כי הם סוד אותו הבל של הנשיקה וכאשר נתקיים זמן ההבל היה מת לולי החזיר השי״ת וחזר והחייהו אך חבקוק
שנהפך והיה נקבא ממש לכן מת בשנה הראשונה שנולד והוצרך להחיותו אלישע והמשיך אליו רוח שילא מתוך
החיים של הדכורא מפי הזעיר שילא הבל אחר חדש וזהו סוד וישם פיו על פיו כו׳ להוציא הבל חדש מפי ז״א שהוא כנגד
אלישע והדרך השני הוא להפך כי יצחק מן רוחא דדכורא בנוקבא ולפי שנשרשה בעוני הנקבה לכן נאמר והנה בן לשרה
אשתך כי אותה ההרגשה אולה בתאומיא ונחשב כאלו הוא שלה וחבקוק היה מן רוחא דנוקבא לדכורא ולהיות שורשו
מן הנוקבא נא׳ לה את חובקת בן ולכן להיות שרשו מן הנוקבא לכן נאמר שמת בשנה הראשונה אך יצחק ששורשו
מן הדכורא לא מת עד ל״ז שנים שנעשה הבל העליון של דכורא שמשם הקיים לאיש וכלות הבל הדכורא אז מת והראשון
נראה לנו יותר אמיתי והנה תחלת חבקוק נזכר בראשית דף ז׳ ע״ב שנקרא עליו שם בן עב׳ כהבין ובתחוו עמ׳ פ״ב כי
האותיות הם רי״ו פעמי חבקוק אך הגבורות הם עב׳ לבד כל היכה מן אותיות ורוויהו נקף אלישע עליה נמצא שהם סוד
עב׳ רי״ו ומוד זה הוא מה שהודעתיך בסוד רפ״ח ניצוצין שהם עב׳ רי״ו כי העב׳ הוא שם עב׳ הוהן והרי״ו הוא שם מב׳
מה בן כלא׳ מהם בסוד עב׳ הם רי״ו ואלו הב׳ הם גבורות כמו רי״ו שהוא גבורה כי הם מן הבינה ולמטה אך העב׳ הוא
כנ׳ חסד שהוא אבא נמצא שנקף עליו ר׳ שהוא עב׳ סג מה בן והם סוד כל הרפ״ח ניצוצין בקליפות ואין להאריך //
ענין קמוחין דק טעה דע כי הנה האדם עצר צלם אלהים ומשרי אחזה אלוה והנה דוגמת האדם שהוא טפה
א׳ היוצאת ממוח האב ונכנסת לבטן האשה ואח״כ שם מתהוה ונעשה צורה וכבר אמרנו
אנחנו ג׳ ימים של קליטת הזרע וענין מ׳ יום של יצירת הוולד וענין היותו כן ג׳ חדשים הוכר העובר ואותם ערבה נהיו
אחר גמר העובר לעמוד מה מוחין יש לו וכן אח״כ כשנולד וכן אח״כ כשגדל וג׳ זמנים אלו הם שאנו קורין התמיד עבור

ויניקה ומוחין והנה על האמת שאנו רואים כי הקטן אינו בן דעת שלם והוא אנוס בשכלו ועכ"ז אנו רואים
בעינינו שיש לו מוחין ממש כמו הגדול וא"כ מה ענין זה ואמנם כבר ביארנו ענין זה כי הקטן הוא אלם מן
אלהים ועש"ה ואמנם הענין הוא דע כי הלא הקטן נשלם הוא בבחי' ההן כי הלא זה נק' קטן וזה נערך אבא הנק'
סבת היא הן ולכן הוא יונק המוחין מן הבן וכן למעלה עתיק הוא יונק המוחין מן אבא והכל הוא כי סוד הזקנה
והשיבה כו הלוי המוחין והקטנות הוא אכזרות וזה נרא' בחוש הראות ואמנם כבר הודעתיך כי המוחין קט' המשלימין
את הז"א להיותו בן עשר ספי' שלמות כי סוד היניקה אינו רק בשש קצוות לבד והעיבור כסוד תלת לחודייהו
וזה ראיה אל הנז' כי הלא אמרנו כי בהיות ב"ה ק"יס והמוחין נכנסים בשלם אז הוא כלא' שלם מי' ספי' ובהיותו
חב"ב כה שהוא נבר בשלם אז הוא בן וקטנות שהוא סוד היניקה והנה החכם עצמו היה בסוד תלת בלא תלת
לחוד ולכן הבן מוזה היות הק' מנות מוה על הן והנה בחי' העיבור והיניקה הם סוד הטן ויש להם מוחין נ"כ
אמנם נ"ב הם סוד אלהים ואמנם לפי שסוד המוחין עיקר המוחין כי הלא הם באים להשלים י"ס שלזו"ן אם כן
צריכים להיות המוחין שהם סוד ההויות ולכן מוחין דגדלות הם הויות ומוחין דקטנות שהם עיבור ויניקה הם
אלהים ולכן אינם נקרא' מוחין ממש רק מוחם של גדלות אך של קטנות אין אנו קורין אותם רק עיבור ויניקה וענין
הזה הבין ממה שהודעתיך בסוד האדם כי הוא עשוי מצלם אלהים ובצלם הויה רק שזה חיצון וזה
פנימי ובהיות כי שם אלהים הוא חיצון ולכך כשמתחיל הקטן הוא מתחיל מתחתון לעליון ומתחיל להיות
לו מוחין מצד החיצוניות תחילה שהוא אלהים ואח"כ עולה למעלה לשם ה' ויש לו מוחין דהויות והוא
דוגמת מה שאז"ל בס' הזוהר בענין הערלה גם בענין הקטן הנימול לח' ימים כי תחילה מתחיל ממטה
למעלה בשני הערלה שהוא החיצונות והקליפות ואח"כ נכנס בקטנות שהוא קדושה ממשית עד
שעולה מקדושה לקדושה עד היותו בן י"ג וזהו סוד ומשל קטן הנעשה לו וכמו שנבאר בס"ה (ענין)
שמואל ומשה לקטן בפה ואמנם לעולם המוחין של זו"ן בין דקטנות בין דגדלות כלם באים מלבושי
בחי' האימא כנודע רק כמו שהמוחין דקטנות באים מחיצונות אבא ואי' לכן גם הלבוש שלהם
שהם נה"י דאי' הוא החיצונות שלהם ולכן דע כי כמו שיש לכל בחי' ג' בחינות יש לכל ספי' וספי' כמבואר
אצלנו בסוד פנימי אמצעי וחיצון וכל זה בבחי' אור פנימי כי גם כנגדם בסוד אור המקיף יש ג"כ בחינות אלו
ולכן תראה בענין מה שאמרנו כמ"ש ובכ"מ כי יש מוחין דעיבור עם המקיף שלהם וכן היניקה הוא מוחין
פנימיים ומקיפין וכן בגדלות יש פנימיים ומקיפין ואמנם מזיוון לבושים החיצונים דאבא ואי' נעשים מוחי'
לזו"ן בחינת פנימי' ומקי' להיותן בענין אמנו שהוא נק' מלבוש שיהר וגם הלבוש שלהם הוא נה"י דאבא ואימא
החיצונים גם ביניקה המוחין שלהם הם מזיוון אבא ואי' ובבחי' אמצעיות שלהם וכן הלבוש שלהם הוא נה"י
דאבא ואי' האמצעיים גם בגדלות המוחין שלהם הם מזיוון אבא בבחי' הפנימיות שלהן וכן הלבוש שלהם
הוא נה"י דאבא ואי' הפנימיים ולכן המוחין דעיבור ויניקה הם שמות אלהים כי הלא ב' בחינות אלו הם מכן
חיצוניות אבא ואי' אך המוחין האמצעיים דגדלות הם מפנימיות אבא ואי' ולכך הם הויות דוגמת מה שאמרנו
בסוד האדם היותו בצלם הויה ובצלם אלהים רק שזה פנימי וזה חיצון אמנם יש חילוק א' בין עיבור ליניקה
והמוחין והוא כי בעיבור לא יש לקטן רק ב' מוחין לא ג' והם סוד חכמה ובינה אך מוח הדעת אין לו ולכן אין דעת
לקטן כי אמרנו שיש לו חכמה ובינה אינם מושלמים כי הלא חכמה ובינה הם סתומים ולא אתגליין רק ע"י הדעת
והוא אל ואין לו דעת לא אתגליין ולכן הקטן נמשל לבהמה ואין זה רק בעיבור אך ביניקה יש לו שם על הענין
והוא שיש לו ג' מוחין חו"ב אך לפי שאין לו מוחין רק מבחי' אלהים לכן אין לו דעת שלם כי אין לו רק ה' חסדים
ולא גבורות אך עכ"ז מועיל לו אל הצריך לו ולכן אחר שהתחיל הקטן לינק יש לו כבר מציאות הדעת איזה
מציאות הולך וגדל וכן הדעת שלו הולך וגדל כל זמן היניקה אך עדיין אין זה נק' דעת אך אחר היניקה מתחיל
הגדלות והמוחין דגדלות יש להם זמנים שונים כפי סוד הפשטות מקחן ומקח וכו' ועש"ה ונמצא כי בעיבור
יש לו ד' מוחין כלולים שנים דאבא וב' דאי' וביניקה ג' מוחין כלולים ג' דאבא וג' דאי' ובגדלות ג' כלולים ג' דאבא וג' והם
דאי' אך של עיבור ויניקה הם סוד אלהים ושל גדלות הם של הויות הרי כי בעיבור יש לו ד' שמות דאלהים וביניקה
ו' שמות דאלהים ובגדלות הם הויות ואמנם נשאר כי כמו שבגדלות הודעתיך כי באמת הם ד' מוחין וא"כ הם

ת'

הויות ד' ראה ו' ראית שהם ה"ב אל נם היניקה הם מ' אלהים כי גם הדעת כלולה ממחד וגבורה גם שהוא
מקטנות אך מה שקבלות מן ג' מוחין ע"ש היותם נלבשים כנה"י שהם נ"כ היא היניקה רק נלע"ד שהוא מצוצמ
אך עכ"ז עדיין אנו צריכים למודעי ולכן נעיין במה שכתוב סוד השרשים של סוד האמוראים שהם מקטני
דאלהים והנצחים מעלות ההויות ושם ביארתי כי אין כל דעת היניקה ה' אלהים א"כ אמאי החסד שלו כיון שהו'
שם אלהים על הכל נגזה ואמ"כ אין שם חסד וגבורה רק גבורה לבד והדבר נפסק וצ"ע נחזור לענין כי הנה
דוגמת מה שביארנו כמ"כ בענין הצדיקים כי הם גדולים וקטנים והחילה יש להם נשמה ומוחין מאלהים
דעיבור ואח"כ מן קטנות ואח"כ מן גדלות וכל זה מן הנוקבא ואח"כ גדלים עד"ה כמ"א ואח"כ גדלים על דרך
הנה כאבא כאימא ואח"כ כאבא ואח"כ כאחיך ואח"כ כטבעך וכל זה מן העשיה ואח"כ עד"ה מציה ואח"כ בריאה
ואח"כ באצילות והדבר מובן ואין צורך להאריך ולפרש פרטי הדברים ואמנם זהו סוד משה עה כי הלא בעת
לידתו נק' משה והטעם ע"ש שהיו שלמים בו כל אותם אלהים של מוחין וגו' שם לאכהו כי בן משה הוא נ' ועיבור
ב"ן אלהים האמנם הגדלות נק' משה ע"ש יסוד דאבא ואי' דגדלות שהם קס"א וקפ"ד כמבואר אצלנו שהם בני
משה אך עכ"ז מציע היותו ז' שנות וזה על שם סדר המעלות שלו ואמנם זהו סוד ראה נתתיך אלהים
לפרעה ולפתח כי אז בגלות מצרים כי הוא מסוד אלהים ומן צד וההיא היא קטנות ניתן אלהים לפרעה ולפרע
ז' נ"ל כי אז בגלות מצרים היה הזעי' בסוד הלב כלול בלה שהוא העיבור כמבואר אצלנו בסוד פסח ולפרעה כי גם פרעה
הוא נמשך מצד אלו הב' אלהים דקטנות כמו שנבאר בסוד חלום שר המשקים ושר האופים וע"ש גם בשמואל
מצינו ענין זה שאומר הכתוב ומעיל קטן תעשה לו אמו והענין בסוד ראיתי אלהים עולים מן הארץ והוא שמואל
מעיל והענין סוד נפלא דע כי הלא ראינו כי בעלת חוב העולה את שמואל עה ראוי להעיר אזן ולפקח עין איך אפשר
שאיש גדול כשמואל עה שקול כמשה ואהרן תוכל אשה בעלת אוב להעלותו ולהמשיך נפשו אל
הגוף להעלות במציאות האובא מאוד אמנם זה הכין מן הנז' כי הנה הצדיק עולה למדרגות הנשמות הנז' והחילה
כשהיה בן שתי שנים עשתה לו אמו מעיל קטן כי כבר ידעת כי היותו בן שתי שנים שהעלתו אמו אז הוא הוא
הלכה בעת שאול כי היה ריצה להרגו על שהורה הוראה בפני רבו ומזה הרענו להמיתו להיותו בן שתי שנים וזכה אז
להיות לו מוחין דקטנות שלמים וזהו ומעיל קטן וכו' כי כל סוד הקטנות הוא מוחין דאלהים כנז' וכמו שנבאר בסוד
יוסף שהוא סוד ב' אלהים פשוטים ובמילוי ובמילוי המילוי שהם נ"ב אותיות נ"ב נ"ב הם קנ"ו כמנין יוסף וב' אלהים
עצמים וב' אלהים במילוים הם קמ"ן ולכך יוסף נק' קטן נ"ב כי הלא סוד ב' אלהים אלו דדהם אלהים סוד כמו שנבאר אח"כ
קטן ועיין במטה ונחזור אל הענין כי הלא סוד הקטנות היא היניקה כי בן שמואל השלים אז שתי שנים אל היניקה
והיו לו סוד הקטנות ההוא וזהו מעיל קטן כי סוד מעיל הזה הוא סוד שאנו קוראו לו חלוקא דרבנן ואמנם לא היה
מכסה גם הראש רק הגוף לבד כי זהו פי' מעיל שהוא לבוש אל הגוף שהוא ו"ק צורות נמצא כי הוא סוד היניקה שאין
בה אלא ו"ק וקצוות וזהו סוד מעיל קטן ואמנם אמר אחר זה היה סוד אשה עילאה אשר מתפשטת בה'
שלה ונכנסת בישא דזא' עם המוחין דקטנות כנ"ל וזהו תעשה לו אמו והכר הוא עדך ענין חנה אמו
של שמואל שהיא סוד אמא עילאה כי בן חנה בג' שם ס"ג שהוא בינה ושמואל בגי' הזה וזהו סוד
ומעיל קטן תעשה לו אמו של נכון והנה מעיל בגי' קנ"א שהוא שם אהיה במילוי ההין שהוא סוד הבינה
המתלבשת את המוחין ונקראים אהיה ואמנם אח"כ עלה שמואל למדרגת יותר עליונה והיה שקול
כנגד משה ואהרן וב' אותיות שמו של שמואל הם בני משה ואמנם מוחין אלו להיותם מצד הקטנות
וגם הם סוד אלהים לכן כל אחיזת החיצונים ועיקר קיומם הוא במוחין אלו כמו מגור ולכן המטרא
יוחנא גם בשם אלהים אחרים והנה למות הצדיק הנשמה והרוח והנפש שלו מצד האצילות עולים אל
האצילות ונשמה שלו דבריאה עולה בגן דבריאה העליון ורוח היצירה עולה בגן הארץ ונפש דעשיה
אשתארה בקברא ואמנם כשנתעכל הבשר עולה הנפש גם היא למעלה ונשארת הקוא הבל דגרמי
כמבואר על אינון גרמי דאשתארו בקברא כמ"ש שלח לך וסוד הענין כי הנפש כי' שהיא מסוד מוחין דגדלות
שבעשיה היא עולה למעלה אחר עיכול הבשר אך הבל דגרמי הם סוד המוחין דקטנות דאלהים שהוא הנפש
מצד האלהים וזה נק' הבל דגרמי וזה נשאר ומתקיים עד עת התחייה בקברא כי להיות סוד הנז' יש בו אחיזת

הקליפות תמיד ואינו יכול להתפרד מן הנוף לעלות למעלה ואמנם בעלות אחור לא יכלה להעלות אחר.
שמואל רק אותה בחי' של קבל דנהי' וזהו סוד קבנ"פ של לך על הכל דנהי' אמר לא איהו חוב ומאן
ובעו"ש פי' הכל דנהי' שהוא סוד הקטנות יש בקליפה להאחז בו ולכן ראהו את שמואל שהיה עטה מעיל
כבימי קטנותו להורות כי לא היתה יכולה להעלות רק סוד אחור מעיל לבד וזהו מש"ה אלהים ראיתי אלהים עולים מן הארץ
כי לא ראתה רק סוד הקטנות שהוא מוחין דאלהים נ"ב סוד מ"ט שער קטן ודוד הוא הקטן והוא עד הנה
גם יעקב רק יעקב גבה הקטן והוא סוד מוחין דעיבור כנז' כי הם ב' אלהים דקטנות מוחין רק שהם כפולים ואמנ'
ב' אלהים כנ' עקב ועם זה אורותיהם הם יעקב ועיין מה שאמרנו בסוד וידו אוחזת בעקב עשו ונחזור לדרוש
כי הלא אין קטנות בזמן העיבור אלא ד' אלהים כי אין לו בחי' הדעת ואמנם טעם הדבר הוא עם האמור כי הלא
בחי' מוחין דעיבור הם מתלבשים בבחי' החיצונים של בינה ואמנם דע כי מבשרי אחזה אחזה אלוה והענין כי הלא
בסוד הקדם של האשה שהוא מקום היסוד שלה יש לה ג' בחינות א' עור ב' בשר ג' בשר יותר פנימי בפנימיות
הרחם והנה העור החיצון אינו מרוקם ודבוק רק הוא פתוח מאחר שאינם נושקים ב' עברי העור זה עם זה אך
שטר שני הפנימיות שהם סוד הבשר הם סוגרים הרחם ונושקין הבשר זה עם זה ואין להאריך במקום הראוי לקצר
ואמנם בסוד אין מוח של הדעת כי אין מקום קיבוצו אלא בסוד כי סוד הבחינה החיצון שהוא העור ולפי שאותו
העור הוא פתוח ואינו יכול לקבץ ולסגור בתוכו הדעת אין בו קיבול לקבלו ולכן אין הדעת נמצא בקטן בסוד
העיבור ואמנם טעם הדבר בעצמו למה אין שם בחי' יסוד מרוקם כמו בשאר הפנימיים והטעם הוא כי הלא כבר
ידעת כי המטרה אותה כל אחיזה היא בנוקבא והשרש כל חשקהם והאחורים היה לבא עלתוה ולינק מן היסוד
שלה כי שם מוצא כל השפע והקדושה והנה בחי' חיצונה הם הכן נמצרים ואם היה שם בחי' עור שלם ויסוד שלם
היו נאחזים שם החיצונים לינק מן אורות יסוד החיצוני ולכן לא ברא שם השי"ת בחינת היסוד כדי שלא יהיה מקו'
יניקה אל החיצונים אך בשני בחינות הפנימיים אין חשש אם יינקו משם כי אין להם שם אחיזה ולא יוכלו לינק
ואמנם באיש אינו כן כי אותו האור החיצוני שלו הוא מכסה בחי' היסוד שלו לגמרי וכוונה הכן סוד הערלה
שהיא באדם ולא באשה ואדרבה לכאורה היה נראה שיותר ראוי שתמצא בנוקבא מבדכורא כי יניקת ושליטת
החיצונים בנוקבא הוא לעולם אך אדרבה היה הדבר להפך כי באיש אין כל כך חשש אם יינקו החיצונים מעט
כי חסדי הזכר רובה את החיצונים אך אם היו יונקים מן הנוקבא היה העולם חרב ואמנם לזה הכין סוד
מהעת הערלה בזכר והוא כי החילה כולהם עור החיצון והיא סוד הערלה כי שם אחיזת החיצונים ואח"כ
פורעים עור בחי' האמצעית שגם היא סוד אלהים היניקה והיא הן אך אינם חורכין ומשליכין אותה רק
לפורעה מונחין למטה כדי שיתגלה בחי' הג' הפנימית שהוא יסוד האמיתי קדש הקדשים ומתגלה ואז אין יכולת
בחיצונים להדבק שם ולזה הכין למה האדם נברא ערל ולא מהול כי הוא מוכן להיות בו ג' בחינות הנזכרות
ואמנם הולדו אשר אז מגיע בזמן היניקה ואילך אין להם אחיזה להם אז אין לו צורך בסוד עיבור וכו'
זמן אותו ומשליכין אותו להורות שאין אחיזת החיצונים ויניקתם מן הכובעה רק לסוד העיבור אך בזמן היניקה
בהיורו ואילך אין להם אחיזה כ"כ ולכן אפי' בזמן היניקה שהוא סוד אלהים נ"ב כדי שלא יינקו משם פורעים
אותה כדי שיתגלה הפנימי ומאורו יברחו כל החיצונים כי אינם יכולים לסובלו הרי ביארנו כי מצות המילה
בקטנות ונחזור אל הענין כי כיון שבנוקבא אין בה בחי' זו לכן אין לו לאבא מעורה בסוד העיבור רק הכן מוחין
וכנגדם מצד אבא יש לו הכן מוחין נ"ב ואעפ"י שבאבא יש בחי' יסוד אפי' בעיבור כנז' אינה קושיא כי הלא סו'
האבא לעולם הוי מאיר ונגנז באימא ואם האימא אין לה יסוד איך יתגלה יסוד האבא דלית היות לו מתילת
יסוד דאי' ולכך ליתי נ"ב אפי' יסוד דאבא להיך זה וגם הטעם כי כיון שאין יסוד דאימא בחיצוניותיה אם כן
מאשר יזרוע אבא עמה לא תפרק מוחין דעיבור אל הוא אם לא תקדם היא להעלות טפה מיין נוקבין מסוד
הדעת שבה גם האבא לא יוריד טפת הדעת שבו ולכך גם ב' הדעות אין להם ונמצא שאין לו לקטן בסוד העיבור
רק ב' מוחין דאבא וב' מוחין דאי' הם ד' אלהים ואמנם כי ביניקה יש לו ג' מוחין דאבא וג' דאי' הם ו' אלהי' והנה
הקטן מן זמן העיבור כבר יש לו ראש ואמנם סוד ראש הזה נמשך מב' מוחין הנזכרים שהם ב' אלהים א'
המינה הוא נקחו מבחי' מלא יוהן שהוא כנ"ש והב' דמלא נקחו מבחי' אחוריים של אלהים משום שהוא כנ"ר ה'

ר"ע מן ראש והא' הוא כוללות שם אלהים ונלע"ד שמשו"ה כ' גם בעיקר נשאר ראש נ"ש מה שקדם לו העיבור כי
נשלם שם ונשאר ה' שנתוספו בו התוספת ובגדלות לכן נק' ראש גם אחר הגדלות ואמנם ונלע"ד שמשו"ה כ' בעיקר
נב' נק' ראש כנגד ג' אלהים שישבו והם ג' אותיות ראש ר' מות בינה ש' מות חכמה א' מות לכתר כי כל עת
אינו ניכר רק כללות הא' לבדו כי הרי בעיבור לא היה ניכר כלל גם שהוא מלא באלפין כי אלהים של הדעת
הוא מילוי דאלפין וזו היא א' של ראש ושין כי אמרנו בסוד ג' מוחים של קליפת הזהב ומ' יום של יצירת
הוולד ושם אמרנו איך אלהים של המוחין נעשים ראש וגולגלתא אח"כ ונעשים קרומות אל המוחין דגדלות
והנה לא כל ימי היניקה שוים כי בתחילה אינו מדבר כלל ואח"כ מתחיל לדבר מעט מעט והענין הוא
כפי מה שאמרנו בסוד הקדש וגם בסוד הדרוש של אלם של מן אלהים כי בתחילה אינם נכנסים בו
רק ג' אותיות אלם ולכך הוא אלם ואח"כ נכנסים ב' אותיות י"ה מאלהים ואז מתחיל לדבר ואז יש
תוספת אחר שמתחלת אלהים אלו המוחות של אלהים זה כולו וזה בהין וזה באלפין כי אין ימי הקטנות
שוים כי הרי גם המוחין דגדלות הם נכנסים בו מעט מעט כמבואר אצלנו בסוד הפרצופות מרחין מוקח
וג"ש אמנם סוד ספו' נאמר רומיה כנ"ש והענין כי הנה קודם בריאת העולם באצילות הזאת מתחלה
אצילותו אז היה עלה אך עתה כבר האלהים הם שם ואע"פי שלפעמים הם בסוד אלם אינם נכלם
כי שם אלהים כלו הוא שם רק שאינם מתגלים ועומדים שתי אותיות י"ה דומות שם ואינם מגולים
הוראתם ואמנם כשבאים ימי הגדלות אז יורד ונכנסים המוחין דגדלות של הויות ותתפשטו
בכל הז"א כנודע ואז יורדין כל המוחין של אלהים למטה עד היסוד ואמנם סדר ירידתם אינם בפעם
אחת כפי סדר כניסת המוחין דגדלות כך סדר כניסת ירידת האלהים דקטנות כפי הנה אמרנו לעיל
אחרת כי אין המוחין דגדלות נכנסים יחד רק בתחילה נכנסים בקו"ש ה' קצוות התחתונות דאימא הנק' תחתונות
שבי' בתחלה ואח"כ חוזר לברכה אחרת נכנסים ג' ראשונות דאימא ואח"כ נכנסים ג' תחתונות דאבא
ואח"כ ג' אמצעיות דאבא ואח"כ ג' ראשונות דאבא כי אין המוחין דאבא נכנסים עד שיכנסו כל המוחין
דאימא והנה קו"ש אשר עדיין לא נכנסו רק ו' קצוות מוחין דאימא אין בהם כח להיות ולהוריד המוחין
דקטנות לפי' ו' קצוות אלו אע"פי שהם מוחין אינם מוחין ממש אלא אורות הג' עליונות שהם מוחין
דראש הז"א אך אלו הם התפשטות בגופא ומה שאנו קוראים להם מוחין הוא כי התפשטות נמשך
מן המוחין וגם לפי שהמוחין של התבונה נמשכים מהם כנודע שמהתפשטות המוחין דנה"י דתבונה
נעשין התפשטות ניקבא מאחוריו ומשם נעשים לה מוחין אך עיקר המוחין הם ג' ראשונות ולכך אין
בו כח קצוות להוריד המוחין דקטנות ועוד סיבה אחרת כי אלו הם מוחין דאי' אשר מינה הנין מתערין
ובפרט היותם בחינת ו' קצוות שיש להם הערובה ה' לכך אינם דוחין האלהים דקטנות שהם ה' אך כשמתחילין
לירד ג' ראשונות דאי' עד השלים כניסת מוחין דאבא אז הוא יורדת מוחין דקטנות כי גם שיש
קטנות המוחין דאבא הם דוחין האלהים דקטנות שהם ה' להיותם סוד מוחין דאבא שאין להם שום ה' כלל
כנודע ובפרט אחר שנכנסו כבר ג' ראשונות דמוחין דאימא ועתה נשאר הסדר כי כשנכנסי' ג' ראשונות
דמוחין דאי' אז מוריד את המוחין דקטנות למטה בגרון זה מלצא שיבי ג' ראשונות קטנות בגרון דז"א אח"כ
נכנסים ג' תחתונות דמוחין דאבא יורדין מן הגרון למטה זה עד שליש הת"ת העליון דז"א המכוסה אשר שם
הוא סיום היסוד של אימא בת"ת דז"א כנודע ושם הוא התחלת בנין הנוקבא משם ולמטה ושנכנסים שלשה
אמצעיות דאבא אז יורדין שני שלישי הת"ת דז"א התחתון ובשנכנסים ג' ראשונות דמוחין דאבא אז יורדין
משני שלישי הת"ת אל נה"י דז"א ומתקבצים שם כולם בסוד דז"א ועומדים שם ואח"כ ע"י הזיווג יורדין אל
הנוקבא כסדר הנז' ואמנם לא כל אדם זוכה לזה ודע שיש מי שיש בו כח וחוזק להוריד האלהים דקטנות
מגרונא דז"א עד הגרון ויש מי שיוכל להורידם עד החזה וכן כפי סדר כל המדריגות הנז' והנה כל זה השגה
אשר באדם נמשך לו מן אלו המוחין דקטנות לפי שיוכל להורידם ע"י מעשיו למטה ע"י שימשיך המוחין
דגדלות ויורידו המוחין דקטנות וימתקם מן זה' גבורות אז יהיה לו זכות נפלאה להגיה ויבין רזי התורה כי
כל זכור אינו לרבות רק שבאלהים מונע האור הרבות בסוד זכור ואמנם מי שיורידם מן הנוקבא נ"כ עד

הבהמה זה ודאי לא יהיה לו שום שבחה כלל ויגלו לו רזי הנה כתקון ובאר שהנה סדר יהדה״ם דע״ב
שיורדים תחילה ברישא דז״א אז הם ב׳ שמות אלהים בב׳ מוחין שלז״א ואמנם כבר ידעת כי כל הניקה נהג
אותיות בינה קך כהנים והנה קך צרופים יש בשם אלהים ואמנם הם ב׳ אלהים נ״ב קך הם שם וה׳ אותיות
של אלהים עצמם קרי שמ״ה ומכאן הם סוד שמ״ה יתות הקמה ועיין מ״ש בסוד פאום הקטנה בסוד שמ״ה
מנין ושם הארכנוהו פי׳ אחר וגם זה שבכאן הוא אמתי אח״כ בדרדם אל הבנין דז״א אז שם מתמעטים
והענין כי הלא כאשר הבר העליון הוא יורד אין כולו יורד רק מתמעט ומתחבר היורד מובחר שבו נשאר
למעלה כי אינו יכול להיות למטה והשאר נופל ויורד למטה וכן בכאן היורד מובחר וזך והקמים נשאר
למעלה עם המוחין דגדלות והשאר יורד למטה והנה בדרדם למטה בבנין אז מתמעטים ואין בון כולם שם
רק הצירוף הא׳ שהוא קך צירופים של אלהים לבדם שהוא השליש מנה שהיה למעלה אח״כ בדרדם אל יסוד
דז״א אז מתמעטים אין שם רק מ׳ שלהקך והם מ׳ והם סוד הנה מטתו שלשלמה ששים גבורים סביב לה סנב
כי אלו הם גבורים מצד הגבורה ונק׳ אלהים מגבוהם וכבר ידעת איך המלכות אחרי זע״א כנגד נה״י והה׳ גבורות
שלה הם כנגד היסוד דז״א נמצאים מ׳ גבוהם אלו כנגד מטתו של שלמה והם מגבורי ישראל ממש שהוא ז״א
העקר׳ ישראל ולא יעקב וה׳ גבורות מסורה רק הדכורא ולא דנוקבא ואשם הם שומרים מטה שלמה שהיא
הנוקבא ומאירים בה ואמנם בכל ו׳ קצותיהם מציאותם כי הכל נק׳ גופא ולכן אין ב׳ מיעוטי דאלהים א׳ בשלשה
אמצעיות וא׳ בב׳ התחתונות כי הכל גופא ולא יש רק מיעוט א׳ שהוא אחר הרדם אל יסוד סיומא דגופא אח״כ
נמשך יורד ובנשים ברישא דנוקבא ושם מתמעטים קצים ונשארים שלשים והם שלשים מעלות שהמלכות נקנית
בהם ואמנם הטעם שבכל המדרגות אינם מתמעטים רק חלקים וכנגדן דז״א לא נשארו רק שליש א׳ הוא כי הוא
מקום גר עד מאד והנה אח״כ יורדין עד יסוד דנוקבא ואינה על יהדה״ם דז״א שמתמעטים מיעוט אחר כנגדן אך
כסדר היהר מן האשוות לבנין ומשם לב׳ אמצעיות ומשם לב׳ תחתונות לנוקבא זה אפשר להיות על הדכורא ואינו
זוכר אך הענין המיעוט אין בנוקבא רק ב׳ מיעוטין א׳ ברישא וא׳ בסוד שלה סיומא דגופא ואמנם כלהה גבורות
שלה הם ביסוד שלה כנודע ואלו האלהים דקטנות מתגלגלין עמהם ואז שם הם חלקים שהיו מתחלה בה שא ואינם
רק ענו והוא סוד י״ה והוא מה שהוצרך במקום אחר כי היסוד נק׳ י״ה אח״כ בהגיע הבריאה ושם הם הקלים
נבר כי לפי שירדו מן אצילות לבריאה אז נתמעטו שני שלישים ונשארו רק כ״ד ואמנם זהו סוד ה׳ אותיות
של אלהים וזהו סוד בראשית ברא אלהים את השמים ואת הארץ כי האלהים הוא בבריאה גם זהו סוד
אלהים שהוא כנ׳ הכסא כנז׳ בתיקונים ורמזו וכוונו שם אלה כי הלא הבריאה סוד הכסא שהוא סוד אלהים
הנז׳ ומכאן ולמטה אין להם שום יהדה כי אחר שסורשם מן האצילות אי אפשר להם להיות יותר מבראש
הבריאה ואינם יורדים יהדה אחרת כלל ואשרי מי שיוכל להורידם עד כי גדלה מעלתו עד אין קץ וגם הראיה
כי אחר שהם ה׳ כחשבון ה׳ אותיות אלהים שהוא השורש שלהם והנה כשירדו האלהים דקטנות אלהן אמצעי
דז״א אז נעשו שתי קיהם דז״א מצחינות שמות אלהים כי כפי הזמנים כך משתנים השמות ועתה
האלהים אל הזרועות אז נעשו בקי היהם של דז״א מן המוחין דאלהים ואז הוא ה׳ היד מה אלהבנה
אותיות אלהים גם יד׳ פרקין לב׳ אצבעות היד הם שם אלהים במלואו שהם אותיות יב׳ ועם כלות ה׳ הרי
יד׳ כנגד יד׳ פרקין והזרוע כולו כנגד שם אלהים עצמו ולכן שורש הקיבן בזרועות כי הם סוד ה׳ אותיות
של מצפך (סו לס המין) ובשמאל והנה ההפן יש להם מה ומלות בנז׳ בתדרא וא׳ מהם הוא הזרוע וזהו
הטעם שהקי׳ לימור ואחורות התיר שם ווהיא סוד של הנאולה יהם התיר ואמנם דע כי האלהים שיורדים
עד היסוד אינם רק הב׳ מוחין כי הרי שמות המוחין דקטנות כו׳ קצות דז״א נשארים במקומם למעלה כי המ׳
יורדים ב׳ מוחין דאלהים בסוד זהו סוד פוס הנמל את יצחק ודרז״ל שהם סוד הנ׳ מל והענין כי כבר הודענו
איך בסוד דז״א שמונה גבורות וזהו הב׳ מל כי הנה הם ח׳ גבורות שיש בסוד הנק׳ מל ואמנם הם נלקחים
לב׳ בחינות ה׳ וג׳ כנגד ה׳ גבורות המתפשט בגלגולת וב׳ אלהים דקטנות הרי הב׳ גבורות ה׳ וג׳ מוב בחינות וזהו
את יצחק כי יצחק הוא שורש הגבורות כמבואר אצלנו ואמנם קשה איך אפשר שיהיו הב׳ מוחין וישארו
הו׳ קצוות במקומם כי הלא אלו מלובשים בנה״י דתבונה וא״כ איך יהיו ב׳ מקים העליונים להם וישארו

ג' שלישי הנה"י התחתונים למעלה וזה אין השכל סובלהו אך הענין כי הלא באמרנו כי היסוד דאימא מסתיים
בחזה דז"א והנה המוח חכמה דז"א מתפשט בג' ספי' חג"ן שהם קו ימין חח"נ ומוח בינה דז"א מתפשט בקו שמאל
ומוח הדעת דז"א אינו צריך לפי שגם האי' הם סתומים ומתפשט המוח מלובש בהם בב' הקוים ימיני ושמאלי
אך מוח הדעת כאן מלובש בסוד האימא ואמנם עד מקום סיום יסוד הבינה הדעת הנז' מלובש הוא ומלובש בתוכו
אך כשמסתיים יסוד הבינה הוא נגלה ויוצא לחוץ ושם אין מי שיגבילהו ולזה הטעם מתפשטים ה' חסדים של הדעת
בכל גוף דז"א ומתפשטים מתנה בנה"י ומבואר אצלנו כי אם יסוד הבינה היה ארוך גם הדעת שבו היה מתפשט
דרך קו האמצעי כיושר כשאר הקוים ואמנם נמצא כי האמת הוא במוחין שאין דאלהים לריש עם המוחים
המתפשטים בחסד נצח גבורה הוד הנה נה"י דאי' כלם נופלים למטה בסוד כי כשנופלים נה"י דאי' בסוד הם נופלים למטה
ולא למעלה וכן גם המוחין שבתוכם נופלים אך הבינה המתפשט בגופא בג' כו' קצוות אין מי שיגבילהו ולכן נשאר
במקומו ואינו יורד עם השאר אל היסוד ונמצא כי כל המוחין למטה ובינה אחר התפשטותם בו' קצוות הכל נופלים
הדעת בחי' קיבוצו במקומו דרישא אך התפשטות בחי' הדעת בו' קצוות הוא נשאר שם תמיד אפי' בזמן היות שם מוחי
דגדלות ואמנם זהו סוד עולם הפוך האי' עליונים למטה והתחתונים למעלה הנז' כי רב יהודה הלוי רבו של שמואל
וסוד הדבר כי כל המוחין הם מבחי' אלהים דקטנות ומי שהוא מן אלהים דרישא נופל הוא למטה בסוד ומי שהוא מן
התחתונים שהוא מתפשטות ו' קצוות הוא למעלה והבן זה // ואמנם בחי' זו אינה נעצרת רק באלו המוחין
דקטנות שהם אלהים הנה והשרש שלהם שהם המוחין נכסין ויצא להורדם אל היסוד לכוון אך הו'
קצוות שאינו רק התפשטות שלהם אין צורך להורדם וכמו שמצינו כי כה' חסדים דגדלות יורדן החסדים
המגולים בסוד וחוזרים ועולים למעלה כה. להנה לזה כן נר"ל הוא האלהים שמקום המגולים נופלי' בסו'
וחוזרים ועולים עם החסדים הנז' לגבי עליהם וזהו סוד והנה סלם מוצב ארצה שראה יעקב שהוא סוד
היסוד הנק' סלם אשר בו ראה האלהים עולים ויורדים בו כנז' וזהו סוד האי' אלהים עולים מן הארץ
הנז' בשמואל וכבר הודעתיך לעיל איך כי יעקב ושמואל הם היו בחי' מסוד אלהים דקטנות
גם אומרו ראיתי אלהים עולים מן הארץ הוא באופן אחר והוא כי האשה בעלת אוב מה ראתה ומה לכה
על הדבר הזה והענין כי עליית אלהים הנז' שהם בחינת התפשטות המעלה של אלהים אין נזק בעלייתם
כלל כי הם מתעלקין עם החסדים המגולים דגדלות אך החורה שלה היתה בענין אחר והוא כי הלא באמרנו
כי הורדת מוחין דגדלות ע"י מוהדן מוחין דקטנות להתה בסוד ואלכבין המן או יורדים יותר למטה כנזכר
ואמנם כמ"ש רצון בעולם מחמת פגם ועבירה אז מסתלקין מוחין דגדלות שהיו כופין דקטנות ואז עולים
אלו האלהים למעלה בריש רזא כמו בתחלה ואז יש רוגז גדול בעולם אז וזהו אלהים ראיתי עולים מן הארץ
והנה נחזור לעני' כי הדרת המוחין דאלהים בבנין רזא הנה באמרנו זה בסוד הלוס יוסף עם שר המשקים
ושר המבחים ושר האופים ועם פרעה כי הלא כלם הם מסוד אלו האלהים ואלו ג' שרים הנז' הם ג' מוחי
האלהים ומקום חניתם בקנה ובושט ובוורדין של מקום הגרון וכן גרון הוא כמנין ג' אלהים // //
ונבאר עתה סוד יוסף ופרעה והתלונות של שר המשקים וכו' והענין הלא באמרנו לעיל כי המוחין דקטנות
כשבאים מוחין דגדלות הם דוחין את המוחין דקטנות למטה ואמנם תחלה הייתה הוא בגרון
והענין כי הלא כשנסדר סדר הים כאדם הנה הלא ש כו ג' מוחין והם ג' ראשונות ובגוף הם ז' התחתונות מן החסד
ולמטה ואמנם מציאות הגרון אין אנו מוצאין לו אחיזה כספי' אך הענין כשיורדין המוחין דקטנות הם יורדין
הם יורדין מקום הגרון ושם היא מקום עד עד מאד ומתקבצים שם והנה נודע כי במקום הגרון יש שב
שם ג' צנורות שבהם הוי' חיי האדם והנה אלו נעשים מן ג' מוחים דקטנות בצד מוח חכמה דקטנות
נעשה סוד הקנה והוא נק' שר המשקים ואמנם מן הבינה נעשה הושט שר האופים ומן הוורדין נעשה
מוח הדעת שר הטבחים והענין דע כי מקום הגרון הוא נק' ארץ מצרים כי הוא המקום היותר צר שבכל גוף
האדם כנודע כי הלא ג' מוחין כשירדו והתפשטו למטה בגוף אז הם שם מתרחבים לכל רוחב הגוף בג'
קוים ואמנם כהיותם למעלה בשורשם בראש הם למקום צר יותר מבגוף אך כהיותם בגרון אז שם הוא עד
עד קצה האחרון כי איך יוכלו להתקבץ ג' מוחין יחד בצרות קטן כמו הגרון ולכן הם מתעכבים שם ושם הוא סוד

ממצרים אמנם אין זה אלא מצד האחוריים כי אין שום אחיזה לחיצונים מצד פנים כנודע רק שכבר הודעתיך
כי גם את זה לעומת זה עשה האלהים ויש אחיזה אל החיצונים בכל הז"א ואמנם בהיות מלכות מצרים היה כנגד
הגרון בז"א קי שיונקת מצד האחוריים שהוא השקף כי השקף הוא אחוריים של הגרון ושם בגרון הוא התפשטות ג'
מוחין שלמין באורך מעבר הגר ולכן חכמת מצרים גדולה על כל האומות כי ניקח כל המוחין היורדים מצד א' וניקח
אותה האחה בכלית האחרון והנה פרעה הוא מלך מצרים כי פרעה הוא כללות כל האחוריים של הגרון הנק' שקף
כי פרעה בג' שרק גם פרעה אותיות העורף ואמנם זה העורף כולל ג' בחינות האחרונים שהם ג' הגין לש' קנה
ושט וורדין ואלו הג' מתלבשים הג' מוחין שלמין שהם חכמה בקנה והטעם כי הקנה עומד בצד ימין ולכן
החכמה מתפשטת בו וגם כי הקנה יוצא אל הריאה והריאה שואבת כל מיני משקין ופי' הדבר זה הוא כי אמנם
שבאה מדברי הרפואים כי הריאה שואבת המשקים והכבד והאסטומכא שואבת המאכל והרי במקום אחר
מצינו כי הקנה הוא לנשמת הגוף שאין בו לא אכילה ולא שתייה וגם בחוש הראות אנו רואים שאם יעבור טפת
מים בתוך הקנה יחנק האדם וימות וא"כ הרי אנו רואים שהקנה הוא סמפון הריאה ולא זולתו וא"כ מהיכן שואבת
הריאה את המשקים אך הטעם הוא כי המים והמשקים שבהם בתוך הושט דרך שעובר המאכל נ"ב אך
נשיורים המשקים בושט ופוגעים כנגד מקום הריאה ע"י החום הגדול שיש בלב כנודע שהוא אש שורף אז הריאה
שואבת את המשקים דרך המחיצה ונעתקים אל הלב שהוא המלך שיתקרר ותחזור אל הטעם כי הריאה שואבת
המשקים והמים שהם סוד החסד קו הימין ולכן מוח החכמה מתפשטת בו ומוח הבינה מתפשטת תוך הושט
שהם סוד המאכלים שכל המאכלות מצד הגבורה באים קו השמאל ומוח הדעת מתפשט בין האמצעי שהם
סוד הוורדין והמזרקין שהם יושבים בין הקנה והושט והם עיקר חיות האדם שהוא הדם הנק' נפש האדם כנודע
ושכבר ידעת כי הבינה נק' אהיה והיא סוד אות האלף השמאלה במילוי אותיות ה"ו של שם מ"ה כי כשתרכבו שם אהיה
הוא בגי' דם ונפש ונכנס בתוך שם מ"ה באמצע ממש תוך אות וא"ו ושם היא בסוד דם האדם כמבואר אצלנו ופי'
שופך דם האדם והנה אות ו' של שם מ"ה הוא הקו האמצעי שהוא הדעת שבינתיים כנודע ושם מתפשטת הבינה
שם אהיה שהוא הדם הנק' תוך אותה וורדין קו אמצעי והוא סוד הדעת שהם ה' חסדים וה' גבורות שהם דמים
כמבואר אצלנו בסוד פסח ע"ש הרי פירשנו ענין ג' מוחין מקום התפשטותם בגרון ואמנם כבר הקדמתי לך כי כל
מוחין אלו הם מוחין דקטנות כי משם יש אחיזה לחיצונים ולא במוחין דגדלות כנודע והנה ג' מוחין אלו דקטנות
המתפשטים בג' בחי' קנה ושט וורדין הם ג' השרים של מצרים שר המשקים שר האופים שר הטבחים אשר ג' אלו
כלולים בגרון והגרון כולל שלשתם שהוא פרעה מלך מצרים המולך על ג' אלו השרים ואמנם פי' ג' שרים אלו הם
שלאחורי זה כי הוא כללות כלם הם בחי' מוחין דקטנות כנודע שהוא סוד אלהים וזהו סוד מלת שר כי אלהי' במילוי
יודין בגי' ש' בסוד פנים ור' הוא ההכאה דאלהים בסוד אחור וזהו אותיות שר כי כל שר הוא שם אלהים היודין בפנים
ואחור וזהו פי' שר המשקין וכו' ואמנם של ג' מוחין אלו דקטנות הם ג' אלהים במילוי יודין וההין ואלפין כמבואר
אצלנו עבו' להיותם נכנסים אל התבונה נקראו כלם על שמו שהוא שם שר שהוא סוד שם אלהים היודין ועת'
נבאר מלת משקים ואופים וטבחים כי משקים הוא הקנה שבו הריאה שואבת כל מיני מאכל משקים ושר
האופים הוא הושט שבו האופה ומבשל כל המאכלים ושר הטבחים הם הוורדין והמזרקין שהם המלאים
את הדם ובהם עיקר השחיטה להוציא את הדם ולכן נק' שר הטבחים כי הם סוד הוורידין המתפשטים בכל איבר
הגוף למלאת אותם מן הדם והוא סוד הדעת אשר עליו נאמר חדרים ימלאון והתפשטות החסדים בגוף
כולו שהוא סוד הדם חיות האדם המתפשט בכל האדם ואמנם כללות ג' שהם אלו אלו הם ג' שמות אלהים
ולכן המקום הסובל וכולל נק' גרון שהוא בגי' ג"פ אלהים פשוטים ועיין כמ"ש ויצא יעקב מבאר שבע וילך
חרנה הוא יסוד (סוד) האמא הנכנס בחרן שהוא סוד הגרון כי גרון בגי' חרן וסוד זה הוא נהר גרון פי' הגרון נעש'
נהר כי הוא בחי' האלהים היורדים בו שהם ק' דין שחרן הוא מלשון חרי אף שהם סוד הדין ועתה ענין יוסף
וענין ירידתו למצרים הנה כבר הקדמנו לך כי כמו שבז"א יש קטנות וגדלות כן כל הצדיקים יש להם קטנות וגדל'
והנה ביוסף יש בו ב' קטנות וגדלות ואמנם לעולם יוסף הוא בחי' היסוד של ז"א כנודע ואמנם כבר פירשנו ענין
היסוד כי סוד מנעל הפה שאין לו על מה שיסמוך ואמרנו שהם בחי' אורות עליונים היורדים שם ומהם נעשה

בחי'

נה״י יוסף שהוא היסוד ואותם קטנות הג׳ יהיו אותם ג׳ אלהים העליונים שהם המוחין דבראש דקטנות והם יוה״כ
עד היסוד כי עד שם הבלית יהוה״ם כמבואר לעיל בדרוש הדרוש ואז נעשה יוסף נער נמול וקטן כי כאשר נמלא
נ׳ אלהים אלו בסוד פשוט ומילוי ומילוי המילוי יהיו בכל שם אלהים נ״ב אותיות ונמצא כי בכל הג׳ שמות הם ג׳
פעמים ב״ן ואלו הם סוד ויבואו בני האלהים להתיצב על יי׳ כי יי׳ מן המוחין דגדלות שהם הויות המאירות
למעלה אותו בני האלהים הם מוחין דקטנות ירדו למטה אך ביום ההוא יום ה׳ אז נב״ן ב״ק ויבואו בני האלה׳
להתיצב על יי׳ כי חוזרים בני האלהים לעלות למעלה במקומם בסוד הקטנות כנודע כי ביום ה׳ חוזר השלם
לקדמותו ואין להאריך בזה והנה נפ״ב בן הוא בני יוסף שהוא סוד בני האלהי׳ הנז׳ שירדו עד היסוד וע״ד יוסף בסוד נס נ״ך
הגדלות והוא כי בשחוזהו מוחין דגדלות יורדין החסדים ומתפשטים בו בקצוות דז״א כנודע וכלות הה׳ חסדים מתקבצים (כשיוה״ך)
ביסוד כנודע אצלנו לכן היסוד נק׳ כל לפי שהוא מלקט הה׳ חסדים שהם סוד חמשים שערי בינה כי כל חסד כלול
מי׳ כנודע כי הוא הויה א׳ וכו עשר אותיות במילוי והם סוד הי׳ם הנכללות בכל חסד מאלו ונמצא כי ה׳ חסדים כלא׳ כלול
מי׳ הם חמשים שערי בינה כי הם יורדין מן שערי בינה שהוא היסוד הא׳ הנפתח ויוצאים בו החסדים וע״ק היסוד כל
לפי שמלקט חמשי׳ שערי בינה כי כל בני חמשים וזהו סוד וילקט יוסף את כל הכסף וע״כ יוסף הוא המלקט את
כל החסדים שהם סוד הכסף היורדין בגרון שהוא ארץ מצרים והנה החסד נק׳ אל בסוד חסד אל כל היום והנה ה׳
פעמי׳ אל בני יוסף עם הכולל גם טעם אחר כי כל חסד מאלו הה׳ חסדים הוא סוד הויה א׳ והנה ה׳ הויות הם בני יוסף
שכך עולים ה׳ פ׳ בו׳ עם ההויה הו׳ של היסוד עצמו שהוא כללות הטפות אלו החסדים הראשונים העליונים
והאחרים נעשה מהם הויה א׳ כוללת לכולם ונמצא שהם ו׳ הויות בני יוסף גם טעם אחר כי הלא גם ה׳ גבורות יורדות
ביסוד כנודע ושם הם מתמתקי׳ כנודע אצלנו בדרוש הארוך ושם פירשנו כי הה׳ גבורות הם מתמתקי׳ עם הה׳ חסדי׳
המתגלים והנה כל חסד מהם הוא הויה א׳ ונמצא כי ה׳ גבורות עם ה׳ ממתיקתן שהם החסדים הם י׳ הויות שהם ב׳ פעמי׳
ב״ן ונשארים כ׳ גבורות שאינם נמתקות הם כ׳ הויות אחרות הוא ב״ן ל׳ ואלו הם סוד ענף ל׳ כנפים דבה הוה מבואר
אצלנו בדרוש פסח ולפי שאינם נמתקות הנ״ל כ״ד נק׳ יוסף עש׳ הנהמתקות בו שהם ה׳ כנפים בני יוסף ונמצא בכל
דרכים אלו הנז׳ יוסף עולים בחי׳ בן וזהו סוד בן פורת יוסף כי עולים הוא בסוד בן ונמצא כי היות יוסף מפאת
בחינת קטנות הוא כל ג׳ מוחין דגדלות דקטנות אך בבחינת גדלות אינו בבחינה הבעה דגדלות שהם חכמה והגבו׳
שהם בסוד ראי׳ וזהו אמן הפרושים שיש בלשון הזוהר במה שאמר יצחק לגילא עלאה דיצחק להראות כי גם יוסף שורשו
מן היסוד העליון דא״י וזהו יצחק לגילא בהיכלא דהעליון שעולה עד שם והוא סוד מה שהודיעך כענין ליה המל
המודיענו עם ישראל מן החזה ולמטה והוא עני׳ שורש יוסף שהוא שם בחזה ואין להאריך בזה והנה ענין גלות יוסף
למצרים הוא בשני דרכים פן כבחינה הקטנות כן כבחי׳ הגדלות ונבאר עתה בחי׳ הקטנות כי הלא ידעת יוסף שהוא
סוד ג׳ מוחין דקטנות ויורד עד הגרון שם הוא סוד גלות יוסף למצרים שה״ס סוד הגלות הגרון כנז׳ ואז ההלת שם
יונקים מאלו ואחזים בו החיצונים שהם סוד פרעה ושר המשקי׳ וכו׳ וזהו סוד לעבד נמכר יוסף כי נמכר ונמסר
ביד הקליפות שהוא כנען הארור הנק׳ עבד גם יש מציאות אחר והוא כי כבר אמרנו איך ההלת המוחין דגדלו׳
יורדין המוחין דקטנות למטה והוא סוד גלות יהלת יוסף למצרים ואותם בשיש מן פנים שחוזרים להסתלק המוחי׳
דגדלות למעלה אז חוזרים המוחין דקטנות לעלות במקומם בראש כנל בסוד ראיתי אלהים עולים מן הארץ שחוזרי׳
לעלות אל הראש במקומם הראשון והנה כשחוזרים אלו האלהים למעלה כשעולים דרך הגרון אז נק׳ ע״י יהלת יוסף
למצרים ואמנם שכבר הנראה ע״ק עלייה אינה אלא יהלת וכמו שנבאר בענה למטה בסוף דרוש זה בסוד גלות בני
ישראל במצרים כי עלייה זו אינה אלא חסרון ויהלה עיין שם והנה יהלת יוסף למצרים בסוד הגדלות והוא בסוף
זה ולכן נבאר לך ענין אחד שחסרנו לעיל והוא כי הלא המוחין הם ג׳ שהם חב״ד אמנם שהדעת נחלק לב׳ שהם חסד
וגבורה עכ״ז כלם אינם רק מוח א׳ כנודע והנה ג׳ מוחין דקטנות הם ג״כ כנז׳ שהם בני האלהים וכן ג׳ מוחי׳ דגדלו׳
הם ג׳ הויות כנודע ונמצא כי כשיורדין הג׳ מוחין דגדלות דרך הגרון שהם בחי׳ ו׳ קצוות דמוחין דגדלות הא׳ כי כשנכנסי׳
מוחין דגדלות דאבא אז כבר נגלו וירדו כל האלהים שבגרון למטה כמבואר אצלנו בביאור ברכת אבות ואמנם
כשנכנסים אלו מוחין דגדלות הא׳ ועדיין עומדים המוחין דקטנות דאלהים בתוך הגרון אז מתלבשים זה בזה ונעשים
האלהים לבוש אל ההויות שהם הגדלות ונמצא כי מתחברין ג׳ הויות דע״ך ג׳ אלהים והנה יהוה אלהים כמנין יבק וזהו

סוד יעקב שהוא יסוד דאצילות העובר תוך הגרון דז"א שהוא נק' מעבר יבק שהם סוד הגרון שבו עומדין מלוכים
דגדלות בתוך הקטנות ביחד ונק' מעבר יבק ונו' יבק שהם ג' מוחין דקטנות. וג' דגדלות הם כנ"ל שלו היו כבהיות
הגדלות מותלבשין בקטנות שקם כנ"ל שלו אז גם אני הייתי שלו שלהיה הכן בעולם ואח"כ שיצאו משם ההויות אז ויפתחני
פי' כי הויות דגדלות שהם ה' גבורות דגדלות הם החיים ומכניעים הקטן דאלהים דקטנות כאין ההן נתהבק אלא בשורשו
כנודע שהם ה' גבורות דגדלות והם סוד מתנצבת כנ"ל ה"ר וכאשר נסתלק אותו הפר משם שהם החיים אז נשארו האלהי'
דקטנות הגן נמורים וגם הסתלקות הפר הוא שיעשו אלו האלהים פרורים פירוהם מלחמות קושי הדין שלהם והיינו
מכה מכה רבה אשר נעשית פירוהם מרוב הצרות וזהו כבחי' הפגם שלהגרון וגם לבחי' האחוה.ס שלהגרון שהוא
העורף שהוא פרעה כנ"ל גם שם ואחז לערפי באותם הדינין והחיצונים הנאחזים שם ועם זה ויפשפשני וכו' ונחזור לענין
כי יוסף הוא סוד החסדים או הגבורות כנ"ל ואלו הם נגנזות בסוד האימא שהוא דעת דזא' קו האמצעי והוא בחי' יוסף
קו האמצעי וכשנכנסו אלו החסדים או גבורות תוך הגרון בזה המעבר יבק זהו סדר ירידת יוסף למצרים וכן יהיה
זה לענות מה שביארנו בקטנות כי גם כשיש אז פגם שחוזרים לעלות האלהים בגרון נק' ירידת מצרים וכן הענין בגדלות
כי כשאז יש פגם וחוזרים החסדים והגבורות להסתלק בגרון אז נק' ירידת מצרים ואמנם לפי שיוסף אינו אלא סוד
הדעת האמצעי של החסדים והגבורות כנ"ל לכן לא נמכר יוסף אלא לשר הטבחים שהוא סוד הדעת דקטנות כנ"ל כי
הדעת דגדלות נכנס תוך דעת קטנות גם בזה תבין מה שלקח יוסף בת שר הטבחים לאשה והטעם תבין במה שביארנו
בדרוש של ית' נשים שהמלך מוכרח לישא אותם ושם ביארנו אסנת בת פוטיפרע מה שורשה ואמרנו כי היא בחי' לאה
דקטנות היוצאת מהבאר יסוד התבונה דבינה וזה כשירדו מוחין דקטנות גם לאה הזו יורדת עם הסוד דבינה ובצירוף
יוסף למצרים מוצאה שם במקום בית שר הטבחים ולקחה לו לאשה כי היא אשתו ועיין בדרוש הנז' היטב כי הוא דבר
נחמד // // ועתה נבאר החלומות של פרעה ושל שר המשקים ושל שר האופים וכבר ידעת כי
כי מה שנ"ל כי מה שפתר יוסף אלו החלומות לפי שהם מוהם עליו וכל ענינים אלא אינם מאותה מציאות גלות
יוסף ונחלותיו וזה תבין במה שנבאר דע כי סוד החלום הם סוד ג' מוחין דגדלות שהם ג' הויות כנ"ל והם כנגדם
תוך אלו הג' אלהים שבגרון שהם ג' שהם שר המשקים וכו' וכבר ידעת כי כל מציאות השינה הוא בקטנות ואז החלום
הוא מבחי' הגדלות שנשאר תוך הקטנות והוא סתום שם ולכן החלום סתום ואינו מתפרש אלא ע"י הפתרון והפותר הוא
יוסף והענין כי יוסף הוא יסוד דז"א ושם מתקבצים כל האורות העליונים וכבר ביארנו כי המוחין הם ד' הויות ע"ב ס"ג
מ"ה ב"ן והם כנ"ל כנ"ל והם באים מלובשים תוך נה"י של התבונה שהם ג' שמות אהיה בגימ' ג' ואם. יוהן אלפין הקין שהם
כנ"ל הנה ועם הד' הויות שהם רנ"ה הרי רל"ב וקם סוד מתן עם הכולל וזהו סוד בן פורת יוסף כי ביסוד שהוא יוסף
מתקבצים אלו המוחין ואז נק' בן פורת יוסף ונעשה פותר החלומות ולכן הפתרון נבדל למעלה מן החלום כי החלו'
הוא סוד המוחין בהיותם סתומים בגרון והפתרון הוא בהיותם מגולים למטה ביסוד שאז נגמר מציאות החלום
מה שהוא למעלה נסתם ונבאר עתה כי זהו סוד חלום פרעה כי פרעה הוא סוד הגרון כנ"ל וכשעוברין בו מוחין
דגדלות אז נאמר בו ופרעה חולם ואמנם היסוד של הבינה נק' יאור וזהו נהר היוצא מעדן והוא בגרון והנה השק
הוא עומד על הגרון מלמעלה ממקומו ודווקא עליו וזהו סוד ופרעה עומד על היאור ונלמד חיים כי ז' פרות המוכות
הם ז' שמות דגדלות שהם כנ"ל הרל"ב כנ"ל וז' הפרות הרעות הם ז' דקטנות ולא שמעתי וזהו סוד שאמר יוסף
לפרעה אלהים יענה את שלום פרעה ולא אמר שם הויה אלא שם אלהים והענין כי לפי שפרעה הוא בחינת רק
האלהים דקטנות כנ"ל ומשם אחיזתו ולא מן הגדלות לכן אמר פרעה למשה לא ידעתי את יי' ואמרו רז"ל
בזוהר כמה ויחזק יי' את לב פרעה כי מ"ה הוא כשהיה שומע פרעה שם יי' יוצא מפי משה היה אז מתחזק לבו
והטעם כי כל קיום פרעה הוא משם אלהים וכל כחו הוא בשם הזה ולכן אמר לא ידעתי את יי' כי אין אחיזתו
משם ולכן השי"ת כל שליחותו היה בשם הזה להכניעו ונחזור לענין כי לזה אמר לו אלהים יענה את שלום פרעה
כי שם בחינתו גם הענין כי אלהים שבגרון הם המלבושים את החלום שהוא הגדלות והם יורשים מה שבתוכו ולכן
יענה שלומו ויגלה פתרונו וזהו נ"כ מ"ש יוסף הלא לאלהים פתרונים ספרו נא לי כי הלא שר המשקי' ושר האופים
מבחי' האלהים הם כנ"ל וסוד חלומם הם סוד הגדלות אשר בתוכם ואמר יוסף כי הלא לאלהים פתרונים ואמר כי מ"י
הפתרון הוא כי ענין לאלהים מ"י בעבור האלהים המלבשת ומוהם החלום הוא ע"י הפתרון כי הפתרון הוא צריך למתק ה'

האלהים

האלהים ונעשה הקויה שהוא החלוק שבין הפרדין שהם אותם הז' שמות הנז' שהם כנגד פרצוף והנה אני כולל כל בחי'
אלו אם בחי' החלוק עצמו שהוא סוד יוסף כנז' שהם הוי"ה נ"ל ואם גם יוסף הוא בחי' האלהים הקטנות כנז' ואם
בחי' הפרדין נ"כ הוא יוסף כנז' שנק' לכך כן פורת יוסף וא"כ ספרו נא לי כי אני ראוי לספרו ואין זה הענין אלא לי
גם כי הוא עתיד כי אחר שזה החלוק נותנו לאלהים כמו שנאמר א"כ ספרו נא לי כי אני נותן החלוק הזה כמו שנזכר
בזה ואמנם חלום שר המשקים היה שראה ג' שריגים ועניינו הם ג' אלהים הקטנות הנז' שהם סוד ק' שהם הנז'
והם בעצמם סוד ג' שריגים נמצא כי זה החלוק היה נותן להם מאחר שמשם הם יונקים וגם נותנו ליוסף כי זהו סוד
מפת יוסף שם והנה במלת שריגים נרמזו ג' מוחין דקטנות כי שריגים בגי' חסר יוד והנה השין הוא אלהים הוא
בגי' ש' כנגד מוח החכמה והד' כנגד אלהים דבינה לסוד הכונה שהוא בגי' ד' נשארו ג' אותיות שהם י"ג והם בגי' כנגד ש
הכולל שהם כן אותיות שיש בשם אלהים האלפין שהוא סוד הדעת כמבואר לעיל בסוד ויבואו בני האלהים וזה של
המשקים שהוא מוח החכמה שהוא הקנה שהוא מקבל וכולל כל הג' מוחין שהם ג' שריגים ונותנם לדרגה אל
האחוריים כי משם יונקים ואמנם חלום שר האופים שהוא סוד מוח הבינה הוא יותר דין גדול וחזק מן שר המשקי'
ולכן כל המאכלות הינן דקיפין ולכן ראה את הג' מוחין בבחינת ג' סלי חרי על ראשו ולכן שר המשקים ראה את ג'
המוחין הימנים שהם חכמה ודעת המשכם זה בבחי' מילוי דפנים וזה בבחינת שלמותם פשוטם ומילוי ומילוי
דמילוי שהוא כנז' אך את הבינה לבד שהיא דינין ראה בסוד האחוריים שהיא אותה הש' של שריגים כנז' אך שר
האופים ראה את כלם בסוד האחוריים שהם דינין דקיפין וזהו ענין שלשה סלי חרי כי חרי הוא חסר ו' וכו'
חרי מלשון חרי האף הגדול והוא שם אלהים באחוריים שיש בו י"ח אותיות והוא בגי' ר' וזהו חרי' ר'
וי"ח והיו ג' חרי כנגד ג' מוחין וכלם בסוד חרי שהוא האחוריים שהוא בגי' ר' ויש בו י"ג אותיות המילוי
וה' אותיות הפשוט הרי י"ח ועם הר' הם חרי ולכן לפי שהיה הכל הינן דקיפין לכן שלטו בו ההינן וזהו
ואוכלת הל"ה ואמנם ענין ואוכלת הוא סוד והטעם כי כבר הודעתיך בסוד קווצותיו תלתלים כי
קוצין ושערן דרישא דזעיר הם בסוד תלתלים כי ת"ל בגי' ה' פעמים אלהים ומשם נמשכים סוד השערות
שכלם הינן כנודע בסוד ואיש כי ימרט ראשו וכו' והענין כמה שידעת כי אין הינן מתמתקין אלא בשורשן והנה
שורש כל ההינן דרזא הם בסוד קווצותיו ושערותיו ולכן ואוכלת הל"ה והעוף מלמעלה והלאו בראשו בסוד השערו'
שהם סוד תל"ה כי תל"ה ר"ל כי ה' אותיות שיש בשם אלהים וה' שמות אלהים פשוטים שאין בו אלא ה' אותיות
הם בגי' תל"ה וזהו תל"ה הנמשך מה' שמות אלהים שבכל א' יש בו ה' אותיות ושבע נבאר ענין נערת ישראל למעלה
כי כבר הודעתיך למעלה כי בשעון [illegible] ויש אז פגם מסתלקים המוחין דגדלות וחוזרים להעלות למקום שבאו ואז
נוגלים החסדים שהם למטה ומתפשטים וחוזרים להעלות למעלה ולכן נברא יד מצרים ומעשיהם וענין היו ב
והנה כבר ידעת כי חנוך נק' אבות ונקראים בנים והנה בני ישראל הם נ"ה כי כאשר מתפשטים ה' חסדים
הנק' קוצ' הנה שני חסדים ושליש הם מכוסים ושני חסדים ושני שלישים הם מגולים והנה ב' חסדים שלנ"ה
וב' שלישים שבהם דזא הנק' ישראל ואלו החסדים המגולים הם בני ישראל כי הם מתפשטים בנצח הוד הנקרא' בנים
וכבר ידעת כי כל הבנים והנשמות הם מטפת החסדים כי משם הולדה והכרע מן המגולים ואמנם בני ישראל הם
מסוד שני אלה החסדים ושני שלישי המגולים כי עיקר נשמות בני ישראל משם יצאו לכן היו ע' נפש כמה שכ' והנר'
בסוד ורוח נפש מאתים שהם ג' אותיות נפש שבאמצע האלפא ביתא מתכוונת זו לזו והם מורים על החסדים שמהם
באים הנשמות והרוחין וזהו ורוח נפש וכו' ואמנם בחי' החסדים הוא נפש כי הם ה' חסדים וכל א' כלולה מי' הרי אות נ'
ואלו הם כמו שנה סנה שיוצאים מן השיער והמצח שמתפשט בסוד של הבינה וכהיותם למעלה הם ג' אחרונים מתפשטים
בששה קצוות והם שם בסוד בחינות א' הוא בסוד המכוסה וא' בסוד מגולה וזהו סוד דורי נמצא ונגלה מי והבן כי עיר
הנפש שיורדין ונמשכים החסדים בבחינות ג' אותיות נפש כמו שנאמר כמה א"כ נגלה כי הם מתגלים למטה
והטעם כי ב' חסדים ושליש הם מכוסים וזהו סוד אות מ' וב' חסדים ושני שלישים המגולים הם ע"ב כאופן זה כי כבר אות
הודעתיך כי כל חסד מאלו הה' חסדים הוא הויה א' והנה כשנחלק כל הויה לג' שלישים יהיה כל שליש מהם ט' או
וח' והנה ב' החסדים המכוסים הם שני בגי' נ"ב ועוד דקח שליש המכוסה שהוא ח' הרי ס' הרי איך המ' הם החסדים
המכוסים והנה אות מ' עצמה מורה על סתום ומסך אך הב' חסדים ושני שלישים מגולים הם ע"ב המורה על גלוי

כסוד שינה עם יחוד כי ב' חסדים הם נ"ב ושני שלישים הם י"ח הרי ע' וכבר ידעת אחה רבים להעולם
למטה שהם ב' שלישים הם כסוד ע' ע' אך למעלה שלא יש ב' שליש א' אינו אלא כסוד ק' הרי בי"ח רננו
כי החסדים המגולים הם שורש ע' נפש של בני ישראל ועליהם נאמר בע' נפש ירדו אבותיך מצרימה
והנה יעקב קירד למצרים הוא כי כבר ידעת איך הוא יצא מן היסוד דאבא וכשבא גלות מצרים
נסתלקו המוחין למעלה ונתעלמו ואז יעקב שהוא מן המוחין דאבא ובני ישראל שהם מאלו החסדים הנז'
אנוכי עלו למעלה ונתעלמו כבן וכאשר עלו עברו דרך הגרון שהוא מצרים ושהוא סוד גלות מצרים ואמנם שנ"ב
באים נשמות מן החסדים המכוסים עכ"ז אין ההסתלקות ניכר במכוסים כי תמיד הם מכוסים ונעלמים ואינו
ניכר אלא בחסדים המגולים התחילה ועתה נעלמים ומתכנסים ובהם ניכר הגלות והעלם כי המגולים נשארו
מכוסים כראשונה ולכן אין הגלות ניכר אלא בע' נפש הנקראים בני ישראל לבד ואמנם כשיצאו מן הגרון
ונתפשטו בזאת אז נקראו ויסעו בני ישראל וס' שש מאות אלף רגלי וכו' והטעם כי אז כאשר נתגלו אלו הע' נפש
שהם החסדים מגולים ויהיו למטה בסוד ועד המלכות וכ' שהיא ארץ ישראל כמו שנבאר בארץ אז חזרו לגלות
כנודע כי ע' הכהנים בסוד הם חוזים לגלות למעלה וכוונים היסוד לאימא המוכרח אורם החסדים ונבקע
היסוד ומגולים החסדים המתגלים נ"ב וזהו סוד קריעת ים סוף שהוא יסוד דאימא הנק' ים סוף סוף דרגין
דרגין הלה ולכן עתה ניכר התגלות הנמשך לכל החסדים כלם ולכן יצאו כל בחינות החסדים כלם ממצרים
שהם רק אלו שהם וק' שוות מחסד עד יסוד שהם מתפשטים החסדים וכלם מתקבצים בסוד וכלל כלול
בסוד הרי שש מאות אלף ולכן היה אז מספר בני ישראל שש מאות רבוא ואז משם הלכו לארץ כנען בני ישר'
שהוא סוד הכלה הנק' ארץ ישראל התחתונה מתחלה ביד כנען שהם חיצונים והוא סוד אלו החסדים המגולים ~
ההולכים ונכנסים בנוקבא וכונין ומתקנין אותה כנודע כל בנינה ע"י אלו החסדים הוא והנה צריך לבאר
רחל קושיא א' שנראה לפום הנראה כי הלא אבי' מצרים היא יורדת שלוה כי היא כגרון ז"א וארץ כנען היא יורדת
למטה וא"כ אמר הכתו' רדו שמה וכשחזרו לארץ כנען אמר עלו זה בנגב והענין לע כי אין עליה ויהיה רק
במעלת התחתונות וזהו מבואר בסוד יוצר אור ובורא חושך כי הבריאה להיות סמוכה עקר חושך והיא נבראת
מן היצה המעלה הנק' אור וזהו סוד מה שאמרנו לעי' בסוד התחתונים ועליונים למטה כי אדרבה מקום הגלוי
נק' עליה ומקום המכוסה נק' ירידה כי מעלת אור ובסבת כשמוסתלק' ומתעלם בגרון שאז הוא חסרון האור
לגמרי גם שגן אחר כי כשיורדין בגרון הם הכליהם להיותם אור יותר מלמטה למעלה וזה יקרא ירידה אמנם
אחר יצאת החסדים ונגלו בסוד אז נקראו עליה כי הם חוזים לגלות ממטה למעלה כנודע ובזה תבין סוד
עליית ישראל לארץ כנען כי בני ישראל שהם אלו הב' חסדים שלהם מן היסוד עד למעלה כחזה לאה ומשם
נכנסים לארץ שהיא הנוקבא אך בהיותם בגרון כל הליכתם אינם אלא דרך ירידה אך כניסתם לנ' הוא כסוד
עליה מלמטה /// שגן משאול האדם הראשון היתה הלרה של עולם ושגן שירת אלפי שני קוי
עלרות שני אלפי תוהו וב' ושגן נדב ואביהו ומרשם לע כי הלא ד' עולמות הם אבי"ע ואמנם כבר ידעת כי
בכל עולם ועולם מאלו הד' יש בכל א' מהם ד' פרצופי' והם אבא ואי' וזו"ן והנה פרצוף דאריך אינו שנה כי כבר
ביארנו שהוא השא כלחודה כלבד נמצא כי השאר מהעולם אך אבא ואי' וזו"ן הם פרצופי' מחולקים כל א' מחברו
כנודע ולכן אין אנו מזכירים רק ד' פרצופי' הנזכרים כל א' לבני עצמו כי אורה האח' מוכלל פניהם כנודע והנה
כבר הודעתיך כי בתחלה האצילות היו אבא ואי' אחור באחור וכן זו"ן היו אחור באחור וביארנו נ"ב כי להיותם
אחור באחור צריכים נסירה והענין כי הלא אין להם רק כותל א' מפסיק פניהם זה משמש לחצי הכותל שבצידו
וזה חצי האחר שמצידו נמצא כי במקום פרשותיהם שם הם דבוקים זה לזה ונמצא כי חצי הכתף הימני לאבא
וחצי האחר לאי' וכן חצי הכתף השמאלי לאבא וחצי האחר לאי' נמצא כי אין לאבא כתפי עצמו וכן לאי' כתפי עצמה
רק שני חצאי כתף לכל א' וא' נמצא כי כתף א' הוא לאבא וכתף א' לאי' והענין הוא כמו שנודע שהם החסדים
וה' גבורות והנה הה' חסדים נמשלים אבא שהוא הזכר וה' גבורות נמשלים נוקבא שהיא אי' והנה כבר ידעת שסוד
אלו החסדים והגבורות הם סוד הידים העליונים דאא' כי ה' אצבעות ימיניים הם ה' חסדים וה' אצבעות שמאליים
הם ה' גבורות שנמצא כי הזרוע והכתף הימין הם חסדים והזרוע והכתף השמאלי הם גבורות ולענינם זה נקב'

יד'

157

ה' חסדים וה' גבורות שהי' כבושות כי העשת מקשה הם סוד ה' חסדים וה' גבורות ולכן נבאר למה עד שמו כרפ
והטעם כי הלא אלו הה' חסדים כשיורדים כלול כל א' מי' וכל א' מהעשר כלול מהעשר יעלו אל הק' כמנין כרף
וכן הענין בגבורות ואלו הם שתי הכתפות כי זהו סוד מה"ק ען החיים הק' שנה שהם ה' חסדים אשר מהתשעי'
כו והנה כאשר אלו החסדים והגבורות ניתנין אל אבא ואי' הנה אז נוטל אבא ה' חסדים ואימא ה' גבורות וגם
ואז אין להם רק כותל א' בין שניהם ואין לכל א' רק פרק א' שהם סוד הק' חסדים והק' גבורות וזהו סוד שתי
כתפות חוברות כי אלו הם סוד השתי כתפות חוברות זו לזו כסוד אחור באחור ונמצא שהנה כי אבא נוטל ה'
חסדים והם הק' ואימא ה' גבורות והם הק' הרי אלף כין שניהם והטעם הוא כי אין לך מוחין המנהלים את
האדם אלא החסדים והגבורות כמבואר אצלנו ואלו הם העושים ומתקנים את האדם ולא שאר המוחין
וזהו הטעם שאני קורין לטפה דדכורא ה' חסדים ולטפה דנוקבא ה' גבורות מטעם שהוולד נוצר ונולד
מכח ה' מוחין שבו אין הכל נק' מש' חסדים והגבורות אכ' שאבא ואימא הם אלף שנים וכן זון אלף שנים
אחרים כי גם היו עד אבא ואי' כנג' הרי' שבעולם הבריאה יש אבא ואימא וזון והם סוד שני אלפים שנה גם ביצירה
יש ד' פרצופין הנז' והם שני אלפים שנה גם בעשייה יש ד' פרצופין הנז' והם שני אלפים שנה והנה אדם הראשון
כבר ביארנו לך כי תחלה בעת בריאתו היה נולד מן הבריאה עצמה והיה אז יורד גדול מכל העולמות ואח' מעטו
שהוא סוד היצירה כי אדם היה מעל מלכות הכבוד שהוא הבריאה ונמצא שהוא היה אוכל מסוף העולם ועד סופו
שהוא מן הבריאה עד העשייה והיה אוחז בג' עולמות אלו חוץ מן עולם האצילות כי אדם הא' לא היה לו מן האצילות
אלא מלכות הכבוד שהוא מהבריאה ולמטה ואותם כנגד זה העולם שית אלפי שנין שהם שני אלפים בבריאה
ושני אלפים ביצירה ושני אלפים בעשייה כנגד ג' עולמות שיש תחת האצילות כנגדם היו שתא העולם
ופירוש הדברים האלה הוא כי הלא בבריאת העולם לא היתה כוונתו ית' רק לברוא האדם ולתקן כל הנשמות הכלולות
בו והנה כבר ידעת כי כל הנשמות באות ע"י זיווג העליון והם מן החסדים והגבורות כנז' כסוד וידע אדם את חוה
אשתו שכל הזיווג נמשך ע"י מוח הדעת שהם בחינת החסדים והגבורות שבדעת וכנז' ולכן אין נק' שם טפה
דדכורא או דנוקבא אלא מבחי' החסדים והגבורות לבד ומהם נעשי' יצירת הוולד כי שאר המוחין הם צריכין אל
האדם בעצמו אך החסדים והגבורות מהם שורש להוציא טפת הזרע להוליד הוולד והנה אמרנו כי ג' עולמות כלם
היה אדם הא' כולל כלם כי הלא מאותם החסדים והגבורות שיש בכל עולם ועולם מאלו הג' עולמים מהם נשמות
לבני אדם וכל אותם נשמות שהיו כלולים לאותם החסדים והגבורות שיש בכל עולמות כלם היו כלולות בנשמתו
של אדה' והנה היו צריכין שתא העולם להיות כמנין הנשמות כדי שבאותו מספר השנים יוולדו הנשמות ויבואו
בעולם ויתוקנו והנה כבר ביארנו כי מספר כל החסדים והגבורות הם ו' אלפים ולכן הוכרח להיות העולם שית אלפי
שנין כדי להביא אותם הנשמות ונבאר עתה ענין אלפין השני אלפים תוהו וכו' ופי' כי הוא מתחיל מלמטה למעלה ויתחיל
לתקן מן העשייה ושני אלפים ראשונים היו מן העשייה ונקראים שני אלפים תוהו כי תוהו הם סוד הקליפות
ששורשם בעשייה כנודע ולכן היו כל אנשי הדורות ההם או רובם כלם רשעים כנודע אח"כ היו שני אלפים תורה
כנגד היצירה כי היצירה היא כנגד הוא"ו דאצי' והתורה היא שבכתב כנודע שהוא אות ו' שבשם ולכן במתן תורה
שנים אלו ניתנה תורה אח"כ שני אלפים אחרונים היו ימות המשיח וכזה תבין למה אמרו רז"ל כי ב' אלפים היו
ימות המשיח ולא נמה שני עברו מאלו הב' שנים האחרונים ובן דוד לא בא ואיך יקראו ימות המשיח וכן לשאר
האלפים איך חלקום לג' בחינות אלו ועם מה שביארנו הוא מבואר ונחזור לענין כי ב' אלפים ימות המשיח הם שאמרנו
כנגד הבריאה והענין כי כל סוד הגאולות כלם הם מאמר ע"י לאה שהיא בבריאה והיא ה' ראשונה של שם שנקרא'
לאה שמשם בא משיח בן דוד בא כנודע הרי כי ב' אלפים שנה הם ימות העולם ומציאותם הוא להמשיך אל
הנשמות מאלו הג' מדרגות בלא כפי מדרגתו שהם ו' אלפין דכין כנז' והנה קודם שחטא אדה' היה כולל כל אלו
הג' עולמות והיה הגוי מכל הנשמות שבהם אך אחר שחטא נתמעט ועמד על מאה אמה כנודע ואז היה תחלה
של עולם כי לא נשאר בו רק התחלה והתרומה מן העולם כי כבר ביארנו שלכל אלו הג' עולמות שתחת האצילות
כלם נקראים עולם א' אשר עליו נאמר שיהא אלפי שנה הוי עלמא כנז' והנה התחלה היה אדה' כולל כל זה העולם שהוא
בחי' ג' חלקים כנז' ואחר שחטא שנתמעט והיה התחלה והתרומה של עולם זה הכולל ג' חלקים כנזכר והנה התרומה היא

והנה הקדו' ומה היא הרי מלואה וכן שיעור החלה כבעונת א' מאחמישים שהם הרי מלואה נמצא שלא
באדם עבקה ק' הרי חלקים מלואה מלוה שהיה לו ולכן נק' חלתו של עולם ואמנם האמת הוא כי הרי מלואה
מהן אלפי שנה הם ק"כ והיה ראוי שיהיה אדה"ר ק"כ אמות ואמנם לא היה רק ק' אמה והענין הוא כי הלא לבד
הודעתיך כי אדה"ר הוא כללות כל העולמות וכל הנשמות כלם ואמנם לבחי' כל צדיק וצדיק מעשרים אדה"ר מה שנוגע
בחלה כי כל צדיק הוא חבר א' מאדם הראשון והנה כשנולד מרע"ה ודאי שהוא תיקן עכ"פ אדה"ר עד הקצה מה
שלא תיקן שום אדם והוא היה מובחר האנושי והנה אדה"ר לא זכה החלה והתרומה של שתי עולמות וחלוי שהם
עשייה ויצירה וחלי הבריאה לבד שהוא מזון שלהבריאה ולמטה עד סוף העשייה אשר אלו הם סוד הק' אלפים
שנה והאלפיים שנה והחלה שלהם הם ק' אמה שלאדם ולא זכה ליקח גם את החלה שלאצי' ולבריאה ואמנם מרע"ה
שהיה מתוקן יותר זכה ליטול כל החלה בשלימותה שהם ק"כ מדרגות ולכן שמו הוא משה והיו ימיו מאה ועשרים
שנה שהוא כל שיעור החלה העליונה ולכן היו ימיו ק"כ שנה במספר וזהו נ"ב פי' מש"ה בזוהר פ' משה זכה לבינה והוא
שעלה עד הפנים דבריאה וכנגדו אימא ונלקחה מאין הפרצוף פנים עם וגם שמו של משה מורה על זה שהוא כנ"ל
קמ"ר קמ"ח כנודע שהם אבא ואי' כנודע ועתה צריך לבאר מי הם אלו הרי מלואה שנטל והענין הנה הנה ראוי לבאר
ענין התלושים הזה שבהמשנה אדה"ר מה פי' והנה מצינו לרז"ל כי אדה"ר נידון כנשיה אבהם שהיו איכה נושהם ממנו
וסוד כי כלה נשמות הכללות בו שהיו כלם אבהם שלו כנודע והנה כלם פרחו ממנו בתוקף שנה שחטא וחזרו ונעלו
אלה הקליפות בתוכם ואלו אלו הנשמות אחר צריכין להעלות בכל יום ויום ע"י תפלותינו כנודע ולא היה ראוי אדה"ר להשתמש
בכל אורות והמשנמו ממנו ומושי הקדם והקיעא נראחז וקילונים באותם הנשמות ונפלו שם בקליפות עד דתמו
רגלין ברגלין כנז' בת"ז תק' וה' והנה מה שנשאר בו אחר לידע מה היה כי הלא נפי הנראה לכאורה הוא שנשאר בחלק
היותר גרוע מכלם כיון שנהמשנמו ע"י חטאו כי אם היו נשאהם בו היותר מובחרים מכלם איך נסרו ממנו הקחתו'
מהם ויש לסברא זו הכתו מה שמצינו בכלהקוף שאומר נמשאת שהוא אור אדה"ר העליון שלא נשאר בו אלא נמש לבד
אך מלשון רז"ל נראה שנשאר בו היותר חשוב מהכל כי הלא קראוהו חלתו של עולם והחלה ניתנת מאחר מהחשוב כמו
שאמר ובהרימכם את חלבו ממנו ולכן נתל כי האמת הוא כי כ' דברים אלו צדקו יחדיו כי האמת הוא שנשארו
בו החלה היותר חשובה והם הם בחי' הכתרים נשלמות פי' כי הלא כל פרצוף יש בו י"ס וכל א' מן הי"ס כלולה
מכל הי"ס כנודע נמצא כי בספי' הכתר יש בה כל הי"ס ושרו כל קוא התחתונים שבה ונשאר באדה"ר הבחינה הראשונ'
שבה שהוא הכתר שבכתר וכן בספי' החכמה יש בה י"ס ולא נשאר אלא הכתר שבה וכן כיוצא בזה עד שנמצא
שנשארו בו כל הי' כתרים שיש בעשר ספי' שבכל פרצוף ופרצוף ואל הענין נאמר שנשאר בו ספי' הכתר העליונה
שבפרצוף כולה כאשר היא רק שנשאר בו כתר שבכתר וכתר שבחכמה וכו' עד כתר שבמלכות הרי נשארו בו עשרה
כתרים שבעשר ספי' שלהפרצוף והנה בעשייה הם ד' פרצופין ובכ"ה ד' פרצופין אחרים הם ה' פרצופי' וב' פרצופי' דזו"ן
שבבריאה הרי י' פרצופי' לקח י' כתרים נמצא שלקח ק' כתרים מאלו הי' פרצופי' כי מן הב' פרצופי' דאבא ואי' כנ"ל לא
לקחם אלא משה ע"ה ואלו הק' כתרים הם חלתו של עולם נקראי' ואלו נשארו באדה"ר כי הלא ראשון שבנביאים היה
ובחיר כפיו של הקב"ה משא"כ בשום נברא מן הנבראים שבמין האנושי ולכן מוכרח הוא שיקח המובחר שבכל הנשמות
ואמנם לא נשאר האדה"ר באלו הכתרים רק כאילו היו מלבושים והענין כי כוראי שבזמן הם שלמים יש בהם אור נפלא ועכשיו
אז הם חסרים מתמולת איזה פעם אז האור הנשאר בכתרים שבהם הוא יותר מתמועט מן האור שהיה בתחלה כמלבוש
שבהם שהם הספירות האחרונות שבהם וכן היה בכאן והענין אדה"ר כי עתה נתמעטו ממנו כל האורות ולא נשארו בו רק
החלה לבד שהם בחי' הכתרים שבהם הנה לא נשארו אלא כתרים רק בבחינת האחת שהיה בהם מתחלה כמלבוש שהם
לבד ונמצאו כ' סברות הנ"ל שהיהם אמתיות כי אמת הוא שנשארו בחי' הכתרים העליונים אבל כענין האור שנשאר בהם
היו בבחי' מלבושים לבד ולהבין הענין יותר נבאר הענין כי הלא יש ה' מיני נשמות כנגד ה' עולמות שיש נשמה חיה יחידה נשמה
רוח נפש ואמנם יחידה בכתר חיה בחכמה ונשמה בבינה ורוח בז"א ונפש במלכות וזהו כללות כל הפרצופי' שבכל עולם
ועולם מן ד' עולמות אבי"ע וכן הסדר הזה הוא בכל עולמות אבי"ע כי באצילות יש ב' הראשונות ונשמה לבריאה ורוח
ביצירה ונפש בעשייה וכן בכל עולם ועולם מהם יש ה' בחינות אלו בה' פרצופי' שיש בכל עולם ועולם מהם כנז' וכן בב'
והחכמה הוא בכל פרצוף ופרצוף מה' פרצופים שבכל עולם ועולם שאין לך פרצוף שאינו כלול מכלם ויש בכתר שבו יחידה חיה וכו'
שבו

וכן

מומנו ונתנו את ומ'

סוד

וכן לא די זה אלא גם בכל פרצ' ופרצ' מהם יש כל הה' בחי' כי אחר שכל פרצ' כלול מה' יש בה ה' נשמות הנז' ואמנם הה' בחי'
היא כי כל הה' נשמות שיש בספירה הכתר אעפ"י שאין ביניהם מחלוקת לחלוטין עכ"ז כשנמשך אותם עם שאר
הספירות יהיה בכלם בחי' יחידה וכן הענין בשאר הספירות כל א' כפי מה שהיא וכן הענין בפרצוף כי אעפ"י שמיני
העקבה כלול מה' נשמות עכ"ז כשנמשך אותו עם פרצופי אחרים יקרא כל הפרצוף הזה בחי' נפש לבד וכן עד"ז הוא
להבין בכל הפרטי הפרטיים הנז' וכזה הכלל מובן לעי' כי הלא נמשך אל העשיה ענפים של פרצוף המלכות הנה כשהיו
כו כל פרצוף המלכות היו אלו הענפים כלם בבחי' יחידה בערך המלכות כי הכתר שבכתר הוא היחידה שבכתר
והכתר שבחכמה היא יחידה שבחיה והכתר שבבינה היא יחידה שבנשמה וכן עד"ז עד כלם אך עתה אותם מחוץ
פעם החטא לא נשאר בכתר שבכתר רק הנפש שבחיה ובכתר וכן בכתר החכמה לא נשאר בו רק הנפש אל החיה וכן
כיוצא בזה וכלם בחי' נפש ה' שכל א' כפי מעלתו וכן הענין בכללות פרצוף הזה כי כשנשארו באדם הא' הי' ענפים של
זא"ל היה בהם רק אור בבחי' הנפש לבד של זא"ל ע"ד מה שביארנו בפרצוף הנוקבא אך בודאי כשנמשך אותם ביחד י'
ענפים דו"א עם י' דנוקבא יהיו אותם הענפים בבחי' רוח ושל נוקבא בבחי' נפש ואותם כלם יחד כפי מקומות כלם הם
בחי' נפש של הפרצוף שלו וכן עד למעלה כי ענפים של זו"ן בבחי' האחא הם בבחי' נפש של הזו"נ דהוא ודאי לאבין
כי אי אפשר להאריך יותר בזה כאומן כי כל השלה בזה כי נשארו בו בחי' הכתרים אך לא עם האור מצד אבא ואי'
המיוחס להם בתחלה רק בבחי' המלכות שלהם כאומן כי כל ספירות הנז' הם מאות"ס ביחד וזהו שאמרנו לך במקו'
אחר כי אדם הראשון נטל מאמנו זיהרא עילאה ולא נשאר בו רק נפש והוא זה כי האור שהיה בתחלה בכתרים ההם זה נק'
זיהרא עילאה ולא נשאר בהם רק בחי' נפש לבד // // ונבאר עתה ענין נדב ואביהו
הואיל ואתא לידן והענין כי הלא ביארנו הכתוב שאמר אנחנו נמולים לנפש אדם שזה נא' על נדב ואביהו
כנודע ואמנם קראום נפש אדם והסוד הוא זה לפי שהנה כבר הודעתיך ענין זה באורך ונחזור עתה להזכיר קצת כדי
שיובנו הדברים היטב והוא כי הלא כל הנשמות הטובות לעולם כלם הם אותם הבחינות שנשארו מאדם הא' הם כנגד
ז' ספי' התחתונות שבכל פרצוף ופרצוף שיש מן העשייה עד זו"ן דבריאה ומאלו באות רוב הנשמות שהיו אחר אדם
הראשון עד ביאת המשיח בע"ה ואמנם גם יש קצת נשמות שבאות גם אך הם יותר גבוהות מאלו הנז' והם מן אותם
הכתרים שנשארו באדם הא' כי הם יותר מעולות שבכל הנשמות כי הם בחי' הכתרים שבכל פרצוף ופרצוף אך באלו הנשמו'
יש גם בהם חילוק והוא כי הלא אדם הראשון כשהוליד את קין והבל הנה בודאי שהמשיך להם נשמות ואמנם לא היה יכול
להמשיך להם מן אותם נשמות שנשארו כי כלם יהיו לצורך הקליפות אך נתן להם משלו כי האב מנחיל לבנו מה
שיש לו ולא מה שאין לו ונמצא כי כשהוליד את קין והבל נתן להם משלו מבחינות שנשארו בו שהם נשמות עליונות שאין
מסוד החלה וכן כשבא שת נתן לו מזאת הבחי' גם רק שזה נטל מזה שנשארו בו באדם הא' מבחינת הגבורות וזה נטל שנשארו
ממה שנשאר בו מבחי' החסדים כמו שביארנו זה היטב בענין חטא אדה"ר והולדתו את קין והבל ושת ועי"ש // והנה
אלו הנשמות שנקראו חלקו של עולם יש להם תוספת מעלה גדולה על שאר הנשמות שנשארו וזה לב' סיבות א' כי הלא
אלו הם בחינות הכתרים כ' מבחי' שאלו נשארו בו באדם הא' עצמו אך אותם הנשמות ירדו אל עמקי הקליפות מיד ויש
עוד גדול לברר אותם הנשמות כבואם בעה"ז / והנה נבאר עתה ענין נדב ואביהו כי הלא כבר ביארנו בדרוש
אדם הא' ובהם זה באורך איך קין נטל הב' גבורות של נגה ועיין שם וכן הבין מה שנכתוב כאן ואמנם הענין הוא ענין
כי כבר ביארנו שנדב ואביהו שורשם מקין והנה קין נטל מאלהים בחי' הנגה והבהוד שבו וזו היתה נשמת קין וזה הם
בחי' הרי' תלת נפשא ולכן כנגד זה היו נדב ואביהו הרי' תלת נפשא דלא אתנסיבו לעולם זו ולכן היו חשובים נפש א' כנז'
בזוהר שאלו איך נטל פנחס ב' נשמות ביחד והשיבו בזוהר כי היו סוד הרי' תלת נפשא והוא מובן עם זה כי הלא
תיקון שורש קין היו נדב ואביהו ואלו הרי תלת נפשא זה מצד וזה מן הוד לכן נאמר בהם אנחנו נמולים לנפש אדם
כי הם נפשו של אדם עצמו ואחר מאדם ומן הנשמות שנשארו בו שהיו חלקו של עולם שנשארו מחלקו של אדה"ר ואינו
מעולה שנשארו ממנו גם כוין לקרותם נפש ולא רוח כי הלא הם בבחי' הב' כתרים של הנצח והוד רק שהם מאיהם בבחי'
מלכות הנק' נפש כנז' וזהו לנפש אדם הא' ממש ואמנם אחר ביאת המשיח בע"ה אז יתוקנו כל אלו הענפים כי מי שהם
מאלו הבחינות של הכתרים הנז' והוא מה שנשארו באדם הראשון בעצמו הנה אלו לעתיד לבא יהיו בבחי' כתרים גמורים
מתחלש עם כל האור הצריך להם כי אחר שיתוקנו הנשמות כלם גם אותם הנשמות התחתונות שנשארו ממנו אחר יחזרו

כלם כאחד ואז יהיה אדם הראשון שלם כבראשונה ואז יחזרו הכבדים להאיר במעלתם וכל בחינות הנשמות יאירו
יבין כבראשונה גם יש ירקן של אלו הנשמות של הכבדים הנז' כי כלם אדם הא' אעפ"י שנעשו ממנו ויהיה שנאחר
נשאר בו נפש האצילות ולכן מי שהוא מאלו הכבדים של אדם יוכל לתקן ולהשיג בכשם הראשונה שבא בגלגול לעולם
ולקח אפי' נפש דאצילות ולא יותר משאר שאר הנשמות שאינן רק אם נתגלגלו בנפש דעשיה לא יקח אפי' רוח
דיצירה עד גלגול אחר ותכ"ש שלא יזכה לנפש דאצילות וכמו שאמרנו במקום אחר. // //
ענין ד' כתות שאינם מקבלות פני שכינה לצים חנפים שקרנים ומספרי לשון הרע והענין כי הנה ה' פרצופים הם
דאצילות אריך אבא ואי' וזון והנה נוקביה היא השכינה ולכן כל מי שהוא מאלו הד' כתות הנז' הם כנגד ד' פרצופי
המקבלת הנז' שהוא פוגם בהם אינו יכול לראות פני שכינה שהוא פרצוף התחתון המקבלת מהם כי הם הרשות ולא הם
הנחוה לקבל שעשית ד' קליפות לה והנה כת לצנים פוגם באריך וכת חנפים באבא ושקרנים באימא ומספרי לשון הרע
בזעיר ונוקבא נבאר הטעם כי הנה כבר ידעת כי מה שאמרנו לך הסוד פגם הליצנים עד היכן מגיע ועש"ה והוא כי האחוה ל
החוצ' החיצונים של האצילות הם קב' אלהים והענין אחשר כי הם ה' פרצופים וכל פרצוף יש לו קב' פעמים ויש להם קנ'
אלהים לאחור"ים והנה לנ' פעמי' קב' כי הליצנות נמשך מאותם הקב' אלהים שהם עד אריך ומי שחוטא בליצנות
פוגם ומעלה ומגביר את הקב' אלהים עד אריך ואם אינו מתליצן הוא מוהרס עד נמשך לההחא כי הלצים פוגמי'
עד אריך ומי' שפוגם וכת חנפים פוגמים באבא ונלמד ששמעתי כי חנפים כנ' קכח שהוא אחור"יים שהוא עב'
הויה ואחוהו קכ"ד וד' אותיותיו קכח וכת שקרנים באימא וגם נלמד ששמעתי כי שקרנים כנ' ברן שהם ב' פעמי'
שכ"ה שהם סוד כל ההנין הכתובים ב' עילאה וה' תתאה ושניהם כתובים באימא עילאה עוה לעורר כל אותם ההנין //
הוא ושמש וכת מספרי לשון הרע בזעו' שהוא לשון שהוא סוד שבעה הו' הנקרא לשון והנה צריך שתדע כי התחתונה שבכלם
היא לצים והגדולה שבכלם היא כת מספרי לשון הרע והענין הוא כי אין הדבר כמשמעו לומר שכיון שפוגם באריך
נמצא שפגמו גדול מכולם רק שאין כן הדבר אך ענינם הוא לומר להפך והענין הוא כי הנה יש פגם שפוגם ומסלק
האור אשר מאיר בתחתונים ויש פגם שפוגם שנוגע לסלק גם האור אבא וכן יש פגם שנוגע גם האור התחתונה של
הנוקבא נמצא כי האור עליונה של אבא בדבר קל ובחטא מועט מסתלק מלהאיר בתחתונים אך כדי לסלק האור
התחתונה שבכולם צ"ל זה וצריך מעשה גדול וחטאים גדולים לסלקו וכן הענין כאן כי חטא הלצים אינו עושה
מעשה כ"כ עון כי הוא דבור קל בעלמא ואינו נהנה שום רע וכפרט במה שאמר כי אתי יושב ואינו עוסק בתורה רק מושב לצים
ולכן אינו מסלק רק האור גדולה העליונה של אבא אמנם כת חנפים נוהג לסלק גם אור אבא מן העולם כי הליצנים
דוברים אמת רק שהוא דרך הליצנות אך החנפים קבורים שקהם כדי להחניף את חבירו וכת שקרנים גדולים
כי אלו השקרנים הם בדבריהם נגרמים היזק או חסרון ממון וכיוצא ולכן נוהג היזק ופגם אפי' באימא שפוחת ומסלק אור
הבינה מן העולם וכת מספרי לשון הרע גדול מכולם ונעשו וש"פ גורם לשתוק לם הורע ולכן פוגם אפי' בזעיר ונמצא כי אין
לה לשכינה שום אור כלל ועיקר ולכן נמצא כי כת מספרי לשון הרע שקולה מכלם וחמורה מכלם וכת שקרנים חמורה
מחנפים וכת חנפים חמורה מכת לצנים // // ענין תיבות הקבר מה ענינו וענין הל'
הרשעים שאינם יודעים שתם רבבה כל הנשמות כלם היו כלולות באדם הראשון קודם שחטא כמו שאמרנו כמה פע'
פעמים והנה כשחטא נשרו איבריו ממנו הם אותם הנשמות שהיו כלולות בו ונפלו אל הקליפות ולא נשארו בא"ה רק מאה
אמה כמבואר אצלנו במקומו והנה לא כל הנשמות שוות כי אין הפגמים שוים כי האברים שנמצאו יותר באותו החטא שחט'
אה"ר הם נפלו יותר בתוך הקליפות מן האברים האחרים אשר לא היו רק כמו עכב' כמו אחרים כי ודאי שאין כל הנשמות
שוות כי יש נשמה שחטאה ורצתה יותר באותו החטא מן האחרת ונמצא כי כפי בחי' פגם הנשמות במדרגה ההיא נגמר נפלו
אל הקליפות והנה נ"כ צריך שתדע והוא קרוב אל הנז' והענין כי הלא יש אדם בגלגול בחיצונים ויש בו אברים רבים נ"כ ורבי' מ
מציאות שיש בחטאת של אדם כנגד אותם האברים שלמטה אותם הם לקחו אותם הנשמות והלבישו מן הקליפות הה'
כי בודאי שאין הדבר על צד המקרה וההזדמן כי הכל בהשגחה תמיית ובשיקול גדול במאזני צדק ולא כל הקליפות יכולות
מקום לענוש להם רק אותם שהם מבחינת הפגם ההוא שפגם אה"ר עי' חטאו והמבין יוכל להבין זה מדעתו על נקלה ולכן אין להאריך
בזה ונמצא כי כפי מקום הנשמות ההם כפגם וכפי הלבנת פגם כל א' וא' כך היתה סדר נפילתה בקליפות והנה כל הנשמות אחרי'
אותם שנשארו בא"ה כלם יתגלגלו מעתה"ס הראשון שהיה להם קודם החטא ונתלבשו באותם הקליפות ונמצא כי אין נשמה שאין

לה

לה כח' קליפה א' המיוחסת בפ' מרכבה והרכבת חטאו בפי החטא של אדם הראשון וזו הקליפה מלבישתו ומלפפתו תמיד
כל ימיו וכראי שנעשית אל האדם בסוד לבוש א' פי' נשמת האדם קדושה ואע"כ כהכב' הוא שהקליפה נעשה לו מלבוש א'
והוא סוד כי אם עונותיכם היו מבדילים וכו' הם מלבישים את הנשמה והיא סגורה בעדם ואין האורה העליונה יכולה
להמשך בה והנה זו היא סוד הזוהמא שהמשיך נחש על חוה ועל אדם וכל זרעו אחריו ואין אדם ניצל ממנה כי כלם
היו שם כלולים באדם הראשון הן אין הכל שוים בחטא ההוא ככל אחד כאחד כודאי שאין מי שלא היה בו קצת אחיזה
אפי' אותם הד' שלא נמצא בהם שום חטא ועכ"ז מתו בעטיו של נחש שהוא זה שאמר והענין כי האחת הוא שמטר
לקדושה עץ חיים וסטרא אוחרא הרוייה מות וכל מי שחוטא נדבק בו סטרא אוחרא הנק' מות ולכן א"א ליפרד
ממנו אלא ע"י קבורה שמתעכל בשרו כעפר הנפרד ממנו והנה כל הזוהמות והקליפות שהאדם ממשיך עליו ע"י חטאיו
יכול לתקנם ולהפרידם מעליו ע"י התשובה אך החטא של אדה"ר הוא חטא גדול מאד מכמה סיבות שאין כאן מקום
ביאורם ולכן אפי' בתשובה לא סגי פי' ודאי שהעון מתכפר כנודע לבין המקום כי בודאי הי"ת מקבל התשובה האמתית
כנודע אמנם ענין אותה הזוהמא והקליפה שנדבקה בו אי אפשר להסירה מן האדם רק אחר המות ולכן
אותם הד' עמרם ובנ' וישי וכלאב והושע שלא נמצא בהן העון עכ"ז מתו הכח הנק' שר עמהם ע"י חטאו
של אדם הא' הוא לבק הדיר עמהם ואפי' אם יהיו צדיקים גמורים עכ"ז מתו בעטיו של נחש פי' הולדכו למות ע"י
לתקן ולברר ולהבדיל אותה הקליפה שנדבקה עמהם מזוהמת נחש הקדמוני בפי' אדם הא' כי אין שום אדם
בעולם שלא יש לו קליפה א' מאותה קליפת נחש ואותה הקליפה היא כח' נטען א' מאיזה אבר מאדם כלעו כנגד וזהמות
וכל קליפה וקליפה יש לה שם לפני עצמה כי כמו שבקדושה כת' אשר שם שמות בארץ ואין לך שום דבר שאין לו
שם כפני עצמו כן הענין בקליפה שבכל א' וא' וכל כח' וכח' וענין וענין מהם יש לו שם המלוה על המקום אשר
שם נאחז כי מה אם זה לעומת זה עשה האלהים ונמצא כי כל אדם מישראל מלבד השם שיש לו שקוראים
לו אביו ואמו כעת שנימול והוא שם הנק' אל נשמת האדם כי השם שקוהן אותו אביו ואמו הוא נר עם נמשלה
בכסא הכבוד וכן הוא נק' למעלה כי אין הדברים כאקראי כי הקב"ה מזמין אותו השם בפי אביו ואמו שיקראוהו
בן ולכן ר' מאיר ור' יהושע בן קרחה הוו בדקי בשמא וכו' וכאמור אשר שם שמות אל תקרי שמות אלא שמות וכולה
כי השם שקוהן אותו אביו ואמו הוא השם של נשמת האדם הקדושה והנה מלבד זה כנגד זה השם יש נגד שם אחר
אל אותה הקליפה שהיא עם האדם ונמצא שיש אל האדם ב' שמות א' מצד הקדושה וא' מצד המותחת וכזה
תבין סוד הזהר מה ענינו כי הוא סוד אותה הקליפה המושכת מן זוהמת הנחש והיא מושכת ודבקה בו עם שורש
נשמת האדם מן היום הוא שחטא אדה"ר ונמשא שהכל נעשה עיסה א' כיחד מעורבת ולכן הזהר הוא מובין את
האדם ויש כח סרו להבין את האדם מהמותו למקום שהוא רוצה שהוא כעל קבית נמור ושן חיבוט הקבר ענינו
לתקן כל זה הנז' ופי' חיבוט הקבר ענינו הוא זה כי אחרי מיתת האדם ונקבר תכף בא הבף ומלך כאים ד' מלאכים
ומשמיאים קרקע הקבר ומסתליקים אותו כארץ כעובה קומת האדם ונראית כמורש … ואז עכ"נס בו כאחד
ומחזיקים נשמתו כדרך שהיה בחיים כי הלא אותה הקליפה קשורה עם הנשמה ועם הגוף ולכן מחברים אותם יחד
ואז אוחזים אותם המלאכים בצוות האדם כלא מן הקבר שלו ומנעהם אותו וחובטים אותו במקלות של ברזל כדרך
שמנער האדם כסותו וחובטו להסיר ממנו העפר הדבק בו ולכן עכ"פ להלוך הקבר כדי שיהיה מקום לנערו
ולחובטו וכך הם עושים עד שמתהפרה מכנע מכנע אותה הקליפה מן האדם עד שנעקה לגמרי וזהו פי' חיבוט הקבר
מה שהאדם שחובט ומנער מעליו ואמנם לא כל האנשים שוים כי הצדיקים אשר זכו בחייהם ועשו מעשים טובים
הנה היו בחייהם מחבטים עצמם ומתהדרת קליפה מעליהם ע"י היסורים והצער שהיו הם סובלים בחייהם וע"י התורה
שמתשת כחו של אדם עד שמעצמו שבשבא זמן ליחבט בקבר אין צריך לו רק דבר מועט כי לפתח כחיים נמה אי
אפשר ואין איש נצול מחיבוט הקבר לבד הנז' כד"ל ע"י אינו … אתם כל העולם שוים בחיבוט הקבר
הזה רק שהצדיקים נשאר להם מעט להפריך אך הרשעים עכ"פ טורח יהיה וצער קשה מאד עד שיוכלו להפריד
מהם כי כמי חוזק קשורה והדבקה כו כך צריך אח"כ החיבוט תקיף וחזק וכלא כמי מדרגתו וזהו סוד ענין חיבוט הקבר
ששמעתי ממורי זלה"ה ששמעו מחכם א' שכל שנקבר יום ששי אחר ה' שעות והשעה החמישית בכלל אינו רואה
חיבוט הקבר כי קדושת שבת מפרקת ממנו כלל צער וזהו סוד יום הששי ה' יהיה כי מאז ולמעלה הוא ערב שבת מתוש

ונלע"ד שהיה מורי זלה"ה מודה בזה בודאי והנה זהו מ"ש ז"ל כי הרשעים אינם יודעים שמם בחייהם ומכים
אותם מכה גדולה עד שיאמרו שמם והם אומרים מעליהם עלינו שמים ואכ"ן כמ"ש יוצר השלום שאין אנו יודעים
שמותינו וכמ"ש הנרא' הוא דבר זר פי' מה יתן ומה יוסיף אם יודעים אם לאו עד שהם מקבלים מכות גדולות על
דבר זה עוד שהם מגניהם עליהם שאינם יודעים שמם אך ענינו כי יש מציאות א' שאין יזיק האדם אחיבוט עד
הקבר אחר מיתתו והוא כי אחר שהאדם כל ימיו בחיים בנעה זה היה יכול להשיג ולידע קשם של אותה קליפה
שנטמן איך נק' ואז משיג לידע למה נק' שמו כך וע"כ היה יודע מאיזה בחי' הוא אותה קליפה והיכן היא תלויה
הנה היה יכול לתקן אותם המקומות והיה יודע מקום הפגם והיה יודע מציאות תיקונם איך הוא וע"י מה יתוקן
ואז היה נמרק מעונו אפי' בחיים ולא היה נצרך אל חיבוט הקבר כאופן שהכל תלוי בהעתה שם של אותה קליפה שהוא
השם שישאל האדם מתחת הקליפה כמ"ש לעי' וכזה תבין ענין הרשעים אינם יודעים שמם כי הצדיקים אינם
צריכים להעתק שם זה כי ע"י מעשיהם מתקנים ומטהרים אותה הקליפה ממנו אך הרשעים שלא עשו שום דבר כדי
להטהר אותה הקליפה מעליהם יש מהם גדול מאד להטהר בעת חיבוט הקבר ולכן מכין אותן הכאות גדולות על
שאינם יודעים שמם כי אם היו יודעים אז היו יכולים לבסיה ולהטהר יותר בקלות וכו' זה השם של הקליפה הוא ששואל
להם ואינם יודעים אותו // //

סדר ירידת החסדים והגבורות והתפשטותם

תוך ז"א והנה כבר ידעת כי כלעת של ז"א יש התחלת הבן שערו והם הה' חסדים והה' גבורות וכבר ידעת כי
החסדים נקראים מים והנה בודאי כי פי היסוד דאימא שהוא בחזה דז"א הוא צר מאד ואינו נקב בודאי ולכן כאשר רוצים
החסדים והגבורות לצאת לדרך שם כה להתפשט כל א' במקומו אז החסדים יוצאים ויורדים תחילה כי הם סוד הנחלים
העליונים של המים וכל עוד שהם נמשכים ויוצאים הם מרחיבים את הנקב ופי היסוד של אימא כנודע כי טבע המים
כשיוצאים דרך נקב א' הם מרחיבים את הנקב כמו כלים מזה שהיה בתחלה ולכן יצאו החסדים שהם סוד המים
תחילה כדי לעשות מעבר ודרך ואז כשיצאו הגבורות אחר מציאו פתח פתוח לרווחה ויצאו גם הם והנה כשיוצאים החסדים
הם מתפשטים כל א' במקומו עד הוד כיצד א' נשאר בחסד וא' בגבורה וא' בת"ת וא' בנצח וא' בהוד ואמנם דע כי אינם
דומין זה לזה כי הראשונים הם מכוסים והתחתונים מגולים והענין כי הלא היסוד דאימא כבר פירשנו כי עד מקום החזה
של ז"א וכן עד סיום הגרון רז"ל שם הם מחבקים נה"י דאימא ביחד כי מבשרי אחזה אלוה כי במקום סיום הגוף סיום
המתרגם שם הם דבוקים יחד הנה"י ואמנם משם ולמטה מתפרדים כל א' בקו שלו והנה ממקום סיום הגרון ולמטה שם במקו'
מתחילין להתפצל נה"י דאי' כוא כי הנצח הוא נכנס תוך הזרוע ימין דז"א וההוד נכנס תוך זרוע שמאל והיסוד נכנס תוך הת"ת
דז"א וכל א' וא' מופסק ומובדל ומופרד מחבירו וכל א' וא' יש לו מחיצה בפני עצמו נמצא כי בשליש העליון של הת"ת דז"א
שם הם מתפצלים לג' פיצולים כנודע וא"כ כאשר ב' החסדים העליונים מן הה' חסדים הם רוצים להתפשט בשני הזרועות
של ז"א אינם יכולים להתפשט וליכנס בתוכם כי הלא הם נעלמים בתוך היסוד דאימא והוא מוקף מחיצות וא"כ איך יעלו
אותם המחיצות כדי ליכנס תוך זרועות הם והכי אין לו פתח שיוכלו לצאת רק למטה בפי היסוד במקום החזה שמשם הוא
למטה מן הזרועות וא"כ איך יכנסו אלו החסדים תוך הזרועות והרי אמרנו תמיד כי הה' חסדים מתפשטים מחסד עד הוד
ואמנם האמת הוא כי אלו החסדים שנים הראשונים מן הה' חסדים אינם יוצאים חוץ מן היסוד דאי' כלל רק נשארים שם ומשם
שכרה האורות לכך מחיצה ומאירים בשני הזרועות והאורות מתפשטות תוך הזרועות אך החסדים עצמם אינם יוצאים
ומתפשטות חוץ היסוד תוך הזרועות ושמור כלל זה כי לך ואמנם כלה שאר של החסדים המתפשטים במקום עצמם והנה
נמצא כי ב' חסדים הראשונים ושליש א' של החסד הג' הם מכוסים תוך היסוד דאימא ושני חסדים התחתונים ושני שלישי
החסד הג' שבת"ת הם מגולים ואינם מוגבלים במחיצת היסוד דאימא ומקבל האורות הזמ' מגולה נמצא כי ב' חסדים וב'
שלישים הם יוצאים ויורדים חוץ מיסוד דאי' ולחוץ ולכן להיות שכשיוצאים מפי היסוד דאי' שהוא במקום החזה ומשם
ועד אין להם מושם ולמטה אין שום מחיצה כדי שיעכב מרוצתם ולכן הם רצים כרגע ויורדים במרוצה גדולה ונופלים לכך
קו היושר עד היסוד דז"א ואינם נוטים אל הצדדים להתפשט במקומם שהם בנה"י ואז כשיורדים ביסוד דז"א חוזרים ועולים
מהרה לעי' כנודע בחוש הטבע שכל שנזרק ממעלה למטה במרוצה גדולה הנה הוא חוזר ועולה למעלה מכח תוקף ההכאה
גדולה שהוכה בארץ וזה פשוט ואח"כ כדרך עליהם מתגלים לג' קוים זה עולה לת"ת וזה עולה בנצח וזה עולה בהוד כי
כן דרך העשן והשלהבת העולה ממטה למעלה ומוצא אויר פנוי בלי מחיצות מחיצה מעוקמת ומתפשט לכל הצדדים ועולה

ומתפצל

ומתפשט למטה והנה כבר אמרנו כי היסוד רז"א אך כל זמן שיש בו כלולה כל הה' חסדים אבל מוכרח הוא שיהיה
ביסוד מקום לקבל כל הה' חסדים כלם והנה כשיורדים אינם יורדים אלא ב' חסדים ושני שלישים לבד שהם הה'
נה' ושני שלישי שלישים לת"ת התחתונים ואלו נופלים תוך היסוד והנה אחר שיש ביסוד לעשר מקום לקבל ה'
חסדים ואינם יורדים רק ב' חסדים וב' שלישים אבל בודאי הוא שכשיורדים אלו הב' חסדים וב' שלישים הם יורדים
למטה בתחתית היסוד במקום הראוי לב' החסדים התחתונים ונשארים ביסוד למעלה ממנו בראשיתו מקום ב'
חסדים ושליש א' מלמעלה וחלל ומקום פנוי כי אותם החסדים ירדו למטה ונשאר מקום החסד והגבורה ושליש
העליון של ת"ת שאר מקום פנוי ועתה נבאר יחוד הגבורות כי הלא הגבורות אינם מתחילות לירד עד אחר
עליית החסדים רק אחרי שעלו וירדו החסדים תכף הגבורות יורדות אחריהם ואותם כל נוף רז"א אינם מולאים
מקום להתפשט כי כבר נתפשטו שם החסדים ולכן כשיורדים הם יורדים כל הה' גבורות ונעלות ביסוד רז"א //
וגם הטעם כי הגבורות הם צריכות להתפשט בנוקבא לנוקבא כנודע ולכן אינם מתפשטות בגופא דז"א ושני
טעמים הנז' הא' גרם את חבירו כי לפי שרצה המאציל העליון שיתפשטו הגבורות בנוקבא ולכן הקדים וקודם
את החסדים תחילה כדי שכשיעלו הגבורות לא ימצאו מקום להתפשט וירדו ויתפשטו בנוקבא וכדי
שירדו החסדים תחילה עשה כי היסוד דאימא עצר וכנז' לעיל ויתפרק אותו של הקצה אשר נקבנו שלו
זו כתוך זו וזו כתוך זו והנה יחוד הגבורות תוך היסוד של ז"א העניין הוא כי הלא הנוקבא אחורי ז"א
היא שולת כנודע והנה מן נה"י דז"א מן המקום שלהן נעשה בה תכלה וסיגה ומן היסוד נעשה בה סוד
הדעת המבואר אצלנו כי בדעת דנוקבא שם הוא התקבצות הה' גבורות והם יוצאות ומאירות מאחורי היסוד
דז"א ויוצאות אל הדעת שלה כנודע ולכן הם יורדות עד היסוד והנה כשיורדות אלו הגבורות עד היסוד דז"א
הנה הם יורדות א' לא' זו על גב זו ולא כסדר קוים כי כן הם יוצאות מן היסוד דאימא א' לא' ונמצאות שיורדות
ה' גבורות זו על גב זו ויוצאת גבורת החסד תחילה ועליה גבורת הגבורה ועליה גבורת הת"ת ועליה גבורת הנצח
ועליה גבורת ההוד זו למעלה מזו והענין כי היותר חשובה וגדולה יוצאת ראשונה ולכן הראשונה יוצאת החסד
והאחרונה שבכלם היא גבורת ההוד ונמצא כי כאן גבורת החסד התחתונה מכלם וגבורת ההוד עליונה מכלם
והנה כשיורדות ביסוד הנה גבורת החסד שיורדת תחתונה מכלם היא יורדת למטה ביסוד שהוא במקום שעומד
החסד של ההוד וגבורת הגבורה יורדת ונכנסת במקום שעומד החסד של נצח וגבורת הת"ת יורדת ונכנסת במקום
החסד של הת"ת וגבורת הנצח יורדת ונכנסת במקום החסד של הגבורה אעפ"י שאינו שם כי הוא מקום פנוי אבל
גבורת ההוד נכנסת במקום החסד של החסד אעפ"י שאינו שם גם הוא מקום פנוי ונמצא כי הג' גבורות תחתו'
ושליש א' שהם גבורת החסד וגבורת הגבורה ושני שלישי גבורת הת"ת אלו דוקא הם שנכנסים ונכנסי' במקום שיש
חסדים שם והם מתערבים ומתמתקין שם הדינין שלהם עם החסדים שהם גבורת החסד וגבורת הגבורה
ושני שלישי התחתונים של התחתונים הת"ת ואותם נשארו ב' גבורות ושליש א' מן התחתונה שהם גבורת הנצח
וגבורת ההוד ושליש הת"ת שלא נמתקו כי הם נכנסים במקום הפנוי בחלל שהוא מקום החסד דהחסד וחסד
דהגבורה ושליש חסד שבת"ת ולהיות שם מקום פנוי מבלי חסדים כי החסדים האלו נשארו למעלה מכוסים
ולא ירדו כלל ולכן נשארו אלו בלתי מיתוק הה' כי בדרך יהיה החסדים קודם שחזרו לעלות במקומן ג' גבורות
הראשונות פחות שליש א' ונשארו ב' גבורות התחתונות ושליש א' בלתי מיתוק והנה נמצא כי הגבורות כשירדו
ירדו זו על גב זו ולא בדרך קוים ואותם אחרי הכנסם ביסוד ונתפשטו שם במקום החסדים כבר אז נעשו בסוד
קוים כי הלא מקום הה' חסדים שביסוד אינם זו למעלה מזו רק בדרך קוים ולכן כשנכנסו שם אלו הגבורות הם נעשי'
דרך קוים כמו החסדים ואותם החסדים הם באופן אחר כי כשיורדים הם בדרך קוים וכחוזרים לעלות ממטה
למעלה אז הוא בשני אופנים כי קצתם עולים דרך קוים וקצתם זו על גב זו וסוד ענין עלייה זו הוא כאן ומן זה
כי תחילת עלייתם הם מתקבצות ועולות דרך קו האמצעי דרך הת"ת ועולות ג' חסדים דרך הת"ת והטעם כי אם יתפשטו
ויעלו דרך הקוים הנה יחזרו הגבורות אשר להתמתק פעם ב' דרך עלייה וישארו אלו הגבורות ממותקות ב' משני
ושאר הגבורות לא יתמתקו כלל כי אעפ"י שכשיעלו החסדים דרך עלייה נמי יעברו דרך אותם הגבורות לא יהיה
בהם בחסדים העולים למתקם כי התיקון שהיו יכולים לתת להם כבר נטלו אותן אותם הגבורות הראשונות כנזכר

הב' כי הלא דנו שמתחלה נכנסו חב"ח ואי' כח בחסדים האלו להמתיק את הה' גבורות בפעם א' וגם להגדיל את הזו"נ
על הדרך שכתוב דרך עליה ואם היה המיתוק עכ"ן אל אותם הגבורות הראשונות בפעם שניה לא היה כח בחסד
להמתיק לאותם הגבורות התחתונות וישארו בלתי שום מיתוק כלל והגבורות הראשונות יהיו ממותקים ב'
פעמי' ולכן עלו אלו החסדים דרך קו האמצעי ואח"כ אחרי הנכנס אל הה"ג אז נתפרדו ונתחלקו לשני קוים
כלה ועלו דרך קו הנ"ה ואז פגעו שם את שני הגבורות התחתונות העומדות שם ואז מתמתקים עם אלו
פחות החסדים שעולים דרך עליה נמצא כי ג' גבורות נמתקו דרך ירידת החסדים ושני גבורות ושלש נמתקו דרך
עליית החסדים ממטה למעלה ועיין בדרוש מיעוט הלבנה כי נראה הפך משם מן הדרוש הזה שהגבורות ירדו
ואחר תחלה ואח"כ החסדים וצ"ע

ענין ביאור זמן בעיבור ויניקה הנה זמן העיבור הם ט' חדשים וכבר
ידעת כי הזעיר יש בו ט' ספירות שלמות רק שהם בסוד הצלם ואינם נבראים אלא הו' קצוות אך ודאי שצריך
שיהיו בו עשר ספי' גמורות והנה נודע כי ימי העיבור אינם רק ח' חדשים לבד כי ביום א' שלוקח מחדש ט' נסמך
כנודע נמצא כי עיקר חדשי העיבור הצריכים הם ח' חדשים לבדם והענין הוא כי כבר פירשנו ענין בירור הזו"נ מה הוא
כי הלא הכל נמשך מסוד ז' מלכין קדמאין אשר נתבטלו והיו בהם סיגים והנה אותם הסיגים הם מעורבים עם כל הקדוש'
שבהם ולכן צריך לנקות ולברר את הקדושה ולהוציא ממנה סוד הסיגים וכבר נודע כי מן הסיגים שמוציאי' מן הכסף
המקור אי אפשר שלא יתערב בהם קצת כסף טוב עם הסיגים ואז צריך לנקור את הסיגים פעם ב' להוציא אותו מיעוט
הניצוצות של כסף הנשאר מעורבים בהם ואמנם ענין בירור זה הנה הוא במחשבה שהוא אבא כמש"ה כלם בחכמה
אדבר במחשבה אתבריאו כולהו ועם כי הלא סוד אבא מוציא המוחין לציור מוחו הוולד והאב הוא המברר המוחין שלו הנקרא
אמר מחשבה ומברר הטוב ושם לו במוח האמא ונתן באימא והיא מעבבה מתוך ואח"כ בהיותו תוך אימא עושה העיבור
כל אותם החדשים מתברר יותר ומזה תבין הטעם איך סוד העיבור הוא שיכנס הזו"נ תוך מעוי' דאי' אך הענין הוא
כי הלא האימא אין החיצונים נאחזים בה כלל ואין להם בה אחיזה כלל ואז בהיותו שם הזעיר ומתברר שם מעט מעט הקליפו'
נפרדים ממנו גם הענין הוא כי האורות של זו"נ כשהם תוך האורות של אימא הם מקבלים הארה גדולה מאד ואז ע"י
הארות עירוב כל אורות ביחד האורות הם מתגברות ואז הם מתבררים ומבדילין הקליפות שבהם ונמצא כי ע"י עיבור הזו"נ
תוך אימא הוא מתברר ואמנם ראה מאחיל העליון דאין מציאות לברר הזו"נ בסוד עיבור רק עד הנצח לבד כי הלא כל
חדש הוא מתברר ספי' א' ממנו ומן הכתר עד הנצח הם ח' ספי' כשתמנה הדעת עמהם והנה בחדש הח' נשלם להתברר
הנצח רק אך ההוד ויסוד ומלכות לא יוכלו להתברר מרוב הקליפות והסיגים שבהם כי הם ג' התחתונות הסמוכים אל החיצוני'
וגם עם מה שכבר הודעתיך כי השקר אין לו רגלים הוא סוד החיצונים הנק' שקר ואין לו שני רגלים שהם נצח והוד רק רגל
א' שהוא הוד ושם יש להם אחיזה בסוד הוד דוה כמו שאמר כל היום דוה וגו' נתנו ב"ה באלף ה' הרמוז בהוד והוא סוד
רגל קוף של שקר נמצא כי מן ההוד ולמטה יש להם אחיזה גדולה מאד ולכן אין כח בעיבור להשלים ולברר אותם ואז
נולד הזה ויוצא לחוץ כך נלע"ד ששמעתי אך אני זוכר שאמ"ו ז"לה כי גם הנצח נתברר ואינו עולה למנין העיבור
והטעם כי כהדי' הוצא לך כרכא ט' להיותה הה' מלני' דניתא לכן כיון שההוד לא נתברר גם הנצח לא עלה בחשבון בירור
אעפ"י שנתברר ואיני יודע היאך הוא מתיישב אכן מסוד היניקה ולמטה איני זוכר מה שאמ"ו ז"לה והענין כי הלא
ימי היניקה הם כד' חדשים ואל והוא כי הלא נשארו ג' ספי' מלהתברר והם הוד יסוד מלכות והנה כבר ידעת כי האשה
אחר שיולדת היא זבה דם והענין כי הלא הארע כי במעי' האשה מתברר הוולד והנה בהמשך ימי העיבור הם מתבררין
מעט מעט שם עד שנמצא שבסוף ימי העיבור אז נשלם להתברר וכל מה שיכול להתברר נתברר ונעשה מגוף הולד ולכן
הולד הוא מתגדל במעי' אמו מעט מעט כי הוא מתברר מעט מעט ומגדיל גופו מאותו הבירור מעט מעט עד להבררי'
ומה שהוא סיגים גמורים שאין בו הנאה והנולה הוא נעשה דם טמא ואז כשהאשה יולדת נפתח רחמה ויוצא הדם הטמא
שהם הסיגים ויוצא הולד מבורר ומתוקן ואמנם כל הסיגים האלו הם מן אותם הח' ספי' שנתבררו כבר אמנם נשארו ג' ספי'
שלא נתבררו כלל כנז' ואלו הסיגים שלהם נשארו תוך מעוי' דאי' וה"ג ספי' עצמן יצאו עם הזו"נ לחוץ כי ודאי שלא יצא חסר
אותם הסיגים שלהם המעורבים עם מעט קדושה לא יכלו להתברר לטעם הנז' כי הם התחתונות שבכולם ולכן זהו סוד
הדם שאינו שנשאר תוך האשה שלא יצא לחוץ עם השאר לפי שהשאר כבר נתברר ואין בו תועלת ולכן יצאו יצאו לחוץ
בסוד דם טמא אך זה הדם שעדיין לא נתברר הוא נשאר תוך מעוי' דאי' וע"י אריכות ימי היניקה הוא מתברר בהנה ונעש'

תלב

חלב כמ"ש רז"ל וזה נעשה בעליית אל הדדים וכמו שנבאר בע"ה בסוד הדם איך מתברר ומתהפך ונעשה חלב והנה
כשתתחיל כל היניקה לג' מדו' יהא ח' חדשים לכל מדה' ומדה' והטעם שצריך ח' חדשים לברר כל מדה' ומדה' מאלו הג' הוא
כי קו' החלב אינו יונקו הולד כלו כוס א' רק יונק מעט מעט ועי' יניקתו אותו חלב מתגדל כנודע כמו שבמו' העיבור
עי' נתגדל מעט מעט כן עתה עי' הבירור הזה שהוא יונק ומתגדל וזהו הטעם כי ב' שנים הראשונים אין הולד אוכל
מטעמו רק שצריך אל יניקת חלב אמו אך הטעם הוא כי הוא צריך שיתברר לו אותו חוזק הג' מדו' שנשארו כי הוא אין
כח בידו לבררם והנה החלב שיונק התינוק הנה בודאי שחלב שבו מוליך הכל תחלה אל הכבד שבו ואח"כ אל המוחין
ואח"כ אל הגוף כי כן סדר מעלותם כנודע מספר אמר לה' אחרים שהמלך שהם המוחין אוכלים תחלה והנה מן הכבד עד
הנצח שהם המדו' המכוונות הם ח' מדו' ולכן צריכין ח' חדשים עד שיתברר מדו' ההוד והתחלק והעיבור אינו רק ח' מדו'
הנ"ל וכן ח' חדשים למדו' יסוד וכן ח' חדשים למדו' מלכות הרי כ"ד חדשים ימי היניקה וא"ת בשלמא מדו' ההוד אינה
שוכבת רק ח' מדו' אך היסוד צריך ט' חדשים כי צריך לעבור גם מדו' ההוד שמדו' המלכות צריכה נשאת כי ע"ה צד
לעבור גם מדו' היסוד והתשובה בזה כי הח' מדו' שלשתם יחד הם באות בהוד להתברר ובאחד הם מתבררות
ואין אנו נכנסים זמן לגו קודם לזו רק שאנו אומרים כשנצרף שלשתם אז הם צריכים זמן כ"ד חדשים אך כלם לאחד
הם מתבררות ואין בהם קדמות זמן עד שנצטרף כל א' מהם לחשוב כפני עצמו וזה מבואר הראשונים נלע"ד כי
לקיים מה שכתבתי לעי' כענין הנצח שעליו נאמר בהד' הולד לקי נראה כי הענין הוא כי אמת שהנצח נתברר
ועלה לחשבון חדשים העיבור כנז' אך עכ"ז כי בהד' הולד לקי כרסא וכיון שהם הרי פלגי דגופא והוא מצטרף
עם ההוד שאינו מתוקן לכן גם הנצח נפגם עמו ועדיין צריך תיקון והוא נמנה בכלל המדו' של ימי היניקה וא"כ אני
שרב עם זה הלוך צריכין אנו לבאר כי הג' מדו' שמתבררות בימי היניקה הם נ"י שהם נ"ה והיסוד רזא כי המלכות
היא הנוקבא אל זא אינה בכלל ימי היניקה כי ימי היניקה הם צריכות לשיר לבדו כי גם הכת' ינקה ט' חדשים
כפני עצמה שלה ואנו מוצאין מדו' המלכות ומניקין במקומה מדו' הנצח כנלע"ד לישב כל הנ"ל והנה כי זה שאנו
אומרים כי הדם היולד מתוקן האשה כעת להה הוא דם נמאס עכ"ז רע"פ יש כבאן רבהם כי הלא רע כי הנלהוא
נמי מקום העולם שאנו מדברים בו כי אם הוא בנוקבא דאצילות דאי' עילאה הנה אותו הדם היולדה ממנה היולדת
אעפ"י שבערכה הם סיגים עכ"ז עדיין הם צריכין להתברר בנוקבא ההיא מלכות וכן הדם היולד ממלכות דאצי' שאינו
ראוי להיות מושם חוק האצילות הנה הם סיגים בערך האצילות אך הם יורדים לבריאה ושם חוזהם להתברר והמובחר
ממנו מתברר בבריאה והשאר יורד כסוד דם אל היצירה וכן הולך עד שמתברר בכל עולם עד שיורד בנוקבא
דקליפה דעשייה ושם מה שיכול להתברר שם הוא סוד הבירור ומה שלא כסוד דם הם סיגים וקליפות נמוהת
אשר לא יאתה לכל והם סוד הקליפות אשר הקהה העשייה כנודע כי שם מקומם ונחזור לעני' מוה הקטן
דימטם למה הדינוק בזמן היניקה אינו יודע להלוך ברגליו רק כפי הזמן שהוא יונק כך יותן כח ברגליו להלוך עד
שבסוף ימי היניקה כבר הוא הולך על רגליו והענין כי הלא הזא הוא ד' קצוות מחסר עד יסוד ובהיות כסוד העשיי
הם תלוב כלין בהלב שהם נה"י כלולים ומתעלמים תוך ת"ת ולכן כשהוא יולד ממעי אמו ויונק חלב הנעשה מהדור
נה"י כלל אז מתפשטים נה"י שלו שהם הרגלים שלו ואז הם מתחילין לעלות מעט מעט וכאשר כלו להתברר אחר כ"ד
חדשים של היניקה אז כבר הוא הולך על רגליו כי כבר נתגלו רגליו והתקנו גם תראה כי לפעמים בשנה ואח"כ הינוק יכול
להלוך והענין כי אחר שנתקן כחו' נצח והוד שהם הרגלים כבר הוא יכול להלוך אעפ"י שאין היסוד נברר כי עיקר
ההליכה ברגלים כרגלים הנ"ל // // //

דרוש אדם

הראשון ומעלתו קודם שחטא הנה כבר ידעת בס' קדושים כי אדם הראשון לא
היה לו מהאי עלמא כלום תוך צהר עבד שימושא בנוקביה וכו' ואמנם סוד הענין הו'
דע כי אדם הראשון כבר פרטנו שהוא כולל הנשמות שנבראו בעולם והנה קודם שחטא היה יותר גבוה ממה
עד לא עתה ממטטרון כ"כיה ואם תשאלני והלא נברא מעפר כ"ק שהוא בעולם העשיה ואמנם התשובה
היא כי לא היו אז העולמות כמו שהם עתה כי הלא בחטא אדה"ר גרם פגם בכל העולמות כלם כבר יכול מן האצילות
עד העשיה והענין שודאי הוא כ"כ תמיד היו בקי"ד עולמות אמנם רק שהיו במדרגה גבוה יותר ממה שהיה
להם עתה והענין הוא כי הלא כבר פרטנו לך כי עי' התפלותינו ביום שבת אנו מעלים אתה עולמות למעלה ולמדרגה

ונמצא כי מה שהוא עתה יום שבת היה אז מעצמו וביאור הדבר כי הנה במקום שהוא עתה זעיר דאצילות
היה אז במקומו עולם הבריאה פי' במקום יסוד דזעיר דאצילות ואמנם נוקבא דאצי' כבר ידעת כי אין לה שיעור כי
ד' בחינות שהם נה"י דדכורא כי לכן נק' דלפ"כ שישה ד' מדרגות והנה היצירה יש בה י"ס והיו ד' ראשונות של היצירה
במקום שעומדת עתה נוקבא דאצילות ושאר השש ספי' היצירה היו במקום ו' ספי' ראשונות של עולם שהוא
עתה בריאה וד' ספירות דעשייה היו אז במקום שהם עתה ד' אחרונות של בריאה ושש ספי' אחרונות דעשייה היו ראשונ'
אז במקום שהם עתה ו' ספי' ראשונות היצירה ונמצא כי סיום עולם העשייה היה אז במקום שמתחילים ו' ספי' שלה
עתה ושם היו נשלמים ד' עולמות של אבי"ע ואז דאצי' היו במקום שהם עתה אבא ואי' דאצילות והנה כל זה נעשה ע"י
יום השבת בחזרת המוסף ואז נשלם זה אך היה אז שנעשה מעצמו שלא ע"י ואף שהיה בחול הקולות בשבת היו עולים
יותר ויותר לאין קץ ואמנם נב' מלכה ואי' דאצילות ולמעלה גם היו יותר גבוהים ממעלתם שהם עתה כי שאין אנו
יכולים לדבר מהם עליהם גם יש כ' פרש אחד עתה מאז כי היו העולמות מחוש בתיקונם בכל למעלה אך עתה ביום אפי'
שבת אין אנו יכולים כי לעלות מבחינות העולמות ולא התיקונים כמבואר אצלנו במקום השבת כי התיקונים היו עולים היינו
רואים בעינינו עליית העולמות ביום שבת והנה במקום שהם עתה ד' אחרונות דעשייה וכל היכל דעשייה שהם כלם
י' ספי' היה אז מקום פנוי וחלל והיה שם מדור לכל הקליפות והחיצונים וזה היה סוד התהום העליון וזהו סוד מ"ש למה
נק' השית אלפי שני שאלו העולמות די"ח פ' מאין מהתפשטות ד' עולמות אבי"ע לא רצה שיתפשטו באלו הי' ספי' שהם
בני ד' אלא שיתפשטו עד שם לבד ונשארו אלו הי' ספי' מקום פנוי אל הקליפות והנה נמצא כי היה אז כמו עתה
במוסף של שבת ובמנחה של יום שבכל כך שוה מוסף של שבת כמו מנחה של יום כי במנחה של שבת יש עלייה
יותר גדולה כנודע שעולה עד הקנה דאריך והנה עתה אחר אשר חטא אדה"ר כל העולמות למטה ממקומם והורדו
והוא הדבר כמו שהם עתה ונמצא כי עולם העשייה הורדו במו שהוא כלו בתוך הקליפות באותו החלל שהיה מתחלה פנוי
לקליפות ובזה תבין למה עולם העשייה קורא אותו בזוהר ובתיקונים מקום הקליפות כי הם העשייה מכלל הקדושה
היא ואיך הקרא עולם הקליפות אך הענין הוא כי אין זה מקומו מתחלה אך עתה אחר חטא אדה"ר נכלל עולם העשייה בתוך
הקליפות וגם ד' אחרונות היצירה שהם הרגלים העליונים שלה וזהו הנק' יצירה הם בתוך הקליפות וזהו סוד ויאסף כלנו
אל המערה והוא מציאות כוונת שבת לעלות העולמות אל בחינתם ולא יהיו בגלות תוך החיצונים וזהו סוד איסור
הליכה ברגלים חוץ לתחום ביום שבת כמבואר אצלנו כי הוא הורה נגד' אל הקליפות וכל כוונתנו ביום השבת לתקן העולמות
הפגם ולעלות העולמות כמו שהיו בראשונה והנה כבר ביארנו לך איך אדם הא' היה כולל כל ג' עולמות של בי"ע כמבואר
אצלנו בדרוש של שיתא אלפי שני הוו עלמא והנה נבאר עתה סדר ההתפשטות באלו העולמות והנה ראשו של אדם הא'
היה אז בעולם הבריאה שהוא עתה זעיר דאצילות בכל וגופו היה אז בד' ראשונות היצירה שהם עתה נוקבא דז"א דאצילות
וכבר ידעת כי הנוקבא דז"א נק' גנ"ע והנה נמצא כי היה אדה"ר עד גרונו תוך גנ"ע וגופו היה אז בו' ספי' היצירה ובד' ראשונות
דעשייה אשר הם עתה עולם הבריאה ואמנם בזה עולם הבריאה שהוא עתה הנה היו אז שש היצירה וד' דעשייה ונחלק
לשנים שהם ו"ד ונעם הדבר כי הנה נודע כי גוף האדם שהוא הת"ת יש בו ב' בחינות והוא מקום המכוסה ומקום מגולה
לו ולכן היה גופו דאדם הא' שהוא הת"ת נתון בשני חלקי עולמות אחד והמעלה נתון בד' ראשונות דעשייה והמכוסה
העליון בשש אחרונות היצירה נמצא כי גוף האדם עיקרו היה בעולם היצירה שהוא סוד אות ו' שבשם וכבר ידעת כי אות
ו' רמוז אל הגוף ולכן גופו היה נתון ביצירה ורגליו דאדם היו בשש דעשייה התחתונות שהם עתה שש ראשונות היצירה
הרי ביארנו ענין התפשטות גופו של אדם הא' בג' עולמות בי"ע קודם שחטא והיה אוחז בכל הג' עולמות לבחי' נר"נ
אז שהיו בחי' עליונה מאד ובזה תראה גדולתו דאדה"ר ואמנם אחר שחטא ד' עולמות לא היה עולם מתוקן כלל אך עתה
נתמעטו ונכנסו כלם תוך הקליפות ואחר' הרגלים שהם ב' אחרונות היצירה של עתה נכנסו שם בסוד הנ"ל אחר רגלי
איככה אטנפם והנה כבר ידעת כי גם בעה"ז נרשמים ונכללים כל ג' עולמות האלו כי הרי אמרו בזוהר שבארץ ישראל
שלטה יצירה ואין עשייה אלא בחוצה לארץ מכאן אני צריכין לבאר לך מה היה אז בארץ ישראל וחוצה לארץ כי הנה כל
באורו לנו כי נברא אדה"ר גופו מארץ ישראל ונבראו מבבל וכו' ועתה ולכן נבאר ונאמר כי הנה אז בזמן ההוא שהיו
העולמות יותר גבוהים ממדרגתם היו בבחי' אחרת והנה אר"י כי גופו דאדם הא' היה מא"י וכבר ידעת כי בארץ
ישראל שלטה עולם היצירה ואין העשייה שולטת בארץ ישראל והנה אז השש אחרונות היצירה היו אז השש ראשונות

של

של היצירה היו השמה ראשונות שלעולם הבריאה שבי״ע עתה וכבר פרשנו שמשם היה נפשו של אדם מן התחתונות
היצירה שהוא סוד ו׳ שבשם נפש האדם כנגד הרי כי נפשו מארץ כי ארץ ישראל הוא עולם היצירה כי הנוק׳ היא אמא
כל העולמות שהוא יצירה אמצע הג׳ עולמות בי״ע והנה הספי׳ האחרונה משמש מפי׳ דיצירה הנה״י מלכות נקרא
דזה ציה אשר עתה הספי׳ השישית של עולם והנה שם היה סוד עבר הירדן של בני ראובן ובני גד והוא סוד מלכה
דיצירה של אז עם כל ד׳ ראשונות דעשיה של אז נמצא נמצא פ׳ עבר הירדן היא ספי׳ אחרונה דציה של אז וד׳
ספי׳ ראשונות דציה של אז שהם עתה ה׳ ספי׳ התחתונות דבריאה נמצא פ׳ עבר הירדן הם ה׳ ספי׳ התתאין דבריאה
דעתה ואמנם הספי׳ החמישית מהנה״י שהיא סוד מלכות דבריאה של עתה אשר אז היתה ספי׳ ראשית של עשיה
של אז זו לא היתה עבר הירדן רק ד׳ אחרות אך זו החמישית היא סוד סוה״א שהיא מפסקת מעבר הירדן כאשר
שמלכות דציה שאז היא עבר הירדן ומלכות דבריאה של עתה היתה אז כתר סוה״א והנה הד׳ אחרונות של עשיה
של אז שהם עתה ד׳ ראשונות של יצירה של עתה אלו היו חו״ל כי אז היו כתר עשיה וכח״ל התון שלעתה עשיה כולל
והנה כבר פרשנו כי רגליו של אדם היו מחו״ל והנה רגליו הם נ״ה קין רא לשלה מן ראש בכל רגל ורגל ואמנם כי
פרקין עילאין של רגליו העליונים שהם עקביו של אלו היו מבבל ומן ארקא דאנגות כמו שאמרו כי נמור והשי׳)
כנגד בירושלמי כנגן פרק א׳ שרבה בירושלים ורק כעלה אחחה וקודם הגלה הגנו לבבל כנראה כי בבל קרובה
יותר לא״י משאר ארצות של חו״ל ולכן עקביו מבבל שהם פרקין עילאין ושאר פרקין תתאין משכו עד שאר
ארצות רחוקות הרי איך אדה״ר היה מכל העולם והיה נג׳ נפשו כארך ג׳ עולמות בי״ע והנה נמצא פ׳ כעת שנברא היה
ראשו וגרונו תוך נג״ ונפשו ורגליו משאר העולם ואמנם אחר שנברא נכנס כולו בג״ הזה והענין פ׳ קודם
הכנסו כלו לג״ע ונכנס שם כל נפשו בג״ והנה הג״ע כבר ביארנו שהיה אז ד׳ ראשונות דיצירה אשר הוא עתה נקבא
דזא דאצילות ואחר שנברא נכנס כולו בג״ע הזה והענין כי הלא קודם שהושלם להבראות אלא בעת שהיה נברא היה עולם
סוף הנה״י ואז היה מה שהוא עתה כתוספת שבת אך אחר שנברא היה כולו בג״ע והיה דוגמא מה שהוא עתה במנוחה
של שבת והוא פ׳ כבר ידעת שבמנוחה של שבת עולה הבריאה עד אימא דאצילות והיצירה במקום האצילות וד׳ ראשונות
דעשיה במקום נוקבא דאצילות ושאר ספי׳ דעשיה הן כשמה ראשונות של עולם הבריאה של עתה כי זמני דאצי׳
עלה מאריך ונוקביה עלתה לאבא ולכן עלתה הבריאה עד הבינה וג״כ זהו הוא במנוחה דשבת והנה עיקר מקום
העולם ומדרגתם הם כמו שהם במנוחת שבת והענין כי זמני דאצילות עשה אריך וכל מועד ונעשה אריך ונוקבא
הבינה עלתה בחכמה כמו״ש י״ה בחכמה יסד ארץ כונן וכמו ושמרתם את השבת כי קדש היא כי הנוקבא שהיא שמור
נעשית קדש שהוא אבא וזהו אומרו קדש היא שהיא הנוקבא שנעשית קדש אבא ולא אמר כי קדש הוא כי בזמני
עלה עד אריך והבריאה עלתה עד אימא כי כבר ידעת דאימא מקננא בכורסיא ויצירה כנגד כי בזמני מקננן הזו״ג
והעשיה כנוקבא כי מלכות מקננא באופנים הרי כי עתה העולמות בסדרן הראוי וזהו מה שאנו אומרים יכולים
נעשים על ידי תפלותינו ביום שבת בעת מנחה ויותר מזה אין כונה והנה נמצא כי ד׳ אחרונות דעשיה היו אז כשמה
ראשונות דבריאה של עתה וכל שאר העולמות היו כלם מן הנוקבא דאצילות ולמעלה ואלו השמה היו אז לחוץ מנוק׳
דאצילות ונשארים כבריאה של עתה הנה זהו סוד עליה של שבת כי כבר העשיה נכנסה לפנים באצילות ואלו השמה
התחתונות יוצאים לחוץ כאשה מעוברת שהעובר שלה יוצא לחוץ ובולט וזהו עיבורה של עיר ואמנם ד׳ תחתונות של
הבריאה וכל היצירה וכל העשיה הכל היה חו״ל ומקום פנוי והוא סוד אלהים אחרים מחוץ לתחום שבת והנה עכ״ז אנו צריכין
שכל הד׳ עולמות יהיו כלולים באצילות וישארו כל ג׳ עולמות של בי״ע מגויים ולא ישארו שמה אחרונות של עשיה
חוץ מן האצילות וכל העולמות יהיו קדש תוך האצילות ואמנם זה היה צריך מעשנו ע״י מה שביאר נולמוד קומפנגמור
כל שבת כי אמנם הוא שבהיות הנוקבא מאחורי זמני אין לה אין לו רק ד׳ ספי׳ לבד אך בשחוק פנים בפנים
אז יש לה ארך י״ס גמורות וכן היה כי הלא כבר ידעת כי עשיה ויצירה ע״ד בכתי זו״ן דאצילות רוחא ונשמתא
עשיה ומעלה היא עומדת אחורי דיצירה כנגד ד׳ התחתונות שלה ואמנם בשבת סוד תוספת בשעלה אדם הא׳
כעת התוספת שבת אז העשיה הפכה פניה ועמדה פנים בפנים עם היצירה ואז היתה העשיה שלימה וכל עשר
ספירותיה פנים בפנים עם היצירה תוך עולם האצילות וכזה נמצא ג׳ עליונות דעולמות פנימ״ כלם תוך האצילות
ומקומותיהם נשארו חלל ומקום פנוי והנה זה נעשה אז בתוספת שבת מעצמו שלא ע״י מעשה האדם כלל נמצא פ׳ ב׳

בחינות אלו היו א' בעת בריאת האדם ואז היה פנוי מקום ד' ספי' כי אחר שנברא האדם ותחלת המעלה כי כבר
ידעת שמעלה תחתונה של יום ששי נתוספת קדושה בעולמות והם מתחילין לעלות וזהו סוד של ה' יתיה של יום
הששי כמבואר אצלנו ואז היו כל ספי' פנויים שהם עשיה ויצירה וששה אחרונות דבריאה נ"ה היה נערב עם תוספת
שבת בין הערבים ואז כל ג' עולמות פנויים נמצא כי כל מה שהוא עתה במנחת שבת ע"י מעשינו היה נעשה מעצמו
ע"י תוספת שבת מעצמו והנה בליל שבת אם היה אדם הא' אז היה גורם ע"י מעשיו עליות אחרות יתירות להעולמות
העולמות למעלה ממקום מדרגתם ואין אנו עתה כבראי העליות שהיו יכולים לעלות אז העולמות מתחלת ליל שבת
עד הבלת מנחת שבת ק' ואמר בקיצור כי אז במנחה דשבת היה חוזר האצילות במקומו הראשון עד אדם הקדמון
כמבואר אצלנו והיה חוזר הכל לשורשו הראשון הרי נתבאר כל מה שהיה יכול לעשות אדה"ר הראשון ואחר שחטא החזי'
הכל כמו שהוא עתה ונפלו כל העולמות כמו שהוא עתה תוך הקליפות והנה מזה תבין משאז"ל שכנסו הקב"ה בג"ע
אחר שבראו והוא ע"ד שביארנו שזה היה כמוד תוספת שבת שבכל ארץ אדה"ר שהם ג' עולמות בי"ע כלם נכנסו תוך האצי'
ולא היה חוץ מן הג"ע שהיא נוקבא דאצילות וכלם היו משם ולמעלה ולא חוצה לו והנה בזה תבין מעלת אדה"ר קודם
שחטא שאז היה עקבו יותר גבוה ממה שהוא עתה מטטרון בעולם היצירה כי לא היה אדה"ר ראשו נוגע עד מקום שהוא
עתה זעיר דאצילות ומה שהיו אז כנגד של אדם שהיו ששה אחרונות של עשיה הם עתה ששה ראשונות של יצירה ולא
עוד אלא שעתה ד' התחתונות של יצירה הם במקום שהיה אז מתניו ופני' א"כ ראה כמה מעלתו של אדם יותר ממעלת ומקום
מטטרון כל זה היה בעת שנברא כי אח"כ היה יכול לעלות דבר נחלא נודע והנה כבר הארנו ענין מטטרון כי אנכי שאנו
מולאכים בזוהר שהוא מלאכא פי' הוא שהששה קצוות שלו הם ביצירה כי האמת הוא שמטטרון הוא ראשו בבריאה ורגלי
ביצירה ורגליו בעשיה ונמצא כי אדם הראשון היה אוחז וקומתו כנגדו ממש כל אורך ג' עולמות בי"ע כמו בעולם הראשון קודם
ירידתם ונפילתם אך מטטרון אינו אוחז ג' עולמות אלו אלא עתה אחרי נפילתם וירידתם ויש הפרש גדול ביניהם כי האדם
שהיו תחלה למה שהם עתה והנה בזה תבין מה שפירש לך כמאמר שית אלפי שנין הוי עלמא שהם סוד בי"ע וכולם
היה לוקחם אדם הא' קודם שחטא ואחרי שחטא אז ירדו העולמות ואז מה שהיה גופו תחלה מן העליונים הוא עתה מן
התחתונים כי אז גופו מג"נ שהם ו' אחרונות דיצירה ועתה היה גופו מג' התחתונה שהיא בזה העולם התחתון דעשיה
והנה בזה תבין מש' בספ' קד ושים רף בנ' שעור א' ז"ל בקדמי' הוה אדם קדמאה לא הוה ליה מהאי עלמא כלום וכו' וקוה
זה אמר אלא מעברא דבי' מקדשא וכו' והוא מש' נוגע כי אין זה בית המקדש שלמטה נברא האדם הא' מבית מקדש לבילה
דלמעלה כמ"ש גם זהו שאמרו בנהירו דגופא דליה יתיר מכל אינון מלאכים פי' כי גופו היה מעולם היצירה הראשון שהי'
עולם המלאכים ולכן גופיה נהיר יתיר מן המלאכים גם זהו שאמר כיון שחטא אזדעיר גופיה ואזדעיר פי' כי הקטין
עצמו ממה שהיה תחלה ולקח כל בי"ע ועתה הקטין ונעשה גופא אוחרא מזה העולם התחתון גם זהו שאמר עד דאתא
חנוך ונטל ליה קבה וכו' וזה יובן בתוספתא הש"ס כי ואתחנן כח כו' עב' אפיקו חד רוחא נהירא ותלייא להוא גבי העתה
וקאים על רגליה וכו' פי' האדם היה נתופס ג' עולמות בי"ע ואח"כ היה מוכרח שיון לאצילות נזדווג וילדו אותו כי מזון כנ'
יצירה בריאה ומה שאמרה ולזה אמר לנשיאולא חד רב והקיף אתחבר ואתשוו וכו' פי' כי מזווג דאצילות נולד אדה"ר שהיה כולל רברבא
כל בי"ע אח"כ מלכא רוחיה לגביה וכו' פי' כי סוף שחטא נטלו ממנו אותה הקדושה ונוקבא דאצילות לקחה אותה וזהו שא'
והוא תייורא נטלה לה כי זמין תוכא אוחרא וכו' זהו סוד חנוך שהוא מוכא אוחרא שנטל נשמה זו ועי' בה נשמה זו
קאים כמלאכין עילאין קדישין וכו' כי חנוך הוא מטטרון הממונה על כל המלאכים ואמנם נבאר עתה ענין זה דע
כי הלא כשחטא אדה"ר ונתמעט אבד קצת זיהרא עילאה פי' כי אדם הא' היה לו נ"ב מובחר מה שהיה לו מן ג' עולמות
שהיה כולל אותם הנה נ"ב היה לו נשמה רוח ונפש מן האצילות וקם הנקראים זיהרא עילאה וכשחטא אדם ופרקו
ממנו ואמנם סוד אותה זיהרא עילאה היוצאה למעלה עד דאתא לצריך כלי ואתא חנוך ועלה ועי' כן היה עולה
על כל המלאכים ואמנם עכ"ז לא הגיע למדרגת אדם קודם שחטא כנ"ל ועתה אנו צריכים לבאר ענין א' והנה הנה
מה שאמרנו לעיל כי הנוקבא דאצי' אין לה שיעור ד' ספי' ולכן כשעולם הבריאה עולה שם הנה ד' ספי' הראשונות
עולות שם והששה התחתונות שאחרות למטה וקשה עד מאד כי הרי מבאר לנו כי המדרגה התחתונה שבאצי' גמ'
גדולה בכל מה שלמטה ממנה ונכלל בכל זה בע' וכן התחתונה שבעליה גדולה מכל מה שלמטה ממנה עד סוף
כל העולמות ואמנם איך לא הוכל להכנס כל הבריאה בנוקבא דאצילות שאמרנו שאינו נכנס שם רק ד' ספי' לבד

שוה בשוה וזה הימין גדול אך הענין הוא כי מה שאנו אומרים כן הוא בערך האורות שמשן פי' האור העליון כולו
כשהכו כל מה שלמטה ממנו אך בענין מקום אינו והראיה לזה כי הלא אנו רואים בחוש המוחש כי בגופה האחרונה
של האדם גדול כל הגוף והנה אנו רואים כי כל ספי' עליונות שהם כח"ב הם נכללים במקום מועט שהוא הראש
שבאדם ואנו רואים ספי' א' התחתונה מהם שיש לה מקום גדול כפלים מכל הראש שהוא בנין הגוף וכנין השוקים גם
עשר ששמעתי בשיכה כי אין זה אלא בהיותם למטה אבל כשעולה הבחינה למקום הנקבה חוזרת במעלה אור המוק
נה ונגלה ואינה יכולה להטבע כלה שם ה' בשוק הנוקבא לבד כי עתה אור הבחינה באור נוקבא ואין לה מועט
סוד המיין נוקבין מה ענינם דע כי כבר נתבאר אצלנו כי כל כוונת התפלות הם להעלות ולתקן רפ"ח ניצוצות
של ז' מלכים שמתו וע"י התפלות אנו מעלים אותם בכל תפלה ותפלה עד היסוד דרחל ושם עולים בסוד מיין
נוקבין ונתקנים ונתקנים שם והנה הענין הוא כי בודאי שאין יכולת בכל הרפ"ח ניצוצין להתקן בפעם א' כי אם בפר
היה בא זמן בכתר כיה בלע המות לנצח כי אך בכל תפלה ותפלה שישראל עושים זיווג למעלה ע"י התפלות אז עולים
ניצוצות מן הרפ"ח הנז' למעלה וכפי כוונת התפלה ולפי זכותה כשיעור ההוא הוכל להעלות מספר ניצוצות מן
הרפ"ח ניצוצין והנה כבר נודע כי מן המיין נוקבין ומן המיין דכורין ע"י שניהם נעשה הולד ואמנם דע כי בפעם
הראשונה שיעלו אותם הניצוצות אינם ראויים לעשות מהם ולד רק בפעם שניה והענין כי הלא הזיווג הראשון
שהיה בבריאת העולם היה ע"י נם כבתיהו ית' ברצונו הפשוט כי הרי אי אפשר שיזדווגו אבא ואי' אם לא ע"י מיין
נוקבין והנה זיווג הראשון שבכלם לברוא העולם לא היה עדיין אז מיין נוקבין כנודע כי מיין נוקבין דאבא ואי' הם
זו"ן שהם הבנים ראשונים שלהם כמבואר אצלנו וכזה הבין מש' בזוהר כד סליק ברעותא דכרי עלמא וכו' ערך
להבין למה בכל פעם שמתחיל בתחילת האצילות או בריאת העולם אומר בלשון הזה כד סליק ברעותא וכו' אך
הענין הוא כי לולי רצון ית' והאצילות והבריאה לא היה העולם יכול להבראות כי מאחר שאין מיין נוקבין אין זווג
וזהו סוד ואדם אין לעבוד את האדמה כי אין עבודת האדמה הנוקבא אל ויהעלה נעשית אלא ע"י האדם המעלה
מיין נוקבין ולכן עלה ברצונו הפשוט לבד ושלא ע"י מעשינו אפי' שלא יהיה עליית מיין נוקבין עכ"ז נזדווג והתחיל
האצילות שלהם ואחר שנולדו זו"ן אז מאז והלאה אין זווג למעלה רק ע"י העלאת מיין נוקבין למעלה ולפי' הדבר
יובן כי הלא אין הזכר העליון רוצה להתעורר לזווג עד שתתחיל הכלה העליונה להתקשט ולהכין עצמה לזיווג והמלכה
תן כעיניו ואז יזדווג עמה שאלבה הוא עמוק למעלה לינק וליקח שפע תמיד מאמו ואינו רוצה להתמשך לזולתו
עד תכון הכלה את עצמה והתקשטו והלא נודע כי אין קישוטי הכלה אלא ע"י הנשמות התחתונות של צדיקים העולים
בסוד מיין נוקבין ונוקבין לה אז שתזדווג נמצא כי בפעם הראשונה העורר הזכר הוא מעצמו בלתי התעוררות
נוקבא ועלה ברצון והאוה להזדווג אפי' שלא יהיהו יהיו מיין נוקבין ולזה היה זיווג זה זיווג עולם ולא זיווג סוד
ה' רצון עליון במחשבה עליונה שהוא זווג עליון במוחא עלאה שאין שם היכר נוקבא כלל וגם זהו ביאור מש' כד
סליק ברעותא וכו' כי פעם ראשונה לא היתה נוקבא נבראת ואע"פ כן היה הזיווג לברא העולם ולכן נזדווג מיניה
וביה בסוד הרצון העליון שעלה בבורא אח"כ משם ולמטה תמיד היה הזיווג ע"י זכר ונוקבא ונחזור אל הדרוש
הראשון כי הלא פעם ראשונה היה הזיווג שלא ע"י מיין נוקבין אך בפעם השניה היו שם זו"ן בסוד מיין נוקבין
והאמנם משם והלאה צריך שיגמרו הרפ"ח ניצוצין ליתקן כי גם זו"ן הם מכלולות אותם הרפ"ח כנודע ומה שנשאר
אחר מה שהוברר לחלק זו"ן זהו מה שאנו מעלין בכל יום ויום בתפלותינו והנה בפעם שניה היו מיין נוקבין
זו"ן ואז מה שעלה מהבירור הרפ"ח ניצוצין והתחבר עם זו"ן להעלות גם הם עמהם מיין נוקבין ואמנם בפעם
ההיא לא נצטייר מהם צורת ולד כלל כי עדיין אינם ראויים ליתקן כי בפעם שעה שלו מהלך הק' לזמנה אך הם
נעותו שם עד הזיווג שלאחר זה ואז עולים מיין נוקבין האחרים ואז אלו המיין נוקבין הראשונים הם מצטיירים
ונתקנים כי כבר נשתהו וצריך הזמן הנוקבא אותו הזמן ונתקנו ואח"כ עולים מיין נוקבין אחרים ואז נתקנים
אותם המיין נוקבין שקדמו להם וכן הולכים עד שיהיו על זה הדרך ומבהאתה העולם עד ביאת המשיח במהרה
ע"י מיין נוקבין בעולם שאינם עולים פעם ראשונה בסוד מיין נוקבין ואח"כ בזווג השני הם נתקנים ומצטיירים
ונעשים נשמה מתוקנת ויורדת ומתלבשת בגוף כמ"ש // הבינה נק' אם לפי שאהיה הוא בבינה
ואהיה של יו"ד ואלפין כל א' מהם בפשוט ובמילוי ובמילוי המילוי ישבו אם אהיה ולכן נק' הבינה אימא עלאה //

ענין הגלגולים גם ענין העגל שעשו ישראל הבין בזה דע כי הנה ד' בחינות הם בעולם השפל והם דומם
וצומח ובעל חי בלתי מדבר ובעל חי מדבר שהוא האדם סדר מדרגתם הם כסדר שנזכרו ולא ודאי
שהדומם מעט שאין לך אדם בעולם אלא הדומם כמו העפר והאבנים שאין בהם חיות ותנועה ומזל שומר
עליו ומגדלו שאלו לא היה העפר מוציא זרעים והצמחים אם לא היה בו חיות אותם חיות הצומח הוא למעלה
ממנו כי אנו רואים אותו שהוא צומח וגדל וכן אדם כולאי שדבר זה ניכר לו החיות שבתוכו והחיות בבעל
חי למעלה מהם כנודע והחיות בבעל חי מדבר למעלה מהם כנודע והרי זה סדר מדרגתם והנה דע כי כל
ד' בחינות אלו יש בעולם הזה השפל אבל הענין כוונתי הוא כי הנה כבר הודעתיך כי אין לך שום נברא בעולם
שאינו מן בירור הז' מלכים כי המובחר ממנו באצילות והיותר גרוע בבריאה הובחר והיותר גרוע ביצירה והיותר
גרוע בעשייה והיותר גרוע בקליפות והנה בחלק העשייה יש ד' בחינות והם ד' משקלים דומם צומח וכו' ואלו
כסדר בחירתם ומעלתם כבר סדרנום והנה האדם הוא המובחר שבכלם ואם יוכשרו מעשיו יעלה ממדרגת
אדם עד מלאך כי הנה זהו סוד הבירור להעלות התחלה במדרגה א' משם למעלה גדולה ממנה וכמו שביארנו
במקום אחר כי יכול האדם להחזיר את הדומם חלק מחלקי האדם ואח"כ אם יזכה יותר יעלה במדרגת
מלאך באופן שיתברר בירור אחר בירור עד שיעלה מעלה אחר מעלה עד מדרגה גבוה מאד והנה הצדיקים נב"
אבותם מתקנים ומבררים כל הדבקים שהם סוד הפסולת ועבירות והם מתקנים מבחי' הדומם עד בחי' אדם גמור
ואמנם הרשעים הם להפך זה כי מדרגת חלק האדם מורידין אותו עד בחינת דומם ויש רשעים שנגרמים ע"י עונם
שבעוונותיו יתגלגל בבהמה שאינם מתוקנים כי הם כבר נכוים ומכוערים פורים והם במעלה א' ובמדרגה א' ויושבים
ע"י עונם קלקלו נשמתם ויש עונם רשעים שע"י עונם מתגלגלים בצומח ויש רשעים שמתגלגלים בדומם ///
והנה אותם המתגלגלים בבחינות הנז' הם עומדים שם כגלגול זמן קצוב שנגזר עליהם עד ימחק חטאו אשר גרם
לו להתגלגל בדומם וכשיושלם זמנו אז יעלה מדרגה א' ויתגלגל בצומח ויהיה שם עד ימחק חטאו שהוא
גורם להיות מגולגל בצומח ובכלות זמנו עולה מדרגה אחרת ומתגלגל בבהמה עד זמן קצוב ואח"כ יתגלגל באדם
המדבר ואמנם אופן גלגול האדם הוא בא' מב' פנים או דוגמת לאלו הרוחין שאנו רואים שנכנסים בגופי אדם ומדברים כני
שם כרוכם ומספרים כל הקורות אותם כנודע בתחילה לצלן או הוא באופן אחר כי הם מתעברים באדם לסוד עיבור
ומתדבקים בו בהסתר גדול וכאשר האדם יהיה צדיק ויעשה מעשים טובים גם המגולגל ההוא יזדכך ויתקן שם ע"י
ואם חו' יחטא האדם ההוא אז נוח רעה לנשמתו ואותו העיבור מסייעו לחזרו לדרך רעה כמו שנשמות הצדיקים
מתעברים באדם ע"י זכותו והם מסייעים את האדם לטובה גם אם האדם חוטא נוח שידבק בו נפש רשע ומסייעו
לדרך רע ואין להאריך בזה והנה לא בכל זמן אלו המגולגלים נעזרים בכל זמן ועת לכל חפץ והענין כי מי שנתגלגל שנה יש
בדומם אין לו זמן לעזור מעלה והמתגלגל בצומח יש זמן ידוע והוא כל חדשים האמצעיים שלה שנה שהם אב אלול
תשרי חשון ואם זמן קצוב להם להגלגל בדומם נשלם כל חדשים הנז' הוא עולה ומתגלגל בצומח ואם לאו אינו עולה
עד ד' חדשים אמצעיים של שנה הבאה ומי שמתגלגל בצומח זמן עלייתו להתגלגל בבהמה הוא כל חדשים הראשונים של
השנה והם ניסן איר סיון תמוז והמתגלגל בבהמה זמן עלייתו להתגלגל באדם המדבר הוא כל חדשים האחרונים של
השנה והם כסלו טבת שבט אדר ועתה אבאר לך ענין העגל דע כי כבר ידעת מש"ש בזוהר כי הערב רב הם שעשו את העגל
ואמנם ראשי הערב רב הם יונוס וימברוס שני בניו של בלעם הרשע כמש"ש בזוהר והם שלקחו עצה זו והם אשר לקחו
הזהב ואמרו אלה אלהיך ישראל והם אשר אמרו להשליך כום של זהב של יוסף שכתוב בו עלה שור בתוך הכור ועלה
מיד העגל וצריך לידע מה כוונת בני בלעם בעשותם העגל הזה ומה הנאה היה להם בזה ואמנם הענין כי הלא הודעתיך
כי בלעם הוא פסולת הזוהמא שיצאה משרש משה כי זהו סוד ולא קם נביא עוד כמשה אבל באומות קם ומנו בלעם כי
היותו בלעם פסולת משה לכן זה קם בקדושה וזה קם בקליפה ואין כמשה בישראל ולא כבלעם באומות ואמנם
משה הוא מסוד הדעת של אבא כמבואר אצלנו ומשם מן הזוהמא יצא בלעם וזהו שאמר ויודע דעת עליון גם
הערב רב הם סוד הפסולת של הדעת כי כן ערב רב בגי' דעת אך אינם כבר זוהמא כמו בלעם באופן כי בלעם וערב רב כלם
מבחינה א' והנה לבן ובלעם ובעור ובניו של בלעם כלם הם מסוד א' וכמו שאמרנו כי לבן הוליד בן ושמו בעור ואח"כ משורש
נתגלגל לבן בבלעם וזהו סוד נאם בלעם בנו בעור ולא אמר בן בעור הק' בנו בעור מ' כי בנו של בלעם הוא בעור והוא

כ

רל

כי בלעם הוא לבן ואע"פ שנמצא כי בערך הוא בנו של בלעם ואין להאריך בזה ואמנם כל משפחה זו היו משפנים
גדולים ונעשו והנה נשמת בעור אחיו של בלעם נתגלגל בצומח והיה תמיד באותו גלגול ולא היה יכול לצאת משם
ולכן כנו שהם יונים וחולדים רצו להעלות וכן כל השבט רצו בזה כי קרובים הם אליו ולכן משאהו לאותו
המעשה הרע היא ויראו כי לא אפשר להוציאו משם אם לא ע"י יתעשו בני ישראל ועי' קאדון זה הקגר
הקליפה והוכל להוציא את השור אלהים משם והנה כי מעשה הקבר ע"י אהרן הקדוש הכהן ולכן השליכו אותו הזהב
שכתוב בו עגל שור כדי שע"י מה שכתוב בו עלה שור יעלה ג"כ נשמת בעור אלהים המגולגל בצומח ויתגלגל בבהמה.
שהוא השור ולכן רצו לעשות שור א' מזהב ע"י כשפים ועי' כח המכשפים המכחישין פמליא של מעלה ובפרט הנצוץ
שם כח אהרן הכהן ואז ימשיכו נשמת בעור בשור ההוא ויתגלגל בו ויעלה במעלה גדולה עד שיעשו אלוה עליה
וזהו פי' עלה שור כי ע"י הכח שנתן משה לבהיכה העם ההוא להעלות ליוסף גם הם העלו לבעור אחיו ע"י מה שכתוב
שם עלה שור והנה העגל מדבר וצווח ואומר אנכי יי' וכו' וכמ"ש ז"ל בעור הראשון אחיו של בלעם הרשע ושם שע"י
יעקב הנתון תוך העגל הוא ע"י הכשפים והרשע ההוא היה אומר אלה אלהיך ישראל כמ"ש ז"ל וזהו סוד ש"ס
מה שאמרו רז"ל שהאכילוהו עשבים כמ"ש בתבנית שור אוכל עשב פי' כי כיון שהוא היה מגולגל תוך העשב
שהם צומח לכן היה אוכל עשבים להעביר משם נפשו המגולגל שם ועי' אכילתו אותם יחזרו אבר מאברי
השור ואז יחזור במדרגת בה"מ והנה ענין זה בחדש תמוז כי אז היא החדש האחרון מן ג' חדשים שבו נשלמים
המגולגלים שבצומח להתגלגל בבה"מ כנ"ל ולכן עשו מעשה זו בחדש תמוז והנה ענין המגולגלים האלו מצומח לבה"מ
רמזו רז"ל באומרם הרואה שור שחור ביומי ניסן יבהק מגונו ויסלק לטורא וכו' כמ"ש ריש הורה ההיא
והענין כי השור יורה מוכן להתגלגל בו יותר משאר בה"מ כי הוא סוד ההטא ק"צ ולכן ביומי ניסן שהוא החדש
הראשון שמתגלגלים המגולגלים מצומח לבה"מ ואז השור אוכל עשבים ועי' אכילתם מתגלגלים בו ועי' הוספת
אותו העיבור הרע שנתעבר בו יכול להזיק לכל מי שימצא הקאין זה כי אם בחדש ניסן כי הוא הראשון אך שלשה
חדשים האחרים אין קפידה כי כבר נתלמד שם ואינו מזיק והנה כבר הארכנו כי סדר גלגולים הוא מדומם
לצומח ומצומח לבה"מ ומבה"מ למדבר והנה כבר הארכנו בענין נבל שכתוב בו וגו' וימת לבו בקרבו ויהי לאבן
כי בלעם הרשע נתגלגל בדומם לפי שכל חטאו היה ע"י הדבור אח"כ נתגלגל בנבל הכרמלי וכאשר זכר נבל אותו
הגלגול שהיה לאבן מפני חטא הדבור גם הוא עתה חטא בדבור שדבר סרה כנגד דוד ע"ה לכן ראה והנה פנים לא תחילה
תקן מה שבא לתקן ולכן וימת לבו בקרבו ואמנם אעפ"י שהסדר הוא כנ"ל עכ"ז לפעמים מתגלגל מדומם עד מדרגת
אדם כיצד הרי שהיה מגולגל בדומם עפר ונפל אותו עפר תוך התבשיל ואכלו האדם הנה אז מתגלגל בו ועולה כל
אלו המדרגות יחד ואע"כ המלח ג"כ אפשר להתגלגל בו וכשהאדם אוכל אותו אפשר שיכנס בו אותו המגולגל אך אין
המלח נק' דומם רק צומח ולכן אז"ל כי הלוקח מלח מן המקבל חייב משום קולר ואין קניה אלא בצומח וגם כי
המלח נמשך מן המים והמים הם חיים ואינם דוממים ונקרא' ג"כ צומח ויש מגולגלים במים ונק' צומח ופעמי'
שמדלג המגולגל ב' מדרגות יחד והם כא יהיה מגולגל בצומח שהם ירקות ועשבים ואכלם האדם הרי מדלג מצומח
למדבר והם ב' מדרגות ופעמי' מדלג מדומם לבה"מ והם ב' מדרגות ג"כ כי הבה"מ יאכל תוך אכילתו מעט עפר ופעמים
הרי בארנו שלשה מיני מדרגות יש במגולגלים ואמנם האנשים הצדיקים בעת אכילתם הם מתקנים אותם המגולגלים
כי הלא אם האוכל אותם יהיה אדם רשע אמור שיפגום אותם ע"י מעשיו וגם אפשר שהמגולגלים יזיקו אותו
ויענישוהו ויחטיאוהו וכיוצא בזה ורחמנא ליצלן מכל מיני פגעים רעים שאין לך רגע שאין לאדם כמה מקרים באין
לאדם בעת אכילתו ושתייתו ואמנם הצדיק לא די שאין המגולגלים מזיקין אותו אלא אדרבה מתקנים ע"י ולכן ראוי
לאדם לכוין בעת אכילתו ולא לאכול כמו הבהמות ואמנם מי שהוא ע"ה אינו מתקן שום מדרגה כלל ולא כן שאינו
יכול לתקן מי שהיה מדומם ואח"כ נתגלגל בו באדם או מי שהוא בצומח אלא גם אפי' מי שהיה בבה"מ ונתגלגל באדם כי
אינו רק מדרגה א' עכ"ז אינו יכול לתקנו כלל וזהו סוד ע"ה אסור לאכול בשר כי מי שאוכל בשר הוא לעלות ולתקן
אותם המגולגלים באותו כח וכיון שאינו מתקן אותם אסור לאכול בשר והענין כי בודאי שכשהמגולגל עולה כל
המדרגות בפעם אחת צריך יותר תיקון ויותר כח לתקנו אך מי שהוא מדלג בה"מ א' בענין יכול לתקנו וכן מי שהוא מב'
מדרגות נתקן ביותר בנקל ומי שדלג ג' מדרגות ואמנם ע"ה אינו מתקן אפי' מי שעלה אל מדרגה א' ואמנם אין

להעניש שלא יאכל שום דבר אפי׳ צומח כי אין לו ככ׳ אשם בזה אך אם אינו מתקן אפי׳ מדרגה א׳ אז אסור
לאכול בשר כיון שאינו מתקן אפי׳ מדרגה א׳ אבל שאר דברים יכול לאכול כי אין מענישין על זה אותו כ׳
ששאינו יכול לתקן אפי׳ מדרגה א׳ והנה התלמידי חכמים שיודעים בתורה אבל אינם יודעים חכמה האמתית
והקבלה בסוד התורה אלו יכולים להעלות מדרגה א׳ והוא מבעלי חיים והתלמידי חכמים שיודעים חכמה האמת
והקבלה הם יכולים להעלות ב׳ מדרגות שהם מצומח לאדם והמופלאים בחכמת האמת מאד מאד אלו הם
יכולים להעלות אפי׳ מן הדומם עד האדם באופן כי ע״י האדם יכולים לתקן כל אלו ואמנם אם יקרנו מעלה
חכם שאינו יכול לתקן כגון מגלגל מבה״ב לאדם ע״ה או מגלגל מצומח באדם הה׳ שאינו יודע חכמת האמת
הנה יזיק לו מאד ויסתכנו בכל דרכיו וימנעהו מכל המצות וזהו סוד שתראה כמה אנשים צדיקים ויש להם
איזה מעשה רע שאינם יכולים לעזוב ולמנוע ממנו והוא לסיבה זו הנז׳ כי בקרבו מגולגל א׳ שהיה דרכו
באותה עבירה והוא מרגילו באותו הדורך עבירה והמעשים שיתגלגלו באדם כמה וכמה גלגולין מגולגלין אחד
והמונע לעזוב ולהשיבו והנה בזה תבין מאמר א׳ של התלמוד שאמר ר׳ חסדא אנא לא בעניותאי אכלי ירקא
ולא בעתירותאי אכלי ירקא דאמרתי כמי יקא אכול בשרא ואשבע והנה מאמר זה לבאורו ישתומם האדם לראותו
רואה כי זה הדבור זה לא יאות אלא לבעלי נים הזולי בשר כי היה הנה לומר כדמו כבשר עם מה שכך היה נכון משלים אלו
בעלים אך בודאי שמאמר זה צריך להבינו והוא נסתר ועמוק ואמנם הנ׳ שנאמר שקוח יצא מידי פשוטו כודאי
שהוא לא אכל ירקא לא בעניותו ולא בעשירותו אבל באור דבהו הוא באופן אחר והענין הוא כי אין ענינו לא
התורה ומן המצות ולמה היה אומר רב חסדא ע״ה כי לא בעניותו פי׳ בהיותו ע״ה קודם שהיה בתורה ולא בעשירותו
פי׳ אחר שנתחכם בתורה מעולם לא רצה לאכול ירקות ודבר הצומח והטעם הוא כי בעניותו שהיה ע״ה לא היה
יכול בודאי להעלות מצומח לאדם ומכ״ש שלא היה אוכל בשר כי ע״ה אסור לאכול בשר וגם בעשירותו שהיה חכם
והיה יכול להעלות אפי׳ ב׳ מדרגות כגון מן הצומח לאדם לא היה רוצה לטרוח עצמו ולאכול ירק ולתקן ב׳ מדרגות יחד
ר כי צריך טורח רב ולכן היה אוכל בשר שבקלות מעט יוכל לתקן וזהו אומרו דאמרתי כמה יקא ויש שם טורח גדול
והנאה מועטת יותר טוב לאכול בשר כי בדבר מועט יוכל לתקן כמה וכמה מגולגלים שלאותה וכזה תבין כי כל מאמר
חז״ל אפי׳ שיחתן הנר׳ שהיא בטלה צריך תלמוד והם הם גופי תורה ואינם יוצאים מפשוטן והכל אמת // //
ענין אחה״ע וגומ׳ וכ׳ הנה הם מוצאות היוצאות מן הפה העליון ואמנם כבר הודעתיך כי ה׳ חסדים הם נכנסים
דרך היסוד לצד הגרון והם אור פנימי אמנם ה׳ גבורות הם טמונות דרך הם אל הגרון פי׳ נשארות הפה ויוצאות משם
לחוץ ושם נעשים אור מקיף מבחוץ כנז׳ בתחלת והם סוד ז׳ הבלים דקהלת ונגדם הם החסדים מבפנים והנה החסדים
ודאי שהם גדולים ומעולים מן הגבורות אמנם להיות החסדים תוך ז״א והגבורות מקיפות חוצה לו הם מאירות יותר
ויש להם כבחי׳ זו מעלה על החסדים ואמנם בסוד דעת שם נח הגבורות שנתפשטו מבפנים הם נקבצות שם והם
אור פנימי אמנם יוצא הכל מפי היסוד דרך העטרה לחוץ וחוזר ועולה ומקיף את היסוד מבחוץ והכל זה היוצא הוא
מבחי׳ החסדים והפנימי בחינת הגבורות ונחזור לענין כי ה׳ קצוות מחסד עד הוד הם מקיפות מבחוץ הה׳ גבורות
אך ביסוד הם מקיפין בחינת החסדים והנה נבאר עתה אלו ה׳ גבורות כי הלא הם סוד ה׳ מוצאות שבפה והם סוד
ה׳ אותיות מנצפך שאלו הם סוד ה׳ גבורות והנה כבר ידעת כי בכמה מקומות נרשמות תשלום הגבורות כי מוצאות
הפה הם סוד הה׳ גבורות גם בזהרא אמרו כי ה׳ גבורות נתפשטו בפומא בחמשה כמה דאינון כיהן ואצבען גם
שם אמרו כי הה׳ גבורות הם ה׳ ערוות שיש באשה קול באשה ושער וכו׳ ועתה נבאר ענין ה׳ מוצאות הפה כי הלא אעפ״י
שהמדקדקים סדרו כסדר התחלת האותיות שהם אחה״ע המתחיל באלף ואח״כ בומ״ף המתחיל בבית וכו׳ עכ״ז אין זה
הסדר הנכון כפי סדר יציאתם כי הלא הקריאה והקול הם בגרון ומשם יוצאים לחוץ ואז נחלקים לה׳ מוצאות ואח״כ הראשונה הם
אותיות הגרון אחה״ע אח״כ יוצא יותר לחוץ הקול בחיך ואז נעשים אותיות גיכ״ק אח״כ יוצאים הקול יותר לחוץ ונעשים
אותיות בומ״ף ולכן׳ למטה כי קודם השפתים הם השינים ונמצא כי תחלה נעשים זשסר״ץ בומ״ף הרי סדרם הם
אחה״ע גיכ״ק דטלנ״ת זשסר״ץ בומ״ף והנה הם המתחילים ממטה למעלה פי׳ כי הלא ההוד היא התחתונה שבכולם ואח״כ
נשארים הה׳ גבורות בגרון ומוצאים משם שעולים זו למעלה מזו וחסד עליונה מכולם והוד למטה מכולם ואח״כ
הוא קרובה אל הגרון היא גבורת ההוד והיא סוד אחה״ע כי כבר ידעת כי אימא על הוד את התפשטות ההוד בחי׳ נוקבא

ואחה״ע

ואחה״ע הוא בחי׳ אימא גם אך ג״כ הם בחי׳ דכורא שהוא החיך הע״ק אבא והוא בחי׳ גבורה הנזכר פ׳ דכורא כנגד
ונוקבא כסוד אח״כ רנ״ה והוא הלשון והם אותיו׳ דגלגלת אח״כ הגבורה והם השיניים אותיות זסשר״ץ וכבר ידעת כי כל
השיניים הם בחי׳ גבורה שין שורק אך מ׳ דוגמת בחי׳ חסד אחרונה מכולם והם כפה אותיו׳ בומ״ף ////
והנה ענין השפה והוא הפה השפתים בחוטמא בפומא וב׳ הם כן כי חוטמא הוא מ׳ מרוכבת מתחלה למנצפך
פ׳ כשנתחבר החוטם והבי״ר הקו האמצעי ישאר דעתה מ׳ מרובעת ופומא הוא אות צ׳ דמנצפך פ׳ אות
פ׳ במילוי פ״ה וסוד הזרועין הם אות ן׳ פשוטה דמנצפך פ׳ הזרוע מהם וארוך כעין נ׳ פשוטה והיהם הם
ך׳ דמנצפך שהם ב׳ כפות הידים פ׳ במילוי כ״ף והאצבעיים אות ץ׳ דמנצפך פ׳ ץ׳ אות אצבע וכמו שהוא צ׳
יש לה תיתוך אצבעות למטה ומתחבהם כפה שהוא נוף הצדה הרי סוד מנצפך בה׳ מקומות הנז׳ גם
ענין הנ׳ הנה הם קול באשה ושער באשה ושוק ורגל באשה הרי ה׳ ערוות ושם בא׳ דרת אחרו פ׳ מאה מהעי׳
לא הזכרו אלא ג׳ הראשונים ולא הזכרו ב׳ האחרות וסוד הדבר קיא פ׳ כ׳ גבורות דמנצפך הראשונים שהם
מ״ן נמתקו בסוד המן ששוחקים הי שחקים והם נמתקים ע״י הטחינה בתוכה אנלגו ואלו הם ב׳ ערוות
האחרונות י״ד ורגל שלא הזכרום בגלי הרגלמוד לפי שאלו הם ב׳ גבורות הנמתקות שהם נצח והוד נגוד ע
פ׳ הקמה ם ומהמתקים ב׳ חסדים וב׳ שלישים אך הגבורות אינם נמתקות אלא ב׳ אחרונות נצח והוד
לבד לכן לא הזכירום אמנם יה״ר אינון מן הראשונות והטעם פ׳ אלו הם עיקר הגבורות שמהם נעשה
תיקון הפרצוף שלהנוקבא והפרש שהם יותר התחתונות והם הנוקשים פ׳ הרגלים הם קשים יותר גניזע
לכן יה״ר אינון מן ג׳ אחרונים אחרנין אך להיותם מגולות ונמתקות לכן לא הוזכרו ////
ענין הלשון והשפה והשיניים וב׳ דע פ׳ כבר פירשנו סוד ה׳ מוצאות הפה הם ה׳ גבורות דמנצפך והם
סוד הגרון ג״כ פירשנו שהוא סוד ג׳ מוחין דק מנה והם ג״פ אלהים ואמנם הלשון גם הוא מספר אלהי׳
והוא אלהים בפשוט בג׳ מ׳ ואלהים במילוי יודין בג׳ ש׳ הכל בג׳ לשון גם השפתים הם מספר אלהים פ׳ סוד ה׳
אלהים הם ה׳ אותיו׳ מנצפך והנה שפה בג׳ כנ׳ לשון שפה ש״פ אלהים דמילוי יוד׳ ופשוטו אך כללות הכל הוא׳
אלהים והוא שרש כל ולכן הפה שהוא כולל כל הה׳ מוצאות היא אלהים פשוט בג׳ פ״ה ואמנם השיניים כבר
פירשנום שהוא קס״ר וק״מ בג׳ שין //////

גבורות סוד שם

דרוש הצלם וקצת דרוש זה פירשנו בב״אור

בב׳ ברכת כהנים והענין כבר ידעת כי זא׳ המוחין שלו הם מזיווג אבא ואימא פ׳ אבא מזריע לובן ואי׳
אודם ואז שניהם מעצמייהם לגוף הם הנוקבא ושם נעשה פרצוף א׳ מהם בם הן שהוא רוחני מאד יותר מן הזעיר
ונק׳ נשמה שלזעיר פ׳ כמו שנשמת האדם אינה נכנסת בו עד י״ג שנים כן נשמת זעי׳ שהם המוחין שלו אינם עמהם
נכנסו עד י״ג שנים והנה כבר פירשנו פ׳ בודאי יש חיות ומוחין אל הקטן בכל ג׳ זמנו כן לבחי׳ העיבור גם לבחינת
יניקה גם כבחי׳ מוחין והארנו זה בסוד דרוש מוחין דקטנות פ׳ הלא הכל מפי׳ ומפי׳ יש ג׳ בחינות וכלם בחינות לבושי׳ והם
תיכון ופנימי ואמצעי וכתוך הג׳ לבושים אלו יש אור רוחני העצמי וגם הוא מתחלק לג׳ חלקים בחי׳ נפש רוח נשמה
ואין להאריך בזה והנה המוחין שלהעיבור נתלבשו בלבוש התיכון שלנה״י דתבונה והמוחין שליניקה נתלבשו בלבוש
האמצעי דנה״י דתבונה והמוחין דגדלות של י״ג שנים נתלבשו בלבוש הפנימי שלנה״י דתבונה והנה כל א׳ מג׳ בחינו׳
המוחין הנז׳ שהם מתלבשים בלבוש הנה״י דתבונה נסתלק האור הפנימי שלהתבונה ואינו נשאר שם רק הלבוש לבדו
ואלו המוחין המתלבשים בו הם נעשים בו בחי׳ אור פנימי וזהו סוד חין דהויה מתקיימת אלא בחי׳ שנתמיה עצמו
עליה כי התבונה נק׳ מי היא מתמיהה עצמה פ׳ מסתלקת רוחא ונפשא ואין נשאר שם שום חיות בהלבושה אלא אותם
המוחין המתלבשים בה אח״כ וזה לצורך זעי׳ הנה היה נודע והנה כל בחי׳ ובחי׳ מג׳ הנז׳ מן המוחין הם בחי׳ מספר
לכח בחינות ומעצמייהם כמו הנוקבא ואח״כ מתלבשים בנה״י ונכנסים בזעי׳ ואמנם להיות מוחין האלו כלולים מעת
החסדים והגבורות מהם יש בו מוחין חסד נודע לכן כל בחי׳ מג׳ בחינות המוחין הנז׳ היא כפולה פ׳ הם ב׳ מוחין א׳ דאבא
וא׳ דאי׳ ונמצא פ׳ יש חסד דאבא וכן דאי׳ ואמנם כשנכנסים לכנס תוך זעיר הם מתלבשים תחלה בסוד נה״י דצלם מוחין
דאבא מתלבשים במוחין דאבא ואח״כ הם מתחברים יחד פ׳ נכנסים נה״י דאי׳ תוך נה״י דאי׳ ואח״כ נכנסים נה״י דאי׳ תוך כנה״י
זא׳ כמו שנודע ואמנם נדבר עתה בבחי׳ המוחין של גדלות הי״ג שנים ועיין לביאור ברכת כהנים ושם פירש ענין זה והנה
נודע פ׳ בעיבור הזעי׳ הי״ה למטה בסוד הבינה פ׳ נכללו בנה״י והבינה יחד ושם נעשו פרצופין ובסוד האור לכל כללות הפרצו׳ .

ההרות שם היה עיבור הז"א נודע כי בזמן אשר היה התבונה לבדה נפרדת מן הבינה אז היסוד של התבונה
הוא למטה למטה כי הלא כל כללות הפרצוף דתבונה כולה הם נה"י דבינה עילאה ואותם נשארו פנה והתבונה יהיה
היסוד שלהם אז גבוה מאד מאד מקומה ממקום שהיה תחילה יסוד התבונה ואותם נשארו הבינה את הז"א היה
בהיותה יחד פרצוף שלם עם התבונה ואז יצא הז"א סוד המוחין דגדלות שלו יצאו מתוך היסוד דנוקבא דאימא ונשארו
תלויים מן הירכיים שלה שהם נה"י שלה כראש תרקן שלמוחין שלהם ואותם אחרי העיבור עתה כי אימא להיות רובצת על
הבנים נודע והיא עתה להלביש את המוחין ההם דז"א כנה"י שלה כי להכניסם בתוך הז"א כי הז"א לא יוכל לקבלם בלי
התלבשות להמשיע אלינו אורם כמבואר אצלנו בדרוש ברכת כהנים ועשה שלבך הולכת אותה להלביש אותם שלה
אחרי מוחין האלו תוך נה"י שלה ולהכניסם אח"כ בראש דז"א והנה ידעת כי אימא לא מתפרשא מן אבא כמו ונהר
יוצא מעדן דכיר דלא פסיק ואם יכנסו נה"י שלה תוך ז"א יתבטל זיווג אבא ואי' כי אחר שהיסוד שלה סתום תוך הז"א
דז"א אנפין איך יוכל להזדווג אבא עמה ולכן מה שעשה היא חזרה למציאותה הראשון ומתחלקת לשני חלוקים שהם
בינה ותבונה והנה הנה"י שלאימא שלה הם נעשים מהם פרצוף התבונה כולו ומחציה שלאימא ולמעלה נעשית גם מלכו'
אחר עליון ונקר' בינה ואז באורך בינה שלא אתקיים קרא ונהר יוצא מעדן דלא אתפרשן דכיר כי נעשים לה בחינות נה"י
חדשים למעלה מן התבונה ואז נמצאת כי התבונה שנעשית מבחי' נה"י הראשונים מבזמן שהיו שניהם פרצוף א' והנה
אותם הנה"י הראשונים נחלקים כלא לג' פרקים ואז ג' פרקים קדמאין נעשו נה"י של התבונה וג' פרקים אמצעיים חג"ת
שלה וג' תתאי' נה"י שלה ואותם כאלו פרצוף מוחין דזעיר התחילה מנה"י הראשונים אשר חזרו להיות מהם פרצוף התבונה
כולה הנה פרצוף המוחין דז"א יצאו לאויר ונשארו שם באויר בין פרקין עילאין קדמאין כנה"י הראשונים אשר אח"כ נעשו
ונעשו מהם ג' ראשונות להתבונה והכי זו בחי' א' ונק' מ"ל שלצלם כי עתה לא נתלבשו עדיין המוחין תוך התבונה וכשאינם
מתלבשים הם ל' מוחין חב"ד וזהו מ"ל שלצלם אח"כ שנעשה פרצוף התבונה היו צריכין המוחין האלו גם למטה עד
נה"י דתבונה להתלבש בהם כי לכנוס בזעיר כי הלא הנה"י דתבונה לבדם הם ארוכים בכל שיעור אורך ז"א כמבואר אצלנו
והנה אלו המוחין עומדים במקום ג' ראשונות התבונה ועד כן לית שם יהוה א' כתובה ג' אמצעיות התבונה ולא הוא נה"י
דתבונה והנה ב' בחינות אלו הם ב' אותיות מ"ל מצלם כי תחלה בררתם יהיה ראשונה כתובה התבונה אז הם מתלבשים שם
ושם הם הל' מוחין תוך ג' אמצעי' כי החסד והגבורה הם מוחין אתלבשו תוך חג"ת דתבונה ונמצא כי עתה לא יש היכר אל
היות שם ל' מוחין כי ג' לבד נגד חג"ת דתבונה ואז שם נק' לצלם אח"כ יורדים יותר למטה כנה"י דתבונה ואז הם נכנסים
תוך ז"א ואז נק' צ' שלצלם כמבואר אצלנו הטעם היטב במקום אחר ונמצא כי כל בחי' שהם יורדים ששים שם הוא
ונשאר שם שורש כי ארכבה הדוחקות שאינו יכול ליכנס בבחי' השניה מחמת עילו ומעלתו נשאר למעלה בבחי' הראשו'
הראשונה ומה שאינו יכול ליכנס בבחינה הג' נשארת בבחי' שנה אבל מה מעלתה הם מ"ל של צ' והמ' הוא מקיף עליון והל'
מקיף ב' ואח"כ הצ' הוא אור הפנימי הנכנס תוך הז"א וכל בחינות גם אלו הם נקרא' צלם כאותן כי הקדושה בכל מקום
שנכנסת נשאר שם רושם ושורש ממנה בההוא מקום ואותם ב' בחינות לפי שאינם יכולים ליכנס תוך ז"א במוד
אור פנימי ונשארים למעלה מ"ל על ראשו לכן נק' אור מקיף כי משם הוא מאיר אל הז"א להיות אך אינו
מקיפו מצדדיו רק על ראשו לבד ואותם מה שנלמד מזה שהבנת מתי מורי זלה"ה והם אלו כי הוא אמר
כי המ' קם כח כל לתבונה והל' לחג"ת דתבונה וכפי דברים אלו נלמד לומר שאין אנו צריכין לומר שמה שאנו
קורין מ"ל שלצלם לפי ששם המוחין בלתי לבוש ומה שהם ל' ואין אנו צריכין לומר זה כי הלא צלם הוא כנגד אהיה הוא
במילוי יודין שהיא התבונה וכשזה הם איננה מבלל שם אהיה דתבונה אלא היא מוחין לבדם אך הענין נלמד
שהוא כך שנק' מ"ל עתה שמתלבשים המוחין תוך ג' ראשונות דתבונה שהם כח"ב ונמצא כי הם מתלבשים ל' תוך
ד' ולכן נק' מ"ל ואעפ"י שאנו אומרים שהם נעלמים להיות שהם מתלבשים בג' ראשונות דתבונה הנק' מוחין לכן
אינם נוכחים בשם לבוש והרי הם כאלו הם מוחין לבדם בלתי לבוש ואותם היות חג"ת דזעיר דתבונה נק' ל' כבר
פארנו כי לפי שהם ג' ספי' לבד נק' ל' אך יש טעם אחר במוד הצור עצמו כי נאהבה זה' למעלה
והמספר זרוע השני למטה יהיו דומים שתי הזרועות שביניהם המתכבם כמין צורת למד כזה
אחד וזהו האותיו' כי כשתסתכל הא' לבדו ויהיה או הנרון צורת למד ממש
כזה ואותם כענין יג' ויום א' שנכנס זה הצלם תוך ז"א כבר נתבאר במקום

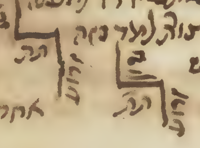

הוא

זמן

גם כתוב
אחר לעוד שעור

יהיה

יהיה החסדים מלמעלה למטה והגבורות מלמטה למעלה והנה הם י"ג שנים ויום א' והנה כמו שאנו מונים אותם
הי"ג שנים בסוד ירידת החסדים ועליית הגבורות כן צריך לבאר הי"ג שנים בסוד המוחין כולם בכללותם והנלע"ד כי מה שמונה
ולא מנה סדר הי"ג שנים בסדר החסדים לבד הוא מפני כי עיקר גדלות ז"א הוא ע"י סוד החסדים שהם סוד
המים המעלים את האילן והם נקראים הגדלות של ז"א כנז' כי ט' שנים ולכן אנו מכנים הגדלה והי"ג שנים בסדר
החסדים אך ודאי שגם במוחין עצמן יש י"ג שנים כמו שנבאר בע"ה גם נלע"ד שזה יתבאר בענין א' ששמעתי ממ'
מורי ז"ל שהיה אומר כי אע"פ שאנו אומרים כי החסדים הם המתפשטים בו' קצוות הז"א אחרי כמעט כל המוחין
כנזכר עכ"ז מוכרח שיהיו המוחין למעלה בסוד מקיפין על ראש ז"א כבר שם נתפשטו ונחלקו ה' חסדים עם כלותם
למעלה בשית מקיפין אמצעיים והנה הן דאימא דנה"י וכאשר יורד חד פרקא מנייהו נבר היסוד הראוי לו בא
עם עצמו ואינם צריכין להתפשט אח"כ ה"ק זמני ומה שאנו אומרים שמתפשטת אח"כ ותגדל הטעם הוא כי עד
שיכנס הדעת העליון שהוא המוח של הדעת שהוא שורש לאלו החסדים המתפשטים שהם אין להם יכולת לגמור יכולת
שום פעולה וזה שמעתי ולא אבין אך הטעם מזה הוא כי יהיה החסדים עם כניסת המוחין הוא עצמן הכל המן
א' הוא גבי זה שמעתי ממורי ז"ל ונחזור לבאר ענין הי"ג שנים בסוד כניסת המוחין עצמן ועד שנת עשרים
ויש לי קצת ספק וכמו שנבאר בע"ה הנה כשנולד ז"א יוצא מסוד עיבור ואח"כ נכנס בסוד היניקה ואז יונק ב' שנים
אח"כ נכנסים המוחין עד י"ג שנים ויום א' והנה הם כלולין הזה כי בכל פרק ופרק עוד שנה א' לכנס קם נ' מקיפין
יש כנגד ונ' פרקי' כנגד וג' מקיפין כיסוד הרי הם ה' פרקים כנגד הבינה ואמנם היסוד שלה להיותו יסוד דנוקבא אין
באורכו רק פרק א' לבד ואח"כ פרק ב' הוא סוד העטרה שלו ואינו נחשב בכלל שאר הפרקים אלא הם ט' פרקין
והם ט' שנים ואותו פרק העטרה עם כתי' יום א' לבד והנה ט' שנים ויום א' אלו עם שני שנים של יניקה הם י"א שנים ויום
א' שביארנו כיאה כנודע כי כבר נכנסו בו כל המוחין ואמנם כשהסיר מהם ג' מקיפין שלאין ישאר בן שמנה שנים
ויום א' שאז הוא זמן המצוות מכן ז' שנים ויום א' שמקיפין מקח כמעלתן והנה כל ענין י"ג שנים ויום א' כשנכנסי'
בו המוחין דאימא הפנימיים שהם צ' של צלם דאימא כבר נתבאר במקום אחר ואין צורך לבאר אך טוני לבאר אחר
י"ג שנים ויום א' עד עשרים שנה ואילך כי עתה חסדים עוין מוחין הפנימיים צ' מצלם דאבא ליכנס גם המקיפין
דאימא ל"מ של צלם גם המקיפין דאבא ל"מ מצלם הרי הם ג' בחינות והנה תחילה נכנסים מקיפי' אימא ל"מ דצלם
כה' שנים מי"ג ויום א' עד י"ח ויום א' ואז נאמר בו בן י"ח לחופה אח"כ בשני שנים מי"ח עד עשרים נכנסים מוחין פנימיים
דאבא אח"כ מעשרים ואילך נכנסי' מקיפי' אבא זהו מה שאני מסתפק שנלע"ד ששמעתי אך לזה יש קושיות רבות
כי היאך בה' שנים יכנסו ל"מ דמקיפי' אימא גם איך בשני שנים יכנסו פנימיים דאבא גם איך מעשרים ואילך נכנסי'
מקיפי' אבא והלא אין אנו מוצאים רמז לזה אך האמת מה שנלע"ד ששמעתי בבירור הוא זה כי תחילה נכנסי' מקיפי'
אימא בשני שנים נגד ב' מקיפין ל"מ ונמצאים שנכנסו הפנימיים דאי' עד י"ג שנים והמקיפין עד ט"ו שנים והוא שנא'
בסוד כל שבת בעה כי ה ל"מ של צלם או המ' אינם חשובים אלא לסמיכה א' ולא באורך כל הצ' שהוא פרצוף גמור ולכן
אינו קוראם אלא ב' שנים בשם לבד וזהו סוד בן י"ג למצות כי כבר יש לו כל הפנימיים דאי' והמצוה היא בסוד הנוקבא כן
עו' להגמור כי כבר יש לו המקיפין דאימ' ונמצא כי סדר הכניסה היא כך פנימי' דאימא ומקיפיהם ואח"כ פנימי' דאבא
ומקיפיהם והם מט"ו עד י"ח הם ג' שנים ואז נכנסים המוחין פנימיים דאבא צ' דצלם כהלא עיקרם אינם רק ג' מוחין
חב"ד הם ג' שנים ואעפ"י שהפנימיים דאי' נכנסו בכמה שנים הוא כי תחילה שלא היו בו מוחין כלל לא היה ראוי לקבלם
רק בשנים מרובות ואח"כ שכבר הגדיל ע"י אותם הפנימיים כנודע הנה עתה כבוא אלו הפנימיים דאבא אין צורך שיתעכבו
כ"כ שנים רק ג' שנים לבד ומשם ואילך נכנסו כל הפנימיים דאבא והם נגד כללות ג' מוחין כנ"ל ועתה הוא בן י"ח שנים ואז
ראוי לחופה כי אחר שיש לו פנימיים דאבא נ"כ הרי הוא שלם וראוי לנוקבא גמורה אך בהיותו בן ט"ו שנים לא אמרו רק
שביארנו כי אז דרך אקראי כנזכר אך עיקרות נשואותיו אשה הוא מבן י"ח לחופה אח"כ שהי' המקיפי' שהם ל"מ
דצלם דאבא הם נכנסים בשני שנים אחרים ואז הוא בן עשרים שנה גמורים וזהו סוד שבן עשרים שנה ראוי כבר לברכת
אתי שפיר שלא מצינו שום גבול אחר עשרים אלא שלשים וזה הדרך הוא אמיתי כמו שבוראי גם יש בתי' צלם העקב
ורחל כי בצאת האורות מחזה הזעיר אל יעקב תחילה נעשה מהם בתי' מקיף ושמור כראש של יעקב ואח"כ נכנס רק

ראשו של יעקב ויש בו ג' בחינות כלם כמו בזשר ממש גם עוד בצאת המוחין מן החזה דז"א אל אחוריו לרחל
יש לה בחי' כלם נ"ב שני מקיפין על ראשה ואח"כ נכנסים בפנימיותה דו"נ ותקוני משוש ועני' כלם העקב
יתבאר יותר בדרוש שלקרח גם יתבאר בדרוש החכמים שלנו שהם מיפן הסוד העקב ושם יתבאר יותר //
ענין האדם הקורא ושוכח וזה שלמד אין ראוי לו לומר פ אחד שהכל נשכח ממנו נמצא יגע לבטלה ואולי מפני
זה הוא ימעט מלקרות ולעסוק בתורה פ הלא כל הקורא בתורה ושוכח המעט הוא פ עכ"ן לא השיג רוח דדכורא האדם
רק נפש דנוקבא כ זכיה בעולם כזכר ושכחה בעולם הנקבה ואותם האדם הקורא ושוכח הו' מתקן בעולם
הנקבה ולעתיד יזכירו הן כלמה שישכח ואע"כ מוכח הוא לתקן עולם הנקבה תחילה כ שם א' אפשר להיות ק עליה
שכחה פ המקום ההוא /// דע כי טוה מיני גלגולים יש בעולם ומעתה אין נסה' ימלוא
מהם וסוד הענין פ מפני החטא של האדם קי יתגלגל והנה דע כי הלא הרשעים אחרי פטירתם הם נענשים
בגיהנם ומתבטלים אך הצדיקים והחסידים אינם יכולים ליכנס לגיהנם כענין אלישע אחר ואותם צריכין להתגלגל
בעוה"ז לתקן אינזק ענין אשר להם והנה דע פ הלא הצדיק הוא מתעכב ומוכן לעלות במעלה ואינם שווה כי
התחילה יתברך קצת עונות ואז יהנו לו מעלה א' וכאשר רצו לעלותו מדרגה אחת יותר גדולה יענישוהו וימות המאין
היותר קלים וקטנים כדי שיעלה שנית אח"כ מענישים אותו על דקדוקי מצות כחוט השערה כדי להעלותו
במעלתו האמיתי ואין צריך להאריך בפרטים אלו ואותם אחרי פטירת האדם נפרעים ממנו על המאין
בהרבה מציאויות ורוב בני אדם לא ימלטו מלהתגלגל כב' זמן בבהמה או חיה או עוף או צומח או דומם
וכו' וכיוצא בכל מיני נבראים שבעולם ובאותן ההוא יקבל עונשו בגוף ונפש כ צריך להבין יתו כי שיסבול
וירגיש הצער של העונש וכל זה כפי מציאות החטא ולכן אמ' הקדמוני' הנשמות והצדיקים יש בהם קצת מי
שיתגלגלו עד הג' מחמת שבא לידם עון גדול וכיוצא בזה ולא די זה רק אחר כמה שנים שנחו בעוה"ב
כאשר רוצים להעלותם יותר חוזרים להענישו מעט שנית בגז' אז נ"ב מתגלגלים עד הג' אם יש בהם מיני
רשעים שלהם לשה וכמו שכתבתי בענין חטא המשמש מטתו לאור הנר שמתגלגל בשעיר עזים ואין להאריך
באלו הפרטים כ הם כבשי דרחמנא ושני בשר לנו עינן מהימין והצדיקים הגדולים כדניאל וכדוד הוצרכו
להתבשר שינוחו לנפשם ולא יצטרכו להתגלגל וכמו שאמר ואתה לך לקץ ותנוח וכו' וכדוד אמר והיתה נפש
אדוני צרורה וכו' ועכ"ז מצינו שהיה מתיירא ומצטער כל ימיו מן הפחד הזה כמו שאמר לולא האמנתי לראות
בטוב יי' וכו' קו' לשאר בני אדם ועכ"ז מצינו שישבו שנים אחר מיתתו שלא נכנס בישיבה של מעלה לתחייתו
בירושלים העליונה ואין להאריך במקום שאמרו לקצר והנה דע כי האדם שהיה מרגם ומתנאה על הציבור יתגלגל על
כל פנים בדבורה כמש"ז כי דבורה הנביאה היתה מתנאה על ישראל ששלחה לקרא לברק ולא הלכה אליו וכן עשתה
חולדה הנביאה שאמרה אמרו לאיש הזה וכו' והנה הדבורה גם והנה גם היא דברנית ולכן המדבר לבהם שלא
כהוגן מתגלגל נ"כ בדבורה והשופך דמים יתגלגל במים וסימן על הארץ תשפכנו כמים ותמיד הולך ומתגלגל
בתוך המים ואין לו מנוחה ואילו היו יודעין כי עלמות כנערת ההן הוו בכיין הכי ועיקר צערו במקום אשר מקלח
המים ונופל עליו קילוח המים וממילו ומגלגלו שם גם כ"כ מי שעונשו במיתת חנק הוא נענש במים ונחנק שם בכל
עת ודע לך שאין א' מאלו המגולגלים או שום אדם שנענש בב"ד של מעלה שאין לתמו כרוז שמכריז עונשו ועוני לבל
אותו הזמן שנגזר עליו אותו העונש או אותו הגלגול ואינו נפטר ממנו גם יש שמו מלאך שומר ומתניקו בתוך המים
ומגלגלו באותו הגלגול וכן כל שאר הגלגולים ואינם נפטרים ממנו עד השלים עונשו גם רוכס יש לפניהם כרוז א' שרגין
אותו בכל עת ומעניס אותו מעונש זה לעונש זה כפי הדין הראוי עליו וענין המים הנז' הם סוד מים' ומים הנזכרים
ארצה וכו' והנה הבא על אשת איש מתגלגל בתוך הרחיים שטוחנין עם המים ושם נדונים שניהם האיש והאשה
בסוד תטחן לאחר אשתי והמדבר לשון הרע ונבלה מתגלגל באבן דומם וכמו שאמר אלינו כענין נבל שנא' כו ויהי
לאבן כ הוא היה נגלגל באבן אשר לפי שלא היה כמו ולא כמו נתגלגל באבן ולכך נקרא נבל המדבר יותר דברים
רעים וזכר מתוק שהיה תחילה מגלגל באבן כ אמנם ראיתו לא תחי ממזיק חזי ומהירא גם הוא כל נבלות לישראל
הוא מתגלגל בעלה האילן והרוח בא ומטלטלו והוא צער גדול וסוף עונשו הוא כשנופל העלה ההוא לארץ נאו נחשב
לו למיתה ממש כגרד שנכרת ונעקר מן העולם וזהו סוד והעלה נבלה כי שמאסל נבלה מתגלגל בעלה

וזהו

וזהו סוד כי היו כלה עובדת עליה ולשמשים חוזה עד שוה מעתים על הסקר הזה ומי שלא נטל ידיו גם הוא מתגלגל במים וזהו סוד אזי עבר על נפשנו המים הזדונים ברוך ה' שלא נתננו טרף לשיניהם הה"נ נתננו טרף לשיניהם שנל גם אם הקבר היבה שלא עילם יהיה שלא נטל כי העגן כי מי שלא נטל ידיו כנת אכלה כתיקון הז"ל נעקר מן העולם ונדון במים הזדונים הנה בפסוק שלפניו ופחד מיהם שעשהם עליהם המים הזדונים ואמר שהוא חוטא שלא נטל ידיו וגם ממני לא כן אמר ברוך ה' שעלינו לא עברו המים הזדונים ולא נתננו טרף לשיניהם כי אנחנו קיימנו מצות נטילת ידים שלא נתננו טרף לשיניהם הה' ברוך ה' שנטל ועי' זה לא נתננו טרף לשיניהם גם מי שלא היה מקפיד לבך ברכת הנהנין נידון כעונש הזה במים ואמנם רע כי כפי זה אין לך מעיין ובור מקוה מים ונהר שאין שם נפש ומה מגולגלים לאין קץ ומספר ולכן אין ראוי לאדם להניח עליהם לין לשתות כי יהוב יוכל אדם להתגלגלו בודעם כמו שיש לאדם הצדיק נשמות הצדיקים המתעברים בו כדי לסייעו כן למעמים ע"י חטא איזה כח אי זה מקה רשעים כאלו ואז מתעבר נשמת הרשע ההוא בו ומסייעו להחטיאו כנודע וזהו סוד אותו מעשה דההוא רוחא דהוה דר בכה לא מעיינא וכו' וכמה מעשים היה מזה זולה מותרין מושקה המעיין עד שהיה מגרש אותו הרוח משם ואח"כ היה חוזר אותו הרוח למקומו ולכן ראוי להזהר מאד בהבית משוקה מים מן המעיין וכולה אחד הוא שותה מים בדו והעולי אם יוכל להנצל ודע כי כבר האריע כזה ניק לבעלי חיים ולכך האדם עי' שיהיו אכלו כמו ומה מני נבולין שמתגלגלים בכל עת ומי שהוא רב ומכון אכלה והשמיני ומכוין עי' אכלו ושתייה ומכוין אכלה כוונה יכול להעלות ולתקן אותם המגולגלים אך מי שאינו מכוין ואוכל בלא כוונה לא די שאינו מעלה ומתקן אותם כי גם נוזק מהם ולכן היתה בעלה בני אדם שעוברים עליהם מאורעות ששית רעיה וחוטאים חטא גדול עד מאד ונמשך להם מסוד הנו' ואמנם אל שהביאו המים לבית אין שום חשש כלל אך עם כל זה טוב לשפוך מעט מים קודם שישתה אחר שהיו בבית ורחוקה לזמן ועכל מעשים רבים אנש ////

כשהאדם מזדווג עם אשתו אפשר שבניהם יכוונו לכוונה שלימה לשם מצוה או להפך או שא' יכוין לטובה וא' לרעה והנה מן נה האב ניתן בבן אור מקיף ומן האם ניתן סוד אור פנימי והנה אם האב היה מכוונה לטוב והאיש נב' יהיה אותו הולד צדק גמור באור גמור מקיף ופנימי והפך בהפך ואם האב כוון לטוב והאם לרע אז יהיה לו אור מקיף טוב והפנימי רע וכהמשך הזמן יכוף המקי' את הפנימי ויעש' אותו כמוהו ויהיה טוב ואם להפך יכוף המקיף הרע את הפנימי הטוב ויהיה רשע לפי שהמקיף כולל את הפנימי ההוכו ומקפכו לכל מה שרוצה והנה אם הרואה אדם שהוא קל הבשר ורץ כצבי בכל מעשיו והוא מהיר במלאכתו זה גם לו בה הגביה האב בו ואם כבד ועצל נכר עליו נה האם הפנימי והכלבתי מה שהוא אם האב כיון לטוב יהיה הבן מהיר במלאכת שמים ויהיה אב גדול ואם יהיה להבלי העולם יצא מהיר במלאכת העולם וזהו סוד עשהאל שהיה קל ברגליו עד קצה האחרון כמש"ל שהיה רץ על ראשי השיבולים ולא היו נשברים וזה היה קל בפשוטו וסוד העגן כי רובי או טלו נמשך מכוונת האב בו ולא נה האם כלל ולכן נה לאור המקיף בו עד קצה האחרון בכל נה הקלות נמשך מאור המקיף ומוליך את האדם ומגיעו בקלות ולכן המוצא קטנים שאינם זזים ממקומם ויש אחרים שאינם יכולים להיות שקטים רגע א' והכל נמשך מן האמור אך כבר אמרנו כי החמשה מדריגות הם אחד אחד ואי' וזון והנה יש נגדם ה' מיני נשמה ושמותם נפש רוח נשמה חיה יחידה נפש במלכות רוח בת"ת נשמה בבינה חיה בחכמה שמם החיים כנודע יחידה בכתר יחיד ומיוחד יותר מכל הספירות כי אין לו נקבה ////

ענין שיחת העופות הנה כל מה שמזכהם למעלה מכהזי' אותי כל העולמות וכתרם בעולם העשייה וגם כל העבירות שהאדם עובר נברזות עי' כ"ב א' ושולח כ"ב ההולך עמהם ואמנם עיכוי האויר עמורה אין כל העליון הרוחני נכר בו ואמנם שהקשטות פורחים דרך הכלקים ובעפיפתם הם חורכים האויר וחורכים אותו ואז קול הכרוז עובר שם וזהו סוד כי עוף השמים יוליך את הקול כי הוא מוליכו דרך עפיפתו אמנם יש עופות שעליהם דבורם ומצפצפים נצטרף קול הכרוז עם קולו ומוכהם יחד אך יש עופות שאינם עושים כן אלא דרך עפיפתם בכנפיהם ואלו הם סוד העופות שאין להם קול וקורין להם בלע"ז אה"ש מוראש ובנפם נאה ועוף השמים יוליך את הקול בלתי דבור רק בעפיפתם מוליכות קול הכרוז וכנגד המדברים אמר ובעל כנפים יגיד דבר אחר בך

כתב הר"ן ז"ל וכו' שהוא לפי שסוף השמים הוא המדבר ולכך נאמר כי יוליך את הקול כי מהשמים קולו עם קול
הכרוז וע"י זה הוא מוליך את הקול ולנגד המדבר הם האלמים אחר וכנגד כנפים שהוא העוף שאין כו' דבור
כלל כי היותו בעל כנפים לבד וע"י כנפיו מגיד דבר וזהו לשון הנה כי כל הנדה היא כרמז ובהשאי וכפי הנושא
עמים דבר קול הכרוז גם ענין זה הוא נ"ב שלמו כעומות שהם כנגד שמצוף כי השמים מצפצפים והשמים
מעופפים ונבאר טעם השופר הנקרא אביש מודאש רע כי אלו הם נמשכין מצד כלות ההורגת את הילדים שאין
לא הגיעו לערך דבור וכל אותם הנשמות בדרגא אם הם הנעשים כלם הולכים לדבקים עם אלו העומות האלמים והולכים
עמהם ועם לילית ולכן אין להם כח הדבור ואמנם יש עוף שממונה לבוא על שנת הרעב ואחר על הדבר ואחר
על החרבה וכולם וכן יש ממונים על הטובות והבשורות טובות ויש ממונה על כמות לכהם חלוקים ואמנם שתי
האלמים הם ממונים על מית שנת הילדים המתים קטנים וכן יש להם שלוחה לדעת כל בשורות אחרות והעורב
כולו בשורות רעות וכמתג על הדבר ועל המגפה וכדרך מקרה לפעמים אומר בשורה טובה והנץ הנק' מיליאנו
מבשר בשורות טובות והענהרינא צפור דרור מבשר בשורות טובות וכדרגא על בשורת טלוה המלכה ובמוצא
שכל ימי המגפה אינה נמצאת בעיר ששם יש מגפה ואמרו הקולבו והירושלמי כלם מגידים חטוף ואין שוסף כמו
שלא יגיד דבר אמת שקצים להמות ורמשים קטנים עם גדולים ולכן המצא שאין שופר ... אלא המקור כנגד
חיה להגיד להם משנם והקורות אותם לכן כתבו הכותב מעוף עד בהמה נדדו הלכו כי אין עוף בהם // //
ענין ההרים והגבעות רע"ה אין דבר בעולם שאין בגדו שר ממונה למעלה והאילנות מה עלים נופלים מהם גם
אינו כח שלשון מן אותו השר חסר כאורה שנה ממלנו והנה ההם הגבוהים יש להם שרים גדולים למעלה
כדרך העליון ההם שצמחם כנגדה ותם כי הלא השמים דוגמת הארץ הם ככל הקדמוניות ואמנם המעיינות שבקרקע
יש להם כנגדם למעלה ועניינם הוא סוד כחיות מים נוקבין שיש במלכות ארץ עליונה וכן המעיינות הם סוד מיין
נוקבין העולים מן התהום שהוא מיין נוקבין כי מי השמים הם מים דכורין והנה אין לך מקום למעלה מעין למטה
בארץ שאין כנגדו אור עליון המעלה מיין נוקבין מן המלכות אל הזה ואם אנו רואים איזה מעיין או בור שיבש ונפסק
הוא כחו למעלה נפסק ואינו מעלה מיין נוקבין גם המעיינות החדשים הוא כי נתחדש נ"ב למעלה איזה אור עליון או
נשמה המעלה מיין נוקבין וכמו שהארץ לא אקלמיין כך למעלה נחלקת המלכות ונקרא בת שבע וכפי שבו המקור מתחלק
למטה מעיין כך כנגדו מתחדש למעלה ואמנם נ"ב ענין ההרים הם נעדרים ונדלים מיום ליום מעת בריאת העולם רק
שאין הגדול ניכר בהם ויש ההם שנדלים ויש ההם שמתמעטים נ"ב אי שנה ארץ צבי שנזדעזעה ונתקצרה כך
ההרים כנגדם כו מתמעטים ומתקצרים כפי מיעוט כח השר שכנגדו או גדל כפי כח וגדל השר שעליו והשמים
שה שר שכנגדו מתמעט למטה ומתבטל לגמרי ואם זה ההר שכנגדו אינו מתבטל מציאותו אך הוא מצטרף ומתעלה
עם איזה הר אחר ומתבטל בו ואינו ניכר בו והשמים שתראה בקשת גדולה בענים וכהם ואינם כקשת ענר
ק הם שנעשו שנבקע מחוש ועניינו הוא כי למעלה השר שלו נחלק לשנים ומושל למחצה ונעלה חצי אחר מעלהו מן
השרים שאותיות שלו כל הכבוד הם הכינוים אתה מעשך על דרך הנז' //
רנ"ב כי מי שחוזר להתגלגל מחמת שלא היו לו בנים ואמ' יהיה כשמעון בן עזאי שלא הוצרך להתגלגל על בנים עבד'
כשיבא להתעבר באיזה אדם או להתגלגל על תיקון אחר שחסר ממנו או להועיל אחרים או לבא יחיד כי הלא הו'
פלג נפשו ונהרג לבוא בשירוף אחר הכרח // ענין הקדושין שנותן האדם לאשתו רע"ה מסוד הקדושין שנז'
באשה סוד אור מקיף א' מבח רוחו של הבעל ואח"כ בשבועל אותה בביאה ראשונה נותן בה חד רוחא במלאה סוד שם
בן כנודע וזהו מנגוי ומסוד קרוב היקיב בה כשעת הקידושין נעשה בה סוד אור המקיף לאותו רוח מנגוי היקיב בה בבי'
ראשונה ואם לא היה נותן לה קידושין אי אפשר למיהב בה ההוא רוחא במלאה ובזה תבין נ"ב ענין בן עזאי שתשונה
שקדש לבת ר' עקיבא יהיב בה ההוא רוחא ואשתאר בה תליד ומצד זה נ"ב יש לבן עזאי עם ר' עקיבא תליד // //
הנה כלא מן המצות של שרש הנשמה צריך לקיים כל התרי"ג מצות כי אין לך אבר שאינו כלול כלל מכולם אך
איש דומה מי שכבר קיים כל המצות בשורש נשמתו מהקודם מות אלו אינו שלא קיימן למי שלא קיים עדיין
מן השרש שלו ודע כי המצות שאינם יכולים לקיימם כעת כגון הקרבנות ופתח הנה לא צריך להתגלגל כל אותם
שלא קיימו מצות כמותם ויתגלגל אחר כך איכנה כתורה כמונו לקיימם ואלו זה רמז ר' ישמעאל בן אלישע

168

כהן גדול שאמרו פ׳ כשהוא הנר כלל שבת לבי׳ יכנה הה׳ יבא חמור שלמה והנה אחר המצוה שלו יבום אונא אר׳
אין יכולת סתם לקיימה אם לא שהקב״ה אנה לו קודם לידו הנה כאשר זה האדם אשר הזה בא לידו מצוה זו ולא קיימה
הרי זה הולך בהגלגול הכב לקיימה לפי שבאה לידו ולא עשאה והנה זה שלא באה לידו יתעבר כזה האחד הלך ע״י
ואז יתגלגל מתע ואז יקיימנה עי׳ משא״כ אם באה לידו איזו מצוה או שהיה יכולת סדו לקיימה ולא קיימה זה ודאי
יתגלגל סבב לקיימה ויש חילוק אחר פ׳ מי שנתגלגל מפני שנתגלגל מלקיים המצוה ולא קיימה זהו יותר מוכרח שלא
יחטא אבל מי שבא לידו לעשות המצוה ולא עשאה ועבר עליה זה ודאי אינו מוכרח בראשון שלא יחטא כי הא לא
בא לידו עדיין הם שהוא נתונה עלחטא לקיימה כען שלא רצה לחטא ולמצוא קן זמור לקיימה אבל זה הב׳ שבא לידו ולא
קיימה אינו דומה אליו גם לע״פ אם האדם לא ישלים עשמו כל הרי״ג מצוה כהבור במעשה ובמחשבה יתגלגל הכבה
והדיבור הוא סוד זאת ההויה לעולה וכו׳ גם מי שלא עסק בתורה שהוא פשט הוא דרש סוד כתר ערוה יחזור להתגלגל
לקיים כלם ////

ד״ע פ׳ הלא כבר ידעת כי ענין קין והבל ואדם וחוה שנתערבו כל
הניצוצות יחד ונמצא שלקין נתערבו באדם ושל אדם בקין וכן של אדם בהבל וכו׳ וכיוצא בזה והנה לפעמי׳
ימצא נפשו של קין ובא הרוח של הבל אדם לפי שכשנתערבו יחד ניצוצות קין עם ניצוצות אדם כאו מעמי׳ הרבה
שנדבקו יחד נפש מצד אדם עם רוח מצד קין וכן כוללה כזה אל הנשמה ואמנם כשיהיה אותו הרוח שוה במעלתו
ובהדרגתו ובמציאותו אל נגד אורה הנפש ויתקן האדם את נפשו אז יכול אותו הרוח לבא בו אעפ״י שאינו משרש
הנפש וזה ימשך עד באת משיח ואליהו ז״ל ואז ישובו כל א׳ וא׳ אל שורשו וזה הנפש שלקין הלך אצל הרוח של
קין וזה הנפש שלאדם הלך אצל הרוח שלאדם אותם הראויים להם וזהו סוד והשיב לב אבות על בנים ולב בנים
על אבותם פ׳ ענין זה יעשה אליהו וסוד הענין כי אליהו היה בן פ׳ רוחו היה מצד א׳ ונפשו מצד נדב ואחיו שהם
משורש קין ואז הוא ישיב כל א׳ וא׳ למקומו //// ואני רוצה לבאר לך ענינים רבים מן המגולגלים רעם הבל
סוד
הוא מצד הסטרא הימני שלאדם והוא סוד עמרא לחסד שנשאה כזא׳ ולכן הוא סוד הדעת וכבר ידעת כי הדעת
הוא מכריע ולכן יש בו ב׳ בחינות חו״ג ואמנם שם נח ומשה כלם משרש א׳ וכם מצד החסד שלהבל כי זהו סוד
פ׳ מן המים משיתהו וזהו סוד והראה אותו ידעתיך בשם ונם מצאת חן בעיני הוא גלגול משה כשם נח והנה
שם הם ב׳ אותיות שלמשה ואמנם משה השכיל ההויה אז נכלל בכלם ונעשה כסוד הדעת המכהנת מצד ההויה
וגם מציינו שההויה נקנה מצד הגבורה והנה אח״כ סוד הבל הזקן הוא מצד החסד שלהבל ושמאי
הזקן מצד הגבורה שלהבל ולכן היה שמאי קפדן גדול כי הוא כסוד הדין המקטרג על האדם ואמנם חטא לפי שלהן
כמוה גרים ולא קבלם מחמת קפדנותו ולכן נתגלגל כשמעון בן עזאי ולא נשא אשה ואז כורה נפשות גרים כסוד
הנפש אשר עשו בחרן ע״י עסקו בתורה וכזה סוד הגבורה דשמאי נהפך לחסד פ׳ כבר ידעת כל הגבורות הבאין
לבינה הם מצד החסד מצד אברהם אבינו וכן היה משה גם עושה משרש מן האשה לפי שהיה כסוד החסד
ולפי שאביי מסוד קין לא היה הלכה כמותו ואמנם אביי החזיק בכו שלבן עזאי להמשיך נפשות גרים ע״י התורה
והענין פ׳ הלא אביי כבר ידעתיך מנפש רוח ונשמה של כלם מסוד קין וכלם נקראות בחינת נפש שהיא סוד
המלכות ולכן היה יתום שלא ראה אביו ואמו פ׳ הא אביי הם אשר בך ירוחם יתום והענין פ׳ כשהוא סוד נפש נקרא
יתום כמו שהוא בקונם אשר הרוח ונפשא ירתין כמו שנקראו מנכסי יתומים ואין להאריך והנה היה בורא נפשות
גרים והטעם פ׳ הלא סוד ערבוב נפש קין בניצוצות הנשמות הם שלא ע״י אב ואם וכלם נקראו יתומים וכן הגרים הם
מעשה יתומים שאין להם אב ואם לפי שאביי היה עיקרו כלו מסוד קין ולכן היה יתום שלא ראה אב ואם ובקין נקשר
הגרים שאין להם אב ואם ואמנם לפי שאביי עיקרו ושורשו כלו מסוד קין שעם שם הם נפשות הגרים לכן היה יכולת
באביי לברוא אותם כלו׳ מהשרש מן האשה משא״כ בבן עזאי שהלך לעשות הדבר בפרישות האשה וזהו סוד אביי
שהיה אומר כשהיה שמח הרבה כבן עזאי בשוקי טבריא ואמנם סוד שמחה זו היא לפי שנמשך מקין שהוא עמרא
לגבורה ובאשר היה ממותקה ע״י פעולת החסד לברוא נפשות הגרים שהוא סוד הימין אשר היא מעורר הגבורות
דגרים ואז נהפך הגבורה כסוד יין המשמח והנה גם ר׳ עקיבא היה בורא נפשות הגרים והענין כי הנה כל שאר הגרים
עיקר מציאותם הוא מן אורה קליפת נוגה שחוזה לפעמים קדושה אך נפש ר׳ עקיבא היתה שרשה מפנימיות הקדש׳
רק שיצאה אל הקליפות ולכן אינו כשאר הגרים ואמנם גם ר׳ עקיבא הוא נפשו מקין ולכן היה בורא נפשות גרים הרבות

אביי ובן עזאי וזהו סוד מ"ש בן עזאי כל חכמי ישראל דומין לפני כקליפת השום חוץ מן הקרח הזה שהוא
ר' עקיבא וביאור הדבר כי כל חכמי ישראל של הדור ההוא לא היה יכולת בהם לתקן נפשות גרים לגמרה
בן עזאי רק ר' עקיבא והענין כי הלא החכמים אור ובם הם בוראים נפשות גרים ע"י עוסקם בתורה אך
יש מי שאין בהם כח כי להביא נשמות גרים לבד מן אותה קליפת נוגה אך בן עזאי ור' עקיבא היו מכניסי' ר
אותם במקום הקדושה עצמה ומשם היו מלבישים אותה אחר כך וזהו כל חכמי ישראל דומין לפני כקליפת
השום כי כבר ידעת כי יש בסוד שבעים ב' עקבים א' מוציא זרע קדוש וא' מהם רגלים אל החיצונים יש קליפה דקה מוציא
השום וסוד קליפה זו גבוה מן קליפת נוגה ואמנם כל חכמי הדור ההוא לא היו יכולים רק להוציאם מקליפת שום קביא כסוד
נבלה וזהו אומרו דומין לפני אך הוא היה מכניסם אל תוך הקדושה עצמה וחוזר אותם קדושה ממש ואחר
וא"כ היה מלבישם ומוציאם ואמנם ר' עקיבא עשה כן ממש כמו בן עזאי באותם כ"ד שנים שהלך ללמוד
תורה וישב בלא אשה ואמנם מה שקרא לר' עקיבא קרח הזה הוא כי סוד קרח נמשך מקין שנרא לצבוע ועו'
חסידותו גלח כל שערותיו והמתיקם ונעשה קרח וכזה הביא נפשות גרים מצד החסד ולכן קראוהו חסיד
כנזכר כמש"ש שבקיה ר' עקיבא לחסידותיה וכן בזוהר קראוהו סבא חסידא ואע"פ שיש קורבא לאביי עם ר'
עקיבא מ"מ יש לו עם בן עזאי וא"כ הוה ליה למימר ההוא כר' עקיבא הענין הוא כי עבד גדול מעלת
בן עזאי כענין זה של ר' עקיבא בשביל שהיה בלא אשה כלל ואחרי להיותו רוחו ונשמתו מצד קין כנז' לכן היה
שקול כבן עזאי ממש והנה שמעון בן עזאי יש אותיו' שם של שמאי ואותיות עון ס"ת לכפר עון שמאי
שהיה את הגרים וכן שמאי הם אותיות שמ"ו א' כי שם הם אותיו' שמ"ו מנשה משה כנו' ואותיו' א' הם מ"ו
א' הכל אחיד כי להיותו סוד הנבואה של הכל לכן בו נרמז עון הכל שחטא בא' של אדה"ר כנודע והנה הטעם
שלא היה בכל דורו של בן עזאי מי שהיה בו אותה מעלה ואמר ר' ישמעאל בן אלישע שהיה ניצוצו של יוסף
הצדיק כמבואר וכמו שנבאר הטעם הוא כי הנה גם הוא יש בו שקר פגם השרש של כל אותם עשרה ניצוצות
של מוצא זרע של יוסף להיותו הוא עצמו יוסף הצדיק ולכך לא היה כח בידו ואדרבה הוא היה ראוי ליענש
מכלם ולכן המיתה שהפשיטו את עור פניו כנגד ויפשיטו את יוסף את כתנתו גם המיתה כי כמו שהיה יוסף
יפה תאר כן היה גם ר' ישמעאל וכמו שיוסף נשכב בין המצריים כן ר' ישמעאל נשכב בין הגויים כשמלאו ר'
יהושע בן חנניה ואמר לו מי נתן למשיסה יעקב וכו' ופי' הדבר כי לעולם המשיסה היא בין הרגלים ואמנם כל
שרשי טפי הזרע של יוסף בן יעקב כלם יורדים מתוך הקליפות בין הרגלים ועל אותם הניצוצות שאל לו ר'
יהושע מי נתן למשיסה יעקב וכו' והשיב לו זו חטאנו לו וכו' והנה להיות כי בן עזאי הוא סוד הנבואה של
הכל לכן לקח כח ר' עקיבא שהוא מקין ומצד זה יש לו קורבא עמו וענין בן זומא כי הלא הוא גם מצד הכל
ואמנם סוד הכוחן היטו של אדם הא' לקחו בן זומא כשנתעבר ניצוצות אדם תוך הכל ואמנם סוד כוחן זה
יש בו ששים רבוא ניצוצות כמו שהודעתיך שאין אבר ואבר שאין בו ששים רבוא ניצוצות לפעמים והנה זה
הטעם הוצרך בן זומא להתעבר עם כל אלו הששים רבוא ניצוצות של כוחן הנז' כיון שנפלו בחלקו כח לתקנם
וזהו סוד בן זומא שראה אוכלוסא בהר הבית ואמר ברוך שברא כל אלו לשמשני כי כלם נגלגלו בו והוא
מתעבר מהם ומתגלגל כח לתקנם וכבר ידעת כי מי שמתגלגל עם איזה נפש כדי לתקנה הנה משלחלקו מן
אותם המצות שעושה אותה הנפש עמה כי כל אלו הששים רבוא הם משמשים לו כי הם עושים מצות והוא נוטל
חלק עמהם בלתי ידיעה ואמנם סוד כוחן זה היטו של אדם הראשון נמשך מן סוד הבינה כי הלא אותיות
כוחן הם אותיות בינה רק שיש אות ח' תחת ה' והענין כי הכוחן הם כ"ה נצח וה' בינה הם בינה יסוד נה"י
ולכן המיתה בסוד זה הכוחן הוא סוד נון ולכן נ' מתחתונו נעלה המעלות שהיא מסוד הבינה שנקרא נגמי
ואמנם לא היה בו שום פה דורות ונשמה ושרשים נתערבו בהבל וזהו סוד ואת נעמן אחי הרן רת"ה הבל אך שיק'
שורשו הוא בכוחן יותר של א"ה ולפי שסוד הבוחן הוא סוד ההבן כמבואר אצלנו בדרוש רפ"ח ניצו'
ס לכן אלא בו הרגע של הבל עליו ולקחו עמו // ענין נפש רוח ונשמה דע כי כל הנשמות כלם הם מן
העשיה לבד והרוחין מן היצירה וכו' ואמנם רוב בני אדם אין להם רק נפש מן העשיה אך יש בהם חלקים רבים
כי הלא העשיה עצמה נחלקת לה' פרצופין א"א וחו"ב וזו"ן ואמנם האדם קודם שיהיה לו רוח מן היצירה צריך

שיהיה

רע

שיהיה שלם בכל ה' פרצופין של העשיה כי אע"פ שיש מן שנפשו ממלכות שבעשיה ויש מי שנפשו מיסוד שבעשי'
ונמצא בזה עכ"ז צריך שיתקן כל העשיה כללות כדי שיקבל אח"כ רוח מהיצירה כי היצירה גדול מכל העשיה כלה
וכן לקבל הנשמה צריך האדם שיתקן רוחו בכל חלקי היצירה ואח"כ יוכל לקבל נשמה מן הבריאה ואין מספיק לו במה
שיתקן שרשו לבד רק עד שיהיה החוי את כל העשיה ואז ישינו היצירה וכן בשאר העולמות. והנה מי שלא תיקן
רק מלכות דעשיה הנה אין בו רק נפש שבעשיה ומי שתיקן גם היסוד שבעשיה אז יהיה לו נפש ורוח שבעשיה מן הנפש
ואם תיקן עד הבינה שבעשיה אז נאמר שיש בו נפש רוח ונשמה של העשיה ומי שהשלים כל העשיה אז נאמר
שיש לו נפש ורוח ונשמה ונשמה לנשמה שהם חיה יחידה כנודע וכלם מן העשיה וכל זה עדיין קרוי נפש ואז
יזכה אל רוח מן היצירה גם שם שייכו כל הפרטים הנז' עד שנאמר כי מי שהשיג עד בינה שביצירה זכה לנשמה
של יצירה וכן סולם בזה עד רום העולמות ואין להאריך בכאן ואמנם יש חילוק א' בין העשיה לכל שאר
העולמות והוא כי בזה נבין כי איך אפשר כי מי ששורשו במלכות דעשיה שיעלה בכתר דעשיה ואח"כ נמצא
שאחר שכל ישראל הם מהגלגלים עד שיקבלו נפש רוח נשמה ונשמה לנשמה אח"כ הוא מובן שכל
כי יתעלו בכתר שבעשיה ובכתר שביצירה ובכתר שבבריאה ובכתר שבאצילות ובלא זה השאר יהיו הגלגלים
וזה לא יעלה בדעה כי כה כח יש בישראל מצד המלכות ויש מצד היסוד וכן כיוצא בזה. אך פי' הוא ענין זה
הוא נחלק לב' חלקים כי עולם העשיה הוא באופן א' וכל שאר העולמות הם באופן אחר ונבאר תחלה העשיה
ונאמר כי מי ששורשו במלכות דעשיה לעולם נפשו היא במלכות דעשיה אך הענין הוא כי נפשו היא מזדככת
מדרגה אחר מדרגה עד שתתעלה עד הכתר דעשיה ויכול ויתעלה למעלה אך עדיין שם בכתר העשיה גם ויכול
יהיה בבחינת מלכות אך לעולם צריך להזדכך עד שיעלה עד הכתר ממש אע"פי שעדיין אז יקרא מלכות
דעשיה וכן כיוצא בשאר עשיה אמנם ביצירה בבריאה ואצילות אין הדבר כן רק מי שהשלים מלכות היצירה וגם
היה שורש רוחו הנה כאשר יתקן יותר בסוד של יצירה אז יקבל רוח אחר מצד היסוד של היצירה ממש והרוח
האחר נשאר במלכות למטה היצירה וכן בעלותו בהוד היצירה יניח רוח של היסוד בסוד היצירה ויקבל רוח אחר
ממש מן ההוד של היצירה וכן עד סיום היצירה כי אחר שתיקן נפשו בכל העשיה יש בו יכולת לקבל רוח בכל
חלקי היצירה כלה וכן הענין בבריאה בסוד הנשמה וטעם ענין הפרש זה כי בעשיה עולה עד הכתר אע"פי ששורשו
במלכות משא"כ ביצירה ושאר העולמות. הענין הוא כי הנה העשיה היא מלאה בקליפות ולכן אחר שתיקן מקומו
צריך להעלותם מתחת הקליפות למעלה למעלה כל מה שיוכל אך ביצירה שאין פחד זה עולה שם לכן כאשר מתקן
שורש רוחו אז נשאר רוחו שם ונוטל אח"כ רוח מלמעלה יותר גבוה ואין צריך להעלות רוח הראשון למעלה וזהו סוד
הנז' במלכים ולא ישא אלהים נפש וחשב מחשבות לבלתי ידח ממנו נדח כי אין ענין זה רק בנפש העשיה לבד כדי
שלא ידח ממנו נדח בסבל הקליפות אשר שם גם מן כאחרו ולא ישא אלהים נפש לחילוק האחר שאמרנו כי בעשיה
אינו מרויח נפש אחר עליון רק שיכול לעלות הוא בעצמו למעלה אך בבריאה וביצירה אז מרויח רוח חדש יותר מעולה
וזהו ולא ישא אלהים נפש אינו מעלה ונותן נפש מעולה יותר מהני שלא ידח ממנו מה להיותו אצל הקליפות ואם היה
נוטל נפש אחרת ומניח הראשונה למטה בלו בבחינת הי' רוח היצירה היו נאחזים בה הקליפות ובזה תבין כי כל אדם יוכל
להיות במדרגה אם ירצה והנה בזה תבין ענין סוד א' כי מה שאנו אומרים כי נשמות הצדיקים הם באים ומתעברה' בנשמה
האדם לסייעו הנה אינם הם בעצמן כי הלא הם למעלה בצרור החיים אצל הבורא ית' אך אותם הרוחין שנשארו מהם
בכל בחי' ומדרגה שביצירה הם אשר יורדים (מומה ומתעברה) באדם לסייעו גם טעם אחר לזה קודם כי הלא כל העשיה
אינה אלא ספי' א' ולכן יכולה לעלות עד הכתר שבה אך היצירה היא סוד ו' קצוות והם ו' ספי' ממש ולכן מי ששורשו מן
המלכות דיצירה אינו יכול ליכנס למעלה בסוד היצירה וכן כיוצא בזה כי הלא הם בחינות נפרדות זה מזה ולכן הוא רוחו הנז'
מן היסוד שביצירה וכן הענין בכל ו' קצוות אשר ביצירה והבן זה ///

רעא. כי כשהאדם יכול עם כח זכיותיו להוליד בנים מן השרש שלו עצמו או גם יכול להוליד שרשים אחרים וכן מי שלא לקח
בת זוגו הראויה לו ואין בהם חילוק גם דעני האב נותן חלק נשמתו אל בנו ועושה אותו חלק מלבוש לנשמתו של
בן מצד זה חייב הבן בכבוד האב וזה נשאר לו אחרי במות המשיח אבל בתחיית המתים או לעתיד כל א' חוזר לשורשו
לגמרי וכל זה היינו כשאין חילוק בין האב לבן רק בחוב מדרגות אבל אם יש ביניהם הב' מדרגות או יותר ואי שאפשר נ"ל

עיווי

זה כזה ונעשים שורש א' גמור לעולם ועד אבל הוא המובהק כשנותן רוחא בגו רוחא שאז נדבקים נפשותם לגמור ודבק
נפש דוד ביהונתן או לפעמים הם מתחלפין תמיד ואם כנו של אחד הוא הבן ויש הנהגים יותר מהם מדרגות כגון אז שניהם
מתדבקין זה בזה מב' בחינות // // סוד העיבור תחלה הנה הנפש מיום הולדה ואם יוכשרו מעשיו
יזכה לרוח ביום שנת י"ג ואם יוכשרו עוד מעשיו הנה אליו הנשמה בשנת העשרים ואם לא יוכשרו מעשיו ישארו
הרוח והנפש בלבד בלי נשמה ולפעמים לא יזכה אלא הנפש לבד, והשאר בלי רוח ונשמה ואח"כ נשארים הרוח ונשמה לאחר
שמוהר יהוה הקב"ה ויזדמן שם לזכותיהו לכל אחד ואחד והתחלה הגלגול הנפש כב' עד שתזדכך כל צרכה ואינה יכולה לקנות
רוח אז עד שתתגלגל פעם אחת אחר אשר נתקנה ואז תזכה אל הרוח הראשון שלה אם לא הרחיק גדול ואז התגלגל פעמים
עם הרוח ההוא עד שיתקן פעם הרוח נ"כ לגמרי ואז צריך שתתגלגל פעם אחת אחר שנתקנו אחר השיג אל הנשמה ותגלגל
כולה פעמים עד שיתקנו שלשתם ואז אין צורך עוד לגלגל ולפעמים אחר שנתקנה הנפש ונתגלגלה עם הרוח לתקן
את הרוח אם יעשה איזה עון הוא פוגם ברוח ואינו נק' פוגם בנפש כי שנתמרר שצריכה הנפש להתגלגל
עוד פעם אחרת אמנם הפעם ההוא מכוונת לרוח לבדו עד שיתגלגל ויתקן וכן אחר נתקנו הנפש והרוח
ונתגלגל עם הנשמה לתקן את הנשמה אז הפעם מכוונת אלא לנשמה לבדה כנ"ל בענין הרוח ולפעמים
לפעמים יהיה שכב' נתקן הנפש את מעשיה שאין צורך לגלגל כלל והשאר למעלה ברקיע במקומה ואז
יבא הרוח מלובש בנפש הגר כנז' בסבא דמשפטים עד יתקן ואח"כ יבא בגלגול עם הנפש נ"כ כדי לקבל
את הנשמה עד שיתקן הנשמה ולפעמים יבא הרוח לבדו עם הנשמה עד שנתקן ואין צריך עוד
לגלגל והתחברות ביחד למעלה ולפעמים עכ"ז אותה נפש הגר להיותה שהיתה שכינת הנפש בהי' עולמה
ועי' זכותה הא' נפש או הרוח כנ"ל כן גם הנפש של הגר ההוא יוכל להתעלות במדרגת הנפש
הנזכרת ויהיו שניהם בה הוא עולות נ"כ ולפעמים דע כי לפעמים אפשר התגלגל הנפש להתתקן בתחייה כנ"ל
שהתקנה ונעשית מעשיה כל שהיא זוכה אל מדרגת הרוח ואז אין יכולת לרוח שלה לבא כי ראוי לך
לדעת כי אין שלשתם או שניהם יכולים להצטרף בגלגול א' אם לא בתיקון גדול כנ"ל לבדו כי תחלה הנפש
מתתקנת וגם שתתקן אי אפשר לרוח להתגלגל אז עד שתחזור הנפש בגלגול אחר התיקון ואז תחזור
ויזכו אל הנשמה נ"כ ואח"כ זאת הנפש שנתקנה עד שראויה לקבל הרוח יעשה מתונה דע כי בפני הזדכות
ומעלת תיקון הנפש יקח לאותו הגדר עצמו ויתגלגל אז בגוף ההוא בחיים חייתו נפש א' וצדיק אשר כבר השני
נגלגלו ולא היה צריך להתגלגל או נפש נכנס שם וזהו סוד העיבור ונעשה נפש אותו צדיק במקום רוח אל
נפשו ולכן אפשר לפעמים שיתגלגלו מעשיות הראשונים עד תכלית תמונה או מרעה ופונה ויתגלגל שם
בא תיקון הנפש והזדככותה וכן לפעמים מתגלגל שם בסוד העיבור כגון רוח א' אחר זה צדיק כגון כפי' נבי' עק
ונכון נפש ההיא וכן אפשר שתזכה הנפש הזאת אח"כ כמו שנו' כפש רוח מן רוחות הראשונים עד האבות
כנ"ל והכל הוא כפי ענייני מצות האדם ההוא כי יש מצות להשיג נפש ויש מצות להשיג רוח ולפעמים יתעבר
שם נפש איזה צדיק אח"כ זוכה יותר ומתגלגל שם נפש צדיק אחר יותר גדול מן הצדיק הראשון והוא במקום נשמ'
כי נפשו מלובשת בנפש צדיק הראשון אשר הוא במקום רוח ונפש זה הצדיק השני יהיה לו במקום נשמה ולפעמי'
יתקן כ"כ עד שישיג לרוח צדיק אחר יותר מכולם והוא בחי' רוח מחדש ויכול להיות עד שיהיה רוח אברהם ע"ה
וזהו סוד מאמז"ל דבכל דרא אית כגוונא דאברהם יצחק ויעקב וכו' וכפרנסות פרנסים אלו כשלשה הקודמים ולפעמים
המבין יבין ונעצרו ויקיש אל שאר הפרנסים כי שורש וכלל לכל הוא כפי תיקון הנפש ההיא כן תזכה להשיג נשמות
צדיקים הראשונים עד הגלית האחרון ודי למבין ולפעמים ענין העיבור הזה הוא לב' פנים א' הוא כי ע"י עיבור
נפש הצדיק ההוא הזדכך הנפש הה' יא דינמה הצדיק ההוא והוכל לעלות למעלה נפש הצדיק ההוא ועוד כי הצדיק
ההוא זוכה במעשה המצות שלה נפש ההיא כיון שסייע את האיש ההוא לה זדכך וזהו סוד מאמז"ל גדולים
צדיקים שאפי' במיתתם זוכים לבנים וה למבין והנה נ"כ אחר שנתגלגלו הנפש והרוח ונתקנו שניהם אז
אירע להם נ"כ כפי הזדככותם כי נכנס ומתעבר עמהם נפש צדיק א' או רוח או נשמה והיא להם במקום נשמה
שלהם וגם ערה יש כמה פרטים ודרכות מה שכתבנו לעי' בהיות הנפש לבד ואין להאריך כן לפעמים אחר
גלגול שלשתם נפש רוח ונשמה ביחד יוכל להתעבר שם נפש או רוח צדיק א' לסייעו או נשמה כנ"ל ואין להאריך

ולפעמים

ואמנם אחר ד' ו' הארץ שלם כשלשה חלקיו או אין צריך עוד להתגלגל ויכול להתעלות כפי כח הצדיק אשר נתעבר
שם ותיקון ההוא עד שלא יהיו בעולה א' וזהו סוד מ"ש כמ"ש בראשית רבה עכ"פ ראה רש"י כחלקו שאחרו לו
לההוא שלא יהיו שבנין עם רב התבונה ימלא ע"ה וכו' ודע כי הצדיק ההוא אשר נתעבר שם הוא קרוב לשכר
ורחוק להפסד כי אם יזכה אדם ההוא ע"י זוכה גם הוא ונוטל חלק בשכר ההוא וזהו סוד מ"ש ז"ל כי הצדיק נוטל
חלקו וחלק חברו בג"ע וזהו סוד עמוק ואין להאריך בו אמנם אם ירשיע האיש ההוא אין הצדיק ההוא הפסד
כלל כי הוא מתיב ולא מהנע ולכן אין נוחלק לדעותיו ולכן אפשר כי אם לא האיש ההוא יתליד לצדקתו גם הצדיק
יתליד בשכורתו עמו ואם חוזר בו מאשר תיקן אז הצדיק ההוא הולך משם כי אינם דבקים שם ממש כמו נשמות
האיש עצמו כי אינו שם רק כהשאלה ולטעם זה אינו סובל כלל מיסורי הגוף ואינם מגיעים לו כלל נמ"ק
והוא רי נרות אושפיזא חדא כי שוכן שם עד זמן שילה ואם לא יושר בעיניו אורחה השכונה הולך לו אמנם
אמנם אם מעשי הבינונים עומד שם כדי לגמור חלקו מעם כל"ל וזהו שאינו יוצא עד יום הפטירה ואמנם
צריך שתדע כי זה החילוק בין היבום לגלגול כי בסוד היבום יכולים להתגלגל ביחד ג' חלקי הנשמה שהם
נפש רוח נשמה אך בסוד הגלגול אינה מתגלגלת רק הנפש לבד תחלה ואח"כ הנפש והרוח ואח"כ הנפש והרוח
אפי' היבום והנשמה ולפעמים כלא תני עמעון כנ"ל כאריך אמנם נלע"ד חיים כי מן המבוא קף עמוד א' נרא כפי כ"י אינם
באים אלא הנפש והרוח לבד ודע והנה מכל מה שנתבאר יצא לנו מש"א ז"ל כי הרשע אינו מתגלגל עד ג'
גלגולים והם סוד נפש המתגלגלת תחילה לבדה ג' פעמים ואם בפעם הג' לא התחילה לתקן שום תקנה אז נכרתה
הנפש ההיא לגמרי אך אם התחילה לתקן אז חוזרת להתגלגל עד אלף דור אך בנפש רוח ונשמה לא נזכר כח רק
בנפש לבדה להיותה מעולם העשיה בקליפות ולכן יש כח כח אבל הרוח והנשמה שהם מהבריאה יצירה הענין
הוא שיתקנו כי אין שם הגבורה קליפות כמו בנפש דעשיה וכוודאי הוא שיבואו לידי תיקון ואין ההפרש רק שיש
מתתקנים מהרה או אחר כמה גלגולים כנלע"ד ודע כי לפעמים אפשר להתעלות נפש האדם כ"כ עד שתהיה נפשו מן
האצילות וכללות הענין הוא כי נפש מעשיה רוח מבריאה מיצירה נשמה מבריאה ולפעמים יתעלה נפש ממלכות
דאצילות רוח מבינה נשמה מבינה נשמה לנשמה מחכמה ולפעמים שלשתם מעשיה ולפעמים שלשתם מיצירה
ולפעמים מבריאה כי הנה בכל חלק וחלק מאבי"ע יש כן נפש רוח ונשמה ולפעמים נפש מעשיה רוח ונשמה מיצירה
ולפעמים נפש מיצירה רוח ונשמה מבריאה ולפעמים נפש מבריאה רוח ונשמה מאצילות וכן כיוצא בכל אלו פרטים
שאין כח בקולמוס לכותבם וכן בכל פרטיות מאלו ד' שהם אבי"ע כי כבר ידעת שכל א' מאבי"ע כלול מעשר וכן עשר
מעשר עד אין מספר ולכן אין כח בקולמוס לכתוב כל הפרטים האלו והמבין יבין ואמנם אין הכונה במה שאמר
שכ"פ יהיו נפש רוח ונשמה מיצירה או מבריאה או מאצילות ואין כוונתנו לומר שאין לו נפש מצד העשיה כלל כי
כבר ידעת כי אפי' השפלה מתלבשת בעשיה אך הכונה כי חלק העשיה מזדכך כ"כ שאינו נרגש כנגד אור נפש
היצירה ונק' הכל נפש דיצירה וכן הענין בכל הפרטים כי אפי' כשנאמר נפש רוח ונשמה מן האצי' הוא בהתלבשות בע"ס(?)
ה' שאינו שולט כשם והכל נק' בשם אצילות ומזה תקיש אל שאר הפרטים גם אמר כי כבר אמרנו כי לפעמים עושה
האדם איזו מצוה גדולה אשר ע"י זוכה להתעבר בו נפש צדיק א' גדול ואז יכול להיות כי יזדכך כ"כ עד שתשוב נפשו
במדרגת הצדיק ההוא ואז צריך להעלים רוחו ונשמתו עד מאחר עד שיהיו ראויים להתלבש בנפש ההיא ואח"כ שקול
כמדרגת הצדיק ההוא ויעלה למעלה משורש נשמתו וממקום חצובתה כי זה בסיוע הצדיק ההוא ///
חמ"ר(?) לי הטעיר כי הטעם שהצדיק מתגלגל עד אלף דור ולא כן הרשע רק כג' גלגולים הטעם הוא כי עד מה שהב'
באחד לא מיר) נראיה מתני שעוסק בתורה וכו' כ"מ שהוא רח"ה ולפרוע מן הקדמונים אי אפשר לכנס לגיהנם
ואמנם עונותיו יהכים [illegible] מירוק בהכא וכן כל עון שיש לו שלא נתכפר לו בחייו יהיה צריך לירד לגיהנם עליו והנה
הוא צריך גלגול לתקן אמנם הרשע נכנס לגיהנם ומתמרק עונותיו ונלע"ד חיים כי אין להקשות על זה שא"כ יותר טוב
לרשע לכנס לגיהנם ולא להתגלגל כאלף גלגולים כי הלא לגבי הרשע לפי שהקב"ה רואה שבכל גלגול וגלגול יעשה עבירות
הרבה יותר מן הזכות לכן אחרי שרואה שעושה זכות הצדקה לו אינו חוזר לגלגולו והעבירות מתמרקות בגיהנם אך
שע הצדיק עונותיו מתמרקים ע"י גלגולים ונמצא כי יש לו כמה וכמה מלבושים לאין קץ מן הזכות שבאלף גלגולים שמתגלגל
ודוק והשכל ///

ענין הגלגולים שיש לכל נשמה תרי"ג ניצוצים או יותר דע כי כבר ידעת מה שאמרו ז"ל כי תקוה בזוהר כי שהנהג
נלבה עד דמותה דגלגן כדלגין והנה כל נשמות הצדיקים נולין עמה כמ"ש בריש ספר התיקונים והנה האדם הראשון
היו אותם הנשמות סוד אותם החלקים שהם מן אותה מדרגה שאם שורש השכינה בזמן ההוא וכן בכל זמן וזמן וכן
שהם דמותו דגלגן כדלגין נשמות אלו הם חלקי הנשמות לסוד קרבנים והנה לפי כי גם כל חלק הנשמה יהיו ונלבו להרא עם
השכינה עד דגלגן ולכן אותם הנשמות והחלקים שיותר עליונים שבנשמות הם מדריכין ומיישרין את האדם לחזור בתשובה
ומדריכין אותו ומוצא נמה ונמה חלקים בכל נשמה ונשמה א' וכן השנין בכל הנשמות והחיות הלוהים יקח כל א' וא' פ"יש
נשמתו וחלקו כפי חלק הזמן שלו כפי אינו מדרגה שהיתה //// השנין הגלגולים לי היום סוד גדול דע כי הנה
רצוננו להתחיל מאדם הראשון כי שיובנו הדברים בקלה דע כי   נשחטא אדם הא' או הבל או קין הנה כל
ניצוצי רוחו ונפשו ונשמתו נפגמו אז והנה הנפש היא דוגמת הגוף מתוש כגוף אברים ויש ניצוצי הראש וניצוצי השוקים
וכיוצא עד הרגלים והמנין הזה אל הרוח והמנין הזה אל הנשמה והנה כל אלו הדברים והניצוצות נתערבו בקליפות וזהו סוד
הנה לפיקוח כי כשלבה השכינה נלו עמה נשמות) דלהקים ואחזן מנדה) מדור לדור וכו' כי גם הנשמות נכנסו בעמקי
הקליפות כפי גדר ניצוצות איברי הנשמה וזהו סוד גלות הנשמות והנה בכל דור ודור יוצאים אותם הניצוצות והאיש נשלם
כפי בחינת הדור או מניצוצי הראש או הגוף ופולא כנז' לננו' ולפעמים יחטא האדם לגלגל הרוח ויחזור לשרקע
בקליפות הם והניצוצות הנשלמים ממנו ונכנסים בעמקי הקליפות והנה נמצא כי כשהנפש מתגלגלת אין שכר נגלגל
רק באותו חלק הניצוץ הראוי לגוף ההוא והשאר הוא לסוד עיבור ואם יעשה האדם ההוא איזו מצוה יהיה לנפש
ההיא נב' אחיזה בה כי היא מסייעת אל אותו הניצוץ לעשות אותה המצוה והנה אחר שהיא מובלת אותה
הייסורין והעונשין בגוף הזה וגם הייסורין שסבל בגוף הראשון וגם עונש המיתה וגם של אחרי המיתה הנה
נתכפרו העונות ראשונים וכבר קבלו זכות אחרונות ומצות מזמנו הראשון וגם החלק שלוקח עתה מתגעות
שנעשה בגוף הזה ובזה נשלמת. ובזה תבין איך יש מיום אל הגלגולים שאלב' אין הפסק לגלגולי גלגולי
הנשמות כי אדרבה כל מה שחוזר לעולם הוא מרשיע ומוסיף על חטאו פשע ובזה שאמרנו נתבאר היטב
והנה בה ירבו בל הגלגולים עד שיושלמו ניצוצי עד הרגלים ובהן יבא משיח כנז' כמ"ש פקודי וסוף ויקהל //
ואמנם העבירות שעושה עתה זו הניצוץ אין לשאר הנפש עונש עליהם רק שכר הזכות כי הלא היא אינה מסייע
עתה בעונות רק בעשיית המצות דוקא ולכן להם דוקא נגאלת חלקה נמצא כי כל הנפש היא מתגלגלת בכל חלקיה
ואמנם מה ששייך אל הגוף הוא אותו חלק הניצוץ ההוא כפי מה שיהיה אז וכו' הגוי השונא אמנם יש מציאות
א"כ כל הנפש הנשמה היא מתגלגלת לצורך והיא שוה בכל חלקיה והוא סוד היבום כי המתגלגל מתחלת עבירות יש חלק
לו התקנה עי' יסורין ופולא אך מי שאין לו בנים לא הצליח כלל ושכר והרי הוא כאילו אינו וצריך להתגלגל הוא כאלמן
בגוף השני הזה הוא נפש העיקרי ואפי' אם ישלים עתה עכ"ז לא ישוב לעת התחייה אל הגוף הראשון ולא יזכה
רק אל אותו רוחא דשבק בה כדאיתא כנז' בפרשת משפטים ועי"ש ומה הוא נחלק מי שמת בלא בנים למי שמת על
שאר העבירות שבעולם והנה זה הנז' הוא נב' נוהג בחלקי הרוח והנשמה נב' עוד יש חילוק אחר בין סוד היבום
לסוד הגלגול כי הנה כיון שאמרנו כי שמת בלא בנים הגוף הראשון נחשב כמי שאינו א"כ כשחוזר להתגלגל יוכרחו
לבא הנפש ורוח ונשמה כולם כאחד שלשתם יחד כי עתה הוא דומה לבנין חדש אך אין זה רק אם יעשה
מעשים הראויים לזכות אל ג' חלקי נפש רוח ונשמה וזהו סוד פסו' אם ישים אליו לבו רוחו ונשמתו אליו יאסוף
כי לא ה. שיש הדרס כח להמשיך הנפש כי גם רוחו ונשמתו אליו יאסוף ר"ל אל חלק הנפש ההיא ואמנם הגלגולי
כלם הנשארים אינם יכולים לבא שלשתן כאחד נפש רוח ונשמה רק תחלה יתגלגל נפשם עד שהזדכך ואחר שנזדככה
ימות ואז הרוח מתגלגל עד שיזדכך לגמרי ואמנם חלק הנפש מתגלגל עמו לסוד עיבור לסייעו ולוקח
ממעשיו הטובים ולא מן הרעים כנ"ל ושנין הנפש עם ניצוצו והולך כזה גלגול אחר בנשמה עד שתזדכך והנפ'
והרוח מתעברין בה כנ"ל עד שתשלם ואז אין צורך אל הגלגול עוד כמ' לזכות את הרפס עי' עיבור ולא עי'
גלגול אך יש בזה סוד נעלם ונגוז כי לפעמים אפשר שיזכה האדם אל ג' הגלגולים נפש רוח ונשמה להשלים בפעם
א' ובגוף א' ולא יצטרך לגלגולים אחרים והשנין כי כאשר נתגלגלה הנפש לבדה תחילה כי היא מזדככת כנ' עד
שנשלמה

שנשלמה הנה יש לה תקנה א' והיא כי הנה הרוח אינו יכול להיות נשלם לפי שהיא שלמה והוא אינו שלם והיות
שניהם יחד כבר אמרנו שאי אפשר ולכן התקון הוא כי כשהוא ישן בלילה ומפקיד נפשו ביד הש"י אז נפשו ונשמתו
מעולה בסוד בחר עליון בסוד מיין נוקבין ובהיות נשאר משנתו אז נכנס בו הרוח לבדו וזה נחשב כאלו נתגלגלה
בגוף אחר פעם אחרת ואז הולך ומשלים חלק אותו הרוח וזהו סוד פסוק נפשי אויתיך וכו' כי חלק הנפש שלו אשר
היה מחוברת עד שהוכל להדבקה עם הש"י הנה אויתיך בלילה פירוש שאני מפקידה ביד הש"י ואז משתוקקת אל
הש"י ומתאוה אליו בסוד מיין נוקבין להתכות אל הזיווג וזהו נפשי אויתיך בלילה ואז אף רוחי בקרבי אשחרך כי הנפש
שאחה למעלה נע' אותה הקאוה ואז בשחר כשאדם נעור משנתו אז אשחרך עם רוחי בקרבי כי מתגלגל אז סוד
הרוח ולכן נרמז בפסוק הזה מלת טוב בכבי בלילה אף רוחי לרמוז אל הנ"ל ולכן האדם כשלמה שיודע שהשלים חלק
נפשו נכון לו שיאמר פסוק זה נפשי אויתיך וכו' ויכוין כנז' ובזה יזכה אל חלק הרוח כנז' והבן סוד זה אמנם מה
שאנו אומרים בכך מפקיד רוחי הוא סוד תקון לבד אל הנאמר שלפו ויחזרו אך פסוק זה הוא לענין הנז' והבן
אמנם אחר האדם הזה אשר השלים נב' חלק הרוח אז הבא נפשו והיה מרכבה אל הרוח ואז אפשר להיות שניהם יחד
בזה הגוף כאלו היה זה גוף ראשון חדש כבנין ראשון וגם ענין כזאת בזה בחלק הנשמה כי יצא הרוח והכנס הנשמה
ואחרי שנשלמה אז יבואו נפש ורוח ויעשו מרכבה לה // כאן לשו' הובאו פסוקי' נפשי אויתיך וכו' ופסו' אם ישים אליו לבו //

דע כי יש עיבור בחיים ר"ל כי בעשות האדם איזו מצוה מקנה התנעד בו נפש א' מן הצדיקים לפי ערך אותה מצוה
כי הצדיק ההוא עושה אותה בחיו ולכן עתה מתעבר בו גם יש אחרי' בחיו כי אם יש יצחק א' בדור ההוא אם יעשה
האדם מצות אשר הם מתייחסות אל הצדיק ההוא אז מתעבר בו בהיות שניהם בחיים וזהו סוד פסו' והדבק נפש
דוד ביהונתן בחיים חייהם והבן הסוד הזה // כאן לשו' יש פסו' והדבק נפש דוד ביהונתן

קנה מי שישנו פעם א' סוד נפש רוח ונשמה ואחר פעם אחרת אחר כשיצטרך להתגלגל לא יוכל לחזור לקחת
נפש רוח נשמה בגלגול א' כמבואר לעי' אם לא עד נפשי אויתיך בלילה אף רוחי אשחרך כנ"ל אך מי שמתחלה
לא זכה אלא לחלק הנפש כלבד הוא פעם אחרת והולך להתגלגל אז אפשר לו להשיג נפש רוח ונשמה יחד בגלגול א' אך
לבי' כי אחר' חלק הנפש לא השלים אותה לכן כשמתגלגל בגוף ב' אז זה השני שתקן את עצמו הנה הוא יורש את הראשון
ולוקח ממנו נפשו ורוחו ונשמתו אמנם אין לראשון רק אותו חלק מן הניצוץ שתיקן הוא אשר יזכה בו לבהיר שאותו
של נפשו נחלק לשניהם אך בחלק הרוח והנשמה אין לו חלק כלל כי כולו לשני אחרי שלא זכה בו מעו"כ אם לא זכה אלא
שתים כי אחר כך הם מתגלגלים כגלגול כמו ר"ל כי הם מתחברים עם ניצוץ נפש אחת ואחר חוזרים אל הראשון נמצא מיום
בזה תמורה מה שאין לזה ויש בזה מה שאין לזה • וזה עד מש' כמבא בענין היבום כי הראשון אינו זוכה רק לאותו חלק
שהניח לבנו אשתו ולזה אמרו כל חיי שזה קם לא עלה כי אותם נוחם ולא אצלחו והוו כלא הוו והוא כי כיון שאינם זוכים
אלא לאותו הניצוץ של הנפש לבד המחולק אב הוו כלא הוו והוא כי עיקר התקון העקיר הוא בסוד רוח ונשמה //

ודע כי אין המשיח בא עד שיכלו כל הנשמות שבגוף ומדע כי אין לדורות אלו מי שיזכה אל רוח ונשמה והנה
הם צריכות עבפו לתקן אך הענין כי בזה תקן מאחר שלא הספיק כי הנשמות לוקחות נפש הנהגים והעב
כי אותה הנשמה שאינה יכולה לשרות בנפשה היא מלבשת נפש הגר כדי להשתלם עי' ואז זוכה ולוקחת אותם
ומשתתפת אל העתיד עם נכשו מחוש // // גם דע כי יש יכולת בנפש אורוח או נשמה להעלות
ולתקן ניצוצות נפשו או רוחו או נשמתו אשר הם למטה מעונה בעמקי הקליפות ויש להם תקנה עליהם וזה
ריגמעת הדין מעלה כי עי' הכהנים זכו לתקן כל הניצוצות שבתחתיהם ולהעלותם אל מציאויות יותר נבחר וכזה
הם זוכות לתקן גם יש מעשה אחר לי' הרבני מעלה לפי שאז משם ואילך ראה השי"ת כי אין כח ועתה אל הנשמות
לשמש במקום מיין נוקבין כי בעונותינו אותנו הולכים ואין כח יכולת לתקן נפשותינו להעלותם בסוד מיין נוקבין
ולכן הוכח הדבר ההוא לשמש במקומם וגם כי שעי' יקנו מציאות תקנה הניצוצות שתחתיהם וכבר ידעת כי הם
כלות כלים אל כי הלא הם י' שבטים וי' בני יוסף המבואר אצלנו ///

דע כי אדם היה לו נפש רוח
ונשמה מעשיה יצירה בריאה ועליהם נפש רוח ונשמה מן האצילות מן מלכות ת"ת בינה ואלו הנז' הם נקראי'
זיה ראש שלאה האמונה כנוד שחנה שאן לא נזדמן עד קין כנודע מהזוהר ואז נסתלקו ממנו סוד נפש רוח
ונשמה מן האצילות והנה חנוך נטל גם חלק נטל סוד הנשמה דזיהרא שלאה דאצילות ולכן היה מלאך גמור

ואליהו ז"ל נגלה סוד הרוח של האצילות ולכך גם הוא זכה להיות מלאך כמו חנוך ולא מתו והנפש של האצילות נגלה
קין והבל כדי להבין אותה שיוכל להבין איזה דבר מהפנים אחר שנתערב בגלל ורע והנה דע כי הנשמה זו
היא עקר שרשו של משה כי היא היא נמשכת מן האצילות עצמו והיא שולטת על כל העולמות כלם וכבר
ידעת מה שנתבאר שלכן נקרא ראש הכל כי כל צדיק יש לו רוחין רוחין חד לגו וחד לבר וסוד אברהם אבינו
וכן ובזה לא יקשה לך כשהיה חנוך בארץ מי היה אז שר העולם למעלה בעולם מטטרון ודוק והשכל ואמנם
נ הנה הבן מה הכתוב כי ביום אכלך ממנו מות תמות כי ודאי היה שלא נתגלה הנזכרה כי מת ע"י אותם חלקי
האצילות שנסתלקו ממנו ואין לך מיתה גדולה מזו ואמנם זהו החלק של זו הנשמה נמשכה אח"כ ליוסף הצדיק
ולכן יומו של אדה"ר שבאה לו ע"י אותה זיהרא עילאה נמשכה על יוסף ואמנם זכה יוסף לנשמה זו באותה הלילה
שנגנבה ונלקה קין שעבודו כי נגלה למעלה וזהו סוד איך למד ע' לשון באותה הלילה לפי שזכה לאותה הנשמה
שהיא של מטטרון המלמדו על ע' לשון ויודע לשון כלם וזהו סוד עדות ביהוסף שמו וסוד הנה בשמים עדי
שהוא מטטרון כמו שנקרא חנוך כנז' עדי ושהדי במרומים זה אליהו כנודע והנה סוד אות העדות של מטטרון
היא הנתן ליוסף והנה לפי שלא היתה נשמה זו עדיין בסוד התורה כמו שמתה אדה"ר שנסתלקה קודם מיתתו עם
ואח"כ יוסף נענש על זה שנים והסית את אחיו עליו שימכרוהו ע"י התלונות ולכן הולך ונתגלגל נשמה זו ו[illegible]
[illegible] גדולה שכבר [illegible] התורה ממש ולכן היה ר' ישמעאל יפה [illegible] יוסף
וזהו סוד מה שהיה קורא אותו הגיד מטטרון כמו [illegible] הדר זיוו [illegible] אליהו לא זכה [illegible] חלק הרוח של
מטטרון שיכתוב [illegible] חלק הרוח וזהו הסוד כי לעולם לא נזכר באליהו רק סוד הרוח כמו שאמר ורוח
ישאך יי' ישאך ויהי נא פי שנים ברוחך נחה רוח אליהו על אלישע ואמנם לפי שאין הרוח שוכן אלא על הנפש לכן
לא זכה אליהו [illegible] עד שזכה ע"י אותו [illegible] אל נפש נדב ואביהו שהם הנפש של אדם כמו שאמרו רז"ל
ואז נתן לו כהונת שלום שהוא הרוח הזה של אדם הראשון מן האצילות ולכן נק' שלום כי שם הוא סוד הרוח
מן [illegible] והיסוד הנק' שניהם שלום שלום לרחוק ולקרוב ואמנם סוד הנפש דאצילות נתחלקה בקין והבל
ומהבל ואמנם חלק קין נתגלגל [illegible] ומהבל על נדב ואביהו כי [illegible] נאמן [illegible]
שלום [illegible] כמו אשר היו עומדים לפני אדם כי הוא ממש נפש אדה"ר שנתגלגל באדם הראשון בנדב
ואביהו ואמנם לא נטל [illegible] מן האצילות אלא מסוד [illegible] משה מסוד הדעת [illegible] היה [illegible]
[illegible] יחד // //
ענין נשמות חדשות גם לדעת שורש הנשמה [illegible] הנה [illegible]
[illegible] בסוד אחור ואח"כ פנים בפנים והנה סוד הנשמות [illegible] בסוד אחור באחור
ואח"כ [illegible] אדם עד [illegible] הוא להוציא הנשמות אשר [illegible] אחור באחור שיהיו [illegible] חדשות
בסוד פנים בפנים שאחר [illegible] אחור באחור ירדו עם [illegible] השכינה [illegible]
מכוון כונה [illegible] יכול להמשיך נשמה חדשה כי [illegible] הנשמה [illegible] בסוד חדשים [illegible]
[illegible] ואז [illegible] בסוד פנים בפנים והנה נשמות אלו הם [illegible] האדם [illegible] והם
[illegible] שלא [illegible] כמו שאר הנשמות אמנם אין [illegible] ההוא [illegible] נשמות אלו [illegible]
בסוד נפש רוח נשמה אך [illegible] נשמות [illegible] ומסוד האצילות [illegible] והם
[illegible] גדולים וגבוהים מנשמות אצילות [illegible] סוד אותה זיהרא עילאה וזהו סוד [illegible]
שנחרב [illegible] לא נכנסו נשמות [illegible] והוא [illegible] הנשמות אך הנשמות שהם מסוד [illegible]
[illegible] להיות בזמן הזה אך כל שאר הנשמות [illegible] אשר אחר שברא הקב"ה אחור באחור
[illegible] בסוד פנים בפנים [illegible] נמצא ששרש כל הנשמות [illegible] אמנם [illegible] כולם
כל [illegible] גם [illegible] שבו [illegible] קן [illegible] הם [illegible] הנשמות והנה [illegible]
שיפר [illegible] והם שורשי הנשמות ולכן [illegible] לפי [illegible] כל שרשי [illegible]
[illegible] נשמת האדם והוא יקרא שורש הנשמות [illegible] ובפר ידעת [illegible]
רוב הנשמות הם מקין והבל והם [illegible] ומה [illegible] כי הנה אם נאמר שהבל היה סוד
[illegible]

הראש וכן אם אברהם הוא זרוע נאמר כי כל נצוצי קרבני הנשמות של הזרוע שמשרשם הוא אברהם וכן בשאר
כל פרטי הגוף אברים ואמנם דע כי יש בזה כמה חילוקים ואני אכתוב לבאר קצת ענין חילוקי התשובה ובהם
יתבאר /// דע כי חלוקי התשובה הם ה׳ א׳ מי שיש לו נפש מן העשיה בשחטא מבחר העשיה
אין לו מן היצירה וצריך לחזור למוטב עד שתשוב להתחבר עשיה ליצירה בסוד תלה נפשו וכן מי שיש לו רוח מן
היצירה צריך לתקן להעלות למוטב יצירה לבריאה וכן מי שיש לו נשמה מבריאה צריך לחבר הבריאה לאצילות הרי ג׳
מיני תשובה אלו התחתונים ויש ב׳ אחרים עליהם והם א׳ להשיב מלכות דאצילות למקומה תחת היסוד ב׳ להשיבה
למעלה בנה״י מקום אצילותה כדרע ג׳ להשיבה עד תנה״י ד׳ להשיבה עד נ׳ מוחין דזא״ ה׳ להשיבה עד אבא ואי׳
והנה לכן נק׳ תשובה דרגא תתאה ודוק ואמנם דע כי לפי הכתיבה שיש לאדם כן יהיה חוזר בתשובה הנשמה
מי שיש לו נפש דאצילות יכנס שם וכן לכל המדרגות אך יש חילוק אחר והוא כי אם איזה א׳ מן
כהני שרש נשמתו הקודמים אלו מהמגולגלים לבנו היו לו נפש ורוח ונשמה כרוחו וזה זכה להתגלגל באדם
זה הנה אעפ״י שאין בזה האדם רק סוד הנפש לבד ועכ״ז יחטא הנה הוא פוגם ועולה פגמו למעלה כאילו
היה רוח והתיקון תשובתו צריך שיהיה כאילו יש בו רוח ונפש ונשמה לכולם וכן כולה בזה באופן שלענין התיקון התשובה
צריך שידע שורש גלגולו באופן אחר מעו שבארנו והוא כי אעפ״י שהדר גלגול נשמתו יש בהם עשרים או שלשי׳
מגולגלים אז נדע כי אם הראשון שבכולם היה לו נפש רוח ונשמה מן בי״ע ופגם בהם אז כל הבאים אחריו צריכי׳ לתקן
כאילו פגמו עד הבריאה לפי שאעפ״י הנפש היתה מקבלת מן הבריאה עשיה ע״י הנשמה ואעפ״י שאין לה עתה אלא
נפש לבדה אך מן הראשון עד העשיה לא היה א׳ מהם מי שהשיג רק הרוח והמגולגל העשירי זכה לנשמה ואח״כ פגם
בה אז נאמר כי כל ט׳ מגולגלים הראשונים תיקונם ופגימתם הוא בסוד הרוח לבד והשאר מן העשירי ואילך תיקונם ופגי׳
ופגימתם בסוד הנשמה ובזה כוללא בזה לכל פרטי המדרגות ודי למבין נמצא כי לפעמים יחטא האדם חטא קל מאד ופגמו
מאוד בחטאו וזהו סוד כי לקחה מיד יי׳ כפלים בכל חטאותיה ודי למבין ///
זך א׳ מה׳ מצוות דוחן ואחייתכל דע כי הזכרים הם מתגלגלים לעולם וזהו דור הולך ודור בא אבל
הארץ לעולם עומדת כי הנשים אינם מתגלגלות אבל באים כסוד עיבור עם נצוצי נשמות נשים
חדשות ולכן מרובות מן האנשים כי כן הדין מן הקמים מרובים נם דע כי לפעמים הזכר מתגלגל נשים
בנקבה נם דע כי כשהזכר מתגלגל בנקבה אז לא תוליד אם לא עד שיתעבר בו נשמת נקבה א׳ נם דע כי
לפעמים אי אפשר שהזכר המגולגל בנקבה יוליד בנים זכרים כי הלא אשה כי תזריע אז וילדה זכר אבל אם
האיש והאשה הם זכרים נם דע כי לפעמים אותה האשה המתגלגלת עם הזכר ההוא שנתגלגל בנקבה
הנה בעת היותן כשתלד אז תתגלגל אותה הנקבה בולד והיה נקבה ואז כדי שתחזור ללדת אותה האשה צריך
שתתעבר עוד נשמת נקבה אחרת או שתמות אותה הבת שילדה ותחזור להתעבר בה ///
ענין הנקבה כי כשהיא מאוחר שופעת דם וכשיולדת אז עולה הדם ומתהפך לחלב והענין כי סוד הטעם
אהיה עולה דם כמו שבארנו באות א׳ של הקך מילוי ואז והנה בהיותו למטה אז הדין ששכן כי הדין
כל מה שנתעשן מתגבהם אך כשהוא מתעלה למעלה בסוד ד׳ יוהך שבשם ע״ב אז חוזר רחמים ונק׳ חלב וחלב
עם מ״ג כנגד ד׳ יוהך הנז׳ נם דע כי כבר בארנו כי האשה אינה מתגלגלת כלל אבל אחר שבאה ומתעברת בסוד
עיבור ואז אותה האשה שנתעברה בה הייא הה יולדת בת אז אפשר שתתגלגל שם ///
טעם שאין זקן האיש נגדל עד בן עשרים שנה כי שע״ב כשער הראש דע כי הנה ברישא דאא״ יש תיקוני
דרישא והם ז׳ ואח״כ הם י״ג תיקוני הדקנא הרי הם עשרים ואז יהיה לו התימות זקן ///
אחר שהאדם קנה נפש רוח ונשמה ופגם בהם הנה כשיחזור לבא בגלגול לא יוכל לבא בו סוד הרוח אעפ״י
שיתקן הנפש כי הרוח פגום והיאך ישרה על הנפש המתוקנת רק יבא בגלגול אחר מתוקן של הנפש הב׳
וכן הנשמה באופן זה אך אם זה הנפש קנה נשמה אז הקבל רוח צדיק א׳ שנתגלה אליו כמושאין והוא לו במקום
רוחו ממש וכן אם תיקן עד נדר להשיג נשמה וזהו סוד גדולים צדיקים במיתתם יותר מבחייהם והנה להתגבר מן
העולם הלך עם אותו הצדיק ועל ידו הקבל השפע אך אחר שגם רוחו בא בגלגול ותקן אז הנפש חומה אלבה ואשוה
אל אישי הראשון וכן הענין בנשמה ////

דע כי לפעמים האדם יהיה לו נפש א' וכשיתקנה יוסף מעונו ותרבוכ' לו כנפש אחרת וזהו סוד צדק כל ימיו
ובסוף הרשיע או להפך או אם יחלה חולי גדול או המשל אם יבא בן הכפיה אז תרבוכ' נשמתו והלך אחר
וכזה אפשר כי אם עד עתה היתה מזומנת לאשה בת זוגו אחר תרבוכ' ויקחנה זה האחר והבן זה ///

ענין כי אין הנשים מתגלגלות מה הוא דע כי לפי שהאנשים שעוסקים בתורה אינם נכנסים בגיהנם ולכך צריכין
אל הגלגול אבל הנשים הם נענשות בגיהנם ואינם צריכות אל הגלגול //

ענין שרשי הנשמות דע כי הלא יש נפש בעשיה ורוח ביצירה ונשמה בבריאה ונפש במלכות דאצילות ורוח בז"א
ונשמה בבינה ונשמה לנשמה בחכמה דאצילות והנה אין לך שום שורש שאין לו חלק בכל החלקים האלו
שאמרנו הנה כי מציאות השרשים נחלקים לה' שרשים והם או"א וחבא ואי' וזון ואלו היו בתחילת העולם ויהרא
שלמה לאדם שלקחה חנוך הוא סוד או"א ואדם הראשון אבא וחוה אימא וקין מלכות והבל ז"א וגם הראוי שיקהם
הבל לקין כי הוא כסוד ז"א אבל לפי שחטא אדם הראשון ונתערב טוב ורע יצא קין תחילה שלא כסדר וכל העולם
הם מושרשים באלו הה' שרשים כי הם ה' מציאות שבאצילות אך שאר בחינות פרט' גם יש לכל א' מהם סוד ה'
שרשים אלו עצמם ואלו דאצילות ונכללים אחריהם ואותם כל א' מאלו הה' שרשים נחלק לעשיה ועשיה שהם
חמישים שרשים וכן הענין עד כמה מדרגות כמו שנבאר בזה וראוי לך לדעת כי כל שרש א' של שורשי הנשמות
יש לה פרצוף שלם בכל איבריו ואותם יש לכל שרש ושרש ראש אכהם ושפה ניהם שאלו מעין הם כנין הנשמות כלות
שרשה ואותם הם תרי"ג מצות וכלם הם תלויה חמשים פעל וגם הם עתי קחרל דינעלה האילן המעולה פירות
ומסבוריה בפה עלים ובעה שמים וכו' ואפשר לפעמים שימצאו בזמן א' ובדור א' חמשה או עשרה נצוצות משורש
א' יחד כי הלא אפשר שנשיבא נצוץ עין א' יבא גם נצוץ עין ב' או שיבא פרק אצבע א' שיבואו כל ראשי פרקים של
האצבע האצבעות וכן הענין בניהם המפורסם זה לזה ולכן אין תימה אם רמי בר חמא ורב עמי מנהרדעא וא'
ימצאו בדור א' גם לפעמים אפשר משום טעם אחר והוא כי הלא כשנתגלגלה השכינה גלו כל נשמות הצדיקי' בקליפו'
ובפי הזמן מעשים טובים או מצות שיעשה צדיק א' מן השורש ההוא כך אפשר להעלות ולהמשיך נצוץ
א' או ב' או ג' מן הקליפות ולפעמי שלא יהיו הנצוצות שוות מפורסם זה בצורת שוה פרצוף שורש הנשמה ההיא
כי הכל כפי המעשה שיעשה צדיק א' משורש הנשמה ההיא ///

ענין אליהו ז"ל ומש"ה ז"ל מוסבל באו"מ ואליהו כד' מה ענין זה דע כי אדה"ר קודם שחטא היו בו נפש רוח ונשמ'
מעשי' ונפש רוח ונשמה מאצילות וזו' והנה שמאצילות והיה כולל כל הנשמות אך ודאי שהיו קצת נשמו'
שלא נכללו בו אשר הם סוד אלו הנשמות החדשות ואותם כאשר חטא כבר ידענו משל שאירע לו מה שאירע
נפרח שהיו איבריו נושרים בכל מקום כמו' ויקבר כנה הנזכר ואותם הביאור הוא כי כל אותם חלקי הנשמו' הנזכ'
כי קודם החטא כלם נסתלקו ונשרו ממנו ונפלו אל עמקי הקליפות זה בכה וזה בכה ואותם נסתלקו ממנו נפש רוח
ונשמה דאצי' והוא הנק' בזוהר זיהרא עילאה דאדם ואותם חנוך נטל כל החלק הראוי לו מנפש רוח נשמה דעשי'
וגם נטל חלק נשמה דאצילות דאדה' ואותם חלק הנפש נשאר באדם הא' תוך עליו ולא נסתלק וכאשר הוליד את קין והבל
אז נטל קין והבל אותה הנפש דאצי' עם כל השאר המגיע להם מהם ואותם כנפש ההיא יש אור מקיף ופנימי והנה נדב ואביהו
הבאים משרש קין הנה הם לקחו סוד אור מקיף של נפש דאצילות ואותם אליהו ז"ל שהוא פנחס נטל אח"כ זה וגם
את הפנימי וכמו שנבאר לענין הנה פנחס פנחס נאמר עליו ואלעזר בן אהרן לקח לו מבנות פוטיאל ותלד לו את
פנחס אלה ראשי וכו' לביאור הענין כי הלא פנחס בא מב' נצוצות א' משרש יוסף שפטפט ביצרו ונצוץ ב' משרש
יתרו שפטם עגלים ולכן הפטמה מזה כי תולא להיות יוסף סוד מקום היסוד אשר כל הנשמות והטפות והגבורות
מתעברים ובאים שם ולכן יש מציאות להתעבר נשמות משורש אחר עם השרש של יוסף ואל הפטמה מזה והנה חלק
יתרו היו מנפש פנימי דאצילות והרי שהיה פנחס כלול משניהם אח"כ כאשר מתו נדב ואביהו בסבת החטא אז נתעברו
בפנחס מתחלת אותו החלק שלו שהיה מיתרו שהוא קין ואותם דע כי הנשמה הבאה מכח הגלגול אע"פי שתהיה
מעורבת יחד מהפה נצוץ כמו זאת של פנחס שבאה מבנות פוטיאל ומב' צדדות כי פוטיאל לשון שיטן לא הולכה
לפי שמתחבר אותם יחד אך הנשמה הבאה אחר הלידה כמו נשמת נדב ואביהו שבאו בפנחס אחר שנולד הנה
מעולם אין צריכין נשמה אחת שתבא מגלגול שתחברם יחד ולא תהיה אותה הנשמה מגולגלת בפעם הראשונה שבאה

לעולם

נשמה והנה זו הנשמה היא אשר עם אליהו התשבי מתושבי גלעד והיא משרש גד וזו באה מחדש לחבר את נשמת נדב
ואביהו עם פנחס ואמנם לחבר נ"ב זו והנשמה החדשה עם אותם הנשמות הישנות באה נשמה אחת חדשה והיא משבט
בנימין כמש"ש אליהו ז"ל כשאמרו אל החכמים תלמידי כנה של ה"ל אני הה כאן ד' נשמות א' של פנחס עמהו ב' נדב ואביהו ג'
אליהו התשבי ד' אליהו משבט בנימין כדכתיב בקרא וזכרי ואליהו בני ירוחם וגו' וזהו סוד אליהו בא כאן ומיכאל בא וכו'
אנפי שהם כלולות מאחרות כי פנחס כלול מב' ניצוצין וגם נדב ואביהו ב' ועכשיו אין קוראים אלא הכלולות מה שהיה
עם נשמה א' כי פנחס עם היותו ב' ניצוצין היה גוף א' גם נדב ואביהו היו תרי פלגי גופא והנה כאשר היה
ענין יפתח הגלעדי שנדר אותו הנדר על כהן כי ידעת משאחל כי שניהם חטאו אליהו ויפתח אליהו כי יפתח
אמר יבא אליו אלי לפי שאני מלך נשיא והוא יתיר את נדרי ואליהו אמר מאן הקייש לגבה חוי לאמי
וכיון ששניהם מרד והלכה לה בת יפתח ויפרח נענש פנחס ויקבר בערי הגלעד כי חטאו גדול להיות כעל הדבר
ויצא אלו ואליהו נענש שנסתלקה ממנו שכינה וכמו שאמר הפסוק לפנים ה' עמו כבר שעתה לא היה ה'
עמו פנים אל ואז נסתלקו ממנו נדב ואביהו ולא נשאר רק ניצוץ יוסף לבדו וניצוץ יתרו יצא ממנו ולהיות
כי היא היתה עיקר החטא כי הלא נדב ואביהו משאלים היו שם כנ"ל וכן שני ניצוצות של אליהו משבט גד עם
ומבנימין נ"כ היו משאלים שם גם ניצוץ יוסף היה יותר חוקה מחטא מניצוץ יתרו כי היא היתה משם
קין שהיתה כתוב שהיה מצמם עלי כנ"ל וכאשר גדול לגבי ולכן יקרא חטא ואשר נסתלקה ניצוץ זו של יתרו
אז נולד חיאל בית האלי ונתגלגלה בו ואותיות חיאל עם אליהו הכל א' אם תחליף א' בה' גם האלי הם אותיות אליה
וזהו בית האלי כי מושב אליה כי אליהו היה מושבו בגוף פנחס שהוא נשמת יתרו כנ"ל וזהו בית האלי כי עיקר
הגוף ההוא של פנחס ולא של אליהו רק מושבו של אליהו והנה אחז"ל כי חיאל היה נפרא נכא
סלקנו ואמנם עביה ראשונה של יפתח נרמזה לו עביה זו והענין כי עביה בת יפתח היתה לענין נדר וכן חטא
זה לחיאל היה שעבר נגד נחום של יהושע אשר לא יבנו את יריחו והנה הענין אחד וכנגד עלו מעיד התורה
והיא יריחו ונא מכאן כי היתה מיוחסת יריחו לשורש קין ולכן נענש חיאל שהיה לשרש קין את יריחו והכן זה //
ואח"כ נק' אליהו התשבי להודות על אורת נשמה של שורש גד כי כיון שנדב ואביהו עמו לא היו מתוקנים גם
פנחס עמהו חטא ואליהו של שבט בנימין לא בא רק לקשר אורת עם הנשמות החדשות שלו בא כי הוא העיקר בא
ולא נק' שבה פנחס רק בשם אורת הנשמה של שבט גד יהלך באליהו שלמקום עד שירבו נדב ואביהו אשר
נפלו כלהתם על פניהם ואמרו ה' הוא האלהים כי כאן נתלבשו נדב ואביהו שקננו לשפנה
וגם שקננו תשובה ותיקנו בשפנה וזהו ה' הוא האלהים ואז נסתלקו נדב ואביהו ונכדרו להחזר פנחס אל
המשנה כאשר נמצא ועלה לשמים אז נכנו לאלישע פי שנים ויהי נא פי שנים כי לא הי' נדב ואביהו והנא פי שנים
נמש פי' כאלו חלק נמש האמצעית הא' והנה אז אליהו התשבי נתעלה למעלה שהוא משבט גד וזה נשאר למעלה
בשמים ושוב לא יה ונשארו אח"כ חלק אליהו מבנימין והוא נתגלגל באורת שהוא וירשיהו ואליהו וזכרי בני
ירוחם וגו' ואח"כ נתחבר באורת אליהו התשבי שלמעלה וזה אליהו של שבט בנימין הוא העולה ויורד ומדבר עם החכמים
ועושה הנסים וזהו מה שהוה עם אליהו ולהחכמים תלמידי כנה של ה"ל כי לא היו יודעים איזה חלק היה מהם
וזה נמשך עם אורת הניצוץ של יתרו שנתנה לחיאל ומת אח"כ ואח"כ נעלה אליהו עמו ואורת הניצוץ של יוסף
נגלה היא אשר עכשיו אליהו אליונה בן אמיתי והוא עתיד להיות משיח בן אפרים בן יוסף כמ"ש כמו אנם וזהו
שאמר רבא רבי אליהו נער שהחייה משיח בן יוסף היה וזה שאמר בזוהר יונה מתי לי האליהו אחי ונגד שישאר
אחר אל חלק אליהו האמיתי הוא אורת אליה של שבט בנימין ////

רע

כי יש שרשים של נשמות המשיח וכל נשותיהם של

שלא יבאו מקליפות הזכים אך אורות הנשמות לא יבא כלל ועיקר עד עת האחר
שורש חור כנה של מרים כלם לא יכולו להוציא נשותיהם מן הקליפות וכולם פר אנה כת מחלת ויהי נשמה אחת של שהם
ושנמרי האמת אף אני מסופק אם אמר כי גם אהרן לא נשא בת זוגו כי היה קרוב לשרש זה כמו שנבאר כאן במקום אחר
גם יש אנשים שמתגלגלים על עבירה ויש שמתגלגלים על חסרון מצוה ויש מתגלגלים לתקן אחרים ולזכותם והראשון
מהם קרוב לחטוא והב' רחוק לחטוא אך הג' ודאי שלא יחטא והבעלים יתגלגל ויקח בת זוגו והבעלים עוקח בת זוגו וקמא
והולך להתגלגל וכא יחידי כי אם כנשי יבא וגו' והבעלים יש לו זכות והאלים אשרו עמו אנשי שהיא אינה עהכך

להתגלגל גם זה צריך אמנם שאפשר אינה בת זווג ק שמזדמנת לו לפי מעשיו ואין כל הנשים מי שתהיה קרובה אליו
במולדה והוגנת ומתגלגלת עמו //// רנג כי כמה מיני גלגולים יש בעולם והנה כבר ביארנו לעיל כי עתה נ"ב הגה [illegible]
נשארו קצת נשמות שלא באו ואלו נקראים נשמות חדשות לגמרי אך כל הנשמות אשר באו בגלגולים באדם כלם הם
נשמות ישנות בבחינה א' אך אין כלם שוים והענין כי הלא כשחטא אדם נשרו איבריו והנה פירשנו פי' דבר זה והוא
שנפלו הניצוצות למקומי הקליפות וכל אלו הם ישנות לגמרי אך הם מתגלגלות ואשר אינו נשמה מהם תחזור בעולם
והחזור נמות הנה מגלגל ח"ב פעמים וכן פועל כזה עד כמה פעמים ומהם אותם שנשארו באדם הראשון עצמו
שהוא סוד שנתקיימו עד שנולד ממנו אחד הנה מהם יצאו קין והבל ומעצמות הנשאר לחלק אדם אך שתהיה
מאותם שנשרו איבריו ומהם קין והבל להיות כי לא נשרו ק נשארו בו באדם לכן נגלה מגלגלם אחר שיתקנו
יותר משאר הפרצים [illegible] לענין זה כי לא יחשבו שניהם גלגול אחר ק עדיין זה כבלות א' וכל הניצוצות שהיו
כלולות בקין והבל היו כאילו הם כלולות באדם הא' וכאילו נשרו ממנו וכאשר יבא איזה ניצוץ מהם לעולם זה יקרא
נשמה חדשה בבחינה א' כי עדיין לא נתקנו לבא בפני עצמו אך אם אחר שבאו פעם א' ומתו כאשר יחזרו לבא
יקראו מגולגלים מפעם א' ולכן החילוק שביניהם הוא זה כי מי שהוא נשמה חדשה אמיתית זה יוכל לבא לעולם
ולהשיג בפעם הראשונה נשמה לנשמה דאצילות כפי מעשיו בקלות גדול ואם חטא בפעם ההיא מעם ולא יקרא
מגולגל אך אינו יכול להשיג הרוח עד י"ג שנים ואילך והנשמה מכן עשרים ואילך וכן הולך עד שקונה נפש ורוח ונשמה
דאצילות כפי שנו אותם הבחינה השנית והיא בחינת קין והבל והיא האמצעית והיא נקר' נשמה חדשה כצד מה כנ"ל
והטעם הוא כפי מה שבאו וכלולות באדם עדיין לא יקרא פעם לעולם לצורך עצמן אך אותם שנשרו מאדם כבר נתקנו
ונעשו חלקים ע"י העון ולכן יקראו ישנות והנה זו הבחינה של קין והבל השיגה צורך מתנה כזה גם היא תוכל להשיג
בפעם ההיא הראשונה נפש רוח ונשמה ונפש דאצילות ולא יותר והטעם לפי שכבר פירשנו לעיל שכשחטא אדם
נסתלקה זיהרא עילאה ולא נשמה כו מחלק הזיהרא ההיא שהיא סוד האצילות ה' בחי' הנפש לבד דאצילות ולכן גם
עתה יכולים הניצוצות של קין והבל בפעם ראשונה שיבאו לעולם לתקן ולשכך עצמן עד שיקבלו נפש דאצילות בלבד
מה שהיה להם ולא יותר אך כאשר יש לו יתרון על הנשמה החדשה כי יש לו יכולת להשיג כל זה קודם הי"ג שנים הראשונים התחלה
כי מאחר שהיו לו כלם שם כבר והבל ולכן אם יתקן עתה יוכל לקבל הכל בקטנות והחילוק הזה והוא שכבר השגי' עת
הם משפטים ואמר ונה"י יתיר יהבין לה החיא זכה יתיר יהבין לה נשמתא וכו' זה מדבר בחלקים כנז' ובמותם להם אך
מנ"ש נפסק המשפטים שהלוי כפי השנים זו כנשמה חדשה גמורה אך יש להם חסרון א' על הנשמה חדשה גמורה והוא
שמי שיש לו נשמה חדשה יכולים לבא לו כל החלקים נפש רוח ונשמה וכו' זה אחר זה כפי השנים וכלם יחד בגוף א' ונעשה
הנפש משכן לרוח והרוח משכן לנשמה אך מי שבא מקין והבל אי אפשר לו לקבל הרוח עד אחר שיתקן נפשו ואם לא
כלילה ע"י עיבור יכיס [illegible] שפירשנו [illegible] נפשי אויתיך בלילה וכו' כי יולדת הנפש [illegible] מן האדם אחר התיקונה בעת השינה
והולכת [illegible] ובבקר עבנם הרוח באדם ומשא עמו נפש הגר לא יורה משכן אליו והיא שם עד שיתקן הרוח וכו' ואחר התיקון
כל הנפש ושוה ונקשר עמו ואח"כ אם זכה יתיר יולאים נפשו ורוחו וכן הנשמה עד שנתקנו נשמתו ואח"כ חוזרים שם
שלשתם אך קודם התיקונה אי אפשר לבא להם כלל ואחר זה אינו אלא ע"י התקן ולכונה גדולה בסוד אם ישים אליו
לבו רוחו ונשמתו וכו' כי לפעמים אם ישלים נפשו ולא יהיה יודע לכוין להמשיך הרוח אליו בסוד השינה כנ"ל ימות
ויבא אח"כ הרוח בגוף אחר לתקן ובמשלים התקשר עמו הנפש וכה יעשה נכ' לחלק הנשמה אם לא ידע לכוין כנז'
וזהו סוד הצדיקים גמורים שמתים כי כבר התיקנו נפשותם ואינם יודעים להמשיך הרוח ומתים כי כבר השלימו נפשם
וזהו פי' מפני ימותו ולא בחכמה כי לפי שאין בהם חכמה לכוין לכך הם מתים אותם בחי' הנ' והיא שאר שנק' נשמות
ישנות אין בהם שום יכולת בעולם הזה לתקן כחי' א' לבד פי' הענין כי אם בא לתקן הנפש הנה כאשר ישלים נפשו ימות ויבא
אח"כ הרוח שלו בגוף אחר וכשישלימו ימות וכן בנשמה ואם לא ישלים מתגלגל כמה פעמים עד שישלים הנפש ואח"כ
יבא הרוח בגוף אחר עם נפש הגר וכן הנשמה כנז' ואותם אם הוא מאותם שכבר תקנו נפש ורוח ונשמה
ועתה בא וחטאו ובאו עתה בגלגול גם יהיה לו עוד הגם כהנם אותם פרשנו תהיה להיקן זולתו ופעם הראשונה
עי השיג הכל אחר הנשמה דאצילות ופולא הנה עתה כשמתגלגל יכול ליקח כלם בפעם א' וזהו סוד לריה דרב המנונא
סבא ושאר ינוקי שהיו מופלאים במעשיהם והיה הטעם לפי שבאו יחד נפשם רוחם ונשמתם כפי מה שהיה להם
בפעם

די״ד

לפעם ראשונה ואני מסופק אם גם כשיבא לתקן איזו מצוה שחסר מתחלה ואינו מתחת עבירה אם יהיה הנו״ן ואינ׳
זוכר ונחזור לבאר כענין בחי׳ הנ׳ ונאמר כי כבר באמרנו שאי אפשר לבא יחד בגוף א׳ ואמנם יש אפשרות שע״י
כורתו בעת נפילת אפים שיוציא את רוחו מעמקי הקליפות בסוד מיין נוקבין ויוציאם לחוץ ואז אפשר שיוציא רוחו
בעולם בגוף אדם אחר שיולד או אפשר שיהיה ע״י בנו כנזכרו אם יזכה לכך אך הלא הנ׳ והיא שלקין והכל את
לבא ע״י אחרים הק ע״י עצמו לבד ולכן אינו יכול הרוח שלו לצאת ע״י תיקון נפשו בעולם אך כבחי׳ הנ׳ יש אפשרות
ע״י הנ׳ אך הוא שתלוי בשיקול גדול וככף מאזנים והוא שאם אותו שלקח ה הרוח שלו תיקן והשלים תחלה את הרוח
אז בתחיית המתים הנפש והרוח ילכו אל אותו הגוף השני שבא בו הרוח אך אם השלים זה תחילה הגוף של הנפש
כל שמעתי שעמהם יכנסו בזה הגוף של הנפש ויש חילוק אחר שאמ׳ התיקון זה של הרוח שתיקנו אחר הנה הוא
עומד בשיקול והוא כי אם אותו אדם יזכה יוכל להמשיך כל הטוב של הרוח ההוא אליו ונשאר האחר כולו רע וזהו סו׳
יגמור נא רע רשעים ותכונן צדיק ובוחן פי׳ כי מי שהוא רשע נגמר ומושך כל הרע אליו וכל שלו לוקחו מי שהוא צדיק
ואז נגמר הצדיק בצדקתו וזהו ותכונן צדיק ורשע נגמר ברשעתו וזהו יגמור נא רע רשעים גם כי הכמו׳ באופן אחר
קרוב לזה כין באהל ליכן כי לפעמים נפשו של אדם אינה באה לו גמורה הק רובה טוב ומיעוטה רע מעורב ובאדם
אחר נא מיעוט הטוב של זה ורוב הרע שבכאן ואז נב׳ נוהג הכן בנ׳ ועליהם נא׳ יגמור נא רע רשעים ותכונן צדיק
ופעמים שהוא מחצה על מחצה וע״י המשך הזמן הם מתקרבים כי מי שיכול קודם האחר ולפרע את אותו האחר
עשה ותיקן איזה תיקון אז נגבר עליו ולוקח את כל הטוב והאחר את כל הרע ונחזור לדרוש שלנו כי כל זה לא שייך לוקח
רק בבחי׳ הנפש והרוח אך הנשמה לא תצא לעולם כלל עד שיתקן הנפש והרוח ואותן האנשים הקם שלקחו נפש
ורוח ואח״כ תצא הנשמה לעולם וכמה שאמרנו (ע״י רמז) מש״חז״ל אחאב המלך שקול היה ולכך לא רצה הקב״ה
לשלחו מעולם כיון הק להשיבו בתשובה והמליך היה אליהו ז״ל רודף אחהן כי להשיבו בתשובה ואעפ״י שאנו מוצאין
שעבד ע״א הבבה עבו״ז נק׳ שקול מפני בחי׳ הנפש שלו שהיתה חציה טובה וחציה רעה אעפ״י שעבד כל אותם העבו׳
הוא שהיה מצד הרע שבו אבל הנפש שלו חציה טובה וחציה רעה ומה יתרון איך היה שקול והלא אנו רואים
שהיה רשע גמור אמנם (לכן) אומר שקול במעשיו הק בנשמתו ונחזור למעלה כי זהו מה שהיה תמיד דוד
מתירא כמו שאמר הכ״ס אומרים לנפשי אין ישועתה בא׳ שה״ל אין ישועתה לנפשי אך הענין שהיו אומרים
עליו אחכ״ שדוד מה היה מגולגל ושלא יזכה לרוח ואדם אחר שיקח הרוח שלו יזכה תחילה וימשיך גם את הנפש
אליו כין שחטא דוד ולכן אין עוד שום תשובה לנפש של דוד בתחיית המתים כי נפשו הלך עם אותו הגוף שלקח
את הרוח וזהו שאמר אין ישועתה לו ולא אמר אין ישועתה לנפשי כמו שאמר בתחלה הכמו׳ אומרים כי נפשי יקחה
אחר ומה בזה אין ישועה לו לגופי ומזה ודאי שהיה לו קצת פחד כנ׳ והנה דוד מה נפש גדולה עד מאד שיהיו
בעמקי הקליפות בסטרא דנוקבא ולא הוציל הק בסוד עשיה שהוא הנפש וש״ל וכבר למשפטים כי דוד מסטרא
דנוקבא והכן זך וזה שאמר עם לבבי אילנא וחקין לה כי היה בעמקי הקליפות וגו׳

ענין התענית דע כי צריכת כב׳ רבנן מהתענה לכול כלבא לשירותיה וטעם הדבר כי אמת הוא שמי שחטא צריך
להתענות אך מי שלא צריך להתענות שלא חטא מימיו לכול כלבא לשירותיה והענין כי עסק התורה גדול מהתענ׳
אמנם מי שהוא אינו תועלת ויותר טוב הוא שיעסוק בתורה כי מרבא לו מזון ושבע לנפשו ממתקים גבוה יותר מכשעשה התע׳
אך מי שחטא ראוי להתענות כדי לתקן אותו הפגם ואח״כ משם יעלה למעלה וסוד הענין כי העוסק בתורה מזונו מן
החכמה כנ׳ כמ״ש בשלח והם מוחין דגדלות אך המתענה אינו ניזון מן העשיה אלא במוחין דקטנות לבד כי הוא אינו
אוכל את כלום יתקיים אלא שנמשך לו שפע ממוחין דקטנות וכו הוא ניזון והנה איך נרמז כן בתענית הקטנות הוא
באופן זה כי תענית בגי׳ [illegible] והנה האחוריים של אלהים במילוי ההין בג׳ אלף [illegible] שהוא ר׳ ישאר
[illegible] אלהים לבחינת אחוריים נשאר שני מן התענית בג׳ ק״ל הם סוד עשה פעמי׳ אלהים שיש לדעת
זה לקטנות חסדים וגבורות והמלאים יש בכל א׳ י״ב והנה עשה פעמי׳ י״ב הם ק״כ הרי כי התענית הם המוחין דקטנות
בסוד פנים ובסוד האחור ולפעמי׳ שמלמעלה באופן אחר כי נשאר בשמות אלהים בג׳ [illegible] נשאר ע״י מתענה הם הה׳
אלהים מהם כל א׳ י״ג אותיות הם סה והה׳ נעשה הרי ע״ כי הראשון הוא אותיות כנ׳ וגו׳

ענין הנבואה ורוח הקודש מה [illegible] ורבנן [illegible] לע״כ הלא האדם להיות צדיק וחסיד ועוסק בתורה ומתפלל בכוונה

או נאמר כי ק׳ אותיות הם הק׳ הה׳ ע׳ וב׳

הנה לודאי שאין שום דבר שאין לו תמוש ט אפי' הקול היוצא מהבאת המטה וכיוצא בזה לא חיהו לבטלה ואינו הולך ואובד
להק כנ"ל כפי שלה לך אך ודאי שממנו נבראים מלאכים ורוחין קדישין קיימין ועומדים אותם הכל כפי מעשה האדם כי
מאורה התורה שעוסק בה קורא אורה לשמה יהיה המלאך הנברא ממש קדוש מאד ונאחז בכל דבריו ואחריו ועליון יותר וכן
אם קורא אורה בלתי שיבושין ועשויות יהיה המלאך ההוא נכ' בלתי מעוות ויהיה שלם ונאחז בכל דבריו וכן
המצוה שהאדם עושה אם היא בתקונה נעשה ממנה מלאך קדוש מאד וכפי מה שתחסר מאורה מצוה כן תחסר
אור המלאך ההוא ואמנם ודאי כי גדול כח הנעשה מן המלאך של התורה או של המצוה ואין להאריך בפרטים אלו
ואמנם בזה תבין סוד המלאכים המגידים ומלאכים אל האדם אורם העתידות ומסרים ורזים כי הלא הם נעשים
מן המצות של האדם ויש אנשים שאינם מתגלים להם כלל ויש שמתגלים להם והכל כפי החיוב משמותיהם
או כפי מעשיהם ואין להאריך בזה ואמנם יש מגידים אמיתיים לגמרי והם נעשים מן התורה ומן המצוה
הנעשים בשלמותם ויש מגידים משקרים במקצת והטעם הוא כי אפשר שהוא מלאך מ קדוש נעשה מצד
הקדושה עכ"ז הוא משקר והטעם הוא כי האדם גרם לו להיות משקר והטעם הוא כי אם היה איזו כחי רעה
או דבר שקר באורה התורה או באורה מצוה שעשה הנה כשנברא המלאך ממנה הוא כלול טוב ורע והטוב
שבו אומר דברי אמת והרע שבו אומר דברי שקר וכן יש מגידים נעשים מן העשיה לבד וזה מטעם
המצות מעשיות בלתי כונה ומליצה מעסק התורה ותפלה אחר מכוונת ומחשבת התורה והמצוה נודע וכבר
שלם ועולם מאלו יש נמוך וכמה חלקים משונים זה מזה נודע ואין להאריך בזה ואמנם הסימן שנתן לי
מורי זלה"ה בזה הוא לראות אם הוא מאחר מדבריו כולם וגם שכל דבריו יהיו לשם שמים ולא יכזב אות א'
הפך זה ושידע לבאר רזי תורה ומתקיים זה ודאי יוכל להאמין בו וכפי דבריו כך נוכל לידע והבר נעלם ומעלתו
כפי יקשרנו הנה סוד הנבואה ודאי שהוא קול של שליח מלמעלה לדבר עם הנביא וכן רוח הקודש הוא באופן
זה רק שכיון שאותו הקול הוא עליון ורוחני אין הוא יכול להתגשם ולהכנס באזני הנביא ההוא אם לא שיתלבש
תחילה באותו הקול הגשמי שיצא מפי האדם ההוא בעסקו בתורה ובתפלה וכיוצא אז מתלבש בו ומתחבר עמו
ובא אל אזן הנביא ושומע ובלתי קול האדם עצמו אי אפשר להיות ואמנם יש בזה שינויים הרבה כי הלא
כמו שאמרנו שבא אותו הקול העליון ומתלבש תוך הקול שלו גם אפשר שיתלבש אותו קול עליון בקול של
צדיקים אחרים הראשונים שקדמו אליו הרבה או מאותם שבזמנו ושניהם יבאו וידברו עמו גם יש פעמים
אחרת והוא כי יש באדם בחינת קול ודבור והבל כנודע נמצא ב' חלקים יש באדם עצמו או בקולו או
בדבורו או בהבלו וכן אפשר שיתלבש קול העליון בקול או בדבור או בהבל של צדיק א' ואז שניהם להגשים
ההוא ידברו עמו והקול עליו הנבואה ואמנם לעולם לא יבא דבור או קול או הבל של צדיק אחר אם לא
שיהיה משורש נשמתו או שעשה איזו מצוה כפי גדר הצדיק ההוא ולכן בא ושורה עליו ואמנם באור
הדברים כי שלא הטעם הוא זה כי הקול או הדבור או ההבל שכבר נעשו מהם מלאכים ורוחין קדישין
הם הקול שאני אומרים עליו שהוא קול עליון של הנבואה וזה הקול הנ"ל בא עתה ומתלבש בזה הקול
שבאין של זה האדם היוצא מתוכו כעת ששורה עליו הנבואה כמש' רוח יי' דבר בי ומלתו על לשוני כי הרוח
והמילה הראשונה עתה שורה על לשונו ויוצא מתוכו בחי' קול ודבור מתוך גרונו ומדברים ואז האדם
שומע אותם נמצא שהם כמה בחינות או שקול הראשון שלו שעבר מתלבש בקולו של עתה או קול הטר
שלו שעבר ומתלבש בדבורו של עתה או הבל שלו שעבר בהבל שלו של עתה או קול שעבר בדבור של
עתה או קול שעבר בהבל של עתה או הבל שעבר בקול של עתה או הבל שעבר בדבור של עתה וגם נוצא
מה כי אני נלאה לכותבם והמבין יוכל להבין ולצרפם כל מה שיוכל כי הם בחינות רבות וכל זה בקול האדם
עצמו וכן עלה בקול צדיק אחר עם קולו של עתה או עם דבורו של עתה או עם הבלו של עתה או דבורו של
צדיק אחר עם קולו של עתה וכן נוצא בזה כבל הנז' והרי הם בחינות רבות לאין קץ ואמנם הפרש שבין נבואה
לרוח הקודש הוא זה כי הנבואה הוא מן הקול או מן הדבור שעבר שהוא מתלבש בקול או בדבור או בהבל
של עתה אך רוח הקדש הוא מן ההבל שעבר שהוא מתלבש בהבל שלו של עתה ואיני זוכר אם הוא הבל
הראשון בהבל של עתה דוקא או אם גם יהיה בקול או בדבור של עתה אך המוסכם הוא שאינו אלא מן ההבל

שעבר,

175

שעבר ולא מן הקול או מן ההכור שעבר אך בבחינה ההוה והעניין של עצמיו זה ספק אצלי אם הוא נבדקת
בהבל של עצמיו או אם יהיה גם בקול או הכור של עתה ואעפ"כ יהיה היתי' (וקש) נבואה לרוח הקודש מלה
שעבר אם הוא קול או הכור או הבל שאותן כי הנבואה ורות הקדש הם מן קולות והכורים והבלים
שעברו כי מן המקום ההוא פן מן צדקים אחרים והם מתלבשים בקול או בדיבורו או בהבלו ואמנם
כל הנביאים ובעלי רוח הקדש כלם הם עולה כ' ע"ש בחינות משונות זו מזו כנ"ל ולכן אין גדרה נביאים כהם
שוה והנה משה היה הבן של נביאים ודוד המלך ע"ה היה הבן של בעלי רוח הקדש כי משה מהוא נבא
ודוד מנוקדה רוח הקדש ואמנם והאי כשהקול או ההכור או ההבל שלו הם מתלבשים בקול או הכור או
הבל של עתה והאי שהוא שמדרגה זו היא גדולה יותר מכשמתלבש קול או הכור או הבל של צדיקים אחרים
בקולו של עצמיו כי זה מוכ לשקול והכורו והבלו אין כו כח נבואיי הם נצטרף כח אחר עמו והנה מדרגה
היא הבחינה והמדרגה היותר גדולה שבכלם והיא כי בחי' קולו הראשון של עצמו היה מתלבש בקולו שלו של
עתה ונמצא כי שתי הקולות הראשון והאחרון כלם שלו ולא הוצרך לאחרים גם מעלה אחרת כי שתיהן הראשון
והאחרון כלם היו בחינת קול כי כבר נודע כי קול גדול מהבל והכור גדול מהבל וכמו שהיה חובה לקול של
אחרים ואין צריך לאומרו ואחרי מדרגת משה היה מדרגת שמואל ע"ה שנא' עליו משה ואהרן בכהניו ושמ'
אמנם נבואת שמואל ע"ה היתה מן קול עצמו הראשון אך לא היה מתלבש בקולו של עתה אך שתיהן היו
משלו וזו היא הבחינה השנית ואחרי מדרגת שמואל היו שאר הנביאים שהיו מקול או הכור או הבל של צדיקים
אחרים אך שום א' מן הנביאים שאחריהם לא היו מבחינת קול שלהם הראשון ממש אלא קול או אל הכור
של עתה כמו משה ושמואל כנז' אך היו כשאר הבחינות שהם התחתונות הנז' ונמצא סדר הנבואה משה ואחריו
שמואל ואחריו שאר הנביאים וכשאר הנביאים יש להם מדרגות הרבה כנ"ל ועתה נבאר סוד רוח הקדש וכבר
בארנו כי אי אפשר להיות מקול או הכור שעבר רק מן ההבל שעבר לבד אך היא הבל של עצמו או של אחרים
או אפשר שהוא שוה בקול או הכור או הבל של עתה כנ"ל ואמנם לדוד ע"ה ראש כלם והוא שהיה מתלבש הבל שלו
ממש הראשון כנגד משה ע"ה בסוד הנבואה אך שאר בעלי רוח הקדש היו מן הבל של צדיקים אחרים ויש להם
מדרגות רבות והכל הוא כפי הספק שנסתפקתי לעיל // ועתה נבאר סדר הנביאים באופן אחר
ואינו בסוד הקול או הכור כנ"ל רק כפי אחיזתם למעלה בעיקרא כמקדם ומהיכן היו מתושים ס' רבה
נבואתם מאיזה מדרגה וזהו הפרש אחר זולת ההפרש הנ"ל כי ההפרש הנ"ל הוא (כנז') ההכור עצמו מה שאינו
והפרש זה הוא במקום שהם מושפע אוחזים ויונקים ואמנם משום הוא שכל הנבואות שבעולם הם מנצח והוד
תרין נביאים תרין יהבי קשוט כי למעלה מהם אינו נק' נבואה והנה מצינו בזוהר כי משה רבינו נבא באספקלריא
המאירה ושאר הנביאים מאספקלריא שאינה מאירה ואעפ"כ כבר נודע כי אספקלריא שאינה מאירה היא מלכות
והרי אין שם נבואה אלא רוח הקדש כי הנבואה למעלה כנה"י ולא במלכות וגם לא כ סוד וגם מצינו שמשה
איהו בנצח ואהרן בהוד וכן מצינו שנק' הודו של משה כו' שנא' משה יונק מן ההוד גם מצינו ששמואל יונק
מן הנצח ואעפ"כ איך נבאר כל בחינות אלו אך הענין הוא כי הלא נה"י דז"א כוללים כל הפרצופים שלהטקה כי הלא
תרין קדמאין הם כחב לנוקבא והלא תרין אחרנין אתלבשים תוך דנוקבא והלא תרין נה"י לנוקבא והנה משה ראש
הנביאים היה מתנבא מן תרין פרקין קדמאין של נצח והוד דז"א מצד הפנים שלהם ושמואל ע"ה היה מתנבא מן
הפנים של פרקא קדמאה של נצח דז"א שהוא חצי הנבואה של משה רק שהיא חצי העליון שהוא נצח וכבלו הוא
הוד ולכן נק' שקול כמשה ואהרן שאינו כמוהו כי משה ינק משניהם אחיה השלוני היה מתנבא משתי אחוריים
של תרין פרקין קדמאין דנצח והוד דז"א והנה אחיה ע"ה הוא גדול משמואל בבחי' א' וקטן בבחינה אחרת כי כנגד
שהיה יונק מב' ירכין היה גדול וכנגד שהיה אחוריים היה קטן אך שמואל אעפ"י שהיה בנצח לבד היה בחי' פנים
כנגד זה היה גדול מאחיה שמואל אך אליהו ז"ל מתנבא מן אחוריים של פרקא קדמאה דהוד דז"א וכל שאר
הנביאים היו בשני פרקין אמצעיים ובשני תרגומים דנה"י דז"א וכן כל היסוד דזעי' כי הלא ב' פרקין קדמאין דנה"י
הם גבוהים מן היסוד כנודע אמנם בסוד רז"ל שהם גבוהים מן הדעת האמנם יש בחי' אחרת והיא בסוד הנוקבא
עצמה אספקלריא שאינה מאירה ולבושים גם האחוריים של זא' יקראו אספקלריא שאינה מאירה כי הם בחי' יניקת

המלכות משם והנה אהרן ה״ה שושבינא שושבינא דמטרוניתא ויניקתו משם ובפי׳ ערך גדולת מרע״ה לכוון
הי״ה אהרן ע״ה למטרוניתא כי הלא שמשה לוקח כאשר תקון קדמאין ולפעמים כנגד הוד דדכורא כן אהרן לוקח
מתרין מוחין דנוקבא מן הפנימי שלהם כי הרי מוחין דנוקבא הם כנגד הרין תרין קדמאין דדכורא כנ״ה
כנודע ובבחינה זו שוה אהרן למשה כמש״ל והנה כמו שיש גם מדרגת נביאים כב׳ תקין אמצעיים וכב׳
תקין התתון דנה דזא׳ בבחינת פנים ובבחינת אחוריים כנ״ל כן יש גם נביאים אחרים שמדרגתם בנוקבא
בכל פרצופה חוץ מן ההוא מוחין הנה כבחינת הפנים אך בכל השאר יש מדרגה הוד של נביאים ומונה
נבואת יהושע ע״ה אני מסופק אם היה מהיסוד של הזא להיר להיותו משבט יוסף הצדיק או אם הוא מן
האחוריים של ההוא מוחין דנוקבא שהוא אחוה אהרן הכהן ובשני בחינות אלו לבדם אני מסופק בענין יהושע
אם היה מיסוד דדכורא להיותו משורש יוסף או אם הוא מאחורי מוחין דנוקבא כנ״ל כי כן מצינו פני יהושע
כפני לבנה שהיה מתנבא באספקלריא שאינה מאירה הנוקבא הנק׳ לבנה ////

הזות בהיות לו מוחין דאימא נקראים קטורת וכשיש לו מוחין דאבא נקר׳ שמן וזהו סוד שמן וקטורת
ישמח לב והיו נעשים מלאכה לחד כי קטורת מוחין דאימא ושמן דאבא כי השמן סחאשי כחשאי הוא
וכן אבא נק׳ מחשבה כחשאי ואז נק׳ זא׳ שלום כי שלום ושמן הם שוים בגימטריא //

רחל ולאה כל אחת
מהם נק׳ תם וזהו סוד ויחהן יהיו תמים וכ׳ והוא כי הלא הגבורות הם ההולכות אל הנוקבות ונם נוקבות האחת
ה׳ חסדים והנה אלו הנעשה מהם מלבושים לנשמה אחוריים של יסוד תבונה שהם נעשה אחיה נעשה המים הם
הם יהוא כלאה וכן ברחל ////

ענין טעם שאלה כי אחרי שהמלאכים ונשמות בני אדם
כלם נהנו מזווג העליון למה המלאכים נשארו רוחניים בלתי גוף ובני אדם הוצרכו להיות בעלי גוף ומי
גרם ענין זה ומה הפרש יש בין בני אדם והמלאכים עד שיגרום לה׳ נחלה הנז׳ והענין כבר נתבאר אצלנו במה מקומו
כי שני מיני זיווגים הם למעלה א׳ הוא רוחני בלתי גוף וא׳ הוא גופני והנה זווג העליון של הנשיקה הוא רוחני וכמו
שנתבאר אצלנו כי זווג הכל היוצא מן הפה רוחני נ״ראשונות האחרונים זווג התחתון שהוא בהשפעת היסוד הוא גופני
כי הוא מטה זרעיה ממש והמלאכים כבר הודעתיך שרש כל היצירה הזאת שהיא בחינה סוד ז׳ מלכים קדמאין
דמיתו ואח״כ חזרו ונתקיימו כולה ד׳ עולמות מי אבי״ע כלם הם מסוד ברור הז׳ מלכים אלו כי היותר מעולה
שבהם הוברר באצילות והגרוע ממנו הוברר בבריאה וממנו נעשה היצירה והגרוע ממנו ליצירה והגרוע ממנו
בעשיה והגרוע ממנו הוא הנק׳ זוהמא היתולה דקליפה וזה לא הושלם כלל וזה נק׳ קליפות כי לא יוכל להתברר כי הוא
הנין קשים על מאד עד שהם קליפות ממש ומהם להכא שיש א׳ זה ניצוצות קטנות מאד שהם סוד יא׳ סממני
הקטורת וגם הם יתבררו לעתיד לבא ואז יאמר בלע המות לנצח כנז׳ המבואר אצלנו והנה תמצא מה שבארנו
בד׳ עולמות כן הוא זה ממש בכל עולם מהם כי צד מתחיל משורש האצילות ונמשך כי היותר משובח ממנו
הוברר בעתיק והגרוע ממנו באריך והגרוע ממנו באבא ואימא והגרוע ממנו בזון וכן עד״ז בבריאה וביצירה
ובעשיה וכן עד״ז כמ׳ עצמן של כל פרצוף ופרצוף ואין להאריך בזה כי כשלה הקולמוס להעלותם על ספר
והדברים מובנים מאליהם גם דע כי לעת שהוברר האצילות עדיין לא היתה הבריאה נבררת כלל וכן כשאר
העולמות גם באצילות עצמו לעת שהוברר עתיק עדיין כל מה שלמטה ממנו לא הוברר כלל וכן הולך בזה עד
הסוף ואין להאריך נמצא כלל הדברים כי כל הד׳ עולמות הם בירור אלו הז׳ מלכים וזה שורש לכל היצירה הזאת
והנה אין אנו רשאין לדבר בזווג שיש קודם אבא ואי׳ כי עד אבא ואי׳ נמ׳ כי אחר קראוהו כלו׳ שרותחה דקנינא
ואין ניכר ונודע שם אך הנקבה הראשונה שהיתה בעולם היא אימא ולכן מאבא ואי׳ ולמטה אנו מתחילין להזכיר
שם מציאות זווג והנה אחר שהוכרו אבא ואי׳ נצטרכו הוצרכו להזדווג כדי לברר מציאות זון וכבר בארנו
אי אפשר לברר כלל שום ניצוצות אם לא ע״י זווג כי אותם הניצוצות עולה ממטה מתוקים שנפלו ונכנסות בבטן
הנוקבא ומשתהות שם זמן ימי העיבור ומתמתקין ונעשין שם בחי׳ פרצוף ואמנם כבטן עילאה מתבררין זון ולא
יותר וכבטן נוקבא וזא׳ מתבררין ראש הבריאה עד אבא ואי׳ וכבר כתבתי כי לפי שאי אפשר להזכיר זיווג רק מאבא
ואימא ולמטה לכך אני כולל ב׳ עולמות שבבריאה כאחד שהוכרו יחד אך המשכיל יבין מדבריו אחר באימא
שבבריאה הוכר זון דבריאה וכן סודא ביצ׳ ממש ולמטה עד סוף העשיה ואין להאריך ואמנם מה שאין כן באבא ואי׳
לגב׳ יר

לבירור כל השתלשלות מהם הם ז"א לבד הטעם כי ידוע אין כל הנעשה שוה ולכן כל מה שהיה מפני ז"א היה
יכול להתברר ולעלות עד אימא אבל מה שהוא מבחינת מה שהוא לנוקבא מבחי' ז"א איננו יכול להעלות
למעלה ממנו עד אימא כי מדרגתה מתחתיה ואם היה יכול להעלות עד אימא היה הכל נבר' ז"א באופן כי אין
מתברר אלא כל דבר במדרגה א' שלמעלה ממנו לבד ולא יותר ואין להאריך בזה יותר   והנה נבאר ענין
מציאות הזווגים ואח"כ נפרש הפרש המלאכים והאנשים   והנה קודם שנברר ז"א והי' הוא שאבא ואימא
לא היו נמנעים מן הזווג כי כאחד נבראו אין פנים פירוד בשום זמן וזווגם תדיר ואמנם לפי שעיקר סבת הזווג
איננו אלא לברר הבירורים לכן לא היו צריכין להזדווג יחד אמנם היו מזדווגים כסוד הזווג העליון הנק' נשיקין כי זווג
התחתון לא היו צריכין אז אלא והנה אח"כ כאשר הוצרך ז"א להתברר אז הוצרכו אבא ואי' להתברר להזדווג זווג
התחתון ממש כי לברר ז"א כמו אימא שלמעלה ואמנם כבר ביארנו כי ב' מיני עיבור היו כמו א' עיבור הראשון היה
ואז נעשה הזווג כי אחר הלידה בליל כלה ויצא לחוץ בקטן שנולד ואח"כ עיבור שני כדי שיהיו לו מוחין שהם סוד
הגדלות באופן כי שני זווגים הוצרכו לאבא ואי' לברר ז"א כי אין עיבור בלתי זווג הקודם אליו ואמנם אחרי
עיבור ב' הזה לא הוצרכו אבא ואי' להזדווג אמנם יש בחינת זווג אחרי עיבור גדלות ז"א והוא לצורך חיות ז"א וכל
העולמות הרי כי ג' מיני זווג יש באבא ואי' ולא יותר ב' לצורך ז"א לעיבור וא' לצורך חיות ומזון ואלו הב' זווגים
הם כסוד זווג התחתון של השמש   ועתה נבאר ענין זווג הנשיקין והם ל' מינים ומתחלקים לג' והענין כי אין לך
זווג בעולם שלא יקדים אליו חיבוק ונישוק כנודע ואמנם באלו הב' זווגים שביארנו מוכרח הוא שיהיה להם ב' מיני
נשיקין ואם הנשיקין הראשונים שהיו קודם בירור ז"א שנעשו אז לא היה שום זווג לאבא ואי' כנז' הרי הם ד' מיני
נשיקין הא' הוא נשיקין בלתי זווג כלל והג' הם נשיקין בזמן זווג הרי הם ד' ואמנם מתחלקין לג' כי מה שאנו
אומרים שיש נשיקין בעת הזווג הנה אין לך זווג שאין בו ב' מיני נשיקין הא' קודם הזווג וכמ"ש נשיקין
כדי לפייס איש את אשתו ולעורר את האהבה ביניהם ואח"כ בעת הזווג והשמש עצמו אז נושקים זה את זה כנז'
כי לעשות ב' זווגים התחתון ועליון ביחד באופן שבכל זווג יש ב' מיני נשיקין ונמצא כי בב' זווגים שיש באבא ואי'
כנז' יש ד' מיני נשיקין ועוד אותם הנשיקין הראשונים של קודם בירור ז"א כי אותם אינם נחלקים לשנים כי אין ב' מיני נשיקין
פחד ק' בעת הזווג אך כשאין זווג אינם כולם ה' מין נשיקין א' לבד נמצא כי אלו הם ה' מיני נשיקין הרי שיש ב' זווגין
וה' נשיקין ועתה נבאר כי הלא ידוע הוא כי נפש נחלקת לכמה חלקים ויש באדם נשמה לנשמה מצד אבא ונשמה
מצד אימא ורוחא מצד ז"א ונפש מצד נוקביה וכלם הם מן האצילות וכנודע לכ"ע ואמנם יש כאן מקום שאלה כי איך
יתכן זה והלא האדם הוא התחתון וגרוע ואיך יהיו בתי' גדולות שלא השיגו אליהם ז"א כי איך יקחו הם נשמה לנשמה
ונשמה אשר הם יותר גבוהים ממנו ואתי' רוח שהוא מז"א לא היה ראוי ליקח או מנוקבא אתי' נפש שהיא במלכות
דאצילות איך אפשר להם ליקח וזה לכאורה קושיא גדולה   והתשובה היא כי זהו סוד מ"ש ר' פנחס להקהל דאתי'
שאין לך נשמה שאין יוצא ממנה ונעשה הכ"ן צפה) שפין שהם מלאכים והרשב"י אמר שהם ה' עופין ואמנם כולא
כמה הוא כמוני עצמו כי בעת הזווג מן אבא ואי' יוצאין להדה שפין ונשמתין אחרנין למלאכים ולאנשים ואמנם
ענין הדבר הוא כי אותן שבאותו הזווג יוצאים נשמות בני אדם ומלאכים הנה רמוז על מה שהיה אח"כ כי ענ..
אינם ראויות ונשלחות עד שיזדווגו ז"א ואז יוצאים מן אותו הזווג אמנם שרשם הוא מלמעלה מזווג אבא ואי'
כ' שאינם נשלחים עד אחרי זווג ז"א הנה כל הבאים מזווג נשיקין זווג עליון נמור מאד ואין בו צורך לגוף כי
הוא זווג רוחני אמנם הבאים מזו' זווג התחתון לזווג השמש היא זווג גופני שלא הספיק זווג הרוחני של הנשיקין
להוציאו והולך לצאת מזו' זווג לנוקבא ולכן הולך להיות מלובש בגוף ולהתקן שם כמהו מזו' מעורר מלמטה של הגוף
הרי כי סוד הנשיקין הם המלאכים וסוד זווג התחתון הוא נשמות בני אדם ואמנם והאי' שיש נשמות צדיקים גדולים
ממלאכים כי אותן שהם מזו' זווג התחתון עכ"ז הוא זווג גדול מנשיקין כמו שנבאר והענין כי הלא ידוע כי זווג
לעיבור המוחין גדול משאר הזווגין ומן הנשיקין עצמן ולכן נבאר סדרן ונאמר כי הלא נשיקין הראשונים קודם כל זווג
כלל קודם בירור ז"א משם יצאו המלאכים הקדושים שאין שום משרתים תמיד ואלו הם המלאכים העליונים מכל
שאר המלאכים ואמנם אותן שבתי המלאכים אלו הם עליונים מכלם עכ"ז יש נשמות בני אדם גדולים מהם והם
הנשיקין של זווג דעיבור המוחין כי כבר ביארנו כי בכל זווג יש ב' מיני נשיקין והשנים שהם מחובקים יחד עם הזווג

והם קיימים כמ"ש ... של
... משרתים ואשר
משרתיו ... מלאכים
שאין משרתים שהם תמיד
וכו'

הם גדולים מן הראשונים והנה אותם הנשיקין של זיווג דמוחין הם נשמות של צדיקים ואלו גדולים מעולם
מן המלאכים כנ"ל ואמנם כבר בארנו בכ"מ שהם נשמות אינם נקנים אלא ע"י זיווג זו"ן אח"כ בכל אחד
אח"כ הם הנשיקין השניים שלעיבור ראשון דזו"א ואח"כ הם הנשיקין ראשונים שלעיבור ראשון כי נעולים כי
הנשיקין השניים הם גדולים מן הראשונים שהם בשעת הזיווג ממש ואח"כ הנשיקין שניים שלזיווג דחיות העולמו'
הרי ג' בחינות אלו הם נשמות שלכלי אחת אחת הם נשיקין ראשונים שלעיבור דמוחין ואח"כ נשיקין הראשוני'
של זיווג חיות העולמות הרי בחינות אלו הם מלאכים ונמצא עתה סדר כך כבי מעולם א' נשיקין שניין דמוחין
ב' נשיקין קודם זיווג ג' שניים קודם לעיבור ראשון ד' נשיקין ראשונים לעיבור ראשון ה' נשיקין שניים דזווג עולמו'
ו' נשיקין ראשונים דמוחין ז' נשיקין ראשונים דחיות העולמות הם הם סדר המעלה אך בחינת א' ב' ג' ד' הם נשמו'
ובחינות ה' ו' ז' הם מלאכים ואמנם שהם מלאכים לא הוצרכו לחזור בסוד הזיווג ממש אך של נשמות הוצרכו לחזור
בזיווג גשמי ולכן הוצרכו להתלבש בגופים כנ"ל הרי בארנו אלו הבחינות של נשמות ומלאכים בזיווג אבא ואימא
גם יש בנ"ל זה ממש בזיווג זו"נ עם הל' כל אלו הבחינות כמו מה שנתבאר באבא ואי' ממש כי גם זו"ן אבא ואי'
ומה שלמטה מהם גם כנ"ל זה בזיווג זו"נ עם לאה וכן בזיווג יעקב עם רחל וכן בזיווג יעקב עם לאה ולאה
באצי' וכן בבריאה ככל הנ"ל וכן ביצירה וכן בעשיה ככל הבחינות הנ"ל ואין להאריך ולכן המוצא מלה מיני
נשמות ומלאכים ממדרגות משונות זו מזו ואמנם כבר בארנו כי יש נשמות ומלאכים מנשיקין או מזווג עליון
או מתחתון או מאצילות או מבריאה וכו' כל הפרטים הנ"ל ואין להאריך בהם האמנם יש ב' מיני חילוקים והוא
כי מלה ומלה מינו נשמות הם מזווג עליון ויהיו למטה זה יותר ממדרגה א' וזה ב' מדרגות וכן כולם
כזה כמה יהדות שיורדות הנשמות ע"י הקטנים והנה יש נשמות ששרשם הם מתחתונים מאותו מקום שמעולם
יצאו לעולם ויש מי ששורשו למעלה ובעבור חטא ירד למטה ויצא משם ואין בחינות אלו שוות כי הנשמה שהיא
באצילות ויורדה בעשיה הנה ודאי שיכול כפי מעשיו לירק לעלות עד שיבא בזיווג האצילות ויוכל עד שם להיות
חייתו ואין צורך להתגלגל ומוד זה ע"י כידך אפקיד רוחי כלולה שאין עולה למעלה בזיווג יותר עליון ויצא משם
בבאה חלשה עד שעולה עד שורשו או עולה פום סוד נפילת אפים כנודע והנה מי שהוא עליון הוא שירד
למטה מחמת חטא כשרוצה לעלות עולה כוס נפילת אפים שחהר שאין הוא זיווג יעקב והל' נקבה שהיא
כנודע אך מי ששרשו למטה הוא שע"י מעשיו רוצה לעלות אינו יכול לעלות אלא כלולה לבד בסוד סלך אפקיד
רוחי בסוד זיווג לאה ויעקב כי כיון שמשרשו התחתון אעפ"י שיכול לעלות ע"י מעשיו אין עלייתו גדולה כמו מי
שהיה התחלה למעלה ולכן אינו עולה רק כלולה בסוד סלך אפקיד רוחי ומאך הל' השוה שכהם שכלם יכולים
לעלות ממדרגה למדרגה עד לאין קץ רק אם ישים אלו לבו ויבין // //
ענין מה שאנו אומרים כמה פעמים כי יש זווג פנים בפנים ויש זווג של אחור באחור ואמנם כשלמה זיווג
פנים בפנים ניחא אבל זווג אחור באחור היא משנחת לה שיזדווגו בהיותם אחור באחור אך סוד
הענין הוא זה כי הלא בעת הזיווג נודע כי הנוקבא היא מעלה מיין נוקבין לעביה מיין דכורין ואמנם כשיש
מצות וזכות שיוכלו להיות פנים בפנים אז יש מיין נוקבין בנוקבא הנק' רחל ועי' היא מעלה מיין נוקבין אך
כשאין מצות וזכות בישראל אז אין בה כח להעלות מיין נוקבין כנודע כי העלאת מיין נוקבין הוא ע"י נשמות
הצדיקים ולכן כשאין בה כח להעלות מיין נוקבין שלה היא צריכה לעלות לאימא וליקח המיין נוקבין שלה
כהלואה ואז מזדווגין שם זו"ן בסוד ע"י מיין נוקבין דאימא ע"י לאה ונמצא כי כשנעשה זווג זה אינו כי על שמם
ה' באם אבא ואי' כי על מקומם עלו וכהיותם שם ע"י מיין נוקבין שלהם הם מזדווגין והנה אם לעת ההיא היו יורדין
זו"ן למטה במקומם לא היה זכות וכח כדי שהם יוכלו להיות פנים בפנים רק היו חוזרים פנים בפנים אחור באחו'
ולכן הם עולים למעלה עד אבא ואי' כי ע"י ועי' מיין נוקבין שלהם הם יכולים לעמוד שם פנים בפנים ולהזדווג
לאו הכי ודאי שאין זווג כלל אלא בהיותם פנים בפנים אבל מה שאנו קוראים זווג אחור באחור ה"ט שאם אז היו
יורדין במקומם לא היו יכולים להיות אלא אחור באחור ולכן עלו כדי להיות פנים בפנים ולכן נק' זווג זה בשם
אחור באחור // // //
ענין רב שמעתי מני נהור שהיה שמח כשהיה עוסק בתורה והיה אומר
לכוון מה כוונתו כי בודאי שלבטלו היה קורא ושונה ולא לגמרי חדאי נפשאי לך קראי לך תנאי וכו'
אמהם

177

אחהס ומה ענין אומרו חדה נפשי ולא נוחי. ומה ענין זה אל הלב שישר ולא נוחו והענין כי האדם שלא ה שנים עמו
בגלגול הראשון ודאי שצריך לחזור להתגלגל בגלגול שני להשתלם ואמנם הרי כאן ב׳ נפשות איזה מהם יכשר ואיזה
מהם יזכה אל שכר מה שעסק בתורה והנה מי שבגלגול ראשון עסק הרבה בתורה ולא נשאר לו רק דבר מועט להשלים
הנה איש כזה ודאי שכל מה שעסק בתורה או עשה מצות בגלגול שני הכל הוא לצורך תיקון נפשו לבד כי נפשו
שבקום בקיום המצות החזור בגוף הראשון השקה כי זה הגוף השני הוא בה שאלה לבד ומצאת שאין השכר אלא
על הנפש לבדה ולא אל הגוף והנה רב ששת סגי נהור כבר היה בגלגול ראשון אדם גדול ועל דבר מועט היה
מגולגל והנה היה עצב כמור נפשו כי הוא יגע להק כי אין זה שכר מדור נפשו רק כאוחו בעולמו ולכן היה
אומר לנפשו חדי נפשי כי אנו הגוף איני יכול לשמוח על שאנו קורא בתורה רק השמחה היא לבדך כי לך
קראי ולך תנאי והכל להועלך ולא להועלת הגוף הזה כי אהבה החזור בגוף הראשון ולא בגופי זה שנה
ובפר ידעת כי רב ששת היה גלגול כבא כן כוואת שהוא נק חסיד כנזכר כר״ל שבל ימיו היה מקריב אשם ספק
ונמו שהתחלה עדרו עיניו רק אחר בגלגול ב׳ היה סגי נהור וששת כהתכש כבא ׃׃

ענין מה שאמר שהיה שואל חכם א׳ לחכם א׳ ואמר לו אבוך במאי זהיר טפי וזה היה משיב שהיה זהיר
בציצית יותר במצוה זו מבזו מכשאר דברים וזה היה משיב בתפילין וכו׳ וצריך להבין למה זה זהיר
במצוה זו מבזו וכן שאר האחרים אך הענין כי הנה הנשמה החדשה צריכה לקיים כל תרי״ג מצות אך
המגולגל הישן אין צריך שבה לתקן רק אותה המצוה שהיא חסרה ממנו לבד ולכן כל אחד ואחד ממנו היה
זהיר במצוה א׳ יותר מכל שאר המצות וכן כל חכם וחכם מה שחסר ממנו ולכן רבן אחר החכמים הראשונים
זה היה בוחר מצות אלו וזה היה בוחר מצות אחהס כל א׳ כפי גלגולו ׃׃

ענין הלב של האדם מה שנינו לעיל כי הלא נודע כי הלב מבין ונודע שהוא סוד הבינה ובמקום אחר מצינו שהוא
סוד המלכות ובמקום אחר מצינו שהוא הת״ת והכל א׳ ואמנם נבאר תחילה שנינו כי הלא נודע הוא שכל
האיברים ראשיים וחשובים הם בסוד הי״ס כנודע אך הלב לא מצינו לו פנוי בשום ספר כים כנודע כי הראשון הם
נ׳ ראשונות והזרועות עם הגוף נ׳ אמצעיות והרגלים עם היסוד ד׳ אחרונות ואמנם מצינו כי סוד הלב בן חיות
האדם הגוי והענין הוא כי הנה נה״י האבא הם מתלבשים תוך נה״י האי׳ וכלם מתלבשים תוך ז״א ואמנם עד מקום
החזה של ז״א עד שם כל ההארות הנז׳ הם סתומים ושם בחזה מתגלים כנודע ואמנם ההתגלות וההארה שיוצאים הראשונה
אלו האורות כבת מתגלה מתוך היסוד של אימא אשר תחילה היו שם שוים ונכנסים וחוקים ועתה בוצאם
כתפנותם הראשונה מאיהם אור נפלא ונדול מאד שם הכה כאחד ועושים שם רושם גדול מאד ולו נרשמים
האורות דאבא ודאי כלם בחד אור נפלא וחזק כהב אל מעלה האור שהניחו במוחין אך ודאי שהוא יותר קטן
ממנו כמעלה וזאת ההארה נק׳ לב האדם ולכן המוח הוא עיקר האדם והלב שני לו כנודע ומזה כי ביון אותם
ההארות במקום יציאתם ראשונה שהוא בחזה אותו הקיבוץ הנרשם שם נעשה בחי׳ לב ואין בו אבהם ושמות
כי אינו רק דבר רוחני מאד מאלו המוחין וזהו סוד הלב ואמנם קראתו בזה השם לב הוא כמי חשבון ההארות אשר
מתקבצות שם והם הארות דאבא והם הארות דאי׳ והם ל״ב אורות ונלמד למה שהם ח׳ מוחין דאבא ואימא
ה׳ הויות הם ל״ב אותיות אך מה ששמעתי יקבלה בזה הוא כי הלא עיקר ההארות הם מן ב׳ היסודות לבד כי
נצח והוד הם בשני הכליים ואינם במקום הלב ונם ע הנצח וההוד לעולם הם סתומים אך הב׳ יסודות הם המתגלים
והמאירים והנה נודע כי זה שמאיר הוא החיצוניות והאחוריים שלהם כי הפנימיות הוא כמוסים ואינו מאיר לחוץ
אלא האחוריים שהם מבחוץ כמו נודע והוא משונן והנה האחוריים של אבא הם קמץ והאחוריים
של אימא הם קמץ והנה בשני האחוריים קמ״ד וקמ״ו יש ל״ב אותיות מאותיות המלוי יו״ד וי״ו לבדם הם ל״ב וזהו סוד
הלב׳ ׃׃

ענין הנשמה שלאחר י״ב חדש עולה ואינה יורדת אל רבי סניש ז״ל ששמעתי ממורי ז״לה כי בשבוע האחרונה של הי״ב חדש שבהם
יום של חול מאותם הז׳ ימים מת האדם ההוא עבד בשבת שבאותו שבוע אז הוא עולה ואינו יורד ואמנם אותו
אחת נ׳ אור ימים אחר יום השבת עד יום שבו מת בשנה שעברה עב מקדם לעלות נ׳ אור ימים לפי מנין
שהוא שבת שאז הוא מציאות העליה לכל הנשמות ופין שעלה שוב לא יר׳ ואמנם שתמהם עניין מן החשבון ב׳ אוב׳ אור ימים ׃׃

ענין הדפק של האדם שבו מתגלים חולאי האדם רע כי הלא האדם העליון הוא זעיר ובר הארנו בסוד בסוד כלם
בחכמה עשית כי אבא חכמה עילאה הוא חיות כל האצילות וכאשר האור העליון של אדם מתפשט בעולם האצילות הוא
מתלבש תוך אבא ומתגלה בתוכו ואז אבא מתפשט בכל האצילות כולו עד סופו ובתוכו הוא מתגלה החיות ונעלם בו ועל
ידי שנתלבש החיות העליון של האדם ומחייה לכל העולם דאצילות וזהו סוד כלם בחכמה עשית. והנה החכמה מתפשטת
בסוד הוורידין של דם החיוני של האדם והדפקים שבאדם וכתוך ורידים הדפקים גנוז ונעלם החיות דא״ם המאיר להם
כלו כאומן כי הדפק עצמו שהוא הווק הוא אבא והחיות שבתוכו הוא אור הא״ס וחיותו וכבר ידעת כי במחשבה אית
איתבררו כל העשר [illegible] והפסולת מפני הטוב ולכן סוד הדם הטוב והחיות הנאה הוא מתגלה בדפק והדם הרע
יוצא לחוץ ולמעמים מחמת השנוי אין יכולת במחשבה לברור ולהיות מוהרי הקליפה הדם הרע לחוץ ואין צריך הקיא
להוציא לחוץ ואמנם האבא הוא שם ע״ב הויה ואחוהו הוא שם ס״ג והענין כי אין [illegible] לאבא עצמו יוד למטה
מן האחוהים שלו כנודע כי דבר עליון לא יוד למטה אלא כנגד האחוהים שלו שהוא קל״ד והוא הדפק ולכן כל חיות האדם
תלוי בדפק הזה בתוכו ולכן מתגלי יכרו חולייו של אדם כי כמו שיש טפה או שנן כן נחסר האור מושם האמונה כי
ידעת מה שאמרו בתיקונים כי אית עשר מיני דפיקו והוא צרי׳ פעולה ומוד הענין כי אבא הוא סוד ניקוד ונקודת
והנה אותם הדפקות שנותן הסבור נקודים והנה למעמים שאנשים יקך כדפק הבא שדופק נקודה א׳ ואחר
נקודה שנית בציור וזהו סוד צה ולמעמים זו למעלה מזו ונק׳ שבא ולמעמים הרחמנה ארוכה והשניה נקודה
נכד וזהו קמץ וכן פועל כזה וזה מורה כי החיות נמשך לה את מאויו כתי׳ שלחמיה כי אם נקודה דפיקה הוא
קמץ אז הוא מורה על התגברות בחינת הכתר שלחמיה אשר מושם שורש האחה ותיורת אל האחרים כלם ואם הוא
פתח הוא מחכמה שבחכמה וכן פועל כזה כל הנקודות ולמעמים הם כ׳ נקודות יחד שבא צרי או שבא קמץ והפועל
כזה ואמנם רע כי כזה יותר הקושי של האדם כי אם הדפיקה הוא קמץ זה מורה שחטא בכתר ולכן מתגבר הכתר
ומראה כחו כדי שלא יתקלקל וזה הוא ההיכר כי אדרבה אם אנו רואים כתי׳ א׳ נוכח יוה על חסרון אותה בחינה
על התוסף רוחם ישן שכל הדבר חלוש הוא מתגבר בכח כדי להתקיים ולמעמים זה מורה בהפך על שעשה מצוה
בבחינה ההיא ואין אתנו יודע עד מה ////
סוד
הקטנית הוא דומה לקרבן והענין שיאכלק כשהאדם מתענין כך היא כונה שנ גדולה עד מאד ענין האדם היא מהרה לגילה כהתורה
ענין
התחלה הקרבן אך התענית הוא כיום הקרבן מגילה להרהא והוא כי הקרבן בתחילתו עולה מהרהא לגילה ועולה
העשן והיה הנחת מגשיק לציה ומליציה וכן עד אין סוף כנודע וכן הוא סוד האכילה של אדם שעולה הנאת
האכילה ההיא ואותם הכוונות הטובות מהרהא לגילה כי מן הכבד עולים ללב ומן הלב למוח שהוא העליון
שבהם ואמנם ביום הקרבן הוא שאחר שעולה הנחת למעלה אז יורד שפע בו ונזון מגילה להרהא מן
המוח העליון עד סוף המדרגות וזהו סוד התענית ביום התענית אין האכילה עולה מלמטה למעלה
למעלה כי אדרבה המוח מעלה מגילה להרהא אל כל האברים ומאותו מזון הרוחני שהוא חלקו של מוח
מושם הוא מחלק אח״כ מזון ומוריד לכל האברים ומושם ניזונים ביום התענית וזו הטובה צריך שכוין המתענה //
שאלה
ששואלים למה נברא העולם עתה ולא קודם לכן או אח״כ הנה קושיא זו היא מתוק שאלה מה
למעלה ומה למטה ומה לאחור ואין ראוי להתעסק בשאלה הזאת אך נאמר בה בקיצור סוד א׳ והמשכיל יבין
והוא נודע שהוא ידוע כי האדם הוא משום ואח״כ נשתלשל ממנו אורות האדם הקדמון כנודע אלינו ואח״כ נשתלשל
מושם ד׳ עולמות אבי״ע כנודע אלינו מן הסדר שהולך ומתפשט אורות השתלשלות כך מאז התחיל לחי׳
עולם ובראם עד שבא הדבר אל המציאות אשר עשה הוא עתה ולכן לא נקשה למה היה העולם יותר תחילה
כי כסדר השתלשלות כך נעשה ולא היה אפשר להקדים או לאחר וה כזה כדי שלא נתמה ולא נכנס בעניין מה
מה לפנים ומה לאחור כנז׳ למעלה השי״ת יחתול בעדנו //// //
הנה
כי מלים שנשארה התורה נאמרו סוד ויה וכל כך הקליפה לטועה ני הכים ההמונים שלהם יודעים סודות התורה ולכן אין בריאה בעולם
זולתי מן המעשים כמו כמאות כמלאות וחיות מלאות ושטות מלאים ושקלים והמעשים שלא יודעבר הנה
השרים והממונים שלהם יודעים רזי התורה וסודותיה ואותם השמות שלהם יזמינו לפיהם ובצמצומם וקולם
סודות שמוקים מן התורה ומי שב שיבין צמצומים יוכל להבין כמה סודות התורה נם יש מי שזוכה לדור להבין
צמצומים

צמצום של הנה"י ולפעמים הוא באופן אחר כי הם מצות של מעלה באורות הפנימיות והם יודעים
מה שהיו יודעים מתחילה ויודעים ג"כ עתידות הרבה ומלה עם נשמותנים מקול הקריאה ומחוה
הפרצוף והם מעידות אותם הדברים ולפעמים הם באופן אחר כי איזו נשמה של צדיק מן העולם
העליון הוא מתלבש באורה עוה והמזון ואיר מתושי' כך נראה כך לשניים והוא מעלה מדורות
הרוה אותו כפי גדר האדם כך יגלו כמו ולפעמים יהיו ב' אנשים ביחד וזה יתגלה לזה
באופן שוף או כהאוה א' וזה באופן ב' והכל כפי מעלת האדם // //

ענין פרצוף לאה איך

יוצאת מאחורי ז"א מחזו ולמעלה והלא נודע הוא כי לאה היא סוד האחוריים של אימא שנפלו
תחילה כנודע כי במלכים למיתה יש ב' מינים א' נבילה שנפלו ונבלו וא' הוא שמיתתו ממש והוא כי מיתה יקר'
כל היוצא מן עולם שהוא והולך אל עולם אחר יקרא לו מיתה ואותם הז' מלכין למיתתו הם זו"ן שהם ז'
התחתונות והם אשר מיתתו ממש כי מקומם בעולם האצי' ובא שר ירדו אל עולם הבריאה אז יקרא אצלם מיתה
ממש ואותם כל כלות אלו הז' כלם נפלו להיות בבריאה בתיבת כלים שהוא הגוף שבו שייך מיתה ולא קלט
נשמות הנשאר אצלו הוא סוד הכל לבד מי הנשאר המיד בגוף בקבר ואותם ג' ראשונות שהם אריך אבא
ואימא אלו לא ירדו לבריאה ולכן לא נזכר בהם מיתה רק ב' מלכין לבד ואותם ירדו ממקומם באצילות ירדו
אל מקום שהיו שם זו"ן קודם שנפלו לבריאה ושם נפלו ערה הג' ראשונות וכן שנשארו בעולם האצילות לא
יקרא מיתה אבל יקרא נפילה והנה זהו סוד נפלות הנה"י לרז"ל ג' נפלות הם נפלות חכמה של מעלה תורה
יג' ונקרא נב' נפלות התורה כפתי' זו שנפלו ונבלו אינם הפנים רק אלא האחוריים לבד והרבה תימנו להיות
הינן מרים וזהו נפלות התורה ובבר פארנו כי נפלות חכמה עליה הוא יעקב הנה' הוה והוא אחוריים
שנפלו מחכמה שלאה ולאה אחוריים שלבינה ואותם אינה יוצאה רק מן המלכות שבבינה לבד כי להיותה הינן
נמוכים אחוריים חיצוניים מן סוה למינה מרעהן הינן ולכן לא יכול להתגבר מינה רק האחוריים שלהמלכות
דאימא לבד והיא בחי' לאה והנה כשיורדים הנה"י של אימא תוך ז"א כדי להגדיל מוחין הנה בחי' מלכות היא נגמרת
כודאי התחתונה מכולם ואז מושכת מלבנה כי לאה שעומדת מבחוץ שהיא האחוריים שנפלו והוא סוד נקודה אחת
ומלכות זו היא מלבושים תוך ז"א ומשם מושכת את לאה אצלה כנודע ומעצם כי לאה עיקר להיותה האחוריי'
היא כנגד הדעת דזעיר כי שם המלכות של אימא שעולה ואותם אחר שנכנסו המוחין בז"א מן אחורה האחה
יוצאת את לאה ונגלית ונעשית פרצוף אחד והא' שאינה יכולה להתגדל מן הדעת ולמעלה אבל נגלה הוא
משם ולמטה עד סיום רגלי ז"א כמו רחל שנגלית כחזה דז"א ומתגלה הוא משם ולמטה עד סיום רגלי ז"א
וכן לאה מתגלה מן הדעת דז"א ולמעלה כחזה לז"א כנודע והנה רחל הבר שנפאר איך פרצוף נעשית מן
המב"ים של נה"י דז"א אחר היעב ועתה נבאר בלאה והענין כי הלא מה שרחל נלקחת נה"י דז"א ונעשים מהם ג' קוים
שלה כן לאה נלקחת חג"ת ומהם נעשים ג' קוים שלה ואותם יש חילוק מנה"י לחג"ת כי נה"י דזעיר הם ג' פרקים כל א'
מהם ואז נעשים ג' פרקים רות יתגלה רחל ומצא דז"א שהם חח"נ וכן עד שאר הקוים אך חג"ת דז"א אינם עב'
נחלק כל פרקי מהם לג' חלקים עבו כמשר האדם ירצה לפשט זרועותיו עד למטה כאוך ופושר הנה יבואו אלו
הזרועות שהם נקרא' קוברוע בלבד שהם סיום פרקין עלאין שלהזרועות ימצאו נגד המקום שמתחילין שוקי הירכיים
תלת פרקין עלאין דנה"י אך הג' פרקין של הזרועות הם נגד הנה"י עצמן וכבר נודע שאוך לאה אינה רק עד אוזן רחל ראש
ואכ"כ נמצא שאין ללאה רק תלת פרקין עלאין שלחג"ת דזעיר כי תלת פרקין אמצעיים ותלת תתאי' דחג"ת דז"א כולם הם
ברחל במקומה כודאי ואכ"כ איך יאמר פרצוף לאה באורך פרצוף הג' פס' נמורות ואותם להם זה צריך שנקדים תחילה
סדר התפשטות מוחהמשכת האורות בקוים של ז"א והענין כי תחילה ראוי לידע כי הנה נודע כי קו ימין הם חח"נ ונמשך
האור והשפעה מזו לזו ופושר רק קו הימני וכן כנגדו בקו השמאלי ג"כ כנה זו למעלה מזו וכן בקו האמצעי יורד
האור מן הדעת לת"ת ומן ת"ת ליסוד וכבר נודע כי ת"ת הוא סוד גופא דאמצעיתא והחסד והגבורה הם שתי הזרועות
ואכ"כ קשיא עובא תרא כי הלא החסד שהוא זרוע הימין הנה הוא מתחיל מן הכתף ומסתיים בסוף אצבעות היד ואכ"כ
איך מתפשט האור שלו לנצח והרי צריך שיהיו דבוקים סופי האצבעות עם ראשי השוקיים כדי שימשך האור מן
הזרוע לשוק ועתה נמצא כי האחה השוקיים אינה נמשכת להם רק מן הגוף דאמצעיתא אכ"כ איך אנו אומרים כי החסד

אין והנצח קו ימין ונבואה והוד קו שמאל והרי אנו רואים שהוא כך אחרכך הנצח וההוד הם קו נטה דאמצעיתא וזו
קושיא גדולה מאד גם קושיא אחרת כי הלא האור היוצא מן החסד או מן הנבואה היכן הולך או היכן מתפשט ואם
נאמר כתוכו זה אי אפשר להיות גם יש פה דוחקים אשר בכל התשובה יתבארו בע״ה ואמנם כי כבר ידעת כי
הידים הם שיעורם כי הם עמקניות ומקבלות נוטות וכבר ידעת כי החיצונים אחיזתם בקליפות כורושא ובלא
כי שם רוח רעה שורה על הידים והנה בואלה מה צריך להבין כי הלא יניקת החיצונים אינה כי מן הסיומים ומן
הקצוות התחתונים כנודע כי אין להם יכולת לינוק כי מהמקום התחתון ואין להם רשות לעלות למעלה בקדושה רק
בסיומה גם צריך לחקור גם כנה שמן איך התחתונים יונקים משם כי הרי אין להם יניקה כי מהמקום פתח מרוח
ש״ס אך הלא והוד אין בהם מולא ולא מקום פתח שיצא בו האור שלא אכ״א אין יכולת לחיצונים לינק כי מפתח התחתון
היסוד ולא מן הנצח והוד הסתומים ואמנם ענין זה כבר נתבאר אצלנו כי הוא סוד מקום הצפרניים שיש בסוף
האצבעות שברגליים ושם אנו רואים את הצפורניים דבוקים שם מתוש ויש שם בקיעה כבשר האצבעות מתוש
ושם נגלה ראש הצפורן ומשם יונקת ויוצאת לחוץ והנה נודע כי הצפורניים הם סוד הקליפות ולכן הבן איך
שם בסוף האצבעות ולא וכו׳ הצפורניים דבוקים ולא במקום אחר כי הוא סוד יניקת החיצונים משם ע״י הבקיעה כנ״ל ואמנם הצפורניים הם
שורש הקליפה הזאת ואינה קליפה גמורה כי מה שגדל מבחוץ האצבע ושקף עליו הוא קליפה ולכן נדול שנשו
של המלך לצפורניו ושיעור זה חושש בקליפה כמבואר כנודע אך מה שהוא כנגד הבשר הוא שרשה בזמן והיו
ואמנם ענין בקיעה זו בכאן הטעם הוא כי ודאי השפע הולך ומתפשט ומתרבה ונמשך תמיד מעילא לתתא ועתה
הוא כך ליה והמשיך ואמנם האורות הגדולים שבתוך נה״י הם סתומים בתוכם ואינם יכולים לצאת ולבא ולא לבקוע
בקיעה בסוף האצבעות ומשם יוצא האור שלהם כי שהיא בקיעה דקה ואמנם מאותם האורות היוצאים מעולים אז נדבקים
שם שרשי הקליפות שהם שרשי הצפורניים ויונקים משם וכן הענין הזה כמעטו הוא בחסד ונבואה שהם הזרועות כי
בסיום אצבעותיהם יש צפורניים לינק הכלים מתוש ובזה תבין איך יש אחיזה אל החיצונים בסוף אצבעות הידים
או הרגלים ויש שם למטמאים נוטלה לבוקה או לינק מהם באצבעות נה״י וכן באצבעות הידים כי בכל דבר התחתון
ונגלה יש להם שם אחיזה וזהו סוד ויפוזו זרועי ידיו הנאמר ביוסף שלא עשר מוצן מבין נמוכני יהו ומשם לקחו
החיצונים ושלטו בהם בסוד הכתוב קהין כנודע כי שהיא בקיעה מועטת אך צריך שתדע גם מענין הצפורניים כי הלא
הצפורניים עצמן קדושה הם שאלו התחיל היו קדם מאלוה וראיה לזה מה שאמרו כזוהר כי יקבל כי הטומאה הם
מה לא שנאמר מאינון לבושין דכהונא דקדמאה וכו׳ ואמנם צריך שתדע שהצפורניים הם לבוש נהוגן מתוש כי שאו
ס דבר קשה כנודע מטעמו והוא בסוד מה שאמרו כגי הרמתה דשבק קבה חד קומתא על נביא ארעא השרא כי
היכי דלא יכולו קליפות ויכנסו שם והנה להיות הצפורניים לבוש קשה לכן הם מונים על ראשי האצבעות השי׳
נבין אורות הלבן שם כדי לסמור על אותם הקדושה היוצאות משם כדי שלא יתאחזו בהם החיצונים יותר מהראוי כנ״ל
ואמנם בזה נרויח שכו עתה הקושיות שהקשינו לעיל מענין הקוים לזעיר איך הם נמשכים והענין כי הלא האדם הע״ן
היה צריך לצאת מאחוריו לאה כנ״ל ונעשה זה היה הזרוע שלו מתוך מן השוק והיך שלו כי אם היה הכל
קו ישר דבוק זה בזה היה האור תמיד נמשך כהכרח מלמעלה עד סיום הרגלים ולא היה מאיר לאה כמו
שנבאר בע״ה גם טעם אחר כי אם היה נמשך האור תמיד עד למטה הנה היו החיצונים שולטים שם עד
מאד ולוקחים אור רב משם ובפרט אם יהיה חטא עון לישראל ולכן נעשה הזרוע נפרד מן הירך כדי
שכשירצה האדם העליון שלא יינקו החיצונים מסופי אצבעות הידים אז הוא מגביה ידיו למעלה על מנת
במקום ההצלחתו אז אין האור יוצא לחוץ אל החיצונים כי למעלה אל הג״ר ראשונות שאין שם שליטת חיצונים כלל וזהו סוד
הרמת ידי משה ונגבר ישראל וכאשר יניח ידיו ונגבר עמלק והבן גם הוא כדי להאיר קרירת אל לאה כמו
שנבאר בע״ה וזהו סוד מצות נשיאת ידים שצריך להגביה ידיו למעלה וינשאם למי שסוד הנשיאה
הוא להוד הקליפה ועה ידה ובה שורה מן הידים שלא יתאחזו שם וש״ מי החסד ששופכים עליהם מרחקים
משם ואמנם כדי שלא יצאו האורות לחוץ ויינקו משם החיצונים לכן תקנו אחר הנטילה אשר נתהקה משם
הקליפה את מגביהים ידינו למעלה כדי שלא יהיו האורות אל החיצונים ואז ש׳ הנטלת הידים אז אורה האור
חוזר ונכנסת תוך המוחין עצמן של זעיר ולכן צריך להגביה הידים עד הראש מתוש ובפרט פיס השנה שאו

צריך

179

ריט

צריך להרחיק את הקליפה מאד ואז הבטן אורה האמא כלאה כמו שנזכר בנה ואמנם נהורא היסוד
מושפלים למטה דרך קו ישר באורך הזרוע אז יוצאים האורות מראשי אצבעותיו ומשים ראשי אצבעותיו
על ראשי השוקיים כאורך הפרקים אשר שם ודרך אורך הפרקים נבלעת האמא היוצאת מן הזרוע ונמשך
תוך הירך וזהו סוד התשכבת הקוים זה כזה כי אם האורות נה"י היו מן הגוף היה מן הבטן ולא מן הזרועות
וזהו סוד שהראה כי למשלים הנה"י הם לבר מגופא ואוחזים בהם קליפות ואז הזר ועשת מצבים יהיה ואינם
עוקתים האמא ועתה נחזור לבאר מציאות פרצוף לאה כי הלא כבר בארנו כי אין בלאה כ"א שיעור פרק העליון
שבזרוע שהוא מחובר בכתף ואמנם דע כי כל דבר שהוא נפרד והוא בעל פרקים כמו הזרוע או השוק שיש
בהם ג' פרקים בכל אחד הנה באותו המקום שבו מתחברים שני הפרקים יחד והנה שם אינו ממש ושם כמו
אבר הזרוע כי מן הזרוע עצמו א"א שיצא האמא משם לחוץ כי הוא מחיצה עבה ממש ועצמות אך
במקום הפרקים וחיבור האיכהס זה עם זה שם הוא חלל ויכול לעבור האמא לחוץ דרך שם כי זהו ממש לענין
איך יוצא האמא מראשי האצבעות ובכם תוך ראשי הירכים אע"פ שהם סתומים הם שנכנסים דרך כן הפרקים
אשר שם וכן הוא הענין כאן כי הלא ג' פרקים הם בכל זרוע מאלו והנה בכל מקום הפרק שם יכול לצאת מעט
האמא לחוץ ואמנם נתחיל מהפרק העליון של הזרוע הימין והוא מקום המחובר לכתף ומשם יוצא האמא אל
הפרק העליון של הזרוע מלמטה למעלה כי הלא האור אשר יוצא מתוך החלל אל החסד זרוע הימין לצורך
היושר שעתה הנה הוא יורד מלמעלה למטה [illegible] וכן אח"כ אחר שיצא האור אל פרק העליון שבזרוע
שהוא הפרק הסמוך אל הכתף אז יורד משם אח"כ האמא אל הפרק השני ומן הב' אל הג' נמצא כי האמא זו
היא מעולה לגבה כי האמא דברה אור ישר אך נקראת הלא היא לפרק שהוא אור חוזר מלמטה למעלה כי אור
נקבה כי אחר שהקימהם ירדו אל היסוד דזעיר חזרו לעלות מלמטה למעלה ואז נעשה בחינת נקבה ואחר
אצלנו וכן הענין כאן כלאה כי הוא האור של הפרק העליון של הזרוע ימין כשירד לצורך זעיר מן אורך
הפרק הסמוך לכתף ומשם התחיל ליכנס ולירד האור וירד והתפשט עד סוף הפרק ההוא שהוא עד האציל
הנק' בלשון קובדו וכאשר רצה המאציל העליון לעשות פרצוף לאה אז חזר האור ההוא מלמטה למעלה ועלה
מן האציל שהוא הקובדו כלשון אשר שם הוא סיום פרק הראשון מן הזרוע ועלה מלמטה למעלה עד הגיעו
אל מקום המחובר בכתף שהוא ראש הפרק ההוא ומשם יצא האמא הזאת לחוץ ועלה בגלוי דרך אחר ימין
של הגרון דזעי' מבחוץ עד התחלת הגרון ושם היה זו האמא בחי' החסד זרוע ימין של לאה וכן עד כמו שמאל
נעשה הזרוע השמאל של גבורה אח"כ האור של הפרק הב' של הזרוע ימין של זעי' שהוא מן האציל הנק' קובדו
עד כף היד ואז חזר ועלה האור מן המקום המחובר אל כף היד שהוא סוף הפרק השני ועלה מלמטה למעלה
עד ראש הפרק הב' שהוא באציל הנק' קובדו ודרך אותו המקום יצא אור הזה בגלוי ונמשך מבחוץ כנגד פרק א'
קדמאה דחסד דזעי' עד הכתף ושם היא נצח שוק הימין דלאה נמצא כי נצח הוא מן אור הפרק הב' דזרוע זעיר
ואינו נמשך אלא כנגד פרק העליון וכן אור היוצא מפרק העליון אינו עולה כנגדו אלא למעלה ממנו כנגד הגרון וזה
גם היות האמא מלמטה למעלה [illegible] שיהיה פרק ממש לעשות יסוד לאה [illegible] שהראה בנה וכן
כנגדו היה בקו שמאל עד הוד יק' שמאל דלאה הרי יש עתה חסד ונצח כלאה וגבורה והוד וכן היה למטה עד
שנשלמו ז' התחתונות דלאה האמנם אינם כ"א שנים כי הדעת כבר יש לה לפי שלאה היא ממש כנגד הדעת דזעי' ויש
לה מכנגדו בחי' הדעת שלה אך הכתר מוחין שהם חכמה ובינה אין לה מציאות כלל כי כשלמה בחי' נעשו לה משני
פרקין שלאין דנה"י אך כאן אינו כך כמו שבארנו אך זה התיקון לסוד התפלה //

סוד ענין נשיאות כפים
של ברכת כהנים מה עניינו והענין כי הלא כבר בארתי לך בסוד התפלה כי שני זווגים הם א' הוא זווג הגדול
במנחה אחתם וא' זווג לאה כו' ויעבור וכבר בארנו לך בסוד ויעבור אינו נעשה כ"א אחר נשיאות כפים כי ע"י ברכת
כהנים נכנסים אורות ומקיפין אל ראש זעי' ואז מתקבים האורות ונבקעו יסוד של אימא ויצאו אל לאה לצורך יסוד
שבה כי בכל מה שבארנו לא בארנו כ"א ב' קוים ימין ושמאל אך האמצעי אין בה כ"א כנגד הדעת לבד ואין לה בחינת
יסוד עד שיתנהו לה אימא בסוד כי עתה ויעבור כנודע ואמנם בברכת כהנים [illegible] לאה ואז
נתגלה אל הצדדיות שהוא סוד לאה אך שם לא נעשה כ"א ז' תחתונין דלאה ובחי' הדעת לבד אך הכתר מוחין שהם

חב״ שלה לא נעשו עדיין כנז׳ האמנם התיקון הוא נשיאות כפים בברכת כהנים והענין כי הלא בברכת כהנים
נכנסים המלך יפתח בזעיר ויש שם הארה גדולה ולכן אז אנו עושים את כפינו לבוא כי אותם הקאורות שיצאו
ממוחי האצבעות כנל יקזרו למעלה ויצאו מוהאה לגלא כראש הזעיר ועי״ זה נעשים חב״ בלאה והענין כי
הלא כשהאהב מעביה יהו למעלה הנה צריך הכהן לישא אותם כנגד ראשו ממש וצריך ליזהר בזה והענין כי זה
נמצא שראשי אצבעותיו יהיו מכוונות כנגד קצוות הדעת כי אצבעות הימין יהיו כנגד הימין של הדעת ואצבעות
השמאל כנגד שמאל של הדעת ואז יצאו האורות דרך האצבעות מוהאה לגלא אור חוזר וכנגא רק מן
האצבעות אז הם אורות מגולים מבחוץ והם סוד חב״ דלאה שהם קצוות הדעת שלה והם יוצאים
מן הדעת כי כן הוא התלמיד אחד בעשור ומתחיל האה ומהתשמה משני צדדי הדעת מוהאה לגלא
וכל זה עי״ נשיאות כפי הכהנים ואז אין חסר מן פרצוף לאה כי היסוד נבדכנל ולכן אנו אומרים
ויעבור פורע ואז סוד זיווג לאה והנה אחר שכבר נשאו ידיהם והמשיכו האור המספיק לעשית המספיק
התקן מוחין ללאה אחב״ מוהאה ידיהם להרא ואין צורך להגביה ידיהם לעת ויעבור כי כבר לקחה לאה
מיתוקה ואחב״ נשתלים האורות וחוזרים לרגם בתחילה הרי כמה תקן היטב סוד ידיהם שהם משונים
מכלה מסתירות שהם עולם ויוהם גם בזה קען איך לאה אמצעי שאין לה מקום כ״א כאורך נעשים לה פרק
נתקין לאורך לגמרי ונשלמים כל הים שלה לגמרי עם היות שאינה יוצאת מן החזה ולמעלה ואינה
נכנסת בגבו להל כלל // // ענין שם מב׳ כבר ידעת כי ג׳ מיני מב׳ אלקינה
והוא אלקינו וכו׳ ואל כבהאה והוא אהיה אשר אהיה שהוא נגמ׳ מב׳ וגם הוא אהיה יהו שהוא
מב׳ ובאצילות מב׳ אהיה דפשוט ומילוי ומילוי דמילוי של שם מה״ אך בעשיה אין בה מב׳ והענין כי
סוד מב׳ הם ג׳ פ׳ יד יד יד והם ג׳ ידים יד גדולה ויד החזקה ויד הרמה כאמצעיה ואמנם אדם
העשיה יש לו ב׳ ידים אלו כדי לאחוז בהם את העשיה בסוד ידיהם של האדם האוחזים לדבר ומעלים
אותו למעלה וכן כאן אדם העשיה אוחז בב׳ ידיו את העשיה ומעלהו למעלה כמבואר אצלנו בסוד
שם אלקינו וכו׳ שאומר לקבל נות השחר לעשיה להעלות העשיה כציה ואחב״ אדם דבראה אוחז
בב׳ כב׳ ידים שלו בעולם היצירה ומעלהו לבריאה גם האצילות יש לו ב׳ ידים להעלות את הבריאה
אמנם העשיה הוא עולם התחתון מכולם ואין עולם אחר למטה ממנו כדי שיצטרך הוא להעלותו ולכן
אין בו בחינת מב׳ בעולם העשיה // // ענין לאה בהיות הנה׳ דאימא נכנסים
נרתק בסוד הדורמי״ יא יוצא ממנה בחינת יעקב אך משנכנס׳ בלאה אין יוצא ממנה בחי׳ יעקב
והענין במה שהודעתיך כי לאה אינה מקבלת ידים כ״א אחוהם חיצוניים מן הבחי׳ התחתונה מלכות דאימא
ולכן כדי שתהיה פרצוף גמור הוצי׳ שיספיק לה כל האורות ההם לצורך עצמה אבל הם הי״א מכלי הים
עצמן כי לכן נק׳ עקרת הבית והיא א׳ מן הים ושאר אינה ידים ולכן אינה צריכה כב׳ אורות לעשות פרצוף ולכן
מה שמוליד ממנה היא יוצא יעקב // // כ׳ ההרים ימושו והגבעות תמוטינה וכ׳ והנה
כב׳ דמוסמכים בפ׳ אחר דאית הרים לעילא ואית גבעות לעילא מן גבעות והענין כי הנה
הרים הם בחינת נ׳ מפי׳ שהם חג״ת וגבעות הם בחי׳ נ׳ מפי׳ נה״י והנה נודע כי נה״י דאימא נכנסים תוך כל
פרצוף זעי׳ וכן מעה״ דזעי׳ נעשה כל פרצוף נוקבא והנה נה״י דאימא גבוהים יותר מגלחו״ת או מנה״י דזעיר
כי הלא התחתונים והאשונים שהם נ׳ פרקין קדמאין הם כנ׳ ראשונות דזעי׳ ולכן נה״י דאימא נקראי׳ הרים אבל כי הם
גבוהים וגדולים מן הזעיר כנז׳ כי הם כנ׳ ראשונות דזעיר כנז׳ ונמצאים נה״י דאי׳ יותר גבוהים מחג״ת דזעיר
וכבר אמרנו כי חג״ת דזעיר נקראים הרים ואמנם נה״י דאימא נקראי׳ הרים על גבי הרים כי הם גבוהים יותר
מחג״ת כי הם נקראי׳ גבי הרים ונה״י דזעיר נקראי׳ גבעות כי הם תחת חג״ת דזעיר הנקראי׳ הרים ולכן נק׳ גבעות ואלו
הם נקר׳ גבעות לעילא מגבעות שהם נה״י דנוקבא כי אלו דזעיר הם יותר גבוהים ונקראי׳ גבעות לעילא מגבעות
והנה בהיות זו״ן אחור באחור כדי שתחזור הנוקבא פנים בפנים עם זעיר צריך לקדם אליה שפע הנסירה וכבר ידעת
כי ענינה שהוא הפלת דורמיטא על זעיר שהוא שנעקרים ממנו נה״י דאי׳ ונכנסים בנוקבא ואז נגדלת ככל זעיר
ואז יכולה לחזור פנים בפנים והנה פסוק זה מדבר בזה הדרוש ואמר כי ההרים ימושו פי׳ כי ההרים שהם נה״י
דאימא

180

דאימא ימושו פי' שתסתלקים לגמרי מן הזה פי' לימין בנוקביה והטעם הוא כי אחרי שהם תוך הזעיר עצמו
מלבושים נודע אי אפשר שיורדו לנוקבא רק עד שיוסרו לגמרי מתוך הזעיר ואמנם הגבעות המלאכים כרושו
שמסתלקי' כי אחר שהיא נעשית עי' הנה"י שנכנסו בה מוחין דנה"י דאי' ונגלה עד נגד באחורי ז"א ונתן בה כח
ההוא והן חוזרים ומסתלקים עם נה"י דאימא מתוכה ואז היא מתמעטת ומתמעטת מעט מעט כי כפי מה שיורדת
מלמעלה מן נה"י דאימא כך היא מתמעטת ומתמעטת ויורדת עד שנשארת בסוד נקודה א' תחת היסוד דזעיר מאחוריו
אך עכ"ז נשאר בה כח הרושם הנז' וע"י חוזרת להיות עמו פנים בפנים בסוד אורה נקודה ואחר אנו חוזרים ומגדילים
אותה להיותה פנים בנז' בבחי' אורה ועולה כי אין דוגמת נה"י דאימא המסתלקים מזעיר לפי שהם נשמותיו הם
מסתלקים לגמרי ונאמר בהם כי ההרים ימושו אבל נה"י דזעי' שנקראי' גבעות המסתלקים מן הנוקבא אינם אלא
מסתלקים מעט רק המלאכים הם מתמעטים מעט מעט ויורדת הנוקבא למטה בסוד נקודה עד תחת היסוד אך
הם אינם זזות ממקומם והנה נב' נאמר טעם למה קרא לנה"י דאי' הרים בלשון זכרים ולנה"י דזעי' גבעות בלשון נק'
אמנם שנה' להלך העניין הוא כי הלא כנגד ארקאת שלמות דדכורא משום שמסתיימות לדכורא פי' כי הנה"י שלה נכנסים
ונעשים מוחין אל הזעי' ולכן נקראת ההם זכרים אך נה"י דזעי' נעשים מהם מלאחוריהם סוד הנוקבא ולכן נקראי' גבעות
בלשון נקבות והנה ההם כנז' כמ' והם סוד עשה פ' שם ההויה שהם סוד ה"ה חסדים וה"ה גבורות שהם י' הויות כנז'
רפ' ונכנסים מנה"י דאימא אל הזעי' כנודע ואמנם בעת הנסירה מסתלקים אלו ההרים שהם אלו החסדים והגבורות
וניתני' אל הנוקבא ועי' כי ההם ימושו שהם מסתלקים כי עיקר הנסירה נעשה עי' החסדים והגבורות בסוד ויסגור בשר
תחתיה אך הגבעות הם כנז' עם ז' אותיותיו צבאות שהם נה"י דזעי' כנודע או יהיה פי' שני וזה אצלי יותר אמיתי
והוא כי נה"י דזעי' נקראי' הרים לצרך של הנוקבא שהם גבעות והעניין הוא כי הלא הנוקבא היא מאחורי הזעיר וכל
האחורים הם הדין כנודע ולכן הנוקבא היא כולה דין והנה האחוריים של זעיר הם כלם בחינת אלהים כידוע שהם
אחוריים של אלהים לפי שכל הגבורות שבזעי' הולכות אל אחוריו כדי שמשם תצא הנוקבא והנה אחוריים של אלהים
היא כנז' ד' ועם ה' אותיות אלהים הרי ה"ר נמצא כי אחוריים של זעיר נק' הרים והנה בעת נסירה הנוקבא יוצאים
כל הדינין שבזעי' לצד האחוריים ונעשים כלם נלקחת בלה הנוקבא וזהו כי ההרים ימושו פי' האחוריים של זעי'
שהם דינין נעתקים ימושו פי' שהם מסתלקים לגמרי ממקומם וניתנים אל הנוקבא ואז נשאר חסד במקומו כמש'
באדרא ויהיב באדרא חסד והגבעות אך הגבעות שהיא הנוקבא נשארים עמו ואינם נסרין כמו הדינין של זעיר כי
אדרבה היא לוקחת גם את של אמנם אין כהם רק התמעטות פי' שהם מתמעטים ויורדים עד שיורדת תחת היסוד
דזעי' בסוד נקודה כנז' כי כל מה שהיא נעשית היא יורדת מעט למטה עד סוף המדרגות כמבואר בתפלות די"ה והנה
בשהיא יורדת ומתמעטת בסוד נקודה אין ישלה מציאות לחזור פנים בפנים ושה הירך ואחר וחסדי מאתך לא ימוש
כי בעת שהיא יורדת ומתמעטת למטה תמיד אור החסדים המתפשטים בגופא דזעי' כנודע תמיד הם מאירים בה מן
האחוריים דזעי' וע"י האור זו יש לה מציאות בח שתחזור פנים בפנים אעפ"י שנסתלקו ממנה נה"י דאימא כנז' גם יש מלאכי'
אחר והוא וברית שלומי לא תמוט שאין בו בחינת פנים ואחור והכל פנים כנודע שהוא דרך הפנים של האחד ואינו
יוצא מן האחוריים ולכן אין בו אחוריים ולכן אין שם מציאות התמעטות אל הנוקבא כמו שיש למעלה ויש לה מציאו'
לדבק שם ואינה נעתקת משם כמו מבשאר האחוריים רק שיורדת דרך היסוד עד נגד העטרה ונדבקת בה משם
בעצמה חוזרת לעלות דרך פנים בהיותה דבוקה שם בסוד ואינה נפרדת משם ונעתקת ממנה כלל רק תמיד דבוקה בה
כן בהיותה באחוריו בסוד היותה בפנים שלו כי היא יורדת מאחוריו על סופו ואינה נעתקת משם רק נדבקת בו וחוזרת לעלות
דרך הפנים שלו ונגדלת עד שתהיה פנים בפנים וזהו וברית שלומי לא תמוט ואחרי שחזרה ועלתה להיותה כשישלה היסוד
וחוזר פנים בפנים אז נכנסים הנה"י דאימא בתוכה ונגדלת ונעשית פנים בפנים וזהו אמר מרחמך יי' כה אמר כי נה"י
דאימא נגדלה פנים בפנים ונמצא שנתבאר כי הרים הם בחינת דזעיר והגבעות הם נה"י דזעיר ואמר כי הנוקבא
גם בהיותה אחור באחור שאין מקומה אלא נגד נה"י דזעי' לכל עכ"ז האחר יש לה נב' מעלה מן ההם שהם
חג"ת חותמי' שעומדים על ראש המלכות והנה כשנמצא אז האחד חג"ת שהם ההרים ימושו כי אין לה האחד כלל
מהם להתחקק מהם אך הגבעות המלאכים כי אעפ"י שהיא יורדת למטה ומתמעטת אינה יורדת לגמרי למטה

שמדרגה כי התמיד היא אחורי דז״א ומה׳ שלו ואין ההבדל אלא שזוהרת ומתמעטת עד שנפסק אינה יורדת
למטה מהם לגמרי ואף שזוהרת חוזרת להדבק בהם תמיד בכונה ///

פ׳ רוח מלפני יעטוף וכו׳ הנה אמר כהש״י נח נפשיה דה״ז והר ראין צדק ללכת ליה הדין רותין וזהו
נח נח משה משה וכו׳ והענין הנה ידענו כי הרוח אין לו רק בחינה א׳ כי הוא מסוד הדעת שהוא זו״נ
ואמנם הנשמה הבאה מבינה יש לה ב׳ בחינות א׳ בהיותה למעלה במקום הראש מקום הסתום ואחד
למטה בהיותה בנקודת דז״א אחר החזה דזו״נ שאז הוא מקום מגולה כנודע ושם מתגלית הנשמה
בהיותה ולפי׳ כי רוח מלפני יעטוף פי׳ כי אינו רק רוח א׳ והוא שעטף ומלביש את הנשמה כנודע כי בנה
מתלבשת בתוך זו״ן ולזה אמר יעטוף ולא אמר יתעטף שמלת יעטוף מורה שמעטף לאחרים
והטעם הוא כי ונשמות אני עשיתי פי׳ כי ב׳ מיני נשמות עשיתי א׳ הוא מה שנתלבשה בבינה כנגד הסתום
וא׳ הוא מה שנתגלית למטה כנגד הגילוי ושם במקום הגילוי צדק שהרוח הבאה מבחינת הדעת יעטוף
ויפה אומר כי שלא הקבלה אותה וזהו ונשמות אני עשיתי ומש״ה בזוהר הכא רותין לא דק וכן דהכא נשמתין
והנה מזה תבין סוד הרשעים שבחייהם קרויים מתים ומה ענין ונכרתה הנפש ההיא וכו׳ ומה ענין מה
שאז״ל כי נשמת הרשע יורדת למטה מרגלותיו כמש״ה והשפל מרגלותיו וכו׳ והענין כי כשהאדם חוטא הוא מוהל
נשמתו לגהינם בעודו בחיים כי בעת יציאתו ניתנת בגופו וכשהוא חוטא יורדת דרך מרגלותיו לגהינם ושם
נשקעת כפי גדר חטאתו במדרגות נשמתו יורדת בגהינם ולכן בחיו קרויו מתים וכאשר הרשיע מאד נגזר
להשליך כל נשמתו בגהינם למטה ואמנם אנחנו רואים שהוא חי אך הוא הענין כי הלא שני נשמות יש
לו ב׳ נשמות בנ״ה והתחתונה היא בגופו והעליונה היא בסוד צלם מקיף על ראשו כנודע וכמו הנדר שיורדת
נשמתו התחתונה מרגלותיו כפי הדרך ההוא נכנסת בו הנשמה העליונה סוד הצלם שעל ראשו וכאשר נגמרה
נשמתו לרדת לגהינם אז נגמר הצלם ליכנס בו ואם עוד יחטא גם הצלם הזה יורד תחת מרגלותיו ויוצא תחת
מרגלותיו וכשנגמר גם הוא לצאת אז עליה כתי׳ ונכרתה הנפש ההיא כי כל בחינות נשמתו נכרתו ויורדו למטה
לא נשאר לו למעלה שורש ואחיזה אך הצדיקים אינם מניחים לנשמותם שתרד למטה בגהינם ועוד נשאר
הנשמה העליונה שלו שהוא סוד הצלם עליו תמיד ומשכה לו חיים מלמעלה אך הרשע עליו כתי׳ כי אם
עונותיכם היו מבדילים וכו׳ כי נבקע אותו הקשר שלו אך הצדק שאר התמיד אותו הצלם על ראשו ומשוך לו
חיים מלמעלה נמצא כי את הרשעים יש להם ב׳ נשמות כי לעולם הנשמות שנים בנ״ה ונשמות אני עשיתי
רק שהרשע מאבד אותם אך הצדיקים מקיימין שתיהם ונשארים לו יחד כעלמא דאתי שהוא בסיום למעלה
מן החזה וא׳ הוא להתם מן הסתום והגלה כנגד המלכות שהוא כעה״ז וזהו משה משה וכו׳ ///

ויולד נח ג׳ בנים וכו׳ ענין מש״ה כענין יוסף שר המשקים וכו׳ ושם פירשנו ענין יוסף שהוא היסוד ויש
בו כמה בחינות על שנקרא יוסף שהוא ג׳ בנ״ן והנה נח הוא סוד יוסף עצמו שהוא היסוד ולכן
יש לו ג׳ בנים כנגד הוא עצמו שהוא כלול מג׳ בנים ולכן הוליד כדמותו כצלמו ג׳ בנ״ן והנה הם כנגד נה״י
ג׳ קוים שכולם נכללים בו וג׳ קוים הם ג׳ ווין כנג׳ חי ולכן היסוד נק׳ איש חי ושלשתם יחד נעשים צורת
שי״ן ולכן רק שם יפת שהוא כי חי הם ג׳ ווין ונעשים מהם אות שין ///

סוד המלכות דע כי הלא הזאת כשיוצא נח שהחסדים עליונים המתפשטים בז״א הם חוזרים להעלה
למעלה דרך היסוד שלא יוצא ואינם מגיעים למטה והנה כנגד שהוא העלאה את החסדים המגולים
במקום המגולים לכן צריך להכות החוצה במקום המגולים כדי שיצא כי ירדו החסדים הנעלמים שם על ההכאה
ויתגלו למטה ולכן צריך להכות ג׳ הכאות א׳ בכתף הימני וא׳ בכתף השמאלי כנגד ב׳ חסדים המגולים שם שהם
שני חסדים של שני הזרועות והכאה הג׳ כנגד החזה ששם הוא שליש החסד האמצעי המכוסה ושם כלל
יהלכו החסדים ועליונים הוא כנגד החזה דזעיר ששם נגלה היסוד דאימא ולכן אנו מכים בחזה שעצמו מצד
ששם כדי להוריד משם אורם החסדים למטה והנה כבר ידעת כי נה״י דאימא הם ג׳ אהי״ה במילואי ואמנם
היסוד דאימא הוא אהיה א׳ במילוי ההין ואם תקח פשוטו ומלוין ומלוי מלואו יהיו בו על אותיות וכי כנגד
גלוי הארה החסדים הם דרך יסוד הזה לכן צריך להכות על הכאות שהוא מספר התלות וצריך שיכוין המוכה

כנג

ככא

כמו הזה הנז' ואפשר שכונו בתחיה אלו הם אנשים היונים כנגד המלכות וראיתי למורי זלה"ה שלא היה מקפיד
מאד כענין המלכות כמו כענין התשובות שאין לדור הזה מלכין ומולכתין) ואינו ק' צער לדבר ולכן אין להקפיד
כו כ"כ אך כל הפעמים שהיו מלקין אותו היה לוקה ד' מלקיות כנגד ד' אותיות הוי"ה לא פחות ולא יותר ולענין
שמלקות מועיל כי האדם נופל להמתיק החסדים ולעלות הגבורות ע"י חטאו ולכן ילקה מלקות כי מלקיות בגי' א'
הקטנו שהם סוד הגבורות המתקן כמלות הנחש שהם קמ"ו כוללים הם הקטע ואח"כ לכולל כה"ה הרי הקטנה
ועם הכולל הרי הקטנו כמנין מלקות //

תמרו

ז"ל שיתא אלפי שנה הוי עלמא וחד
חרוב. הנה עולם הוא סוד זעיר שהם הו' קצוות כנודע והנה הזעיר הוא סוד שם מ"ה כמו (ויאלפין)
וכבר ידעת כי ז"א הוא פרצוף א' ואמנם מאחוריו יש שתי נשים לאה ורחל לאה מתחלת בדעתו עד החזה
ורחל מן החזה ולמטה והנה ז"א מזדווג עם שתיהם והנה נמצא כי שתי בחינות הם בזעיר א' הוא עד החזה
ושם יש בו בחינת יסוד המזדווג עם לאה ובחינה שניה משם ולמטה א"כ הוא מוכרח שיהיה בו שני שמות של
מ"ה כנגד שני בחינות אלו והנה כנגד שמות מ"ה יש ששה אלפין וזהו שיתא אלפי שנה הוי עלמא והנה בפ"ב
מ"ה הוא ע"ש עלם שהוא סוד הז"א שהוא כולל משם מ"ה והוא בחב"ד הם ג' אותיות יה"ו וכשנעשה מכוסה עד
החזה היא ה"א אחרונה הרי שם מ"ה א' גם יש בו שם מ"ה ב' והם יה"ו כנה"י שלו וה' הרביעה לעטרה שליסוד
גם אפשר לפרש כי הלא האחוהים של שם מה יש בו ו' אלפין וזהו שיתא אלפי שנה הוי עלמא גם אפשר לפרש
זה על לאה ורחל כי כל אחד מהם נק' עולם כמ"ש ברוך יי' מן העולם ועד העולם וכל עולם מאלו הוא ו' אלפין)
כמ"ש הנה נודע כי הנוקבא) הם אחוהים של הזכר והנה הזכר הוא שם מ"ה פשוט וא"כ הנוקבא היא אחוהים של
שם מ"ה וכן הלא היא אחוהים של שם מ"ה נמצא כי כל עולם מאלו הוא שיתא אלפי עלמא כי בכל האחוהים של שם
מ"ה יש ו' אלפין ואמנם אומרו וחד חרוב פי' כי שם של ע"ב במילוי יודין יש בו ד' יודין כי בכל אות מן הד' אותיות
שבשם יש בו יו"ד א' אך בשם מ"ה אין כן כי אלפין הם באותיות אחרונות אך באות ראשונה אין בה אות א' ובנגד
אות זה אמר וחד חרוב כי באות ראשונה שבשם אין בה אות א' ולכן אין לחלק השביעי קיום כי הוא חרב כי אין
לו על מה שיסמוך כנ"ל שהוא האחוהים של שם מ"ה כנ"ל ////

ומצא כי לאה היא אחוהים של שם מה וכן ובן

אם

רעב שונאך האכילהו לחם
וכו' דע כי הנשמות הם מעורבים טוב ורע והמעשים החלק הטוב שלך כנ"ל) אל רשב"א ולכן הרי זה כמו
רשעים שעושים קצת מצות בהקין ולאחר הם רשעים גמורים וכן להפך גם צדיקים גמורים אך יש בהם קצת עבירות
שאינם יכולים לתקן מהם והענין כי כפי התערובת הנשמות וקצת הטוב של הצדיק נקרא כרשע וקצת הרע של הרשע
נקרא כצדיק ולזה האדם צריך להיות מוכן לחייבייא כמ"ש הלא משנאיך יי' אשנא וזהו אם רעב שונאך כי הרשע
הוא שונא של צדיק שא"כ איך הצדיק לאהב לשנאו ואמנם שני שיזהר לחייביא יתערב אותו הטוב שבאותו הרשע
עם הצדיק כי חושק בו ומתחבר עמו ואז הטוב שברשע כנ"ל לצדיק והרע שבצדיק כנ"ל לרשע ואז נכרין) וזהו אם
רעב שונאך מפני קצת טובה שבו האכילהו לחם של תורה ומשקיהו של תורה כי ע"י זה נמצא כי גחלים אתה חותה על ראשו
פי' הרע הדבק בך נפרד ונדבק עמו וזהו כי גחלים אתה חותה על ראשו כמו ונשא השעיר עליו את כל עונותם ויי' ישלם
לך פי' ישלים לך ר"ל שישלים לך הטוב שהיה חסר ממך וכנ"ל לך ועי' זה אתה נשלם והוא והכן זה כי אין השית מקנה שמו
על הרע כי כענין הרע לא אמר כי גחלים יי' חותה על ראשו כ' אתה חותה אך כענין הטובה אמר ויי' ישלם לך כי שני
הטובה נעשה ע"י הקב"ה וכזה הם) ענין רשע גמור וצדיק גמור והבינו ושקול המעשים הכל לפי חלק נצוצי הטובה שבהם
ולפי נצוצי הרעה שבו ומזה הם כמה ותלה מגמים כי המעשים אדם צדיק גמור א' נכשל במה שלא ישאל מי שהיה עצמו
גמור אך יהיה זה לפי חלק הרע שבו המלוה ומתקשה אל אותה הבחינה של אותה העבירה והמצא לה // //

אב"ל כתום' שבועות שתים שהם ד' וכו' והאור משנה זאת על דרך הסוד הנה כי משנה זאת היא מלכה כסוד שם
ההוייה במלויה והנה יש בו ב' פ"ב ז' כמנין יה יו"ד ה"א הרי ז' וה' וא"ו ה"א הרי ז' נמצא כי שם ההויה נחלק לב'
חציו הראשון הוא ז' וחציו השני הוא ז' הם שתי שבועות ואלו הם האבות כי הם עיקר השית במלויו ואמנם הם ד' כי
כשנמלאהו במלוי המלוי שהוא כן ה' כנודע הם ד' פ"ב ז' כנגד חצי השם הראשון יש בו ב' פ"ב ז' שהם י"ג אותיות במלוי המלוי
כזה יוד ואו דלת הא אלף הי כי עיקר השם הוא ב' פ"ב ז' וחצי השם ראשון במלויו והוא נ"ב ב' פ"ב ז' וכן חצי השם האחר
גם הוא ב' פ"ב ז' כזה ואו אלף ואו הא אלף הרי כי עיקר השם ב' פ"ב ז' וזהו שבועות שתים ואח"כ במלויו נעשים ארבע במלוי

שבועות שהם ה' אותיות דמילוי המילוי וכזה יתורץ הקושיות שיש במשנה הזה למה נקט שבועות ולא נקט
העלמות כי גם כאן צריך העלם להביא קרבן וכמו שהקשו התוספות כי השבועות דומות ולכן ה' העלמות גם כן
הקשה גבי שבועות אמאי לא תני העלמות ועם הנז' יתורץ גם יתורץ הקושיא דלמאי הלכתא אצטריך לן להודיענו
שהם שתים שהם ד' ואיתא שבועות ד' אחבע ועם הנז' יתבאר יתורץ כי זה מילוי לבדו וזה מילוי המילוי שהוא הנז'
גם אומרו שהם ד' אין אנו צריכין להוכיח במלות כי הפשט שפי' שתים שיש שתים אחרות ועם הראשונות הם ד'
ה' שהם ד' אחרות זולת שתים הראשונים כי זה מילוי וזה מילוי המילוי ואם נרצה לפרשו ג"כ כפי הפשט כי השתים
של המילוי הם נכללים בתוך מילוי המילוי כדאי' באוסף שהכל בכלל הם ד' שבועות עם המילוי עצמו ואחרים אומרו
להודיענו להטיב פי' העניין כי ב' אותיות אחרונות הם להרע והתחילה הטוב מלמעלה למטה והעניין כי כבר הודעתיך כי ז'
מלכין קדמאין דארץ אדום הם זו"ן שהם ב' אותיות וה' כי אות ו' הוא הזעיר כלול מו' קצוות ואות ה' היא המלכות ומלכים
הז' מלכין קדמאין ונאמרו שמרוב ההטן שלהם שהרעו ונפלו ונתבטלו וזהו להרע ושני אותיות הראשונות שהם י"ה הם להטיב
והם אבא ואמא שמים היו לטובה ולא מתו כמבואר אצלנו ואומרו להטיב פי' להטיב לאחרים והעניין דע כי אלו המלכים
הז' שמתו ונפלו למטה כבריאה כמבואר אצלנו הנה ודאי שנשאר בהם קצת חיות להחיותם שאל"כ לא היה שום
תיקון כלל אך היו בהכרח נצוצות שהיו מחיים אותם ואמנם אחר שנתקנו ועלו למעלה כנודע אז נתוסף להם הארה
גדולה והעניין כי בהיותם בסוד המיתה והנפילה הנה אז היה להם חיות המספיק להם לנצוצים גדול שלא יתבטלו
לגמרי וזה נק' חיות אך המזון והאכילה הוא יותר עליון ממנו כי המזון והאכילה גם שפי' יותר עליה שצריך למזון
עצמו כי כשנשאר האדם כשמתענה ואינו אוכל הנה יש בו חיות בנצוצים גדול שאל"כ איך היה אפשר שיחיה האדם
כשמתענה ואינו אוכל אך ודאי כי יש בו קצת חיות בנצוצים גמור אשר מעמיד אותו אף אם לא יאכל כמה ימים
רצופים ונמצא כי סוד המאכל הוא נמשך אל האדם להחיותו והוא יותר גדול מן החיות עצמי הנצוצים תוך האדם
כנז' והנה זה פארו כנז' ואמרו להרע שלא אוכל ולהטיב שאוכל פי' כי החיות הנצוצים שהיה נמשך אל הז' מלכים
היה נמשך להם מן שני אותיות של שם שהם ו"ה שהם כנ' י"א כנגד י"א סמני הקטרת המקיים ומחייה החיצונים אך
המאכל לא היה נמשך משם וזהו להרע שלא אוכל כי האכילה לא היתה נמשכת משם אך כשעלו אלו המלכים
למעלה אז היה להטיב שהוא אוכל כי אז נמשך להם אכילה מן שני אותיות י"ה כנודע כי תיקון ז' מלכים אלו הם תוך
אבא ואמא ואז נמשך להם אכילה ממש שהם מזון יותר גדול מאד וזהו סוד אכילה אכליה כי סוד האוכל והמזון
בא משם י"ה שהוא אבא ואמא כנודע כי כל סוד המאכל אינו עומד ומתגלגל אלא ע"י כחות הפה והשיניים שהם סוד
אבא ואמא אך סוד הכחות בא מן הלב מן אותיות ו"ה ואין להאריך בזה ///

אזל נובלות חכמה של מעלה תורה דע כי חכמה הוא היסוד של אבא שהלך הזעיר ומכחו ומתמה שנפל ממנו
ויוצא מחוץ לזעיר ממש יוצא יעקב הנק' תורה כמו שאמר תורה צוה לנו משה שהוא יסוד דאבא הנק' משה והוא
הוציא תורה שהיא קהלת יעקב שהם האורות הנקהלים ונקבצים ביעקב ויוצאות ממשה ///

משכן ומשכן שלה ובית המקדש דע כי במשכן היו זו"ן אחור באחור בימי החול וזהו סוד משכן כנ' ר' הם סוד שני
אחוהים של אלהים כל א' ג' וה' אותיות הרי ר"ד וב' פעמים ר"ד הרי ת"י גם זהו סוד ויבואו עד הר האלהים כי הר הוא
אלהים ולכן הוא חורבה להיותו ואינו יישוב ואמנם ב' קהם כנ' משכן והעניין כי בהיותם אחור באחור אז הם בלהגוב
בבחינת אלהים ואמנם ב' אחוהים רצון הם ב' הרים המן הדבוקים זה בזה ולכן היה המשכן במדבר במקום חורבה שהוא
בסוד ה' אחוהים אך במשכן שילה אז חזרו פנים בפנים מלה בתלבר ש"ם שהיא למטה מן החזה ולכן היה הקרבנות
מתקבלים ונקרא כי אחר זמן התפלה היו חוזרים אחור באחור ולכן עדיין משכן שילה נק' משכן וזהו שלה שהוא כנ' שלה הש'
הוא אלהים סוהן לרמוז כי בתחילה היתה אחוהים של אלהים ועתה היא פנים של אלהים ושלה הוא שם מה"ה כי עה"ז ואחיו
בבחינת אלהים אלא הויה של מ"ה וגם שהוא דרך פנים אך במקדש היו זו"ן בק ומה שנים והיא עולה אחר כמות לאה
ולכן מקדש כנ' מלה כאשר הודעתיך בסוד ומלה ימי מלה היא כי לאה נק' מלה וזהו מ"ש רז"ל כי ימי שלמה קיימא
סיהרא באשלמות שגדלה כבל חוק זא' ולכך נמשך שהכונה משנה י"ד ימים מחולקים ז' וז' כנגד הח' ויכוי לאה ///

שם כן יש מלה בחינות והם א' הויה דההין גם שני הויות הם כנ' כן שם אלף והמילוי ומילוי המילוי והכולל
נ"כ כן נמבואר במקומו ועתה יגדל נא כח ד' גם אלה כמילוי ומילוי המילוי יש ב"ן אותיו וזהו סוד ויבואו האלהים והנה יש שם ב"ן המילוי
זו"ן ודמילוי אלפין משא"כ בההין ///

ארכא

אדרת האזינו ראוי שתדע כי הא״ל כל מציאות האצילות הוא כי הא״ל סוד הא״ס הוא אשר אני קורא אותו
עתיקא דכל עתיקין וכו' האמנם כדי שיובנו אלו איזה קצת האמת מתנו הנה הוא נ״ז ומאיר נבר'
ב' הא״ס נ״ז כבהר ואז להיות בג' ראשים אז הוא נק' עתיקא דכל עתיקין וזהו מ״ש דף רפ״ח ע״ב האי עתיקא קדישא
תנא בג' ראשין פי' אתעבידו כי נאצל ומתעלם ומתגלה כאותם הג' ראשין נמצא כי עיקר עתיקא הוא הא״ס אמנם
ג' התעלמותו בג' ראשין עד הג' ראשין נק' עתיקא קדישא ואמנם התחלת האמת הא״ס הוא מציאות י״ס האצילות כי
הם שהם שרש א״ל כל האצילות כולו ואחר כולם ומציאותם הם נ״מ מפי' דלאו אינון רוחין ולאו אינון היכלין כנז' בס״מ וכו'
י' רכו ע״א ובפ״נ דף פ״ח ע״א ומוכח הם נ״ב חנך נה״י ולמטה מאלו היא השא שלאה דלא אתידע כלל שהיא הראשונה
מכל ג' ראשין שלאין הנז' בס' האזינו דף רפ״ח ע״א הרי הם י' שהם מקור א״ל כל המקורות כלם ואלוהם מ״ש בכאן מר אתתקן
אתפיק נ״ו נהורין דלבושין מינה מתתקנין וכו' ואמנם סדר עשיים כי הא״ל הם מתפשטים בג' מקומות שהם א״א וזא ונוקביה כנז
נ״ב בא״א חנך בזא נה״י בנוקבה אך דע כי עשן אבא ואי' לא נזכר מציאותם באדרא נשא וכמו שנבאר לעיל והנה דע
כי מציאות אורות אלו אינם יכולים להתגלות למטה רק אחר התיקון כי מרוב אורם לא יכלו לסובלם רק אחר התיקון
כמו שאמרנו לך כי התיקון הוא סוד כי ע״י התיקון מציאות התיקונים והלבושים כי האור נמשך דרך ההתלבשות והעביות
וכזה יש פה התחתונים לסובלו נמצא כי סוד התיקון הוא התעלמות האור והרחבה זו סיבת תיקונו שיוכלו לקבלו ולכן קרא
כי כל האור העליון נמשך דרך נקבים וציצור ושערות כמו שנבאר בע״ה והנה דע כי הא״ל ההוא השא שלאה שהוא
הראשון מכל הי״ס שהזכרנו אין בו שום כלל תפיסה ואמנם שאר הט' כבר אמרנו סדר התפשטותם ואמנם דע כי הנה
ג' ראשונות שהם נ״ב שנתפשטו בא״א הנה סדרם כך כי סוד הכתר והחכמה הם סוד כתר חכמה שבא״א וסוד הבינה מתנה
נעשה אבא ואי' והבן זה הסוד ולכן אבא ואי' אחרא נפקין ונקרא שהן כי מתם מפי' א' נפשו וכבר הודעתיך כי אותם הג'
ראשין התתאין מן הג' ראשין הם סוד כתר חכמה דא״א אלו שהזכרנו מן הי״ס ראשונות ואמנם אלו הג' ראשין נתלבשו ג״כ כמו
שאמרתי במקום אחר בכלל זה ומולם הוא סוד גלגלתא ואוירא ומוחא והנה גלגלתא ומוחא הם ב' ראשין הנז' בדף רפ״ח
שהכתר השא שלאה דלא אתידע ואמנם סוד אוירא שהוא סוף גלגלתא ומוחא שהוא עומד על קרומא דאוירא על
מוחא הוא סוד המשכת השא שלאה דלא אתידע כלל להיותו אלו ומתגלה כאן אך גלגלתא ומוחא הם כתר חכמה דא״א
ואמנם כי סוד ההוא השא דלא אתידע הנה הוא מתלבש בא״א והעשן כי הא״ל דע כי הא״ל מים הנז' שהם המקורות כל
א״ל כולו עשה כי כל הכר שנק' ראש הוא כוללות העשר והנה מ״כ הם תלת ראשין דעתיקא תלת תלת רשין דנה״י נה״י ב'
השין דנוקבא כי זהו סוד מה שהודעתיך כי ג' מוחין דנוקבא הם סוד נה״י והבן זה והנה דע כי כל דבר שהוא נגוה
מחברו הוא מתלבש בו להאיר לו ולהחיות ובתחי' מובא ונמצא כי הנה סוד ההוא השא שלאה דלא אתידע הנה הוא מתלבש
בכתר שהוא כללות התיקון השין כמו שאמרנו והתחלה נבאר איך הוא מתפשט בגן השין אלו ואח״כ נבאר ענין התקן השין
מה ענינם והנה כי לעולם כשהנבוה מחברו מתלבש בתחתון כנ״ל הנה אין כח בתחתון לסבול אור העליון רק מן התחתונות
שבו לכך פי' כי ז' התחתונות שבריאה שלאה שהם מחסד שלה עד המלכות שבה הם המתלבשות בג' השין התתאין שבא״א
ומאירים בו כיצד דע כי חסד שבריאה שלאה הוא מתפשט ומאיר בגלגלתא והגבורה במוחא כי אלו הג' הם סוד התיקון
רישין התתאין כנ״ל וכזה תבין איך הכתר הוא התחיל נמצאים אך התחלה יש בה הג' רק שהם נבחי' ואתפשטין כמו וזה
מה שהתחיל לחייני בתוכחת יהודה כי התחלה היא קן והבן זה וזהו שאמר באדרת נשא דף קל״ח ע״ב מוחא דעתיקא בספר
סתים ושכך ויהיב התור טב על רוחיה כי הוא סוד יין על מתהם רק שהם מיושבים ונבחי' כאן והכתר הוא מתלבש בהיא
קרומא דאוירא כי סוד רקיע המבדיל בין מים למים והוא נרמז בין גלגלתא שבהם חסד וגבורה והכתר ומה נכללים שהוא סוד
הכתר מפסיק בין חסד לגבורה ומכריע ביניהם ונ״ה יש בהם ב' בחינות א' הוא סוד היותם מכוונים שהם סוד הב' פני
דדכורא והרמז להם הוא בשני אזני העתיקא ולא יותם בה' פני שהם מכוונים לכן לא נזכר אזנים בעתיקא כלל לא באדרא
רבא ולא בזוטא ואמנם להיותם לעולם נוטה כלולים בחסד והוד כלול בגבורה לכן נ״ה אלו רמוזים בגלגלתא ומוחא דעתיקא קדישא
ואמנם להיותם לעולם נ״ה הם סוד החוטם כנז' בס' דף ר״ב ע״א כסוד ועביט נח לכן הם מתפשטים מהם השערות שהם
סוד הדינין כידוע רק שבכאן בעתיקא הם נבחי' ולכן הם מוכה מתמוה למעלה כי יוצאים מנה״י למעלה על הגלגלתא ומשם
יוצאים ואמנם להיותם שרשם מן האזנים שהם נ״ה לכן צריך לכתוב שנרא מעל אודנין והבן כדי שלא יהיה להם כח וחוזק
גדול ואמנם בהיותם אלו הם למעלה מן היסוד שאלו הם באזנים והיסוד הוא במצח כמו שנבאר כי המצח הוא יסוד דהשא

שילחה דא״א ולכן ב׳ אלו מתגלים בנצח ולכן יש בנצח סוד ההטן כנודע רק שבכאן בעתיק הם נכבן ולכן נצח נצח כולא
חד כאדרון רעמן כנ״ל לקמן כי הלא נה נלוים הם היסוד ואמנם ב׳ בחינות שבהם הרתין שהם סוד הירכים שהם רחר היסו׳
הם סוד הב׳ עינים והיסוד הוא מקומו בנצח ולכן הנצח כי כמו שהחסד הוא נחית וגנין בשמאל דאמא גם חסד עלאין
דרישא דלא אתיידע נחית הכא בנצח ששם הוא היסוד ושם מגלה כח ההוא מורנא עלה כמואל נקרא רצון כי משכהון
החסד של השא שילחה וזש״ה נאן מנצח דאתגלי בעתיק רצון אקרי דהא ההוא רישא שילחה דלא אתיידע פשיט חד מורנא
וכו׳ ואמנם המלכות מקורה בחומם וזהו סוד והיילתי אתמוס לך כי לעולם הלה במלכות רק שהוא המלכות דרישא שילחה
הרי פאתי לך איך ז׳ התחתונות דרישא שילחה הם נגזורות ומתלבשות בא״א בסוד ז׳ דגלגלתא הנז׳ כי״ש מפרא דצניעותא שהם
א׳ גלגלתא ושם חסד ב׳ מוח דכלולתא והוא מוחא ושם גבורה ג׳ קרומא דאוירא ושם ת״ת ד׳ עמר נקי ה׳ אשגחא פקיחא
השעם שאלו הם ב׳ בחינות נה״י כי עמר נקי הם סוד האודנין ו׳ רעוא דרעוין המצח ושם היסוד ז׳ שני נוקבי פרדשקא ושם
המלכות ואמנם סוד הדעת דרישא דלא אתיידע הוא גנוז מאד ולכן הוא בסוד הדלה דעתיקא כנז׳ בזוהר דעת גנוז במוחא
איך ג׳ ראשונות שלו הם בסוד אור המקיף כי אינם יכולים להתלבש כלל אך דע כי כבר פאתי לך כי כללות רישא שילחה
דלא אתיידע אחזי והוריה דההוא אוירא שבין גלגלתא ומוחא סתימאה וסוד האי אוירא הוא סוד הנז׳ בזוהר בכל
מקום יהי אור יהי אויר כי יצאת י׳ מאויר ואשתאר אור ולכן הקרומא מפסיק בין האי אוירא למוחא סתימאה
כדי שיוכל למובלו ואמנם דע כי הנה כבר פארנו כי כל ז׳ התחתונות דרישא דלא אתיידע הם בגלגלתא כו׳ הלה והנה נלאו
הז׳ דגלגלתא הם נמשכות כי״ן מצד דגלגלתא שהיא הכתר שהוא הגדול כמו כותרת מקיף אל המוחא אך המוחא
סתימאה הוא נגלה ומתפשט בסוד הדיקנא דעתיקא ולכן דע כי הז׳ השין אלו שהם גלגלתא ומוחא כל א׳ מתפשט
אל נה״י הם י״ג והם י״ג והענין כי מוחא סתימאה מתפשט בי״ג תיקוני דיקנא כמו שנבאר והגלגלתא מתפשט בי״ג גם כן
כי כל רישא צריך שיהיה כלול מי״ג והנה כבר ידעת כי ב׳ אזנים או ב׳ עינים או ב׳ נוקבין דפרדשקא כלם בעתיק נחשבים
לא׳ לבד ואחד הי״ג דגלגלתא שבהם מאיהם ז׳ התחתונות דכהשא שילחה דלא אתיידע פרכם כך כתר גלגלתא תמוה
כנגד ב׳ אזנים דעת מוחא גדולה גבורה ב׳ עינים הת״ת החוטם קו האמצעי נה״י ב׳ שפתים יסוד לשון מלכות פה ושני
לחיים הם הכין המוחין הרי לך י״ג כלולין בגלגלתא ודע כי הנה מאורה השא שלא דלא אתיידע נמשכו נפש רוח ונשמה
אל א״א ולכן נאצל והתלבשו ז׳ התחתונות דרישא שילחה בו בכ״ל והוא כי הה״א אחרונה נקרא נפש כנודע והוא״ו הוא
כסוד הרוח אמנם נשמה היא כאה מה׳ עליונות ולרוב אורם אינם יכולות להתלבש בא״א כנ״ל כי נשארו למעלה בסוד
אור מקיף ולכן הוצרך להלביש הדעת שלו בא״א בסוד הנשמה וזהו סוד שפתחתי לך מן האוירא היוצא עלההו קרומא
דאתפריא על מוחא כי הוא סוד הדעת שנגלה שם ואחר שם היה מכוסה מאד והוצרך להגלות יותר במוחא כנ״ל ועכז
הוא סתום דכיה עבירה) אכהכנא להתלבשא ביה גם דע כי כבר כי ארנו כי אותו קרומא הוא סוד הה״ת ואותו הה״ת נקרא ד׳
וכבר ידעת בתיקונים כי כל נימין ושערות הם סוד ווין גם ידעת כי הווין לעולם הם סוד נה״י העק ווי העמודים כי נה״י הם סוד
הווין היוצאים מהת״ת גדולה והנה בזה הבן איך י״ג נימין דשערה נפקין מן קרומא דאוירא שהוא הת״ת והם נה״י עלמין שהם
רעוא אינון עמר נקי והלין בשיקולא וזהו סוד ואלה המשפטים ור״ת הלא סוד למני מלך מלך לבני ישראל הוא סוד התיקון כנודע
שהנה ע״י השערות מתמעטה האור ויש כח במלכים הנז׳ לקבל אותו והרי איך עמר נקי הוא התיקון הד׳ מן ז׳ דגלגלתא הנז׳
כדיש ספרא דצניעותא והם סוד הנק׳ בני ישראל שהם נה״י וזהו לפני מלוך מלך לבני מלוך א׳ מלך הרי ב׳ לבני ישראל הה
ג׳ בני ישראל הרי ד׳ כי משבת תיקון ד׳ שהוא בני ישראל שהם השערות אז היה כח לקבל האור העליון ע״י השערות וסוד
ווין אלו פארתים באדרא נשא דף קכ״ח ע״ב הנה בגלגלתא דרישא הלין אלף אלפין ראבו רבוא וכו׳ ונש״ ודע כי מושב
השין אלו שהם גלגלתא ומוחא כנגד וחכמה המקורה מהם נמשך חיות אל אבא ואי׳ שנקראו מצד הכי נה המק והת
כנ״ל מן כתר אל אבא ומן חכמה אל אימא וכמו שנבאר למטה בע״ה והנה דע כי הא״א מתלבש בכל האצילות כולו
ואמנם ראשו אינו מתלבש כלל כי כבר הודעתיך כי לעולם אין האור העליון מתלבש בשלמטה ממנו אם לא ז׳ התחתונות
שלו לבד כי הג׳ ראשונות לעולם בסוד אור מקיף וזהו סוד הנז׳ באדרא דף רפ״ח ע״א והבא ע״ב ודאי נהאי עתיק
לא אתגליא אלא הישא כלחודוי והנה נראה לקושיא לזה מ״ש באדרא נשא דף קל״ סוף ע״ב כי דיקנא הוליא הליא עד
טיבורא דלבא נראה דיש לו גם קומת הגוף אך אם הבן מ״ש לא אתגליא וכו׳ כי ודאי כל קומת הגוף יש בו אבל אין נגלה
מכולו רק הראש לבד משום מה שאמרנו כי הראש לא אתלבש כלל אך שאר הגוף נתלבש באצילות כמו שנבאר סגד׳

והנה

183

קכב

והנה מן ההתחלת הגרון עד טיבורא דלבא דא"א הוא מתלבש שם הוא מצח דאבא ואי' כי מן ראש הגרון עד טיבורא
דלבא דא"א הוא מתלבש אבא ואי' ומן טיבורא ולמטה מתלבש בזו"ן כנז' וזהו סוד הה' שנק' המליך לב והבן זה
ודע כי הלא סוד הזקן דא"א אינו מתלבש כלל והטעם כי הלא ארכו הוא מן הזקן עד טיבורא דלבא ושם הוא מתחיל
ראש הז"א כנז' נמצא כי מקצתם השערות אלו עד שערות ז"א וע"י נמשך שהגיע אל ראש ז"א כנז' בא"ד נשאר רק קצת
כנז' ונמצא כי סוף שיעור קומת אבא ואי' הם מן הגרון עד טיבורא דלבא דא"א והנה נמצא כי הזקן דא"א נמשך עד שיעור
טיבורא דלבא הנה א"כ נמצא כי האי הזקן תפיא על אבא ואי' כי אינו מתלבש בהם כלל ונמצא תוספת עליהם ואינן
אתכלילן ביה וזהו סוד הנרמז בקרא רק רמת עב אתנהיר תלת השין עילאין וב' ובמזלא תלין ואתכלילן ביה כי אבא ואי'
הם תרין השין דאתכלילן במזלא והבן זה ולכן אינם יכולים להזדווג אבא ואי' רק ע"י דעת עילאה שהוא המזל (שהוא התיקון)
י"ג דהזקן וכאשר מזלא דע כי הלא כבר בארנו לך כמ"ש נשאר רק קצת עב כי י"ג תיקוני דיקנא הם ג' שמות י"ג
י"ג כלא במלוי יוה"ן והנה ג' הויות הם י"ב אותיות והם סוד י"ב תיקונים והתיקון הי"ג הוא כולל כלם כי יש בו מ"ם ב' כלה ב'
הויות הנז' שהם י"ב אותיות והוא הי"ג דכולל כלם ויש בו י"ב אותיות והנה ג' הויות הם כנז' ע"ה כי במלוי כנז' בן נ"ב הם ע"ה
כמנין מזלא או כמנין מזל עם המלה עצמה והבן זה ודע כי כבר ביארנו לך כי ע"ס מקורות הם ברישא עילאה דלא
אתידע עליהו והנה מציאות המלכות לא נתגלה שהן אמנם א"כ נתגלה המלכות מסוד האי השאר שלאה דלא אתידע
ובזה תבין ענין מעלת המלכות כי היא עטרה בראש צדיק היתה לראש פנה והביא לעטיר גדולה מן השמש והבן זה ודע
כי כבר אמרנו כי ז' תרין דהוא השאר שלאה דלא אתידע הנה הם מתגלים נעוצים בנ"ד לבעלאה וזהו הנז' בזוהר עתיק
יומין כי כאן מתגלה ממנו הה' בחי' ומן שהם ז' ממני בראשית ז' תרין הנה ובכל מקום עתיק יומין הם ז' תרין המתגלים
בנ"ד לבעלאה ולעולם שהוא מתלבש בנ"ה כיה ושער השיה בטור נקי אתעבי שאין האשו וכו' ממנו כך שמתגלה כאן ואמנם
האי השאר דלא אתידע הוא מתגלה כב' ראשין תרין אחרונין בהם ואמצעי שמן הראשי היא שהוא יהיה מתגלה ברישא תניינא
וההשאר תניינא בגלגלתא הטעם הוא כי הנה מציאות אלו הב' ראשין תרין הם מתגלים א"כ באבא ואי' וכבר ידעת כי
אבא ואי' בחדא נפקין ובחדא שרן ולכן צריך כי גם אלו התרין השין התרין יהוו הכא בחדא מתלבשין כהון מצד ההוא השאר עילאה
ולכן תמצא כי החסד שבו מתגלה בגלגלתא שהוא השאר תניינא והגבורה שבו מתגלה במוחא שהוא השאר תליתאה ואז נכלל החסד
בגבורה ונכלל בחסד גם אנו מוצאים כי היסוד שבו מתגלה במוחא שהוא סוד השאר תניינא ולשם מתגלה להיקנא בסוד הרצון
כמ"ש הש"ך רק רמת עב גם כבר ידעת סוד קוד זקן כי גם ההוד וגם הדיקנא אינה אלא כסוד היסוד ולכן אין להם זקן הרי
כי ב' השין אלו כלולים זה בזה וזה בזה וקנה את"כ המצא כי ב' תיקוני הזקן הא' והי"ג שם הם נקראי מזלא והענין כי
הנה שניהם הם ממעל"ה כי הם יורדים תרוויהו עד נשיקין עד טיבורא כנז' בא"ד נשאר רק קצת עב ואלו השנים הם
יונקים אבא ואי' כי הלא אבא ואי' אתכלילו במזלא כנז' כי שיעור אבא ואי' הוא עד טיבורא דלבא דא"א ונמצאו אלו
השני מזלות תפיין עליהו ואבא עיקר יניקתו מן מזלא הח' ואי' מן הי"ג ולפי שמזלא הח' הוא עליון מן הי"ג לכן אבא
היניק מיניה גדול מאימא אך כנגד דתרוייהו בחדא נפקין ונתהין בשיקולא עד טיבורא על אבא ואי' לכן אבא
ואי' בחדא נפקין ובחדא שרין והנה בזה ידעת איך אבא ואי' הם בחדא שריין ואיך אבא גדולה ממנה מן אימא והאי
אבבע כי המזלא הח' הוא סוד אלף שהיא צורת יוד ואו דלת יוד ומזלא הי"ג צורת אות אלף שהיא ש צורת יוד ואו
דלת בגי' כתיקונים ע"ש ב' מיני אלף והנה להיות שאמרנו כי ב' המזלות אלו הם סוד יניקת אבא ואי' לכן א' הוא
צורת יו"י וה' הוא צורת דלת בקוצו ק"ב כי הל' סוד הנקבה לעולם והנה נבאר צורת המזלא הח' שהוא יו"י והענין
כי הלא זה המזל נחית עד טיבורא ולכן גם ביה אתכלילו כל הי"ג תיקוני דיקנא שהם י"ב ועמו הם י"ג ואמנם
הי"ב שמתגלים הוא הו' שבאמצע הא' שבו וכבר אמרנו כי כלו"ו הוא כמלוי הם י"ב גם תולדותיך כנגן ווי העמודים
שהם סוד ו' שבאמצע אות אלף שבשם צבאות הנחלקת לשנים כזה א וכן הוא נגד משה והנה זה המזל כולל
כל אלו הי"ב כמו מציאות א' כנגד היוד העליון מהם וזה כסוד אות יוד עליה לאות אלף והם נשמטים ממנו
שבת כנגד היוד כלולים בו והוא מקבל מהם וזה כסוד יוד התחתונה לאות א' אך ב' בחינות אלו הם א' כמו האותיות
והנה הם עתה י"ג ואמנם י"ב אלו שבו נחלקים לג' שמות יהוה יהוה יהוה הם י"ב אותיות ואמנם מילוי אותיותיו אלו
השמות הם סוד ועולה ממספר הד' ומזלא הי"ג הוא סוד אלף שצורתה יוד ויו"ד נ"ב עלמה הנז' ק שלפני מלאכות
סוד ד' לכן שמותיו הם ג' אהיה שהם י"ב אותיות ומילויים הוא נ"ב כנז' הנז' במלוי יוהן והנה נמצא איך מזל הח' מתלבש

בתוך י"ג כמו יהוה אהיה ולכן הוא ענין הוא בא"א וא"י אשר יונקים מאלו הויה בא"א ואהיה בא"י וכן כל זה ולכן
ע"י שני מזלות אלו נכללים א"א וא"י ומזדווגים ע"י והנה ענין מה שאמרנו לעיל כי כל א' וא' מאלו שהם א"א ואמא
וא"י וזו"ן כלא יש בו סוד י"ג הענין הוא כי אחר שהודעתיך כי אין העליון מתלבש בתחתון אלא במלבוש מועט רק ז' תחתונות
שבו כנודע שבו ולכן צריך שיהיה בתחתון סוד ב' אחהם לקבל מן הג"ר שלו שלעתיד יהיה האור ולכן ע"י שני מזלות אלו
הכל על י"ג והנה דע כי כבר אמרנו כי השערות חיוורתא איתכה י"ג תיקוני דתמשחנים בה מה שהוא חיוורתא היא והנה
הוא סוד הלבנונית שבין השערות שבגלגלתא כנז' באדרא נשא לקמן קל"ה ע"ב וסוד זה הוא כי השערות הם סוד ה
הכתיבה עצם האותיות עצמן והלבנונית הוא סוד מקום החלק סוד הנייר המקבל את הכתיבה עליו ולכן יש בחינה כי
לפעמים השערות הם יותר משובחים מן החיוורתא ובבחינה אחרת הוא להפך וכמ"ש במקומו כנ"ל ולכן המלא איך
מן החיוורתא מן נהירו הלא ירתי עתיקא ה' עלאין דכסופין אך מן השערות יונק ז"א עצמו ואמנם כבר באר רבי
לך איך ז' ת"ה אין לעתיק יומין כלל בא"א והנה מסוד זה שבו משם יצאו השערות וגווי העמודים והנה דע כי הלא
שאמרנו כי ב' בחינות יש לנה והם ב' עינים וב' אזנים והנה כל אלו אין שום שער רק בשבילים מתמוטה למעלה דרך קרוב
דחיורא שהוא ההר סוד הוא ואז נעשים שער והשמגין שהם ווין ולכן מכח אלו נהוו החיוורתא והשערות כנזכר
זה כסוד כתיבת האותיות וזה כסוד נייר החלק המקבל הכתיבה ואמר לך הענין דע כי הלא החיוורתא היא נחלקת
לעיבר ומלפנים הוא כך אחור ופנים אחור הם ד' ופנים נחלקים לב' לחיים עד אמצעית החוטם הרי ב' עיבר לכד כל
א' נחלק לב' הם י"ב ואמנם סוד י"ב אלו הם סוד שנאמר שמות הויה שהם י"ב אותיות ומלויים הם יוה"ן ואמנם לד' אחור
שהוא סוד ד' אותיות הויה הוא נמשך מצד ב' בחינות נה הנזכר והם ב' עינים ב' אזנים דאינון ד' ולכן יהיו מהמן דעתיקא
ה' עלאין דכיסופין והטעם כי הלא כל אלו השערות והחיוורתא הם נמשכין מאחורי הראש ע"ה והמן נתיר
נזא"ס כלם מתחברים דרך שם כנודע כי א"א מן הלחיים אינם נמשכים כנודע דשערא אתפני מן קמי אודנין ואם
המזלות שם זה כינוי יש בו ד' יוהן וכבר כי כל זה הוא נעשה כלולה ממשה קרי ה' וכבר ידעת כי כסוד אחד הוא חשבון
גדול וסוד אלהים ולכן אלו הד' לצד אחור הם עולים לד' מאות אלפין עלמין דכסופין דאתפשטין חיוורא דהשם ואל
הנמצא לחד כי כלה הין חיוורא הם ה' אלפין הם אלו הד' שבצד אחור לכד והנה משאלו יורדים ונמשכין למטה אז הוא
יותר בחושבן קטן כמו ה' לבר ומשם נהרין עתיקא והנה דע כי הלא כבר אמרנו איך הקנה היא חפיא על א"א
וא"י לדרך פנים והאי חיוורתי ושערי חפיין על א"א וא"י מצד אחור ונמצא א"א וא"י חפיין בשערות מלפנים
ומאחור כי הכל הוא מגיע עד רישא דז"א ומיכורא ללבא דא"א והנה זהו סוד השקל כסף כי שקל הוא ה' לב קד'
הוא סוד ד' יודין שעולים מן ד' מאה פמון שק ועיקר השם הוא כנ"ל כן וגם ד' אותיותיו הם ל' הרי ה' וזהו סוד
שקל כסף כי כ"ף זה נמשך מן הכסף שהוא נה חיוורא דרישא ואמנם אינם אלא מלמטה למטה כי הכילה מתלבשת
ב' יוהן שהם השין ואח"כ היוד הראשונה שהיא השורשית שלמטה יצאו ב' יוהן אחהם וזהו סוד ק' ואח"כ שורש
השם עצמו שהוא י' וזהו סוד שקל כסף וש"ין כסוד השק ואפר וסוד הבן כי יותר כמו עשו כי הא"ש עתו
כי כבר אמרנו במקום אחר ושין שם וצריך שתדע כי הנה שכל אלו הם שערות כמו שורשי הזקן הנה הם יותר
החמים גמורים מהחתי הז"א ולכן מאלו השערות נמשך המזלות הקשפטה לז"א ואמנם אינם מגיעים רק עד
רישא דז"א ולא יותר ושאר כללותיו היא חלק וזהו סוד ואנכי איש חלק כמבואר שם כסוד שק ואפר ולכן כי
מטיבורא ללבא דא"א שהוא חלק ההר שבו משם מתחיל סוד הז"א ובתוך הז"א מתלבש את מטיבורא ללבא עד
סיום היסוד שבו ולכן דע כי מאחורי חלק ההר נעשה נעלבא דז"א ולת מוחי לטה נעשו מנה"י דא"א וזהו סוד הצלז
דתוספתא דפ' בשלח דף ב' ע"א עד לא אשתכח אויר דכיא וכן כמה שהודעתיך כי ב' בחינות היו אל הז"א אחד
כמוחי אמא כי שם היה סוד ו' זעירא סוד ב' לבר והם נה"י דא"א כי הלא אלו הב' נתעלו למעלה כמוחי אימא ושם לא היו ה
ב' כלילן כנ"ל כי כבר הודעתיך כי א"א וא"י שיעורם עד טיבורא דלבא והם כללות חג"ת דא"א ואז כאשר נתעלו ב' אלו
נה"י למעלה בא"א וא"י נכללו כב' חסדות ולכן זהו סוד ב' כלילן כנ"ל ולכך אלו הב' הם ו' זעירא כנודע כי ו' גדולה הם חג"ת ושם לסוד
העיבור נעשה בתוך נוקבא אלו ונעשה לז"א כהיותו בתוך מעי אמו מסוד הסנה ב' אחהם ואז יצא לחוץ כלל מן קמות מחם
עד יסוד ועוד נמצא ענין זה במקום ואל כה' ובזה תבין מש"כ דף ע"א ענין שמהן לא"א וא"י שהם חג"ת והבן זה
כי שם מקומם בא"א וא"י ודע והבן כי אין שום א' מאלו הין חיוורתי נמשכין אל הז"א רק מחד חובא אחרא חיוורא דא"א

בפלגותא

184

כבלועה בעטרי' ומהמן נמשך אורח אחרא אל ראש ז"א בפלוגתא דשערא הנ"ה נ"ב ומה שפרשנו לעיל כי אורות
הה' לחיוורי' הם מצד אחור הם הנמשכין מכתר קדשן על השא לז"א הבן איך נעשים אז ט' תיקוני דיקנא
דז"א נעשים אז י"ג תיקונים עם אלו הה' לצד אחור לחיוורתא דרישא כי אלו מושפעים אך יש מציאות אחר
והוא כשמתגלה זעיר באבא ואי' כי אז נגלו בד' תיקונים בתפארת דהקנא עילאה ואז יש לו משם י"ג תיקונים ט' וד'
אלו הם י"ג תיקונים והנה לעיל מתחלת דא"א שלתגלה והנה נעשו מוחין אל ז"א כסוד הקפה אבל מוחי' של
הפנים נעשו על מוחין פנימיים והנה שני השין שהם מוחא וגלגלתא שהם כתר חכמה המקיפים הם נעשו מוחין
הקפה אל אבא ואי' כתר לאבא וחכמה לאימא ומן הפנים המקיפים שהוא סוד הנרין דא"א נעשו ב' גלגלות לאבא ואי'
ומתחלת הקדומים המקיפים נעשו הלבשת מוחין פנימיין לאבא והלבשת מוחין לאימא כי כי מוח הב' שבהם הוא סוד הדעת
ומקורו אך מן הכתר המקיף. ומשם נתפשטו בשאר איברי אבא ואי' מחסד שבהם עד המלכות שבהם וכל
זה עד טיבורא דא"א שהוא חצי הכתר המקיף. אבל מחצי הכתר האחר נעשה גלגלתא לז"א כנ"ל והנה נמצא כי כל
מפני המקיפים כלם הם כא"א המתפשט ומתלבש בכל האצילות עד הנוקבא דז"א ואמנם לעיל כי הנה אעפ"י שפירשנו
ז' תקונין לעתיק יומין הוא השא עילאה כלא אתיידע אתלבשו כן דגלגלתא דא"א עכ"ז כבר הוא שיתפשטו בבחינות
דא"א ואמנם עיקר מה שהם בהשא דא"א אינם אלא ב' שהם חסד וגבורה חסד בגלגלתא וגבורה במוחא לפי שגלגלתא כרישא
ומוחא הם ב' השין עילאים תתאין והם שרשיים לכל מציאות הרישא אבל שאר המתגלים בו דהשא אינם רק האור
בגלגלתא אך עיקר התלבשותם הוא למטה בשאר שיעור קומת דא"א בצד הת"ת כי נה שהיא גלגלתא דאבא ואי' עד
טבורא דא"א שהם מוחין דאבא ואי' ואח"כ מן היסוד מתפשטת בנה"י דא"א והטעם כמה שכבר רמזנו לך כמה פעמי'
כי לעולם כל נה"י שבכל מקום הם לבר מגופא והם הטפל בסוד תוספת ואינם עיקרם ולכן הטפל הם באים לדרך הוספה
ולא שורש עיקרי ולכן מסוד יסוד לעתיק יומין מתפשט' בנה"י דא"א וכן הענין בכל הנה"י שבכל האצילות ואם תקשה
קושיא הטפל כי סוד הכתר נעשה ממנו סוד הכתר שהוא הגלגלת כי מהכתר לעתיק יומין הוא גלגלתא דא"א ואי' שהוא סוד
הבינה וכן מהכתר דא"א נעשה כתר וגלגלתא לאו"א וכן מהכתר דז"א נעשה גלגלתא וכתר אליה גם לעיל כי הנה סוד הכתר דא"א
נחלק לב' חלקי' החצי למציאות אבא ואי' כנודע גופם והחצי לכתר לז"א הרי כי אבא ואי' וז"א הם ב' מלבים המשתמשים
בכתר א' גם הכתר דא"א נחלק לשנים חצי לגוף הכתר עד סיומו והחצי לכתר דנוקבא וגם הוא סוד אי אפשר לשני מלכים להשתמש
בכתר א' וכבר פארנו כי כמו שז' לעתיק יומין הם מתגלים בו דרישא גם הם מתגלים בהקנא לעתיק ופארנו איך
סוד החסד דעתי' יומין שהוא בגלגלתא הוא גנוז בשבולת דאמה הנ"ה שהוא עתיק יומין המתגלה במצח א"א ומשם (יסוד)
הוא נמשך אח"כ בהקנא לעתיק בתיקון י"ג כנז' הש לפ' ולכן והנה הבין למה באדרא הבא לא נזכר מציאות אבא ואי'
והטעם כי היא נכללה במוחא ולכך לא נזכרו שם אך כאן באדרה האזינו פירשם והנה סוד מוחא סתימאה להיות
שבה סוד הגבורות דעתי' יומין לכך בה נרשם סוד הבוצינא דקרדינותא ומשם שרשם כי קולא בוצינא דקרדינותא היא
שורש לכל הדינין שבעולם כי שם נכפין ומשם ממוחא סתימאה נתפשטה אל האימא כמו שהוא ידוע כי גלגלתא ומוחא
דא"א הם שורש אבא ואי' והנה החסד לעתיק יומין בגלגלתא והגבורה במוחא ולכן כשנתלבשו הם למטה באבא ואי' חסד
חסד באבא גבורה באי' והנה אלו הב' נקראי' אוירא לבא ובוצינא דקרדינותא ולכן תבין כי הנה מן הכתר דאימא ולמטה
מתמעט נעשה גלגלתא לז"א כנ"ל והנה החסד והגבורה שעל הכתר הם שנתחברו ואפיקו האי גלגלתא מן הכתר של אחוריים
וזהו סוד התחברות בוצינא דקרדינותא ואוירא דכיא והנה נמצא כי סוד הבינה המקיף הוא סוד ב' גלגלות אבא ואי'
וכזו הבינה שם הוא הכתר דעתיק יומין וגם הוא נחלק לב' לאבא ואי' וכענין זו הבינה שהיא כתר וגלגלת לאבא
ואי' אני קוראי' לבינה הכתר כבחי' זו ואמנם חצי' וחצי ד' ה' עד טיבורא דכא המקיפים הם סוד אבא ואי' כנז' לעיל והענין
כי הנה אבא הם תרין דרועין דכהו שית פרקין בגולא חסד וחסד חסדים גבורה גבורות כי ויחי והנה מאלו נעשים מוחין
לאבא ואי' והנה מסדר שית פרקין אלו הם ב' פרקין העליונים הם סוד חכמה דאבא ותבונה דאי' מחסד לאבא ומגבורה
לאי' וב' פרקין האמצעיים הם בינה דאבא ובינה דאי' מחסד לאבא ומגבורה לאי' עד הנ"ל הרי ב' מוחין חכמה ובינה
לאבא מזרועא ימין חסד וב' מוחין חכמה ובינה מזרועא שמאל גבורה לאימא נשארו ב' פרקין מזרועא ימין חסד אחד וא'
מזרועא שמאל גבורה והם סוד הדעת שהם חסד וגבורה דאחסינו אבא ואי' לבה' והכנז' דף רלב' ע"ב ואמנם שית
פרקין אלו הם כדרך מה שנודע כי הנה הראשונים הם ב' היכים ואח"כ האמצעיים ואח"כ האחרונים הם המלובשים לתתא

ומחוברים שם והטעם הוא דע כי אדרבה סוד היחם והתקון האמצעיים הם יותר כסוד אחוהם כמ"ש
בראשי הכתפות שהם פונים לאחור והרי זו מעלה א' עוד כי הנה הידים יש בהם יכולת להגביהם עד המוחין מש"כ
בתקין המלוכים אל הגוף שאין כח לבטלם ולהעלותם גם אחרת כי הפרקים המלוכים אל הגוף הם דבוקים ממש
בגוף כי הם סוד הדין עיקרין דבוקים בו אך שאר הפרקין אינם דבוקים בגוף ויכולים להעלותם אל המוחין
ובזה סוד הנבואה כי ידים בעת הנשיאה שהם סוד חסד נבואה רק ב' פרקים הם הנעשים מוחין והבן והנה
ענין חסד נבואה הנה המקומות שהם נקודה דאבא ואי' יש נה"י דעתיק יומין וכבר ידעת גם בשוקיים יש ג'
פרקין והם מתחלקים מתחת על הנ"ל עד שנמצא שנשארים ב' פרקין שהם התחתונים שהם סוד רגלים מגיעין
עד הדין שנהן לז"א ובזה נחזי כדי שהא עילאה וכן סוד הדין פרקין התחתונים הם נה"י דז"א ואמנם סוד חצי
הת"ת דא"א שבאבא ואי' ממנו נעשה כל ב' דעת דאבא ואי' כמו סוד דעת טמון וקרא זה אליו כי הת"ת גם יא כנגד
י"ב פרקין שבו ונעשה זה והם מתחלקים לב' זרועות גדולה והנה הת"ת גדולה בסוד ד' קצוות שבה שהם כנגד ש"ה
פרקין מב' דרועין והיסוד גם ד' קצוות ד' זרועות כנגד ש"ה פרקין הדין וכן ובזה תבין מה שאמרו כך כל דראשי
כי יש להיכל הרצון ש"ה היכלין כלולין כי לנוקבא יש כתר וגבורה ויסוד ד' ככל אחד ואחד והנה אם תחלק הת"ת לחלקין
ישארו ב"ג והנה הם לאבא ואי' והב' שאר מעבורין לאבא ולנוקבא כמו שנבאר והנה בחלקי הת"ת הזה מהב' מהם
נעשים ב' דעות דאבא ואי' וחל הב' הוא מתחלק לשתי ב' נימין דאבא ואי' וכו' שהם הענין היותר אמר לך
הקירוב א' דחלה הנה כבר הודעתיך כי לנוקבא נה"י הם סוד תוספת ואינם עיקרים ולכך הם לבד מעליה והטעם
כי לפי שלמעלה עילאה עתיק יומין אין מלבישין מתלבש באו"א כי אם ב"ו התחתונות שבו אבל נמצא שאין קיום לא"א
רק לו ראשונות שבו והב' התחתונות שהם נה"י אינם יכולים לצאת רק כסוד תוספת כי אין להם עיקר קיום כמציאות
העליון מהמו וכן הענין עד סוף האצילות כולו גם דע כי כאשר רוצים להמשיך נה"י לזא"ן עושים זיווג אבא
ואי' כדי שיוכללו בזא"ת לת מוחין ואז שם כח זה מתוספין לו נה"י כנודע גם אבא ואי' להיות להם נה"י הם צריכין
בתחלה לזיווג הכתר והנה סוד זיווג הכתר הוא סוד הפה שברא"ש א"א ושם הוא הזיווג כצד הבינה משם
יש לה אותיות אחה"ע כי הבינה כבר זכרנו אותה כצאת הגרון ואותיות אלו הם אותיות הגרון והם סוד חמש
גבורות שבה כבינה שבכתר ואותיות גיכ"ק הם חסדים שבזכר חכמה כי סוד החיך ואלו האותיות הם מן החיך
ואז מזדווגים יחד בסוד הלשון שבשניים שהוא היסוד כחת הלשון שמזווגם וסוד זה נרמז דף רכ"ט ע"ב
והנה סוד הזיווג הזה היא לבה נמצא בכל מציאות האצילות כן בא"א ובאבא ואי' וזו"ן והם סוד הנשיקין מה
שמעלה המין אל הזיווג והבן זה כי בתחלה מעורר שם וזהו סוד הנז' במ"ש הי"ה למי לאחרי כאן כמו שריק לגוף
פיה כי הלא מבשרי אחזה אלוה כי כשאדם מזדווג עם אשתו אז להמשיך מהמלה הכוח לפיהם וזהו מיתן
הזווג כנ"ל במ"ש נמצא כי הנשיקין הם סוד הזיווג דרוחין מאד ואף יש הפרש כי בכתר הוא הזיווג בתוך פה א"א
ולכן אינם נמצאי' רק הדין רוחין והם אחה"ע גיכ"ק אך באבא ואי' וזו"ן הם ב' מיות בסוד מיין נוקבין ומיין
דכורין בנוקבא ומיין זכרים ומיין נוקבין כנזכר נמצא כי הם ד' רוחין כן שניהם והוא סוד ד' אותיות אהבה הנעש'
מן הנשיקין הנז' בפי' הרועה דף קמ"ו ע"ב והבן סוד הנעלם הזה וענין עתה הוא כי הלא תמיד אבא ואימא
אתכללו בתולא שהם תיקון ח' ו"ח דדיקנא דעתיקא שהוא הלא נשיקין על מיכורא כלבא אך יש הפרש אחד
והוא כי לפעמים אין אבא ואי' רק חסדים מנה"י א"א ונתכללו בחולא אך כאשר זה הזווג העליון שלמה דא"א
נעשה אז כל שאר התיקונים קד' שעומדים בין התיקון ח' לתיקון י"ג דדיקנא דעתיקא כולם מתחברים יחד
ונכללים הם אבא ואי' והענין כי הנה כבר פסרנו כי הגרון הוא סוד אבא ואי' כי נעלמים וראשם משם והנה [illegible]
אם הבוא סרס כשנוסף ראשו אל הגוף אז הגרון נחסה ונכלל בתוך לחיי הראש וכשזוקף ראשו אז מתגלה
הגרון תחת הראש והנה כשזיווג הזה העליון דא"א נעשה בסוד הנשיקין אז הוא יורד למטה מפיוס הפה ההוא
על תיקון י"ג וכלם מתחברים יחד למטה בסוד כפיפת הראש ואז הגרון נכלל בהם והוא ממש סוד הראש
שב' נה"י דאבא ואי' שנכללים בראש זא"א גם אלו התיקונים ד' שבין מזלנת תיקון ח' ותיקון י"ג הם מתחברים
ונכללים בראשא דאבא ואי' שהוא הגרון ונעשים שם בסוד מוחין וכשעובר אותו השפע המתרבה אז משגלים
ב' נימי אבא ואי' כי אותו חלק הנ' מן הת"ת דא"א הנ"ל שנשאר מב' חלקי הת"ת שנעשו ב' דעות לאבא ואי' ואותו

חלק

כ״ה

חלק הב׳ נעשה ממנו סוד ב׳ מציאות חלק עקף לאבא כולל חג״ת וחלק עקף אימא כולל חג״ת וזהו סוד הנ״ל
ואף מרוב השפע נעשים נ״ה באחיזה נה״י לאבא וכן לאימא הרי כלל הדבר ה״פ מן חצי הת״ת דא״א נעשים ב׳
הדעות לאבא ואי׳ עד שיהיו הדעות שלהם והנה דעת זו סוד היסוד דעתי׳ ומין ומחין הנזכרים דא״א גם הוא
נחלק הכל דעות הת״ת עצמו לב׳ קצוות הב׳ שלהם לאבא ואי׳ והב׳ לזא׳ עד הנה בת״ת דא״א כפי מה שאמרנו שגם
היסוד הוא ו׳ קצוות כנז׳ באדרת נשא דף קל״ג ע״א ושם יסוד שלה כלול שית כדמות ההוא ונחזור לענין
בענין חיוורא דגלגלתא דאתפשט לג׳ עלמין כנז׳ באדרא רבא שחיוורא אתחלק לג׳ אותי׳ והנה לפי שהם אחורי
הראש הם נמשכים עם י״ג נימין דשערה דרישא דמשפה אחורי הראש עד פאת דזא ומשם ירד השפע אל הפאה
דזא אך מה דרם הג׳ תיקונים דחיוורא דגלגלתא האחרים שהם מצד הפנים כולהו הם נמשכים עד זא דרך
פנים ומתחלקים שם לתיקונא דליה ומזה סוד דהוו מן תיקוני דיקנא דזא ומהן נמשכים לה תיקונים הנ״ל
הרי כי אבא ואי׳ הם משפיעים מסוד מזלא דעתיקא קדישא שהם נמשכין מסוד המוחא שלה מקיימא חמא
שכבר ואמנם זא משפיע יותר ממעלה מן הכתר עצמו דא״א שמשם נמשכין י״ג חיוורן דרישא ומזה הכל
הוא מעלה יותר למעלה הקנס׳ מן אבא ואי׳ אך להיות כי אין יותר השפע אליו רק דרך אבא ואי׳ לכן ג״כ הם
גדולים ממנו וזה הסוד נרמז דף רל״ב ע״ב וז״ל אב ואם ממוחא דמוחא נפקו וכו׳ זא בעתיקא קדישא תליא ואחיד
ר״ל זה עם מש״כ זא מעיל מן הכתר ואבא ואי׳ מן מוחא ע״ש מעלה היותר משם ונבאר הואיל ואתא לידן מש״ — והבן
תליין ואחיד לענ״ד כבר אמרנו לעיל כי חצי הת״ת דא״א והי׳ שלו אחוזים בתוך זא וזא בעתיקא קדישא אחיד כי
הוא אחוז שם ממש אך כבר אלו היו״ד חיוורתא דרישא כנז׳ בג׳ תליין כי בהם נתגלה הזא׳ ובענין אלו הב׳ — תיקוני
בחינות אך אלו אמר אחיד ותליין גם זה עצמו לאבא ואי׳ כי הם תליין בעתיקא קדישא הנמשך מן המוחא
מקיימא והם גב׳ אחוזים לבינה תת׳ דא״א וכבר אמרנו לעיל כי לעולם כל סוד הת׳ מתחלק לעולם לב׳ אך החילוק
הוא כי הת׳ דעתיק יומין הנגון כבינה דא״א מתחלק בשוה זה כנגד זה אבא ואי׳ כחדא אך הת׳ דא״א נחלק לב׳ זה
למעלה מזה חצי הא׳ באבא ואי׳ וחצי הב׳ למטה בזא וכן הת׳ דזא נחלק לב׳ זה למעלה מזה חצי הא׳ לו וחצי הב׳
לנוקבא נוקבה והנה מטה שאמרנו לעיל כי יש סוד זיווג עליון סוד הנשיקין בסוד הפה בזה הענין והבן משז״ל
כי מכל דבור שיצא מפי הקב״ה נברא מלאך א״כ הוא סוד הזיווג ממש לענין שער ה׳ השכל כמה כבר נודע כי שם
מזלי יוחן עולה עד כתר עליון חסד וכסף הוא החסד גם מש״ל לעיל בענין סוד זיווג הפה בן הגרון והחיך נמצא כי
אותיות אחה״ע הם מצד הבינה והנה הם בג׳ פ״ל והם סוד מ״ב זיווגים הנז׳ הש״ס בבראשית בהקדמה כי מ״ב זיווגים הם
פ״ל והם אותיות אחה״ע וזהו זהנייא הא׳ והדע למ״ב זיווגים גם מש״ל בענין סדר נ׳ פרקי הזרוע הבן איך המלכות — גלה אין
נקבעת בפה נ׳ הסמוך אל הכתף ושם ניתנת התפלה של יד כי הלא שם פרק אחרון מקום אחיזת המלכות שהוא א׳
מרבין מעצה דזא ושם נקשרת המלכות ולא כשאר פרקים שעלויות ממנו אבנעי שנראין לנו שהם יותר התחתונים כל
ונחזור לענ׳ כי הלא לפי ששני מזלי דיקנא הם והינו הא׳ הוא במזלי יודן ואחיק הוא הינו ולכן הם מלבוש אבא ואי׳ הא׳
הויה והב׳ אהיה והנה לענ״ד מה שהמצא כי זון נאצלו ע״י זיווג אבא ואי׳ והזכרנו להיות סוד עבור במעי האי׳ ולא
כן מצינו באצילות אבא ואי׳ לענ״ד האמת הוא כי גם באבא ואי׳ גם הולך להם זיווג עליון שבתוך הפה דא״א בסוד אחה״ע
נבכה וכו׳ אך הפרש הוא כי שם באבא ואי׳ לא היה רק זיווג א׳ וכו׳ לצורך זון הולך ב׳ זיווגים והבן סוד הנעלם הנ״ל
הזה ויהיו לבשים ללבושך כי הוא סוד נעלם לענ״ד הנה כבר אמרנו כי השאלה עולה דלא אתיידע היא על כל האצילות
והתחתון הם כל סוד כל ספי׳ דלאו אינון הכלן ולאו אינון רוחין וכו׳ והם סוד הג׳ ספי׳ דא״א המתפשטים בכל האצילות כולו עלמדר
הנ״ל והנה לא מצינו כו באו סוד המלכות ואם איך נאצלו כל השאר שהם אבא ואי׳ וזון אם לא היה לא״א נוקבא מלכות
אמנם סוד הענין כי כבר אמרנו לעולם מסוד החסד דא״א נהוו מוחין דאבא ומצד הגבורה הליה מוחין דאי׳ והענין כי
עד היום דא״א הוא סוד דכורא ומצד שמאל שבו בסוד נוקבא ואמנם יש בו ב׳ מיני זיווגים א׳ הוא בסוד הפה שלו דא״א
בסוד אחה״ע וכו׳ והב׳ בסוד היסוד שלו כי גם הוא כלול משנים מצד נוקבה ומצד הזכרות שבו עם צד הנקבות שבו והם
מזדווגים הנה למציאות אבא ואי׳ לא הוצרך רק זיווג א׳ והוא זיווג עליון של הפה כנ״ל כי אז נכלל הגרון שהוא סוד השא
דאבא ואי׳ עם הלחיים והשפתיים דא״א ונכללים שם תיקוני דיקנא מן הח׳ עד הי״ג כלם יחד ואז נעשין מוחין לאבא ואי׳ ומתחם
מתפשטין להם נה״י כנ״ל והנה נמצא כי זיווג זה העליון של הפה הוא לצורך אבא ואי׳ ואמנם אינו לענין עצמו רק למוחין

שלהם ונה״י שלהם והטעם כי לפי ששני מזלות הדיקנא נותנין משיקולא עד טיבורא וזהו מה שאמר לעיל וגם מלך
אחור יש המשך שערותיה יורד יסלך אחור לההיא רישא דז״א אך מהדך האחר הדיקנא כאותם שערותיה ומשערות
אחורי הראש משם נעשה סוד אבא ואי׳ ומציאותם כי ההפך נעשה שם לבנים מציאות אור א׳ כאחוריות ב׳ מוחין
אחורי שערות אלו דדיקנא ודרישא מצד אותם הגדול המקיף פנים ואחור ולכן לא הוצרך עתה רק זיווג א׳ לעשות
מוחין ונה״י אך הזו״ן אין להם שום מציאות כלל ולכן הוצרך כי להאציל מציאותם מחדש להיותם עיבורא ואח״כ
לעשות להם מוחין ונה״י הוצרך זיווג ב׳ מחדש כאבא ואי׳ ואמנם יש הפרש בין ב׳ זיווגים אלו והענין כי זיווג ראשון
שהוא להמשיך אותם במציאותם מחדש א״א מאחר אלא ע״י א״א אשר מבחין נעשה כל האצילות אך הזיווג השני
שהוא מאבא ואי׳ הוא לעשות להם מוחין והענין כי כבר פירשנו לך להוסיף דת כשלה עד לא אשתכח אוירא
וכו׳ נ״ל כו׳ וכו׳ סוד הדבר הוא סוד נעלם והוא כי כבר פירשנו לך כי סוד זיווג שני שלאו״א נעשה סוד
היסוד שבו הכולל יחוד ושמא דכר ונוקבא ואמנם להיות מציאות הזו״ן למטה התחתון מן אבא ואי״ל
אבל הוצרך שיעשה ב׳ זיווג ע״י אבא ואי׳ ולכן מה עשה אותם נה״י דא״א שהיו למטה ממציאות אבא ואי׳
נתעלו למעלה כנגד אבא ואי׳ כתנת שלהם ולא כתנת שלא״א עצמו כי אילו נתעלו כסוד מוחין דאבא ואימא
רק נתעלו כתנת דאבא ואי׳ ואז היו שם נ״ל כו׳ כהנה נתוספו ת׳ כשלה והא כי נה״י דא״א סוד נוקבין
דסעול הנה כתיקונים שמהם נעשה אדם תתאה שהוא הזו״ן ואז מתחלה ב׳ עיטין אלו נה״י דא״א הטמונים בחכ׳
דאבא ואי׳ מעשה נהפוך סוד זו״ן נמצא כי מציאות זו״ן נהיו מא״א עצמו מזיווג היסוד שלו אמנם היה שא״א
ואימא מסוד חנה שלהם ואז סוד אבא אפיק טיפה חדא ושדי לה באימא והמן במעי דאימא אתעביד ציור
סוד ז״ת שיראה בלולה סוד ב׳ לחוד לפי דאתיא מסוד ב׳ שהם נה״י דא״א ובסופה של ואו שם נוקבין שתו
הולעתיך ואמנם מזה תבין סוד נעלם שהם הדדים שלהאשה מה מציאותם ומהיכן נתהוו ולמה הם
בחזה ולמה אין חלב בדדי אדם והענין כי הנה כבר פירשנו כי נכלל נה״י דא״א כתנת דאבא ואי׳ ונעלמו בתוכם
ושם אפיקו ההיא טיפה ויצאת מדרך האבא אל האימא ולכן אותו האור הגדול שנתגלה עתה אל נה״י דא״א
כדי לעשות זיווג באו״א הזה ואור זה נתהוה תחי׳ לה כתנת דאבא ואח״כ כתנת דאימא כי כתנת כולם נה״י
דא״א כנ״ל ולכן סוד אותה הטיפה העליונה בקעה ויצאת לחוץ והתחיה דרך שם לחזה אבא ואי׳ כי נה״י דא״א
ולכן יש דדים באדם ובנקבה רק כי אותם שלהאדם הם קטנים ואין להם חלב ושלהאשה הם גדולים ויש בהם
חלב והטעם כי בהיות זאת הטיפה תוך חזה אבא לא היה רק טיפה קטנה אך בהיותה בחזה האימא שם נתגדלה בסוד רק
העיבור עד שנעשה בלולה מב׳ ולכן גם דדי האי׳ נתגדלו מרוב האור והיה בהם חלב ועתה תבין כי סוד
החלב הוא עילוי הדם למעלה ומתהפך לחלב ומתמתק וכן נה״י נעלם הם סוד ההנין כי לכן הם בכל מקום לבן
מניקה כמבואר לעי׳ ובהתעלותם למעלה ובהתכללותם בתוך חזה הם מתהפכים לחלב ואח״כ יצא ע״י לחוץ להניק
התינוק א׳ יונק מאותו חלב ואז מתגדל ונעשה גדולה כו׳ קצוות לבד שהוא ו׳ דשמא קדישא אך בתוך הבינה
הוא שם סוד ז״ת שיראה בלולה מב׳ כתוך ה׳ דבינה אימא עילאה ולכן אין שום דמות לשיהוא והנה מה שאמרנו
חילוק בין תולדת אבא ואי׳ ובהאות לבהאתם זו״ן זה נרמז בפ׳ תרומה דף קס״ו ע״ב בסוד אדם קדמאה ראניף
שורה הלכה נו משחתא שהוא אבא ואי׳ תוך השערות של השת דא״א והקנא יקירא הנק׳ משחתא אך אדם
תנינא זא״ק היה ע״י זיווג נה״י דא״א תוך הבינה כנ״ל ולהשאלני כי עיקר מציאות הויה הולד כשהוא במעי אמו
הוא כבטן ולא בחזה ואח״כ הדדין מן הראוי היה שיהיו במקום הבטן ולא בחזה אך הענין הוא כי האדם או רק
האשה אינה רומזת אלא אל התולדות לבד אשר לה״ר לבדו והוא אך בלחם נרמז בו בלה״ם מא״א עד התולדות
ואח״כ כשנעיר עות הדדים לא נאיר כעור מציאות הבינה לבדה או התולדות לבדה רק במציאות כלולות בלה״ם שהם
סוד הא״א ואח״כ כשנצריך לערך זה נמצא כי כשנתעלו נה״י דא״א בתוך דאבא ואי׳ כנ״ל להתעבר והוציא הזאת היה
בתוך דאבא ואי׳ שהוא נה״י דא״א והנה תוך דאבא ואי׳ הם במצעותם מחדש כי כת״ב הם למעלה ונה״י למטה ובי׳
וחזה באמצע והנה שיעור אבא ואי׳ הם מחזה ולמטה עד הגרון מן הגרון עד חזה הלב ואם הארץ ראו האשה
המציאות מחדש שהם במקום זה באמצעות חזה הנוף העליון שמן הטבור עד טיבורא דלבא והטעם הוא כנ״ל
כי מן האדם הוא כולל כל מציאות הי״ם אך הבהמות וחיות שהם בסוד מן א׳ לבד ואינם כלולים ממו האדם לכן נראו
להם

להם הדדים כבמנה מתוק ועיין בבאור ענין תמא קין והכל להקהלם צור ומשהים ושם הפן היקנה לאהדך
רזא מהכן נאצלה מסוד צור הכבש העליון שהוא הלבנה דהקנה שילחה שהוא שם זקן הקהן שהסוד אות
בריתקדש העליון רזא ולכן פסו מן המלך קראתי יה נאמר על היקנה רזא כי היא מעיר לנפקא מצור העליון
גם שם פארט ענין שופר דאפיק קול אש מים רוח שהוא ענין זיווג הכל מנהי של רזא שמים נקהוו ב' רזא לבד
בסוד ו' וזעירא והם סוד אש מים רוח ועוש ואמנם כענין נהי רזא שבארנו שנכללו לגילה בהנת דאבא ואימא
העליון הוא כי הלא נשאר נ"ב חלו הה' (מלמה מן) האמא עצמו עם נהי שלו והנה נעלה זה הה' עם חלו האחר
שנשאר באבא ואי' ונעלו נ"ב נ"ה בתן באבא ואי' ושם נכלל נצח בחסד דאבא והוד בגבורה דאי' ואמנם אעפ"י
שאין אומהם שנצח באבא עבז' היה כלול מן הוד באופן כי נצח כלול מהוד עלה באבא והוד כלול מנצח באימא
ואז מסח ב' בחינות אלו שיש בכל א' וא' נמשכו הלדין מרוב ההארה שבקשה ויצאה הכי באדם היו בלי חלב פ"א)
הדבר שם כן לפי שעה בסוד טיפה זרע אך בסוד האימא שנקהוו שם כל איברי גופו של רזא היתה הארה גדולה
ההמשוות ומהמו נמשך החלב ולכן היו ב' דדים לכל א' נגד ב' בחינות שיש לכל א' מהם ואמנם היסוד
נעלה ונחלק לב' חלו הסוד דאבא וחלו בסוד דאימא ודאה והבן כי כבר בארנו שאין האשה מתעברת מביאה
ראשונה כי צריך תחלה להכנס בה סוד חד רוחא בגו' ואמנם יש בזה מקום מענין יעקב שמצינו שאמר
כחי וראשית אוני שנתעברה מביאה ראשונה אך הענין כי הלא להיות כי רזא הוא זכר בלי נקבה והזיווג
בו הוא מקצתו אל קצתו בלי נקבה לא הוצרך כזה לעשות כלי מכח זה נמשך אל יעקב ולכל מעבורת של
ביתרבי ואמנם עבז' הוצרך להיות חלו יסוד דרזא באבא בסוד מיין דכורים וחלו באימא בסוד שלה בסוד
באבא בסוד מיין זכרים וחלו באימא בסוד של מיין נוקבין אך לא הוצרך לביאה שניה לעשות הגו'
ואמנם מנהי אלו נעשה נקהווה הזאת מסוד נ' כלולן בב' בסוד ו' זעיר לבד אך חלו הה' דרזא שעלה למעלה
מגופו נקהווה מוחין אל התינוק הזה להיותו כמוהו אמו ונשארה לאו המוחין היה אותו חלו היסוד של
השא שילחה שנשאר בו לזא והנה כשנתפשט ויצא הזה לחוץ יצא כלול מן קצוות לבד לגבולה והמגבלה
כי הלא כבר ידעת כי נ"ה חיצונין שית פרקין והנה אם נחשוב מה נשאר מהארה אל הזא הנה הם ב' חיצוני'
א' חלי הה' ב' היסוד וד' פרקים דנה"י הרי הם ו' שמהם נקהוו ו' קצוות אל הזה כי הב' פרקין שלאין של
נ"ה אלו נשארו למעלה חד פרקא דנצח באבא וחד דהוד באימא ואלו הם שם המוח לנשמה ומצח זה שמשך
החלב לתינוק גם אחרי צאתו משם ולמה רבן איך מזון התינוק הוא מצד החלב והטעם כי הלא נשאר
זה הוא נה"י דרזא והנה אלו הב' פרקין האחרונים דבאבא ואי' הם היורד משלים המצח כי כשנה אך משם
החלב הוא מתעבר נשמתו ומשם הוא ניזון ואמנם כבר בארנו כי לעולם נ"ה הם סוד ההזין והם לם ונשמתנשלים
הכבים לעולם נולד כי כן אירע הדבר באשה המעוברת בפי המבע ואמנם אח"כ בא שבור השני והנה
הזא להתגדל בתוך האימא מגמם שנית לעשות לו מוחין וסוד הענין הוא כי כבר הארנו שהמו שמיין נוקבין
דזון הם נ"ע נשמות הצדיקים שהם כטיק גם מיין נוקבין של אבא ואי' הם ע"ב כנים שלהם שהם זון והנה נ"ב מוני
שבכל לילה ולילה מתעברת המלכות מן נשמות הצדיקים כניק בסוד חדשים לבקרים רבה אמונתך והענין כי לחודש
ולהוסיף להם בק וכן נ"ב הה' ומלכות בני אבא ואי' מתעברים הם נ"ב באבא ואי' לעשותם חדשים לחידוש לו וזה
החידוש שמתחדשים הוא סוד האח' המוחין שמאיר להם והבן זה ואמנם לפי שאין שלימות המלכות בכללה
לכן אין נשמות הצדיקים מתעברים בה כי בכללה אך האימא היא התמיד שלימותה גוס ובכללה כי הלא אינה היחודא תדיר
ולא מתפרשן לכן סוד האחה המוחין לזון הם תמיד בק"ש דשחרית וערבית והרי ידעת סוד עיבור השני שהוא תדיר
בנוקבן לצורך האחה המוחין מה שעינו ואמנם [illegible] שבור השני זה נתפשט הזא [illegible] לבד כענין זה כי הנה מן
חלי הה' דרזא ומן היסוד שלו נקהוו בזה חתמה וכנגד חתמה מן הה' וסנה מן היסוד נשארו שהם ד' בחינות נ"ה כי
דה' פרקין עילאין אשר נשארו למעלה באבא ואי' ואלו הד' פרקין מן הנ' מהם נקהוו שש קצוות הזעיר מתפק אל נקהווה
חסד ונצח לזעיר ומהשני נקהוו גבורה והוד ומה נה"י יסוד ומה ד' נקהוית מלכות הרי כי אלו הד' פרקין הם כל
א' כלול משנים והו סוד הנ"ה באבא [illegible] ב' רוחין נ' כלולן [illegible] שהם סוד [illegible] שמכל א'
נקהוו ב' קצוות לזעיר ועוד מתפק הד' את המלכות והוא סוד ההוא רוחא [illegible] רוחי ולכן [illegible]

יב׳ נו אז כתר׳ משיחא כי המלכות היא סוד מלך המשיח וכשיתעורר רוח זה ה״ז אז יבא המשיח וי״ה
החתמה כי אז תתגלה אור הלבנה כנודע וזהו סוד זה היסוד של א״א שנשאר בבינה של ז״א הוא סו
המגדל הפורח באויר וכזה תבינו איך הפנה נק׳ מגדל הפורח באויר לסוד היקר נדרים פורחים באויר
ואין להם על מה שיסמוכו כי הוא יסוד והוא הפנה והכל א״פ היסוד דא״א הוא בבינה דז״א ואמנם טעם
שנק׳ פורח באויר הוא כי כבר אתה רואה בעיניך כי שורש היסוד ואחיזתו הוא למעלה כן הכ״ן פרקין קדמאין
דנה ואמנם אלו הכ״ן פרקין נשארו באבא ואי׳ כנ״ל והיסוד הוא להלה בא״א בבינה שלו ושאר פרקי׳ ע״ה
להלה כו ק׳ קצוות הת״ת והמלכות ונמצא כי היסוד פורח באויר ואין לו על מה שיסמוך כי מקום סמיכתו
ואחיזתו הוא למעלה באבא ואי׳ ונמצא שאין לו מה שיסמוך ואמנם טעם אמנם שהוא למטה ודאי שנתן
שנמשך לו מאחה מאותם כ׳ פרקין עלאין שנשארו באבא ואי׳ והם סובלים אותו לכח ומושיפים אותו אלפים
אמנם שאינו מתוך אליהם וסוד כח זה נק׳ פורח באויר פי׳ ע״י כח האויר הנמשך לו מלמעלה מן נ״ה שנשארו
באבא ואי׳ הוא יכול להיות פורח באויר ולא יפול למטה עד שאר פרקין התתאין שלפניו זא״ ונוקביה ואמנם
סדר הד׳ פרקים שנשארו בז״א והם מתחלקים אל ז׳ כך סדרם כי פרק העליון דנצח מתמן יצא חסד ונצח דז״א והו
ומפרק העליון של הוד יצא גבורה והוד של ז״א ומפרק התחתון דנצח יצא הת״ת ויסוד של ז״א ומפרק התחתון של
הוד יצאה המלכות ואמנם עתה תראה איך נוף דז״א הוא כנצח והמלכות הוא להוד ולכן כתמלה יתר׳ החול
עולה המלכות בהוד וזעיר יוצא בנצח והנך רואה כי מפרק אחד של הוד יצאה המלכות ולכן היה לה כח להיו׳
בה פרצוף שלם משא״כ בשאר כי כל א׳ נחלק לב׳ פרק עליון דנצח בחסד ונצח וכן בשאר כנ״ל והנה אמנם שנאמר
לכו׳ שמתקלי הת״ת ומן היסוד נעשו חכמה ובינה דז״א ל׳ הכוונה היא כי הנה ודאי שבח של המוחין הם כאן
רק שאינם מתגלים רק הו׳ קצוות והנה אבאר לך סדר התינוק העליון בשניהו הנה כבר ידעת כי סו׳ השינים
הם יולדים בשתי שנים הראשונות של הולדת התינוק ומספר השינים הם ל״ב כי הם נחשבות מול ל״ב נתיבות
החכמה ואין בה בשינים לצאת רק ע״י החלב מן האם ואמנם סוד הענין כי הלא נה״ דא״א נתעלו בחסד וגבורה
דאבא ואי׳ שהם בחצי הת״ת של א״א כנודע ולכן נקבעו ויצאו הדדים שם ואמנם חצי הת״ת התחתון דא״א נתעלה
ונדבק עם החצי העליון שלו שמתמנו נעשו נ״ה דאבא ואי׳ כנ״ל ונעשה הת״ת הזה שלם אחד וסוד הת״ת כבר
ידעת שיש לו יב׳ גבולי אלכסון וכשנדבק למעלה והיה שלם אז האיר סוד החלב ויצא לחוץ וכאשר חזר סוד
הת״ת הזה לסוד חכמה של ז״א כנ״ל אז יצאו סוד השינים שהם לב׳ נתיבות החכמה כי הלא סוד הת״ת החצי
העליון יש בו יב׳ גבולי אלכסון וחצי הת״ת התחתון יש יב׳ גבולי אחהם הרי הם כ״ד כנגד כ״ד חדשי זמן היניק׳
הנז׳ בגמרא׳ ואמנם סברת האומר י״ח חדש לכד הטעם הוא כי כשלמות חצי הת״ת התחתון הוא יב׳ כי הלא כבר
ידעת כי הת״ת הוא כ׳ ווין והו׳ הב׳ היא בז״א וכאשר נתלבשה נעשית וו בסוד ו׳ כמו״ה אחת והם יב׳ אך חצי
הת״ת העליונה אינה רק ו׳ א״כ לא נתלבשה בוו התחתונה והנה אינם אלא י״ח לכד והנה להיות כי זה לא נעשה
רק ע״י כ׳ חצאי הת״ת לכן נחלקו החצי בחצי העליון וחצים בחצי התחתון והנה כבר ידעת משנ״ל כי קטן אין
בו אחת סאה עד ט׳ חדשים שנים ויום א׳ והענין הוא כי הלא אין בו עדיין כמוח ז״א רק להוציא השינים אך
להיות שעדיין סוד מוחין העליונים אינם בו עדיין מלמעלה לכן אין בו כמוחין הללו כדי להוציא טיפה
הראויה להוליד עד שיעברו עליו ט׳ שנים ויום א׳ והטעם שאין הי׳ שלימים כי סוד העלה עדיין לא נעשה
בו רק אחר העיבור הב׳ של אבא ואי׳ כמו שנבאר ולכן אינו נמנה רק יום א׳ כי אז הכף בתחילת שנה העשירית
אז מתעבר שנים שנית לעשות לו גדלות ואז יהיה ראוי לביאה ואח״כ אם תוסיף הד׳ מוחין שנכנסו בו הרי
הם יג׳ שנים ויום א׳ ואז הוא איש גמור וזהו הטעם למה לא נק׳ איש פחות מיג׳ שנים ויום א׳ אך דע כי יש חילוק
א׳ והוא כדע סוד גדול והוא כי הנה ענין עיבור זה הב׳ שאמ׳ לנו׳ ה׳ שהוא סוד ח׳ חדשים לבקרים ומ׳ כי כמו
שנשמות הצדיקים נעשין מיין נוקבין בכל הלילות אל המלכות גב׳ הת״ת ומלכות נעשין מיין נוקבין אל הבינה
וזהו סוד זה העיבור הב׳ ואז נתוסף בו הארה אל המוחין בסוד ח׳ חדשים לבקרים וכו׳ ואמנם דע כי עד
שלא יהיו אל הת״ת כד׳ ט׳ שנים ויום א׳ לא היה ראוי עדיין לעלות בסוד מיין נוקבין בתוך הבינה עד שיהיה
להוליד שלם בכל פרצופו שהם ט׳ שנים ויום א׳ כנ״ל אמנם שאין המוחין שלו ראויים לעלות עדיין ראוי לעלות

בסוד

בסוד מוחין דקטנות ואז נעשים לו מוחין חדשים והיה ראוי להוליד מחשבה ולהלבה ודוגמא זו היא כאלה התחתון
כי אין נשמות הצדיקים יכולים לעלות בסוד מיין נוקבין אל המלכות עד י״ג שנים ויום א׳ אך זה ההפרש יש בין
התינוק העליון אל התחתון כי תינוק העליון יכול לעלות מ״ן ט׳ שנים ויום א׳ אך התינוק התחתון צריך אל י״ג שנים ויום
א׳ וטעם הענין כי הלא התינוק העליון אחר שנשלמו לו ט׳ שנים ויום א׳ כבר היה ראוי לעלות ואז מוגע רבה
במקום המילה העליונה שהם נה״י של אבא ואי׳ והרבה ראוי לביאה ונעשים לו מוחין אך הזקן התחתון אחר
שעברו עליו ט׳ שנים ויום א׳ ונשלם פרצופו אז מתחיל לגדלה ובשמתחיל מגדלה כבר ... העליונה שהם הקליפה
ולכן ג׳ שנים עומד ... ג׳ שני ערלה ולכן נשלמו לו י״ב שנים ויום א׳ ובשנת הי״ג יהיה בן מצוה ... היום וב...
אותה שנה ונמצא שהוא בן י״ג ויום א׳ אז כבר הוא ראוי לעלות בסוד מיין נוקבין עם שאר נשמות הצדיקים אך מהות
... אין שום נשמה קטן עולה למעלה כלל בסוד מיין נוקבין ואמנם אז אחר שהגיע אל יסוד העליון שכבר היה אז
יש לו זקן התחתון נ״כ בסוד ב׳ שערות שהם סימן האיש אחר הי״ג שנים ואחר שנשלמו לו אלו הי״ג שנים אז יכולים
להאיר ז׳ יומין דמוחין שלהם לא היה אחריהן ואז נכנס בו כל מציאות ז׳ דנוקבא שיש באבא נ״כ ...
בנוקבא דז״א ובנוכו כל ז׳ דנוקבא וכהם נתלבשו ז׳ יומין דמוחין דרישא דלא אתידע והענין כי ודאי שאינם
הם עצמם כי כבר בארנו איך נתפשטו מציאותם אך הענין כי מאותו אור העליון שבהם נשתלשל ממדרגא
למדרגא עד ז׳ דנוקבא דז״א והטעם הוא כי כמו שסוד החסד הוא כולל כל הז׳ יומין ולכן כבתי׳ החסד דהשא
עילאה אשר יסודו ומושבו הוא בנוקבא דא״א ומתנו נתפשט ז׳ אורות אל ז׳ דנוקבא דא״א כך מן היסוד דראשא
עילאה אשר יסודו בנוקבא דז״א נתפשטו ממנו ז׳ אורות בז׳ דנוקבא דז״א ואחר שנתהוו ז׳ דנוקבא דז״א
אז בא לו הזקן כי הלא ז׳ דנוקבא הם מצד הסתר כנודע והזקנא הוא מן המוחא שהוא החכמה ולכן התחילה
באים ז׳ דנוקבא הם מצד הסתר כנודע והזקנא הוא מן המוחא ואח״כ בא הזקנא ולכן תראה כי אחר הי״ג
עוברים ז׳ שנים אחרים להשלים ז׳ דנוקבא הלים והרי הם עשרים שנים ואח״כ מה נוצק בו סוד הזקן ולכן אין
נוער באדם הזקן עד עשרים שנה וכבר ידעת כי כמו שהחסד הוא כולל כל הז׳ כך הסוד נכללים כל הז׳ ולכן יש
בה בסוד דרישא עילאה לאבא ז׳ אורות בז׳ דנוקבא דז״א ואמנם ענין המוחין דז״א מציאותם הוא זה כי
הנה כבר בארנו שהחסד והגבורה דז״א נעשו לו ג׳ חלוקות בכל א׳ וא׳ כי מהחסד נחלק לג׳ פרקים הזרוע ימיני ומן
הג׳ פרקין עליון שבו שהם פרק היד ופרק האמצעי שבזרוע נעשו מוחם היין חכמה ובינה דאבא ומג׳ פרקין
אחרים לזרוע שמאל חכמה ובינה דאימא נמצא שנשארו ב׳ פרקין התחתון של ב׳ הזרועות דז״א והם את הבוקי׳
ענוף והם סוד הבן עמה כנז׳ לעיל ומסוד חצי הת״ת נעשו נ״ה דאבא ואי׳ כאד דע כי הת״ת הוא סוד ו׳ א׳ וזו הו׳
נחלקה לב׳ ונשארו ב׳ לתוכה באבא ב׳ באימא וב׳ למטה בז״א ואלו הב׳ עליונים שהוא חצי הת״ת העליון הב׳ חלקים
הראשונים שבו נעשה מהם שני נופי אבא ואי׳ והענין הוא כי כבר ידעת כי חצי הת״ת נשאר באבא ואי׳ הוא
ו׳ א׳ ואם כמלכה היה ואו כמו והנה מן האלף שבאמצע הוא חלק הב׳ מן הב׳ חלקים שנחלק חצי הת״ת כנ״ל ומהם
נעשו יסוד דאבא ואי׳ ומן הב׳ ראשונה נעשה נ״ה דאבא ומן הב׳ שנית נעשה נ״ה דאי׳ והנה נשאר עדין סוד
הב׳ עמה והם שהם ב׳ פרקין התחתון החסד והגבורה דז״א ואמנם כשבאים עתה להעשות מוחין של ז״א
אז יוצא הטפה המוח דאבא ואי׳ ומן זה כי הנה נה׳ דרישא עילאה הם נעשה אל חסד וגבורה דז״א ואז
מזדווגים ונכללים כאן סוד והוד כנגד דעת ויורד הטפה כלולה מה׳ שבאבא ואי׳ בנתבא והוד שמאל
בחכמה ובינה דאבא ואי׳ כבר ידעת שהם חו״ב דז״א ואז יוצא טפה א׳ כלולה משתים ואלו נקראי׳ אחסנתא
דאבוי ואי׳ באדרת האזינו דף רצ״ב ע״ב והענין כי מאותם הב׳ פרקין עליון שהיהם של חסד וגבורה שבמוחין
דאבא ואי׳ כי אלו נקראי׳ אחסנתא דאבוי ואימיה כי אלו הפרקים הביאו להם נחלתם ממש מוחם נמשפם
הב׳ מוחין דאבא וכן אותם הב׳ עמרין שהם ב׳ פרקין התחתון של ז״א גם הם יבו למטה וכל נחלה בסוד אור
המקיף אל נוקבא דז״א ושם היו להיות ב׳ מוחין כנז׳ והנה אח״כ נשתלשלו נה״י של בינה למטה להיות בסוד
מוחין אל ז״א והנה אלו הם ב׳ והמוחין הראשונים הם ד׳ ולכן הולכו להלבש אותם הד׳ באלו הב׳ כי אלו הב׳
עמה נתלבשו בסוד לבינה ונעשו א׳ ואותם שהם אחסנתא דאבוי ואימיה שהם ב׳ מוחין נתלבשו ונה׳ דאימא
ואלו נה׳ דאי׳ נתהוו לו חכמה ובינה ומן הב׳ עמה הכלולים בסוד דאי׳ נעשה סוד הדעת שלו נמצא כי מכחן

והם נחלתם וכו׳

סוד אור מקיף שאז אינם מתלבשים בנה"י דא"א אז הם ד' מוחין אך אחר שירדו נה"י דא"א בבחי' מוחין אל ז"א
בסוד עיבור אז האירו אלו הד' מוחין בהם ואז שם אינם אלא נלבשים בסוד מוחין פנימיים אבל שורש אלו המוחין
נשארו בהן בסוד אור המקיף התמיד והנה נמצא כי חכמה ובינה של ז"א הם סוד המוחין שיצאו מחסד גבורה
דא"א כי כ"פ תקין שלאין אחסנתא דאבוי ואימיה והדעת של ז"א הם תרין תקין עמהן שהם תרין תקין התאין
מחסד גבורה דא"א ולכן הדעת הוא התחתון תחת חכמה ובינה ואל תקשה ותאמר כי כיון ששני עמהן אלו הם סוד
אור הא' נעשו תרין תקין הבאין שלו ואמנם חכמה ובינה שלו הם סוד הנפה הנמשכת מאחסנתא דאבוי ואי'
דאבוי ואימיה וא"כ נדול בה אלו התרין עמרין שהם עצמות הא"א יותר מאחסנתא דאבוי ואימיה שהם מפה ה
הנמשכת מהם ואינם הם עצמם כי זו אינה קושיא כי אלו התרין עמהן נתלבשו במוחא דא"א ואי' וכו מלעכשי' וא"כ
והאי שנאמר עמהך אור תרין עמהן אלו אחר שנתלבשו את אור מוחין אחסנתא דאבוי ואימיה שהם יותר עלונ'
והאי שתרין עמרין אלו הם לפנימה מהם ונאי והנה נמצא כי מן אור התרין תקין קדמאין דחב"ד דא"א נעשו תרין מוחין
אל ז"א ומשני תקין דחב"ד דא"א התתאין הם תרין עמהן שהם הדעת דז"א והנה גם נה"י דרישא עילאה מהתלבש עמ"כ כי
אור תרין תקין קדמאין לנה"י דרישא עילאה והם מאירים בחכמה ובינה של ז"א אך אינם כ"כ האמת לבד רוממות תרין
תקין קדמאין דחסד גבורה דא"א שהם מאירין לבד אך תרין תקין עלאין דרישא עילאה הם מתוש מתלבשים בתוכם
התרין עמהן שהם לדעת דז"א והם תרין תקין התתאין שתמן של חב"ד דא"א והנה דע כי מהאי אחסנתא דאבוי ואימיה
נמשך האחרת פנים לז"א בסוד יאר יי' פניו וכו' כ"פ פנים ימין ושמאל מיוד אבא ואי' אך הדעת שיורד בתוך נוקבא כמו שנתבאר
שם והנה זהו פי' אדרה נשא דף קנ"ו ע"ב כנגדן אשא דכיא ואוירא דכיא וכו' ואבארנו לך בקיצור מגו נפיק אוירא דכיא
וכו' ואתפיק חד גולגלתא היא כי גולגלתא דז"א אינה נעשית עד שתצא אוירא דכיא ואז נעשו אור המקיף אורם אבא'
מוחין כנ"ל ומכסה נעשית גולגלתא הז"א מן מוחא האב של ד' מוחין של אור המקיף וזהו אומרו נפיק גולגלתא לסטר
שנגד אלו הד' מקיפין אלו שהם מוחין ומש"ה אתפשטו אשא מסטרא חד ואוירא מסטרא חד ש"כ כי הם כ' דהם א' הוא
אשא ואוירא וכ' אשא ואוירא דכיא והעשו] כי סוד אחסנתא דאבוי ואימיה שהם חכמה ובינה נק' אוירא דכיא ואשא
דכיא אך תרין עמרין הליה נקראי' אוירא ואשא סתם לא' כי אלו התרין עמהן שהם אוירא ואשא סתם אתפשטו בהן
עמהן ואח"כ אוירא דכיא שהוא סוד החכמה דאבא קאים עליה פי' נעלה מהן תרין עמרין שהוא הימין וקאים
עליה כי הוא יותר משולים ממנו כי הוא פה עליון לחסד דא"א אך אותה השערא היא פה התחתון ולכן קאים עליה
וכן אשא דכיא שהיא הבינה שהיא פה העליון לגבורה דא"א קאים עליה דשערא השני' נה הנק' אשא סתם כי הוא פה
תחתון לגבורה דא"א ואז נהוו שם תרין מוחין על תרין מוחין שהם ד' פי' שתים של אחסנתא דאבוי ואי' שהם אוירא דכיא
ואשא דכיא על תרין עמהן שהם אוירא ואשא סתם וכל זה הוא מבחוץ בסוד אור המקי' וזהו מש"כ באדרה האזינו
דף רצ"ב ע"ב למעאלין בהשיק וא"כ נהרין ונפלין כו' תלי' בגולגלתא כמו שביארנו כי שלבושי' אינם אלא נ"ט משמע'
תרין עמהן מתחברים בדעת והנה פבר ידעת כי מוח הדעת נמשך סח את הז"א בסוד שלו כדי לחוקב חד רוחא לבאה
האשונה שהוא סוד נשיקין כנ"ל והנה זה הדעת נמשך מתרין עמהן שהם סוד תרין תקין התאין של חסד גבורה דא"א שהם
סוד הנשיקין ולזה טרך מרנלה לבחי' לבעמין ואמר וכן ובנשיקו ושכן כי מושם מקורו והכן זה והנה להיות כ"נה דרישא
עילאה הם המאירים בחכמה ובינה דז"א לכן מתפשט במצחא דז"א כנגד המוחין סוד הט' כנז' דף רצ"ב ע"ב ואקרי
נשיקין הם מצח נוכח ובחרון דלעמם וכו' והנה נתבאר כי ד' מוחין וב' שהם אחסנתא דאבוי ואימיה והב' עמהן מקיפין אל מוחין
דז"א מבחוץ ואח"כ נתלבשו הארות אלו ד' מוחין ולא הם עצמן הי' קצת הארה מהם ונתלבשו בנה"י של הבינה ועי' התלבשות
זה נמצא כי כשנכנסו נה"י של הבינה בגולגלתא דז"א אז נכנסו הארה ד' מוחין בתוך גולגלתא אך עיקרם נשארו בסוד אור
מקיף ואמנם התרין עמהן נתלבשו יחד בסוד של הבינה וכנה כנגד אלו שני מוחין שהם בחינת ד' מוחין ולהי'
נ' לבד בהיותם בפנים ולכן היו שני שינון בהפלין א' של ר' וא' של ג' ואמנם סלר כשהם היו בתחילה נכנס
החכמה בנצח ואח"כ הבינה בהוד ואח"כ התרין עמרין ביסוד והטעם כי לכל נה' עליהו את המלכות והק רני'
נבואות וא' נבואה מן הב' כי מיגאות הנצח של חסד ושל הבינה ושלה כלם הם יותר קצרים מן ההוד ובחום
זה נמצא שהם נבואות מן ההוד וסוד ידעשן כי הנה הנצח הוא לעולם בסוד הב' וההוד בסוד המלכות והנה
הנה"ה כשקסנה המשנה המשיכה שכה לפנים לא המשיכה אלא עד מיכרה דלבא דז"א והוא סוד רגועה קטה

ששיעה

ישיבותה על החזה כי הוא לצורך ז"א ולכן שכר מציאותה כי מוחם ולמטה מציאות המלכות נשרש ואין נראה
הוד של הבינה כי נה"י שלה מציאות של המלכות ונתפשטה עד הוד דז"א כי הוא נעשה אח"כ מוח למלכות כי
הבינה שלה ונמצא כי הוא סוד הבינה נמשכה עד הבינה של המלכות ולפי שבאיבורה שלה לכן שישבה על
העיבור ואמנם זה הסוד אמרו והתפשטותה לבינה על הוד כי זה מוכח שההוד שבה היא אשר נתפשט יותר
משיעור הנצח וזהו מה שנתבאר בתיקונים דף ע"ט סוד הרגלים ונמצא כי רגל הנצח היא ארוכה קצרה
ורגל ההוד היא ארוכה ואמנם שכר"ח כי פנחס דף רכ"ח ע"א נ"ב כי שלימין היא ארוכה ושל שמאל היא קצרה
זו אינה קושיא כי שם נא' לבחי' המוחין אך לבחי' הבינה נמצא כי ימין שבה הוא השמאל שבו וכן להפך והנה
נמצא מזה כי מוח של החכמה המתלבש בנה"י הבינה הוא אשר נכנס תחילה בז"א ואח"כ הבינה ואח"כ היסוד וזהו
שכתוב כד האזינו אתגליף האי חכמתא ואפיק וכו' ואתפשט חד מוחא וזהו נגד החכמה אח"כ אתגליף האי
חכמתא והוא סוד אחסנתא דאימיה שהיא חכמה שבבינה ונעשית בינה בראש דז"א ואח"כ נכנסו דכ"ין שהן
וזהו אומרו ההוא אחרא ההוא נהירו וכו' והנה דע כי כבר אמרנו כי יש ג' בחינות אל זו"ן א' הוא עיבור ראשון
להיותו ג' כלילן בג' ואח"כ כשעתו לחוץ ואח"כ מג' שנים ולמעלה שעבור ב' כה להכניס לו מוחין והנה גם כי אמרנו
כי להיותו כשעבור ראשון אז היה ג' כלילן בג' ומלכות הבינה לו בסוד הג' נה"י דאמא ורגלוי לאחר לך השנין
היא כי הנה בשעבור זה ראשון יש לו ג' בחינות וכלם א' והנה כי הנה אמרנו לעיל כי המלכות המוזה כמבה היכתה
של הוד דאמא ובחי' זו נמשכה דז"א הוא הוא לבד ו' זעיר את כליל בג' ומלכות הבינות לו והוא כי הנה הז"א הוא בסוד
הג' דאמא ואלו כלולים כלהו קצוות הה"ה ומלכות היא הבינות בהוד ואמנם שהחזי של הוד לבד שהוא שלה נבג'
מהנים אנו הכל אל המלכות עד בחי' אחת והיא מתחלק נ' לשית תקון כגל והדכין מקין שלאחין נשארו לעיל
במקום הזה של הבינה כגל הנה נשארו ד' תקין לנקבה והה"ה והיסוד הרי הם ששה כנגד השש קצוות שלו והמלכ'
היתה למטה בסוף פרק האחרון של ההוד הרי הם ז' ששה קצוות ה"ה והמלכות הרי הם ז' עד בחי' ג' והוא כי הלא
כבר הודעתיך כי התינוק יש לו מוחין להיותו כמעי אמו הם שנחשבים כלא היו לפי שאינם ראויים להולדה אך עב"ז
אם נמנה אותם יהיה נ"ג באופן זה כי הה כאמרנו לעיל כי מבי' של נצח הראשונים נעשו חסד ונצח דז"א ומן פרקין
עלאין דהוד נעשו גבורה והוד דז"א ומן פרקא תתאה דנצח נעשו הת"ת ויסוד דז"א הרי הם ז' ומן פרק התחתון דהוד
נעשה המלכות הרי ז' נשארו הת"ת ויסוד שמשם נעשו חסד וגבורה דז"א הרי נ"ג ואמנם אם נערך כל אלו הבחינ'
הם י"ח כנגד ח"י השעלים ואמנם כל אלו הבחינות הם א' ואמנם זה שלא היה כאן סוד מוחות השלישי הנה"י כעת
בזה הוא כי הקטן אין בו דעת עד י"ג שנים וסוד הענין כי עדיין אין מאתן מאיד ואין צורך לדעת כי הוא המחבר
והממזג חכמה ובינה וכיון שאינו ראוי להוליד אין צורך אליו וכל בחינות אלו הם להיותו במעי אמו ואמנם זהו סוד
יסוד דרישא עילאה המתגלה אל תוך הת"ת דאמא הוא נשאר שם בסוד נבר לז"א והרי בזה נתבאר הכל ואמנם
סוד הבנין של ז"א מאיכן נעשה הענין הוא כי הנה כבר אמרנו כי הדין מקין דנצח והוד דאמא נעשו למטה הוא
נחית במקום ההוא ודע כי התיר לעולם ועד נשארו שם כמו דדי האשה שנעשים שם לעולם ואלו הדין
מקין מן העת הראשונה קודם שנעשו איברי ז"א נעשו הם במקום ההוא כמו דם האשה שמתהפך לחלב
ומורה זה לחלב באשה בעת ההריון בתחילה ולא אחר שיולד והנה היסוד נשאר למטה לצורך עיבור ז"א כי הוא
כי מציאות היסוד הוא כן דכ"ן מקין עלאין לנה והנה נמצא כי בהתגלות דכין מקין לנה במקום הדדים נמצא
חסר אותן שסניהם כי שם מקום יסוד דאמא ונעשה נשאר חלל ואמנם מכח אותה ההארה של היסוד שהיה
שם מתחלה משם נעשה סוד הגרון של ז"א ומשם התחיל מציאותו וזהו סוד קול דנפיק מגו שופר כי שם הוא
בסוד אויר לבד בסוד קול כלול כג' אש מים אויר היוצא מן הגרון ומשם נתפשט להבא והבל זה ואמנם לפי
שסוד גרון זה נעשה מאותו החלל שבו הדין מקין דנה העליונים לכן אמרו ז"ל כי יוצא הבל מדחק ממקום
שעשה אותו חלל שהוא מן צוארו והסוד לפי שסוד הצואר נקרא מאותו חלל ולכן נקרא הצואר בסוד חלל
והנה כאמרתי מתחלי אמו אז עדיין הוא בתחילה עד ט' שנים כי הנה הוא צריך להגדיל איברין ולהקנס וכנגד ט'
שמי שמגדלין הם לבכם ט' שנים שאין כאחת מאתם כי אלו הט' שנים צריך שיגדיל ויתקן כל הט' הנזכרים ואח"כ
יבואו מוחין הראויים להולדה והנה כשעת שנים הראשונים שהם זמן היניקה כי הנה אז מושך סוד חלב מאותם הדין

עי' מ"ן שנכנ' דאת השארים כדרי הבינה וע"י אותה היניקה נגד' גם הדין מוחין שלו חכמה ובינה כי בעת
אין לו מ"ן כנז' ואמנם לפי שמ"ן אין לו דעת אי אפשר לתקן היטיב מציאות מוח חכמה שבו אחר שהדעת
אין בו מ"ן לזוון החכמה והבינה ולכן עיקר התיקון הזה הוא סוד התיקון מוח הבינה לבדה אך מצולה דרגין
סוד הל"ב נתיבות של החכמה אחר היותם בבינה כי אז הם שם נקרא' ל"ב אלהים דמעשה בראשית ואלקים
משמש הל"ב שינים וזהו סוד גדלות השיניים להינוק בשתי שנים ראשונים ואמנם אחר שתי שנים אלו אין
אין צורך עוד ליניקה אחר שנתקנו מוחין שלו כסוד הגדלה לבד אבל שאינם ראויים להוליד ואז מאותו
כח היניקה שבהם הוא מושך כח בנ"ס' התחתונות שהם ו' קצוות שבו והמלכות הרי ז' ואז נמצא שגדלו כל
אלו הן' וכנגדם צריך ז' שנים אחרים הרי הם ט' שנים ואז כבר הגדילו כלם ואחר שהגדילו כלם גם יסוד   ענ
דדישא שלמה נמשך בכלם ואז נשלמו ואז היו ראויים אל מוחי ההולדה ואז צריך עיבור שני למוחי' אל
ואז פתחו כיאה ואמנם בענין המוחין הבאים להינוק בהיותו מבן ט' שנים ולמעלה עד השלום י"ג שנים ואז
נק' אדם שלם לכל דבר והנה יש כנגדם ל' שנים נגד ד' מוחין ונמצא עמ"ן א' והוא כבר ביארנו כי הט' שנים
האלו הגדלקמן זה מסוד החלב שיונק בשני שנים הראשונים וכבר ביארנו כי סוד הל"ב שינים של הינוק
נגדלים ע"י החלב שיונק בב' שנים הראשונים והוא סוד קטנו' ולכן שניים מחלב והבן זה והשניים אלוהים
כסוד תיקון הדין מוחין כי משם נמשכ' השינים כנז' ואח"כ שאר הז' עד הט' שנים כנז' והנה כל זה אינו מועיל רק
לעצמו התחלה איבריו ועצמו אך אחר שנגדל אז צריך שיתוקנו מוחין שלו מסוד מוחין דאבא וא"י בענין הנמשכ'
מהכרת של אבא ובזה יוכלו מוחין שלו להוליד ולהוציא נשמות דנשמת אבא וא"י בענין שהוליד וכן וכת ואמנם לענין
זה התיקון שתתעבר אימא שלמה עיבור שני מהם ואז יתוקנו מוחין שלו וזהו סוד הרמוז כמ"ש אחת מוקף
סה"ע כאומרו והדין כנין דינקא להו אימא ואתעברת מניהו ואפיק לון וכו' והנה לשון זה קשה מאד כי איך
קאמר דמתחילה ינקא להו אימא ואתעברת מניהו והו"ל להפך דאתעברת מניהו ולבתר היניקא להו אך זה הוא   ואחכ אמר
סוד גדול והוא מה שהודענוך כי אחר ט' שנים הראשונים דיינקא להו אח"כ אתעברת מניהו פעם ב' לתת להם מוחין
ואח"כ אפיק להו והבן סוד זה והנה סוד זה אמשיכתו לך תחלה למאמר כי בצלם אלהים עשה את האדם והיכן
מצינו כי האדם חוזר להתעבר במעי אמו בהיותו בן י"ג שנים אך הענין כי כבר הודענוך שאין התינוק הפחות
מבן י"ג יכולה נשמתו לעלות למעלה לצורך מ"ין נוקבין והנה בהיותו מבן י"ג אז עולה למעלה בכל לילה ולילה ומתעברת
מתוכו המלכות בסוד חדשים לבקרים רבה אמונתך ואז מתעברת המלכות מחדש מתוכו וזה עיבור הוא מחדש
ומתקן מוחין שלו שהיא הנשמה שלו שהיא במוח יושבת והנה דוגמא זו ממש יש אל זא' עם אמו אחר י"ג שני'
כי אינו יכול להעלות מ"ין נוקבין שלה עד היותו בן ט' שנים עד י"ג שנים ואין הפרש רק כי נשמות הצדיקים אינם
עושים מ"ין נוקבין רק בלילות אך הז"א ומלכות הם ביום ובלילה ולכן כפי שתקנו הענין היטיב כמו שנבאר לך מ"ן
ייחוד קש"ו דשחרית וערבית וכוונת השכבה על נכון וגם בסוד מציאות מ"ין נוקבין   דע כי ראוי לך לדעת מציאות
מ"ין נוקבין מה ענינם והנה הענין הוא כי הנה נתחיל תחלה מן המלכות ונגלה ונאמר כי מזמן היניקה ע"י
החלב נגדלו הנה"י ומלכות בכל ערכם אך בסוד המוחין היו מ"ין חסרים ולא היו ראויים לביאה והנה כבר ידעת
כי נשמות הצדיקים הם מבהאה וזהו לפחות כי גם יש מי שהוא מאצילות ואמנם סרס נשמה היא מבהאה
אך המלאכים שרשם הוא מיצירה שהם סוד הו' קצוות כנודע כי ניצוץ התם מקננו שית ספירן ואמנם אין צורך
מלכות להתעבר כלל אחר שכבר יש לה כח והגדלה מן היניקה בשש קצוותיה אשר משם שורש המלאכים אך
נשמות הצדיקים שנקראי' כהאה הם מקום המוחין שהם נה"ב ולכן צריכה היא להתעבר מנשמות הצדיקים כח
לעלות ע"י ולקחת מוחין הראויים עליון וזהו סוד העלאת מ"ין נוקבין ע"י הנשמות ועוד טעם אחר קרוב אל הקודם
כי כאמרו כה הת"ת אותה רוחא דשבק כה שהוא סוד המ"ין נוקבין הנה אין בו כח לתת כה רק חד רוחא כלל מה
שיש בכוחו שהוא מן קצוות שלו כי כבר ידעת שאין בו רק מציאות אות ו' דנשמא קדישא אך המוחין באים לו מתוך
תוספת מאבא וא"י שהם עליונים ממנו והנה כאשר הוא לבדו אין בו כח להוליד נשמות חדשות ואין בו רק המוחי'
הצריכי' לעצמו ולא לאחרים וזהו סוד טעם קטן זוכה לו ולא לאחרים אמנם כאשר רוצה להוליד נשמות חדשו'
אז צריך שיבא תוספת כח כמוחין מאותם שלמעלה ממנו ואז יוכל להוליד נשמות ולזכות לאחרים וזהו שענין

מ"ין

מיין נוקבין ע"י נשמות הצדיקים אל המלכות ואמנם עליית מיין נוקבין למעלה מן הבינה ומלכות לזווג אבא ואי' הוא
כענין מנס הנ"ל והוא פי' הענין היחוד כאשר נתן רוח בה' כסוד ההוא רוחא דשבקבה אינו יכול להגדילה רק מלמטה
שיש בו ואמנם כבר ידעת כי אין בו רק נה"י וחג"ת דאח"א ואין לו הפסקה במוחין דאח"א כלל והנה הגדלה
הם מוחי הגדלה כמו צעיר צהך שיקבל תחילה נה"י תוספת מן מוחא עילאה דאח"א ואז יוכל לכת כוחו להוליד
ולכן צהך שיעוררו תחלה זו"ן ומלכות סוד מיין נוקבין ואז יקבלו מלמעלה ממוחא דא"א ואז יוכל לעלות
להוכח מוחי הגדלה כדי להגדיל הזא"ן ואמנם סוד הדבר איך ע"י עליית זו"ן ומלכות אז יוכלו לקבל סוד תוספ'
תוספת מוחא שלהם דאח' הוא סוד נחה כי כבר הודעתיך לעיל כי זווג אח' הוא בסוד היסוד שבו כי הוא כלול
מקום זכרות ונקבות והוא מזדווג מיניה וביה בלי נקבה גם הודעתיך קודם זה כי סוד היסוד שלהם הוא שילה
אלזין וכו' היניקה מהמשכת ההוא מוח השט הנק' שנה לז"א שהוא שם סוד היסוד דאח' ומשם נמשך לסוד
לב' אלהים שבבינה ונעשו סוד לב' שיניים ואחר כך עד ב' שנים נמשך בכלה הו' קוות הזכר והמלכות כנ"ל ואמנם
ע"י האכילה דזו"ן ומלכות אז עולה סוד יסוד זה היסוד שלהם עד למעלה כאבא ואי' ואז נעשה סוד
המוחא שלהם ונותן בה למוחי אבא ואי' להוסיף טיפת מוח במוחין דזו"ן ומלכות שיהיו ראויים להוליד רוחות
מה שאמרנו בענין נוקבין לנשמות שעושי' אל המלכות ואמנם אינם מוחא שלהם דאח' עצמו יורד עד אבא
ואי' כי נגלה מתעלה על מוחד אך סוד הדבר מה שאמרנו לך במקומות אחרים כי סוד מוחא מתמלא דאח'
כל בלייה הוא כהקנה לערקא ושם יש ב' מזלות א' מזל הח' שהוא הה"ת ומזל הי"ג שהוא יסוד והמזל הח' הוא כנגד
הזכר ומשם בא אל אבא ומזל הי"ג הוא כנגד נוקבא ומשם בא לאימא ואז ע"י עליית היסוד דא"א שהוא נמשך
מזו"ן ומלכות ואז מתעורר מוח עליון דא"א והוא נמשך ע"י הדעת שהוא מזל הח' אל מזל הי"ג ואז נוקבים אותה
העצמה אבא ואי' ונותנין מוחין לבניהם זו"ן ומלכות כי לא היו מוחין בו ולכן סוד היסוד הזה
הוא מתגלה בקנה שלהם וקבל זה והנה ע"י עיבור הזה שמתעבר מן קטנה זו"ן ומלכות והנה אז מתעורר
מזל דדיקנא להתלבשות אבא ואז מלבישין מוחין לבטיהן ואמנם שים לבך והבן עתה סוד התפילין על מה כוונתם
דע כי הלא נתבאר לעיל סוד התפילין הם ב' מבין שלחין של הזרועות שהם שתי הידות של א"א והם חכמה דאבא
ותבונה דאי' ונק' חכמה ובינה ונק' אחסנתא דאבוי ואימיה ועד הכין עאלין בגיזין שהם ל' מבין של הזרועות
שהם ב' הכתפיים דא"א ואלו הם ד' פרשיות וד' מוחין לזא' והענין כי כמשך עצמה מן הקנה שלהם מזלא עילאה קדישא
אז מתדבק סוד מוחין דאבא ואי' ונמשך עד הכתפיים והנה יש בהם ב' בחינות והוא כי תחלה הם בחי' א' בהיותם במקומם
שבך אבא ואי' כנודע בחי' ב' כי ע"י אורה האחה למזל קדישא נתוסף הארה בהם ומתגלגל אותם עד מבחוץ להם
שם בתוך ומשם כנגד הכתפיים כסוד אור מקיף בחינה ב' כי משם נמשך האור עד למטה כנה"י דאימא ושם נכנסים
לבטוחים ומתלבשים שם ונעש' כל בחינות אלו שנאמר אין הכוונה שנעתקים ממקומם רק כי ע"י הכוי הארה
נתוסף בהם ומאיהם למטה מהם ושרשם לעולם קיים אך יש הפרש' והוא כי הב' שנק' אחסנתא דאבוי ואימיה אלו
הם שאינם יוצאים הם עצמן רק הארה שלהם אך הדין עצמן בגיזין הם עצמן יוצאין ונמשכין כזא' ולא נשאר רק
שרשם אך הענין כי אחר שהיו תחלה באבא ואי' נתלבשו שם מלבת אבא ואי' וכאשר יצאו ונתלבשו כזא' היה
ע"י התלבשות שנתלבשו באבא ואי' בתחלה בחינה ל' כי שם נתפשטו ד' מוחין אלו מבחוץ שבנה"י דאי' הארו שם
בסוד אור מקיף ומשם הם נקרא' אור מקיף על רישא דזא' ושם הוא עיקר מציאות אור מקיף עצמו אל
הזא' ומשם במקומו למטה בנה"י דאימא כחי' ה' הוא להכנס אותם לפנים בג' חללי דגלגלתא דזא' ואמנם
הל' כן כבר נתבאר לעיל כי השנים הראשונים נתלבשו בנה"י דאימא והם חכמה ובינה דזא' והב' נשאר בסוד קדשת
דזא' ואמנם סוד התפילין היא בחי' ל' אחר והוא כי לא אין כנו בה להשיגם אבל בחי' ששיתוו יש בכל
והם התפילין שאנו משיגים בה להניחם והוא כי מלבד מוחין אלו הפנימיים מתגלגלין אורם בחוץ בסוד אור המקי'
שלהם והם תפילין של ראש וסוד הענין הוא כי הלא נתבאר שאינם רק ג' מוחין אך התפילין הם ד' פרשיות והענין הוא
כמו שנתבאר כהדא נשא רף קנא עלא וקף קנא עד כי שעבר לרישא דזא' נמשכין עד הישה להתפילין בבין למינד
מומוחא דיליה למוחא דזא' ושהד להם לזה נמשכין דרך אחור ולא במצח קדים מלמטה אוחד פנים וגם
כי מציאות זה הוא מאיכורא לנה דאח' כי כל השאר הוא מאבא ואי' כנודע וא"כ עד הלב היו נהם להמשך ולא

עד רישא דכתפין כי אין שם מציאות הזא' גם בהדרה נשאר דף קס עד אחור פי התחלת מוחין דהוו בזא עם חד מוחי
שקיט על לורקייקי דאא' מהה בהם החדא ואינון ד' פרשיות דתפילין וזה הוא כל מה שפירשנו לעיל אך פוקעו'
עם מה שאמרנו כי סוד הד"ין עמר"ן נמזין שהם מוחין דאא' סוד הע' נתפין דאא' גם ביארנו כי הם ד' מוחים דזא'
ואחכ נכללים בג' מוחין לבד ולכן נמשך סוד ההוא ג' קוצי דשער דרך האחור בטורף האחור דזא אשר של
סוד הדעת דזא' שהם ב' עטרן שהם ב' כתפין דאא' ועוד שם מגיעים אותם שערות דאא' ושם מאירים מה
מוחין דיליה דאא' ומה שם סאורו וש' ואז מתנוצץ אור המוחין דבגו חלל דגלגלתא דזא מקבלין אותם כנגד
השוקה ויוצאים במצחא דילה ולכן כל הגלגלתא הנהו שערי דאא' הם מן האחור כדי שיתנוצץ האור מבנים הנלקח
שהכאתו שם בעורף ואז מאירים בחוץ אור ד' מוחין פנימיים ומה שהיו לפנים ג' לבד הם עתה ד' מאחרות
אור הניתוסף ע"י אותם השערות דמוחא עילאה ונחלק אור הד"ין עמר"ן שהיו לפנים עד עתה כא' עתה הם
ב' ואלו הם ד' פרשיות שבתפילין ואותם לבושך שאינם נחלקים לב' בק ש' הכאת אותו אור של מוחא עילאה
נהם לבן אחר כי ההוא מוחא עילאה עם הג' מוחין דזא' הם ד' פרשיות והבן זה היטב ובזה תבין מ"ש
שעיקר אלו הד' מוחין דאבא ואי' עם הב' עטרין לכן הושמו ד' פרשיות אלו בד' בתים בתפלה של ראש ולפי
שעיקרם הם ד' מוחין משא"כ בתפלה של יד כמו שנבאר בע"ה והנה ידעת מציאות התפלה של ראש ועתה
עתה כי כל מציאות אור יש לו אור חוזר והנה אור זה של התפלה של ראש צריך שיהיה לו אור חוזר למקום
קא' שהוא להיות אחר קיימי אינון שערי דאא' אשר מכחם האירו בתפלה של ראש ולכן חזר אור ד' פרשיו'
אלו ונתנוצץ לפעם בג' מוחין פנימיים וכלמו לאחור עד מקום קשר תפילין מקום ד' דאחר ומוד הדבר פי'
הלא אמנם שאמר פי נה' דאי' הם מוחין דזא' אבל אי אפשר שאלו שהם עליונים מן המלכות ישתלשלו למטה
והמלכות דאי' שהיא התחתונה מכם השאר למעלה ואמנם ודאי באיכו נה' דאי' ודאי שהמלכות דאי' גם היא
יורדת עמהם והיא דבוקה שם בדעת דזא' אך איננה בכלל מוחין ואמנם כשחזר אור זה החוזר בתפילין של
ראש לאחוריו במקום הטורף ונכנס דרך מוחין פנימיים אז האירו ד' מוחין (אורות) אלו שם מבפנים ומלבישו לאור
ד' שהיא סוד המלכות דאימא ולכן נה' ד' כנגד ד' אורות אלו המלובשים בה ואז נעשה אותם מבחוץ במקו' קשר
של תפילין ושם מתגלית סוד המלכות שהיא סוד הד' של הקשר והנה מלובשים ד' אורות של ד' מוחין
ואמנם שאין שם רק מציאות המלכות לבד לכן אין שם רק מציאות אור לבד כי האור סוד המלכות ואין שם
שום הויה לפי שאין שם מוחין ממש כמו בתפילין והבן זה והרי נתבאר סוד התפלה של ראש עם הקשר
ועתה נבאר דעשייתו עם התפלה של יד דע כי כל בחינות הנ"ל הם נב' באלו התפילין של יד כי הלא סוד ד' זו
של הקשר הוא סוד אור המקי' עצמו של המלכות והיא כאן למעלה ומכאן הוא מקי' אליה והנה מוד'
זו נמשכן ב' רצועות א' כנגד הימין וא' כנגד השמאל וברצועה הימין שם סוד חכמה וחסד דזא' ושמאלית
הם בינה וגבורה דזא' ואלו הם הב' רצועות הכוללים הד' מוחין על סדר הנה"י ואמנם כמו שהד' עטרה איננה רק
סוד אור לכן גם הרצועות הם סוד האור בלתי פנימיות כו' וכלם בסוד אור מקיף והם מבחוץ ונמשכן הימנית
היא יותר קצרה כמו שאמרנו שהתיקוני דקה עד עטרה והיא נגנזת בטיבורא דלבא לפנימיות דזא' ומוד העני' הוא
כי סבר ידעת בתקון עתה"ן נמזין א' קרי חסד וא' גבורה והנה בזא' רובו מצד החסד והנקבה מצד הגבורה
ולכן הזכר הוא יונק כל מציאות העטרה הנק' חסד ואינו נשאר לנקבה ממנה רק מעט מזער מאחר והוא סו'
ההתנה הנק' מוטה כלפי חסד ולכן הרצועה הימנית ששם סוד החסד נגנזת בלבא במקום החזה לפי ששם ולמטה
התחלת בנין הנקבה ועד שם כלה ונפסק מציאות החסד זה ואין נשאר אח"כ רק מעט מזער דרך בפנים
שנכנס שם עד היסוד דזא' עצמו כנודע ואמנם עטרת הנק' גבורה והיא רצועה השמאלית היא מקבלת מוחין
גם את הנקבה עד קטיבורא לפי ששם הוא התחלה נה"י דזא' ונכנסי' שם להיות מתלבשי' המוחין דנקבה מוחין דזא'
ולפי שהזא' רובו חסד לא לקח מעטרת דגבורה רק מעט מזער ונשאר כלה אל הנקבה ודע כי אעפ"י שעטרה דחסד
נשארה בזא' עכ"ז סוד אור חכמה לרוב גדלת אורו לא נפסק ממנו זה אך גם הוא נשתלשל עד זה מלבות ונשארו
שהיו אל המלכות ג' מוחין לבד כי הם חב"ד ואז נתלבשו בתוכה דזא' באופן זה חכמה בנצח ובינה וגבורה בהוד ואחכ
יצאו אותם מבחוץ בסוד אור המקיף אבל בדוגמת מה שאמרנו בתפלה של ראש בכל בחינותיו ואחכ נכנס.
כחלו

ר"ל

בז"א דנוקבא ושם היו סוד הה' מוחין לבד והטעם כבר נודע כי סוד היסוד דדכורא לא הגיע עד הנוק'
וכן לעשות הנה כי סוד שערא החסד נכנס אורו שנשאר מהוד הסוד ומהם נשארו לה הה' מוחין נה' דדכורא והנ"ח
כי כח החכמה וההוד כי כח הבינה והגבורה ובזה תבין איך המלכות היא שמאל הגבורה תמיד כי רוכבת מן השמאל כי
כשמאל לא יש בה נבואה וכו' נה' והמשנה לא יש אלא חכמה והבן זה ואמנם מש"ה בתפלה של ראש גם הוא לבאן כי סוד
היסוד של הז"א וראוי שגם הוא נכנס בראש דנוקבא ואמנם נתפשט בו שם סוד שערא הנק' נבואה וזהו סוד
הגבורות שהם כנבואה עיין שבמלכות והבן זה כי משם נמשכו בה וגם מזה תבין מש"ה בזוהר כי היסוד רומז
כן והוא להיותו כאן במלכות כי שערא החסד שבו היא משפטת ועיקרו הוא נכנס למטה בסוד שערא לנבואה ולכן
דעתן של נשים קלה כי אין בה רק מציאות חצי הדעת לפי שהדעת הוא כלול משתי שמות כתרא כדי שיהיה
כלול חכמה ובינה ומלכה על פניהם אך זה אין בו רק שערא חדא ולכן נק' קל וכמו שאמרנו כלחם הקלוקל כי העט
העליון כולל הה' שבו והוא קל קל אך זה של מלכות הוא שערא חדא ולכן נק' קל והבן זה והנה אח"כ נמ' ס'
דא המשך כדי שא ר"ז א' הנהו שערי נברישא דא"א נב' נמשך כאן וכו' שא דז"א חד קוצא דשערי על רישא
דעמרוניתא כנז' באדרא נשא דף קל"א ע"ב והוא מכה בשקף הלב ואז כולם ונו' אור מוחין אלו מבחוץ
פותחת למערוניתא ושם הוא התפלה של יד ואמנם מכח אותו הכאת אור דהאי קוצא דשער נבלה הוא מוצא
מוזער דשערא החסד הנכנס בסוד ונעשו ד' פרשיות מהם ובזה נשלמו ד' פרשיות גם בה והנה אעפ"י שאנו
אומרים כי אלו הד' טעמי הם סוד טיקים ה"ש מכתעה והנה שהם נה' דדכורא רק שאח"כ מתחברים ס'
לצורך התער שבה כמו שנבאר כי הלא שיקה אינה רק ב' מוחין שהם נה' דדכורא ואמנם אח"כ חוזר סוד האור
החוזר ומכה לבתים במוחין ומתחברים ד' אלו בסוד של זא' אשר בה ואז כולם לחוץ בשקף שלה סוד זה היסוד
והוא סוד י' של קשר התפלין של יד ולהיותם הם סוד ד' מוחין שלה ע"ד שאמרנו בתפלה של ראש ואמנם הבן
שהבה איך כי לתפלה אמרנו איך בתפלה של ראש נמשכין ד' מוחין עצמן של אימא ואי' כאן זא' רק שנתלבשו
לנה' דאימא ולכן היו להם ד' בתים של ראש אך כאן במלכות לפי שעיקר מוחין שלה אינם רק בסוד התלבשות נה'
דאימא בז"א וכלם לחוץ כמונה ואח"כ חוזרו כנוקבא כסוד קשר ד' של ראש כי משם סוד מוחי המלכות כנ"ל ומלת
כי עיקר מוחין שלה הם נה' ולא מוחין עצמן וגם למטה כזה אינם מתלבשים בה רק הנה לבד כנ"ל ולשניהם היא
לבד כללות מוחין שלה וכבר ידעת כי נה' הם תרי פלגי גופא והם גופא חדא ולכן אין במלכות רק חד בית לבד אך
הפרשיות הם ד' כי הלא עכ"ז ד' מוחין אינון כנ"ל והנה ראש המלכות הוא מחזה והיא קרובה אל הזרוע שמאל
מצד שערא דנבואה ד' לה כנ"ל ולכן אנו מושיבין סוד התפלה של יד שהוא ראשה שלה בזרוע שמאל אל האדם
ואמנם לפי שכבר ידעת כי הלא מן ד' מוחין שלאין כמונה שכל הז' מקום כלם נוטל אותם הז"א ולא נשאר רק שערא
דנבואה אל הנוקבא כנודע והנה שערא דנבואה הוא סוד סבך העליון של זרוע שמאל של אדם והוא הכוח שבקף
ולכן מקום הנחתה הוא בקף העליון שבזרוע שמאל כי שם אחיזת שערא הלה והבן זה ונחזור לדבר כענין
הרצועות של הזכר כי הנה אמרנו שבהם סוד ד' מוחין נתלבשו בנה' דאימא ואמנם לפי שהיסוד שם נעקר רק
שערא דחסד אורו המושט שנשאר מהם לכן אין אנו זוכרים אלא הנה' לבדם ולכן נקראו ב' רצועות אלו נה' ואמנם
כאמרנו כי היסוד הוא יורד קצת ונכנס למטה משל הוד וזהו סוד שנק' נה' שחקים כי זה סוד החיים המוחנות
מן הצדיקים והם זו של נב' זו וזו למטה מזו והבן זה היטב ואמנם נבאר לך איך ב' מקיפין אלו הוא א' הוא
למטה כנה' דאימא מבחוץ בסוד אור מקי' קודם שנכנסו בנוקבא ד"א ומשם הם מקיפין אלו כנ"ל שוב כי אחר
שנכנסו בנה"י דנוקבא ואז היכו שם הנהו שעה דרישא דעתיק וכלפו לחוץ והם סוד התפלין והנה אלו הב' מקיפי'
הא' הוא אור מקיף אל הנוקבא מלמעלה ואל המוחין לפי שהוא עליון ומוכה עליהם אך מקיף הב' שהוא סוד
התפלין שהם אחר שנכנסו ונתיישבו בבתים המוחין כלפו לחוץ וזה אינו מושל בסוד אור מקיף (מוחין) כי אחר
משם יצאו אך הם סוד אור המקי' אל כל מציאות הפנים שלו וזש"ה רק דלב"ע כסוד המוחין מלגיאו ע"י אנחנו
ואסהיד באבא ואי' נגיד אחוי וזהו סוד והיו לטוטפות בין עיניך כי הנה סוד התפלין הם אור המקי' אל הפנים ומכן
הפנים נמשך ומקי' אל הפנים שהם הרת העינים ובסוד זה נאמר והיו לטוטפות בין עיניך ושתה תבין סוד מה
שאמרנו לך במקום אחר שהתפלין יש בהם סוד אהי"ה באזכרות ויהו"ה בפרשיות ואהיה כל בתים והם נגד ד' עינים

שהם אהיה ואהיה ועוד הויה כמ"ש הב' ציורים ואמנם עתה יתבאר לך הענין יותר כמ"ש כי הנה הוד שבתוך
כי בסוד אור מקיף שלהון כלם הם מן אהיה והנה נגד אור מקי' הא' שבגל' רישא דז"א דנה"י דאי' שם הוא אהיה
הראשון והוא נגד כח' האזנים ואח"כ לריב ההתלבשות לא נכרו רק אחר שנתלבשו למטה למוחין בתוך חלל
דגלגלתא ואז נראו בתוך הפרצופים כשירדו ונתלבשו לחוץ והד' פרצופים הם נגד יהוה שהם סוד ד' מוחין שנתלבשו
בתוכו בחלל דגלגלתא ואז אינם בסוד אהיה המוה על אור מקיף רק בסוד פנימיות והוא המוחין עצמן
אחר שנכנסו בתוך חלל גלגלתא והם בסוד הויה והם ד' פרצופים אך כאמרנו כי גם כל פרצופים אלו נראו ניכרו
אור העליון של מקיף והם כח' האזנים כי בתקומם הטלין לא יכלו להתגלות והנה אחר שנתלבשו בסוד ד' מוחי'
חזרו להיות לחוץ והם סוד ד' בתים דתפילין כי אז הם סוד אור מקיף ב' ולכן הם סוד בתים והם נגד
אהיה הב' שהוא אור מקיף השני ובזה ידעת איך התפילין הם רישא דז"א כי בחינותיו אור מקי' עליון ואור
ואור פנימי ואור מקיף ב' ונחזור לענינינו כי הנה כבר באמרנו מציאות המוחין של ז"א ועתה נבאר איך נה
נתפשט ונעשה ע' מוחין אלו כשיעור ב' דעת כי הנה עיקר מציאות הז"א היה סוד ו' אשר היא כללות ו' קצוות
מחסד עד יסוד כי המוחין דילה היו תחילה ככח ולא כפועל כנ"ל והנה כאשר אלו הד' מוחין באו ליכנס ונכנסו
נכנסו בתוך חג"ת שלו ואבאר לך ענין זה בבירור דע כי הנה נה"י דבינה להם נכללים ונלבשים מציאות הד'
מוחין כנ"ל שהם אחסנתא דאבוי ואימא' והרין נוקבין נמצא כי צריך שיהיו אלה הח' ב' בחינות פנימיים
מלבד האור המקי' שלו הנה הם לאשונה אור הד' מוחין הנל ב' נה"י דבינה שבהם מתלבשים הד' מוחין ג' נה"י
הח"ג עצמו שיהיה מקבל בתוכו נה"י דבינה אשר בהם מתלבשים הד' מוחין והתחלה נדבר בבחינה האמצעית
שהיא נה"י דבינה כי הלא הנצח יש בו ג' פרקים ומהם נעשו ג' בחינות פנימיות ונשמה אל הז"א בחכמה
וחסד ונצח שלו שהם קו הימין ונתלבשו שם ומהוד דבינה שיש בה ג' פרקין מהם נעשו ג' בחינות אחרו'
פנימיות ונשמה אל הז"א בבינה וגבורה והוד שלו ומהיסוד דבינה שהם כלולים הרין נוקבין גניזין כנודע
נעשו ג' בחינות פנימיות ונשמה אל הז"א בדעת ות"ת שלו אך היסוד דז"א עדיין לא נתקן הרי כי הבחי' התחתונה
עד המקום שהגיעו נה"י דבינה הם עד הוד דז"א וזהו סוד אימא עילאה עד הוד אתפשטת וכן והד' מוחי'
שהם אחסנתא דאבוי ואימא' והרין נוקבין הם מתלבשים בתוך תלת פרקין עילאין דנה"י דבינה שהלבישו
דז"א והנה כל כללות זה הנק' הוא מתלבש מציאות את נשמה לכלם כמו שנבאר אח"כ בע"ה ואמנם עתה
נבאר ענין הז"א עצמו כי הלא כבר באמרנו כי כל עיקרו הם ו' קצוות לבד מחסד עד יסוד והנה כבר ידעת כי
המלכות היא חצי תת"ה הז"א וכן הז"א הוא חצי שיעור תת"ה הבינה כי מן החזה של הבינה ומשם מתחיל ז"א
נמצא כי אחר נה"י של הבינה הוא שיעור נה"י וחג"ת של ז"א והנה"י מחצה על מחצה והנה"י דבינה שהם שלשה
מתלבשים בתוך ו' של ז"א ואין הם שוים יחד נמצא כי חלק חסד ונצח של הז"א מתלבשים שם ג' פרקין דנצח
הגה"ה של הבינה וכאורך גבורה הוד דז"א מתלבשים שם הג' פרקין דהוד דבינה וכאורך ת"ת ויסוד דז"א מתלבשי'
שם הג' פרקין היסוד דבינה נמצא מכל זה כי החסד ונצח דז"א נעשו ג' בחינות לכלול בתוכם ג' פרקין דנצח
של הבינה והוא כי מחסד ונצח של ז"א שהיו תחלה ב' ספירות נעשו עתה ונתחלקו אל ג' ספירו' וחלק הראשון
מהם נק' חכמה וחלק הב' חסד והג' נצח וכן היה בגבורה הוד דז"א שנעשו ג' חלקים הראשון נעשה בינה והב'
גבורה והג' הוד אך ת"ת ויסוד דז"א נשארו בשני בחינות לבד לפי שגם היסוד דבינה לא היו רק ב' בחינות כמו
שנבאר בע"ה אך החידוש שנתחדש עתה הוא כי תחלה היו ת"ת ויסוד ועתה היו דעת ות"ת לפי שכנגד ב' פרקי'
עילאין דהן נתגלו בסוד חכמה ובינה גם הת"ת נתעלה שם בסוד הדעת וכנגד ב' פרקין התחתונים היו בסוד חסד
וגבורה גם היסוד נתעלה בסוד ת"ת אך ב' פרקין התתאין שהם נה"י לא יש להם עדיין יסוד וכמו שנבאר במקומו
הכל ונמצא כי מב' בחינות עליונות דחסד וגבורה דז"א נהיו ב' חללי דגלגלתא דז"א שבהם נתלבשו ב' פרקין עלאי'
דנה"י דבינה עם המוחין ולכן אל הב' מוחין בחינות דחו"ב וחג"ת ומן הת"ת דז"א נעשה חלל הג' דגלגלתא וכו ונתלבש פרק א'
עילאה היסוד דבינה עם המוחין וכו' דעת והנה בזה תבין למה האימא נק' מוחא והוא כי הלא היא המוחא מה
לבד הז"א כי כשיעור שנתפשט פרק קמא דנצח דילה נעשה חכמה לז"א ומה שנתפשט פרקא תניינא דנצח
דילה נעשה חסד בז"א וכן כולה כזה וזהו ענין האימא המולדת ונעשית מלה לכל הירושה ונוהגת בכא' ואומ'

מוכאן

מטה] עד כאן יהיה חכמה ועד כאן יהיה חסד וכן כולם בזה והכל מאחורי התפארת כנ"ל והנה עתה חסד
היסוד כי הלא הבינה לא נתפשטה אלא עד הוד כי היסוד לא הספיק אלא עד הה"ת דז"א והטעם כי היסוד שלה הנה
הוא סוד אוירא כנודע כי אינו המוחין יסוד הזכר שהוא כולו מאחורי הבי האורה אך יסוד שלנקבה הוא אויר
לבד ואינו מציאות ממשיי כולו והטעם נודע כי הזכר רובו חסד ולכן נמשך ממנו בבי אור אל היסוד כנודע
אך הנקבה שהיא מן הגבורה אין בה כח כדי שהיסוד שבה יהיה כולו ולכן אין בה בסוד שלה לתקן יסוד אל הז"א
ובזה תבין מ"ש רף קל"ו ע"א באדרא נשא כי סוד הדעת דז"א מתפשט בכל גופא בסוד וכו' עם חדרים ימלאון וכן
באדרא האזינו רף קצ"א ע"ב ועייל לגו גופא ואמלי כל אדרין ואכסדראין וכו' והענין כי להיותו סוד אות הוא יכול
להתפשט בכל הגוף כולו אמנם כמ"ש בתנו"ה שהם מן הב"ד כן וזהו סוד מ"ש בפ' שלח לך רף קע"ט ע"א דעת אתי כזייה
מטרין וגו' דאשרא דר' איהו כו' וכו' ולטעם זה לא יש עתה יסוד אל הז"א והנה ע"י שאמרנו לגבי הוא סוד מ"ש
בפ' משפטים רף קכ"ב ע"ב רישא דמלכא כתנ"ך איתקן וכו' ואל תתמה מאחר זה כי הלא המוחין הלא הם
סוד תנ"ך דאו"א כנודע כי מהב' פרקין שלהן הם חכמה ובינה דאו"א וכו' והב' פרקין בתראין הם הדין עמודין
נצח והוד כי כל ד' מוחין הנעשים ברישא דמלכא שהוא ז"א כלם הם מחסד וגבורה דאו"א ואין פי' זה אמת
כי הנה כבר ידעת כי כל התיקונים המגיעים האור והתעוררו כנודע והדרשא היו"ל תנ"ך דעתיקא אתקנו כי אם המלכא
כי ע"י שנתלבשו ברישא דמלכא היה להם תיקון ע"י המגיעה האור אך המלכא לא נתקן על ידיהן כי אדרבא
נתוסף בו אור גדול ע"י מוחין אלו וא"כ מה שייך למימר דרישא דמלכא אתקן כתנ"ך ואדרבא אם כפי זה
היו"ל להפך חסד וגבורה ר"ל דאו"א אתתקנו במלכא שהוא ז"א והנה זה הפירוש אני חיים ומורי הר' זלה"ה כאחד
מזה קושיא הנז' ופי' מורי אלו שהם מוהם על מה שכתבנו למעלה כי הלא חסד וגבורה המלכא עצמו שהוא ז"א הנה
מהם נעשו חכמה ובינה אליו עצמו כדי לקבל הד' מוחין בו ונמצא כי רישא דמלכא שהם הד' מוחין הנעשים לו מן
למעלה נתקנו ונתלבשו בתוך תנ"ך שלו והשתא אתי שפיר מלה אתתקן כי ממש נעשו תנ"ך כלים ותיקונים לקבל המוחין
הנקר' רישא דמלכא ומעתה שקרא רישא דמלכא אל המוחין הוא כי הלא הה"ת בעצמו אין לו רישא כי הוא סוד וקטיעא
דכתיב ה' דפנה שאין בה ראש וכו' וקצוות לבד ונמצא כי רישא הנה הם סוד המוחין הבאים לו אח"כ ואמנם לק המ'
קאמר כי היו"ל רישא אתתקן כתנ"ך כי גם הה"ת נעשה ממנו סוד הדעת והירך לי מורי נר"ו כי הנה הה"ת הנה גם הוא
כלולות תנ"ך כי הוא מכריע בסוד שמים אש ומים נמצא שנאמר כתנ"ך הנה הה"ת נכלל בהם ועוד י"ל כי סוד הה"ת הוא
הוא סוד אוירא כנ"ל ואין בו ממשות ולכן לא זכר רק את חכמה ובינה לבד כתנ"ך והרי פירשנו התפשטות הבינה עד
שלה בתוך כל הגוף דז"א וזהו מ"ש רף קצ"ג ע"ב אתגליא האי חכמתא וכו' ונגיד בכל גופא וכו' ההוא אתרא דהוא נהירו
וכו' ועייל לגו כל גופא וכו' וכן רף ר"צ ע"ב ונהרין ועאלין בתלת גלגלתא ונפקין כלהו כמ"ש ומתפשטין בכל גופא וכו'
והוא מה שאמרנו כי נה"י דבינה שהם סוד המוחין אין מציאותם ברישא דז"א לבד רק הם מתפשטי בכל גופא הם כל אלו
דבקין שיש בהי נפקין בכל חד וחד וכן באדרא נשא רף קל"ו ע"א ואילין ג' מתפשטין בכל גופא וכו' ונבאר עתה היסוד
של הזו"נ מהיכן יצא דע כי כבר פירשתי לך לעיל כי הנה האו"א ישבו בבחינת א' היא כשראשו היא נגד מוחו לא כשהי'
ולא זקיפה מאחר כי בזקיפת ראשו מאחר שאז הקנה הלזו נגבהה למעלה ב' כשכופף ראשו שאז דיקנא שלו עד
רישא דז"א ואז אבא ואי' שהם סוד הבנין הפרצ' שלהם הוא נבנה ממש בתוך רישא דאו"א וע"י זה נמשך לאבא ואי'
מציאות נה"י שלהם כנ"ל ונ"מ והנה כמו שאמרו מציאות של אורה בכפיפת ראש של האו"א מועיל להם נה"י לאבא ואי'
גם הוא מועיל כדי להמשיך יסוד אל הז"א והטעם כי כדי להם נה"י לאבא ואי' צריך שיכפוף האו"א את כל ראשו מן המזל
הח' עד המזל הי"ג אך עתה שאינו רק לנשמות בחי' א' לבד והיא יסוד דז"א אין צריך שיכפוף כל אלו הד' תיקוני דיקנא
דעתיקא שהם הח' והי"ג אך די במה שיכפוף ראשו בסוד המזל הי"ג דנחית בשיקולא עד טיבורא ואז נחית עד רישא דז"א
ממש ומשם עד טיבורא ומשם אז יורד שפע גדול במוחין דז"א ומחמת אותו האור הגדול נתוסף בו סוד היסוד
ומחמת אור הגדול נעשה אור כולו ולא שזוקק כמו יסוד דנקבה רק כולו מחמת אור הגדול הנמשך מן המזל
העליון עצמו שלא ע"י התמשך אבא ואי' רק מן המזל אל ראשו ממש וכמו שע"י הארת הדיקנא לאבא ואי' נתוסף אור
במוחין שלהם וע"י זה נעשו להם נה"י גם ע"י הארת האי מזלא במוחין דז"א נעשה לו סוד היסוד וזו כוונת כפיפת ראש של
העתיקא ע"י האי מזלא הי"ג דנחית כזוהר בלשון נחית בההיא כו' ואמנם זה מזל הי"ג הוא סוד שבע מדות שלהמים

יהוא שם אהיה במילוי יודין שהוא בנ״ו ונקה וזהו סוד קונה הכל שאנו אומרי׳ בברכת אבות כי ע״י נקה הוא
קונה הכל שהוא היסוד שנק׳ כ״ל ונא׳ קונה לפי שהוא קנין מקדש ממש כנ״ל והנה כבר פירשנו כי רישא דמלכא
אתתקן בחסד ונבואה שהם חסד ונבואה שהיו ראשונים אלהו״ קנויק של ומן החסד נעשה חכמה ונמצא כי
שכופה קומתו הראשון שנעגל שמפני אור זה הוא סוד החכמה שהוא סוד החסד והנה זה החסד הוא סוד
אברהם ומשם נמשך אח״כ אל כל הספי׳ עד בואו אל היסוד ונמצא כי ע״י החסד שהוא אברהם ע״ה קונה ה״ית
את הכל שהוא היסוד וזהו ברוך אל עליון קונה שמים וארץ כי הוא הקונה בסוד ונקה והוא המתקן כל שמים וארץ
ע״י היסוד שהקנה מחדש וזהו הענין בהקדמת ס׳ בראשית דף ג׳ ע״ב דכר אתא אתפרד ברא לאבר ואתגלייא
האי אבר כי ע״י מה שלקח מן שפע מזלא לדיקנא נתקן היסוד שהוא אבר הקדוש המודיע עם המלכות הנקר׳
ע״ה וזהו אברהם אבר מה ואז היה כולא אבר זה ע״י הנבואה אור זה העליון דמזלא קדישא ואמנם סוד דיקנא
קדישא שלז״א יש בה פירש א׳ ממונה אל דיקנא דעתיקא כי הנה דיקנא דעתיקא נמשכה מסוד החכמה שלו״א מוח
סגיתאה בכל כראש הקדמה זו אך דיקנא דז״א נמשכה מסוד הדעת של ז״א והטעם כי ארנוהו כענין סוד חטא
קין והבל בדמור ומשהם ושם נאמר כי גם הסוד של דעתיקא יש בו דיקנא כלולה מי״ג מדות והוא הנק׳ זקן
החתון ועל זה רמזו רז״ל גדולה מילה שנכרתו עליה י״ג בריתות והנה סוד האי מזלא דדיקנא דעתיק […]
שהוא סוד היסוד דדיקנא דעתיקא ומזה נמשך היסוד שלז״א כנז׳ בסוד קונה הכל גם סוד הדעת שלז״א
הוא סוד היסוד האות כנ״ל ולכן הזקן דז״א נמשך מן יסוד העליון שמשם סוד הדעת שלז״א // //

דע כי הטעם אשר הוצרכו הג׳ ומלכות להתעבר תוך הבינה באחורים העיבורים הענין הוא כי הלא כבר ביארנו
לך בסוד ואלה המלכים כי קודם בהתחלה האצילות לא היו רק י׳ נקודות לבד מאלו ז׳ ומקבלתו ולא היה פרצוף
שאנש״א מהם רק בסוד נקודות כי כל א׳ כלול מכולם אך היה הנקודות מטות ומעורבב בכל א׳ מהם ובלתי סדר
ותיקון עד שאח״כ תיקן המאציל עתיק קדישא ונעשה הכתר פרצוף שלם אחד כי בסוד או״א ואח״כ אבא ואי׳
וכמו שנתבאר זה לעיל והנה עתה בבא הנקודות עם השפעתה לא עד עתה היו כל א׳ מהם נבדל מחבירו
הכל בסוד והלא עתה כוונת המאציל העליון הייתה לחבר וליחד כל הנקודות בסוד פרצוף א׳ ומאוחדים זה
לזה הוצרך להכניס להתעבר בבטן המלאה שיתייחדו שם ייחוד גמור ויצא משם פרצוף שלם מיוחד בכל פרקיו
וגם המלכות כלולה עמהם לצורך הייחוד הראוי אליה עמו כנודע ואמנם דע כי יש שני מיני עיבורים וכל
א׳ כלול מב׳ עיבורים שהם ג׳ מי׳ הענין כי בתחילה היו עיבור א׳ בסוד ג׳ כלולן בג׳ ואח״כ סוד זמן היניקה ואח״כ
עיבור המוחין הרי לך ב׳ עיבורים והם ג׳ וכל זה בסוד חיצוניות ואח״כ ג׳ עיבורים אלו לצורך הפנימיות
והרי ד׳ עיבורים שהם שש אך עיקרם ד׳ לבד ועתה נבאר אותם בנה הנה כבר הודעתיך כי לעולם סוד הנשמו׳
שלהצדיקים הם יותר פנימיים מן המלאכים כולם חוץ מאותם שהם מבחינה אחת יתירה וכ׳ ואז הם יהיו כמו
הערך עצמו שלהבחינה אחת או היתירה וכ׳ כמו שנבאר במקומו בע״ה והנה יש בחינו׳ ב׳ בחינה א׳ הוא בחי׳
החיצוניות היא כמו לעניין הנוף אל הנשמה שבפנים ומזה החיצוניות נבראו כל העולמות כולם של הע׳
כי כל הבחינות שבעולם כולם בסוד פרצוף אדם כנודע בכ׳ העולות דכל שייפא ושייפא אתקרי אדם ותמצא
המלאכים כולם הם בסוד החיצוניות שלז״א והנה התחלה נתעבר ז״א בסוד ג׳ כלולן בג׳ בסוד חיצוניות
לבד ואח״כ בא לו זמן היניקה ואח״כ בא לו מוחין בעיבור שני וכל זה בסוד החיצוניות ואח״כ היו כל הבחינות
אלו עצמן בבחינת הפנימיות שלו התחלה ג׳ כלולן בג׳ ואח״כ היניקה ואח״כ המוחין לצורך הפנימיות והנה מבחי׳
הפנימיות הם סוד נשמות הצדיקים וכל נשמות הזכרים נבראו בזה״א וכל נשמות הנקבות בנוקבא ובזה תבין
מה שאמרו רז״ל גדולים צדיקים יותר ממלאכי השרת וכ׳ מלאכי השרת אינם יכולים ליכנס וכ׳ מה ענין אומרו אחד מלאכי
השרת וכ׳ ולמה ישאלו מן הצדיקים עד שאמרו להם כי אלו אינם נכנסים אך הענין כי להיות שכל המלאכים
הם מן החיצוניות והנשמות מן הפנימיות והנה מלאכי השרת הם אותם המלאכים המקבלים את נשמות
הצדיקים ואומרי׳ להם שלום יבא שלום והם מולים אותם והיה מן הראוי שכמו שבבחי׳ זו הם קרובים אל
הנשמות יותר משאר המלאכים וע״י זה אפשר יהיה להם צד מה ליכנס לגבי אח״כ מלאכי שלום אינם
נכנסים וכ׳ ועתה אבאר סדר העיבורים בבחי׳ החיצוניות ונאמר כי הלא יש ג׳ מיני עיבורים א׳ הוא יב׳ חדש
כנז

192

כלב

כנז' במדרש מעשה דרבה הוספתה לאשתהי הרי סבר יהי' ועיבור ט' חדשים כדרך העולם ועיבור ז' חדשים והנה
בסוד החיצוניות שמשו הב' עיבורים שהם י"ב וט' ועתה נבאר הענין לפי כי הנה איתא במדרש ששאל טורנוס רופוס
את ר' עקיבא איזה מעשים נאים של הקב"ה או של בני אדם ואמ' זה לשאול מימנו כי כונתו לא נעלם מאתו האלהי
השיב לו כי הלא הקב"ה מוציא חטים והאדם עושה מהם גלוסקאות נאות הרי כי יש לבהם שיורך הם נתקנים ע"י האדם
והנה העיבור של נ' כלילן כנ' הוא סוד אא' עצמו נה"י שלו מתלבשין שבו עצמו שעשו נ' כלילן כנ' אך עיבור השני
של המוחין הוא אבא ואי' עצמם ואל התמה על זה אם המוחין הם מאבא ואי' והו' קצוות מאא' כי כבר הבארתי לך
ראיה משאלת טורנוס רופוס והענין לפי כי הלא ידעת שאין באא' רק ט' ספי' לבד ולא נזכר בו סוד המלבושות ואמנם
היסוד שבו הוא סוד כח זכר ונקבה דאזין המור זכר ונקבה כמ"ש הזהר כתמר יפה ואמנם גם זה סבה כי אלו עיקר השני הכולל
העיבור כי הלא להעלות אלו הנ' מקיים נה"י שלו שהם מקום אבא ואי' נה"י באבא ואי' והיסוד כדעת שהוא
היסוד של שניהם הלו לבאן ולבאן ואז ע"י התלבשות באבא ואי' עצמם שהם זכר ונקבה אז אמש ע"י היסוד
שבו ואז הוא סוד הזא' כסוד נ' כלילן כנ' והנוקבא כסוד פסיעה כנודע נמצא כי עיבור זה עיקרו הוא הא"א עצמו
רק שהיה בהתלבשותו באבא ואי' והנה עיבור זה היה סוד י"ב חדש והו סוד הנז' באמור קו המדה כי הטעמות
אשר הבו המן י"ב חדש וסוד הענין כי הלא נודע כי אבא ואי' עיקר זווגם הוא ע"י המזל הקדוש לפניך הח' שהוא
סוד אבא כי הי' הוא לאי' והנה כבר פרשנו שהוא סוד נ' שמות דמזלו י"ה נמצא שיש בו י"ב יוהן והרי לקבל מאלו
הי"ב התבו השתות רמזן י"ב חדשים גם טעם אחר כי אלו היה עתה נ' בחינות ואלו הנ' היו נאחזין כלם בהו
והמלכות רביעית כלולה בה) נמצא כי מקודם הם נ' ואח"כ הנ' אחרות עם המלכות שהיא ל' הרי הם ד' כלולים בב'
וצריך שכבל א' מהנ' הראשונים יכללו כל הד' אחרים הנה נ"פ ד' הם י"ב גם כי המלכות עתה שתהיה כלולה מכל
הנ' אחרות ואחר שכל א' מהנ' אחרות תהיה כלולה בנ' ראשונות הרי הם י"ב וכל זה כסוד זון היותן נ' כלילן כנ'
והנקבה לאלו ואמנם סוד האח' הוא זה נ' כי הלא הוא נ' נה"י שנכללו בחינת שלו באבא ואי' הרי יהם כלולות א'
הכולל עוד כלולת ב' והוא כי חנה שלו כנה"י שלו הרי הם ד' אחים כבלולות שגם הכי בם י"ב והנה ב' מה הולך
הנה"י שלאא' להכלל החלות שלו באבא ואי' הטעם הוא כי כבר סדרנו כי זא' היה התחלה ו' קצוות ועתה הולך להחזים
בסוד השורה הראשי היחיד פרצוף א' מיוחד לכן הוצרך להכלל נה"י דאא' בחנה שהם ששה מהרה לגדלו ושתה משלה
להרבה כמו שלאחכים להכלל נה"י מן תנה כן חנה עריכים להכלל בנה"י עצמו של כרי שיהיו גם הם ששה כרי לגדלו אחר
הוא עצמו הו' קצוות שבו כסוד נ' כלילן כנ' גם כי טעם אחר עם זה לפשן עיבור הי"ב חדש כי כמו שפרשנו כאא'
שנכללו נה"י בחינת וחנה בנה"י הרי הם י"ב נ"כ זהו כי זא' כי השש קצוות שלו הם נכללים נה"י שלו בחנה וחנה של נה"י
שלו הרי הם י"ב אח"כ כשיצאו לחוץ נתפשטו מציאות הו' קצוות אחר שנכללו נ' כנ' ועתה נהיו כסוד ו' קצוות תמש
אך כסוד פרצוף כלולים זה בזה וכל זה הוא בסוד היניקה אך יניקה זו אין בה עיבור ולכן אין אנו מזכירים מש רק
עיבורים אך עב"ז כענק מה נק' יניקה זו כסוד עיבור ומוד הענין כי הלא מסוד השדים שלהנה יינקו עב"ק והנה הדדים
נק' שדים ומוכים הוא שם שדי ואמנם כבר סדרנו כי שם שדי הוא שם הויה שעולה כו' ועם הע"ב שנעשה מהמנו ועמד
הרי' הרי הם כנ' שדי כו' ע"ב ר"ו והם כסוד נ' קוים חסד ע"ב גבורה ר"ו תפארת השם עצמו העולה כו' והנה מאלו
הללים הנק' שדי יינקו יזונו הנ' קצוות הראשונות חג"ת שלו ואח"כ גם הנה"י שלו יינקו מהמנו ונעשו סוד כו' ע"ב הו' אחים
כנודע כי גם כנה"י יש ע"ב ר"ו כו' כמו כנ' אבות גם הטעם הוא כי הלא שם שדי הנז' כגוף כב' פעם הא' כרבה לפי'
בין שה ילין והא' כנגד ואל שדי והנה התבונה הם מסוד שדי הרבה שהוא ויהר בתמים אך הנה"י הם מסוד שדי
כנגד הרי כי יניקה זו יש סוד עיבור נ' שהוא סוד ע"ב ר"ו שהם אותיו' עיבור זה נמשך עד נ' שנים ויום א' גדל
ואח"כ כשבאו לו המוחין אז נעשה בן ו' שנים שלימים ואז הוא אדם גמור והטעם כי הלא הוא ו' קצוות ואחר כך
נעשה לו מוחין שהם אחסנתא דאבוי ואימיה והם עוברין הכי ל' מוחין כסוד מקיפין קודם שיכנסו בו ורוחו
ומבואר לשו' ואחר כך כשנכנסים בו נבנה כסוד נ' מוחין לבר כי הכ' עוברין נכללו בה הרי הם בחינת ז' מוחין סוד המקי'
והפנימי והו' קצוות הרי י"נ והנה עתה נבאר סוד העיבור הב' שהוא לצורך המוחין והנה עיבור זה זמנו ט' חדשים
כסוד ו' קצוות והנ' מוחין הפנימיים הם ט' שכוללו הזא' ואמנם לפי כי עיבור זה כמו הקודם שהוא הא"א עצמו אח"כ באבא
ויונה אבא ואי' עצמן להלביש בהם מוחין אלהזא' אך היה ע"י התלבשות הא"א בהם רק שעיקרו הוא אבא ואי' עצמן אך

בעיבור הא' היה להפך וזה נמשך לו מסוד המוחין הג' דקנא כנ"ל שיש ג' שמות הויה במילוי אה"ן והנה בה יש ט' ווין
וכנגדם היה עיבור זה ט' חדשים כי מסוד ט' ווין ההם היו ט' חדשים אלו לינוק המוחין והרי"ל זה הוא החיצוני
של ו"ן סוד כל העולמות כלם והנה ידעת איך העיבור הראשון היה הא' עצמו שנמדוון מניה וביה לסוד היסוד
שבו הכולל זכר ונקבה וגם זווגם עשה סוד לבוש אליו הם סוד שש קשר של ו"ה כסוד החיצוניות אמנם אחר
היה כלו העונן פב' בבחינת הפנימיות שלא הא' עצמו לא כהרלבשות במו לתולה ומלבו נעשה בגילוי הלבון
ומתנו נמשך כל הנעשות בנ"ל ואמנם סוד הב' עיבורין שבכאן הם הא' כסוד ט' חדשים והשנ כסוד ז' חדשים
וסוד השנין לא הי' שנבלל הי' של הארוך כמ"נ אך גם התינוק שלו נכלל כתכ' שלו עצמו נמצא שהם נ' של נ"ב
והם כלולים מכל ט' ספי' שלא הא' עצמו והם סוד הט' חדשים ומזה נעשו וקצות פנימיים של ו"ן אחר שבור
ג' אלהמוחין לצורך הפנימיות זה היה סוד עליון מאד והם כסוד ז' ספי' לצורך יומין הנכללות בהא' בו עולתא
לאה ולכן היה עיבור זה ז' חדשים והנה להיות כי אין יכולה להשיג בשום אפשרות לצורך יומין הם ה' החיצונים כלה"
ומתנו חסד ואילך כתני העליון אין להם שום קושיא כלל היולדת לז' יולדת למלך ומשם כמש"ל ואינה לוקחת כלה"
שלמים וביה תבין כי רוב הצדיקים הקדושים כמו משה ושמואל וכו' וזה טה כלם נולדו למקומם לז' חדשים
ט' כלם הם משכים מאורם ז' דמלכותא ולי כזה ○
רע ט כבר בארנו איך יש לזא ז' מוחין שהם אחמנתא
אחמנתא דאבא ואי' ב' עטרין והנה כאלו הב' מוחין שהם אחמנתא דאבא ואי' שהם סוד תכמה ובינה הנה
יש להם סוד הדעת המזווגם כנגנים וכן למטה בתוך הב' עטה) יש דעת אחר אשר מכה עליהם וזהו סוד
כי אל דעות יי' ואמנם הא' נשאר למעלה ואינו מתפשט כמו הב' ולכן כיה כבר ולא נרכבו נעלות אבל הדעת השני
פה כתר ולא נרכבו עלילות בוא' והגעים ט הוא יוצ' ומתפשט לכמה אידין ואכסדראין (פי') ולפי' והוא הולך ולו
לכך הנעלמות מטא) ומסכן להתפשט ואלו הם העלילות והטבעות שנתבכנו לו והוא מתפשט כת"ג והוא סוד
יעקב אשר נתיבה עם חסיד הרבה מד וכו' והנה מציאות דעת אלו הא' הוא מקורו מהרי) אותן לאה שהם מה
הז' הב' התיקונים דקנא שהם תרי"ן הפתחים לכהו כתר ואחר ואמנם הוא סוד ז"ב הוא כנ"ל כל הז' תיקונים קדמאין
והוא ז' ולכן לעני פנים אלו כלולים ז' שמות שם דס"ג ואמנם ז"פ מהם כנ' אחר ולכן תיקון זה נק' אחר ואחר מז'
שמות אלו מתפשטין סוד המוחיים שלהם שהוא נשמר השם כעצמו שהוא כו' ישאר המוחין לז' שהוא כנ' הכל
ואלו כלם מתפשטין עד הא' שלהם בינה ושם נרשם מהעלה כמה וזהו סוד תורת אמת היתה בפיהו אות כלי' הז' כי
הז' כמוליוי יוד ויו כמילוי כנ' לז' כמנין המוליוי שלהם להורות כי כלאו כסוד המילוי שלם הנשלה הכל ואלו הז'
הם סוד ז' הכלים שאמר קהלת ואחר אלו הז' הכלים יוצאים מהם את האימא ומתלבשים בהם ז' ספירות התחתונות
ואחר הם מתחברם יחד כאשר נכנסים אחמנתא דאבי ואימא' כנה שלה להעשות מוחין אל הזא' אז נכנסים נב' ז' מוליוי
אלו כסוד דעת מכריע בינהם והנה ז"פ זה המילוי הם כנ' מ"ר עם הכללות ואמנם מרעה זכה גם לדעת זה
העליון וזהו ויראו יי' כי מ"ר (ראות מטא) ומשך סוד המן שנאמ' בו הלחם הקלוקל כנ' מ"ר והנה לא זכה להוד לדעת
זה אלא המלכות הם מרעה והנה תכי' שם זה הוא כנ' ק"ל והוא סוד הדעת הק"ל היוצ' למלכות מסוד לנעשה
ונשאר ק"ל האחר למעלה בזכר וזהו כפ' ק"ל ק"ל כלחם הקלוקל גם יש לדעת ב' בין ב' עטה) והם סוד ה' חסדים וה'
גבורות שהם י' הויות שהם כנ' מ"ר נ"ב והאשר תדע הדעת הזה מלויא אידהן ואכסדרין אז ה' חסדים מתפשטים
בזכר המלוה כלתי חסד וה' גבורות יורדות בנוקבה ואז לעת שלשים ק"ה שהם ה' הויות אלו כסוד הגבורות
שהם עולים כנ' ק"ל וגם ה' הויות עצמן הם ק"ה וזהו סוד ה' מצוקי' שלמ' שמוע ולמ' ממו' מהם לה ומוסף כנגן הוא
הוא כו' כנגד הויה א' והם כנ' ק"ל ונחזור לענין ט' אורות הכלים נותן המתלה אל הנוקבה כסוד ק"ה אז נקרא
לבת אש וזהו וירא אליו יי' כלבת אש וכו' וירא י"ל פ' סר לראות ט נעשית לבת אש כסוד אורות הכלים שהם כנ'
מ"ר ני הכל והכ הכלא' דרך הם ב' פ' יל"ק שהם הויה אלהים כ"כ אוהוא הויה אהיה אדני והויה אלהי'
הרי הכל לכך או הוא שם מ"ב שרע ואהיה דיודין קמא הרי הכל לכך נארות הם שהם מ"ר
שבנג"א הוא הויה אלהים אדני יהוה עולין מ"ר והוא סוד ד' אותיות הויה שבבריאה פ' במקום
אהיה הוא אלהים כבא) שהוא כנ' הכסא שהוא הכסאה ב' הוא שם הויה דההין שעולה ב"ן ואהיה דההין שעולה
קנא והאחוהם של מוה שהם ע"ב ק"ל הרי מאר ג' יתכאר ב' הוא כרתל והא' הוא כלוה הד' אהיה דיודין העולה קסא'
ומא'

גל דרפ הם ומא׳ אותיות שהוא כפשוט ומילוי ומילוי המילוי הה׳ הוא אקיה הויה אדני והויה אלהי׳ ב׳ בחינות הנה׳ קר האלהי׳
א׳ הוא אלהים במילוי אלפין הוא ארץ אם תסיר מלמנו אורו אלהים פשוט ישאר המילוי סנ׳ הר נס אחוהים שלשם
אלהים א אל אלה אלהי אלהים סנ׳ ב׳ יעם ק׳ אותיותיו כנ׳ הר וזהו סוד הר האלהי׳ // //

ענין חטא נדב ואביהו ועשן משה ואהרן אלעזר ואיתמר דעפ הלא יסוד דאבא הוא כתוך יסוד דאימא
ושעהם תוך זא׳ והנה החיצוניות והאחוהים של יסוד דאבא הם נוגשים ממש כפנים הם דאימא נגלה
זה מחוש הראות והנה הפנים שלאבא הוא שם עב׳ הוהן והאחוהים הוא שם קנ״ב שהוא הבוש שם עב׳ ....
והפנים שליסוד דאימא הוא אהיה הוהן בני קסא׳ והנה משה היה מן אורו מקום שהוא לבוק יסוד ב׳ דאבא תוך
יסוד דאימא ולכן שורשו היה מב׳ בחינות אלו כי היה מן האחוהים שלאבא שהוא קנ״ב וזהו סוד והאית את אחורי
ופני לא יראו כי שנרשו מן האחוהים שליסוד אבא גם היה מן הפנים דאימא שהוא קסא׳ כנ׳ והנה קנ״ב וקסא׳ בגי׳
משב וכזה תבין איך משה זכה לבינה כמש׳ בזוהר כי היה מן הפנים שליסוד דאימא כי מן אבא לא לקח רק האחוהים
והמלא אינו מקבל כלות דאבא ואי׳ רק מן היסוד דאבא ודאימא לבד וגם זה היה כהיותם בתוך הישר ולא למעלה ממקומם
ונמצא כי הוא כבחינת זא׳ כנלה דתפארות דמטרוניתא איש האלהים והנה נבר הודעתיך כי פנה פנים למטה ופנה אחור
לאחוהים והנה יש אחור לשם עב׳ כהיותו אחור משוט כמו י יה יהו יהוה והוא בגי׳ עב׳ ויש אחור באופן אחר והוא
כסוד מילוי ואז הוא קנ״ב וכבר הודעתיך כסוד הסדר שלמעלה הפנים והאחוהים כי האחוהים המשונו׳ הם יותר
משלים מן המילוי אים ונמצא כי האחוהים שהם סנ׳ עב׳ הם יותר גבוהים מן האחוהים שלקנ״ב והנה אהרן היה
מן האחוהים אלו כי עב׳ וקנ״ב בגי׳ אהרן ולכן המצא כי משה גדול מאהרן שיש הפנים שלאימא ואהרן גדול ממשה
שיש לו ב׳ אחוהים שלאבא וזהו סוד קהתו משה לאהרן למשה אך עב׳ ואו׳ שיותר הוא משה שישבו
פנים דאימא והטעם כי הלא אבא ואי׳ הם שוים כחד ואינם כמון שאחוהים שלאבא גדולים מפנים דנוקביה אך אבא
הם שוים ואין הפרש בין אבא ואי׳ רק המרש מועט כמו שתבענו סלקותו ולכן משה עבר שיש לו בקיוב ... שם ...
שאין לו אותם אחוהים של עב׳ והנה נק׳ אהרן איש החסד כי כלו מאבא שהוא סוד החסד עב׳ הוהן אך משה יש לו
נב׳ שורש כבינה ולכן נק׳ אהרן שושבינה דמטרוניתא כי הלא כבר הודעתיך כמבוא׳ ..... יסוד ארץ כי כל תיקון
הארץ שהיא המטרוניתא אינו נעשה אלא ע״י יסוד דאבא הנק׳ חכמה והוא סוד אהרן ולכן נק׳ שושבינה דמטרו׳
דמטרוניתא והנה נמצא כי משה ואהרן אחים הם כי שניהם מיסוד דאבא ואמנם אלעזר ואיתמר הם מנה׳ של
אבא אלעזר מנצח ואיתמר מהוד ונדב ואביהו הם מנה׳ שלאימא נדב מנצח ואביהו מהוד והנה תמצא שג׳
קיים אלו אני רואים כי קו הימני גדול על כלם כנודע כי הקטנה היא למטה ברחמנא מחכמה ואכ׳ גם הנצח
היה ראוי להיות גדול מן היסוד ואכ׳ היה ראוי שיהיה אלעזר למעלה ממשה אך הקושיא היא כי אדרבה לא כי
שהיא קטן ממשה ואהרן אלא שגם הוא קטן כבחי׳ יותר מן נדב ואביהו אעפ׳ שהוא מאבא והם מאימא ולכן
אמרו רז״ל בזוהר על הבכור נדב ואביהו כי נדב שקול ככולם ואביהו שקול ככלם יותר מאלעזר ואיתמר
והטעם דע כי הלא נודע כי נה״י דאבא הם מלובשים תוך נה״י דאי׳ ואמנם מראש זא׳ ועד קצו המיד דאיד
מלובשים נה״י דאבא תוך נה״י דאימא אך היסוד דאבא אינו מתלבש תוך יסוד דאימא רק עד החזה שלזא׳ ומשם
ואילך הוא מגולה ועבז׳ האור החסדים והגבורות היסוד דאי׳ חופפים ומלובשים עליו ונמצא א״כ כי נה״י דאבא
הם סתומים ואין אור יוצא מהם כלל אם לא ע״י נה״י דאימא ונמצא כי היסוד לא די שהיסוד י׳ שלאבא גדול
מהם להיותו מגולה אלא שגם הנה״י דאימא גדולים מהם כי הם מגולים ומאירים אעפי׳ שהם עצמם גדולים מבג׳
האור היוצא מהם והנשמות הנמשכות משם הם יותר סתומות ויש להם האור מוסתר מאוד שיש לנשמות הבאו׳
מנה״י דאי׳ ולכן היו נדב ואביהו גדולים מאלעזר ואיתמר ולא די זה אלא שממש כבחי׳ א׳ היו גדולים מאהרן אחיהם
וממשה כי הם סתומים תוך הבינה והם מגולים וזש׳ משה לאהרן גדולים הם ממני וממך מושג״ל על פסו׳ בקרובי
אקדש ועתה נבאר ענין נדב ואביהו מה היתה והענין כי הלא נודע כי כל בנין המלכות אינה אלא מנה״י דאימא
כנודע ונמצא כי כל תיקון המלכות היא מן נדב ואביהו ולהיות כי כבר כארנו כי הם סוד ... דאשונות בלדס
הא׳ שחטא והפריקה מבטלה לכן תיכף נדב ואביהו שהם בחי׳ נפש הראויה אל מלכות רצו לתקנה ע״י עשן והנה
כבר הודעתיך כמבוא׳ שמן וקטרת ישמח לב כי היותן דאבא הם שמן ובאימא הם קטרת ולכן רצו להקטיר

קטנה שניהם כדי לתקן המלכות ולהקנה ולקשרה ולקרבה עם כמלה ע״י כי הם הגואלים לזה ואמנם של מוצד
אימא הם באים מלובשים בנה״י דאימא כנודע והם סוד נ״ה דאימא בן מ״ה ויהם שהם בנ״ה דנה כנודע ולכן נקבו
הקטנה שהם המוחין שמצד אימא ונתנו הוד המלכות שעם הנה״י דאי׳ הלבושים של המוחין שהם בנ״ה דנה וכן
מתחלה הנ״ה עם הכולל והוליכו אל המלכות שהיא המלכות להקנה ולקשרה עם כמלה וזהו סוד אומרו ויקחו
שני בני אהרן נדב ואביהו וכ״כ לא היו יודעים שנדב ואביהו הם נ״ה אהרן רק הכונה היא כמ״ש בסוד בני ישרא׳
כי הנ״ה הם נקראים בנים ולכן נדב ואביהו שהם בחי׳ נ״ה קראם הכתוב בני אהרן והנה זו היתה כונת נדב ואביהו
כאנשים גדולים היו כנ״ל והנה מעשו כזה ונגשו והגשן הוא כי הלא כאשר ני סוד קטרת ומקומות אחרים כי
כשהמוחין דאימא נכנסים בנוקבא ואינם ע״י מוחין דאבא יש כח לחיצונים להאחז בהם והיא סוד הגדלות דמוחא
אלעזר והנה היה ראוי לנדב ואביהו שישתדלו ביחד עם אהרן ואלעזר ואיתמר וגם עם משה כי הם מבחינת
מוחין דאבא כנ״ל וכן שניהם יעשו מעלה זו ואז היתה נתקנת המלכות כראוי אך עתה הם לבדם באו לתקן ונאחזו
שם החיצונים הנק׳ אש זרה ונמצא כי אין הקטר ח״ו כפשוטו שהקריבו אש זרה רק שמאליו נמשך שנאחזו
שם החיצונים הנק׳ אש זרה. אך כונתם לשמים שחשבו שאחר שכבר המלכות ע״י נה״י דאימא אבל הם היו מסמיך
למעלה זו וכזה שאמרנו התי׳ כמה מאמרים בזוהר זה אומר כך וזה אומר ככה וכולם נכוחים עם מה
שאמרנו כי מי שאומר שהקריבו אש זרה כן הוא אלא שנמשך מאליו והם לא נתכוונו לזה כנ״ל גם מי שאומר
שחטאתם היה על שלא נשאו עצה ממשה ונטלו שררה בחיי אביהם הוא נ״כ מה שאמרנו כי היה ראוי להם
לשתף אביהם עמהם ולהיותם כמשר כי הוא בחינת אבא כנ״ל גם מי שאומר שחטאו שלא היו נשואי אשה ה״ס כי הלא
האימא היא אשת אבא כנודע והם היו צריכין להשיא את אבא עם אימא ולמיעבד למעלה זו כנ״ל ואלו שהיו את
עצמן כאילו הם זכרים ואינם צריכין לסיוע אבא כלל וכאילו הם עצמם בחינת אבא ומן נקבות חוזרי לשהם
ומוצא שהם כלבי נשואי אשה גם מי שאומר שתויי יין נכנסו נסך הוא כי כבר ידעת כי היין גבורות דאי׳ והמוחין
שלה והם נסכו אותו היין מעצמן ונאחזו בו החיצונים הנק׳ אש זרה לפי שלא שתפו למוחין דאבא עמהם ואשר
ידע אהרן כל מעשה אלו וידע שחטאו וידום אהרן ולכן מתוך אליהם כי יין ושכר אל תשת להזהיר במה
שחטאו נדב ואביהו וזהו סוד שהקריבו במלה אשר לא צוה אותם נקיד הכי מעשי כי סוד הכי מעשי הם נה״י
ולפי שהם היו מעשה ומעשו עם לבן נקיד הכונה לא כהכי מעשו ואמנם עתן אלעזר ואיתמר שהם מנה״י דאבא
זה הקין מתוך משה אליהם ראשיכם אל תפרעו וכ׳ ויהנה נ״כ קראם כבני משה ולא לאלעזר ולאיתמר בניו גם הם
מנה״י שלאבא ונקראו בנים כנ״ל כי כל בחי׳ נ״ה נקראו בנים והנה אמר להם כי חסרון מיתת נדב ואביהו אינה להם
כי אהרן אלעזר ואיתמר הם מבחינת נה״י דאבא ולכ״כ חסרון נה״י דאי׳ אינו מגיע אליהם כי אבא אינו צריך אל
אימא וז״ש ראשיכם אל תפרעו וכ׳ והטעם כי שמן משחת י״י עליכם כי אתם מן המוחין דאבא הנק׳ שמן כנ״ל
משם הוא שורש נשמתכם ולכן אין לכם לבכות אחריהם אך ואחיכם כל בית ישראל יבכו וכ׳ והנה בראש כת
ישראל לשון נקבה הנקר׳ בת כנודע ולא אמר בני ישראל קרא בית ישראל והענין כי הלא כל בית ישראל הסבנו רחל
נקרא שלהבת והיא הנקר׳ בית ישראל וכל ישראל נקראו על שמה והם ראויים לבכות על אחרים כי כל התיקונים
אינו אלא ע״י של נדב ואביהו שהם נה״י דאימא כי אחר שיהיה בישראל מי שיהיה מנה״י דאבא וכמו שעשו דוד
המלך עבד אין להם שום היזק ונ״כ הם עצמם אינם באים לעולם אלא ע״י הבינה ולכן הם יבכו השרפה שלהם
הנעשה חסרון אך אתם אהרן אלעזר ואיתמר שהם הראשים עם בחינה העיקרים של נה״י דאבא אינם צריכין
אל נה״י דאי׳ כמו שאר בני ישראל ולכן אם היו מראים איזה אבילות היה נראה ח״ו פגם וחסרון במתן משחת
קדש שעליהם שהם מנה״י דאבא ומראים שהם צריכים ח״ו לשל אימא אך שאר בני ישראל שנקראו בני ישראל
לטעם זה שכולם הם בחי׳ נה״ע נפש שהם סוד נ״ה דאי׳ שמבואר אצלנו בסוד גלות מצרים שנא׳ כי כל נפש
ירדו אבותיך ובג״ה אלו ראוי לבכות השרפה הזאת // // **זאת** החיה אשר תאכלו וכ׳ הנה כל
הבהמות והחיות והעופות והדגים וכל אלו הם תולדות המלכות שהיא הנוקבא ואמנם הנשמה של
הה׳ גבורות היא הניתנת אל הנוקבא ומשם באים שורש כל אלו המינים הנז׳ ואמנם כבר ידעת כי הדין מעורב
שהם החסדים והגבורות שהם שמות של מ״ה וב״ן ואמנם בהמה בגי׳ ב״ן להורות שהוא מעשה לנקבה וכו׳
במלכות

במלכות ושגין החיה חרג"ל החיה בכלל בהמה ומ"ה העניין כי שם הנה כמילוי ההין שהוא בנ"י ב"ן שהיא בנ"י בהמה
הנה אם המילוי זה השם במילוי שני הנק' מילוי המילוי הנה יש בו כ"ב אותיות כמנין חיה נמצא כי חיה הוא מילוי המילוי
של שם ב"ן ונמצא כי חיה בכלל בהמה היא כי מילוי המילוי בכלל שם ב"ן היא ומלובש בתוכו כנודע ועתה נבאר זה
יותר בבאור הנה כבר הודעתיך אחרי שיורדין החסדים מנה"י דא"א מן היסוד ושבלים אל היסוד דז"א הנ"ה חסדים
לבד שהם הג' חסדים של נה"י והב' חסדי התגלים נגולים ואל יורים פסול כנודע והנה אח"כ יורדין הגבורות עד
היסוד ואז כדרכם שם ומתמתקין ג' גבורות העליונות מן ה"ה גבורות ומתמתקות בג' חסדים התגלים הנז' וזה כדרך
ירידה ונשארים ב' גבורות התחתונות בלתי מיתוק ונמש' כדרוש יה"ל החסדים והגבורות כי שם נתבאר היטב
והנה נמצא כי נתחברו ג' גבורות עם ג' חסדים וכבר ידעת כל גבור' או חסד הוא הויה א' כנודע ונמצא כי
בהצטרף הגבורה עם המיתוק שלה שהוא החסד מתחברים ב' הויות כאחד שהם בנ"י ב"ן כי שני כו' בנ"י ב"ן ואם נמצא
כי ג' גבורות המתמתקות עם ג' חסדים הם בנ"י ב"ן כי לעולם כשהוא דבר לבד נשאר השורש והרשימו ג'
קיים בו וכיון שנתמתקו הגבורות עם החסדים נשאר הרושם של החסדים רק הגבורות ואעפ"י שעלו החסדים אח"כ
למעלה כנודע ונמצא כי ג' גבורות המתמתקות נק' ג' בנים נשארו ב' גבורות התחתונות שהם של כתר נ"ה שלא
נמתקו ולכן נתחברו הם כי הם חסע אבלתי ממותקות ובפרט שהם בתי נ"ה הנק' בנים כמבואר אצלנו בכמה
מקומות ואז מצטרפים ונעשים ב"ן תיבות כי הב' גבורות הם ב' הויות בנ"י ב"ן והרי יש כאן ג' בנים אשר בנים
אמרו בגמרא במת פרק ד' בנים רבק' קוה ומ' ואמנם כשחוזרים החסדים לעלות למעלה אז הם ממתקות את
אותם הב' גבורות שנשארו בלתי מיתוק והם ממתקות אותם עתה דרך עליה ונמצא כי הג' גבורות הראשונות
שהם בחינת חנה הם מתמתקות בתחילה כשהם יורדים אך ב' גבורות התחתונות של כתר נ"ה אינם נמתקות אלא
דרך עליה כמבואר אצלינו בדרוש החסדים והגבורות ונמש' ועתה נבאר טעמים אלו הנה הבהמה אנו מוצאים
שהיא נבלה בטומאה מכל שאר הנבראים והטעם כי היא מבחינת אותם הב' גבורות התחתונות שלא נמתקו
והם בנ"י ב"ן כנז' והוא בנ"י בהמה כי הם ב' הויות יחד והם התחתונות מכלם ולכן הם נבדלות מכלם ואינם מושפעות
ואמנם הטהורה שהם שנמתקו דרך עליה כנז' כי הגבורות שאינם נמתקות הם הטמאים ונאחזים בהם החיצונים
ולכן אסור לאוכלם אמנם אותם שאנו רואים בהם סימני טהרה הוא הוראה שכבר נמתקו ושבאים מב' גבורות
התחתונות אחר שנמתקו והנה סימני טהרתם הם מעלת גרה ומפרסת פרסה והנה גרה בנ"י ד' פ' ב"ן שהם ק"ה גבורו'
הנז' שהם ד' בנים כמנין גרה ואמנם מעלת גרה הוא הוראת שעלה זה הב"ן הל' שהם הב' גבורות התחתונות
ונמתקו דרך עליה כנז' ואז יכלו להתחבר עם ג' בנים האחרים כי גם הם מתמתקים כמותם ואז מתחברים יחד גרה
וזהו מעלת גרה גם צריך שתהיה מפרסת פרסה כי פרסה הם אותיות פר ס"ה כי ס"ה כי ה"ה גבורות הם סוד מנצפך
כנודע והם בנ"י פ"ר וס"ה היא המלכות שנק' אדנ"י בנ' ס"ה כי פרסה הוא היות הה' גבורות כלם פתח נבלעות כלם
ומתגלות מן היסוד דז"א אל הנוקבא ולא נגעו בהם החיצונים רק הם שלמות וכחד נתנו אל המלכות דלבי חמרין
ונמצא כי אמנם שהם מעלת גרה אין להם כשרות עד שירדו כוראי שלא יגע שום דבר אל החיצונים כי זה יורה
היותה מפרסת פרסה הרי כאן ב' סימנים של הבהמה והנה החיה הוא סוד ב' גבורות המילוי מן הבהמה ב"ה
ב' גבורות הנ"ל וגם הם בחכות מיתוק רק שהם בחינת המילוי ולכן יש להם סימנים אחרים ולא קבלתי פירושם ולכן
גם החיה אינה מושפעת כי הוא כמו הבהמה אך להיותה המילוי שלה היא יותר קלה מן הבהמה בטומאה ואמנם
העופות הם מאותם הג' גבורות הממותקות שהם ג' בנים כנז' וכן עוף בנ"י ג' פ' ב"ן כי הם ג' בנים הנז' להיותם סוד ונמש'
זה גם היסוד יוסף שהוא בחינת ג' אלו כמבואר אצלינו והנה להיותם גבורות ממותקות לכן רובם טהורים כמו שז"ל שאין
להם מספר כלל בטהורים אך הטמאים הם מועטים כי אחר שהם ממותקים אין לחיצונים אחיזה בהם והנה לפי אלא
דבר מועט ולכן לא נזכרו להם סימנים בתורה אך עכ"ז הזכירו בהם סימנים כי עכ"ז יש קצת אחיזה לקליפ'
בהם והנה לפי שנתחברו ג' בנים יחד לכן הם מינים הרבה לאין קץ אך החיה אין בה רק ז' מינין אך הבהמה שהיא מינין
פחותה מן החיה אינה אלא י' מינים והנה להיות העוף מן אלו ג' גבורות עליונות הממותקות לכן הם מעופפים
מאוד כי הם עליונים ועליונים יותר מן הבהמה והחיה והנה האבר הם בחינות קיבוץ כל הג' בנים כאחד ונבללות יחד
כלם כאחד ונמשכו מינו האבר והכל הוא אחר המיתוק גם התחתונות ולכן גם בהם יש הבדל כי בהתחבר כאחד

ד' בנים כלם א"כ יש לה רבוי עצום מאוד וגם הם מעורבים כנודע וכאשר ידעת כי אחר חסדי המבע"ל אותם כי
הטוף מכעסו מן האש ולכן מורה באור כדרך שלהבת העולה למעלה והנה הגבורות הם אש שורף והנה
ארבה בני ד' בנים שהם ד' בנים הנז' שהם כלה ה' גבורות הממותקות ואמנם יש מינין א' רבה בארץ והם שנמשכו
פני החסדים והגבורות יחד כי בהתחברות גבורת החסד עם גבורת הנצח יוליד מין א' וכן כולם בזה כמו שידוע
התחברותם כי יולידו מינים משונים זה מזה והוא סוד מש"ה הכתוב וארבה את זרעו ואתן לו את יצחק כי כבר
הודעתיך כי יצחק הוא מציאות הה' גבורות בהעלותם למעלה בסוד העטרה דז"א ולכן יצחק היה זכר אעפ"י שהיה
מן הגבורה והוא כנגד ד' בנים הנז' כי אהבה הוא בני יצחק כי ד' בנים שהם ה' גבורות הם סוד אהבה והוא
סוד רבוי הזרע לאין קץ נמצא כי ארבה את זרעו ואתן לו את יצחק שהוא בני אהבה כי בו תלוי רבוי הזרע ולעולם
כי זהו סוד הקין שנא' בו הרבה ארבה והנה בחי' הדינים הם נב' מן אלו הה' גבורות ד' בנים הנז' ולכן הם הם
לאין קץ מש"ה וידגו לרוב בקרב הארץ והנה אותיו' דנ הוא כי הנ' הם הנ' ממותקים ואות הד' של דנ כי כן הכינוי
ואמנם ענינו הוא שאינו כמו האהבה מכללו כלם יחד אך כאן אעפ"י שלקחו מכל הד' בנים עכ"ז לא לקחום
בחי' ביחד רק בתחילה לקחו מן הנ' ממותקים ואח"כ השלימו ולקחו גם הכן הכינוי שהוא הד' של דנ וזה ההפרש יש
בין הדינים לאהבה גם יש חילוק אחר והוא כי באהבה לקח כל מדות ד' בנים מהם סג' אהבה אך הדנ לא לקח
רק מלוי ד' בנים לבד והוא דנ שהם ד' אחהם לבד שהוא מלוי ד' בנים אהבה הוא אחר הפשוטות שהם בני אהבה
ס ולכן האהבה מטופחים ולא הדינים // // ענין אבי"ע ופרטיו דע כי הנה סוד האצילות כולו יש בחינת
אור האם בו פנימי וחיצון ואמנם כבר ידעת כי הפנימי הוא מוגבל כתוך הספי' ולכן אינו כ"כ כמו
לכן שאינו המקיף כי מעלת אור המקיף הוא מעולה מאור הפנימי שהוא מוגבל במדה אעפ"י ששניהם נמשכו מהאם
ואמנם ה' בחינות יש באצילות והם ה' פרצופי' הנודעים והם מתחלקים בבחינת פנימיותם ומקיפם גם שהכל מן
הא"ס ועתה נבאר הסדר הנה כבר ידעת כי עתיק ורא"א הם נשמה אל כל האצילות והוא נכנס בסוד פנימיות כלם
ואמנם זה סוד אור פנימי של האצי' ובודאי שלא יהיה שוה אור שלשה עליונות שבו לחב"ד שבו וכן כולם בזה וזהו סוד
הכלל שיש באצילות והסוד הוא כי כבר ידעת כי רישא דא"א לא אתלבש כלל והנה כל הג' עליונות שבו אינם מתלבשי'
רק נשארות בגלוי ואמנם סוד המקיף שלו והוא חופף עליו מבחוץ אך אין בו הגבלה רק כהתחלה גדולה אלא שהוא
רחוק מאוד ואנו אין לנו רשות לדבר בנסתרות ואתה המעיין תבין משענך איך יש אור פנימי ואור מקי' אל הג'
עליונות דעתיק יומין ואור המקי' אינו מושג ומתפשט למטה מאותם הג' ואמנם הפנימיות של אותם הג"ר הם
אשר יוצאים אח"כ ונעשים בחי' אור מקיף למטה כי שלו כי אעפ"י שלמעלה הוא מוגבל במדה הנה כאן אין מדה
מי יכולה לקבלו ולהגבילו ונשאר לה כסוד אור מקיף א"כ האור הפנימי של אותם הג' ראשונות אך אור
בוסקי הפנימי שבו הוא נכנס כדרך יושר ונמשך מן סיום אור פנימי העליון מתוכו אך אינו הוא עצמו כי הוא עצמו נשאר
לבחינת המקיף ואור פנימי שלו אלו הוא מקיף אל ג' ראשונות דא"א וג' ראשונות דא"א אור הפנימי שלו הוא סוד המקי'
לא' שלו והפנימי שבו הוא מן סיום אור פנימי העליון ואילך ומשם וכן עד סיום האצילות והנה כבר ידעת כי אבא ואי'
הם מלבישים לחב"ד דא"א וחג"ת דא"א הוא מתלבש בתוכם א"כ אור הפנימי של ג' עליונות שבו אשר נעשה מקי' אל ג'
אחרונות שבו הוא מוכרח שיקי' את אבא ואי' אשר הם לבוש אל חג"ת שבו ואמנם הושג להם סוד אותם השערות
של הזקן החופף עליהם ומכסה אותם מצד פנים ושער הראש הנז' מאחוריו ונמצא אלו השערות מפסיקי'
בין אור המקיף עליהם כדי שיוכלו לקבלו ואח"כ אור הפנימי של אבא ואי' שהוא חג"ת דא"א הוא נעשה מקי' אל ז"א
מסוד ז' תחתונות דאבא ואי' אשר הוא סוד אור המקי' שלהם היה פנימי אל הג' ראשונות של אבא ואי' ואמנם סוד אור
פנימי זה של הז' דאבא ואי' הם נחלקים פי' כי חלוקים הם ג' וחצי הם אור מקי' של ז"א עד חציו דעיבורא דלבא והג' וחצי אחרי'
הם מקיפים גם את המלכות הנשפע מהם מיוד ולמטה של ז"א והנה גם נה"י של א"א אשר הוא אור פנימי של ז"א נחלק
האחר בו' חציו לחצי ז"א וחציו גם למלכות אשר היא מחציו ז"א ולמטה הרי כי כל החלקים הולכים מסוד ג' שבו לסוד ז' שבו בכל
בחי' באצילות ואמנם דע כי סוד הג' ראשונות שבכל בחי' ובחי' אור שלהם שוה בשוה וכן אור ז' תחתונות שבכל בחי' ובחי'
אור כלם שוה ואין חילוק אחר רק שהאור יותר בהתקרבו אל הבחינה השנית מן הראשונה וכן אל הג' מהשנים וכן כל
הבחינות אך האור בעצמו הוא שוה בשוה // // //

הנה

הנה ה' חלקים יש בין אבא ואי' וזו"ן והם מתבארים בזוהר באומרו אבא ואי' כחדא נפקין פי' כי הלא הם שוין במקומם
תמיד משא"כ בזו"ן כי היא לא יצאה רק אחר אשר הוא יצא עד חצי הת"ת שלו ואח"כ יצאה היא משם ולמטה וכענין
אחור בלא נסירה עוד חילוק שני והוא כי אבא ואי' אחר התיקון הנז' באחדא תמיד היו פנים בפנים משא"כ בזו"ן ובענין
זה אחור בלא שהן חילוק ג' כי אבא ואי' זיווגם תדיר משא"כ בזו"ן ובענין זה אחור ולא מתפרשן) חילוק ד' כי אבא
ואי' לעולם הם המוחין אפי' כי הבינה הנז' מתגלה) ולעולה אבל בהיותם למטה הכל המוחין אבל זו"ן לפעמים המוחים
ולפעמי' כן) וזהו סוד הנז' בחיי שרה קפ קנ"ג מאה שנה ועשרים שנה ושבע שנים כי הכתר והאבא ואי' שהם ק"ך
שנים ק' בכתר ועשרים באבא ואי' הנה כלם בסוד שנה אך הזו"ן שהם בז' תחתונות שנים הנה הם שנים ולא שנה מטעם הנ"ל
בהו הנז' והקמ' חילוק ה' כי באבא ואי' לעולם יש חיבוק כנז' בזוהר פרין רחמין דלא מתפרשין וכו' עוד חילוק אחר והוא כי
אינן תל נפקא מגוש מתדבק דא בדא והנה כבר הודעתיך כי יש ב' מיני זיווג א' להוי' נשמות חדשות וא' להחיות לעולמו'
ואותו זיווג כדי להחיות אינו נפסק לעולם מאבא ואי' כדי שלא יתבטלו העולמות הו' אבל בזו"ן אפי' זיווג זה נפסק לפעמי'
וזהו סוד לא ידון רוחי באדם לעולם ר"ל לא ימשך רוח חיות העליון באדם שהוא זא"כ אם ימשך זה לעולם יאריכו ימים
ויהיו רשעים אך בראותם שהם מתים לקיצור שנים אז עי"ז יחזרו בתשובה ולכן אין רוח זה נמשך תמיד בזא' ///
דע כי זיווג הנעשה לבריאת העולם עי' הת"ת ומלכות להוציא את אדם הראשון וחוה היה בסוד אחור באחור וסוד
הענין כי ולאי' שאין מציאות זווג אחור באחור אך הענין כמו שנבאר בקיצור מציאות המיין נוקבין מה
מציאותם ודע כי הלא הכלי הנעשה באשה לקבל הטיפה בתוכה נעשית עי' הם כמו שאמרנו כמו' נרוק נדיבי העם
ושם אמרנו כי זהו פי' משנ"ל מיעוט באצבע ואמנם צריך שיקיק בכלי הזה נ"ב מציאות המיין נוקבין ופי' הוא כי
הלא כמו שהאלה המיין לכוהם טהר[?] לאשה ונמשכים מן המוח שלו גם האשה שמן המוח יורד להם שלה מציאו' צריך
מיין נוקבין ומאלו המיין זכרים ונקבות הנמשכות ממוח הזכר והנקבה מהם נמשו נולד הוולד שהם הנשמות ואלו
הם סוד ב' יוהן שיש בלב"ה א"ס כי יוד שלמה הוא מוח הזכר ויוד התחתונה הוא מוח הנוקבא והואו ביניהם היא חד
פהם באתר הנז' בזוהר ויוד שלמה מיין זכרים ויורדים על הקיא מפנא שהוא הואו ומיין נוקבין היא יוד התחתונ'
ועולה למעלה מפנה ואמנם כל סוד מיין נוקבין הם סוד גבורות ומוחם הם המלכים שמלכו בארץ אדום והענין
כי כבר באמרנו כי כל קושת אותם המלכים כאשר מתו ונתבטלו נעשה מהם ענין הקליפות נולד כדי שיהיה בעולם
בחירה ולכן נשבר ועונש וזו היתה כוונתו ית' לברוא מתחלה מלכים אלו ולהמיתם ולכן זה ואמנם כל מלכים אלו
הם סוד הדין והם לעולם בסוד הנקבא והנה באלו המלכים יש בהם חלק א' להמלכות וחלק מהם א' להבינה וחלק
מהם א' המלכות שבחה"ל וחלק מהם א' האמא במלכות שלו ואמנם כל מלכים אלו מציאותם הם מוחין שלהנקבות כלם
שמהם מתהווה המיין נוקבין כמו שנבאר בע"ה ואמנם להיותם סוד המוחין שהם המחשבה הנק' מחשבה לכן כולהו
אלין אתבריר במחשבה כנז' בס' מקורי קפ הל' סוף מס' והענין כי הלא באמרנו כי אלו הם סוד המוחין שלהנקבות שנם
הם נק' מחשבה ולכן כאשר המחשבה העליונה שהיא אותה החכמה סתימאה אשר ברישא דערי"ך קשא רצתה להכנס
אז אחר שנתקן את כהיקון הנה ויצא האור שלו עי' המשוה האור בסוד התיקונים תורגמא היה כח באלו המלכים להחיות
ולקבל האור העליון ואז האיר בהם זו המחשבה עילאה מוחא סתימאה דבעתיק ועי' זה נבררו אלו המלכים והיותר
מעולה שבהם שהוא הכתר העליונה שבכולם שכנגד האמא עלו אז בסוד מיין נוקבין ונבררו והשאר נשאר למטה וכבר
הודעתיך מציאות שבה ניקבין אייך הם הז' מלכים כי ז"כ אדם הם שבה כנ' ואמנם אח"כ בא ברור שני שהוא אחר שנתקן
אבא ואי' כי אז אותם החלקים של מיין נוקבין הראויים א' הבינה כבר נתעלו כאשר יצאו החלק הראוי א' האמא ונבררו אז
אלו ממקומם למעלה וכאשר נתקנו אבא ואי' אז הוכררו גם אלו ועלו בסוד מיין נוקבין של הבינה ודע כי אותם המלכים
אשר עלו באמא הם סוד השערות של ההיקנא דעתיקא כמ"ש בזוהר בסוד התיקון הראשון שהוא סוד א' שבו נ"ג
שהם נ' מלכים מאלו בלע יובב יחושם ויובב כנז' באדרת נשא כי הלא סוד השערות הם נמשכים מן הקטנה עצמה וכבר ידעת
כי חכמה איהי נוקבא לגבי כתר דעתיקא ושערות אלו הם מיין נוקבין הלה ולכן שערות אלו דדיקנא הם דינין גמורים ואמנם
דע כי ז' מלכים אלו הם עשה כי הוא לנגעות ז' היכלות שהם כולים ז' היכלות כי העליון כולל מג' היכלות והאחרון כולל מב' וכן
השען כאן וכמו שנבאר במקום אחד ואמנם אחר שנברר מהם חלק הראוי א' הבינה כאשר נתקן הזא' הוכרר החלק הנוגע
א' המלכות שבו ואח"כ כאשר נתקנה נוקבא דזא' כבר ידעת כי היתה עוין בסוד אחור באחור ואמנם כל שאר החלקים

צריך

הוכררו מאליהן ע"י המחשבה העליונה ולא הוצרך אל מעשה אדם לבררם ע"י המעשים לפי אשר הקליפות אשר שם
אין כחם כ"כ רק המיין נוקבין של הנוקבא דז"א הלא הוא סוד העשייה אשר שם הוא עיקר ושורש והיקף כל הקליפות
ולכן לא היה כח לתקן ולברר אלו המלכים שהם החלק הנשאר מהם אל מיין נוקבין שלה להיותה בעומק הקליפות ולא
היה יכולת בזה עד שיבא אדה"ר בתקונו ויעשה מעשה ומע"ז יתבררו אלו המיין נוקבין של הנוקבא נ"ב ואז יהיה הכל מתוקן
תיקון ואם אדה"ר לא היה חוטא הסיגים היו נשארים מובדלים מהקדושה וכמו שנבאר בע"ה ואמנם כיון שלא היה כח לברר
אלו המיין נוקבין של המלכות עד שנברא אדה"ר והנה אז היו אחור באחור זו"ן כי אם היו פנים בפנים היו הקליפות
נאחזות באחוריהם שלא נתקנו מצד הקדושה אז קודם החטא ולכן הוצרכו להיות אחור באחור והנה כדי להזדווג
זו"ן אי אפשר אם לא פנים בפנים וזה אי אפשר כדי שלא יאחזו הקליפות באחוריים ולכן מה עשו אבא ואי'
משכו את המלכות והעלו למעלה בהיכלם ממש ושם העלו את זו"ן בחופה זו שהוא היכל דאבא ואי' אשר
שם אין כח אל הקליפות לעלות ושם נזדווגו זו"ן וזהו סוד ויבן ה' אלהים את הצלע וגו' וכל פרש זו מבואר
בהקדמה זו אם העיון בה וזהו מש"כ בזוהר פ' בראשית דף מ"ע ע"א ויביאה אל האדם עד העצם בקדמיתא ויביאה
אל האדם לברר איהו יתי' עכי' וק' פ"ב כי היה זו"א עולה בחיק אבא ואי' ושם העלו אבא ואי' את הנוקבא
בסוד ויביאה אל האדם רק שאחר זיווגם הם למטה בהיכל המלכות ושם יורד הזו"א ואמנם עדיין לא עלו היו
מיין נוקבין של המלכות מבוררים ומתוקנים ואז כיון שעלתה בסוד הבינה המיין של הבינה הם אשר עשו
למלכות וע"י מיין נוקבין אלו יצאו אדם וחוה בב' מצדם ונאחזים עד למעלה כמו שנבאר אח"כ בע"ה ואמנם
כאשר ירדו זו"ן למקומם להוליד אח"כ הנשמות שנעשו ע"י זיווגם של אדם וחוה וזהו סוד שאנו אומרים קנה האד'
ירדו חזרו להיות אחור באחור כמו שבואר לעיל כי עדיין לא היה כח להיות שם פנים בפנים ואז בהיותם אחור
באחור הוציאה המלכות נשמת אדם וחוה וזהו סוד שאנו אומרים כי נשמת אדם וחוה יצאו ע"י זווג אחור באחור
ואין הכוונה כפשוטו כי לעולם אין זווג רק פנים בפנים רק הענין כי אם היו יכולים זו"ן ומלכות להזדווג במקומם
למטה פנים בפנים היו יוצאים אדם ואשתו מתוקנים בתכלית התיקון וכל הנשמות היו שלמים והנה אם נאמר
נולד אדם וחוה אחור באחור ונסרו הש"י פנים בפנים להזדווג עם אשתו אם לא היה חוטא אז ע"י מצותיו ומעשיו
הטובים היה ממעיט הקליפות והיה מחזיר את זו"ן פנים בפנים במקומם למטה והיו מתבררים המיין נוקב'
של המלכות בירור גמור ואז לא היה שום חורבא בעולם כמו שיהיה בזמן המשיח בע"ה כי אז היו הקליפות מתים
כי החיות שלהם הנה הוא סוד אלו המיין נוקבין שהם המלכים אשר לא נבררו עדיין כראוי ואם היו אז נבררים
לגמרי היה מסתלק מהם כל החיות והיו מתים כי זה יהיה אחר המשיח בע"ה כי זהו סוד בלע המות לנצח כי
כאשר יכלו כל הנשמות שבגוף אז לא יהיה חיות אל הקליפות עוד וימותו ויתבטלו וזהו בלע המות לנצח שהקליפ'
ונבלע הקליפה שנקראת המות והענין הוא כי הלא אלו המלכים היו מבררים ונעלים בסוד מיין נוקבין שמהם
נוצרים הנשמות ואז יתבררו כלם ויוצרו כל הנשמות אז לא תשאר שום נשמה קדושה בתוך הקליפות וימותו הקלי'
ויתבטלו הרי בזה הבן מציאות מיין נוקבין מה ענינם כי הוא סוד בירור אלו נצוצות של אלו המלכים ומהם נולדים
הנשמות עם חיבור מיין דכורים נ"ב בכל ולכן יתהך ענין מיין נוקבין מחודשים בכל זווג וזווג כי המיין נוקבין של
של הזווג ההוא ממנו נולדים הנשמות ולהך בכל פעם בירור נצוצים אלו להעלותם מיין נוקבין להיות נולדים מהם
נשמות חדשות והבן מאד זה ואמנם כאשר חטא אדה"ר גרם שלא יתבררו חלק מיין נוקבין של המלכות ולכן גם
אחר זווג שלאחר החזיר את זו"ן פנים בפנים במקומם למטה הנה לא היה דבר של קיום כי הספיק החזרה זו
לשעת הזווג לבד ואח"כ חוזרת המלכות הכף לסוד אחור באחור ולכן צריך לעשות תיקון בכל זווג וזווג כדי להחזי'
המלכות פנים בפנים בשעת הזווג ולברר אז מה נצוצות של אותם המלכים ולהעלותם בסוד מיין נוקבין לעשות
מהם נשמות ואחר חוזרים הכף אחור באחור כי אין כח לעלות ולברר כל הנשמות ביחד רק מעט מעט ואמנם
בזמן יהרוג מלכא אז נבררו הנשמות כי לא היה כח בבני אדם לעלות מיין נוקבין ולברר נצוצות אלו גבי
המלכים ולא די זה רק שאפי' המיין נוקבין של הבינה ירדו למטה וחזרו להתגלגל בקליפות וזהו סוד והמשפט
שולחה מאבא ולכן היה נחרב העולם עד שהולך הש"י לסוד יהרוג מלכא אלו ומסר הדבר רק כי נברר
ידעת מציאות המיין נוקבין מה ענינם גם ביארנו כל הם השאלה מה ענינו ואמנם עוד יש מציאות אחר

והוא

והואיל הלא אין כח למיין נוקבין לעלות מעצמן אך הזכר ע"י בנוקבא תלת רוחא והוא שם של ב"ן של תיקוני
הקין כי ע"י הוא המעלה המיין נוקבין לגביה בעלה וזהו סוד רוחא דשבק לה בעלה הנז' כמ"ש במשפטים /
האמנם אז בבית שני לא היה כח לה עלות מיין נוקבין אם לא בבחי' הבטשית אחרת והוא שהרגו הי' חסידי אלו
ואח"כ אלו יש בהם כח להעלות את המיין נוקבין ולברור את העולם בכל זווג וזווג בכל מיין נוקבין של הפנה כן
נוקבין של המלכות. ואמנם זו היא כונת הזוהר במ' פקודי דף נ"ל סוף עב' כגונא דהרוגי מלכות נעשין להון אתעם
לסטרא אוחרא ונשמתהון למלכא קדישא העגין כי כבר אי"ד המיין נוקבין של הכינה הנה היו מלבושים כבר רק ידעת
שאח"כ חזרו להקנות ולכן הנשמה של הרוגים אלו הרי יש בהם יכולת להעלות אותם המיין נוקבין של הפנה
ואמנם מיין נוקבין של המלכות לעולם היו בסטרא אוחרא ומעולם לא יצאו משם ולכן ע"י נפשם אלו הם מעלים מיין
נוקבין אלו כי זהו פי' מ"ש נפקא להון אתמסרו לסטרא אוחרא כי הם סוד הקליפות אשר הם סטרא אשר בהם נאחזי'
המיין נוקבין של המלכות בגנם והם מלבושים כשם סטרא אוחרא ממש והנה נפשם אלו נמסרו ממש בהן לסטרא
אוחרא והרגום כדי שיפיק בהם כח להעלות המיין נוקבין ממש בזכותם כי הלא נפשם הם המקבלים צער הקהנ'
ולכן כדי להוציא המיין נוקבין אלו של מלכות שהם מלובשים בעמקי הקליפות של סטרא אוחרא הוצרכו נפשם ליאמר
לסטרא אוחרא ושיהרגום ולכן העלאת מיין נוקבין של המלכות הוא ע"י הנפשות עצמן של הרוגי מלכות אך העלא'
מיין נוקבין של הפנה הוא ע"י נשמתם שהוא יותר עליונה ואל תתמה מזה כי הריגתם שלהם היו מוזכרים כב"ע
אשריו האיים כנוך נשמת אחריתם הלא זו היא מעלה האלהים לכך נפשם לגמרותו יותר ולכן אין מיתה נז' בחנוך
ואליה נב' מאליהו ז"ל שעלה כגוף ונפש למעלה ברקיע וכמו שנאמר נב' עתה בסוד נפש שלאחר וחוק מהיכן היה
ומלבש קדושים חסידים אלו הנהרגים להכלית הנז' אשר נפשם נעלה ממש בסוד ריח והם המעלים המיין נוקבין
למעלה וזהו שאמרם בפקודי רע"א שמהא דאינון לא שלמות להון דרוחין להון להרא פי' שע"י רוחין להון
יעלו מיין נוקבין מתתא לעילא וזהו מ"ש מלקבא ונפקא להון להעלות מיין של נוקבין מסטרא אוחרא שהם סוד
מיין נוקבין אל המלכות אשר שם והנשון דלהון מעלים אותם וזהו מ"ש והתם רזא דקרבנין כי כמו
שהקרבן מעלה ומקרב הקב"ה זה עם זה כמו שפרשנו בסדר עליית התפלות וכו' ע"י קרבן התמיד אנו
מעלים עולם בעולם עד ראש האצ' גם אלו מעלים בנפשם ממש את המיין נוקבין של המלכות למעלה גם
מה שאמר כי במחשבה אתבחר כולא כבר ביארנו זה למעלה הטעם גם עם זריק עצמו להלבה מאד תם
כבר פרשנו שהם סוד המיין נוקבין עצמן שהם סוד הגבורות האלו שהם כנ' שב"ב ואח"כ היר ועניהו
המעולה מנו מחשבה ואמנם מכל זה תבין היטב העלת מיין נוקבין בכל זיווג וזווג מה ענינו ובזה תבין כי אם
נבררים ועולים כל הקדושה מתוך הקליפה נברא המשיח וזהו סוד עד שיכלו נשמות שבגוף וזהו סוד הנז' בס' ע"ב שובב שם
פקודי דף רנ"ח ע"א כי כד אשתלים זווגא עד דמטו רגלין כרגלין כדין אתי משיחא כי הלא סוד העולם אלו סוד
חכם א"ת ראשו ועד רגליו אשר נשבע בקליפות ובכל פעם שאנו מעלים מיין נוקבין אנו מעלים נצוצות חלקיו
וכאשר הניצוצות מחלק הרגלים הנה יעלו ויוכררו אז יבא המשיח גם בזה תבין חטא אדה"ר ומה גרם ומה
ענין עיכוב המשיח הכל באר היטב ואמנם הרוגי מלכות אלו מה ענינם כקודר הוא כי הלא השורש מכל
הנשמות הם הי"ב שבטים וכבר ידעת כי המיין נוקבין הם ניצוצות הנשמות ענינם הנז' וכבר ידעת כי הרוגי
מלכות הם השבטים עצמן ולכן היותם הם שורש אל כל המיין נוקבין לכן יש בהם כח להעלות המיין נוקבין ואל
תת' תתמה אם השבטים הם י"ב ומלכות הם י' לכבר כי במקום אחר אתר"ץ קושיא זו כנ"ל ואמנם נחזור לעניננו
אדה"ר וחטאו ועשיו דע כי הלא אדה"ר לא היה בו שום חלק בעולם העשייה רק נפשו היה מעולם היצירה וזה נראה בפרש'
נפשו הבריאה קדושים דף פ"ב ע"א אדם קדמאה לא הוה מהאי עלמא כלל חד נהק עבר מתושא ג' ואמנם רוחו מן הבריאה
ורוחו מן נוקביה רזא דאצילות ונשמתו מן ז"א דאצילות ונשמה לנשמה מאבא ואי' דאצילות אך מן העשייה לא
היה בו חלק כלל ולהכי זה נבאר סבר העולם דע כי החורבא כנגד הקליפות והישוב נחלק לשנים כי ח"ל כנגד
העשייה וא"י כנגד היצירה ולכן נאמר בפ' ויקהל דרקיעין היצירה קיימין על א"י באה כאי' לאנא דף רנ"ב ע"א ומקום
המקדש כנגד הבריאה ומקום קדש הקדשים כנגד קדש היכל קדש הקדשים דאצילות והנה בזה תבין מ"ש בפרשת
המשפטים דף צ"ו ע"ב כגונא נר"י נשמת אדם כי נשמה ורוח דכר ונוקבא הנשמה היא אומא' לא נבראת והרוח

מא׳ לא יזרע ואלו הם סוד זו״ן כנז׳ שמשם נשמה ורוח של אדה״ר והנה לפי שאדם הראשון ממקום גבוה נברא לכן
תמיד היה העולם בסוד שבת שהוא בריאה אך אחר שחטא נתהווה כותנות דחול מה שבתחילה ע״י זו״ן אשר
היה למעלה בחיק אבא ואי׳ ובהיכלם כנ״ל לכן היה זה אדה״ר בסוד נשמה שהיא בינה ומלכות בסוד רוח שהוא זו״ן אך אחר
שחטא ירדו כל העולמות ממקום קדושתם ולכן היצירה נתלבשה בעשייה ואין אי׳ מקבלת רק ע״י עשייה מן הקליפה
שהתלבשות עשייה וכן כי יאה נתלבשה ביצי׳ והנוקבא בבבה אה וזא׳ בנוקבה ועתה נמצא כי סוד הנפש שהיא
מתחלה מבריאה הוא עתה ממלכות בי מלכות יחיה לה יו״ה נפש וזא׳ ירד בסוד רוח והבינה בסוד נשמה וכזה בסוד
לא יתלקו המאמרי׳ האומר כי רוח בבה״ו ונפש במלכות עם מאמר הנ״ל דסבא במשפטים והנה להיות כי הבא׳
ירדה ליצירה נמצא עתה כי הבה אה והיצירה ירוד ולכן אל הבהמה אם נב׳ וייצר יי׳ אלהי׳ את האדם ובבריאה׳ אומר
ויברא (יי׳) אלהי׳ את האדם כי בריאה ויצירה היו באיתוף שניהם בגוף אה כנז׳ כי עיקרו היה מיצירה ואח״כ נתלבש׳
הבריאה ביצי׳ והבריאה עתה שהיתה אה ע״י חטאו כי התחלה היה נטה מן היצירה ממש ועתה כוחו מן היצירה הרי
סלה מדרגות כי גופו מן העולם הזה ונפשו מן העשייה וכוחו מן היצירה ממקום שהיה התחלה נוטה ונראה מן
היצירה קנין לכל העולמות עלמין וכמה הכין חטא אה כי הקב״ה אמר לו אחר שאלו היה לו חלק מן העשייה שלכן
לא יאכל מעץ הדעת שהוא סוד העשייה ואחר שאכל ממנו אזי ירד ממדרגתו ומעלתו ונתלבש והנה הכין
איך עץ הדעת הוא בסוד המלכות שהוא העשייה ובמקום אחר מזכיר שהוא יצירה עץ טוב ורע מטטרון וממה
אך מלמטה שאח״כ נתלבש יצירה בעשייה עץ הדעת ביצירה נב׳ גם כאה איך לפי שמטטרון היה בסוד אה ממש
פנים לכן הוא נגלה בגלגול ואח׳ ונמו נהפך למדו אש בעולם היצירה כנז׳ בספר היכלות כי משם חולב //
ענין היניקה דזא״א דע כי הנה לעיבור הראשון היו הנה״י כלולין בחג״ת וכבר פירשנו לפי שאין הכוונה שיהיו
ג׳ נה״י בחג״ת ממש שהיו נה״י דזא״א ונתלבשו בסוד הזא״א נעשה לבוש להם בסוד ה׳ לבד רק שהוו
שנה״י דזא״א נבללו בחג״ת שלו שלכלו גם אלו הן נה״י דזא״א היו נעזו כי הלא שילושו כו׳ קצוות באופן זה כי הנצח
הוא מלא א׳ לבבה ושרשו לב׳ מדות קטנות הנה נצח חסד נמצא שהיו ב׳ אך אוחס ושרשם אינו רק מלא
אוקף מלה וסופי א׳ וכן הענין בהוד ויסוד וזהו כונת חג״ת כלולין בנה״י ואמנם ענין כללות יסוד לב׳ הוא
באופן אחר והוא כי הלא עד חצי הת״ת דזא״א שם מיום האבא ואי׳ ומשם ולמטה מתחיל זא״א והנה אותו חצי
הת״ת התחתון חלק שלהזא״א נבלל בתוך הת״ת העליון והאור בו ואחר כללות זה נכלל היסוד בכל הת״ת הזה ואז
מנה זה יבא ר״ל ויסוד של זא״א והנה נמצא כי יש תוספת אור בת״ת מבשאר החלקים כי מהיות שכלל אותו החצי
מיניה וביה נמלא אור גדול בהכללות יותר משאר הכללות דנצח בחסד והוד בגבורה וגם כי אח״כ יסוד נכלל
בו בכלו ולכן יצא מסוד היסוד בהכללות למעלה סוד הת״ת ויסוד דזא״א ומחצי הת״ת התחתון דזא״א נעשה חכל
אל זא״א כי הלא מבשה אחזה אלוה שהתינוק בהוולדו תמיד יש לו בחי׳ מוחין ונעלם הם שאינם ראויים להוליד
ואח״כ מוכח הוא שיהיה לזא״א השא בהיותו חג״ת כלולין כו׳ ואמנם כאשר יוולד אז יונק משדי אמו והנה לכן
ע״י היניקה נגלה זה כוונה היא כי הלא התחלה היה ו׳ קצוות שלו בסוד ו׳ תחתון כי עיקר שורשם ואותן אינם
כא״א ג׳ לבד ועתה ע״י היניקה נתגדלו וגם החג״ת נעשו מדות שלמות כמו הנה״י שהיו בתחילה שורש הכל
לפי שעיקר שורש זא״א לא היה רק בחינת נה״י לבדם כי הלא משרש נה״י דזא״א נמשך ואח״כ שעיקרו אינו אלא נה״י
לבד רק שהיו בסוד ו׳ מידות קטנות והיו חג״ת שלו בכח ולא בפועל ועתה ע״י היניקה גם חג״ת שלו נעשו מידות
שלמות וכל זה עליה היניקה והטעם לפי שסוד היניקה היא מן הדדים והדדים שהיו באמצע החג״ת כנודע
כי נ״ב שיש בחג כחג״ת אשר נה״י אשר הם סוד של ויעבור הנה הם מתחברים יחד באמצע ונעשים הדדים
ואז נתוספת שם בחי׳ ה׳ וזהו ויעבור ה׳ ואז נעשו הדדים כי ויעבור ה׳ כנז׳ שד״י שהם סוד הדדים ולכן היה לבחי׳
יניקת הזא״א משם להגדיל החג״ת שלו ולהיות ו׳ קצוות שלמים אך עדיין בחי׳ ג׳ אחרות שלמות חב״ד לא היו מתוקני׳
ואז הלכו המוחין עדיין כמו שנבאר ואמנם התחלה אחר זמן היניקה שהם ב׳ שנים אז התחילו להכין בחי׳
מציאות כלי המוחין כדי שיהיו ראויים לקבל המוחין שלאין אחר י״ג שנים ויום א׳ והנה כולאי כי הנפש של
האדם בהיותו קטן ואף שהוא מהנשמה למעלה בכל לילה ומקבל משם חיות אך אינו כשאר הגדולים אך כל
קבלתו אינה רק לקבל למעלה מן העולמות העליונים לבא ועתה מקבל מהם שיעור מספיק להכין כלי המוחי׳ מלמעלה
שלאין

בלת

שלאין עמהן ולהגדיל המלכות שלו שבהן אינו רק כסוד ז' קצוות שלמטה ואמנם אחר כ' שנים שלהיניקה
אז באים לו האבא מכל המוחין ההם ואמנם באים לו האחת חלק מלובשים בנה"י שלהבינה וכבר ידעת כי סוד היסוד
שלהבינה היא המתלבשת את טיפת החסד שהוא בתוך הדעת שלז"א ושיעור יסוד הבינה הוא עד חצי הת"ת של ז"א
ואמנם כל הגדלות זה שבא הוא ע"י טיפה זו החסד כי הלא כל מציאות ז"א נק' אילנא דחיי והאילן גדל ע"י המים
וע"י המים הוא מתגדל ומתפשט והנה סוד המים המגדלים אילן זה הוא סוד טיפה דחסד הנחלקת לה' חסדים
כנודע וכל עיקר ז"א הוא מתחלק ע"י החסדים אלו כי טיפה דחסד דדכורא ודגבורה דנוקבא ואמנם חסדים אלו
הם המים המגדלים אותו כידוע כי המים הם סוד החסד ולהיות כי הם באים מלובשים בתוך היסוד שלהבינה ואינם
מגולים עדיין כמו כ"כ עד שהם מתפשטים למטה בסוד היסוד שלהבינה ואז האור שלהם מתגלה כלי התלבשות
הבינה ואמנם שיעור המשך זה הוא ז' ספי' שהם כמספר חג"ת ואלו הם סוד ז' שנים שמתעכב החסד הזה
להתפשט שנה א' על כל ספי' עד שמגיע להוד ושם הוא מתגלה אחר שלש א' מרמזו שהם משלש השנה אחרונ
חדשים הרי נתעכב החסד זה להתגלות ז' שנים וג' חדשים ואז נגלה ומתחיל הדעת שלו להאיר ואז אח"כ
המצוות מוקחם מקח מן ז' שנים ויום א' כנגד שמנה שנים ושלש הנז' ואז יש לו קצת דעת כמו מגולים שהם
סוד הדעת שמתחיל עתה להתפשט בו' קצוות שלו מחסד עד היסוד כנודע כי הה' חסדים מחסד עד
הוד ואח"כ כולם נגלים ונכנסים בסוד ומוד ו' קצוות אלו נק' מתגלגלים ולא קקצוות ב' אלו הם המגולגלים
ומגושים כל ההיקף וכל הצרוף והמלכות נק' קקע"ו ... אין שם דעת ואמנם כבר יש נוקבין) כנודע יש
מתנוקת שאין מקח הפעולות רק כר המינא או כבר עשה והטעם הוא כי הוא מונה שתי שנים שלהיניק
אח"כ השש שנים ומונאו יותר נז' ואז הם ח' שנים והם ע"כ ... שלש שנה הנתוסף ונחזור לענין כי הלא
אחר זמן זה שנגלה הדעת שהוא החסד אז נתגלו בכנגא כל חמשה חסדים כי שארו ב' חסדים לחסד
וגבורה מלובשים בסוד הבינה וה' חסדים כבר נה כגלוי חוץ מגלגל עליון שלהדעת שנשאר מלובש בסוד
הבינה והנה סוד המים הם נותנים למטה בשורש האילן ואח"כ מתגדל האילן ממטה למעלה כי עולים המים
עד ראשו ומגדלין אותו וכן הוא בכאן וזהו הטעם שנק' ז"א אילנא דחיי כי הוא דומה לאילן כנז' והנה
אחרי שיהיו מי החסדים האלו עד נה"י אז עולים המים להגדילו ולהכין המוחין שלו שיהיו ראויים לקבל
המוחין עמהן כנז' והנה מה שהם עולים עתה צריך שיהיה כ"כ זמן כמו הזמן שירדו שהם ז' שנים ושלשה
אך לפי שכבר הב' חסדים הראויים אל החסד והגבורה כבר הם במקומם ועליה אינה רק אל המוחין
לכך להגדלם והם כמספר הם ל' שנים ועם המעלה הוו ח' שנים ועם המוצא יותר הם ט' והל' הנז' הם י"ג ואחר זמן
זה שהם בן י"ג הוא איש גמור ואז נכנסים בו המוחין העיקרים שלו הראויים להוליד ואמנם אחר הנז' שנה
שהוא אחר שנתלבשו החסדים עד הוד קודם שיחזרו לעלות אז היתה באה כמו שאמרו בגמר' קטן מט'
שנים ויום א' הבא ביאה אבל אינו ראוי עדין להוליד עד י"ג שנים אם לא ע"ד מקרה ועתה נבאר מציאות
התפשטות חסדים אלו מה ענינם והנה כבר ידעת כי האור הנגלה הוא גדול מאד ולכן החסדים הנגלים
התחתונים מן סיום יסוד דבינה ולמטה הם כפולים מן האור המכוסה כי זה היה הטעם שלא יצאה המלכות
רק אחר סיום יסוד הבינה שהוא החזה שלז"א מלמטה שאז הנה לו החסדים קדם והושלם החסד שלה להתיא
נכנס אל המלכות וב' חסדים של נצח והוד להתיא נגלים חמשה ובינה הרי כי כפולים יש בה כנגלה מן המכוסים
וזהו סוד וזה שער השמים כי הבינה היא נעלמת דדכורא והיסוד שלה נק' זה כלשון זכר ואומר כי אחר זה
שהוא יסוד הבינה אח"כ יצאה המלכות שהיא שער השמים כי השמים הוא ז"א והמלכות היא שער שלו
וגם שער הוא הדעת והוא מלוי אלהי ונחזור לענין כי ודאי החסדים העליונים אם היו נגלים היה גם בהם
כפלים ממה שיש להם עתה בהתלבשותם ולכן ע"י מוחין אלו נגלים ומתראה כפל האור שבהם כענין הזה כי
הנה כבר בארנו איך כהה נמשך חסד כבל והוא נחלק לג' חלקים והם שליש עליון המכוסה ושליש האמצעי
קוצב לשאר ההו"ד שלז"א והשליש הב' מתמנו נתהווה כתר המלכות ומחסד שלהנצח חצו שימוש אל נצח השלום
ז"א וחציו אל תמנת הנוקבא וכן בחסד שלהוד חציות שימוש לעצמו וחציו שמוש לבינה הנוקבא והנה
כמו שבאלו החסדים העליונים נכפלו לשנים גם החסדים המכוסים הנכנסים הם כענין זה כי להם בה להגדל

ויהו"א מהם חסדים אל שאר ספירות עליונות ומזה שנגדלו הם והיו הם מקומים לא היו יכולים עד שמלבן מים
אלו כנז' הנזכ"ל ונתפשטו ונעשו מהם חסדים למעלה כשאר הספירות והנה מן חסד שבחסד הנה הוא נ' שלישים
ועי' הנז' לה זו הספיק לו חציו שהוא שליש וחצי ושליש וחצי אחר נגלה למעלה בחכמה נ' שלישים ועי' הנזכר זו הספיק
לו חציו שהוא שליש וחצי ושם נקרא ה' שליש הא' לבד ונשאר החצי השליש לחצי הדעת מצד שנארה לחסד שבו ואח"כ
מן חסד לגבורה נשאר בה שיעור חציו שהוא שליש וחצי וחציו האחר שהוא שליש וחצי נתגלה אל הפנה ושם נקרא
השליש הא' וחצי השליש האחר נקרא לחצי האחר הדעת השני מצד שנארה לגבורה הרי בזה כי החסד כלא וא' יש לו
שליש א' ואם תשאל למה לחסד לגבורה ובנצח והוד והוד יש בכלא שליש וחצי שהוא חצי מן החסד ובכאן כאלו הנז'
עליונות אין בהם רק שליש א' לבד בכלא מהם והתשובה זה הוא כי הדעת אינו מפני כמש עצמה כי הלא הוא סוד הימ'
המכריע בין חכמה ובינה והמשוונים ונמצא כי הדעת נחלק לחציין וחציו מצד החכמה וחציו מצד הבינה וכזה נמצא כאלו
יש בחכמה שליש וחצי ובבינה שליש וחצי כשאר הספי' אח"כ מן השליש הב' שלו נחלק למחצה חציו נשאר בו וחציו
ניתן אל הכתר למעלה ואח"כ כדי שלא יהיה כתר המלכות גדול משלה הזאת נחלק גם ה' שליש שלכתר המלכות ונשאר
בה חציו וחציו האחר עלה למעלה אל הכתר דזא' ונמצא שיש שליש א' בכתר שלה כמו בחכמה ובינה ובכתר המלכו'
אין בה רק חצי שליש לבד ודע כי שני חצאים אלו של כתר זא' כולם על פחד שם ולא זה אחר זה וכזה הבן ענמו' והיה
יום א' הוא יודע ליי' כי הוא סוד כתר הזון כי בתחילה היו אחד ואח"כ נחלקו ושניהם נעשו משליש א' וזהו והיה יום א'
וזהו לא יום ולא לילה שאינו לא מן הזא' ולא מן המלכות רק של שניהם יחד וזהו ב' כתרים שלזון שוים כאחד וכזה
נב' תבין למה אין אנו מזכירים לעולם את הכתר כמנין עשר ספי' לפי שלא נתקן רק אחר הכל לעמדי והוא נעלם אחר
י' שלום הכל כאשר הקב"ה יה הנוקבה ליתקן נברה וזהו סוד שאין סופם בתחילתם כתר במלכות כי שניהם מתוקן
א' חשבים ולכן תמיד אנו מונים ע"ס מחכמה עד יסוד עם הבינה ואין אנו מזכירים את הכתר ולא את המלכו'
והנה אחר שנעשה כל מציאות הנז' אז נשלמו כל המוחין של זא' ונתקנו לקבל המוחין העליונים לאום זה כי הלא
אותן חצי הדעת של זא' אשר מלמעלה נעשה סוד הלד של הזא' כנל בהיותו כסוד ו' קטנות לבד או כבחי' נ' כלון בגלגל'
והנה עתה נתגלה כל זה כסוד כתר לבדו של הזא' ובו נתלבש אותו שליש של החסד כנז' ואח"כ נתפשטו עוד השש
קצוות עצמם ונעשה מהם ע"כ כנז' אצלנו במקום אחר כי נצח וחסד קו הימין הם ששה שלישים נ' כלא' ונעשה
ע"י אותם החסדים שהם המים העליונים את האילן הנה המתיקו שני שלישים להעשות מהם מוח א' וב' שלישים
העליונים נעשה מהם כלי הראוי אל מוח החכמה וב' שלישים האמצעיים נעשה מהם מוח מפני החסד וב' שלישים
האחרונים נעשה מהם הנצח עצמו וכן ענין זה היה בקו השמאלי וכן בב' קוי האמצעי והנה ב' שלישים העליונים
הנזכר' ונעשו ב' שלישים שהוא מוח א' וכן כולם וכן זה ע"י אותם החסדים המתפשטים סוכים לגמרה המוח כאוק
המגדלים את האילן ואח"כ יהיו המוחין העליונים בראשו וכזה נשלם מציאותו /// /// ///

יוסף הוא היסוד והוא כנ' ציון שהוא יסוד המלכות ויסוד הוא יסוד דדכורא הנכנס בתוך ציון גם הוא
כנ' נ' בת' בן אשר נתגו מן היסוד של זא' אל יסוד הנוקבא ולכן יוסף וציון בלא משניהם הוא כנ' נ' בת'
שם בן הנז' כאלקי'יל נפשי אשא מבואר אצלנו שהם בחי' נפש רוח נשמה /// ///

דע כי בבריאה יש בה כל הפרצופים כנודע ויש שם ז' היכלין כנגד הת' ומלכות והם ז' זכרים וז' נוקבין והכל
נק' ז' היכלות בת' פרודי והם סוד ז' בת' מוצקות ונגדם למעלה בבריאה עצמה כאלא ואי"ש ז' היכלין
דכר ונוקבא ז' כנז' ואמנם אלו השלחין נבהתים פום השבח לבד ואלו הם ההיכלין הנז' כמ"ש בראשית דף ע"ב שאו'
לבשבחה מבפרחין ז' היכלין דרחמי א' היכל אהבה הנ' היכל דין הג' אספקלריא מאירה וכו' והנה אלו
העליונים הם מצד הבינה הם עלמא דדכורא ונק' שבעה הפהמים המשהים מני המלך ונק' מהסים על כן אמר
יעי' לסריסים אשר ישמרו את שבתותי כי אלו הם הסריסים עצמן פני החול ואינם נבהתים אלא פום השבח
והתחין לפרע' פרוה משמשים פני החול ואלו נק' ז' נערות אסתר והם נקודות כי הם כסוד המלכות על משא ל'
דנוקבא ודע כי סוד אסתר הוא סוד נקודת המלכות האצילות בסוד לב ומלבושי את עצמך והיא מסתתרת בראש
הבריאה ולכן נקרא אסתר ומ"ש כבגמ' פ"כ בעא כי סגיר לה קב"ה מאחשורוש ועליה אתמר וכבודי לאחר לא אתן ומפני
ידעת כי ממו' זה של וכבודי לאחר לא אתן ומ"ל לא נאמר רק באצילות כי בבריאה יכול לאתנשבא המן קליפין נודע ////

198

רלה

רנו כי כל החשבונות והמספרים הם במלכות והטעם הוא מפני שאמר לתבונתו אין מספר כי הלא התבונה מה
מה לבשה בז"א וכרעה כיסוד שלה שם הוא סיום הדעת של ז"א אשר הוא סוד המספר כמו שנבאר והנה
הדעת זה אינו נגלה עד סיום היסוד של התבונה וזהו לתבונתו אין מספר ולא אמר ולבינתו כי לתבונתו פי' התבונה מה
היא מה שעומד בז"א ולא הבינה והנה אחר סיום יסוד התבונה שהוא החזה דז"א אז יוצאת המלכות לחוץ ושם נגלה
הדעת הנק' מספר ולכן כל המספרים הם במלכות וזהו סוד מונה מספר לכוכבים שאמר בזוהר תר כאן איתגליא
ונק' מספר והוא סוד המוציא במספר צבאם הנז' לעיל והענין כי הדעת הם ה' הויות ה' חסדים וה' גבורות וה' הויות
בפשוטן הם כ"ה אותיות וזהו כ"ה של מספר וכשהמלאים במילוי ד' אותיות כל הויה מהם אז יהיו ק' אותיות והם מ"ם של
מספר שהם כנגד ק' וכשהמלאים במילוי המילוי שהם כ"ה אותיות של מילוי המילוי אז הם ... הם כנגד ... ה' כליה
נק' מספר ואמנם דע כי גם הלבוש של ז"א הנק' מספר כנז' הנה הם מטטרון וסנדלפון והנה הסנדלפון כנגד ... ולכן
אות מ"ם של מספר הוא מטטרון ו... אחרות הם סנדלפון ... כי מספרם שוה

עיבור ב' של ז"א אחר היניקה לצורך המוחין הנה כבר ידעת שמן היניקה מה הועילה אל ההתפשטות וקומת
מלמה שהיו ספירותיה הלה כולן כחלה ואמנם עדנה נזכר בבחינת ג' ראשונות הנק' ראש כי הלא לא היה
שהקטן כהיותו בבטן אמו יש לו ראש עם אחר כלות היניקה א"כ צריך לדעת מה נתחדש אח"כ בעיבור האחרון
והנה דע כי כבר הודעתיך איך ז"א שיעורו הוא כנה"י וחג"ת של א"א ואמנם אותו הלבשות שנעשה אל נה"י
דא"א נק' ז"ון אבא וא"י הוא סוד הז"א עצמו והנה מן אותן חג"ת דא"א נעשה ראש שהם ג' ראשונות דז"א
כי יהיו כמוני אמו ואמנם אז המוחין שלו הם סוד אלם מן אלהים ולכן אין כוסף ההבור כהיותו במעי אמו
והנה אלם כנז' נק' שהוא מילוי שם ... השנה מה' והשם עצמו כו' הדי מה' ואז הוא אלם והנה מילוי אותיות
אלם הם כנז' ערך ... והוא סוד המוחין של המלכות ... הנקרא ... שהיו בגלות שם וזהו סוד האמנם
אלם ... ואז להיות ... מוחין קהם היו נעשים ... לכן ... ליכר ... החכמה
ו... שערי בינה וגם הדעת לא היה נחלק ... ... היה כל זה בכלות ... ... ויונק משה אמו
אז ... היניקה ... המוחין ... סוד ... וכן הבינה בסוד נ' שערים וכן הדעת ואז נגמר הכל ולכן הוולד
... אז ... לו השינים שהם ... נתיבות ... שנגלו ... וזהו סוד ולכן שינים ... כי ...
של ... הם ... נתיבות החכמה וה' של ... קם נ' שערי הבינה וה' של ... הוא סוד הדעת שהוא ו' וכל
זה הוא מספר ... וזהו ולכן שינים ... ואז המוחין האלו נקראי' אלהים והם נ' אלהים כו' מוחין שהוא מו'
... שנתמלאו המוחין ... והוא ... ואלהים כנ' ... עם הכללות וזהו סוד ... אלהים שהוא   הנקרא'
סוד המוחין שהיו נק' אלם שהוא שם מה ... אלהים גם אלם באלהים הוא מה' ... ולכן ...
היונק לדבר וזהו סוד ... שם ... לאדם ... אלם ... הוא ... שעניקה שם ... ולכן אלו הם
... אלהים ... בראשית ... ואחר היניקה ... מוחין ... שהם נ' אלהי'
הם יורדים למטה ונעשה מה סוד הגרון כי הגרון כנ' ... אלהים ומוחין אלו ... הקטנה ... וכלם נכללים
בגרון ולכן הגרון הוא בבינה ... שסוד גרון זה ... אלו המוחין גם ... הנקרא ... בזוהר ...
... ולכן ... אלהים והנה זהו סוד ... כן ... סוד זרוע ימין של החסד ... מן
... הנק' גרון והיא ... וזהו ... כי כל ה' אלהים הם ... וזהו סוד ... כל
... ולכן ... איך הגרון אינו ... הוא ... מן ... הראש ... שהוא ... מן ... הגוף
... המוחין הקטנים ... הראש הם סוד הגרון ולכן אינו ... כי כל אלהים הם ... לדין
ולכן אין ... גדול והנה הראש ... סוד מוחין אלו יקרא ראש כי ראש הוא אלהים ...   של אלהים
... העולם ... כללות השם ואמנם ... סוד אלהים ... שם אלהים ...
כנ' ... ויהו ... ונחזור למעלה כי ... סוד ... שהוא אותו
הלבשות הנעשה ... דז"א ... מוחין ... ואז נשארו כל אלו ... סוד ... המוחין והיו כהם ...
החכמה ושערי הבינה ... סוד ... ונעשה סוד ... של ...
וכל ... ואח"כ נכנסו בהם המוחין ... והם סוד ... ... בז' מלכים ... של הבינה

כנודע ונבאר ידעת כי מוחין אלו מתפשטין בכל הז"א מש"ה דז"א מוח החכמה נמשך בחסד כנודע ומוח הבינה בגבורה ונה"ב
הוד ומוח הדעת בדעת ת"ת יסוד ואח"כ הוא מוכרח כי בודאי ג' מוחין אלו להתפשט בגוף שיעברו דרך הגרון
דרך נ' אלהים אשר שם ואז נעשים שם הויה אלהים נ"פ שעולה שהם נ"פ יב"ק בגרון וזהו סוד של ויעבור את
מעבר יבק שהוא הגרון וזהו סוד של ויעבור וית' מודות שאנו אומרים בתפלה סמוך לה ליקח מכאן את
אור המוחין הנ"ל היוצאין מכאן ובזה יובן כי עתה אחר הקבלה אנו צריכין לחדש המוחין בכל תפלה
והנה באמצעיתם אין שם מוחין והם סוד הגרון ונק' גרון כנגד שהם נ' אלהים וזהו אין אדם חוטא אלא
א"כ נכנסה בו רוח שטות שהם אלהים המוחין מרוח אחרת שלהם קשה וזהו סוד שנא' בו ויהי הוא
בא עד הראש אשר השתחוה שם לאלהים כי הראש הזה שהוא סוד אלהים כנודע וכמבואר שהוא בגי' ראש
ושם הם נ' מוחין של אלהים וזהו אשר השתחוה שם לאלהים ורצה להחריב את העולם ולהחזיר את אלו
לתקנם וזהו בקש דוד לעבוד ע"ז //// ועתה נבאר ענין ג' בחינות שיש אל ז"א במוחין שלו
וזהו פי' האמת כי הנה דע כי כמו שיש רחל ולאה ישסו"ת ותבונה והתבונה היא מן החזה ולמטה
של הבינה והנה הבינה של חלק הראשון של החכמה על אלו נאמר בחדא נפקין ולא מתפרשין לעלמין אך
התבונה זו עם חלק אחרון של חכמה אינו כן לפעמים אתפרשן והנה תבונה זו מתחלה ולמטה שהיא מן החזה
היא נעלמת ומתלבשת בז"א ואמנם אלו הב' חצאים של תבונה זו נק' ואיש תבונות ילדנה שפירשנו במקום אחר
כי נק' ב' התבונות לפי שב' חצאים אלו אף הכל פרצוף א' לבד הוא ולפעמים התבונה היא עולה ונכללת בבינה
ולפעמים הבינה יורדת ונכללת בתבונה ואמנם זווג הזה להוציא המוחין היה שירדה הבינה ונכללת בתבונה
ושם היה הזווג ויצאו מוחין מן יסוד התבונה לחוץ והם כאן מגולים והכי זה בחי' א' והנה עתה נה"י של
התבונה הם למטה מראש ז"א אח"כ בחי' שנית והיא שנכנסין נה"י של התבונה בראש ז"א תוך התבונה תוך
אותם הקרומות הנ"ל שהם הראש שהיה לו בהיותו קטן ושם נכנסין המוחין תוך מן נה"י להתבונה אח"כ בחי' ג'
והוא שנגלים תוך ז"א ונעשים מלובשת מרוחין מחוץ קרומות הנ"ל ואלו הם הג' בחינות שאנו אומרים תמיד
שיש אל המוחין דז"א א' בסוד מקיף קודם שנכנסו בבינה וא' אחר שנתלבשו בבינה בנה"י שלה והוא אחד
והוא אחר שנתלבשה הבינה תוך הקרומות הנ"ל וא' אחר שנגלה המלובשת מצד תוך עצמן דז"א וזו הבחי'
הג' הנקרא הכנסה תוך המלובשת דז"א ואלו ג' הם ג' בחינות צלם וצלה"ת שפירשנו במקום אחר ////
ענין המוחין של ז"א לבד נתחדש דע כי הלא הם סוד המוחין אלו הלא הם סוד טיפה המשכת מן זווג
אבא ואי' והנה מבשרי אחזה אלוה כי כטיפה זו יצא ולד שלם בכל איבריו ואח"כ נאמר שאנו אומרים
כי הזו נעשים תמונה המוחין לפי ענין מוחין אלו הם פרצוף שלם במקומם בראש הז"א וגם אח"כ הם מתפשטין
בכל איברי הגוף של ז"א ונקבה כי טיפה זו כלולה מזכר ונקבה ואמנם מוחין אלו הם סוד הצלם הנזכר והולך
עם האדם תמיד כמו שנבאר בע"ה ודע כי כבר פירשנו היות נשך בחינות אל המוחין אלו אם בחינתם קודם
התפשטותם או למטה כמו שנבאר בע"ה והנה מוחין אלו נולדין מן זווג אבא ואי' חכמה ובינה העליונים ומתלבשי'
בחכמה ותבונה השניים ואז אלו תוך אלו מזדווגים ומשם נעשים מוחין אלו והנה יולדין אלו ממקור התבונה
הראשונה שהיא שנית והם מתלבשים אח"כ בנה"י שהיא התבונה השנית ומתלבשים בה ראשונות שלה
שהוא עד החזה ואז נק' בחי' א' ואז נק' צלם והענין קודם יבואו מוחין אלו היה ז"א בסוד וקצוות לבדם ואז היה
לו צלם א' אלהים קצוות לבדם וזהו אך בצלם יתהלך איש כי עתה נק' בהכרח איש ועתה יש לו צלם זה שהם
המוחין ועתה יקרא אדם וזהו סוד ויברא אלהי' את האדם בצלמו וכתי' כי בצלם אלהים עשה את האדם
כי עתה נק' אדם ויש לו צלם של אדם והנה צלם זה נק' כן עש"כ הלא חכמה ובינה הם סוד הויה אהיה כנודע
פועל והנה הויה מתלבש בתוך אהיה ולכן בטיפה הזו היא נעלמת הויה אהיה סוה"ך אין נ"ב בה רק
אהיה ביודין לבד כי הויה נשאר לחוץ כמו נשמה אליו ולכן צלם בגי' אהיה ביודין ואמנם לפי שאח"כ
מתפשט צלם זה בכל הז"א לכן נק' צלם שם כולו כמו שנבאר כי הכל מכאן נשאר צלם זה בסוד מקיף אל
הז"א עד הגלוי ואינו יורד מכאן כי בכאן נשאר הה' לו בחי' זו בסוד המקיף ולכן הוא סוד שם אהיה ואח"כ בהכרח היא
שיהיה בצלם הזה העומד בכאן כוללות כל הבחינות התחתונות של ז"א כמו שנבאר ואלו הם ג' בחינות של ג'
אותיות

199

כלא

אותיות צלם כמו שנבאר והנה אלו הד' יוהין מיש כהויה כמילויה הם סוד מ' של צלם ופירש הם מלאות
הל' מוחין דז"א קודם והל' של צלם היא הלבו' השניה שהיא התלבשות הד' מוחין אלו של אי"כ אבא
של הל' ואלו הם סוד הל' והצ' של צלם הוא בחי' הם הד' מוחין עם נה"י כתוך נה"י דאבא ומתפשטים
בו בכל ספי' שבו וזהו סוד הצ' של צלם שהיא ט' וכל א' כלולה מי' כמו שנבאר בה' ולכן כלפנימיות אלו צריך
שיהיו עתה למעלה כבחי' זו הראשונה ולכן נק' צלם והנה ככאן עה"י נק' סוד אויר והטעם כי אויר בגי' רז עם
הכולל והם סוד הד' מוחין כי החכמה היא ע"ב והבינה ע"ב והחסד ע"ב ואח"כ נכללים אל הג' ע"ב בגבורה ועם הם
רי"ו כמנין אויר והטעם כי כאן הם רי"ו מפני שהגבורה היא לצורך המלכות שהיא הה' אחרונה שבשם אשר בה
משתתפים ג' אותיות יהו שהם חכמה בינה חסד וגם המלכות יש לה' כמו הזכר לכן כל ג' הע"ב ראשונים בגבורה לסוד
הד' כמנין גבורה והנה צלם זה עדיין כלו נק' כסוד יה ראשונה שבשם ושכחנו לפרש לעיל עניין ד' מוחין אלו ונבאר
עתה כי הלא שם כפי ויצא כמ"ש הזוהר נה' כמנין וברכות לראש צדיק כי ראש צדיק איקרי ההיא נוקבא דקיימא וסוד
הענין כי הנה כבר הודעתיך כי ד' מוחין אלו מתאוירים הם חכמה ממוח אבא ובינה ממוח אימא וחסד וגבורה הם
הרין עטרין שהם סוד הדין בחסד דאבא ואמנם מקום אלו הרין עטרן הם שרויין בסוד היסוד שלהזכר הנקרא ראש
מקום הענוה ושם הוא עטרא דחסד ועטרא הב' שלהגבורה מקומה לעולם בראש יסוד שלהבינה הנק' עטרה גם כן
ולכן הביאו נק' תרין עטרין והבן זה ואמנם מה שהיו תחילה ב' כתרין דאבא יהיו עתה אל ב' היסודות דאבא ואימא
אשר הם בין המקיפים והיכנים שלהם וזהו סוד ברכות לראש צדיק כי אלו השני עטרין נק' ברכים עתה שיהיו כן והם
שרויין בראש צדיק שהם בעטרה שלהיסוד דדכורא ודנוקבא והנה ב' ראשי צדיקים אלו הם סוד המלכות כנודע
ונמצא כי חסד וגבורה אלו הם סוד ב' מלכיות מלכות דאבא ומלכות דאימא ולכן אח"כ כמו ון זון נותנין הה' גבורות אל
הנקבה ואח"כ הה' חסדים כי כולם מסוד מלכות שהיא נקבה ואח"כ מציורין ב' מוחין אחרים שהם חכמה ובינה היוצאים
במוחין דאבא ואי' הם מלבשן אח"כ אל היסודות זה אל יסוד דאבא וזה אל יסוד אימא ונמצא כי ב' הראשונים שהם חכמה
ובינה הם במקומה הנ' שם מקומם שהם זכרים וחסד וגבורה בב' המלכיות שהם נקבות. ונחזור אל הענין כי כבר
באמרנו כי שם בחינה הא' נק' צלם אח"כ יורדין הד' מוחין ומתלבשים בנה"י שלהבינה ונק' צ"ל וחסר ממנו המ' והענין
כי עתה היא בחי' שניה אל הצלם ובחינות ככאן נעלם ממנו המ' שהם הד' יוהין ואינם נכרים כאן אלא הנה"י שלהבינה
שהם סוד הצ"ל המתפשטין אח"כ כצ' שהיא ט' לזא"ו וכללות זה נק' אור ואמנם צ"ל זו שהיא נה"י שלהבינה היא מגדל
הפורח באויר כנודע שהל' נק' מגדל הפורח ואמנם זו הל' היא כעולם העליון הנק' אויר כנ"ל וזהו ענין מגדל
הפורח באויר ואמנם צ"ל עם ב' אותיותיו הם כמני' קכ"ב כמנין צ"ל עם ב' אותיותיו או מנין כצ"ל שדי שהוא
סוד מלוי אהיה באלפין שעולה קמ"ג ונשתמיר ממנו שם אהיה עצמו ישאר המילוי קכ"ב כמנין צ"ל ואמנם
עתה שנעלם סוד בחי' הראשונה ונעלמה בתוך נה"י שלהבינה לכן גם חסר שם אהיה עצמו מן המילוי כי כבר
הודעתיך כי שם אהיה הוא בבינה העליונה אך להבינה הזו הוא שם ס"ג ולכן נעלם כאן שם אהיה ולא נשאר
המילוי לבד כמנין כצ"ל ואמנם שם ס"ג זה הב' יוהין שבו הם עתה סוד נה"י שלהבינה ובכללם הוא ל' של צלם ואמנם
צ"ל זה הוא סוד הה' שניה שלהשם אח"כ בחי' ג' שהיא אחרי הכנס מוחין אלו בז"א ואז לא נשאר הא' אות
צ' של צ"ל והוא בגי' מלך ולכן נק' ז"א מלך ואמנם בחינה זו היא סוד ו' שבשם וכזה תבין איך ז"א הוא סוד ו'
שבשם גם כזה תבין ענין וצדיק יסוד עולם כי כבר הודעתיך איך עולם הוא כנוי אל הנקבה גם אמרנו איך
כאן נשאר אות צ' לבדה וצ' זו נק' המוחין שלז"א והם נק' סוד צ"ל שהוא צדיק והנה מצד זו שהיא המוחין שלז"א
משם יצאה הנקבה שהיא לאה הנק' עולם מאחוריו כסוד קשר שלהתפלין וזהו וצדיק יסוד עולם והבן והנה עתה
נק' צ"פ לא שאחה בה ק' על [illegible] שכינתא ואמנם עטרת ומוחין אלו הם כלים לסוד המוחין דיקנין שלהבינה
העליונה ונצרו מוחין אלו ולכן צ' זו בגי' מלך שהם סוד י"י מלך י"י מלך י"י ימלוך כמו שפירשנו בספר ההשתלשלות
ההתגלות שמלך מלך ימלוך בגי' מגנמך שהם סוד המוחין ניקבין והנה נחזור אל הענין כי צ' זו באה מן
המוחין ניקבין דבינה והבינה והמוחין ניקבין הם ה' כנודע שהם ה' מים דפ' רקיע ולכן בחי' זו של הג' נק' מים יהי רקיע
והרי בתחילה היה אויר ואח"כ אור ואח"כ מים ואמנם כן שלשים אלו הם ניקבין היוכהם כח להוציא גם אלו
המוחין אב לאה שהיא ל' קשר שלהתפלין מאחור מוחין אלו מסוד מ"ן ניקבין הנ' ואמנם ה' מים הם

בני הן כי הוא סוד הן מחיך ודבר הוכעריך ממקומו כי הן מחיך הוא בני ב"פ מלעמך ואמנם הן הנז' הוא בני
דמות והרי נשלם שרה צלם ודמות ודבר ידעת כי צלם בדכורא ודמות בנוקבא ולכן מהדמות שהוא המים
יצאת לאה שהיא ד' קשר של תפלין ונשאר מוחלין ושם סוד הק' לפות מלעבר ו של מים אלו ואלו הם סוד ט
המות הנז' כמבוא' והרא האשה והקח ממבה וכנז' בזוהר ונחזור אל העניין כי צלם בדכורא ועתה נהוו הד' מוחין
בסוד נ' בגוורענ חכ"ב ואמנם תחילה נתקנה החכמה ואח"כ נתקן הדעת ואח"כ הבינה ודבר ידעת כי מ'
של צלם בסוד חכמה ול' סוד בינה וצ' סוד הדעת כנ"ל שהם ג' בחינות הנ"ל והם סוד נ' אותיות יהו אשר אח"כ
יצאת ה' אחרונה שהיא סוד המות כנ"ל ולכן תבין איך המלכות נק' ה' של השם ואח"כ פון שסדר הק' וגם הם
השלה לעת פנה אח"כ במקום צלם נעשה מ"ל וזהו סוד יחזקאל יחה ותורש מעלה הנז' נארץ לבנין נוהג
ועתה נבאר עני מוחין איך נעשו כ' נתיבות ונ' שערים אך העניין דע כי בה' מוחין אלו מתוק ומן הם נ'
וגם אח"כ מתפשטין בנ' פרצ' המוחין הנה הם עצמן חכ"ב והם מתלבשים בתוך נה"י של הבינה הרי שסך סוד
ובנוקבא חלא יש ג' חללין אשר הם היון התחילה חב"ד כמבואר ונודע כי הם נ' ואלו הנז' הם לכאן כולם
בראש ואח"כ מתפשטין פנים שעתר בנ' של הזא' הנה הם ב' פ' נ' ואולם כלם בחכמה עשית וכולם כלולים
בחכמה ולכן צריך שיהיה החכמה כלולות כלה ה' אלו וכל א' מהשמונה כלול בסוד ד' מוחין הרי ל"ב ה' הם
נ' נתיבות חכמה ואח"כ המוח השני הנק' בינה צריך שיהיה כה כלולות כל הז' הנ"ל אחהה הנשארות
וכל א' מן הז' כלול מהנ' מוחין כי המוח הראשון כבר נכללו כמבואר והנה נ' ב' ז' הם כא' הנה אהיה
ולכן סוד אהיה הוא בבינה ולפי שכבר הארנו לנ' כי כ' בחינות הם א' במקומם וא' בהתפשטותם למטה
בכל הז' ואח"כ צריך שיהיו כלולים ב' פ' כא' הם מ"ב והנה ב' פ' כא' הם ב' אהיה הם [illegible] אותיות והמ"ב
הנז' הרי הכל נ' שערים של בינה ואמנם כאשר מתפשטי למטה בז' התחתונות צריך שכל א' מהז' יהיה כלול
מכולם והנה ז"פ ז' הם מט' כי השער הנ' נשאר למעלה ועתה נבאר איך כל הבחינות הנז' נז' ורמוזי בשם
הויה אהיה שבמילוי יוהך אשר משם נמשך כללות האמה ואמנם ד' יוהך של הויה היא מ' של צלם והנ'
יוהך של אהיה הוא ל' של צלם נשאר כשניקם ד' ווין וד' ההין ואמנם עוד ההין כל א' ג' ווין הרי יו ווין ואמנם
הלבין אין אנו מוציאים אותם בציור ווין כי הם נעלמי' מאוד אך ההין הם השמות עצמן ואמנם כבר הודעתי
איך יש כ' לשער א' הוא החסד וגבורה כ' שאין שנק' דעת וא' הוא דעת המכריע בין חכמה ובינה המוחין השני'
הראשונים ולכן ו' א' מאלו יהיה לך למשמרת בעבורו ואמנם נשארים מו' ווין הוא סוד צ' של צלם ונקח ערכה
שאר האותיות הנשארות מ"ב שמות הויה אהיה במילוי יוהך והם ו' א' הנז' שנשארו שנשארה מהו' ווין נם
נשארו כ' לכתב ולא הכל כמנין קכ"ד ועם הכללות קנ"ה הם נ"פ שם בן מ"ב אשר אח"כ בסופו יוהר עד האש המלבי
ושם נעשה הסהר של מלכות בסוד קכ"ו שהוא ארע בסופו אשר הוא בני קכ"ו ואמנם נ' מ"ב הם בסוד הדעת המכריע
בין חכמה ובינה כנ"ל וזהו הדעת שרמזנו אליו ומרשני אותו בכוונת אבות על ואלהי יעקב כי זו ה' הנוסחה הוא
סוד הדעת הנז' ולכן ואלהי הוא בני מ"ב הא' בחסד והב' בגבורה והג' בנ"י הרי קנ"ה עם הכללות ואמנם כבר הארנו
איך מן הם' נעשה הצ' של הצלם והנה כי בכאן הצ' של הצלם הוא סוד מים בני ומהנו נעשה דמות בני מים
הוא בני דמות נמצא כי זה הדמות נעשה מלכי' הווין שהם בני צ' ומבחינת היוהן שעליהם ה' המוזי' ב' מ"ל
צלם ואח"כ כל זה הצלם נעשה ממנו הדמות כי הצלם הוא בחינת היוהן והווין כנז' וזהו אומרו בחסו על מי מוקהי
פי' מרות יו' כי מרות הוא אותיות דמות // //

סוד

הזאת מוש מבואר היטב לבי כי ג' שמות סדר המלכות בדף קפ"ח
יש לו ישראל ישורון יעקב והנה דע כי הנה סוד זא' כולל כולם באופן זה הנה כאשר נזדווגו אבא ואמא
יחד הוציאו המוחין של זא' באופן זה כי אבא הוציא מן המוחין שלו שהם חב"ד וגם הוציא בה נטיפה של חסד
ופנה ומן הדעת הוציא בה' חסדים אח"כ הוציא הבינה מיין נוקבין שלה נ' חכמה ובינה וה' גבורות שהם חוי'
הדעת שלה ואחרי שהוציאה התבונה דרך היסוד שלה כבר הארנו איך אח"כ נכנסו נה"י שלה לתוך הסתר של
הזא' ושם נתלבשו בתוכם המוחין של זא' והאור דכהם אלו הוא כי כבר ידעת כי אבא [illegible] ומאיר בתוך האימא
והנה חכמה שיצא מן אבא נכנסה כנגד של אבא בתוכה והמוח הנק' בינה שיצא מן אבא נתלבש תוך הוד של
אבא והחכמה של אימא נתלבשה תוך הנצח של אימא והבינה של אי' נתלבשה תוך ההוד של אימא ואמנם החסד'

שנתושכו

שנמשכו מן אבא עם הה' גבורות שלאימא כולם נתלבשו יחד ביסוד האימא ואחר נתלבשו נה"י שלאבא בתוך נה"י
שלאימא ואז נמצא אל מוח חכמה ובינה שנמשכו מן אבא שיש להם ב' הפסקות ומחיצות אך חכמה ובינה
שלאימא ונשארו לחסד דאבא ונעשה לגבורה דאימא כלל אין להם אלא מחיצה א' כי הלא הם מכוסים בין נה"י דאבא
נה"י שלאימא ואין להם מחיצה רק נה"י שלאי' לבד ואמנם מוח הדעת שלאבא גם נמשך ממנו מוח הדעת וגם
הוא בחינת הה' חסדים והה' גבורות ה' חסדים מצד מוח החכמה וגבורות מצד מוח הבינה שלאבא ודעת זה
נתלבש תוך היסוד שלאבא ונמצא כי גם לדעת זה לבוש כב' לבושים ביסוד דאבא ועליו יסוד דאימא והנה נמצא כי
חכמה דאבא וחכמה דאי' מכוונים כאחד ובינה דאבא ובינה דאימא נ"כ מכוונים כאחד והנה הדעת שלאבא מתפשט
בהמדעות א"כ (חכמה ובינה שלאבא וא"כ) חכמה ובינה שלאימא אעפ' שיש הפסק ביניהם אלו והנה יש לנו
עתה אל הדעת הזה שביסוד שבחכמה ד' יסודות בחינות בחינת חכמה ובח' בינה שלאבא ובחינה חכמה ובינה של
אימא ונמצא שדעת זה לבדו יש בו כללות ד' מוחין הב' שלוקח מן אבא נק' חכמה ובינה והב' שלוקח מן אימא נק' חסד
וגבורה אעפ' ששורשם הם חכמה ובינה שלאימא נק' חסד וגבורה כנגד חכמה ובינה שלאבא ועתה נבאר
השתלשלותם תוך ז"א הנה נמצא כי יש בלה בחינות מוחין כאן והם כ' מוחי נה"י זה תוך זה ונדבר עתה במוחי דאי' שהם
חיצוניים ומהם יובנו נה"י דאבא הפנימיים הנה הנצח יש בו ג' פרקים ועם החכמה שבתוכו נחלק לג' שלישים וזה נחלק
החכמה חסד נצח שלז"א וכן בהוד שגם אל נכנס ההוד שיש בו ג' פרקים ובתוכו הבינה נחלק לג' שלישים וזה נחלק בבינה
גבורה הוד שלז"א ועדי' הוא הנה"י שלאבא המתלבשים בנה"י שלהבינה כנ"ל ודע כי הפרק הב' של הנצח הוא מה
מתלבש בזרוע ימין ונמשך עד צוארון ומשם יוצא פרק שלישי של הנצח ומתלבש תוך יד ימין שלז"א ש
וזהו סוד בורא מאורי האש כי מתוך הכרוסים (?) יוצא אור ק' נצח פרק הג' וחוזר ומתלבש בירך ימין וכן
העגן (?) בהוד בירך שמאלי אך אינם נכנסים תוך הנה"י כלל רק כמו שמניח ידו על ראשי ברכיו ואמנם | ראשי
היסוד שלהבינה הוא פרק א' לבדו והיא מתלבש תוך הדעת שלז"א ואמנם כבר כ' ידעת כי היסוד של
הנקבה אין לה המשך רק אותו השיעור שהוא כתר קיבול העטרה שבין ראש פרקים העליונים שלנ"ה וזה מתלבש
בדעת ז"א ואמנם היסוד שלהנקבה יש אותו הבשר החפוי שבין עטרה וזה מתלבש עד החזה שלז"א ומשם
ולמטה אין שום המשך יסוד שלאימא כלל והנה המוחין שלחכמה ובינה הם מתפשטים בהתלבשות נה"י דאבא ונה"י
דאימא ולכן שישוף (?) רק ואינם עבים ונחבים תוך הגוף כי הזרועות והשוקים אינם גסים ועבים כמו הגוף לפי
ששם האור מלובש ומכוסה תוך הגוף שבו מתלבש הדעת הוא החב' ועב לפי שאותו הבשר החפוי הנק' עטרה | מתפשט
שלהאימא הוא החב' ושם נק' יחוכות (?) הגוף ואז מתחיל סוד הדעת שבתוך היסוד שלהבינה להתחב' ולהתגלות
ואחר הוא יוצא מן החזה ולמטה כלל שום לבוש כלל כבר נתקיים יסוד הבינה ולכן האור מתחב' ונעשה מתג'
מתי' אות הגוף הכ' ועב ואמנם לפי שקורם החזה עהן (?) לא נגלה האור כמו למטה לכן הזרועות הם יותר דקים
מן השוקים ששם נכנסים החסדים בגילוי גדול והנה מן החזה ולמטה אז נגלים הה' חסדים והה' גבורות ואז
נחלקים ה' חסדים בתוך נ"ה שלז"א והה' גבורות כלם נכללים ביסוד שלז"א וזהו סוד יצחק קו"ל חי פ"ח גבורות הם כמו
והנה חסדים וגבורות אלו מצד האימא ביסוד שלה אמנם הדעת שביסוד דאבא לא נגלה כלל כי היסוד שלאבא
הוא ארוך ומתפשט ואמנם שיעור היסוד שלאבא הם ב' פרקים לבד נ"ה ואין בו ג' פרקין רק ב' והם היסוד
והעטרה ואעפ' שאנו אומרים שנחלק לג' שלישים אינו אלא ב' פרקין ואנו מחלקין אותם לג' שלישים וכזה הענין
כי הנה אמרנו במקום אחר כי בתחילה לא היו רק הג"ת ויסוד לבדם ובאשר הגדילו המוחין אז נהיו מאלו השנים עוד
הדעת ולמעלה ומכן (?) זה כי החג"ת הוא ג' שלישים והיסוד ג' שלישים והנה ב' שלישים שלהחג"ת העליונים נעשה מהם
הדעת וב' שלישים אמצעים שהם שליש תחתון שלחג"ת ושליש עליון של יסוד נעשה חג"ת וב' שלישים אחרונים
של יסוד אחרונים נעשה יסוד וכן עד"ז היה' בשני הקוים הימין והשמאל נ"ה ואמנם חג"ת נצח הוד הם ג' פרקין
ממש אך היסוד אינו רק ב' פרקין (לכן) כאשר עתה שליש העליון של החג"ת אינו פרק כפני עצמו ולכן אעפ' שגם
אל הח"ג נק' (שהוא) יסוד וזהו סוד ... וכהת חשבנן קד' ונחזור אל הענין כי הנה יסוד שלאבא אין בו רק ב' פרקין
יסוד ועטרה והנה היסוד הוא יותר ארוך מן העטרה והנה ראש היסוד למעלה שם בראשי היכים (?) בן נ"ה שהם
דבוקים יחד נה"י הנה אותו היסוד הוא כנגד הדעת שלז"א ומגיע שיעור זה עד החזה כמו יסוד דאימא כי עד שם

של חכמה ד' בחינות

עקין הוא כשר הפוך של היסוד ומן החזה ולמטה אז מתחיל היסוד להפך סן הנצח וההוד ולכן גם הזרועות
של ז"א הם מחוברים למעלה עם הגוף עד החזה ואח"כ נפרדים הזרועות מן הגוף ואמנם אורך היסוד של
אבא הוא כשיעור באורך גוף של ז"א מן החזה ולמטה עד סיום הגוף והטעם של יסוד דאבא הוא כשיעור
היסוד עצמו כולו של ז"א ונמצא כמו כי נהי' אבא כלים ונשלמים בסיום נהי' של ז"א ממש שוה בשוה והנה נמצא
כי אין חילוק כי) נהי' דאבא * של אימא כי כלם הם מכוסים בז"א וכולם הולכים דרך ישר בשוה אך החילוק הוא
סן היסוד דאבא ליסוד דאי' כנז' ולכן גם הדעת הגנוז ביסוד דאימא הוא מתגלה מן החזה ולמטה כמו אך דעת
דאבא גנוז ביסוד דאבא והוא גנוז תמיד והרי עד עתה פירשנו סוד הז"א כללותו ואמנם מצד אחורי הז"א
הזה יוצאת לאה מן הראש עד החזה ורחל מן החזה עד סיום הרגלים ושניהם הם אחור באחור עמו ואמנם
מצד הפנים של מן הראש עד החזה אין שם שום דבר לפי שיש שם ב' מלבושים וב' פנים נהי' של אבא לפנים
נהי' של אימא והנה כבר ידעת כי מצד אחורי הז"א יוצאים נקבות ומצד הפנים יוצאים זכרים ולכן הנקבות
שיוצאות מצד האחור יסוד אימא יש להם כח להוציא לאה למעלה ורחל למטה שניהם מצד אחור ז"א מלמטה נהי' מסוד נה"י
של אימא אבל הזכרים היוצאים מסוד האחור נהי' של אבא שבתוך ז"א אינם יכולים להוציא למעלה עד נגד
החזה לפי שעם הנהי' של אבא נעלם בתוך הנהי' של אימא ואינו יכול להאיר עד החזה אשר שם כלה יסוד דאימא
ושם יסוד דאבא נגלה לבדו ואז יכול להוציא מן החזה ולמטה את יעקב וזהו הטעם שהזכר אינו אלא א' והוא
יעקב והנקבות הם ב' לאה ורחל והנה לאה ורחל הם אחור באחור עם ז"א ויעקב הוא אחור נגד פנים דזעיר
מן החזה ולמטה ואחורי יעקב נגד פני ז"א והנה נמצא כי ז"א הוא כנגדם בין לאה ורחל ויעקב והנה זה ז"א
הוא מרכבה כולו אמנם מן הראש עד החזה נק' ישראל ומן החזה ולמטה עד סיום רגליו נק' ישורון וזה שהוא
כנגד ישורון מצד הפנים שלו נק' יעקב נמצא כי ישראל וישורון הכל מרכבה א' לבדו והנה הטעם של שמות
אלו הוא כי ישראל הוא שיר אל שיר משמאלו אל מימינו והם סוד הוא עימלינו ולאה מצד אחור גם נק' כן
לפי שיש בו ב' בחינות של מוחין א' מצד אבא וא' מצד אימא אך מן החזה ולמטה נק' ישורון לפי שנעשו כשוה
לפי שאין שוה מחות מב' בני אדם והם יעקב מצד פנים ורחל מצד אחור והוא באמצע הרי כ' נעשים כשוה
הנה עד עתה פירשנו מציאות ישראל ישורון שהם סוד הז"א כללותו ועתה נבאר איך יצאו יעקב ורחל מן החזה
ולמטה של ז"א והנה נתחיל בסוד יעקב ונאמר כי הלא כבר ביארנו כי כל המוחין שיש בו אל הז"א הם של אבא ובין אורם
אורם של אימא וזהו סוד ישראל אשר בך אתפאר כי ישראל הוא הוא הז"א אשר כל הבחינות כלולות בו בין מצד
אבא וכו) מצד אימא וכן לאה ורחל ויעקב כולם נאחזים בו וזהו אשר בך אתפאר מלשון פארות וענפים כי הוא
מסתבך ונאחז בכל אלו הפארות אך עתה שיוצאים יעקב ורחל עתה נפרדים והאור של נהי' דאבא הוא הולך
אל יעקב ואור נהי' של אימא הולך אל רחל והנה אינו נמשך אל יעקב רק בחינת אור היוצא מן ז"א מן נהי' של
אבא לבדו ומן המוחין של אבא אשר בתוכו והנה כתר של יעקב נגד הה"ת של הזעיר מן החזה ולמטה עד סיום הגוף
של ז"א והטעם הוא כמו שפירשנו שיש בחי' מקיפין אל ישראל והם סוד התפלין גם יש אל יעקב והנה עתה בחזה שהי'
סיום יסוד אי' אז מתגלה אור סוד הדעת שבתוך יסוד אבא וכבר פירשנו שיש בו ל' בחינות חב"ד כנ"ל ועשו כסוד שני
הכרעות שהוא מכריעו ואלו יוצאים מן החזה של ז"א ואור שלהם נעשה כמו סוד ל' מקיפין אל יעקב והם סוד
התפלין שלו ואח"כ מלה החכמה והבינה של אבא שבתוך נה' של אבא אשר הם גנוזים גב' כנה של אימא שם יוצא
אור של חכמה ובינה הקם ומהמו נעשה כתר ולהת קיבולא' ואח"כ בתוך כתר זה נכנסים ל' בחינות הדעת הנז' כסוד
מוחין בתוך כתר הזה וכל זה בחינת הכתר של יעקב ואל תתמה איך מאור חכמה נעשו כלים ומן הדעת נעשו מוחין
כי הלא אור חכמה והנה כאן ע"י התלבשות נדולה כי הלא הם מלובשים בנה' של אבא ובנה' של אי' ובשתי זרועות של
ז"א ואח"כ יוצא האור מהן) מבי' הזרועות הנק' קוכלוש מקום הנחת התפלין וחוזהם ומתלבשים תוך הגוף של ז"א
ומשם יוצאים פנים אחת מן החזה ואח"כ נעשה מהם בחינת הצלם של הכתר אך בחי' הדעת אין בו רק ב' מלבושים
והוא יסוד של אבא והגוף של ז"א ולכן נעשה מהמו מוח אל כתר יעקב והטעם שלהם סוד נה' דאבא אחר שיוצאים
שיוצאים מן הזרועות לחוץ והתלבש בגוף הז"א הוא מטעם שאין כתר יעקב נעשה רק מן הגוף עצמו של ז"א אח"כ
כנגד של ז"א כבר ידעת שיש שם סוף השליש של נצח דאבא וכו נכון שליש א' מן חכמה דאבא ואז משם יוצא האור ההוא
אל

קט׳

רחא

של יעקב ונחלק בעם אחת אל ג׳ שלישים א׳ נכסה וא׳ נחסר וא׳ נכנס של יעקב בקו ימיני וכן עד״ז נחלק ג׳ מן סוף הקטן
כפתק שלישי של הוד דאבא ונגוז כב׳ מקין להוד דז״א ומאור אותם נפקין להוד דז״א נמשכן אל ג׳ מקומות לבינה
ותבונה והוד של יעקב בקו שמאל והנה כחי׳ עטרת יסוד דאבא שהוא לבוש בתוך היסוד של ז״א נגלה היסוד עצמו
הוא כח״ב דז״א שמתוכו כחי׳ סוף ליעקב כנ״ל אך העטרה של יסוד אבא שהוא בתוך יסוד כנזכר של ז״א היא נחלק לג׳ של
שלישים כדעת ורגלי יסוד של יעקב בקו האמצעי ואמנם אחר שאמרנו איך נתגלה כנה של יעקב כשם נתלבשו
חב״ד של אבא גם לגע שמזה הדעת שבתוך יסוד האמא אשר בו ד׳ בחינות חב״ד חג״ כנ״ל מב׳ הזרועות הנה חסד וכנה של
אלו שמסוד הדעת זה גם הם נעלו זה נתגלה ליעקב עם תגלה של אבא ממש וזה נבינה של יעקב כבינה דאבא ממש
ונמצאו ב׳ בחינות התחתונות של דעת אבא שהם חסד וגבורה בתוך הדעת של יעקב וכל זה בסוד ראש היסוד של ז״א
הלבוק כנ״ה וזה מגיע עד החזה של יעקב ואח״כ שאר היסוד של ז״א הוא עד סיום של יעקב ואח״כ העטרה של יסוד
ז״א הוא בסוד יעקב עצמו ואמנם החסד שבדעת זה נחלק לג׳ חלקים ג״כ והתפשטו מחסד עד הוד של יעקב
והגבורה של שהם ה׳ גבורות נתפשם בסוד של יעקב // // //

ועתה נבאר סוד רחל איך יצאה בפני החזה של ז״א מן האחור נה׳ ראי׳ לכד ומן המוחין שבתוכם והנה נבאר ג״כ: איך מן החסד הא׳ מן הה׳
חסדים של יסוד הבינה שנתגלו מן החזה ולמטה הנה מן שני שלישי החסד הזה שהוא מן החזה עד סיום
הגוף דז״א והנה כיוצא מגולה כי המסך הבינה לכן ב׳ שלישי אלו הוציאו הארה מלמטה שהיו אם היו סתומי׳
שאין ולכן כשלש א׳ כלו המסך אל ב׳ שלישי הגוף של החזה ושליש א׳ מכן ניתן אל כתר דרחל וכזה הבין
(מה הענינים המאורות המרתשין) כי יעקב היו לו אותם ד׳ מקיפין) כתר שלו ולא כן ברחל והנה אור מה אחרון)
של נצח הבינה עם שליש אחרון ממוח חכמה של אימא המתלבש תוך נ׳ פרקים דנצח דז״א ואלו נ׳ פרקים מתלבשי׳
בקו ימיני של רחל בחב״ד שלה וכן כולה בקו שמאל שלה ממוח אחרון של הוד דא׳ וגם החסד של נצח דז״א הסמוך
חציו אליו ונחלק לג׳ חלקים לג׳ פרקים שלו וחציו האחר נתלבש ג״כ בקו ימיני של רחל וכן מחסד של הוד דז״א הסמוך
חציו אליו וחציו האחר נתלבש בקו שמאל של רחל ואמנם קו האמצעי שלה לקחה סוד הה׳ גבורות שהיו בסוד הז״א
מצד היסוד של אימא כולם וכל הה׳ גבורות אלו כלם נכסו בדעת שלה ונתחברו שם והנה מן הראוי היה שגם
שה׳ חסדים שיצאו מן יסוד הבינה שנשלמה החזה נתגלו ואז נפרדו אלה׳ פרטי׳ מחסד עד הוד דז״א א״כ מהראוי
שגם הגבורות יתפרדו גם הם אחת שיצאו מן היסוד של בינה שאין לה מי יתחבר עמה ואחר שנשלמו ליחלק הה׳
חסדים הקודמים אל הגבורות ואחתם היה ראוי שיתחילו ליחלק ולימצא הה׳ גבורות וא״כ איך היה זה שנתחברו כאן
אחת בדעת של רחל הענין כי פין שעטרה היסוד של אבא הוא מתלבש ביסוד ז״א עצמו כלתי שיתלבש בסוד
ראימא שכבר נשלם שתוה (לכן) נמשך האור מזה היסוד של אבא אל ה׳ גבורות שביסוד הז״א ומחבר אותם חבור
נאה ועי״ז יש להם מציאות להתחבר בדעת של רחל ואם לא היה החבור זה היו הדין קשים ועי״ז זה נמתקו ואח״כ
אלו הה׳ גבורות נתפשטו מחסד של רחל עד הוד שלה ואח״כ בעת הזווג כלם מתקבצים בסוד שלה וכן ביעקב בעת
שמזדווג עם רחל מתקבצים בסוד שלו כל הה׳ חסדים // //

ועתה נבאר סוד לאה ויעקב מה ענינם וגם הוא סוד המלכות מה ענינה דע כי כבר נתבאר ענין האצי׳ כי בתחילה היה י׳ נקודות
והז׳ התחתונות הם סוד זו״ן והנה עיקר מציאות זו״ן הוא ישראל ורחל והיא עקרת הבית ואמנם יעקב ולאה
מציאותם לתולה והענין כי הלא קודם התיקון היו אבא ואי׳ אחור באחור והנה אעפ״י שהם מכלל הג׳ ראשונות עכ״ז
איזה בהם חסרון אור והנה ההפרש שיש בין אבא ואי׳ וזו״ן הוא כי הלא אותם המלכים של זו״ן מיתו לגמרי בתוך הק׳
הקליפות אבל המלכים של אבא ואי׳ ירדו ממדרגתם ולא מיתו וסוד הענין כי הלא אלו הי׳ נקודות שהיו קודם והחילה
כל האצילות קודם שום תיקון הנה אז היה בסוד פרצוף א׳ ולא צור ממש כי היה נחשב הנקודה העליונה בסוד כתר
וב׳ השמות בסוד חכמה ובינה ושש האמצעות בסוד הגוף ואמנם צור ממש כאשר הוא עתה לא היה בתחילה אך
אמנם עכ״ז כל נקודה ונקודה מכל אלו היתה כלולה מי׳ כי נקודה הא׳ היה כח כל כלולה הי׳ שלה אך היתה קטנה
וגם כי לא היו הי׳ שלה בסוד פרצוף וכן הענין בכל הי׳ ואמנם נקודות אלו היו בסוד עצמות וכלים שהיה עד הנ׳
ואמנם הכל היה כאשר הוא עתה כי נקודה הא׳ היתה בסוד כלה ראשון שבקו ימין ואריך שהוא כתר וחכמה
והיו מתפשטין תוך הט׳ נקודות אחרות נמו שהם עתה והם לבושים אלו ואמנם אז היו אבא ואי׳ בסוד אחור באחור

כי לא היו יכולים לקבל האור העליון אלא בסוד אחור באחור ולכן כל הכלים שלהם בסוד האחוריים נשברו ויהיו למטה
כמו שנזכר כה' נמצא כי יהיו י' כלים אחוריים של אבא וי' כלים אחוריים של אימא לבדה ויהיו במקום הנקודה הכתרנ'
שהיא נקודת של זא' כי העשה של אבא היו כנגד אורה הנקודה והי' של אימא היו האחוריים של אורה הנקודה והיא
באמצע נמצא שלא יהיו אלו האחוריים של אבא ושל אי' בסוד הקליפות רק במקום הנקבה רזא שהיא הל' ולכן אינם
בשבר המלכים שלהון כי אלו המלכים לא מיתו כי לא ירדו בסוד מקום המיתה רק זה נק' יהיה מציאותם כי מה שהיו תחילה
מלכים הם עתה סוד שהם וזהו סוד מה' הלא שרי יהיו מלכים כי אלו השרים שהם עתה למטה במקום
הנוקבא הנה למעלה היו מלכים והנה מאלו נתהווה סוד לאה כמו שנזכר וזהו הלא שה כי הלא אותיות לאה וגם
שרי הוא סוד שה אשת אברם שהיא סוד לאה כמו שאמרנו כי שה הוא לאה ושה והל' והנה כאשר התחיל עתי'
יומין להתקן והוא א' מנ' ראשון ע' לאין הנכללים בנקודה הראשונה כנ"ל הנה התחיל ונתקן ראשו לבד ואז נתמעט האור
ואז יכולה החכמה לקבלו בסוד פנים ואז הפך הכסף החכמה פניו אל הבינה ואז היו פני החכמה נגד אחור הבינה
כי הבינה עדיין לא יכלה להחזיר פניה אל החכמה ונשארה בסוד אחור ודע כי ד' בחינות הם באצילות כולו או אחור
באחור או אחור לפנים או פנים ואחור או פנים לפנים והנה ד' אלו הם כולן אך באבא ואי' אין בהם רק ג' לבד
והם אחור באחור ופנים באחור ופנים בפנים והענין הוא כי הלא אחור באחור הוא היותר גרוע ואח"כ פנים באחו'
הוא יותר מעולה פי' שאחוה החכמה נגד פני הבינה כי אז יכולה הבינה לקבל יותר אור מן אחוה החכמה כי מן
פניו לא תוכל לקבל ואח"כ פנים באחור יותר מעולה פי' פני החכמה נגד אחור הבינה כי עתה האור עצמו שלפני
החכמה מקבלת הבינה רק שמתחילה מקבלו דרך אחור ואז מתערבה עם האור ואז תוכל לקבלו ואח"כ ולהניע אליה
אל הפנים שלה אחר שיעבור האור דרך אחור וזהו וחכם באחור ישכחנה כי כאשר החכמה באחור הבינה אז ישכחנה
ויאיר לה יותר אח"כ פנים בפנים שלמות הכל והנה בזא' יש ד' בחינות על הסדר הנז' אך באבא ואי' חסר מהם
הבחינה השנית שהיא אחור בפנים והטעם לפי שראוי שתדע שיש הפרש בין תיקון הש"א לעתיק יומין לתיקון
הדין השין אחרים של אא' והוא כי הש"א נעלמה בעתיק יומין נתקנו ג' ראשונות שלה שהם כח"ב שהם כלולות כל
הראש ושלשתם נתקנו יחד ולכן פין שנתקנו חכמה של יחד לכן גם באבא ואי' היו בהם ב' תיקונים יחד והם ב'
הבחינות האמצעיות ולכן לא היה בהם הבחי' השנית כי כבטם הראשונה חזרו פנים באחור שהיא בחי' השלישית
וכאשר נתקן חסד וגבורה לעתיק יומין שהם ב' השין לאא' כנגד חכמה כי הלא כנגד חכמה דאא' הם לבושים חסד
דעתיק יומין וכאשר נתקנו חסד וגבורה דעתי' אז נתקנו ג' השין כנגד חכמה דאא' ואז חזרו חו"ב ואי' פנים לפני'
ועדיין הם אבא ואי' בסוד נקודות בלי תיקון וכאשר נתקנו נה"י דעתיק יומין נתקנו חו"ב דאא' ואז נתקנו השין דאא'
ואי' נודע כי נה"י דעתי' הם תוך חו"ב דאא' וחו"ב דאא' הם תוך כח"ב דאבא ואי' הנה כי נבחינות יש באבא ואי'
ואסדר לך סוד א' אך והוא כי הלא יש שינוי א' בין אא' לכל האצילות והוא כי באא' אין חכמה ובינה שניהם כחד'
בסוד המוחין שלו והבינה לא יכלה להיות שם וירדה למטה בגרון אא' וטעם הדבר כי להיות שעתי' יומין קרוב אליו
ומלובש בתוכו לא היה יכולת בבינה שלו לקבל אור העתיק יומין בהיותה למעלה במקומה וירדה למטה בגרון של
אא' ושם מקבלת אור העתיק יומין אך הבינה של אבא והבינה של אימא היא למעלה בראש עצמה של אבא ואימא
כי חכמה ובינה דאבא הם שוים בראש וכן באי' וכן בזא' וכן בנוקביה והטעם לפי שכבר נתלבש אור העתיק יומין
באא' ומתוך אותו הלבוש מקבלת אותו הבינה של אבא ואי' ולכן יש יכולת בה להיות בראש אצל החכמה ומכ"ש בזון
והנה אודיעך כי סוד עתיק יומין ראשו הוא דלא אתידע לכל וזהו סוד הש"א דלא אתיידע כלל באדרא לפי שאינה
מתלבשת כלל אך הז' התחתונות שלו מגשם והלאה יש יותר השגה כי הנה מגשם והלאה הכל מתלבש זה בתוך זה
וזהו סוד עתיק יומין כי הז' התחתונות שלו הם שאנו קוראים עתי' יומין כי אלו הם סוד הז' מלכים אך הש"א שלו
לא אתיידע כלל ונחזור לענין כי כבר באמרנו ג' בחינות של אבא ואי' אך בזון הם ד' בחי' והטעם כי הלא סוד זון
הם מסוד האא' מנה"י שלו ולכן לא קבלו שום תיקון והאא' ז"ן אך אחר שהתחיל האא' להתקן משנתקנו אבא ואי' שקבלו
האא' כאשר התחיל הש"א שנעלמה דעתי' יומין להתקן כנ"ל שחזרו אז אבא ואי' פנים באחור אך זון עדיין היו אחור באחו'
עד שנתקן הש"א דאא' והנה הש"א דאא' לא נתקנה כולה יחד כמו הש"א דעתיק יומין כי הש"א דעתי' נתקנה כולה יחד כח"ב
גם יחד אך האא' לא היה כן כי הלא התחיל נתקן כח ח שלו לבדה ואח"כ נתקן הבינה שלו בסוד הגרון כנ"ל ולכן ז"ן היו

ב

ב' בחינות אלו כי כשנתקן החכמה דא"א אחזר הוא לא יותר אחור כפנים ונשתקן הבינה של א"א אז חזר
הז"ן כסוד פנים באחור ונשתרשו אבא ואמא אז היה הוא פנים בפנים הנה הם ד' בחינות וכלם לא יותר
עד הז"ן בסוד נקודה בלתי תיקון כהם עצמן כלל ונחזור לענין כי כאשר החכמה הפך פניו אל אחור הבינה
אז נתקנה יותר הבינה כי הלא קבלה האור מצד פני החכמה ואעפ"י שקבלתו דרך אחור שלה עכ"ז משם
נתעלה האור קצת ואז יכלה לקבל בפנים שלה והנה אחר שנתקן זא"ס כסוד ג' בחינות הנודעות שהם הלבשת
כלולן נהלב ויניקה ועיבור של המוחין הנה ג' בחינות אלו לא צדקו אלא בזמן לבדו שהוא ישראל ואמנם
כשנתחייבו אלו המוחין אז באו המוחין מלובשים תוך נה"י של הבינה כנודע והנה כתחילה הם בדרך המוחין
למעלה במקום המוחין עצמן אשר שם כל מציאות האור הגדול אז משם נאחור האימא ויצאת לאה כולה באחור
ונשתמשו המוחין אלו למטה ונתגלו אחר סיום יסוד הבינה אז נתגלו שניהם יחד נה"י של אבא והחסדים
שבתוך נה"י דאימא ואז יצאו ב' פרצופין יעקב מצד פני ישראל מן החזה ולמטה כי אז אין נה"י של אבא מלובשים
והתגלות אור מצד אחור ישראל מצד נה"י של אימא כנ"ל ואמנם סוד הענין כי הלא ראוי לך שתדע כי עיקר
זו"ן הם ישראל ורחל והענין כי כבר ידעת כי קודם שום תיקון היו מציאותיהם בסוד י' נקודות לבד בסוד עצמות וכלים
כנ"ל והנה מן נקודה ראשונה שהיתה תחילה בסוד כתר וחכמה כנודע ונתלבשו אח"כ זה בתוך זה אח"כ מן הב' נקודות
הנ' שהיה תחילה חכמה ובינה נעשה עתה אבא ואימא ויש"ס ותבונה אח"כ דא"א כנודע אח"כ ששה נקודות
האחרונות נעשו ז"א ומהנקודה העשירית נעשית נוקבא דז"א ואלו הם מוחין ומלבושים לנה"י של א"א כנודע וסוד
הענין כי להיות כי תחילה היו כל אלו הנקודות סוד עצמות וכלים ואמנם בחינת הכלים שלהם לא יכלו לסבול
אור העליון והם הם המלכים דמיתו וכבר פירשנו ענין שלהם כי אותם של זו"ן ירדו למטה במקום קליפות ומשם
דמיתו אך המלכים של אבא ואמא לא ירדו רק עד מקום נוקבא דז"א כנ"ל וכבר פירשנו הטעם למה בתחילה לא
יצא התיקון ואמרנו כי תכלית הכוונה להוציא סוד הקליפות להיות בעולם לשכר ועונש וע"ש מיתת מלכים אלו
שהם הכלים הראשונים מהזוהמא שלהם יצאו הקליפות אח"כ הקדושה שבהם נתעלית למעלה בסוד התיקון וסוד
התיקון היה כי כאשר נתלבשו שני נקודות ראשונות שנעשו אבא ואמא בא"א אז ע"י אורה החכמה והבינה נעשה
להם סוד כלים ופרצוף שלם וגם אותם המלכים שירדו למטה שהיו תחילה כלים ראשונים עתה נתעלו למעלה
הקדושה שבהם ונעשה פרצוף אבא ואמא גם סוד עיבור של ז"א בנה"י דא"א תוך חב"ד דא"א כנודע שזה נק' הלבשת
נעלם כהלבשה הנה הכוונה היא להלביש אותם הז' נקודות בסוד עצמות שנשארו מהמציאות מן הכלים שהם המלכים
דמיתו ואז ע"י העיבור שנעשו ז' נקודות אלו בסוד נה"י דא"א ואז הנה הם סוד כלים ופרצוף שלם ואז
גם מציאות הכלים הראשונים שירדו חזרו ונתעלו ונתחברו לפנים למעלה ומהכל נעשה אלו סוד הפרצוף
וכן הענין בנוקבא דז"א הנה כי סוד השבורים האלו אינם רק לצורך התיקון שהוא הפרצוף כי נתקבל תחילה אך
העצמות שלהם לא נתחדש בהם דבר ע"י העיבור רק שהוא חלקיו שהיה תחילה נכללים בנקודה א' ולא היו מתגלים
בשלמותם ועתה ע"י התיקון והפרצוף הראו בשלמותם ונתחלקה הנקודה הה"א לד' חלקים זו כבחי' ג"ר ראש ומו כבחי'
אזן ופה ודע כי הנה יש לשאול אחר כי כל עשר נקודות האלו כלם הין חמשה פרצופים שהם א"א ואבא ואמא וזו"ן
א"כ מה נשתנה ז"א שהיה נחלק לו' נקודות משא"כ בשאר הה' כי כולם בסוד נקודה א' והיה ראוי שעושהם א'
לא יהיה רק ה' נקודות לבד או שכל א' מהה' פרצופים יתחלק כל א' לו' נקודות גם למה נחלק לו' נקודות ולא לי'
אחר אשר שורשו הוא ה' כי כל פרצוף ופרצוף מאלו הפרצופים ה' הוא בחינת עשר כמבואר גם שאלה אחרת למה
לא מצינו מציאות הג' בחינות של עיבור ויניקה ועיבור אישנם בז"א ולמה לא יהיה בנוקביה גם או כאבא ואמא
אך התשובה לזה כי הלא קושיא הוא כי אנו אומרים שהיו תחילה י' נקודות הנה כלא' שלא היו שוות
זו כמו כי נקודה הראשונה גדולה מכולם וכן נקודת אבא ואמא גדולים על כל שלמטה מהם ואמנם כל נקודה מאלו
הג' שלמעלה כולם היו שלימות בכל חלקיהם כי כל נקודה מהם היה בהם בחינת עשרה אמנם ז"א היה בו
שינוי מאלו והוא כי מי' חלקים אשר ראויים להיות בנקודה שלו לא היה בה רק סוד הששה חלקים של הנקודה
שלו והד' חלקים אחרים לא היה לו אז שלמעלה מאלו שאנו אומרים שהם ששה נקודות אינם רק ו' חלקים
הנקודה לבד וחסרים הד' חלקים אחרים נמצא כי אפי' נקודה א' בשלמות אין בו בז"א והרי יש בו שינוי

נתהוות נתקן בג' בחינות
והם הלבשה יניקה שהם עיבור
יומין והא' כסוד נה"י וחג"ת
וכו'

א״מן הג׳ נקודות ראשונות כי אותם הג׳ הם שלמות כל א׳ מג׳ כלולה וזו אינה רק כלולה מי׳ חלקים לבד
עוד יש בו שינוי אחר והוא כי אמנ׳ אלו הי׳ חלקים הנקודה שלא אינם מחוברים יחד כסוד נקודה א׳ כי
מחולקים לי׳ וכמ״ש שאנו קוראים בנוקבא שהיא נקודה א׳ ואינה נקודה שלימה כלולה מכל הי׳ שאם
היה גדולה מן הזאת אך אין בה רק חלק א׳ מעשרה חלקי הנקודה הראוי אליה וזה חלק העשירי אנו קוראי׳
אותה נקודה נמצא כי היא גרועה מן הזאת והרי בזה הבן איך הכל הסדר נית׳ כי נקודות הראשונים הג׳
כל א׳ מהם נקודה שלימה כלולה מכל עשר חלקיה והזאת אין בו רק י׳ חלקי הנקודה שלא לבד וגם שהם
חלקים ולא מחוברים והנוקבא אין בה רק חלק העשירי הראוי לנקודה שלה ועתה נבאר טעם הענין לפי
כי העולם כולו מתנהג עי׳ זו״ן כי כלו שהם נק׳ בנים אל אבא ואי׳ גם אנחנו בנים אליהם בסוד בנים אתם לי״י
אלהיכם וגם כי אלהי׳ עולם חסר ינקה שהם מסוד הז׳ נקודות התחתונות שהם זו״ן והם ז׳ ימי בראשית
ואמנם כל הפגם שאנו עושים עי׳ מעשינו אינו מגיע בג׳ נקודות הראשונים שהם א״א ואבא ואי׳ רק בזו״ן
ואין הפגם מגיע אל הנוקבא׳ יכול להיות כ״כ גדול לסלק ממנה כל הט׳ חלקים שלה ושלא ישאר לה רק חלק
העשירי לבד אך בזאת אין כח לסלק רק הג׳ ראשונות לבד ונשארים הז׳ קטנות שלה וזהו סוד כמעשה מלאכת
נברא העולם ומ׳ כי להיות שכר ועונש בעולם הולך המוציא העליון לעשות את הזו״ן מחולקים לי׳ חלקים
ולא כלולים כחד שהוא הג׳ ראשונות והטעם לפי שנכי׳ הפגם שיעשו הרשעים כך יגרמו בהם ואז יתרעו מהם
וכן להפך כענין הצדיקים ואמנם הפגם המגיע בנוקבא יש מהם שיוכל לסלק ממנה חלק א׳ ויש פגם שיוכל
לסלק ממנה חלק אחר וכן פוגם בזה עד שאפשר שיהיה פגם שיסלק ממנה כל הט׳ חלקים ולא ישאר בה
רק חלק העשירי לבד שהוא סוד לכי ומעטי את עצמך וזה החלק העשירי הנשאר בה הוא סוד הכתר שלה
כי אם לא היה נשאר בה רק האחרון לא היה בו כח כלל וגם לא יכול אמנ׳ אותה נקודה היתה מתגלגלת להיות
חלק אחרון שבה ויתבטל העולם ואז הוצרך להיות אותו החלק העשירי כתר שלה להיותה כולה בתוך הקליפו׳
נגונה כמבואר בסוד כנגה יורדת מות וזהו סוד אותה נקודה שהיתה תחילה קודם תיקון האצילות שהית׳
בסוד נוקבא דזא׳ כי אז בג׳ קודם התיקון לא היה רק אותו חלק העשירי שלה שהוא הכתר שלה והטעם כי
כל דבר שבא אחכ׳ בסוד תוספת יש בו אחכ׳ להסתלק עי׳ הפגם משא״כ מה שהיה תחילה שורש ועיקר
ולכן נשארו כל אלו הט׳ חלקים שלה לבא אחכ׳ בסוד תוספת כדי שכאשר יחטאו בני אדם יסתלק כל זה
התוספת הזה ויפרעו מהם וזהו להפרע מן הרשעים שמאבדים את העולם שנברא בי׳ מאמרות כי הי׳
מאמרות חלוקים משא״כ אם כל העשרה מאמרות היו תחילה מחוברים בסוד נקודה א׳ ומאמר א׳ והנה זה
גם טעם שני מצד עצמן כי כאשר יקלקלו בני אדם לא יעלה הפגם במלכות כי הלא יסתלק למעלה ואז יתפרע
מן הרשעים הנותנים הסתלקות הזה אך כהם עצמן אין פגם כי הלא הם מסתלקים למעלה הרי נתבאר
קיומ׳ ענין הנוקבא // // עו״ה נבאר סוד הזא׳ כי הנה כיון שאין הפגם כ״כ מצוי בו למעלה
לכן נמצאו בו כל הי׳ חלקים אך לא כל העשרה ואמנם יש כאן חילוק מן הנוקבא כי הנוקבא החלק
הראשון והאחרון נשאר בה והתחתונים הקרובים אל הקליפות הם עלולות להסתלק ממנה אך בזא׳ שאין
חשש זה לכן הדבר הוא להפך כי החלקים העליונים מסתלקים והתחתונים נשארים כי בזא׳ יש טעם אחר
שלפי שלא יגיע הפגם אל ג׳ ראשונות שלו שהם לבר עליון מאד ואם היה פגם מגיע שם היה העולם חרב
ולכן הוצרך שיבואו הג׳ ראשונות שלו בסוד תוספת כדי שכאשר יקלקלו בני אדם לא יגיע שם הפגם אלא
כי הלא יסתלקו למעלה והנה בזה הבן סוד זו״ן כי כעת התיקון שלהם אינם שוים כי הלא תחילה נתקנים
הו׳ קצוות שלהזא׳ אשר היו תחילה בשורש קבועים אלו כי לחד ואנו מתקנים אותם בסוד עיבור
ויניקה ואחכ׳ אנו מביאים לו בסוד תוספת לאותם ג׳ ראשונות שלו שהם המוחין שלו ולכן שמלכות
כיחד חסרו ממנו גם עתה באים לו שלשתם כחד וזהו סוד ג׳ כלבוד רמז׳ וכן הענין בנוקבא כי לפי
שכל הט׳ חלקים שלה באים בסוד התוספת לכן כלם באים כחד ותיקונם כרגע א׳ ואין בה מציאות חיות
הזא׳ שהם עיבור ויניקה ועיבור כי הכל בא אליה כחד ונחזור עתה בענין הזא׳ כי הג׳ ראשונות שלו
חשובות כאחד ולכן כלה הג׳ באים בתוספת כי כולם מסתלקים כחד בעת הפגם או כולם באים כחד

כלו הפגם המגיע
אל הזא׳ שהוא יותר
מעולה והחילוק הו׳
כי הפגם המגיע אל
הנוקבא יכול וכו׳

והעטן

בסוד

כסוד התוספת כי אם הטעם אינו מסתלק אלא א' מהם וישארו הב' או שיסתלקו הב' וישאר הא' הרי
אין לך טעם גדול מזה כי יהיה חו' פירוד בין הג' עליונות החשובות כא' ולכן אדרבה יותר טוב הוא שיהיו
הטעם יסתלקו הג' יחד וזהו יותר טוב ממה שיסתלק הא' וישארו הב' או להסתלק הב' וישאר הא' והנה
במעשה אחרונות שלו הוא באופן אחר וכזה הבן למה לא היו כלולים יחד והענין כי כיון שאמרנו שהטעם
מגיע עד הג' ראשונות שלו א"כ מוכרח שאפשר להגיעו הקצוות שלו והנה יש טעם שמגיע אל החסד ויש
מגיע בגבורה ויש שמגיע בת"ת וכולם ולכן נשארו אלו הו' חלקים שלו מחולקים לו' כדי שכשיבא הטעם
לא יפגום בכל הו' קצוות רק בחלק ההוא אשר בו הטעם ולא בכל הו' משא"כ אם היו מחוברים יחד והמגם
בג' ראשונות שלו אי אפשר כן כי אם היו נאמר שיהיו בג' כסוד שורש ולא כסוד תוספת הנה יפגם הטעם
ויחרב העולם ואם נאמר שיהיו בתחילה כסוד שורש רק שיהיו מחולקים כג' כדרך הו' קצוות רק שהטעם
לא יגיע כשלשתם יחד גם זה רע מכולם כי אין לך פירוד גדול מזה כג' עליונות ולכן באו כל אותם
הג' ראשונות רק כסוד מספר אחד כדי שימלכו כאחד כנגד הטעם והרי פארנו מציאו נקודות שקוים
התיקון מה ענינם היטב // // ואמנם זהו סוד רשות הרבים כי הלא להיות כי אלו העשר
מלכים היו בתחילה חלוקים ולא היו קשורים זה בזה כמו הענין או אבא ואי"כ כל א' מהם
היתה נקודה א' מעשר נקודות ויהיו קשורות וכזו כל הי' ועני' קשר זה הוא סוד היותם קוים אך אלו
הו' קצוות שלא חלק זה היו נפרדות זו מזו שלא היו כדרך קוים רק זו על זו ולכן מיתו כדרך משל שאומר
שאם תקח מאה קנים ותשבור א' א' בפני עצמה ישברו כולם ואם תחבר ג' יחד להם לא יוכלו להשבר וגם
על רשות הרבים כי היו רבים כי' כל א' בפני עצמו ולא היה בניהם אהבה ואחוה ולכן מיתו ולכן המיתה
בכל מקום שיש פירוד יש מיתה כמו שאז"ל על חבור עצבים אפרים הנח לו וזה היה א"כ טעם השבר
העיבור זא תוך הסנה כדי להתחבר ולאסוף חלקים הנפרדים בתוך מעי הסנה ואז יתחברו שם יחד עי'
התקבצם שם וגם עי' אור הפנה הנוסף בהם ולכן בעיבור הראשון נתחברו יחד דרך קוים כי חסר ככל עצם
ובינה סוד והתפסור כי זהו סוד תלת כלילן בתלת עד שעברו ג' ימי הקליטה ואז נתחברו יחד כלם ונעשו
כל א' כלולה מכלה שאר כמבואר אצלינו כי אזכרות שבתפילין שהם כנגד עיבור ראשון ועי"ש ואז על רשות הרבי'
היחיד כי נעשו אחדות ויחוד א' וזהו סוד הנז' בתיקונים כי רשות היחיד גבהו י' שהם יוד הא ואו הא וכבר ידעת
כי שם זה בזא"כ כי כן נתחברו המלכים ונתקנו ונעשה מחיבורם שם מלוי אלפין הזה שם א' מיוחד ונקשר אות
באות ואז על רשות היחיד והנה אעפ"י זה כהנם נשאר להתברר ונשארו מונים מן המלכים האלו בתוך הקליפו'
כנודע ואסור להמשיך מן רה"י שהם הבררים אל ר"ה שהוא המונים או להפך וזהו בשבת לפי שבשבת הקליפ' נבדלו
מן הקדושה והמוציא מרה"י לרה"ר חוזר להיות קודש כחול גם המונים מרה"ר לרה"י אסור כי הוא סוד בחינת המונים
ואסור לברור בשבת כמבואר אצלינו בסוד מצות אסור עבודה בשביעית כי אין זיווג שבת נעשה מן הבררים רק
חדשות לפי שכבר ידעת כי שם ש"ל ב"ן להיין היא סוד המלכות והיא המבררת בררוהן ומעלת מ"ן נוקבין מהם
ובחול היא פעולה ועושה מהם אך בשבת צריכה ליר ולהתעבר בן הקליטה כה לברור ולכן אסור לברור וזהו הטעם נ"ל אינה עהטה
עצמו שאסור להמשיך מרה"ר לרה"י // ובחזור לענין כי הלא אמרנו כי ענין העיבורים האלו כלם הם לסוד אותם
המלכים שמיתו ונתבטלו שהם הכלים הראשונים וכבר ביארנו החילוק שיש בין מלכים דאבא ואי' למלכים דזו"נ
כי של זו"נ מיתו ונתבטלו להיותם רק קצוות לבד של אבא ואי' לפי שלא ירדו רק הנוקבא דזא' לבד לכן כשבא התיקון
שלא גם אותם המלכים של אבא ואי' יעלו שהם והם סוד יעקב ולאה כמו שנבאר בע"ה גם יש חילוק אחר ושמו דרגא
היטב הכל והוא כי הלא כבר אמרנו כי אבא ואי' היו תחילה אחור באחור ואז אותם האחוריים שלהם שלא יכלו לקבל
האור העליון הם המלכים אשר ירדו ממה כנוקבא דזא' והם עשה אחוריים של אבא כנגד עשר ספי' שבו ונעשה
אחוריים שלאי' כנל וכאשר חזרו אח"כ להיות פנים ואחור עי' פגם החכמה כנגד אחור הבינה הנה אז יש תיקון יותר לאבא
מן אימא בבחינה א' וכן בחי' אחרת יש לאימא יותר מאבא והענין כי הלא נודע כי אבא ואי' הם שוהין במני צדדיהם
בשתי זרועותיו ובשהם פנים כפנים אז הפנים שלאבא יותר יושר ממש כי שני הפנים דאבא ואי' ואז ב' פנים דאבא ואי'
מקבלים זה מזה והנה נודע אצלינו כי סבת שבירת הכלים ומיתת המלכים היו לחוסר התיקון לפי שבאותן תיקון

אז האור בלתי מסך והוא אור גדול ואין יכולת בהם לקבלו ואז מתבטלים ולכן עד שהתיקון אז האור העליון מתמעט
ויורד דרך מסכים ויכולים התחתונים לסובלו כמבואר אצלינו והנה קודם שנתקן עדיין לא היה שום תיקון באצילות
כלל והיה האור בו ולכן אבא ואמא היו אחור באחור כי כאשר יצא אור מאבא ואמא ונמשך בישר כנגד החזה של ז"א
אז עצמו אז נכנס בו שני אחוריים דאבא ואמא ואז אבא ואמא יכולים לסובלו והטעם כי אעפ"י שהפנים יש בהם מעלה
יתרה על האחוריים עכ"ז אדרבה זה הטעם בעצמו הוא הגורם לזה כי הפנים להיותם דקים וזכים ובפרט אם היה מתפשט
בהם היה האור נכנס ובלתי מעוכב בהם ואז היו מתבטלים ומתים אך כאשר האור הוא פוגע באחוריים שהם עבים
מאד אין האור יכול להכנס בהם וכיון שאין האור נכנס שם מחמת עוביים וחומריותם כי לכן אין רוחניות האור
יכול להכנס שם כנודע ולכן נמצא שאין האור העליון נכנס באבא ואמא רק דרך מועט ויכולים לקבלו וזהו הסוד שאם
ואמא היו אחור באחור לא היו פנים בפנים היו נוטלים לשאת כאשר המלכים כמ"ש והנה אחר שנתקן השאר נשאר כל
אז נתמעט האור למטה עד השאר דעתי שנתקן ונעשה פרצוף ובא האור על המסכים דקים ועי' המסכים הם יש
יכולת באבא לקבל האור העליון אפי' בפנים שלו להיותו דכורא אך אימא נוקבא היא אעפ"י שנתמעט האור קצת יותר
ממה שהיה בתחילה עכ"ז אין בה יכולת לקבל האור רק דרך האחוריים שלה ולכן כאשר נתקן עתה אז חזר אבא פנים
כנגד החזה דז"א אך אימא נשארה כמו שהיתה ועי' זה נמצאים אבא ואמא פנים באחור פי' פנים דאבא כנגד אחור דאמא
ואמנם האמת הוא כי האור הנמשך אל הפרצוף הנה ודאי שהוא דוקא מן פי' אבא המאיר לאימא הנה עתה
בה האור יסוד ואמנם כן שתהיה אימא פנים בפנים עם אבא או אחור שלה כנגד פני אבא כמ"ש הנה ודאי שהתמיד
האור דאבא היא שוה כי לעולם אבא הוא בבחי' פנים ואך השינוי הוא באמא כי כשתהיה אימא פנים בפנים עם אבא
אז לוקחת אותם ההארות שלימות מן אבא וכולם נכנסים בה בפנים שלה ושם מאירים אך אח"כ מן הכמות הנשאר
מן ההארות ההם מתפשטות שהם הולכים אל האחוריים ולא יהיה רק חלק מועט מן האורות כי כולם ניתנות אל
הפנים שלה אמנם בהיות אימא אחוריים שלה נגד פני אבא הנה ההארה של אבא אינה משתנה עתה בה האור
יסוד כי באימא היתה היא פנים שלה מלבד אך השינוי הוא באמת כי הארה זו מקבלת מן דרך האחוריים שלה ואז
עיקר ההארה לוקחת האחוריים והמתהלך אל הפנים ואעפ"י שהאחוריים הם עבים יותר נמצא עכ"ז היא שלוקחי'
הם מעט ואסתלקה עיקרו עתה אל האחוריים ושיהיו ניתנין אל הפנים ונמצא כי בהיות אחור אימא כנגד פני
אבא הנה האחוריים שלה הם מרוויחים הרבה ולבחינת הפנים הם מפסידים אך האחוריים מרויחים הרבה
פי' פני אבא מסתכלים בהם ממש ומתמתקים יותר משאם היתה אימא פנים בפנים עם אבא כי אז היתה
ההארה אל הפנים לא אל האחוריים ונמצאים עתה האחוריים של אימא נתקנו יותר מאחורי אבא כי אחורי
אבא אין להם פנים אחרים שיסתכלו בהם כמו שיש אל האחוריים דאימא המסתכלים פני דאבא בהם
ומתתקנין אותם ונודע כי כמו שיש מיתוק כאן למטה באחוריים דאי' יותר מן האחוריים דאבא לכן אותה
ההארה מעשרת מתמתק אל למטה דרך אל האחוריים דאבא ואי' שנפלו בתחילה למטה כנ"ל ונמצא כי האחוריים של
אימא שירדו למטה קבלו עתה הארה יתרה מן האחוריים של אבא וזהו סוד שלאה נביאה מיעקב כמו שנבאר
בע"ה אמנם יש בחי' אחרת כי אבא היה לו כח לקבל האור העליון כי זאת היתה הסבה שאז היה בפנים אך אימא
לא היה בה כח לקבל אור העליון ונשארה כמו שהיתה בתחילה אחוריה כנגד אבא ולכן בחי' זו היה כח באחוריים
של אבא שהוא יעקב להתקן כולם כמו שנבאר אך האחוריים של אימא שהיא לאה לא נתקן רק בחי' המלבות שבה
כמו שנבאר בע"ה ונבאר עתה סדר עליית זו"ן ויעקב ולאה ואח"כ נשלים הדרוש הראשון כי הלא
כאשר נתקנו אבא ואי' אז יהיה יכולת להתקן זו"ן שהם המלכים שמתו וירדו למטה במקום הקליפות
והנה נשארה המאציל העליון להתקן זו"ן היה צריך להעלותם מן הבחינה עד מקומם שבאצילות כנודע והנה נודע
כי קודם שיעלו במקומם שבאצילות וירשו את מקומם הראשון הוצרכו להיות בסוד עיבור תוך אימא כנודע ואח"כ
בסוד יניקה שהניקה בבחי' אימא וע"י לאה ואח"כ בזמן המוחין שהוא הגדלות אז הוא תיקון זו"ן האמיתי
כי תחילה בסוד העיבור היה זה רק בלתי כולל כולה ונקביה נקודה א' וכשהיה זמן היניקה אז זו"ן היה לתוך שם קטנו'
ונוקביה בחינת מזה א' שלמה אח"כ בזמן הגדלות אז נבנו זו"ן ונעשים כל א' פרצוף גמור מלא בפ"ע
והנה יעקב ולאה שהם אחוריים של אבא ואי' אינם יכולים כלל עד שיתקנו זו"ן והטעם כי אעפ"י שהם אחוריים
של

של אבא ואי' הגבוהים עכ"ז זו"ן יש להם פנימיות גדול והם גבוהים מאלו האחורים כי סוף סוף אלו הם אחורים
גמורים החיצונים שהם ריקן ולכן צריך שיתקנו זו"ן לבחי' הגדלות ואחר יתקנו אחוריים דאבא ואי' והנה
לפי שאמרנו כי יעקב ולאה ירדו במקום הנוקבא דאצילות באופן זה כי יעקב שהוא אחוריים דאבא מהזכורת
נפל בצד הפנים של המלכות ולאה שהיא אחור אימא נוקבא נפלה כנגד האחוריים דמלכות דאצי' והי' כמו
ואחר כשנגדלו זו"ן אז נפלה הנוקבא דאצילות למטה בבריאה ונשאר תחלה יעקב ולאה ואז היו פני לאה
מכוונים אל אחור יעקב והטעם כי הלא ז"א נודע כי פניו ממש מכוונים כנגד הפנים שלאמא כי הלא ממש ז"א
הוא בתוך שלאמא כנודע ופניו שם כנגד פנים שלאמא וכן פני אבא ואי' הם כנגד פני אמא ממש כנ"ל כי בהיות
אבא פנים בפנים אז שניהם ממש הם כאשר כנגד פני אחד ואמנם גם יעקב צריך האחור מן הפנים דז"א ולכן
אם היו פני יעקב כנגד פני לאה ממש הנה ז"א הוא נבנה מאחר כי יעקב אינו רק כנגד מקום הנוקבא לבד שלא הי'
כלל הקרון דהא' ז"א ונמצא פני הז"א גבוהים הרבה למעלה מן יעקב ולכן כאשר יעקב האחוריים שלו הם כנגד פני
לאה וכנגד פני ז"א אז נמצא כי הז"א חסר קומתו ממש למטה ויורדת האור פניו אל פני יעקב ממש מלמעלה
למטה כמו כן אבל אם פני יעקב פונים אל לאה היתה הסתכלות הארת פני ז"א לכתיבת לקומתו להסתכל
לה כי יעקב להאיר לו היה מסתכל באחוריים של יעקב ולא בפניו כנודע בחוש הראות ולכן הוצרך יעקב להחזיר
פניו כנגד הצד שלפנים פני ז"א ולהחזיר אחוריו כנגד פני ז"א ולאה כדי לקבל אור פני ז"א פנים בפנים כי גם למעלה
במקורו אבא הוא מקבל הארת פני אמא פנים בפנים ואמנם לאה עומדת אחורי יעקב פנים באחור להסתכל בו כי
למעלה שאבא הפך פניו וגם אימא לא היתה יכולה לקבל מן בחי' פניו ולכן החזירה אחוריה כנגד פניו אבל כאן שיעקב
חזר אחוריו אל לאה לכן יש יכולת בלאה להסתכל ולקבל מאחוריו ולכן פני לאה מסתכלים באחורי יעקב והנה כאשר
עלתה הל' למעלה במקומה באצילות היא מוצאת את יעקב ולאה פנים באחור כנ"ל ובאיזה עולה נכנסת פניהם
באמצע כי מקומה שם כנז' והנה ז"א בהגדלתו מתארכין רגליו עד למטה בסוף ישודן כנ"ל וגם הוא מפסיק בין
יעקב ללאה והנה כבר אמרנו כי אין מקום שם רק לג' בחינות שהוא הל' באמצע ויעקב מצד הפנים שלה ולאה
מצד האחוריים שלה הנה עתה יש ד' בחינות שם שהם זו"ן ויעקב ולאה ואין בה במקום ההוא לסבול את כולם ולכן
שבחי' א' מהם עולה למעלה ולכן עולה לאה למעלה ולכן נמצאים ג' למטה לבד שהם ז"א באמצע ויעקב לפניו
והל' מאחוריו ולכן הל' מקומה האמיתי הוא שם כנגד החזה כי שם בחינתה כמבואר אצלנו מכמה מקומות ואמנם
לאה עלתה למעלה מן הל' מפני חסרון המקום אך היותה לאה העולה למעלה הטעם הוא כי לאה היא אחור
דאימא שקבלו יותר הארה מן האחוריים של אבא כנ"ל בהיותם אבא ואי' פנים באחור כנ"ל ולכן היה לה כח לעלות
למעלה ויעקב נשאר למטה כמו הל' שלהיותו בורא היה לבני זו"ן והל' באחור הזעיר כי היא נוקבא וגם כי שני
אין לה כח לעמוד פנים בפנים עם ז"א גם טעם אחר ללאה כי הלא עיקר מקומה ויניקתה הוא מן המלכות
דבינה שבתוך ז"א והוא למעלה בראש ז"א ולכן יש בה כח לעלות שם לקבל הארה משם וזהו טעם אחר גם ליעקב
למה נשאר למטה כי שם מקום יניקתו במקום שמתגלה יסוד אבא שהוא מן החזה ולמטה זולת טעם הראשון
כי נשאר למטה לחסרון תיקונו כי אחורי אבא לא נתקנו כי אם אחורי אימא לבחי' א' ואמנם יעקב נשאר למטה
לב' טעמים הנז' וגם כתב טעם למה אחוריים ליעקב כנגד פנים דז"א א' הוא כי כן היה תחילה וגם כי עי"כ
מקבל אור ישר מפני הז"א כנ"ל ונבאר עתה טעם למה לאה עומדת פניה כנגד אחור דז"א והל' היא אחור
באחור דז"א והענין הוא כי הנה כבר הודעתיך כי לעולם אין אחיזת החיצונים יכולה להתאחז באום פנים שבעולם
אפי' בפנים דנוקבא רק באחוריים ושם אחיזתם והנה כאשר היא הנוקבא השניה של ז"א והיא [illegible] גמור והיא
מפני הנשיאה (?) כנודע ואמנם אם היא היא פנים באחור הז"א כמו שהיא לאה שעולה הנה החיצונים יתאחזו
ויינקו שם בודאי וזהו טעם שעולה זו"ן אחור באחור כי אז נמצא מצד א' שהם פני ז"א ומצד אחר פני
נוקבא ואחוריהם מדובקים זה אל זה באחור ודבוקו ורוח לא יבא ביניהם ועי"כ אין החיצונים נכנסים בתוכם
באמצע האחוריים כי הם דבוקים ממש וזהו הטעם הנכון למה היו דבוקים אחור באחור עד הולך (?) אחר
נסירה להחזיר אותם פנים בפנים אך הטעם כדי שלא יכנסו החיצונים באחוריים באמצע ואמנם אחר
שנסתלקו האחוריים שלהם ע"י הנסירה כנודע אז הם חוזרים פנים בפנים כי אין כח בחיצונים לינק אפי' באחוריה

וזהו הסוד שאין זו"ן עומדים אחור באחור רק בשירא[?] אינם עושים רצונו של מקום כי אז יכולים החיצונים להתאחז
באחוריים שלהם אם היו עומדים פנים בפנים ולכן חוזרת אחור באחור כדי שלא ישלטו החיצונים באחוריים שלה והנך זה
והנה אם הנוקבא היתה אחור בפנים היו החיצונים נאחזים בה הרבה והטעם הוא לפי כי היו האחוריים שלה גלויים ופנוי'
ויכולים החיצונים להתאחז אך מה שאמר שהיו הקליפות נאחזים הרבה מאד הוא לפי שהיא נקבא וכבר ידעת
שהנוקבא רגליה יורדות מות והטעם לפי שהיא הנא קשיא ושם אחיזת הקליפות וגם כי היא אחרונה שבכל הי"ס
ולכן היו נאחזים בה הרבה ונב' אין אנו רוצים שיתאחזו בה הקליפות מפני שהיא נקבא העיקרית (כנודע ולכן) היא
עומדת אחור באחור ואומנם למה אמרו שגם היא נקבא דכורים להתאחז בה הקליפות עכ"ז אין אנו חוששים
שה והטעם כי אינה נקבא עיקרית רק וגם כי אינה מכלל הי"ס רק אחוריים שלהספי' הנ' ואין אנו מתקנים אם
יתאחזו שם החיצונים גם טעם אחר כי היא אחורי הבינה וכבר ידעת כי הבינה היא דוחה את הקליפות ולכן
אינם יכולים להתאחז בה כמו [?] אם היתה עומדת פנים באחור גם טעם אחר כי היא עומדת בין ראשוני'
רזא ושם אין החיצונים נאחזים כמו כן התחתונות ששם עומדת הנ' ואמרו שלא יזיק ויועיל למה הבי' אחו'
באחור כמו הנ' כי ודאי שיותר טוב יהיה אם תהיה אחור באחור משיהיה פנים בפנים כי טוב מאד זה
מלאך המות באחור והתשובה כי כבר ידעת כי הקליפה ... והיא ... כמ"ש כי טוב מאד
זה מלאך המות והנה ... (הנשון) ... ורואה כי ... היה מורח להניח בחינת אחיזת זה
אל הקליפות ולכן ... הבינה יותר מועטת שבעולם שהיא אחורי למה שיותר מועט יתאחזו באחו'
למה מבאחור הנ' ולכן היינו אחוה למה מנולים בה שיתאחזו החיצונים ויבקו ... חיותם לדוקא
ונבאר עתה ענין למה ויעקב כי הלא לפי שיעקב הוא אחוה אבל שהוא לבורא והם יותר מוכחהם וגם
שאחכא היה ענין התחילה וחזר לבחינת פנים אחר התיקון ... כנ"ל ולכן כל האחוריים שלו שהם י' אחוריים
של י"ס כלם נתקנו והיה יעקב פרצוף גמור שלם מכל האחוריים דאבא מושכל מה כמו שנבאר אך לפי
שהאחוריים שלבינה הם יותר מאחוריים כי הפנים פני התבונה הם כנ"ל ולכן היתה לאה עומדת למעלה בראש
ז"א כנ"ל ויעקב נשאר למטה אך לטעם הנ' שיש שלם ליעקב יותר מבלאה לכן לא היתה לאה כלה י"ס של
האחוריים לגמרי רק המלכות של אימא לבד שהיא הבחינה העשירית של אימא ואומנם כאשר לאה שהיא
האחוריים שלהמלכות של אימא היא עולה למעלה על פני הדעת של הזו"ן כנודע אז הפנימיות של המלכו'
דאימא שהיא עומדת תוך הדעת דז"א כנודע היא מושכת את לאה שהיא חיצוניות שלה ויש לה חשק להדבק
בה בלאה שהיא אחוריים שלה ואז מאירה בה ומתקנה ועושה אותה פרצוף כמו שנבאר והנה גורגרת לאה
נקראת כי היא ד' אלפין של ד' אהיה כנודע ויש בה היא ד' מוחין) והענין כי לאה נ' אינה רק חיצוניות של המלכו'
לבד ואין בה רק אחוריים של ספי' א' לבד אמנם נשארה שם לדעת של ז"א נדבקת בפנימיות שלה העומדת
תוך הדעת דז"א ואז הפנימיות שבה נותנת בה את האור נ' ספי' התחתונות דז"א שהם נה"י ... שהאחוריים
שלהם לא עלו ואז האחוריים נותנה כי נעשית לאה כה ד' ספי' שהם נה"י וזהו שיעור פרצופה כי גם החל
אינה רק כנגד ד' ספי' דז"א התחתונות אבל יש בה כל הי"ס אך לאה אינה רק ד' ספי' אלו לבד ואז נעשית פרצו'
ונעשית הש' לאה כנודע וזהו סוד אשיה ליי' כי נחה נחה מי' כי לאה היא לרא"ש ז"א למעלה והוא מקום
נחה ונבואה וגם עטורה היא סוד נאותיות אלו כנגד הנה הנ' עלאין) שהם נה"י דאימא מתחברים עם נה"י
דז"א שהיא שורש לאה שהיא מלכות דאימא ואז נ' ספי' הנז' נעשים פרצוף א' ונק' הש' עילאה וזהו כי נחה נחה מי' כי
נתחברו נ' של נחה שהם נה"י דאימא עם א' של נחה שהיא בחינת לאה מלכות דאי' ואז כולם נעשו פרצוף אחד
שהיא ה' של נחה כי כבר ידעת כי פרצוף הנוקבא עיקרה שהם נקיים כנודע ולכן הראה כי לאה יש בה ד'
מדרגות שהם ד' אלפין של ד' אהיה כי אימא היא אהיה וכנגד ד' ספי' התחתונות שבה שהם נה"י הם ד' אהיה
ונקראים כמו' והאחרים נקבא לאה והנה לא יכלו להתקן רק המלכות לבד וכל הט' ספי' של אחוריים שלה נשארו
למטה ולא יכלו להתברר ולכן כל מה שאנו עושים מברי' את העולם עד ביאת המשיח מהם שמיני הכל הוא
לתקן ולברר אלו הט' ולא יתבררו רק עד ביאת המשיח במ"ה והנה ר' הכהן אחר כי נלמד משמעות נ' אחוריים
הם א' אחוריים שלים דאימא שנטלו להיותם אחור באחור ואחר כך נטלו פנים ב' אחוריים אחרות שלים דז"א שנטלו
בזיווגם

205

רמוז

להיותם אחור באחור כי אז היה קטנות פנים בב' באחורי אימא כי נשארה האימא באחור אך לא נשאר רק בחינה א'
של אחוריהם פשוט ואחור באחור אך חזר כפנים ונתקן כנ"ל והנה האחוריים הראשונים אלו לא עלו לשם עד ימות
המשיח אך האחוריים השניים מן המלכות שבהם נעשית לאה ומן הט' אחרות אשר מהם עתה מן בריאה השלישי
עד ימות המשיח והנה מה שלא נשלמה לאה נאה הוא מי עצמו מציאות אחורי לאה כי בז"ל לאה הם ב'
פעמים י"ה ואות א' דלאה היא מפני מלכות שהוא שורש עיקר ותכלית לאה ואז מתחבר הכל ונעשה צורה ואז
הכל פחד נק' לאה ////   דע   כי ז' בחינות יש למלכות א' להיותה כסיגה נקודה כלולה מי' אבל אין לה פרצוף   עי' בענין דרוש לעולם דף ב'
ב' להיותה פרצוף שלם נחלקת   לט' וכלולה כהנ"ל נה"י דבורא אבל עדיין אין אור הראשונה דבורא שמן הכתר
שכן עד עיבור דבורא מאירים בה ג' בהיות ה' ראשונות מאירים בה ואז הג' להיותם אחור באחור עוד יש
לבחינה אחרונה בסוד פנים בפנים א' הוא שתחזור המלכות פנים בפנים כ"מ שלה כלולים מן נה"י שלהזכר פנים בפנים
אך אינה עליונות דבורא מאירים בה ב' בהיותה מפני העליונות מאירים בה ג' שהיה שוה אל הזכר פנים בפנים כולה
כל שיעור קומתו אך תהיה מקבלת ממנו ועל ידו ד' שתהיה גם היא מקבלת מן הבינה לעצמה כי בעוד שאבא ואי' באחור
שהיו ונתקן גם אלו יהיו כן ולא יצטרכו זה לזה ואז יש מלה פתוים אחרים ויתבארו בה' כל זה כנזכר ולכן ואמנם התחלה
היתה בחי' ראשונה ואח"כ בחי' ב' ואח"כ בחי' ג' כנ"ל וכל זה בסוד אחור ואח"כ הוצאה את לאה כדי שיעורר מ"ן נוקבין
ואז יחזרו פנים בפנים ולולי חטא אדה"ר היה החזרה אפין באפין בבחינה האחרונה שהיא ע"י שתתמשו הה"ת ומלכות בבחי'
א' אך כי כמו שהתעורר ראשו הוא בסוד הה' שבבינה כך היה ראוי שתהיה המלכות ולא תצטרך לקבל מן הז"א כלל רק שוים
כמציאותם אמנם לפי שחטא אדם חזרו כשכבה הוא אפין באפין אך לא בגדול מציאות עצמו רק שקבלה היא ממנו
ועל ידו ואח"כ נמצא שהבכך שלו יהיה גדול יותר מבתה ואחר עבור השבת היא כימי החול חזרה להיות אחור באחור
כנגד נה"י שלו כפרצוף שלם אך לא היתה מקבלת אור הה' ראשונות שלו ובשבתות אחרות חזרה אפין באפין עד הנ"ל
וכן בימי החול עד הנ"ל וזה נמשך עד עקב ישראל ממצרים אך ישחילוק א' והוא כי הנה כבר ידעת מש"א לכ"מ דה
העלה לאיר להשיג לקיים א' עד אברהם עד שאז היה למעלה מן הקישוס ואח"כ הורדו הקיים וכן יצחק יעקב
לוי קהת עמרם משה ונמצא כי משה חזר להורדו למטה מן הקישוס ופשר הדבר הוא כי הנה אחר שבאחרונה
שבוס שבת הראשון היו פנים בפנים רק שעדיו היה גבוה מבתה והיא יונקת ממנו אבל נמצא כי המלכות שלה
היא למטה ממנו ואין מקום לה כנגדה בזכר שתינק ממנו ולכן צריכה שתהעלה ליסוד שלה כדי שתוכל לינק
ממנו ונמצא כזה שלהה הקיים א' כימי אחד ובשחזרה אחור באחור בימי החול היתה פרצוף מנגד בנה"י שלו
כי העשיות שלה עלה ונכללה בשבת שבה וכן עשו כלהז' שעלו להשיג למעלה עד שנמצא כשבא אברהם היו הז'
שבה כלולים בג' ראשונות שבה והם היו אחוזים למעלה בראשי נה"י שלהזכור ומיום נה"י שלהזכור היו יורדים
למטה משיעור קומתה ונמצא כי הז"א הוא היה מנהיג את העולם וזהו סוד וי"י המטיר על סדום ועל עמורה מאת
י"י מן השמים כי מן הז"א שנק' שמים מושם יר' אש ונפרצת רק כי להיותם גם הנקבה נאחזת בראשי נה"י שלהז"א
נמצא כי גם היא היתה נכלל וזהו וי"י הוא ובית דינו ועין זה תבין כמה שבארנו בענין ליבן דבורא הקיפין בריש
וגיחין כמופלא כי הני דבורא הם נה"י שלו וכשהם כלולים בנקבה אז הם גיחין כמופלא כי הם מציאות מוחין שם אך
כאשר אין הנקבה נכללת למעלה עד הנ"ל אז נמצא נה"י שלהזכר מעולים וכזה הם הקיפין כמופלא ולכן המטיר נחבה ואש
מן השמים כי אין הז"א נק' רחמים רק לפי שנה"י שלו שהם סוד ההין שבו נכללים במוחין דנוקבא וזהו סוד הולכת
חילה מנהקה שהיא הויה מלמדנות והבן סוד זה ואמנם אין זה רק בהיותה בימי החול אחור באחור אך בשבתות תמיד
היה פרצופה שלימה והנה נשבא אברהם איש החסד ידיהה לקיים א' והוא החסד שלה שנתפשט וכן עד שבא משה
ונתפשטו ז' ספירותיה בסוד אחור באחור בימי החול והנה מן הראוי היה כשבא אברהם ונים להוריד מדרגה א'
כי גם מפני א' מה ראשונות של הז"א האיר בנוקבה וכן כי יצחק יאיר ב' מפירו וכן עד הסוף ואמנם אין מן הראוי
רק עד שמול אבהם כי בהיותו ערל לא אמשר ואמנם נמצא חשבון שהוא כנראה כן הכהנים ועבו' לא מצינו שעלה אור
הה' מפני ראשונות דבורא וזהו סוד גלות מצרים כי היה עד עתה שלא מקום להתגלות אין חסרון ומשיגן נרגש לקרא
גלות אבל אחר שכבר היו ראויים לקבל ולא כולה אז נק' ולכן סוד גלות מצרים נמשך מסך הכהנים ואמנם השמש
שלא עלתה הוא כי הוא אבהם סוד גלות א' של לאה וכן כל אותם הנשמות שהוציא אלהים א' לזה נגעו סוד הקרי' אותם

ק״ל שנים שהוליד שת ורוחין היו צהבין להרקן ולכן כל זמן שהיה אוהב רע בעולם לכך מהרקן אי אפשר
להגלות אור העליון ולכן היתה עד שירדו ישראל למצרים ובאותם ק״ל שנים ראשונים נולדו כל אותם
נשמות שהוליד אדם בשכן ורוחין ואחר השלימם אז נולד משה מצד הטוב וז״ש ותרא אותו כי טוב הוא
ואם תשאל ר״א כשנולד משה היה כלו מלובש א׳ אותם נשמות א״כ אז למה לא נגלה האור העליון רע כי
אותם שנולדו כולם היה ראוי וצריך שישתעבדו בחומר ובלבנים ואותם הקאויים למורחיהו שם כי
היו מצד הרע גמור והאחרים המעורבים בטוב נשתעבדו בחומר ובלבנים כל אותו זמן וזה היה כור
ומצרף של אותם נשמות להוציא טוב מהרע ואותם סוד העני׳ יותר באורך הוא פה הנה כל נשמות אלו נגו
התחילה בסוד דור המבול ודור הפלגה וזהו דור המבול דכתי׳ בהם כי רבה רעת האדם בארץ כי הלא הם סוד
אדם׳ עצמו ולפי שהתחילה חטאו שנבראו מסוד שכן ורוחין נמשכו אחר שורשם וחזרו להשחית מקום
זרעם על הארץ והנה של דור המבול הושלכו ליאור מצרים ומהן ואותם של דור הפלגה שהיו בונים בחומר
ולבנים שעליהם נאמ׳ אשר בנו בני האדם בני אדם ממש באו עתה להשתעבד בחומר ולבנים וכזה נתקן
מה שלבנו והוא טוב מהרע אחר שנולד משה כי באותו שנולד משה התחיל השיעבוד בגזירת מהם
אחירה מ׳ שנים לעני׳ אלהים והנה כל אלו נשמות הם כנו אהם אחיו של משה ממש וזהו סוד קר המלך
אחיו של משה ממש העם אשר אנוש לקבל נפי להעלותך כי אני כקבלן ממש כי אני אחיהם וז״ש ואל
אראה ברעתי כי משה היא על הטוב והם היו על הרע הבלולבו ולכן ואל אראה ברעתי ממש וז״ש הקב״ה
לאחיהם כין הכהנים כי לא יהיה זרעך בארץ לא להם זרעך ממש אותו הזרע לגעלה ולהיות כי הם מלובשים
בשכן ורוחין שהם החיצונים ולכן באו בדור המבול והפלגה בנים גמורים ואותם עתה יהיה מהם גם הם
וזהו כי גר יהיה זרעך ואותם כצאת ישראל ממצרים עד שנבנה הבית הוא שלמה היתה לשלמות פנים
לפנים כבתחילה אך בתחלה היו אחור באחור עד הנה אך היה תוספת א׳ והוא כי נגלה אור ה׳ ספירות ראשונות
בבוקר ואז יכוו מן הגלות ולהיות כי סוד גלות זה היה גדול מאד כי היו אחור באחור עם כל בני האדם ה׳ ראשונות
משא״כ בשום גלות לכן אנו זוכרים תמיד יציאת מצרים אך רק כי בליל פסח נעשה בסוד פנים לפנים ולכן אנו
ובשנבנה אומרים הלל גמור והכל יהיה כבתחילה ולכן שאר ימי הפסח אין בהם הלל גמור ובפסח ראשון אז חזק
פנים בפנים כבתחילה כשבת ראשונה ובהאיר השלם אבל אם היתה שלה ממש מתוקן מנשמתם כבר א׳
לא היה אותה ולשון שולט בו אך עתה שהיא עתה לינק ממנו יש בה תוספת ירדתן ולזה היה בימי החול
אפי׳ בסוד פנים בפנים וקומתם שוה ובשנחרב הבית אז חזר כמו שהיה במדבר בצאת ממצרים אחור באחור
להאיר ה׳ ספירות עליונות ואותם במדבר לא נחשב זה גלות רק אדרבה גאולה כי הנה מעולם לא היה אור ה׳
ראשונות מאירים בה ולכן נשגלו והאירו ה׳ ראשונות אז היה סוד הגאולה אבל כאן שהתחילה היו פנים בפנים
אפי׳ בחול ואז חזרה אחור באחור נחשב גלות ממש גם סוד שבין גלות זה הוא כי הלא כבר בית המקדש ראשון
נתוסף אור גדול והוא כי הלא כבר ידעת כי הבינה מתפשטת אותה עד היסוד של הזכר ואותם בתחילה לא נתפשטה
רק עד היסוד ראשון של הזכר אשר עליו אחר בסוד הת׳ נודע אחר בבית ראשון נתפשטה הבינה עד היסוד של
אחרון שנתוסף בו ועתה שנחרב הבית וחזרה לאחור נמצא כי כל אותו אור הבינה נמשך אל החיצונים וזהו סוד
הגלות ולכן היה גלות זה ע׳ שנה והטעם כי הלא בארנו כי סוד נה׳ הם מתפשטים תמיד הבינה כי הם ארוכים משא״כ
היסוד ולכן נמצא כי יסוד הבינה אינו מתפשט בהר״ק א׳ עד הדעת לבד אך נה׳ שלה הם ארוכים הרבה והם
מתפשטים בתוך נה׳ של הזכר והיסוד שלה בדעת שלו אך הת׳ של הזכר אין בו התפשטות [illegible]
הפנה והנה אם תמנה מן הפנה אל היסוד הראשון של הזכר שהוא סוד הנבואה שלו אחר נמצא שהם ה׳ ספירות
חסד גבורה נבואה של הזכר והנה הת׳ והדעת כולם אחם ולכן אינם נחשבים רק ה׳ ספי׳ ואחר נתוסף לבית א׳
התפשטות הבינה בתוך של זכר הרי הם ז׳ ספי׳ ואלו הם ע׳ שנה של גלות בבל כי אותם ז׳ ספי׳ של הבינה הם
יונקות אל החיצונים ואותם אחר לבית שני חזרו להיות פנים בפנים רק שהיה שינוי כי שלה כל ספי׳
התאין שלו מהם הת׳ עד היסוד דוגמת שהיתה אחור באחור והנה חסרו עתה מלמנה ה׳ ספי׳ ראשונות של
הזכר והם סוד ה׳ דברים שלא חזרו בבית שני אותם והתומים וכו׳ ובשנחרב בית שני אז היה גלות שאין למעלה ממנו

ולכן

ולכן כתי' המשיח לא יזכר עוד חי יי' אשר העלה את בנים מארץ מצרים והענין הוא כי הלא חזרו
להיות אחור באחור אך חזה למטה להו"ה' התחת' יסוד ומלכות כל שיעור קומת הזכר ושם נקוד
נקודה א' כלולה מי' כתחילת האצילות הראשונים ואז מצרים אתעברו שהם סוד נה"י מצרים דתחתית
אתעברו ומלכות והיה למטה מכל קומת הזכר כסוד נר יה א' לבדה וזהו ויגל שם כל עצמי ותחתית
מלוס ואחר כך סוד פסח ראשון שנה ה' ראשונה ומה שני' ה' שניה והטעם כי בכור ראשון היה
קומתה שוה לקומתו ממש והיתה יונקת מן אותם ה' ראשונות שלו ולכן נק' אז פסח באשלמותא והענין
הוא כמה שנאמר כי בט"ו לחדש אז קיימא סיהרא באשלמותא כי הוא סוד ט"ו לחדש ה' על עשר כי הלא כל
אורך המלכות הם יס"ו שיעור קומתם הוא כהת' נה"י דדכורא והנה על אלו שומים למעלה ה' ספי' ראשונות
הרי הם ה' על עשר ואח"כ נשארת מתגדלת עד למעלה נמצא שהיא יורשת אותם הה' שהם על שיעור קומת עשר
שלה ואז היא סוד ט"ו וגם ענין היה לה לא' ראשון של פסח כמו כנים ולכן אומרים הלל גמור כנ"ל ולכן לקחו
פסח מצרים ומשכו מקחו מבעשור לדורות כי היה כסוד י' ולכן ולקחו מבעשור והמתינו ה' ימים עד ליל
פסח ט"ו לחדש ואז אכלו אותו לדורות כי אז האירו לה עוד ה' ראשונות ונתפשטה עד למעלה באופן כי היית
עד שם נמצא שהיא כסוד ה' ראשונה אך לפי' לא היתה כי אם פנים בפנים כל ספי' שלו ה"ה' נה"י ומלכ' ה'
ספי' א' הרי היא ספי' א' שנה ואחר כך בעת חרבן שני אז נתמעטה פעם והיתה נקודה א' כמ' התחת היסו' הרי היא ה' שנה
כלולה מי' והנה כבר ידעת כי שיעור קומתה היא אורך היריעה ד' אמה באורך ורוחב והיתה נקודה קטנה
ולכן נק' ... כבל ... ד' שנתמעטה קומתה שהיתה ... ולכן ... שנתמעטה באצילות
כי כבריאה ניתוסף מיעוט אחר והוא כי גם הזאת שבבריאה נתמעטה משיעורו וקיצה נתמעט גם קומת
אילת ... שכינה וכשעשיה נתמעטה גם קומתה ... שבעשיה עד שאין כו"ק את' לבד כשיעורו ונחזור
לענין גלות מצרים כי אחר שהגלות הוא ענין הסתר אור הה' עליונות שלה זולת הד' תחתונות שהם הם
נה"י שהם שיעור קומת המלכות לכן כנגד הד' ספי' אלו שהם שיעור קומתה אשר חסר מהם אור אותם הה'
עליונות נגלו הם ה' שנה גלות מצרים גם מעוט אחר ... בית ראשון נק' ה' ש... כי הנה בבית ראשון
נתפשטה ... עד ההוד האחרון ואז גם היתה יונקת מלמטה ולכן נק' ה' ראשונה גם אך פית
כי לא הגיע יסוד ... עד הנבואה שהוא אור ראשון ואין המלכות נזונת עד שם רק מהה' ולמטה ולכן התפשטות הוד ראשון
נק' ה' שניה כי אינה יונקת מה' ראשונה והנה בגלותינו זה בעונותינו אינה רק נקודה כלולה מי' והיא תחת היסו'
וזהו סוד השליך משמים ארץ ... כי הלא תפארת ישראל הוא אשר השליך מן השמים אל הארץ שהיא המלכות
שהיתה תחילה בשמים שהוא למקום ... נודע וגם נגרשה מן נה"י וזהו ולא זכר הדום רגליו שהם נה"י
ולכן ... בתפלותינו נבנה אותה תחילה במעשה ... שלם והחזרה פנים בפנים ... תפלותינו רק שאינו
אלא כסוד הוא בכנף שלו ... שם והיא להוד שלו עולה שם והיא צריך לבנות קומתה עד הנצח להזדווג
עמה ואחר התפלה חוזרת ... ומה כסוד הנקודה כבתחילה אך כאשר יש לה מהולא מה שאנו עושים
בחול ... תפלותינו ... כשבת הם להעלותה יותר על הסדר אשר ידעת שהוא ... שבת
כנה"י ... עד שנמצא שבמוסף היא ... כשיעור קומתו פנים בפנים כמבואר אצלינו //
ורצוני לבאר לך מציאות הקליפות ושליטתם ... כי הלא אותם ששת ימי המעשה הנה הם ה' ימים הם
סוד ה' ספי' ראשונות שהאירו כוס קשש ואז נגלה מלכות על כסינה ואחר כך כוס הרביעי
נתמעטה וסוד מיעוט זה ... כי הלא אחר שהמלכות היתה עם התפארת ממש כנודע אחור באחור הנה
יורדת למטה תחת היסוד בסוד נקודה א' ... מה שהיא ... אחר חרבן בית שני אך הענין הוא כי כבר
ידעת כי כל א' ... שלה היתה כלא ... יש בה מציאות המלכות אחר כי ההנה ... כוס כח
המלכות ... שבכל א' מהם שלו תהיה כלולה מן המלכות ואחר כך תחילה לא היתה היונקת
מרגלית רק סוד העשייה שבה למטה ואח"כ כל הט' ספי' שלה שהם נכללות בט' ספי' שלו ירדו למטה
ונשארו ... פרצוף שלם מהם ונמצא כי התפארת הוא ים והמלכות היא ים כי המלכות היא עשייה של
ז"א והיא ... כי הם ... והם כ' והוא אינו עשה אלא נעלה ואחר כך ... אותם ט'

חלקים שירדו במלכות חזרו ונסתלקו בשורשיהם למעלה בזא"ג מ"ש יצאו ונשארה בחי' התחתונה שהיא מלכו'
שמעקרא לברא ושנא אדם חזרו כולם וכשחטא אז נגע מה שהוא נגע בתוכן כי"ת שט וקוץ שתוה
ונפלטמה ואורם הג' שלא ירדו לקליפות למטה כמו שנבאר בע"ה ולא נשארה בה רק הבחי' התחתונה
שלה כולה מ"ו וכן היא ערבה בעונותינו בחורבן) זק ובאור הענין הנה כי הלא באצילות הקדוש ישבו קליפ'
קליפות והם סוד אצילות הטומאה וכן בבריאה הקדושה יש בה קליפות בריאה הטומאה וכן ביצירה וכן
בעשיה אך הענין כי העשיה של הקדושה מעורבת תוך העשיה של הטומאה והם מעורבים יחד ואין שום
דבר בעשיה כלל ושקר שלא יהיה מעורב מטוב ורע קדושה וטומאה מעורבים יחד ומ"מ אך הרע הזה כעולם
הוא מרובה על הטוב ואמנם ביצירה הם מחולקים למחצה רק שהם מעורבים יחד טוב ורע ובבריאה אך
רובו הוא טוב ומיעוטו רע וגם כי הם מעורבים יחד ובאצילות רובו טוב ומיעוטו רע רק שאינם מעורבים
כלל ועיקר ואמנם אותו אצילות הטומאה הם קליפין באצילות הטהור וכן של בריאה לבריאה וכן עד העשי'
ואמנם אם קליפות אלו הם סביב או למטה מן כל עולם ועולם מאלו הד' עולמות זה יתבאר בע"ה אך כוונתי
הם כסדור א' יחד טוב ורע אצילות באצילו' ובריאה לבריאה וכן האמנם כנז' קודם שיחטא העולם כבר יתבאר
כי לא היה שום תיקון באצילות עדיין ולא היה רק אורות נעלמי' כאלו לא אינון היכלין וכל לבושי תיקון ואחר
נתקנו וכך נתקנו בראשית דאצילות התיקונים שידענו שיש בנוקבא ומוחין שהם כתר וחכמה וכן כל מלכות'
אח' ואמנם אחר שנתקן כל מציאות האצילות בתיקון נמצא היו החיצונים והקליפות בלתי תיקון כלל ועיקר
ואמנם באצילות הטומאה היו זעיר ונוקביה שלהם כמו שהיו באצילות הקדוש קודם שנתקן כי לא היה מתגלה
בזמן של שם רק ששה אורות בזכר כנגד ששה קצוות והם סוד נהירו דקיק למלכות ואור א' של נוקבא
דוגמת זו"ן הקדושים בהיותם אחור באחור וכשחטא אדה"ר נתחטאו נ"ב יכול על אדה"ר כדפירש וזהו סוד
ישת חושך סתרו ואז אין אדה"ר לאצילות מאיר אלא נגד באבא וא"ו דאבא וא"ו הם המלאכים ואת מאיר הזו"ן
ואמנם כאשר נסתלק אור זה דאדם דאצילות גם מיעוט אור במלכות למטה ונסתלקו ט' ספירותיה
העליונים ונתלבשו בקליפות והענין כי הלא קודם החטא שלא היו הקליפות בלתי תיקון כלל ועתה עליה
אצילות חטא זה שלאה גרם שהזו"ן של הטומאה נתקנו ונעשו ימ"ה לזכר וימ"ה לנוקבה פרצוף שלם ואז יצאו ט' ספי'
נהירו של המלכות ונתלבשו בט' ספי' של מלכות הטומאה והרשעה נשארה הראשונה אורה נקודה אור דקיק שהיה
תחילה יהיה בספי' העשיה את שלה ואלו הט' נתלבשו בט' ספי' הראשונות שלה וזהו סוד אמלאה החרבה לא נתמלא'
צור אלא מחורבנה של ירושלים כי מתוך ירושלים נתחרבה והיתה נקודה א' ועוד הרשעה שהיתה נקודה
א' נתמלאה בסוד ימ"ה כפרצוף שלם ואמנם הזכר שלה נשאר בו' אורות לבד כמו שהיה בתחילה ולכן זהו סוד
יהב הכבד כי קליפות מתגברת על סמאל לנוקבא זה כי היא יש בה י' אורות בי' ספירותיה משא"כ בזכר כי ששה
אורות לבד מאירים בו' ספירותיו. אך מה שנתחדש לאחר חטא זה הוא כי הוא עצמו נתפשט לימ' מה שלא
קצוות היה בתחילה רק ו' אורות לבד אך לענין האור אין בו רק ו' אורות לבד ומה שגם הוא נתפשט לימ' הטעם הוא
הנה כי שגם היא לילית נתפשטה לימ' שאין בה דבר רק מצדו אך לענין הרוחניות נתוסף בה אורות הט'
שחסרו ממלכות הקדושה דאצילות ובזה הבן מאמר ז"ל דרש מלכה מיני דקיק עד כמה קולה כנחש
וכו' לסוד נחלה ולא הוסיף קוס וכו' כענין זנב והשא והענין כי הלא לא נשאר באצילות הקדוש מלכות רק בחי'
שהיא שבה התחתונה מלכות שבמלכות ושאר הט' ספי' שבאו לה מזא' מט' ראש וניה של אלו יהיו למטה בקליפו'
ואלו הם הנק' ראש כי הם הראשונות שלה וראש דא שמבר לעפרא כי היא מונחת בין הקליפות וזהו שנק'
לעפרא סוד עפר הנחש ואמנם בחי' אחרונה שבה היא הנקרא' זנבא והיא נשארה באצילות והיא השולטת
עתה בגלות ולכן אומות העולם שהם זנבא יש להם הגבורה כי ניזונים מצד שלטות זנבא אך ישראל שהם
רישא ניזונים מן הרישא והנה רישא דא שכבה לעפרא וזהו סוד הגלות המר הזה כי חטא אה"ר וחטא
חורבן בית שני הכל א' ודבר לבריאה נ"כ כי הלא אה"ר חטא נ"כ בבריאה הקדושה וגם חושך גם באבא ולכן
אין ניכר בבריאה רק אור אימא לבד וזהו סוד אימא מקננא בבריאה כלומר בספירה) כנזכר בכורסיא כי אה'
ואבא ישת חושך סתרו וכנגדם בבריאה הטומאה נעשה תיקון דאבא וא' המלאכים אשר שם ונמשך להם

אור

207

כסא

אור מן אבא ואי' כמו שנבאר בע"ה ונם בעשיה נם א"ה להסיר אור אימא ולא נשאר ק' זא' וזהו שית סטרין
מקנן במטטרון וז' ראשונות ב"ב יכול דין מכוסים עם החושך ואינם מאירים ובנם בעשיה המשאה נתקן
אא' שלה ומהנו נמשך אור נם בעשיה נם חטאו להסיר אור הזא' ולא נשאר ק' עקביה וזהו סוד מלכות
מקננא באופן וכשערו ניתוסף בעשיה המשאה סוד היקון על מציאות אא' שעם הוא סוד גדול אמור
עשרה והוא במקום ר"ש דלא אתידע והרי בזה ידעת איך בקדושה הא' ור' הולך ומתפשט סדר נפילות
הולך ומתגדל הסדר וזהו אשלחה הקבה כנ"ל ודע כי מה שכתב לעיל כי הדינים והקשיה הם טוב ורע
מעורבים הכוונה בהם כמעט ולא כיס שבהם המקננים בהם חו' והנו שנבאר בע"ה נם ידעת כי אם
וישראל חטאו חטא א' הק' שאחם היקון מציאות היקוע הקליפות ואחר הלבש בהם הקדושה עכ"ל
אך ישראל ונחו מתקן בכל הקליפות ולא נהנו הק' לחזור ולהלבש בהם הקדושה כנ"ל וזהו סוד משיח
מחיש מראהו וכן והמה נחם עברו בהדת יהקן והנה סוד אותם ט' מלכים של המלכות שמתקנו אלהחיצונים
השמענו ומבט / במוסרה הם נח ממלכן לפומנה תניינא ואם לא תשוע עה במסרה הם הכבה נתוגי' מפני גלות של ישראל שני עולם מהם
ונתהוה לא"ה כי הוא דרוש הנ"ל ממש וזהו סוד ומלכותו בכל משלה והוא סוד אדם דעשיה שנתלבש בעשר
קליפין כי המלכות דאצילות הנק' אדם דעשיה וכן כנגן לבושה סוד עמנו כי' עשין כולו פאחרה שער מיוק
מזה כי אין תיקון בהשגיות הטומאה כי' כוון מהכ' סמאל ולילית והנה נמצא כי בהתלבש ט' ספי' אלו של הנוק'
בקליפות נמצא כי עיקר אחרה זו היא לאח' כי משם יצאו אל המלכות והנה בזה תבין מש"א רז"ל כי ירמיה לא
אמר הנורא כי גוים מקרקרים בהיכלו היכן נוראותיו ודניאל לא אמר הגבור כי גוים משתעבדים בבניו
איה גבורותיו והענין כי כבר הודעתיך כי בחורבן ראשון אורה האלה מעטה אליה כנים לפנים מן הט' מלכיות
שהבה נמרקו והלכו אל הקליפות אך ענין היתה היא כבר נותה שלה שלפירים וחומים זה היה אחר החורבן
אבל מאורה השנה עמלה של החורבן לאהיה אל הגוים והקליפות לשלוט בבית המקדש אם לא שמאתו רבנו
חוק המלכות סוד נקודה חלא והם כל בניינה נמסרו ואחר גמר החורבן חזה כי אחור שחור נגן והאות
ירמיהו בה שנין זה לא רצה לומר הנורא כי הלא הנורא הוא סוד הת"ת של ז"א כמו שכתבתי סבבת אבות והנה
מתקן הת"ת הזה משם התחלת ניזולה לנוקבא והתחלת בניינה ולהיותה עתה נחרב כל בניינה אין להזכיר הנורא
ודע כי נורא הם אותיות ארון להורות על המלכות הנק' ארון אשר משם התחלת בניינה וכן ארון בגי' נזר
כי מן נורא הזה משם הוא סוד הנזר והכתר שלה נם דע כי בא' נחלק הת"ת זה באופן שהם ב' נוראות וזהו סוד
נוראות בענין הענין וזהו שאמר ירמיהו גוים מקרקרים בהיכלו איה נוראותיו נם אמר בלשון איה להורות כי תמי'
נורא הזה נעשים לה נוראשונות נחב' הנק' איה כנודע וזהו סוד איה נוראותיו ואמנם דניאל היה בסוף החורבן
אשר נשמטו ע"י שני הגלות וראה והנה אין שיחזור עד שני למקומו ואת את חורבנו וכבר ידעת חורבן ב' כי
נחרבה כל מציאות המלכות סוד נקודה א' לבד ואז לא היה כמו בחורבן ראשון שסוד ה' ראשונות עליונות ירד
אל החיצונים אך שאר ט' ספי' שבמלכות חזרו למעלה אל שורשם כמו שהיה בהתחלת סוד לב' ומתנימי חת עמק
ט' ע' ספי' נשארו למעלה אך אחר חורבן בית שני אפי' ספי' שלה ירדו וגלו בין הקליפות ולכן לא אמר הגבור
כי כל מציאות המלכות היא מן הנקודה ומשם נבנת כנודע בסוד עטרה דגבורה דנוק' ז"א כאבא ואי' והנה גבורות
הרבה שהתפשטו מתונה במלכות והיא סוד הוד של הת"ת שנעשה ממנו מלכות וסוד גבורה והוד שבמלכות
כל אלו נק' גבורות ולזה אמר גוים משתעבדים בבניו שהם סוד גבורות שהם הסוד של גבורה עילאה ואב'
איה גבורותיו ולכן לא הזכיר הגבור שהוא יותר למעלה מציאותיו כי אפי' היסוד שלה גלו בין הקליפין
עב' קף ענין השיר לתלה הוא סוד גבורה בסוד הלוים לעפ הנה סוד השיר הוא בסוד כשאו גלו אחרי השבחים כי
הלא נשמתעורים הלוים ההתחתונים לעולה למעלה נעקד מרע או אחר השבחים בסוד כונת הקבלה
שהוא סוד שורש הדין והגבורות וכבר הודעתיך כי כל מלת העליונה כולה בסוד כוונת הקבלה רק כי החסד
טבע להתפשט אך הגבורה מתנה קבה ועלה ואומות אל הלוים עד מה רבא ולא תוסיף ומה ישית בתחון בין
ואמנם אין כי בחינות הלוים הוא מנחם לעולה ויש שעולים מדרגה א' ויש שתים ובוא בזה וזהו סוד מה'
שיר כל המיהם קול עולים ויורדים והבן סוד הגדול הזה ונמצא כי כל בחינות השיר מדרגה לעלות הקול

או להודו הכל עי׳ הנזכר קדמותה סוד הנבואה ולכן סוד השיר הוא נבואה ואמנם לענ״ד כאשר יתגלו גלויים אלו
יזכר למעלה עד שערות העליונים כראש או זקן אז יהיו נמשכי השערות ההם סוד ניגון שבכינור ויהיה
שיר זה ע״י הכנור ודרוש זה ארוך אין ראוי עתה להאריך בו // //

סוד הנשיקה שנושקים על גב היד לע״ד הנה מציאות ה׳ גבורות מתפשטות הם בסוד של המלכות ואמנם
שורשם הראשון הם בה׳ אצבעות היד שמאל כי ה׳ אצבעות יד ימין הם חסדים והנה סוד כל הנשיקה
אלו שרשם הספה העליון שיש בו ה׳ מוצאות ואמנם ה׳ מוצאות הנזכרים הם ל״ל אך שנים מהם הה׳ והם
דעולה ושפרן ואלו הם חמשה חסדים וה׳ גבורות וכאשר האדם נושק כפו הוא נוגע בשפתיו וה׳ משוח
אשר כנגד אלו הה׳ אצבעות ולפי שהקטן בא להדבק מן הגדול תחילה הקטן מלבשם את גבורות הגדול כי
שיעור אחד הכתובים נכרכו ואמנם זה ענין הוא למעלה כי הלא נעה הנער שאין זווג שלם הנה הרב
אינו יכול להזדווג עם המלכות להמתיק הנה אמר שם ועל אצבעות יכם אלו מזדווג עתה ואמם מעלה
היא אלו מיין נוקבין ואשר צריך הוא אלהים כסוד אור החוזר ובזה יותר המלכות למעלה לבינה כסוד ד״ל
ואז היא יורדת ונושקת יהו על הנז׳ // //

ענין ויאסוף רגליו אל המטה דע״ה הלא להדבק עולה לעת מצאי הוא עד אבא ואי׳ להיות שם מיין נוקבין
וכזה נמצא כי הוא אוסף רגליו אל המטה שהוא
המלכות ושאר ניתן למעלה עם אבא ואי׳ ואחר שמתדבק משם יורד למטה ונשאר הטפה לסוד מיין
נוקבין אל המלכות יותר מתוק שהיה בחיו ואמנם על י״ הוא זווג הה׳ ומלכות כי הלא שיעור המלכות
היה כל קטן ככר שבזכר ואל כשרוצה להזדווג עמה צריך שיעמיק רגליו למטה מן המלכות ורשא
המלכות למעלה בחלקי ניתן במקום ראשי כקין נקי׳ שלו ואז הוא כורך קומתו נב׳ ואז הם שוים בקומה
שבה כיס בריעה התחילה לבסוף קומתו להוריד רגליו למטה ואחר שקוף את המלכות צריך זקיפה לזיקף
למעלה עמו וזהו סוד כל הכורע כורע בברוך וכן עמלמה מהר״י משען י״ו משם מורי זלה״ה כי שם
האהדונהי רמוז באות של א להורות כי השי״ת הוא ושפנתו הם א׳ כנגד יוד ראשונה ויוד אחרונה של
יאהדונהי הם הקוין יוד״ן של אות אלף עליונה והתחתונה והוא״ו האמצעית שביניהם שהם אהדונהי הם סוד ואו׳
שבאמצע אות א׳ // //

ענין משל נאצא הקב״ה שלא יהנם ברושלים של מעלה עד שיבא לבושלם
כל השמות שלהבינה הם כלו ניקוד אך בחכמה הם בניקוד והנה כשאנו מיחדים אבא ואי׳ אומרים
אותם אין ראוי לכוין השמות עם נקודתם או נמצא שכבר נכנס הקב״ה בירושלים של מעלה אך אין לכוין
שמותם בלי ניקוד כי או אעפ״י ששמות אלו הם בחכמה הם מסוד הבינה שלו וכזה הוא זווג בינה עם בינה ולא חכמה
עם בינה והזהר בזה שלא תעבור השבועה // //

ענין החדשים לע״ד כי הלא השנה מתחלת מראש השנה והחדשים
מניסן והענין כי הנה מתשרי עד אדר י״ב הם ו׳ קצוות הה״ה והם סוד שנה ואדר הוא היסוד ואמנם אחר
מתחלת המלכות אחר היסוד כו׳ קצוותיה שהם מניסן ועד תשרי והנה המציא כי החדש אב הוא הוד שלה ולכן שם
היה כל היום דוק ואז נחרב הבית ולפי שקשר הזה לבן היה ראוי היה להתחיל הוא מהחדש הזה לכם
כמו שהקשה ר׳ יצחק בתורה ועיין בהקדמה ושם נתבאר // //

ענין כי האם מתפשטת באצילות כולו עד המלכות אך בודאי כי היא קלחי המתפשטת באמא היא גדולה משל אבא ואי׳ וכן פולחקה והנה כמו
כמו שאשתיות נמשך כבניותיות כמו כן צריך תיות אחר המקיף את כולם ובודאי כי זה המקיף גדול הוא מן
הפנימי כי זה אין לו שיעור ותכלה כי מלבוש כמו הפנימי והפנימי מתפשט בכלם והנה הסדר הוא כך כי הלא
האם נותן באח׳ המשנה מתוני בבח׳ פנימיות ובבחי׳ מקיף והנה האור הפנימי של הארץ נעשה מתוני אור
מקיף אל אבא ואי׳ כי הלכוראי שהפנימי של אח׳ גדול מן הפנימי של אבא ואי׳ ולכן הפנימי של אח׳ מקיף אל
והפנימי של אבא ואי׳ נעשה מקיף אל זא והפנימי שלזא נעשה מקיף אל המלכות // //

ענין לע״ד כי קיוון שאני
עושים בחול אינו רק לבחינת הנשמות לבד המתעלים עם המלכות למעשה לאיזה עד האצילות והטעם
הוא כמו שבארנו לענין ביאור התפלות הה׳ ועניינם כי הנה הם יותר פנימיות מן המלאכים אך המלאכים אינם
עולים רק בשבת לבד וזהו אומרו הן אראלים צעקו חוצה ר״ל זעקו על היותם חוצה ואינם יכולים ליכנס לפנים
ולהתעלות עם המלכות // //

ענין יוסף כני קנ״ו והוא סוד מה שהולמתק כי הם ה׳ חסדים וה׳ גבורות

וקס

כסוד היסוד שבה שהוא המלכבן ואמנם הוא נחית מדרגה הליך ונושק י׳ה המלכות להמתי׳ וכו׳

מעשה זו היה שהיא מהחדש כ׳ וכו׳

כנגד
והם ד' הויות והנה הג' גבורות הם במלכות וה' חסדים מחסד עד הוד וכלם נמשכים דרך היסוד וגם יש לו הויה
אחת לפני עצמה נמצא שהם ד' הויות והם כב' קנ"ו גם הוא כב' קנאה וזהו סוד ועש"כ בפ' ויקהל (כה:) חד מהן
אלביש קנאה מינה וכו' וזהו סוד אין אדם מקנא לאשתו אלא א"כ נכנסה בו רוח טהרה כי הוא מסטרא ד
יוסף העליון // // ענין מ"ע ומ"א אשר שניהם הם בסוד הפנה הוא כי כבר הודעתיך איך יש לאה
ורחל ולאה היא למעלה פנה והבינה בינה כנגד לאה והתבונה כנגד רחל והנה התבונה היא היורדת למטה
ומתלבשת בז"א ולכן זו נקראת אם הבנים וזו נק' אם מקומה לרביעאה עלבניה אך הם היא פנה היותר מבחוץ
ועליונה // // רע כי הנה ביארנו איך יש לחכמה הויה של ע"ב ובבינה של ס"ג וכז"א של מ"ה ובנוקבי
של ב"ן ואמנם דע כי הלא כל זה הוא כן בחיצונות של כל א' וא' מהם כי בן הפנימיות של אבא הוא הויה א'
של מילוי יודין האמנם בג' ראשונות שבו אינו בסדר הזה רק בסדר אחר והוא הויה זו של יודין עשויה בסדר
של ע"ב בדרך הזה ד' אותיותיו הפשוטות שהם יהו"ה כנגד של אבא ואח"כ עשר אותיות של היודין הוא החכמה
שלו ואח"כ הג' אותיות של מילוי המילוי הוא בבינה שלו וכן שלשתם הם ע"ב אותיו' הרי איך שם ע"ב הוא
בשלש בג' ראשונות וכזה הבין סוד הי' אותיות של מילוי איך הם בשלש בחכמה והנה הם באימא אשר היא
נקרא ב"ה ה' ואמנם בן הפנימית שם הוא שם א' לבד מילוי יודין בעשר אותיותיו כלול בכל הז' הפנימיות ומזה
תקיש ותבין אל השאר שהוא ס"ג בבינה ומ"ה בז"א וב"ן בנוקבא עד זה // //
ענין ב' משיחין בן דוד וכן יוסף אשר ישיגבה הלוקים בזוהר כי למשיחים הנזכרים שניהם במלכות
במלכות ולמשיחים ביסוד והענין כי בן דוד הוא יסוד של לאה העליונה וכן יוסף הוא יסוד המלכ' הנק'
רחל ולפי שזו ישנה סוד המיתה משא"כ בעליונה לכן משיח בן יוסף בסוד רגליה יורדות מות ולא משיח בן דוד //
קנ כי למעלה באימא עלאה יש ג' בחינות הראשונה נק' פנה ונק' ס' והשנית נק' אם מקומה ונק' תבונה והבחי'
והשלישית נק' ב' התבונה ונק' ד' ואמנם זאת הג' היא למטה בז"א מתלבשים בה' שלה כו ואמנם האשר
עולה הוא עם זו תבונה הנק' התבונה נ"כ המתלבשת בו עולים שתיהן למעלה אצל הבינה הא' שהיא שניה אל הפנה
שעליה נאמר הפסוק אני ישנה אני שנה והבן זה והנה אז נכללת זאת השלישית בשניה ואז נק' שתיהם תבונה
והז"א אשר נכלל עמהם ועולה אצלם נק' אז איש תבונות ידלנה כי אז דולה ושואב ומשקה ממילוי אותה התבונה
ואשר גם זאת התבונה הא' עולה עם התבונה השניה ועם הז"א למעלה עד הפנה אז נק' כולם פנה ואז נק'
ז"א עם פנות וכאשר לא יגיע עד שם אז נקרא כי לא עם פנות הוא ועל כן לא ירחמנו עושהו כי אחפי שכבר
עלה עד שתי התבונות נכבדות אם אינו עולה עד הפנה ע"כ) יש אחיזה אל הקליפות ואינם המזיקים פשעים
פשעים וזהו עלם לא ירחמנו עושהו. ורצונו להעיר אזנך בזה דעת הנה אמרו כמ"ש הבן בחכמה וחכם
בבינה והענין הוא כי כבר ידעת כי אותיו' י"ה שבשם יהו"ה הם רמוז לחכמה ובינה אבל הענין הוא כי הלא הי'
מלאה יו"ד והנה ו"ד צורתם ד' והענין הוא אותה הבחינה הראשונה הנקראת בכל זאת היא אותיו' ו"ד שבמילוי היוד
שצורתם ד' הרי איך הפנה נעלמת בחכמה שהיא אות י' וזהו הבן בחכמה ואמנם ה' שבשם יהו"ה הוא סוד
התבונה הראשונה שהיא השניה וכבר הודעתיך איך צורתה היא צריך לכתוב י' א' באחורי הד' שלה זו
הה' כמבואר אצלנו כמ"ש הזוהר פ' ויקרא כוזו זהו סוד וחכם בבינה והנה צורת ד' זו והיא י' ושני ווין
שהוא כנ' כב' כי הם סוד כב' אתוון הנכנסים מחכמה אל הפנה ואמנם צריך לתת כמילוי הי' נחלת הו'
קודם הד' וכאן כאות ה' שלה שם נרמזו הד' עם הו' אך הענין הוא כי הלא אם תראה תבין איך כב'
של ה' מלאה בראש כי יש לה ראש אך זו הו' של רגל הה' אין לה ראש ואין לה רק בחי' ו' קצוות לבד והענין
כי הלא הבינה שהיא אותיות מילוי ו"ד שבאות י' הנה היא שלמה במוחין) שלה ולכן הו' ההיא היא
שלמה עם ראש המוח שיש לה ו' קצוות עם ראש שהם הג' מוחין הרי צורת ו' זו מוחק על כל
פרצוף הפנה ואמנם צורת הד' אשר שם במילוי היו"ד הוא סוד ד' מוחין הנמשכין מן אותה הפנה
אל התבונה שהיא הה' הראשונה שבשם ואלו הד' מוחין מתלבשים בסילה באחוריים של הפנה ואחור
נה"י שלה ואח"כ הם נעשים מוחין) אל התבונה זו וזהו סוד ד' של מילוי יו"ד הרי פירשנו סוד הפנה
הנעלמת בחכמה ואמנם סוד התבונה שהיא הה' ראשונה שבשם הנה היא צורה ו"ד שהם נ"י עשר

שהם העשר של התבונה ואותם הו' הם ו' קצוות לבדם כי אין לה ראש ולכן אינה רק שש קצוות לבדם
והל' היא הל' מוחין שלה והרי כזה נשלמו העשרה שלה אך אותם ראוי שתבין כי הלא אנו רואים שאין
הל' דבקה עם הו' ומתמתקת מעלנו וכבר ידעת כי ו"ז אין לה ראש שהם המוחין ונשאר אותו המקום חלל
ופנוי וזהו סוד כי ימצא חלל באדמה כי זאת התבונה נק' אדמה אדם ה' ואותם המעט שבה כי אין לה מוחי
לפי שמוו שאין לה מוחין אם לא בהתלבשות בה' של התבונה בו וכן המלכות על זה גם התבונה זו אין לה
מוחין רק בהתעלותה עם הבינה ואז יהיו לה מוחין מגו' של הבינה ולכן אין ראש לו' שבתוך הה' ואעפ"י שלא
שהל' שבה הו' הם ד' מוחין הענין הוא כי אין לה מוחין כבחינתה בסוד נעלמה רק בסוד מקיף לבד ולכן
ד' זו מוקפת ומתפשטת בצדדים של הו' ואינה נוגעת בו' והבן כל זה ואותם מה שאנו אומרים כי התבונה
הם אותיו' כן וכן הנה כן וכל אל שניהם הם עצמות התבונה ממש כי הכן הוא סוד הו' שבה שהם ו' קצוות
שלה והל' היא הכתר שלה שהם ד' מוחין שלה אך לפי שאתה כ' מאשכן מושם זין לבן נק' הו' קצוות שלה נשל זה
משם כן והל' משם כח האותם ראוי שתדע כי הלא ג' חלולות וג' פנות נודע ולכן כ' נרמזו חכמה ובינה ט אות
י' היא החכמה ואותיו' ול' הם הבינה וכן נק' בה' המוחים חכמה ובינה בסוד הי' שפירשנו שלהך לכתוב אחורי
הה' של הה' והנה יש מקום שאלה כאן לאמר כי הלא החכמה היותר נעלמת היא רמוזה בסוד שבשם ונגלת
שם והחכמה הב' שהיא מלובשת אל אותה היא נעלמת שם אך לבינה הוא להפך כי הבינה הראשונה נעלמת
במילוי הי' והבינה הב' נגלת באות ה' והתשובה בקיצור נגלה הוא כי כבר הודעתיך כי אבא ואי' הנקר' והבינה
שלהם מגרון של אא' הנק' בינה דאא' וכבר הודעתיך דרוש נחמד בסוד יומם יצוה יי' חסדו כי יש ב' מיני
חסד א' הוא עליון אחר הבינה אשר זה הוא הולך אחר כל הספי' ומתפשט בכולם וא' הוא הנשאר במקומו
ואותם רבף אחר הגרון של אא' קודם שירד התפשטות חלוק הזרועות אשר מקום זה הוא בראש' הגרון
של אא' קודם התחלקות הזרועות ושם הוא מקום החסד העליון הנק' יומם דכולהו וכבר ידעת כי החסד נגלה
הוא מצד לבורא ואז האור הנמשך מן הגרון יורד ומתלבש בחסד הזה ואז יצאה הבינה מגרון כי הגרון הוא
בינה דאא' והחכמה יצא מצד החסד ההוא ולפי שהגרון למעלה מן החסד לכן נתלבשה בו ואז נעשה הזה
היתה הבינה גבוהה למעלה ונעלמת מן החכמה כי הבינה נמשכת מן הגרון העליון ולכן נתלבשה בחסד
שמשם יצא אבא וזהו סוד י' שבה רמוזה ונעלמת הבינה ואינה נגלת אך אחרי שהתחילו הזרועות דאא'
להתפשט הנה אז נעשה חילוק הזרועות ואז נתלבש החסד כנגדה ומשם יצאו חכמה ובינה השנים הנרמזים
באות ה' ואז היה להפך כי אבא עומד ונגיד יתיר מאימא ולכן הי' נעלמת בה' וזהו הרמז באידרא לבר
אשרבוחו סתימא אבא ביה מאימא פי' כי בתחילה היו נעלמים זה בזה אך אחר כאשר התחילו הזרועות להתפשט
ונחלק אז אשתכח ונגלה בתי' אבא ואי' ואותם כמ"ש כי בעולם עיבור הא' של זא' שפירשנו אשר אז היה נכלל
בתבונה זה היה בזו הה' ראשונה הנק' תבונה ראשונה וסוד הענין כי הלא כל אלו נתקי הבינה הנז' כלם הם
בבורה א' ונעשה כי זו התבונה היא חלקי מן החזה ולמטה והנה קודם התבונה זו אין שם הזון ועיבור הענין
הוא לבמו אשר התבונה היא שם כנגד המקום שהולד נולד ודע הקדמה א' כי בעולם כלתי שהוא למטה מחזה
כאשר יעלה למעלה ונכלל שם יהיה בסוד אחוריים ולכן דע כי הלא הבינה הראשונה סוד האחוריים שלה משם
יצאת התבונה וכבר פירשנו כי כל האחוריים הם סוד אלהים ולכן אומר בזוהר כי תבונה מסטרא' דמקי' הנין
פי' מצדה שהם האחוריים שלה ולכן זו התבונה שיצאת משם היא הנק' תמיד אלהים ובכל מקום שאנו
קורים אל הבינה אלהים היא כתבונה הזאת ולכן כאשר זו התבונה תהיה למטה יש מקום אל החיצונים לאחוז
בה אך כשתעלה למעלה אז תעלה ותהיה בסוד אחורי הבינה העליונה ואז אין אחיזה לחיצונים שם וזהו
סוד סומך יי' לכל הנופלים פי' כי כאשר זו התבונה תתפשט למטה גם זא' יתפשט למטה ממקומו וכן העץ
יהיה למטה ממקומו כסדר המדרגות והנה להיות התבונה זו בסוד אחוריים יש אחיזה לקליפות על התבונה
הזו ואז נקראי' כולם נופלים וכאשר כל אלו האחוריים למעלה יתעלה המלכות למעלה וגם הזאני' נכ' למעלה
וגם התבונה למעלה והחזור להיות נכללת באחוריים של הבינה הנק' ם' אז אין שם מקום אחיזה אל החיצונים
ואז נק' סומך יי' לכל הנופלים עיי' ם' העליונה ולכן נבאר מלאותה ונאמר כי הבינה והחכמה עלונה הנה הפנים
הם

רכט

כתוב

אם הויה ואהיה במלוי יוהך ואמנם האחוהים שלהם הם הויה ואהיה בריבוע ובמלוי יוהך מה יוד יוד הי
יוד הי ויו יוד הי ויו הי אלף אלף הי אלף הי יוד אלף הי יוד הי ואמנם אלו האחוהים הם נעשים
מהם אחב״ה חנוכה והנה למטה והנה אותה התפלה והכונה הם מזדווגים שם למטה בסוד ב׳ שמות
אלו שהן אחוהים למעלה ובכאן הם סוד פנים ולכן תמצא כי הויה בריבועו ובמלוי יוהך עולה בג״י מקדש
וזהו סוד וישב) מקדם לגן עדן ואהיה בהפוכו במלוי יוהך שלה בג״י קדמות להורות כי כאן למטה נעשה
אחור העליון קדם ופנים גם בזה תמצא כי שם הויה בריבועו במלוי יוהך העולה מקדם כלל שהוא אחור
הוא בג״י מקד להורות כי הוא פוקד אל הכונה ומזדווג עמה ע״י שם זה למטה ואמנם התפלה נאמר איך
הפנה עם ס׳ לפי שכבר ידעת שהם נה״י ואמנם על החזה שלו נה״י זנ״י לבדו אך מהחזה ולמטה מתחלת
הנקבה ואז הוא סוד ד׳ ואמנם לזה שהיא למעלה מזה יש לה בחינה ראשונה רזא שהם נחבר חג״ת ולכן
היא בסוד ו׳ אך מן התחתונה אין לה ה׳ הד׳ התחתונות שהם תנה״י ולכן נק׳ ד׳ והנה כן הלכד עצמו
למעלה כי הפנה העליונה נק׳ ס׳ כנגד הו׳ והכונה נק׳ מ׳ כנגד הד׳ כי כאן למעלה להיותם נעשים מלמו אחד
הנק׳ יוד ונמצא כי הפנה שמקומה בו׳ עליונות שלו היא כלולה מו׳ קצוות אשר כל א׳ כלול מי׳ שהיא היוד של
החכמה ולכן הם ס׳ ונק׳ מ׳ והכונה שהיא ד׳ נק׳ מם והכן כל זה והנה להיותה זאת הכונה היא יותר ולכן
נגלית נק׳ מם משום דיהבא ובינה עלמא דכסיא) ולכן זו היא הנק׳ עולם הבא פי׳ כי הנקבות נקראות עולמות בסוד מן
העולם ועד העולם והנה הכונה נק׳ עולם עלמא דאתי כי הוא יורד למטה ובא מתגלה אך הפנה נשארה למעלה
ואינה באה ונחזור לענין כי הנה הפנה עליונה נק׳ ס׳ והנה האחוהים שלה אמנם שכבר בארנו שהם יהוה אהיה
מרובעים במלוי יוהך זהו במתפשטין) בסוד הכונה אך הם עצמן הם קך׳ צרופים שיש בשם אלהים ומן מאך
אמנם דע כי האמת הוא כי האחוהים של ד׳ עליונות דבינה משם נעשו ד׳ עליונות [illegible] של הכונה ומן
האחוהים של ו׳ קצוות של הבינה משם נעשים ו׳ קצוות [illegible] עצמן של הכונה ואמנם דע כי בבינה העליונה
אמנם שכבר העשיה שבה יש להם סוד אחוהים עכב״ כחי אלהים אלו אינם נעשים ונעשים בה אלא מתחלה ולמטה
שהוא כל התחתונות שבה שהם מן החזה ולמטה ולכן אלו קך אלהים נחלקים שם לד׳ חלוקות בד׳ התחתונות שלה
ואז הם ד׳ פ׳ שלשים שכלם הם קך וזהו סוד הפסוק אוך הידיעה הא׳ שלשים באמה והחבל באמה כי ד״פ
שלשים הם קך צרופי אלהים והנה ד׳ ושלשים הם ל״ל וזהו סוד ואם לא הוא ואין ידו משגת כי כשאין משגת
למטה בכונה הנק׳ אם הבנים אז היא לבו ואין ידה משגת וזהו ואם לא אל הקרי ואם אלה [illegible] כי אם הבנים
שהיא הכונה דכריבוע על בנה היא בלה כמו שנבאר איך מתפשטת סוד הלבונה ולכן תמצא כי מילוי אהיה
הוא כוכו ומזה השם הוא סוד האחוהים כי שם זה הוא בג״י ל״ל כי הוא מתפשטות ד״פ ל׳ שהם קך צרופי אלהים
ואחב״ שם זה העולה לל מתפשט עד הכונה כמו שנבאר והנה כאשר אלו האחוהים נתפשטו מהם נעשו
הכונה וסוד ב׳ שמות יהוה אהיה העולים מקדם קדמות כלל כחי האלהים עצמם שמהם נעשית אינם ניכרים
בסוד תוכה בה כאחוהים שלה ושם מתגלים ואמנם למעלה נחלקו לד׳ מדרגות ולא א׳ כלולה משלשים הם קך וכבר
בארנו למעלה הטעם כי אינם מתגלים שם כי מן החזה ולמטה שהם ד׳ מה׳ אחונם מתגלים מצד הכונה
שהכונה כי להסר שלה עדיין אינם יכולים להתגלות בבינה שלה כי גם הכונה יש בה שם אלהים ולכן ככאן
צריך שיתחלקו לה חלקים ומדרגות כנגד נבואה תנה״י ואז הם כ״ד כד כבל חלק כי הם פ׳ קך צרופי אלהים והענין כ״ד הם קך וב׳
כי יש כ״ד צרופי אלהים מתחילים באות א׳ וכן כ״ד צרופים המתחילים באות ל׳ וכן כ״ד צרופים המתחילין באות
ה׳ וכ״ד צרופים באות י׳ וכ״ד באות מ׳ ואלו הכ״ד חלקים נחלקים בכל מדרגה מהה׳ מדרגות כ״ד בכל מדרגה
והנה לכן נאמר כי כל הכ״ד צרופי של מדרגה א׳ שמתחילים באות א׳ כולם נקראים בשם אלהים א׳ וכן הכ״ד
צרופי המתחילים באות ל׳ הם אלהים שני נמצא כי אלו הה׳ פעמים כ״ד צרופים הם ה׳ שמות של אלהים לפי שכל
הכ״ד נחשבים למדרגה א׳ ולשם אלהים א׳ עוד טעם שני כי אלו הכ״ד צרופי עם כללותם הם כ״ה והנה שם
אלהי׳ הוא ה׳ אותיו׳ וכל אות ואות כלולה מכל הה׳ הרי הם כ״ה הרי פ׳ כל הכ״ד צרופים נק׳ שם א׳ של אלהי׳ הרי
שכלם הם ה׳ שמות של אלהי׳ והנה ה׳ פ׳ אלהים הם בג״י מנין ה״ל ובהצטרפם עוד עליהם ל׳ שהוא עם כוללו
הנ״ל שהוא שורש כל המנין וכל האלהי׳ הנה הכל הוא בג״י הס״ל כמנין הכונה הרי איך הכונה נרמזים לה הקך׳

אלהים עם שורשם בזכו שהוא כנ' ל' שמ' ר"פ י"ל הם קץ עירובי אלהים והנה מרומז כל אלו הקץ אלה'
לסוד לשנים הוא קשר ויהיו ימין קץ שנה שהם קץ עירובי אלהים ובשנים הוא משה כנ' ואמנם כמשה היו נ"ל במשה
כלולים עד הנז' בשם בזכו פי' כי כולם נכללים כד' שמות של אלהים וכל א' שלשים הרי ר"פ שלשים הם קץ עד
שהזכרנו לעמו. ואורך הירושה הא' שלשים באמה ורוחב כ' באמה והנה שמות אלהים הם כנ' שמ"ר ועם הכללות
הם כמנין משה // // // ענין פורים // **הנה** נודע כי בכל זמן הגלות עומדת הנוקבא רחל עם
ז"א אחור באחור ואמנם אז היה לסוף הע' שנה של גלות לכל כנודע ואז היה מתחיל לעלות
לעשות תיקון כדי שיגאלו ישראל ויחזרו זו"ן פנים בפנים ונודע כי כשהם אחור באחור קודם שיחזרו פנים בפנים
אז הוא הפלת הדורמיטא כמ"ש שהוא הסרת ק' והמוחין מן הזו"נ ונכנסים תוך הח"ל והקנת פרצופה ועי' זה יכלה
אח"כ לחזור פנים בפנים והנה אז בימי מרדכי היה סוד זמן הדורמיטא של ז"א וזהו שאמר המן הרשע ישנו עם
א' מפוזר ומפורד וכו' ואמרו ז"ל על ישנו פי' שהוא ישן אלוה שלהם שהוא סוד הדורמיטא וכיון שהוא ישן וצריך
לחזור פנים בפנים לחזור לבנות בית המקדש פעם שנית אבל נבטל כי יכול עזרתו ית' ולא יכנה לה ח"ו והנה דע
כי הנה להיות הנה' של אימא נכנס' תוך הח"ל להיותה באחורי הזו"נ הנה גם הנה' דאבא נכנס' נ"כ בה נמצא כי כמו
ומאחוהי שבזמן היות המוחין תוך ז"א היו יוצאים האורות בא' של הח"ל וא' של יעקב מלפניו גם עתה יוצאים לרחל שני האורות
אלו ואמנם יש עתה לה' אחת חדשה למרדכי אשר לא נמצאת בהיות המוחין תוך ז"א והענין הוא כי כבר אמרנו
כי בהיות המוחי' תוך ז"א היה מסתיים היסוד של אבא בסיום היסוד של זעי' ממש והיה מתלבש בתוכו ואמנם
עתה אשר המוחין הם ברחל הנה היסוד שלה הוא קצר ואינו ארוך ומתפשט כמו היסוד שלזכור ונמצא כי
כשנכנס' נה' דאבא בתוכה הנה היסוד של אבא יוצא ומתפשט חוץ מן היסוד שלה ונמצא שאינו מתלבש בסוד
שלה והיה מתגלה במוחא למרדכי ואמנם בחי' הארה זו לא נמצאת בזא"ל בשום זמן לנמצא הנז' ואמנם זאת
הבחי' של היסוד דאבא המתגלה חוץ מיסוד דרחל ודאי שהוא הארה גדולה מאד מאד אשר הוא מתגלה הארה
של אבא אשר הוא מאיר ובנין מבוכה והנה בחי' מרדכי הוא סוד הארת היסוד דאבא הזה המתגלה בהיותו
בה' כי מרדכי בא ואמורה בחי' ומשם יונקת שורש נשמתו וזהו סוד מרדכי מור טהור שהוא נקי וזך וכר
אשר הוא יסוד וזהו ואצבעותי מור עובר והמהן יכין כסוד האצבעות שהם מור עובר שהם שבהם יוצאים
לחוץ על כתר המנעול והכ' זה והנה המן הרשע רצה לאבד הארות אלו ולהרוג למרדכי הרמוז בהארה זו כדי
שיתבטל כנ"ל מפרצוף הנוקבא הח"ל ולא יכנה בה ח"ו והשי"ת רצה להטיב אלינו באופן מופלג על כל אשר בתחילה
אשר כמוהו לא נהייתה מימי קדם והוא כי הלא הארה זו של מרדכי אינה יוצאת בהיות זמן הדורמיטא אמנם
אח"כ כשהם חוזרים פנים בפנים ומסתלקים הנה' מן הנוקבא הח"ל וחוזרים ונכנסים תוך הזו"נ כנודע הנה אז
ודאי שמתבטלת הארה זו של מרדכי בלי ספק והשי"ת רצה להטיב עמנו ולהאיר לנו בכל זמן וזמן ובכל שנה ושנה
בימי הפורים האלו שאף נשאר אותו גם והתמיד בימים האלו הגלה אותה הארה של מרדכי אפי' אחר היותם פנים
בפנים והשאר קיימת תמיד והנה הארה זו לא היתה לא בשבת ולא בי"ט אלא בפורים לבד וזהו מש"ל כל הימים
עתידין ליבטל חוץ ממגילת פורים שנא' וימי הפורים האלה לא יעברו וגו' והכן מש"ל לא יעברו מתוך וגו' כי התמיד
השאר הארה זו של ימי הפורים בזמן הזה ולא תתבטל אף בחזרתם פי' כי אותו היסוד של זכר אבא הנק' זכרם
לא יסוף ולא יפסק מזרעם של ישראל תמיד כי בימי הפורים יהיה אותו הזכר קיים ומגלה אותה הארה וזהו
סוד מגילת פורים כנ' ונודע כי סוד מגילה היא מגיא ויסוד דאבא נקרא שבכתב אך אותה ההארה
היתה יוצאת לחוץ מיסוד דרחל נק' מגילת פורים שהוא ארוך למעלה המגילה ועתה והענין הוא כי כל אותם
ההארות לא יסתלקו מן הח"ל בחזרתה פנים בפנים הם כל אותם הארות ישארו בה אפי' אחר סילוק המוחין ממנה
כנ' גם מגילה פי' לשון גילוי שהוא מגילאות יסוד דאבא המגולה גם מגילה פי' כי הוא כנ' נ"מ שם הויה שהם מ'
המוחין להיות של תכל לנה' דאבא המתגלה בה ואמנם כדי לקיים אותה הארה של מרדכי ברחל בימי פורים
לכן אנו נותנים מתנה לעניים כדי שבכח הצדקה הזאת גם אותה הצדקה מן יסוד דאבא הנק' צדק אל
הנק' צדק וזהו לעני תיקון הפרצוף שלה לעשות ש' המקק ואמנם יש לה' אחת והיא הארה המוחי' שהיו
להפלת הדורמיטא וכוונתנו היא שאותם ההארות ישארו גם במוחין שבה ולא בסוד תיקון הפרצוף עצמו

כנ'

פי' כי זהו ע"י הצדקה כמ"ש הוספת האחד יהיה בסוד מוחין והנה זה נעשה ע"י תפלה ושרה כמ"ש כמו קטורת
כי תפלה כנ' אדני שהיא הל' וזהו תפלה אבל יה כי ימשכו אליה מוחין אשר הם כולם בסוד יה במלוא
אצילות מקום אחר גם שרה פי' שר יה והם בסוד יה יה כי הידוע שרה הוא קל' והנה תלה נהירו דהכן חב הנך יה יה
דהכן מוחין נקיבן כה ואמנם קריאת המגילה הוא ענין שלישי והוא להוציא אורות האורות לחוץ מיסוד
הל' בסוד מגילה הל' קיימו ודי בזה וזהו סוד מה שנקרא מגילה כמ"ש לעקרא את הטעם ולהשמיע את
המלכות לקראתו ולהוציאה לחוץ והתגלה שם סוד הכבוד אשר כבוד המצות היא האורות בתקון אחד
ברוך כבוד אתה יי אלהינו חונת אשר לבינה קדשנו בסוד הקד במצותיו נק' וצונו ע"י היסוד על מקרא
מגילה סוד המלכות מגילה נקבה היוצאת חוץ מן היסוד והיא סוד ומרדכי יצא בלבוש מלכות ועטרת
זהב גדולה מבשרא דאבא גדול על כלא אם קדמאה ודי בזה למבין וזהו סוד מלבוש המלך שגלה לחוץ
מן המלכות וזהו סוד שעשה נסים לאבותינו ולא עשה להם נסי הוא הנס הגדול כמן הזה אשר בלוקו לא
נהיה גם שהחיינו בסוד יסוד וקיימנו בסוד נה הוא וההיקום אשר ברגליהם והגיענו לזמן הזה דא
מלכות שהגיענו אל הזמן שהם נה' לזמן הזה לצאת ולהגלות לחוץ ודי בזה עד יעקב //
משלוח מנות ומתנות לאביונים ואחר כך מנות לאיש א' וב' מתנות לב' אביונים גם יש לראות למה לרעהו
אחד מנות כתוב א' ולאביונים אחד מתנות בשני וכו' ואמנם כבר ידעת כי היסוד נק' איש ונקרא
האחד יוסף זה הוא בני יסוד אבא והוא זכר והיותו מלובש בתוך יסוד אימא לכן אמר מנות להיו א'
אבל כי הקו היא מצד הנוקבא באופן שהם ב' מנות א' מצד אבא להיינו מ"ל כאשר ידעת וא' מצד יסוד
אימא כנ"ל והם איש שהוא היסוד לרעהו שהוא יסוד הז"א כי עם היות אבא גדול להיותו יותר במקום זא' יסוד
עם רעהו נקר' זהו כשיורה לזה שמא עלו ושלח איש מנות ונתן לרעהו ומתנות לאביונים הם מצד אימא ולכן
הם בשני וכו' כי הם מצד הנוקבא והם ב' מתנות לב' אביונים שהם נה שהם אביונים כאשר ידעת ענין
העבה שאין בה לא טעם ולא רוח והם נקר' אביונים כי אינם עד דוד אחרשעת גם משא"ל כמו הקטורת
טעמם לכל מי שפושט את ידיו הענין הוא כי הנבאי של צדקה הוא היסוד וכל מי החול שהוא יסוד זא ערך
לבאות לזה נותנים לו הצדקה אבל עתה שהוא יסוד אבא האחד גדולה אין לקפיד אלא כל הפושט ידו
נותנים ומשא"ל שצריך לשתות יין עד שישתכר עד שלא ידע וכו' הכונה היא כי לעולם בתוך הקליפה יש ניצוץ
של קדושה המאיר בתוכה ומחייה אותה ולכן צריך לומר ברוך להמשיך אור גם אל הניצוץ ההוא ולכן צריך המן
לומר ארור שלא לכונה אחר מהוא שכור וכבר ידוע מלעתו שאם יהיה כונה זו יאיר גם אל הקליפה ולגרד
כי כשאנו ממשיכים אור מוח הבינה לרחל ע"י שתיית היין לריבוי גדולים האחד גדולה שיהיה בה כח להאיר גם
עד הניצוץ ההוא אשר בתוך הקליפה ויצחק לכוון כאבילה כב' יה יודין ולכוין שהם הס' שעולה ע"ב מוחין יין
ולכוין להמשיך לה מוחין אלו מוח חכמה ע"י האכילה ומוח בינה ע"י שתיה ובהיות שבנוקבא מוח בינה
ניכר לכן צריך השתיה מרובה מהאכילה // // // ענין השמחה דעכ"פ היא נמשכת מאחוי
האחוריים וכו' והטעם כבר הודעתיך כי הטעם שלמעלה ולמה הם הויה ואהיה באופן שהם בנ'
זכור ומשם נמשכה הזכה וזהו ענין זכה זכר יה כי הזכה הם כ"ה שהם אבא ואמ' ואמנם האחוריים
הם הויה ואהיה בריבוע של מילוי יודין ושניהם בנ' השמחה כי מהאחוריים אלו נמצאת השמחה לפי שטם
את זכר היסודים ושם היא השמחה ובצד אלו נאמר כתוב זכירא השמח ואמנם כבר הודעתיך שהם
כנגד והבינה שהם ס"ג ולכן שר של שמחה נק' מם והטעם כי הוא נמשך מהאחוריים של הבינה
והבינה הנק' מם ואחוריהם שלם בנ' השמח ולכן הקליפה שכנגד נק' מם ולזה הכהן משא"ל אינו
דומה שונה פרקו מאה פעמי' לשונה מאה וא' כי שר הזה נק' מם שהוא בנ' ק' ולכן עד ק' פעמים
יש לו יכולת לשכח ומשם ואילך אין לו כח יותר // //
הטעם שאין אנו מונים לעולם הבא כשכון הים רק אנו מונין הלבנה בתקופתו המעם הוא כי רק
כי הלא האור של הלבנה נעשית הכר אל הזא' ומצד היות והמבלחות שבהלה נמשך חוות אל
אל הז"א וזה לא נעשה ע"י זיווג אבא ואמ' רק מן הלבנה לבד ובוון שכן הוא נמצא כמו כתו' זו יהיה יותר

גדול הכתר מן המוחין אך יש בחי' אחרת והיא כי הנה מלבושי אחורי אלה כי המוחין הם נבראים ומתחדשים
מן אבא ואי' ע"י זיווגם אך הכתר הוא מחיות הם עם עצמה כנ"ל וכדרך זה יהיה יותר גדול הכתר מהמוחין
אך יש בחי' אחרת והיא כי הנה מלבושי אחורי אלה כי עיקר שכל ותבונת האדם הם המוחין כי המעלה
של טפל לערך המוחין והענין כי כבחינת שהמוחין הם מאבא ואי' משא"כ הכתר שהוא מאימא לבדה לכן
בבחי' זו' המוחין עיקרין ומשם מתחיל הבנין ולא מהכתר כי אעפ"י שהכתר של הפנים היה ותלה בעמוד
האור שלו יותר גדול מן המוחין שבאח' עכ"ז כאשר האור שלו נעשה מלבוש כתר אל הז"א אז יותר במעלה מן
המוחין כי המוחין מאור אבא ואי' וזה הכתר מצד אימא לבד ובזה תבין מש"נ בזוהר כי כל כתר מסטרא דאימא //

דעת כי יש נ"ב שם נ"ב כשם אלהים כמו שיש נ"ב קויה של מילוי ההין וספרא הוא רק ה' אותיות של אלהי' ויב'
אותיות של מילוי ול"ד אותיות של מילוי המילוי הרי הכל נ"ב וזה סוד ויבואו בני האלהים ///

נגין אבא ואי' שהם בבואה אל מה שלמעלה מהם לענין הנבואה יש לו ד' רגלים והלא הם מה שאמרנו
לעיל כי הפנים של חכמה ובינה הם הויה ואהיה והם בני' רגל והאחוריים הם הויה ואהיה דריבוע
כמון קשנ"ח והנה קשנ"ח ורג"ל הם בגמטריא רגל ויתר"ס עוד נח מהם והנה ידעת כי כל החשבונות הם סוד המלכות
שבנה המלכות היא והנה חשבון זה במלכות של אבא ואי' והנה ד' בגמטריא רגל הוא סוד ד' רגלים של הנבואה
הזה ואמנם הכח שהם יורדים הם ראשיים לכולם ולכן אלו הכתר התחלה מכל החשבון הנז' מן רגל והשאר
ולא הוא יוד ה' ושליש מן היוד של מילוי הה' דסוד הפנים כי כל זה עולה נח ואלו הם ראשיים לכולם
ומתלבשים בכל הד' רגלים אלו ואמנם ענין זה הכח שהוא בסוד חשבון אשר הוא בסוד המלכות של אבא
ואי' כנגד כח אלו מתלבשים בה אותיות של מילוי המילוי שיש בשם קויה של מילוי יודין הרוכב על הכסא הזה
כי אעפ"י שכח הראשון היא מן המילוי עצמו הוא נבוע יותר מכח אותיות המילוי המלוי מלפני שהוא בסוד
חשבון ומספר וכל החשבונות הם במלכות // //

סוד המל' זיווג הנז' בריש פ' בראשית דף א' ע"א ודע כי כבר אמרנו לך ענין זא' שהיו לו ג' בחינות והעבור
הראשון היה בסוד תלת כלילן בתלת ואמנם עיבור זה היה ע"י נה"י דאבא שנתעלו למעלה הוד אבא
ואי' ושם בסוד עצמו דאבא הוא שנזדווג עם השפעה שלו ושם יצא זא' מלינק כי עיקר הזיווג היה מן זא'
עצמו וכבר ידעת מש"ז בתלשנה כל זמן שהדיוק מצוי בפה והוא הנשיקין המוקדמין אל הזיווג כי הם בחי'
זיווג עליון בפה עצמו ולכן התחלה היה זיווג עליון של פה אא' להוליד בה טיפה היא כלולה מתוך זיווגן והענין
כי כבר הודעתיך כי החיך היא התחלה וסוד הגרון כי הנה חכמה מתחלה שלאו"א יש לה ים כלולה בראש
לבדו והיסוד שלה הוא החיך ואמנם הוא המזדווג עם הגרון שהיא המלכות העשי' תחנה כנגד שאר
הגוף כנודע והנה באלו הנשיקה יש בהם כל הד' שמות עב ס"ג מ"ה ב"ן והנה לבטת שנזדווגו להוליד אבא
ואי' מסוד הגרון וחכה של אא' כנודע הנה אז יצאה הטיפה לעולם המילה היא משם עב כנודע ואחר
נתלבשה בשם ס"ג שהיא בבינה שהוא לנגלים סוד הגרון כמו אחז לחי' שהיה ואמנם אז יצאו אבא ואי'
והתחיל הכתר שלהם מן גרון דאא' ואמנם לפי שבשם ס"ג יש בו שם מלואות שני מלואות שהם מילוי
יודין ומילוי אלף לכן יצאו אבא ואי' שוין בתרא ונפקין ופרא שהן כלם בשם א"ש לס"ג המוזים כו אבא מן
היוד ואי' מן האלף עתה להזהבת זא' היה מוכרח שלא יהיו בבחי' זו רק שזה יהיה גדול מזה ולכן לא קוטל
שם ס"ג עתה רק לעבור לבד אך ערך עיקר מה ששמשו כאן היו שם עב' שמשם באה הטיפה לעולם
ואח"כ משם מה' ונב' שהם שורש זון אך אבא ואי' שניהם יצאו משם ס"ג לבד אך מב' שמות מה ונב ולכן
אינם שוין כאבא ואי' ואמנם סוד הטיפה כבר ידעת שהיא שם יה"ו שהם סוד חכמה והנה טיפה הזו היא
כלולה מן יה"ו של עב' מה' ונב' ונפעלים יה"ו בני ס"ג הרי כי נס כוק נרמז שם ס"ג ואמנם יה"ו של עב' הוא
למעלה בג' ראשונות יקוק בני נח והוא סוד הנהו תלת עלמין הנז' כי יש אידרא נשא שהשם הוא גולגלתא
ויבו של מה הוא בני נ"ל ועם נז' הראשון הרי ג' עלמין עולם הג' מאותם הג' אשר הוא ג' עלמין ואמנם
יה"ו הראשון נעלם בהו השני של מה שהוא בג' אמצעיות ואחר יורדין אלו ומתלבשין בשם יה"ו האחרון של
נב' שהוא בני נב' מה והוא בג' האחרונות ואז יורדין בחיך שהוא היסוד שבחכמה כנז' והוא נכנס אל

הגרון

הנרין ואמנם לפי שכולם הם מתלבשים בהו' אחרון שהוא מל' לכן נק' המיפה מל' זיווגין כי כלם מתלבשים בו
שהוא התחתון וזהו ענין היחיד הרומז לסוד חכמה כי יחיד אותיות חי ד' ולעולם הח' הם סוד מל' כנודע
כי חי עם הי"ד הם מל' וזהו ואז אל יהו' האחרון העולה מל' ונשתכלל עם מל' הם כנ' קנה והוא סוד כי
חלק יי עמו והוא סוד חקל תפוחין כי עתה יורדין כל נ' יהו' לכאן כנ' שהוא כנ' אחרונות ואז נעשה סוד חקל
תפוחין ואמנם אם נחבר שלהם יהו' של שנ' העולה מ"ח יהיו כולם כנ' השם שלהויה העולה בריבועו מקום
וזהו סוד הנה מקום אתי ונחזור אל הענין כי הלא בארנו מציאות המל' שיורד מן היחיד אל הנרין במיוג
בה העליון שלאא' להוציא זון והנה אותיו' נ' כך הם יחיד והם רומזים אל נ' יהו' הנזכרים העולים קנה כי נ' כך
עם הד' אותיו' ועם הכולל הם כנ' חקל והנה הרי כאן טפת מוין דכורין שעולה מל' וכבר ידעת שאין טיפה
יורד מלמעלה שאין טפיים עולים כנגדה מלמטה וקם מוין נוקבין אל הנרין והענין כי הלא כבר ידעת איך הנרין
דאא' מלמטה נעשה כתר לראש דאבא ואי' והנרין הוא שנק' שהוא פנק דא"א והנה הוא מלובש שיהיו ב' מוחי'
שהם א' לאבא וא' לאימא ושניהם מל' נ' שמות אהיה המוהם שלהיותה פנה דא"א וזהו סוד אהיה אשר אהיה כי
כלולה שאמר השי"ת למשה הוא שהוא ענין יניקה לזא' מהחלתו ועד סופו והמבואר בס' הזוהר פ' ויקרא
ואמנם זהו ענין אהיה אשר אהיה כי אהיה הראשון לסוד אבא ואהיה השני לסוד אימא וראש באמצעיתו
אהיה להורות כי נרין זה נעשה ראש לשני אהיה הנז' שהם אבא ואי' ולכן הושם אשר באמצע שני אהיה כי
אשר אותיו' ראש וכבר ידעת כי ראש זכר ואשר נקבה אך לפי שאבא ואי' שניהם מן הנרין שהוא הנה
לכן שניהם נק' אשר ושניהם נק' אהיה ואמנם לפי שעתה בבחינת הנרין יש בה ד' בחינות אבא ואי'
לכן הוצרך שיעלו עתה מוחים כי היחיד ירד יהו' א' שהוא טיפה א' ועתה עולים ב' טיפות שהם ב' אהיה
כי אהיה בנ' יהו' נמצא כי ב' אהיה הם ב' טיפות של יהו' ועתה צריך שיעלו שמן העשר של התחתון יהו' נ'
יהו' מלובשים ביהו' האחרון כך עתה יעלו כולם מן הנרין וקם ד' אהיה וכולם בב' אהיה לבד ואמנם בחינת
שם בבחינת נ' יהו' כי ב' אהיה הם כנ' שלשות דאבא וג' דאימא' וב' במילוי הוהן ואח"כ ג' אמצעיות דאבא וג'
דאי' הם ב' אהיה ההוהן דאלפין ואח"כ כנ' אחרונות דאבא וג' דאימא הם ב' אהיה דההין הרי ד' אהיה ואמנם
כמו שלמעלה כלם נכללו בהו' הראשון כך עתה נכללו בשני אהיה ולכן לא נזכר בפסוק רק שני אהיה שהם אהיה
אשר אהיה אך והם ד' נ' משולשים נק' אהיה אשר אהיה הוהן ודאלפין ודההין והענין כי כנ' ראשונות נק' אשר
בחי' הכתר ב' אהיה חב' וג' אמצעיות ב' אהיה חג' ואשר בכתר ג' אחרונות ב' אהיה נה' ואשר ביסוד כי גם
הדעת והיסוד נק' אשר אך כלם נכללים באהיה אשר אהיה העליונים של יוהך כי אלו הם עולים מלמטה
למעלה אך בהו' הוא להפך שנכללים בהו' האחרון שלהקוף כי הם יורדין מלמעלה למטה ואל תטעה מזה
שאמרתי כי כל אהיה האלו הם באבא ואי' כי כולם הם בנרין של א"א שממנו אך הכוונה לומר כי לפי שמן הנרין
הזה היה כח להוציא אבא ואי' אח"כ הוא מעדיף שיהיו ב' בחינות כערך אבא ואי' ונמצא כי הפסוק לא הזכיר
רק ב' אהיה אשר אהיה שכלם שאר נכללים שם והרי נמצא עתה כי מן הזכר יורד טיפה א' ועולים ב' שהם
ב' אהיה אשר אהיה ואמנם כמו שבהו' הנז' יש בו מל' כנ' שהוא במילוי ההין העולה מל' לכן מהו יצא בנרין
שהוא הנקבה כח ב' אהיה הנז' ששניהם כנ' מל' א' לאבא וא' לאימא ועתה גם בזה הבן איך יצאו ב' אהיה בנקבה
מן יהו' א' שלהזכר כי יהו' שלהזכר העולה מל' נהווה בנקבה לשני אהיה העולים מל' והבן זה והטעם לערך
אבא ואי' שיצאו משם ונמצא כי בכ' גדולה טיפה א' של יהו' בערכים שלאהיה גם הראה כי כמו שטיפת יהו' הם
נ' יהו' שהם כנ' מל' גם באהיה הם בנגדה טפיים כי ששה אהיה הם ב' שמות מל' והנה נרמז בכתוב תולדת זון
ואחרי הולדתו אז נז' עיבורו שהוא השבקות הולד בתשעה אלו ט' חדשים ואז כל הולד עם היותו נעשה מזכר
ונקבה נק' כל בשם הנקבה וזהו סוד אהיה הנז' הפסוק כמבו' כי כל מציאות הזווג הנז' נק' עתה כלו בשם אהיה
להיותו במעי הפנה ואחר שיצא ונולד אז ניכר מציאותו ונק' יהו"ה כנ' כמבו' שמעו ונחזור לענין כי כמו
שבהו' הראשון היה כח מל' צריך כי בשני אהיה אלו יהיה ב"פ מל' והוא כי ד' אותיות שלאהיה עם השעה
של המילוי ועם הכח של מילוי המילוי הם מל' הרי ב"פ מל' בשם אהיה ואלו הם סוד המל' זיווגן הנז' בפ'
בראשית כי מל' זיווגן הם כפולים ב"פ מל' והם ב' מל' הנז' משני שמות אהיה הנז' והנה כל אלו יהיו אח"כ למטה

יסוד של אא׳ ושם מזדווג הוא לה בקיצור מב׳ זיווגין היותר מן הזיווג העליון מלך ונרין כנ״ל
והנה השני מב׳ אשר כשני אהיה של הגרין הם סוד ד׳ אותיות אהיה של הגרון שהם כנגד כ׳ מנות מב׳
ונחזור לענין כי הנה פירשנו איך ג׳ אהיה הם כאשה א׳ למעלה דוקא כנגד ראשונות וא׳ כנגד אמצעיות כמלויי א״א
וא׳ כנגד אחרונות במלויי ההין ונפרש עתה כי ג׳ יהו׳ הם אהוה יהו של הזכר אשר אהב נחלק לב׳ אהיה שהם גם
הם כנגד מב׳ וב׳ מב׳ אחרים הם כשני האהיה כי מאהיה השלישי של ההין יש במלויו מב׳ אתוון כנודע
האמנם כמב׳ הראשון של הזכר מיהו׳ נעשה החלב שהוא לובן דזא׳ ומן אהיה לאימא נעשה הדם שהוא
אודם והנה דם וחלב הם כנגד כ״ב מב׳ ולכן חלב ודם הם לעולם לעובר ואמנם האהיה השני הוא מב׳ שני
שהוא כנגד אמצעיות במקום הדדין של האשה ושם אחרי לידת הולד חוזר הדם העליון להיות חלב והנה חלב
וחלב ודם הם כנגד ג״פ מב׳ פחות ב׳ והם סוד ב׳ מב׳ של מלויי שאין בהם רק מ״ה ואותיות של מלויי מן
שביארנו כי לכן הלבנה נק׳ אם כי יש בה אם אותיות והנה סוד הדם כמו האמת הוא יותר נמשך לאהיה של
ההין שכנגד אחרונות ושם נעשה הדם כי אז באחוהים של ג׳ אחרונות שהם הוא כבוע של שם אהיה העולה
דם ושם הוא הדם ואמנם שני אהיה הראשונים דוקא ודאלפין הם כנגד שד׳ ומהם נעשים השדים וקרי הם
שדי דאהיה דוקא במקום אהיה דאלפין שמקומו בתוך נגד החזה ושם מתחלקים שניהם ונעשים
השדים והדדים ואז גם האהיה האחרון עולה דם שלה למעלה באהיה דאלפין ומתהפך ונעשה חלב
לינק הולד אחרי שנולד והנה אחר כל מציאות לידה זא׳ היה בבחינת אהיה א׳ כמו שאמרנו שהוא אהיה
של ההין הרמוז כמ״ש בה האמור אל בני ישראל אהיה שלחני אליכם והנה של ההין מלויי מלויו אין בוא
בה׳ אתוון אך שאר השני אהיה דוקא ודאלפין הם כח׳ וזהו אומרו כה תאמר כי בשם זה של אהיה שאין בו
רק כה׳ אתוון דמלויי המלויי האמנם השני אהיה אחרים יש בהם כח אתוון ככלה הוא סוד כח אותיות האלפא
ביתא עם הה׳ של מנצפך שכל האותיות הם בבינה כנודע הרי נתבאר מציאות זיווג העליון של פה
דאא׳ והוא מיפתח הזיון כלולה מתב׳ זיווגין שהם כ׳ אהיה הנז׳ שבהם כ״פ מב׳ אתוון שאלו נמשכו אחר
אל היסוד דאא׳ נכנס במלכות שלו שהוא סוד העטרה אשר היא שליש היסוד ושם היא המלכות של אא׳
ואמנם זיווג זה לא היה באא׳ לבדו רק שהוא שלה ונתלבש באבא ואי׳ ונכלל בחכמה שלו אשר אבא ואימא
הם מלובשים אלהים בהם ואז נכלל אל הנה׳ בחכמה והיו הכל כלול בהם ואז יצא הזא׳ כסוד לבוש אל הנה׳
של אא׳ רק שהיו באמצעות אבא ואי׳ והרי איך הנה׳ של אא׳ שבהם היו הכל כלול בכלה בתוך חכמה העליונה
שלו ואז גם הזא׳ יצא על הכל כלול בכלה כי הנה הנה׳ של אא׳ הם נשמות אל כל מדרגא כי הנצח הוא נכלל
בג׳ ספי׳ של זעיר שהם חח״נ וכן ההוד בקו שמאל וכן היסוד בקו האמצעי האמנם מן הראוי היה שיתלבשו
עתה כל הג׳ של הזא׳ אלו הנה׳ של אא׳ רק שגם נה׳ דאא׳ נבללים בכלה אחהם שהם חכמה דאא׳ והיו שמה
שהם הכל כלול בכלה לכן גם הזא׳ יצא כך ונמצא זו הכל כלול בכלה שהם ז׳ קצוות לבדם וכלזה נעשה במלוי הה״נ
כי שם הוא סוד הזיווג והענין כי נתלבשו חכמה וכן עילאין בחכמה והבינה ונכללו שם והנם החכמה ונה׳
דאא׳ ושם היה העיבור של זא׳ והטעם כי הבינה התפשטותה היא עד החזה והתבונה היא מן החזה ולמטה
כי שם מקום כי תהיון האשה ורחם שלה הוא למטה מהחזה ששם הוא סוד התבונה הרי איך ההון הזה
הוא בתבונה ולכן היא אם הבנים ואמנם עיבור זה של הזא׳ היה למקומעים שהם ז׳ חדשים ופחות מזמנו כמו
שנולד משה ושמואל וכו׳ וזהו וכמה צדיקים ואמנם כי הנה פירשנו כי כל א׳ נכלל ונב׳ נמלים כי מהכלה נעשה
ששה ואמנם נשך עתה העובר כאלו כי הנה סוד עטרת היסוד היא שליש שיעור מן היסוד והיא סוד המלכות
ואמנם שיעור הזמן באא׳ הוא מן העיבור כי אבא ואי׳ אם היה שיעור מראש הא״א היה מוסף עד
החזה כמו לאה כוא׳ וכמו הזמן בתבונה שיוצא מן החזה אך אבא ואי׳ יוצאים מהחזיון מגרון דאא׳ לכן
מוחם הם למטה לסוף ב׳ שלישים דת״ת שהוא לעיבור ונמצא כי אין לזמן בת״ת דאא׳ רק שליש א׳ לבדו
וכנגד שליש זה שהוא לוקח מן הת״ת כנגדו לוקחת המלכות שליש א׳ מן היסוד של דאא׳ שהוא סוד העטרה
והנה כשנצטרך כלזה נמצא שיש לו לזא׳ שליש א׳ מן הת״ת ושני שלישים ביסוד הרי ג׳ שלישים כמנין מיק
א׳ וזוקמוהו גדלה על הבנים ונעשו שתי תורות שהם הת״ת והמלכות ויסוד של זא׳ שבהם שנה שלשים הרי
כאן

כאן שהן תולדות גם הנצח וההוד כל א' נכלל בחבירו הרי מן נצח נעשים ב' תולדות וקם חסד נצח ומן ההוד
ב' אחרות והם גבורה הוד הרי ד' תולדות והב' הראשונות הרי ו' ויסוד הרי ז' והנה שליש היסוד שהוא הטבור
של המלכות גם הוא נגלה ונעשית ב' שלישים ונתוסף א' פחות משליש קרי הכל ז' תולדות פחות שליש
א' וזהו סוד כל היולדת לז' שיולדת למקוטעים שהם ז' שלמים ואם תשאל כי הלא לא היה רק הגלגלת
בגלוי ואיך הם עתה ז' והיה ראוי להיות שבעה איננה שאלה כי כבר ידעת כי גם אותו שליש הגלגלת נראה
עם שאר הגוף העליון שני שלישים וגם הוא נכלל אך להיותו שאינה נודע בפני עצמה לכן אינו שלם כאם
ואין נזכר רק הגלגלת בגלוי ואמנם חשבון זה עצמו של ז' חדשים הוא גם בחינת ט' חדשים שלמים והוא
כי כשנמשך הנצח וההוד שנגלו כולם ונעשו ד' והגוף נגלה והיה שמם הרי ששה כי אמנם שאין בגוף
אם שליש עבה נחשב לתולדה א' בפני עצמה להיותו שורשו שהוא בגוף תולדה בפני עצמה ואינו כבר להשחר
ולכן אנו מונים אותו לתולדה בפני עצמה אע"פ שאינה אלא שליש והנה נגלה כולם הרי שהם עם הב' של
הנה הרי ששה גם היסוד השני שלישים לכולם הם שלהזעי' ועכ"ז אנו מונים אותו לתולדה בפני עצמה לומר
קנה בגוף והנה נכלל כולם הרי הוא ב' תולדות והששה הנז' הרי ח' והעטרה של המלכות הרי תשעה חדשים
שלמים // רע כי כמו שיש שם ע"ב נהורין כאתפשטן דאית גם יש [illegible] בקליפות ושם הם סוד נע"ע
האוכל הבנים וכו' ומהם אותם כמ"ש [illegible] יאכלם ע"ש ואמנם אלו הע"ב נהורין הם נמשכים עד נה'
בהיכל הקדושה של הוד הנז' כמ"ש בתיקוני שהוא היכל עלם השמים ושם המלאך הנק' אורפניאל והענין כי
מלאך זה ממונה על אלו שע"ב נהורין דאתפשטן שלמין וזהו אור פני אל ואמנם אורפניאל הוא כנ' שע"ח והסוד
הוא כי הלא שע"ב נהורין של האתפשטן שלמין הם נמשכין מב' הויות שיש ברישא חוורא לצד הפנים כי הויה
אחת יש לה כצד אחורי הראש ואמנם באותם השתי הויות יש ח' אותיות שמאיהם אל השע"ב נהורין והרי הם
שע"ח וכלם לוקחים זה המלאך ואמנם המלאך זה הוא כנ' חשמ"ל והנה ידעת כי חשמ"ל פירש כמ"ש ויקהל
כי פי' חש מל שהוא סוד הקליפה שרוצה ליקח אור הזה כנז' שם ואמנם זו הקליפה לוקחת סוד השע"ב אדם"ן
נהם לא ליקח הח' הנשארים שהם עליונים ומז נעשה עט' האוכל ומהם הכל וזהו סוד שש"ה עם פני' והמה //
עוד דע כי כמו שיש תולעת בקר ויש הנק' תולעת ישראל כך ישנו בקליפה ונק' תולע המתקב ואוכל הכל
ואמנם סוד זה התולעת הוא מתגבר לבקר והטעם כמו שבבקר מתעורר סוד החסד שהוא שם
אברהם שהוא מדת החסד והוא כנ' תולע גם מתעורר כנגדו תולע דסטרא אחרא ולכן אז היו ישראל
מקריבין עולת התמיד ואז היה מתבטל אותו התולע עם עולת התמיד גם מציאות התולע זה דע כי הוא סוד יא'
סממני הקטורת והם יא' קליפות שהם סוד עשתי עשרה יריעות והם יא' ארור והם שכנגד הנאוכל נק' אדם והנה
יא' פעמים אדם עולה כמו תולע כי יא' פעמי' מה עולה תצ"ה וכללות יא' אדם עצמם הם תקו' כמנין תולע וזהו
סוד נשמות אדם לריבו כי ע"י אלו יא' אדם שעולים כמנין נשמות הנה ע"י נמשך שורש' אל האנשים וכל זה
הוא בקליפה ולא בקדושה וזהו אדם לא ואתה כי אינם במקום הקדושה שהיא אדם וזהו סוד ואמר אי אלהימו
כי אלהי הוא כנ' מ"ה וזהו אלהימו והוא כנ' אדם עם הכולל כמנין אלהי ומנין מ"ה והם יא' אדם כמנין אי
וזהו אי אלהימו גם זה סוד הבאימו והגשמתו כי הבא לאדם מ"ה והגשמו לאדם מ"ה והקכבים כסוד
יא' סממני הקטורת והבאים אל הקדושה שהוא הר המלך וגם כאותיות הבאימו יש אותיות אי מ"ה שהם יא'
אדם הנז' וזהו עולה כנ' שור והוא שחור כמנין נחש הנק' קשיא // //
כבר ידעת כי יוסף הוא כסוד היסוד והנה היסוד יש בו סוד הה' חסדים שנותנם אל המלכות ואמנם
שם של חסד הוא אל כמ"ש חסד אל כל היום והנה ה' חסדים הם ה' פעמי אל הם כנ' קנא ועם הכולל
הם קנ"ו כמנין יוסף ולכן יוסף הוא סוד // //
ענין השע"ב נהורין דאתפשטן דאמ' הם בסוד בחינות א' הוא כי הלא בחינות פנים הוא תיקון ז' של ויעבור
והוא בחסד כאשר נבאר בתי' מלכות כנודע ונתבאר וב' עדי תקונים הם ב' תלת כי הלא אל הוא בחסד ושני פעמים אל כמו' אלף למד הם שע'
נהורין גם פי' שני כי הנה תיקון ואמת וכבר פירשנו כי אמת הוא כנ' ז' שמות מב' והנה פירשנו כי בחוטם
יש שם מב' אך כן חוטם עצמו כנ' מב' ובאשר הסריר החוטם ישארו שני הפנים ששה מב' שהם כנ' שעה

מעון תשל והם השע׳ נהורין ועוד שני הויה היורדות מראש תיורא אל הפנים שהם ה׳ אחרון הרי
ואחלם שני הפנים עם היחוש הם נלמן אחת שהם ז׳ שמות של מב׳ נס פי׳ אחר והוא מה שבארנו
במו׳ פ׳ יקה קן עמיר ועש׳ כי הוא סוד ע״ב מא׳ שהם לבינה שהם מב׳ בבינה א׳ אמר שהם מלוי אהיה
מא׳ אחרון והם ט׳ ספירות שבפנים העליונים הנגלים מצד הפנה שהוא סוד אהיה שהם מא׳ אותיות הם
שע״ט של אבא אינון עמירין נס פי׳ אחר והוא שהם יפ׳ מלוי שם מב׳ שהוא עשק ב׳ לו הם שע׳ ///
נס ידעת מה מיני יבק הם א׳ סוד יהוה אלהים ב׳ הוא סוד אהיה יהוה אדני נס הוא יהוה כהבונו
ובמילואו הפנה פקד כאשר הסיר הבונו שהוא ע״ב נשאר יבק נס יהו במלוי יוהן על הבונו יוד
יוד הי יוד הי ויו הוא בגי׳ יבק // // ענין יהוה צבאות ואלהים צבאות הוא כי נה נק׳ צבאו׳
אך כהיותם נה שלזעו׳ נקרא׳ יהוה צבאו׳ וכשהם מן המלכות נקרא׳ אלהים צבאות. נס הק כי
אלהים צבאות הכל א׳ כי אלהים כריבונו ובמילואו כההין ובאלפין וכן ב׳ צבאות שהם נה״ב כלא נקרא
צבאות המבואר אצלנו כסוד אלף יאורים חסר א׳ הרי כי הם א׳ הרי כי אלהים וצבאות הכל א׳ וזהו מו׳
לשון עלוהן כי לשון הוא אלהים כמשון שהוא ט״ו ואלהים במלוי יודין שהוא ש׳ הרי לשון נמצא כי לשון
הוא אלהים ומוהם הם נה הה כי זהו סוד אלהים צבאות ונס עם מה שבארנו כי אלהים צבאות הם נה
שלמלכות ולכן לשון הוא בגי׳ שכנה עם המילה // // קנ כי המלכות כוללת כל השמות כלם נענין
זה כי ד׳ הויותהם ע״ב ס״ג מ״ה ב״ן וכלם עולים רל״ב כמנין זכור וב׳ אהיה הוהן אלפין והיהן הם בנ׳
קנה והם רלב׳ והנה בגי׳ קרפז׳ והנה אדני במילואו עולה תרע״א ויב׳ אותיות של המלוי ואדני עמו ד׳
אותיו׳ הם י״ו אותיו׳ ותרע״א הם תרפ״ז כמנין כל שמות ההויה ואהיה // //
ענין ע״ב ריו׳ שאנו אומרים במליך שהוא ויעבור נס סוד הבל שהם סוד שני ריו׳ ענינם הוא כי הנה הו׳
איש כהויות והו׳ א׳ כאהיה והנה הקויה הם ד׳ אותיו׳ וכנגד היוד הוא הויה הוהן שהוא ע״ב וכנגד
הה׳ הויה ס״ג ועם עשר אותיו׳ המלוי הם ע״ב הוא ע״ב שני וכנגד הו׳ הויה מה׳ דאלפין ועם מספר ד׳ אותיו׳ של
השם שעולים כו׳ הם ע״ב עם הכוללות וכנגד ה׳ אחרונה הויה במלוי יוהן ואין בו ע״ב רק לסוד הבונו יוד
יהו יהוה כי אותה זו היא הבינה שבשם ולכן היא כריבוע הרי ל׳ פ׳ ע״ב ואמנם הויה הוהן הראשונה
היא כמנין חסר מהוש כי כל שאר הג׳ אינם רק ע״ב חיבור וצירוף ולכן הוא לעולם סוד ע״ב של ויעבור וב׳
ע״ב האחרים הם סוד הו׳ כמנין נבואה נס ראיה שנית כי הב׳ הוא ע״ב והג׳ ע״א ומן שניהם הוא כלא ע״ב
וזהו לשון נס׳ כלומר שאינה כראשונה רק נינעת עם השלישית וכן שניהם עושים ע״ב ע״ב ונמצא כי שלש׳
האחרונים הם רי״ו וזהו סוד ע״ב ריו׳ לעולם והרי בארנו רי״ו של הויות ועוד יש רי״ו של אהיה כי הם ג׳ אהיה הוהן
ואלפין והיהן והנה מלוי אהיה הוהן ואלפין כלא׳ ישבו בק׳ אותיו׳ מלוי מלויו וכאשר תמלאנו
יהיה מ״ל מ״ל וכן הם ע״א ע״א ואהיה דההין אין בו רק כה׳ אותיות ועם הבונו הם מ״ל הרי ס״ע והנשק עמו
ד׳ אותיו׳ אהיה הרי ע״ב וזו האחת המיוחדת כאן המבטה עם הע״א של כלא׳ הם ויהיו נ׳ פעמי׳ הם הו׳ הרי
ב׳ פ׳ רו׳ של הוויה ושל אהיה הם כמנין הבל והמלכות הלוקחת ל׳ ריו׳ אלו נק׳ הבל // //
ודע כי שם אהיה במילוי ההין עולה קנא׳ ושם אלהים עם אדני הוא קנא׳ ושם אהיה בריבוע פי׳ א׳ א״ה
א׳ ה׳ א״ה י׳ א״ה י׳ ה׳ הרי קנ״א הרי הם נ׳ קנאות הנז׳ בפ׳ פנחס בקנאו את קנאתי ולא כליתי את
בני ישראל בקנאתי // // מטטרון הוא בגי׳ שדי בסוד השלוו הנק׳ חי ואלו הם ט״ט מן מטטרון
ושאר אותיו׳ הם רמון והוא בגי׳ נוהאל וזהו סוד והחיות רצוא ושוב כי רצוא בגי׳ נוריאל והוא
רמון שלשם מטטרון ושוב הוא בגי׳ שדי והוא כל שם מטטרון ////
אהיה שלמלוי ההין מלוי מלויו הם כה׳ אותיו׳ והם סוד כה תאמר לאהיה שלחני שהם כה׳ אותיו׳ שלאהי׳
דההין והנה כשתסלק מהם ד׳ אותיות דאהיה עצמו ישארו כא׳ אותיות כמנין אהיה // //
הבינה נק׳ אם לפי שאהיה הוא בבינה ואהיה של יוהי ואלפין כלא׳ מהם כמשונו ובמלוי ובמלוי המלוי
ישבו אם אותיות ולכן נק׳ הבינה אימא עילאה // // סנדלפון הוא לעולם העשיה שהוא כנגד מלכות
שיש לה ה׳ נקרו׳ והם מעפך בגי׳ ת״ר כמנין סנדלפון היוצא מהם ולכן נק׳ שר היצר פי׳ שר היונק מן היצר הם ה׳ נברית
מעפך בגי׳ יצר ////

ענין

ענין א"ל ועלה בני גד ובני ראובן וחצי שבט מנשה נשארו בח"ל רע"פ הלא קומת המלכות הנק' ארץ
ישראל שיעורה עשר ספי' והיא צורה א"ל שיעור קומת זא' והנה נודע כי מחצי הת"ת שבבינה שיש א'
מגס מתחיל רישא דזא' וכשהיא גדולה מגעת לחציו כי גם ראשה מגיע שם ונמצא כי מחצי הספה ולמטה
מתחלת ארץ ישראל ונשארו למעלה שני ספי' וחצי שהם חו"ב וחסד וחצי ת"ת ודינא זו מגעת היא
למטה כי הלא שישה היא י"ס והנה מתחלת מקומה עיקרי כחצי הת"ת דזא' כנ"ז כאי"רא ונמצא אם נחלק
י' חלקים מגס ולמטה נמשך י"ס המלכות עד חצי נצח שבבריאה כי הלא יש לה מקום כזה שיעור ב'
ספי' וחצי שהם מחצי הת"ת עד היסוד ואח"כ לוקחת להשלים הששה שלה ג' וחצי ספי' אחרות בבריאה והם
כח"ב חג"ת וחצי נצח ואז נשלמת לחשבון י' שלה כי שם מקומה האמיתי מחצי הת"ת דזא' עד חצי הת"ת נ"נ
בבריאה ונמצא שנשאר מן הבריאה ג' ספי' וחצי וכבר אמרנו כי המלכות של הבריאה היא תמיד בהיכל ז'
היצירה וכן הענין בכל מלכות של אבי"ע נודע ונמצא שנשארו ב' ספי' וחצי שאין שם גבול ארץ ישראל שהי'
המלכות ולכן נעדן נשארו ב' שבטים וחצי ואמנם הטעם למה היו אלו הוא הנה יעקב נשא וליד לראובן
יחשב שהיה יוסף ולפי שלבן המטה אותו כלאה לא ידע אז סוד מיפת הבכור רק פחז כמים פי' כי הנה יש
בסוד ב' נקבים א' יוצא ממנו זרע וא' יוצא מים ואורה של ראובן יצא בסוד נקב המים ונמלוחה שם וזהו
פחז כמים וכו' ונמצא כי הוא לבור בסוד היסוד אך הוא בסוד נקב המים ובזה כבר ידעת כי ענין המים
האלו של דרך נקב השני יוצא לחיצונים ולכן יצא ראובן לח"ל וסוד זה נרמז כמ"ש ויתי קח המור [illegible]
ואמנם ראובן הוא סוד דעת העליון שהן חכמה ובינה כי גם בו יש שני נקבים ושם שורש ראובן ומשם
יצא וזהו האור אחי כנ"ל בלו נחל כי הנחל העליון שביא הבינה סוד האלף החסר כמלת כנ"ל כי היא
בנדה שלא ינקה מנקב הזרע רק מנקב המים כלו שאיתו לראובן כן איתו לגד בסוד השני שלמטה
שכן זעי' לפוקסה וזהו כ"ל כלו נחל כי ב' בנירותה היו וזו התחתונה היתה מגמרת העליונה ולכן שני שבטים
אלו יצאו לח"ל ואמנם גד הוא כטעם יתלין בסוד והוא יעיד עקב וסוד העקב הוא סוד הנן לגלגולים ולכן
גם לגוא מנקב המים היוצא להיצונים וזהו סוד שגם שתקע כף ירך יעקב כי גד כף ירך ימין וכבר ידעת
כי ותקע כף ירך יעקב הוא סוד מב ואחה וכשנתעברו היה באליהו שהיה משבט גד [illegible] כי הלא מן
גד נגם לזה והנה מנשה גם הוא בסוד ירך יעקב בגיד הנשה ולכן נק' מנשה בסוד כי נשני אלה' וכו' ולכן כל
אלו יצאו לחוץ ואמנם סוד מנשה הוא מנקב החוץ של היסוד רק כי חציו הוא מים ולכן לא יצא רק חצי שבט
המנשה חוצה לארץ לבדו // ענין משיל כי מטון הושרת העולם מנה מטטרון מכלל יומי וכו'
והוא מיכור העולם ואם הוא יסוד איך הוא מיכור השלם אך כבר הודעתיך בסוד ואלה המלכי'
כי מלכין קדמאין הם ז' ספי' התחתונות מחש רק שהיו כלי התיקון ואח"כ יצא הדר שהוא היסוד מלך השמיני
וכה אתקיימו כלהו וחזרו לצאת אח"כ וכו' ונמצא כי מן היסוד הושרת העולם // ענין אשה מזרעת
תחילה וכו' ולאי משתנבר מיפת הנקבה תהיה זכר ולכך הפנה הקהמה והזרעה תחילה ויצא זה נוכר
על המלכות אך המלכות כשמזרעת תחילה יצאה הבריאה שהיא נקבה נוכבה על הזכר הזכר שהוא יציה //
ענין שמות אדם וחוה קין הבל שת רע"פ אדם הוא שם מ"ה ולפי אלפין שעלה כנ' מ"ה ואמנם השם
לבדו הוא כו' והניסוף עליו עד מה הם יג' ולכן חוה כנ' היא יג' גם השין כי כבר הודעתיך כי מת"ת
ומלכות של החכמה משם נאצלה הבינה ומהם נבנת שהם סוד ו"ד שבמלת יו"ד והם ת"ת ומלכות של החכמה
ומשם נבנית ולכן נעשית רק שהיא במות ו' דלת של וא"ו כי להיותה נקבה שלשה נקבה על דכורא ולכן
אותיות ו"ד משם יהו"ה שבחכמה הם הרומזים את ת"ת ומלכות והנה כשתמלאם באלפין וא"ו ה"א במלכות
וכ' הם כנ' יג' כמנין חוה שהיא הבינה שנבנית מת"ת ומלכות של החכמה הנק' אדם הא' גם רע"פ סוד נחל
כי לבינה הת"ת ומלכות שאינם רק יג' ספי' לבד הם כי אם החבר המלכות עם הת"ת יהיה הת"ת יג' וגם המלכות
כעצמה הם יג' כי זהו סוד י"י הכפ' וכו' וכשתמלאם כל א' וא' כולל מ' הוא כנ' קין ולכן המלכות נק' קין הימין
והנה הבינה נק' חוה עלה כי היא עולה כנ' יג' לרמוז שנבנית מת"ת ומלכות שבחכמה שהם יג' ספי' וגם
כי מתמלה יצאו הת"ת ומלכות כלולים מיג' ספי' ואמנם ענין המלכות כבר ידעת כי מהרה היא כנגד הת"ת דזא'

שהם ד' ספי' ומאלו הד' נמשכו לה ד' נגלגלין ומוחין ואב"א נמצא כי ל' ספי' ראשונות שבה יתייחסו אל הז"א לפי
ולא נשארו לה מים שלה רק ו' ספי' כמנין ה"א אך הז"א בה לגמרכות נספי' שלו עם הד' שלה מלבות שהם של
נב' הם י' כמנין נאו והז"ה למה ז"א נק' ו' והמלכות נק' ה"א ועשן קין הוא כי הוא עולה כמנין אהיה הוה ועם תקון
השם כעצמו הוא קס"א גם השם כריבועו י' י"ה י"ה"ו י"ה"ו"ה הם קס"ו והנה אם תסיר ד' אותיות הש'
שהוא עיקר השם הנעלם כו' נשאר השאר קס"ב כמנין קין גם קין כנ' עלם כי קין היה כעלם והכל היה כעלם וק'
והנה הכל אינו מריבוע השם כמו קין ה' מלואי השם עצמו שלם כנ' יוד הי ואו הי כי אם תסיר עיקר הש'
שהוא כו' ישאר לו (כמו) כמנין הכל נמצא כי מתוספת השם עצמו ומלואו יצא הכל ולא מהכוונת קין ולכך
נא' כו ותוסף ללדת את הבל (בלא"ו) תוספת ואמנם קין שהוא מהכוונת השם נא' כו קניתי איש את יי' כל'
עם יי' ממש כנז' כי קין והשם הנעלם כו' הם כנ' קס"ו ואמנם שת הוא מריבוע שם נב' יוד הה וו הה כי
אם תרבענו יוד פ' יוד הה פ' הה וו פ' וו הה פ' הה הם השלוך ועם השם עצמו השלם ואם תסיר שם
מה שהוא שם מלוי דאלפין ישאר שת // קינה קן הנאולה נרמזת בריבוע מלוי יוהו השם עב'
פעל יוד פ' יוד הי פ' הי ויו פ' ויו הי פ' הי עולה אלף שלד כי בשנת אלף שלה יצא אז
הנאולה אד"אלף שלד הם ימי הגלות וזהו סוד דנא"ל אשרי המחכה ויגיע לימים אלף שלה ///
ענין השער הוא סוד הקליפה החופפת הנק' רע וכאותו נהירו משר לקדושה שכנגדו שהוא סוד הו'
נק' עור והנה שער האדם עצמו הוא סוד הקליפה החופפת על הכל אשר לא יצא עד שנתפשט
רקיע כי כעודו אור ומים עדיין לא נגלית הקליפה עד דאקרישו ונעשו רקיע ואז יצאת הקליפה והנה אותו
נק' רקיע ולכן הושאלה כן אותו' רע ונעשה שער והנה זהו סוד מש"ל ג' חדשים הראשונים קשים לאשה
וקשה לולד והענין כי ג' הראשונים הם כפס רע כמו ג' שני ערלה ואחר אותה הו' נכנסת שם ונעשית עור
ואז הולד מתחיל להקרש ולהפשט כו מציאות עור כי עדיין היה אור ומים בג' חדשים הראשונים //
ענין חטא קין והבל ושעטנז וכו הבין מציאות הצמר והפשתים ומקומם דע כי כבר אמרו
החוכר שדה מחברו לג' שנים לא יזרענה פשתן והענין כי הפשתן ליקח כח הקרקע עד ז'
שנים ומכחישן והענין כי הפשתן הוא ענף שרש בפשתן העץ והוא סוד המלכות מפרי האדמה מנח'
(?) והוא סוד ההוא רוחא דשבק בה הב' במלכות בשעת ביאה כלי שהוא שם ב"ן והוא בסוד שלה כי
בן נק' ענף ולכן דע כי כל מציאות צומח ואילנות הם במלכות הק' והנה הבל קין הנולד בו שם ב"ן זה
שמלכות אל ההבל כסוד מיין נוקבין כנודע אך מה שחטא הוא כי הלך סוד שם זה הוא לנושם להעלות מיין
נוקבין לקבל אור עליון מיין דכורין ושניהם ישארו בה אך קין לא העלה מיין נוקבין אלא רק עוקרן ממש
משם והחזירם אל מקומם כמו עצמו בסוד הפשתים שמכחיש כח הקרקע ג' שנים והוא סוד שם זה של
ב"ן שהוא נק' כח הקרקע של המלכות וכל מציאות הז' ספי' דקא"ן שבה מכחישן כחם והם ז' שנים הנז' כנז'
וזהו אומרו ויבא קין מפרי האדמה מפרי א' אשר נק' פרי האדמה עלה הוא ענף כח האדמה ועוקרן משם
ומכחישן וזהו מפרי האדמה ומזה הוציאו כו' שפשתן היה והנה פרי החה העלה לעולה מנחה להשם
שהוא הז"א והחזירו לשרשו ונשארה המלכות ערה חסרה משם זה של ב"ן וזהו חטא קין ואמנם
הבל בא לתקן עוות קין והביא צמר והענין כי הלא ענין דעתה שהוריש ז"א לנוקביה הוא מאחורי
הדעת העליון דמוחא יקירא כנודע כי ש' מתקבצים אבא לאימא ומשם נתוסף כח אל הז"א ואח מזדווג עם
המלכות ויהיב לה ההוא רוחא כנודע בסוד קש' שעל המאה להרין המזיקין ועש' ונמצא כי שרשה יבין
לחזור כח דעת העליון שיש בז"א ואז גם הוא יחזור לשרש לה ההוא רוחא לעקר קין מינה ולכן הביא
הבל מבכורות צאנו ובה' והענין כי כבר אמרנו כי חטא קין היה בציה במלכות שבה ואז הבל הולך להמשיך
מן דעת העליון דאהיה לה נגה' והוא כי הלא כל כעלתי הם בסוד שלהיבה כי קיסוד נק' חי והנה סוד הדעת
נק' יסוד והוא סוד השרשים כי כש הוא חילוף שבב כי ממנו סוד השבכה העליונה וזהו סוד ומלאו את הח'
ובשוק וסוד הכש השוכב עמה והנה דע כי הלא כמו שיש זקן עליון בפנים יש זקן התחתון סבב ליסוד והכן
סודות גדולים אלו וכמו שהם י"ג תיקוני הזקן עליונה כך יש תיקוני הזקן תתאה בסוד וזהו סוד גדולה מאד

שין

דנג

שיב כי יהיה שנכרתו עליה והבן זה וכבר הודעתיך כי סוד נה' דא"א תמנו נמשך זא' והנה מן אורות
זקן הראשון דא"א מלמנו נעשה הקנה שלאח כרישא דזא' וזהו סוד מן המצר קראתי יה כי הני קראי
על הקנה דזא' נאמרו כי לתו מלאורו עמר כבשים שה ואת בסוד העליון ולכן עמר אותיו מצר וזהו
מן המצר קראתי יה גם מזה תבין מה שהודעתיך כי יסוד דאא' מזדווג מלכות הה' ומניח
נמק זא' ולכן נק' מן המצר וב' והבן זה וזהו סוד השופר נב' שנק' מן המצר קראתי יה כנודע כי הוא
מצר מיצר א' והב' מצד אחר והענין כי מסוד זה היסוד עליון דאא' שם היה זיווג הולדת זא' ואמנם
אז לא היה הק' סוד ו' זעירא שהם נ' לבד נ' כלן כהלת וזהו סוד לנטיק משופר שהם אש מים רוח
נ' לבד והבן זה ונחזור לענין כי מלו שמער דאשיך הוא כמו עני ולכן גם שער הקנה הרחב של היסוד
הנה הוא לבן וזהו עמר הכבשים הלבן כי כל שערות העתיק' הם לבנים ומהם המר הקרב הבל ואמנם
עמר זא' הוא שחור כי הזקן העליון ושער הראש של נשה זא' כסוד הזקנה אז מתלבנות לינות סבא
הסבין שלאה אך בחרותו הם שחורים אבל בזקנותו מתלבנים להיותם קרובים אל אא' כי מהיסוד
של נעשו לו מוחין אך זקן הראשון של יסוד זא' לעולם הוא שחור אפי' בזקנותו ומבשרי אחזה
אלוה וזה להיותו הוא מלבנינות עתיק' קדישא ונמצא כי בהקרב הכל קרבן זה נמצא כי התעורר שער
העליון ונתוספה לה בסוד דזא' והחזיר הוא שם נב' בסוד של המלכות ולכן וישע י"י אל הבל ואל קין ומה שאמר
ואל מנחתו לא שעה הענין כי הלא עמר זה נמשך מלבעת העליון של זא' שהוא סוד שם מה' כנודע והנה
עמר ומה קנ' שעה וזהו ואל קין ואל מנחתו לא שעה אך אל הבל שעה כי המשיכה לתוך המלכות
וז"ש אחר השירה לקין הלא אם תיטיב שאת כי עד עתה מלקהה והעלה שם כן שהם מיין נוקבין
ועקהה אותם מתוקים אך עתה אם תיטיב ממשך אז שאת כי הוכל לשאת ולעלות מיין נוקב'
כהוגן למעלה ואמנם לזה הבן ענין סוד הנחשים והרי בני' והכן לביאורי מצות ציצית וד'
ושם המצאהו // //

סוד

ליחלא קודשא בריך הוא לדחילו ורחימו ובעקום אחר מציינו
בדחימו ודחילו אך הענין כי אין לך ייחוד מעליות אלא באותן זה שבתחילה הייחד דחילו
קודם רחימו ואחר רחימו ודחילו והענין כי כבר הודעתיך כי התפלה נק' יראה והפנה אהבה ואין
להאריך שהיא כה ואמנם התפלה צריך לייחד קבה' בשכינתה שהם הת' ומלכות ע"י דחילו ורחימו שהם
אבא ואי' והענין כי כאשר הייחוד אז הייחד עמהם אבא ואי' נב' כדי להוליד להם מוחין ולכן צריך
להקדים האבא כי הוא המקדים ומתחיל ומורני שרשן אל האימא והאי' נותנה לבנים ואחר כך הייחד
ייחוד אחר בדחילו ורחימו והקדים אימא לאבא והענין כסוד שמאלו תחת לראשי וכן כי התפלה השפי'
זור האיש כשמאל הזאת כדי להתחיל החיבור מצד שמאל ואחר כך רחילו להמשיך מן אבא אל הקם'
דזא' לקיים וימינו תחבקני. והנה דע כי בסוד אחור באחור אין צריך לזווג ע"י חיבור ונישוק כי לענין
זה אינו רק אחר הנסירה שנעשו שני נפרדים וצריך להחזירם פנים בפנים ע"י חיבור ונישוק אך להיות
אחור באחור אין צריך לזה כי הלא אז כולהו אינון חד גופא ממש כנודע גם דע כי הנה זיווג אבא ואי'
הם לעולם כי לא נפסק והלא שהן תמיד כזיווג הת' ומלכות ואמנם לפעמי' אפשר שגם הת' ומלכות
יהיה נב' לא נפסק והלא שהן והוא כי דע כי ב' זיווגים הם נב' באבא ואי' נק' זיווג דלא שלים והב'
נק' זיווג שלים ומי' הענין כי כבר ידעת כי ב' מזלות הם להקנה דעתיק' הח' והי"ג הח' הוא נוצר חסד והי"ג
בסוד אימא והנה כשמשפיע מזל הי"ג לבדו באבא ואי' ועי' נותנה מוחין ומזדווגין אז נק' זיווג דלא שלים
ואז הת' ומלכות לא שהיו ... אך כשהם מזלות מאיהם באבא ואי' ועי' נעשה הזיווג אז נק' זיווג שלים
ויש לה נב' בהת' ומלכות להיותה זעיר אבא ואי' ... והלא נפסק והלא שהן וכזה הבן למה אה'
נברא קודם רה' כי כבר הודעתיך כי אה' וחוה נבראו בסוד אחור באחור ואז לא הוצרך חיבור ונישוק אך
אחר שנולד אדם אז הוצרך להחזירם פנים בפנים כי אא' ... בפנים ... ע"י אדם בסוד ואדם אין לעבד
וכו' ואז אחר כך בא ה' שהוא השמאל תחת לראשי כי כבר הודעתיך נב' כי ה' נביאה שבתה הנק' רה' ואז
הוא שמאלו תחת לראשי ומאיה סוד האיש הנק' ... כה' ואז נגמר סוד שמאלו תחת לראשי ומובת

אז הוא היחוד ויחוד הזכרנו וכיוצא שאינו רק נמשך אז אחר זיווג פנים בפנים אך אחר כי היחוד נר׳
כי סוד יחוד וביחוד הוא סוד חיבוק כי אמנם שאנו אומרים כי שמאלו תחת לראשי שבו התחלה ההקש
ההקשורה והבא מן הימין שהוא התחלה הנק׳ יחוד ואחר כך מן היחוד ובזה אמרנו כי אין חיבוק ונשוק
רק פנים בפנים אך לא אחור באחור אין חיבוק ולכן אז נק׳ יחוד והיחוד /// ///

כל מציאות הנקודות הם שנים סוד נקבה והענין כי הם באים מצד אור המלכה ונגזן וכל זה מלמטה
למעלה אך השמונים הנעשים הם אור פשוט וזה הענין נוהג בכל הא׳ניות /// ///

צירת צה דע כי כמו שהמלכות עם הקו׳ ריב נעשים הם מזדווגים האחור באחור הנה גם זה היה.
בתחלה והנה כסוד ואלה המלכים ולכן לא אתקיימו אך אחר כך נעשה הוא פנים בפנים והנה
אות צ׳ היא סוד אחור באחור ולכן צורתה שני יודין ונון אחת תחת יוד השנית ולא יוד ונון כמו שעשו
הסופרים ולא זין ונון ואמנם ב׳ יודין אלו זו הופכת פניה מזו כסוד אחור באחור והענין שהקדמה א׳ כי הנה
התחלה נאצלה החכמה ואז היתה הפנה כלפה כה לקבל התיקון של היוד ושם היו ב׳ יודין אלו הפוכות זו מזו
ואז הקו׳ היתה היא סוד נון שהיא לה הטבה /// /// ///

המלכות נק׳ קבלה הפנוי הזה היא נק׳
כך כמו שהמלכות מקבלת כה רוח העליון כסוד מלאה קה שא ור״ל החתן שבה כסוד נב׳
קדים כו׳ ונקוב אחר אלף כמונת ק״ש לענה השכבה והנה כ׳ רוח הם קבל ואז נק׳ כך /// ///

אר״זל הנה יש מעשים מעלה נבר כי הנה מעשה לברא קשין מראיתה מי הדברים כי כבר אמרנו
איך המוחין של זא הם יונקים מזיווג אבא ואימא והם יונקים שמהם כסוד עיבור תוך כמו אימא
ומשם יונקים מתלבשים בה׳ דאימא ואחר כך נכנסים תוך זא נמצא כי שני מקומות יש אל המוחין של זא לכוון
כי כשיוצאין המוחין מתוך הפנים הם נכנסים תחלה תוך נה״י דאי׳ הרי זה מקום א׳ אחר כך נכנסין תוך זא
הרי מקום ש״נ אך אמנם לזא שהיא מלאין מקום למוחין שלה רק פעם א׳ כי כשיוצאין מן זא הנה
הם נכנסים בה שה והענין כי המוחין של הנוקבא אינם באים אלא מן האחת המוחין דזא׳ לבד ונמצא כי
כשיוצאין מאלו המוחין הם עצמן תוך הזא הם נק׳ עצמן מוחין דזא אך אחרי צאתם משם ונכנסים לתוך אל
הנוקבא אז נקרא מוחין דנוקבא והנה כשיוצאין מן הזא אינם נחים בשום מקום הם לנקודה עצמה וזהו
סוד מעשה דנברא קשין מראיתה כי אל הזא יש ב׳ מקומות ואל הנוקבא מקום א׳ לבד גם כי ב׳ הוא
יותר נכון והוא סוד מוחין דיעקב כי יעקב הם באים ב׳ מקומות כי הלא מוחין דאבא אינם לזא ק׳ ליעק׳
כולם ונמצא כי נכנסים בזא אינם נקראים בשם זא כי אינם מעצמם אלו ואין הבינה לצורכו כי אמנם יש
ואין הבינה לצורכו כי אמנם שמעלה גם מוחין דרחל אמרנו שבכל זמן שלא יצאו מן הזא אלא נק׳
מוחין דזא׳ והוא מבני כי אורם המוחין דאימא הם אל הזא עצמו כי שהם יוצאת אל רחל אך המוחין
של אבא על עצמן אינם כי לנוק׳ יעקב כולם ונמצא שיש בהם ב׳ מקומות א׳ הוא נפתם לזא ב׳ כשנפתם
ליעקב אך ברחל אינם אלא מקום א׳ בה׳ וזהו מעשה דנברא קשין מראיתה כי הם נבללים וזהו סוד הנה יש
מעשים מעלה נבר כי כמות מעלה יש ב׳ מקומות ב׳ פעמים על כל הם ב׳ מקומות ואמנם נאמר עוד ב׳
מעלות אלו שכבר כורא ועוד יש מקום א׳ לנוקבא הרי הם ג׳ מקומות ב׳ בדכורא וא׳ לנוקבא א׳ הוא יהו׳ דמלוי אלפי׳
כני מקום ב׳ הוא מילוי אותיות שיש כל שמות ע״ב ס״ג מ״ה ב״ן מן שלישי הוא אותיות שיש בשם אהיה במילוי ההין
במשוע בשם מילוי וכמילוי המילוי ואמנם איני זוכר איזה מהם של הזכר ואיזה מהם של נקבה ואפשר לומ׳
כי מה שליהו׳ הוא לדכורא כי הם ג׳ אותיות דכורין וכן מה דאהיה שמות ע״ב ס״ג מ״ה ב״ן אך דאהיה דההין הוא
נוקבא אך היותר מובן הוא כי על דע״ב ס״ג מ״ה ב״ן הוא דנוקבא כי הם סוד ד׳ שמות אלו שנבללים בשם
האחרון מהם שהוא ב״ן ונודע סוד שם של שמות אך שנים האחים הם לאחרים והענין כי של יהו׳ ושל אהיה
הם ב׳ כי אהיה ויהו׳ כי הם חשבן ומנים בינה והם סוד המוחין דאימא הנכנסים כמש״ל וכן נודע
ששמותם סוד זה מהם מעלה נבר כי מי על מעלה פי ב׳ מקומות הם א׳ הוא על מעשה הנודע שהוא של
ב׳ אותיות הראשונות יה׳ והא׳ הוא מעלה אחרונה והוא על של אהיה דההין כי כבר ידעת כי ד׳ אותיות דאהיה הם
הם כוללים ד׳ שמות אהיה מתמלאים ב׳ ביודין וא׳ דאלפין וא׳ דההין ואותו דההין הוא נק׳ אחרונה כי נקבת שם

נב׳

215

נב׳ שהוא בה׳ אחרונה וזהו מלה׳ הקדה נם כ״ מלה׳ דל מלשלמילוי ההין //// טעמי׳ הין ההויאה
פחות מעשרות מתילה וב׳ סוד הקן הזה הוא בסוד החסדים היורדים ממקום הסתום אל מקום המגלה
כי סוד הא׳ נודע והנה ב׳ חלוקות הם א׳ הוא המקום הסתום ומכסה שלש עליון דהה׳ וחלק המגולה הוא
שני שלישים התחתונים דהה׳ ואלו הב׳ חלוקות לשלשים הא׳ מאנה את חברו כי שזה נוטל יותר מזה ונמצא זה
מרגלה מזה והענין כי כבר פארנו כי כל מלה ומלה נחלקת לב׳ חלקים שלישים והנה החסד שבהה׳ צריך שיתחלק
לב׳ שלישים שליש ישאר סתום ומכוסה ושני שלישים יהיו מגולים האחרים בסדר חלוקתם יש אונאה ולכן צריך
להקדים ההין שאמרו ז״ל כי אין הן זה של אונאה נוהג אלא במטבעות היוקר והזול ובכוס שיווי הדבר אבל מטבע
חשבון חוזר לכל שהוא נם לדבר שהוא כמלה המשקל והמנין חוזר בכל שהוא והענין הוא כי הלא סוד החסדים זה
שבהה׳ יש בו כמה מיני מציאות והנה ג׳ מהם הם סוד המלה משקל ומנין ואין יכול להתחלק לחלקים שוים ממש
מתמש ולכן כלו שהמגולה האורות הם כסוד מנין משקל מלה הם שוים יחד נם ההין למטה לעה״ז הוא כן שבכל דבר
חוזר בשהוא למלה במשקל ובמנין ונבאר בחינות אלו מלה הם כי הלא מלה נתבאר בתיקונים כי מלה בני׳ מ״ע
והם שם מב׳ והז׳ שמות עצמן הרי מלה במנין מלה והענין כי כמו שהחסדים מתפשטין נם הנבורות מתפשטין
בו׳ קצוות והנה שם מב׳ הוא נבוה נודע והנה כשנחלקים החסדים לפי סדר הנבורות שהוא שם מב׳ בכל
ספירה וספירה אב׳ נמצא כי ההה׳ יהיה בו שם מב׳ וזה יתחלק לב׳ חלקים שהם נפ״י שהוא בני׳ מב׳ כנודע כי כל
שם מב׳ הוא נ׳ יודין יד הא׳ שהוא יהוה יוד הא ואו הא יד׳ אותיות אלה הם למעלה כשלישי העליון אחר
הוא המילוי דמילוי הה אותיות ב׳ ידות הם למטה במגולה הרי כי כולם נמצאים בשוה ממש כלכי שום אונאה זה
לזה כלל וכבר ידעת כי כל חסד ונבוה הוא בבחינת הויה א׳ אלא שצריך לחלקה כפי המניינים הנז׳ למשך
הוא בסוד בחינת יהוה הזו שבהה׳ אם נמנה אותה בסוד חסד שהוא סוד ע״ב הוא כי מלא הוא נ״ב ומ״ב
היא חסד והנה משקל בני׳ ר״פ מילוי שם ע״ב שהם ר״פ מלו׳ הם קמ״ ועם י׳ כוללים הם רע״ב כמנין משקל
והנה אם יהיה במשקל שהוא הויה ע״ב כיוהן אין בה אונאה שנחלק בשוה כי נחלקה נ״ה נ״ה נמצא שבכל שליש
נוטל בר״א בשוה ואין שם שום אונאה וכבר ידעת כי סוד היוד הוא נב׳ אבנא ואבן הוא סוד אבן המשקל שאומ׳
בכ דף כמו שאמרו ז״ל כי השאת על מחלית השקל אבנא למשקל להההה יוד הרי כי שם מילוי יוהן נב׳ משקל (מנין)
הוא סוד מספר ממש כי שמונה אותיות נבוה במלה שלהם שהרי נבוה בני׳ הו׳ ואם נחלק הו׳ לב׳ חלקים יהיו
ע״ב ע״ב הרי נם לסדר זה אין אונאה והנה מלה הוא למספר החסד כי שם הוא שם אבגית״ץ וב׳ בין התקוני׳
כי מאס שם מב׳ ושם נכללים בו כלם ומנין הוא לספירת הנבוה למנות אותיו׳ נבוה בני׳ הו׳ נם מנין בני׳ קנא
והוא כי כשהקף שם קנא עם שם אדני יהיה בני׳ רו׳ שהוא נבוה במנין נב׳ אך אונאה נמצא היא בשם יהוה
עצמה במשוער ולא במילוי כי הלא היא בני׳ כו׳ ואא׳ לחלקם בשוה לב׳ חלקים שאם נחלקם י״ג י״ג יחסר א׳ ואם י״ד
אונא י״ד יעדיף ב׳ ואין לו מציאו׳ להכריע צריך שאחד מהם יאנה את חברו ואמנם צריך המעט והמבריע הנכונה היא
שהשליש העליון יקח י״ד וב׳ התחתונים יקחו י״ג י״ג כל א׳ הרי כו׳ והמעט שיותר ראוי שהמקום שהוא הרוב יקחו
המעולה ולכן למטה שהם ב׳ שלישים המגולים הם יקחו היתרים ולמעלה שאינו אלא שליש א׳ לא יקח רק שליש א׳
למעוט שאם נאמר שאלו הב׳ היתרים נחלקם לב׳ חלקים אי אפשר כב׳ לעצמם ונחלקם כמו ב׳ כי הא׳ נשאר
שלם ואין ראוי לחלקו ולכן ראוי לחלקם שלא בשוה ולמטה יאנה העליון את התחתונים שנוטל י״ג כשליש שלו
ונשארים י״ג למטה כשני שלישים התחתונים ולמעלה שהתחתונים מאנים העליון שנוטלים י״ד ונשאר למעלה י״ב
וכו׳ והנה שליש העליון הוא המוכר והתחתוני׳ הם הלוקחים כי התחתונים לוקחי׳ את החסד מיד העליון כנודע כי
החילה יורד מן העליון אל התחתון וכמו שהתחתון שהוא הלוקח מאונה את העליון כך העליון מאנה את התחתון
ושניהם כן א׳ להם כנודע ואמנם צריך לידע א׳ מהו הוא פחות משתות או שתות או יותר על שתות והענין
הוא כי הלא אם באנו לחלקו בשוה היה בכל א׳ ח׳ וב׳ שלישים למעלה וי״ח ושליש למטה ואז היה הכל בשוה ואמנם
כבר אמרנו שלמעלה לסוד החסד אין האורות מתחלקים רק כי אין חוזרים למלך אותם המוספים כשלישי אך נתנו
ח׳ למעלה וי״ח למטה או להפך יח׳ ג׳ למעלה וי״ג למטה ואז נמצא הוא פחות משתות והויא מחילה ואין הקפדה
בינהם ומוחלים זה לזה נם יש נתי׳ אחרת והוא י׳ וי״ז למטה ונם זה הוא פחות משתות ונבאר זאת השלישית.

ומחילה
יהיה מבואר ב׳
חלוקות האחרונו׳
שהם פחות משתו׳
כנ״ל הרי וכו׳

איך היא פחות משהו הרי מה שהיה חלקו בשוה הוא ח׳ וב׳ שלישים ועכשיו שנטל משה נמצא שנטל יותר
מחלקו ד׳ שלישי׳ והנה כל נ׳ שלישים הם מדה א׳ ולכן הלוקח נ׳ שלישים מן הד׳ שנטל יותר על חלקו והם כולם
מדה א׳ ושליש מדה שנטל יותר מחלקו והנה נצריך עתה ז׳ והמדה היתרה שלקח עם ז׳ מדות שהיה הוא
ראוי ליטול הרי הוא שהיה ב׳ היה הוא ראוי ליטול עוד ב׳ מדות ושני שלישים חוץ מה׳ והנה שכן כולם הם
ח׳ ושני שלישים כנ״ל ואמנם השתות של אלו הב׳ מדות וב׳ שלישים נקח עתה שתות הב׳ מדות הוא שליש א׳
נמצא כי השתות של ח׳ מדות הם ד׳ שלישי מדה ואח״כ נמצא שאם היה ראוי שלא יטול הח׳ מדות לבד אין
אם אחכ״ב נטל ד׳ שלישים יותר אז היה שתות גמור אך עתה היה צריך ליקח ח׳ מדות ושני׳ והנה הוא לא נטל
רק ד׳ שלישים יותר לבד שהם שתות הח׳ מדות לדוקא ואמנם ראוי ליקח נ״ב השתות שלהב׳ שלישים היתרה
על הח׳ מדות הראויים לחלקו ואז היה רק כל שתות גמור אך עתה שלא לקח רק ד׳ שלישים שהם שתות של
ח׳ מדות ולא לקח יותר מעט כדי ליקח נ״ב השתות של שני השלישים אח״כ הוי פחות משתות והוי מחילה //
ולבאר זה יותר נקדים הענין יותר ויתבאר היטיב כי הלא נשאר ואחר שכל מאלו מדה הכו׳ מדות של שם
הקויה שהוא כנ׳ כו׳ היא כת׳ ע״נ נקודות נמצא כי הם כו׳ פעמי׳ ע״נ והוא השליש של הוא ח׳ פ׳ ע״נ ועוד ב״פ
נה״ס שני שלישי המדה שהיא ע״נ נמצא כי ח״פ ע״נ ושני שלישים שהם נ״ה הם כנ״ עתה ואמנם אם נחלקם לו׳ שהם
חלקים יהיה השתות שלהם י״ב ואמנם עתה לא לקח רק ד׳ שלישים יהיה שהם כנ״ י״ב נמצא שלקח פחות
משתות ואח״כ כון שמעלה יש סדר הרחלקות זה שלמעלה הוא ח׳ למעלה וחי׳ למטה או ט׳ למעלה וי״ז למטה
או י׳ למעלה וו׳ למטה וכל נ׳ חלוקות אלו הם פחות משתות האמת שלהם לכן נ״כ כן אם לחסרו הכן קוא
כך שפחות משתות מחלו איש את חברו אבל יותר משתות או שתות ממש צריך להחזירו או לבטל המקח נ׳ והגם
והנה זה השתות שאמרנו הוא מוכר כנודע ולכן הכן הוא שלהך שיהיה השתות מוכר וכש״ אם אינו אלא
פחות משתות שהוא מחילה // //   ועתה   נבאר סוד המילה עד הנה והנה כדי לבאר הענין קיצור
ראוי שנקדים לך הקדמה א׳ והיא כי הלא   מדעת החסד וגבורה ושליש דת״ת דזא הם סרסמו ומכס׳
אך נה״י וב׳ שלישי הדת״ת התחתונים הם מגולים הנה לפעמי׳ גם החנת של ז״א הם מגולים נמה ואמנם יש
במציאות אל ז״א ח׳ הוא עד דורתו מה וגם הוא סוד חזות התפילה של שחרית כמבואר אצלנו שוב ולא כי אז
מגולים גם החסדים שבהת״ת ואז שולים יעקב והלנער שם וטעם הדבר כבר נתבאר שם כי הטעם של
מכוס ופני חנת הוא כמו שהאם רובצת ויורדת להרא ועד היסוד שלה מכוסים אך שאינה רובצת על
הבת לבה להרל הנגלה סוד ויבן יי׳ אלה׳ את הצלע אז אינה רובצת עליהם רק היא זקופה ואז היא רקה
שאין היסוד רק פני ב׳ תקון קלאין כנה׳ והם תנ״ב ושם הוא היסוד סוד הדעת אך בשני תקון אמלשי׳
אין היסוד מגיע שם ואז הכל בגלוי הוא הרי כחי׳ א׳ של גילוי החסד שהוא כמו שאין האם רובצת עליה מגלת
הקוה הנוקבא לבה כחי׳ שהיא סוד התפלה שבת שגלים נ׳ החתונות כמו צדות ואז מאחור לבוי האוק
שם הם בוקעים את יסוד דאימא ומגולים תנ״ת לזע׳ כחי׳ נ׳ והיא סוד המילה שאנו עוסקים בה וסוד
הענין כי הלא מצות המילה היא כדי להמשיך האור החסדים המתכסים כנע׳ להורדם שם כסוד כי
שיאירו שם ואמנם סוד האהבה כסוד הוא כדי להעתיק את הגבורה אשר שם כנז׳ ומבואר אצלנו כי הה׳
גבורות הם כסוד לזעיר ושם יורים החסדים להדחם והם מלפם ביסוד והם מעתיקין את הגבורות
אשר שם ולכן אנו צריכים שירדו אלו החסדים לסוד ומעתקו אותם הגבורות שהם שם והנה כבר נודע
שאין יכולת החסדים המכוסים לירד בסוד להעתיק הגבורות רק החסדים המגולים לבד שאין להם מחיצות
שיעכבו אותם מלירד אלו הם היורדים ומעתיקין את הגבורות שבסוד כנודע והנה כבר אמרנו שהחסדים
והגבורות הם כחי׳ הויות כנודע והנה כ׳ החסדים המגולים שהנה הויות בו כו׳ כני׳ ב״ן והלקח הב׳ שלישים
המגולים לה״ב והנה כבר אמרנו שהכחי׳ יותר מגולה היא שיהיה הרוב למטה המגולה כי הם הב׳ פ׳ הם ב׳
שלישים אך למעלה הוא שליש א׳ לכן ראוי לחלקו פה ח׳ למעלה וחי׳ למטה וזהו כוונת המילה לחלק זה החס׳
שבהם ולתת ח׳ לבד למעלה ויח׳ למטה ואז יהיו חשבון המגולים ע״ שהוא ב״ן ויח׳ הרי ע״ ועי׳ שיש תכן עמוקות
מגולים הבין אחכ״ב להודם למטה ביסוד אלו ע״ אחר אורות וזהו סוד ב׳ אותיות מלמן מילה וימן ע״ בריתה

א״ו״ס

שהם

הערלה

216

ר״ו הערלה שהוא לעולת אותו המסך של אלו האורות שהם ע״ב אורות כמנין מ״ל שע״י המילה שהוא מ״ל וחותך הערלה
יתגלו אלו הע״ב אורות כמנין מ״ל ואז כשהוא חותך הערלה ומתגלים אלו הע״ב אורות אז יכוין למלאת כסוד ע״ב היין כי יין ע״ב להמשיך
כנ״ל מ״ל שהם הע״ב אורות הנ״ל שיהיו כסוד כדי להמתיק הגבורות אשר שם ולכן מצות המילה ממונה בזמן והעשיה
כי היין סוד הגבורה כנודע והכוונה היא כי ע״י המילה מתגלים ע״ב חסדים מגולים כמנין מ״ל ואחר שנתגלו למקומם אז
ממתיקין אותם כסוד ומתמתקין שם ה׳ גבורות מחות שליש שהם נ״ב כנ׳ ע״ב וכו׳ ואלו הגבורות הם סוד יין של היין
כי יין הם ע״ב אורות הגבורות הנמתקות ע״י ע״ב אורות החסדים המגולים ולכן התחילה המילה ואח״כ היין מלמטה עלו הרי עד
עתה ע״י המילה יהיו נ׳ חסדים מחות שליש והמתיקו ג׳ גבורות מחות שליש אחר מצות הפריעה וע״י הפריעה נגלה
שיתגלה כל השליש העליון ההוא ויהיה ההוא כולו מגולה ואז יהיו נ׳ חסדים מגולים וימתקו כסוד ג׳ גבורות מגולות וזהו
סוד הפריעה פי׳ פרע יה ר״ל שהוא פורע ומגלה גילוי שני שהוא אותו השליש המכוסה הוא נפרע עתה ומתגלה ואותם
הע״ב אורות שאין בהם מסך אינם נקראים פריעה כי הרי הם להיות גילוי אך זה השליש המכוסה תמיד כשמגלה הוא פריעה
גמורה ואותם מה שקרא לשליש זה יה הוא כי הנה השליש הסתום הזה הוא ח׳ אורות כנ״ל וכשהוא יורד כסוד ומתמתק
שליש אחר ע׳ של הגבורה הנדרו ונמצא שני הוסמך ב׳ האורות הסוד א׳ הוא האחר השליש העליון של החסד והשני
הוא מיתוק שליש העליון של הגבורה והנה ב׳ פעמים ח׳ הם י״ו כמנין יה עם הכולל וזהו סוד פריעה פרע יה כי פורע
ד׳ ומגלה יה האורות עם הכולל שהם ח׳ האורות של שליש החסד וח׳ של שליש הגבורה ואותם מילה שלמה [illegible]
ורמוז כל זה כי ב׳ אותיות מ״ל הם ע׳ אורות המגולים וב׳ אותיות יה הם השליש המכוסה כנ״ל הרי כי אותיות מילה רומז
בה המילה והפריעה ולכן מל ולא פרע כאילו לא מל הוי ונחזור לענין כי מלה הוא בחסד ומנין בגבורה והמשכל
בכתר שהוא לשון המשכל שנאמר ... עם חסד לגבורה של כמות המאזנים //

סוד היונקה נתבאר לנו ואשים יה שנית לבאר מה שהשמטתי (לשב הענין) יורד נחות והענין כי הלא חמשה
חסדים כלאו מחסד שבו עד הוד שבו ואותם הה׳ גבורות יורדות כסוד להיותם שם מצד
האחוריים אל מקום הלעת שבנוקבא המכוון כנגדו ממש והנה קודם שילכו הה׳ גבורות אל הנוקבא צריך תחילה
להמתיק ע״י החסדים ולא יהיו הגוף קשין ואותם מיתוקין הוא ע״י החסדים המגולים כי המכוסים אין בהם כח למתק
כי אותם מקום אחד לינוק עצמן קו להאיר לזולתם וגם כי אינם יורדים למטה כי מתחילת יסוד כנה מתעכבת אותם
עד היסוד מלמעלה ואותם החסדים המגולים הם יכולים לירד עד היסוד לפי׳ עצמו כי אין להם מה שימנעם מלירד
וגם כי הם מגולים ויכולים למתק הגבורות הנחנות עתה לסוד והנה החסדים המגולים הם ב׳ חסדים מחות
ש׳ שליש ב׳ חסדים דוד נה וב׳ שלישי החסד שבתת המגולים כנודע והנה כאשר זה החסד שבתת נחלק לשלישים
יש בהם כן חלוקה ויש בו ממינים ההוא לחלק בכמה בחינות והם כסוד מלה ומנין ומשכל והענין כי מלה הוא
שם מב׳ כנ״ל ויכול להתחלק כמו הסוד הזה של בחינות מב׳ לג׳ חלקים שוים כלה שיהנה אחת מחבירו י״ד לכל חלק
והמשכל הוא שם ע״ב כנ״ל והוא סוד החסד עצמו שבתת חסד כנ׳ ע״ב ונחלקהו כמ״ל שם ע״ב הנחלק לג׳ שלישים
שוים כל אחד כ״ד והוא כד׳ לכל שליש והמנין הוא אהיה דההין כי החסדים נ״ם ומתלבשים כסוד
כנודע והוא סוד אהיה דההין שהוא בחי׳ היסוד כנודע וגם שם אדני הרי הו׳ שהוא כנ׳ גבורה ולפי מזה
כבחינת הגבורה לכן נתנו לה הנוקבא שהיא שם אדני הנז׳ כי נוקבא מסטרא דחשך נפקת וכה אתקשת והנך
נעשה החסד בחי׳ הו׳ שהוא נ׳ פעמים ע״ב אז יתחלקו חלקים שוים ע״ב ע״ב לכל שליש ע״ב א׳ שהוא כנ׳ חסד
כי אמנם שהוא בחינת הו׳ שהוא גבורה עבד הוא תפארת ולכן נ׳ ע״ב שהם נ׳ שלישים החסד אשר מספרו
ע״ב וכמו שאמרתי למעלה כי כלם מהם אלו נמצאים בחסדים עצמן ויש בהם בחי׳ ע״ב ובבחי׳ הו׳ וקס״א זה
כי מצד החסד לעצ׳ נק׳ ע״ב כי כן חסד כנ׳ ע״ב ומצד זעי׳ כי גם מתפשט בו חסד א׳ מן החמשה חסדים כנודע
ומצד החסד הזה נק׳ יקראו החסדים בחי׳ הו׳ שהוא כנ׳ גבורה ומצד התת דזעי׳ נקראו החסדים בחי׳ מב׳ לפי
שהתת כולל כל הג׳ ידות יד גדולה יד רמה יד חזקה ונ׳ יד הם מב׳ לפי שהיד האמצעית כוללת את הימין
ואת השמאל לכן בחי׳ מב׳ הוא בתת והענין כי יש בחינות רבים לחסדים עצמן וכמציאותם ויש להם בחי׳ ע״ב
פי׳ שכולם נקראים בחי׳ ע״ב דמילוי יודין כל חסד וחסד מהם הוא ע״ב א׳ וגם יש בהם בחי׳ אחרת אחרת שה׳ בחי׳
שם מב׳ והוא כי כל חסד וחסד מהם הוא הויה למילוי יודין ויש בה פשוט ומילוי ומילוי המילוי שהם מב׳ אותיות

גם יש לה ס' נחי' רו' כי כל חסר וחסר יעדם הוא שם עב' הורין והבר ידעת כי משם עב' זה הלין עב' שהלכן כלא'
מנ' אחרשן ובולם ילאי' משם עב' זה הוהן ונבהבו כהניקוס להקלות לף ח' עא' והם הו' אותיות באומן שנחמה'
ישלהם פלה ופלה מלוי האחרות חלוקות זו מזו והנה כנ' בחימת הגל שהם עב' הו' מב' שהם סוד הבר שנ'
ולמשקל ולמנין נחלק החסר לשלשים שוים ואין להם שום אונאה כלל ולכן כל שהוא חוזר אבל כשנעתק הקם' — החסר
הזה לבחינת הויה פשוטה כסוד מספר וחשבונה שהיא כנ' כן אז אינה יכולה ליחלק לחלקים שוים כן שלשי'
ואשר נראה לחלקו לג' שלשים הוא מוכרח שהשליש א' יאנה חברו ולא יתן לו שיעורו שלם ואמנם אמנם שהוא
מוכרח לזה עכ"ז צריך לשער האונאה היותר מועטת כדי שלא יאנהו יותר מן הצורך והנה כאשר נשער הדבר — מה שהו'
נמצא כי יש ג' מיני אונאה והא' נק' פחות משתות והב' שתות עצמו והג' יותר על שתות והנה האונאה המוכרחת
שהיא פחות משתות אז הוא מחילה כי ודאי הא' מוחל את חברו מה שמאנהו כי אי אפשר לפחות מזה אם כן
יהיה החשבון השוה הוא נכון ומתוקן ולכן יהיה הדין שקנה אך יחזיר האונאה שלא יתבטל המקח ההוא ונמצא'
שאע"פ יחזור החסר למקומו למעלה מן שנחלק למטה כי הלא אעפ"י שנשאר במעשה קנין יותר ממה שיהיה היא
אונאה של שתות שלם עכ"ז יתקיים סדר התפשטות החסדים במקומם ולא יתבטל המקח ונאמר שיחזרו החסדי'
למקומם ושורשם כבתחלה אך המקח קיים כי יש זמן שבו הוא סדר החילוק למעלה כתחלה אך אחר זמן
יחזור האונאה למקומה כפי הזמן וזהו סוד נמכר יוסף שמכרוהו ואחר כך החזירוהו למקומו בסוד והעליתם את
עצמותי מזה אתכם ואת עצמות יוסף קברו בשכם מחלקים שמכרוהו במעש"ל ועכ"ז לא נתבטלה האחוה שהנו וכן
אחיו רק קנה ומחזיר אונאה וכמו שנזכ"ר להלן עוד גניבת יוסף ומה ענינה ואמנם כשהוא יותר על שתות אז
בטל המקח כי לעולם אין כח זו למעלה כתחלה שיאנה השליש הא' את חברו יותר על שתות ולכן היה הדין שיתבטל
על שתות בטל מקח ונעתק בבאור בחינת החילוקים א' במספר כו' שלהם ויק והענין כי הלא אם היינו באים לחלקו
בשוה אז היה כך ח' וב' שלישים למעלה בפלס המכוסה וי"ז ושליש א' למטה כב' שלישים המגולים אמנם אי אפשר
להחלק כך כי אין האורות מתחלקים כך לשלישים ולחצאין רק שיהיו אורות שלמות למעלה ושלמות למטה ולכן אי
אפשר להיות רק כב' בחינות הנ"ל אשר כבר א' מהם יש אונאה בהכרח כנ"ל והם רק אם נכנס ח' אורות למעלה וי"ח
למטה או להפך ט' למעלה וי"ז למטה אז ההונאה פחות משתות ולכן יש בה מחילה כי הוא מוכרח להיות כך ולא
פחות מזה וכו' ומ"ש לפני והנה יש ב' מיני אונאה או שיאנה המוכר ללוקח או הלוקח למוכר והענין יובן כנ"ל כי שליש
המכוסה הוא הנותן ומוכר את החסד ההוא אל הב' שלישים התחתונים המגולים שהם למטה ממנו וכשהוא שמונה
אורות נכנסים למעלה ולוקחים י"ח למטה נמצא שנתאנה המוכר בפחות משתות והשני להפך ט' למעלה וי"ז למטה
אז נתאנה הלוקח בפחות משתות וב' מציאות אלו הם נג' כסוד שתות עצמו ויותר על שתות ומ"ש לפני' ויחזור
לענין הנז' כי הלא סדר החילוק הוא כך שיהיה שליש החסד מכוסה וב' שלישים מגולים אמנם יש להם קצת אונאה
כנ"ל והנה כדי למתק הגבורות הם המגולים והנה המגולים הם כ"ב העיטרות בסוד זעו' להקן מתוקים אל טקלה
היה ראוי שלפחות יהיו ג' גבורות מהם מתוקים לגמרי והנה החסדים שיכולים למתק הגבורות הם המגולים
והמגולים הם אינם ה' ב' ושני שלישים נמצא כי אינם יכולים למתק רק משישה ולא יותר ולכן היינו צריכים שיהיו
ג' ויסדם שלמים מגולים וגם השליש העליון המכוסה שיתגלה עתה ויתמתקו ג' גבורות שלמות אך אין סודתנו
כוונתנו שיהיה כל החסד כולו אשר לכך שיהיו כב' שלישים התחתונים שבו כי אם תהיה האונאה קנין גדולה יותר
וכשטעו שנגנבו כל לגמרי והוא גניבה ממש אך סודתנו שישאר החלק הנגנב במקומו אבל יתגלה ויומר הכמ"ו
אשר עליו והגה ההאה היא עד היסוד ושרשה נשאר שם כנו' והנה ב' מציאות יש לשיוכל לגלות השליש המכוסה
ההוא והם א' בסוד הגלה שהיה לגרות העטרה וב' ובא' בתוספת שלהם וא' בסוד המילה ולכן נבאר עתה סוד
המילה וגם לזה כי שם נתבאר הכל והענין בקיצור כי כאשר הערלה חופפת על המילה אז אין החסדים רוצים לירד
עד היסוד ולהתגלות שם שלא יתאחזו הקליפות בהם ולכן לא תבטיח בסוד אבל אחר למעלה במקומם אינה רוצה
לירד שהוא במקום המילה בהתגלה כפי שפון שאין שם מקום להם וכו' עד היסוד לודאי ולכן אין
החסדים מתפשטים כלל אמנם נשארים למעלה בדעת וא' וגם מתפשטים רק עד המילה כי כהסרת הערלה מן
היסוד אז יורדו החסדים ומתפשטים כי אין להם פחד לירד וזהו סוד החניכה במילה נולדה ערלתו שמו

היסוד

217

כי סוד שלו ובאשר נימול אז אתגלייא ראש פומא דאמה דיליה שהם סוד החסדים העליונים בסוד אברהם לכהן
כי הוא אחר שנימול וירא אליו ה׳ והוא יושב פתח האהל דאתגלייא אברהם ע״י מילתו בסוד אמה הנק׳ פתח האהל
כנז׳ בס׳ הזהר ובזוהר והרמב״ן ז״ל בסוד טעם המילה לח׳ ימים עד כי המלך השמים כמבואר ע״י מנה זו הנה שש׳ [illegible]
ואחר כך המילה ע״י כריתת הערלה אז מתגלה השיעור השוה שהוא הד׳ אמה כמות מושבות שהוא מורכ׳ [illegible]
כנז׳ והם ח׳ למעלה וי״ח למטה וגם זה נמצא כי חסדים המגולים הם י״ח לכה׳ וכו׳ נצח וכו׳ ככוד הד׳ ע״א אורות
מתגלים עתה ע״י המילה והם כנז׳ מ״ל מה שאין כן כשנסגרה הערלה שהיא קליפת נוגה היושבת וחופפת על
היסוד ונק׳ נוגה ושרשה היא מן הכינור של התולדות שבסוד כנודע ואין מקום לאורו כאן ולכן קליפת נוגה
היא הערלה הנאחזת שם לכח הכינור ההוא כי משם שרשה וכד אתעברת מהתם אתגלייא מ״ל מן חשמל
כנז׳ ת״ז ויקהל כ״ס ע״א אורות כח׳ מ״ל מן אורות המילה והנה אינם יורדים על היסוד מאמא רק שיוהם למקומו [illegible]
ושם מתגלים ואח״כ ע״י פריעה היין כי גם יין כנז׳ מ״ל אז יורדים הע׳ חסדים הנז׳ עד היסוד ממש ושם מתגלים
ולכן ברכת המילה טעונה כוס ואחרים עתה שיורדים עד היסוד ומתדבקים שם הגבורות העומדות שם
כנודע והנה אחר ששם מתערבים עם הגבורות ומתמתקין אותם הנה להכות כי יש להם קצת בחי׳ מהגבורו׳
המתחברים עמהם ולכן עתה יורדים אל היסוד נקרא׳ ע״א אורות אלו לבחי׳ יין שהוא גבוה כנודע והוא
כנז׳ יין ע״ה ולכן אינם נמשכים אלא ע״י היין וסוד הגבורות עצמן הם סוד הכוס עצמו כי כוס כנז׳ אלהי׳ שהו׳
ה׳ אורות ה׳ גבורות והנה מל ולא פרע כאילו לא מל כי כאמור ע״י מל לא נתגלו האורות הע״א [illegible]
ולכן צריך שיפרע ויעשה פריעה ואז יתגלו כל הה׳ חסדים לגמרי ויתמתק כל הה׳ גבורות לגמרי והנה עליה
הפריעה מתגלים כל הה׳ חסדים שלמים ולכן נק׳ פריעה כי זה השליש העליון המיל הוא מכוסה ועתה הוא
מגולה וצריך פריעה כדי לגלותו ולכן הסרת הערלה ההיא מעלה אחר הקדוש נק׳ פריעה כי נמהרת לפרוע
ולגלות מה שהמיל הוא מכוסה כי זאת הפריעה שבסוד נמהרת לגלות ולהיות פריעה השליש העליון אמר
המיל הוא מכוסה אך כריתת הערלה בסוד המילה אעפ״י שגם היא נמהרת גלוי אל הע׳ חסדים כנז׳ וגם
מתגלה האחר הקדוש אינו נק׳ פריעה כדרך אותם ע׳ חסדים להיותם מגולים ואף אינם נקרא׳ רק מילה
כי משמעות מילה כריתה ולא יש כאן רק כריתה אבל גלוי למעלה לא יש מתחלה כי מעצמו הוא כך אך
המילה והכריתה הב׳ הנק׳ פריעה היא נזרעת למה שאין מהרכו להיות פרוע שיתגלה והטעם כי פריעה כל
פרע יה׳ כי הלא ח׳ אורות הם שנשארו מכוסים בשליש עליון ואינם (והם) מתגלים עתה ויורדים בסוד ומתמתקין
כנז׳ בס׳ ח׳ אורות של הגבוה ונשלמו ויתמתק כל הה׳ גבורות שלמות והנה ח׳ אורות החסדים וח׳ דגבורו׳
הם י״ו כמנין יה׳ עם הכולל וזהו סוד פריעה פרע יה׳ כי מתגלים י״ו אורות ע״י הפריעה הזאת ואחר המילה
לא נזכרו רק מ״ל חסדים ולא הע׳ של הגבורות נב״פ הע׳ של הגבורות הם סוד היין כנז׳ והם בבחינות מילה
יין ועתה אני כוללים ח׳ אורות החסדים וח׳ של הגבורות ביחד והטעם כי בתחילה התפשטות החסדים צריך
בבחינת א׳ להורד אותם החסדים משרשם שבדעת עד מקומם שהם ת״ת ואח״כ צריך בחי׳ שנית להורידם
משם אל היסוד והוא ע״י היין אך השליש המכוסה כבר במקומו עומד ויורד מן הדעת עד שם ואין צריך
עתה רק בחי׳ א׳ לבד שהיא להורדו עד היסוד ע״י הפריעה ואז כשהלכו עד היסוד שם מתחבר הנק׳ עם הגבו׳
ולכן נכללים יחד בסוד הפריעה ואין צריך בחי׳ אחרת אחרה ועם כל זה עניין משום מל ולא פרע כאילו לא מל
כי הלא יה׳ אורות אלו מתגלים בעת הפריעה גם הם ע״י המילה באו שאם לא קדם עניין המילה לא יהיו אורו׳
בשליש שם ולכן כיון שהענין הכל היא המילה לכן אפי׳ יה׳ אורות אלו נרמזו במילה מילה מ״ל יה שהם ע׳
אורות האחרונים כנז׳ מ״ל ועוד יה האחרים והנה כאילו מורע נמצא שהמילה עצמה לא נמולה כי עדיין
חסדים אורות יה׳ מן מילה כי כוונה המילה הוא לגלות אפי׳ אותם יה׳ אורות ואח״כ מל ולא פרע כאילו לא
מל והנה י״ו אורות אלו האחרונים נשארו באחר הקדוש עצמו ועתה בעת הפריעה כי הלא האחר עצמו
עוהו׳ כנודע ועתה בפריעה נתגלה רישא דעטרה ונעשה י״ט לו והם י״ו שהם י״ו האורות הנז׳ וזהו סו׳
כוס הנמלא תבורך וארז״ל הב׳ מלכים הוא כוס שנמלא יצחק שנעשה חן ומשרה כוס מילה והטעם כי
הגבורות עם אורות המתגלים עתה בסוד ע״י המילה כנז׳ שהם נ׳ חסדים נמצאים נ׳ הויות שהם כנז׳ המילה

והכהכה
ואלו מרגלים עי׳ התפלה שהם אורות מל״ת הנמל שמוק על מציאות התפלה והכהבה שלמה ונגלו עי׳
עת אורות פנים כל היכה הנמל ואחר היכן נגלו אלו ואמר את יצחק פי׳ עם יצחק נגלו שהם הגבורות
שפסוד שהם סוד יצחק כנודע ולזה לא אמר פוס הנמל ליצחק רק את יצחק ואין פשוטו מבואר כי מלת
את ר״ל עם ועם זה שאמרנו מבואר כי הנמל שהם החסדים נשתרשו ונתחברו עם יצחק ממש שהם
הגבורות והכן שבה איך עי׳ גלוי החסדים האלו שמספם הנמל נת׳ שבה הגבורות בשם יצחק והוא כי
יצחק בני ר׳ פשוטו כן והוא כי נגבורות נמתקים עם נחסדים הם ו׳ הויות במשאו כן עי׳ הגבורות בלתי
מיתוק הם ב׳ הויות אחרות הוא כן לכי הרי ד׳ בנים כמון יצחק ונמצא כי שבה עי׳ החסדים כמון הנמל נת׳
הגבורות יצחק אך מתחלה לא היו רק ק״ל לבד ושבה ונעשו ק׳ כמנין יצחק ואמנם לפי שהם עאורות מרגלים
התפלה ואחר הם עליונים ולכן אחר הנמל נעשו מלה הנמלה היבות הם הם עליונים כמנין הב׳ ולכן נמרו
התפלה ואחר מל שהם העתחתונים ולכן נמשו באחרונה האמנם כבר נתבאר עמו זה במקום אחר כי ה׳
הם ה׳ גבורות בכלותם ונ׳ במהם המתוקית לבד ומל הם קנ׳ חסדים היורדים והכל הוא הנמל נם כאחרנו מי
אחרים עם מקומו והנה מה הכן סוד נמכר יוסף כי הלא יוסף הוא היסוד שבו עי׳ כנודע וכבר נתבאר
לעי׳ כי עוה היסוד אחרי הכהונה הוא י׳ ו״ל וזהו סוד י״ן מן יוסף והם סוד השלש של חסד העליון
המתרק את שלש הגבורות ושניהם נב׳ י״ן מן יוסף ושאר האורות שהם עחסדים ועל גבורות המתוקן
עם החסדים הם קם אורות כמנין סף מן יוסף ולכן נתלקו לבדם הי״ו הכאים עי׳ הכהונה וסף לבדם
הכאים עי׳ התפלה נלכלל כלם הם כנ׳ יוסף שהם נחסדים ונ׳ גבורות הם ו׳ הויות והם נ״פ כן כמנין יוסף ונקרא
חיים כי לכן נקרא היסוד מזלא לסוד החסדים אשר בו שהם נה׳ כמנין מזלא והם מרגלים ונוזלים ויורדים בו ונקרא
מזלא והנה יוסף רעה במצרים הוא סוד התפלה שנבנה ככתוב בזוהר וגו׳ נם זה אלא אחי יוסף שמכרו
שמכרוהו שם אחר שנגלוהו וסוד הענין כי יוסף הוא סוד האורות הנז׳ של החסדים והגבורות אשר כמו והם
כמנין יוסף כנ״ל והנה אחי יוסף מכרוהו למצרים שהערלה היה חופפת עליו ויתלבש האור הקליפה כנגלה
התחתונה וזהו סוד מכירת יוסף למצרים ואחז הקליפות באחורים ואמנם סוד הגניבה שקדמה אל המכירה
שניה הוא כי הלא נודע שהפרש שיש בין הגנב והגזלן הוא כי זה בהסתר וזה בפרהסיא ונמצא כי הגנב גונב
בסתר והענין כי גניבת יוסף הוא גניבת השלש המלובשת במטלה בהעלם והסתר ולקחוהו משם ומכרוהו
אל הקליפות למצרים ולפי שעיקר הרע הוא כשיונקים הקליפות ואוחזים בחסדים המלובשים יותר מיניקתם מן העליון
כי דרכן לאחוז בתחתון לסוד עץ הדעת טוב ורע כמבואר אצלנו ולכן כל עיקר הרעה שעשו אחי יוסף לא היה
בשלש המלובשת ולכן נק׳ גניבה האמנם לבירור שהם לקחו הכל שהם הב׳ בחינות העליונה והמלובשת לכן נק׳
ב׳ גנוב גונבתי ב׳ גניבות מכוסה ומגולה והיות כי עיקר ההיזק הוא למכוסה כי שם עי׳ הגניבה לכן נק׳ הכל
בשם גניבה אמנם שזה גניבה וזה גזלה ושם כי גנוב גונבתי ב׳ מהרי נתבאר גניבת ומכירת יוסף גם ענין
גניבה וגזלה היכן שורשם // // ענין משה שהשיג לבינה ובמקום אחר אריז״ל שראהו קשר
התפלין כסוד וראית את אחורי לבד ואין זה חולק על זה כי הלא כי לא היה קשר של תפלין ב״א שמשה
מלכות הבינה והנה לא הוא הכן והוא זיווג לאה בחצות לילה הראשונה ואינה מתפשטת רק עד החזה
ונק׳ לל ואחר חצות מתפשטת עד מקום ה׳ הראה הל ונק׳ לילה ולכן יש יותר הקמים ולבד שמשה כי פלא
אלהים כי ה׳ אלהים שהוא יכק הוא כנ׳ פלא גם אח׳ מלוי אלהים שהוא הוהן שהוא כנ׳ פלא וה׳ יורד וזהו פלא
ר״ל חי וזהו ולבד יותר אחותי // // כענין לשאול מות ימים וכי זה סוד מה שאמר מלאך המות
לרב ביבי בר אביי על משה חורים מעלה ש״י״ א ובי שאמר דבר לא מצאו עד כאן ומניהו למיתה
ומסרנו לן הרא דרומא והני לן עד משלם ומניהו וזהו שכתב כאן לשאול שתו מות ימים פי׳ אותם הקודם
כאן כלי רוגזה שאינם הולכים לדרך ישה לונמה מהם מעלה נש״י״א לשאול שתו ר״ל עקרים ונימינים אינם
ושאול קודם זמנם לונמת הלאן שאין להם חיים וזמן קצובים ואמנם לא מצא ומניהו מסר להו הרא לרומא
הנק׳ מות התחתונה על נהינם ורעי לן וזהו מות ימים גם אל רב ביבי כי אותם השנים הנקלהם מהם מה
עושה מהם ואל שהיה משלם אותם לאיזה צדיק שהוא נעזבו לקבור ומוסיפין לו וזהו ויחד וגם ישהם כי
הישהם

218

רנא

הישרים והצדיקים שולטים ורודים באותם החיים והשנים של אותם הנז׳ אשר מות ירעם בגל׳ וזהו וירדו בם
ישרים // // ענין בני לאה שהם ו׳ זכרים ונקבה א׳ כבר הודעתיך כי לאה היא להשת הא׳ מאחורי
והיא יוצאת מבח החזה היסוד דבינה ולכן כשמסתיים יסוד דבינה אז מסתיים שיעור כל לאה
והנה היא מדה ו׳ ספי׳ ושליש כנגד כתר חו״ב ושליש הת׳ הרי ו׳ ספי׳ ושליש ספי׳ וכל ספירה כלולה מי׳ הרי הוא
ס״ג סג׳ וזהו סוד שם ס״ג המלוי דבינה כי הלא נודע כי שיעור קומת ז״א היא מאה אמות בסוד מ״ה שהוא עולה
על מאה אמות והוא בסוד עשר ספי׳ כל א׳ כלולה מי׳ הרי ק׳ אמה ואמנם הבינה הנז׳ שלה נכנסים כתרו וגם
קם נעשים אכן מאה אחת כלו הוא והוא סוד שם ס״ג שבבינה עם מלויו ל״ג והנה ס״ג ול״ג בני׳ מאה וסוד השוין
כי אימא יש לה ב׳ בחינות א׳ מקום המכוסה שהוא עד חזה דז״א והוא עד סיום היסוד שלה ב׳ הוא משם
ולמטה מקום הגלוי והנה מקום המכוסה הוא בחי׳ שם ס״ג ובחי׳ הגלוי הוא מלוי שם ס״ג והטעם כי במקו׳
המכוסה הוא שם ס״ג ממש כי היא סוד הבינה עצמה אך מן החזה ולמטה אין הבינה מתפשטת אלא מלוי
שלה שהוא סוד החסדים שהיו מגולים בה והיתה היא מתגלית בהם וערה ... אותו המלוי שהם אותן
החסדים יצאו לחוץ ולא נתגלה המלוי שהיה תוך שם ס״ג והו׳ סוד מלויו שהוא ל״ג כי הוא ממש מלוי גם
ראה כי שם ס״ג מלויו ל״ג שהוא בני׳ הבל והוא סוד אורות ההבל שהם אותם ההבלים היוצאים מן היסוד הקו׳ ראי׳
גם ראה באופן אחר והוא על׳ שאמרנו כי שם ס״ג עצמותו נתלבש בו׳ ספי׳ ושליש של הז״א כי הם ג״כ מצ׳ בני׳
ס״ג וכנגדו שם ס״ג של הבינה אך המלוי שלו שהוא ל״ג נתלבש במקום הגלוי של הז״א שהם ג׳ ספי׳ נה״י הם ל׳ וב׳
שלישי הת״ת הם ג׳ כמבואר אצלנו כי כל ספי׳ היא כלולה מי׳ וב׳ שלישי עשר הם ג׳ הרי הכל ל״ג הרי איך קשורים
זה בזה וזה בזה היטיב ונחזור לענין כי לאה יש לה שיעור ס״ג אורות וכנגד המ׳ הוליאה ששה בנים זכרים
וכנגד הג׳ שהם שליש העליון דת״ת ילדה בת נקבה ולפי שזה השליש הוא אחרון אחר כל הששה אחהם לכן גם
ואחר ילדה בת כי הבת היא אחרונה מכולם ואמנם כל הששה הם זכרים שהם נה״י דאימא הם עלמות
דדכורא כנודע אך השליש הוא בחי׳ העטרה של היסוד דאימא וכבר נודע כי העטרה הוא בחי׳ מלכו׳ נוקבא
אפי׳ בה יורה עטרה דדכורא כנ״ל עטרא דנוקבא ולכן כנגד אותה עטרא יצאת הנה נוקבא וכזה תבין איך
הספיק ג׳ לבד להוליד הנקבה והזכרים כל א׳ לקח עשרה אך הנוקבא לקחה שליש א׳ לבד כי הלא המלכות
קטנה מכולם וכנגד העטרה של אימא הספיק להוליד את דינה בת לאה וכזה איך הזוהר קורא לבינה מלכות תבין
כי היא עטרה ומלכות של אימא ונלענ״ד כי אולי ששה בנים והבת הם ז׳ קוות דלאה הנק׳ שכבשה בנים לכל
מקום ולא קבלהו ואמנם סדר אלו הששה בנים שבחתיו ונלענ״ד שהם זבולן בכתר וזהו הטעם יזבלני והו׳
מיששכר הוא של ואחריו יששכר בחכמה בסוד יש שכר כמבואר אצלינו אצלנו שיששכר בחכמה הנק׳ יש
יהודה בינה הטעם תודה אחה׳ בסוד הדלת לוי בדעת שהוא מכריע ונלוה עם חכמה ובינה וגם כי
מתגלים חסדים וגבורות פחד ראובן בחסד דאור בן שמעון בגבורה בדעת והנה השליש העליון דת״ת
כי שם העטרה ואל תקשה עלי מיששכר שפארנו במקום אחר שהוא בבינה וזהו סוד ומבני יששכר יודעי
בינה כי שם הוא כי הוא מן היסוד דאימ׳ ולא בכלה אך אחר היותו באימא באימא עצמה אנו אומרים כאן
שהוא החכמה שלה וגמש׳ רבי עקיבא שהוא ליגמת יששכר כנודע והוא מבחי׳ דאימא והוא מגבורות החסד
היותו כמבואר אצלנו // // ענין סלית הת הלל ב׳ קבים לחלה הם סוד הת קב שיש למעלה
א׳ הוא שלשה מלויים של ע״ב ס״ג מ״ה שהם בני׳ קב וזהו הקב שהם ג׳ מלויים הנז׳ ניתנים אל הנק׳
הנק׳ חלה שהיא המלכות והוא שם הד׳ שהוא שם ב״ן המקבל ג׳ מלויים של ג׳ שמות הראשונים מלמעלה
וזהו סוד רולה אשה לקב ותפלתה כי האשה הזאת היא שם של ב״ן כנז׳ והיא אשה רולה לקבל אורות הקב
העליון שהם ג׳ מלויין הנז׳ וזהו קב טהור כי הוא בסוד פנים ויש קב שני ואינו טהור כמו הראשון שהו׳
מבחינת האחוריים אשר שם נאחזים הקליפות והוא הד׳ אחוריים של ע״ב ס״ג מ״ה ב״ן במלויין יש בהם
ק״ב אותיות כי בע״ב כ״ו בס״ג כ״ו במ״ה כ״ד בב״ן הרי ק״ב אותיות וכלם באחוריים וכנגד ב׳ קבים אלו
פסקו בהל׳ הלכה לחלה ושם שמאי לא חשו רק לקב א׳ שהוא הראשון הטהור גם זהו סוד קב ישן
וקב חדש וכו׳ והוא״ל ואתה ... עיין וראה איך הויה היא שוה בן במנין כן באחוריים כי הקויה פנים שלה

לנ״כ כו' ואחוריים שלה יש בה כל אותיות הרי כי ההויה כון לפנים כן באחור אין בו שינוי כו' // //
ית' יסעדנו על ערש דוי וכו' דע כי החולה הוא לפי שאור חכמה אבא נסתלק ממנו ולכן צריך להמשיך
לו מזון משם כדי לסעדו ולחזקו וזהו סוד מז״ל כי מזון החולה בא מן הח׳ כלה
והענין כי הלא החכמה הוא י׳ שלשם ובאשר הוא חולה היא מתקטנת יוד זו ונעשית דל״ו ואז הוא חולה ודוה
לבב גם יוד כנ׳ עשר והחכמה לו ונעשית ערש שהוא ששוכב על המטה הנק׳ ערש כאומן שלחסרון הה׳ אלא
שהוא היוד נעשה לו ערש דוי התוכי יוד עשר (כ) אז צריך שהשם יסעדנו ויזון אותו ויחזקו על מציאותו
אותו הערש דוי שיש לו ואז עי׳ אותה ההזנה והסעדה שהוא מן חכמה שהוא הי׳ מן השם אז כל משכבו
הפכת בחליו פי׳ המשכב ששוכב שהוא הערש הנז׳ ונס החולי שלו שנהפך לו משכב על מטתו הם מתהפכים
למעלה כי ערש חוזר להיות עשר ודוי חוזר להעשות יוד וזהו כל משכבו הפכת בחליו ועי׳ כך הו׳ מתרפא //
עד כי יבא שילה הנה שילה ומשה הם שוים לחשבון ונודע כי המשיח בן דוד הוא נק׳ שילה וגם מלכנו
כי המשיח הוא סוד מרע״ה והנה סוד הדברים מתוק שהודעתיך כמאמר אח״כ כי בתחילה
היו לו נפש רוח ונשמה מעשיה יצירה בריאה אח״כ נפש ממלכות דאצילות והוא ורוח מז״א ונשמה מאי׳
ונשמה לנשמה מאבא ואז היה כל הנשמות וכל העולם ומן מוהר לבריאה יד והנה כשמא נתמעט
עד מאה אמה כמבואר אצלנו ואמנם משה תיקן הרבה מחטאו של אדם וזכה עד כנה דאצילות פי׳ הכבה /
שהיה לו כל הבחינות הנז׳ מעשיה עד זעיר דאצילות והיה לו רוח דאצילות ואני מסופק אם גם היה לו
נשמה דאצילות ולא נשמה לנשמה או אם נאמר שרוח היה לו לבד וחסרים נשמה ונשמה לנשמה אך
הפי׳ הראשון נראה יותר כאומן כי המשיח בן דוד יהיו בו אותה הנשמה לנשמה שלא זכה אליה משה
והוא ישיג אותה ואח״כ המשיח הוא משה עצמו כלו עתיד מאחר מצרים וכ״ה שהוא הנשמה לנשמה
שלו ולכן אז נאמר בו הנה ישכיל עבדי ירום ונשא וכ׳ יותר מאברהם מיצחק ממשה וכ׳ ואז יתוקן מה
נתקן בגלגול משה ולכן שילה הוא משה שוים לחשבון // // ויהי אחרי שנים כרוחך אני כבר נשלם
פירשנו כי פי׳ שנים הוא גלגול נדב ואביהו שלאליהו ז״ל שנתקנו באלישע ז״ל גם פירשנו מלה נעלים בסוד
נדב ואביהו ודע כי אנחנו אומרים שנתגלגלו כל אותם המנהגים עבד׳ דאוי שתדע שאינם הבחי׳ הראשונה
עצמה שלהם ק דע כי נדב אביהו הם שורש של נשמה והם פרטי נשמות קליין בה ואותם כבר נגלגלו היו
נתקנים נשמות ואחרים היו מהם ואותם נשמות שלא נתקנו הם היו באלישע לעולם כי אותם שנתקנו אינם
הולכים כן מדחי אל דחי אלא עולים למדרגה הראויה להם ואותם דע כי אלישע גם הוא היה מעורב ואמ׳
שעיקר שורש נשמתו היה משורש נשמת יוסף אבל היה מעורב עם נשמת שורש נדב ואביהו שהם בחינת קין
ולכן נק׳ אלישע כי ברי׳ ואל קין ואל מנחתו לא שעה וכבאן כאלישע נתקנו ונעשו אותיות אלי שעה כי כ׳
אמנם שקין לא שעה עכ׳ לו שעה וקבל אותו ולכן נהפכו אותיות לא שעה ונעשו אלי שעה והנה כמבואר
אותה הקורבה שהיה לו משורש קין לכן רצה שיתחברו בו נדב ואביהו וזכה בהם מחמת הנשמה הקדושה
שבו מתחילה משורש קין ומזה הכן לכל הגלגלין כי אינם ממש הראשונים רק בחינת נשמות ממש // //
ענין הסלע שהכה משה כבר פירשנו במקומו כי הסלע היא הל׳ ולכן לא נתנה הסלע לדור המדבר רק לדור
הנכנסים לארץ ובגש׳ בסוד דור המדבר ושם פירשנו כי טעות משה להחזיר הל׳ פנים בפנים עם
זעי׳ אפי׳ בזמן שדור המדבר קיים והנה גם שם פירשנו סוד המטה של משה מה עניינו ובזה הכן כי כוונת
משה להכות את הסלע עם המטה הוא כי היה רוצה שאלו האורות שלא כא היוצאות בסוד המטה לדרך פנים
פי׳ זעיר שיחזרו אל האחור דזעי׳ וידבקו שם אחה״ל מרקוף מאור עי׳ אותם האורות וזהו הכאת המטה הסלע
פי׳ שהיה דוחה את האורות אל האחור עי׳ המטה לכיון האחר שמטה כמטהו על דבר א׳ כי הלא הוא דוחה
אותו לאחור וכן היה מה במטה כנגד זעי׳ שיחזרו האור והל׳ אל האחור ששם הל׳ עומדת בנק׳ סלע
כי סלע בגי׳ קס״א והוא אהיה דיודין שהיא הל׳ שכל עצמותה הוא מן יסוד דבינה שהוא קס״א וחטא
בזה כי לא היה אפשר לחזור כך אותם האורות אל האחור עי׳ הכאה רק שתחזור רבה הסלע פנים לפנים
ואז כלפי הכאה הקבל אותם האורות אך משה חשב שעי׳ ההכאה היה אפשר להאיר בה אפי׳ בהיותה
אחור

אחור לאחור ומשה כזה כי לא היה אפשר לעשות כך עד שהחזור פנים לפנים // // חוקי האלהים רע
כי שם אלהים אם הכניסהו באלהיות המסוכבות שהם במלכות יהיה בני חוקי והוא יוצא משם אלהים
ושם זה הוא הנק' חקי האלהים // // ענין חוה הראשונה לפי מה שנין זה למעלה כנגד אה'
הוא רחמן זא' והנה זא' יש לו שתי נקבות לאה ורחל ונבר באחרנו כי לאה הם הנין קשים עד מאד
עמש שהם אחוזים של הבינה וגם כי היא שתלה למעלה במקום המקום אך רחל היא נמתקת כי היא במקום
הגלוי של החסדים והנה זא' נק' אדם כי הוא סוד שם מה במלוי אלפין שהוא בני אדם והנה נודע כי הפנים
שבו כשם הוא העיקר כי המלוי הוא בחי' הנקבה כי מלוי בני אלהים הן שהיא הנקבה שבשם הנין וגם נק' מלוי
מפני כי כלה כל נח הנקבה ועשמות אותיותיה וכוחותיה כולם גנוזים תוך זא' כי טעם רנביה היא תוך
הזעיר ואח"כ יוצא ממנו לחוץ כאופן שהנקבה היא המלוי של זעי' כי המלוי רל כמות גוף המלוי
בתוכו סוד העובר והולד שבתוכה ולכן סוד המלוי מוכה על הנקבה ואמנם מלוי של שם מה הוא בני' אדם
חוה הרי איך חוה היתה אשת אדם והיתה בשר מבשרו ואמנם כבר פארנו כי הזעיר כו כ"פ בחינות א' הו'
ער החזה ושם הוא שיש לו בחי' היסוד הראשון ששם מולדו עם לאה והשני האחרון שהו' מן החזה ולמטה
כסוד הגלוי נמצא כי יש בו ב' שמות של מה ובכן יוצאים ממנו ב' מלויין שהם ב' פעמים חוה ואמנם חוה
הראשונה היא לאה וחוה השניה היא רחל והנה להיות בחי' לאה הנין קשין עד מאד אנשי שבעולם הנלון היא
סוד עבה כנגדם זה ההתחתון לא יכלה לצאת מתוקה לאה ויצאה הנין קשים מאד כסוד קליפה וזו היא חוה
הראשונה ואח"כ יצאה חוה השניה ממותקת והיא נשאה עם אה' אך אח"כ כעקב שתקן עם אה הוא לקח
כל השתים לאה ורחל ונמתקה לאה עמ' וזהו סוד משנה כי לאה היתה לחלקו שלעשו לולי הכוי המלותיה
ומעשיה וזהו סוד ועיני לאה רכות מן הדמעות והנה מצינו באה' כתוב זאת הפעם עצם מעצמי ובשר
מבשרי וב' וכו' אחרו כתיקוני' שהם ב' נשים א' היא עצם וא' היא בשר והענין כי לאה היא עצם הנין קשים והיא
סוד הקליפה לאה אחורי הקשות יצאת אך רחל היא בשר מבשרי היא לנא רכה במקום גלוי החסדים וכוונת
אדם כי ב' נשים היו לו עצם ובשר אך לזאת השניה יקרא ולא לראשונה שאינה נמתקת // //
הוסעני יעקב ומה כבר פארנו כי אחורי הזעי' יש ב' נשים לאה מן החזה ולמעלה ורחל מן החזה ולמטה והנה
רעה הוא מן העקבות כולם כנלמא רניקבה וגם מצינו שהוא מן לאה כסוד משיח בן דוד
מיהודה בנה של לאה ואמנם רעה רעה לירע והכן חסלה כענין יעור לאה ורחל ומציאותם כי אחרי משורשו
בהם רעה לירע מציאותם וזש"ה הוסעני פי' הוסעט חסלה כדי שאדע מציאות לאה ורחל ואמנם קרא להם קני
לאה מתי יתי כי שנותיו וימיו של דוד היו הגויים כנוקבות אלו כי משם חיותו והנה רחל להיותה התחונה נק' רזעי
קראה קץ וסוף אך לאה קראה מתי ימיו כסוד מה שהודעתיך כי לאה לוקחת האה' המוחין של הזעי' שהם ד' בלשון
מוחין ד' הויות והם מתלבשים בד' אהיה שהם נה' בא' מה כנודע והנה אינה לוקחת אותם האורות דאהיה
ואינה לוקחת הד' אלפין לבד לבחינת ד' מוחין כה' והנה ד' פ' אלף הם בני מה וזהו ומדת ימי מה היא
ואמנם הוקשה לדוד כמה מה מלוי שינויין יש בלאה והלא הם משונות זו מזו כמה פעמים וזו היא שאל רעה
הוסעני ומבקש כי הכתר של לאה אינו רק הד' אלפין של הד' אהיה משונים רק שבל א' בלו מאו ובערם ואח"כ ד"פ
ד' הם י' ונמצא הכתר של לאה הוא י' אורות לבד אך הכתר דרחל הוא שמונים אורות כנין ועוד שקם יב'
אותיות הנשארות מן ד' אהיה שהם ד"פ היה הם פ' אורות וזו שאלה א' שרצה כאומרו ומדת ימי מה היא כי
היא הם י' אורות שלה הכתר של לאה הנקראת מדת ימי כנל והיה רוצה לידע למה אינם רק כנין היא אך רחל הם פ'
ולכן אחנה מה חדל אני רוצה לידע מה אני חדל להיות מלאה משיח בן דוד ואין לי כתר בבחינת רחל ומה חדל
שאני מלאה יותר מרחל גם שאל כאומרו מה היא הוא סוד מה שנתבאר אצלינו כי זא' הוא שם מה
ומהחזה ולמעלה יש לו שם מה כבני עצמו להוציא את לאה ומחזה ולמטה שם מה שני כבני עצמו להוציא
את רחל ונמצא כי לאה לוקחת שם מה שלם כמו רחל ועכ"ז אין לה רק י' אורות לבד כסוד הכתר שלה
וזהו סוד ומדת ימי מה היא כי כון שהיא מה כמו עצמה איך נקר' היא שקם י' אורות לבד והרבה
שאלות אחרות שאלתי אלא שאיני זוכר מה שאמר מורי זלה"ה ומ"מ ועד הואיל ואהבת לירדן רע

כי ומצד בנ"י שתונים והוא כהל גם הוא כלולה לאחד והל"כ הל שם אדני ולאה יש בה י' אורות הנה הרי הכל
נתון ועוד // מענין בלק ובלעם דע כי כבר אמרנו רז"ל ולא קם עוד נביא בישראל כמשה
אבל באומות העולם קם כו' הענין הוא כי כמו שתבונה הוא מן הדעת העליון היסוד דאבא שבתוך ז"א
כן הוא בלעם מעם ולכן היה אומר ויודע דעת עליון כי לפי ששורשו משם לכן היה יודע דעת עליון הה'
וסוד הדבר כי הלא כבר אמרנו כי תבונה הוא סוד נגלה משה שת הבל ואנת ואמנם לא נתקן לגמרי עד פנים המלכי'
שנק' משה ומש"ה ותרא אותו כי טוב הוא כי הענין כי היה טוב בלא רע עמו אבל בתחלה לא נתקן במשה רק אות
ראשונה של שת שהיא הש' של משה ואות ראשונה מן הבל שהיא ה' דמשה נשארו אות ת' מן שת וב"ל מן הבל
שלא נתקנו והם אותיות לבת שלא נתקנו ואמנם כשנא' משה לגמרי ולפיכך אז כנ"י וירא מלאך ה' אליו בלבת אש נתקן מלאך בחינות
וכ"כ שאז נתקן בלבת כי אותיות לבת מן שת והבל וני"הנו כן וכבר ידעת כי כל אותיות אלו הם מורות על גלגולי
נשמות וכפי מציאות הניצוצות של הנשמות הנתקנות כך יש בו אותיות מתוקנות ושאר האותיות חסרות ממנו
ואמנם אז נתברר לגמרי ויצאה ממנו הקליפה שהיא סוד בלעם הקליפה האוחזת באותם נשמות ולקחה
אותה הקליפה מן המקום ההוא ממש כי נודע כי גם זה לעומת זה עשה האלהים וכפי שורש הנשמה הטהורה יש
כנגדה בטומאה וכפי ש... כנוף ונמשכת אותה הנשמה אל הקליפות הוא באותו המקום הנזכר לו ולכן הקליפה
שאחוזה בו כל הוא כנגדו בטומאה והוא בלעם האמור כבר ידעת כי הנפש אחר שנזדקק ונשקף ע"י השכינה שהיא
הקליפה הנה לה הייתה נשאר א' ... ניצוצות של נפש תוך השטה לכן ואמנם בלעם היו עמו כמה ניצוצות של קדושה
משורש מרע"ה ולכן זכה למעלה ההיא ולמנה היא וכבר אמרנו ענין שורש בלעם מהיכן נמשך והנה לזה אנו
אומרים כי כמו שקם בישראל משה קם כנגדו באומות בלעם ואמנם סוד בלעם הוא כי הלא הדעת דז"א כבר
אמרנו שיש בו דעת עליון בסוד אבא ודעת דאימא ואמנם אותם החסדים או הגבורות שבתוך הדעת העליון
דאבא הוא סתום ורוצה לצאת לחוץ ולכן הוא בוקע בסוד דאימא מן אחורי הראש דז"א ויוצא דרך שם
ושהוא יוצא מתערב עם אורות אימא ... שם אורות וכל מקום שיוצאים נאמר שם קושם אורות והנה
נמצא כי אותם האורות יוצאים בלאה ואז הם יורדים ומתפשטים בה עד שיורדים למטה וכבר ידעת מה שביאר'
בסוד עקב ענוה יראת ה' ... והנה שם אמרנו איך הרגלים והעקבים של לאה נכנסים בתוך
הראש והכתר של רחל ואז אותם האורות נמשכים ... ונכנסים בכתר רחל באותו מקום שהם נכנסים ומתלבשים
העקבים העליונים ואותו הראש של רחל מקום שבו נכנסים העקבים העליונים הוא סוד בלעם נע"ש שהוא כולל
לתוכו העקבים העליונים והענין כי הלא רחל היא במקום הגלוי ולאה היא במקום הסתום ולאה היא ... והנה רחל אורם
... למקום סיום היסוד דאימא בחזה דז"א שם יוצאת רחל בגלוי והיא מתוקנת ואמנם יש בתוך ראש רחל מוחין
... כי הלא הכתר הוא מחיצה ... הראש המתונה ודבוקה אל המזל ואח"כ הוא ב' מחיצות הכתר של לאה כי כל
רגליה ... ב' מחיצות וב' דפנות ואח"כ מחיצת השערות שלראש רחל הרי כמה מחיצות ודפנות יש שם והנה
האורות המגיעים אל הכתר ברחל אינם יכולים לעבור דרך כמה מחיצות ... באותו המקום שבו נכנסים הרגלי'
דלאה אין האורות יכולות לעבור דרך כמה המחיצות ההם ונמצא שמתפסלת הלהבה בענין קיא ואמנם ...
הוא יניקת החיצונים ואותם רגלים דלאה והמקום המוכן עמהם וזהו סוד בלעם שהוא לקח אותם
האורות ונודע ששמותיו כי בלעם בגי' הויה אהיה אדני הויה שהוא עם ב' כוללים שלהם בלעם כי הוא
האחרות של לאה מוח' ושל רחל מוח' ונמצא בלעם ואמנם זהו סוד מה' אשר מחזה שדי יחזה כי
הלא כפי הנזכר נמצא כי בלעם הוא במקום שמתגלה יסוד הבינה שנק' שדי ואמנם כשיוצא ההארה
לחוץ אינו שם שדי בעצמותו החילוף שלו כי השם נמסר לזעיר וחילופו לנוקביה שהיא מלכות והוא
בגי' בלעם וזהו אשר מחזה שדי יחזה כי אינו רואה שדי בעצמותו המחזה שלו שהוא מלכות ולכן נקר'
בלעם האמנם שרש בלעם הוא האורות דיסוד דאבא הנמשכין עד מקום זה כנ"ל ואמנם בלק הוא
מלכות ... וזהו בלק בן צפור כי צפור נאמר על יסוד ... גם צפור מציאת ... כנגד זוהר
והנה ... ואח"כ בלק הוא סוד רגלים ... של לאה ... שבולקין ובוקעין
אותם הרגלים בתוך כתר רחל וזהו בלק ... לחוץ ... ואמנם בלק ...

עב'

220

כם

עכ״ס נ״ל מה כן עם ד׳ כוללים שלהם הם כנ״י בלק שהוא האחה ד׳ מוחין דזעיר כלאה ואינו יונא
משם ק׳ המילוי במלעפ׳ היודש אל זעיר והמילוי אל ניקביה וכבר נודע כי בלק הוא קסם ולעם הוא
נחש כי הנחש כחו לפין והוא סוד בלעם שרש הכל ומשה אך קין לסוד מעשה שהוא קסם והמעשה
הוא כמיתא כנודע ונבאר עתה מה שאר״זל על מחזה שדי יחזה אלו עזה ועזאל והענין כי עזה וע
ועזאל הם אותם הב׳ אורות הנעשות מב׳ העקבים של לאה עזה מימין ועזאל משמאל ומשם יניקת
בלעם ולכן היה תמיד הולך אצלם ללמוד עמם וכזה תבין הטעם למה עזה ועזאל היו מתלוננין לבוא
אדם הא׳ ואמרו מה אדם כי תזכרנו יותר משאר המלאכים והענין כי כיון שנברא אדם אה׳ נודע שתחלה
היו זו״ן אחור באחור ונסרה לקבל אדה׳ היו צריכים לחזור פנים בפנים ואם היו חוזרים פנים לפנים היתה
תמה אורה האחה של עזה ועזאל כי הרי אין עקבי לאה נקונים בראש רחל רק בהיותה אחור באחור אך
כשהיו חוזרת פנים בפנים אין עקבי לאה כהלה ואורות האורות שהיו יונאות אל האחור נתם ככר רהל
והיו לוקחים אותם הרגלים דלאה ומשם היו נקנים לב׳ המלאכים האלו עזה ועזאל נתגלה עתה
אורה האחה כי כל ההארות משמש לפנים כי שם עומדת רחל ולכן היו מונעים עזה ועזאל בריאת אדם
הא׳ כדי שלא יחזרו פנים בפנים ועם זה יתבטלו הם ועזה נתן לה ולא ידעתי המעם ואמר לי הר׳
נלוה נר׳ כי הוא חושב שהוא אלה״י וכ׳ אורותיו נחזור לעי׳ כי כיארנו שמשה הוא גלגול של הבל
והוא יסוד אבא הנק׳ יה׳ כנודע וזהו שלהבתיה כי שתוהכל הם אותיות שלהבת היונאות מן יה׳ שהוא
אבא וכבר ביארנו פי׳ שלהבתיה איך יונא יה׳ עי׳ צירופיו וציורו נעשה שלהבת // //
אתרג אשר האלהים עשה הנ״ל לפרעה ראוי להבין שהול״ל את אשר האלהים יעשה כי עדיין לא עשה
אותו כי השבע ורעב לא בא עדיין גם ראוי כי הלא הליועץ למלך נהגוה שאמר ועתה ירא פרעה
איש נבון וחכם וכו׳ ורי לו שישיב מה ששאלו ממנו לפתור החלום אבל להיות עצה מי שאל ממנו אבל הענין
כמה שארז״ל נדבה אין הקב״ה מניח לאחרים שיכרזו אותם ה׳ הקב״ה בעצמו מכריז אותם והוא
מכריז עליהם והם הרעב והשבע ופרנס טוב על הציבור הרעב מנין שנא׳ כי קרא יי׳ לרעב וכו׳ זה
וזה קטנין את אשר האלהים עושה פי׳ הדברים אשר האלהים עשה בעצמו והכבדו תמיד ונתן
עליהם ואינו מניח לאחרים זהו מה שהגיד לפרעה וזהו שאמר ועתה ירא פרעה איש נבון וכו׳ פי׳
שכיון שב׳ הדברים יתקיימו עתה א׳ כבר קיים אתה גם השלישית שהיא פרנס טוב כי כיון שהרעב והשבע
הכריז עליהם השי״ת עליהם אבל עשה אתה נכ׳ שיתקיים השלישית והוא שתמנה פרנס טוב על הציבור וזהו
ירא פרעה איש נבון וחכם וישיתהו על ארץ מצרים וזאת ועתה פי׳ עתה שיתקיימו השנים ראוי שיתקיים
גם השלישית והוא ירא פרעה איש נבון וכו׳ ומשם מורי זלה״ה // // ויתעבר יי׳ בי למענכם
וכבר ידעת כי מרע״ה יש לו בחינת קטנות וגדלות וכן כל הנשמות כולם
לו עיבור וקטנות וגדלות וסוד הענין כי הלא השי״ת נותן החכמה לפרנסי הדור כפי זכות הדור ולאשר חטאו
ישראל גרמו שיחזור מרע״ה לסוד העיבור והפסיד שאר החכמה שהיה לו ולא היה לו רק כחי׳ האמה עיבור
לבד וחזר לקטנותו והנה סוד העיבור של זעיר אנפין הוא הוא העך אימא עילאה כבטנה וזהו ויתעבר יי׳ בי למענכ׳
פי׳ חזר משה לימים ר״ך שם יהוה שהוא אימא עילאה ונתנה ממנו פעם אחרת ולכן רק יובל כי אימ׳
עילאה נק׳ יובל היא שנת החמשים שנה וכ״כ כמו שהעוברת להחזיר זעי׳ בסוד עיבור נב׳ נורעים לפרנסי
הדור גם דע כי הלא ביארני כי כמו שיש ישראל שהוא זא׳ ויעקב שהוא מחוהם לקבלה והוא כנגד מקין והכל
פי׳ יש כנגד בחינות קין והבל יש כעקב ב׳ חלקים א׳ מקין וא׳ מהבל ואמנם הכחי׳ שהוא כנגד ישראל
הוא קין עצמו כנו שלחה והחיותו כי עקב נק׳ יובל והוא סוד והלד עדה את יובל והיה לומש כל חי נחושת
וברזל כי הוא הח׳ הגבורות וגם הוא כלבני קין כי כך כראשית ועתיד לתקן ע׳׳ מתנה ולפרנסי הדור האחרון הזה
שהוא סוד כת יעקב כנודע // // סיג לחכמה שתיקה דע כי יסוד לאימא נק׳ חכמה ונמו הער יסוד
דאימא הנק׳ שדי וכו׳ שתיקה והוא המינך של ומשם למעלה הוא מתגלה והענין כי למעלה נהיו בחן
יסוד דאימא יש שם קולות וכו׳ מחמת הכוי האורות עוומם שם סתום גר והם משמעים שם קולות זה שם

זה ולמעלה לחוץ יניקו מקומם ושורקים נמצא כי השריקה מורה על גלוי והשגת החכמה ונודעת האוק/
מעולם אורם כשלחן הסגולות ולכן אי אלה כסלנו משריקין לשרים // //

קרוב ה' לכל קוראיו לכל אשר יקראוהו באמת. המאמר הזה נראה כפול כי לכל קוראיו ולכל אשר יקראוהו
נראה שהכל א' ולמה התחילה קוראיו בלשון הווה ואחר כך יקראוהו בלשון עתיד ואם הם חלוקים
היה לו לומר ולכל אשר יקראוהו כוו והענין כי לא כל האנשים שוים כי יש אנשים חסידים אשר טרם יקראו וקודם
שיתפללו יודע הש"י שהוגים לקוראו ועונה אותם תחילה ויש אנשים אחרים שאינם במדרגה הזאת אבל
כאשר כבר הם צועקים והם מתפללים אז עונה אותם וזש"ה עוד הם מדברים ואני אשמע וזש"ה קרוב ה'
לכל קוראיו פי' כי לאותם שכבר הם קוראים אותו הוא קרוב להם ועונה אותם ואיני מעכיד אם הא...
הם אם לאו כי קרוב הוא לכולם כן יהיו ראויים כן אם לא יהיו ראויים אבל גם יש לאחר... והיא כי גם קרוב
להם ה' טרם שיקראוהו ר"ל שהם רוצים לקראתו ועדיין לא קראוהו וגם הוא קרוב להם וזש"ה לכל אשר יקראוהו
יקראוהו בלשון עתיד ואמנם אלו אשר הש"י קרוב קודם שיקראוהו אין גם נעשה רק למי שהוא ראוי
לכך והוא מתפלל לכך בכוונה וקורא לש"י באמת וזש"ה לכל אשר יקראוהו פי' גם קרוב לכל אשר יקראוהו
כשהוא אין צריך כזה רק מי והוא שצריך שקריאה קריאתם באמת אבל כת הראשונה שהם לכל קוראיו
אפי' שאינו באמת ואינם הראויים עכ"ז קרוב להם הוא אחר שכבר קוראים אותו ולכך לא נזכרו ולכל
אשר יקראוהו פי' הם כתות חלוקות למעי אותם והנאם זה מזה // // //

ויולך אתכם מכור הברזל כור הברזל הם האחוהים שלמון שהם הנן קשים כברזל ולכן כורא הם אחוה'
קוון כי אחוהים לשוי' הם כו לכנ"י פי' כי זעי' הוא שם הויה במילוי מה והשתמשו בשם מרובע
שהם האחוהים במילוי אלפין יהיה כו כו' אותיות עם יוד יוד הא יוד הא ואו יוד הא ואו הא ואמנם
הנוקבא נק' אלהים ואין כה מילוי והאחוהים שלה הם כנ"י ר' כזה א אל אלה אלהי אלהים הרי ס' כו'
ור"הם כור שהם אחוהים קוון וכור כהל ידעת עשיינם שהם שמות ל' משי יעקב כלהה הל' וכו' // //

טובה תוחת מעולה וכ"ה התהכם נק' אהבה והגבורות תוחת והנה הגבורות הממלאת כנפא דגוף
דזא הם חוורות מעולות למעלה ומגדילות לכל נפח והחסדים המלכומים של זעי' צריכים אל
החסדים העליונים שילך עם כי טובה תוחת מעולה מאהבה מסותרת // //

כי פדה ה' את יעקב וכו' כי הלא הזעי' שורשו אינם רק שש קצוות לבדם ואמנם עי' המלות הברתם ומנשיהם
בנעלרים ימ' אך הנוקבא אין שורשה רק נקודה א' ועי' תפלות הרמתנם נגמלה למוד עשרה והנה כשהתאי'
עם חוח מסתלקים אותם התוספות של הקדושה כן של הזכר כן של הנקבה ואמנם ישתילק לזה כי אות'
של הנוקבה חוזר הזכר לעלה מהנה כי הוא נותנם לה נמצא כי לא הניש בצאריז הם שם שחסרו ממנה
לבד וזהו כי פדה ה' את יעקב כי את יעקב היא הנוקבה ובפתון מועט יחזרו לה העטרות שלה אך העטרה
דזא נתקן את החיצונים והם מתלבשים בקליפות כי מלגאו לנברא קשים מדאחרא לאותן שלא די כי
חסר ומתנו רק שנם נמסרו לחיצונים ביום ועל זה נאמר וגאלו מיד חזק ממנו לסוד כי חזק הוא
ממנו שאמרו המרגלים כי הוא כב יכול נמסרין עמרין הדה כהון ונמצא כי גאולה גדולה מהן ושמור
כלל זה היטיב // // // ארבעה ראשי שנים הם שיין כהתלות הא' כי שם אמרנו ד' לחיות של
המלכות שיש כי לעולם הקדושה ככל מקום ששוה ששה רושם המידי ואלו הם סוד ד' ראשי שנים
הם כי ד' ראשים של המלכות למטוים הם לבריאה ולמטוי' החד היסוד ולמטוי' דחת הדת ולמטוי' כנגד
הדעת והם ד' שרשים שלה ונגד ששמעתי שאלו הם ד' אותיות אדני והם ד' מקים במסכת ה' וכן צריך
לבוין בקריאתם לולה כנגד ששמעתי // //

והוא עורר את חניתו על תת חלל וכו' ארז"ל שהיה דוד
עה מצטער על המתים כדי להשלים האלף וסוד הענין כי לא ההין הוא שם אלהים וכנוי היקלוד
עה מתגבר על אויביו ואלהים במילוי ההין האחוהים שלו עולה אלף כנ"י והפשוט שהוא שורש הם ר' והמילוי
שהוא החלל של השם הוא תת' ודוד לא השיג רק המילוי שהוא החלל והוא תת' וזש"ה על תת חלל והיה מצטער
לה שלים השרש השם שהוא הפשוט שהוא כנ"י ר' כדי להשלים כל השם שהוא אלף // // //

ב'

ג"פ מגרעים שאמר ליהושע חזק חזק חזק כריש ס' יהושע אחרי מות משה והענין כי ג"פ חזק הם כנגד משה
והכוונה כי ג' בחינות יש למשה והם עיבור ויניקה ומוחין כנודע אלינו מכל אלו הוצרך שגם השי"ת להזהיר
כי יהושע תלמידו כסוד ויסמוך את ידיו עליו האמנם להיות כי כל ג' בחינות אלו כולם הם א' כי משה א' הוא
לכן ג"פ חזק אינם רק משה א' אבל נחלק לג' פסוקים להורות על ג' זמנים של משה אך כולם א' ///

ותכחש שרה לאמר לא צחקתי וגו' קשה מאד כי איך אפשר כי אף שנתיראה להודות על מה שאמרה
ולא עוד יראה משקר ומלכזב וכברא להכחיש את הי"ת ואדרבה גדול עון זה מהצחוק בודאי. אך
הענין כי השי"ת אמר למה זה צחקה שרה וגו' ולא רצה לומר דברי שרה שהם ואדני זקן רק ואני זקנתי להשוות שלום
בין איש לאשתו והנה ותכחש שרה כקרבה וקמי' לא נחשה שרה ואמרה כמה שלא צחקה כי זה אי אפשר שודאי הי'
צחקה ואיך תכחיש את השי"ת להיות שהשי"ת אמר האמת אמנם לדברי שרה לא היו [illegible] לומר על מה זה
נחשה להשי"ת רק דרך סתם נחשה ואמרה לא כך הוא אך לא אמרה לא צחקתי כי לא תכחיש האמת רק נחשה סתם
ואמרה לא כך הוא וכפי כוונת שרה מה שנחשה אינו על הצחוק רק על מה שאמר השי"ת ואני זקנתי כי הרי לא
כך הי' רק ואדני זקן ועל זה נחשה לשי"ת כי הרי האמת כמשמעה שחזרה לימי עדונה ולא צחקה רק על מה
ואדני זקן אמנם נמצא שגם הכתוב מעט למה כשנחשה שרה לא אמרה כפי כוונתה רק סתם לכן ולא לאמר
לא צחקתי כי יראה פי' כי כוונת שרה היתה בב' בחינות כי היא נחשה דרך סתם והשי"ת היודע תעלומות ידע
על מה זה נחשה שהוא על מה שאמר ואני זקנתי אך לא רצה לפרש דבריה כדי שלא יהיה [illegible] לומר (נ"ל ואדני זקן)
שהלא הנרצון כו' [illegible] ואדני זקן לכן נחשה סתם ואמרה לא כך הוא ואז יבין אברהם כי כוונתה היתה לאמר
לא צחקתי וזהו ותכחש שרה לאמר לא צחקתי פי' נחשה דרך סתם כדי שיובנו דבריה שאולי היא אומרת לא
צחקתי אך סוברה לדבר אחר כנ"ל ואח"כ למה לא פירשה דבריה לא כי יראה מבעלה ולכן לא גלתה מה שנחשה
רק דרך סתם כדי שלא יבין אברהם רק שלא צחקה וזה מלת לאמר שהיא מיותרת לאמר לא צחקתי והנה
מן הראוי כפי טבע האדם הוא כי אחר שהשי"ת שינה מפני השלום את דבריה א"כ קשה שתכחישהו היא ואולי
שתאמר כדברך כן הוא אבל מפני השלום שינית אבל ענותנות בורא עולם גדלה מאד שאמר [illegible] שרה
לא רצה לגלות הענין כדי שלא תפול קנאה ומחלוקת ביניהם ולכן לא חזר לומר לה רק ויאמר לא כי צחקת
שמעתי למורי זלה"ה בפסוק זה ונלע"ד בודאי שזה מה שקבלנו הוא מה ששמענו ממנו ////

ביום הכפורים אחר הנעילה אנו אומרים זכרנו לחיים אעפ"י שכבר נגמר יום [illegible] השיעור ו'
אך הוא בסוד כחי' השמות שלה להתמתקם כי עד עתה היה להתמתקם כשהיו המלכות [illegible]
אך יום הכפורים הוא כי אחר [illegible] כיום הכפורים הד' התחתונה שהיא [illegible]
למעלה בראש התבונה שהיא בחי' ד' התחתונה דאימא ובתפלת ערבית אנו מעלים אותה אל המלכות שבבינה
שהיא ד' עליונה שבבינה ובתפלת שחרית אנו מעלים [illegible] רכינה וכחזה אל [illegible] והתוספת
לחכמה ופנה שלה ובחזה אל הכתר שלה ובמנחה עולה הז"א עד שגם היה הוא [illegible] לאה [illegible] שלה
עם לאה עד ראש התבונה ובחזה שלם עד החזה [illegible] ובנעילה עולים עד ראש הפנה כי [illegible] זו"נ שלה [illegible]
מדרגו ובחלה הנעילה עולה זעיר ורחל ולאה ופנה [illegible] ואז אנו אומרים י"י הוא האלהים ///

מה שאנו מתענים ביום הכפורים [illegible] גדול הוא מפני שעולם המלכות הוא סוד [illegible] שלהנה [illegible]
את הזעיר אם בבחינת ג' כלל [illegible] שהוא בסוד עיבור [illegible] והיא [illegible] וזהו בחינת [illegible]
[illegible] ואם לבחי' הקטנות והוא זמן היניקה ולכן [illegible] שהיא [illegible] המלכות [illegible]
[illegible] ואז [illegible] ראש התבונה ואז הפנה [illegible] המלכות ולכן צריך [illegible] גדול [illegible]
[illegible] עליו אך בשאר [illegible] שהוא [illegible] /// ברכת י"י היא תעשיר וגו' [illegible]
שיש לה יניקה [illegible] נבראו [illegible] לא יוסיף עצב [illegible] היניקה [illegible]
הימים [illegible] ויש [illegible] חלקם וגו' /// התינת [illegible] הימים הם [illegible] והם
גדולים [illegible] שאחר החרב) אין זווג [illegible] לבחינת השמות [illegible]
[illegible] זהו סוד [illegible] הם [illegible] ואין להם זווג ואמנם [illegible]

כהוא אין מציאות חסר לעולם כמו התיקון שהם מציאות ראשון לעיבור ויניקה שאינם המהם אלא לבחינת העולמות
והוא מקיף אלא מבחינת העולמות ולכן צריך שיפשוט המלכות עלה התיקון לרמוז כי התיקון הם מעמידים בסוד
הנשמות אך המלכות מקיף אלא העולמות החיצונים ולכך המלכות מלבוש ומסבה התיקון כי כן העולמות מלבושים
הפנימיות שהם הנשמות ולכן טוב לכסות התיקון עם המלכות ויהיו מכוסים ע"י המלכות גם זהו הטעם שקודם
מלבוש המלכות להתיקון כי המלכות הוא מציאות המקי' לבחינה ראשונה עיבור ויניקה ואח"כ באים התיקון שהם
המעמידים האצלות המוחין לעיבור שני להגדלה אך אין בחינת המוחין המלכות לסוד המוחין רק ב' מציאות גדול
וקטן שהם עיבור ויניקה אך לא עיבור הגדלה ולכך קודם להתיקון לפי שבאים אח"כ בעת הגדלה ///
ענין הודו שאנו אומרים בשחרית קודם ברוך שאמר כבר נתבאר כי ע"י הקהש נתן רוח אל ג' ראשונות
דעשיה דעת כפיה ועתה ע"י הודו וכו' שהוא מזמור ובסוד מזמור הוא הציה ולכן נעשה עשיה גמור
ויש להם אלא שמה מצד עשיה אך לפי שאח"כ כשתעלה העשיה למעלה כמספר אנחנו שהג' אחרונות העשיה
חיצונות ופנימיות שלהם עולים במקום ג' אמצעיות ואז הרי קוזהם אין להוויתן עשיה לבראשונה ה' שהם
פעקים העשיה אך אינם לבוקים כעשיה ממש כמו בראשונה שהיא פנימות ג' ראשונות דעשיה חיצוניות ג' ראשונ' נ"ל האחרונות
העשיה ואז ישארו בלא בחי' נשמה כי העשיה הסתלק למעלה לכן אנו אומרים הודו קודם ברוך שאמר שהג' העשי'
העשיה כי אז מסתלק בחי' זו /// ענין יי' מלך וכו' הם אומרים המלכים מלכו וירדו בעשיה ועתה העלינו
העלינו אותם ע"י אל נקמות וכו' ואז חוזרים להחיות והם מלכים כמו הם כבראשונה וזהו יי' מלך וכו' שהם
ג' בחינות ראשונות דעשיה שעלו לעשיה והגדלים הנקמות יי' מלך יי' מלך יי' ימלוך והנה הם בסוד מנין
שהם ה' גבור ה' מעבר לכן הכוון כמלך שמלך תן ומלך מולך ע' וימלוך מולך עד הרי מנצפך כולו ///
כבר ביארנו שבכוונת ב"ה יכוין בשם אבניתן ואחרונה זה השם לחסד ולפי שהחסד הוא יומא דכוליהו
לכך צריך לכוין בו כל ז' ימי השבוע כל אות ואות יום א' /// ענין התיקון לסבה הנ"ה הוא לפי שזווג
אבא ואמא הוא לצורך הזון והנה המוחין התפלה ופנה הם לצורך זא' והנה כשהאשה יולדת זכר מזרעת
תחילה ומוצא כי אימא זהעה תחילה מצד הבינה ואח"כ אבא נתן טפת החכמה וכשהולידה הבנים ראשון
יוצא אחרון נמצא כי תחילה יצאת חכמה שהיא קודש ואח"כ בינה שהיא ד' והיה כי יביאך אך כשנתקני הל'
הה"ך עמרן ה"ג הם לצורך מלכות וכשיולדת נקבה האיש מזריע תחילה ולכן כשיולדת יצאת נוקבא תחילה שהיא
הנבואה והיד אם שמוע ואח"כ דבורה שהוא החסד פ' שמע /// ועץ עושה פרי וכו' הנה השי"ת צוה לארץ
שתוציא עץ פרי עושה פרי כשיעור שטעם עצו וכו' הם שוים והארץ לא הוציאה רק עץ עושה פרי לבד
וכוונתה היתה למובתו שלא כדי שלא ימצא כעוון השי"ת לאחר על העץ צוה השי"ת שלא לאכול ולא על הפרי
כי זה היה הערמת הנחש עצמו והכוון היה לאדם מכל עץ הגן רק הנ"ל ומעץ הדעת לא הבא"ל ועץ הדעת היה
עצו ופריו שוים והנחש היה ערום ויאמר אל האשה אף כי אמר אלהים מכל עץ הגן וכו' פי' על העץ עצמו
צוה שכן כתי' ומעץ הדעת לא תאכל וכו' אך הפרי עצמו הותר לאכלה והיא השיבה לו כי גם מהפרי עצמו
ותרא נאסר להם וזהו מפרי העץ אשר בתוך הגן וכו' אך אח"כ ותרא האשה וכו' פי' כאשר ראתה כי עץ הדעת לא אמר את
הנחש וגו' ותרא האשה כי טוב העץ עצמו למאכל ולא אמר פרי העץ ואז נתגלה ערמת הנחש כי אם לא היה
ה' הפרי טוב למאכל לבד אלא אעפ"י שהשי"ת לא כי ואמר ומפרי העץ לא תאכלו רק ומעץ הדעת ודאי שגם פרי
אמר ולא על העץ כיון שאינו ראוי לאכלה אבל עתה ראתה כי טוב העץ עצמו למאכל אז אמרה אבל ודאי
שלא צוה הקב"ה רק על העץ כיון שלא אמר הקב"ה ומפרי העץ אמר שהעץ נ"כ טוב למאכל וזהו ותרא האשה
כי טוב העץ למאכל ותקח מפריו ולא אמר ותקח מעצו כנ"ל כתחילה ///
דרך השם והדברות את שבתותי וכו' קשה מאי ותקח דבר משא"כ בכל הדברות ועוד כי לדברות ראשונות
אמר זכור ולא אמר כאשר צוך יי' אלהיך ובשנות אמר כאשר צוך וכן בכיבוד אב ואם אמר כב' אשר
צוך ולמען) צוך ולמען ייטב לך משא"כ בראשונות והענין כי מציאות מצות שבת ומצות כבוד אב ואם הכל
א' כי זה כבוד אב ואם ובעבור וזה כבוד אב ואם דנפעל שהוא זו"ן ואיש אמו ואביו תיראו ואת שבתותי
תשמורו שני שבתות וכו' ומלכות וכענין השבת ישב' בחינות או שכותה של מלאכה ע"י זה גם האם חפץ

פני ווי זה כי הוא נח ושובת מן היגיעה או לשומרו בכל פרטיו לקיים מצות השי"ת לבד ודבר ידעת משה על
ישמח משה במתנת חלקו כי שאל מהקב"ה במצרים שיניח לישראל שישבתו יום השבת ויעשו מלאכה
חמשה ימים והיה לו פרעה כדי שיהיה להם כח כשאר ימי השבוע לעשות מלאכה וישראל שמחו בזה
מאד וזש"ו וארך דבר ובפי' אחרי שאתה הוא שאמרת להם בהיות שהיה ממלאכה למנוחה נכנס שיניחו
מיגיעה הנה אתה צריך חזור עתה ולדבר לישראל אמור להם שעתה לא יעשו כן לקיים השבת לכוונת המשה
והנאתם רק להיותם מצווים מתחלה וזהו אך את שבתותי כלו' אך מישנה שלא יקיימו לטעם האחר רק להיותם
שבתותי מצווים מתחלה כי אות היא וכו' לדעת כי אני יי' וכו' ולא כדי לנוח מן העבודה וכבר הארנו פי' שבתותי
שהם סוד תת"ה ומלכות ובדברות הראשונות אמר זכור ולא אמר כאשר צוך והכוונה היא לטעם א' שהוא
לנוח מן העבודה ופי' להם כי היא מצוה שהדעת גוזרת אותה ואח"כ בשנות לאחר הטעם השני שהוא מר
מתחלת שהיא מצוה מצווה וזהו כאשר צוך יי' אלהיך והתכלית זה צריך שתשמור את יום השבת גם בכיבוד
אב ואם יש ב' בחינות הא' כי הדעת גוזר שהוא ראוי לכבד אחר שהוליד אותו לעולם והאכילהו והשקהו והב'
כי הוא לנטות אב ואם העליונים אביו ואמו זו) וזהו כבד את אביך את לרבות אב ואם העליונים ומשמע
זה בראשונות שאיירי בכיבוד אב ואם התחתונים אמר (שמ) יאריכון ימיך שהוא גדולה וקצוותיה
ימים אך בשנות אשר איירי בכיבוד אב ואם העליונים והוא מצוה לקנה לכן גם שמע גדול מאד
והוא (שם) יאריכון ימיך כנ"ל (ושם) ייטב לך שהם סוד המוחין כי כל לשון טוב הוא על המוחין כמבואר אצלנו וגם
על עולם הבא טובים ועי' מצוה זו לכוונה כנ' ינדוס גם בעסק המוחין וכזה נבין אומרו באחרונות שמור
וכו' כאשר צוך ופי' שמור את יום השבת כי המלכות הנק' שמור היא המצוה עתה מצוה זו ואמרה
לנו שמור את יום השבת כי כבר צוך יי' אלהיך מצוה זו גם שהוא היתה בדברות ראשונות //

מענקרת היה התרה בסוד וקשות ולמה הולך לשיבור תל"כ גלל כן אך העשן כי התחלה נאצלו הנקודות
כלא כללה מעשר והקשר שהיה להם הוא שהיו זו מקבלת מזו כפי סדר המדרגות והתחלה היו
הנקודות האלו בסוד העצמות התנגדות והיו כל הכחות כלולים בעצמות ולא נכרות כל א' ואמנם עתה הן במחין
הנשמה הכלולה משמיעה ומראיה וכו' אבל אינם נכרות בה הן כלא בה ועי' הנה מראה בתוכה כל הי' פרות
הכללות בה א' לא כעד השמיעה כאזן וכו' ולא וכו' היה כאלו עתה הזה כי עדן ואח"כ והתיקון היה לעשות להם
כלי א' ומנבילברותבות וכו כלי לשמיעה וכלי לראיה וכן כאן וזהו התיקון שתקן התלה כאריך והוא הפרד אח"כ
עשה מב' נקודות שעות שהם חכ' בי' פרצופי' כמוהם בפנים והם אבא ואימא והז' התחתונות נחו כלם לתמוה במקום
המלכות ולבן הולך אלסוד השבור כי לחם וכלולה בנ"ב כי שתכלה הנפרדים יעשו פרצוף א' ואז עניין הם
בסוד עצמות ואח"כ בסוד הלוה נעשו לאחדות א' ונעשה להם כלי ואח"כ עי' המוחין נגמר ונשלם הפרצוף //
תזר עד לאבונים ובפי' אמצע' שכבר גזר לעצמו ולצורכו ומפני שלא ישמוד ולא יאכל ממנו אורה הפנים
שעשה לעצמו ולא התכה לו ותנה לאבונים עכו' עקרו מותה לגזר קיימת אמצ' שמענה מעצו היה
כאן לשלא עקיים סשלהו במודא דהוא מונם להוחלמא מתקנו כמונעת אורן החסיד כשבי לכבר נק והוא
בזה מעלת הנקה כלה היא // מענקרת היו הי' העצמות המשות והיו בנלמות ולא היו נכרת
בהם וה' בראשונות שהיו תמים היו יכולים לקבל אור האם וכשהיה מגיע אלה הנקודות היו מתבטלים
ואלו הם המלכים כמיתם לפי שהם היו הן והאורה היה תמים ולא היה יכול לקבל ופין שלא קבל חיוב מיתה
ולכך הולך אל התיקון שנעשו כלם אל הכתר ועי' כך נכנס האור לפי שכח ונשבר עי' מלך ועוד שנכה כוה'
ואלה המלכים הם לתמוה מתמלכות הראשונות ולא נשאר מהם אלא הדר לפי שהוא ד' זכר ונקבה שהם תת"ה ומלכות
ואז נעשה השבור הראשון לאבא ואי' והנקבה היתה ה"א ועקרה מתחלה היו שמנותה אבא והם סוד ד' של יוד
דאבא שהוא כני עשה ושם לאבא דכורא גובר ולכך ה' וקיים הד' וזהו ד' אך שימתרכזו נקבה גמורה ולכך
עבר ד' של ו' וזהו ד' צורת ה' כי מעשה נלקחו אותיות ד' מן הס' נה שהיא ה' וזהו סוד את ד' מרצפי' היה כי
לבינה הוא ד' ואמרו שם הטיפה בסוד אור מים קיע כי בראש האבא היא אור ופתח האם נעשית מים ואח"כ
נעשית רקיע היינו התפשטות גבולין כי שהוא ד' שעורא והוא נק' רקיע וזהו סוד יום ליום יביע ומר כי יום ליום

הם הקטנות של זו״נ הנקראים ונמשכו אליהם סוד מלת אומר שהוא רת״ אור מים רקיע אך ויולד ויולד שהם ז׳ קטנות
דנוקבא מלכות ימוה מלשון חוה כנז׳ בזוהר פ׳ תרומה כי היא סוד חוה ואח״כ בליה נתפשטו ונעשו ה׳ קטנות כלא מעלמא
לכל והיו סוד ז׳ קטנות ואח״כ פי׳ היניקה הנז׳ ה׳ קטנות אלו כשש שנים ולכן התפשטות תלמודי שש שנים מקחן קטנה
מקית כי כבר הנז׳ שתי ז׳ קטנות של נשמתו ובמעותיו כל מה שיכול להגדיל ואח״כ הולך עיבור אחר להשלים
המוחין וזה סוד שינה שמתגלים זו״ן הפנימיות שלהם למעלה בגן האם להיות שם סוד מ״ן נוקבין וזה מלו
שאני מתגלים נשמותינו סוד השינה בכל לילה ולילה למעלה אל המלכות להיות מ״ן נוקבין הלה כן השינה לפון כי
נשמתם ופנימיותם הם מ״ן נוקבין לאבא ואי׳ והענין כי אחר שאבא עשאה כלי נאמר הרוחא נגוז כגווה וזה מלו
דלא הוה אפשר אל הנוקבא שהיא הן לקבלא בתי׳ הזכר אלא באותו הרוח שהטיל בה הזכר וזהו הכלי לקבל
בגווה טפה הזכר וזהו עשאה כלי ואחר שהיא מקבלת ומעברת הולד ויולדת כבר כלו המ״ן נוקבין ונשאר הכלי
שהוא ההוא רוחא כלבד מ״ן נוקבין ועל כן צריכים הבנים שיעלו אותו כלי לחזור להעלות נשמתם מ״ן ואז
כבר נעשים מ״ן נוקבין ואז היא יכולה לקבל מ״ן דכורין לתת להם מוחין וענין המוחין שניתן להם הוי אחסנתא
דאבוי ואימא עם הדין עמהון שהם ל׳ וזה כי חסד וגבורה לאריך הפרקים הראשונים הם מוחין לאבא ואימא
והפרקים השניים הם הדין עמהון להם ואבא ואי׳ נותנין לזו״ן מאותם הפרקים שיש להם מוחין כנז׳ וזהו
אחסנתא דאבוי ואימי׳ וזש כאדרא המשפטים השא להולבא בחסד וגבורה דארתן וכולם נכללין בה כנה׳
של היוני אוירא דכיא ואורך דאשא ואשא דכיא כנה להוי אחסנתא ואוירא ואשא דהוו הדין עמהון
בסוד הלכה׳ וזה נעשה דעת לה״ת ועל כן הוא מכריע כי הוא חסד וגבורה נמצא שהל׳ נעשו נ׳ ונכנסו (מוחין)
בו ואלו הם סוד ל׳ פרשיות התפילין והם ל׳ פרשיות לבחינה קודם שנכנסו כנה׳ דאי׳ שהיו ל׳ אור המקיף אלי
וכנגד המציאות דאחר שנכנסו לה קודם שיכנסו בקשר היא השין כנ׳ דאשין והבחי׳ הד׳ היא שין דארבעה
ראשין ובבחינת הפנימיים רמוז להם כי הם המוחין מקיפין שהם מבחוץ ואח״כ כמו שהאדם מעלה נשמתו להיו׳
מ״ן נוקבין אחר שהוא מי״ג שנים ויום אחד כן הה״ת מעלה הנשמה שבו אלא שהאדם אין לו עליה זו עד שיהיה
בן י״ג שנים והה״ת מעלה כשהיו בן ט׳ קודם המוחין כדי לקבל המוחין וזהו שכן מצאנו האה והנה בן ז׳ שנים
נגדלו שמה קטנות של כל הערך וצריך לקבל אחסנתא והדין עמהון לשני הבחינות ל׳ וע׳ הרי ז׳ וזהו בן י״ג ושני׳
וז׳ ואלו הם הז׳ בתחילה צריך ג׳ שנים עד שיהיה בן ט׳ כי אלו השנים נעשה לו הכנה לקבל המוחין ואז אחר שעשה
הכנה מקבל המוחין כד׳ שנים אחרים שהם י״ג וכמאי דאמרינן שהעושה אותה כלי משאיר בה רוחא מוכן
ענין היבום לכוין שהמת השאיר שם רוחו לעי׳ טפה זו דאחיו שהוא קרוב אליו קודם שיצא בה רוח האח הזה
היבם בחי׳ מקדם נשמת הראשון ומתחבר ברוחו ובא וזה בנ״ה הכוונת אל הרוח שהשאיר בה כנז׳ ועוד כנימת
אחיו ושר לכוונת היבם שמכוין להביא נשמת אחיו המת שם וזהו אם ישים אליו לבו היבם ומכוין לקרב רוחו
של מת לגווה וגם נשמתו אליו יאסף ע״י הוא מאסף ומקבץ הנשמה עם הרוח שהיה שם וזהו רוחו
ונשמתו וכו׳ // ענין השחקים השוחקים מן הם סוד ז׳ יודין שיש בשם ע״ב וס״ג והאלף כ׳ יודין אחה״ט
הרי ט׳ יודין (כמו) מן והשחקים הם ל״ב השיניים השוחקים וזהו האלף דס״ג פ״ב המילויים מנינו שם
ונשארו ב׳ יודין שבאלף כל מילוי הרי יו״י הם ל״ב והיא אלף כזו אא // // הנסתרות ליראה היכן
יראה ואהבה שהם בל״ב הנגלות לנו ולבנינו הם קו״ה ומצוה שהם נגלות לכל הק׳ נבורות שנבנה
ענותנ׳ הם נסתרות וזהו ה׳ נסתרות ה׳ נסתרות ואותם שבמלכות הם נגלות וזהו והנגלות ה׳ נגלות ///
ענין נה״י דבינה נעשו מוחין להתפשטותה לרך קוים אל הזעיר והנה הנצח והוד דבינה הם סרעפים ולכך
נעשו מהם המוחין לזו״נ הסרעפים שהם יתכ והזרועות והשוקיים שהם סרעפים נכ׳ אך מן
היסוד דבינה שהוא פרוק ומגולה ואין בו מיקום רק לפרק הראשון שהוא עד הקנה והשאר הוא מגולה
לכך נמשך משם סוד הגוף של זעיר הכל ותולה מצד אור הרב // // שערות הראש מן העתי׳
שהוא אריך שנתלבש בו לעולם החסד ואח״כ באריך הוא חסד לעתיק ומז׳ ושערות דהדקנא
הם מצד החכמה שנתלבש בה הגבורה לעולם ולכך דרישא שעיין ודדקנא קשין יותר ז׳ כי אין מתלבשות
זו בזו לעולם רק הז׳ הבחינות כי הז׳ ראשונות אינם מתלבשות ולכן הפנה אינה מתלבשת רק ז׳ שלה כו׳

ונשארו ג׳ אחרונות של הזשר בלתי התפשטות הפנה ואלו נעשו מותין למלכות כי אם היתה אות שילמה מתפשטת
בהם לא היתה יכולה לסבול אותם המלבות // ייחוד כי שם יהו״ה אקרא שם י״י היא המלכות אקרא
שי לקבל מן התפ׳ וזהו אקרא מלשון וקרא זה אל זה. או הבו גודל שהוא הגדולה אותה סוד החסד הנקר׳
גדולה לאלהינו היא המלכות ואלהינו כנ׳ קב׳ שהם המלואיים לכנס׳ מז״מה וצריך להגדלה הנקודות וכזה היא
מתגדלת והנקודות עולים ע״ח והבו יג׳ וגדל לח׳ הרי נ׳ ול׳ מאלהינו הרי פ׳ חסר שהם שהם הכלות לשתי קשר השה׳
הנקודות הרי ע״ח שהם הנקודות וכ׳ שם עולה שם ע״ב שהם השט׳ אורות לאא׳ ושהיא פנים לפנים ישלב כל
השט׳ אורות אלו וזהו הבו גודל להאריך ולהנה לתניא ושם עולה שד״י יהו״ה והבו גודל לאלהינו סה״מ ע׳ //
נח היה משה ולא התפלל על דורו ועל כן אמר כי מי נח זאת לי כי הוא נרם ולכן נק׳ על שמו ואף כי לא
התפלל עליהם כמו שהתפלל בכותו עלה להם קץ שנים ממנין שנותיו של משה וזהו בשגם הוא בשר והיו ימיו קץ שנה
ושם במבול נאמר י״י למבול ישב כי נתעכב מלהביא המבול ורז״ל וסה״כל וישב י״י מלך לעולם הה׳ ע״ב
ממנין אלהים כי אז לא הנהיג כמו ההתחלה בשם הויה כי שם הויה ישב ונתעכב ולא נהג אלא במדה אלהים
ומשה חזר להתפלל עליהם לתקן את אשר עוותו ועל כן אמר ואם אין מחני נא מלשון מיחוי במי המבול וכל ימיו
היה מצטער על הדור לתקן מה שעבר מאותם שקמאו לתקן כמי מים זה שלו׳ שהוא כנגד שור במלואת
ואמר עלה שור וזהו שאמר ישמעאל לא ידע הה׳ עלי לא אתבונן הה׳ עלה ///
נשא ויעבור לאתה נכור ולאתה קדוש ונעשה סיבות וסוד החכמה שלמעלה נבוה מתלבשת בחכמה והיו
הנ׳ עב׳ שהם עב׳ לוה מימין ועב׳ לתג׳ משמאל עם ראותיו ועב׳ לתה עם כל׳ לאמצעיתה
ואז אמר העב׳ מימין הוא נבוה והיו הנ׳ עב׳ סוד הו׳ שהוא כנ׳ נבוה ועתה כויעבור אנו רוצים להמשיך
הטובה מנגד אור התקי״ם של החכמה שבו שהוא חסד שלמה הקוי׳ יומא לכולהו כי שהבא האיפה לכל
זוהר אחר המשנה וזהו ויעבור עב׳ הו׳ והשאר כתוב אצלי ///
בפ׳ שלא לך מה׳ מ׳ תיקוני הקנא דזא׳ ואמנם שיתאימון אך מ׳ איקרון כנג׳ למוהר והם כאוכן זה אף א׳
אפים ב׳ וכ׳ חסד ג׳ נושא עון ד׳ ופשע ה׳ ונקה ו׳ ואיקרון מ׳ שהם לא ינקה פוקד וב׳ על שלשים
וב׳ הרי ג׳ שהם כולם מ׳ ואלו הם הט׳ ראשונים שבזכור ומאירים מלמעלה אל רחום וחנון שהם מן
הי״ג דרישא שהם יה׳ של העליון דאדך דארך אפים וכ׳ חסד שהם ג׳ מאירים כנ׳ ומתא׳ נוצר חסד א׳
לאלפים א׳ הרי ג׳ מאירים כשתים להכא שהם נושא עון ופשע שהם יה׳ של השם לכבר כתי׳ ומאירים ונקה
הכא וצריכין כ׳ ההין כדי להאיר מן אחרונות ולהמתיקם מפני שהם הנין פוקד עון וב׳ ועם אלו הנ׳ הם יו׳
אלא שאנו נהים שהם מן והשם העליון דאהך שמאיר בשתים להכא אין האהם שוב לעליונים אפי׳
שמאירים בהם ולכן ואו והא אין כשמותם למטה אבל יה׳ יש במו שיש אל ראשון דאהך מי אל כמוך
הוי הכא ג׳ אל מתוש וכ׳ דאריך שהוא נושא עון הוא דבזכור ///
נשא ויעבור משע נקודות ראשונות נעשה אחר התיקון ל׳ ראשון דאא׳ שהם הכתר והחכמה שבו
ויש להם עשרים פנימיים ד׳ מהכתר וי׳ מן החכמה ועשהם מקיפי׳ י׳ מן הכתר וי׳ מן החכמה
ואמנ׳ במקומן יש בחינות הרבה נפש רוח ונשמה ומן הפנימיים אינם מתגלים כי תיקוני הקנא דאהך
אלא הי״ג שהם ח׳ ימהגדה סרגמתא שהם פה יב׳ נה״מ ומן הכתר מתגלים חב״ד ויסוד שלו כולל
עם הפנה הקמה הכי׳ וכתר וחכמה שבחכמה והשאר שבכתר אינם מתגלים משום דליקנא הוי
סוד ההן ועב׳ אינם מתגלים לה מן הפנימיים אלא מן הבינה ולמטה וכל השאר שהם התלוים לא
אבל המקיפין מתגלים כולם משום דמקום הי״ג שהוא הוא שיעור כל העשרים לכבנים והפנימיים
הם מתגלים דמלמטה למעלה אל כמלכות הוא סוד ומ׳ נוצר נין גדולה כי נה חסד יסוד שבכתר ומלכ׳
חסד הכל תיקון את כי הפנה היא שתלוית מלמטה למעלה ויסוד מ׳ מלמעלה למטה ועוד כי הנון שעשה
הכוללים לבינה הם מהתלקים עד הנעם אל היסוד והוא חוזר וכולל את הכל במו הפנה ולכן נק׳ כל
שהם הנ׳ שעהם עולם ומן הכתר פונים כי אין להיות נוקבא דאריך להורות על הייחוד אלא היא של הפסק
בנקודה ועל כן אינה מתגלית ולעם והלא מתחילין דכר ונוקבא והיא סוד המ״ר שכולל דכר ונוקבא

יחד

יחד כי היסוד של כלולה גם המלכות ונקה גדולה שבכתר שהוא החסד המתגלה בסוף אמה כי המזל
הזה הוא המייחד אבא ואי' ולפיכך חסד הוי' יומא לכולהו כי כדי לה המשיך הטיפה למוח מוחא
למטה צריך ע"י חסד שאינו משתנה להתפשטות והטעם שהם מלמעלה למטה. משום שהאור הגדול
שלהם צריך התפשטות כדי שיקבלו אותו התחתונים מהם וכן מתחיל מחכמה ואח"כ אותם שמתגלים
מן הכתר מן הטעם שכתבנו אך המקיפין מתגלים כלם העשרה והם מלמעלה למטה מפני שהם
לעצמם ולצורכם ולא לצורך התחתונים לקבלם ולכן כב' המזלים המתופסים לראש שהוא התיקון הח' וזו
הוא אל מלכות פנימי' והכתר שבכתר מקיף לצד ימין והכתר שבחכמה מקיף לצד שמאל התיקון הב'
מה שעל השפה החוס יסוד פנימי' וחכמה שבכתר מקיף התיקון הג' אורחא דתחות חוטמא תנין הוד פנימי'
ובינה שבכתר מקיף התיקון הד' מה שתחת השפה ארך נצח פנימי' וחכמה שבחכמה מקיף התיקון ה'
אורחא דתחות פומא אפים הת' פנימי' ובינה דחכמה מקיף התיקון ו' שער הב' לבפנים על השפה ות'
חסד גבורה פנימי' מפני שהפנימי' מוחלקים ימין ושמאל ומלה וחסד שבכתר מקיף ולבן אהרן היה כהן ולוי
ולכן פנימי' גבורה לוי וחיצון חסד כהן וזה מימין הטעם אך בשמאל הפנים הוי' חסד שבחכמה מקי' התיקון
ז' התפוחים עצמן ואמת חסד פנימי' וגבורה לכתר מקי' ימין וגבורה דחכמה מקיף בשמאל ולכן הפנים אחורי'
ומתגלים יראה התיקון הח' שוה השערות המשך על הטבור הוא מזל הח' דמלכא עד נוצר חסד שהוא לנה
לחכמה פנימי' מצד שמאל והת' דחכמה מקיף לו ויסוד לכתר מצד ימין פנימי' והת' דכתר מקיף לו התיקון
ט' דאלפים השערות הקדרות שכן המזל עצמו הוד לכתר פנימי' ונצח לכתר מקיף ימין ונצח דחכמה
מקיף שמאל התיקון י' שערות שתחת הגרון נושא שין הוא נצח שבכתר והוד לכתר מקיף צד ימין והוד
דחכמה מקיף צד שמאל התיקון יא' הוא ופשט והם השערות הנה' היותם שי' התיקון לבד נפיק נימא מן נימא
הוא הת' דכתר פנימי' ויסוד לכתר מקיף ימין ויסוד דחכמה מקיף שמאל כי החוטם הוא מפסיק על דהתא
ועשה הפסק והבדל בין ב' המצחים ימין ושמאל התיקון יב' הפה ותמאה גבורה לכתר פנימי' ומלכות דחכמה
מקיף התיקון הי"ג שוה השערות שתחת המזל הח' מגיע על הטבור ונ"ב והוא ונקה גדולה לכתר פנימי'
ומלכות דכתר מקיף הכלל ליסוד לכתר המקיף צד ימין דומשע התיקון יא' כלל נמצא שיש לו לחינת יסוד
משום דהוי' לחינת חסד פנימי' המתגלה בסופא דאמה הוא היסוד // //

והמגה סלים עברו בהתיב' זה יומו כמה שהולעתיך בענין חובן הם שני שירים עם כסאי שלה אלהקיבותם
בסוד קיוה כנזכר ילך ומ' עשי' והנה קליפה יאה כה' ואדם הא' עשה לה פרצוף שלם זון ולא היה
להם האחב אלא מן הזמן היא נקודה הלה והוא שית הליה ושרש כלם למעלה עם נקודה קרי עשר והנה
בעת החורבן הזה חסר מן האצילות נקבא דנוקבא דבריאה חסר ועשר נב' ובזעיר חסר נב' אימא ולעשיה
אבא והקליפות באצילות נתקנו זון לבד ועל כן מחשבה טובה אין הקב"ה מצרפה למעשה כי אין מחשבה לרעה
אבל מחשבה טובה מצרפה לאינא ובבריאה אימא נב' וביצירה אבא נב' ובעשיה אריך נב' // //

הענין החדשים כבר באררנו בתפלה ה' כי מתחשרי עד אדר הוו שסה קנות לדכורא כי הענין הוא כי אדר
הוא החוטם ונסן הוא פה לדכורא ונעלה לנוקבא כי יולדו ההכל מתיו לדכורא נעשית נוקבא
דנוקבא נמצא שמתשרי עם ניסן לו ולב ולכן מעברין ע' אדר ולא חודש אחר כי שיהא חדש ההוא כמו פומא דדכורא
ולכן צריך לקדש החדש בבה ונאמר מקודש מקודש כמשה אשר הקראו אותם במועדם משום דעי' הכל הפה נעשי'
נוקבה גם שיהא דנוקבא הם מצים ועד השרי' נמצא כי אלו חוטמא דילה והשרי' פומא דילה ונוקבה דילה
נב' ולעולם קיים לא שייך זה אלא בניסן דמתפומא דילה נעשה נוקבא דילה אך לגניסה' איכוק נוקבה דילה
ולא פומא דילה כי אין נוקבתו שעשה מפומא דילה והראיה דלא' יעברו אלול נב' // //

הענין לייחדא קבה בדחילו ורחימו שאמרנו כי כיוהה כנים בפנים צריך ב' ייחודים החילה דחילו וחי'
ואח"כ רחימו ודחילו והנה דהיותם אחור באחור אין צריך חיבוק כי אז כבר יש להם החיבוק מבטן
אמם ועב' אין ייחוד אלא רחימו תחלה ואח"כ דחילו והנה נמצא כי זוון אחור באחור מגולה בבחי' א' נקוי'
דביקה דרוחא ברוחא כנים ועל כן צריך אף בזוון פנים בפנים כה"ת ומלכות להמשיך להם כח אבא ואי' והחוא

נתקן והחדא מהן מתמש וזה ע"י זיווגא שלים דהיינו דהאיר באבא ואימא התחתונות ח' ויבא שמאיר להם
היו לכבו לא הוי זיווגא שלים // דרה ויה ומוכות הוי דה דחילו עד יה שמאלו הקח לראשי חילוק לכרו
כדי לתחייה פנים לפנים ולסוכות החיתו ויתינו התבקעו ולכן ישכו נימוך המים והמצות שכו עלב
ואחרונים האה החכמה לחסד ויה הוא האה ראימא מחיבוק השמאל וח חגעלה הזיווג // //
ענין קש (שהיתה היא לז' ברגעתי) אחור באחור היו בה זרועות ושוקיים נפרדים לבד והטעם משום
דדרועין הלנה יש להם הכרעה למייחדם והלנה לא שאין להם דעת וגם השוקיים הלנה אין להם הכרעה
לה ועוד דנצח והוד שלו נב' אינם לבוקים כי מן פרקים דנה שלו הוא פרגין מלבנו ומקום מאחהן
ולפרקים ראשונים שלו הם חכמה ובינה שלה ובפרקים אחרונים שלו קמן נה"י הלנה
והענין כי נה שלו הוי חכמה בינה שלה והסוד שלו מתחיל לא חסד שלה ונולה לה לדעת ולחסד ולגבורה
הלנה לבחינת דעת הוי חסד ולבחינת חסד הוי גבורה קרי שזו לבחינת דעת נולה וזו לבחינת גבורה
יוהרת ושלם לא אתדבקו והת שלה ישלה לבחינת זרוע גבורה ובחינת נ"ה תה ועב בקש שייחוד הוא
כדי להבחיל להם הטעה) אלא הזיווג להעלה כמים שלום ושם ייחוד לא נמשכו אלו אלא המוחין לבד
ואהבה עד ומשעהך דקוו מוב דיסן אטעב להוי חסד שהוא טב. אהבה חסד היינו שמאיר בה
מחסד שסו לחסד שבה להוי דעת ועב הוי מוב כמוד הראש להוי סוד חסד ודעת הרי
עב ומוב ויש בה ה' פסוקים שמתחילין בו' ומסיימין בך' עולה ק"ל משום דהוו המוב כמוד לעתק"ל דהוי
חסד ודעת כמאור לחוץ שהיא חסד עב והוי דעת מוב הוי ק"ל ותחלת הפ' ו' וסופה ך' הרי כו' מנין
שם הוויה והנה וין כמלואה וך' בני מוב ומ' והיה אם שמוע עד מלת ושמתם והוא כבלן ימ"ב כו' עב'
ואף שהיא גבורה מאיר בגבורה הלנה לבחי' הדעת הוי' חסד שהוא עב' עלכן ישלה עב' ולא הוזכר
נימא משום שיש לו לבחינת זרוע לבחינת הדעת ועוד משום דחסד וגבורה שלה היו לה וצריך להמשי'
לה מהם היוסגו אבל מכ"מ שם היתה היא נקודה בראשונה אין צריך המשכה לה פי' שם היתה ושם הבה
וסו) דהוי שלה לא הוזכר ותחלת הפרש' ו' וסופה מ' הרי מ"ו וכו' של פ' ראשונה הרי עב' ומן הנלך את הברי
עד האדז יש נ' תיבות כנגד נ' שערי בינה פי' שם הוי' הבינה וזהו סוד מבינה מ"י לא יקח וזהו כנגד עטרות
חיצים חטה כני כב' דהיינו הכב' אותיות הראשונות לבתנו פי' שם המוז הדלא שעהם כמוד הנלנים שהם כבן
והכב' אותיות הם מבינה הנק' מי ונב' יש נ' שערים כנ"ל לספר יצירה ושל דבינה אתפשטות עד הוד הלנה ולהן
לדעתמיש לבינה בחינת ב' כשהיא מסתלקת למעלה כנגן ואז יש להם זיווג למעלה פן אבא ואי' ויש לה בחי' מסתלקות
כאשר יהבא הבינה עלבבן וראשה כנגד דדרועין דאבא ואז אין זיווג ואם מסתלקת ע' שין עלזה נאמר לא יקח
האם על הבנים וזהו גלוי ערוה פי' כשהיא הבינה נכנס יסוד ערוה תוך הצניר ומרוחת ובשמסתלקת פתח'
פתוח וגלוי ערוה והנן אתגברו ואז אין הזיווג להנחיל עטהן וכשהיא מתפשטת בשם שמלכות היא י' דלנה ביתקן
הלנה כן הרה ל' שבינה כוללים עד הוד הלנה וזהו כ' דהיינו ל' הלנה ואז נמשכין מוחין והוא מוקס את הבקוה
ונב' עד הוד אתפשטת דהיינו מהל' הלנה ומכח אור הבינה דוא' הלנה כב' הלנה ונב' תנ"ה הלנה הם נ' שערים
דבינה ועוד דבינה כנגד הוד אתפשטת וזהו נ"ה הלנה חב' הלנה ומנה הלנה דהיינו הוד הלנה עד הוד הלנה הם
נ' שהם השערים לבינה דהיינו הוד הלנה ומ' ויאמר היא עב' לשתי שמות שצריך לכתוב לבסוף והם נ"ה הלנה //
אמרנים וחב בכלה אצילות נה' אלהים והם דתב יסוד הוא כן נה' דלא יך נשמה לעיר דזעיר (ענקב)
וכן עזוהל הנבואה דעתיק ומין הוי נשמה לחכמה זעיר אבא דלנה המלכים היותו
עולה שמו וה' דבינה הרי שד' והם בכה שמתלבוה והם כנגד דאמורין וכן עולה נגד שד' וה' גבורות
דמנצפך שהם מר והם בני מגדלתן והם בנקודה עין שמתלבוה וה' ט' הן עולה שד' ובזהו נתחבר בו
אלה נעשה אדני אז הם שלה לסוד נעשה ואז דבולה עולה דבורא // אל תהיו כעבדים המשמשים
את הרב שהוא צריך אליכם וגם על מנת לקבל פרס אלא היו כעבדים והוא צריך אליכם אלא שלא
על מנת לקבל פרס וכשהו שצריך אליכם אל תאמינו ויהי מורא שמים עליכם //
הדך אחקיר רוחי הכאר הוא הוייה אדני יאהדונהי א' לה' הן יהם שהם ד' שמות יהוה אלהים יהוה

אדני

אזי עולה כאמר והכונה לעלות נשמותינו מבחוד זה אל האור מים חיים נוקבים עם ייחוד זה פתח יהוה
הרמז במנין יאהדונהי אל נ׳ יהון ואלף מעס סג אהיה פעמים אהיה לנ׳ אחת // מה שאומר נחמו
למנחת יום מאהב משום שאז נשרף ההיכל וכן שהתחיל האש מיד נתקיים עלה י״ל חמתו ויצת אש בציון
נחמים ולהכנס בבנין מנהור לאסף שרה אותיות כשרה ראוי להתפלל מן הנוסחא שבה ///
ענין השיר שקם הכין פתרנוהו אתונם לענף השמים הס נה׳ של הראש לזעיר ומשתעבד אל המלכות
כמו הבינה לשם יהוה ולקבל האחה מן דרועין הלא לגבוק נה׳ עליונים שבראש שלו והוא סוד שקדמה
מתאוה לתפלתם של צדיקים והם סוד מיין נוקבין השלום מתהלא לנו לא לסוד אור חוזר וב׳ מציני המעשה של
הק״בה ונהיה מהולך עלי והוא עשה לבנין טובה וממך את שמי יהו עלו להאיר לו ממקום עליון יותר אך מאשר
המלכות למעלה לבינה אז היא ל׳ על׳ למול עטרה והוא יש לו ששה קצוות לבד שהוא ו׳ והיא ל׳ לבד כי אין לה
דרועין ואז היא מתנשקת יהו לזעיר לקבל האהה מדרועין הלא שיהיו לה דרועין נב׳ ///
כני בלעם היו מסוד הענף הב׳ והנה שם הב׳ ענף דעת ובר ידעת כי בלעם היה כנגד הדעת שכן נתנבא היא על
עצמו ואמר יודע דעת עליון /// מה שאמרו ז״ל שהיה לא אמר הניחא פנים מקרקרים
היכלו היה נראותו ובר לאחרנו זו ובזה הבין ענין המתפללים הבבא נמצא מלבוש נוה מלבוש נאותה של
מלכות שלום שהוא סוד האחה הבר והגזר שלה בנין נראה שהיתה היא מקבלת מתחת הרקיע הנק׳ נראה
וניתן אל החיצונים ואז נשאה נקודה לבת החכם וזהו ראיתי את הארץ והנה תהו כי תהו הוא סוד נקודה חדא
לבד לבת הראשונה קודם התיקון שאז היתה תהו נקודה חדא ואמרו נראותו כלשון הכיס קודם אין לה גזר
בו מתחת של הזעיר נמצא כי הוא חלי הת׳ הרי חל נראה ובנינו גזר שלה הרי שתי נראות ודעת להיה אחר
החרבן שהיתה היא במדבר אחור באחור עשר הלה כל הלה כלי האחה ה׳ עליונות ולא אחר הכבור משום כנים
משעבדים בבנינו היה גבורותיו לאחור באחור אם אין לאורם לפנים בפנים משתעבדים שנותנו אל החיצונים
ואנשי כנסת הגדולה החזירו עמה לשנה כמו שהיתה במכת פתוי האבות ובמי המדבר שהיתה פנים בפנים
כנגד החזה ועוד לשנה כסדר שאר האצילות שאין שם אחור באחור אלא רק כד׳ הא׳ימא כנגד החזה שלה אבן
כתובין ומלכות היה לה שינוי זה דאחור ובתה החזירוה לשנה כ כן ראוי להיות בסדר האצילות ולהיותה כנגד
החזה התיכוך והנישוק אינו כדרכו אך צריך למשוך רגליו למטה מן רגליה כדי שהיא תתעלה למעלה פנים
בפנים ממש ואז נהנים החיצונים מנה׳ של המתמשכים למטה ומשמר יעקב נחת ויאסוף רגליו אל
המטה היא המלכות הנק׳ מטה כי נשמת הצדיק שבשדה בנה היה כעלה המה דנמא והזוון נעשה ע״י הוה
המעריכה
שקה לבת פניה היא עולה למעלה לנשיקת זיוון כן הרת׳ והמלכות ליותר האחה מלה שהיא במיין והולך צריך להבין
האשו אליה למטה אל החיבוק והזוון וזהו סוד הכריעה לאבות שהוא משמש ידו ימלות סוד לבה אבות אליה בכריעה
ואחר זוקף אותה עמו וכן להוראה הוא כורע לעיקר הזוון לברוך וזוקף בשם ומעלה אותה עמו ///
דעת ליה הוא מלשון ואלהי מן הדוח שהוא מדליק נר מנר ונם הוא מלשון לא אלבר מבני ההיכלות ס
כי יש ב׳ בחינות באצילות שהוא רוצה לעלות למעלה אל שורשו אלא ממש וייראה ויראה שלה
הנבואה וזו היא יראה פנימית ויראה חיצונית שלא היה יחד כל בח׳ ובח׳ למטה מן המדרגה וכל זה
ע״שם מב׳ הוא מעכב שלא יעלה אל שורשו מעיקרא קודם התיקון היו כל בחינה ובחינה בסוד
נעילה ופנים לבד ואחר כך התיקון ונתפשט הנקף והוא רוצה לעלות אל שרשו אלא ששם מב׳
מעכב שלא יעלה והשם בן מב׳ מתהלך ד׳ אותיות לפשוט השם שהם העיקר הם לבד והעשר אותיות
המילוי לב׳ והנה המילוי בו החיצוניות לבד ולא כל הימה כן החיצונות שבכל בח׳ ובחינה לגמי
שש אותיות לכל א׳ וא׳ מהם בשתים יכסה רגליו ובשתים יכסה פניו ובשתים יעופף כי מאלו שש אותיות
שבכל בחינה ובחינה לב׳ אותיות כסה פניו כדי שלא יעלה למעלה אל מקום שהיה נעילה בתחלה
להיות סוד נקודה חדא וצריך ב׳ אותיות א׳ לעכב אור הפנימי וא׳ למקיף ופניו כנ׳ קמץ שהם כ׳
שמות של מ״ב עם י׳ אותיותיו הרי ב׳ פע״ב הם קמץ כב׳ הפנים ימין ושמאל כמו בן פניו ואלו הבמאו
הם הכנפים העליונים והמו שנתבאר אצלנו בסוד ואותה שבין מדות שהם הדין הקיצון והם ח׳ שמות מב׳

פי הפנים סוד סג ועולה עם כל עשתאל מאלו אל הפנים מילוי מה שהוא יוד כמנין חוה והנה יוד ועם כמנין עב
וזהו רת בשתים יכסה פניו וב׳ אותיו אלו מלפים הפנים ובב׳ אותיות יכסה רגליו רת במנין הו׳ ובשתים יפה
רגליו א׳ לנגבב אור פנימי וא׳ לנגבב אור מקיף שלא יהיו למטה ורזו הם ב׳ פ׳ חק וזהו סוד אשר שמתי
גבול לים חק עולם ולא יעברנהו והוא סוד קול דודי דופק הב׳ חק שדופק למטה והם ב׳ חק א׳ כנגד מקיף וא׳
כנגד פנימי שלא יעברו החק המוגבל ובב׳ אותיות יעופף עד מקום הפנים שבנקודה לבד לכבוד הזאת
שמתלהב ועולה למעלה אל שורש וכן אין יכולה לעלות עד מקום שהיו התחלה לרוחות הפנים להיותם סוד נקוד
והם ב׳ אותיות א׳ שם אלהים אל אור פנימי והב׳ שם אהיה במילוי יודין כנגד המקיף וזהו ישעקו יעלו כני אלהי
כמו כני אהיה יודין קסא ואלהים הוא נעלם כסוד האש כי מילויו סוד הוא ש׳ ואחוריים אהיה הוא ר׳ הרי ראש
עם כללות השם או גם כן כרירותנו כסוד אחוריים מילוי ההין הוא כני אלה נודע והוא סוד אלף דראש
והיה הטעם שמעלה גם כן מב׳ מעלות והוי כי שלא התגבאל מתקונה שלא תוכל לקבל האור ///
שמעתי ממורי הרב אשך נרו טוינה א׳ על ענין האצילה כי הוא נודע כ״פ צריך למולייהו לכל
יד ויד ואח״כ לשמשם שיהיה לאחד והנה כהתפשטו של כל יד ויד אינם דעפים רק התחלה הרחן
יד הימנית ואח״כ הרחון יד שמאלית ואח״כ חזור לרחון יד ימינך ואח״כ רחון יד שמאלך ואח״כ תשפשף
יחד שני ידך והנה כשהרחון התחלה יד ימינך הכוין כל אותיות הויה פשוטים ואח״כ מתמלאים במילוי
אלפין והרי הם כמנין יד שהם יד אחוז וזהו סוד יד ימין אח״כ הרחן יד שמאלך והכוין אלהך הן׳ ממשי
אח״כ החזור והרחון יד ימינך פ׳ שניה והכוין במילוי ההין שלמה כאלפין וכהם בה אחוז והכוין להמשיך בה
אחוז עם היד הראשונים ונשלם שם מב׳ כי ע״ב המב׳ ארבה מעלה את הידים מתוך הקליפות כנודע ואח״כ הרחון
לרחון יד שמאלך פ׳ ב׳ והכוין על הן׳ ממש אח״כ תשפשפם זה לאחד והכוין כמב׳ אחר שלמה על הן׳
שהוא פשוט ומילוי ומילוי ומילוי והרי הכלהם נ׳ פעמי מב׳ והם מב׳ בימין מב׳ בשמאל ומב׳ באמצעיות כי הם ב׳
ידים יד גדולה ויד רמה ויד חזקה כנוד ולפי שהמב׳ אמצעי הוא מכריע לכן הוא נעשה ע״י שפשוף שתי
הידים לאחד ואמנם כלהן מב׳ הם דאלפין כי האדם המעולה הוא סוד זעיר שהוא שם מה כמנין אדם ולכן
כל נקיים שלו הם שם מה אח״כ כשתברך ברכת הנטילה הכוין באומרך אלהינו הכוין להעריך כי יהיך
להשלים כוונתך השם השלישי הן כשמע ישראל שהם יי אלהינו יי וכן הכוין כאן באומר יי אלהינו
יי׳ והנה הם ב׳ שמות והכוין כהשם הראשון ליד ימין וזו נק׳ יד גדולה והכוין גב כחילוף הויה זו שהיא כוזו
ליד שמאל וזו נק׳ יד חזקה וכן אלהינו כימין והכוין כחילוף במוכסז כשמאל וכן השם השלישי בימין וחילופו כ׳
כוזו בשמאל הרי הם י״ב אותיות ליד ימין ונק׳ יד הגדולה וי״ב אותיות החילוף ליד שמאל ונק׳ יד החזקה //
גם שמעתי ממורי הכ״מ נר״ו על אומרו השיבנו להשיבו בתשובה ואל שיכון מורי בתפלתו בברכת השיבנו אבינו
לתורתך וכו׳ אשר ידענו עבר כי היא סוד בינה ששם היא התשובה ושיאמר כך כברכה זו ירמוז בה
שתחזור חניה מרחת נשא כבוד והקבל בתשובה את פלוני כי ימינך פשוטה לקבל שבים ויכוין באומרו כי
ימינך לסוד החסד והוא יי׳ לניקוד סגול כל אות ואות כי הלא החסד קשור בבינה והכוין לקשר החסד עם הבינה
ולפשוט אורה הימין לקבל בתשובה // // ייחודים להר׳ גדליה ינו׳ זכר עשה לנפלאותיו זכר עולה
שם כ״ו הם ב׳ פ׳ יבק פי׳ שם בן כמנין וזין דרך וכללות היבק הא׳ וכללות יבק הב׳ וכללות כלם הרי זכר זכר עשה
לנפלאותיו והכוין קין הם לאדנות ומב׳ לשם מה׳ עשה שע׳ נהוה) שהם כ״א במילויים עם הה׳ לניקוד הפתח
חנון והוא יי׳ כת כל אותיות לברוך שם וסת״ה כר עשה לנפלאותיו ריא ו׳ התיבות והכללות הם רנו אלהי
מרובע ר׳ ואותיותיו הם ט׳ הרי רנו׳ סה שלחנון והוא יי׳ הם צה אלאדני חנון קיל והה אותיות הניקוד
זֵכֶר עָשָׂה לְנִפְלְאוֹתָיו // // מלוי כבס ירא יי׳ מלוי כבס עולה יבק יהוה אלהים מלוי כבס ירא יי׳ הת בן
ועם יוד הויה קרי סב׳ ומלת כבס עולה סב׳ הסב׳ הראשון דרה הוא משם סן אחר
א׳ מה יוד קי ווי קי וזהו כוונת השם הכתוב לתמו עמטו וזהו כ״פ אל ששולה סב׳ והסב׳ שלהיכה כבס הוא
שם מה׳ עם יה׳ ובה הכוללים הרי סב׳ וב׳ הסב׳ קכל׳ ויראי יי׳ רבה // מלוי כבס ירא יי׳ סה נו׳ אלי יי׳ עם הכולל
הם שיעור קומה דלו של מלך וזהו גדל אדונינו ורב כח כני דלו כת לתבונתו אין מספר המלך // שומע קול

עבדו

דתנו

עבדו רק שבעה הם ז׳ יוהן הויה והאהיה הוהן והשין הוי מילוי אלהים הוהן והעב׳ הוא הויה הוהן
ואלהים מלא שב׳ יוהן ולהויה הוהן ד׳ הרי ז׳ והכללות הרי ז׳ יוהן נב׳ כקול כני חקל (...) אהיה י״ל
אדני עבדו עב׳ הוהן וי׳ אותיותיו שמעבנה ה׳ הוא קדוש שהם עשר אותיות השם עב׳ והל׳ יוהן
של שם עב׳ דר״ש את לארך וסה״ק קוא שם בן הל׳ ההן שבו יב׳ ווין והל׳ ב׳ ווין והואו המילוי היוד שבו הה
עם וויו הם ע׳ והיוד עצמה הרי ק׳ והואו שבשם עצמו כי המילוי שלה אינו נמנה בחשבון הרי קן והשם
הוא נקוד לחילוף את״בש שַׁדַּפַּכַ הוא הל׳ הרי ב׳ רב׳ שהם כב׳ עב׳ קן והניקוד עב׳ קן עב׳ קן //
מיהוה מצעדי גבר מיהוה סה׳ לאדני מצעדי ר״ל אלהים הוהן שהסר מן ישאר הל׳
והם מצעדי גבר כי גבר הוא הל׳ שהוא אחוהים לאלהים ואותיותיו והל׳ הוא מילוי האלהים
הזה שהוא מצעדו וכוונתו הוא כונן שהם גמט׳ עב׳ וסג׳ ומה כי אלו הג׳ מב׳ הם כנויות הזעי׳ שהוא
הואו ודרכו הוא לדך ב׳ יבק שהם א״י אלהים והא׳ אדני ואהיה והויה ואלו הם הב׳ ווין של ודרכו שהם
הי״ב אותיות של אדני אהיה יהוה הנז׳ ויחפץ שלה פקח שהם הויה אהיה שנהם כאלפין והשם יחפץ
בחילוף את״בש מְסֻוֶה והוא הניקוד מרת מיהוה מצעדי גבר יבק לאהיה הויה אדני ///
אל תהי לרכה ההוא קלה לענין ההוא זעיר בני דל שהוא כוכו אדני מילוי המילוי נב׳ דל אותיו׳
ונשתלבך לה הזעי׳ פנים בפנים מטה שמקבל מן הבינה הנק׳ ברכה אז הנה קלה אלא יש להדעת
שמאיר לה עב׳ קל ועב׳ קלס שהם בני׳ החי נפשי וב׳ ואז נקר׳ חית הארץ ושם בן וד׳ אותיות ההויה הרי הפר
ונשתלבך בה מאיר בה כלאו ואז אינה קלה כי יש לה דעת שלם ////
והוא הסוד יה חב׳ כי לא יש רכב ראשונות אחב׳ יהו בני׳ אמצעיות שהם סוד הז׳ זעי׳ אחב הויה
ד׳ אחרונות ואז בגלוי ה׳ אחרונה מלכות כי אחור. נה׳ עולה לבן אני מזפה ויקן הנרוכה אחד הכתול
הפשוט והמשולש והוא לעבור ה׳ אחור ואחרונה כי נה׳ מוחין שלה בנ׳ ושם מקומה והנה כשהמלאים
במילוי אלפין הם בני׳ קל והנה י׳ יה יהו מתמלאין באלפין הם בני׳ פה ואב׳ כא יהוה במילוי אלפין להשלים
הקל והנה יהו סוד הפה כי מעיקרא בשם הויה אינו מתגלה בזעי׳ רק ד׳ פרצופין לבד ואריך בקולה של יוד
ובשאנו מוציאין מן הפה יוד הרי הבהר וכן יה הם תרמלה ופנה נעלמים ונגלו וכן יהו הם חג״ת ונגלו בפה
כי עד שם הוא בני׳ פה // תנו השובה כללות הענין הוא תשוב ה׳ והענין הנה כי האדם כלול מכל
העולמות והנה שלא זכה רק אל הנפש דעשיה עבן תוכן הוא לקבל את כלם והחדש לזוכה לנפש דעשיה
הוא כי הלא נבראו מרמ״ח אברים ושס״ה גידין וזה כלל גדול וכשהוא חוטא כפי האבר שחטא מן הרמ״ח והשס״ה
מן הנפש עצמו ובשיש לו נפש היציה או לבהאה או לאצלו כן גדולה נפשו וכן נב׳ פגימת חטאו וזה גד האדם
ע״י מעשיו כן צריך כפי להשיג מיציה או בריאה או אצלות וזהו ימר רוח אדם לקרבו ולכן חטא אדם מבטר
למעלה מאד כפי גודל נשמתו שהיה כולל כל העולמות וכן כל חסיד ויצחק כגון רבן יוחנן בן זכאי וכפי גדולתו
כן התקפו יצרו כאומרם כל הגדול מחברו יצרו גדול ממנו כי זה לעומת זה עשה האלהים וכמו שיש ז׳ היכלות
בעמק הקליפה הנס שיש הפרט מה שהם מעשיה או מיציה או מבריאה וזהו נטה רשע לצדיק להיות במלוהו
והנה מי שיש לו נפש מעשיה פגם בעשיה וכן משב בתשובה מתקן עשיה // והבן סוד ד׳ חלוקי כפרה עבר
ומדות עשה לא זז משם עד שמוחלים לו כי לפי שהבריד המלכות ופגם בעשי׳ לכן תכף משב בתשובה נתקן
והחויה למקומה ורע כי כל המטעים הם בשם ושה הפושעים כי כפי כשתי מחש כי שם להויה הוא ז׳ אצלות
הלבהאה ו׳ ביציה ה׳ בעשיה ור׳ חלוקי כפרה הם כר עולמות הנז׳ הבלויים בשמו הגדול מחשב כי מן ההויה הוא
שם עב׳ באצלות ומן הה׳ שם סג׳ בבריאה ומן הואו הוא שם מה ביציה ומן הה׳ שם בן בעשיה ונחזור לענין
משעבר חדש על לא תעשה תשובה תולה ויה״כ מכפר כי הפהד הה׳ כי העשיה מוהן אחיזה לקליפות ורע כי ד׳
מי״ע תשובה נשוב הה׳ בעשיה להיות כי נאחזת בקליפות כפי מה שעבר מחוע ורע כי כי למעטים הה׳ העשי׳
לעונות של הקליפה וכה תכף נתקן כי הנה בעונות דקליפה לבשתי הם עצמם חוזרות להיות קדושה
בסוד יצר שנקבל מזה וניבן לזה וכודע סוד האבנים שלוה השי״ת לכתוב עליהם בהר היא״ב את התורה וזהו
בערי מקלט כי לשלש הם בערים עד שנס לעתיד לבא יהיו ג׳ ויסרת לך עוד ג׳ ערים ורע כי הג׳ ערים שמעבר

ג״כ יש שרשו שני

הוא טנס

ב

נרדן הם ת"ל והם הג' שלהקליפות והג' שבא' הוא הורדת המלכות היצירה בעשיה ולהגביר לבא שהכל הם כאי' הל
על אחרונות הג' של עשיה ... ומלכות דבריאה בג' דיצירה והאצילות בג' דבריאה וזהו סוד גלות שכינה ולכן יגלה גם הוא שם והנה
יבא לעולם שלהקליפה גם אפשר שיגרום החטא שלהאדם להגלות שכינה בעשיה בג' אמצעיות דקליפה וגם בעונות שיגלה אותה בג'
אחרונות דקליפה ובעונו' במלכות אחרונה דקליפה וכן עד' גלות יורדת היצירה בעשיה על הג' וכן בבריאה היצירה כל
ל' חלוקות הנז' שהוא בג' ראשונות או ג' אמצעיות או ג' אחרונות או בעשיה. ונחזור לענין כי אם חטא במצות
עשה ועשה תשובה ישיב המלכות למקומה עם הת' וזהו תשובה תשוב ה'. גם באופן שני אם הפגם הק' מן פנה
ויורד הקדושה עד ג' אמצעיות דקליפה אז ע"י התשובה הוא בג' תשוב ה' כי תשוב ה' תתאה עד ה' עילאה בינה ואז
יעלה גם הת' למעלה עמה. גם באופן ג' יהיה החטא לה ויש פירוד בין הת' והוד התשובה שהיא הפנה למלכו' ואז יחזור
המלכות והת' כי הפגם על ידי הת' נמשך תיקונו וזהו התשובה. גם באופן ד' כי חטא גם בחכמה והגביר בינו ובין
הכתר ואז התשובה הוא תשוב ה' עילאה בינה אל הכתר ואז גם הכתר יעלה עמה. ונחזור לענין ד' החלוקי' כמה הא'
הוא שפגם בעשיה וע"י התשובה חוזר למקומה ונתקן כאשר חטא במצות עשה ואם חטא במצות לא תעשה אז
פגם להת' דיצירה. ונתרחקה המלכות ונסתלקו גם הו' קצוות ולכן כשעשה התשובה אז המלכות חוזרת למקומה
תשובה אך אותם הו' קצוות החלל שפניהם רחוקה לעלות שם להשיגם ואינה יכולה לעלות וזהו תולה עד יה"כ
אותה מן הבריאה ואז עולה שם וזהו התשובה תולה ויה"כ מכפר. עבר על חייבי כריתות פגם לבריאה ואז התשובה
ויה"כ תולים על הנז' כי שניהם אינם יכולים לעלות למקומם עד יבואו יסורין ממרקא ואז ימתקו בסוד יסור יסרני יה
מן המיצר קראתי יה. עבר על חילול ה' פגם באצי' וגרם מות למקום הנצחיים שהוא האצילות כי אין שם מות
כלל חו' ולכן התשובה ויה"כ ויסורין כולן כי אין אמצעי למות עולה למעלה למקומם עד הנז' לבני' אך המיתה ממרקת
ותגמור מתק כנזכר מזה. והשכר להצדיקים שיודעים רזו ומכוין למרוד בו גורם שהקליפות יקחו כל השפע כאמ'
ממנו אותו שפע. אך עון האוכל נבלות להיאכון גורם שהקליפות יקחו השפע ולא כולו כי אחר שהם יקחו אותו
אז מורידים כח אלינו השפע בסוד הגלות וזהו סוד חלוק מש"א רז"ל כי הזדונות ע"י התשובה נעשית לו כזכיות וחז"ל
השגגות והענין כי כשהוא להצדיקים הוא השגגות והשגה וא להיאכון הוא הפוך כי כאשר עשה תשובה מונע מן הקליפ'
אפי' השפע שהיו לוקחים כבר. דע כי יש פגם בכל הד' עולמות שהם להת' העשיה ולהת' היצירה ולהת' הבריאה
ולהת' האצילות ובכל ד' פעמים אלו ע"י המוד שהוא סוד הת' שבכל עולם כנז' כי מי שלא רצה בשמע המקרא פגם להת'
העשיה ומי שלא רצה להביא ראיה לדבר פגם היצירה כהת' שבו ומי שלא רצה בדרש התורה פגם להת' דבריאה
ומי שלא רצה בסוד התורה פגם בהת' דאצילות ומיתוך פרד"ס והזוכה ליה לעומק כולם זוכה לסוף המעלות וזה
יעשה למחצה לו. דע כי הצדיק עושה זווג בחיין בעוה"ז עם תורתו וכל א' כפי כחו והכן מש"א כל ישראל יש להם חלק
לעוה"ב סוג ב' מזומן לחייקתה סוג ג' מוכאת לו שהוא בן העוה"ב וכן יש לך לדעת למה החל באחוה הזווג' נ"ב למה
זווג' היה ראוי שיתחיל ראשו בהת' דהבונה ויש לו ג' טעמים א' שאם היתה לתמה יותר שהוא תחת הזאה היו הקליפות
שולטים אפי' בכתר שלה. ב' טעם לעיר כי רז"ל אמרו כל אחורא דביכורא אחורא והרי חומשי באלכסונא והענין
כי הכתוב אומר דודי נמשל לה ... והסוגיה כי אז"ל אין התורה מתקיימת אלא במי שממית עצמו עליה כי שני
שלישי הת' ונה"י של הבונה הנק' מי חיורים נשאר למעלה והכלים שלהם לבדם מקים כלהתחיורים יורדין לתמה
ומלבשין את המוחין רזשי הנק' הוה ומתירה עצמה על התורה ולכן לתקן אלו הבחינות שמתו ממונה ולהבדיל
לה' אלו הכלים החסדים ממונה ערכה הולך שישאר ממונה למעלה הת' ונביאה וחסד והיא שלה כרי להנהלא
נה"י ושני שלישי הת' החסדים ממונה כי כל א' מתחלק לשנים ודע כי חומש הבינה של התבונה עצמה היא נשארת
למעלה בלתי פרוד עם חכמה שלהתבונה עצמה לפי שהיא נק' ה' ולכן החומש שלה נשארה שם דבוקה עם החכמה
וכלה שאר נכפלו ונגדלו מתה אור החיות שלהכלים הנשארים לשיל ואמנם מן הכלים נעשה אור מקי' אלהזווג' כי למעלה
הם כלים ולמטה זווג' נעשים מקיפים ולכן לא עלה זווג' למעלה יותר. טעם כי אור נה' דהתבונה נעשה מן אחד
המתפשטים (כאן) ולכאן ונבר אמרנו כי כל אחורא דביכורא אחורא והרי חומשי באלכסונא כי מוסיף הרי חומשי
על הריבוע כי יש התפשטות ירד האור לרך ישר אורך שיפוע באלכסון והתפשטות הם הרי חומשי כנל והם סוד
חמשה חסדים והם סוד ג' של נמע ואלו החסדים נתקנים לב' בחינות סוד של נמע והוא כי המתפשטים הם ס"כ אורה

ס

227

רמו

ס' מוה על סתום שהם כ' חסדים ושליש א' הם כ' הויות ושליש הויה כנ' מ' ואות ע' מוה על המעלה מלשון עין שנא'
פקיחא ועליה והם כ' חסדים וב' שלישים כ' הויות וב' שלישים כנ' ע' וזהו דודי נמנע ועלה והענין כי שנכנסו נה"י
הקטנה כראש ז"א הנה המוחין עשו בחינות בג' מקומות כי החלה חנו בג' ראשונות לתע' ושם עשו רושם ואח"כ ירדו
בג' אמצעיות וגם שם הניחו הרושם שלהם אח"כ ירדו הנה' כמוך ושם בג' התחתונות ונמצא כי הניחו שרשם בכל המקומות
אשר הלכו שם ולכן רואים האורות ליר' למטה כי הרושם שהניחו למעלה רואים ליר' למטה אל נה"י דז"א ולכן
המאציל העליון הניח שם פרסא חדא שלא ירדו האורות למטה וז"ש אהל רעי הנ' כמבוק ולכן אין העליונים
יכולים ליר' אל התחתונים שהם מעלים ומהגלה אותם ומהגדל יכולים לבקוע דרך עליהם לחזור המסך
ועולים למעלה ומגלים אורות העליונים וזהו סוד דודי נמנע שהם בחינות החסדים שהם בחורים נמנע וה'
וגם מגלים וזהו ועלה וכוקעים אותו אהל רעי שעליהם אשר נעשה כי שלא ירדו החסדים אל העליונים
להתחבר בתחתונים מחמת חשקם עמהם וגם לחשקם אל הגבורות שירדו למטה בסוד נוקבא ורוצים
להתחבר בהם כמו שהיו למעלה כדעת ואמנם זהו סוד ולכן סוד הסכך שיראו כו הכוכבים והחמה הנראה
דרך שם כי אעפ"י שהוא סתום עכ"ז קצת אור יש שם שמגיע מלמעלה קצת כולאי ונחזור לענין הדבקים כי יש
צדיק שעושה זווג בעה"ז כמו בניהו בן יהוידע למעלה באבא ואי' ואחרי הזווג אינו נעשה רק ע"י מסירת נפשו
על קדוש ה' בסוד יחודו מלכה ובסוד הייחוד של ק"ש כמבואר אצלנו וזהו סוד בניהו בן יהו' כי בניה אותיו'
בנה וכן יהוידע יה' ידע וזהו בן איש חי כי להיותו כחיים עשה זווג עליון זה והנה אחר האחרי' סוד הוי' כוס
השלג כבר נתבאר מלת שלג ומש"ה כל ישראל גו' כל כוונת כל הנשמות ומזונות לעתיד שנא' והיה אור הלבנה
כאור החמה כי עתה בעה"ז הם כל אורות בשכולו והם דך אל ישוב דך נכלם זמן הגאולה יהיה כל הדך דך
ולעתיד לבא שני כל כל וזהו ושלתי מכל שלשולי כי המעלה יורד וסוד חוכן הגה הוא כי כתבני תיבה
חסדי כ' יותר ע' כתפי' שנים הה הם הי' והם כנ' כ' מ' אור אור חסד שכשם שהם כ' אלפין ישאר כתפי
תלוי כ' אורות נחוכו וזהו שלשולך ונחזור לענין כי עליים אז יהיה גדול מאד ומי ומי יוכל לעשות שם
זווג וזהו יראת שמואל הנביא ע"ה כאומרו למה הרגזתני להעלות לחושבו כי היה יום דין הגדול לעתיד
אשר אז מי ומי זוכים לזווג הנז' והיה ירא כי תוכלו יהיה מהם ומי שיזכה לזה באולם שהעני נמ' עלי מזונו
לחיי העה"ב וזהו אשכך ר' עקיבא שאחה מזונן לחיי העה"ב ומוכרח שהוא בן העה"ב שמעלתו גדולה מכל
שהוא לבדו יכול לעשות זווג ולהיותו העה"ב אבא ואימא ענין בניהו בן יהוידע ה' ונמו אחרים שמתו
כמותו שלנחש כי השלימו עצמם קה העולם וזהו שייך לענין בענין כל כל כי רז"ל אמרו כי בזמן שלמה היתה
הלבנה במילואה הכוונה הכל הא' הוא שליש א' מן האור של שני שלישי העולם ולעתיד יהיו שני השלישים
העליונים וגם שליש המקום שהם כ' כד כד אחהם זולת הכד הראשון הנזכר לה וזהו ושלתי כל כל שלשולתי
שהם השנים האחרים ואז יתחברו כלה' כל כל כל הם כנ' עב' ואז כתי' והיה י"י למלך על כל הארץ כוס הה'
כנודע והכהן התיכון מלמעלה מן הקלה אל הקלה הוא סוד יעקב ושני קצוות אלו הם סוד מן העולם ועד
העולם והם סוד ה' אדני למעלה כנ' קלה וה' למטה קלה הטני //// ולבנין ועוד שנתבאר אצלנו כי ה'
כלים עבודים וה' כלים מלאים באשה והם סוד השמן ואצבור עליך ואח"כ מתכוססת לרחיק הנז'
כמבואר אצלנו ועוד והנה הויות הם חמשה גבורות וה' חסדים מחכמה וי' אהיה בסוד לם שהם הנז'
הם החסדים וה' גבורות מאימא ואני להקבלתי גם ועיין בקונטרסי והנה נתבאר שם כי בעולם הזה חזר ואח' כלות
בסוד קטנות ונסתלק אור ז"א למעלה בבחינת הגדלות ואז לא היו מתפשטים כו רק ה' חסדים וה' גבורות של
קטנות בסוד י' כלים הנז' ומבוא שהוא בסוד הטורף ומצנם סוד מעבר הנבין כמבואר אצלנו היו יונקים מהם
כה' יונים כנבין וזהו ואח"כ מתכוססת לרחוק פי' מתכוססת כל כי הקליפה הנז' מתוך אם אבות הממאה
דרגא למולא היתה כוססת יונקת ואוחזת לרחוק כל ב' לרחוק שהם כ' מ' מוחי הנז' לם עוהר ולם נגות וכלאה
ישראל מועצם מן הנבין העליון ונתפשטו למטה אז נסתם הדם ולא ינקו מהם החיצונים ואז נתפשטו
החסדים והגבורות בגופא קמ"א מהגבון שהוא מעצם ונתפשטו משם לנוקבא והנה כעזר וסיועתב'
אורות מקיפים) הם מהה) החסדים מיסוד הבינה שכשלוש הב' המכוסה והם מתפשטים למעלה הרי הם ז' שהם

הׄחסדים וב׳ מלקיתן והנה הגבורות עם הב׳ מלקיתן כאי לקוהרם גם הם הרי הם ז׳ אחהם הם יל כוח׳ הנה ישראל
ופנים ביעקב יל׳ אחפם פ׳ גם כו ה׳ חסדים וה׳ גבורות אחרות הם כת וזא׳ בלאה וז׳ כרחל ס אין הנוקבא לוקחת
הק׳ גבורות הרי יל׳ אחרים וז׳ גבורות אחהם שמקבלת הל׳ למטה הרי מנגל שהם ז׳ שבועות שלספירת העומר //
סוד י״ה ומוטת כסוד פר׳ כו׳ כו כמלוי כה״ו כנ׳ יבק ודר מסתבך פ׳ סלוה מקבלת טהה בן למטה עלמה שלא ע״י
זעיר // // סוד ז׳ הקטות ליום הושענא רבא נבר פארט לקנואהם שלנו כי צהך לכוין כשם אל למו ההקפ׳
והנה שם אלוהא מוסם אל שכבינה ג׳ יהן ואלשכו גם כבונה ג׳ אהיה כנד שם הכוין שהם לסוד מלויי עב׳ סג׳
מה׳ ובז׳ כבל ה׳ ו׳ הקטות חוץ מן הז׳ ושלשתן של מלוי ההין לפי שהם כמלכות // //
בלל
סוד שמחה קיה שמלי׳ עמה מלשון כ׳ עוער עוער יו והטעם פ׳ הזוון לישראל והלהוא כלל זו והיא מקבלת
הזהב העלון ואינה מקבלת הו׳ אורו׳ הק׳ מעלה וקולטת הזרע ולכן נק׳ עטה וכאשר אינה שלמה וקולטת הזהב
העליון והיא מקבלת אותו׳ הו׳ מעם שורש הנטלים הי׳ וכארץ הלוים והם כ׳ הלבס המלכות לסוד נטלים והקב׳ מו׳ זה
הגדול ולכן היו גם הם משחיתים זהנס על הארץ לבטלה דינמהם שכאו מהשחתה הזרע שלא נקלט בנוקבא ומעל
הדבר לפי שידוע לפנו יהנלה שמו שאין כהם תועלת והם כינן קשים ולכן הפילם ונחזור לענין כ׳ עטה שלה
הזהב ולכן נק׳ עטה ואמנם קליטת הזרע היא בג׳ ימים כי הרי אם הפלטת הזהב פום הג׳ היא מהוב׳ כש׳ במשנה
כי אז כבר היא מסרחת ואינה ראויה והנה ג׳ ימים אלו הם סוד ג׳ מדות חנה שלהם מקבלת הטיפה עליונה
כידוע כי אלו הם סוד ג׳ בני נח היוצאים מן התיבה וכנגד ג׳ מראות הקשת ואין כאן מקום להאריך בזה והנה
כנגד ג׳ בחינות אלו צריכה ג׳ ימי קליטה לקלוט ג׳ בחינות אלו והסוד הוא כי הטיפה של הזרע היא חסדים וחסד
בג׳ עב׳ ויש ג׳ בחינות כעב׳ שהם ג׳ פעמים מ׳ כ׳ כד הם עב׳ ולכן הם ג׳ ימי קליטה להעטיר שם עב׳ זה וסוד שם
עב׳ זה לעיור הוא נזכר בתיקונים והוא כמה שיש בו כב׳ עיינין המלבוייהן כה ויש ג׳ הויות
כאלו שהם נ״פ מ׳ מ׳ מ׳ וכולם בחינות חסד שהוא עב׳ והוא סוד האחרוחן שהוא קליטת
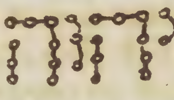
הזהב המבואר אצלנו ועיין שם // // כוונת קריאת המשנה הנה כי המשנה ייטטרון
ביציה והכוין להעלות הליה לכהאה והענין כי המשנה כיצה וש׳ קהאחך אותה הכוין שמן אותיות
משנה יהיו נשמה ונודעכי הנשמה היא לכהאה וסוד נשמה זו כל ג׳ משה כל כי משה כנ׳ אל שדי שהוא עולם
הכהאה כידוע לכך משה זכה לבינה המקננא בתפילין והכוין כי הם סוד דפק ובק״א שהם אבא ו׳ אימא לעולם
הבריאה והם כנ׳ משה והכוין להאיר עב׳ היודה האחה מב׳ שמות אלו שהם כנ׳ משה הוהד מהם ג׳ שעה כינה
שבבריאה וזהו אותיו׳ נשמה ג׳ שמה כי הוהד ג׳ שערי בינה מב׳ שמות הבהאה שהם כנ׳ שמה כנ׳ ואמנם ענין ג׳
שערי בינה אלו הכוין שהם סוד ג׳ אהיה שיש לבינה המקננא בבהאה והם כנ׳ מלויים יוהן אלפין ההין שהם סו׳
הג׳ קוים של הבינה ימין ושמאל ואמצע והם סוד ג׳ קוי הה׳ שלאה ויש בהם ק׳ יוהן שהם כנ׳ חמשים ואלו הם סוד
חמשים שערי בינה ושאור כל זה כידך ולפי שג׳ אלו באים מסוד יוהן לכן נקראו שעהם שהיוד כנ׳ עשהם והם
אותיו׳ שעהם קרי פארנו אותיו׳ נשמה שבבריאה והכוין להוהד האחה זו ליציה ואז הקורא משנה גם הכוין טוגד
כשומה הנ׳ לנ׳ והיא פ׳ אותיו׳ נשמה ג׳ משה כל להשפיע ממש׳ שהוא אל שדי שבבריאה אל היציה וסוד הכשפה
ג׳ המה כשומה ליציה גם כוונה אחרת הכוין פ׳ יש ג׳ שמות אהיה יוהן לאלפין ולההין הכל והנה המלוי כלבד הם בנ׳
שנב׳ ועם הג׳ שמות שבה׳ הם כנ׳ משנה והוהד האחה זו אל היציה גם הכוין לשם מטטרון יה אדני שהם בנ׳ משנה
ונודע כי שמות הנ׳ הם כיציה ולכן הם סוד המשנה גם הכוין כי משנה כנ׳ לא תשכח לה ויובל שלא ישכח
גמר׳ חיים שמונה זו ואינה מאור׳ זלהה לודאי׳ הענין שלפפר קורא לאחרן כהן ופ׳ אחרת קורא אותו שהוא ישראל
ולמתנה קוראהו לוי ומעמי׳ אחרות אומר שהוא לוי ונראה לבה אלו מוכרם זה את זה אך הענין שבשיסוד
אבא נכנס דרך זעיר עד הה׳ כידוע והנוטו שם שהוא מקום מגולה כי נפסק יסוד דאימא ואז האח׳ שכו מוח לזר
ימין לזעיר ואחד חוזה הגאת החוד והבא לזר שמאל ואחר מעם תוזה הבאה לאמצע וזה דרך היסוד והנה המן
היה מצד משה להגאה ראשונה ועוט כבוד מצד אהרן להגאה שנה והבאר מצד מהם להבאר הג׳ כאמצע ולא השין
זה אלא בשביל שנתבאר אלינו לסוד ג׳ מרגלית הג׳ שניתנו לישראל במדבר עש׳ // סוד מציאות המצוה כל פ׳
הנה ב׳ בחינות אלו של זוון עושה האדם ע״י המצוה והם זוון אבא ואי׳ וזוון זון והענין פ׳ הנה כב׳ יש שני

בחינות

עלהבה אחה
על היציה הנ׳
כך הכוון להעיה
לבהאה יהיה האח
שהוהד מב׳ שמות
שהם וב׳

בחינות של מצוה והם מצות עשה ומל"ת וזכר ישמור מה שכתבו ז"ל שמור עם י"ה שס"ה זכרי עם ו"ה רמ"ח הורו כזה כי
מל"ת תלויים בשני אותיות י"ה שהם אבא ואי' ומצות עשה בשני אותיות ו"ה שהם זו"ן והנה בעשות המצוה עושה ב' זווגים
הנז' כי ב' אותיות מצ"ו ממצוה הם כאתב"ש י"ה הם זווג אבא ואי' שהם שם י"ה וזה נעשה ע"י קיום האדם מל"ת לסוד שמור
עם י"ה כנז' והענין כי שמור הוא קבל לאבא ואי' וקמו כמו לא אות ה' ושניהם כנ' שמור והתחברם עם י"ה שהם שוה
ב' שמות הנז' אז הם שס"ה כמנין מצות ל"ת כי ע"י קיום האדם מל"ת גורם להתחבר שמור שהם האחורים של אבא ואי' עם
הפנים שלהם שהם י"ה ואז הם כנ' שס"ה ונמצא חיים כי להיות זווג אבא ואי' עליון ונשלם וכן להיות מל"ת שהם הנן (כן)
גורם חלוף ותקלקל ונעלמו כב' אותיות מצ"ו למצוה כאתב"ש והאדם מקיים מ"ע גורם זווג זו"ן שהם ו"ה של הוי"ה ושל
מצוה כי אותיות של הוי"ה הם רק שנתחלפו ב' הראשונות כאתב"ש כנז' ואח ו"ה עם זכר כמה מצות עשה //

סוד התחום שבת ב' מלאוה והנה הוא עד ד' פרסאות שהם י"ב מילין והענין כי בשבת נכללין ב' התחתונות ושנים
במקום ג' אמצעיות ונמצא כי מקום נה"י דעשיה הם תחום ומקום פנוי ואין בו יישוב ק' לבחינת שבת ולכן
מקום יישוב אין שיעור התחום ק' בשבת והנה אחר סוד היישוב שהוא אחר ב' התחתונות דעשיה סיום לבקדוש
שנתעלו עתה במקום האמצעיות לא נשאר בחינת שבת של קדושה ק' שיעור אלפים תחום הפנוי שהוא שיעור
מקום ג' התחתונות וגם מקום המלכות כי בעלות נה"י למעלה אשר להם שיעור קומת המלכות אז גם המלכות עולה
עמהם ונמצא מקום ד' ספירות מקום פנוי וזהו סוד שבת ואלפים רשימו לקדושה נשאר שם ולכן הוא שבת של
קדושה שיכולה קדושת האדם העליון להתפשט עד שם אם ירצה ואין מעכב ע"י כי הקליפות הם אחר סיום זה השיעור
ומשם והלאה הוא שבת כי בשבת מצאה ואסור לצאת שם כי אין הקדוש מתפשט מחוץ משיעור זה סוף שבת
והנה ד' ספירות הנז' הם סוד ד' פרסאות לפי שהם סוד העשיה הנקרא' אלפי והם סוד הה' גבורות של הנוק' התחה
שהם סוד פר' וכן שם סנדלפון כנ' פר וגם אלפי שלה פרסה ואלפים אחר שנברא הקליפות כשנעקרנו נכנסו ועלו
עד חלק מפני דנצח דעשייה כי ההוד נאחזו בכולו בסוד כל היום דוה ובסוד והודי נהפך עלי למשחית אך בנצח לא
שלטו ק' בהיו בסוד ויגע בכף ירכו היא נצח וזהו סוד וגם נצח ישראל לא ישקר פי' כי הוד אחזו בו החיצונים הנק' שקר
אך נצח לא שלטו בו השקר בכולו וזהו לא ישקר פי' לא יתחזור כולו לשקר והנה נה"י הם ג' פרסאות וכל פרסאה ד' מילין
כי ממני המלכות נכללה בהם כי הם שיעור קומתה כנז' ועתה שלטו הקליפות עד חצי נצח לא נשאר מקום פנוי שבת
של קדושה רק חצי נצח והם אלפים אמה מיל ולכן גזרו התנאים מדרבנן עד אלפים אמה אחר' דאורייתא שלא יהיה
החיצונים על שם והנה המקום הפנוי שבו קדושה לקליפה נק' התחום שבת כי הוא התחום של שבת הקדוש שלא
יכנסו שם הקליפות ולכן אותיות תחום הוא חותם כי המקום הפנוי ההוא חותם ע"י ג' אהיה יהוה אלהים ההין
שהם כנ' חותם כמבואר אצלנו בדרוש יה' ועשו כי על כן אין הקליפות אינם יכולים ליכנס בסוד היין ביד
הנכרי שצריך חותם תוך חותם שלא ינסכו ועשו והראה איך נעשה כחי' חותם זה של הבינה בסיום נה"י של כל עולם ועולם
ואותם העושה מלאכה גורם הכנסת הקליפות אל מקום החלל הפנוי ההוא הקדוש והנה להיות החוקים מעשה היו
הקליפות מלכים כמו חללים שוכני קבר וזהו סוד חלל כי המקום החוק כניסתם ונסתלק חיות הקדושה שלהם ממעלה
רחוק מהם ונשארו חללים מתים וע"י עשיית המלאכה גורם הקרבתם והתפשטם באותו חלל ואז נהפך להם חלל חיים
שכך עולה כנ' חיים כמו חלל כי עתה לא יש מקום חלל ופנוי ונדבקו בקדושה בכחוי החול וחזרו לחיות ולכן עושה
דעושה מלאכה הוא מחלליה מות יומת פי' העושה הכנסת הקליפות באותו חלל הקדוש וזהו מחלליה לשון חלל והפך
הקליפות מן חלל לחיים אבל מות יומת מדה כנגד מדה והנה במוצאי שבת נסתלק החותם הנז' וחוזרים נה"י דעשיה
למקומם ואז הקליפות הם חוזרים ונדבקים להם כי אין מהק חלל ביניהם אל הקדושה וזהו סוד הבדלה החיצונים
בכל מוצאי שבת והנה עד"ז נה"י דאצילות חוזרים נכ' למקומם וכן דבריאה וכן דיצירה ואותם טן דאצילות לבריאה וכן
דבריאה ליצירה וכן יצירה לעשייה אין שם קליפות מפסיקין לגרם כי בכלות עולם אצילות תכף סמוך לו ראש הבריאה
וכן בשאר העולמות ואחר שבת שעולה נה"י דאצילות למעלה הנה ג' ראשונות דבריאה עולים במקומם והולך
דבוקים כאחד ולא יפרדו וכן בשאר העולמות משתלשל בעשיה כי בסוף השבת נה"י דעשיה נפרדין מן הקליפות ועולי
למעלה ונשאר חלל ביניהם ואז יש שמחה יתרה אל סוד הנפש של עשיה הנולד וכמוצאי שבת שמתחברים עם
הקליפות אז יש צער אל הנפש שמתקרבת אל הקליפות משא"כ ברוח דיצירה ונשמה דבריאה ונשמה לנשמה דאצי'

כי תמיד לבושים הנה שלמעלה מהם ואין להם אחיזה בקליפות ואמנם ההפרש שלהם כן שבתחלה היו כי
כשבתחתונים למקום נבוה משב כחול אך הנפש יש לה גרשון אחר גדול כי כחול מלהקרב ומלהדבקה בקליפות מצד
וזהו וינפש שאוי למוצאי שבתות נפש ולא כתי׳ רוח אוי נשמה ///

קטנוס שהמלכות כאה כסוד אותה פסיעה שלפוף ו׳ שכתוב אותה כמבואר אצלנו בסוד אושיות מסיבה
לבד הוא נזכר בהבלק הוא מלתני שאחר כהגדלה היתה צריכה לבא באחוה הזעיר כנודע כי שם היה
ולכן נשארה שם בימים הן וחזבה שם אל אחור הוא ובאשר נהדרכו נאחרונות שלהן של ההגדלה שהם נה׳ מחני
כנודע אז נשארה היא באחוהם שלהם /// **כוונת** תענית שבת הנה שבת הוא סוד אל אדני ושם אדני
במלוי הוא תרעא עם אל כחשבון הוא בני שבת תוסיף עליו הכח שהם כו עב׳ קנ של הויה כמבואר
אצלנו כמלת ברוך יהיה בני תענית וזהו סוד תענית שבת וכוונה זו תכוין במותק אל אדון וב כי אל אדון
הוא אל אדני ותכוין אל חשבון עם אדני במלוי שהוא בני שבת וסברוק הוא ומכוק תכוין במלת ברוך נונה
המכבה של כו עב׳ קנ והכל בני התענית אחר כמוסף באיה מקום כבודו תכוין בז׳ שמות שהם ז׳ שמות של
הויה עב׳ סג מה בן וג׳ אהיה הוהן אלפין והקין וסוד ז׳ שמות אלו הוא מש׳ זל המתמנה בשבת קורעין והני
של שבטים שנה שהם ז׳ שמות הנז׳ והם ז׳ אותיות יהעשן כי קורעין סוד קרע בני שעבדי כי שנ נהוהן עולין
המתעלים בשבת הם בני קרע הם קורעין ה׳ גזרהן אלהן שהם סוד ע׳ שנה הם ב׳ שמות עב׳ סג׳ שיש בהם ז׳
יוהן הם ע׳ בני ושנה הם הימחוהים של עב׳ סג׳ הם שהם לפק יקמו עם ד׳ אותיו׳ השם והכולל כי שנ נהוהן קורעין
נזרהן אלו המוחוהים שהם ע׳ שנה ותכוין בשם **תַרְבֻּוסִיָה** כולו נקוד קמץ ופי׳ שם זה הוא כי הבי׳
שבשם זה הוא סוד בח אותיו׳ של המלוי של ה׳ ה׳ ה׳ ה׳ המלוי בשם עב׳ דיודין מב יוד ויו דלת ה׳
יוד ויו יוד ויו הי יוד הרי בני הרי כו משם הנז׳ הוא שורש הויה עצמה בני כו הם משם הנז׳ הוא בני אדני
נמצא כי נוטר שם זה לתקן שם אדני ע׳ שם הויה וש׳ כח אותיות המלוי כנזכר והנה אות יוד שהושמה כן ב׳
אותיו׳ סה היא הפסיק בנתים ומקומה למעלה עם אותיות הכ׳ אך הושמה בין שני אותיו׳ סה אדני כה לתקן
לשם אדני והנה נודע כי המתענה בשבת צריך להתענות גם ביום מחוהן יום א׳ בשבוע ואז כוס המשון לשקוע
תכוין בשם זה כניקוד אתה סתר לי מצר פה **תַרְבֻּוסִיָה** //// **סבר** כאמרנו כי תוסיף את יונה
הכל ומלך לב׳ ראשים לאבא ואימא והנה ראש אבא ואימא מגיעים עד הקנה לאחך
דכמותא אהגלגלן ולכן אין האורות שלהם כהטם לחזור למוד אור חוזר ממטה למעלה דרך השערות
כמו באור אמנם כונבם להם מוחין אל בניהם זו״ן מחמת חשרם ואהבתם שלהם לבניהם בסוד ושמים לא זכו
בעיניו כי שמים הוא זעיר ולא זכו בעיני אבא ואימא והמיר נר׳ להם כי עדין צריכין התיקון יותר ולכן מתקנים אותו
תמיד ומוחין אותו שערות וזהו כורא השמים ונוטיהם והאור שהיה ראוי לעלות לצאת דרך השערות יורדין
למטה להיות מוחין לזון ולכן אבא ואי׳ הם חלקים בלי שערות ואינם כמו אהך זא ואמר כי השערות הם לסוק
אור המקי׳ כנודע וכיון דאתגלגלן מלמעלה המקיף אותם אין להם שערות ולכן האורות הם יורדין להיות מוחין
לזון ונשארים הם חלקים בלי שער וסוד השערות שהם בחינת אור מקיף הוא סוד ואחר שזה נקשו זאת פי׳ כי
השערות הו׳ לאת אחר השער מבחוץ הם סוד מקיפים /// **סוד** השינה והדורמיטא כבר נתבאר
אצלנו כי המוחין הא׳ מסתלקין אז ממנו וניתנים לנוקבא ואמנם אל החשוב שנשאר הוא בלי מוחין
כי אז באים לו מוחין עי׳ אין מאבא ואי׳ ואותם של התבונה הראשון ניתנים לנוקביה נמצא שמשיג עניה יתרה
ע׳ הדורמיטא /// **רעו** כי בראש זעיר שם שרש הקליפות הנאחזים בשערות השחורים שלו אך
ראש הנקבא הוא שורש ההגין כבר והם ארגמות והנה המברא נרא׳ בהפך אבל התנים היה כי ראה המה׳
העליון שאם שרש ההגין היו בראש זעי׳ היו הדין קשים מאד כי הדין דדכורא קשים והקיפין כבי שאת הם
מוחין מראית ר׳ נהי׳ התבונה נוקבא יהיו ההגין הקשים מרובבה ונאחזים שם מאד וגם אם שורש הקליפ׳
למעה כראש הנוקבא אשר כל הקליפות מסובבין אותה כסוד כשושנה בין החוחים היו נאחזים שם תמיד
והיה נחרב שם העולם ולכן ראה המאציל העליון בחכמתו לשנות הסדר הזאת ושורש הקליפות היו יונקים
מראש הדכורא אשר האור בא להם מרחוק ואין להם יכולת להאחז שם יותר מדאי כמו אם היו למטה בראש

הנוקבא

הנוקבא וכן שרש הדין נמשך לראש הנוקבא אשר מלוחין דילה מעה׳ לזעיר לכולא והם נייחין לרישא ושפה
יהיו הדינין ממותקין // // הקילה האמונה שאין נקודות מעולה ולכן כהלן קורנא לנשיה
מינה וכבר נתבאר לעיל באקך והנה הכונה לא יכלו לקבל אור החכמה אלא כנים ואחור
וכאשר הכונה הנ״ל זמלכין דהבאין לא הוניאס אחר אחר אלא כלם יחד ומשמותם על האבן האחת
שהם נקודות על מלכות השפעיה הנק׳ אבן ולא היו כדרך הראשונות שכל א׳ יצאה לפני עצמה ולכן
לא יכלו לקבל האור ואח נתבטל נתבטל החסד תחילה ואח״כ הגבורה וכן כולם עד המלכות אח״כ נתקנו
כלם ע״י שנתלבשו פרצוף ונתלבשו המשכה האורות לכבוד נעשה אח וכו׳ הלא השין ושור ין התיקון היקנא
ואח״כ פרצוף אבא וכו׳ ת׳ התיקוני הדיקנא וזהו סוד זקן אהרן רק זה הם ח׳ תיקוני הדיקנא דאבא ודאימא
אין לה דיקנא שהיא נוקבא ועתה ע״י התיקון חזרו אבא ואי׳ פנים בפנים אח״כ נתקן זעי׳ ואמנם כמ״ל
בגלגלת מודע אז נזדווגו אבא ואי׳ ואבא הוציא טיפה מלוחין שלו ובעולם טיפה זו דרך השש קשור
דאבא למחסד שלו עד הוד שכן נתעברו שם החסדים המתפשטים אש״פ שם ולקחה ה׳ חסדים ושיבה
טיפה זו עד יסוד דאבא ונעשו כולה ה׳ חסדים חבור חסד אחד וכן עה׳ דאימא שיצאה קבוה ואחרכך
כשנתלבשו המלוחין תוך נה״י דאבא ודאימא לכנוס ברישא דזעי׳ כנודע אז נתלבשו נה״י בנה״י ואז יסוד דאבא
נתלבש ביסוד דאימא ונתעברו שם יחד החסדים והגבורות כנודע) עד יסוד ומשם מ שם עירוב החסדים
והגבורות יחד // // // // מה שאמרו כאדרא זוטא אבא ואי׳ פרדא נפקין ופרדא שהן
נתבאר לעיל אמנם אומרו פרדא נפקין פי׳ לדבא נפק זעי׳ תחילה ולבתר נפקת נוקביה מאחר חדוי
אך אבא ואימא נאמר נקבלו בחדא מ... קדמות זמן זה לזה קודם התיקון לא היה אהבה ס׳ הים ק״ב
בחינות יראה לבדה ואח״כ אחר החכמה היה לה יראה מעולה לסעיה הכוד וכן יראה שנית מלוה לבינה ועדן
כלם גם לא היה כינוס יחוד ה׳ כלם נעדרות זו מזו אפי׳ הקצוות היו נעדרות וזהו משז״ל כי העולם נברא
בדין שהוא יראה הנק׳ ולא היה שולט נתבטלו מלכים אלו עד שיתקף שעלו מלה החסדים שהוא התיקון
שאז נמשך פנימיים אהבה ליחוד ונתייחדו שש קצוות בפרצוף א׳ // // הדרא הלוי ילך ענין השנית
התפלה הדבר הראשון ומטעם הכורו ושתוק בלמה שיכול שלא להוציא שיחה כמלה ומשום סייג לחכמה
שתיקה גם המיא שני דבר שבקוה שלא הבין הבבא עליו כלמה שהוכלו והקבה כבוק גם עליה הנשמה כלה
לעולם העליון ולא השוא מהבל השולם דלגי כבבא שהיש מתוך הכבא העוסק בתורה לקורא הקלבה
יכוין שכל קושיא שלהם מסיר קש והבן שהם הקליפות מן ההלכה שהם אותיות הכלה העליונה ומק שגוק
כבד קושיא יב׳ שלו ויב׳ שלה והם סוד מזה ומזה הם כתובים ולקוראו ההלכה יעים לעומת שני שהוא
מקשט הכלה ויכוין התמיד בשם אלני ולקוראו המשנה יכוין בשם שדי שהוא כנ׳ מטטרון ולקוראו
בסה יכוין בשם מה דמילוי אלפין ענין המוחין דזא׳ איך נכנסו לנה״י דאימא הוא כך כי יסוד של אבא
נכנס בנה דאימא והיסוד של אימא נכנס בהוד שלה עצמה וב׳ המלכות שהם מלכות דאבא ומלכות דאי׳
שניהם נכנסו במלכות של אימא ואז נצח דאימא נעשה חכמה לזעיר והוד דאימא בינה קא׳ ומלכות דאי׳
דעת דזעי׳ וזהו סוד ש׳ דתפילין דב׳ ראשין נה״י דאימא וש׳ של ד׳ ראשין כנגד המוחין שהם יסוד ומלכות
דאבא ויסוד ומלכות דאימא // // ענין השערות דאא׳ לבנות ודזעי׳ שחורות ודנוקביה אדומות
כסוד פה אדומה וה׳ אשל מחקה בשלה אדומות שחורות לבנות וזהו סוד ויטע אשל בבאר
שבע כי מלה אברהם החסד היא הממלכות השערות ענין בצלאל שהוא בן ח׳ שנים והרי בזא
אין המוחין שלו נכנסים עד י׳ שנים ויום א׳ אך דע כי בצלאל היה מעולם אא׳ // רק הם ב׳ ראשים
שיש לו כרוך והם נה׳ לזעיר // // ענין המלה נוקביה דזעיר כי ב׳ שנים ויום א׳ הם קו ימין נ׳ שנים
וקו שמאל נ׳ שנים וקו אמצעי נ׳ שנים הרי ט׳ שנים ועוד ג׳ שנים ויום א׳ שנתחברה האם הם ג׳
אמצעיות הכר דעת ויום א׳ היה מלה הכנסת יסוד אחר מאי הם ג׳ אמצעיות לשני הקוין ימין
ושמאל הם נ׳ שנים אחרים קפי יב׳ ... // ענין י״ג דרמז׳ שנים כלם כרוכין ויום ב׳ היא לאה
ולכן היא הנק׳ קושיא כי היא לנה״י של בינה הנק׳ אלהים ... ... אך את אשר יאהב

יי׳ יפתח וירן אלהינו כוס ב׳ דרך שאז הוא הנה רפיח כי מה ההינן קמלס נחין כרישא וקש״ס לסופא כי המוחין
שלה הם נה׳ דנא דבורא לאה להפך /// **סוד** אברהם דע פי תקילה הוצרך למסור עצמו על
קידוש ה׳ באור כשדים כי לעשות זיוון עליון דאבא ואי׳ כי לתקן שאין לבחינת עיבור אבא ואימא
ולכן אחר שזיווג אבא ואי׳ ע״י קדוש ה׳ אז נעשה בחינת עיבור הראשון דתלת כלילן בתלת וזהו שאמר ויעבור
אברם בארץ אותיות עיבור ולכן עדיין היה נק׳ אברם אבר מ׳ סתומה ואחר שנתיישב בארץ ישראל ונק׳ אברהם
ניתוסף בו ה׳ יתירה שהם סוד ה׳ חסדים שלהגדלות שני עיבור כנודע ואלו ה׳ החסדים הם היסוד לכל
העולמות ומקיים אותם וז״ש כה״כ באברהם ה׳ חסדים גם אמר כאברהם והכלא׳ וה׳ גבורות דאימא שבלו
כשה אשתו ואברהם היה ממתק גבורות אשתו שהם כתר אלהים הנזכר פי׳ שרי הוא ב׳ אלהים עם י׳ ואחו׳
וה׳ אותיו׳ דמנצפ״ך וה׳ אותיות דכללת דאחור ובלבני שרי ואברהם ממתקן וזהו אלה תולדות השמים
והארץ בהבראם באברהם כי הם עשות יי׳ אלהים וב״פ כי אברהם שרקה ההויות שלו שהם חסדים כנודע
אשתו שהם אלהים והמתיקן וז״ש כיום עשות יי׳ אלהים וזהו סוד אברהם מגייר את האנשים ושרה הנשים
כי זה חסדים וזה גבורות ולפי שיצחק הוא סוד גבורות כנודע לכן נתיילד לשרה אמו ונתלה הכתוב בה וז״ש
ולשרה בן /// **אור** האם הוא כתר אור פנימי ויוצא ונמשך עד המלכות ונק׳ הוא בחינת אור מקיף
אל הסתר ואחד מפנימי דכתר נעשה מקי׳ לאבא ואי׳ וכן עד״ז כל אחד יש לה שם בן ד׳ א׳ כנקודות
ילושה בהקונים קמץ פתח וכו׳ ואלו ההויות הם כמעוות הספירות גם יש להם חיצוניות והם אהיה
בכתר יה בחכמה יהוה בטקוד אלהים בבינה אל אלהים יי׳ בחנת יי׳ צבאות אלהים צבאות שדי
ביסוד אדני במלכות כמו של כי האם מקיף ופנימי לאצילות וכן עד״ז בבריאה כי המלכות של אצילות
נעשה אם לבריאה ושם נמשך אור מקיף ופנימי מזה לזה דוגמת האצילות כנל ד׳ ראשונות בא״כ
דבריאה הם הנק׳ כסא ושש קצוות דבריאה הם מעלות לכסא והמלכות של בריאה נק׳ כסא הן ///
סוד אחד את ד׳ כי הוא ע״ס ספי׳ בנ׳ אח׳ והיא נק׳ ד׳ כי מקומה כד׳ ספי׳ שלו התשמיש כנ׳ שני פנימי׳
עגבה להוון כי כאיש עונות שהם עונה דזעיר עם הל׳ ועונת אבא עם אימא אז יש תשמיש אך
כשאין רק א׳ שהיא העליונה ולא יש השניה של זון שהיא עונת של יום הכפורים אז אנו אסור בתשמיש
המטה // נעילת הסנדל סוד כנ׳ קמל׳ והם אחוריים של שם בן שהוא קרס׳ יום הכפורים שני
כפורים לשון רבים והם מלכות שעולה עד אימא ומתקבצים שניהם שם אלהים והם אותיות יה׳
מלא יה הם המוחין ומלא הוא שם מה׳ דמילוי אלפין וכו׳ שלהויה הרי כנ׳ מלא כלא הוא סוד
שם אהיה שהוא כבינה וז״ש ואלפך בצדקה הכונני ר״ת עם סג בתי״ה והוא סוד בתיה בת פרעה
שע״י הצדקה שעשתה עם משה נתכוונה ונכנסה בקדושה ואמנם פי׳ בתיה שנקראת כך לפי שגדלה את
משה שהוא לפה וקס״א שהם ב׳ שמות אבא ואי׳ הנקראי׳ יה מן בתיה והיא נעשית בת ע״י ב׳ שמות הנז׳
הנמשכים מן יה כנ׳ והוא כי אסתלק שם אדני שהוא נק׳ בת כנודע עם שם משה יהיה כנ׳ בתיה עם ז׳
אותיות של משה ואדני והיתה כוונה להמשיך למשה מן האצילות לבריאה וזהו ותרד בת פרעה לרחוץ על
היאור כי יאור הוא כנ׳ בינה וגם יש בו קצת אותיו׳ שלבריאה משם וע״י האור זו והנחש נח׳ לה בריאה שגם
הוא סוד א׳ של׳ה שהוא נ׳ שם בחינת משה לבריאה וע״י זה נתקן ונטהר ב׳ עולמות יצירה ועשייה שהם
אליי׳ אל אדני וזהו לרחוץ שלהיחוד לטהר יצירה ועשיה מן קליפות ולהכי יונה מצאתי כך כי מעשה
עם נוגה שהוא סוד הקליפה ששם היתה נשמת בתיה בת פרעה הצדקה שעשתה עם משה נטהרה קליפת
נוגה זו ולכן נוגה ומשך עם ז׳ אותיות הם כנ׳ בתיה וכו׳ /// ונחזור לענ׳ כי מלה לצדקה עם י׳ שלהכונני
כנ׳ יאהדונהי שהוא סוד אלף למד יי׳ שלניה כנ׳ ולגבר שנמשך מן קמל׳ שלמשה כנ׳ אלף למד גם לטהרה
יש בו אותיות קין ואות מך הם ינ׳ מקוטרים שהם זון ונשפרו ימן נ׳ נעשה מן קין וזהו ויהי מקץ
ימים ויבא קין והנה אותק הוא כהויות אחור באחור לסוד רגל הקוף רגליה יורדות מות וע״י הצדקה
נתרק רגל הקוף ונעשית מקדש מה והוא מלוי של שם מה׳ שהוא נירת אלה ונעשה את הבל מן זו׳ דה׳
שהוא אחיו שלקין שהוא הק׳ ///

ויהי

רמז

ור ויקרי נעם של משה צריך לכוין כי ישכה הק״ב נ׳ שהם כנ׳ כנ׳ הגבורות ומינעך להמתיקם עם
ב׳ שמות אלה ויהי בני אל גם נעם כנ׳ אהיה הוהן קת מלמטה ניוהן וא׳ שם י״א׳ כני אל
מן מלוי נעב׳ האהבה שהוא אהם הראשון ומלוי שם זה כני׳ מלו ומלמטה נעשה זע׳ אהם הקהתן שם
מה׳ דמלוי אלפין ומלוי מה׳ לזעיר שהוא יש׳ יצאת נוקבה חוה כני׳ יש׳ גם מן הכינה שהיא אהוה׳
אהיה כני׳ לם נעשה אהם שם מה׳ כי לם הוא חיור הזעיר הנק׳ אהם // ינדל נא כח אדני שני היהם
יחן ושמות להם כח מקים והם יי׳ אלהינו יי׳ והיינו כוזו במוכסז כוזו ועל׳ ידי מעשיו המוכסם
אליה להק׳ וזש השכה או הש כח ע״י מעשיו או שהכח ע״י מעשיו המוכסים // טעם למה הנשים
פטורות ממצות עשה שהזמן גרמא לפי שכבר נודע כי הנוקבא יצאת מן החזה לדכורא ולמטה ובאורו
המקום הם דבוקים יחד ומקום ההוא יקר זמן כי הזמן הוא היות בחינת יום ובחינת לילה ובחינות אלו
נקראים זמן וזעיר נק׳ יום ונוקבא נק׳ לילה וכל המצוות התלויות במקום ההוא מן החזה ולמטה נקראים
מ״ע שהזמן גרמא לטעם הנז׳ כי שם נק׳ זמן ומשם ולמעלה חייבת כי אין הזמן גרמא ולכן נשים פטורות כי
מן שנוקבא נכללת כדכורא אב׳ בעשות החב׳ את המצוה אין צורך שגם הנקבה תעשינה לבדה כי כבר נכללת
עמו כנז׳ שעושה אותה כי המה איברים שלה נכללים בכל דמות אברים שלו ומה׳ נשים אבל המלה הם כנז׳
השסה גידין ויש לו שסה גידין כמני׳ שמעלה ולה שסה גידין כמני׳ שמעלה אותם כי הם נכללים אותם שלדכורא מן
אותם שלנוקבא ואינם מלח וכהם כ׳ כבשר העליון והתחתון שלה המה אברים ולכן גם היא חייבת בהם כמני שמעלה
וכן לשון הזוהר אמרו שם שמלוי עם י״ה שסה זכרי עם וה המה וכזה הבין איך כמה נכללת עמו ולשסה אינה
נכללת עמו ויש לה שסה אותם זולתו והטעם כי הלא הגידין אשר בחינתה הם מתפשטות להם לחיות הגוף פיפי
הנה הם המוזים לשם יה כנז׳ שמלוי עם יה שסה והטעם כי חיות הלם נמשך מן אבא ואי׳ הנקראי׳ יה והוא כמוחין זה
כי יש׳ שם יה כמלואה כני׳ עשרים וה׳ שליה אשר היא סוד כבנה אימא אשר כה סוד המוחם לסוד וייצר יי׳ אלהים
כי היא סוד נקודת צה נודע ולכן ה׳ שליה אשר רומזת נציה לסוד ב׳ מוחם כי צורת ה׳ היא ד״ו אחורי׳ ושני מוחם
אלו כני׳ כה׳ ועם היוד שהם הרי הכל מה׳ כי הלם נמשך מן אבא ואי׳ אל הגידין כי כל החיות נמשך מן אבא
ואי׳ ולכן השסה גידין הם למעלה כשם יה׳ גם שם יה כני׳ מו׳ ועם ב׳ אותיותיו הם יז לעולם גיד הרי הגידין והם
שבהם נמשכים מאבא ואי׳ ואחרונם היות מלמפרם שסה הוא נב׳ משם יה׳ כי הלא מחרנו כי שם יה הוא כני׳ גיד
שהוא יז לעולם יה׳ עם ב׳ אותיותיו והנה נב׳ הוא כני׳ כם כו׳ ואשר נמנה שהם גיד עמלים שהם יז פעמים
לם יה יה כני׳ השלמה הסיר ד שסה גידין לו ושסה לה נשארו׳ מן השמנה וזהו כני׳ גיד עם הכולל כני׳ תי׳
והוא סוד הגיד והאבר הקדוש שלהחבר הנק׳ חי העולמים אשר גם זה מלואר בו ואין לנוקבה מאומה דוגמת
שאר השסה שהם כללים שמה לו ושסה לה והרי נתבאר כי השסה גידין הם כללים ואינה צריכה היא להם
אלון ולכן חייבת היא במצוות לב׳ אך רמה״ח מצוותם מאחורהם כי אין לה המה אברים אחהם רק נכללת בתוך
שלו כמו שנבאר ולכן פטורה מהם כאותם שהיא למטה שם שהוא עד החזה שנק׳ שם שהזמן גרמא כנ״ל
ומשם ולמעלה חייבת כי אינה נכללת עמו ונקראי׳ שלא הזמן גרמא והיות הרמ״ח שלו ושלה כאחד הוא
כי המה מע׳ יוצאין מן אחוריו והכ׳ זכרי עם וה׳ רמ״ח והנה רמה אלו הם בסוד אותיות הם שהם זון שנים
מרקסן שניהם אחור באחור בסוד האיברים והבשר כנז׳ ואינם נפרדים ולכן מע׳ הם למטה ושסה מלמ׳
הם למעלה כי הם לם והיות האחהם הנמשכם למטה משם וכזה יתיישב כי לכאורה היה ראוי להיות להפך
ואותם ב׳ אותיות וה׳ עם שני האותיות כני׳ יג׳ וזהו שרש השם המשונ נקחם נקבה לסוד המלוי שלהם והוא
במלוי אלפין להיותם בזעיר הם ואלו ה״א כני׳ יש׳ והוא סוד אל הנקבה היוצאת מאחוריו ונק׳ חוה כני׳ יש׳ ונחש
שנק׳ נקבה נפתלו׳ יש׳ הם המה עם הכולל אב׳ הרי כי אין כאן המה לבד משאב׳ משסה שהם כללים ויובן עם הנז׳
כי כאן לנשמות נפרא והאחרים שלה אין לה אלא מה שלוקחת ממנו ולכן נכללת ברמ״ח שלו חמשה ואשר כניסו
רמ״א אך החיות המתפשט אחב׳ הוא סוד השסה גידין והם שבהם ואלו לוקחתם היא מאבא ואי׳ ואינה
צריכה לו ולכן יש לה שסה גידין אחהם זולתו // // כלוננן שיתן אותיותיו אלה בקרבו הנה כתוב לא
היה יודע ומכיר שם השם יהיה חוכ מזכיר בו כי לא יתגר׳ אה׳ אבל שם אלהים היה מכיר בו ומשיג

אלהים כלו שנתבאר הטעם אצלינו כי פרעה מסוד השוק יונק אשר עם מוחין דקטנות ב' שרהטתים
וב' והם שמות אלהים ומשם היה יונק ולא היה מכיר הגדלות שהם שמות ההויה כי אז הוא מרבנן ואין לו
יניקה משם ואינו מן נמצא שם ובאשר הוא לא רצה להודות רק כמיד הקטן ואמר שהויה עצמה כו' שלא יתגלו
מציאותו לעיני ולכן אמר תמחתי הטעם י"ל וב' הטעם י"ל דלהק ואני היהן שהוא ה' על י"ה על ו' שהם הם
של החותים והשי"ת היה רוצה להכניעו ולבטלו להוציא את ישראל משם ולא הספיק ע"י הוראה זו להורות כסוד
הלינן נה' ולכן אמר השי"ת למען שיתי אותותי אלה בקרבו מי אותותי אלה בקרבו כי היה רוצה למלאת שם ההויה
אשר בו היה חסר ולשים בקרב אותה ההויה י' אותיות המילוי וזהו אותותי אותות י' וכבר ידעת כי פרעה מן
האלהים דקטנות נאחז ובשנכנסים ההויות באלהים הם מתבטלים וזהו בקרבו שלפרעה מתמש // //
ונחזור לענין כי ע"י מילוי ההויה היה רוצה להכורס מכאן ואילך והנה ד' מכות היו מכאן ואילך שהם ארבה
חשך מכת בכורות וקריעת ים סוף ונשכנו המצרים בתוכו והם כנגד מילויים של ההויה והם על הסוד
מתמטה למעלה כי הארבה נמשך ע"י מילוי ההין ונמשך כך עד קריעת הים שהיא במילוי יודין ונבאר עתה סוד
הארבה איך נמשך ממילוי ההין כי אם תשיר צורת ההין כל א' צורת ב' ווין שה ה' יהיה שם כן הזה בני ק"ל
והנה כ' פ' ק"ל יהיה הם ב"נ ארבה והם בני יצחק וזהו סוד כי הרבה ארבה את זרעך וכ' יהוא כני ק"ל ק"ל שהם
כ' הויות של כן בכורים כסוד ווין כנל וזהו סוד ולקדקד נזיר אחיו הנאמר ליוסף והוא בן זקונים והענין כי
האלהים הראשונים דקטנות שבמוחין כשבאו הגדלות ודין אלהנרין ו' אלהים הם ט"ו אותיות כני י"ה ואלו הם יורדין
אחד עד היסוד עצמו ונעשים ה' כן שהוא יוסף לא מצאתי יותר /// החדש לכם ראש חדשים אמר ר'
יצחק לא היה צריך להתחיל התורה וכו' והכונה כי כרת איהו בכלא ואיהי כחוד וזה לא היה רק בהאהבה וזה
קושיא בתורה והשיב כח מעשיו הגיד לעמו הכונה אחיזתם כחוד והם אומות אין לכו חלק לכן מלכו לשם פרעה //
ומעשה בני ישראל ר"ל שנים בני ה' אלהים שלא ר"ל וזהו כתוב להלמידות וכן יש ה' פעמי' אלהים מהר מן הרגל
שושם אלהאלהים עד וירא אלהים לאורה הפעם הקטנה של ויהי ביומים הרבים ההם ואז היתה
הגאולה ואז אל והנה לא שתמר עד כה אורו' שיש כה' שמות אלהים הנו' ותצאם מצרים // צלם עלה קמא
דעפ צלם כולל זכר ונקבה והתורה היא נקבה בלבד וכן אדם כולל שניהם ואיש הוא לבדו ודעף זעיר מיקרו
מן הכונה כי מושם המוחין שלו והנה ב' אלהים והיה די כאלו המוחין דעבו של זעיר אבל לצוק נוקבה ולצוק ההחקונה
לכן הוצרכנו שיבואו המוחין מאבא ואמא וזהו נעשה אדם כלשון רבים שהם אבא ואמא וכן בצלמנו הם צלם דאבא
וצלם דאימא אבל מוחין דזעי' לבדו עליהם נאמר בצלם אלהים ברא אותו שהוא צלם א' לבד מלבנה הנק' אלהים
ולצוק האחרונים וזהו י"ה איש מלחמה כי מה שהם הויות לצורכו הם ולצוק מצרים להלחם שהם הם מנוקב.
אלהים כי כבר ידעת כי ג' שרי מצרים הם שר הטבחים והמשקים והאופים הם בחינות אלהים שבגרון ופרעה
מלבים הוא השוק שמשם יניקתם ודע כי למעלה לתיקונה קמאה של הדקנא נק' אל והרה אל נמתיון אל
י"ן אל שדי אל אדני וב' שמות פועל כהם ואותם אינם ניכרים רק ה' לבד כי השנים האחרונים שהם אל אתי
שבימין ובשמאל הם סוד עולם העשיה וכדי שלא יהיה אחיזה לחיצונים אשר שם לא נתגלה ה' שניהם זה
כלול בזה כמבואר אצלינו בתולה האלכברכת אבות עש והנה כנגד אותם ה' אל שבדקנא הנק' מצר העליון
כסוד מן המצר קראתי יה יש נב' ה' אלהים כגרון של בחינת קטנות ואלו נקרא' מצר התחתון שהוא ערות
הגרון וכשאלו הה' אל שבמצר העליון מאירים אל אה' אלהים שבמצר התחתון אז מתבטלים החיצונים היונקים
מן הגרון וזהו סוד וסכסכתי מצרים במצרים עליון בתחתון ועי' זה ונגוו אלילי מצרים וכבר ידעת כי אל
של הדקנא סודו מן אלהלהים שבשפה והוא שורש ההין ולכן כותב את ההשן שבגרון הנק' אלהים וזהו
נב' ויוסף הורד מצרימה כי יוסף בני ה' אלהנ' ויוסף הוא היסוד סוד של פנה שבזעיר ונאמר ביוסף יפה תואר
ויפה מראה רת' ימים כמבואר אצלינו ונק' יפה תואר כי הם הם אין לו הדרת פנים זקן כי זקן הגלוי כוה
ולכן יוסף סוד היסוד יש לו הדרת פנים העליונים שהם ש"ע נהורין כנודע וכן הכונה עצמה כי מן שם ס"ב
יוצא שם י"הו' שהוא אל ובליוד כמנין' אלף ונחזור לענין כי זהו סוד אך בצלם יתהלך איש כי איש שהוא ז"א
לבדו הוא סוד צלם הכונה הנק' אהיה בני' אך ואהיה זה מילוי כוזן והוא בני' בצלם עם הכולל וזהו אך
בצלם יתהלך איש וזהו איש האלהים // //

סוד הקנה והושט לענין הש"ך הנין הם באימא עילאה ונעשים בה מסוד ב' אלהים שבה המעשים
מלכו' וגבורות החכמה וכלא כלול מים הרי ש"ך הנין והנה הבינה נק' שופר ושם עם הי"ד
פרקין האחוזין בשופר הם הש"ך הנין כמבואר במקומו וסוד שופר זה הוא הקנה המוציא ז' קולות
שהם קול י"י שבתהלים ומ"ש שהם ב' שיעור מעוין ז"ן ולסוד קנה זה שלהבינה נאמר עליו הנה ב' אין בו
לא אכילה ולא שתיה כי שם הם לסוד ז' קולות לבד ואמנם הושט נמשך למטה כי הקנה אינו נמשך רק עד
הגרון שמשם מוציא ז' קולות אך הושט מתפשט עד בני מעים ומשם יוצא המאכל והשתיה וכו' וכנגד זה
כנגד הבינה שיש בו אכילה ושתיה והוא כנגד המנורה ז"ן ולכן ושם כנ' שמות הנין וגם ה' שלבינה עצמה
הם ש"ך הנין ושמו הם כנ' ז' מעמים אלם שהם ז' מלכי אדום שנתגלגלו וזהו סוד שמו העם ולקטו //
כנגד ידעת כי המוחין דזעיר הם כלולים שהם נה"י דאבא תוך נה"י דאימא והנה יסוד המנין על חד
נעשו שליש הת"ת דזעיר ויסוד אבא מתפשט בסוף יסוד זעיר נמצא כי בקו ימין וקו שמאל נעשייתם מן
נ"ה דאבא ומן נה"י דאימא אך קו האמצעי אינו נעשה לזעיר ע"י יסוד אימא ה' עד שליש העליון דת"ת שלו
ושאר שני שלישי הת"ת וכן היסוד שלו לא נעשו רק ע"י היסוד דאבא והנה ה' גבורות ירדו עד היוד שלזעי'
ואח"כ נגלו ביסוד שלזעיר והנה משם יצאו לנוקבא ועשו כל הפרצוף שלהפנים שלה והנה נודע כי מוח
הבינה שלהנוקבא נעשה בה מן ההוד שלו ושם נגמרו החסדים להתפשט בו ומשם יצאו הגבורות לה ולכן
אמרו ויבן י"י אלהים את הצלע מלמד שנתן בינה יתירה באשה אף יותר מבאיש /// ודע שיש שלשה
חלוקים מן דעת דזעיר לדעת דנוקבא אחד הוא כי הדעת שלו יש בו ה' חסדים וה' גבורות וכל א' הויה א' והם כנ'
קנ"ל אך דעת שלה ה' גבורות לבד שהם כנ' קל"א וזהו נשים דעתן קלה שנית כי הדעת שלו נעשה מן יסוד
אימא המלובשת במוח שלו ושניהם נתונין תוך הדעת שלו ממש ומקבל האור להיותם לתוכו ממש אך
הדעת דנוקבא הדעת שלה אינו רק מהארת יסוד זעיר ומה שבולט לחוץ מעמך יסוד לזעיר לחוץ או חוץ לדעת הנוק'
שלישית כי הנה לה כראה השי"ת עה מלמעלה והחכה מלמטה כדי לקבל הולד ונמצא כי היסוד של
הנוקבא הוא החב למטה ולכן הדעת של זעיר הנעשה מן יסוד דבינה שהוא החב מלמטה יש בו אור גדול
אך דעת הנוקבא מן יסוד זעיר שהוא צר מלמעלה ואורו מועט ועוד מפיק היא החבה ונתפשט וזה עשה
ונפתח ברוחב כי האור שלהיסוד לזעיר הרב עד מלמעלה לכן ראשה צר אח"כ האור שליסוד ... ומשם
התפשטות נפתח אח"כ הרחבות ומשם הכנין והמים ומן הגבורות הם ה' מים נמתקים באשר שהם
האחוזים שלאחיה שהם לס והם לבושים אלהה גבורות והנה הטעם שנתני לזעיר כל התקון עמה הדיך
והדק לפי שהבן יורש ולא הבת אך אח"כ שנשאת והיא לו לאשה נתן לה עטרה לנבואה כי אז נמור הכלל
שחייב לזון את אשתו גם דענה שרש הגבורות שאחם לגלם בסוד העיר אמצעי שמשם יצאים אל נוקבא //
ה' חלוקים יש בין אבא ואי' אל זון א' כי אבא ואי' לעולם הם פנים בפנים וזון לפעמים אחור באחור ב' אבא ואי'
שוים בקומתם וזון אינם שוים כי נוקביה מן החזה ולמטה ג' זיוון אבא ואי' תדיר וזון לפעמים זיוונם
ד' זיוון אבא ואי' לצורך העולמות לצורך הספירות עצמם וזון לצורך התחתונים ה' אבא ואי' הם שבהם התי'
... להן מתבעה) שנה וזון הוא התמים והן // // שמע ישראל כבר אמרנו סנהק כי שמע
הא' לנוקבא וישראל הא' לזעיר ולכן ישראל הוא שיר אלפי אל ומשם מני... כנ' אל חסדים
דאבא שהם לבינה בסוד שלה ושיר הם הגבורות שלה של הבינה עצמה כנ' בסוד עולמות השעת כבר
אמרנו וגם השי"ן כי שם מה הוא לבינה הסיר ג' יוהן משם ישארו ז' אותיות וכל כללה מ' יהר ע"ה וגם זה נכבר
שאמרנוהו במקומו // // סוד מנעלך כבר ידעת שהם ה' מלאות הבה הכוללים טל הנב' שהם אהיה
כותף נ"כ לבנה ששכן וכל מלוה כלולה א' של מנעלך כבר אהיה הוא מוצא הלשון שכבר ונבה
אותן ז' האחרונה מכל הה' אותיות ונאמר תחילה כי ה' מוצאות הם לסוד נ' אהיה שבבינה א' כוהן וא' דאלפין
וא' דהין וב' מלואות האחרים הם לסוד ב' שמות של אלהים שבבינה נב' ונחזור לבאר סוד אהיה בסוד מנעלך
כי הוא בני' פר' והם כנ' כא' פעמים אהיה פ' אהיה פ' אהיה פ' כ' פעמים וא' שמות שלאהיה ישבהם פ' אותיו'
וגם מן הא' שם אהיה א' ... ומלוי האחרות בסוד כא' פעמי' כא' כפי חשבונו כנ"ל והנה אהיה זה הוא אהיה

נ״כק השני

להוין שהוא כנ׳ קנ״א והוא סוד ע״ב של מנצפך כנ׳ השעים ומות י״ן פשוטה הם כנ׳ ששים ועם הש״ים הרי
קנ״א עם הכולל /// נק״כ מוצא השינים פ׳ מן הבין יומאין אלהחיך והנה נכ״ק וחך כנ׳ קסא והוא
אהיה למילוי יוהן כנ׳ קסא והוא ג׳ פשוטה מן מנצפך פ׳ נין כני׳ קו ועם ג׳ אותיותיו כני׳ קט וצריך
הנון פשוטה ישנה למעלה לוהב׳ ואורכה שיעור אורך ב׳ ווין הם יב ועם ג׳ אותיות יוד הרי כה והנה קט וכה
נמ׳ נכק עם הכולל /// המנגנת מוצא הנ׳ והוא הלשון והוא כנ׳ ערב שם של מב כנודע והוא סוד ך של
מנצפך פ׳ ב׳ פשוטי כ׳ כנ׳ ר׳ ועם ג׳ עטעלה הרי רך ויעור כ׳ יש בה ד׳ פ׳ אורכה שיעור ב׳ ווין גב צור
אחר הוא ג׳ ווין והנה דו וג׳ ווין הם כנ׳ כח כח ורך הרי רמע ועם שם מה למילוי אלפין הרי עהג כמנין
למעלה ואם תשים שם יה על רמע יהיה סנ׳ תקת שהוא כנ׳ אחוריים של אהיה לאלפין ///
זשסרץ הם סוד מלמנצפך בומף כנ׳ קכת הם ד׳ מילוים לעב׳ סג מה בן כנ׳ קכח והם סוד פ׳ של מנצפך פ׳ פבב
שמונים ועוד כו׳ שהם לו הכל קיו ומילויא דתמניא נקא
הפא שם אלהים פה הם הרי ד׳ קך ועם כללות ד׳ אותיות נכללות ג׳ אותיות כו׳ עם הכולל הרי הכל מן קכח
הרי שהוא מוצא שם זה כשם אלהים /// סוד אלפא ביתא את בח גז דו יא כפ לצ מע
קן רף שג תס דע פ׳ יש הפרש בין זעי׳ לניקטא פ׳ זעיר נגול שליש א׳ ככל מלה של פ׳ מלה שהיה
ב׳ שלישים נג׳ לשליש אחר ונעשה מג׳ שלישים וכן ככל מלה של ער שנעשה שנמצא פ׳ מן ג׳ נקודות שהם
של הגגול שליש מלבר ונעשה כן מג׳ נקודות וזה עי׳ ג׳ מקי׳ נצח וג׳ הוד וג׳ היסוד הכבונה כנודע אך ניקוד
אין כח מתחלתה רק נקודה א׳ לבד וכל הג׳ נקודות אחרות באות לה מחדש והענין פ׳ כבר ידעת פ׳ כל א׳ מי׳ ספי׳
כלולה מן המלכות וכן מלכות עטרה כלולה מכתר שבמלכות והם י׳ ולכן ע״י שייכותה יש לה מן השלש
עם כל התולדות והספירות /// אכלו רעים כבר ידעת פ׳ שד׳ הנון הם ומרשם מלכ׳ נקיבות חסדה על
א׳ כלולה מי׳ הרי שד׳ ושהעולם זכאי אז עי׳ זווג שרשם שהם אבא ואי׳ הנקראי׳ רעים כנודע וזהו סו׳
אכלו פ׳ עי׳ זווגם הנק׳ לשון אוכמו אכלה ומחתה פיה ואז כל השד׳ הנון שם נג׳ כנ׳ רעים מתקים עי׳
שורשם ואינם יוהרין /// סוד הקה״ש דע כי כל הרנים הוא אחוריים ולכן הוא מטיט הקלפות
כשאומרי׳ הקהש כלשון הרנים יתגדל ויתקדש יא׳ אותיות כנג׳ הקליפות עשרה נעשה יהעות ויא׳
מתוך בקארת פ׳ הקדושה הם י׳ ולא יא׳ כנג׳ כמ׳ שהיה פ׳ החיות שבתוכם נכללו עמהם והם י׳ אך הקליפות אין
החיות שלהם נכלל עמהם והם יא׳ כי כל המוסיף גורע כנג׳ כמוהר פ׳ תרומה משכ׳ בקדושה פ׳ האם מתפשט
לעולם מחוש והם י׳ לבד וזהו סוד הנק׳ כמ׳ שאמר י׳ ולא יא׳ והבן זה ולכן אנו אומרים יתגדל ויתקדש יא׳ אותיו׳ כי
החיות שבתוך הקליפה יסתלק מתוכו ויתגדל ויתעלה למעלה תוך הקדושה וזהו נג׳ ויתקדש שי׳ כנס בקדושה
ועי׳ הסתלקות חיות זה מתוכם יכנעו הקליפות וימותו שמיה רבא ז׳ אותיות כנג׳ ז׳ היכלות הנודעים משם
הגלה הקדושה וזהו סוד יב׳ בקר והים עליהם מלמעלה הם סוד הז׳ היכלות כי ו׳ היכלות התחתונים הם מלמטה
למעלה יסוד הוד ונצח תת גבורה חסד והיכל הז׳ היכל קדש הקדשים כנגד ג׳ עליונות כחב׳ ונמצא פ׳ היכל הז׳
הוא היכל ז׳ והוא סוד הים אשר עומד על יב׳ בקר פ׳ הרי ו׳ היכלות הם תחתיו כנגד ועוד ו׳ היכלים אתהם היכל
הרצון כנודע בסוד הת״ת אשר נק׳ ו׳ ויש בו כללות כל הו׳ היכלות הרי הם יב׳ היכלות שהם יב׳ בקר והיכל הז׳
הוא הים אשר עליהם מלמעלה /// כבר ביארנו פ׳ תוספת הקדושה של שבת היא תוספת של
נפש רוח ונשמה וביום א׳ מסתלקת הנשמה ולכן אנשי משמר לא היו מתענים יום ראשון וביום ב׳ שישי
פ׳ ביום ראשון מסתלקת הנשמה ויש סכנה שמא ימותו גם יום שישי הוא תוספת הנשמה כנודע וזהו מה שלא
היו מתענים כמשה׳ מפני כבוד השבת שהוא אותו תוספת נשמת שבת ולכן יום א׳ כל היום יכוין ויחשוב מחשבות
קדושות במוצאי׳ אלונו וכן ביום שני וביום ה׳ הם סוד תוספת הרוח ולכן צריך לקרות בתורה ולעמיק בה הרבה בשני
ימים אלו פ׳ הרוח הוא כמ״ש הנק׳ תורה וזהו סוד תקנת עזרא לקרות יום ב׳ ויום ה׳ גם זהו סוד עליית משה להר
סיני לקבל לוחות התורה וירדתו ביום ה׳ עם לוחות התורה /// סוד סעודת ליל שבת כבר נתבאר ואמנם
סוד האכילה יכוין פ׳ הלחם היא גימ׳ חיים שהיא המלכות היין מגביה ואני חיים מצאתי כי שי״ת
מלכות מים חסד כשר לה גימ׳ חיים במלכות גם גימ׳ להניה נה ר״ל נה פה עץ הדר הוא היסוד הנק׳ פה הת...
שהוא

שהוא זא״ת נלע״ד חייס פ׳ עליה הם בז׳ הקדמונות רקשיר אשר משם אוכלה המלכות ///
סוד מעולת המנחה היא למעלה מהקנה דאחך ולכן אין בו קלוש פ׳ היין כבינה וכאן נבוה מאד // ראובן
בנ׳ נרין שהוא סוד נ׳ מוחין שבנרין כנודע // סוד חיבוט הקבר כבר פארנוהו ושם הקנו פ׳ כמו
אל האדם מן הטוב כך יש לו מן הרע והנה זהו סוד ויקרא האדם שמות לכל וכו׳ פ׳ כמו שאדם הא׳ קרא שמות
לקדושה כך קרא שמות לקליפה ולכן כאשר חטא אדה״ר נכס פ׳ כמו שמצד הקדושה חלקו נפש אל האדם כן מצד
הקליפה חולכים נפש לאדם וכבר נודע כי כעשייה הרע נוכר על הטוב והם מעורבים וביצירה שוים ומעורבים
ובבריאה הטוב נוכר על הרע ואינם מעורבים ויש שיש להם נפש מעשיה ממלכות שבה ויש מהם מי שיש לו נפש
רוח ונשמה משם ואלו אין הקורס מלבח נפש ואלו באיתנן ויקבלו עונש יהיו מעולם מיין נוקבין לשון רה״ר ומלכו
נבי׳ כמו ירבעם וחכמו שאין להם חלק לעה״ב שהוא לעשות מיין נוקבין לשון זכא ואי׳ ואמנם מי שלא החטיא
כב׳ שעדין לא ניתן להם נשמה מהם ע״י התשובה יכולו להרקן ומי שיש לו נפש רוח ונשמה מהם יקבו עצמותיו ויאכל
את בשרו וזהו סוד רוח ונפש פ׳ עכפה שבה אל נשמה ואל אלהיה וזהו סוד הכסיל חובק את ידיו ואוכל את בשרו
שהוא הרוח ומלכין עצמו וכדי להפרד מהם הנפש לכן הולך סוד חיבוט הקבר שמחבטין אותו כדי להפרד מתוכו
הנפש ואפי׳ כאן׳ ישראל יש מעט מאלו כי הנולדים בה לא כפירוד וזה לפי מעשיו להצדיק או להרשיע ואמנם מי
שיש לו קנאה כמו״ל דעלמא הוא מהם וזהו והקב עצמות קנאה כי כל אחאי בר יאשיה במסכת שבת והענין
מי שיש לו קנאה כמו״ל דשמיא וכמו אמרו״ל מי שיש לו קנאה על אשתו אין אדם מקנא את אשתו אלא אב׳
נכנסה בו רוח טהרה והוא״ל ואתא ליין עבור שני) זה פ׳ יוסף בנ׳ קנאה והוא בנ׳ נ״ב בן ובנ׳ ה׳ פ׳ אל והענין
הוא פ׳ אבהם בנ׳ ח׳ פ׳ אל והוא כאא׳ והפאה שלו היא המלכות שבו כי הנבר פרעה וכן חכמה שבחסד
שלו ואין לנו בה החפוה הק׳ מלמטה למעלה כמלו כאחך ומלכות היא האחך והיא אלהים והיא כיאך
שעולה בנ׳ אלהים ויש נ׳ אל שענה ב׳ כבי׳ אות ואכשה והם מרש נ׳ עשמות שהם אל שדי אל (יי) אל
אלני ויש הנשאהם לא קבלים ומן האל הנ׳ ניתן האחה לאה שבפנים כמו שנ׳ הויות הם יב׳ אריין והכונה
יב׳ שבט׳ שהוא מזלא דאחך (עם היקוני דיקנא דא״א כן הה׳ אל יוד׳) לסוד שהוא יוסף ונעשה אדם אחד
מע׳ וזה הענור והאלהזוון וזה יתבאר אח״כ ונחזור לענין אל הנז׳ פ׳ אל מלואו בנ׳ הקף ושם פ׳ הקף בנ׳
שני״הם שני נהורין והם מאחוריים וכן יש לפנים פ׳ אל אל מהחיים מיתבן והוא עולין מ״ס עלי בנ׳ קמל והוא
פקל לפק עם הכוללים הם שע׳ וזהו סוד ושעשע יונק על חור פתן וכמו שיש באריך שע׳ שעשם יש בבינה
המקבלת אותם ויש לה ד׳ אהיה ב׳ מלואי יודין וא׳ מלואי אלפין וא׳ ההין והנה היא סוד סנ׳ וסנ׳ הם
כחשבון חנ׳ ושלש הה׳ שלזעיר הם סנ׳ כנודע וזהו סוד ויצא יעקב מבאר שבע היא הבינה ד׳ אהיה וג׳ סנ׳
שיוצאים מהם נ׳ אל כנודע שהוא שם יאי׳ שבשם סנ׳ והוא בנ׳ אל ובבר האחרנו פ׳ אל במלויים הם בנ׳
שע׳ וכן שע׳ אחר מהפנים כחילוף מיתבן הרי שע׳ שע׳ לבינה וזהו ושעשע יונק יונק חסר יע׳ בנ׳ אהיה
במלוי יודין בנ׳ קסא ונלע״ד פ׳ זהו טשת וכך פי׳ פ׳ כבר האחרנו פ׳ אל במלויים הם שע׳ וזהו ושעשע ושמו
אלו של אל הם שרשם משם סנ׳ כנ׳ ושם מנ׳ האחוריים שלו קסו׳ בנ׳ יונק וזהו ושעשע יונק על חור פתן הם
הקליפות פ׳ כאשר יש שע׳ נהורין אז נעשה חשמל בנ׳ שע׳ נהורין וחשמל בנ׳ מלבוש פ׳ הוא מלביש
ומקיף אל הקדושה שלא ישלטו החיצונים וזה הסוד לכל א׳ מד׳ עשמות אהיה כלח׳ כפי מדרגתו כך הוא יותר
עב׳ מחברו ועשיה יותר עב׳ מבולם פ׳ שם עיקר אחיזת החיצונים ולכן אחר התפלה י״ח שהמשכנו האורות
של הקדושה ואז כדי שלא ישלטו החיצונים בלורם ההאחת אז אנו מסיימים העשיה במלת בשלום המברך
את עמו בשלום ישראל שהוא אותיות מלבוש של חשמל הנז׳ ופי׳ חשמל הוא פ׳ כמו האחת הקדושה אז הוא
חש׳ ובשעת יש שלימה לחיצונים שם נק׳ מל׳ והנה כמו שיש האחת שע׳ אלו בקדושה כן הם בחיצונ׳ וזהו סוד
והאדמה לא תשם בנ׳ שע׳ פעמו׳ שע׳ וכן נגדו בקדושה מפני שיבה תקום הנ׳ מלשה אורות שבפנים דאחך
והדרת פני זקן כנגד וא׳ ויראת מאלהיך כנגד המלכות ששם היראה ונחזור לענין הקנאה פ׳ כב אחאי בר יאשיה
כבי שלא היה לו קנאה כמו״ל דעלמא שהיא הקנאה הנמשכת מן החיצונים אז עצמותיהם מתרקבים והענין
יאכלם שהם השע׳ שבקדושה נעשים עש׳ בקליפה וזהו סוד עש׳ יאכלם וכן נאכל בשרו של מת ודנב׳

הארות

כי מן הב׳ סג׳ וד׳ אהיה הנז׳ הם סוד התפילין ומהם כולם החוזר אל האחור ונעשית לאה קשר של תפלין
מן הד׳ אלפין שבהד׳ אהיה הנז׳ ולכן נק׳ לאה שהם ד׳ אלפין וד׳ אלפין כנ׳ מלת תמיר הד׳ מהם של לאה
נשאר תם וזהו ויעקב איש תם ודעת בינה נק׳ תם והמלכות נק׳ ים תמים הה׳ יהיה תמים וזהו תמים
תהיה עם יי׳ אלהיך ומן ב׳ יוהן הנעלם שהם יוהן אלפין ויהין הב׳ אלפין שלהם הם כנ׳ שלג וסוד שלג
טוב לתיקון מי שמשתמש בשמות הקודש או חוטא כזכיר וזהו סוד אם יהיו חטאיכם כשנים כשלג ילבינו
כי יעור כנ׳ שלג שהם סוד ב׳ אלפין שהם שלג תמיר מהם השרשים שהם ב׳ יקהם וזהו סוד הנוק׳ שלג נעלם
כי הכל אחד וכמו שיש שלג בקדושה כך יש לחיצונים ונק׳ שלג וזהו סוד והשלג שמה לימינו האמור נבי
כורש והוא סוד הכלב החיצון הדנ׳ ימינו ובלכתו וזהו סוד שלג … שהיו פניו דומים לכלב כי זהו סוד שהם
והפך בקדושה סוד נעכב של ימינך כשהוא שעת זועה שעת רצון ונחזור לענין כי סוד שע׳ של הקדושה
יש עש׳ לחיצונים האוכל ומקיף העצמות וכן כמו שיש הולגת בקדושה כסוד הולגת שני והוא אבני חן
כנ׳ הולגת והוא התחמל הכהן שהוא וזהו ונק׳ לכה׳ כי גם הוא כנ׳ ונק׳ גם הוא כנ׳ שור שעליו נאמר שור שחור
ימי נסן וכו׳ וזהו אל תהי הולגת יעקב והנדו הולגת ליפה האוכל בשר האדם שעליו נאמר והכסיל אוכל את
בשרו וזהו אם יאדימו כתולע ואמנם לב אחאי כר יאשיה שהיה צדק ולא היה לו קנאה הולי דעלמא הנמשכה
מן החיצונים כי יש לה לצדק להיותו כתיים לבקן הכל גם דעה אמר אף בשרי ישכון לבטח עד שיש ד׳ שמתו
בעטיו של נחש כמבואר ששינו אלקנ׳ גם סוד ושינו השע׳ הוא סוד העש׳ החיצון שהם חשופים ולא נהוה ולכן
מסתכלים העינים כאומרו ושינו השע׳ וסוד חשמל הנז׳ נגד הוא כנ׳ כשלם וזהו ופרוס סוכת שלום שהוא
החשמל והלבוש והמקיף כנז׳ מוקה ויש חשמל לימי החול וחשמל ליום שבת ולכן אנו אומרים ופרוס עלינו סוכת
שלום בשבת ולא בימים שוים ונחזור לענין החוט הבא על הזכור שנים להוכר ישראל סבא והבונה דגלין לרגלין לאה
וזה קלה חוט את שנה בסתום אורות הנעלם על׳ הורה הקבינה למטה כי כשמסתיימות לחזה קש׳ אז באים
החסדים מגולים /// סוד הנעל הוא סוד אהיה דההין כנ׳ קנא והוא סוד מטטרון כי כשאין זיווג
למעלה מעיר ראשלות ירד ביציה ומתלבש המטטרון ושם מלדרון עם נוקביה לסוד האדם שמת
ומתעלם מאחיו ואחין מזל וזה כאשתו שהוא סוד היבם ולכן אנו משימים הנעל ברגלו שיחזור לעלות לשרשו
למעלה וזהו סוד החליצה כי אין לנם עוד זיקה בה וזהו הנעל שאנו נועלים בימי החול אבל ביום הכפורים שהם
למעלה באימא עצמה שם אהיה אין צריך שם נעל והארכה יש פנים כו וסוד הסנדל הוא סוד סנדלפון ולא
קבלתי יותר // גשה נא ומושך כנ׳ האהבה זה כנ׳ של גשה נא ומושך כנ׳ האהבה הם נ׳ נוקה זה כנ׳
כי נענעה בו רוח הקדש שהיו לרכות אלו נכנס יעקב מן עשו /// באו ימי הפקודה באו ימי
השילום וכו׳ פה נרמז גלותינו בד׳ ישמעאל כי הראש הראשון שלהם נק׳ שילם וזה נרמז באו ימי
השילום כי כלה גלות הרשעה והגלה הבאה לישראל מזה המשמע שלהם היה על אודות שרלא לישא אשה א׳ יהודית
בת יהודה א׳ נק׳ שלום ולא רצה לתתה לו וזהו באו ימי השילום כי נתגלגל הדבר הזה … ר׳ שלום זה הנז׳ כי אין דבר
נעשה בעולם שלא נאמר בתורה ובנביאים ובכתובים גם הנביא המשמע נרמז כאומרו ידעו ישראל אויל הנביא
משוגע איש הרוח וכו׳ ויש לפסוק הזה סודות רבים // סוד היסוד והמלכות אשר למלכות הם סוד ה
החלל והפרוזדור אשר בתלמוד /// עזי וזמרת יה פסוק זה נאמר בראש השירה כי פרעה שמתו
ושמעו קול שירת מלאכי השרת ותרתח השירה את אוזנם ושמעו זמירות כל צבא המרום ועל כן תיקרך
שמתן להם כמשנה וזהו שאמר עזי וזמרת יה כי עזי וכחי אשר היה לי היה על נגדי זמרת יה כי על ידי
ששמעתי אותם הזמירות שהיו מזמרים מלאכי השרת לשם יה כי על זה ויהי לי לישועה ונושעתי מן המות //
ויחי למך וכו׳ ויולד בן ויקרא את שמו נח וכו׳ אמר הרב מורנו ששמע ממורי ז״ל כי מה ששינה זה מכל
השאר ויולד את מתושלח ויולד את למך וכן בכלם ובשבא אל נח אמר ויולד בן … ואחר כך ויקרא
את שמו נח וכו׳ והענין כי עד שבא מתושלח היה צדיק א׳ מעין בכל דור ודור … ובשבא מתושלח
היה צדיק גמור והיה כוחו … כל הקליפה לכך חנוך … שהוא שמו יה ולכן נק׳ מתושלח …
… שלחו פרו כשלח יעברו … חנוך וכשנולד נח אחר מתושלח נח החנוך ההוא והיו הקליפות רבות מאד
ולכן

ולכן נראה אז למוך קרא שם את בנו בשם ליהו עד שגדל ואחכ ויקרא את שמו נח כי בלימה דאתגליא שמא
עלוי עי״נ פשה ואחר הר״ת כי אינו זוכר באותיות מלה שאמר לי מורי בספר הזה ///

ענין רחל שהיתה עקרה משאר אמהות לפי שנודע שג׳ אהיה הם יודין ואלפין וההין וסדרן כך יודין בג׳
עליונות שבנוקבא ואלפין בג׳ אמצעיות וההין בג׳ התחתונות וכבר נתבאר אצלינו שלפי שמלוי אלפין
בג׳ אמצעיות לכן שם נעשים השמש והדלים כי בעלות הדם שמקור לבת הליה שהוא היסוד שלה ששם ההוי׳
ושם אהיה דההין עולה למעלה במקום הללין ונעשה חלב ולכן קנא׳ וקמא׳ בני ש״ד ונחור לבני כי כלו
שיש חילוק זה הנז׳ מן הראשונות לאמצעיות ולאחרונות גם בכל א׳ מהם יש חילוק זה כי חכמה שבה היא
אהיה דיודין והנה דאלפין והבינה דההין וכן עד״ז בג׳ אמצעיות ובג׳ אחרונות נמצא כי ביסוד הנקבה שם הוא
אהיה דההין ואמנם כל הג׳ אמהות היה נשלם היסוד שלהם ע״י שם דההין כנז׳ וזהו סוד לאה בלהה זלפה
שבסוף שמותיהם נ״ה שם אות ה׳ להורות על היות דאויות לפד כי שם אהיה דההין נגמר שם ביסוד
שבה שהוא סוף המלה [illegible] ולכן גם אות ה׳ המורה על זה נ״ה בסוף התיבה שלהם ולכן לא היו עקרות אך
רחל לא נרמז בה אות ה׳ כלל לא בסופה ולא בגולה ולכן היתה עקרה כי אות ה׳ היא פתוחה מלמטה המורה
על היותה ראויה לקבל הזרע ולילד ולכן אמרה הנה אמתי בלהה בא אליה ואבנה גם אנכי ממנה כי היות
כי בלהה היא אמתי ושפחתי וכבר יש בה אות ה׳ של ההולדה לכן אפשר שגם אנכי אבנה ממנה והושל לי
מציאות הה׳ אשר בה ונעשה חיים ששמעתי ממורי זלה״ה כי לכן נכתבים ב׳ ההין בבלהה משא״כ בלאה וזלפה
להורות כי היו לבלהה ב׳ ההין א׳ של חלקה וא׳ של רחל וזהו ואבנה ממנה כי ממנה ממש כי מן ה׳ יהיה
שיש בשמה ממש כי להיותה אמתי ושפחתי מסרתי הה׳ א׳ שלי לה ///

ענין שם עב׳ סג׳ מה׳ בן כי
עב׳ בא״א ולכן יש בו ד׳ יודין כי שם זה הוא הנעלם של א״א דהוא ויש בה עלות כלהד׳ שהם אבא ואימא
ובא״א עצמו זו [illegible] הבינה אז אין לה לבינה רק מתמה ולמטה שהם ב׳ בנה זון ולכן ג׳ יודין בשם סג׳ וכבר אור
אבא נעלם אחכ בזעיר ונוקבא נעלמו ב׳ יודין דאבא ואי׳ ולא נשארו רק ב׳ יודין שהם חלק הזעיר וחלק הנקבה
ולכן ב׳ יודין אלו חלקים פניהם א׳ נעלה זעיר שהוא שם מה׳ שאין בו רק יוד א׳ יוד האחת נעלה ניקבה בשם
בן שאין בו גם ה׳ יוד א׳ ///

יחוד חנני אלהים שאחפני אנוש אלהים זה בה׳ יהוה וקהן אלהים
ולכן הכוון בשניהם קמא וקנא והוא באלהים בני של שהוא מתפתן אל סבליבה הוא שלה יוד
הי ויו ה׳ וסת אלהים השע דהוהן חנני אל יהוה בני קנא אחוהים לשם בן חנני אלהים כל ב׳ מ׳ קב׳
אקוא בגימט׳ עב׳ סג׳ מה׳ ב׳ הוא אותיות האחוהיים שלהם במילויים הם כו לעב׳ וכו לסג׳ וכו למה׳ וכל
לבן הרי ב׳ קב׳ כי שאחפני בני מה יצבעי יהוק אהיה אנוש שבה׳ הנין וכח אותיות אהיה יודן ול׳ אותיות השם
השם הוא חנני באותיות סגול בני קיא סה׳ בן והכולל והנקוד חנני אלהים כי שאפני ///

ענין ההפרש שבין ד׳ בחינות קהת שמהם הנז׳ הם כי קש׳ היוצר וכבר פארנו שיש בו כל
מוחין לקטנות חוץ ממקיפי אבא והם נכנסים בגלות ישראל ואמנם בגלות אחר נכנסים לקטנות
דגדלות כי בלהקטנות נשלם לכן כל אלו המוחין הנמשכין עתה לזון הם מזוון אבא ואי׳ שנמשכו מוחין הם
מן חיצוניות עתיק יומין כי מן הפנימיות דעתיק אפשר להמשיך עד זמן המשיח והנה בקש של
ומירות דשחרית ניכרות ממש כי נכנסים בו סוד פנימי דאבא ומקיף דאימא אחד ששם גלות ישראל
ואחכ במקיף דאבא נכנס בגלות אחד עם פנימי מוחין דן קטנות דגדלות ולכן אין יכולין להמשיך אבא ואי׳
עי׳ זיווגם רק מן פנימיות אח׳ ובקש׳ דעמידה הוא נרוע יותר כי בגלות ישראל אין נכנסים בו רק פנימיות
של אבא לבד כי המקיף של אימא היה לו מקודם והמקיף של אבא נכנס בגלות אחד ואז אין אבא ואימא
מושכין רק מחיצוניות אח׳ ובקש׳ של המטה גרוע מכלם כי בגלות ישראל אין נכנס בו רק מקיפות מקיף דאי׳
לבד כי כבר אמרנו שהתמיד לא יחסר לו פנימיות דאימא ההוא וגלות אחד נכנסו בו פנימי דאבא ומקיף ומקי׳
דאבא ויש קטנות דגדלות ואז אין אבא ואי׳ מושכין רק מן חיצוניות אבא ואי׳ עצמן אך מפנימיות אבא ואי׳ אין שום
זמן שימשך מוחין משם ואל מורי זלה״ה הטעם כי בכ׳ פנימיות דאבא בא חיצוניות דעתיק ולא הבנתי היטב -
הרי סדר ד׳ קש׳ ממטה למעלה הם קש׳ של המטה ואחכ קש׳ דעמידה ואחכ דזמירות ואחכ היוצר והמוסף

הו' קצוות דגדלות דנוקבא כו' כמו לעיל אחד עד שיכוין כל הקטנות רק ההפרש הוא סוד נשמת הקטנות כנז' ובפי
יקמטת עבך שלימות המוחין שיש לו אז כן מושכו) אבא ואי' כ' לעולם באמא ואי' מגדל וענים הזיווג היא להוליד אור
עליון מאוד שלמעלה מהם למטה מהם ואין כל הזיווגים שוים כנז' קודם שתאמר ק"ש תכוין) אל הייחוד שנאמר
בסוד ד' כוונות שיש כ"ד אותיות של הויה שהוא בתחלה ה' ואח"כ ה' עם ו' ואח"כ י' כח' עולה וכו' // //
גם שתאמר שמע התבונן עיניך כל יחודך בסוד מש' כה' משפטים בכל עולמותה שם הא לנוכה עיינו
שמע על הל' שעולה עתה בסוד מיין נוקבין כנז' וכידך השמאלית תהיה אחוז ד' ציצות ומונחים כנגד לבך
כמבואר לעיל // // סדר זה לשכך הנפש ולהאיר ולהוסיף כח בה והאור להתקשר למעלה בקדוש עליונה
בתפלה קודם שתעמוד בתחלה תכוין לכל הכוונות שנאמר כנז' ואח"כ בכל שעה ובכל רגע תכוין להם גם כן
ובפי מה שתרבה לכוין להם כן תרבה ההארה בנפשך ומה טוב ומה נעים אם כל היום כלו יהיו נגד פניך כי הוא
ומאיר את הנשמה ומתקנה מאד מאד וזה סדר הדברים תחלה תכוין בהויה דמילוי יוה) ואח"כ באהיה במילוי יוד)
עולה אח"כ בשם ע"ב ואהיה דמילוי יוה) עולה אח"כ תכוין) בשם מה' ואהיה דאלפין) עולה אח"כ בשם בן
ואהיה דההין) עולה והנה ד' הויות כד' אהיה אלו אבא ואלו אימא והיודע טוב שרשם יחד זה כמה כנגד
תקח יוד אותיות דהויה דמילוי יוה) וי' אותיות דאהיה דמילוי יוה) ותשלב אות מזה ואות מזה עד שתשלימם
וכן תעשה עם שם ע"ב וקס"א ואח"כ שם מה עם קמ"ג ואח"כ שם בן עם קנ"א ולעולם תתחיל השילוב בשם
הויה ואם יום הוא שאתה מכוין בשילוב והשמות הנז' תכוין) אח"כ גם לשלב ד' אותיות אהיה כל אותיות הויה
ותכוין מן אהיה כזה איההיה יאההה וזהו חיבור אבא ואי' ואח"כ תכוין גם לשלב הויה עם אדני ותתחיל מן
אדני אידהנויה ואם לילה שאתה עושה ייחוד זה תכוין להפך זה יאההה ויהה
יאהדונהי והטעם לפי שחיבור ד' אותיות שהם ד' שמות אחרונים תכוין להם
שהם סוד נשיקין כשלהם המבואר בס' הזוהר פ' תרומה והנה שם איההיה יוהה אחד חיבורו חוזר
להיות שם אהיה שלם מן חיבור ב' אותיות ראשונות דאהיה וב' ראשונות דהויה וגם נעשה שם הויה יוהה
מחיבור ב' אותיות אחרונות דאהיה והויה נמצא שהם נשיקין כמ"ש ס' גם אחר הנשיקה והשילוב תוזהר להי'
(בתחלת) ואחר שאהיה סוף אז תבלול מהם לילה כוס ולכן תתחיל מאהיה ואדני אך בלילה תעביר מהם היו'
נבלול מהם יום בלילה לכן תקדים הויה לכורא כהשגא וכוס נוקבא לרישא גם אחר הסדר הנז' סדר אחר ואם
תרצה בלא' מאלו הסדרים שנסדר כנז' כלא לפני עלמו הוא טוב אך אני מסדר יחד להיות כוונתך
סדורה כפעם א' אך אין ערוך לכוונה כלם בעת ואת) ידוע כי ג' עלמין אינון כנז' ורוחניות עולם הבריאה הוא
אל שדי ועולם היצירה אליהוה ועולם העשייה אלהינו וידוע שיש לאדם תוספת נשמה בכל שבת מאלו הג'
וכלל מש' מסתלק מאצילות ונשארים עמו ג' בחינות בי"ע וביום ב' מסתלקת בחי' בריאה ונשארת יצירה עשיה וביום
ג' מסתלקת יצירה ונשארת עשיה אח"כ ביום ד' מסתלקת גם עשיה מבחינת תוספת שבת שעברה כי ידוע שיום ...
הוא שבעי ואחריני ולכן ביום ד' חוזר האדם לקנות תוספת לשבת הבאה מבחי' עשיה וביום ה' קונה מבחי' יצירה וביו'
ו' מבחי' בריאה וביום שבת נותוסף האצילות ולכן ביום ראשון יכוין האדם תמיד בשם אל שדי שיבא לו האור
משם לקיים תוספת שבת שעברה מבחי' וביום ב' אליהוה וביום ג' מן אלהינו ואח"כ ביום ד' יכוין לקנות
לשבת הבאה מן אלהינו וביום ה' מן אליהוה וביום שישי מן אל שדי אך צריך אתה לידע כי הג' ימים ראשונים
תכוין כי אל שדי ואלהינו שהם נוקבא דבריאה ועשיה הם בחינת לאה ואליהוה בישראל זא' וכו'
ימים אחרונים תכוין אותם ביעקב ורחל גם סדר אחר ביום א' תכוין בשם ס"ג וביום ב' בשם מה וביום ג'
בשם בן ואח"כ תכוין ממטה למעלה יום ד' בשם בן יום ה' בשם מה יום ו' בשם ס"ג סדר אחר יום א'
תכוין בה' ראשונה וביום ב' אות ו' וביום ג' אות ה' ואח"כ ממטה למעלה יום ד' אות ה' יום ה' אות ו' יום ששי
אות ה' ראשונה סדר אחר ביום ב' וחמישי שאומרים והוא רחום כי הוא אליהוה בגימ' תכוין לשם מ"ב
שבעשה שהוא אבגית"ץ וכל הז' שמות להם כהם נמשך מה עשיה לכן ענ' שם מ"ב זה אך ביום ב'
תכוין שנזכר קרע שטן על כל השאר גי' שתי הסלה וביום ה' תכוין שנזכר שם חקב טנע גם צריך לשלב
ולקשר זה השם כי כיון שנותנך לקבל תוספת שבת וידוע כי שם יום שבת הוא שקולה לכן צריך ביום שני
לקשר

ויעל
וקשר ולשוב שם יוסף עם שם של שבת כמו קשר קשתות וכוס ה' השוב שם חקב"ה עם שם שקולה
כנגד חשק קב"ו עלינו שי' קבל האחה שם של היום משם של שבת // סוד אחר הכוון להעלות
נמשך מן העשיה אל נגד היצירה באופן זה הנה סוד הכנפים המשותפים ומעלים את האחר
למעלה הם הזרועות הזרועות שהם כנגד השוק וידוע פה' חסדים מתפשטים בו קצוות האחד ואותם יש בהם
מגולה ויש בהם מכוסה והם ב' חסדים שהם בתוך ב' הזרועות ושליש אחרת נשאר שבו קוים אלו משחסים
אלו המתגלים והנה זה נעשה ע"י הכנפים שהם הזרועות ולא ע"י הרגלים או איברים אחרים והטעם לפי
שאלו הזרועות החסדים שבהם הם מגולים ואינם יכולים להאיר ולהתפשט וידוע כל הבר היושב במקום
צר ודוחק בגלל הוא נותן כחו לפנים כדי להתנועע לכאן ולכאן ולצאת משם וע"י התנועה ההיא מתגלה ואותם
אלו החסדים ששרשם הם למעלה בדעת פה שם מקומם פה אלו החסדים המתפשטים הם אורות המתקדשים
מהם ולכן רוצים לעלות לשרשם שבדעת לינק ולקבל האחה משם ולהיותם עומדים בדוחק ובצרות גדול לפיהם
עולים הם ומעלים את האחר עמהם למעלה וזהו הטעם למה הכנפים בזרועות יותר משאר מקומות ולפי שכל
העליות הם כנגד שם מ"ב לכן תכוון בשם אבגית"ץ בזרוע הימין ושם קרע שטן בזרוע השמאל ושם נגד יכש
בשליש התחתון המכוסה וע"י אלו הג' שמות מעופפים אותם החסדים לעלות למעלה לשרשם לדעת ולדבק
עליהם מעלים את האחר עד היצירה כמו אלכסנדרוס שעלה למרום ע"י אותו העוף ואותם כדי לחזק ולהגביר
עפיפה זו יותר תכוין להזהיר חסדים בזה לדעת שלו לצורך זיווג וע"י זה יתוסף בו כח החסדים וישפיעו יותר
בכח והעלה מן העשיה ליצירה סוד ד' אותיות של הלכה הם סוד הויה אהיה כנ"ל אתה עם המלה ויחוד
ייחודם שהם ד' הויות שב"ב מב' מה בן ליחדם עם אהיה ב' הויות ואל"ף אלפין ואל"ף ההין הרי הם ד' אותיות
של הלכה // // אחר מאמרי תקונם אחר כתוב אלו התיקונים מי שפגם בלשון הרע צריך שיתענה מ"ה תעניות
כמנין שם אדני שמותו על הפה שהוא מלכות ולהאיר שם זה המאיר המלוה כן כסוד הנה המלכות הנא ויכוין למתק
שם זה של אדני בשני שמות מצפץ ואלהים העולן שהם מצפץ עולה ש' כמנין אלהים במילוי ויכוין אותו בנקודות אלהים
ומצפץ ואלהים עולים כמנין לשון וזהו מות וחיים ביד לשון // תיקון לאוכל נבלה צריך להתענות פ"ז תעניות כמנין
נבלה פ' עשה נבלה בישראל שפגם בברכת הנהנין ראשו כתם פ"ז והפך את הלבן ועשה אותו נבלה כחשבון אלהים עם המלה שהוא
וצריך לכוין כפ"ז תעניות למתק שם אלהים ובכל יום יכוין בברוך שאמר שיש בו פ"ז תיבות להמתיק שם אלהים ובמקום נבלה
נקרא לבנה כשלן וזהו אם כהרג לבנה ר"ל אם היתה נבלה להות ותה עשה לבנה ואם אכל נבלה שנפגם לפגן אז הפגם שלו
בשם יה שהוא אבא ואי' ופנימה עולה קלה כמנין כקהל לרמוז שנשארו נכהה מלבא נקהל ואם אינו חוזר בתשובה נשארו מקולקלת
מאותה בהמה שנפגמה כחת ידו ר"ל הוא יתגלגל בבהמה והבהמה התגלגל באדם ויבא זאת הבהמה לשחוט את האדם שנפגמה
הבהמה ע"י מדה כנגד מדה וזהו סוד שופך דם האדם באדם דמו ישפך וגם יאמר זה האדם כחתכה אותו מנכה באותו פגימה ויתגלגל
ככלב וזהו לכלב תשליכון אותו והוא גם להתחזו הכלב בקדושה ואם חוזר בתשובה יהפך הפגימה מנכה מענין על פי תרומת קה
שחוזר עד הפנה וזהו סוד שתהפך נבלה להיות לבנה ואם אוכל מאכלות אסורות צריך להתענות צ"א תעניות כמנין מאכל ויכוין
להאיר ב' שמות שהם יהו"ה ואדני שעולים כמנין מאכל בכל יום חלק א' וחוזר מאכל למלאך שנאמר הנה אנכי שולח מלאך // //
לשותה יין נסך צריך להתענות ע' תעניות כמנין יין עם ב' אותיותיו לפי שפגם בבינה שהיא יין המשומר בענביו וידוע ששם ס"ג
הוא בבינה ושם י' אותיותיו עולה ע' כמנין יין עם ב' אותיו' וע' הוא פונה בחכמה ששם בחכמה שמור חך היין וע' שם ע"ב
שהוא בחכמה עם הכולל עולה ע' ולכן צריך את התיקון לב' שמות אלו שהם ע"ב וס"ג עם י' אותיותיו גם יכוין שבאלו ב' שמות יש
ד' יוהן כמנין יין ולמתק באלו הד' יוהן שם אלהים שעולה הם והיא ה' אחרונה שבשם קרי ע' ובכל יום של ע' התעניות יכוין למתק חלק
א' מאלו השמות שהם הד' יוהן ושם אדני ובשני ימים האחרונים ז' יכוין כב' השמות שהם ע"ב וס"ג כלה ג' תשובות // //
מי שעבר על אחד מאותם מלו שהכרעוהו כתב לנגעו אין לו תקנה אלא בשרפה ואם היא מאונם יכופר העון הזה בהתעות של
תעניות להנצל מן האש ומאש של גיהנם בעבור שפגם בשפה שהיא שם אלהים ונדבק באלהים אחרים וידוע ששם אלהים
במילואו עולה ש' ועם הכולל ש"א ולכן צריך להעלות אלו האותיות של שם אלהים העולים ש' ולמתקם בשם מצפץ העולה
ש' // // בן פורת יוסף עם הכולל עולה רפ"ו והוא כי יוסף הוא היסוד המתחבר עם יסוד המלכות ואז הגבורות נמתקות
בו שהם ד' הויות וב' אהיה כמנין ולזה ע"י יוסף פורת מתמתקות עם הכולל שלה רפ"ו וכהאת אלו השמות היה שתי //

בענין הנקבה או גונב דעת חבירו או הולך רכיל ומגלה סוד פגם בה״ה ולצדיק צריך להתענות ט׳ תעניות כנגד הה״ה
ויכוין בשם מה״ה ובשם כו״ו שעולים שניהם ש״מ וכנגד הצדיק יכוין באלו התעניות ובשם כוזו שהוא פנים של הויה
ובשם כוכו שהוא פנים של אהיה שבשנן הנקבה פגם להחזיר השפע לאחור שהיה גונב אחר חבירו עתה חזר להיות פנים
מי שהוא לכן פגם בקץ צירופי אלהים העולים ע״ל ולכן צריך שיתענה קץ תעניות כנגד קץ אלהים שבהם שנתעוררו כל
הדינין מלו שנתעוררו כשאמרו קום עשה אלהים ובשעת היה העולם נחרב וצריך למתק אלו הדינין בכ״ו הויות שיש בהם
ק״ד אותיות בכל יומם ובשאר הימים יכוין בשם הויה שיש לה ד׳ אותיות ד׳ פעמים ד׳ הם י״ו אב יו וק״ד וק״ד הם קץ למתק
קץ אלהים // ויהי יוסף יפה תואר ויפה מראה הה׳ יהיה מן האם כי מראה הה׳ אמו וסוד הענין כי הבינה אם הבנים
מתפשטת בזאת והנה הנה שלא מתפשטים בכל הה׳ קוים אך היסוד שלה אינו מתפשט רק לדעת ובאלו העליון של הה׳
אך היסוד של זאת אינה נגשת בלו ומצא כי אין בכל הה׳ של זאת שיהיה יהיה רק היסוד שהוא יוסף //
בן ס״ג שנה היה יעקב כשנתברך כבר האחרנו בסוד הפעמונות כי מכן שש שנים עקתם מקח בתוספות כי הם ו׳ עטרות
כתב רחל שהם ששים שנה ושלש עה ה״ה הרי ס״ג שנה ואחר מהעולים החסדים שהיו גנוזים בסוד הבינה ואז מקבל יעקב
הברכות והוא מה שאמר ר״פ יעקב יוצא מבנג הזוה של זאת שיש לה יסוד דאימא ואז נעשים מוחין ליעקב ומקבל הברכות
ועכשיו עניין סוד המוחין דאבא הם גנוזים בנה״י של אבא שהם נמשכים אל יעקב כמבואר אצלנו גם בן נעלמים ומעט ונתגלו
כחנך יסוד אבא וזהו סוד יעקב שנטמן י״ד שנים אחר קבלת הברכות // ענין מכל ימי רע שאמרתי שאני אומר
כי מן החסדים ... מן אימא לנה הה׳ משם נעשים חב׳ של הה׳ לעת כי אין זה נעשה עד שנגלים כלה החסדים הסוד
הזעי׳ והראשון מכל ימי אלהים קופיע שהיא הנקבה קופיע והאיר כי אז האירו כלם יחד עם ואז היה יכולת
להתפשט הב׳ חסדים שבבינה של זעיר להיעשות מהם מוחין אל הנקבה עלתה שזה לא נעשה עד שלא שהוא היסוד היה
מכל ימי וכולל כל החסדים שהם ה׳ ואז הופיע והאיר אל הנקבה הנקרא אלהים // ותקי עוע כל היום והוא
נקהם הנה כשברא אחשר חסד בעלמא והחולים מתרפאים ואז אני להבך כי הלא מלא שאני נגוע כל היום
כאשר הוא הבקר עת הרפואה אז הוא עיקר הוכחתי והיסורים שלי וזהו והוכחתי לבקרים //
ויקרא שם הבאר עשק כי נבארות הם והם נק׳ עשק כי הוא יהוה אדני והויה אלהים שהם בג׳ סגר ומאלו היו דולים
להמשיך רעי נהר וזהו לאמר לנו המים רה בג׳ אדני ומלת לנו עולה אלהים שהם ב׳ הייחודים של הויה עמהם
ומעלים ומעלים אלו להתאחד באר השני היא נקבה ונק׳ שטנה כי כל בשם נקבה והוא שם ע״ב ק״ל כלו אחוזים והוא בג׳ סגר עם
הכולל באר השלישי הוא רחובות והוא הויה ואהיה במילואם שהם קס״א וכן והראשון נק׳ עשק והשני שטנה ////שהוא אחוזי׳
נשקו בר כן יאנף דע כי יש באר וגם יש בור מלא מים ו׳ ועם יש בור חסר ו׳ באר נק׳ רחובות כשנעשה הזווג לצורך
הנשמות כי אז נשמות הצדיקים מעלין מיין נוקבין ואז יסוד הנקבה באר מים נובעין בור הוא עשק סוד יצחק שהם
הגבורות לבדם כי יצחק בג׳ בור כי שם הגבורות לבדם בר הוא יותר הן מבולם והוא נק׳ שטנה והוא שם ע״ב ק״ל שעולה בר כי כלו
אחוזים וצריך שינשקו בר כן יאנף ויתאחזו בו הדינין וסוד נשקו להמשיך שם הקודש ולא ישלוט שם איש זר להזווג עם
הבאר הזה הנק׳ בר כי נשקו בג׳ תנו׳ שהם ג׳ מילוי אהיה נודע ועם הכולל הם בג׳ חותם // ענין אברהם יצחק ויעקב ויוסף
דע כי אברהם הוא סוד החסד בג׳ רמ״ח שהוא ח׳ פעמים א״ל ואלו הח׳ ב׳ א״ל במילוי עולים ב״ל שנים מהם שהם והן דאריך
ויצחק ח׳ פעמי׳ הויה והוא סוד ח׳ גבורות שיש לו ח׳ הויות שהם בג׳ יצחק ואמנם הה׳ גבורות נודעים שהם בג׳ ק״ל ואמנם ג׳ גבורו׳
אחרות הם כי כבר ידעת שסוד שם כל הה׳ חסדים מתכנסים אך הב׳ מהם מתגלים שהם בבינה כי אז כבר נשלם יסוד הבינה
ולכן אלו הג׳ חסדים מאירים בסוד ונשאר שם אור גדול מהם אמנם שנתפשט אחר כל הה׳ אל המלכות בעת הזווג הרי יש לו ג׳
הויות של חסד וב׳ כנגד זה בעטאו לוקח ג׳ גבורות התחתונים להיות שנגלה בהם גילוי החסדים הנ׳ ולכן גם ג׳ גבורות אלו נשאר
שם ואור גדול מהם ביסוד הרי כי סוד יש בו ג׳ הויות נחסדים וג׳ גבורות ולכן הוא מכריע ולכן ו׳ הויות בג׳ יוסף ולזה נק׳
יוסף גם דע כי מה שנק׳ יסוד הוא לפי שיסוד הוא סוד יצחק קץ חי גם לשמאלא והנה ג׳ גבורות שהם ג׳ פעמי׳ בו הם בג׳ ע״ח
וג׳ הויות עמהן הרי פ״א וכן יסוד עם כללותו עולה פ״א גם דע טעם אחר כי כבר ידעת מש׳ כרת״ב יתרו בזכור את יום השבת כי
סוד יום השבת הוא יה אדני כי כבר ידעת כי היסוד עצמו נק׳ יה וסוד היסוד הוא שבת ולכן יסוד הוא בג׳ יה אדני ע״ב כי
היסוד יש בו שתי עיות המלכות שבו ולכן היסוד עצמו נק׳ יה והעטרה נק׳ אדני הרי האמרנו ענין יוסף שהוא ו׳ הויות
ויחמום נחזור לענין יצחק כי הלא ג׳ גבורות אלו הנשארים בסוד נעלם בג׳ יצחק מעדו כי כבר ידעת כי יצחק הוא קץ חי והנה הם

עבה

עד כאן נדפס פעם שניה

שהם ביצחק ח' גבורות שהם ח' הויות והם כנ' ב' כסויין יצחק ונבאר עתה סוד יעקב כי הוא סוד ז' הויות שהם כנ' יעקב וזהו
ויצא יעקב מבאר שבע שהם ז' הויות וילך חרנה שהם סוד ההין ותקונם שהם אלהים כי חרן הם נ"ב אלהים כמבואר בסוד
חרי גרוני כי גרון וחר הם שוים והם נ' אלהים כמבואר אצלינו ואות ה' של חרנה הם ה' אותיות של אלהים והם סוד נ' אלהים
במלואי יוהי ההין אלפין והנה הראשון הוא כלאה והשני הוא לרחל והשלישי שהוא האמצעי של אלפין הוא ביעקב ולכן
יעקב כולל ב' אלהים כנ' והוא סוד עקב שעולה ב' אלהים ואות י' של יעקב הם אותיות ב' אלהים כי יתחלקו הם שניהם כו' //
ונחזור עתה למציאות יצחק ויוסף כי הנה ידעת כי סוד העץ נלקטים הם סוד ע"ב ר"ו ל"ב פ"ב כי שם הויה יש בו ד' אותיות
ומהם יוצאים ד' הויות ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן וכבר הודעתיך כי כל אלהים הוא סוד ע"ב שהם רפ"ח ואלו נקראים ע"י לב ההין אחד
שהם אלהים והחילוק זה הם מ"ה וזהו ורוח אלהים מרחפת הם אותיות מרחפת אך ע"י רוח אלהים לב' אלהים אז נעשה הכל
ש"ך ניצוצין ואח"כ מתתקנין יותר ע"י ה' אלפין ואז הם ה"פ אדני והנה יצחק יסוד כנ' רפ"ח היין כנ' וזהו סוד כוס הגמל את יצחק
ודרשו ז"ל בג' מ"ל פי' כי הנה הוא ה' גבורות וג' גבורות הנשארים ביסוד וזהו הג' מן הגמל והשנין כי ה' של הגמל הם ה' גבורות
ואח"כ ואותיו' גמל הם ג' מ"ל פי' כי ג' גבורות הנשארים ביסוד שנק' מ"ל וזהו הגמל וכבר נתבארנו אלו ה"ת גבורות שהם כנ'
יצחק בגל וזהו הגמל את יצחק גם שם הערך הגמל שהוא כנ' ע"ה שהוא סוד הג' גבורות שביסוד הנק' מ"ל שהם נ"מ
כי והם ע"ה אם הערכים עם יצחק שהוא רק יהיה הכל רפ"ח הנלקטים הנק' עם הכוללים וזהו כוס הגמל את יצחק ואמנם
היות אברהם ה"פ אל הוא כי כבר ידעת כי בכל פאה הזקן יש שם אל שהוא מבה האמונה מן הי"ג מדות אל רחום וכו'
וכבר ידעת שהם ג' אל שהם נ' מלוין שהם אלף עלמין נמ' וכו' וכן בפאת השמאלית נ' אלהים אל אלהים הרי"ת
ממה וכו' אל יש בשני הפנים כמלויים שהם כנ' שע נהורין כנודע הרי ח"פ אל כנגד אברהם גם כנגד ב' יסודות של לאה
והם שהם ב' מלוין שהם כנ' פ' כנגד יסוד המזון עם שהיו ונבאר עתה יותר באורך בסוד אותם המקומות שנמצא לאה והם
אלו הנה ילדה מלכה גם היא בנים לנחור אחיך פי' כי כמו שאברהם בקדושה גם כנגדו נחור בקליפה וכמו שיש בקדושה י"ב שבטים
כן יש בקליפה י"ב והם הח' של מלכה שילדה היא והד' שילדה פלגשו שמה ראומה וכמו שהגבורות של הקדושה ילדו ח'
בנים והפלגשים ילדה זלפה ילדה ד' בנים שהם לקשרים שהוא כך בכאן ח' וד' והענין כי כבר פירשנו כי בקדושה יש מעלה למה
כזאת סוד היציה ומאחוריה היא זלפה ובמטה מטה סוד הנוקבא השניה סביב בל ושפחתה בלהה ושניהן למטה בסוד העשיה
אך בקליפה אינו כן כי לאה ורחל שהיה כלולות שם בסוד ההין מוחין חב' של הקליפה שהם סוד ההין עשרין של פנ' ויחי בזוהר וכן
מתוהים הפלגשים הם פלגש א' ובזה הבן מוחין כי הם כלולות ב' הפלגשים ולכן כאן הם מלכה וראומה לבדן ומלכה היא הנקיה
והיא בעולם העשייה כי שם אל אדני כנ' ע"ו כסוין ומלכה עם הכלל ופי' ראומה ראו מה פי' מה הוא מלוי אלפין שהיה ולפי כי
פלגש זו למטה בעשיה ואינו יכולה לעלות שמה שהוא מה כמו ה' שהוא בקדושה לכן נק' ראו מה כי רואה שלם מה ואינה יכולה
לעלות שם ואמנם נחור הוא חרן והוא כנגד חרן שבקדושה שהם נ' אלהים ואם תחבר שלו' של נחור יהיה כנ' כסה שהם כל
שרשי ההין כנ' והנה כבר פירשנו כי אברהם ה"פ אל אך כאן כנגדם הם ח"פ אלה כתוספת ה' וזהו שמונה אלה ילדה וכ"פ סוד
אלה הוא בקליפות כמבואר נב' הענין כי שמונה פ' אלה הם כנ' רפ"ח שהם כל שורשי ההין כנ' גם רע כי ח' ההין שעתוקפו בכאן
הם כנ' מ"ל והם ב' עירים וב' לכתות של מלכה שהם עוכר ה' סרעפה וכנגד אלו הח' ההין היו לה ח' בנים אמנם בראומה לא נחשב רק
עלות הענין שהם ב' ע"ה וב' לכתות הם ד' מוסאות וכנגדן הולידה ד' בנים וכבר ידעת נ' אלפין של ב' אהיה ויודין למאיה עולם של
ע"ו ג' אלפין כנ' של ב' והנה של עם ע"ו הוא פלגשו וזהו ופילגשו ושמה ראומה ונחזור לענין אברהם יצחק ויעקב כי יעקב מובחר
מן אברהם ויצחק ולכן לוקח כסלים מהם כאשר כי מה שלקח אברהם יותר מיעקב הוא שם אדני כי כשתסיר יעקב שהוא קפ"ב מאברהם
שהוא רמ"ח ישאר ס"ה שהוא אדני גם כשתסיר יעקב מיצחק ישאר הויה הרי כי אברהם ויצחק גדלו יותר מיעקב יהוה ואדני והנה
גם יעקב עצמו הוא כנ' קפ"ב שהוא כ"פ הויה אדני הרי שלקח כסלים מהם // ויצא יעקב מבאר שבע כבר פירשנו כי המוחין
בראשונים אשר היו לאה היו נ' אלהים ואחר כך יהיו למטה בגרון שהוא כנ' נ"פ אלהים והוא כנ' חרן וכבר פירשנו סוד יעקב
שהוא נמשך מנה"י של תבונה מחזה ולמטה וכבר פירשנו כי היסוד שלה כלה שם נחזה ואחר כך ויצא יסוד התבונה למטה ממנו
ונמשך ליעקב כנ' וזהו ויצא יעקב מבאר שבע כי יעקב שהוא סוד היסוד דתבונה שממנו עתיד להתפשט יעקב ויצא ונבאר עוד
שהוא היסוד של בינה שנק' באר שבע כי יסוד של תבונה נק' אחר וזהו סוד של ויצא יעקב מבאר הוא סוד יסוד התבונה ...
אחר צאתו מיסוד הבינה הנק' שבע ויסוד זה הנק' אחר נק' יעקב עד שעתיד להעשות ממנו יעקב והנה יסוד הבינה נק' סוד שבע
לפי שהוא סוד המוחין של ז"א שתחלה היו ז' קודם התלבשותם כנה"י של הבינה ואח"כ נעשו ב' חלקי נה"י של בינה וכן נה"י של תבונה הנה

הם ב׳ בחינות ד׳ ע״ב וה״כ הם שבע גם הוא סוד אחר כי הנה ז׳ מלכין הם נגד האמות שהוא נחבר כנגד׳ שלהמה ובן
כנגד׳ שלהם הם ז״ס תנהר״י הם ז׳ מלכין כי כולם נכללים כנגד׳ שלהם ולכן נק׳ בא״ר שבע אך בעולם אור זה למעלה
בתוך הגרון שלז״א אז נאמר בו וילך חרנה שחזר אח״כ להעולם כחרן שהוא גרון שהם ב׳ אלהים כנ״ל ///
עיניך לנוכח יביטו הוא סוד מה שכתב בגמרא על כ״ב שלא הו״ת עיניו חוץ לד׳ אמות והנה אין הושעה ק״ע
עדהם שם שהם לפנים ובשני עדהם כי שם צריך שלא יסתכל כל׳ אמות לבד והנה נ״פ ד׳ אמות הם י״ב אמות
כנגד נ׳ אמות הויה שהם י״ב אותיות והנה נ׳ אמות הויה שהם נ״פ כ׳ כמנין מולא וזהו עיניך לנוכח יביטו ונכח כנ׳
נ׳ הויות כל שלא יוציא עיניו חוץ מן מעלים ד׳ אמות שהם נ׳ הויות שעולים נכח חהו נ״פ ויעתר יצחק לנכח אשתו כי הכל
על הפנים שהם שם כמולא שעלה /// לא ימלא אדם שחוק פיו כי אחר שנחרב כה׳ דע כי ה׳ חסדים נחלקים כנ״א
מן החסד המתפשט בתוך שלו נגעה נ׳ שלישים כי שליש העליון מכוסה בסוד התבונה וב׳ האחרים מגולים ומה אלו
הב׳ חסדים שנתגלו עתה והאירו זה נגד המלכות מאחוהו ואלו הב׳ שלישים נקרא׳ ב׳ אורות והנה ב״פ אור אור כנ׳ שחוק
ולכן משנחרב כה׳ שהיא המלכות נתבטלו ב׳ אורות אלו ואסור לאדם שימלא שחוק פיו בזמנו ושתשיר ב׳ שרשי האורו׳
אלו שהם הב׳ אלפין הנשארים בעשר׳ ישארו כנ׳ כיתויו וזהו סוד משנחרב הבית /// והלילה את אחורו ארץ
וזהו קשר של תפלין הענין כי קשר זה היא סוד לאה והיא אחורי הראש שלז״א ואמנם אינה עולה אחור
באחור כמו רחל כי פני לאה מכסים אחורי ז״א וזהו והלילה את אחורו כי לאה שהיא רואה אחורי ז״א גם זה נרמז על — קשר של תפלין
משה אשר סודו מלאה // ואברהם בן חמש שנים ושבעים שנה בצאתו מחרן כבר פירשנו כי זה החסד נדרש
על סוד החסד שהוא אברהם כי הוא בסוד ה׳ הויות שהם ה׳ חסדים והם אותה׳ שבשם אברהם וזה יוצא מן
מעבר יבק שהוא סוד הגרון שהוא כנ׳ נ׳ אלהים וכאשר מתפשטים הנ׳ מוחין שהם נ׳ הויות שהם ע״ב מ״ה ס״ג
כנגד נ׳ אלהים הנזכרים שבגרון אז מתחלפים הויה ואלהים ונעשה יבק ואמנם נ׳ מוחי יבק הם כאן שהם נ׳ הויות ונ׳ אלהים
הנז׳ והנה אלהים במילויו הם י״נ אותיות נ״פ י״נ הם ע״ל וכבר פירשנו כי אלו הנ׳ אלהים הראשונים שיש לז״א בהיותו קטן
והנה שורש הנ׳ מוחין שהם חב״ד הם סוד יהו׳ כנודע והנה מילוי הויות שלז״א באלפין ולכן אם תמלא יהו׳ באלפין יהיה ע״ל
הרי איך הנ׳ אלהים הם שם יהו׳ עצמו ונחזור לענין כי יש שם ע״ל אותיו׳ והנ׳ אותיות במילוי אלפין הם ל׳ אותיות הרי הם
מנ״ע אותיו׳ ובחינת ו׳ שמות הנז׳ הם נ׳ הויות ונ׳ אלהים הרי ע״ה וזהו סוד ואברם בן חמש שנים ושבעים שנה כמו שפירשנו מחק
כי גרון העולה כנ׳ חרן יש שם כתי׳ ע״ה הנז׳ ודרך שם עובר אברהם ויוצא משם להתפשט אח״כ ה׳ של כנוף וכבר ידעת כי
הגרון סוד הסנה ואחה״ה סוד הזרוע הימין שהוא החסד הנק׳ אברהם ///// ושני חיי אברהם קע״ה שנים
הנה ידעת כי אברהם הוא סוד הה׳ חסדים המתפשטים בז״א הנק׳ מ״ה שהוא הויה במילוי אלפין והנה הה׳
חסדים הם ה׳ הויות מלוין ק״ל והנה כשיתחברו ה׳ הויות אלו שהם ק״ל יתפשטו בז״א שהוא מ״ה ויהיה הכל מלוין קע״ה ואלו
הם שנותיו של אברהם ואמנם שנות אלו שורשם לבחינה הוא כי הלא פירשנו כי שרש אברהם נמשך מן העינים העליונים
שיש בהם שני נהורין ולכן נשארו המשכים הה׳ חסדים אלו בסוד רז״א אז נעשה יוסף יפה תואר ויפה מראה מצד יופי
הפנים העליונים שמשם שורש החסדים וכבר ידעת כי הדרת פנים זקן ולכן החסדים אין לו זקן והנה לאותם הפנים יש
חב״ד אל כמנין אברהם הנמשך משם והנה התיקון הראשון מי״ג תיקוני דיקנא נק׳ אל וכבר ידעת כי איתקיה נ׳ עלמין ובל
א׳ נק׳ אל הרי נ׳ אל מצד ימין ונ׳ מצד שמאל ושנים אחהם שמות אל הם כמנין עצמן פרחן ובשמאל הרי ח״פ אל כמנין
אברהם הנז׳ ואמנם אלו הב׳ אל שבפנים נמשכים מסוד ב׳ הויות שיש בפנים א׳ מימין וא׳ משמאל והם במילוי יוד ואלו
הם סוד ב׳ הויות הראשונות שיש בנ׳ תיקוני דיקנא שהם י״ג י״ג אל חנון ורחום ואמנם הויות אלו יש להם פנים ואחוהם והנה
כל אחור הוא סוד הכבוש והנה הכבוש של שם זה ההויה הוא כנ׳ דבק ואל במילוי אלף למד כנ׳ קמ״ה הרי איך מב׳ שמות
של הויות אלו מב׳ אחוהם נמשכה ב׳ שמות אל אל במילויים והם ש״ע ואלו הם הש״ע נהורין שבפנים העליונים ונחזור — ואלו
לבאר מציאות קע״ה שנים של אברהם ונאמר כי הלא ב׳ הויות שבפנים הנז׳ הם במילוי אהב״ה מצפ״ך מצפ״ך והנה כשתחלק
שם זה מם ע״ה יהיה כנ׳ קמ״ל שהוא אל וכן כ״ה כ״ד הוא קל״ה כמנין אל במילואו וכן שם מצפ״ך השני הרי ד׳ פ״א אל והם
סוד ב׳ פ״ש״ע ש״ע כי הש״ע הראשון שהם ב׳ אותיות הראשונות משם מצפ״ך וכן ב׳ אחרונות של מצפ״ך השני הם סוד ב״פ
אל כמספר פנים והם ש״ע נהורין ואותיות אחרונות הם ב׳ אל אחהם והם נהורין כסוד אחוהם ואלו הם ב״פ ש״ע ש״ע והם
סוד ושעשע יונק על חור פתן ויונק כנ׳ פ קסו שהוא שם מ״ה כהכוש וכבר ידעת כי שורש ש״ע נהורין הם סוד שם מ״ה

הנה

שהר

הנה ו' פעמים סג' בני חשמל והשמ' נהורין עם הב' הויות הנז' ימ' בהם ח' אורות הם בני חשמל וחשמל בני
אור מאלפ' אור הפנים העליונים וכבר ידעת כי שורש אור הפנים אור הם נמשכים משם אלפין וזהו אור
כמאל והנה שורשם הוא ע' שמות של מב' ושם מב' בהבונה הוא יונק ואמנם ב' שמות של ס"ב הם בפנים מצד
ימין וב' שמות של מב' מצד שמאל והענין — כאן חסר

תרין — פטור ממקום עד מוצאי שבת שהם ו' ימים בתולה נשאת בד' הן ימים הם נד' (לב) החתן פטור ממקום עד
ד' ימים שהם הד' שלה שהוא ערוך במצוה והיא נקראת מצוה ומטעם זה נשאת בד' ונבעלת בה כי
שהיו בה הד' צריך החמישי שהוא יומא דכולהו ובלתו אינה ראויה והנה אין האשה מתעברת מביאה ראשונה
וזהו מועכה באצבע והענין כי הנה יש ה' חסדים וחמשה גבורות והם ה' ימים טהורין וה' ימים טמאים שביותם
מוטלה לכתף הם הק' פנין כתף מצד ימין והק' מצד שמאל ונשהם בקשר היינו קובלו הם חמישים מימין
וחמישים משמאל והם הם ה' אצבעות וה' משמאל והם עצמם הכלים ה' חסדים וה' גבורות שבשרן היהם
שהם לא טוהר ולא טמא ובזה הבן מש"ל יהם שניות למותאה ר"ל שהיהם המתאות הם טמאים והכוונה — השניות
שיש ידים ויש רגלים ויש יסוד העליון שהוא הלשון ויש יסוד תחתון והיסוד העליון הם טהורים לא טוהר הכל
הפה שהוא כב' אותיות והידים הם טהורות ומועה ביסוד הם כב' אתוון אחרות שאת נמצא הולד בלהם ידרגלים
והירכים שהם הרגלים הם ידים שמות מערך השניות והם טמאות או ר"ל הידים שניות הם יד שמאל ורגל שמאל
שהם מצד הגבורות וזהו פעמים כשבוע ושהם בד' בשני ובחמישי ה' שני בנגד הגבורות והחמישי בנגד היסוד
ולכן נשאת בד' ועוד צריך נטילת ידים להעביר המואתה זו והנה עכ"ז הוא דם הבתולים לא טוהר ולא טמא שצריך
להעביר מן האשה ואז החתן נותן לה הא' שריבה חסה ונשיקה וזהו כי הלא כחלב התיכני וכגבינה הקפיאני
שבחלה מסיר דם מן החלב הקום ואחכ עושים הגבינה כן נב' אחרי והבני זהו ר"ל אורח הנשים של' וכן הבני — שהוא החלב
שבוע' התהי
והוא מה שירדן לבן לי כשהוא רובע אותו זהו והשלבה לחן ואז לדרכי הספרת ואז מעלה בה או יאמר אם
אחר שהשלבה אחרי והבני שהם נח הגבורות אי אפשר להוליד אחכ מבלי חמימות היהן שלזה נברא
נוהג לזה אחר אחכ וכל דרכי הספרת מלשון והני לתוך סופה או יאמר אחר שאחי והבני זהו אח נשאה
שנה וזהו הספרה מלשון הסכן ואחכ בזה נשאהי עשיה ויוכל לנייר הולד וזהו נב' הספרת מלשון עד תמנות — מסכן
לבנשה וזהו נב' ויענך וירעיבך ואחכ ויאכלך את המן וזהו כחולה לארץ אכל מארבנם לארץ ארץ אשר לא
במסכנות תאכל בה לחם שהאכל לחם ולא במסכנות ר"ל שלא בעשות. והנה חופה וה' הם חתן וכלה נשחר
מחופה פח' שהם ב' כ"ב לא נתנין פח' וזהו נפשינו כצפור נמלטה מפח יוקשים והנה ק' שנה שילא מאה'
זרע לבעלה כל אותם הנשמות היו קדושים אלא שנתנו לקליפות ונתקלקלו בדור המבול והשחיתו דרכם על הארץ
ולכן י' דורות מאדם ועד נח כנגד י' כלים ואז נולד נח ונגלה עמהם תיקון ופירוש מאשר ק' שנים ואז כשנולדו
אותם הנשמות נולד משה כולו טוב וזהו ותרא אותו כי טוב הוא ואז תקנו בחומר ובלבנים ועשו את העגל
וחזרו לקליפות ולקחו צורת שור ובמשגל עלה שור שעשו העגל ליוסף דכתיב בכור שורו והנה משקל העגל
ק"כ קן כהם כנגד צירופי אלהים וה' יותר שהם ה' כלים שהם המיתות שניתנו לחיצונים והתיקון להמית אותם
הקליפות ולהוציא אותם הנשמות מהם וזהו אכבתם כח בני ישראל כח בני הקב' שהוא שור ואותו זה שור
וזהו הדר לו שנם הוציא המיתות לבעלה והיות שלא נתעלמה המאמר הזה וזהו ויתנו זרועי ידו והוציא אותם
המיתין מן הידים וזהו שאמר יעקב כי עורך חי ר"ל כי עם שהוציא המיתות אחר שלא הוציאם עניף המצא היה חי (לבן)

שלא יוסף את העולה כנגד עולה ערופה במ״א על רם שלא נודע מי שכבו לכבר עליה וגם אלו הנימות שלא נודע
להם אב ואם שנשכבו על הארץ ועל כונה נאו נחמו יתומים היינו ואין אב יתומים כנ״ל שור שהם מאלו הנימות שלא
נודע להם אב ולא אם ואז כראותם וירא יעקב את העגלות ותחי רוח יעקב אביהם ///
תלים כי יהיה בעור בשרו שאת או ספחת וב' אדם הוא זא' שהוא שם מה העולה אבא ואמא יוצאות מאחוריו
ב' שוים לאה ורחל ואמנם בשם מה יש נ' אלפין ואלו מוציאין לאה ורחל מאחוריו לאה כנגד אלף עליונה
ורחל נוטלת כ' אלפין לפי שרחל מתחלת מן החזה של ז״א והנה מציאות שם זה נחלק כך יוד כתיבה ק״א ה' כמנין
אלף אלף של מילוי הה' בדעת וכתר בנ' שלישיו הא' נהי' והנה כי הנ' אלפין כקו האמצעי דעת ת״ת יסוד ולאה אינה
נוטלת אלא כנגד הדעת לבד אך רחל נוטלת הכ' אלפין כי ואו הם נ' שלישים של ת״ת ובשליש האמצעי שהוא א' שמתלבש
ואו משם מתחלת רחל הרי שרחל נוטלת כ' אלפין וכל א' הוא בחינת אור הכי כי רחל יש לה כ' מיני אורות וב' פעמים
אור בג' ב״ת ובג' שחוק והבית הוא כהתחלה הכ' אלפין שרציים הק המילוי לבד שהם ו' מן אור בג' ב״ת וזהו סוד
משנחה כה שהיא רחל שיש לה כ' אורות כמו ב״ת המוקדם אמור לשחוק כי אין שחוק אלא במוח שבזה החלק רש קיים
כי ב״ת ושחוק הכל א' כנ' ואמנם הוא יש לו כל הנ' אלפין שהם נ' אורות שלמים ונ' אור בנ' כתר כי הכתר שלו' הוא שלם
אך הכתר של רחל אינו אלא כ' אורות לבד וכל אור הוא כחסר כנודע ואלו האורות הם סוד החשמים שבז״א שבבינה שלו
ויש להם נ' בחינות א' כדעת וא' בשליש האמצעי של ת״ת שמשם מתחילין להגלות ומשם היו מכוסים הרי ב' בחינות
ולמטה בסוד דז״א חוזר ומתקבצים בסוד הרי נ' בחינות החסדים והם נ' אלפין שכשם מה וכן ה' אורות שבפנים ראשון
ה' חסדים וה' משנו' מים הם ה' גבורות בסוד נבעה נשמים ולאה אין לה ק שליש ת״ת והוא אור א' לבד ולכן אינו לא לק מקום
כלים משל רחל וכתרם שנם הוא אור מכוסה ושל רחל כ' אורות מגולים והנה אין אורות אלו מגולים יוצאים לחוץ לבנות
לאה ורחל אלא כצבאים המוחין לבנים שהם דאבא ואי' נב' לפי שהמוחין דאבא הם רוחים את החיצונים שלא יכנסו ולא
יאחזו מן החסדים של הבינה שהם עיקר עץ הדעת שמשם הם יונקים החיצונים כמבואר אצלנו וכאשר האור דאבא
אינו נגלה והוא נעלם אז כמקום אל הנ' אלפין המוציאים לאה ורחל ויצאים נ' מיני נגעים שאת וספחת ובהרת ומשם כל
יניקתם של החיצונים ואין יכולת להעשות שם לאה ורחל פרצופם ואמנם שאת כנגד א' הראשונה של לאה וזהו שאת מלשון
הגבהה שהיא היותר גבוהה וספחת ובהרת כנגד כ' אורות של רחל וזהו מ״ש בזוהר כי נגע צרעת הרביעי מתוקש סגירו
ומ״ש בזוהר וכונתכהו כי נגע הזה הוא קדושה ורוחה את רוח הטומאה אשר נכנס אל כהם והוא ר״ת הן של קדושה
וזהו נגע ומיניהם זה צרעת פי' הסגירו והירו שלאה דלא אתגלי והוא הנק' צרעת ולכן והובא אל אהרן הכהן להמשיך
ולגלות ההוא סגירו דנהורא שלאה וכוה תוכן לכרי הזוהר וכאור לכרין כי נהורא שלאה שנסגר הוא מוחין דאבא שלאה
נגלו סתם והוא הנגע את הצרעת שהם אחיזת החיצונים וזהו סוד מצורע חשוב כמת כי כבר סתרנו לסוד החלל כי
המיתה נוהרה המסתלקות המוחין דתכלה אבא שלאה וזהו סוד ימותו ולא בחכמה כי החכמה תחייה את בעליה אך המסתלקו'
החכמה אז היא המיתה ולכן כאשר ימותו הוא מחסרון החכמה וזהו ימותו ולא בחכמה ואמנם גם המצורע שגינו הו'
בהסתלקות החכמה ולכן חשוב כמת ולכן שמצורע כי מצורע כנ' ת' שהוא שם ע״ב הוזן שהוא הוא מהחכמה וה'
יהו' הם ד' כל א' כולה מעשר ואותיו' הם ו' אותיות הנשארים משם ע״ב כי הסתלקות אבא שהוא ע״ב הוזן גורם להיות מצורע
ושאול מאת תהיה תות המצורע המוציא שם רע כי כבר הארכנו כי שם היא נקבה שהיא לאה או רחל כי כל אחת נקראת שם
ומצורעת המדבר הנגרם להוציא שם רע כי להוציא כמקום לאה הנק' שם או במקום רחל להוציא שם נקבה אחרת
ועה מדבר הקליפות במקום לאה או רחל ובמקום שיש סגירו דנהורא שלאה דאבא או לא יש ק פנה והוא נק' עונש ולכן
אמר בזוהר שהוא קדושה שלאה שלהנק קשיא ומתרש החיצונים כנודע כי כל בחינות אלו קם כבינה שרוחה את החיצוני'
בסוד הקבלה אך אין זה כל כהיותה עם החכמה כיחד אך כאן לא והיא נב' הנק קשיא דהנן מלבעבען מינה בשאין החכמה
עמה והנה נגעי קב״ב והוא מילוי אהיה דאלפין לפי שאלו הנגעים הם כאהה שהוא שם מה דאלפין של כן אנו מכניס
השוים לאהיה דאלפין נב' כנגד שם מה דאלפין שהם מוחין של הבינה המתלבשים בראש ז״א שהוא אהיה כי גם בינה היא
אהיה דאלפין ואמנם הא' מילוי הבינה כי אותה הבינה עצמה ק מילוי שלה שנכנסת בראש ז״א כי אין בינה עצמה נכנסת
בראש ז״א כי הנכנס בראש ז״א הוא המילוי שלה וזה משום ושם אמר כי יהיה בעור בשרו כי כל אלו יוצאים מחוץ לעור ז״א
כנודע שהם בחי' לאה ורחל היוצאות מחוץ לעור גם כי כבר ידעת כי לאה היא קשר של תפלין ואין כה ק בחי' עור לבד ולא

בבינה

רעו

הנכר הכתיב) ומהם לזה הטעם אין לו תקון רק והובא אל הכהן כי כבר הודעתיך כי אהרן הוא סוד האחוזים של
יסוד חסד שבכתר ז"א ולכן אהרן כנ"ל עב' קס"ד שהוא אחוזים של יסוד חכמה וכן בניו שהם אלעזר ואיתמר הם סו'
נ"ה של החכמה כי נ"ה נקרא' בנים ולכן והובא אל אהרן הכהן או אל אחד מבניו הכהנים כי אז הם יחזרו לחסדים של הבינה
ויסתלק הנגע שהיא אחיזת החיצונים בהם וז"ש בזוהר והובא אל אהרן (שילא יסתלקו ליה ושין) בלשונות הזוהר והמצא
הנה לשונות מדויקים והבינם זה עם זה הדרוש ונמצא כי כל אלו הבחינות הם בשם אדני שהיא הנקבה אשר
אינם לוקחים החיצונים מן בהרת הוא מלוי אדני שהוא רוח ועם אדני הרבוע ספחת הוא אדני בלא כ"ע הקוש
כנ' ספחת שאת הוא התשא ואל ולמי כי שאת הוא כנגד לזה כנ"ל לכן נתוסף בה שם אל
על שם אדני ונשיא שם אל אדני ולכן' שמשמעותו שזהו אומרו זאת תהיה תורת המצורע כי כל מצורע
הוא הם התלקות החכמה הנקודה ואין תיקונו אלא בכהונה לכן אמר תורת המצורע ולא אמר הן או מהות המצורע //
ובנגע והובא אל אהרן הכהן נלבנ' שמשמעותו כי באופן אחר והוא מ"ש בזוהר פ"ם הזאת רזא מה עב' אות
הכה הכנסון ליה לכהנא לרביא ליה ויען מלה קמיה כי ע"ד מה שאמרנו לך על ענין התרומה
לכן הוא חוזר האור אל מקומו כנ"ל וכן מן הכהונה הוא כי ע"י הראיה לכהן הוא נגה והוא רואה למעלה שחוזר
האורות היוצאים לחוץ ונעשים נגעים שיחזרו למקומם אותם האורות ולכך אל יסור הכינה אשר עם כל
חסדים שהוא סוד הכהן וז"ש הכנסון ליה לכהנא ויען מלה קמיה הכונה כי האור לא יצא לחוץ ויפסק הקו יהיה
תמיד ולא מתי יוצא וחוזר ונדבק במקומו וע"י כך אין כח בחיצונים לינק בעודו דבוק אל שורשו ע"ד שבארנו
בענין עבודת התרומה וז"ש והובא אל אהרן הכהן לא כהן דלתתא כי שהוא החסדים שבכתר הפנה סוד להיות
להתא תוך ז"א ושאר לשון הזוהר יובן ע"ש // ה' לאוין שכתוב היכן רומזין רע כי יש ד' מילות בד'
ויש מילה בה שלים וכה' וב' אלו האחרונים נחשבים לא כי שנהם מילה בה שלים אלא שזה קודם לזה
בזמן אך הד' מילות כד' חלוקות במציאותם עצמן והם ה' מילות כנגד ה' גבורות המכונות בהעתק ז"א כי כל
הלאוין הם בגבורות כנודע ואמנם ה' גבורות אלו הם מתפשטות אחד לה' ספירות קצוות של ז"א מתשובת
עם החסדים ויש בהם ב' חלוקות ב' גבורות ושליש מכוסים וב' גבורות וב' שלישים מגולים והמכוסים נקרא'
לאו שאין בו מעשה כי בהיות מכוסים אין בהם מעשה והמגולים הם הנקרא' לאו הניתק לעשה כי כל עשה
הוא בחסדים והנה הגבורות אלו נמתקין בחסדים וניתקו לעשה כי חסדי' וניתקו מבחי' גבורות ונעשו חסדי' ואמנם
על ב' בחינות אלו אין תיקון עליהם כי החסדים הם מכסים אותם אלא ה' גבורות אלו חוזרות ומתקבצות בסוד
של ז"א ונעשים נגעים אל הדעת דנוקבא משא"כ עד עתה ולכך אלו הגבורות שבסוד הם נקרא' נגרות והקצוות
הם נושאים שכל אלו הם בסוד נוקבא שהיא מקבלת מיסוד דדכורא וכל זה הוא בדכורא וגם בנקבה יש ב' בחינות אלו
שהם ההקבצות וההתפשטות וההקבצות ואמנם ההקבצות הראשון מבעת שלה הם נ"ב הה' מילות כנ"ל אך ההתפשטו'
וההקבצות שני שבנוקבא הם מחולקות מצד דכורא ואיני זוכר איך הוא אם יתחלק ההתפשטות בה הקבצות
כי אם ההתפשטות יהיו נגרות כל' וההקבצות יהיו ב' בחינות לאו הניתק לעשה ולאו שאין בו מעשה או אם
יתחלק לאו שאין בו מעשה בלאו הניתק לעשה ואיני זוכר ואמנם ענין מצות עשה הם בבחי' החסדים כי
כבר ידעת כי שם אל הוא בחסד ואל במילויו אלף למד שהוא של"ג והד' אותיות של אל והכולל הם של"ח //
מ"ע של"ג לא תעשה שכתוב נשים חייבות חוץ מבל תשחית ובל וכל מצות עשה שהזמן גרמא נשים פטורות
הטעם הוא שבל תשחית הוא בנבואה שהוא חלק הנשים חוץ מבל תשחית שהנשים אין להם הקנאה אבל מצ"ע
הם החסדים ולכן החסדים המכוסים נשים פטורות לפי שאין הנשים שהן לאה ורחל נוטלות חלק בהם לפי
שלאה אינה יכולה לינוק כי בכסוי גמור ורחל נ"כ אינה נוטלתם לפי שאינה מקבלת רק מהחסדים המגולים
ולמטה ואלו נקרא' שהזמן גרמא לפי שכבר ידעת שיהיה החסדים למטה עד התשך זמן וזהו המכוסה לפי
שקבלתה מעכבים ליה ומונע כי הזמן נגרם להם ליה אבל החסדים המגולים יורים ברגע במרולה לפי שלא
יש להם מחיצות שיעכבם כנז"ל שלינו כלו וש שלא ולכן נק' מצות עשה שאין הזמן גרמא שכאלו ניטלים
רחל ולכך הנשים חייבות בהם //// יהי רצון שתהא תורה שתים עליהם בתורה כאשר ולם לכך ידעת
ר' יהודה בנא מוחין בנגולים ומוחין מקיפי והם סוד הצלם כנודע והנה כל בחינות אלו הם מרעוף שלמים

כעלים מהבח' אביהם והמוחין בצלמ"ים נק' מורא כשר ודם כי מורא כנ' הלה והוא הצלם הנכנס בהיך זא"ן
ניכא הליה וזה נק' כשר ודם והמקיף נק' מורא שמים כי שמים הם זא"ן ולא נכנסו בהיך נימו והנו והנה מה
שנעשה מתחלה מתי החול הוא הנכנס מוחין בצלמ"ים בהיך זעו' ובשבת נכנסים אף המקיפין וזה המצ"א
שעשה אבי' עי' עם הארץ אמנם הח' יכולים לעשות לחול מה שנעשה בשבת והוא לכנס המוחין המקיפין
בהיך זעו' אבי' בחול וזהו הברכה שברך רבן יוחנן בן זכאי לתלמידיו שיהא מורא שמים שהם המקיפין
שאין אתהם שוים רק מורא בשר ודם שהם הבצלמ"ים לבד וכמו שאתהם מלבישים מורא בשר ודם בחול כם
ימשיכו מורא שמים שהם המקיפין // אמר חלב זכיתיו מכלן שלמוני מורי זלה"ה שהוא אז
אחיו והוא נשמת אחיו אביו של המלך חזקיהו
עליו השלום ואיני יודע מקומו //
ענין אמן כבר באר מקום אחר שצריך לכוין בשני שמות שהם יאהדונה"י שהם בני אמן והנה ג' ס
אותיות יש בתיבת אמן ולכן צריך לכוין בכל אות מאלו שם הנז' ולכן צריך להבחין רומזים נאותיות
אלו ואמנם אות א' רומזת בתה של זעיר ואות מ' ביסוד דזא' ואות נון פשוטה בחול שבין תרין ירכין נה' ולכן
מתקום שנתקיים היסוד על שיעור נה' עם באורך קו אמצעי הוא סוד צוה נון פשוטה נמצא כי באותיות
אמן כלם הם בקו האמצעי של זעו' רק אינם מתחילים אלא מן הבת ולמטה כי משם ולמטה מתחלת הגלה'
ומשם ולמטה הם מתוכהם כיחד אחור באחור ואמנם כבר ידעת מש' בתיקונים על ובכתפיהם פרודות כי זון
הם מתחברים כסוד הזרועות והרגלים הנקרא' בתים לפי שאין שיעור הנוקבה בזרועותיה וברגליה כלו זא' ולכן הן מאן
אא' שיהיו מתחברים בזרועות ורגלים כי אין הנוקבה מתחלת מן מקנהי ובל פרצופה אינה אלא ברגלים לבד של
זא' אבל אא' שעם יהיו מתחברים אבל בקו האמצעי מן הבת ולמטה שם הם מתחברים ומיוחדים ייחוד נמור
ושם נעשה שם זה הנז' יאהדונה"י ואינם נפרדים הויה מאדני ולכן אין אנו רומזים חיבורם רק בג' אותיו אמן
כי שם הוא חיבורם לבד ולא במקום אחר והנה ענין חיבור יחד בג' אותיות אלו הוא כך כי אות א' הוא סוד
הבת א' ושם מתוכהם זון ייחוד א' כי מצד פנים הוא הבת זעו' ומצד אחור הוא הבר נוקבה וסוד מ' הוא
היסוד כי מצד פנים הוא יסוד זא' ומצד אחור הוא דעת נוקבה ואות נון פשוטה באורך האור כי נון שם נצח
והוד וכבר הודעתיך כי מלפי האמה הסוד יוצא הכל ואור גדול והוא נמשך דרך יושר בין הרגלים ואור זה
יוצא מלפי יסוד דאבא שהוא תוך יסוד זעיר ואין גלוי גמור אלא מלפי יסוד דאמא אלא שם לבד וגם יוצא משם
האמה של זא' עצמו ואמנם עיקרו מאבא כי אין שם שום גלוי אחר אלא זה בלבד ואמנם האמה זו משמש'
ליעקב כי הלא בתר העקב הוא כתה דזעיר ודעת ליעקב ביסוד דזעו' ואמנם שאר גופא העקב הקו אמ'
האמצעי אין לו נמשך לגדר ... ואב' מהיכן יוצא ואמנם העין הוא זה כי מן האור וההבל היוצא מלפי
היסוד פושט ומגיע עד הרגלים שם מלכה אותה האמה מצד פנים ונעשה לגדו גופו של יעקב ואמנם
זה ההבל עצמו כבר נתבאר אצלינו שהוא סוד הבל בן אדם הראשון וזהו סוד הת' מש"ה שה' הבל הבלו שנתבאר
במקומו והנה מזה ההבל של זעו' עצמו שהוא מצד פנה משם מאיר אל רחל ונעשה לגד ונמצא האמצעית
דרחל כי הזרועות והרגלים אין צורך כי נה' דזא' הם ארוכים ויש להם עלמה שיסמוכו אך היסוד של זעו'
קצר ואין לו על מה שיסמוך גופא האמצעית דרחל אלא בזה ההבל היוצא ממנו והרי נתבאר סוד אות נ'
איך היא בהבל זה שהוא הבל הח' מלמש ונק' הויה ולגדו מאחוריו גופא לנוקבה אדני הרי ג' קשרים בג' מקומות
ולכן באות א' תכוין יאהדונה"י וכן באות מ' וכן באות נ' וזהו סוד שאמר כל הלוך על סוד אמן א"ר השם עמוק
דבירא וכפי הדבר כי כבר הודעתיך כי עמיקא דבירא הוא בי היסוד דאימא עילאה שנתגלה בחזי החזה דזא'
והנה לכן אות א' הוא שם לגד א' דאהיה שהוא סוד אור הבינה הנק' אהיה הנפתחת מלפי היסוד שלה בתה זא' וזו
היא סוד אות א' שבתוך הוא' ושם מה' כי הא' הוא שליש האמצעי ששם פתיחת פי היסוד הנק' אהיה מלם פתיחה
נהרא נגיד ונפיק הוא היסוד דזא' ולגדו מאחוריו מלם פתוחה דעת דנוקביה סתום ן' פשוטה ובפופה הפשוטה לגד
ההבל שביסוד זא' שהוא פשוט וישר וכו נכלל ג' בפופה היא גופא של נוקביה דזא' מאחוריו הנק' ג' כפופה הרי
ביארנו כונת אמן וענינו ואמנם הכונה להוהר אור עליון מן פנה עילאה אימא עילאה לגון בג' מקומות
החיבור והייחוד האמנם אמן של חזה העליה אין שם אחור באחור ולכן האמן אינו אלא לחכה בסוד בנים בג'

מקומות

מקומות אלו אך עכ"ז עיקר הכוונה במה שידעת כי הקדושה בכל מקום שהיא שם מנחה רושם א' ואח"כ אמרי' שערי
היא פנים כפנים אני אומרם אמן להאיר אורם הנ"קשורן הראשונים כי שם נשאר בהם רשימו ושם הוא כותר האמן
ומורי היה רוצה לבאר לנו איך אות א' מורה על ב' שמות אלו הויה ואדנות וכן אות ב' וכן אות ג' ולא פאר יק
אות א' ואפי' אות זו שכתביה אמנם מתוך הפיוטים שאני זוכר נלע"ד שהוא זה ואיני זוכר אם הוא כך ממש ועכ"ז
לא אניח מלכתוב אותו כי כפי הפיוטים נל"ע שכך הוא והענין כי הלא שם מ"ה הוא למעלה במקום הדעת של ז"א הקושר
עמו חב' וכן כתבנו שם מ"ה ונקשרם עמו חב' וכן ביסוד נק' שם מ"ה ונקשרם עמו נ"ה והנה כבר ידעת כי לכורא נצח
ונקרא להוד ו' כי הויה במלכות ואדנות בשמאלא והנה בת"ת יש בו שם מ"ה א' וביה השם קלנו והוא בני' הויה וזהו
בבחינת הת"ת הימנית שהוא קרוב אל החסד ובבחי' השמאלית שבת"ת הקרובה אל גבורה שם הוא שם אדנות בצד
הנה חצי השם הראשון בצד ימין הוא יו"ד ה"א והנה יו"ד ה"א בני' כ"ו כמנין הויה לימינא והת"ת אח"כ אות א' שלמילוי ה"א
ותפיה בציור א' כזה הרי בני' מ"ה שהוא הויה דאלפין עם הכולל גם הוא מ"ה כי מילוי שם ע"ב הוא מ"ה והוא בצד
ימין אח"כ שני אלפין מיש בואו הא' בני' חו"ה חצי השם האחרון וה' נוטה לשמאלא והוא אדני בצד ואו ה"א הוא בני'
חוה שהיא הנוקבא אח"כ הת"ת ב' אלפין שיש במילוי ואו הא אלף ראשונה בציור יו"י והשנית בציור א' הם בני' מ"ו
ועם י"מ הרי ס"ה כמנין אדנות הרי אדני משמאלא נמצא כי ציור האלף בצורה שהיא לשם מ"ה שבת"ת זו היא נוהגת
אל שם זה הרי איך שם יאהדונהי בסוד א' ואמנם ענין כולל בסוד עניית אמן לפי כי הלא אחרנו כי אמן הוא כוונת
חיבור ב' שמות הנ"ל ואמנם צריך שיש חילוק בברכות גם יש חילוק בעניית אמן כי יש עניית אמן להתפלה ובמלויה ויש
לברכת הנהנין והמצות ויש אמן של הקדיש הא' נ' בחינות והנה עניית אמן של הקדיש נק' חיבוק והענין כי צריך לכוין
להקדים בכוונת עניית שיקדים ניקבא לדוגמא שתחלה יתעורר שם אדני ואח"כ שם הויה וכן זהו הסדר כנודע אידהנויה
כי הנוקבא מתעוררת תחלה אליו ואז הוא מחבקה ולפי' אותיותיה קודמות והטעם הוא כי לפי שהחיבוק קודם לנשוק
לכן בתחלה הכל הוא החיבוק שהוא סוד הקדיש ואז אותיותיה קודמות אך ב' חלוקות האמן האחרות שניהם נקרא' נשוק
ולכן הם שווים כי לשניהם הכוונה בהם הוא הזכר ולכן אותיו' הזכר קודמות בהם כזה יאהדונהי כי לשניהם הנשוק הוא
החיבוק אז הזכר מתעורר תחלה תמיד כי אין הנקבה מתעוררת רק פעם ראשונה שהוא החיבוק ומשם ואילך הוא
קודם תמיד ואמנם עכ"ז יש קצת חילוק בין שני בחינות אלו כי עם היות שניהם בחי' נישוק עכ"ז יש נישוק שהזכר נושק
לנקבה והוא מקדים אליה ויש נשיקין שוים כאחד זה נושק לזה וזה נושק לזה ואמנם זהו ההפרש בין אמן שבתפלה ובין
אמן של כל הברכות ושל כל המצות ושל ברכת הנהנין כי זהו שהוא מקדים לה כי נשיקה הזאת יותר ואח"כ נשיקה הזאת
שוה שהיא לנוקבא ונמצא כי התחלה יו"ד ה"א של הויה ואח"כ שוה א' של אדני עד שתמצא זה כזה ליחד בשיקו לא אך
תמיד הזכר גובר על הנקבה והוא יאהדונהי חוץ מן הקדיש כנ"ל ואמנם איזו חלוקה מהם היא לברכות הנהנין ואיזו היא
של התפלה נלע"ד כי נשוק התפלה הם שוין לפי שהם נשיקין שוים של עת הודאה האמיתי בתפלה כנודע ואז נושקים
זה לזה ברעותא חדא אך ברכות הנהנין והמצות הם נשיקין קצתן שקודם השנים שאז הוא לבדו הזכר מתחיל לנשוק
ולנשק ואמנם בזה יובן ענין בהא דרב ספרא הנז' בפ' תרומה שראהו חמיו שהיה מן הענ"כ לענות קדיש והענין הוא
כי זה החסיד שהיה גלגול התחלה [illegible] ענה לענין החיבוק ולא עתה בגלגול לתקן ואמנם כבר ידעת כי המתגלגל על דבר
פרטי צריך לתקנו באופן שיבא לידו מעשה וימסור עצמו עליו ולכן כל עוד כי עדין לא תיקן ענין החיבוק לא רצה להזדווג
עם אשתו וכנראה מלשון הזוהר ואמנם כשבא לידו ענין שמסר עצמו להפיל עצמו והנגע בה לענות קדיש שהוא סוד
החיבוק כנ"ל ואז נתקן מציאותו אח"כ ע"י ההוא שהרש אז תיקן בחי' הנישוק ואח"כ נשא אשתו ונזדווג עמה כי הדבקים
עדיין להיות נסדר ולכן עד שהשלים החיבוק שהיה צריך לתקן כנ"ל לא היה יכול לעשות נישוק וזווג // //

כל מה שאנו מתקנים בתפלותינו בחול עצמו נעשה מעצמו בשבת וזהו שאנו קוראים אותו תוספת שבת כי בחול אנו מעלים
העולמות אל מקום הראוי להם שבין כל עולם ועולם ובשבת נעשה זה מאליו ואנו מעלים לעולם השלשה
התחתונות למקום שהיו בעליונות // היוצא חוץ לתחום יותר מאלפים אמה [illegible] אין חייב מלקות לפי שהוציא
את עצמו לבר חוץ לתחום הקדושה שהם שיעור התחומין ב' אלפים כמבואר אצלנו ועכ"ז אך העושה מלאכה
הוא גורם להכניס הקליפה תוך הקדושה וגורם רע לו ולעולם ולכן עונשו גדול מאד וזהו מחלליה מות יומת מלשון
חלל שמכניס הקליפה למקום חלל הקדוש הנקרא שבת וזהו לשון חילול שבת // //

מלה שהארכנו בסוד שבע שהוא בסוד שבע ימים ושם הארכנו בסוד סת ומה בר ושם הארכנו ג׳ שה הקדושה
ושקר הקליפה ושם כ׳ ארכנו כי הקליפה נוטלת הקדושה שהוא ו׳ שבתוך הה׳ שהוא הקדושה הנוטלה
ע״י עיבור זוה ה׳ ההוא וכשהאשה מנאפת לוקחת ומתעברת נב׳ מזמני והיא היתה תחילה ר״ל הש׳ ואחר
משימה אותה הקדושה בסוד ו׳ והנה הוך אותה הה׳ שלא להתעבר בו ולא די זה אלא שע״כ מעורבת
טוב עם רע ואז מתחלה הה׳ שאותה ה׳ והיא מתחלה ונעשית אחות מאד ואז נעשה מן ר״ת
ק׳ ואמנם כשהקדושה מלבשת הקליפה היתה משובה תחלה מן ואח״כ היתה סוד ה׳ טוב כלו רע והנה אותה
ה׳ מורה עלה הכל וק׳ זו מורה על ק׳ שלקן כי הנשמות להכל מכניעים את הקליפה והנה כשיוצאי׳ לחקל
המפתין תכוין אל מקום הפנוי כי כשעולים בתחתונות לבא חיצונות ונשאר מקום בתחתונית פנוי והלק והנה
חקל לשון חלק בשני פתחים גם חק לאותיות חלק כב׳ סגול נקוד והענין כי מה שהיה למטה אשר אחר
המקום על פני חלק כב׳ פתחים ומגי׳ מתנו הנה אלה עלו למעלה ונשאו חלק שלהם ומזה כב׳ סגול והנה
תכוין כי חקל כני׳ שם ס״ג ואותיותיו שהם עשה הרי ע״ב ואדני סה״כ חקל ותכוין הבו לי״י בני רה״כ
ובני אלים קין חמשה ה׳ אלפים להיותה הן על יוד ואחר כ׳ הבו הבו הבו שהם עלית בראשונות מעשיך
להיה אז נעשו הנשמות הדרת קודש ולכן השתחוו לי״י בהדרת רה״כ ואחר שעלו בראשונות שהם היכל
קדש הקדשים דעשיה אל היכל ה׳ נעמ׳ ובהיכלו כלו אומר כבוד כי זה היכל השמש על כי׳ה הנק׳ כבוד
ולכן אין אנו מעלים מי התפלתנו אלא פנימיות העולמות שהם הנשמות לבד והחיצוניות נשאר במקומו
ועתה כשהיה בקבלת שבת אנו מעלים החיצונות ומכש הפנימיות שעולה מעצמו שלא על ידנו אך צריך
צריך לכוון כח י״י למבול ישב כשם י״י ולא לעלות הנשמות כי מעצמן עולות רק שיקבלו אור גדול מהכלי׳
שנכללו למעלה ואחר שנכללו מעצמן אז אנו מחשיפים להם האור של אותו המקום אשר שם עלו ע״י מה
שאנו מכוונים בשם י״י הנז׳ גם תכוין להעלות ניצוצות של הנשמות שבמעמקי הקליפות שלא יכלו לעלות הם
מעצמם ואנו נהפם להעלותם ע״י כונה הנז׳ // // מים אחרונים כבר כתבתי כוונתם האמנם מצאתי
כתוב בקונטרס כונה אחרת משונה קצת והוא כי כתבתי שיכוין בשם אהיה דיודין כי יתנן ודאלפין ביד
שמאל במילויים שהם ... אותיות ותכוין הא׳ כנגד [illegible] כד׳ אצבעות האחרות ומה שמצאתי כתוב הוא זה
שיכוין בפשוט השם שהם ד׳ אותיות כנגד [illegible] וה ד׳ אותיות אלו היותם מתמלאים במילויים ובמילוי מילויים
תכוין כד׳ האצבעות האחרות גם תכוין כי אהיה בפשוט ובמילויו הם י״ד אותיות כן יש כ״ד [illegible] ותכוין כי
הגדולה הוא עיקר כלם ולכן יש בו כל השם בכללותו שהוא פשוטו ואח״כ המלא הד׳ אותיות כנגד הד׳ אצבעות
והם כנגד כלם י״ד // // מקרא משנה תלמוד כבר הארכנו היות מקרא כעשיה משנה כיצירה תלמוד
כבריאה וקבלה באצילות ואמנם יש חילוק במאמרי הזוהר שנראה שכל אלו הם בנוקבא גם
יש בזוהר שהנביאים הם נה״י של דבורא והכתובים יסוד דדבורא אך הענין דע כי זה הוא כי הכל בנוקבא
ואמנם הנוקבא כוללת כולה בחינות כי כל מה שיש מן הד׳ עולמות ולמטה הכל נק׳ נוקבא ונמצא כי קבלה היא
במלכות דאצילות והתלמוד בבריאה ומשנה ואגדות ומדרשים ביצירה והמקרא בעשיה הרי כי הכל הוא נוק׳
והנה בקבלה עצמה יש מלה חלקים והם נחלקים לג׳ של הנוקבא דאצילות והתלמוד נ״כ יש בו מה חלקים
ונחלקים בבריאה וכן המשנה ביצירה כי שהוא כשש קצוות של הנוקבא דיצירה ושם הם ו׳ סדרי משנה והמדרשי׳
והאגדות והתוספתות והברייתות הם בשאר היצירה והמקרא בעשיה כל תורה כתובה שבו נביאים כנגד שבו והכתובים בסוד
המלכות שבה כשהם יחד ואין להאריך יותר בזה // // תנאים הקמת שמצאתי מה שכתבתי כבר לפני המגהה
חו׳ והתחלתי ה׳ [illegible] מורי ז״ל [illegible] פירושי׳ ושמות ושכחתים ואיני זוכר כי אם ה׳ מהם והוא
בפסוק הראשונים שבפסוק התחלק [illegible] שם א׳ והוא מתקן והוא שם א׳ [illegible]
[illegible] שפתחים ואיני זוכרם והנה כשאנו מוציאים שם [illegible] הקח האות [illegible]
[illegible] האחרונה [illegible] התחלתה באות י׳ [illegible] ק׳ [illegible] למעלה
והתחלתה באות א׳ וכן [illegible] באמר האלף [illegible] והנה תכוין בשם הנז׳ שהוא כני׳ ב׳ מילויי ע״ב [illegible] אהיה [illegible]
[illegible] שהם [illegible] על שם [illegible] ושם אהיה [illegible] שלה

קלפות

קדמות מילוי יוד ה"א רק הר"י תקונו הוא ב' מילויי הנז' ושניהם היתהם הם ב' שמות פני ריבוע קס"א עולה
קדמות ואם תסיר הריבוע הפשוט שהוא לס נגדו ישאר רק' ועם מילוי עב' שהוא מ"ה הרי תקונו שהם אורות
השם הנז' שהוא מתקנו וכס"א מצאתי שם זה שנק' מתוק // גלגול // דע כי לפעמים מתגלגל האדם
באשה לעון שעשה כגון משכב זכור ומוצא והנה נשמת זאת האשה היא נשמת זכר ואינה יכולה
להתעבר כי אין שורש מיין נוקבין לה להעלות כדי לקבל מיין דכורין ולכן האשה הזאת צריכה זכות גדול להתעבר
ומתוס עיבור אא"כ להיות באופן זה שיתעבר בזאת האשה סוד עיבור איזו נשמה של אשה אחרת ואז
ע"י שיתוף אותה האשה בה תעלה מיין נוקבין ואז תוכל להתעבר ואמנם אח"כ כשיולדת פין שלא אותה האשה
ה' בסוד עיבור לכן אחר שתלד היא אינה צריכה להיות בה בסוד עיבור ואז נכנסת באותו הולד ויוצא נקבה ולכן כל
אשה שורשה מן זכר ר"ל מנשמת זכר אא"כ שתלד זכר כא' נקבה ואותה הנקבה היא האשה שנתלבשה בה בסוד עיבור
האמנם לפעמים ע"י זכות גדול הולכת אותה הנשמה הנקבה ואינה נכנסת בתוך הולד ה' נשמת זכר אך צריך זכות
גדולה והנה אם הולכה אשה זו להתעבר פעם אחרת אא"כ אם תחזור אותה הנקבה הראשונה להתעבר בה פעם
אחרת ולכן אם הולד ראשון היא נקבה צריך שתמות בה לשוב לחזור בה בסוד עיבור ואם ילדה זכר אז אינו צריך
למות לחזור בה בעיבור ה' אותה הנקבה שבאה בה בעיבור פעם ראשונה והנה לה היא תחזור עתה פעם אחרת
להתעבר בה וגם עתה צריך זכות גדול גם אפשר לפעמים שתהיה נשמת זאת השנית נשמה אחרת זולת הראשונה
וגם לזה צריך זכות גדול כי הלא אין עיבור כלום רק שיש איזו קורבה ביניהם וכודאי כדי להיות עיבור א' בכל
תנאיו שהצורך להתעבר משפחת עצמה וגם שתהיה קרובה אליה או דומה אליה וכן כל סלא בזה צריך תנאים
וזכות גדול ונבלה וכן הוא בכל פעם ופעם שתתעבר // ענין רפ"ח ניצוצין // סבר האדם כמה מקומות כי הז'
מלכים דמיתו יהו לבריאה וזהו מיתתם כי כלתו שיולא מעולם לעולם נק' מיתה ואמנם ז' מלכים אלו הם סוד
ז' אחרונות של האצילות וירדו אל עולם הבריאה כמבואר אצלנו ואמנם הכלים לבדם הם שירדו ונשברו ונשארו
בבריאה והוא סוד מיתת האדם אשר יש בו גוף ונפש ואמנם הגוף נשאר בארץ והנפש פורחת למעלה אל שורשה
הראשון כך אלו המלכים ירדו גופם לבריאה ושם קבורתם ואמנם נשמותם שהם האורות שלהם עלו אל האצילות
כי שם שורשם והנה כמו הגוף נשאר בארץ נשאר בו הבל דגרמי לאותם העצמות כן כדי שיהיה בו איזה חיות ויוכלו
לעמוד קיימים עד זמן תחיית המתים שאם לא היה נשאר בהם שום לחלוחית לא היו קמים בתחיית המתים
וזהו הסוד לאותם שאינם קמים בתחיית המתים לסיבת איזה עון כי אותו עון גרם להסיר ממנו כל אורותיו
של הגוף וזהו סוד העצמות היבשות שראה יחזקאל כי אחר לו הטיפה כי נמשך נתן ולכן לא היה אז בתחיית
המתים ואמנם גם במלכים אלו נשאר קצת רוחניות להחיות אותם הכלים כמו החייתם שהוא הרוכן כי
לעתיד שיהיה הגוף כבר היה הכל בז' מלכים ואין כל חדש תחת השמש ומיתת מלכים אלו והחיי' גם הוא סוד
תחיית המתים ואמנם נשאר בהם קצת חיות בכל והוא מעט מזער לצורך קיום הכלים ההם ואמנם חיות זה
הם ניצוצות אור העליון שנשארו שם כי אעפ' שהאורות חזרו למעלה באצילות הניחו שם שורש קטן מהם
ונשארו ניצוצות שלהם בתוך הכלים להחיותם ואמנם הניצוצות ההם הם רפ"ח ניצוצין וזהו סוד ורוח אלהים
מרחפת אותיות מת רפ"ח כי בחינת הניצוצות שירדו בבריאה בסוד מיתה הם רפ"ח ניצוצין והם כודאי האורות
הגדולים הגדולים עלו למעלה והיותר גרועים נשארו עם הכלים ונבאר עתה סדר האורות ומעלותם וגם מדרגתם
זה למעלה מזה הנה נודע כי האורות של האצילות כלם הם בחי' הויות ונבאר עתה כי ד' בחינות יש בהויות והוא
כי אא"כ שיהיו ההויות אלא מתמלאים או פשוטן שהוא עב' או במילוי ס"ג או מ"ה או ב"ן ונבאר עתה הויה של עב'
ומתוה יתבארו כל השאר והנה ידוע משורש של האור ועיקר שלו הוא ד' אותיות של הויה פשוטים והוא עצמות
האור האמנם זהו בהיותם אותיות ממש בעיניהם אמנם יש בחי' אחרת בסוד מספר וחשבון כמו כגון אם נאמר
כי ד' אותיות הויה הם כנגד כ"ו ואין ספק כי עתה האותיות עצמן הוא יותר שרש ועיקר אור יותר מחשבונם ומספרם
גם כל זה הוא בחי' פנים כי גם יש בחי' אחוריים של האורות וגם עתה שייך ב' בחינות כנז' שהם האותיות בעצמן
ומספרם גם יש בחי' אחרת והוא ד' אותיות השם בהיותם במילוי כי היותם במילוי הוא יותר קטן מלוי כנז' הן וגם
כי שורש השם והויה הם הד' אותיות עצמם כי המילויים אינו אלא ע"י השם וזאת אותיותיו לחוץ וגם בסוד המילויים

יש כי בחי' אותיות עצמן או בחינת המספר וכן כולם כזה במילוי ובמספר וכן כולם בזה עד אין קץ ועתה
נבאר סדר מדרגתם ומעלתם כפי העיקר והשורש הם ד' אותיות הויה כפשוטם אחכ מדרגה התחתונה מהם היא
מספר וחשבון ד' אותיות שהם כ"ו אחכ מדרגה אחרת הם אותיות של אחורים כסדר מלמטה לא כמספר והם י' אותיות
י' י"ה יה"ו יהו"ה אחכ מספר וחשבון אלו האחורים שהם בגי' ע"ב אחכ אותיות מילוי השם שהם עשר אותיות יו"ד
ה"י וי"ו ה"י אחכ אחורים של זה המילוי כבחינת אותיות והם כ' אותיות יו"ד יו"ד ה"י יו"ד ה"י וי"ו יו"ד ה"י וי"ו ה"י אחכ
מספר עשר אותיות המילוי והם בגי' ע"ב אחכ מספר כ' אותיות המילוי של זה האחורים והם בגי' קפ"ד אחכ
ה' אותיות של מילוי המילוי אחכ מספר אותיות האחורים של מילוי המילוי וכן פונה בזה הלך על אלה מדרגות
על הנז' וכיוצא בזה הבן כשאר השמות מ"ה וס"ג וב"ן וכן בכל השמות שבכולם והנה כל המדרגה הק' והיא לחכמה
הוא אור גדול מהשגת אליה ואמנם לרדת הניצוצות בודאי שהיותר התחתונות נשארו שם בכלים ואמנם לא יהיו מכל
הבחינות בשוה כי הלא שם ע"ב מאד ושם ס"ג קטן ממנו במדרגה ואחריו שם מ"ה ואחריו שם ב"ן והנה כי ודאי כי מכל
הד' שמות הויה אלו נשארו ניצוצות מהם להחיות הכלים שלהם כי ניצוצות של ע"ב יורדו אל הכלי שלו וכן ס"ג שם ס"ג בכלי
שלו כי אין לו כניצוצות של ס"ג להחיות כלי של ע"ב וכן פונה בזה לכן לא יהיה כלי הויה אחרונה כדי להחיות הד' כלים
רק יהיה חלק מכל הויה והויה לצורך הכלי שלו ויהיה החלק הגרוע שבו והאחר נשאר למעלה הנז' ואמנם לזה החלק
שירד למטה בודאי שלא ירדו כל ניצוצות מן ע"ב כמו מן ס"ג כי שם ע"ב להיותו גדול מאד לכן לא יהיה בו כל שפע
כמו ס"ג וכן ב"ן לא ירדו כל ניצוצות של ס"ג כמו של מ"ה וכן מ"ה אל ב"ן וזה מבואר ועתה נבאר מצד הם והתחלה
צריך להקדים לך כי הלא ידעת כי עשר נקודות יצאו כלם תחלה והניחו רושם באצילות והנה מן הכתר נעשה אחכ
בעת התיקון פרצוף א"א ומחכמה ובינה אבא ואימא ב' הפרצופים ומחסד עד יסוד נעשה פרצוף א' שהוא ז"א
ומן העשיה נעשה פרצוף נוקבה דז"א האמנם כשנתקנו ונתלבשו זה בתוך זה הנודע לא נתקנו במקומם ממש
כי א"ק הוא אורך האצילות כלו והנה אבא ואימא היו ראויים להיות במקום חכמה ובינה כמו שממש
היה שורשם ותוקם נעשו אבל לא נתלבשו רק במקום חג"ת דא"א כי נ"ה שוניות דא"א מעלות ואחכ אבא בחסד דא"א
ואימא בגבורה דא"א ואחכ זעיר שלקח ו' נקודות אינו מלביש רק ת"ת לבד שהם נה"י דא"א לבד אחכ הנוקבא
נשארה במקומה ממש שהוא להלביש מלכות דא"א ונמצא העולה מזה כי שם ע"ב אשר הוא חכמה ושם ס"ג
שהוא בבינה נמצא שהם מלבישים לחג"ת דא"א אמצעי ששורשם מחכ"ב נמצא כי שם ע"ב הוא בחסד ולכן חסד
בגי' ע"ב ושם ס"ג בגבורה אבל שם מ"ה אינו אלא בת"ת נה"י לבד עם היותו כולל וקצוות ומהם פורע ושם ב"ן
הוא במלכות לבדה הרי כי אלו הד' שמות כלם הם בז"ת התחתונים ונבאר עתה הסדר שלהם כי הלא משם ע"ב
שהוא בחסד עלו הגדולות שלו באצילות והם ששה מדרגות הראשונות שהם הד' אותיות והאחורים ומספר הד'
ומספר האחורים ועשר אותיות המילוי והאחורים שלהם הרי הם ששה בחינות ומשם ולמטה כל שאר הבחי'
ירדו למטה לבריאה שהוא מספר עשר אותיות המילוי ממש ולמטה והנה בודאי כי כל מה שיש למטה
ממדרגה א' הכל נכלל בה ואינו נחשב רק לבחי' זו לבד וכל השאר נכללים בפני עצמו ולכן כיון שירד מספר עשר
אותיות המילוי מכ"ש שירדו כל שאר המדרגות שלמטה ממנו ולכן אינו נחשב רק לבחי' זו לבד וכל השאר
והנה מספר י' אותיות המילוי שליוה"ן הם בגי' ע"ב וכבר ידעת כי מציאות רפ"ח ניצוצין הם נ"ע ע"ב וע"ב רבועי של
ב"ן והרי ע"ב שהוא מספר י' אותיות מילוי יודין ירד וכל שאר המדרגות שלמעלה ממנה נשארו למעלה באצילות
והנה משם ס"ג שהוא יותר גרוע ירדו ממנו ב' מדרגות יותר ממה שירד משם ע"ב והוא שירדו
ממנו ב' מדרגות אחרות שהם עשר אותיות המילוי דס"ג בבחי' אותיות עצמן וכן ירדו בחי' המספר שלהם
הרי שירדו ב' מדרגות יותר מן ס"ג ממה שירדו מן ע"ב ומשם זה אנו מונין מבחי' ס"ג שירדו ממנה ע"ג ניצוצין
שהם ס"ג וי' אותיותיו הרי ע"ג פי' כי עשר אותיותיו והם עשר אותיות המילוי דס"ג עצמן בבחי' אותיו ממש והס"ג
ניצוצין הוא המספר של העשר אותיות הרי ע"ג ומן הת"ת שהוא שם מ"ה ירדו ב' מדרגות אחרות יותר ממה שירד
משם ס"ג והם מספר הד' אותיות ומספר המילוי שלהם ונמצא שלא נשארו מבחי' שם מ"ה באצילות רק ב' מדרגות
הראשונים שהם בחי' הד' אותיות עצמן ובחי' האחורים שלו ונמצא כי הניצוצים שירדו ממנו הם ע"א ניצוצים שהם
כ"ו ומ"ה בגי' ע"א ועתה צריך לבאר קשיוני זה למה בשם ע"ב אין אנו מונין רק חשבון א' ובשם ס"ג ב' חשבונות

שהם

רעש

שהם שם ס"ג וי' אותיותיו וכשם מ"ה כ' חשבונותיו ומ"ה ולמה יש הפרש בינהם יען הענין הוא כי כבר אמרנו
כי הכל הנה כבלה ד' שמות הנז' הוא שהמדרגות שיש בין כחי למספר האותיות המילוי כלם נכללו ואמנם כל
המדרגות מגשם ולמטה אינם מנוים שהם נכללים בהם ואינם נזכרים כולם אחדים כמלא כמדרגה והקומה
אחת ולכן אין אנו מזכירים כאלו הרבה רק אלו הד' ומספרם שיש כל מילויים של ד' שמות אלו שהם ע"ב ס"ג מ"ה
ב"ן והיותם משונים מילוי זה ממילוי זה לכן כל הד' מילויים נזכרים לפי שזה הוא כנ' ע"ב וזה ס"ג וזה מ"ה וזה ב"ן
ואינם שוים במדרגה א' האמנם צריך נ"כ לידע כי במקום שאנו מונין הפנים אין ראוי להזכיר האחורים כלל כי הפנים
הפנים נופלים מכש"כ שנופלים האחורים ולכן אינם מזכירים כלל גם ראוי לידע כי כל מקום שיש ב' מספרים שאין אין
אנו מונין אותם מי כי הלא נודע כי האותיו' דס"ג וד' דמ"ה יהיו בבהא ועכ"ז שכבר מנינו האותיות דס"ג אין צריך למנות
האותיות כי גם אם היו יוצאים הי' אותיות של ע"ב בודאי שלא היינו מונין ה' של ס"ג אבל כיון שלא מנינו הי' אותיות
של ע"ב לפי שלא יצאו לכן אנו מונין הי' של ס"ג שיצאו ואבל הי' אותיו' של מ"ה אעפ"י שיצאו אין אנו מונין אותם
כיון שכבר מנינו הי' של ס"ג כי כבר אמרנו כי גם הד' מילויים הנז' לא היינו מונין אותם ד' פעמים אלא להיותם חשבון
משונים זה מזה כי זה ע"ב וזה ס"ג וזה מ"ה וזה ב"ן והנה הטעם הוא כמה שנקדים לך הקדמה אחת והוא כי הנה
כשמונין אותם שוין הם נשארים שניהם למטה מי כי הלא כחי האותיות המילוי של מ"ה כשהוא יורד נשאר הקשור
במקום האותיות של מילוי ס"ג שיצאו כבהא כי כיון שהם שוין שאלו הם עשר אותיות ואלו הם עשר אותיו' לכן
נשארים למעלה עם האותיות הנ"ל ולכן אין אנו מונין לשם מ"ה בחינת האותיות כיון שמנינו עשר אותיותיו
של ס"ג לפי שאלו נכללים באותם של ס"ג ונשארים שם ואין ראוי למנותם בפני עצמן והענין כמה שנודע כי שם של ע"ב
יצא תחלה לבריאה ונשבר תחלה קודם של ס"ג לפי שאצילות ע"ב קודם לשם ס"ג וכמ"ש מלך אדנים בן סדר
יהדהם ולכן באירך שם מ"ה כבר הי"ה שם של ב"ן למטה כבהא ייר ופענכן ונשארו כחי האותיו' מילוי כי
אותיות מילוי של ס"ג דבוקים להיותם שוין בחושבן כי האותיות לזה וי' אותיות לזה אך כחי המספר שאינם שוין
שזה ס"ג וזה מ"ה אינם שוין לכן לא נכללו זה בזה ואז כחי מ"ה ירד למטה במקומו ולא נשאר דבוק עם הכינה שלבהא/
ואמנם נ"כ מספר כו' שהוא שורש הד' אותיות לא ירד מבחי' ע"ב או ס"ג מבחי' מ"ה לבדו ולכן אנו מונין מ"ה וכו' הרי
פארנו בחי' הנקודות שיצאו מן ד' שמות הראשונים שהם ע"ב ס"ג מ"ה ירדו ומהם הן נקודן שהם ע"ב המילוי שם ע"ב
ומ"ב דשם ס"ג עם עשר אותיותיו ומ"ה וכו' מילוי שם מ"ה הרי הכל הד' וכבר פארנו למה מנינו אלו הבחינות ולא
זולתם שהם מדרגות אחרות ואמנם מעם הדבר שהוא שם כן ירדו ע"ב נקודות אחרים וכזה נשלמו ר"מ נקודות
כי תכלית שם מאלו הד' שמות ירד ע"ב נקודין וד' פ"ע ע"ב הם רפ"ח אך כי אין קל שוין כי זה נבחי' א' וזה נבחי' אחרת למעלה
לגילוי כי העב"ל שלו והן הוא ע"ב של מספר האותיות המילוי ועב"ל של שם ס"ג הוא ס"ג וי' אותיותיו ועב"ל של מ"ה הוא כו'
ומ"ה וכבר נתבאר לעיל הטעם ועתה נבאר זה העב"ל הרביעי של מלכות מאיזה בחי' הוא והענין כי הלא הוא בחי' הוספת
של הי' אותיות של האחורים של שם ב"ן והוא כנ' ע"ב ודע כי המלכות להיותה התחתונה מכולם היה בה שבירה גדולה
מכולם כי לא נשאר ממנה באצילות רק בחינה א' לבד והיא בחי' ד' אותיות ההויה וכל שאר המדרגות ירדו למטה
לבריאה וזהו סוד שנשארה המלכות נקודה א' לבד ואתה הבי' פארנו לעיל כי כשיורדים הפנים אין האחורים נמנים
ולא כבסן הוא להפך כי לא ה' שאנו מונין בחי' האחורים אלא שהפנים לא נזכרו כלל ו"ל כי טעם האחורים הוא לפי שאין
אנו מונין פנים כי בג' שמות הראשונים שמנינו פנים לא מנינו בחי' אחורים אבל כשאין נמנים הפנים נמנין האחורים
ונמצא כי העב"ל שלו הוא של אחורים כנ"ל ועתה נבאר כי אעיקרא דדינא פירכא ולמה אין אנו מונין הפנים של שם ב"ן ועוד
כל המדרגות של הפנים א' לא' ונתחיל מן הגדולה כי הלא נזכר מספר הד' אותיות שהם כו' למה לא נמנה זה יתורץ
עם מה שכתבנו לעיל כי כשיש ב' מנינים שוין אז התחתון נעור ונשאר למעלה ולכן אין למנותו לפני עצמו והענין
כי גם טעם מלב' כבר מנינו מספר ד' אותיות שהם כו' כנ"ל ולכן זה הכו' של שם ב"ן אינו נמנה כי הוא מתחבר עם כו' של
מ"ה ושם נשאר למעלה גם מספר אותיו' המילוי שהוא בחי' פנים שהוא כנ' כן עם שאינו דומה לשאר המילויים ואכ'
היה ראוי למנותו והענין כי כבר ידעת כי שם ב"ן של המלכות הוא בחי' ב' הויות מתוש כי היא הויה כפולה מטה המלכלה
כנודע כי באותיות ול' נעשים יו"ד ואז כל השאר הם שני הויות מתוש באותיותיהם ר"ל יוד הה וו הה כשתעשה מילוי
היו"ד שהוא ול' יוד אחת יהיו יי הה וו הה שהם ב' הויות והנה ב' הויות אלו הם כי הויה ראשונה היא בחי' הזעיר והויה

והויה שניה היא בחי' נק' בה עליונה ונשאר מתחכהן זו"ן ומאיר זא' כנוקבא אז נותן זא' לנוקבא האה"ה הויה שלו ואז
נעשים ב' הויות לנוקביה ונעשה בה ב' הויות שם ב"ן ויחב' כיון שאין עשה אלא מן הזעיר אין ראוי למנותו למלכות
בפני עצמו ולכן אין אנו מונים שם ב"ן וגם ההויה שלה עצמה שהוא כו' אינו נמנה כי הוא דבוק למעלה ונשא' שם ב"ן
של זעי' כנ"ל ולכן אין אנו מונין בה אלא בחי' הע"ב של האחוהים כי בחי' פנים אין למנותם מקום כנז' ואמנם מאותיות
המילוי שהם בחי' פנים והיא משונית מן הג' ראשונים למה אינו נמנה אך זה יתורץ עם הנז' כי שקר אותיות של שם
זה שורשו מן הזעיר כנז' ולכן אינו נמכרכרי נתבארו כל הרפ"ח ניצוצין שהם ר"פ ע"ב וג' ראשונים הם בחי' פנים
והע"ב הרביעי בחי' אחוהים //// ועתה נבאר לך כי הלא כבר ביארנו כי מחוב' ומלכות משם יהו' ע"ב
הנז' שהם רפ"ח והנה מן הנה' נ"ב וראי' שגם מהם ירדו ניצוצין א"כ צריך לידע מה הם הניצוצין שירדו מהם
גם למה לא נמנו כמו הרפ"ח והענין נבאר תחלה כי מה שירד מהם הוא כי הלא נודע כי נה"י הרי תלוי נוסף ואין כח
מהם נמנה בפני עצמו ואין הויה נמוה לבלא' מהם רק הויה א' לשתהם נמצא כי הויה היא של נצח וחצי הויה של
הוד והנה וראי' כי הויה הנחלקת אינה עולה בשם רק ב' האותיות ראשונות שהם יה' כנודע כי הוא משלבנה שמות
שאינם נמחקים אך זה אינו שם בפני עצמו ולכן נה' הם ב' שמות של יה' גם היסוד נק' יה' כי הרי אינו בחי' עצמו
רק הלא כלולה מן האורות העליונים כנודע ולכן אינו הויה נמוה רק שם יה גם הענין כי הנה נודע שיש להקד
זא"ב יסודות א' דאבא וא' דאי' וכל א' מהם יש בו ה' חסדים וה' גבורות והנה ה' חסדים דאו' מתפשטין בזא' מן
החסד עד ההוד ואמנם מה שירד ביסוד הם ה' גבורות דאי' וגם ה' חסדים וה' גבורות דאבא כי אלו לא יצאו
כנ"ל והכר ידעת כי סיום יסוד דאבא מסתיים ביסוד דזעי' ונמצא כי מספר ט' חסדים וגבורות הם ביסוד נ"ל ה' חסד' וה' גבורות
של זעי' שהם י' חסדים וה' גבורות הרי יה' גם טעם אחר לענין חסדים דזעי' דאי' שעשה כי הרי כי ארנו כמה
מיני חסדים הם כי ג' בחינות הם כי למעלה לדעת שם הוא שרש הה' חסדים ואח"כ מן האחד' מתפשטי' עד
הוד ה' חסדים הרי י' חסדים אח"כ האורות החסדים האלו מתקבצים ביסוד הנק' כל הרי הם ט"ו חסדים ונחזור
לענין כי הנה' אינם נהויות נמורות אלא נ"ב יה' והנה כל בחי' המדרגות שביארנו לעיל בשם הויה כלם שייך
נ"ב בשם יה' והנה דוגמת מה שירד משם מה כך יה מן יה' כנז' כי לא נשאר באצילות ב' ניצוצות הראשונות לבד
שהם ב' אותיות יה' ועם האחוהים שלהם י"ה אמנם מספר הב' אותיות יה' למעלה ומכ"ש שאר המדרגות של
מטה ממנו דוגמת מה שירד מן הרפ"ח ממש ואמנם כל ניצוצין שירדו מן נה' אינם נזכרים לפני עצמן לפי
שהם מתחכהם כלם בניצוצי הרפ"ח והכר ביארנו לעי' כי כל מה שמתחבר עם מה שלמטה ממנו אינו עולה
בשם למעלות והנה כענין האחוהים שלהם אין צורך ליתן טעם כי אין האחוהים נמנין כנ"ל אכן בענין הפנים
נבאר עתה איך מתחברהם עם שם מה' בכל בחינותיו והענין כי נה' יה' הם בנ' מה' והרי איך מתחברהם עם
שם מה' שברפ"ח ואעפ"י שאין ב' חשבונות אלו שוין כי זה מן המילוי וזה מן הפשוט אין בזה חשש וכמו
שנית' טעם בזה גם אין הכונה רק למצא מציאות שיתחברו ואעפ"י שאין החשבונות שוין גם מילוי שם יה'
הוא באלפין כי הלא נה' אלו הם נה' דאי' שמילוי מילוי אלפין והנה יה' ממלא באלפין ובנ' כו' והוא מתחבר
עם שם מה' עם הכו' שושבו ואעפ"י שאינם שוין במציאותם וסוד הענין הוא כי הלא הרפ"ח שהוא שם מה' כבר
פארנו כי הנשאר אותיו' של מילוי עם העשר אותיות שלמן ב"ן יעמדו שם ונתחברו עמם כנ"ל ואמנם אנו מתיראי'
כי כיון שעלו אלו הי' אותיות למעלה שלא יעלו המספר שלהם עמהם שהוא בנ' מה' כי המספר נגרר אחר
האותיות ויעלו אחר שרשהם ואם יעלו שם מציאת הגלי' של רפ"ח גרועו אחר לבתי ניצוצות ולא יוכל להדבק נצ"ת
התיקון הצריך ולכן אנו מעלים ניצוצות של נה' שם כרפ"ח כדי שיתקשרו עם מספר מה' של רפ"ח ולא יעלה
אותו מספר עם שם מ"ה ולכן כיון שאין הכונה רק לבחי' זו אין אנו מקפידים שיהיה חשבונם שוים ממש כאי'
היה כך אעפ"י שלא עי' נמנה היה עולה ומתחבר אל כל ערך שיש נמנה הם עולים אעפ"י שאין חשבונם שוים
ואח"כ למה בשם של מ"ה היו אין אנו חוששין שמא המספר יעלה למעלה עם שורשו שהם י' אותיו' של מילוי
ולטענה זו יעלו י' אותיות של מ"ה מהמילוי למעלה במקום הע"ב כדי לקשר שלא יעלו והתשובה כי שם ע"ב
לא ירדו י' אותיות המילוי בבהאה כלל רק הם נשארו באצילות והמספר שלהם ירד בבהאה ולכן אין חשש
שיעלו כי כיון שהוא בשלם א' אינו יכול לעלות מעולם לעולם וכסברא אחר כי בעולכהם ירדו מן האצ' לבהא'

כי לא היה להם כח להיות שם כנודע ולכן נשברו ואותם הי' אורות עצמן שהיו אורות גדולים הם נשארו באצילות
והמספר יוד שבהאה כי הם יכלו לקבל האור ואח"כ איך יחזרו עתה ממספר שלהם לעלות אל האצילות מחמת חסרון
העירוב שלהם שהם הי' אורות כי אין בהם כח לעלות אל האצילות אותם המספר של מה היה יכול לעלות לשורש
שלו שהם י' אורות שעמדו בבינה כי הלא כל זה הוא בבריאה ויכול לעלות שם כי אינו אלא מספיקה למעלה
ואינו מן עולם לעולם ועתה נבאר כיון שאורות של נה"י לא נתחברו בכתר אלא כדי שלא יעלה המספר שלו
לידבק בשורשו שהם הי' אורות שנשארו במקום הפנימי ואח"כ היה צריך שימצא י' אורות באלו הנה"י מחמת
המילוי כדי שיהיו במקום אותם הי' אורות של מה שעלו ואותם העשן הוא כי הרי בשני שמות יה יש י' אורות
מהמילוי ואלו הם במקום אותם הי' אורות של מילוי שעלו מן הה"ק אל שם פנימי והנה אמנם שב' שמות יה הם
ואח"כ עם אורותיו יש בהם עכ"ב אין כאן קושיא אם יהיו אורות מרובות על העשר אין כאן חשש ואין קפידה
רק שלא יהיו מחוסרות מי' אך אם יהיו יותר מי' אין כאן חשש הנה נמצא כי אורות ונצוצות של נה"י כלם עלו
ונתחברו שם בכתר ולכן לא עלו כמו ה' הנצוצות של הי' שמות עב"ס מה כן שהם רפח נצוצין שאינו
מוזכרים בכל מקום // // עיין שם בן ארבע וכו יתבאר סוד הנ"ל בספר ... הבן (חכמה
וחכם בבינה העני) הוא כי כבר ידעת כי אבא נחלק לשנים הא' עד החזה והוא אבא עילאה והשני
הוא ישראל סבא מן החזה ולמטה וכנגדו באימא נק' בינה והתבונה עד החזה נק' בינה ומן החזה ולמטה
תבונה ואותם ב' אורות יה משמש הויה הם רומזות באבא ואי' כנ"ל וצריך שיהיו כן כלם בחינות הנ"ל ואותם
זה יתבאר לך מתוך בזוהר פ' ויקרא ופ' אחרי מות לפרש כתיבת השם ונוכו ונוגה ועשה ואותם סוד הענין
כי הלא באות י' של השם כונתו אבא ואי' עילאין ובאות ה' נרמזו ישראל ותבונה והענין כי יוד מלא יש
לה נ' אותיות כמה יוד י' כנגד אבא הנק' י' והם נכ' לעשר ספירותיו ושני אותיות וד' של מילוי יוד הם רמז
לבינה כי נם הם יה של אימא ונם שיעורם הם נעשים ה' לסוד ד' על ו' כי כבר ידעת כי בינה נק' ה' כי
ידעת כל מציאות הנוקבא היא סוד המילוי דדכורא כי היא מלבושו אלו רינתות מלכות עם זא כי זאת של
הדין כמאמר חסד ונבואה ואח"כ בן הנבואה לנוקבא ומתחלה היתה שמאל דנבואה הוך ... ומילוי ... של
זה שם היסוד הגבורות ולכן הנקבה נק' מילוי הזכר והענין נ"כ כי זה הוא שם במילוי אלפין ומילוי בנ"י יוד
ומשם נמשכה המלכות הנק' חוה שהיא בנ"י יוד גם פה הענין כי מילוי בנ"י הן והנקבה היא הנן ולכן נמצא
המילוי וכן הענין למעלה כי אימא היא מילוי אבא כי אבא נק' יוד ואימא נמצא מילוי של יוד שהם ב' אותיות
ו"ד ונעשים ה' כנ"ל וזהו הכן בחכמה כי אמנם שאות י' היא לחכמה עכ"ז השתתף אות הקטנה עמה וזהו הבן
בחכמה כי באותה הספירה נכללת הקטנה עמה בנ"י אחר"כ אמר וחכם בבינה הי' כי אות רא' שונה שבשם נק' בינה ועם
הערך עמה החכמה וזהו חכם בבינה והענין כי גם באות ה' יש אבא ואי' והם סוד ישראל סבא ותבונה כמ"ש בפ' ויקרא
פ' סדר כתיבת אות ה' שבשם הרא שונה היא באופן זה ד' כי העוקץ של אחוה הה' הוא סוד י' והוא סוד חיבור
ישראל סבא ותבונה שהיא ה' והרי ב' זיווגים העליונים נרמזו בשני אותיות יה וכלם נקראי' אבא ואי' בסוד הבן
בחכמה וחכם בבינה כנ"ל ומי שאימא עילאה נמליה יתיר ולכן לא נרמזה באות י' רק במילואה לבד ומש"כ כאשר
הכרעתי) וזה להיות העלמה גדולה וסוד הענין כי נודע כי זיווג אבא ואי' תדיר דלא פסק כמלא נבקן) והחרא שה')
והידוע על החיבור והייחוד הנפלא שחכה הבינה באות יו"ד של אות החכמה ונתחברה החכמה באותה של
הבינה ואין לך חיבור גדול מזה ומלבד חיבור זה נעשו אבא ואי' וישראל סבא ותבונה שהם ב' בחינות ועכ"ז נבאר
יותר כי גם באות י' נכללה הנוקבא מדכורא ובאות ה' נכלל הדכורא בנוקבא והענין כי מש"כ אבא ואי' כחדא נפקי
וכחדא שריין הוא באבא ואי' עילאין כי בישראל סבא ותבונה שיש זמנים שאין להם זווג והוא כשהאם רובצת
על האפרוחים בזמן היניקה שאז אימא כהוך זא' כנודע ואין שם זווג וזה הקו כי יש מאמר שאומר לאבא
בירושלים של מעלה עד שאבא בירושלם שלמטה והנה ירושלים של מעלה היא אימא ונראה מכאן שיש הפסק
זווג נכ' כל ימות החורבן בין אבא ואי' וקשה על מאמר הנ"ל ונהר יוצא מעדן דלא פסיק תדיר אך הענין הוא
כנז' כי אבא ואי' עילאין אין להם הפסק אך ישראל סבא ותבונה יש להם הפסק למעשים והנה אבא ואי' עילאין
בזיווגיהו תדיר לכן נרמזה אותם ונקשרה ייחוד גמור עמו באות י' עצמה ולא באות ה' הנפרדת מן אות י' אך

ישראל סבא ותבונה נרמזו באות ה' בכלל והטעם כי הלא ישראל סבא ותבונה מתלבשים זה בתוך זה כי לכנס
בתוך ראש רחל כסוד הדעת אלו ואז נודע כי ישראל סבא נכלל ומתלבש תוך התבונה והוא סוד ה' הנעלם תוך
אות ה' הנזכר לפי אחר שני אותיות ה' הם זו"ן דרך שני ושמו יהושע כאור לפי כדרך הראשון והוא סוד
עיבור זא' בתוך אימא והטעם כבר נתבאר כי באורות יה הם אבא ואי' ואמנם אות ה' הרמוזה באימא הי' עלאה
ד' זה פי' והנה עשתות הבינה הי' ד' ואמנם אות ו' שבה רבה היא המוח שבתוך הה' לסוד שבור ס"ג זמנים היו
כי לא שהם עיבור ויניקה ומוחין ע' זמנים אלו עיבורים להיות נרמזים בשם הה' ויה כמו הנה הזמן הוא סוד
ו' נקודות וכאשר נתעבר בתוך אימא אז נתגלו ג' בניו ג' והנה נודע כי אז לא היו בתיקון קוים רק זו שלב
זו ו' נקודות זו למעלה מזו כי זהו סוד מיתת המלכים וכאשר היו ו' נקודות זו על גב זו היו צורת ו' ארוכה
שהם ו' נקודות זו על גב זו נקודין זו על זו כזה ; שאז כי התחלה היה ו' ארוכה ועתה להיותם בתוך אימא
הם ו' זעירא והוא סוד ו' שבתוך הה' שהוא ו' קטיעא ג' כלהו ראש כי הראש הם ג' ראשונות ולפי שלא היו רק ו'
קצוות לבד לכן אין ראש לאורך ו' של הה' דאימא ולא המפתח זה רק שאחר אין בה שיעור ו' ארוכה כלהו ראש
רק ו' קטנה וזעירא לפי שהיא נכללת כב' ולבן ו' זו היא נחלקת תוך הה' והעיר כהנה ואינה דבוקה בה
כדמות אות ה' להורות שאינה מכלל גוף הבינה רק סוד הזעיר שהוא בעיבור בבטן המלכה ואחר כך יצא לחוץ
ונהיה כבחי' אות ו' שבשם ואמנם התחלה הכל מה שהיה אז בעת צאתו מבטן אמו אז נתפשט ומה שהיה
בג' ג' ו' זעירא נעשה עתה ו' ארוכה אך עדיין לא היה לו ראש רק ו' קצוות לבד מתפשטין שהוא סוד היניקה
ואחר כך נתוסף באות ו' זו בחי' ראש ואז הוא זמן המוחין ואז באו לו ג' ראשונות ונעשה והיה כו בחי' יוד
נקודות הנגלות בצורת אות ו' בהיות לה ראש הרי נתבאר עניין זא' ובחינתו וכן המלכות תחילה היתה לבד
אות ה' פתוחה לבד שלפנים אות ו' בהיותו במעי אמו ואחרי צאתו אז נעשית גם היא נקודה ונעשית ד'
הכלה שבשם ושיקה ד' המבואר בסוד ה' ראשונה אבל עי' הזיווג רצה לה הנית שרשו והשמה לה כסוד
רוחא לשדי בגוה ואז נעשה לה אות ד' זעירא ונעשית אות ה' שלימה // // דרך שלישי וכו' יתבאר שני
הדרכים הראשונים והוא סוד אשה מזרעת תחילה יולדת זכר והעניין היא כי הלא אבא הוא סוד י'
שבשם ואימא סוד אות ה' שבשם ואמנם יוד במלואה יש בה ג' אותיות וכבר ידעת מש' רז"ל כי קינים וזוכר
יאבא וכלא ד' כדרך הראיי נרמז וסוד העניין כי עיקר אבא הוא סוד אות י' שהם ימי הלידה ואמנם
כשמזריע טיפת הזרע צריך שתהיה כלולה מדכר ונוקבא כולא' והם זו"ן והם ו"ד שבמילוי יוד
ו' זעיר ד' נוקביה ונמצא כי כשהאיש מזריע הוא מזריע טיפה דכורא ונוקבא כחדא ונכנסים תוך
בטן אימא אז נתעברו ומן ו"ד שעושים לו ולפי צורת ה' דאימא היא צורת ד' על ו' נוקבה על דכורא
הרי כי כשהאיש מזריע תחילה יולדת נקבה תחילה ואחר כך זכר אחר כך אימא הוציאה לחוץ ו"ד דכורא על אמנם
נוקבא דכורא תחילה ו' ואחר כך ד' נוקבא כי אור כבהם אלו כי הנה כלם להכלה עשית והתחלה הכל היה
התחלה ואז כאשר נתקנו היו נרשמים כמו שהם זו"ן בבחי' ו"ד והטעם כי כמו זא' הוא מן ו' ראשונה אלו
כי כבר ידעת כי גם בחינת הנוקבה אחור באחור עם זא' עד ד' כי אין לה מקום רק ד' אחרונות שלו שהם נה"י
אונה"י וכן היא שורש לאבא ואז יהיו זו"ן כסוד ו"ד דמילוי יוד בהיותם לאבא אחר כך כשנבראה אימא ונרמז
אלו הבנים תוך מעיה ואז התחיל נעשית היא עצמותה מן אותם האורות הנכנסים בה מן זו"ן ולהיות אימא
נקבה לכן מתחלקין לה ההארות ו"ד של הנקבה שתהיה למטה כסוד ד' ראשונה ואות ו' של זא' שתהיה למעל'
כסוד ו' קצוות שלה ואז היא שם ד' על ו' והיא צורת ה' ומזה שהיא סוד העלמות דאי' והנה אימא נקרא'
עולם הבא אשר שם צדיקים יושבים ועטרותיהם בראשיהם והנה סוד זא' הנק' צדיק עליון היושב כנזכר
שהיא הבינה ושם יושב ועטרתו בראשו שהיא סוד ד' של הנקבה שהיא מין עטרה על ראש אות ו' שהוא
הצדיק וזהו סוד ועטרותיהם בראשיהם ד' על ו' כי ה' מקפת על אות ו' מין עטרה ממש הרי כי מה שהיה
התחלה תוך הזכר ו' על ד' נהפך במעי אמו בעת שנתהפכו באימא ונעשה לו שהיא כה התחלה ואמנם כאשר
הפנה הזריעה והוציאה אותם לחוץ אז נהפכו ויצא ו' תחילה דכורא ואחר כך נוקבא ה' וה' שבשם הרי כי האשה
מזרעת להוליד זכר בתחילה עוד יש שני לבהם אחהם יהוה ה' חסדים וה' גבורות תחילה לדעתהם ה' חסדים

המתפשטים

המתפשטים בב' הם ה' גבורות אחכ בזעיר ויסוד דזעיר כי שם הם מתקבצים כל הה' גבורות הנז' בסוד והי'
החוטא נבקרין [?] וה' גבורות אלו הם סוד ה' אחרונה דרך שני יהם ה' חסדים וה' גבורות הה' חסדים המתפשטי'
הם ה' גבורות הנשארות למעלה מהמלך [?] ובאחרונה היסוד ששם יודין אחכ כלם בחד החסדים והגבורות
ושם מתמתקין וכפי שני זה הוא סוד שם יה הו' היוצא מהה' יהה [?] השכל וידוע //

סוד ג' מוחין דקטנות שהם ג' אלהים [?] הוא אלהים הוה לחכמה והדין לבינה והאלפין סדעת כמבואר
בדרוש כל פסח וגם בסוד הקדש ומילוי יהא אך של אהיה להפך יאה וכמו שנבאר בע"ה //

כללות כל הנשמות הם ס' רבוא והתורה היא שורש הנשמות דישראל ולכן יש בתורה ס' רבוא פי' אשר כפי כל פי' מן
הס' רבוא משם נתהווה שורש נשמה א' מישראל ולעתיד לבא כל א' וא' יקרא וידע כל התורה כפי הפי' המגיע
לשורשו אשר על ידו נברא וכן הוא בגן עדן ויש נשמה שכוללת כמה פירושים ונשמת משה היתה כוללת כל הס'
רבוא ולכן ידע כל הס' רבוא פירושים ולכן בכל לילה אחר צאת הנשמה בעת השינה הנה מי שזוכה לעלות הוא קורא
שם אותו הפי' המגיע אל שורשו אכן יש בחינות חלוקות כי בלילה זו מאיר יותר פסוק זה בנשמתו ובלילה אחרת
פסוק אחר והכל כפי מעשיו ומורי זלה"ה היה רואה בפניו איזה פסוק היה מאיר בו יותר ואז היה מבאר לו כפי
הפי' השייך לו כפי נשמתו מלבד שהיה רואה במצחו והיה מבארו לו כדי שכאשר יקראהו כהלכה העלה נשמתו
למעלה ולא [?] כן ויעלו בהם אחרים גם שהחוטא לא ירגיש בהם וס' רבוא אלו פירושים הם כפי הפשט והדרש
[?] והסוד והקבלה וכן פלא כזה כי אין לך נשמה שאינה כוללה מכלם //

רנ כי כבר ביארנו כי בכל
א' מכל יס' הנוקבה יש ג' בחינות פנימי' והיצון ואמצעי וכן בכל יס' הזעי' וכן דאמא וכן דא"י וכן דא"א ועכ'
ביארנו כי בכל א' מאלו הג' בחינות הנז' יש לו חיה ונשמה ונפש ורוח לחוץ מיס' שאין בכללות שלה רק עשר בכל
עשר שלה רק נשמה לנשמה א' לכלם וכן נשמה א' ורוח א' ונפש א' מתפשטת בכלם והנה דע לך כי חוץ
מג' בחינות שבכל ספירה וספי' בין מים דנוקבה בין דזעי' וכו' יש בחוץ לספירות אור א' המקיף לה ונמצא כי ד'
בחינות יש בכל ספי' יש ג' מקיפין גם יש בכל ספי' וספי' מכלם סוד אור מקיף על ג' האחרים המקיפים
גם יש לכל יס' דנוקבה דא' אור המקיף לכלם גם יש לכל א' מיס' הזא' אור א' מקיף לכלם גם לכל יס' דא'
זכר ונקבה יש אור א' מקיף את כלם גם דע כי כל אלו האורות המקיפין כל הפרצופים הנז' הנבללים בזא ונוק'
כולם הם סוד אור הבינה המקי' את הבנים בסוד סוכת שלום ועתה אור המקיף אותה יא מסוד הבינה
אחכ לעתיד לבא בעזה יהיה חדשה בארץ כי נקבה תסובב גבר הנה המלכות תסובב גבר דמיון הבינה עתה כי בעלה
יותר מהמה בסוד צדיקים יושבים ועטרותיהם בראשיהם ולכן כל אור המקי' שבזא' הוא בסוד שם אהיה
גם דע כי כל המקיפי' של הנוקבה אין בהם ניקוד אבל המקיפי' אבהת' יש בהם ניקוד גם זה נותן לספירות
עצמן כי כל ספירות נוקבה אינה מנוקדת משא"כ בזכר גם דע כי לעולם כל אור מקיף גדול מאד מאור
המוקף והוא נשמה אליו גם זה נותן במקיפין עצמם כי המקי' החיצון מחבירו מעולה מחבירו ונשמה אליו
גם דע כי אין בכל ספי' זה בין דזכר בין דנקבה שיהיה לו שם ע"ב מלוי כי הם סוד העקבות שאין טעם ולא
הח ולסוד זה מכוונים בסוד העקבה שאין לה טעם והח ודוק גם כי בכלה הוית הי' הנקודות [?] וכו'
שהם סוד הנשמה לכן יש לכל אות ואות מקיף א' //

ענין המקיפין של אצילות ראשונה
יצא מן הא"ס אור גדול ונחלק לשנים חלק א' נכנס בסוד אור פנימי' ומה שלא יכול להכנס
ולכנס נשאר בחוץ בסוד המקיף הנקו' אור אשלנו בסוד אדם קדמון לכל הקדומים וזה האור המקי'
הוא מקיף את כל האצילות כלו כי הוא גם עתיק ואריך מתפשטים בכל האצילות כלו והנה בסוד אור
המקיף הזה הוא בסוד אור ישר מלמעלה למטה ואמנם אור שנכנס בסוד אור פנימי גם הוא אין
בו כח לסובלו ולכן חלק א' ממנו נשאר בפנימיותו והחלק א' ממנו יצא ממטה למעלה אחר שנכנס
ונתפשט בתוכו חוזר לעלות ויצא דרך השערות ואלו הם סוד שערות שבראש שהם צינורות והמשכות
אל זה האור היוצא וכנודע מה שערות ממשוך הצינורות שלהם אז הוא אור מקיף לגופי מעלה וזה הוא
בסוד ממטה למעלה אור החוזר הרי ב' מקיפין א' אור ישר וא' אור חוזר אך אור ישר הוא אור מקיף
כולל לכל האצילות ואור החוזר הוא מקיף פרטי אל הפרצוף לבדו ולא אל שאר האצילות ואמנם שסוף

סוף אור זה ניכר לגמרי אור חוזר להיות מקיף כי לא יוכל הכתר לסובלו וא"כ מה שנכנס בפנים נשאר בתוך
עתה ולא לגמרי אור מקי' מן הראשון אך העניין כמה שנתבאר כי אחר שכוונת המאציל שיהיו ב' מקיפין א' לכל
האצילות אור ישר וא' לכתר לבדו אור חוזר לכן מוכרח היה להיותו כך שיכנס לתוכו גמור אור פנימי לפי שאם היה
נשאר בראשיתה היה אור גדול ורב והיה מתפשט בכל האצילות על מוטו מן הראשון אותו שרה אשר נכנס בפנים מבחוץ
ונתפשט מלמעלה למטה וחזר להתפשט אורו ואינו מקיף רק לכתר לבדו וזהו סוד המקור שממנו יוצאים המים
לפי גובה המקום של המקור שיוצאים המים משם בתחילה כמו ערך זה יכולים אחר לעלות אמצעי שיהיו במורד
חוזרים ועולים כנגד מה שהיו בתחילה וכן כאן אחר שזה האור נכנס במציאותו ורוצה לעלות אח"כ אין באור הזה כח
לעלות יותר ממה שיש הסוד הזה לבד ולא לעלות עד האמ' עצמו כי ראש הכתר הזה הוא נעשה סוד מקור אל המים
האלו ואילו לא נכנס בו היה האור יכול לעלות יותר ולהדבק במקורו הראשון עד אמ' עצמו והיה אורו
רב והיה יכול להתפשט עד סוף האצילות אחר מסוד הכתר כבר ידעת כי הוא כולל מחסדים וגבורות
מסוד מה ומ"ב זה מימין וזה משמאל כמבואר בדרוש אדם קדמון ושניהם נתקבצו בסוד ולאשר יצאו מן
היסוד מתחלקים החסדים שבימין ניתנין לחכמה אשר הוא מלביש לימין דא"א והגבורות ניתנו אל אימא שבשמאל
דא"א ואמצעי שכולם נתקבצו ונתחברו יחד ביסוד עם אחר שהם באים מלמעלה זה לחסד ונצח וזה
לגבורה והוד דא"א כנודע לכן כאשר הם חוזרים לצאת מהיסוד הם חוזרים ליתר מקומם וכזה תבין ענין
אבא ואי' להיותם נפקין ... שוין ושקילין דא כדא והטעם הוא כי הלא מן אור א' אחד שניהם
מתאימים ושווים א' ממש ואין חילוק אחד רק שאבא לוקח מימין ואימא משמאל ולכן אור דאימא אבא מאיר
... מאימא ועוד נבאר זה בע"ה והנה אור הימין נחלק לשנים חלק א' בסוד אור פנימי וחלק א' בסוד אור מקי'
דאבא וכן אור השמאל נחלק לאור פנימי ואור מקיף לאימא ואמנם לפי שאבא מאיר ... מאימא לכן גם אור
ימין של אבא שנכנס בתוכו בסוד פנימי יוצא אח"כ דרך היסוד של אבא עצמו ומשם נחלק לב' קצתו לאור מקיף
דאימא וקצתו לאור פנימי דאימא הרי שגם אימא לוקחת מאבא מה שלוקחת מאמ' עצמו וא"כ יש לכתר
מקיף א' כולל את כולם ולאבא יש לו אחר המקיף הכולל שבכתר ועוד מקיף אחר מצדו כנ"ל וכן לאימא ואח"כ
... אור אימא מאבא כי אימא ניצולה משמאל וימין לבד ... אינו נוטל אלא מימין לבד והעניין הוא כי כבר
ידעת כי ימינא אתכליל בשמאלא דהוד וכאשר אנו אומרים ימינא מלבד שמאלא כלול בו והוא נכלל ואינו
ניכר ולכך אינו ניכר הימין רק הימין ונמצא כי באבא שניטל שמאל הימין ... שניטל השמאל שנכלל בו אינו
ואין אורו ניכר שם ונמצא שיש לו ימין ושמאל אך הנוקבא אין לה רק שמאל לבד ומאור הימין אינה נוטלת רק
מה שנשאר מאבא לבד וגם שהיא לוקחת אורו ממנו מאור דאבא ובכך אינו אור דא"א אלא דאבא והנה
יש לאימא אור פנימי ואור מקיף יותר מאבא כי גם היא לקחה מאמ' כמו אבא וגם נטלה מאבא ואמנם מאור
הפנימי דאבא גם ממנו יצא אור חוזר בסוד השערות כמו שנצריך וכן באימא ואין צורך להאריך כן אח"כ מאור
פנימי דאימא דרך יסוד שלה יצא אור לכל הז' התחתונות ... נחלק בסוד אור פנימי וחלקו בסוד אור מקיף
אח"כ מאור פנימי הזה חוזר לצאת בסוד אור חוזר דרך השערות כמו שנצריך והנה עד עתה דברנו לכללות כל ב
האצילות ועתה נבאר כפרטיו כי הלא גם בכל א' וא' עצמו יש להם כל הבחי' ממש כי תחילה נכנס בכתר אור
פנימי ואור מקיף ומהפנימי יוצא אור חוזר דרך השערות ומהיסוד שלו יוצא אור אל החכמה ובינה שלו עד"ה
ממש בכל י"ס דאצילות בכללות ואין צריך להאריך כי מובן הכל אך צריך אני להודיעך איך יש חילוק בין
ג' ראשונות לז' התחתונות דאצי' וכן בג' לג' ראשונות של הכתר עצמו לז' התחתונות שלו וכן בי"ס דאבא וכן בי"ס דאימא מלאה'
ואינו צריך להאריך ... כמו שהוא בכללות כן הוא בפרטות והעניין כי ג' ראשונות אינן צריכות ... כי
אורו החוזר ממטה למעלה לכתר או לבינה או לחכמה אינו מקיף אלא אל הכתר לבדו או אל החכמה או אל
הבינה לבדה אך מקי' העליון של דרך אור ישר מלמעלה למטה הוא כולל כל האצילות שתחתיו ולמעלה ... מקי'
של כתר הוא מהכתר עד סוף האצילות ומקי' של חכמה מקיף מן החכמה עד סוף כל האצי' וכן מקיף של הבינה
מקיפה מלמעלה עד למטה לסוף האצי' וכל זה מהמקיף היושר אבל מקיף החוזר ממטה למעלה אינו מקי' רק שתחתיו
... מקי' היוצא מהשערות הכתר מקיף את הכתר לבדו וכן החכמה וכן הבינה אבל בז' התחתונות לא יש מקי' לכל

א'

א' לבדו ואין האור נכנס בחסד ומתמנו נעשה מקיף המקי' מתמנו ולמטה עד סוף הה"ו ומלמטה למעלה יוצא אור
אל הגבורה ונחלק לב' לאור מקיף ופנימי וכן מגבורה אל הת"ת והנה אין הדבר כן רק שמן הבינה יוצא אור א' ונחלק
לב' חציו נכנס לאור פנימי כתוך הו' קצוות כאחד וחציו אור מקי' לכלם וכן מיסוד דז"א יוצא אור חציו לאור פנימי
לנוקבה וחציו לאור מקיף ונמצא לפ"ז טעם למה היה כן הדבר והנה זהו סוד מצות האצילות הנז' הנית' אלהנה ונמצא
התחלה סוד אלהא כתרא דאבא כו' כי הכל הוא כסדר המקיפין הנז' לעיל כי הלא הענין הוא א' דאבא כו' ומורה
כי הוא לבדו יש לו מקיף א' בפני עצמו וג' ספי' שתחתיו נבראות מתמנו ואינם בכלל המקיף אשר לו אלא א' לבדה
וג' לבדם וכן עד"ז כח' כי החכמה שהיא אות ב' יש לה מקי' לבדה ושאר ח' ספי' שתחתיה נבראות מתמנה וזהו
בח' וכן בבינה ולמטה כך כסוד נז' כי ה"ז שהיא הבינה נבראת מן הז' שתחתיה ויהיה גם הוא נז' אך מימיני כי כל
הז' הם השנים כאחד זה כנגד זה ואין החסד נברא מן השישה התחתונות כמקי' בפני עצמו רק המקיף הראשון של התחת'
הוא המקיף לכל הז' יחד ומקשרם יחד נמצא כי מקיף של החסד שהוא ראשון לכל הז' התחתונית הוא מקיף לכלם
כיחד וכלם נכללים בו וזהו סוד נז' מעתה לבד כי מהם לשית שהיא כנגד יוצא אור מקיף אל הז' וזהו סוד נז' כלם
נכללים בחסד שהוא בהן // // **עשרה** הראשונות מקיפות הם הראשונה רישא דלא אתידע ומתחיה עד
ספירות מכתר עד היסוד וכלם אלו הם נקראים א"א והנה רישא דא' עתיק הם ים' והם נשמה לא"א כנגד
ג' ראשונות נשמה למטה והז' הם חסד בכתר גבורה בחכמה ת"ת בבינה נה' בחגת הק' שנשארים תרין פרקין דנ"ה
נה' ומבק ג' ביסוד והם יוהי"ם לרבות כנהי' דא"א הרי כלות דרישא ע"לאה בא"א כלות דא"א בכל האצילות כח' שלו ונשארו
למטה כנה בכתר אבא ואי' תנ' חג' הת' בכל נקבי אבא ואי' ביסוד הלהין בנינים ונהי' דאבא ואי' מוחין בנינים לחגד
דז"א ונהי' דז"א ג' מוחין דנוקביה בנינים ואתם מוחין המקיפין הוא כי כל ג' ראשונות דרישא דלא אתידע הם מוחין
מקיפין לג' פנימיים דא"א וכתר חכמה דא"א הם מוחין מקיפין למוחין דאבא ואי' ונהי' דא"א גם דעתיק הם מוחין מקיפי'
למוחין דאבא ואי' ונהי' דא"א הם מוחין מקיפין למוחין פנימיים דז"א גם דאבא ואי' מקיפין ופנימיים ושם גם נהי' דא"א // //

דרע כי עד שלא נהיו זכר ונקבה פנים בפנים ונעשה סוד אצילות יסוד לא נגלה מציאות הדעת העליון שבין אבא ואימא
ולכן לא נזכר בכל הימים וזהו סוד שבין נגלוי אבר מאחוריהם הנז' בהש פכמאשיה להקדמה קף ג' עבד' ודע כי קודם
שלא נהיו זכר ונקבה אנפין באנפין לא נגלה מציאות יוד ושום מגלוי השמות כי סוד היוד לעולם הוא סוד המוח ונמצאין
זיוגין עקר למוח ולכן לא נמצאת י' הראשונה שבשם וזהו סוד שם מגלוי ההין שהוא אחור באחור ולכן אין בו ב' י'
ראשונה ודע כי הימים הם ב' פרצופין אח' והוא הכתר ויש בו ימים וכן אבא ואי' והם פרצופין שלמים ויש ימים בכלל א"א וכן
ז"א ולא היה בו ראש וזהו סוד ו' שבתוך הה' כנז' בכל א' מהם אך דע כי ההה' בשנאצל לא היה בו רק מציאות ו' והוא נו ו'
קצוות מחסד עד יסוד ולא היה בו ראש וזהו סוד ו' שבתוך הה' של הבינה שאין לה ראש אמנם אחר שיצא להון נעשה לו
ראש וזהו סוד מתלבש כך ישראל הרה בדרך כהויתו מ' אחר והוא שיצא מאמנה ואז יר' ראש
והענין כי תחת שלו עשרים חבר' ונהי' שלו נעשים חבר' לו וזה ע' המשכה ב' טעות אבא ואי' והם סוד ב' עומה וזהו סוד
בטעות שנימה לו אמו שהיא השא הלוה עתה נשאר לו חסרון נהי' והמשכה או הפנה להאריך רגליה למטה וסוד היסוד
שבה כי גם היא עלתה לבינה ואז נעשו לו תנה' כי זהו הנז' בזוהר ומבינה נפקים וזהו סוד כונן שמים בתבונה וזהו סוד
ובתבונה יתכונן ולכן להיותם מטה אינם לא מן הת' ולא מן המלכות ולכן מועילים לשניהם כי נעשים רגלים לת"ת ומוחין
למלכות ובזה תבין כי אבא ואי' מציאות א' וחכמה ובינה היא למטה כמוחין הנעשים לז"א והבן // //

דרע כי היכל לבנת הספיר שיש בכל עולם מד' עולמות כי הם כסוד היסוד והוא כולל ימין ושמאל וזהו לבנת הספיר
אך המלכות היא למטה ממנו מלכות דבריאה להיכל קודש הקדשים דיצירה ומלכות היצ' להיכל קודש קדשים
והענין הזה הוא סוד שמלכות גדולה להעלה והבן ודע כי המלכות דאצי' היא בהיכל קודש קדשים דבריאה על גבי ג'
ראשונות דבריאה וכן מלכות דבריאה בהיכל קק' דיצירה על גבי ג' ראשונות דיצירה וכן בעשיה והדרונה' שבהיכל לבנת
הספיר הוא סוד המשך הדעת העליון שבאותו עולם כי רזה שהוא והוא מתגלה למטה ביסוד בהיכל לבנת הספי'
שלו כסוד נשמת היכל זה כסוד הדעת // // **נם** דע כי ג' ספי' התחתונות דאבא ואי' הם מחכמה ולמטה
דלכך כאשר הסוד כתר של אבא וכתר של אימא ישארו ג' ספי' לכל א' ואלו יתלבשו ויעשו סוד ההקף אל
הז"א וג' הקוים כמולים מצד אבא ומצד אימא // היות המלכות עד ד' גדולה בהיותה אצל הכתר

במקום אצילותה והשני הוא כי הנה מקום אצילותה הוא אצילות החכ׳ חדוי דמלכא ושם נעשים לה ד׳
מלוחין הח׳ ונה׳ ואלו הם סוד הד׳ גדולה אשר שם והבן // // שלשה בחינות היו לה לאה אלהינו
בתוך הבינה שביה ו׳ זעירא נבללו כנ׳ ובחינת המלכות שבו כי המלכות לסוד ו׳ זו ואח״כ נגדלה
לחוץ אז נתפשטו כלהו קצוות ו׳ שלמה וכסופה סוד המלכות ואח״כ בקניית המוחין נשלם לה הרי נ׳ בחינות
שבו והראשונה היא סוד האובן שמשון לו ואח״כ יהודה עד בחינה ד׳ והוא כי הנה כדיות המלכות בסוף
וקצוות אז אינה רק נקודה זעירא ואין בה שום התפשטות אבל העשר שלה כלולים שם אבל אינה מתחלקת
לפרטי חברים ואח״כ נגדלה לסוד פנים לפנים אחר יש לה אחור והיא כאשר נתפשטה אז נהיה בה רק
מציאות אחת נקודה הראשונה הי׳ שעדה נחלקת לפרטי תכהם לסוד י״ס אך אין בכמותה רק ההיא נקודה לבד
כי כדי שיוכלו חיליה להתנהג עליה צריכה להתחלק לי״ס ואז נתפשטה ויורד ממקומה שהיא הכמאה ושם
מקומה הדיה הכלין וכל הכלן שהיכל רק שהם כתר כי המלכות שבמלכות היא בחינת ז׳ הדיקנה גודש //
דע כי בנוקבא ומוחין אלא זא׳ ונעשו אלו הנק׳ שבו כלסתה המוחין ושם לתרגתה חלה ואז מלה נק׳
סוד קנ״ה אז מגיע אותה החכה המוחין נתגדלו ונגדלו מוחין אל הזעיר // // //
אם תשיב משבת רגלך כבר הודעתיך איך כיום השבת נעשה מגבהין מה שנעשה כמו החול ע׳ התפלה
והוא כי כלל שבת קודם התפלה נכללים כל העולמות ב׳ בנ׳ מצד נה״י של עשיה בחינת דעשיה גם תבה
דעשיה בתוך דעשיה ותבה דעשיה בנה״י דיצירה וכן עד רום המעלות נמצא כי מקום נה״י דעשיה נשאר
חלל ופנוי והוא סוד התחום שבת המבואר אצלינו ונמצא כי ע״י הכללות שכל אלו העולמות כל הכוונה היא
להעלות הנה״י של עשיה למעלה וישאר מקום פנוי אל הקליפות פניהם לפי שנה״י הם לבד מעשה ושם הוא
שקר אחיזת החיצונים והרי זה דומה למי שמהם ונושא רגליו למעלה כדי שלא יתעכבו וזהו אם תשיב משבת
רגלך פי׳ אם תשיב תשימם למעלה כי הנה נה״י הם הרגלים העליונים אשר יגאו מחדש המבואר אצלנו כי עיקרם
אינם רק קצוות שהם חבד תנה״י אך נה״י נתחדשו ונתוספו ועתה ביום שבת חוזרים לכלל למעלה אל מקומם
וזהו מחוש פי׳ אם תשיב משבת רגלך שבוא השבת הרגלים שהם נה״י למעלה אך היוצא חוץ להתחום נוף העץ
זה // // עץ החיים הוא מהלך תק׳ שנה כבר ידעת כי עץ החיים זה הם ב׳ שמות אהיה הויה והויה
שלפנים אשר בבינה ואמנם אהיה במילוי הוא בגי׳ קמ״א במנין עץ ושם מ״ה עם י׳ אותיותיו עולה עה״מ (מנין)
החיים וזהו פי׳ עץ החיים ואמנם אומרים שהוא מהלך תק׳ שנה הוא כי כאשר תרבע שם אהיה במילוי ההין יוד
יהיה בגי׳ קרמ״ת ואמנם מילוי של זה הרבוע עולה תק׳ כי הרבוע עצמו של ד׳ אותיות לבדם הם בגי׳ מ״ד נמצא
כי מהלך עץ החיים זה התפשטותו שהוא המילוי שלו התפשטותו ההולך בתוך הרבוע הוא תק׳ שנה כי הרבוע עצמו
הוא מ״ד אך המילוי הוא תק׳ גם נלמד כי מלת מהלך העולה הוא כי גם שם מ״ה מילויו והרבוע עולה קס״ו ובאמיר
הריבוע עצמו של השם בלתי מילוי שהוא בגי׳ ע״ב ישאר המילוי לבדו במנין מהלך שהוא צה עם הכולל ////
אך האכלו ממנו נא כי אל נא׳ נשמה אחת כי אלו הם התהין עמהן הנ״כ וחי // אשר יאכל לכל נפש הוא
לבדו יעשה לכם ענין אמור המלאכה ביו״ט והיתר אוכל נפש סודו הוא כי כל היתום עומים כלם הם לסוד
התבונה המגיעה על הבנים ולא בבינה העליונה ובשם מה התבונה הוא שם של מ״ב ויום טוב עולה עב׳ במנין שם מ״ב עם
י׳ אותיותיו ואמנם ביו״ט עצמו יש חילוק כי ביו״ט א׳ עולו כפסח עולים הה׳ והמלכות עד שם למעלה בסוד ח׳ של
התבונה ובשבועות בסוף אחת שלה הכל כפי המועדים נמצא כי כל י״ט הם בתבונה והנה התבונה זו כבר פ״ארני שהי׳
המורכבת בינה ובסוד ידעת ענין הלה עליון הנה כרוש אדרת נשא כי הראשון כנגד בריאה והוא אלף עליון והשני
כנגד יצירה והוא זין והנ׳ כנגד העשיה והוא צד׳ והנה מלאכה בגי׳ צ״ו ולכן כל מלאכה היא בעשיה ולפי שאם רוקח הקליפ׳
לכן נאסרה המלאכה ביום זה שלא לעורר הקליפות אבל אוכל נפש הוא כנגד היצירה שאין שם כל כך אחיזת הקליפות
לכן הותר ביום זה ולכן המוצא ע׳ אוכל בגי׳ נ״ז כנגד עולם הבא שהוא יצירה //// נתנו את נבלת עבדיך וכ׳ ז״ל
נוה התחלה מתקן מקונן על נבלת החסידים ואח״כ על שפיכות דמם כי להפך התחלה ראוי לקונן על שד׳ ואח״כ נבל
את נבלת עבדיך כסדר המאורע אך הענין הוא כמאמרז״ל איך קראם חסידים והם היו רשעים אך הענין כי כיון
שקבלו עונש קראם חסידים והנה בעת קבלת עונש הוא התחלה בעת שפיכות דמם אז אין ראוי לקונן עליהם עתה

אך

אך אחר שקבלו עונש ונשפך דמם אז ראוי לקונן כי כבר שם הם קרואים חסידים שהוא כעונש הב׳ הבא להם
אחר היותם חסידים וזהו נתנו את נבלת עבדיך ואחר כל זה אנו מקוננים עליהם ולמסרם על של שרה שנזכר
קבלו עונש שניה והם חסידים עתה ראוי על של׳ // // ואתה קח לך בשמים ראש כבר ידעת כי המר
דרור היה משקלו הק׳ והיה נשקל כפעם א׳ אך קנמן בשם היה נ׳ משקלו הק׳ רק שהיה נשקל בשני
פעמים וזהו קנמן בשם חמשים ומאתים ומאתים הקנה בשם כל משקלו אינו אלא מאתים וחמשים וטעם הדבר
כי כל אלו הסמים הם סוד אלהים וכבר ידעת כי ג׳ אלהים הם א׳ בבינה וא׳ בגבורה וא׳ במלכות ואמנם מר דרור
הוא כנגד אלהים דבינה ולכן נק׳ דרור למוד וקראתם דרור שהיא הבינה והב׳ קנמן בשם נחלק לשנים כי
אמצעי שהוא לגבורה גם בהוד יש אלהים רק שהוא מכלל הזעיר ואין אנו מונין רק אלהים א׳ דבינה ואלהים
א׳ דזעיר ואלהים א׳ דנוקבה ואמנם האמצעי הוא כי בזאת עצמו הם ב׳ אלהים גבורה והוד אך שניהם נחשבים
כא׳ ואלהים שלישי שהוא קנה בשם הוא במלכות ואמנם סוד הק׳ הוא כי ב׳ אלהים א׳ עולה ש׳ וא׳ עולה ר׳ כנודע
הרי כי הכל הק׳ ולפי שכללות זה לבינה לכן היה משקלו הק׳ ולפעם א׳ ואמנם קנמן בשם שבזאת הוא נחלק לשנים
אמצעי שאינו אלא והם גבורה והוד ולכן היה הק׳ רק שנשקל נחלק רנ׳ לגבורה ורנ׳ להוד אבל המלכות שאין בה
ב׳ אלהים כמו זה לכן אין בה רק רנ׳ לבד ובפעם א׳ ובזה תבין כי כל סמים אלו נקראים בשמים ראש כי כלם אלהי׳
אלהים על הנ׳ וזהו ראש ב׳ אלהים א׳ מאות ש׳ וא׳ מאות ר׳ והאלף רומזת לאלהים עצמו גם דע כי בשמים ראש
שהם בינה [illegible] ומלכות וכבר ידעת שיש להם ג׳ אהיה א׳ דיודין וא׳ דההין וא׳ דאלפין אהיה דיודין בבינה ודאלפין [illegible]
וההין במלכות ואמנם ג׳ מלויין הנז׳ כלולי השמות עצמן הם כנ׳ שנב׳ בשמן בשמים גם ענין מר דרור הוא כי
מר הוא קך קך והם עירוף ב׳ אלהים וכל אלו הם באחורי הבינה וכנגד יש קך עירופים במלכות המתפשטת לגבי
כמבואר אצלנו ועם מעשה הזה היו כל אלו הקך קך אלהים מעורפים ונכללים זה בזה עד למעלה לבינה והיו מרומזי׳
וכלולים הם מר גם לקך דרור הוא מה שאמרנו כי האחוריים של המלכות הכוללת הקך אלהים וא׳ שם אלהים
העולה ר׳ ועם ה׳ אותיות הם רה׳ וכן אחורי הבינה הם פותא כזה כ״פ רה׳ כב׳ דרור וזהו מר דרור גם בזה תבין קבורת
אהרן הכהן בהור ההר מה ענינו אך זהו מה שאמרנו כי שם אלהים עם ה׳ אותיותיו עולה הר והם ב׳ הרים א׳ בבינה
וא׳ במלכות והאחד נביה מן השני ונכלל ונעלם בתוכו וזהו הר ההר הר שלגבי הר ושם היה קבורת אהרן וגם לאותיו׳
אהרן עצמו יש אותיות הר להורות על מה שאמרנו // // לך לך מארצך ראוי להבין אם קודם מתן תורה היה
עושה הזיווג בימי האבות או לא ואמנם כבר אמרנו יש הזו לזווג כי יש בו אותיות אבר ולם מגולה כי
זהו אל המו את היכל יסוד הזכר הנק׳ אבר עם יסוד של הנקבה שהיא ולם [illegible] ואמנם דע כי מתחלה
קודם האבות לא היה זווג לעולם וכבר ידעת הנקוד זווג חסד אך כשאין בו אלא רק רקעות אז אין זווג כי הזווג הם המוחין
את אלא עם מוחין והנה היו אז בבחינת רקעות לבד וכשבא אברם אז התחיל הזווג השלם להתעורר ולכן עד [illegible]
שלא היה זווג אך שאין לא היה זווג אך אמנם אמר לו הקב״ה לך לך כי שיבא לא׳ ויעורר האהבה והזווג [illegible]
וזהו סוד לך לך ואעשך לגוי גדול כי עד עתה כי״פ שהוא זעיר בסוד רקעות לבד ועתה יתגדל ויתמלא
עליו וידיו [illegible] גם שהם במוחין וזהו ואעשך לגוי גדול האמנם דע כי מעט שאנו אומרים כי כבר הזווג
בבחי׳ נתק לבד וכן כרה בחי׳ גבורה וכן בכל שאר הימים אומרים גם היה השאר גם בימי אברהם כי אז כל הזווג לא
היה רק בסוד החסד לבד ולכן הגדלת המוחין הוא מוח הח׳ רמז הנוטה לחסד ולכן אמר ואעשך לגוי גדול בבחינת
אברהם לבדו וכן בימי יצחק נתעורר מוח הבינה לו ואז הזווג ע״י הגבורה ובימי יעקב אז היתה השלמה שלימה והוליד
כמוה כי אז נתקנו הג׳ מוחין כלם ואמנם זכה אברהם לזה ואז עם אברהם כה׳ יהיה להראות שלה של הענה וכבר ידעת כי
כל המוחין הבאים אל ז״א הם ע״י הבינה שמתלבשים כתה׳ שלה ועולים בעליה ולכן שזכה לעורר הזווג העליון עם
לו [illegible] ואמנם ביצחק וביעקב לא הוצרכו לזה אחר שנרמזה הק׳ לאברהם שהוא [illegible] גם
נעשר שם של שרה מה ענינה והוא כי שרה היא נקבה והיא בסוד אלהים ואלהי׳ [illegible] היא ש׳ ואחוהם הוא ר׳ וה׳ אותיות
אלה׳ הרי [illegible] ואז היא [illegible] ועתה נבאר אומרו לך לך מה ענינו והענין כי עד עתה היה אברהם [illegible] ועתה
אמר לו הקב״ה שילך לו מארץ התחתונה אל הארץ אשר אראך היא נחה היא ארץ עליונה וזהו שאמר אשר אראך כ״כ
שעין לא היו לו מוחין [illegible] לא היתה מלכות [illegible] וזהו אל הארץ אשר אראך כי ע״י

ואעפ"כ לפי גדול שהוא הנגלת המוחין אז אראך שהוא הארץ העליונה ואמר נ"כ גויים ארצך וממולדתך ובית אביך
כנגד ג' ספירות שבקו החסד והם נצח למטה ונק' ארצך כי הוא קרוב למלכות ונק' ארצך וחסד יותר למעלה ונק' מולדתך
כי החסד יותר נגלה שהוא לאמה והוא גוף הקולה וביתאביך הוא תמוה אבא אל הארץ כיא לאה ואמנם אחר כך נמי
שנק' אברהם ואמנם יצחק ויעקב לא נתוסף להם ה' והטעם כי הלא עד עתה היה אבא אבר עם שהם ב' יסודות הה
והוא ולפי שעדיין לא היו המוחין היה חסר סוד הזווג הנעשה ע"י החסדים הבאים מתוך שני די דעת וכאשר נגדלו
המוחין אז ירש סוד הדעת ואז ניתנו הה' חסדים וזהו ה' יתירה שבו ונבר הודעתיך כי החסד נק' יומא דכולהו משום דאזיל
עם כולהו והוא המוליך הה' חסדים למטה לאמה ולכן נראה בו הה' מתאבר באחרים /// ° ויקרי כתו' אמרתי ב"ר
ידעתי כי יש ז' מלכין קדמאין כסוד אא' וכסוד אבא ואי' וכסוד זו"ן ואלו הם המלכים מלד הנקבה ונבר הודעתיך כי
אמנם שאנו קוראים אותם זהם נ"ג שלמים והם נ"ג אותיות שיש בשם בן דההין שבמלכות ואלו הנ"ג מלכים הם הקליפות וזוהמא
אלו המלכים והם קליפות מגושמ ואמנם כנגד הד' מלכים הם ל' אותיות השרשיים שבשם והה' מלכים הם ה'
אותיות המילוי וזהו סוד ארבעה מלכים את הה' וכלם מצד המלכות וכלם נקראו מלכים על שמה ואמנם עתה
מלחמה זו היתה לפי שעד עתה היה לוט קרוב אצל אברהם ולוט היה סוד הקליפה שכנגד אחורי זא' ולכן לוט
בני מה' כנגד שם המילוי אלפין והיה קרוב אצל אברהם והיה יונק ממנו ואז כל המלכים היו כמלוה ולא שקטו
ואמר אברהם נכנס כתו' לק"ים נזרת ואעפ"כ לפי גדול לעורך זווג העליון אז נפרד אברהם מלוט ולא
היה משפיע בו פן שנגלה הזווג בקדושה ואז כתב ויפרדו איש מעל אחיו ואז אותם המלכים לא היה להם
יניקה כלל ועיקר ואז נלחמו ביניהם והטעם כי הנה לא היה סוד התיקון אל המלבושים כסוד ל' שהם השרשים
אבל לה' עדיין לא היה התיקון ונבר נודע כי כל דבר בלא תיקון והוא מופשט מה לבוש יכול לעלות למה שלמעלה
ממנו להיות מלובש כתיקון והנה עד עתה שהיה השפע נשפע מאברהם היה שלום ביניהם אך לאשר חסר
יניקתם רצו אלו הה' לעלות למעלה ממדרגתם ולהתעלות למעלה על הד' שראים להיותם אותם גדול להיותם
בלתי תיקון וזהו החזקה והגבורה שהיה להם להתגבר על השרשיים ואז מהו להם ורצו לעלות למעלה מהם
ליקח שפע משם ולמעלה אך אחר להיות הד' שורש אל הה' אותיות השם עמדו נגדו ילם עם היותם מתוקנים ונלחו
אותם והתיקום ועבור מחמת חוסר השפע שבא להם שבו ולקחו את לוט כי הוא היה התחילה קרוב אל אברהם
ויונק ממנו ורצו להדבק בו ולעלות אליו כדי שישפיע אליהם ויקח שפע מאברהם לתת להם וזה הסוד רמזוהו
רז"ל באומרם כי כוונתם היתה ליקח את לוט כדי שיבא אברהם להצילו וישבו גם אותו עמו והבן זה ואמנם מלכים
אלו כל א' יש בו סוד אדם כמבואר אצלינו ואמנם המלך האחרון שבהם שהוא מלכות אין לו רק יו' וחסרים
ממנו כנ' למספר אדם וזהו סוד ומלך בלע היא צוער כי היא בני' יו' ולכן נק' צוער כי היא עניה מכולם
וכנגדו בקדושה כתי' איה שהיא אשרך כי ע"י איה זה שהוא מלון היא אשר הם במלכות ע"י אלו רמזה אל הכנים
ואמנם נבאר קצת שמות מלכים אלו דע כי ה' מלכים אלו הראשונים יש בהם ל' מיתות בד' ונגדם ל' מיתות
אחרות מלבד ל' מיתות הנז' שהם סקילה שרפה הרג וחנק והנה מלבד אלו יש כרת ומיתה לה' שמים ומלקות
שהוא במקום כרת ואמנם אמרפל אמר והפיל אברהם לכבשן האש סוד שרפה גם בו סוד הכרת שהוא סוד
קליפה ראשונה הנק' כרתיאל ושנער בני' הוא כרת כה' אריוך הוא הראשונה לבינה ולכן יש בו אותיות
אך כי כנגד אהיה ובאלסר הו' סוד הנבואה מזה הכן סוד רב ושמואל כי רב הוא עב' הן' שהוא כמה אך
שמואל נק' אריוך שהוא לבינה ולכן היה אומר שמוא לברכה ויישר חלי אבעמים כי אהוך בני' ורב כח
אלפר הוא בני' אלהים במילוי אלפין שהוא בני' רנ"א כדר לעומר כ"ר הוא דרך כ"ב יבק שיש בקדושה לעומר
בני' שדי הויה והנה כדר לעומר בני' שם דרך והנד' ובקדושה בני' ושם דרך אראנו בישע אלהי' עילם הוא אהיה
דההין בני' קנא תדעל הוא עת"ל עת הוא עב' ק"ל עב' קלס ב"ן ודל הוא שם בוכו ארני ול' אותיות מילוי
ושמות ה' מלכים אחרים הם ברע הם אותיות רעב דע כי סוד הרעב נמשך כאשר הויה ואלהים הם כסוד
אחוהים ולכן הויה כסוד אחוריים עולה עב' של רעב ואלהים להבוע עולה ר' הרי רעב והנה שהם לפנים
אז הוא שבגע כי אלהים מוהן הוא ש' והויה דודן עב' הרי שלגע מלך סדום חסר ו' בני' ק"ל הם ב' שמות
בן שהם בקדושה ברשע הם אותיות ברע הן שמוה על רע גדול יותר מברע והוא מלבד שאלהי' והויה הם
בהבוע

אברהם מלעט
ולא היה

בהכונה סוד אחור גם יש אלהים אחר שהוא כמנין יוהך שעולה ש׳ וזהו ש׳ של כרשע ואז נמצא כל הבחינות
של אלהים כריבוע וכמילואו ושם הויה לבדו ... א׳ וכסוד הריבוע שנא׳ הם סוד שגד ימי הלבנה
אשר הם ברשות זה שמאבר שם אבר שם הוא שדי והויה אבר הוא הויה אדני הויה אלהים //
בני מכיר עלו לה כבר ידעת כי ענין שלשה שמות מב׳ נתעלית המלכות למעלה והם מב׳ אותיות מלמעלה
וכן משם מה׳ וכן משם סג׳ ואמנם נמצא אלו הם בני מכיר כמנין אדני בהכונה כזה א׳ אד׳ אדנ׳ אדני
שהוא בני מכיר וזהו סוד בני מכיר עלו לה כי ע״י נמצא אלו שהם בני עמוק כו׳ עולם מכל הכתר למעלה וזהו
בני מכיר עלו עם עלו לה // אחרי האזינה יי׳ כהתיבות פסוק זה עם הגני מבל תיבת בינה הוא מני
אהיה כזה אחרי האזינה יי׳ הגני והתיבת כי נה מוה על בינה עצמה הרי כל הפסוק מוה שהוא היא
אהיה // שמעו עם יה שסה זכרי עם וה׳ רמ״ח וקשיא למה אותיות ראשונות הם יו״ד כלא העשה והיה
חוי להפך והטעם הוא כי שם זה הוא בזא כ״ס שלו והנה בראש שלו הם אותיות יה׳ והיות שהם נעלמי
בהי של הבונה לכן הם סוד היו״ד והם סוד הלם המתפשט בתוך השפה ניהן להתיות הגוף אך מה בזא ולמה
ששם הוא סוד וה׳ של השם אינם מתלבשים בהי׳ של הבונה ולכן הם התוים כמנין המ״ס י״ס ////
תורת יי׳ תמימה משיבת נפש עדות יי׳ וב׳ פקודי יי׳ וב׳ מצות יי׳ וב׳ יראת יי׳ וב׳ הם וקצוות דזא׳ הנה׳ הויה
כמו שנבאר בנה׳ ולעני תורת יי׳ הוא כחסד ושם הויה // כני תורת שהם התרו וזהו סוד שיר התרו הנז׳
בזוהר שיר השירים שהם חמשה ואלף וגם הכלולת הם ששה ואלף והנה שם עב׳ הוה׳ נאשר תמנה אותיות כזה
יוד ה״י ו״י ה״י עולה ש״י בויו עולה של שד ויו כ״ה י׳ עולה של נב׳ הרי הם כלם תתקם ומילוי שם עב׳ עולה תלו הרי
התרתרו // // סיסרא למה הודרכו הכוכבים להלחם כו ומה היו נבל רצ״פ סיסרא הוא אור הדעת
של זא׳ ומשם הוא יונק מצד הדעת והוא יונק מכל בחי׳ הדעת שהם י׳ הויות ה׳ חסבי חסדים וה׳ גבורות מצד
וזהו סוד סר של סיסרא והנה כלם קס מסוד מילוי אלהים והכר ידעת כי מה׳ וכו׳ גם הם בחי׳ זא׳ ושניהם בני עא׳
שהוא חשבון סיא׳ שהם אותיות הנשארים מן סיסרא ולכן היה נבו נבל ולכן אני מסופק אם אלו ה׳ חסדים וה׳
גבורות אם הם מצד אימא או מצד אבא ואיני זוכר אם שמעתי שכלם הם מצד אימא ולכן נק׳ המלך של יבין
מלשון בינה לפי שאינו מתגלה רק ע״י בינה ואני מסופק על מה ששמעתי ולכן כל שורש קין שהוא מצד הגבורות
שלפנה להיותם גבורות והם נהאחז בהם הרשע וכל שורש קין ירדו לעמקי הקליפות אשר בסוד הדעת שהוא
סיסרא הנז׳ ולכן הראה שיצא עקיבא מן יוסף שהוא משורש קין והיה מבני בניו של סיסרא ואמנם רב שמואל
לא שילת היה מבני בניו של המן והיה משורש קין והענין כי המן וסיסרא שניהם מסוד הדעת ולכן הכוכבים
ממסילותם נלחמו רת המן עם סיסרא כי שניהם ממקור א׳ ולפי שמסוד הדעת הזה יוצא לאה סוד הד׳ של הקשר
דתפילין כנגד יסוד בינה לכן כה׳ והלמה סיסרא מתק מחלה ראשו שהוא סוד הדעת שנלקח ונמתק ויוצא לאה
והחסדים יוצאים מצד רקה א׳ מן הראש והגבורות מצד רקה שנית מן הראש וזהו מחצה ותלפה רקתו כי הנצע
אותו המקום שהיה יונק סיסרא ולכן כל נקמה לא בא אלא ע״י יעל אשת חבר הקני שהיה משורש קני היינו קין הגדול
בקליפת סיסרא ולכן נעשה נירה ממש ובבר הודעתיך נלגול יעל ומציאותה והיא משורש קין עצמו כסוד תמי שהיה
בא מסוד עלי ודי למבין כי יעל ועלי הם דבר א׳ ואחר כך מורי כי נפשי נב׳ היתה שם והאי // //
בנות צלפחד הם סוד הגבורות והם סוד ה׳ גבורות ולכן היו ה׳ בנות צלפחד של פחד שהוא שורש הגבורות והם אלו
ה׳ גבורות הנשארים בסוד זא׳ ואינם הולכות אל הנוקבה רק באות אחרות מחדש וניתנים אל המלכות ונודע ולכן
מרעה היה מסופק אם היה להם חלק ונחלה בארץ שהיא מלכות והשיב לו השם ית׳ שכן שהם מאירות למלכות ראוי
לתת להם חלק בארץ ואלו הה׳ גבורות הנ׳ מהם נמתקות וה׳ב׳ אינם שמתקות וה׳ב׳ שהם נמתקות הם חגלה מלכה תרצה כי חגלה
פי׳ חגלא שהיא ממתקה וכן מלכה השם מורה עליה וכן תרצה מלשון רצון והמים אך הב׳ שאינם נמתקות הם מחלה
ונעה מלשון נע׳ // // ועשו ארון עצי שטים כבר פירשנו כמה וכמה אחר כי אמרנו וחצי ארכו הוא בחינת
המוחין של מלכות ואפשר (אוכ) אחר כי הלא נשים דעתן קלה והוא כי אין בדעת שלה חסדים רק גבורות ולכן כי
הוא חצי דעת לבד הרי כי המוחין שלה הם ב׳ מוחין וחצי הדעת שהם הגבורות או ירצה ושנו ארון רצ״כ הוא המלכות
והיא נחלקת לב׳ בחינות ב׳ ראשונות וב׳ אמצעיות וב׳ אחרונות ואמנם אומרו אמתים וחצי ארכו הוא כנגד הראשונות

לפי שהראש עד כנודע ואינו רחב ושם הם המוחין בעבורות ושם מתפשטים ומתחרכים עד סוכה לכן שייך בה
אורכו והם סוד חכמה בינה שלה ודעתה קל ואין בה דעת וחב' שלה כלא מהם אותיות וחג' אורכו שהם כשני
צדדים של אורך האשה אך הרבה הם חג' שלה ששם מתחכים הכתפים והזרועות וקומתם הם נה"י רכין הלך
מתקיימים אורה. ומעתה נפרש איך חכמה ובינה הנק' תורה הם חג' והוא כי החסדים שיש בנה זא' נוקחם היא
כחב' שלה והם נכללים לב' כל א' וא' ונמצא כי חסד שבה שכנגד נכלל לב' כסוד הגדלת החסדים כנודע א' לנצח
זא' והשני למלכות לחכמה שלה וכן כהוד הרי חסד א' בחכמה ומלה א' שלימה וזו נק' אמא וכן נב' להוד וגם כנגד
יש לו חכמה וכהוד יש בו מלכינה והנה לע כלל כי עיקר קדושת קדושת שם המוחין אינו אלא כמו כראשו לבד מוחין שהם
רק שעל ב' פרקין קלמוחין דנה דקע' לפי שהם נעשים מוחין אל המלכות נק' גם שם מוחין אבל משם ולמטה אינם
נקראים מוחים רק נפח ולכן כל כלות נפרקים אלו שכנגד נכלל התחילה האור שלו כפרק עליון כה. שיוכל
להקרא מוחין אמנם שהוא מוח נפח הא' ובנד נפרקים אלו למעלה כפרק העליון הם סוד חג' אמא ועם אמא
החסד הרי אלהים וחג' וכן להוד מות בינה אמא וחג' ועם אמא הרי אלהים וחג' והחסד נק' אמא שלימה
מה שהוא כפרק העליון לפי שכל החסד עולה להכרות מלכות וכן כבינה המלכות ואין שום דבר נשאר למטה
משא"כ בכל המוחין המתפשטים בכל ההתפשטות גוף המלכות ולכן כל פרק ופרק אינה אלא אמא כלבד
וגם טעם שני כי החסד הוא מתגלה ולכן נכלל לב' וחלק המלכות נק' מלה שלימה אך המוחין אינם נכללים
לשנים כי קליד הם סתומים ולכך אינה אלא חג' מלה בכל פרק ופרק ואמא וחג' אמא רוחבו הוא החסד שנתגלה
כי שם נבואה א' מן הה' גבורות המתפשטות בה הרי אמא א' וחג' אמא מהמוח החכמה כי הכין אלא א' וחכן
אליה לפי שאינו נכלל כנג' הרי אמא וחג' אמא רחבו לחסד ונבוה ועד"ז אמא וחג' קומתו כנג' שלה והנה
אין נ"כאן מלה כן האמצעי כלל לפי שאין במלכות רוח הדעת האמצעי רק חב' שהם ב' קוים קוימין וקו
שמאל ולא יש מלה מוחין רק כשני קוים לבד לא באמצעי //// ויתן עלתין תמוה כבר הודעתיך כי
כי פנה והבינה הם ס"מ ונמצא כאשר זא' שהוא מ"ש מתלבש בתוכו הבינה כסוד נה"י שלה והמוחין שלו א' זא'
כתוס אין יכולת לקבל מתמנו האור מרוב גדלו כי קטן אורייתו ולכן הוצרך שיתלבשו זון למעלה בזה בינה ונוקבה
לתבונה ואז יהיו ההוקים ונבוהים ואז יוכלו התחתונים לקבל האור משם כי בא להם ממתקן עוד טעם שני כי
יעשים עתה זון הם ממתיקין לפני הפנה והתבונה ואז התחתונים יכולים לקבל האור של הפנה והתבונה וזהו סי' מ"ם וה'
כי מ"ם הם פנה ותבונה וה' הם זון וזא' עולה כמ' שהיא הפנה והנקבה שהיא ה"ה שלה שם עולה כמו שהיא התבונה
וזהו תמוה כנז' // // ויתן כן יהוידע שמבל והכה את האריאל השלג ההנה שם כן קאחרון שבקדושה
מתחנו יונקים החיצונים ובנדו הוא הכלב שהוא כנ' כן ואמנם בניהו הוא סוד כן יהו כי יהו הם ג' שבט ס"ג מ"ה וזה
השם שלבן עם בניהו ואמנם שם זה המעלה מיין נוקבין כסוד כן והוא יהושע כי כלב נק' שגל כשאול ואמנם הנה אל
המיין נוקבין אל החיצונים אל הכלב הנג' כמו הכא שלהנייה עונשו שגל ולכן בניהו כן יהוידע הכה את הארי ביום השלג וטכל
כי פי שגל הוא היקון למי שהכלב קשור בו הנק' שגל וזהו סוד מופלא צהך לה עלמו // //
נכי מלך כשמנת מים על זה הכתוב רצוני לבאר הקדמה ולכונה שה הכתוב והוא כי הלא נ"מינו מה יש בכתו' והם מה
משקל ומשוה והנה מה הנז' כאן היא סוד האמה המודדת באורך וברוחב רינות היחם המודד כזה. ומשקל
הוא נודע ומשוה הוא מאה ששמין כתוך היין והשמן ופולח לבר שיעור וקלבה אל המשקל והוא שיוכל רוך חוהה
המשוה ולא יתפזר לחוץ והנה המשקל מעולה מכולם כי הוא סוד אהיה הדעת העליון המולא קושא ובתוכו מתלבש סוד
השם כמילוי יוהן וזהו משקל כי איה מ"ד רומות לד' יוהן ושקל לכר פתרונו לסוד ארבע מאות שקל כסף כי אלו הד'
יוהן נמן נב' כמוספר גדול והוא כל כלולה מק' הם ה' פעמן שק ואות ל' משקל הוא כו' וד' אותיות השם הה בתרנן
ענין משקל ואמנם סוד הדעת נק' משקל לטעם אחר כי הדבר השקל לא יוכר אם שוה או מחור או יותר אלא
המשקל כלשון השמור באמצעיתו וידעת כי סוד לשון הוא דעת עליון ואמנם מה ששוקלים במשקל הוא ע"י אבן א' כנז'
מותח כי כי השא כרמז בה רכז"ע ולעולם סוד אבן הוא יסוד והוא סוד חכמה ובינה ואמנם האבן היא מקומה שאין
האור שבה יוצא מתפשט לחוץ אך יש אבנים נקובים כי אז יוצא אור האבן שבתוכה דרך הנקב וגם עולה אור אחר
מלמטה דרך אותו הנקב. ועולה כמו שנבאר בענין והנה סוד האבן בזה מטפה המוח הנמשך מחכמה אל

הדעת

הדעת ומשם נמשך אל הבינה ופי׳ הדעת ישקול אותו האבן אם היא נכבדה או קלה פי׳ אם היא קלה עולה
כף המאזנים למעלה ואם היא נכבדה יורדת כף המאזנים למטה הענין כך כי סוד אור זה שבחכמה אם הוא אור
גדול אז דומה לאבן הגדולה והנכבדה היורדת למטה ואז נמשך אותו האור עד למטה ואם הוא אור קטן
הוא קל במשקלו ואינו יורד הרבה מרוב קלותו וקטנותו הלא ידעת סוד המשקל ומה ענינו וזה אופן מדה — איך היא
א׳ וזהו בסוד אור החכמה ע״י הדעת וזהו הנז׳ בס׳ הרואה דף קס״ז לענין אור מים הקיע כי סוד אור זה שהיא הטיפה
הנמשכת מן התבונה ושקל ע״י הדעת אם ירד הרבה וימשך למטה או לא ואמנם אחר זה המשך נמשך
סוד אור זה לבינה אותה עולה ושם בנויה מתהוה אותה הטיפה ושם נעשית מים ואז להיותה מים אין מקו׳
עוד אל מהלכה המשקל כי עתה צריך אל מהלך אחר למורדה והיא סוד התשובה הנז׳ שהיא סוד ה׳ הנעשית
מדה ותשובה לעשות עיור מקום מקובץ ובית קיבול לקבל להיות אותה טיפה שלא יתפשטו המים ויתפזרו — אותם
ולכן אותם המים צריכים אל תשובה א׳ שיעשה בית קיבול תשובה א׳ שישער אותם המים מתמיד וכפי מדתם
נמצא כי תשובה זו העולה היא אל אותם המים שיעשה להם בית קיבול וזה נעשה ע״י הטיפה שעושה גוף אל
אותה הטיפה של מים לקבלה כך גוף זה ואמנם אז הבינה נק׳ מדה כי מדה כנ׳ מט׳ ועם הכולל היא נ׳ והם נ׳
שערי בינה כי בהם נעשה תשובה אל המים וכבר הארכנו כי מים אלו נמשכים משם הדעת יוהן שעולה עב׳ (מוני)
חסד ולגוים המים יסודם בחסד והנה אל המים היו תחילה כלם מעורבים זה בזה והוא עב׳ מיני מים שבשם
זה דמילוי היו מעורבים יחד באותה הטיפה ולכן עשתה הבינה סוד תשובה לכל א׳ מעב׳ בחינת מים אלו כדי שיהיה
כל א׳ נבדל מחברו וזהו סוד עב׳ גשרים שבתמי׳ החסד שהגשרים הם צינורות כדי שילכו וימשכו המים בהם
כל כח א׳ מהעב׳ בחות המים דרך צינור א׳ ואלו נעשים ע״י תשובת הבינה וכבר ידעת כי סוד טיפת מים אלו הם סוד
זון שהם מדתם נ׳ שהם כה׳ אהיון דשמע וכה׳ אהיון של בשכמלו הם מט׳ וכד הוה משכנא אשתלימו לחמשין כנז׳
בב׳ ואתחנן דף הס׳ נב׳ ואלו מצטן הם סוד נ׳ שערי בינה שהם תשובה אל אלו הנ׳ שבזון ולפי שלפעמים הם
מט׳ ולפעמים הם נ׳ לכן מדה כנ׳ מט׳ וכשהמדה הכולל נב׳ יהיה נ׳ והבן זה הרי כי מדה היא בינה וזה נקרא
תשובה וזהו מי מדד בשעלו מים כי מי היא הבינה וגם מי היא סוד נ׳ שערי בינה שבה כמנין מי׳ ובמי מדד
בשעלו מים שהוא סוד התשובה שיש לה בית קיבול כמו שעלו (רימה) של אדם וחופני אדם ובהם מדד מים שהוא קיוית
ההיא הכלולה משם מילוי יוהן העולה עב׳ והוא לחסד הנק׳ מים ולכן סוד מים אלו היו תמיד בסוד הקמצים ״/
הלא נגלה פסוקים של ויסע ויבא ויט הם א׳ בחסד וא׳ בגבורה וא׳ בתת׳ אך כל אלו הנ׳ עם היותם בב׳ המוחים
שהם חגת״הם לכולם בסוד החסד שבכל א׳ מהם מהנזכרים הנ׳ וזהו שרמוז בב׳ הרואה דף קנה עב׳ על
מי מדד בשעלו שהוא חסד כי יש סוד עב׳ גשרים בכל חסד שבאלו הנ׳ תנובה הנ׳ ובזה הבנת סוד מדה מה
היא כי הוא התיקון אל מה שנכנס בבינה להבינו שלא יתפזר והוא סוד הבינה והוא סוד מים ואמנם סוד
רקיע הוא אחר בסוד שמים והוא סוד שמיה לזהר הכן והענין אחר צאתן לחוץ אז נגלה ונקרש ונעשה
רקיע ואז יש לו אופן ומציאות מדה אחרת כי הוא סוד אמה כי הוא קו המדה ההולך ומתפשט ומודד ואומ׳
מכאן עד כאן היא אור א׳ ומדה נעשית בסוד שנים הראשונים שהם סוד דעת ובינה שהם סוד הויה ואהיה — מציאות
וכן מדה זו נעשית ע״י מציאות ב׳ שמות אלו שהם עולים בגי׳ מז׳ וכן אמה עולה מז׳ עם הכולל והנה מציאות
מדה זו אינה כראשונים כי באופן אחר כי האדם המודד בקנה המדה ואומר מכאן עד כאן יהיה כך ומכאן עד
כאן יהיה עליה וכיוצא בזה והנה זהו סוד נשמים לזהר הכן והנה סוד זרת הם סוד הנ׳ שערי בינה שהם כלולות
זון שהם נ׳ אהיון דשמע ורוש ובשכמלו ועתה נחזרו לסוד רקיע (מנ) ולכאן אחר שנתייבשו וזהו זהו מ(שין)
וזהו פרש שהוא מלשון פיזור כנ׳ בב׳ הרואה דף קנה עב׳ ודעת בכל נ׳ מיני מדה אלו כלם נעשים ע״י שם
הויה ביוהן המתלבשים בשמות אהיה ביוהן נב׳ ולכן אותיות ראשונות של מדה משקל תשובה הם מ׳מ׳ת׳ (המוות)
אל שם מילוי יוהן אמנם יש חילוק גדול בין מדה זו של אמה לשאר מדות כי אותם השתי מדות ראשונות
הם קיימות עומדות לעד וכמו התשובה אך זו אינה כן שהיא דוגמת האדם ממש המונח קו האמה בכל מקום
שירצה ומודד שיעורו כי בעוד שאותה האמה עליה ניכר שהיא מדה וכאשר הסתלק אותה האמה משם אין
ניכר שום מדה כי רק מסתלק אנו יודעים אחר שנמדד פעם אחרת שיש בה כב׳ אמות אך אינם ניכרים בה עד

שיושם אורה האמה עליו וסוד זה הוא אם התמיד היה עושה מהלך זו לא היה יוצא אל התמונות וחוצותיו כלל
אך עתה הכל הולך סהנו כי כאשר נעשה מצות או נהבלו התפילה והולך אז אורה מלה ואמה התמיד שם והקיף
עמשתות שם ואם לאו אז הסתלק משם והכן סוד זה // רעו כי אחור של אדני עולה קלו ועם ב׳ ניהם ושני
להות עולה קל ואלו הניהם והלהות הם מחיצות התמונות אור העליון וכל ציר ורלה נעשה של הכ׳ ב׳ שהם
והמשך הדעת בהם עוברה ותגדל עד שפרח אלו הלהות עד למטה עד שנעשה מקבו קל אב׳ אור אור וב׳ ניהים
וב׳ להות הם התי נפשי וזה מעבר קל עב׳ קדם ועם כן הוא עת ועם ל׳ אותיות הויה הוא רעה // קסא קולנים
שד השמן קסא קנא וב׳ שמות הם שהם וזהו ייחוד א׳ להר׳ אדנין שקבל מהרב זלה״ה ///

שם כן יש מלה בחינות והם א׳ הויה לההין גם ב׳ הויות הם כנ׳ כן שם אדני והמילוי ומילוי המילוי
והכולל גב׳ הוא כן כמבואר בספר ועתה יגדל נא כח אדני גם אלהים ומילוי ומילוי המילוי יש כן אותו
אותיות וזהו סוד ויבואו בני האלהים והנה יש שם כן המילוי יהן ודמילוי אלהין משאב ההין /// //

ביתו החול **משכן** ומשכן שילה ובית המקדש רעכי למשכן היו זין אחור כאחור וזהו סוד משכן כנ׳ הנ׳ הם סוד שני ולעג.ו
אחוריים דאלהים כל א׳ ר׳ וה׳ אותיות הדי הכ׳ וב׳ פעמים הר׳ הרי הנ׳ גם זהו סוד ויבואו עד הר
האלהים כי הר הוא אלהים ולכן הוא חורבה להיותו הן ואינו יישוב ואמנם ב׳ הרים כנ׳ משכן והענין כי היותם
אחור באחור אז הם קבל דינין כבחי׳ אלהים ואמנם ב׳ אחוהים דעון הם ב׳ הרים הנז׳ הדבוקים זה בזה ולכן היה
המשכן במדבר מקום חורבה שהוא כסוד האחוהים אך המשכן שילה אז חזרו פנים בפנים מדת רחל לבד שהיא
מן החזה ולמטה ולכן היתה לבני מכבולים ונלשנ׳ כי אחר זמן התפילה היו חוזרים אחור באחור ולכן עתה משכן שילה
ע׳ משכן חבו שילה שהוא כנ׳ שמה הש׳ הוא אלהים דיודין למען כי התחלה היתה אחוהים שלאלהים ועתה הם
פנים שלאלהים ומה הוא שם מה כי עתה זה אינו לבחינת אלהים אלא לבחי׳ הויה של מה וגם שהוא דרך פנים
אך שמקדש היה זין כך ומה שנין והיא עולה אבי׳ מלה לאה נגנה ולכן מקדש כנ׳ מלה כאמר הודעתיך לכמו ומה
יחוי עוה היא כי לאה גם מלה וזהו סוד משולבי בחוי שלמה קיימא סיהרא באשלמותא שגלה בכל אורך זא לכן
עשה שהעה יד׳ ימים משתה ושמחה מחולקים ז׳ וז׳ כנגד רחל וכנגד לאה // //

קנלה זא׳ כבר בארנו איך קבלתו מר כן י״ג שנים ויום א׳ והוא שי׳ החסדים הנקראים מים המגדלים את
האילן ולטעם זה נקראו נא דתוי והנה שורש העני׳ הוא כי אחר שני שנים של יניקה אז מתחיל להגדיל
באופן זה כי ע״י מזון אבא ואי׳ נעשים ד׳ מוחין חב״ד ואלו נעשים על האש זא׳ כסוד אור מקיף והוא פרצוף והוא
שלם בכל ים ואז שם מתפשטים ומתחלקים ה׳ חסדים כמבואר. נה של זה הפרצוף וכל פרצוף זה נק׳ צלם אשר על זה
נא׳ ויברא אלהים את האדם בצלמו ואחר מתלבש פרצוף זה כנה׳ של הבינה כי קו ימיני של התבונה חסד נצח הם כנ׳
פרקי הנצח של הבינה וקו שמאל שהם בינה גבורה הוד כנ׳ פרקי הוד של הבינה וכן קו האמצעי כסוד על הפנה
ושם מקומים כל הקו אמצעי כלו האמנם ראוי שתדע התחלה כי הנה׳ של תבונה הם עצמן הם היורדים לזא׳ ונעשים
זהו סוד הלבנות כי האור הפנימי שלהם אין לה ירד למטה ומתפשט למעלה ומתקבץ כתנים העליון שהוא הראש
ונמצאו נה׳ שלבינה ניהם למטה בבחי׳ חיות כלל וזהו סוד אם כי ימות כהן אין התיה מתקיימת אלא כמו
שמתויה עצמו עליה כי זא׳ נק׳ הויה ואין לו קיום כלל רק ע״י הבינה שנק׳ מ״ה אשר מתויה עצמה על ההויה כדי
להגדיל מוחין הוא קיומו עתה להויה עצמה כי יודין נה׳ שלה בבחי׳ חיות שלהם ואמנם קיומה הנשאר עדיין
אינו רק ד׳ מוחין של זא׳ אשר הם עתה כה ומתלבשים סוד הגה האמנם סוד ההר של הבינה מאימה ולמטה נעשה
כתר אל זא׳ ומתני ההר הזה אינו מסתלק תיותו ובטולו כלו מן הנה׳ אך פנימיותו ותיותו נשאר שם ונמצא כי
ממשאר פנימיות מתני ההר של הבינה הוא כתר זא׳ מעצמו ממש ואין שום כתר אל זא׳ בלתי זה ובאשר יסתלק זה ישאר זא׳ בלתי כתר
רק מוחין ולמטה כי נודע הוא כי אע״פ שהקנין אין לו מוחין יש לו ראש שלם והטעם כי כבר ידעת שזא׳ הוא הכתר
אך זא׳ נמנה מתחלה למטה ולכן סוד הכתר הוא חוץ ממנו ולכן נעשה לו מחדש ולכן הכתר שלו אינו נעשה רק על
שיגמרו כל הע׳ ספירות שלו לה שלם והנה אחר היניקה נשלמו והקצות של הזעיר וגם שיש לו ראש הכל כסוד והקצות
והנה מתחילין לכנס ועתה הקטן הוא כן ב׳ שנים של היניקה ומתחילין עתה לכנס מה התחתון שלנצח התבונה
התחתון של זעיר בשנה הג׳ ובכה התחתון של הוד נשאר למעלה כמס הנוסף את רגלו למעלה אחד בשנה הרביעית נכנס

פרק

247

פרק התחתון של הוד דתבונה לבינת ז"א אח"כ בשנה התשיעית נכנס פרק אמצעי דנצח של תבונה לחסדים של זעיר
והפרק שהיה שם מתפשט לחסד דזעיר אח"כ בשנה העשירית נכנס פרק אמצעי דהוד של תבונה לבינת ז"א והפרק
שהיה שם מתפשט בגבורה של זעיר אח"כ בשנה השביעית מתחיל להתגלות מציאות הדעת בז"א לפי שכבר יצא
כי בצלם אלהים עשה את האדם והנה הדעת נכון ביסוד התבונה ויסוד התבונה שוהא הוא בין ב' הפרקים האמצעיים
של נה"י ואמנם העיקר של יסוד הוא מתפשט בין ב' פרקים אמצעיים של נה"י אך למטה בפרקים התחתונים אין שום
התפשטות יסוד התבונה ולכן אחר שנכנסו ב' פרקים האמצעיים של נה"י דתבונה אז מתגלה ונכנס עטרה של
יסוד התבונה בדעת ז"א וזהו בשנה הט' ולכן אין שום דעת לקטן עד שנה ט' ולכן המצוות מקרן מלקין
כמעלמלים ואמנם ותכני שזו הטעמרה אינה אלא עלה שלימה לפי שעדיין כי אינה מתפשטת אח"כ
אלא כשליש העליון של הדעת דז"א לכן אין זו שנה שלימה רק זה עד בן י' שנים ויום א' אח"כ בשנה הי"ג
אז נכנס פרק עליון דנצח דתבונה בחכמת ז"א והפרק אמצעי יורד לחסד והפרק התחתון יורד לנצח
דז"א אח"כ בשנה השלישית נכנס פרק העליון דהוד דתבונה בבינת זעיר ופרק האמצעי יורד בגבורה ופרק התחתון
נכנס בהוד דז"א אח"כ בשנה התשיעית נכנס היסוד עצמו של תבונה בדעת ז"א ואז נשלם הדעת של ז"א לגמרי ואז
הוא בן י"ג שנים ויום א' בגלל כי אותה העטרה של יסוד התבונה נקרא יום א' וזהו סוד קטן בן י"ג שנים ויום א' כאמור
כי אז לפי שסוד הזווג הוא להיות הג' חסדים אל הנוקבא בה' גבורות שלה ועתה שכבר כל הה' חסדים הם בדעת שלו
עתה ראוי להיות והנה דע כי עתה שלם מציאות הגדלות דזעיר לפי שהתחיל אח"כ לחבר שלו הפרקים התחתונים
של נה"י דתבונה או האמצעיים עכ"ז היה עדיין קטן לפי שעדיין לא היו במוחין שלו מה שהיה ראוי להם עדיין אך עתה
שנתלבשו ג' פרקים עליונים עצמן של נה"י דתבונה בחב"ד ז"א עתה עדיין גדול ושלם הנה ידעת מה ענין קטנות ז"א
והגדלות היטיב וכבר ביארנו לך כי קודם שנכנסו מוחין אלו בז"א שם נעשה סוד הצלם כמ"ש ושם נתקנו ה' חסדים
של הדעת בה' מפני שהם תנה"י ולכן עתה כאשר היו מתלבשים בז"א גם התפשטות הה' חסדים היו מתפשטי'
בו עד הנה ונמצא שהזעיר בן י"ג שנים ויום א' אז הוא שלם לגמרי ולכן מחנכין לקטן במצות אך עדיין הוא חסר
ואינו שלם והענין הוא כי הדעת שלו מתפשט עד ההוד שלו אך בחסד שבו אין כהם שום דעת כלל וגם כי במלכות
הקדוש שלו חסר לגמרי והנה בשנה העשירית ניתן דעת לדעת ז"א ובשנת י"א לבינה ובשנת י"ב לחכמה ובשנת
י"ג לכתר ועם יום א' הגדל יהיה בן י"ג ויום א' ואז הוא אדם שלם /// ועתה נבאר זה באורך כבר הודעתיך
כי הה' חסדים הם הולכים ומתגלים את האילן וגם הודעתיך איך נגלים ונכנסים למעלה ונחלקים לסוד שלישים
והענין עתה כי הנה אחר י"ג שנים ויום א' נמצאו הה' חסדים מתפשטים עד הוד דזעי' והנה אז הם נקבצים בסוד
אורות הב' חסדים וב' שלישים של ת"ת דז"א אחר כלות יסוד דתבונה עם ב' החסדים השלמים ששם כנה"י לפי שכל אלו הם
בגלוי שכבר יצאו מבחוץ מן יסוד התבונה ואלו הם ג' חסדים תחות שליש שנקבצים בסוד הזעיר כי הב' חסדים אחרים
ות"ת עם שליש החסד שהוא עד החזה דזעיר הם מכוסים ביסוד התבונה ואינם יכולים להתפשט בסוד ז"א אך
בעת הזווג לבד הם הה' חסדים הם מתגלים בו כלם ושמור כלל זה בידך גם דע כלל אחר כי יש מציאות י"ג שנים אלו
שאנו מדברים בהם הם בזמן האצילות מתחילה אך עתה אשר כבר נתקלקל אעפי' שאנו מודים להם מוחין בכל תפלה
ותפילה אין צריך שיעור הזמן הזה שיבואו בי"ג שנים ויום א' כי בכוונתם יותר הם בו /// ונחזור לענין כי הנה
אחר היות הקטן בן י"ג שנים ויום א' אז מתגלים ג' חסדים פתוח שליש ואז מתקבצים בסוד ז"א והנה סוד הגדלות
האילן כבר ידעת שהוא ע"י המים הנכנסים בשורש האילן ואז מעלים אותו מלמטה למעלה וכן צריך שיעלו עתה
אלו החסדים מלמטה למעלה להגדיל האילן כמו שנבאר בע"ה ודע כי גם המוחין האחרים שלו שהם חב"ד של ז"א גם הם
יורדים ומתפשטים מלמטה למעלה אך אין שם מציאות דרוש זה כי בכל הבחינות יש מציאות מלמטה למעלה אך
אין דרוש שלנו עתה רק בבחי' הדעת לבד והנה סוד חוזר מלמטה למעלה היא נודעת כי כל אור שיורד יש לו אור
חוזר ע"י הדיקה כי מלת ההכאה חוזר למעלה למעלה האור כמו שמשליך אבן א' בכח גדול למטה כי כפי כח היורד
למטה כך החוזר לעלות למעלה בכח גדול והנה כאשר ירדו אלו הה' חסדים האלו שהיו תחילה בחב"ד של ז"א להיות
בן י' וה' ושלשה שנים ואח"כ בי"ג שנים אחרונים שהם ז"ה ט' שנים אשר ירדו במקומות הראוי להם למטה ואח"כ
נתקבצו ביסוד הנה בכח ההכאה גדולה זו בעת ירידתם כלפי המסך כי כבר יצאו מן יסוד של הבינה והנה הם חוזרים

עלייה לבח כלו׳ שום העבה זמן ושלים עד למעלה עד מקום שיגיעו שהוא עד החזה של ז״א ומשם יסוד התבונה
ולכן עלייה זו אינה להתלבשות זמן כי בכלל יחזרו ועלות לסוד אור החוזר כנ״ל ובכל כלאחרנו כי זה גם לו היורד מעולים
והנה עניין הקטן בן ט׳ שנים ויום א׳ כי כל זה נעשה ברגע והנה אחר שהגיעו אלו האורות של החסדים למעלה כמו
הבינה שהוא בשליש העליון הת״ת של ז״א הנה שם נב׳ נחלקים מן הגלגים כ׳ הזרועות כנודע ויש שם כ׳ חסדים מקומי׳
ונ׳ אור החוזר הזה אל החזה הזא או נתוסף אור מן הצדדים אל ב׳ חסדים שבשני זרועות ואז נגדלים
אורות הב׳ חסדים גם כמה אין צריך העבה זמן כי אחר שהגיע אל יסוד הבינה שהוא החזה של ז״א ושם
הם הזרועות עצמן וכבר היו שם הב׳ חסדים ולכן כרגע הם נגדלים וכל זה נעשה ברגע א׳ להיות בן ט׳ שנים
ויום א׳ אבל מן החסד של ז״א ולמטה שהוא השאר של ז״א שם הוא לחוק וצריך זמן כדי שיגדלו אלו
האורות שם ויגדלו שם ועתה נבאר הגדלה זו כי כבר אמרנו כי ג׳ שלישי חסד שבחסד דז״א עולים ונעשים
ונעשים ו׳ שלישים והג׳ נשארים בו והג׳ אחרים אשר עד שם להיותם לא היו רק שליש וכל זה שלה למעלה
והשליש שהוא ב׳ שלישים ניתן אל החכמה וחצי העולם שהוא שליש שלם עתה ניתן לדעת וכן עד״ז בחסד של
גבורה דז״א עולה שליש א׳ שהם ב׳ שלישים ע׳ הגדלה לבינה הזאת וחצי השליש שנגדל הוא בדעת והרי יש
שליש שלם בחכמה ושליש לבינה ושליש לדעת והרי הם נגדלים עתה וכבר ידעת איך משני חצאי שלישים של
החסד שלה גבורה נעשים בדעת כי שיורי כן חכמה לבינה והבן זה והטעם שהולך התנה לה לדעת של ז״א
התלבשה אשר שורש החסדים בו הטעם הוא לפי שהאור עולה מרגה המיד בסוד היבונה ולכן צריך לתת בו
נ״ך מן החסדים המגולים גם לפי שעניין אחר כי כאשר עולים אורות החסדים אלו למעלה הנה הם בסוד אור פנימי
ותיקון והאמן כי נכנס בתוכם אור חי גם כשיוצאים יש אור מקיף להם מהון לנה״י דבינה ונמצא כי יש נב׳ מציאות
בעת עלייה כין נה״י של תבונה לגלגלתא חלל לגלגלתא דרישא דז״א וזהו הגדלה מצד גדלי הדעת והבן זה
היטיב הרי הגדלה זו הם שיעור ג׳ שנים אחרים כהגדל של ז״א והקטן הוא עתה בן י״ב שנים ויום א׳ ושנת הי״ג
זו הוא לעשות הכתר שלו וכזה נשלם הכל וצריך לבאר מציאות הכתר הזה הנה כבר אמרנו כי הכתר נעשה
לו מחדש מצד כי חצי הת״ת דתבונה הוא עצמות הכתר דז״א ודע כי כתר הזה יש בו קיווצא דרישא והנה זו
הקיווצא נמשכת עד החזה דז״א עד ראש המלכות ונעשה שם נב׳ כתר אליה והעניין כי הלא הכתר הוא סוד אור
מקיף לגלגלתא העולה המקפת את המוחין והמוחין בתוכו והוא סוד הקוצא חיוורא דרישא אשר הוא סוד
המשכת הכתר וכל המשכה זו היא עד החזה דז״א אבל הוא בחי׳ הכתר וכל זה הוא מציאות חצי ת״ת של תבונה
המתפשט בנגד סיום יסוד שלה אשר שם מתחלת נקבה דז״א ומכלום חיוורא זו אינה מתפשטת בז׳ רגעים רק
בכדי החלוצנו עד אחורי החזה והנה המשכת הכתר הזה מלמעלה בהיותו על ראש ז״א ועתה יורדת מלחופפת ומסבבת
על ראש ז״א עד החזה מאחוריו כל הנה זה נעשה בשנת הי״ג ועתה תבין מ״ש רז״ל שמן ב׳ מלכים המשתמשים בכתר
א׳ כי הוא הכתר של ז״א ושל מלכות כלם נעשים מחצי הת״ת של תבונה עצמה ואין להם כתר אחר זולתה והרי הם
משתמשים בכתר א׳ אך כי עתה ז״א לוקח כל חצי הת״ת הזה ונעשה לו כתר אך הנוקבא אין לה רק סיום זה של החיוור׳
של הכתר אך כאשר הנוקבא תגדל כמוהו והיא פנים בפנים אז יהיו כשניהם שוים בכתר א׳ מעט גם כזה תבין איך
הכתר של ז״א אחור״ שאין מוחין כו הוא גדול מאחר מתוכם עצמו של ז״א כי אין להם רק קליפות נה״י דתבונה אך הכתר
של ז״א הוא קליפות ופנימיות עצמו מחצי של התבונה ומשום הוא כי פנימיות הת״ת דתבונה גדול מן המוחין דז״א
ואמנם גם בכתר הזה צריך שיגיע אליו אור מן הדעת של ז״א המעולה והנה כבר אמרנו כי ב׳ שלישי הת״ת דז״א עתה
נשאר נעלו עדיין והספיק שליש א׳ אל ב׳ שלישי הת״ת דז״א ושליש התחתון יחלק לב׳ חצאי׳ וחציו ומתוני נעשה כתר דעת
וחציו כתר ז״א וגם כזה תבין איך הם ב׳ מלכים המשתמשים בכתר א׳ והנה עולה זה חצי שליש החסד למעלה עד שליש
העליון של הת״ת שהוא החסד דז״א וגם אורו השליש נגדל וחציו מוסיף לו וחציו האחד מתחבר עם חצי התחתון שעלה
שם ושני חצאים עולים עד הכתר ואז נתפשט וניתן נב׳ לדעת לכתר ז״א והנה יש לו עתה שליש א׳ שלם כמו שיש לחסד
גדול וא״ל הרחמה אם כבלא׳ מאלו הה׳ חלקים של הה׳ מוחין אין בהם רק שליש א׳ ולמטה כז׳ של ז״א יש בכל א׳ שליש וחצי
כי כאן הם מוחין של מים ואינם צריכים ככ׳ כמו שצריכים הו׳ קצוות ואמנם יש כאן ב׳ בחינות התשמורת הכתר עד
שנעשה כבר הנוקבא ואם עליית הדעת לכתר מלמטה למעלה וכל זה נעשה בשנת הי״ג ויום א׳ גם טעם אחר כי הלא

חצי

248

חלי השליש שלהספר הוא עולה יורד מלמעלה למטה ומסיים שליש התחתון של הקדשה ר״א כנל ואח״כ מתחבר עם השליש
העליון של הק׳ ושלים שניהם יחד ואותו הזמן העודף שהתחיל לעלות התחילה אותו השליש התחתון זהו סוד יום
א׳ השוקע על הי״ב שנים והנה עתה נשלם לו הי״ב שנים ויום א׳ ואז היה אחר שלש ונחזור לענין הפסוקים שמקח
מקח כמו נמצא פי׳ פ׳ מלמעלה הם הו׳ קצוות של ז״א שמלמעלה מהן למטה ולמה רמוזים להן לפי שהקטן
בהיותו בן ז׳ שנים עדיין לא נתלבשו בו רק הפרקים האמצעיים שלהבונה לנה״י שלה אשר שורשם הוא בו׳ קצוות
של ז״א פ׳ ג׳ פרקים העליונים שהם המוחין עצמן עדיין לא נכנסו לכן אין מקחם מקח רק כמלמעלה לבד ///
והקרא את שמו משה וכו׳ דע משה הוא מן הדעת דז״א והוא כולל חנה הראשונים אשר נהגו חכל ואמנם
אלו הם אותיות משה פ׳ המ״ה לחסד והש׳ בגבורה והה׳ בבינה והסדר שלהם הוא מ״ה ש׳ והוא שם א׳
של ע״ב שמות של ויסע ויבא ויט פ׳ סדרן הוא נגד׳ והיה ראוי שתקרא לו מ״הש וזה אמנם מה שקרא אותו משה
ולא מה״ש כסדר שלהם הטעם הוא כ׳ מן המים משיתיהו פ׳ נגד סוד החסד שהם המים לכן אם אמנם נתנה הה׳
באמצע מכחו היא היתה נגבה ולכן שמה הש׳ שהיא הגבורה מכריע בינהם להיות כלם חסד /// /// ///
רני נכר יכול בחיצונים יש ב׳ בחינות א׳ נק׳ מזיקין הם המזיקין אל האדם ממש ובכוונתם להזיק ולהרע ואחבם פירס
להזיק גם להרין. בחי׳ שנית הם השדים שכוונתם להדבק עם האדם אך אינם מזיקין והנה אלו הב׳ בחינות נשמכות
משני קליפות א׳ זכורא וא׳ נוקבא וכזה הבן היטב מאמרי רז״ל כי מאמר שאומר כ׳ להם החכמ׳ וחרבו של מלאך המות
היא לילית כנז׳ במקרה תוה כ׳ נאה והיא הנוקבא ומן הי׳ כלות מקודי נרא׳ להעך כ׳ הזכרים הם הרוצחים אך שלהנוקבא
הם המפתים והכל אחת כמו שנבאר כפי והענין יובן מעבדתן לעכ׳ הזכרים הם נואלי ממלי החרב וההכנה פ׳ כן היא
מבע מעולם שהזכרים הם בעלי המלחמה אך הנקבות מפתים כמו אלה וזהו נגד המשנה שבתי זה ותלך משמן חנה
ובכר ידעת מש׳ בזוהר על שני עלי יהכנם כ׳ הנקבה היושבת שם ולכן דרו כלם אחריו הפתוי הלוי כמי הנקבה ולכן יישוב
מאמר הזוהר יהי׳ה כן כ׳ בתחילה יורדים הכחות הנמשכות מן הנקבה שהיא לילית ומתחילין לפתות האדם ואז באים נקבות
לגרס פ׳ אין בו כח לפתות כמו הנקבה ואחר שרואות שהאדם נתפתה אחריהן אז מתחברים כחות הזכרים עמהם וממיתי׳
אותו ונמסר כולם פ׳ תחילה הפתוי היה ע״י הנקבה ואח״כ ממיתים ומתחברים עמהם הזכרים ונמצאים גם הם באותו הפתוי
אך המקבלת הם הנקבים ואח״כ בשלימות עליו להרגו ולהזיק והעיקר הם הזכרים שעל כן הקריבה רק שהזכרים נמשך
שהנקבות נמשלות עמהם וכזה עקרו כ׳ המלאכים המלחמה קהלוקים ואמנם להשה היה מתפלל עליהם
שיכלו מן העולם ואמנם רעכ׳ פסוק זה נזכר במזמור יה׳ ובשמואל בשירת דוד ויש שינויים רבים בהם
כי בשמואל כתוב ויחגרו ממסגרותיהם ובמזמור כתו׳ ויחרגו והענין לענ׳ כנ׳ נכר ימלו הקריבה הראשונה
היא כנ׳ וגם הדר׳ הוא כנ׳ נלחת כ׳ כמ׳ כנ׳ יש כאן לכתב והנה המפרשים הם הקרבה שלבני הם כני הבוקן
והספרונים שבאים כדר׳ בני הם הנוקבין ורוצה לומר פי׳ הדכורין הנוקבין נקרא׳ בני נכר יכול //
פירוש הענין היא הלא כמו שיש מיין דכורין ומיין נוקבין כדי שה כן יש בקליפה אשר נשאר נוצרים כל החיצוני׳
הדכורין והנוקבא של סמאל ולילית ולכן קראם בני כמו שיש בקדושה כן שהוא סוד מיין נוקבין כן יש בקליפה סוד
הכלב שהוא כנ׳ אשר עליו נא׳ הצילה מחרב נפשי מיד כלב יחידתי וכנגד אלו אמר בני נכר יכלו כי הכנים
שהם המיין נוקבין של החיצונים הנקראים בני נכר וזהו כי בני נכר יבולו שהיה מתפלל שיבולו ויפסדו וגם על המיין
דכורין היה מתפלל פ׳ כמ׳ בני נכר ולכן ובספר שמואל הוא סוד נביאים והנביאים הם כנ׳ שהם דכורין ולכן
במזמור האחרון בשמואל היתה עיקר כוונת התפלה להמלט על הדכורין שהם המפרשים כבחינת הקרב אך כלל
גם את הנוקבין בכלל ואמר שיבולו פי׳ כבר ידעת כי יש בנוקבא לחי׳ הכלי המקבל טיפת המיין דכורין וגם שנקראים
כי המיין נוקבין וכלו זה הוא כחי׳ בינה כנודע כ׳ היסוד של הנוקבא היא סוד הגבורות וכבר ביארנו פ׳ שם כן הם
המיין נוקבין אמנם הכלי הנעשה מזה השם הוא הכלי המעלה את המיין נוקבין ושכו תוך כל סוד המיין נוקבין
והוא סוד ענ׳ קלם הנעשה מעשה בן וסוד הוי״ה וא׳ כנ׳ בינה ולכן סה׳ של בני נכר יבולו הם הו׳ פי׳ אלו המיין דכורין
ונוקבין הנכנסים תוך כלי הנוקבא הנק׳ הו׳ יבולו משם ויפסדו ולכן סוד הו׳ כסת להעלות כ׳ הכלי שהם המיין נוקבין
מכוניה כתוכו ולכן הוא כסת׳ שבנת היחוד הכולל בתוכו ופי׳ יבולו הוא משי מלשון יפול כי אותב׳ ואותב׳
מתחלפות בסוד בומף ופי׳ שיכולו מושם אלו להיות בסוד נפלים ולא יהיה שלקיימא רק שנפלו הזרע

והנורים מן הכרובים אל הניקבה לא יכנסו ברחמה כי ההיא כמו מלאכה שבחן זרע ואם יש בה' מהם
שקבלתם כשעיה כבר גם עליהם היה מקבלת ואומר ויחברו פי' ויחברו מלשון נחמא שיהרמו מתוך מעי
האשה ויצאו לחוץ וכבר ידעת כי יש להם לבנות יחידן ומסגרות וזהו שאמ' ומסגרותיהם פי' מסגרותם
כי הקם שלהנקבה עוזרה מם סגורה ויש לה מסגרות וזהו ויחברו ממסגרותם כו' פי' מאורים המסגרות שע'
לאורה המם הסתומה שהוא הקם שלה משם ינתשו ויצאו לחוץ אמנם שכבר קבלם ונכנסו בהתחלה כאותם
עיקר ההתחלה היא על הכרובים כי ט' אמר אורתין הבקבוק גם על הניקבן כמ' שלבני נכר יבולו ולכן הה' של
ממסגריהם ויחברו ממסגרותיהם הוא מ"ו וכן סה' נכ' מ"ו שהוא כלומ' עם נכ' שהם מ"ין דכורין ונק' ואמנם כלומר שהוא
לפיה הקידש הוא הנקבה ולכן עיקר כוונת הפסוק היה על הנקבה שיש לה מ"ין נוקבין והם המאורים להיבנתם
וכלל גם הכרובים כר' אך שינה כאן ואמ' ויחרגו ובשמואל כתי' ויחברו והענין כי הדכורין כמו' הם ויחברו
פי' ינתשו ויהרסו כי אם נתנו טיפות לכוחן רק הנקבה ינתצו ויצאו משם וכן כני נכר יבולו האמור עם פי' יבולו
יפולו כנ' אך כאן שמדבר בנוקבין יהיה פי' ויבולו מלשון כלה כשה ומלשון כלוי המחברות ופי' שאותם המ"ין
נוקבין שלהוכם יחסרו שם שלא יהיו ראויים להחזיק ולכן נכ' אמר ויחרגו מלשון את חרגא דיומא הם לדברי
רז"ל על וכל דאמרי חרגא כלא חשיבין שהוא חרגא דיומא פי' אותם הגבירות הנוטלות מן הרקיע שהשמש נוסרת
להם ואכ' נמצא כי ויחברו פי' שינסרו וידקדקו כדקות גדול ויהיו כלא חשיבין כי המ"ין נוקבין שבהם יחסרו שם
במקומם ויתקלקלו כאי' חרגא דיומא שאין בו ממש מרוב דקותו נכ' אפשר לפרש יבולו יפולו כי כשרת עליהם
לקבל הזרים יפלו משם ואמנם כלומר כב' ממסגרותיהם ויש כו ב' אותיות יתירות ממה שאמר בשמואל והם
אותיות יה' ופי' שיפסד ולא יתחברו אלו המ"ל כתוך הקם הנק' מסגרות עם הכרוב הנק' יה' כי אותיו' יה' הם דכורין
וכשלא יתחברו עמהם יפסדו כולהו ולא יולד מהם ולד גם פי' מסגרות מה מסגרותיהם כי הם מה הכלא ופי'
נכ' עוד כי לא יתחברו אלו הניקבן הנקראי' בני על שנמשכו משם ב"ן עם הכרובים הנמשכים משם מ"ה וזהו
ממסגרותיהם ממסגרות מ"ה // //

בהעלתך

את הנרות וגו' רש"י ז"ל פי' על ויעש כן אהרן להגיד
שבחו של אהרן שלא שינה למה הולך סיפור זה כאן מלאחר המקומות אך הענין הוא ממה שאנו
רואים ממה שאמר תרגמה ומעשה היה נר' ששינה אהרן מדבר משה כי משה אמר אל מול פני המנורה יאירו וכו'
פי' כי כשיאירו הנרות מתחילת ההדלקה קודם שתעלה השלהבת שהיא עולה מאליה רק כשתתחיל האור להאיר
ולהתאחז בהם הכף כרגע ההוא יהיו פונים והנרות אל מול פני המנורה שהוא קנה האמצעי לזה לא אמר הכתו'
יעלו אלא יאירו פי' כי בתחלת האורה יהיו נוטים אל מול פני המנורה ואמנם נשב לפי זה מש' התחלה בהעלותך
וכ' פי' כאשר תרצה להעלות ולהדליק את הנרות וקראם כלשון העלאה כמ' רש"י ז"ל לפי שצריך להדליק עד שתהיה
השלהבת עולה מאליה לכך קראה העלאה והכתוב הנה כי האמת אך כוונתו היא כאשר תרצה לעשות הדלקת הנרות
הזהר שתהיה בעת אשר יאירו הכף יהיו נוטים אל מול פני המנורה ולזה אמר יאירו ולא אמר יעלו כמ' בהעלותך
וזהו כוונת רש"י ז"ל בהעלותך עש' וב' להורות שלהבת ונמצא כי צווי הזה של אל מול פני המנורה הוא מתחיל מן
העת שמתחילין להאיר ומש' בהעלותך נקט לו עש' העתיד כי אחר כל זה הצווי היה מתחיל עד שתעלה שלהבת
מאליה כנז' לעי' והנה אהרן לא כן עשה כי לא כתי' ויעש כן אהרן אל מול פני המנורה העלה נרותיה רק העלה
ופי' כי לא עשה הצווי שיהיו נוטים אל מול פני המנורה רק אחר שהעלה נרותיה ועלתה השלהבת מאליה ולא
עשה כן משעת התחלת האורה ואכ' נמצא לפי זה כי שינה אהרן ממה שאמר לו משה ולכן הוצרך הכתוב
להתחיל ולומר ויעש כן אהרן אעפ' שאנו רואים כי אל מול פני המנורה העלה ולא האיר עכ"ז קרינן ביה ויעש
כן אהרן ולא שינה ונמצא כי מתחלת שאנו אומרים ששינה הוצרך להגיד לנו הכתוב שלא שינה רק אדרבה
לשבח הוא שלא כי המתין עד שיעלה השלהבת מאליה עד שיהיו מאירים אל מול פני המנורה ולא יחזרו להטות
להטות לצד אחר // // ואמנם על הסוד דעת כי המנורה היא סוד הת"ל העומדת אחרי ז"א וז' הנרות הם ז' קנו'
שלה שהם נפקא הלה מתחבר עד מלכות וכבר ידעת כי הה' גבורות שכבר עת המלכות הם
מתפשטים בז' קצוות אלו עד התפשטות החסדים בז' התחתונות של ז"א נמצא הה' גבורות מתחבר עד הוד
ואחר התקבצותה אחר שלהם בסוד שלה ומקחה יוצא גם אל המלכות שכה הוקם כמבואר אצלנו י'

והנה

249

והנה פי' שהם תחלה שכולם נקראו ה' אורות כמ"ש בראשית הן אלו ה' גבורות הם אורות שבנקבה ה' פ'
של זכר הם אורות היום והשמש ושל הנקבה הם אורות הלילה והנה אלו ה' גבורות המתפשטים בנקבה
הם המאור והמאירים כשבעה נרות המנורה כי הם שלהבת אש הגדולה העולה המאירה. וכבר פי' לך
ענין העלות הגבורות איך הם כי הם דינות העלות החסדים לז"א כי יש בהם פרסא' והוא כי בז"א הם
מכוסים עד החזה שלו ע"י יסוד הבינה אשר שם נתן החזה ולמטה הם מגולים ואז נגלה החסדים דרך
שם מוצאים ב' שלישים וב' חסדים שלמים מגולים ושני חסדים ושליש א' מגולה מכוסה ואותם החסדים המגולים
להיותם מגולים הם יורדין כמבואר עד היסוד דז"א ומשם חוזרים לעלות עד ראש הז"א ומתפשטי' בג' קוים
של ז"א עד הטבור שלו כנודע ואמנם הנקבה נב' משאלאים הגבורות מן ז"א אל נוקביה לינתן לה הנה הם
עוברים לכך מחוץ לגרה הזאת המפסיקות בינו לבינה כי היא עומדת מאחוריו ואז כלו שנעשה היו אלו הגבורות
תוך ז"א היו נתונים ומכוסים תוך ז"א ועצמו כך כעת האחור אלו הגבורות לכך מתילות נקבה דז"א להכנס תוך
הנקבה הנה באים נב' האחורים דז"א ומתילתו שמהם ונמצא כי יוצאים האחורים ה' גבורות אלו עם האחור
מתיבנה ונקבה דז"א המלבשות אותם שלהם וא"כ נמצא כי עד מקום שמגיע היסוד דז"א הנה שם הוא מקום
מכוסה בנקבה כי יוצא אור הלבוש של יסוד לדכורא ומכסה ולובש את הגבורות עד מקום שהוא כלה ונפסק
והנה שיעור אורך היסוד לדכורא הוא מגיע מכוסה בנוקבא בכל היותה שלה כנודע אלינו במדר ציור הנוקבא אחור
הז"א ונמצא שלא יש שליש את הנוקבא ה' ב' גבורות שהם נה' שבה וזה ההפרש יש בה מן הז"א כי ז"א יש לו ב' חסדים
מגולים ובנוקבא לא ישק ב' גבורות מגולות לבד וזהו כשיעור הגבורות עצמן גם יש הפרש הזה לענין המקום עצמו
כי בז"א טפלים החסדים ממקום גבוה מאד שהוא מן החזה עד היסוד אך הנוקבא פשוט שאין יהיה וגלה נמה
להם כי הלא מקום הרחבת גלויים הוא מתוך סיום הת"ת שלה והנה היסוד שלה הוא לכוק שם ממש כמו הת"ת שלה
ונמצא שלא יש פלא ממש של יהה ונגלה במקום הנז' הרי שני הפרשים וכבר פירשנו כי עיקר הגלות החסדים הוא
מאחורות אורך מקום מרובה ויהיה נודע בפסוקנו אבן ממקום גבוה י' אמות למטה בקרקע יחזור האבן לעלות
למעלה אחר ב' או ג' אמות ואם יהיה מגבה עשרים אמה יחזור לעלות כפלים וזה פשוט כפי מהלך הירידה כך גם
מאור העליה ולכן סוד שהיה מהלך גדול היו יכולים החסדים לעלות ויהיה כח לה להתגדל ולהתפשט בכל ג' קוים דז"א עד
הטבור שבו אך בנוקבה שמקום הירידה הוא קצר מועט עד מאד עד שהמועט אינו נגנז לגדר נגלה ובהכרע שיש בה
שליש ת"ת פתוח כי בז"א הם ב' חסדים ובנוקבה הם רק שני גבורות לבד ונמצא שאין לה בגבורות לחזור ולעלות למעלה עד
הטבור דנוקבה כפי הגדולה ולכן אם היו עולות דרך הג' קוים לא היו יכולים לעלות עד הטבור ה' עד החזה ופנה לבד
ולכן היה הענין באופן זה שלא יעלו הגבורות אלא דרך קו האמצעי לבד ועי' זה יהיה כח לעלות עד הטבור שלה והגדולה
וטעם הדבר להיותן אנו חוששים אלא עד הטבור ולא אל הב' קוים האחרים הענין הוא כי הלא כבר פירשנו בשני הקוים
שלה יש לה ב' מוחין ממתפשטים בב' קוים ההם אך בכתר לא יש שם מוח ולכן הוא מוכרח שיעלה האור אלו הגבורות
בכתר שלה כדי שיהיו במקום מוחין בכתר עצמו שלב' שא"כ יהיה הטבור שלה גרוע מן התחלה ופנה שלה והמבואר
אלינו בחסדים של ז"א עצמו העולים עד הטבור ונמצא עתה כי שיהיו אלו הב' גבורות חוזרות ועולות מן היסוד היו חוזרות
ונכנס במקום שיצאו ממש דרך קו האמצעי והיו עולות עד הטבור שלה ומגלות אותו ואח"כ אחר שהם חוזרות לעלות
ולהתפשט בדרך שיצאו איך חוזרות להתפשט כפי מה שהיו התחלה ואיך מגלות אותה אך זה יובן במה שאמרנו בעליות
החסדים של ז"א נב' ואומר כי הענין הוא כי אחד שנתגלה פעם א' קודם החסדים אז האחר גדולה ונתפשט האורות
והגלות מה שהיה התחלה מכוסה בריחוק גדול ולכן כמו שחוזרת לנכנס לבד שיעור כי מאשר היה מכוסה ולכן נמשך
לכן מהב' היסוד דאימא וגם החסדים הנצמיים המכוסים קונים הארה גדולה עד כי הם נגלים כי אין המקום יכול
למונעם וכן הוא הענין בכאן בנוקבה גם יש הפרש אחר וטעם אחר שם בחסדים דז"א והוא כי כשחוזרים לעלות אינם
חוזרים תוך היסוד כמו שהוא כאן בנוקבא אך הם חוזרים מחוץ לדופני היסוד של אימא באותו החלל שיש בין היסוד
דאימא לעצמו ודופני הז"א וכן עולים בב' קוים הגלויים האחרים שאין שם מחיצות ודופנים מבחוץ של נה' דאימא
המתפשטים שם ואז זו הארה של החסדים מקיף מבחוץ לנה' דאימא והארה המוחין והחסדים עצמם שיש בתוך נה"י
דאימא הם מכסים ומאירים זה כזה ואז ניתוספו הארתם מאד ונגלו ואמנם טעם זה השני לא שייך אלא בז"א לפי שעל

כבל הג' קוים אך בנוקבה שאינם עולים הג' מתוקים שבאו לא שייך בו ק' הקו הראשון שאמרנו עתה נאמר כי
זה נמשך הדלקת נרות המנורה ונאמר כי הלא הורה האמת הגבורות מלמטה למעלה עד היסוד דנוקבא זה נק' האחד
הנרות כמו שאמר יאירו ז' הנרות ועליית האורות ותזהם מלמטה למעלה כסוד הגדלה זה נק' העלאת הנרות וזהו
מושך הכהן עד שתהא שלהבת עולה מאליה והנה אהרן עשה יותר ממה שנצטוה והוא כי הלא לא נצטוה
שיהיו נוטים אל פני המנורה אלא כשעת הדלקתם ושיתן שאורם הג' גבורות מתחלת האורות יכוין בהם שיהיו
נוטים אל פני המנורה אל קו האמצעי ולא יותר ואמנם הוא הוסיף על מה שנצטוה כי המתין כך בכוונתו עד
נרותיה וחזרו לעלות למעלה וזהו אל מול פני המנורה העלה כי כי המתין עד שעת העלותם שיהיו אל מול פני
המנורה שלא יפנו אלא לצד קו האמצעי לבד כלל וכזה הכוונה משעת הדלוק ומודו כלם לצד א' ממש כהוגן ///
ונבאר עוד כונת אהרן מה היתה והוא כי אעפ"י שבשעת הדלקתם יהיו אל מול פני המנורה עכ"ז בשעת חזרתם לעלות
אחר שכבר נתגלו ונתקבצו א' מתחבקת הנה ודאי שיהיו עולים נבדלות זו לקו ימין וזו לקו שמאל ולכן המתין
אהרן עד שעת חזרתם לעלות שאז יעלו דרך קו האמצעי דוקא שהוא אל מול פני המנורה ואז אחר שכבר נכנסו שם
משם ולהלאה אין צורך יותר כי מעצמן הם עולים דרך קו האמצעי עד הכתר שלה אחר שהם עולים בקו מתחלה
הם עולים דרך מישור ואין חשש שינטו לימין ולשמאל והנה היית זה ע"י אהרן כבר פירשתי לך בענין חמה נרב ואמרתי כי
אהרן הוא סוד היסוד דאבא שכנגד הקשר שהוא כנ"ל עב לכך אחיהם הסוד של אבא והוא מכוון כנגד קו האמצעי
של הנוקבא ממש כנודע והוא מאיר בקו האמצעי שלה והוא מקבץ אותם הגבורות באותו הקו ועולים דרך שם
כאופן כי אלו האורות יסוד דאבא שהוא אהרן בהם לא היו עולים דרך קו ההוא ולכן נק' אהרן שושבינא דמטרוניתא
כי הוא המניע בנ"ה והאורותיה וזהו סוד י"י בחכמה יסד ארץ כי ע"י חכמה יסד והיקן את הארץ העליונה שהיא המלכות //
ענין ירושה ונחלה ומתנה מה שיש לדעת הכן הוא שלי שמות יחוד הירושה להבין ומאחכו החזיר הנחלה
לאחיו והנה הכן הוא כי ירושה אין לה הפסק ומתנה יש לה הפסק וטעם הדבר יובן משני הז' מלכים שהם -
סוד זו"ן שני אותיות ו"ה ואלו הם הבנים כי ב' אותיות י"ה הם אבא ואי' וב' אותיות ו"ה הם הבנים וכן מלכים אלוהם
סוד הירושה והנחלה המתנה כנודע והענין כי הלא גם אלו שהם הז' מלכים מתו לפני אחיהם והנה כמו שבמות
האדם יוצא הנפש אל הקבר והרוח מסתלקת אל האלהים והמותן נשאר פה אחיהם כן היה הדבר בז' מלכים אלו
והוא כי הלא ידעת כי הם עצמות וכלים והם נפש ורוח ונשמה והנה אמרנו כי הנפש שלהם הם הכלים יתרו לה בהאח
שהוא סוד העפר העליון שהחתהלאו לה ושם היתה קבורתם והרוח ונשמה ועצמות שלהם נסתלקו למעלה אל
האלהים אשר נתנה היא אימא כנה הנקרא' אלהים במעשה בראשית ונשארו במעלה כמבואר אצלנו ואמנם אלו
האורות אשר חזרו לעלות שהם העצמות נק' ירושה שירש אבא ואי' אותם מן הבנים שלהם שמתו והנה פארנו כי
הנך אלו הבנים שירדו לבריאה נשארו בהם קצת ניצוצות שהם החיות המחייה אותם כנודע כי המתים יודעים כי ע"י
אורו מוטע החיות שישבהם ואמנם הניצוצות שיש שם נקראי' נחלה וזו היא הנחלה הנקובה לכהן ואמנם אבא ואי'
נותנים ירושה ונחלה זו אל הבנים האחרים אחים של המתים ונותנים אותם להם והענין כי כבר אמרנו כאוק כי אחר
מיתת הז' מלכים חזר המאציל העליון אדם כלול זכר ונקבה כנודע ואלו האחים הם של הז' מלכים כי גם הוא כמו זו"ן להו"א
וכבר אמרנו כי זה שהוציא המאציל העליון הוא סוד ב' בחינות ס"ג ומ"ה וביקנו זה כזה ונעשו אלה חדש שהם אחך
ונתיק ואבא וא' וכל העולמות והנה אלו האחים חדשים נקרא' יורשים וצריך לבאר חילוק בין מתנה לירושה הנה אלו
היורשים שהם האחים חדשים האלה החדש קבל ב' אורות א' הם אורות האורות הישנים שהם הנשמות של היורשים
שמתו וזו היא סוד הירושה שירשו מן אחיהם המתים גם יש להם אורות חדשים שהם ב' אלו שהוציא מחדש
ונתנו להם במתנה כי הראשונים לקחום דרך ירושה כנ"ל ואלו האורות השניים החדשים לא זכו בהם אלא מצד
מתנה לבד שנתן להם אביהם ואמנם האורות החדשים האלו הם עצמם היורשים א"כ מי הם היורשים ומי הם
המתנה דע כי כבר הודעתיך כי זה האדם החדש גם הוא יצא בסוד אורות וכלים והנה הכלים עצמן הם נקר'
היורשים עצמן והאורות והנשמות החדשות הניתנות להם מחדש הם סוד המתנה והנה גם אתה כבר ידעת
איך אמרי' אלו האחים הראשונים היורשים הם נתקנים כנודע ואמנם אותם הניצוצות שבתוכם שנשארו גם
הם עולים בתחלה ונתקנים לאלו היורשים ונתחברים עם עצמם בסוד כ' עביר לבך ולמעי הקימות ואחר

עולים

עולים גם הם שבתון והעקרים והאמת הנמצות האלו הם סוד העקרא׳ נחלה היא סוד נחלת אבות כי שראה אל העירים
אינו רוצה למכרה והמליך נשאה בידו להיות לו נחלה אבות ומצו שזה ולא תשחית את נחלתי והמש׳ נבות לא
את נחלת אבותי ואלוהים סוד הנמצות אשר נשארים הדך הכלים בסוד נחלה ונשאר יש שם ומלכים נאמר
ולא תסוב נחלה ממטה אל מטה והמליך נק׳ על שם אחיו המת אמנם הנוכים והכלים כשנתקנו ועלו אלו שם
הם סוד תחיית המתים אל הגוים שוכני עפר הרי הכן כזה איך כל מה שיש ויהיה בעולם הכל הוא לסוד
הז׳ מלכים והוא כי הלא הוא שורש הכל וכלם נמצאו מהם ולסוד הגלה בנויים על ז׳ מלכים אלו והמשכיל
יראה ויבין // // ונבאר עתה ענין משל ירושה אין לה הפסק והמתנה יש לה הפסק והענין כי הלא
הזין פי׳ כי זאת היה ... כלל מלו׳ קצוות לבד והנקבה מתוך וה א׳ לבד וזה היה להחלה להיות בסוד ז׳
מלכים והיה סיבה פעולה המבואר אצלינו ואמנם אח״כ כשהיו רשים שהיה התיקון הנה הז״ע הנה ל׳ בחי׳
יא ש׳ מלות והנקבה בתוכו נב׳ פרצופים ... וכבר אמרנו כי כל אלו הבאים לסוד קוסמת הם אורות חדשים מתיקון
מתנה כנ״ל יש להם הפסק כי כשיש חו׳ איזה פגם מוזהם להסתלק מן הזא׳ אותם המוחין שהם האורות חדשות
וחוזר מתחלה לסוד ו׳ קצוות המבואר אצלינו וכן בענין המלכות כשיש חו׳ איזה פגם חוזרת לסוד נקודה א׳ כמו
שהיתה ואח״כ נמצא כי המתנה שהם האורות החדשים יש להם הפסק לחזור ולהסתלק בעת הפגם אך הירושה
שהם האורות הראשונות שהיו לבחי׳ ו׳ קצוות אין לו הפסק ואינו מסתלק בעת הפגם // //
בענין א׳ אמירים בבשורות דרשו רז״ל כאן בזווג ראשון כאן בזווג שני ואמר שם כי מה שקשה לזווגם כקריעת
ים סוף היא בזווג שני רצ׳ כי הלא האדם כשבא פעם א׳ לזה העולם והיה חדש ואז בא בת זוגו עמו
בגופו הנה כשהוא בא לזמן הראוי לישא אשה אז מזדמנת לו בת זוגו בריוח בלי שום טורח כלל ועיקר אמנם אם
יחטא האדם הזה והוצרך להתגלגל עליו והוא מאותם שנא׳ עליו ויצאה אשתו שמתגלגלים גם לבת זוגו פעם אחת
עמו בעבורו הנה אדם כזה כאשר יבא לישא אשתו לא תזדמן בת זוגו אליו אלא על ידי צרה גדולה וקטטות ומלחמו׳
גדולות כי אחר שנתגלגל בעון יש לו מקטרגים למעלה ורוצים למנוע זווג ההוא לכן משימים ביניהם קטטות
גדולות וזה נק׳ זווג שני כי היא בת זוגו ממש רק שהוא בזווג פעם שנית בגלגול ועליה נא׳ וקשה לזווגם כקריעת
ים סוף ולכן תראה כמה פעמים שנעשה זווג א׳ בריוח בלי שום קטטה ויוצא לאור זה וזה היה ההיא בת זוגו ופע׳
כגם ראשונה ויש זווגים שיש להם כמה קטטות רבות ומניעות גדולות קודם שיגמר לגמרות ואח״כ נמשך השלום
גדול ואין עוד קטטה כלל וזה מורה על זווג היותו זווג שני ורצ׳ כי הלא סוד הגלגול הוא בסוד אותן שהם ה׳ קצוות
שנא׳ בהם שש שנים יעבוד ובכן ברות פ׳ פנחס כי היוד הוא גלגול זה וגם הואו נעשה גלגול והענין הוא כי אין גלגול
אלא לזכרים ולא לנקבות רק כי הם מקבלות עונש לגהנ״ם וכנה׳ גם ואמנם לפעמים מתגלגלת האשה אך אינה מתגלגלת
רק בסיבת בעלה וכמש׳ ויצאה אשתו עמו כנז׳ בספר משפטים // // ונבין מצות שביעית דע כי אנו רואים
כי יש שבת ויש שביעית שנק׳ שבת כמש׳ שבת לי״י וכמש׳ והיתה שבת הארץ וצריך לידע מה נק׳ שבת ומה
חילוק יש בין יום שבת לשנת שביעית והענין דע כי כבר אמרנו ענין יום שבת שהוא בחי׳ עליות העולמות למעלה
וכל א׳ עולה למדרגה מלפני היום והוא כי נהיה העשיה עולה במקום יצירה ויצירה במקום בריאה ובריאה במקום
אצילות וכן כיוצא בזה עד המאציל העליון כי אחר אחר האצילות עולה למעלה ובעולם אבא ואמא במקומו נמצא
כי יום שבת יש עליה לכל העולמות כלם אמנם בשנת השמיטה נק׳ שבת להיות לה המלכות רק ההפרש הוא כי יום שבת עולים
כלם ... כלם אך בשביעית אינם עולים רק ג׳ עולמות לבד שהם בי״ע מכד עולם וכו׳ העשיה ביצירה וכו׳ עד שנמצא
שעולים ג׳ ראשונים דהיינו המלכות דאצילות אמנם משם ולמעלה אין שם עליה כלל ואין בה להעולם ואינם עולים
אלא רק ביום שבת לבד גם יש הפרש שני ומתוכו יתבאר גם ההפרש הנז׳ יותר מבואר והוא כי ביום שבת כל ד׳ בחינות
שבכל עולם ועולם הם עולים במקום ג׳ אמנם אך בשביעית אינו כן רק עולת נה״י דעשיה במקום חג״ת ומלכות דעשיה
במקום נה״י דעשיה נמצא כי המלכות נפרדת מן נה״י ואינה עולה עמהם במקום חג״ת רק במקום נה״י ונשארה שם לבדה
... ג׳ ועולות ג׳ ראשונות דעשיה במקום מלכות דיצירה ומלכות דיצירה במקום נה״י דיצירה ונה״י דיצירה במקום חג״ת
וחג״ת במקום חב״ד וחב״ד במקום מלכות דבריאה ומלכות במקום נה״י עד שנמצא ששלשה חב״ד דבריאה במלכות
דאצילות ומתוכה ולמעלה כלם נשארים במקומם ואין שום עליה כענין הפרש הא׳ ואמנם נבאר איך אפשר שיהיה

שבת יעלו לספי׳ שהם נה״ס מקום ג׳ לבד שהם חג״ת גם איך יעלו ג׳ שהם נה״ב למקום ד׳ שהם נה״מ אך
השני הוא כי הנה׳ הם ג׳ קוים ימין שמאל אמצע ואמנם הד׳ שהיא המלכו׳ אינה למטה מהם כי׳ שנאמר שיש לה
מקום לפני עצמה וכזה יקשה לנו איך יכנסו ד׳ במקום ג׳ או ג׳ במקום ד׳ כי אינו כן כי המלכות אינה תחת נה״י אלא
מאחוריהם כנודע כי המלכות עומדת מאחורי הנה״י רזא נמצא כי רגלי המלכו׳ נגמרים למטה נה״י רזא וא״כ אינה
תוספת אורך כלל שיצטרך מקום לפני עצמו וזהו שהורה כחול לסוד אחוריים וגם כוס שבת נשמרת פנים לפנים
גם המעלה הזאת בעצמה כי היא עומדת פנים לפנים עם הנה׳ אך לעולם אינה לוקחת מקום לפני עצמו הקודים
וא״כ אם יעלו אלו הד׳ במקום ג׳ או ג׳ במקום ד׳ אין בזה רוחק כי אורך ד׳ כאורך ג׳ ממש והרי נתבאר בזה מציאו׳
עלית שבת ועתה נבאר כי בזה נשאר הקושיא בשביעית כי איך יעלו ג׳ ראשונות למלכות שהיא ספי׳ א׳ או איך
תעלה המלכות שהי׳ ספי׳ א׳ במקום נה״י שהם ג׳ ספי׳ ואמנם גם זה הוא מבואר מעצמו כי הלא המלכו׳ אינה
ספירה א׳ לבדה כי הרי פרצוף היא לפני עצמו רק שאורך פרצופה כאורך נה״י רזא הוא ונמצא כי אורך המלכו׳
כאורך נה״י רזא ממש וא״כ נמצא כי יוכל המלכות לעלות מקום נה״י ולעלות שם וגם הנה״ב יכולים לעלות
למקום המלכות לבד ובזה נתבאר הכל גם יש הפרשים אחרים ויתבארו מאליהם עם מה שנבאר כנז׳ והענין
כי מעלת שבת כבר הזכרנו בזוהר מלשון ש׳ בת פי׳ כי המלכות הנקרא׳ בת עולה עד חג״ת שהם סוד אות ש׳
ג׳ קוים ג׳ אבות כנודע ובאשר עולים הנה׳ עולה המלכות עמהם במקום חג״ת וזהו סוד שבת וזהו סוד תוספת
שבת מבשביעית כי בשביעית אינה עולה רק עד נה״י לבד וזהו והיתה שבת הארץ וכו׳ ושבתה הארץ וכו׳ כי הארץ
שהיא המלכות היא שובתת לבדה ואינה נכללת לנה״י רק עולה עד מקום נה״י לבד גם אומרו שבת הארץ רמז אל
ההפרש הא׳ שהזכרנו כי ביום שבת יש שביתה מלאכה ועליה לכל הספירות האצילות אך בשביעית לא יש עליה ושביתה
רק במלכות לבד כי שאר ימי האצילות עומדים במקום שהם ואין להם עליה כלל וזהו והיתה הארץ ושבתה הארץ
פי׳ כי הארץ העולה לנה״י שהוא תנא״ אך אינה עולה עד חג״ת כמו בשבת שא״כ אין השביתה לארץ לבדה רק גם לנה״י
רזא וכו׳ אך עתה אין השביתה רק בארץ כי היא לבדה עולה ואמנם שבע שנות בנע׳ עולים כלה ימי עבון כל הנ׳
עולמות הם ניקבא והם קליפה של מלכות האצילות ונמצא כי כל שביתה זו אינה רק במלכות דאצילות וזהו
שבת הארץ וזהו ממש בזוהר כי השמיטה היא בחב׳ הבינה יהי׳ יבל כהן עולא וכבר נתבאר השמיטה איך היא
בחב׳ הבינה והיובל בחב׳ עילאה כי לא יש עליה לכל העולמות רק למלכות הבינה דאצילות אך עשה והעולם
אין עליה // // ואמנם סוד היובל שהיא ה׳ עילאה הענין הוא כי יש לה כל מציאות השביעית והיא רק יש עליה ○
לאצילות עצמו כי הוא עולה נה״י עד הבינה שהיא ה׳ עילאה אך עשה והעולם אין שום עליה כלל הרי כי ג׳
הפרשים הם א׳ הוא שהשביעית שאז עולים עד מלכות ב׳ היובל שעולים עד הבינה ג׳ היא השבת שאז עולים כל
העולמות כי יש עליה לכלם ולכן המלאכה כי כל ההנין הנוהגים בשביעית נוהגים ביובל רק שיש לו קצת תוספת מפני
שיש עליה יותר ביובל מבשביעית והתוספת הוא יציאת העבדים לחירות לסוד יציאת מצרים שלא לא יצאו לא יצרו
מלכית עבדים וכו׳ כי זה אין יכול להעשות רק עי׳ אימא ה׳ עילאה שהיא ג׳ שערים שלה כמבואר אצלנו בסוד מצרים
והעומר וגם לטעם זה היובל הוא לאחר מ״ט שנים שהם נ׳ שערי בינה והשמיטה אחר ז׳ שנים שהיא ה׳ תתאה שהיא ז׳
שבתי אמנם ומציאות הענין הוא כי אנו רואים שביום שבת נאסרו המלאכות כלם וביוה״כ אוכל נפש
ובשביעית הותרו כל המלאכות חוץ ממלאכת הקרקע לבד וכו׳ להבין כל זה נבאר מה הם ענין איסור המלאכו׳
דע כי התחלה היו הכל סוד אותם המלכים שמתו בארץ אדום ולפי שמתו צריכים אנחנו להעלותם מתוך וכו׳
כי אנו מזונים זון ואנו מעלין עי׳ תפלותינו ומעשינו הטובים לאותם הז׳ מלכים כבחי׳ מיין נוקבין אל המלכות ואז
הם חיים ומתחדשים וזה נמשך עד שיבא משיחנו במהרה כי כשיכלו אלו המלכים להתברר ויתקנו ויתלבנו הטוב
והקדושה שבהם אז ישאר הקליפה לבדה בסוד הסיגים ואז בלע המות לנצח ונמצא כי כל תפלותינו ומעשינו
כונתם אינו רק לברר וללבן אלו הז׳ מלכים והנה כשמתו אז יש מלאכה כי המלאכה היא על היות האצילות צריכים
תיקון עי׳ מעשה כי אם היה הקדושה כולה עומדת שיהיה לבד מאליו יהי׳ פסח בר בארץ שיוציא הארץ גלוסקאו׳
וכו׳ לא היו צריכים בני אדם לעשות שום מלאכות בה לאכול אך עתה צריך לחרוש ולקצור ולזרוע ולהוציא הפת
והמוץ והפסולת שהם הקליפות ואח״כ להקנו כאש הוא אפיית הפת נגמר כל המלאכות ואז נגמר ונתקן וכן כל המלאכות אשר

וכמו

וכמו שמצינו לר' עקיבא שהשיב לטורנוס רופוס מענין הראשון להתתקן והתיקון לאחר ולכן כבר ביארנו איך
כל מה שיש לכל העולמות הם מסוד אלו הז' מלכים ואין לך דבר שלא בא מאלו הז' מלכים והנה אם אלו המלכים
לא היו מתים ומתבטלים ונעשים קליפות מהם לא היו עושים תיקון והדור פ' מעשה היו נבררים ולא היו צריכים תיקון
כלל אך עתה שמתו ונעשו תיקון אנו צריכים להעלות ומעשים טובים כדי לתקנם ע"י ולהעלותם בסוד מ"ן ותיקון
והנה בדרך הזה שזה העליון שהוא הבירור שצריך לד' עולמות עליון שהם אבי"ע גם כענין הנשמות כ"פ מעשים ימים
ומה שנשאר אחר הבירור הצריך אל ד' עולמות הנה מלבד כל זה אפי' בכל עניני העולם הזה השפלים הם מהכלית
הפסולת הנשאר מאותם הז' מלכים ולכן אינם נבררים אלא אחר כמה תיקונים ומלאכות ולכן אין מלאכה מכל מלאכות
העולם הזה שאין בה מצוה מעשית כגון בא לחרוש מקיים מצות לא תחרוש בשור ובחמור בא לזרוע מקיים מצות
לא תזרע כלאים וכן בכל המלאכות פוגע בהם בסוד בכל דרכיך דעהו ועל זה היה כדי לברר אותם המלכים על ידי
המלאכות ולא מצות מעשיות שיש בדברים אלו וכי כן מתבררים ואז כאשר נתקן ונבחר הכל ואוכלו האדם הוא
חוזר להדר ונעשה חלק מאיברי האדם וכן בכל הדברים בסוד בכל דרכיך דעהו וזה מבואר בכל הפרטים לכל מי
שירצה להתבונן בדבריהם ולהבינם ולכן נחזור ונאמר שאותן המלאכות של העוה"ז כלם הם לצורך סדור הז' מלכים וכל
המלאכות אלו הם כנגד בעולם העשיה ולכן מלאכה כנגד אל אלהי שהוא בעולם העשיה אמנם אוכל נפש להיות
חוזר חבר רוחני ממנו הוא יותר מעולה והוא סוד היצירה ולכן אוכל הוא כנגד אלהים ואין להאריך בזה אמנם
בימי החול הותרו כל המלאכות שבעולם אך לא כאיסור שאם לא יתבררו ואדרבה יתוספו הקליפות רק נהיה
נמצא בסוד בכל דרכיך דעהו כי לברר הז' מלכים וכל זה כעניני העוה"ז גם כמה שצריך לברר לצורך העולמות העליונים
ולצורך הנשמות כי אנו עושים אותם עליונו ולא מעשה ידינו שהם התפלות ומצות ציצית ותפילין ולולב וכיוצא
בזה נמצא כי בימי החול אנו להברר כלל אם לא עליונו ולכן הותרו כל המלאכות ונצטוינו בכל המצות וכבר ידוע
התפלות והנה בודאי שאנו צריך סיוע מן העליונים להספיק לכחם אלו ע"י גם העליונים צריכים לסיוע התחתונים
בסוד תנו עוז לאלהים ולכן בימי החול יורדים העולמות ומתלבשים ממטה למטה כדי להתעלות לברור הז' מלכים
וזהו סוד היות התחתונה דאצילות יורדת בו' ימי המעשה כדי לברר כל זה אמנם אין לה רק בחי' לבד
שהיא דבורא ולכן הם ו' ימי החול לבד כי ו' קצוות דז"א הם הבוררים כל ימי השבוע אך ביום השבת שהוא יום
השבת כנגד המלכות אז אין בה מלאכות לברר ולכן אדרבה ע"י מה שנתקן בימי השבוע היא עולה ביום השבת שהיא
שכלה ומתקנת עם ז"א ומוציאים נשמות חדשות וכמו שנבאר בע"ה וכזה יתורץ לך ג"כ איך אפשר שיום השבת שאין יום
מקודש כמוהו הוא כנגד מלכות התחתונה ושאר ו' ימי השבוע שהם חול נעור בו אדרבה כל מי שהוא יותר עליון
אינו מתייחד ליה למטה ממקומו משא"כ במלכות והי' ולכן ואמנם ביום השבת אז הוא בסוד המלכות כלל ואינה יכולה
לברר מהז' מלכים ולכן כל הו' קצוות עליונות שנתלבשו בו' ימי החול חוזרים להתעלות למקומם הראשון כי כשהם למטה
אז הם מבררים מהם שלמטה אמנם כהיותם למעלה במקומם אז אין שם מה לברר רק הם מזדווגים שם ומוציאים
נשמות חדשות ממש וזהו סוד קדושת שבת ועולם הזה להם כשבת כ"פ אז הם נשמות רשבת ממקום עליון ולא ממקום
הבירור ואמנם עליית העולמות בשבת אינו מוכרח עליה כ"פ כבר ביארנו כי בהיותם במקומם מספיקים להמשיך נשמות
חדשות אך בשבחם לכך אז יורדים למטה מלמטה נה"ם ומתלבשים למטה בימי החול וא"כ נמצא כי מקומם האמיתי:
הוא מה שעולים עתה ביום שבת אך שבימי החול אינם מקומם רק מלמטה נה"ם שיורדו שם לברר הז' המלכים ובזה תבין
מה שביארנו בדרוש של אדה"ר איך היה תחילה יותר מעולה ממה שהוא עתה ממשמרון ועש"ה בזה תבין איך לעת
האצילות היו העולמות באופן שהם נעשים עתה ביום השבת נמצא כי בימי החול יורדים למטה כדי לברר וביום השבת
אנו מעלים אותם למקומם כדי להוציא נשמות חדשות וזהו טעם איסור כל המלאכות בכלם ביום השבת ואפי' של אוכל
אומהם נפש גם הם אסורות כי אין בהם בירור בשבת והכל הוא חדש וזהו סוד שיר חדש ביום השבת כמ"ש שירו לה' שיר חדש
בשבת כי זה מובן ואפי' ענין הבירור נאמר בשבת וזהו הטעם שאין בוררים אוכל מתוך פסולת בשבת כ"פ יום שבת
אין בירור מתוך פסולת וזהו הז' מלכים כ"פ הכל הכל הוא אוכל גמור ונשמות חדשות כלה פסולת ופסו' שר האדם נעשה
מלאכה בשבת אז בורר הוא נותן להזהר בחות העליונים למטה כמו בחול ואז יש כח לחיצונים להדבק להם והחיצונים
נקרא' עלמא דפרודא ולכן נאמ' מחלליה מות יומת וזה הבן כמה שביארנו בסוד החוס שבת כי חול הקדושה מעולה

אל החיצונים ובשבת יש אלפים אמה תחום שבת בניהם ואינם נדבקים החיצונים בקדושה ואכ"ה העושה
מלאכה בשבת גורם ירידת הקדושה בחיצונים ולכן חייב קרת וסקילה וזהו סוד ב' איסור ההוצאה מחוץ לתחום
כי סוד התחום הוא אלפים אמה שהוא נה"י של עשיה שעל במקום תוך לעשיה ונמצא מרים תלת נה"י
דעשיה ונמצא תלת אין הקליפות אשר למטה דעשיה יכולות לעלות עד שם רק שאר המקום תלת ושם יכולים
בני אדם לילך אך חוץ מן התחום הזה אם יצא אדם שם גורם לאדם העליון נ"כ שיצא חוץ לתחום ויורד בקליפות
והנה רגלי האדם ההולכים ויוצאים חוץ לתחום שהם סוד נה"י דעשיה היוצאים למטה מהעשיה במקום הקליפות
וזהו סוד איסור התחומין בשבת והנה כמ"ש אין המלאכות נעלים כ"כ כמו בשבת ולכן הותרו המלאכות של אוכל
נפש וכיוצא המותר הותרו של דבר קל ובד כמו שנבאר בע"ה // // ואמנם בשביעית שהעולה היא יותר
קטנה מכלם לכן הוא חול מותר ואין איסור אלא המלאכות הנעשות בקרקע שהם חרישה וזריעה וכו'
והענין מבואר עם מ"ש לעיל כי בשביעית לא יש שום עליה כלל מהמלאכות האצילות ולמעלה ונמצא כי אין הנאה
ושפחה בשביעית רק אל המלכות לבדה הנק' ארץ לכן לא נאסרו רק מלאכות הארץ אך שאר המלאכות השייכות
מן המלכות ולמעלה הם מותרות ונבאר עתה ענין אלו המלאכות הנעשות בארץ והנה הם חרישה וזריעה
ורימורים והמנם כל ענין מלאכות אלו הנעשות אל הארץ ושעורם הם העולמות ניקבן ושאר המלאכות הנעשות
אל הזכורות הם הודרת מג' וכיוצא בזה וכבר אמרנו כי כל המלאכות הם להעלות הז"מ ולתקנם כנ"ל ואמנם סוד
הזריעה והעבודה הוא סוד ואם אין לעבוד את האדמה כי ע"י האדם נעשית עבודת הקרקע העליון ואמנם בשביעית
אין צריך לעבודת האדם וכמו שנבאר בע"ה והנה סוד הזריעה הוא סוד הנשמות דמיין ניקבין העומנים בארץ והם
שנים מלמטה למעלה ומתעלים על פני הקרקע והוא סוד אור זרוע לצדיק שבר הוא זרוע מתחילה ועתה עולה
מאיליו ונזרע כמ"ש בזוהר וכו' [illegible] וסוד הקצירה הוא סוד הנוקה העליונה שהוא הנשמות שהם בעיבור עד הקבצה
והם נקבצות שם ונתנות אל הנפשים קשלים כמ"ש וכו' להפך זה ובאר לך ענין הכמ"ש בזוהר כאמרו וקין אילן לא אתקיי
אתקיימו אלא נתקנה חקלא ונבאר לך מהו מתחלה חקלא והענין כמה שבארנו לך בדרוש של פסח ענין קריעת
ים סוף כי כשהמלכות רוצה לילד אלו הנשמות שהם בעיבור בבטנה הנה לפתח תמאת רוכן הוא הנחש העליון הנושך
בעריה ועי' כן היא יולדת וזהו סוד קרע שטן כי שטן בגי' נחש כי הנחש הוא הקורע בתם האיילה וקריעה זו נעשית
ע"י שם זה כנ"ל ואמנם כדי שהחיצונים לא יאחזו וידבקו בנשמות אלו עד כמה התפלות הצדיקים שע"י התפלות יולדת
ניקבא עילאה ואינה צריכה אל הנחש מתאת רובן והוא מה שתיקנו רז"ל בתפלת יענך ה' ביום צרה כנודע שהם ע'
תיבין דעבוי לילדה והכלל היוצא הוא כי ע"י תפלת הצדיקים להוציא בתחילה אלו הנשמות ואח"כ לילד אותם שהוא סוד
קצירת שדה העליון והכל ע"י מעשיהם ותפלותיהם ולכן נקראו התנאים היודעים סוד התפלה מחצדי חקלא קדמם
שדה העליון ולוקטים פירותיו ואמנם בשביעית אין צריך כנ"ל ונבאר מאי שהכל נעשה מעצמו למה מניחין הכל
להתפלל ולעשות מצות המיס אלו כנין השבת ובשביעית אחר שהכל נעשה מעצמו גם ראוי לדעת מה הפרש יש בין
שבת לשביעית אך הענין הוא כי כמו שאנו צריכים לתקן בתפלותינו ב' מציאות והנצות א' הוא לתקן זו"ן על שיתקן
אחור באחור כפרצוף נפור כלא' מהם כלו מלים כי בתחלה אין בזא"ן רקלוות המלכות נקודה א' לבדה ואח"כ ע"י מעשינו
נקנים פרצוף נפור עד שנתקנים אחור באחור והתקון שני הוא עד שנעשים פנים בפנים ואז מזדווגים להוציא נשמות
והנה בשבתי אין אנו צריכים התיקון הב' שהוא להיותם פנים בפנים כי מעצמם בלתי תפלותינו כבר הם מתקנים
הן שהיו הם אחור באחור וע"י תפלותינו הם חוזרים פנים בפנים ואמנם שבת הוא לתי' גדולה מזו שאפי' בחי' פנים
בפנים נעשה מעצמו כי בהכנת שבת חוזר המלכות פנים בפנים עם ז"א ואמנם כל תפלותינו אינם אלא להעלותם למעלה
מדרגה אחר מדרגה עד אבא ואי' כנודע ונמצא כי כל מה שנעשה בחול ע"י תפלותינו הוא להחזירם למטה במקומם פנים
בפנים הוא נעשה מעצמו בשבת ומה שאנו מוסיפים הוא להעלותם למעלה ושיהיו גם שם פנים בפנים ואמנם ימי ור"ח
וחול של מועד נב' יש להם עליה ע"י תפלותינו רק שאין עליותם שוה כנודע ונמצא שאם היינו עושים מלאכה בימים
אלו כל א' כפי מדרגתו היה נחה חס ושלום לפגם למעלה שהם ערכים אל מעשה התחתונים וזה ברעין וכנס למעלה וכו'
ואמנם בשביעית אין התיין ניקבין רק מאיליהם כנ"ל ולכן אסור כל עבודת הקרקע אך במפתחים הותרו והטעם
כי הם עולים מאיליהם אך מה שהאדם מעלה ע"י פעולתו ומעשיו הם אסורים ונבאר עתה יציאת האדם חוץ לתחום

כ

257

כי נראה זה מכלל הארץ שאדם לש על הארץ אך נמה שבאר (עי' איסור התחומין) הבאר זה היטב
והענין כי כבר אמרנו כי נה' הם הכנפים העליונים המתהפכים על פני הקרקע שהיא המלכות נשקולים תוך
להקים נראים אל הכלים העליונים לעזרת להתענג וזהו סוד איסור התחומין בשבת והנה נודע כי הספינה
ההולכת בים שאין שם איסור התחומין אע"פ שיצא האדם חוץ מתחום מותר ועם כל זה עקר הענין
ואמר כי אין התחומין למעלה מעשרה והים הוא גבוה יותר מעשרה והענין הוא כי הספינה היותר קרובה
אל התענוגים היא המלכות והנה הכנפים העליונים שהם נה' כל זמן שאינם נוגעות בקרקע שהיא המלכות
אינו עד יציאת התחום אע"פ שיש פחות מאמות באויר למעלה מן הקרקע עשרה טפחים אם אמר שיצאו
אל התענוגים עד שינגעו בקרקע ואז אם יצא חוץ לתחום הוא נוגע אל התענוגים והנה המלכות נקרא' עשרה
ולכן אין איסור התחומין למעלה מעשרה ואע"פ שהולך חוץ מאמות עמיו הולך דרך הקרוב ועם זה
שאמרנו בסוד השבת נתבאר היטב התחומין בשביעית כי כל הולכה בשביעית נקר' למעלה מעשרה אשר אפי'
בשבת. כבר אמרנו שעולים נה' עם המלכות כאחד למעלה ממקום תנה' ומאותם הכנפים דורסין על פני
הקרקע ואין שם איסור התחומין אך בשביעית אין המלכות עולה עמהם כי הם עולים למקום תנה' והיא נשארת
למטה במקומה ונמצא כי אין רגלים העליונים דורסים בה והוא דומה לזו הספינה הנ' אשר התירו בסוד אין
התחומין למעלה מעשרה והנה זהו סוד שנת השמטה ושבתה הארץ שבת ליי' פי' כי הארץ שהיא המלכות
היא שובתת מאליה כמעלת יום השבת ומעלה מיין נוקבין מאליה למעלה אל הזא הנק' יי' וזהו שבת ליי'
כי משתבחת עולה ליי' ואינה צריכה אלינו גם זהו סוד והיתה שבת הארץ וכו' ושבתה הארץ וכו' כי כל
ענין שהשבת אינו אלא בארץ שהיא המלכות ולא למעלה כנז' /// ///

והארץ — הנה הלכת יהם הוא ר' חנינא בן תרדיון ימה שמעתי ממורי ז"לה ואיפשר שעלבת בעין
הקליפות של שכם בן חמור ולכן היצר ליהוא והחלבן יי' יאיר עינינו אמן ////

ענין אליעזר עבד אברהם הנה התחלה היה בכלל ארור כי היה נשמה קדושה שנתגנה בקליפות
כנען הארור ואחר כשנולד אליעזר יצאה אותה הנשמה מאותם הקליפות הארורות
ונקראת אח"כ ברוך כמש"ה בא ברוך יי' והענין כי אברהם הוא סוד החסדים ולכן אליעזר היה
עבדו של אברהם והעלה את המיין נוקבין לה מהמלכות אל החסדים שהם מן אברהם ואז נק' ברוך
כי כל ברוך הוא בבחינת היסוד או לדכורא או לנוקבא ואח"כ הוברר יותר ונתגלגל בכלב בן יפונה
ולכן כשנה שנשתלחו המרגלים כתי' ויבא עד חברון שבא להשתטח על קברי האבות כי התחלה
היה עבד אברהם הראשון שבאבות ושם הלך להתפלל ולכן היה מתענה כלב כל ימיו כאמור שנק'
שמו אשכול שהושחרו פניו מחמת התענית כדי שיצא לגמרי מכלל ארור הראשון ולכן כלב בגי'
בן שהוא הויה בההין וזהו סוד שם המעלה מיין נוקבין מהמלכות למעלה לגבי לדכורא ואחר הוברר
יותר ונתגלגל בבניהו בן יהוידע והנה פי' בניהו הוא בן יהו כי יהו הם ג' אותיות השם וה' אחרונה
שבשם כבר ידעת שהיא סוד המלכות שיש לה הויה במילוי ההין שהיא בן נמצא כי ה' אחרונה נק'
בן של יהו הרי כי בניהו הוא שם של הויה בשלמה ואותם מבושו הוא כי בנקו הוא סוד המיין נוקבין
דמלכות העולים לגבי דכורא הנק' יהו וזהו בניהו בן יהו בן נוקבא יהו דכורא גם נתגלגל ביהוידע
אביו של בניהו זה הנז' והנה גם פי' של יהוידע הוא דוגמת של בניהו מחמת עבד יהו מן יהוידע הם
יהו של בניהו שהם ג' אותיות ראשונות של השם נשארים אותיו' ידע מן יהוידע והם בגי' פד' כמבואר
אצלינו בפ' בראשית בסוד מב' זווגים כתובים כי טיפת הזכר הוא שם מב' א' וטיפת הנקבה היא
נכללת ב' שמות מב' שהם פד' שאין טפה יורדת מלמעלה שאין נגדה ב' טיפות עולים מלמטה ולכן
נק' ידע כסוד והאדם ידע את חוה אשתו שהוא השעשוע הנק' ידיעה הרי כי אותיו' בן מבניהו ואותיו'
ידע מיהוידע הם שוים ונמצאים כי אותיו' בניהו ויהוידע הם שוים כי שניהם מב' א' ודעת כל
אנשים האלו שנתגלגלו הזה כלם הם שורשם מן שורש המיין נוקבין של מלכות ולכן מתוך כלם מוהם
על מעלות המיין נוקבין ואחר נתגלגלו אלו השנים אב ובן בזכריהו ויהוידע אביו ונמצא כי בניהו

וזכריהו הם גלגול א' ושני יהוידע הם גלגול א' שוים גם הם אותיו' בניהו וזכריהו הם א' כי אותיותיהם
שוים רק שמתחלקים לבניהו נתחלף באותיו' זכר תחת זכריהו ושניהם הם מיין נוקבין של המלכות גם
רק שהם בסוד ה' אחרונה של שם מ"ה והוא במלכות גם כ"ל ה' פ"ה ה' בגי' זכר וזהו ענין זכריהו כי גם
הוא בסוד מ"ן של המלכות כמו בניהו ואמנם נבאר עתה גלגול בניהו בן יהוידע וזכריהו בן יהוידע
דע כי יואב שר הצבא אשר לדוד אשר הרגו בניהו בן יהוידע כמ"ש שלמה נתגלגל אחב והיה יואש
המלך שהמליכו יהוידע הכהן כי רצה יהוידע לתקן מה שהרגו בנו של יואב וכזה גם לא נתקן כי אחב
חזר יואש והרג לזכריהו שהוא גלגול של בניהו לפי שהוא הרגו כמ"ש שלמה כי אעפ"י שהרגו להן עכ"ז
הצדיקים אין הקב"ה מביא ע"י תקלה ויואב עכשיו היה ראש הסנהדרין ולכן הוצרך בניהו לנקות אותו
עון והוצרך להתגלגל בזכריהו והרגו יואש המלך שהוא גלגול יואב עצמו ונתחלף אות ב' באות ש'
ומיואב נעשה יואש ונלמד כי זכריהו ובניהו שניהם כהנים ואיני זוכר והנה זכריהו קודם שנהרג
חירף וגידף את ישראל כנז' בדברי הימים כמ"ש למה אתם עוברים וגו' כי עזבתם את יי' וגו'
וכבר ידעת כי המחרף לרבים אעפ"י שהוא כהן נענש וכמו שמצינו באביהו בן רחבעם שנקוב
בו וינגפהו יי' וגו' ואמרו ז"ל שנענש מפני שחירף את ישראל אעפ"י שהיה כהן וכן מצינו
במרעה שנענש על אומרו עיר מושב ומקולו שאין הקב"ה רוצה אלא שילמדו טוב על בניו ולכן נענש
ונתגלגל אחב ונחלק רוחו ונפשו לשני גירי הגדר שמעיה ואבטליון כי שמעיה שהיה נשיא היה
רוחו של זכריהו ואבטליון אב בית דין היה נפשו של זכריהו ולכן לפי שדבר כנגד ישראל גם השית
נתגלגל בגרים רק שהיו גירי צדק ונדבקו הקליפה באלהי' אחרים לינקת מה שחירף הוא לישראל
ואמר שאמר למה עוברים את יי' וגו' ונלמד כי אפשר כי הכהן ההוא שחירפם באומרו יבואו בני
עמונית לשלם היה גלגול יואש המלך אך עכ"ז מה שקראום בני עמונית היה לנקות ולשלם מה
שחירף הוא לישראל אחב רוחו בר משה קורדוזירו ונפשו הר' אליהו ד' וידאל גם ולזה
היו אוהבים זה את זה // // שרשו שור לכם תשפתי קום אחר כי הרשעים שהם מוש'
תשפתי קום לתולאכם והם המלך אוכלים לחם העצבים כנז' בזוהר הנה שוא
לכם פי היום אתם מאחרים שבתכם כזה ומוכלים ערות ועצבים על חנם לצורך העה"ז ואמנם
הצדיקים ידידי יי' הוא להפך כי מה שיש לאלו בהקיץ יש לצדיקים בחלום ושינה כי נאין רואים
חלום טוב בלי חלומות רעים כדי ליסרם ולזכותם לעה"ב באופן כי מה שיש לאלו בהקיץ יש לצדיקים
בהיותם ישנים בחלומותם ואמנם מ"ש כן יתן לידידו שינה פי' כן נתן הש"י דברים אלו לידידיו והיותן
ישן בתוך השינה מה שיש לאלו הרשעים מתוך ויהיו זה להעה והוא משאלו מבשלם לראות דוד
חלום טוב ופי' בנחור שקיו מראים לו בחלום הרעים שהיה עתיד לשפוך מאויביו וגם המלחמות שהיה
שעתיד לה לחם באופן שהיה דוד יהד יי' רואה בחלומו כל אותם הצרות והרעות הבאות לאויביו וזהו
שאמר כן יתן לידידו שינה כאלו אמר כן יתן לידידו בשינה // //

גרשון את ראש בני גרשון וגו' הנה שכנו לי הם שש הה' גבורות דנשמה דנביה לנוקבא דאמא
כבר ידעת כמה מציאות יש בהם כי יש בהם בחי' ה' גבורות כמורשם שהוא דעת של הנוק'
גם יש בחי' ההמשגות ה' גבורות מיין נוקבין בסוד לנוקבא גם יש נ' בחינו' אחרונות א' היא בחי' ה' גבורו'
שנתנים בראשית יצירתה לצורך בנין גופה ועצמותיה גם יש ה' גבורות שנותנים לה בביאה ראשונה
לעשותה כלי גם יש ה' גבורות שנותנים בעת כל זיווג וזיווג הרי כי הגבורות נחלקות לג' בחינות או ג' ראשונו'
או ג' אחרונות כנז' ואמנם אלו הם ג' בני לוי שהם גרשון קהת ומררי ואיני יודע אם ג' ראשונות או ג'
אחרונות ונבאר עתה ענין בני גרשון ונאמר כי הנה הה' גבורות כללות הם מתנכך שהם כמו מעוים
מנעפך בגי' קסת הסופר כנודע וזהו סוד גרשון בגי' קסת ואמנם דע כי לפי שמבכל לוי הוא בחי' גבורו'
הנוקבא לכן את ראשם לא השאו בתוך בני ישראל רק נעשו הם כי אלו הם לצורך הנוקבא ואמנם אלו
הם בהיותם עדיין אלו הה' גבורות בתוך ז"א קודם שניתנו בנוקבא וזה כבר הודעתיך איך הה' גבורות הם

יותר

וההס המגולה כי סוד הנקבה ומשם נעלים למעלה ומאירים מלמטה למעלה בכל פרטיה וגם ידעת
כי הנקבה אין בה גלוי רק בשני גבורות התחתונות לבד שהם נה ואלו הם העולות למעלה ולכן מנין בני
גרשון נזכר בשם נשיאת ראש וזהו סוד נשא את ראש בני גרשון ולכן היה המנוי שלהם אלא מבן שלשים
שנה ומעלה כי כנגד גבורות העליונות המכוסות שהם סוד שלשים שנה כל א׳ כלולה מעשר הם הגבורות
האחר ואלה השנים התחתונות ולכן היה המנין מבן שלשים האחרונים כי שכלולה הגבורות הס״ו לכן
מנה אותם ועד בן חמשים שנה כי הם מצטרפות יחד ואמנם מנין למשפחותם לבית אבותם קדם
כנגד ב׳ עקבות הלוקחים אלו הה׳ גבורות שהם לאה והחל כי כל א׳ מהם אינה לוקחת חסדים רק גבורו׳
והנה למשפחותם היא החל והטעם כי הנה פנים העליונים הם סוד ב׳ שע׳ נהורין ואלו הם נמשכין
מזה אל נקביה החל כנגד ישר וזהו סוד ורחל היתה יפת תואר וב׳ ומשאב כלאה ומשך לה ומי מקב שע
נהורין המתפשטים על יסוד שהוא יוסף הנק׳ שלום שהוא כנ׳ שע׳ נהורין היורדים אל היסוד הנק׳ לאה
שעו כנ׳ שלום ולכן היה יוסף יפה תואר כנ׳ ורחל לוקחת מן יוסף ומשם יורשם אל הא מוחים
שבה החל ויהבן לעתיד כי זהו סוד ואחר נעשו יוסף ורחל כי יוסף הוא לפנים והחל באחוריים וזהו
סוד הדרת פנים זקן שהם תשע נהורין הדרת פנים ומיתוס תי שיש לו זקן והוא שאינו סרים כי נילת יוסף
שהוא היסוד שאינו סרים והנה אלו השע׳ נהורין הם סוד אותיות למש מן למשפחותם נשארים אותיו׳
פחותם שהם כנ׳ קהלה עם הכולל והם סוד ים המלכות של כל א׳ מהם יש בה שם בן וזהו סוד מעשה כנס
שהם כנ׳ הקך ועם כללות הים הם הקל ויצוק לכלל כהם החמשה בתוך תמש שהם ה׳ גבורות בתוך החסדים
הרי קהלה או אם נאמר כי המלכות עם ה׳ הגבורה ועם הקל הרי קהלה ונמצא כי מלת למשפחותם מן רחל שהי׳
סוד קהלה ונמשכו אליה שע׳ נהורין אך לאה נקרא בית אבותם בית העליונה שיש לה אורות כמנין אבותם חסד
ד׳ שהם סוד ד׳ אלפין שלוקחת מן אהיה שהם כנ׳ מלה יותר מה היא המבואר אצלנו ואמנם בני מררי הם סוד
המיין נוקבין התחתונים שלה ולכן הם מרים מקום ההן וזהו מלת מררי לשון מרירות ואמנם הם סוד הה׳ מים
כנ׳ מררי שהם ה׳ גבורות שבכל א׳ עד מים מיין נוקבין כנודע ולכן כאלו לא יש יכולת לשאת את ראשם למעלה כי אם
יעלו שם ייקו ויתגררו גם את של מעלה ולכן לא נזכר נשיאות ראש לבני מררי רק הפקוד אותם לבד ואמנם בני
גרשון שהם הגבורות העולות עד למעלה כנ׳ ונמצא כי ההארה היוצאת מהם הוא אחר מעלו ואח״כ יוצא ברחלה
ויצאת האור אל לאה העליונה ואח״כ לרחל ולכן בבני גרשון כת׳ לבית אבותם ואח״כ לבית אבותם למשפחותם לקהת
ומררי סמ׳ ההפך למשפחות ואח״כ לבית אבותם וזה דכתיב // // יששכר יודעי בינה לעתים רב
יובל חסר ו׳ כבר הודעתיך כי יששכר הוא משורש קין וכבר ידעת כי קין הוא מה׳ גבורות של הבינה
ולכן היו יודעי בינה גם ידעת כי יבל ויובל שכתוב בראשית כלם הם תולדות של קין משורשו ויששכר הוא
מבחינת יבל // // ענין עוזיהו המלך שנצטרע ורצה להקטיר דע כי עוזיהו המלך היה גלגול של שא
עוזה מעצמו הכתוב בשאול ועוזה ואחיו הנם נושאים את העגלה החדשה ולכן אותיותיהם שוים
ואמנם בא לתקן עון הראשון אשר שלח ידו בארון האלהי׳ ומת עליו ועכ״ז לא תיקנו ואדרבה חזר לקלקל הראשו׳
שעלה ידו במה שאינו ראוי אלא שהמלך אינו יכול להיות כהן כי הוא איש זר משבט יהודה וכן מעוש חטא
בגלגול הראשון לשלוח ידו במה שלא היה ראוי האמנם נשתרו היורעה כי מתחילה היה כהן גדולה אחר
הכהונה ורצה לקטר וכו׳ // // לבני ראובן לבני שמעון וכו׳ בפרש׳ במדבר למה בכל השבטים נאמר
בהם לבני ובשבט נפתלי האחרון אמר בני ולא לבני והטעם פשוט לפי שצריך למנות את כל
ישראל היו הולכים ומונים כל מרעה ישראל ונעמדים בכל פתח ופתח וכותבים בפנקס א׳ סדר כל
השמות שבכל משפחה פלוני וכן כולה כזה עד שגמרו למנות כל הבתים של כל ישראל ואח״כ קרוו הפנקס
הזה והוא מעורבב מכל רבוא אנשים וצריך לעשות חילוק אחר להוציא מספר כל שבט ושבט
בפני עצמו ואז התחילו היו מתחילים מתחילת פנקס הראשון ואומרים פלוני בן פלוני ראובני אותו לשבט
פלוני והיו כותבין אותו שם בפני עצמו עד שהיו משלימין כל אותו השבט אנשיו שהם הולכים לאורך
פנקס הראשון ואח״כ היו חוזרים ומבקשים כל הכתובים בפנקס שהם של שבט השני והיו אומרים זה

לבני שמעון וכן הולכת כזה עד היות שבטים וכשנשלמו כל הי"ב שבטים לא נשאר רק שבט נפתלי בתחלה
ולא היו עדיפים לה וצריכים לחזור כבתחלה אחר כי אין שם מעורב כמו השבטים הראשונים רק הוא
לבדו ולכן היו מניחין אותו כרחוק ומוליכין אותו כבני נפתלי אלו שנשארו כאן הם כך וכך מספרם אך
האחרים שהיו מוציאים מספרם בכתב אחר נותנים בהם לבני פלוני כלומר זה היה הכתב כאן הוא צריך
לחבירו לבני שמעון או לבני ראובן וכיוצא // **אם** המחנה של מתנה וכו' אמר בכ"ח אני בוטח
בשי"ת שאמרתי שאראה מחנה א' מהמחנות חונים עלי לא ייראו לבי כלל כי אני בוטח שיצילני עוד
גם אחרת שאם יקומו על מחנה שני להלחם עלי לא אפחד כי הלא וזאת תשיב אל לבי ואומר אני כי והלא
אותו מחנה הראשון לא שלחתי אני אלא לסייעני מפני זה המחנה הב' והנו במאמר אני בוטח בזה המחנה
כי אותה שלחתי לסייעני מזה הב' לכן בראשונה אמר מחנה סתם כי לא עשו מלחמה רק שחנו שם מפחד ולרצי
אך במחנה הב' נאמר בו אם תקום עלי מלחמה כי מחוש באו להלחם עלי וזה יורה כי הראשון שלא נלחם כי לסייעני //
שלשה דברים מרחיבים דעתו של אדם דירה נאה ואשה נאה וכלים נאים. ענינם הוא כי כבר ידעת כי נעלם
דנוקבא מתפשטים ה' גבורות מחסד עד הוד וביארנו כי הב' אחרונות לבד הם מגולות והג' ראשונות
הם בחינת שלה והם סתומות ומלובשות ומהם הם דירה נאה כי הנקבה שבחסד נקרא דירה נאה ט' כי כל הבנין היא
נבנית מהחסד כי הוא סוד כל בנין המלבושות כמו יקוק וכן בחסד כסא וזהו סוד דירה נאה והגבורה שבגבורה נק' אשה
נאה כי כל אשה מצד שמאל וכלים נאים מצד ת"ת הוא נותן כח הכל //
אחרת שאלתי מאת ה' וכו' שמעתי מאת א' ממורי זלה"ה שזה מה שאל מאת השי"ת ג' מתנות הטובות שנתן
לישראל והם סוד דכתיב ארץ ישראל חיי עולם הבא תורה הרי אחת //
בגלוך שמעתי ממורי זלה"ה כי חכם א' קדמון כתב כי התוספות ז"ל הרבה בתלמוד כל מקומות לא ידעו
ולא נתפרש להם ה' ואותו החכם פאר כ' מהם והם א' מהם ארבעה תגמר קנית ממנותו כקרן הצבי נתבאר
נסתפק להם למה אמר בלשון הזה וביאר החכם ההוא שקבלה היא בידו כי מלך הצבי להחליף קרנו ובכל שנים
דו נשת הנחש והצבי והשרצים שמתפשטים עורם בכל ז' שנים ובסוף ז' שנים נופל קרנו ומחזיר בארץ ומוציא עם
במקום מוצנע שאין עוד לשום אדם למצוא ולכך נקט האי לישנא הב' מה שאמ"ל לא מטיבה אני חיים שכולל
אינה נאמנת ואמר אותה תכסה כי הי' הוא כי הלא על ג' דברים העולם עומד וא' מהם הוא הגמ"ח
ועל זה אמר לא מטיבה אני חיים כלומר אם הירבה אותה אמת הן ייני מגמא חיים מטיבה כי העולם
מתקיים על האמת דיונא מטיבה אבל זאת האשה משקרת נלחת כי לא מטיבה אני חיים וכן הדב היה
ר"ל יהודה ע"ד שות במלעת דבריהם אבל נראה שי' חתכת צריכה לתלמוד הב' הוא אומרו ולמה
נריסק כין שינה ובזה לא ידעו התשובה וממורי זלה"ה ביאר כמה שהוא צריך בינה והבונה בשיעור זה
כי נכללים הב' פרצופי' ושנא כי במקום שהיה קומה של תבונה ושינה שם הוא עונה הבגן והכרם
שלהם כשנכללות לפרצוף א' וזהו סוד שקראו רז"ל היסוד של הנקבה פה וכמש"א פלה ומחרך
וכיוצא בזה והבן זה // **ויבא** לו יין וישת במלת לו נקוד הרי טעמי וסוד העניין הבין כמש"א
בס' תולדות וכמ"ש מנחם כי מאחר דחיק קריב ליה ואמנם כמ"ש כשבלק דההוא ינוקא
אמר קמי אמר חנוך מטטרון דאכתי ליה חמרא ביינא וכ' העשן הוא כי כבר הודעתיך כי היסוד דאבא
הוא כתוך יסוד דאימא ושניהם תוך זא' ולכן והנה יצחק הוא סוד הגבורות שביסוד דאימא והוא
יין החזק שבלהה נן דקיים שם ומחכמת הגבורות יוצא דם להניק לעשו בסוד ומיץ אף יוצא דם והנה
יעקב הוא סוד האמת יסוד של אבא על כן הוא כתוב שאמנות רק הוא שלישי לפי שקוים הכל יצחק
אברהם שהוא החסדים ואח"כ נתפשטו וירדו הגבורות מתוך יסוד דאימא ואח"כ כל זה בתוך זא' ואח"כ
יצא האמת יסוד דאבא לחוץ מן היושר וחוץ מן היסוד יצא יעקב והנה באותו יין שהשקה י' יעקב את
יצחק שהוא שורשו מקום הגבורות יין העשן היוצא מן הבינה שהיא עטרא דגבורה רצה יעקב
להמתיק בו מים כי למתקו ובזה יותקנו הברכות אלו ולא לעשו אחיו כי אם היו הגבורות נשארות בלתי
ממותקות היה דין קשה והיה עשו נוטל הברכות ואם רצינו למתק שיעקב המתיק המים ביין שהם סוד היסוד

דאבא

253

רנב

דאבא שהוא בחשאי אותם היורד מגופו הוא כי המוחין עם החסדים הנקראים מים וזהו ש' עד שושל
ישקב שהוא יסוד של אבא כי אין ע' האמת היסוד של אבא בגבורות דאימא הם המתוקים וגם
כמה שנודע כי אלו החסדים שבתוך יסוד דאימא שרשם הוא מן יסוד דאבא כמבואר אצלנו
בדרוש הנ"ל ונמצא כי שורש המים הם מן אבא רק שניתנו אל אימא אחר ע' הזיווג וזהו סוד
יקי' מעמי ערמותם שני ווין והם סוד השני יסודות של אבא ושל אימא כי כל יסוד הוא ו' וקומה
הענין כי חיבור ב' יסודות אלו גרם שיאיר יסוד דאבא בסוד דאימא ויתמתקו הגבורות הנקראים
יין ע' המים הנולדים מיסוד דאבא ולכן שיעקב הוא משורש יסוד דאבא לכן היה בידו להמשיך המים
ולהמתיק היין וזהו נב' מש' כבס ביין לבושו וכו' כמו מאחר המים קדם ובפי' כי הטעם של אלו הרהטי מעמי
שנתגלו במלת ויבא לו הוא לרמוז מאחר המים קריבה כי התחלה שהוא ער ההוק לסוד יהגב
אחורי ומהוק ובסוד מהוק יי' ונאה לו ולאחר מאורי המוקום המהוק שהוא יסוד דאבא מעסקיו
והמשיך המים למזגה יין // // ענין סגולת הקוה בסוד כשמים גלרה מוגזל של יהגן וה
יא' כבס ירבו ואהבה האזו ואו כם מעפוני ותלה לא ניתנו כל היני הקוה בכבס א' והענין הוא כי הלא
אדה גלגבי אדם הראשון בהיותם קל' שנים שפירש מאשתו הוליד שדין וגנעי בני אדם וכל אותם הרוחין
וגנעי בני אדם שהוליד כמו כבר נתבאר אצלנו שהם כלם ניצוצי קדושה אלא שנתלבשו תוך הקליפה
ובגבורים יותר גדולים הם אלו מעאר נשמות כמו שאמרנו על' נימין שיצאו ויוסף כי המי' טיפות קרויים
מן הזכר ולכן הם יותר מעשים מאותם שיוצאים ע' זיווג זכר ונקבה כי הבאים מתחילה הזכר לבד הם נשמות
גדולות והנה כל אותם הניצוצות של אדה' שהוליד בהיותו קל' שנים היה להכרית תוך להקנם כי הם נשמות עליונות
ומלובשות תוך הקליפות ונכר ידעת כי כל נשמה שנתערבה בקליפה צריכה כמה גלגולים להסיר מאתה הזוהמה
ככסף בכור במוך בגלגולים זה אחר זה עד קום מאתה ואותם אלו נגעי בני אדם היו מתגלגלים בדור המבול
ולכן היו מורדים בב"ה מרוב הזוהמא והקליפה שבהם והש"י חשב מחשבות לבלתי ידח ממנו נדח והגלגלם
אז והעשה רבה לרוב הזוהמא שבהם וזהו סוד וינחם יי' כי עשה את האדם בארץ קנחם בדור המבול כי הם בני
אדה' ממש אותם שהוליד בהיותו קל' שנים וזהו סוד וירא יי' כי רבה רעת האדם בארץ פי' כי הלא ידעת מש' בזוהר
כי המוציא זרע לבטלה נק' רע כסוד לא יגורך רע והנה הנגעי בני אדה' נקר' רעת האדם פי' הרע שהוציא אדה' משם
וזהו אמחה את האדם אשר בראתי כי הם בני האדם עצמו אשר ברא הש"י יציר כפיו ממש וזהו כל יצר מחשבות
בני אדם רק רע ופי' כי להיותם מסוד נגעי האדם היו גם הם מרשיעים כמו מקום שבאו והיו גם משחיתים את
זרעם על הארץ כמ"ש כי השחית כל בשר הולדת הזרע לבטלה כי אחרי הרשובה של אדה' חזר להביאם בעולם אלא
כולם להקנם עד שיתבררו ויזדככו פעם אחר פעם והנה גם קין היה מעורב מאלו בני אדם כמבואר אצלנו
ומה שנבאר בפה עתה ולכן קבל גם הוא עונשו עמהם וזהו שאמר וימח את כל היקום היקום בני קין וכן דרז"לשה
קין והנה כמו המקום שבאו שהוא מקום השחתת הזרע גם הם הרעו והשחיתו דרכם וכן כפי חטאתם שנשפט
כן מיתותיהם במים רותחין כמבול דוגמת טיפת הרותחת של קרי לבטלה והנה נתגלגלו פעם שנית בדור הפלגה
וגם הם חטאו שנית וזהו לראות את העיר ואת המגדל אשר בנו בני האדם וכן דרשו רז"ל ובזוהר בני האדם בני
דאדם קדמאה פי' כי הם ממש בנוי של אדה' אותם שהוליד בק"ל שנים אחר נתגלגלו פעם שלישית באנשי
סדום וזהו סוד ואנשי סדום רעים וחטאים כמ"ש לא יגורך רע שנאמר במאותו רע והנה אחרי שהרשעו
גם בג' גלגולים כי קין כל אלה יפתח אל פעמים שלוש עם גבר וראה שלא הועילו אז נתגלגלו פעם ד'
במצרים והם הם ישראל שבמצרים והנה כאשרנו שישראל שבאותו הדור של מרעה כלם הם מסוד הדעת
שמשם יצא מרעה וכמו שביארנו בתחלה כי הנשמות היוצאות ע' קרי הם יותר גדולים מן הבאים מזכר
ונקבה כי הם משורש הדעת עצמו וכלם היו ניצוצות של מרעה שנמשכו בקליפות ואז במצרים נתקנו ע'
מרעה והוא הוצרך להעלותם מן הארץ ההיא כי הוא מוכרח לתקן את השורש שלו ולכן הראה כי יזכר אם
מעשה היא היתה גלגול חוה אשת אדה' ואולי כי גם עמרם היה גלגול אדה' ולכן מת בעטיו של נחש והופרש
מרוב אשתו והוליד בהיותם קל' שנים שדין ורוחין ולכן עתה בעמרם פירש עמרם מאשתו וזכר קל' שנים

ומשנו אותם אותן נגעי בני אדם הקדמאה ויבואו לעולם ואחר שכלו כלם לבא בעולם אז חזר משה והוליד
מרעה לתקן אותם הנשמות של דור המדבר שנולד אחר שחזר אדה"ר עם חוה כנודע והנה שרש גלגול
של משה כי ש' של משה הוא ש' של שת ונראה איך כל דרכי ה' הם כיושר ותכוונות והנה בזה תקן משה
גדול שנתחבטו גדולי עולם לידע טעם לגלות מצרים שלמה היה גלות זה ובזה תקן דבר גדול כי הלא הם הראשון
היו דור המבול ולכן גזר פרעה כל הבן הילוד היאורה תשליכוהו כנגד השוטף שנמחו במי המבול
וכנגדם היו עושים את פיתום ואת רעמסס ואותם גם הערב רב שיצאו עם ישראל היו מאותן הנשמות
רק שלא נתקנו עדיין ולכן היה משתדל משה לתקנם ולא הועיל והנה משה הוא סוד הדעת העליון שמשם
יונקין הנשמות והוא סוד הקבלה בנו של אדה"ר והערב רב הם כנגד של כלאים כנזכר בזוהר וכבר ידעת מה שנאמר
כי כלם היה כנגד משה לדעת הטומאה והוא מה שנשאר מזיכוך וסיגים אלו הנשמות שיצאה הקליפה
[illegible] והיא נשמת כלם ואף גם שאמרו קצתם איזה מעשה קדושה כמבואר אצלנו ולכן קרא
השי"ת לדור ההוא והערב רב עמו של משה כי שחת עמך העם אשר אני בקרבו כי הוא ביניהם ובקרבם
הנשמה בקרב הגוף כי הם הניצוצות שלו וזהו כמתאוננים רע באזני ה' כי הם מצד הרע שנאמר
כי לא יגורך רע וזהו ובעיני משה רע כי כבר ראה משה כי הם מצד אותו רע ואמנם משה היה המבורר
מהם כי כשנתבררו [illegible] לכל אותם הנשמות פסק כל הרע מהם ולהבל אז נולד משה שהוא
הטוב המובחר שבהם וזהו שאמר ותרא אותו כי טוב הוא כי כבר נשלם כל הרע להבל כמשל שהוא
היום שנולד משה נתבטלה גזרת פרעה שלא ישליכו ליאור הזכרים כי כיון שבאו לעולם אין צורך אל
הגזרה הזאת וזהו סוד שהוכרח משה להיות גואל בדור המדבר // ונלענ"ד אשמתא שמעתי כי גם
הין [illegible] כי קודם שבא על חוה להוליד קין והבל היה מוציא להתחילה וזרע לבטלה על ידי חמאת הנחש
ושבא אדה"ר על חוה להוליד קין והבל היה עדיין מזריע זרע לבטלה וכנגד ההיא בא על חוה ונתערב בה [illegible]
וכנגד ההוא בא על חוה ונתערב בטומאה קין ולכן היה קין מזוהמת הנחש עמו וגם [illegible] וראה את
קין קיים שם כל אותם ק"ל שנים הרי ג' בחינות כנגד ג' גלגולים דור המבול ודור הפלגה ודור אנשי סדום
זה נלענ"ד ששמעתי ואמנם מה שאני זוכר הוא זה כי הלא אדה"ר חטא כמה חטאים בגזל והנה מצינו בעשקי
חשוד על הגזל כמשל על ומעץ הדעת טוב ורע לא תאכל ממנו והוא גזל ואכל ולכן נצטוו בני נח ז' מצות
שכלם עבר עליהם אדה"ר וגם הוציא זרע לבטלה וכנגד זה היו דור המבול משחיתים את זרעם אך בעיקר חטאם
חמס היה על הגזל [illegible] אדה"ר גם מצינו כי אדה"ר היה כופר בעיקר ועובד ע"ז היה וכנגד זה היו דור הפלגה
עובדי ע"ז וכופרים בעיקר גם מצינו שאדה"ר נצטוה על הדין ועבר עליהם ולכן מז' מצות בני נח היה להעמיד
דינים כנודע ואדה"ר עבר בו ולכן כנגדו היו אנשי סדום כופרים בדין וכנגדם היו דייני סדום רשעים וחטאים וכמשל
כי כל שנית אנשי סדום היה בסוד הדין ומעוותים הדינים [illegible] ושקרנים והנה כשעמדו ישראל על הר
סיני פסקה זוהמתם ולכן היו צריכים לתקן תחלה ג' חטאים אלו וכנגד אלו היו כנגדם ג' חילופים ע"י נתינת
הדין אל ישראל ואמנם כנגד דור הפלגה שכפרו בעיקר [illegible] לכן שבת והדין כמו שאמרו כי המקיים
ומודה בשבת כאילו מודה בכל התורה כלה והכופר בה כאילו כופר בכל התורה כלה וכן השבת כאומר כנגד
כאילו מודה [illegible] המקיים [illegible] אפי' עבר ע"ז מוחלין לו ולכן לכפר עליהם ע"ז וכנגד [illegible] בעיקר שבת
נתן להם מצוה ראשונה שבת והדין שלה כי בזה יתכפר להם עון ע"ז וכנגד אנשי סדום שכפרו בדינים כמו כאנוש
כמו אדה"ר לכן נתנה ת' של [illegible] התורה קודם מתן תורה ועיקרה היא מדיני הדינים ולכן כקבלתם ישראל עליהם סוד
הדין והדינים נתכפר להם עון של סדום וזהו סוד כונת מרע"ה שכתוב בו ויעמוד העם על משה מן בוקר עד ערב
וישב משה לשפוט את העם כי הלא כונת משה היתה כיון שהוא כולל כל הדור ההוא [illegible] כמה שהוא יהיה הדין
מספיק בזה למחול אותו עון וענין הדבר הזה היה כי כאשר שופט העם היו באים אותם הנשמות של סדום
ומתעברים בו בסוד עיבור ואז היה נחשב להם כאילו הם עצמן היו הדיינים וכבר אם היה כן אז איזה הדין
לפני משה שהיו באופן הדין עצמן שבאו לבני דייני סדום ובזה היה מתכפר להם ואמנם משה חשב כי הוא היה
מספיק לזה ויתרו אמר לו לא טוב הדבר אשר אתה עושה כי אמנם שכך הוא עכ"ז כבד ממך הדבר לא תוכל עשוהו

לבדך

254

נבה

לברך להביא כל אורות הנשמות בעיבור על ידך כי נכון הכל אותם שים היום לפס ונשאו אתך וסייעך כי לכך זה
עורה לבה והחטאים הקלים יתגברו על יהם וכל הדבר הקשה יביאון אל משה והוא יתקן גם טעמיה אחרת כי כמו
שהיו נשמות מסוד הבל שהוא משה נב״ יש נשמות מצד קין שאינם יכולים להיות ע״י משה רק ע״י מי שהוא שורשו של
קין ולכן העצה הטובה היא לשום היום לכים יכין כלם יתוקנו והקדושה עצה זו ע״י יתרו שהיה מגלגל קין והבוא אלנו
והיה לו משה ונגד דור מעשן הנגלה כבו ואלה המשפטים ולכן התחיל הדין הראשון להן עבד עברי וסוד הדבר
כי מרע״ה זו של פ קנה עבד עברי מדבר בנמכר ע״י כל בגנבתו וזו תקנתו ולכן היו עם משה דין זה שאחר אל הנגלה
ואח״ע קבלה דין זה על עצמם נחשב להם כאילו נמכרו לעבד עברי ונמכרו אחר שש שנים ויצאו לחרות // // //
ויקחו אליך שמן זית זך וכו׳ הנה נודע כי המלכות היא המנורה הטהורה שהיא אחורי זא״ל שקר בניינה ותיקונה
הוא ע״י אורות הב׳ חסדים המגולים של נה״י דדכורא והענין כי הנה ביארנו איך יורדים ונופלים אלו החסדים
במרוצה אל תוך היסוד ובכח אורה ההכאה חוזרים לעלות מלמטה למעלה והענין הוא כי אור הנקבה אינו אור ישר
אלא אור חוזר מלמטה למעלה כי כנגד עליהם מלמטה למעלה אז יוצא האורות להן מאחורי החזה וניתן אל הנקבה
ואם לא היה באופן זה לא היה שום בנין אל הנקבה כלל וזהו אומרו להעלות למאור כי זכים אלו שהם הב׳ חסד׳
רע״ה הם נכבשים תחילה ביסוד ולכן ממעט לזהר כנז׳ בזוהר כי שם נכבשים בכח ההכאה והזהר ושם נעשים
לבירורים לכים ועי״כ יוצא השמן הראוי אל המנורה שהיא הנקבה וזה אומרו כתית למאור פי׳ למאור המנורה ופי׳
עוד ואמר להעלות נר תמיד פי׳ כי בנין הנקבה אינו מעשור אלא כאור חוזר מתתא לעילא כנז׳ ולכן הוצרך להיות כן
ולכן אמר להעלות נר פי׳ שהמלכות שהיא הנר קבלה אור מלמטה למעלה וזהו להעלות נר ושמעתי טעם אחרת
ממורי זלה״ה שאורות ז׳ שמות של שבע שהם אהיה יהו היוצאים מהם ז׳ מרגלאן והנה הם כסוד ז׳ קנות של נוי׳
והנה הד׳ שמות ש״ש בשם אהיה הם כנז׳ הבל פי׳ כי שהמלכות מקבלת מהם אור נר הבל והג׳ שמות של יהו הם
כנז׳ זית והנה זה הזית הוא כללות הג׳ שמות של יהו כנז׳ וכאשר כותשין אותו מוציאין ממנו שמן זית כי שמן זך
כנז׳ זית כי מן הזית יוצא שמן זך ולע״ד שהוא נקשר עם הקודם כי שם יהו הוא כנ׳ אחרונות אהי׳ בינה ו׳ה אחרונה
של אהיה במלכות השמלה בבקק בחזה התח׳ ונ׳ שמות יהו הם כנהי״ דזא וכנגדם הוא הזית שהם נה״י החסדים
המגולים הנכבשים ויוצא מהם שמן זך להאיר המנורה היא המלכות וזהו סוד מה יש מחזר ונוסף עוד כי רז״ל דרשו
על הצדק ואמרו כי אורו נב׳ כבח הוא כענין מה כי הלא היסוד נקרא צדיק למי שנותן צדקה לנקבה הנק׳ צדק ונעשית
צדקה והנה הזהר הוא המחזר פי׳ כי מחזר וכותש את החסדים העליונים ועושה אותם בירורים לכים ומחזירם ע״י
ההכאה כדי ליתן אל הנקבה ומחזירים בנקבה כענין הצדקה ואדרבה לא תחשוב שימעטו החסדים בזוג׳ כי הם חסרים
ע״י שנותנם אל הנקבה כי אין זה חסרון אלא ונוסף עוד כי ע״י ההכאה הק׳ יא כן גדלים כל החסדים ומתרבה אותם לאין קץ
וגדל והוא ע״י זה שמבואר אצלנו וזהו אומרו ונוסף עוד ואיישר שלכן נק׳ היסוד יוסף וכן יהיה מי שנותן צדקה
יעשיר ויתוספו נכסיו מאלה שהיו // // אני ראשון ואני אחרון כי האותיות הקודמות לשם הויה הם אהה״ד
והוא שם קדוש וכן נב׳ האותיות אחרונות הם כוזו והנה ב׳ שמות אלו מגידים אני ראשון ואני אחרון כי אותיות
ראשונות ואחרונות הם כנז׳ אני באופן שהוא היה והוה ויהיה // // אהיה כטל לישראל כי שם אהיה במילוי
ההין יש בו נ״ל אותיות כנגד אהיה בפשוטו ואחת מילוי ומילוי המילוי שההין יש בו נ״ל אותיו׳ וזהו אהיה
כטל לישראל // // נצח נצח ישראל לא ישקר ולא ינחם כבר ידעת כי זא״ נק׳ ישראל ואמנם שמואל היה מקנא
מן הנצח של הזא״ וכבר ידעת כי בהוד היא אחוזת כל הדין והקליפות כסוד כל היום דוה המלוה הוד ואמנם הנצח
אעפ״ שהם רעות יחד עם ההוד רגלי פלני נצח עכ״ אין אחוזת החיצונים כנצח והנה נ״ה הם ב׳ רגלים ואם הקליפה
היו אוחזים בשניהם היו מתקיימים מאד ומחרבים העולם ולכן לא נתן הקב״ה להם כח רק בהוד לבדו וזהו סוד השקר
אין לו רגלים כי הקליפה נק׳ שקר ואין להם רגלים כי מיעוט רבים שנים כי אין להם רק רגל א׳ שהוא ההוד ואין להם אחיזה
בנצח ולזה הטעם כשנצחו עדת הקליפה שקר מודע ש״ב אותיו׳ אלו של שקר אין להם אלא רגל א׳ וזהו ע״י נצח
ישראל לא ישקר כי השקר אינו אוחז בנצח ואין הנצח בכלל השקר כי השקר אין לו אלא רגל א׳ ואם כן הנצח אינו בכלל
השקר //// וחבר הקני נפרד מקין לענ כי יתרו הוא משורש קין וחבר הקני הוא מיתרו ולכן נק׳ קני משורש
קין והנה קין משה מטוב ורע ונברר אוכל מתוך פסולת בירנו ושם נתקן ואז נברר הטוב מן הרע והרע הלך

לקליפות והטוב נשאר בידו וזהו וחבר הקנ׳ נפרד נפרד מן הקליפה ונשאר טוב //// לא יבא ממזר
בקהל י״י כבר ידעת כי כל הנשמות הם מטה שהובררו מן מלכים ואמנם יש ממזר בהם שלא להתברר
ונשאר דבוק ברע ובקליפות ואלו אסורים לבא בקהל י״י וכבר ידעת כי הז׳ מלכים הם בסוד רפ״ח ניצוצין וכן –
ממזר בגי׳ רפ״ח לרמוז על מציאותו ואין לו תיקון רק שישא שפחה וסוד שפחה כי הם ג׳ מלכים אחוריה שהם
בגי׳ שפחה עם הכולל כי ע״י אלו הם מתבררים שהוא ע״י הבינה המלכות ומשו״ל כל ישראל בני מלכים כי הם
בירורים הנמשכים מבירור אותם המלכים ולא לא נאמר כל ישראל מלכים רק בני מלכים כי אינם המלכים עצמן
כי אם דרכם הראשונה הן במלכותם אחר התיקון כי אז נבררים מהם סוד הנשמות ולכן נקרא׳ בני מלכים ולמטה מזה
ויובן במה שידעת כי מבירור המלכים נעשה שם ב״ן אחר התיקון שהוא נקבה של מ״ה נודע ////
לא יחבול רחיים ורכב לעגל מעורי זלה״ה שהוא אהבה לפי שאוסר לחבל וכלה מתשמיש ונרמזים להכביד והוי׳
והכבד יורע לבעלה ומאכריב אותה הנפש שהיתה ראויה להיות נולדת ולכנס בגוף ההיא וזהו כי נפש
הוא חובל בגופו נפש הוא מפסיד ומשחית מלשון ואני בראתי משחית לחבל ושין בכנים שלא השמו לנס הכניסו
בן עזאי לשין אם //// נס אמר לי מורי זלה״ה מפני שנגד א׳ שאמר דבר נחמד על משו״ל כיון שהוא אדם עשה
שנה ולא נשא אשה אומרים לו היפה שמלותיו של אותו האיש ולמה אמרו היפה שמלותיו ולא רואו ונאה ומלא אך
הענין כי האשה נלקחה מן הצלע כמש״ נשמו מלבבו והאיש הלוקחה מוצא עצמו והשלים את שמלותיו ומי שלא נשא
נמצאו שמלותיו אבודים וזהו היפה שמלותיו //// ואחר עורי נקפו זאת כי אין לך נוף או נפש או רוח –
או נשמה שלא נבראו עם כל אורותיו וכל א׳ מאלו הנז׳ יש להם
כל אורותיו בהם עצמם והנה כל אלו מתלבשים
בעור הגוף ועור האדם סובך עליהם לנוות רקיע ומסך ואמנם האיש הצדיק אשר נפשו מאז כבר ניא בידו יכולת להאיר
ולעבור דרך המסך ויצאת לחוץ ומגלה הנשמה וכחות אורותיה אך הרשע אין בו אורותיו בחוץ עבירות בסוד נר השם
יעשך כי רק נר הוא נפש רוח כי נשמה והוא אין להם כלל והקליפות מסבבים על נפשו ואינו יכול להאיר ואמנם אלו
האורות הם ומתגלות מחוץ עור האדם או במצחו או בשאר נקודות כמו שנבאר במקומו בע״ה וזהו הטעם שנק׳ אור פני׳
הבאה שמתגלה הנפש שם מוציא הבאה לחוץ וכבר ידעת כי האדם הוא סוד שם מ״ה וכשמתפשט האורות זה כ״ה מ״ה
התחלה הנשמה לנשמה לנשמה וזהו הבאה יו״ד כ״ה א׳ כי בצר יוד כי הא׳ הוא קף אחר מ״ה נשמה ברוח שהוא יוהך
והוא הבאה הא׳ כולו והם בגי׳ ע״ח אחר מבה הרוח כנפש והוא הבאה ואו כה״א והוא ב״ב בגי׳ ע״ח הרי ג׳ הבאות אלו הם בגי׳
עו״ר כי כל אלו האורות שמתפשטים בעור חוזרים ומכים בעור האדם כדי לצאת לחוץ ונעשה עור וזהו סוד ואחר עורי נקפו
זאת כי נקפו מלשון הכאה כמו אין אדם נוקף אצבעו וכו׳ והענין כי מה שנגלה באדם הוא העור והנה אותו העור הוא מסך
אל מה שבפנים ונמצא כי האורות הפנימיים הם עומדים אחרי העור כי העור הוא נגלה והם מכוסים בו ועומדים מאחוריו
כמו האיש העומד אחרי הכותל וזהו אומרו ואחר עורי פי׳ אותם האורות השומרים אחרי עורי הם המכים ומתגלים
האורות לחוץ ואז אני רואה אותם וזהו ומבשרי אחזה אלוה פי׳ אעפ״י שהם עצמם בפנימיות אינם נראים אבל עתה כי יוצאים
בבשרי שהוא אחר הבאתם בגוף האדם אז אני יכול לראות ולחזות אלוה פי׳ כי הנשמה נק׳ אלוה כמ״ש במסכת על מנשמת אלוה
יאבדו כי הנשמה נמשכת משם אליה וכוונת איוב כי לפי שהנפש מכה ובוקע ויוצא לחוץ הוא מגלה כל העבירות והעונות
במצח האדם ואז המקטרג רואה אותם ומשטין עליו ואז היה מכה אותו ולכן באו אליו כל הרעות ההם וזהו סוד כמו עור
בעד עור וכל אשר לאיש יתן בעד נפשו //// רע כי לאה ורחל הם דבין מקבין הי״ שבים אחרי זעי׳ והם נשים אשר –
לו ואמנם נז׳ ויאהב יעקב לרחל כי יותר אהבה יש לזעי׳ עם הל׳ יותר מלאה והטעם הוא לפי שרחל היא בחינה אחרונה
שהיא מכל עשר נקודות הראשונות האחרונה שבכם אך לאה היא האחוריים שנפלו מן אימא של לאה והיא בדרך השאלה אל
זעיר וזהו אומרו עור בעד עור פי׳ אהבה יש ללאה ויתן עורו בעבור עור לאה אך עבוד בעד נפשו שהוא אינו מסתפק בעור
לבדו כי כל אשר לו יתן בעד נפשו ופי׳ הענין כבר ידעת כי לאה אין לה הארה מוחין מזא״ אך לאה בעלמא שעובה לכך עור
הזעיר ולכן רואות בקשר של התפילין שאין שם לרחל כמו ברחל כי עור לבד להורות שאינה יכולה ליקח מן המוחין עצמן
כי מלבוש שלהם שהם נה״י של בינה ומשם נלקחה האה מוצאה מהמוחין ולכן צורת הקשר ד׳ להורות שהיא דלה ועניה
ולהורות נמי על לקיחתה האה מוצאה מן ד׳ מוחין ולכן צורה ד׳ ולכן נקרא׳ לאה עור בכל הגוף כמבואר אצלנו וכבר פי׳ לעיל
הלא טעם קריאתו עור כסוד אותם ההבאות וביאור הענין יותר כי נה״י דאימא בתוך נה״י דאימא הם מוחיהם ואלו הם י״ה מן השם ואלו

הם

כ״ג

הם מכים אבא באימא הם יוד ה״א ה״א אח״כ מכה אימא בזעיר והוא ה״א ו׳ ואו אח״כ יוצאים ההארות אל לאה שהיא ה״א
התתאה וזהו ואו ה״א הרי איך לאה היא בחי׳ עור ויוצא דרך עורו של זעיר וזהו עור בעד עור כי לאה הנקר׳ שור שוכרת
האהבה דרך עור ז״א והוא עור בעד עור והטעם נתבאר במקום אחר לפי הבינה מקיפים עליו ולכן עליו אין האהבה רק בחי׳
עור אבל רחל שהיא כנגד האוירת מקיפים ודאי ההארות עצמם מגיעים אל רחל כמו אותה שנקרא קבורה ולכן שאר
המוחין נכנסים אל רחל בחי׳ מוחין ממש ונמצא שכל מה שיש בזעיר יש ברחל וזהו כל אשר לאיש יתן בעד נפשו הוא נקר׳ נפש
וזעיר רוח גם יוכל לפרש כי ב״פ עור הכתובים בפסו׳ הם לאה ורחל כי רחל ג״כ אין הראתה יוצאה אלא דרך עור ז״א להכנה
וכוונת הכתוב כי שתיהם בחי׳ עור והם שוות בבחי׳ זו כי שתיהם יוצא האהבה דרך עור ז״א ועכ״ז יש יתרון לרחל הנקר׳ נפש
כי אעפ״י שאין האהבה עוברת אלא דרך זעיר כנגד עורו כמו לאה עכ״ז היא לוקחת מוחין ממש כנ״ל וזה היתרון יש לה על לאה
אעפ״י שהכתוב אומר ויאהב יעקב את רחל ולא אמר ישראל כי ז״א הוא דוגמת ישראל ולא יעקב כמבואר אצלינו עכ״ז דע ויאהב
כי הלא נבאר מציאות יעקב היותו בחור שבאבות לפי שכל מציאות יעקב בתחילה בחי׳ יעקב העליון ממש הם אחוריים לאבא
ולכן הוא עליון נ״ב אחר מעשיו עלה יותר ונעשה לו נשמה מזא״ ממש הנק׳ ישראל ולפעמים משמש בסוד יעקב ולפעמים
בסוד ישראל ולכן מי שקורא אותו יעקב אינו עובר אך באבהם ויצחק הם סוד החסדים והגבורות ואינם בקרוף נמור
יק תלק א״מ ישראל ולכן הוא בחור שבאבות ולכן הקורא לאברהם אברם עובר כי ה׳ של אברהם הם ה׳ חסדים ומעולם
אינם חסרים אך בחי׳ ... יעקב או ישראל משתנה כפי הזמנים ולכן אעפ״י שהכתוב קוראו יעקב אפשר שידבר נ״כ בישראל
שהוא ז״א כי גם ז״א כשהוא בסוד ר׳ קטנות הוא דוגמת יעקב ובגדלותו נק׳ ישראל וזהו סוד ם פסו׳ לא יאמר עוד שמך וכו׳ כי
שרית עם אלהים ועם וכו׳ פי׳ כי הלא נודע כי בקטנותו ז״א יש לו מוחין דקטנות שהם אלהים וביארנו כי אז אין לו רק ב׳ מוחין
חכמה ובינה והם ב׳ אלהים והם כמ״נ ק׳ יעקב עם עשר אותיות ב׳ אלהים כי הקטן אין לו דעת וכאשר באים לו מוחין דגדלות
אז נק׳ ישראל לפי שכבר ביארנו כי מוחין דגדלות דוחין את המוחין דקטנות למטה כנכנסים למטה בז״א וזהו כי שרית עם אלהי׳
ותוכל כי הוא דוחה אותם למטה // // ידע שור קונהו זה הפסו׳ נאמר על העגל ולכן הי׳ ישראל לא ידע וחמור ישקו
שהיו נושקים אותו והיו שפרעתיו ומצריבות בנושל ומתוכם השם במם שהשליכו שכב רב היה ...
עליו יל״י שהוא שם שני של ע״ב והוא רמ״ז ישראל לא ידע כי בשם זה העלה מרעה ארונו של יוסף וזהו רמ׳
עמי לא התבונן עלה פי׳ כו נ״א של שור כי שם זה הוא סוד הבינה שהיא נ׳ שערים כמנין יל״י והוא סוד י״ה
יוד ה״י כנ״ל בקבלת שבת על פסו׳ יי׳ למבול ישב כי שם זה הוא המעלה הנשמות // //
ורם תמאנו ומריתם חרב תאכלו ופי׳ כל חרובים תאכלו אפשר לפרש הפסו׳ כי פי יי׳ דבר אל תאמר
כל זה דרך נימוס להחזירנו כדי שנשוב בתשובה כי בודאי הקב״ה לא יעשה כך כי הלא פי יי׳ דבר פי׳
פי יי׳ ... שהוא המדבר בברכת יצחק לעשו אמר לו כי סבר בוך ליעקב ובזן כל טוב העולם לו אם יהיו טובים
וזהו שאמר אם תאבו ושמעתם טוב הארץ תאכלו גם אמר לו והיה כאשר תריד ופרקת עולו שאם יעקב לא באן
יעסוק בתורה אז ועל חרבך תחיה וזהו שאמר כאן חרב תאכלו ואל תאמר כי אלו דברים לעשות הלא ברוח
הקדש נאמרו ופי׳ יי׳ הייתה המלכות ואם כן ודאי שיהיה אם תמאנו ומריתם כי פי יי׳ דבר ולא פי של יצחק // //
לך דומיה תהלה אמר כי השי״ת בודאי שיודע כל מה שהאדם חושב בלבבו ואם כן ראוי הוא שלך דומיה
תהלה והיה ראוי שבני אדם לא יורו לשמך ולא יתפללו רק שיהיו דוממים גם מטעם זה לא היה ראוי לאדם
לידור נדרים וליתן צדקה וביוצא כי לך היה ראוי לשלם הנדר ולא לנדור רק יתן האדם צדקה ולא ידור וזה ולך
בלותו להיות אחרה מי שהוא אחרה היה ראוי שישלם הנדר לבד ולא ידור ואם כן מה צריכנו להתפלל אליך ואתה
חפץ לשמוע את תפלתינו וזהו אומרו שומע תפלה וכו׳ כי כבר אמרנו כי לך דומיה תהלה ואתם אם אתנו רואים
שאתה חפץ לשמוע תפלה הטעם הוא כי עדיך כל בשר יבואו שעם התפלה שאדם מתפלל רואה חסרו וזה גם הוא
להתפלל משא״כ אם היה הדבר מסור ללב וזהו עדיך כל בשר יבואו כלם אעפ״י אותם שאינם ראויים יבואו עדך ואם כן
דברי עונות גברו מני פשעינו וכו׳ פי׳ כי דברי האדם ומסורו העונות שיעשה הם דברי תורה וגברו מני כי אין
צריך להם כי אעפ״י שלא אספה תכפרם פשעינו אתה תכפרם // // יי׳ שמעתי שמעך יראתי דע כי בכתר יש
הלך אורות עמודי אור כמנין ... ואלו נחלקים שלכא ואי׳ יש מהם לאבא ויש מהם לאמא כי אבא ואי׳ נגוים הם ...
ואמא מבינה נחלקים היש עולמות וניכנסם לחו״ב בני כוחם ומתם נשקיעים לוקחים מכאן אז נק׳ כרי שהוא

כו׳ יע״ש ולכן כתב הכתוב נראתה כל הדרך ראשוני ביושר והאחרונים בהיפוך מהעך יראתי הם מקום אחיזת החיצונים
בנוקבא ולכן שחבקוק היה משם היה ירא מאד וזהו שאמר יראתי // //

ענין המשה ומשה האלהי ומשה ועניין קמשנו ודור המדבר ועניין יעקב ועשו ובאר והמן ועניין כבוד ועניין המרגלים ויהושע וכלב ועניין אהרן ועניין אורים נ׳ נקודות דיישובא וחרבא ועניין הנך בזוהר פ׳ תצוה ועניין פנור ועניין עגל

הב׳ הלא ידעת
כי הנך יש מרגלים בה׳ דאבא וה׳ דאימא ונבר אמרנו כי הנה עיקר מיסוד דאימא כי יוצא הארת היסוד לחוץ
מאחורי ז״א ושם נבנית הנה האחרונים ונדע כי מסתיים יסוד דאימא בחזה ז״א ושם הוא מתגלה היסוד דאבא הגנוז
בתוכו והוא מתגלה מן החזה ולמטה כי אין לבוש עוד יסוד דאימא המכסה אותו ויסוד זה דאבא הגנוז בתוכו אף כי
שנגלה הולך ונמשך עד סוף היסוד של ז״א עצמו ושם גנוז בתוכו והנה מזה היסוד דאבא שאין לו מחיצות
שהם יכול להאיר הארה לחוץ וכמו שהיסוד דאימא הוציא את רחל מאחורי הז״א כך היסוד דאבא שנגלה
מחיצותיו יוצא האור שלו לחוץ מזא״ כנגד הפנים מן החזה ולמטה נב׳ ושם מוציא ליעקב כאשר הנה נוקבא
מיסוד לנוקבא ויעקב דכורא מיסוד דדכורא והנה אלו הם אורות של אלו החורות אינם שוים כאשר הם והעני׳
כי הנה כשיוצאה אורה זו היא לבוקה עמו אחור באחור וכבר כמו שאמרנו כי כותל ומחיצה א׳ לשניהם ואין
להם ב׳ מחיצות ולכן כשרוצים לחזור פב״פ צריך נסירה להפרידם וכבר ביארנו טעם הדבר ואמנם הקיצור
הוא כי לפי שנודע כי היא אספקלריא דלא נהרא מעצמה ולכן שהתחלה היתה עצמו מעצמו של ז״א לא היה חושש
הרבה להקנה ולתת לה כל יכולתו והנה יעקב אינו כן עם ז״א כי הנה הוא עומד לפני הזעיר כנגד הפנים אך אינם
דבוקים זה בזה אך יש בהם בניהם אויר מפסיק בנתים בין נוקבא דז״א ליעקב וזהו הטעם כי היתכלה נקרא
מרחוק כמ״ש ומרחוק ה׳ נראה לי והטעם כי כל האורות דאבא הם מרחוק ולא קרובות ולכן יש הפרש
בפשרם ולכן שמתחלתי מעם לזה לפי שאימא אינה נוהגת כל הראיה כמו לבהק כהן וכזו כיחד נודע ביניהם
כי הגבורות נתונים לה והחסדים לז״א ולכן מתחברים יחד כי ממקום א׳ יונקים שניהם וצריכה להדבק הכל עמו
בז״א וכמו שאמרנו כי לפי שהם גבורות לכן אינם מוציאות אלא לחצי כותל לבד אך אחר שכנו ויסנער
בשר התחתונה דשקיע חסד דאהרן זו עושה אלו כותל כמו עצמו וכה כותל כמו עצמה מן הגבורות ואמנם
ויסוד דאבא אין לכך ההארה לכך העבה לפי כי שקרו הוא אל יעקב ויקם עדות ביעקב ולכן אינו
צריך אל ז״א להדבק בו ונחזור אל העניין כי הנה היסוד דאימא כיון שהוא יוצא מוציא את רחל דבוקה עם ז״א
ביחד אבל אין שום דבר מפסיק בנתים אבל הארה יסוד דאבא שמוציא את יעקב רחוק מזא׳ ויש הפרש ביניהם אבל
הענין שיש הארה בנתים כי הקאה בצאתה לחוץ היא מאירה שם בסמוך ואם מתרחק להאיר יותר רחוק
לחוץ לא מפני זה יתעלם שורש הארה הראשונה ובודאי הוא שיש בין ז״א ובין יעקב הארה אחת ביניהם ונוגה
ההארה ולפי שאינה הארה גמורה כמו חוצם לבד גם טעם ועניין זה הוא כי בודאי שבכל הארה יש באבא כמו באימא
או יותר ואם איך אנו רואים כי מן הארה יסוד דאבא יוצא הארה א׳ לבד ומן הארה יסוד דאימא יוצאים ב׳ הארות שהם
לאה ורחל גם לאה אימא הוציאה את לאה למעלה מן החזה ואבא לא הוציא ליעקב רק למטה מן החזה אך התשובה
כי יסוד דאבא יש בתוכו חסדים וגבורות נב׳ כמו דאימא כנודע ואמנם יש להם ב׳ מחיצות שמעכבים אורם שלא
יאירו לחוץ והם היסוד דאבא עצמו אשר הם גנוזים בתוכו וגם היסוד דאימא המכסה אותו כנודע הרי ב׳ מחיצות אך
אין ב׳ מחיצות אלו מעכבות בכל אורך היסוד רק עד חצי יסוד דאבא עד החזה דז״א אך משם ולמטה אין לו רק מחיצה
א׳ שהוא יסוד אבא עצמו ונמצא כי היסוד של אבא חצי העליון יש בו ב׳ מחיצות שמעכבות אורו מלהאיר וחציו
התחתון אין בו רק מחיצה א׳ האמנם היסוד של אימא אינו כן כי הוא נפסק בחזה דז״א ולכן החסדים והגבורות שהם
שהם האורות שבתוכו חציים העליון יש להם מחיצה א׳ שהוא היסוד דאימא עצמה וחציו התחתון שהוא מן החזה ולמטה
אין להם שום מחיצה כלל כי הם מגולים והנה עם זה יתורץ השאלה ששאלנו והוא כי הנה היסוד דאימא מחציו ולמעלה שלא
היה רק מחיצה א׳ לא הוציאה את לאה אך היא הנה כנודע אך מחציו ולמטה שאין שם מחיצה כלל ולכן הוציא הארה
גמורה שהיא רחל ואמנם היסוד דאבא מחציו ולמעלה הוא סתום ומכוסה בשני מחיצות ולכן אינו יכול להוציא שום
הארה כלל אך מחציו ולמטה הוא מוציא הארה שהוא יעקב מן החזה דז״א ולמטה אך לפי שבודאי יש לו נב׳ שני
הארות כי לא נגרע גם הוא מן יסוד דאימא שהיה בה כח להוציא ב׳ הארות לאה ורחל ולכן אותה הארה שהיה ראויה להוציא

למעלה

כדי

למעלה ולא יכלה ונתגלו הסתרים לכן למטה במקום הגלוי הוציא השני האורות וקם יעקב ואותן רחוקים שלא ארנו שהוא
בין יעקב ולאה ולאותי שנשיון יש לו מתחילה א' עבר סייעו האור התחתונים המעולים דאימא להאיר בסוד דאבא ויותר
שהיו כנגד מעשה כסוד של אימא שלמעלה שלא היו לה רק מתחילה א' לא הוציאה רק האור א"כ אין מי שיאיר לה
ולכן יצאו ב' האורות שהם יעקב ורחוקים כלם מן החזה ולמטה גם יש טעם אחר למה לא הוציא יסוד דאבא אלו הב' אורות
א' למעלה וא' למטה כפני הזאת כמו היסוד דאימא שהוציאה לאה ורחל זו למעלה וזו למטה והטעם כי אם היה יוצא
האור מאלו בתוך העליון לזעיר היו מתכנסים בו ולא היה מאיר וכבר ידעת כי באור פני מלך חיים והיו הדינין מתגלים
כי שם האור בעו מבטל כח החיצונים ולכן נראו ב' האורות התחתונים מיסוד דאבא שנהם למטה מן החזה דזא' והנה
אפשר שישאל השואל נב' שלמה אבא הוציא האורות מצד פנים ואימא מצד אחור אין זו שאלה כי בהיותם אבא ואי'
בתחילה אחור באחור והיתה אימא אחורים של אבא היה סוד הפנים כי הנקבה היא סוד אחורים של דכורא לעולם ולכן
האורות דאבא הולכים לצד פנים ואורות דאימא לצד אחור והנה זו היא האור שהוא דמיון הקודם של יעקב המפסיק
בין זא' ובין יעקב הנה מפסק כאיש דור המדבר כמו שנבאר בע"ה והנה דור המדבר הזה הלא אשר יעקב כי כמו שיש לאה
אחורי זא' נב' יש לאה אחת אחרי יעקב והוא שאני קוראים דור המדבר ונמצא כי האור זו נקרא דור המדבר
אחוריה כנגד פנים של זא' ופניה כנגד אחורי יעקב נמצא שהזשרת הופך פניו אל דור המדבר ודור המדבר פונה פניו אל
יעקב והוא סוד יעקב איש תם כמלה שלהם כי כבר הודעתיך כי לאה נק' תם כי הוא סוד קשר התפלין ולקחתי אלהין
מה' אהיה למוחין דזה והם כנ' מלות ותפיר הר' אלפין עינמן ששורשם במעבר נשאר תם וכן בכאן כי יעקב הוא נגד זה
ונק' תם והנה שין בסוד התפלין דרחל איך תם ושם פארנו איך קולא דשערי דזא' הוא מסתיים עד כנגד החזה ושם
הוא מלכה בנוקבא דזא' עינמו מאחוריו ואז יוצאה הלאה היא והולכת בח ויוצא מנוקבא דזעי' דרך פנים ומשם מלכה
מאחורי ראש השעקב והולכת עד הפנים והמצח שלו ושם מוצא התלה של ראש של יעקב ואז מלכה ההלאה קוזות ההארה
לאחור ואז מוציא קשר של התפלין של יעקב שהוא סוד דור המדבר ומשם בנוקבא דזא' ויוצאת עד פנים דרחל במצחה ושם
מוציאה התפלין דרחל ונק' אצלנו התלה של יד כי נקשרת בזרוע אותם במצח של רחל עצמה הם התפלין ונמשך והנה
כיותר זה הענין לומר כי דור המדבר יש לו כמה האורות א' הוא כשיוצא האור יסוד אבא לחוץ להוציא את יעקב כי אז
התחילה נעשית האור א' ואחר יוצא יעקב ואמנם עיקר האור ניתנת ליעקב אך דור המדבר זה אינו לוקח רק הארה
בעלמא דרך העברה כי עיקר האור זו וכוונה הוא להוציא את יעקב ושם עיקר האור הבלת ההלאה זו ולכן אז בדור המדבר
אין להם רק חוזם בעלמא אח"כ כשנת הבאת קולא דשערי דזא' להוציא התפלין דיעקב הוא קודם שיגיע אל יעקב פוגע בדור
המדבר תחילה ושם נותן האור אחרת וגם זו היא האור בעלמא כי עיקר האור הוא להאיר את יעקב ונשען ההארה זו
כבר פארנוה בסוד התפלין כי כשעובר הבאת קולא דשערי בתוך נוקבא דזא' הוא לוקח מוחי' דאבא ומן נה"י דאי' מתקנין
הנזיינים להון הנזיזים דרך חוזה דזא' ואז מוציאין אורה האור לחוץ אל יעקב ואמנם כשחוזרת אורה האור לאחור לחזור
עלהשת דרחל אז לוקח נב' האור מהמוחין דיעקב עצמן ומוליך האור מתמשית משם אל אחוריו אל דור המדבר ואז
נעשית ועשה בה קשר של התפלין ואז נעשה ליעקב איש תם באופן שאין נגר השלמות תיקון דור המדבר עד אחרי נמר
הבאה זו דקולא דשערי והנה כל הנשמות של דור המדבר היו באות מזו הנוקבה שבכאן ולכן נק' דור המדבר על שם
באופן כי נוקבא דיעקב זו היא סוד דור המדבר ואמנם ביאור ענין זה כי כבר ביארנו בענין זון שהם ישראל והלא כי אחרי
חטאו של אדה"ר לא חזרו לעולם פנים בפנים עד ביה ראשון בימי שלמה כי בזמן דור המדבר היו אחור באחור כי אין פנים
בפנים רק בארץ ישראל ובבבא אחר כתן כלה והרי ודאי שהיה זמן התמיד וא"כ איך אפשר לשוות ב' דבהם אלא אך הענין הוא
כי בודאי הוא כי זון היו תמיד אחור באחור ולא היה שם שום זווג בנז' בזוהר כמ' שהיו אחור באחור בהיותם במדבר אמנם
הזווג שהיה בזמן ההוא היה מן יעקב ונוקביה זו שהיא מאחוריו וכל הנשמות ההם של דור המדבר כלם היו משם ולכן
נקראו על שמה וכזה תבין מש' בזוהר כי דור המדבר כלם היו נכללים במשה כמש' העם הזה אשר אנכי בקרבו והענין
כי כלם מסודו של משה יוצאים כי כבר ידעת כי משה הוא יסוד דאבא והנה יעקב ונוקבא זה שניהם יצאו מיסוד דאבא
ונמצא כי משה כלם נכללים בו כי ממנו יצאו כלם וזהו סוד משה ולישראל שקול משה כנגד כל ישראל כי כלם ניצוצות שלו
גם זהו סוד שנקראים הדור ההוא דור דעה לפי שיצאו מיסוד הדעת הגנוז שלזא' שהוא סוד היסוד דאבא כמבואר
אצלנו בסוד כי אל דעות י"י כי ב' דעות יש לזא' א' מיסוד דאבא וא' מיסוד דאימא ואמנם דור המדבר קם מהדעת הגנוז

מיסוד דאבא וכלם ניצוצות של משה וכמו שפירשנו כי כל בני ישראל שיצאו ממצרים כלם הם סוד הדעת
הנקראים של קרי מן הדעת העליון של משה שהוציא אלה באותם ק״ל שנים שהוליד שדין ורוחין והם
נשמות גדולות גבוהות ומעולות כי הם באים מן הדעת העליון ולכן שהוא הקליפה האוחזת בדעת הם
כמו שאמר ויודע דעת עליון והיה מקטרג בהם כי בו היה דבוק רק שנפרד מהם ולכן היה שונא אותם ואין
כאן מקום לדרוש זה והנה בזוהר ע״ב אלו דור המדבר כלם ממטרא דיובלא ואע״פ נמי זה נראה שהם מיסוד
דאימא הנקרא יובלא אך אם תעמוד באמתת הדברים תמצאם מפורשים למבינים כי לא אמר שהם יובלא
עצמו אלא ממטרא דיובלא ופי׳ הדבר הוא כי אינם מיובלא עצמו רק ממטרא הנז׳ והענין שהוא יסוד
יסוד דאבא הנתון בגדלו ומקיפו מצד פנים כי יסוד דאבא הוא יסוד דאימא נתון ומקיפו מלפניו
הפנימיים וגם ענינו הוא לומר כי הנה יובלא הוא סוד יסוד דאימא ולא כל אימא עצמה וזהו סוד ועל יובל
ישלח שרשיו שהוא הנהר העליון יסוד דאימא הנק׳ נהר ויובל שמו והנה יסוד דאימא הוא נכפף ובלה בחזה
דז״א ושם הקצה והסיום שלו ואחרי הקצה והסיום של יסוד דאימא אז מתגלה יסוד דאבא ולכן דור
המדבר נמצא כי דור המדבר יוצא מן קצה האחרון של אימא כי אחרי שכלה מטרא דיובלא אז שם מתגלים
הם נמצא שאינם מן היובל עצמו רק מן הקצה והסיום שלו משם יוצאים שהם יסוד דאבא היוצא מסיום
קצה יסוד דאימא וזהו הדרך והפי׳ שאני זוכר ממורי זלה״ה אמנם נ״ל ששמעתי נ״ב כי היו שהם מיסוד לאה
ויעקב וכבר ידעת כי לאה היא סוד יובלא ולכן אף שהוא מסוד יסוד דאבא עכ״ז ממטרא דיובלא אינון גם
שמעתי טעם אחר והוא כי אעפ״י שאנו אומרים כי הם מיסוד אבא עכ״ז בהכרח הוא שמלובשין אלו האורות
דאבא היוצאים מיסוד דאבא ובעת צאתם מלובשים בהארות החסדים דאימא המקיפות ומלבשות ליסוד
דאבא כנודע ומתערבות נצוצות אורות דאימא עמהם ויוצאים לחוץ וגם הם בכלל דור המדבר ולכן אמר
שהם ממטרא דיובלא כי גם יש להם סעד וצד אחד דיובלא אך אין כלם דיובלא רק צד א׳ מן הפנים לבד
כי הלא החסדים דאימא מקיפין ליסוד דאבא מכל צדדיהן וכשיצא יסוד דאבא להאיר ליעקב הוא ד׳ יוצא דרך
פנים דז״א ואז אינו מתגלה ופוגע רק בחסדים שבצד פנים שלו ושם מתערבים נצוצות מהם ויוצאים
עמו לחוץ ביעקב // גם ענין אחר כי הלא אמרנו לעיל כי כאן יש מתחילת הארות דאבא דאבא והוא היסוד
עצמו דאבא ואמנם החסדים המגולים דאימא המקיפים הם מאירים בו וגורמים שיגדל אורו ויבקע
התחלה של יסוד אבא ויצא לחוץ וזהו שאמר ממטרא דיובלא כי תחלת ומסיבת היובלא נתקן כי לולי
אלו החסדים של אימא לא היו יוצאים וזהו סוד שנק׳ יעקב כי הלא אינו יוצא רק ע״י בקיעת יסוד דאבא
ואח״כ יש עוד בקיעה אחרת והוא מתחלת הז״א ואז יצא יוצא לחוץ ונעשה יעקב וזהו סוד כ״פ יעקב יעקב
כי הוא צריך ב׳ בקיעות כדי לצאת כי יעקב הוא לשון בקיעה גם יש בזה פי׳ אחר והוא כי בהכרח הוא כי
כשיצא האור יסוד אבא ובקעו אז מניח שם רושם האור א׳ מבפנים בתוך ז״א חוץ ליסוד אבא וזהו יעקב
הפנימי שלים כי הוא יותר פנימי ואח״כ נבקע פעם אחרת ויצא יעקב בחוץ לגמרי וזהו יעקב קדמאה שלים
לא ואמנם שכפי הנראה אדרבה יעקב קדמאה וזה החיצון הנ״ל ואע״פ איך נאמר כי קדמאה לא שלים והני׳ הפנימי
שלים והתשובה זה פשוטה היא כי פי׳ קדמאה פי׳ כי יעקב החיצון התחיל לסכך ממעשיו ולהיות מרכבה למעלה ההיא נקרא
מתחלה מעתה למעלה ותחילה נעשה מרכבה לה יעקב החיצון וזה נק׳ קדמאה כנגד ממטה למעלה
ואח״כ השלים ונעשה יותר מרכבה אל יעקב הפנימי שהוא יותר עליון ואז נק׳ בתראה שלים וזה פשוט. גם יש בזה
פי׳ אחר והוא שאמר לעיל כי אחר יציאתו לחוץ מן ז״א יש ב׳ בחינות של יעקב א׳ קודם שנתקשר להם
אשר אנו קוראים דור המדבר ואח״כ נעשה יעקב במקומו וזהו יעקב יעקב והנה במדרשים שלשה נהגו
בפסוק ויהי אך יצא יצא יעקב מאת פני יצחק אביו כי ב׳ יציאות יצא יעקב א׳ כאן וא׳ כאן כמ״ש רז״ל במדרש
שאמרנו וקם מבוארים כי ב׳ יציאות יצא יעקב כפי כל זה [illegible] דור המדבר
והנה כל זה הוא בחינת האור היוצא דרך פנים של [illegible] ואחורי דור המדבר
ודור המדבר אחורי יעקב האמנם [illegible] יסוד דאבא אחרי אשר הוא למעלה והוא מוכרח כי האור
של עוצר מכל צדדיו האמנם מאחורי [illegible] שהיה [illegible] והמסכם הוא
לפ״י //

257

כצח

לפי שכוון שאינה תחיה שם אל הנקבה לכן אין אבא מאיר שם אמנם משאר צדדין ודאי שהוא מאיר כמו
שהוא מצד פנים דז"א והנה נניח עתה ענין האורות שמאיר מב' צדדי הז"א ימין ושמאל אבל זולתו יש
הארות אחרות והם כסוד האלכסון כי אורו יוצא ומאיר דרך האלכסון מצד ימין דיעקב ומצד שמאל העק'
ואינו ממש בב' צדדי הזעיר רק הכל הוא באחד פנים דז"א רק שאינו כיושר כמו שכנגד הזעי' ממש רק באלכסון
במקום שמשם ב' צדדי הזעי' אל מקום של צד הפנים ונמצא א"כ כי הארת יעקב תהיה באמצע ויהיה כנגד פני
הזעי' ממש כיושר אמנם מצד ימין של יעקב יש הארה א' ומצד שמאל של יעקב הארה אחרת ונמצא כי יעקב
באמצעי ביניהם והם ג' הארות ויושבות בשורה א' לפני זעי' ויעקב אמצעי ביניהם והנה כמו שאנו אומרים שדרך
היושר של הארת הפנים יש ב' הארות הא' היא דור המדבר וזו יותר סמוכה אל הזעי' הארה הב' יותר רחוקה מז"א
רק שהוא דרך יושר לפני ז"א והוא יעקב וא"כ הרי שיעקב הוא שוה ראשונה של ג' הארות כן בודאי שבמקום
דור המדבר יש שוה א' של ג' הארות ונמצא א"כ שיש ג' הארות לב' צדדי דור המדבר וכן ב' הארות לב' צדדי
יעקב וצריך לבאר מי הם אלו ההארות ונבאר תחילה שוה ראשונה הנמשך הסמוכה אל הזעי' והיא שורת
דור המדבר והנה אור האמצעי הוא דור המדבר כבר ביארנו אותו לעי' ואור הימין ואור השמאל שלו הם שני
מטות הנז' כנודע א' הוא מטה משה וא' הוא מטה האלהים ואמנם מטה משה הוא מצד ימין ומטה האלהים
מצד שמאל ולכן מכונה אל שם אלהים וזהו פי' ענין מטה מלשון נטיה והטיה אל האלכסון וכנ"ל אינו כיושר
שנים ולא כיושר הצדדים אלא מטה ונוטה דרך אלכסון ולהיות כי עיקר ההארה הוא יעקב דאמצע וב' צדדין
טפלים לו ואמנם מטות אלו ניתנו אל מרע"ה וגם נק' מטה משה והטעם מבואר כי משה יסוד דאבא שמשם יוצאות כל
ההארות האלו ולכן למטה שהיה דלה משה לעשות היה עושה ע"י מטות אלו והטעם כי משה הוא יסוד דאבא הפנימי
בפנים וכל מה שפועל ומוציא הארות הוא ע"י הארות אלו שחוץ ממנו ועל ידיהם נכנס מעשיו של משה והנה המטות ענינם
וזו ארוכות שהם האורות היוצאות מיסוד אבא שהוא כמו ארוכה הרי ביארנו ענין המטות והנה כבר ביארנו השוה הראשון
ועתה נבאר השוה השנית של יעקב והנה ענין יעקב עצמו נתבאר לעי' אך דע כי תחילתו של יעקב לקח מקום זה ואח"כ עולה
יותר ויותר עד שלקח כל מדרגות ז"א הנק' ישראל וזהו סוד לא יעקב יאמר עוד שמך כי אם ישראל וא"כ אל תתמה איך דור
המדבר גם הם בני יעקב ואיך הם קרובים אל ז"א מיעקב כי ודאי שדור המדבר מדרגתם גדולה מאד שהם דור דעה ואין דור
גדול ממנו האמנם אעפ"י שיעקב הוא רחוק ממנו עכ"ז אח"כ נתעלה עד לבו לפנים כנז' ועוד טעם אחר כי אעפ"י שביארנו שדור
דעה באמצע ממש ויעקב עמהם עכ"ז אינו אלא רגלת הנקבה השולחת יותר כעלה מצד ערפה ומפלה אלו ואין לה הארה אלא לך
תורת האור מן הימין דיעקב אל קשר דתפילין וזה פשוט והנה ענין ב' הארות השולחים באמצע צדדי יעקב הם סוד עשו מצד
ימין ולכן נתגיירו ועשו מצד שמאל ולהיותו מצד שמאל לא נתגייר וכבר ביארנו כי כל האורות הבאים באלכסון דרך הם מוטעים
ולכן הם נבחרים במדרגה מן האמצעיים גם אותו שלצד ימין הוא גדול משל שמאל גם אותם הקרובים יותר אל ז"א מן החיצונים
שנמשכים בב' דהם אך באותם הרחוקים שהם עשו וכו' ועשו שלמים החיצונים בהם אך יותר שלמו כשמאל משל ימין וזהו סוד יצחק
שהיה אוהב לעשו כי הוא מצד שמאל ויצחק נ"כ מצד שמאל והיה רוצה לקרבו ולברכו כי הוא נמשך נ"כ מן היסוד הקדוש מאבא רק
שהוא מרוחק ממנו וגם שנמשך באלכסון גם העשב הב' היה רוצה מרע"ה לנייתם כי מהארתו הרחוקה יצאו והיה רוצה לקרבם
אליו ולכן נק' שמו של משה כמש"ה כי שחת עמך והנה עשב הב' כנז' לדעת הוא סוד לדעת העליון מיסוד דאבא שמשם נמשכים גם
העשב הב' היה רוצה מרע"ה עשו הוא נמשך מן יסוד דאבא מן האחוריים שלו שנק' קל"ד וגם נעשה אותיותיו הוא צדק ולהיותו משון
אל יעקב רוצה לאחוז גם הוא ואז נק' שמו צדק ויעקב בני עשו ושין כמה שביארנו כי יעקב בני ב' אלהים עם אותיותיהם ומב'
אלהים אלו רצה עשו להאחז כי הם סוד הדין ושין כמו שביאר בפסוק כי שרית עם אלהי' וזהו סוד אך יצא יצא יעקב מאת
פני יצחק אביו ועשו אחיו בא מצידו וכבר ביארנו לעי' ענין אומרו אך יצא יצא ב' יציאות אלו הם הכונה לומר כי עשו לא
עבר אחר שיצא יעקב ב' יציאות ואז כשוה השנית שהיא יציאה השנית דיעקב שם הוא עשו וזהו אומרו ועשו אחיו בא
מצידו והנה הכונה מצידו כי כידו והיה ראוי להיות חסר אך הענין להורות מש"ה ועשו אחיו בא מציד אל מצידו אלא מצידו
כי מן הצד שמאל של יעקב שם בא עשו ונאחז כצד שמאל של יעקב וכזה הכין איך יעקב ועשו אחים כי זה סמוך אל זה
וזה כצדו שלזה כשני אחים כאחד ואמנם הוא יל' ואראה ליך האי קרא ניחא כיה מלבך אעפ"י שאין כאן מקומו לבארו
והענין הוא לבאר איך אמר מצידו כי הלא מציאות מעשה יעקב ועשו היה שכך אירע המעשה שמשיהלך להן ואח"כ בא

ודאי הוא שאינו יוצא
אלא כיושר כי מה שיוצא
נוטה דרך אלכסון אינו אלא
מעט הארה לכן שוה זו היא
דור המדבר וב' המטות הם
ענפי' של האורות טפלים אלו
וכן בשוה של יעקב עיקר
ההארה הוא וכו'

ויצא יעקב מלקח ברכתו וראוי לבאר זה עד היסוד כי הלא גם לשון הפסו' מורה על זה כאומרו כי מצידו בפיו שהנה
ממקום הזה ונבאר הפי' שמפורש הוא מדבר בתחלה הולדת עשו אך הענין הזה מדבר סוד נעלם והוא כמו' הזווג
של זון כי יש כאן שאלה א' והוא כי כבר אמרנו כי יעקב לצד פנים דז"א ותב' כשנוקביה דזעי' שהיא רחל רוצה
להזדווג פנים בפנים עם זעי' וכאשה שם אין לה מקום לעמוד שם ואמנם התשובה שאלה זו רמוזה בפסו' זה
והענין הוא כי כבר ידענו שבעת הזווג העליון כל הקליפות והחיצונים משם כמ"ש בזוהר שיר השירים לסוף אלבי'
כיון דאתכפיא ולכן הת"ל כשרוצה להזדווג עם ז"א אז עשו שהוא סוד הקליפה חכמ' ששרשו לצבקרושק הוא יוצא
והולך אל השדה לצוד ציד והשדה הזה הוא שדה תפוחים שעליו נאמר כי בשדה מצאה והוא מדור כל הקליפות סוד
כל החרב ועשו שנוגע אל הקליפות הוא הולך שם אל השדה ההוא ואז יעקב יורש מקומו ולוקח ברכתו שהיא חוהה
האחת שהיא נמשכת אל עשו קודם היותו שם כצדו של יעקב אז יעקב לוקח כל אורות האורות והברכות ובכל ימות שקיעה
חול שאחז בזוהר שיר השירים כו' אם לעלק מארא אורות למכת הזווג רק ע' ערמה ומהלה והחבולה ששוש' וע' כן הו'
הולך ולדעתו משם וזהו סוד לקיחת יעקב בכורתו של עשו בערמה והחכולה כי עשו אינו חושש שרוצים להזדווג רק
שמקבלת כל הקדושה בחול ולפי שאין חסר הכותל כבבונה ואדרבה הוא רוצה ללך משם ולא ישהרגו עמהם ואחב
כאותו כי כוונתם היה לעשות זווג ולא הקניקוהו אלא כדי שלא יהא נמצא בעת הזווג לקבל מאורם הבהוה הניתנות
הניתנות בעת ההיא אז חוזר מן השדה אל מקומו ומרגיש בדבר איך יעקב לקח ברכותיו ואז הוא צועק ושואל לאביו
ולזה אמר ועשו אחיו בא מצידו פי' כי עשו הלך בעת הזווג ואח"כ בא עשו מן השדה וביאר הכתוב מהיכן בא ואמר
שבא מצידו פי' מצידו של יעקב ואז צעק ואמר והשיב לו בא אחיך במרמה ופי' העולה מכל זה הוא כי יעקב
לוקח מקומו של עשו כי עשו הלך אל השדה ואז נשאר מקום יעקב פנוי ושם עומדת הת"ל ומזדווגת עם ז"א
פנים בפנים ועתה קשה שקרי דור המדבר מפסיק בין ז"א לת"ל ואמנם זה יתבאר במה שאמר לעיל כי בזמן
דור המדבר כל הזווג היה לדור המדבר נוקביה דיעקב אך אחרי מקבלים נקבה לה אורה הקדושה משם
כמו שנתבאר בה' ואין שום הפסק בין ז"א לנוקביה והנה כבלות דור המדבר למות ויקומו בניהם תחתיהם
אז נתגלה האחרת דור המדבר הענין כי כזה הבין סוד ענוה משה ודור המדבר לא נכנסו כאן כל כך
עד שקמו דור אחר ויאירו בזוהר להוו מסטרא דסיהרא דומות יהושע ולכן אינון הוו כרא' לאעלאה לא הוו
ואמנם סוד הדבר הזה כי הנה דור המדבר כלם הם מבחי' אורה נוקביה דיעקב כנ"ל וכלם הם ממטפא
דמשה ואז לא היה שום זווג גם הת"ל עם דור המדבר והנה ארץ כנען נק' ארץ ישראל שהיא הת"ל
נוקביה דז"א הנק' ישראל וזהו ארץ ישראל ולכן לא נכנסו אלו לארץ כי אינם נכנסים לארץ אלא הנשמות
הבאות מן הארץ מזווג ישראל עם הת"ל אך דור המדבר ומשה הם מבחינה עליונה אחרת ולכן לא נכנסו
לארץ ואמנם הדור ההוא שנכנסו לארץ כלם היו מסטרא דסיהרא היא רחל ולכן נכנסו לארץ הם ולכן
משה אמר לדור השני הזה ואתם הדבקים בה' אלהיכם חיים כלכם היום פי' כי הנה דור המדבר אינה דבוקה
ממש עם הזוג הנק' יש' אלהיכם אבל הת"ל היא דבוקה ממש עם ז"א אחור באחור וצריך נסירה להפרידה ולכן הנכנס
היוצאים מרחל נקראים דבוקים בה' אלהיכם ואמר כי דור המדבר לא היו מבחי' הת"ל הדבוקה לו רק מבחי' נוקב'
דיעקב ובפי' חטאתם של דור המדבר נתבטלה ונתגלתה אורה ההיא בכנס הנק' היסוד לאסוף ואח"כ מהר נגד דור
המדבר אמר אתם אתם אנכם כך ק' אתם הדבקים בה' אלהיכם כי אתם מבחי' הת"ל הדבוקה בה' ולכן חיים כלכם היום לפי
שהכנסו לארץ ולזה ואתם לשון משמע לאפוקי דור המדבר שעבר מהן לפי שלא קמו היו דבוקים והנה כאשר קמו זה
הדור השני ובאו כל העדה מדבר מין היא קדש כדי ליכנס לארץ הנה והצמא כל העדה לפי כי תחילה היה השפע
ונמשך מנוקבא דור המדבר ונעלמה כבר ונתגלה כי נכנסה למקומה ליסוד דאבא הנק' זה ואז לא היה להם יניקה
משם והוצרכו לעשות זווג דרחל ולתקנה ולהביאה פנים בפנים והיא סוד הבאר כי הת"ל היא באר ואז משם שתו וזהו
סוד עלי באר ענו לה באר חפרוה שרים כנגד הוד כמבואר אצלנו שפסוק זה מדבר בתיקון הת"ל מתחלתה עד סופה
עד הביאה פנים בפנים עם ז"א הנק' ישראל ונלמד כי זהו סוד אז ישיר ישראל ובתחילה אמר אז ישיר משה כי בתחלה היה
האורה משה ועתה הוא האחר ז"א הנק' ישראל ונעלו מזדווגת הת"ל ולכן אז ישיר ישראל כי לישראל היה המעלה הזווג
הבאר הזה והנה ביאור פסוקי' אלו ביארתים במקומם וזהו שאמר ישיר ולא אמר וישירו בני ישראל כי מדבר על
ישראל

שקיעה

סוד פ' ואתם הדבקים

ישראל שנין ובתחלה אמר אז ישיר משה ובני ישראל ולא אמר וישראל כי בני ישראל הם דור המדבר כי גם אמ' להם
לשמרתם יסוד דאבא להון אם לא יעברו דרך ישר הוא הזאת ולכן נקראו בני ישראל בנים של אותו ישראל כמ"ש
גם קראו בעירה דור המדבר ומשה חברו אז ענין התמורות הנז' ולכן כבא יהושע לא נשתמש בתמורה האלהי'
ה' בכידון אשר בידו כי כל אלו היו בסוד מהאחה משה באופן כי כל אחורה שוה הראשונה נקבלה שהם דור
המדבר וב' התמורות והנה אחורו עלי באר ענו לה כי בשכל חוזה בנים לבנים היא בסוד נקודה א' קחות
המדבר היסוד של זא' ואחכ נקבלה משה משה עד שעלה עם זא' בנים לבנים וזהו עלי באר ענו לה שעלה
ממטה למעלה ושאר פסוקים אלו כיארנו במקום אחר והנה כנגד נ' האחרות אלו שנאבדו מישראל שהם
דור המדבר וב' התמורות ניתן להם לישראל מתנות לנדים ולכן נקראו מתנות כי כאן מתר עד דינתא מתנה
מחדש והם באר ומן וענני כבוד ואמנם נ' הראשונים כלם היו על ידי משה אך אלו הנ' אינם כלם ע"י משה
רק ע"י משה ואהרן ומרים ועכ"ז אחכ כלם חזרו בזכות משה כי כלם שקרם הם מהאחה משה מן יסוד
אבא וכמו שנבאר כנ"ל והנה לא חזרו נ' מתנות אלו במקום נ' הראשונים ממש וזולתי הבאר שהיא
רחל הולכה להזור [illegible] בנים לבנים עם זא' במקום דור המדבר כי הבאר שהיא המלכות היא רחל כנ"ל ולכן
שלכן [illegible] משה מליכהם בארץ ע"י המלכות כי המלכות הוא סוד ארץ ישראל ולא ולכן כשחטא במלכות לא
נכנס בארץ ואמנם ב' מתנות אחרות שהם מן וענני כבוד לא חזרו במקום ב' התמורות ממש באותם
התלבשות אז חזרו אל ב' העדהם של זא' כבר ימין וכבר שמאל של זא' ממש וראיה לזה כי כבר היו
ענני כבוד [illegible] ולז הב' התמורות היו קיימים וכן המן ירד קודם ואב' מוכח שהיו
משני צדדים ושם הם נשמות האחרות אלו אך היאה התמורות היו [illegible] וכשנתבטלו האחה התמורות
נשארו האחה המן וענני כבוד במקומם כב' צדדי הזא' ואמנם צריך לבאר עתה כי מאחר שנשמותם
הם האחה יסוד דאבא אכ' איך הם בזכות משה ואהרן ומרים ונבאר זה למקום אחר עכ"ל

והנה ענין המרגלים צריך לבאר מה היה מחשבת משה לשלוח שליחות זה ומי הם המרגלים והנה
דעת שם של מרגלים מורה שהם הולכים לרגל הארץ לא להם וענין זה דע כי משה הוא יסוד אבא
והיה חפץ לתקן את הקול אשר שדור המדבר הם מהאחת משה והקול מהאחה אימא נבג' בוורין היה
ותקן את הקול הזה בזמן דור המדבר ולזווגה עם זא' לסוד יי' בחכמה יסד ארץ כי טבע האב' לאהוב
את ביתו ואמנם לקבלת זה שלח את המרגלים והנה ענין מרגלים אלו הם כלם נשמות האחרות יסוד
דאבא [illegible] נקראו מרגלים כי היא ארץ שאינה שלהם כי שאינה אלא מבחי' דור המדבר
ולא מן הקול הנק' ארץ כנען ואמנם מציאות שלוח המרגלים אלו הוא כי הלא משה הוא יסוד דאבא והוא
ניתן בתוך אמצעות היסוד של אימא והאחרות דאימא מקיפות אותו מכל צדדין ואמנם כל האחרות
אימא נכנסים לחזור לתת להוציא את הנקבה והנה נמשכו כל מה שאמרו הזוהר כי סוד דור המדבר הם
[illegible] ושם כ"כ בשיעור [illegible] האחרות יסוד אבא לא את דור המדבר הם כ"ו נשמות צדדי ימין
האחרות של אימא כנז' שהם האחרות של אימא כי האחרות דאימא מקיפות אותו מכל צדדיו ואז כנאחם מתוך
היסוד דאבא מנינם אותם האחרות דאימא העומדות מצד פנים בסוד אבא ומתעכבים עמהם קצת האחרות
אימא ויוצאים לחוץ עמהם אל דור המדבר ולכן היו בדור המדבר כמה וכמה אנשים שמורשם מן יסוד אימא'
כנודע מן נדב ואביהו ושלמיאל בן צורישדי וקרח ודתן ואבירם ודומיהם שהיו מן יסוד אימא כמבואר אצלנו והנה
נב' על זה יש נצוצות מיסוד דאבא שמתעכבים ויוצאים אל הקל בשאחורים דאי' העומדות מצד פנים ביסוד
הם רוצים לצאת ולהלך אל הקל והנה יסוד דאבא מפסיק בנתים והנה הם בוקעים בו ועוברים בתוכו ועוברים מצד
מצד האחר ויוצאים אל הקל ואז מלי עברם לוקחים אותם קצת נצוצות של אבא עמהם ויוצאים עד רחל והנה נצוצ'
אלו מיסוד דאבא הנז' משה משם הם משולחים ויוצאים אל הארץ אל הקל וארץ לא להם והם נקראו' שם מרגלים
וגם נצוצות אלו חשב מרעה לתקן לרחל ולזווגה עם זא' פנים בפנים אף בזמן מדור המדבר קיים ע"י אותם האחרו'
היצל להורין אז נב' כי זו היתה היא דור המדבר נב' וזהו שאמר הכתוב שלח לך אנשים משלך כל מן הנשמות
שלך שהיה הוא יסוד דאבא ואמנם לא עלה זה בידו כי לא היה יכולה לחזור פנים בפנים אז ע"י אותם המרגלים ממש

כי אחרנו
נמצא

ונשארו דור המדבר חוץ ממנו לכנוס לסוד הנז' ואמנם יהושע וכלב הם לבדם נתקיימו מן המרגלים והם נכנסו
לארץ ונעשה הדבר כי יהושע וכלב אינם מציאות המרגלים כי מציאות אחר יש להם והענין הוא דע כי כל מה שיוצא
מן טיפה דזא כלם הם מתושיות ואינם לבטלה שום דבר מהם ח"ו ואמנם אנו מוצאים כמה טיפה הנה ב' מיני
הארות והם האחד א' בסוד הבל היוצא היוצא מתוכה לאמא דאמא מפי היסוד לפי כי כל מקום שיש [illegible] או
נקב א' הוא הוראה על האחד והבל היוצא משם גם יש הבל האחד אחרת והוא מפי העיבור של זא כי אמנם שהוא
מקום עכבה איזו קצת האחד יוצא משם כך שהיה ראשונה מה עליון נודע והנה ב' הבלים ואורות אלו הם בחינת
יהושע וכלב ומשם יוצאים וכזה תבין איך היו יהושע וכלב מכלל דור המדבר ועכ"ז נתקיימו ונכנסו לארץ והענין כי
קוא להיות אלו ההארות יוצאות מצד פנים דמשי מקום שדור המדבר משם ואינם יוצאים מאחור מקום שהם טפות
לכן היו מתעכבים בדור המדבר ונפולים עמהם גם טעם אחר כי דור המדבר הם מן החזה ולמטה דזא וגם ב' הארות
אלו אינם למטה הם למטה מן החזה שהם יסוד ועיבור דזעיר עצמו לכן נפלו בדור המדבר וענין הארות אלו הם
בני מתחות הבני האורות של אימא המתפשטין דרך טיפה דזא וכן שמוצאים כאן שהוא מקום העיבור ופי היסוד
הם יוצאים לחוץ ונמצא כי הארות אלו נעקרים מן יסוד דאימא ולכן אלו השנים נכנסו לארץ וכבר נת' כי הם ב' הבלים וב' הארות
גדולים אשר יהושע וכלב לבדם הם לוקחים כל ב' הארות אלו ולכן היה בהם כח ליכנס בארץ וזש"ה ויהושע וכלב חיו מן
האנשים ההולכים לתור את הארץ והם לבדם נתקיימו והיו לסיבה הנז' והנה אני מסופק מי הוא יהושע וכלב ונלע"ד יותר
שנמשכו כי יהושע הוא ההבל דנפיק מפי היסוד דזא והוא הבל יותר גדול מאורו של עיבור שהוא מקום ואינו יוצא אלא
החזה מושגת ולכן יהושע היה ראש לישראל משא"כ כלב גם טעם אחר כי יהושע מיוסף קראו ויוסף הוא היסוד דזא
אכ"ל נמצא כי יהושע הוא מהבל היסוד וכלב מן העיבור ונלע"ד שמלמטה קצת להפך כי כלב הוא [illegible] והוא יוצא מן
יסוד דזא כי נקודת העיבור נעלמת ונעלה מנקודת היסוד … והנה כבר ביארנו ענין ב' הנקודות השמאל
דרך פנים דזא ואמנם דרך אחור דזא לא יש רק נקודה א' והוא סוד האחוריים שמשם יוצא הפסולת והנה מזו הנקודה יוצא
האחד את החיצונים והכן סוד זה והעלם אותו ואין ראוי לגלות ואמנם כבר ידעת כי החיצונים נקראו שאה כלו מקום ומשם
הם ניזונים ולכן הושם שער זה באחוריים כי אין יכולת לחיצונים ליגע מצד הפנים והנה מקור שער זה נק' בתוך פעור ולכן
עז' של פעור עבודתה בכך לפעור עצמו ולהוציא הזוהמא כי בפנים אחהם אין להם שפע ולכן אין עבודתה אלא בכך ואמנם
היסוד של אמא היא בתוך הנז' והוא כנגד הפעור וזהו ויקבור אותו בגיא מול בית פעור כי כיון שמשה נקבר נתקן מול בית
מונע להם שלא יקטרגו על ישראל וזה מובן אמנם דע נב' הוא' ואתה לך כי הוא כנגד זה הצנור הקדמון הנק' פעור יש
נב' כנגדו ממש כראש זא אחיזה אחת אל החיצונים והוא סוד העורף ולכן נאמר ופנו אל שקף ולא פנים כי שם אחיזת
החיצונים והנה למעלה נק' עורף ולמטה נק' פעור והם אחוריים שוות ואמנם סוד החיצונים הנאחזים בעורף ביארנו שהוא
סוד פרעה כי פרעה בגי' עורף וגם אחוריהם שוים ואנשי מצרים יניקתם משם כמבואר אצלנו כי הם יונקים מן מוחין קטני'
בעומדים כנגדו ויונקים דרך האחוריים של הגרון שהוא עורף והוא' ואתה לך נבאר ענין ג' נקודות אלו ב' דפנים וא' דאחור
והנה ג' נקודות אלו נזכרים בזוהר פ' תצוה דף קפ"ד ע"ב וז"ל שם ואמר כי תלת נקודין אינון כמלות נקודה לסטרא אחרא
של החכמה ונקודה ירושלים באמצע ישובא וחד נקודה עלאה עמירא סוד נג' וביאור הדברים הוא כי הנה אומר תרין נקודה
אחרת של מלכות דעשיה הוא סוד הפנים דזא כי שם לא יש אחיזת חיצונים רק קדושה לבד ונחלקה לב' נקודין חד הוא
היא נקודה מקומה עלאה כי למטה מיניה היא הנקודה השנית שהיא נקודת היסוד שהיא תחתיה וגם היא
[illegible] הרי כי ב' נקודות הם לצד הפנים וכלם הם קדושה והנה נקודה ראשונה היא נגד הארץ שהיא מקום
מעיני הכבוד והיא נב' שלאחר כסוד מי יעלה בהר יי' ונקודה התחתונה היא ירושלים כי היא למטה בארץ וגם
שאינה מקומה שכל העולם יודעים אותה וכבר ידעת כי ציון מכלל יופי כי ציון שהוא היסוד דזא
הנק' מכלל יופי שהוא סוד ויהי יוסף יפה תואר משם שם אלהים שהוא [illegible] והאיר וקבל הארתו
מציון שהוא היסוד ולכן ירושלים שהיא הכל היא כנגד היסוד נקודה התחתונה ואמנם סוד הכתוב [illegible] הוא
מבואר עם מה שכתבנו איך סוד ה' גבורות של הנוקבא הם יורדות אל היסוד ומשם נתנים אליה וגם
פי' הה' חסדים הנתנים אליה אינם נתנים אלא ע"י [illegible] כסוד התחילה ואח"כ עולים משם דרך היסוד
למעלה ואז נכנסים אליה כי כל התקונה הוא ע"י היסוד [illegible] כי הנה כבר [illegible] נקודה אחרת [illegible]

היא נקרא' העיבור שהוא מקום נודע כסוד נסתר [illegible] שהיא העיבור וגם היא עילאה כי יוס'

רשמיא

דשמ"א שהוא מצד הפנים אמנם מצד החורבה היא כאחוריים ואין לה רק נקודה א' באמצע החורבה
והיא נקודת האחור והרי נתבארו ג' נקודות אלו ואמנם צריך לבאר אלו הנקודות כי אין אנו קוראים לשון
נקודה רק לנקודת היסוד או דדכורא או דנוקבא והיא סוד נקודה אמצעית שהוא בתוך היסוד שהוא בין תלתא
הנה"י ולא יפול לשון זה של נקודה דאמצעיתא אלא על בתוך היסוד שהוא באמצע הנה"י וצריך לבאר איך כלם
הם בחינת היסוד וגם למה היו ג' נקודות אלו בג' מקומות מיוחדים אלו ואמנם הענין הוא דע כי כל העולם
העולם הוא ז"א כי הוא כולל כל העולם אורכא דעלמא הק' שנה כנודע ואמנם צד פנים שלו קדושה וצד סוד
אחוריים שלו יש שם אחיזה לחיצונים והנה בתוך היישוב הוא מלכות ז"א ולכך שהוא מקום הארות החסדים
של אימא כי שם יש יישובא דעלמא והוא בתוך שיעור מקום ה"ל ולמה נק' ה"ל ארץ כי היא סוד היישוב
האמנם מלכות לעומה ולמעלה נה"י בתוך אשר אינה נקודת יישוב כי הוא מקום ואין שם מקום יישוב כי אין שם
הארות ותושבות כדי שישבו שם בני אדם אמנם מלכות ולמטה הוא מקום עלמא מקולקל והוא מדור
אל הנשמות והוא סוד נ"ע נמצא כי כל צד פנים דז"א היא קדושה רק שמלכות התחתון הוא מקום ולכן שם
בתוך נ"ע הפקודה ועניני הבריות ומלכות התחתון הוא בתוך היישוב שהוא א"י רק שהוא לאנשים השפלים
היושבים שם וזהו הנק' יישוב אך למעלה נק' נ"ע ואמנם בצד אחור לא יש ב' נקודות אלו כצד פנים והטעם
כי פנים שבאחור הוא סוד א' לחורבה כולו ולכך בשלמות כנגד חציו התחתון שהוא יישוב זה העולם התחתון
ואי שיש כנגדו אחיזה לחיצונים והיא נקודת האחור הנקר' נקודת החורבה אך למעלה כנגד נקודה עילאה שהיא
נ"ע אין שם אחיזה לחיצונים ולכן באחור לא יש רק נקודה א' ובפנים יש ב' נקודות ובאשר נשבר ונחלק אורך כל
כל העולם למרכז ולחצו שהוא הז"ש נמצא כי כל אמצע הנה"י הוא המיבור וזהו שאמרו בזוהר דא יהו אמצעיתא
דעלמא בין לחורבא בין ליישובא ואמנם כשנשבר חצי היישוב למטה עצמו שהוא מן החזה עד סיום הרגלים
יהיה נקודה אמצעית בתוך היסוד של ז"א כנודע וזו היא נקודת ירושלים כנז' וכנגד זה יש באחור ממש
עכיין כנגדה נקודת האחור והיא נקודה דחורבא קרי כי נקודה דחורבא היא כנגד נקודת היישוב ממש אך נקודה
עילאה היא אמצעיתא לכל אלו הנקודות כי אנו משערים אורך כל העולם שהוא ז"א כולו ואמנם ענין נקודות אלו
הם כי היסוד של אימא מסתיים בחזה ושם יוצא האורות ובוקע בנקודת המיבור כמבואר לעיל ונמצא כי נקודת
המיבור היא נקודת יסוד דאימא ולכן היא נקודה עילאה דעלמא דאתי עלמא עילאה וכבר הודעתיך כי עלמא
דאתי היא תבונה הנכנסת תוך ז"א ולכן נקראית כנגדו מקום כמוהו והוא אמצעיתא דכל עלמא כולו ואמנם נקוד'
התתאה היא נקודת יסוד דרחל האמנם כבר באמרנו כי תמיד בכל הזוהר אינו נק' נקודה רק היסוד דנוקבא והטעם
הוא כי כל היסוד דז"א הוא ארוך וכבר באמרנו כי במקום שמסתיים יסוד דז"א מצד הפנים נה"י כנגדו שם הוא
יסוד דרחל כי יסוד דדכורא מסתיים בסיום רגלי דרחל ולכן האמת היסוד היא כנגד היסוד דנוקבא ממש והרי
היא נקודה התניינא שהיא יסוד דרחל המכוון כנגד יסוד דז"א ממש וזה היסוד אינו מקום כמו היסוד דאימא
הנכנס תוך ז"א ולכן כנגדו היא ירושלים באמצעית היישובא כי כל היישוב ממנה אזלא ולהנתי שהיא
באחור עם ז"א עדיין יישובא נק' ולא חורבא אלא כי האחת פנים לפנים בעת הזווג גם שם מכוונים יסוד הנה ויסוד
הנה ואז כאשר שהם שם אין החורבה ונקודת רחל מתפקדת וחשבה רחל חוזרת לפנים אז נשאר אותה
נקודה דאחור ומשם יונקים החיצונים הנק' חורבה ונמצא ששמעתי כי היסוד דנוקבא של המלכות מכוון כנגד
זה האחור ונקר' נקודה דחורבא והנה כנגד זו הנקודה התתאה דרחל של היישובא יש כנגדה אל החיצונים אך כנגד
נקודה עילאה של נ"ע שהיא אימא עילאה אין כנגדה אחיזה לחיצונים כי אין החיצונים אוחזים שם לבינה
כנודע והנה אפרים בן יוסף שורשו הוא בתוך אחת שיש בסוד ז"א והוא כי הנה היסוד דז"א יש לו ב' עטרות כמו
כי מעשרי אחוזה אלה ואמנם אחרי המילה והפריעה כורתים העור הראשון ואז לא יש שם מחיצה עור אשר
מפסיק רק עור א' לבד והנה מקום גילוי הזה הוא מקום העטרה של יסוד ולא היסוד עצמו רק העטרה הגלויה
והנה שאר היסוד היו האורות שבו מכוסים ואין האורות יוצא לחוץ כי ב' המחיצות מעכבות את האורות מלצאת
אמנם כאן בסוד העטרה שהיא מגולה יכולים האורות לבקוע העטרה עצמה ולהאיר דרך מחיצות
העטרה ואין זו האורה היוצאת מתוך היסוד נמ' רק עוברת ובוקעת דרך מדי העטרה כי אין שם ב' מחיצות ואורה

ההארה היוצאת משם הוא אפרים בן יוסף כי יוסף הוא היסוד ואפרים יוצא מזה היסוד וא"כ בן יוסף הוא והוא
מסופק אם האור היוצא כנגד פנים של נוקבא או כנגד אחור של נוקבא והנה אפרים ערותו אמר מ"י כי ה'
גבורות של מנשה שהם בני' אחר עם הכולל הנה הם נתונים לנוקבא של יסוד ומשם ניתנים אל הנוקבא
כי שם הוא כנגדו ויכולים לצאת משם אל הנוקבא ואותה הארה לקחה אפרים ומלת מ"י של אפרים היא בגי' כל
הוא סוד היסוד הנק' כל והם סוד הק' חסדים שביסוד וכלא כלול מ"י הרי חמשים וזהו מי של אפרים וגם (שין)
אפרים בעצמו מורה על פריה ורביה כמש"כ כי הפרני אלהים בארץ עניי כי הוא מן סוד נוקבא יסוד שבו הוא
הפריה ורביה וכו' // ובענין ג' מתנות שנתן הקב"ה לישראל מן ובאר וענני כבוד ושלשתם בזכות משה אהרן
ומרים ביאור זה הקדמנו   לבאר לפני נגע מה שאמרנו ואמנם הלא נתבאר כי יסוד של אבא ארוך מיסוד של
אימא והאורות החסדים היוצאים מן יסוד דאימא מן החזה ולמטה הם מקיפין את יסוד דאבא וכבר ביארנו
איך האורות של יסוד דאימא הם יוצאים מתוכו לצאת ליעקב ודור המדבר ויוצא מזה שבי' והנה מצדדי היסוד
דאבא מצד ימין ומצד שמאל ב' יוצאים האורות והנה מה שנראה לנאות היה כאשר נתלקו האורות להתחלק יצאו חלקי
האורות השרשים בצד ימין וידבקו שם בדופן היסוד של אבא בצד ימין ויצאו משם לחוץ והאורות מצד שמאל
ידבקו צד שמאל ויצאו משם כל א' וא' יצא בדרך הקרוב אליו ואמנם יש בזה נ"מ כי אם כך יצאו נמצא שיתחלקו
האורות להתחלק תכנס יצאו מצד ימין והכנס לצד שמאל ואז יהיה יסוד דאבא בעצמו פנוי והקס בלתי אורות
ולא יהיה בו שום אור כלל להאיר אל זו"נ כבעצמו כלל או להאיר לצד פנים ליעקב או אל דור המדבר ויוצא מזה כי
כלם יצאו מצדדי הימני ימין ושמאל ולכן שם הש"י מתבע באורות ההם שלא יצאו כפי מתבע הראוי רק שיצאו
נמפתע כי כל האורות הימניים יצאו דרך צד שמאל והאורות שמאליים יצאו דרך צד ימין כי הענין כי האורות השמאלי'
ארך יסוד דאבא מצד ימין הם עוברים תוך יסוד דאבא עצמו ועוברים בתוכו עד שהם מגיעים לדופן השמאלי של
יסוד ונדבקים שם ויוצאים מצד ההוד של ז"א לחוץ וכן מלו האורות השמאליים הם עוברים תוך היסוד עד שמגיעים
לדופן הימני ושם הם נדבקים ויוצאים מצד הנצח של ז"א לחוץ ובהיותם יוצאים בזה האופן אין בחד הנז' שיצאו כל
האורות מן היסוד וישאר הקן לפי שהאורות הימניים בהליכתן אל צד שמאל מעכבים את האורות השמאליים שלא
יצאו דרך הימין וכן האורות השמאליים בהליכתן לצד ימין מעכבים את האורות הימניים שלא יצאו דרך שמאל
ובזה נמצא כי אלו מעכבים את אלו מלצאת ואין יוצאים רק האורות ממעוטות הצריכות לבד והנה כשיוצאים אלו האורו'
הם מתערבים דרך יציאתם באורות של אימא בודאי ואז מוציאים אותם האורות לחוץ שאהם א"כ כי האורות הימני'
דאבא מוציאים את האורות דאימא השמאליים בצד השמאל דזו"נ שהם מחוץ להוד דזו"נ והאורות השמאליים דאבא
הם מוציאים האורות דאימא הימניים בצד ימין דזו"נ שהוא בצד נצח של זו"נ נמצא כי האורות דאבא הם יוצאים הפך
ממקומם ומחליפים את מקומם אך האורות דאימא הם יוצאים כל א' כפי מקומו גם יש בזה טעם אחר והוא כי כאשר
יוצאים כן בחילוף הנה מתערבים כל האורות דאבא יחד ונכללים ביחד וכללות כלם יוצא מצד ימין וכן כללות כלם מצד
שמאל והנה אלו הב' אורות אשר יוצאים מב' צדדי היסוד זה לחוץ נצח וזה לחוץ ההוד הם סוד מן וענני כבוד מצד א'
בא המן ומצד הב' נמשכו ענני הכבוד והנה הבאר הוא בחי' ע"ג הנז' שהוא מצד פנים כי האורות היוצאות מן היסוד
דאבא היוצאים דרך פנים דזו"נ הם מתערבים עם האורות דאימא המתולדים בצד הפנים ומוציאות אותם לחוץ ומשם
נעשה סוד הבאר וכבר ביארנו שהוא במקום שהיה שמור בתחילה הארה לדור המדבר ואמנם לא הארה זו כלבד נתנה
אל הבאר כי כבר ביארנו למעלה כי הבאר היא סוד הלשחות פנים בפנים עם ז"א ועתה ביארנו כי לקחה הארות
של אימא המתולדים מצד מתוך (ימין) דזו"נ והנה הל בהיותה עומדת אחור באחור היתה לוקחת את האורות דאימא השמאלי'
מצד אחור דזו"נ וא"כ עתה בחזרתם פנים בפנים היא לוקחת ב' האורות שהם אותם האורות שהם אחורי דזו"נ ואותם
האורות שהם בפנים ואם נעשה סוד הבאר והנה אותם האורות של אחור הכרוכים לחזור לצד פנים צריכים לסבב
דרך הצדדים דיסוד דאבא עד שמגיעים לפני זו"נ ושם מתערבים עם האורות שבצד פנים ויוצאים ביחד ונמצא כי
כשהולכים לסבב דרך הצדדים הם נב' מתערבים יחד באותם האורות שבצדדים ומתערבים עמהם ונמצא כי
האורות היוצאים אל הבאר הם כלולים מכל ד' הצדדים מאחור ומפנים ומצדדים ומכלם הוא כללות הבאר והנה כל
אלו האורות הם בחי' זו"נ והנה אלו האורות צריכים להקן בדעת של רחל והדעת של רחל הוא למטה כנגד היסוד דזו"נ
ולכן

ולכן כשאלו האורות מתעלמים כלם כנגד הפנים הם מתקבצים יחד ויורדים תוך היסוד של ז"א ומשם יוצאים מלמטה
הדעת של הה' ונכנסים שם הרי כיארנו כאן מן וענני כבוד // // והנה עדיין צריך לבאר כי הנה כיארנו
שבדור הזה הם דור הראויים ליכנס לארץ כי כלם הארות דאימא וא"כ נמצא שעיקר אלו האורות להיות
הם כלם של אימא כי הארות של אבא אינם רק להוציאם ע"י כנ"ל אבל עיקר הכונה היא משום אורות
דאימא כי מהם נעשים באר מן וענני כבוד ועכ"ז עדיין צריך להשיב מה כי אורות של אבא הם
סוד משה ואהרן כי הם סוד היסוד דאבא וע"י נעשים מן וענני כבוד כי הם מוציאים את האורות דאימא
לחוץ וזהו מ"ש אלו כי משה הביא מן ואהרן ענני כבוד אך הבאר ע"י מהם כי מרים היא סוד הל' הנוק'
והיא נוהגת שכל אורם האור והשארית לוקחת מאחור יחזרו לדרך פנים וימשכו עמהם אורות צרדים ואורו
הפנים ויבאו אל הבאר כנ"ל כי אורות האחור הם אורות הל' מלכות וכאשר חוזרת פנים לפנים הם נ"ב קומה
כנגד הפנים וזהו באר ע"י מרים ועתה נבאר ענין משה ואהרן כי הלא נודע כי הכהן הוא קו ימין והלוי
קו שמאל והנה גם משה ואהרן כיסוד דאבא נודע כי משה קפ"ד וקמ"א ואהרן ע"ב וקמ"ו ע"ב זה
ימין וזה משמאל וא"כ משה שהוא לוי הוא כנגד ההוד ואהרן שהוא כהן כנגד הנצח וגם אנו רואים
הפך מזה כי משה סדרים במלכות ההוד הנצח ואהרן מלכות ההוד והנה ספק נקי ישנו עם מש"ל ע"י כי
האור והימינים יוצאים דרך שמאל והשמאליים יוצאים דרך ימין נמצא כי השמאל הוא הימין והשמאל
הוא הימין וא"כ משה הוא כנגד גם כהוד וכן נ"ב אחרן וזהו סוד הוא משה ואהרן הוא אהרן ומשה
ואני מסופק איזה מהם ימין ואיזה מהם שמאל ונלע"ד שמשמע כי משה הוא ימין היסוד ומשה
משה גדול מאהרן בודאי ולכן תקנום במלכות הנצח ואהרן בשמאל היסוד ולכן יתקנום למלכות ההוד והנה הימין
נמשך ~ ממשה שהוא הימין אך ניתן אל השמאל כי המזונות באים מהשמאל והנבואה כנודע כי
קשים מזונותיו של אדם כקריעת ים סוף וענני כבוד מאהרן שהוא השמאל וניתנים אל הימין כי ז'
ענני כבוד הם לחסד כמבואר בזהר // // ענין איוב מה ענינו דע כי גלגול איוב ואשתו הם גלגול
תרח ואשתו שהם אביו ואימו של אברהם ע"ה אמתלאי בת כרנבו ונתגלגלה להיות בת לאה ונשארת
אל איוב והנה דע כי הנה כארנו כי כל הנשמות כלם נפלו תוך עמקי הקליפות ע"י חטא אדה"ר והנה כשיש נשמה א'
יקרה בערך לתוך הקליפות אינם מניחים אותה הנשמה לצאת משם מהקליפות כי הם ניזונים על ידה וסוד הדבר
הוא ובזה תבין טעם למה הקליפות מתאוים כ"כ להחטיא את האדם ולגרום חורבן כח ולהכניס את השכינה בגלות
שבגלות והענין כי הלא הקליפות הם שיורי זוהמא מתה שנברר מן הקדושה ונק' מותא והנה הם רוצים להחיות ולהחיות
הם סוד הקדושה וכמו שהקדושה פניהם יש להם מזון והיות ושפע ובאין פניהם הקדושה הם מתים ולכן כראותם
כן הם צוחים להחטיא את האדם כדרך השואה אחר מזונותיו כי כשאדם יחטא יגרום אל אותה הנשמה שתכנס
ברשותם וחיים עליהם והענין הוא כי הקדושה כי חשב מחשבות לבלתי ידח ממנו נדח אבל
ניצוץ א' מן הקדושה אף שיהיה קטן לא יניח אותו השי"ת מתוקן קדושתו הוא ממשיך מזון לאותם הנשמות אשר שם
שנפלו תוך הקליפות ומשם ניזונין גם הקליפות והנה כשנבררו השורות ותהיה כה נראה השכינה בין הקליפות וכבר כארנו
סוד הדבר כי הנשמות שבניהם אינם יכולים לצאת משם ולכן השכינה שהיא אש אוכלה נכנסת שם ומלקטת אותם
הניצוצות של קדושה מבין הקליפות ומשם שנתקנו כה עד שהיא עושה מעשה זה ועד שתגלה היא לקוות כלם עד
סוף הרגלים כמבואר אצלנו שהם אותם שנפלו בעמקי הקליפות עד הרגלים גם אותם יקח ואותם השכינה צריכה אלינו
כסוד תנו עז לאלהים וע"י מעשינו וכפי מעשינו כך יש כח יכולת להוציא ואם היינו שבים בתשובה גמורה היה כח להוציא
כל הנשמות כלם כרגע א' אך חטאתינו מתישין כח כביכול וכשיכלו כל הנשמות לצאת אז תצא משם השכינה וימותו
הקליפות כי אין שם להם עוד חיות וזהו סוד בלע המות לנצח שתתבלענה מאליה והנה בהיות השכינה בתוכם מוכרח הוא
שיקבלו שפע ולכן כל מעמדם להמשיך את השכינה והנשמות בגלות כדי שיחיו ונחזור לענין כי הקליפות כשיש נשמה
יקרה בערך פניהם הם ניזונים ע"י ואינם מניחים אותה לצאת משם כלל האמנם כוונתם היא למנוע כל הבא מידם כי ש—
שהשאר תמיד בידם כי הם יודעים אולי יהיה איזה זכות באיזה אדם להוציאה משם בעת זווגו ולכן כשרואים איזה תיקון
טוב עד מאד הם נותנים שם אותה הנשמה ומניחים אותה לצאת כדי שתתקלקל יותר ממה שהיתה והחזור ליום יותר

תנומה מזכראשונה כי שהעמוד בידם ימים רבים ושמור סוד זה כי כבוד אלהים הסתר דבר ודע כי קרח בעל את מלאי אשתו
כי יודע נדה טמאה ואז כראות הקליפה מקום מיוחד זה שהוא קרח עובד ע"ז ואשתו עוברת על נדותו ולא די זה אלא שהיתה
בשעה נדה אז אמרה הקליפה ודאי שלא אמצא מקום מיוחד מזה ואז הניח לצאת נשמת אברהם מהם ונכנסה שם כי נשמת
אבותם בניהם היתה ולכן עכ"ז צדק כי שורשו היה בין תוך הקליפה והטומאה וזהו מש"אז בזוהר כי לכן עכ"ה קרח האהבה לקב"ה
ואהבת קב"ה לאברהם אבינו ע"ה בהיות מיפה לקרח והענין הוא כי אנשים ואהבה לקב"ה כי בעל את אשתו נדה כי אם כונת
הזוהר היא שהכניסו לשית בעון ושאר עבירות נגלו אין מעשה זה נוגע להרבב לאברהם במיפה ההיא אך הכונה היא כי באותה
בשילה עצמה אהבה לקב"ה והכניסו שהיתה נדה ושם הרכיבו הקב"ה לאברהם ומצא מקום להוציא נשמת אברהם מיד החיצונים
כי לא יחושו החיצונים לדבר זה כי כיון שהיא נכנסת למקום מיוחד כזה וגם שהיא מזה כנגד מה כי אברהם הוא אחד הראשון
שעבד ע"ז ולכן נתגלגל לפירקה קרח שעבד ע"ז לבדר עליו ונשא בזוהר ומי יתן טהור מטמא כי אם להוציא את הטהור מן הקליפה
אלא שיכנס למקום הטומאה מחוש הוי טהור מטמא וכזה הבין ענין כמה אנשים גדולים לאין קץ שהיו בני גרים או בני בני ק
הארץ וכיוצא והנה קרח היה משורש נשמת אברהם בנו והיה בחי' הקליפה של שורש נשמת אברהם ולכן נתגלגל הדבר להתקן
עלידו וכזה הראה דרכי הש"י כמה הם גדולים וכמה מחשבותיו יש זו בתוך זו בכל דבר ודבר ולכן עתה אברהם אבינו להחזיר
לקרח בתשובה כמש"אז והנה אחר שחזר קרח בתשובה קודם כמש"אז בפסוק ואתה תבא אל אבותיך בשלום וג' והנה התשובה
אינה מועילה שלא יצטרך להתגלגל כי לתקן כל מה שחטא כי הפגם צריך שבפ' לתקנו ולקנחו ולכן הוצרך קרח ואשתו
להתגלגל ולכן לפי ששכב עם אשתו נדה וכבר ידעת מש"ז בזוהר ומש"אז כל יתר מצותה אלא ההוא לבעל נדה ולכן איוב לקה
בשחין כי השחין א' ממיני הצרעת והוא גם אשתו נתגלגלה כהנה בת לחה ולכן אירע לה אותו מעשה הרע שנבעלה לגוי
כנעני שאינו שומר נדותה גם היה סוד כדבר כי כל אותה הזוהמא שהיה בה נטלה ממנה וניתנה אל שכם בן חמור
מפסוק והקי' נדחה עליו כי כל הבועל נדה כל אותה הטומאה הוא לוקח אותה ולכן שכם בן חמור לקח כל אותה הזוהמא
אותה הבעילה ואז נתקנה דינה אך איוב לקה בשחין ונלע"ד ששמעתי כי קרח בעל אשתו בעל כרחה לכן הוא לקה בשחין אך
אשתו שנבעלה בעל כרחה לא לקתה אך נבעלה לכנעני לנקות אותה הזוהמא ///

ס ענין הכפורת הארון והספר וכתוזר הזהב דע כי כבר פירשנו כי היסוד דאבא שבתוך זא' הוא סוד תורה שנתבאר כי נובלות
חכמה של מעלה תורה כי אבא שהוא חכמה מה שהוא נובל ויוצא ממנו הוא תורה שהוא זה היסוד המתפשט
אני תוך זא' גם יעקב היוצא מהאחת היסוד זה נק' תורה ואין אתנו יודע כביאורו ודע כי כבר פירשנו פעמים רבים כי החסדים של
יסוד דאימא כשיוצאים מתלבשים בו ואינם יוצאים בלתי האחת הלבוש ההוא ואמנם לאור דבר זה הוא כי הלא כי היסוד
דאימא אינו פתוח לגמרי ממש כי אב' יצאו החסדים בגלוי גמור למטה ואפשר שיאחזו החיצונים בהם גם אותם החסדים
העליונים יחדו ונפלו משם ואמנם לטעם זה נסתם פי היסוד ההוא ולא סתום ממש רק כי להיות שם סוד הסתר האחרונה
דאימא לכן היא מושכת האחת לבושי היסוד שם לפי היסוד ומאותה האחת היורדת שם היא מתלבשת שם פי היסוד דאימא
אך אינו לבוש ממש רק האחת א' לבד ונב' כשיורדים למטה החסדים תמיד לוקחים האחת הלבוש ההוא ואינו יורד עמהם
עצמותם רק מה שיכול לעבור דרך המסך ההוא לבד ויורד מלובש גם האחת המסך ההוא גם בכל מקום אשר הוא הולך
וזהו מה שאנו אומרים לכל מקום שהחסדים הם תמיד מלובשים ומאחרה לבושי אימא וגב' קראו לגלגלים כי הוא
מסך דק כנלמד וגם היותה המסך הזה של אימא אין החיצונים שולטים במקום שיש לבושי אימא גם מאחת
זה אין החסדים יורדים כי ההחיצונים לפי שהיו לתוקן ועם למעלה היו לותקן ובוקעים לצאת דרך המסך ההוא
ושאר החסדים נשארו למעלה מגרוחים וכיון שהם בהוא אין שם כח לבקוע המסך לצאת והנה כשהיסוד דאבא
שהוא יורד תוך הוא בוקע ויורד דרך המסך הזה הנתון בפי יסוד דאימא וכשהוא עובר הוא מתלבש גם כן באחת
לבוש המסך ההוא ויורד גם למטה מלובש באור ההוא והנה ארון הקודש הוא סוד ההתפשטות יסוד דאבא למטה
מפי היסוד דאימא והוא לוקחת ארון ארוך והנה ארון בגי' נזר והוא בגי' גנב קמץ שהם אחוריים של
והנה הארון הוא יסוד דאבא והאורות שבתוכו הם התורה שבתוך הארון ואמנם הכפורת אשר עליו הוא סוד
אותו הלבוש של אותו המסך דיסוד דאימא הנתון על הארון והנה הכפורת בגי' הש"א והוא כי נה' אחורית
נגלות כו שהוא האחת יהי כי כלם מאירים ביסוד אמצעי והנה כנגד סוד יה' במילוי יודין שהוא בגי'
לה תבה אותו יוד פעמים ה"י הרי ש' ועם לה' הרי של"ה בגימטריא ויה במילוי ההין כהוד בגי' ואם

תבה

261

תניה יוד פעמים ה' הם כב' ר'הדי ר"ל ועם שלה הרי הקס"א ויה כמילוי אלפין כיסוד כב' כו ואם יוד פעמים הא
הוא קך ועם כו הרי קמ"ו ועם הקס"א הרי שכ"א כמנין הכפורת ואני מסופק אם אמר הכפורת או הכתר וכו' והנה זה
הלבוש שוקף למעלה על הארון כי הוא לבי היסוד עצמו והוא מעט גבוה מן הארון וזהו סוד זר זהב על הכפורת
ונלענ"ד ששמעתי כי זר כב' אור אל אהיה במילוי אלף למד עם אהיה עולה אור וכבר הודעתיך כי אהיה עם י"ס
אותיותיו כב' אל גדולה כי אל יוצא מאהיה והם באימא ולכן זר כב' אלף למד אהיה ///
עשיתי כאשר דברת אלי שאמר יעקב לאביו קשה איך אמר יעקב דבר כזב כי נב' באומרו אנכי עשו—
בכורך פארו בזוהר שלא דבר שקר שיש פסק בין אנכי לעשו ופי' אנכי מי שאני אך עשו הוא בכורך
ואע"פ נב' כאן צריך לבאר שלא דבר כזב אך הענין שהיה עשיתי את אשר דברת אלי וגם קיה כמשמעו שעשה את
אשר דבר אליו אך אומר ובכי ההוגין פי' ועה שאמרה לעשין אני עשיתין כאילו הייתי מצוה אותו אלי אך
והאי הוא שלא דבר לו יצחק כך וזהו פי' כמו היה מדבר אלי /// ענין משה כבר פארנו שהוא כב'
הפך וקס"א והנה קס"א הוא אהיה שהוא לבינה והנה משה כב' נוצר ועבר ביארנו כי נ' של נוצר גדולה
כי מלת נוצר חסד הוא לבינה כמבואר אצלינו בכונת ויעבור לכן הנ' גדולה כנגד נ' שערי בינה ומשה היה
היה מן קס"א כנ"ל ולכן משה כב' נוצר ולכן נכנס לה"כל הרצון כי נוצר ורצון הם אותיות שוות וזהו שאמר
בזוהר רבה יכל הרצון אתכנש משה /// קנה כתיב עבדם אל יד אדוניהם מלת עבד עולה ע"ב ול"ו
אותיותיו אך שורשו האמיתי של מלת עבד המלה של עבדות כי שם בן ארבע הוא לחטוה והוא נגיה
ואינו עבד אך מלת עבד הוא סוד האחוריים כזה י' יה יהו יהוה ועם אותיותיה השורש הרי עבד
ונשאומר עבדי הוא האחורים כנ"ל ועשר אותיות ואלו הם הזכרים כי הם נקודות ולכן הם עבדם אך ענין שפחה
היא נקבה והוא בשם אהיה כי ג' אהיה ליודין לאלפין ולההין עולים הנה תמיר שורש שהם סוד שאר שפחה ///
עקב ענוה יראת יי' אר"ז"ל מה שעשתה יראה עשתה ענוה עקב לסולייה פי' אור הדברים כבר
ידעת כי הזו' מוציא מאחוריו שתי נשים לאה ורחל ולאה נק' ענוה ורחל נקרא' יראה וזהו סוד ראשית חכמה
יראת יי' כי רחל הנק' יראה היא ראשית לכל הספירות מתמטה למעלה ולאה היא מאחורי הראש ד"זא ונקרא' ענוה
והענוה ניכרת בראש האדם שבוכף ראשו ומשפיל קומתו ונכנע לפני מי שגדול ממנו וכבר פארנו כי מרע"ה
לקח עיטוה וביארנו כי ל' בחינות יש שכלם נקראים לאה ולמטה מהם ומשה לקח עיטוה שהיא עומדת
למעלה בראש ד"זא כנגד לאה ממש וזהו משז"ל כי משה זכה למדת ענוה כמו שאמ' והאיש משה ענו מאד ואמרו
בפסוק מה יי' שואל מעמך כי אם ליראה אותו כי יראה מלתא זוטרתי לגבי משה פי' כי משה הוא למעלה בדעת
ר"ה שזא דזא ולקח מדת היראה שהיא רחל שהיא מלתא זוטרתי לגבי משה ואינה נחשבת לו וזהו סוד שם הקטנה
רחל והנה כיון שלאה עומדת למעלה ורחל למטה נמצא כי העקב והרגלים שלה של לאה הם על גבי כתר של רחל ויורד
גבוהים ממנה ואמנם טבין צריך להיך מש' מהוך הלשון כי מן הענוה עשתה של היראה ממנה עצמה נעשה עקב
ורגלים אל לאה ולא שהם נפרדים אך סוד הדבר הוא לעיל פשר נבחן ונראה הבחינה שיעור המקומות שלוקחים
לאה ורחל כזה הנה ודאי שראוי לחלק בין שתי אחיות אלו ירושתם בשוה ולא יוכל לבכר את האחות שהי' רחל
על השנואה שהיא נגודע אך צריך לשתי אחיות אלו חלק שוה לכל א' מהם ואמנם כבר פארנו כי לאה יוצא מהחזה
של מלכות דבינה הנכנסת תוך ז"א כי מן ע"י דתבונה נעשה מלבושים אל ג"ר מוחי ד"זא אך מלכות דבינה איננה מתלבשת
שם כלל והוא משתלשל בקיצור הנק' וילון איננו מתלבש כלום והוא מבחי' מלכות דתבונה אך הרקיע היא יסוד דתבונה הנק'
רקיע סוד ל' מעלה כי קבועים חמה ולבנה כוכבים ומזלות כל המאורות יוצאים ממש כלם כנודע כי חמה ולבנה שכל
זמן הם קבועים בו ומשם יונקים זה מן החסדים וזה מן הגבורות גם הכוכבים הם סוד החסדים שהם נופלים
משיולאים משם אל היסוד ומשם שם לבח ומהגבורות נעשים ניצוצים לקים והם סוד הכוכבים המאירים וזהו סוד
ומצדיקי הרבים ככוכבים כי מצדיקי הרבים שרשם מן היסוד הנק' צדיק והם מקבלים החות הכוכבים של החסדים
שבתוך היסוד ומאירים כמותם ונלענ"ד ששמעתי שהמזלות הם ניקבין והם ניצוצות הנעשים מן הגבורות לבד שהם
ביסוד נב' ואמנם זה הוילון שהוא מלכות דתבונה הוא מוציא האורות לחוץ מזא' מאחוריו ומוציא את לאה ונלענ"ד שזהו
סוד משאז"ל וילון מוציא שחרית ומכניס שחרית כי מוציא עוביית הי"א לאה הנקרא' עוביית כנודע הקלת עוביה רחל עוביית

הוא זווג יעקב ולאה כי הקלה הי' שמחה היא בהל ואז לבוקר תוזל וילין ונכנס כי מתגלה בחי' לאה כי זהו סוד ויהי בבוקר
והנה היא לאה כי עד הבוקר לבד היא קיימת ומשם אז היא לאה בקיומה ואח"כ נכנסת והנה הוא ודאי שהמלכות דבינה
היא עומדת בסוד העטרה של יסוד שלה ואח"כ מקום מלכות זו שעומדת בדעת ז"א דווקא כי שם מקומה העיקרי אח"כ אין לאה
יוצאת אלא נגד הדעת דז"א ולא למעלה ולא למטה משם ושם מתחיל נקודת הכתר של לאה ומשם ולמטה מתפשטת מרל"ז
שלה גם ידעת כי רחל נעשית מנה"י דז"א ונמצאים כנגד רחל ורגלי ז"א כלים יחד לשוה נמצא כי רחל ולאה ב' פרצופין מתחילין
מדעת ז"א עד סיום רגליו בשוה אבל כאשר נעריך ערך אלו הב' פרצופין אנו רואים שהם לוקחים ז' ספי' שהם דעת תנה"י
נה"י דז"א כי המלכות דז"א היא היא עטרת יסוד שורש רחל כנודע הרי הם ז' ספי' וכשנחלקים נותן ללאה ג' ספי' וחצי וכן לרחל ג'
ספי' וחצי ואמנם כבר ידעת כי כל ספי' וספי' מה' מחולקת של ז"א נחלקים בסוד שלישים ואח"כ הת"ת של ז"א יש בו ג' שלישים
שליש וחצי ללאה ושליש וחצי לרחל והנה כשליש אי אפשר ולכן אא"א שנית' ב' שלישים לזו ושליש א' לזו והנה אנו רואים
כי רחל נוטלת הב' שלישים כי הלא היא מתחלת מן החזה ולא נשאר ללאה אלא שליש א' ויש כמה טעמים בזה הא' הוא כי היא
מתחלת ממקום הגלוי חסוד הבינה אשר הוא כלה ונפסק בחזה ז"א גם כבר ביארנו טעמים אחרים למה רחל ולאה בחזה
דז"א ואינה יוצאת בתוך הת"ת ממש כמו שז"א יוצא בתוך הת"ת של הבינה ואין ראוי עתה להאריך בזה האמנם מה שאנו רואים
כי רחל לוקחת ב' שלישים התחתונים ואין נשאר ללאה אלא שליש העליון לבד והנה יפול קושיא בין האחיות
אלו ולכן מה עשה המאציל יתב' עשה שלאה תקח ג' ספי' שלמות ושליש הת"ת לבד וגם רחל תקח ג' ספי' שלמות
ושליש הת"ת התחתון לבד ונמצא שנשאר שליש האמצעי לחלק בין שתיהן ונתנו להם שישתמשו שתיהן בכל
השליש כנגד רחל לוקחת זה השליש בכתר שלה עם השליש האחר שיש לה ולאה נמי נוטלת השליש ההוא להשלים
שם בנינה נמצא כי רגלי לאה נכנסים תוך הראש והכתר של רחל ממש והם יושבים ומתפשטים עד סיום
כל השליש האמצעי וגם רחל הכתר שלה הוא עד הראש של כל השליש הזה ורגלי לאה תוך נעוצות כתר רחל וזהו
סוד מה שנעשרה וכו' כי הוא אותו השליש אשר נעשרה לאה ממנו עקבים שהם סוף רגלין הקתין לנה שלה
ואותו המקום עצמו ממש נעשרה רחל שהיא ירכה עטרה פי' נעשה כתר לרחל הנק' עטרה ואמנם יש משמעות
שאותו השליש לוקחת את כלו ואינה מנחת מקום ללאה ליכנס וזהו סוד ואהבת את יי' אלהיך שביארנו שהוא
לבוא לה' ב' אורות לרחל כי ואהבת עולה ב"פ אור וזהו ואהבת את ה' כי רחל נקראת את ואמנם הוא לשון
אהבה כי כן ענין ויאהב יעקב את רחל ולכן האהבה תלויה בעינים לה ב' תגרות אלו כמנין ואהבת ואמנם ב' ויאהב
אלו הם ב' שלישים האלו שלוקחת רחל שניהם ולפי שמשניהם כמקום המעולה ומאיר לכן נק' אור לפי שהעליון
סתום ואינו מאיר וזהו ושמתי כדכד שמשותיך פי' כי הלא החסד המתפשט תוך הת"ת דז"א נחלק לג' חלקים
ר"ל שלישים והוא א' מן הה' אורות הנז' במעשה בראשית ביום ראשון שהם ה' חסדים המתפשטים וכלם נק'
אור וכשנחלק זה החסד עצמו לג' שלישים יקראו ג' אורות ולכן אותם ב' שלישים נקראים אור והנה החסד בגי' ע"ב
וכאשר תחלק אותו לג' הוא כ"ד כ"ד ואלו הב' שלישים שלוקחת רחל הם כ"ד כ"ד וזהו ושמתי כדכד שמשותיך
אותם הב' שמשותיך שהם הב' אורות המאירים כשמש הם נקראי' כדכד וזה אינו אלא בזמן שבה"מ קיים כי
אז הותר השחוק כי שחוק בגי' ב"פ אור אז בזמן שבה"מ חרב אינה שוחקת המלכות וגם לכן אסור השחוק
גם אור אור בגי' כ"ה המוקש ע"כ ר"ת עם האותיות בגי' ב"פ אור עם הכולל והנה ב"פ כ"ד עולים וזהו סוד אשת
חיל עטרת בעלה כי כשלוקחת רחל כ"ד כ"ד אז נקראת רחל אשת חיל וזהו באלהים נעשה חיל שהיא רחל ועל כן
נבוס ערינו שיבנה בה וזהו נב' וישראל עושה חיל שהוא ז"א העושה חיל לנוקביה וזהו סוד והנגוב רחל את התרפי'
כי הלא לבן הוא סוד הקנמה שהוא לובן העליון ושתי בנותיו לאה ורחל והנה רחל לוקחת השליש ההוא שלא מדעתו
ע"כ נגבה כי זה מתמון אבא הוא ורחל נגבתם שלא יתן אביה אותו ללאה וסוד התרפים מקום תורף וערוה כי הלא
סוד הקטנים של לאה הנכנסין תוך כתר רחל והם ב' רגלים והתרפים לשון רפים ומיעוט כבר שנים והענין כי יסוד
הבינה תוך ז"א הוא נפתח בחזה ומתגלה אחרי סיום שליש העליון במקום שליש האמצעי ושם הוא מקום הערוה
שהוא ערות יסוד דבינה וכבר ביארנו בסוד עץ הדעת טוב ורע כי הוא המקום הזה כי להיות שם מקום גלוי
החסדים שם הוא אחיזת החיצונים בעצם ואמנם סוד יניקתם שם הוא ע"י אותם הרגלים של לאה הנכנסים
בתוך כתר רחל והם כנגד היסוד דבינה ואשר יוצאים אותם האחורים לחוץ אל רחל ונשותיה כתר אז לאה ע"י אותם
הרגלים

הרגלים המפסיקים בין הכתר שלה נמשך אור הכתר של רחל כי איך יכול לעבור אור ההוא לכתר דרחל ועובר דרך כי הלא
אחור באחור היא עומדת עם ז"א וא"כ תחילה נכנס האור באחורי כתר רחל ואח"כ עובר עד פני כתר שלה ומשם
להאיר אל פני הכתר מפסיקין הב' רגלים של לאה ולוקחים האור ומחשיכים אור הכתר של רחל והנה הרגלים של לאה
הם הדין קשים ונמוהם כי הלא בכל מקום הנה הם הדין כי הם קצוות התחתונות שברגלים וגם לפי שהם לבר מגופא
ובפרט כי כל בחינות לאה הם הדין קשים כי היא מלכות דבינה אשר בינה עצמה נקר' גבורות כי הדין מתערין מינה וגם
שהיא הבינה ולא הכונה כי כל עצמה דהבינה היא נה' דבינה וגם כי היא אחוריים של מלכות דתבונה וגם שעומדת בנקו'
הסתרים שאין שום אורות יוצאים אליה ונמצא כי כל לאה ועצמותה היא הדין ובפרט רגלים ובפרט הפיקין התחתון הלא
שהם העקביים שלה כי ודאי הם הדין נמוריס סוד הב' אורות שינקו מהם החיצונים מן ב' רגלים דלאה אשר שם בכתר
רחל וכבר ידעת כי כשנכנס היה הולך אצל עשו ועתה כנז' בזוהר כי קודם שבא לקראת ישראל הלך אצלם והנה לבן וכלננס
כלם גלגול א' כמבואר אצלנו ולכן גם לבן היה מתעסק עמהם ובפרט שבלעם היה בן כשר כן כנו של לבן ובודאי שמתנו
לגבי מעשה זה ובפרט עם מה שביארנו שבלעם כל עצמותו אינו אלא מן האחה זו ואמנם זהו סוד התרפים של לבן
ורחל גנבה אותם ולקחה אותו השליש לעצמה לבד ותכ' לא היו שם רגלי לאה יונקים ולא יכלו התרפים להגיד ללבן כי
ברח הוא כי רחל גנבתם ושם ביארנו כי זהו התרפים כי הם האורות היוצאים אל החיצונים מן מקום הנקב של תבונה
כחזה הז"א גם זהו סוד מ"ה שהמ"א של משגל שחטה עגבים ונתנה לו כי כי הלא אלו הרגלים של לאה הם מושכים
הלבן הנק' יין כי ידוע כי אין החיצונים ניזונים אלא משמרי היין שהם פסולת שיורי והמותר הדין ואמנם זה השפע
שהם יונקים הוא הדין קשה והוא יין עכור ומעורבב בו וגם הדין וגם וכבר ביארנו כי כ' פרקין התחתון של לאה הנכנסים שם
והם כתי' העקביים וזש"ה עשתה ענוה עקב לפי שהוא מ' עקבים לרגליה והנה כמו שהיין נתון בענבים והענבים שורשו
כן אלו העקביים הדין הם ברגלים והנה ענבים כנ' עקב שהוא סוד עקב ענוה כנ"ל וחוה סחטה אותם הענבים שהם
עקב ענוה וכונת הסחיטה להוציא השמרים הנתונים שם ונתנה לאדם ושתו משם שניהם מהתלק הדאוי לחיצונים לכן
ינקו מן המירב ונרמזו להם ונמצא כי זהו ענבי משבי רוש כי אלו הענבים שהם עקב לאה הם עומדים
בראש רחל וזהו ענבי רוש וזהו סוד הענבים שאין לכם להוציא אלא שי' העקב הדורש בהם והבן ואמנם
ענין ענבים הם ה' וס ומינונת ה"ס שנים שהם ב' רגלים והנה כל רגל מהם להיותו כתי' הן נק' אלהים והנה ב"פ
אלהים כנ' אלהי"ם הרי כי אלהים שהוא שורש הדין כתוכו גנוז היין ולכן כי היין כנ' ע' שהם ע' חמה"ס המנולס
כמבואר אצלנו כסוד ע' נפש של ישראל ושאוחזים להם החיצונים נעשה יחד ועושה אותם עקב א' הן ונק' יין
ואמנם עקב הוא לשון יחיד והוא כנ' ענבים שהם ה"ס אך המעם הוא כי כתר דרחל מחברם יחד ועושה אותם
עקב א' ונלע"ד שמשמעו כי גם זה הוא סוד מש' בזוהר דנוקבא דינין דילה קשים לשירותה וכל מה דאזיל מתחלשת
כי בכתר שלה שהוא שירותא שם תוקף הדין כי שם סוד הענבים וכזה תבין איך חטא אה"ה היה כנוקבא וגם
בכורא שהוא כחזה ז"א ובכתר שלו וגם היה בכתר דנוקבא כי שם הוא תושך כנ' כתיקונו והוא סוד ענין ההגה ///
ענין אל דר ומוליד דעב כי אלד ומולידר הם סוד ב' השדים המוזנים התלב כי הלא הנוקבא נק' אלהים ובהיותו בסוד
ב' אתוונות שבה אז שם אלהים מתחיל שם כנגד ב' אותיות אלהים לצד ימין כסוד ס' חסד אל ואז נעשה
אלדד וב' אותיות מי הולכות לצד שמאל ונעשה מידד כי מי הוא סוד קו שמאל הרי כי ב' הדדים הם אל מי מאלהי'
והנה אותה המפסקת בין אל ומי הוא סוד צינור החלב הנמשך באמצע ב' הדדים המתפשט לכאן ולכאן ולכן אותה
שעולה באמצע אלהים והנה ב' מיני חלב הם א' הוא חלב ההולך אל צד ימין וא' ההולך אל צד שמאל ואינם שוים כי א'
מתוק יותר מחבירו והנה כמו בחינות נעשית ה' של אלהים בצד ה' יש בה ב' מיני מולויים וסימנם יה"א והנה ה"י ה"א ה"ה
שם ב' מולאים הם ל"ו וה"ה עצמה הרי ל"ט וכלות ה"ה עצמה או כלות הכל יחד הרי מ' מתוק חלב הנמשך אלדד א' כתי' ב'
ה' יש לה ב' עירים שהם ל"ו ל"י והם כנ' כ"ו וב' מולויים שהם יה"א שלהם י"ו הרי כ"ו ו"ו ולכן ה' באמצע להמשיך אל ב' הדדים ///
ואתחר עורי נקפו זאת כבר ביארנו זה על ב' אחוין הנשמה שבתוך האדם שתפס מאחורי העור כי במקום אשר הוא
דבק עם הבשר ועי' זה יוצאים האורות לחוץ ועי' כן יכולים אנו לראות פעולת הנשמה ומעשיה אם הם טוב אם
רעים כי הנשמה נק' אלוה וזהו שאמר ואחר עורי כי אחרי עורי נקפו כי זיבו ונקפו שם ועי' כן ומבשרי אחזה אלוה כי
מעשה החומרי אני יכול לעשות הנשמה שנק' אלוה בכח המכות שמכה בשר ואמנם כונת איוב לומר כי הלא היא לא היה

יכול לדבר בעצמו אם הוא צריך אם לא כי אלו המעלות של הנשמה אינם נכרים אלא ע"י עקיבה הנה ושם מתגלים ואני איני יכול
בעצמי לראות מה שכתוב שם בפני אך אדם שיעמוד לנגדי יכול לדבר כל מה שכתוב בלוחות האותיות הכתובות במצחי אך אני איני
לראות והמשכיל יבין אמנם שאדם אלפים ובכלל זה ושבר הנשמות אומרים לי שאדם רואים במצחי שנות ומצפה כך אני מרגיש
בעצמי איני מאמין כי דבר לראות ולחזור בשני וזהו אחזה אני אם אמת שיהיו שנות הנזכרים במצחי // //

אפוד וחושן המשפט אפוד כנגד אספקלריא דלא נהרא וחושן אספקלריא דנהרא לא אחור ולא פנים כנגד בזוהר והענין
כי זהו הם אחור באחור וחושן הוא סוד זא' ואפוד הוא סוד נוקבא ואפוד כנגד קו"ה אלא חיבור זיווג וחושן בא לסוד
מלחין לקטגור שהם סוד דין וזהו חושן המשפט שהם הדין במורים לקטגור וסוד החושן הנה הוא סוד הנחש הקורע [illegible]
החייב [illegible] להם המבואר אלינו סוד קריעת ים סוף כי זהו דין במורים ולכן קשה כקריעת ים סוף שהלויים כהן [illegible] בנבואה
באור כי נחש הוא סוד המשנה [illegible] שדי ואהיה בסוד אלהים שעולה לה הרי נחש זהו [illegible] קטגור [illegible]
ים סוף // // סוד הכלאים שאסרו תורה להרכיב אילנות והמים והולך כנגד הודעתיך סוד [illegible]
אוכלוסים ויעשה שם [illegible] שנעשה עליו ואם [illegible] זה כזה יחד [illegible]
[illegible] עם כי זה [illegible] א' וזה [illegible] // // אשר החזקתך מקצות הארץ דע
[illegible] שלד יוד ושל ב' יוד ושל אלפין ושל ההין הם כנגד קצוות ואלו הד' שמות הם סוד ד' כנפות
הארץ אלף הי ויו הי אלף הי ואו הי אלף הא ואו הא אלף הה וו הה כך מצאתי כתוב [illegible] אשר
שיצאת שם זה כל יוהך // // הנה טוב אנכי לך מעשרה בנים כי הענין הוא ים דנוקבא ששם בן הוא
זה והם ים עשרה בשם ואמנם באור סוד זה יובן בבאור שמו של יששכר כי אותיותיו הם יש א
שכר וכבר ידעת כי יש עולמות אלו הם התורה עולמות דאתי ומדם לאה שהיא המלכות של בינה ולכן נקראו
עלמות דאתי וכבר ידעת כי יששכר הוא בנה של לאה ובאור כי בהם כי סוד יש הם ים והנה סוד שם אל
זה הוא אהיה שהוא כנגד אל עם י' אותיותיו ולכן המנין כי האותיות הקודמות לשם אל הם אך והם כנגד אהיה
וכבר ידעת כי שם אהיה בבינה ונמצא כי ב' אותיות של יששכר יש הם ים אל וג' אותיות שכר כשמוסיף על שם
אל אותיות הקודמות שהם אך יהיה כך והנה ים בן כנגד שכר הרי באורנו שמו של יששכר ונשאר כי יבנים אלו
הם סוד ה' חסדים וה' גבורות וכלם כנגד בן וזהו טוב אנכי לך מעשרה בנים והענין כי אלקנה והנה הם חיבור
אבא ואמא כי אלקנה קנה שהוא שם יהוה במלואו יס' ק' ה' ה' ה' ה' וה' כה סך הכל כנגד מקום
וחנה כנגד מן והנה חנה כנגד ב' אל ועם הכולל מן ואלקנה משה כי אל הרי מ' אל וכולל לחנה וכולל לאלקנה
הרי ים אל ועם אותיות הקודמות שהם אך הרי עשר בנים וזהו מה אלקנה הלא אנכי טוב לך מעשרה בנים כי אני
ואתה כלולים כל הי' בנים ואנו נותנים לך // // ונבין יחזקאל הנביא למה נק' שמו בן אדם ולמה מרבה אשר
במנצפה ולמה כתוב ביחזקאל והכהנים הלויים בני צדוק כי לא מצינו כשום מקום כהנים בשם לויים ואיך
יעמדו כלם לשרתו כי אין העבודה אלא בכהנים לבדם ואיך אומר אתה מתיאם אל החצר הפנימית בגדי משכנים וכו'
וכל זה עניין לכהנים ולא ללויים גם כי הכהנים הם מבני צדוק ולא הלויים שאין שום לוי מבני צדוק ואמנם לבאר זה
דע כי קין היה הלוי בראשון וסא' הקבל ושמטו ויצא את כל היקום וסוד הדבר כבר ביארנו הבה כנגד קין
שרשו ואמנם דע כי זה אחר שאכל מעץ הדעת טוב ורע ונטמא אתה הוסיף לחטא והוליד שהן ורוחין ולילין
כנודע כי החולה הזאת זכה לשמה ואתה לשרדנו עושה מעשה הרע ההוא אזכא של אחרי ונקעבה ממנו מוכחי
קין מן הטיפה הראשונה ומן הטיפה השניה יצא הבל ואתה חזר פעם אחרת יהוליא זרע לבטלה כלאחרים קו
שנים באומן כי כתוב של קרי היה קודם קין ולא אחר קין וקין בא באמצע ואמנם לשיצא ממנו טיפה קין היתה
מעורבת עם טיפת קרי שקדמה לה כי היה השנן לנקה ביחד הכח זה לזה ולכן כל התערובות של קרי כלם מעשה
והבות בקין ולכן יצא קין רוכו כבו ומעשיו טוב כי היו כו קליפות הבות וכבר ביארנו כי הטיפות היו לנו לסוד
קרי הם נשמות גמורות ואורות גדולים מאד מאד יותר מן הנשמות הבאות ע"י זכר ונקבה כי אלו באות מלמעלה
הזכר ולכן החיצונים שולטים בהם הרבה כי הם מעולות גדולות והנה קין הוא הבכור במעלה ממש הלא אם
תיטיב שאת ואלו הטיפות של קרי נעשות ממנו כי היו מתוקנים זה לזה ואמנם כי כל אלו נשמות הם מעורבים
בין אורם שיכולו קודם שהוא הקרי באותו ואלו כולם בקין והכל בסוד הבכור וכו' שם יכולים החיצונים להיאחז

בסוד